
Ex Libris
Charles Camp Tarelli.

DEPARTMENT OF BYZANTINE
AND MODERN GREEK IN THE
UNIVERSITY OF OXFORD

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ
ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΟΥ 1834
Ἀριθμ. 11, Σελ. 87.

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ Κ.Τ.Λ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
Δηλοποιεῖ

Διὰ τῆς ἀπὸ 8 (20) Φεβρουαρίου 1834 Βασιλικῆς ἀποφάσεως ἐχορηγήθη εἰς τὸν Κ. Σκαρλάτον Δ. Βυζάντιον προνόμιον διὰ τριάκοντα ἔτη ἀποκλειστικῆς ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ 'του, ἐπιγραφομένου «Λεξικὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, μεθηρμηνευμένης εἰς τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν καὶ τὸ Γαλλικόν». Πᾶσα μετατύπωσις γενομένη χωρὶς εἰδήσεως καὶ συναινέσεως τοῦ συντάκτου θέλει τιμωρεῖσθαι διὰ τῆς εἰς τὸν Ποινικὸν Νόμον ἀριθ. 432 ὡρισμένης ποινῆς.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 15 Φεβρουαρίου 1834.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας.

Κ. Δ. ΣΧΙΝΑΣ.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ,

ΜΕΘΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΘΗΚΗΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ

ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

» Ἥξει δὲ, ἐάν περ τῶν εἰκότων γίγνηταί τι καὶ ἀπευκτῶν, σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς (Σικελία) πᾶσα. Τούτου δὲ χρὴ πάσῃ προθυμίᾳ πάντας τοὺς Ἕλληνας τέμνειν φάρμακον. «Πλάτων Ἐπιστ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἐπηυξημένη καὶ διωρθωμένη.

Δαπάνῃ

Κ. ΒΑΡΒΑΤΗ.

» ἃ δ' οὐ καλῶς
» ἔγνων τότ', αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν
» ἐς τήνδε δέλτον.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΤΥΠΟΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ.

1857.

Πᾶν ἀντίτυπον, μὴ φέρον τὴν κάτωθεν ὑπογραφὴν, θεωρεῖται κλοπιμαῖον.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

» Εἰκοσιδύο συνεπληρώθησαν ἔτη, ἀφ' ὅτου, προοιμιάζων τῆς πρώτης ἐκδόσεως τοῦ ἀνὰ χεῖρας Λεξικοῦ, ἔγραφον πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι » τὴν βαθμηδὸν ἀναζωοποίησιν τῆς προγονικῆς τῶν Ἑλ-» λήνων ἀρχαίας γλώσσης φρονῶ, ὄχι θαυματουργίαν, καθὼς ἐδογ-» μάτιζεν ὁ μακάριος Κοραῆς, ἀλλὰ δυνατὴν καὶ κατορθωτέαν. » Καὶ ἀληθῶς οὔτ' αὐτὸς ἐγὼ ἤλπιζον ὅτι ἐν τοῖς γραφομένοις ὑπ' ἐμοῦ τότε μόλις ἔμελλον σήμερον 'να ἀναγνωρίσω αὐτὸς ἐμαυτόν. Τοσοῦτον τὰ πράγματα ὑπερέβησαν τὰς ἐλπίδας μου! Καὶ διὰ τοῦτο σήμερον ἀληθῶς δίκαιός εἰμι λέγειν μετὰ τοῦ Ἰσοκράτους, ὅτι » Χά-» ριν ἔχω τῷ γήρᾳ ταύτην μόνην, ὅτι προήγαγεν εἰς τοῦτό μου τὸν » βίον, ὥσθ, ἃ νέος ὢν διενοούμην, καὶ γράφειν ἐπεχείρουν, τού-» των νῦν τὰ μὲν νῦν γιγνόμενα ἐφορῶ, τὰ δ' ἐλπίζω γενήσεσθαι.» Καὶ τοῦτο πότε; ὅτε μυρία προσκόμματα παρενέβαλλον, ἔνθεν μὲν ἡ μικροψυχία τινῶν, ἔνθεν δὲ ἡ ἰδιοτροπία ἑτέρων· καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ κατακλύσασα τὰ γραφόμενα, διὰ τὸ πρωτοφανὲς τῶν ἐν ταῖς τέχναις καὶ ἐπιστήμαις ἀνακαλύψεων, νεολογία. Οὐχ ἧττον ὅμως ἡ ἔμφυτος τοῦ Ἕλληνος εὐφυΐα διέγνω κἀν τούτῳ τί τὸ πρακτέον, καὶ οἱ λόγιοι τοῦ ἔθνους, ἁμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐπιδιώκοντες ἐν πολλοῖς τοῖς ξενίζουσι τὸ καθαρεῦον καὶ κανονικὸν τῆς φράσεως, ἀπήλλαξαν τὴν γλῶσσαν τῶν παραφώνων καὶ ἀμούσων ἐκείνων ὀνθυλευμάτων, ὅσα τὴν ἐχώριζον κυρίως τοῦ πρωτογόνου καὶ ἀκραιφνοῦς αὐτῆς τύπου. Τῆς ἀγαθῆς δὲ ταύτης ἁμίλλης οὐκ ἀπελίπετο πολὺ κατόπιν καὶ ἡ Κυβέρνησις, παρεισάγουσα βαθμηδὸν ἐν τοῖς δημοσίοις ἐγγράφοις τὰς γνησίας λέξεις καὶ φράσεις καὶ ἀποσκορακίζουσα πᾶν εἴτι ξενικὸν καὶ κακόζηλον.

Πρὸς τὸν εὐγενῆ τοῦτον ἀγῶνα, ὅν μέλλει στέψαι, συναιρομένου θεοῦ, πλήρης ἐπιτυχία (καὶ λεγέτωσαν ὅ,τι θέλουσιν οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος), ἐὰν συνετέλεσεν ἢ οὐχὶ καὶ τὸ μετὰ χεῖρας ἔργον, κρινάτωσαν ἕτεροι. Τὸ γ' ἐπ' ἐμοὶ, τοσοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι, πεπεισμένος ἀνενδοιάστως περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς προθέσεώς μου, οὐ διέλιπον, ἐν διαστήματι τῶν εἰκοσιδύο τούτων ἐτῶν, προστιθεὶς καὶ ἐπανορθῶν, εἴτι πλημμελὲς καὶ ἐνδέον, καὶ σήμερον προσφέρω τὸ πόνημά μου εἰς τὸ Κοινὸν ὑπὸ τὴν αὐτὴν μὲν πάντοτε μορφὴν, καὶ χυδαϊσμῷ βεῖθον, ὥς μοι ἐπετίμησέ ποτε ὁ τῆς μακαρίας μνήμης γέρων Δούκας, ἀλλ' ἐπηυξημένον διὰ πλήθους νέων ἐτυμολογιῶν καὶ παραδειγμάτων, ὅσων αἱ λεξικογραφικαί μου ἔκτοτε ἐρ-

γασίαι καὶ ἄλλαι σπουδαιότεραι ἀναγνώσεις μοὶ ἐχορήγησαν ἀφορμάς.

Καταλύων λοιπὸν τὸν δίαυλον, μετὰ διττὰς ἐκδόσεις τριῶν ἐφεξῆς Λεξικῶν, καὶ παραδίδων ἄσβεστον τὴν ἱερὰν δᾷδα τοῖς μετ' ἐμὲ, παρακολουθήσω μὲν αὐτοὺς βραδεῖ καὶ σχολαίῳ τῷ βήματι, ἔστ' ἂν Θεὸς ἐπιτρέπῃ, ἐπικροτῶν γηθοσύνως ταῖς ἐπιτυχίαις αὐτῶν, καθὰ καὶ τὴν ἡμίονον ἐκείνην συμπαρομαρτεῖν φασι καὶ συμπαραπέμπειν τὰς εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν Ἀθήνησι κτιρίων νωτοφορούσας· πρὸς δὲ τρίτον δρόμον οὐκ ἀποδύσομαι, ὀκνῶν μή τι, προαποκαμὼν τοῦ ἔργου, καὶ γέλωτα προσοφλήσω, ἔξωρος ἤδη νέοις καὶ παρηκμακὼς ἀκμάζουσι συμπαραβαλλόμενος.

Οὐκ ἀπεικὸς δὲ νομίζω, τὸν συντακτήριον ἤδη λόγον ἀποτείνων πρὸς τὸ Κοινὸν, 'να προτάξω τῆς δευτέρας ταύτης ἐκδόσεως, ἐμὰ μὲν οὐχὶ, σοφῶν δὲ σοφὰ γνωματεύματα, τῶν ἀοιδίμων Οἰκονόμου καὶ Δούκα, ὅσα, ἅμα τῇ πρώτῃ τοῦ βιβλίου ἐκδόσει, ἔγραφον πρὸς ἐμὲ, ἕτερος ἀφ' ἑτέρας ὁρμώμενος ἀφορμῆς.

» Σκαρλάτῳ Βυζαντίῳ Νεόφυτος Δούκας εὖ πράττειν.

» Ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος τῶν εὖ ἡκόντων παιδείας Ἑλληνικῆς, εἰς τί ποθ' ἡμῖν ἂν τὸ τοῦ Βυζαντίου Λεξικὸν, τοσοῦτον περιέχον χυδαϊσμὸν, συντελοίη; ἀπεκρινάμην· εἰ μὲν περὶ τοῦ χύδην ὄχλου ταῦτ' ἐρωτᾷς, ἀληθίην μυθήσομαι, οὐδὲ σε κρύψω, ὅτι εἰς οὐδὲν αὐτοῖς συντελέσει· οὐ γὰρ ἐκ τῶν βίβλων ὅ,τι ποτ' ἂν αὐτοῖς γένηται, ἀλλ' ἐκ τῆς συνηθείας μάλιστα προσγενήσεται. Εἰ δὲ περὶ τῶν τὴν τῆς γλώσσης ἀνόρθωσιν περὶ πολλοῦ ποιουμένων ὁ λόγος ἐστὶν, ἴσθι τὰ μέγιστα συντελέσον ἂν τοῖς χρωμένοις· ἐκ γὰρ τῶν χυδαίων ὁρμώμενοι, εὑρήσομεν τὸ ζητούμενον μάλιστα· τὸ γὰρ τζουκάλι ἄξει ἀπλανῶς εὐθὺς πρὸς τὴν χύτραν· οὕτω καὶ τἄλλα τὰ βαρβαρόφωνα πρὸς τὰ τῆς γλώττης γνήσια ἀπηχήματα· εἶθ' οὕτως ἀναλικμίζοντες, τὰ μὲν ἀποῤῥίπτομεν ὡς τὰ ἄχυρα, τὰ δὲ δεχόμεθα ὡς τὸν σῖτον ἐν τῇ τῆς ψυχῆς ἀποθήκῃ· ἄλλως δ' οὐκ ἂν σχοίημεν οὔτε σῖτον πρὸς ψωμὸν, οὔτε χύτραν πρὸς ζωμόν. Εἰ δ' ὁ λόγος ἄλλως πρὸς τὰ σχολεῖά σοι ἀποτείνεται, καὶ πρὸς ταῦθ' ὁμοίως ἀληθείην μυθήσομαι. Ἔνθα μὲν γὰρ ἂν ἡ γλῶσσα σπουδάζοιτ' ἐμμελῶς, ὡς προσήκει, τὰ μέγιστ' ἂν συντελοίη· ὅπῃ δὲ παραμούσως, ὡς παρ' ἡμῖν τὰ νῦν, διαστρέφεται, δέδοικα μὴ καὶ μηδενὶ τῶν μαθητευομένων χρήσιμος ᾖ· οὐδεὶς γὰρ τούτων, ἅτε δὴ μὴ ἀναγκαζομένων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γράφειν, ἐκείνης δεήσεται, ἢν μή τι ὁ χρόνος, νοῦν τοῖς Ἕλλησιν ἐνθεὶς, ἀνορθώσῃ τὸ πρᾶγμα, ὁπότε καὶ ἡ βίβλος μάλιστα τιμηθήσεται, ἣ καὶ ἄλλως ἐκ τῆς πρὸς τὸ Γαλλικὸν παραβολῆς κἀκ τῶν Γεωγραφικῶν πινάκων ὁμολογεῖται οὐ τὴν τυχοῦσαν τοῖς εἰδόσι σὺν ὠφελείᾳ πονεῖν παρέχουσα ὄνησιν.

Ἔπειτα τί ποθ' ὑμεῖς παθόντες, ἔφην ἐγὼ, εἰ μέν τις τῶν ἀμφὶ τὰς τέχνας τεχνητόν τι νῦν ἐν ἐλευθέροις τοῖς Ἕλλησι δείξειεν, ἐνδεικνύμενος οἷς ἐργάζοιτο, τοῦτο, κἂν μηδὲν πρὸς τὰ τῶν Ἄγγλων τε καὶ τῶν ἄλλων περιττὰ τεχνουργήματα ᾖ, ἀλλ' εἰς χεῖρας εὐθὺς λαβόντες, ἐπαινεῖτε τὸν δημιουργὸν, ἐπειπόντες τὸ ᾀδόμενον, Αὔριον ἄμεινον ἔσται· ἐν δὲ ταῖς βίβλοις ἀπαιτεῖτε τὸ τέλειον πανταχοῦ; μή τι ἀληθές ἐστιν, ὅπερ λέγεται, Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει; Ἐνταῦθα ἐγέλασε συνιδὼν τὴν ἀλήθειαν. Εἶτ' αὖ ἐρομένου, πόσου ἂν εἴη ἡ βίβλος ἀξία; καὶ τοῦτ', ἔφην ἐγὼ, ἐρῶ σοι σαφῶς. Εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὸν ὄγκον αὐτῆς ἐκτιμήσαιμεν, ἑξαδράχμου· εἰ δὲ πρὸς οὓς ὁ πονήσας ὑπέστη πόνους, οὐδὲ πεντηκοντάδραχμον ἂν εἴη ἱκανὸν, ἔν γε πρώτῃ ἐκδόσει, τούτους ἀντισηκῶσαι. Δεῖ γὰρ δὴ ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς ὅτι πλείστης. Ἐῶ δὲ τὸ τῆς ἀηδίας, παρακολουθοῦν διὰ παντὸς τοῦ ἔργου· ἀηδὲς γὰρ Λεξικὸν συντιθέναι, καὶ ταῦτα πολλὰ τῶν ἀσυμφύλων ἀναγκαζόμενον μεταξὺ παρενείρειν, ὡς μήτε γνώμην, μήτ' ἔννοιαν ὑψηλὴν, ἢ γλαφυρότητα λόγου, οἷς μάλισθ' οἱ γράφοντες ἀγλαΐζονται, συνεισάγειν δυνάμενον· ἅτε γὰρ ἀμφὶ τὴν ὕλην ἐνασχολούμενοι, τῆς περὶ τὸ εἶδος ἀγλαΐας ἀποκλείονται ὅλως. Τούτων δ' οὕτως εἰρημένων, ἔδοξά οἱ τί εἰπεῖν· διὸ καὶ πρὸς τρίτον ἐρώτημα πεποιθότως ἐθάῤῥησεν, εἰ καὶ Γεωγραφικοῦ τινος Λεξικοῦ τοῖς Ἕλλησι δεῖ. Τί φής; ἔφην ἐγὼ πρὸς αὐτόν· τούτου γὰρ μᾶλλον πάντων ἡμῖν ἐνδεῖ. Ἀλλὰ τίς ἂν ὑποσταίη, ἔφην, καὶ τοῦτον τὸν πόνον εὐστόχως, ἢ ὅστις οἶδε καὶ ὑπομένειν καρτερικῶς, καὶ γνώσεων εὐμοιρεῖ, καὶ γλωσσῶν τυγχάνει ἐπήβολος, καὶ πολλὴν πρὸς τοῦτο συγκεκόμικεν ὕλην; Ἐγὼ δ' οὖν πέπεικα, ἔφην, ἐμαυτὸν, μὴ ἂν ἀπανήνασθαι τὸ φιλοτίμημα τοῦτο τὸν πατέρα τῆς βίβλου, ἐξ ἧς ἡμῖν ὡρμήθη ὁ λόγος οὗτος. Εἰ γὰρ φύσει δόξης ὀρέγεται ἄνθρωπος, ἐκ τῶν περὶ τὰς Μούσας πόνων τοῦτ' αὐτῷ ἂν γένοιτο μάλιστα· τὸ δὲ Γραμματέα καὶ Σύμβουλον εἶναι, καὶ ταῦθ' ὡς νῦν ἡμῖν τὰ πράγματα ἔχει, ταῦθ', ἵνα μὴ καὶ χεῖρόν τι εἴπω, μάταια καὶ κενά· πλεῖον γὰρ τοῦ μακαρισμοῦ τοὐπίμεμπτον φέρεται. Τούτων δ' οὕτως εἰρημένων, ἐκεῖνος μὲν, Ἀληθῆ ταῦθ' εἴρηκας, ὑπειπὼν, ἀνεχώρησε· σὺ δέ μοι ἔῤῥωσο, ταῦτ' αὐτὸ κελεύων καὶ τὸν φίλον Ἀλέξανδρον Ῥαγκαβῆ.

Τῇ δ' Αὐγ. αωλέ, ἐκ τῆς Αἰγίνης.

» *Χαίρειν πολλὰ Σκαρλάτον τὸν Βυζάντιον Κωνσταντῖνος ὁ Οἰκονόμος.*

» Ἔλαβον τὸ σοφόν σου Λεξικὸν μετὰ τῆς φιλικῆς ἐπιστολῆς, καὶ σοι χάριτας ὡμολόγησα καὶ νῦν ὁμολογῶ διὰ τὸ δῶρον. Καὶ τὴν σύνταξιν ἐπῄνεσα τοῦ βιβλίου, τὴν Ὁμηρικὴν ἐπιφώνησιν ἐπειπών·

Εὖγε! Βάλλ' οὕτως, αἴ κεν τι φόως Ἕλλησι γένοιο«. Εὐδαιμονείης ἄριστε ἀνδρῶν, διὰ τοὺς κοινωφελεῖς σου κόπους· ἔντεινε δὲ καὶ τοῦ λοιποῦ καὶ κατευοδοῦ, προμαχῶν ὑπὲρ τῶν λόγων κινδυνευόντων, καὶ τοὺς νέους, ὅση δύναμις, εἰς αὐτοὺς ὁδηγῶν. Βλέπεις, ὦ φίλε, πόσον καθ' ἡμᾶς παρημελήθησαν αἱ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι· καὶ ποῖον Αὐγείου φορυτὸν ἡμιμαθῶν τινων ἡμιελλήνων κάλαμοι μετοχετεύοντες ἀπὸ ξένων γλωσσῶν ἐπισωρεύουσι καθ' ἑκάστην εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνὴν, διαφθείροντες τὰς Μούσας! καὶ προβαίνει πολὺς ὁ βαρβαρισμὸς καὶ μέγας! Καινολεξίαι πονηραὶ καὶ παρακεκομμέναι, χύδην εἰσβάλλουσαι, παρωθοῦσι τὰς ἀρχαίας καὶ γνησίας ὀνομασίας. Νέα νέων πραγμάτων ὀνόματα βαρβαρόπλαστα καὶ μιαρὰ καταισχύνουσι τὴν Ἑλληνικὴν πορφύραν. Λόγου σύνθεσις ἀνοσία καὶ φρικτὴ, ἢ, ἂν θέλῃς, παντελὴς παράλυσις καὶ ἀσυνθεσία κατακερματίζει τὴν χρυσῆν σειρὰν τῆς Ἑρμοῦ τοῦ Λογίου φωνῆς, ἣν διὰ τοσούτων χρόνων καὶ πόνων ἔπλεξαν αἱ Χάριτες. Ἐπὶ δὲ πᾶσι καὶ πρὸ πάντων, τὸ ξενοχαρὲς καὶ φιλόκαινον καὶ ὁ κάκιστ' ἀπολούμενος πιθηκισμὸς περὶ πάντα τὰ λεγόμενα Εὐρωπαϊκὰ, καὶ καλὰ καὶ μὴ καλὰ, διαφθείρουσι καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἤθη καὶ τὰς ψυχὰς τὰς Ἑλληνικάς· καὶ σοβοῦσι μὲν θαυμαζόμεναι καὶ προσκυνούμεναι παρὰ τοῖς πολλοῖς ἑταιρικαί τινες ἀλλόφυλοι ψευδομοῦσαι, καὶ πᾶν ὅ,τι βάρβαρον τῶν τῆς προόδου λεγομένων σοφῶν καὶ γνωμάτευμα καὶ ὄνομα· Πλάτωνες δὲ καὶ Σωκράτεις καὶ Ὅμηροι, καὶ εἴτι πάτριον ἱερὸν καὶ σεβάσμιον, ἀρχαῖοί τινες λῆροι φαίνονται καὶ καταφρονοῦνται παρ' Ἑλλήνων ἀνδρῶν ἐν μέσῳ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος! Εἰς τοιαύτην Βαβυλωνίαν σύγχυσιν καὶ φρενῶν καὶ φωνῶν περιπλανωμένης ἐμβροντήτου τῆς πολλῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας, στεντόρειός τις σάλπιγξ ἐπεφάνη τὸ καλόν σου Λεξικὸν, ἥτις ἐπισταμένως (καθὼς καὶ εἴ τις ἄλλη τοιαύτη) ἀνακαλεῖ τοὺς νέους εἰς ἀνάκτησιν τῆς πατρῴας παιδείας καὶ τοῦ πηγάζοντος ἀεννάως ἐξ αὐτῆς οὐρανίου φωτός. Διὰ ταῦτα παντὸς ἄξιον ἐπαίνου σε νομίζω, πολυτίμητε Σκαρλάτε, καὶ χαίρων πρὸς πάντας ἀνακηρύττω, καὶ ταῖς ἐμαῖς εὐλογίαις σε καταστέφω (εἴ τις κἀγώ ποτε καθ' Ἑλλάδα περὶ τοὺς λόγους ἐδόκουν εἶναι), καὶ ἐπεύχομαι δὲ ὁλοθύμως, ἵνα καὶ ἄλλους πολλοὺς ἔχῃς ὀπαδοὺς καὶ συνεργοὺς πρὸς ἄναψιν τῆς σωτηρίου πυρᾶς, τῆς μόλις πρώην ἀναλαμψάσης καὶ νῦν πάλιν μαρανθείσης Ἑλληνικῆς σοφίας. Ὅσας δὲ λέγεις ὅτι ἔγραψας ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ βιβλίου παραδοξολογίας, ἐγὼ μὲν (καὶ ἄλλος δὲ, νομίζω, πᾶς εὐγνώμων ἀναγνώστης) οὔτε νομίζω τοιαύτας οὔτ' ὀνομάζω· γνώμας δὲ περὶ γλώσσης καὶ σκέψεις τινὰς, ὁποίας πᾶς τις ἔχει τὸ δικαίωμα προβάλλειν εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν γραμμάτων· ὁ δὲ καιρὸς καὶ τῆς παιδείας ἡ πρόοδος καὶ τῶν ἐνδοξοτέρων ἡ κρίσις νομοθε-

τήσουσι καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ὅσα τε ἀποδεκτέα, καὶ ὅσα μή· μόνον, ἴσως, ὑπερβολὴν νομίσουσί τινες τὴν περὶ ἐμέ σου φιλικὴν εὐστομίαν, ὅςτις οὕτως ἀστυκῶς τε καὶ φιλανθρώπως ἡμῶν ἐπεμνήσθης ἐν τοῖς προλεγομένοις· ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαίνεται γέννημα τῆς φιλομούσου ψυχῆς σου, τιμώσης ἐν ἐμοὶ τοὺς σοὺς λόγους, ὧν ἦμεν πάλαι ποτὲ θεράποντες. Μόνον ἓν ἠπόρησα (καὶ συγχώρησον ἂν οὕτως ἁπλοϊκῶς καὶ ἀπλάστως λέγω πρὸς σὲ τὸ κατὰ νοῦν ἐπελθόν). Εἰς τὴν πτώχευσιν, εἶπας, τῆς γλώσσης συνέδραμε καὶ ἡ θρησκεία, καθιερώσασα κοινά τινα καὶ ἰδιωτικὰ πρότερον ὀνόματα εἰς ὑψηλοτέρας ἐννοίας, οἷον τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τἄλλα ὅσα παρεδειγμάτισας· πῶς; ὦ φίλος, ἀπώλοντο ταῦτα τὰ ὀνόματ᾽ ἀπὸ τῆς γλώσσης, διότι μετήλλαξαν σημασίαν; ἢ ἀπέβησαν ὀλιγώτερον κοινὰ καὶ δημοτικά, τόσῳ δημοσίως καὶ καθ᾽ ἡμέραν ἐν ταῖς ἁπάντων φερόμενα γλώσσαις καὶ πεπαιδευμένων καὶ ἀπαιδεύτων; ταύτην ἐγὼ τὴν ἐκ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας πενίαν τῆς γλώσσης οὔτε βλέπω οὔτ᾽ ἀποδέχομαι· πλὴν εἰ μή τις λέγοι πενεστέραν τὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν (καὶ πᾶσαν δὲ ἄλλην) διὰ τὰς εἰς ἑκάστην ἐπιστήμην καὶ τέχνην ἰδίως ἀφωσιωμένας ὀνομασίας, ὅτι μὴ ταύτας ἡ χρῆσις λέγει καὶ κατὰ πάντων τῶν ἄλλων πραγμάτων τῆς κοινωνίας· ἢ καὶ τοὺς πάλαι πατέρας ἡμῶν Ἴρους τινὰς περὶ τὴν αὐτῶν διάλεκτον ὀνομάζοι, ὅτι μὴ καὶ τὸν Βωμὸν καὶ τὰς ἄλλας ἱερατικὰς αὐτῶν λέξεις μετεχειρίζοντο περὶ τὰς φράσεις τὰς κοινὰς καὶ βιωτικάς.— Ἀλλά, λέγεις, οὐκ ἔχομεν ἤδη πῶς ὀνομάσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, καὶ τὸν Ἀλειτούργητον, καὶ τἄλλα τὰ τοιαῦτα (φιλοτιμούμενοι δηλονότι ἵνα καὶ ταῦτ᾽ ἀκραιφνῶς ἑλληνίζωμεν, ὡς ἐπὶ Πλάτωνος, ἢ μᾶλλον ἀττικίζωμεν μόνον! οἱ γὰρ Ἴωνες Ἁλίαν ἔλεγον, ἢ Ἀγορὰν, καὶ οὐκ Ἐκκλησίαν, ἄλλοι δέ τινες ἄλλο τι Ἑλληνικὸν, κἂν μὴ πεπλασμένον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος!)· ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἔχομεν ἄλλας, καὶ ταύτας οὐκ ὀλίγας, ἰσοδυνάμους τῶν καθιερωμένων λέξεις, δι᾽ ὧν ἐκφράζομεν τὰ κοινὰ δὴ ταῦτα καὶ ἰδιωτικά, Συνέλευσιν λέγοντες κοινῶς, καὶ Σύναξιν, καὶ Ὁμήγυριν, οἱ δέ τινες καὶ Λαοσυναξίαν, τὴν Ἐκκλησίαν· καὶ τὸν Ἀλειτούργητον Ἀτελῆ, καὶ Ἀτέλειαν (ὡς ὁ Δημοσθένης) τὴν Ἀλειτουργησίαν (ἣν ὁ Πολυδεύκης ἐκάκισε), καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Ἔπειτα, καὶ ταύτας, ἃς λέγεις, τὰς καθιερωμένας λέξεις (ἐφ᾽ ὧν ἐπεύχεσαι τὴν ἀνάληψιν τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν σημασίας, πρὸς θεραπείαν τῆς ἐκ τῆς αὐτῶν καθιερώσεως προσελθούσης ζημίας!) καὶ ταύτας, λέγω, τὰς λέξεις μήπως ὀλίγοι καὶ νῦν μεταχειρίζονται καὶ ἰδιωτικῶς; αὐτίκα, Λαβίδα μὲν πολλαχοῦ τῆς Θεσσαλίας λέγουσι καὶ τὸ μετάλλινον τοῦ γλυκύσματος κοχλιάριον· Βῆμα δὲ πανταχοῦ ῥητορικὸν ἀκούοντες ἐννοοῦσι τὸν Ἄμβωνα, καὶ τῶν καθ᾽ ἡμᾶς ἐφημερίδων αἱ πλεῖσται πολλάκις

ἐκρότησαν τὸ Βῆμα (δίχως ὅμως ῥητόρων!), καὶ ὄρους δὲ καὶ πόλου καὶ οἰκίας Ὕψωμα ἀκούων ὁ χυδαῖος, τὸ ὕψος ἐννοεῖ· καὶ τί τὰ πολλά; παρὰ τὴν Τράπεζαν καὶ τὸ Ποτήριον καὶ τὸν Δίσκον καὶ τὴν Λόγχην καὶ τὸν Σπόγγον καὶ τὰς Εἰκόνας πῶς τις ἂν εὕροι ἱερώτερα ὀνόματα; καὶ ὅμως εὑρίσκεις τὰ αὐτὰ καὶ ἰδιωτικώτατα, μόνου τοῦ ἐπιθέτου ἱερὸς ἢ ἅγιος (καὶ πολλάκις μηδὲ τούτου) χαρακτηρίζοντος τὴν σημασίαν τῶν καθιερωμένων. Οὕτως ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν καὶ δήμου Ἐκκλησίαν, καὶ δημοσίων τελῶν Λειτουργίαν (ἂν θέλῃ ἐξάπαντος ἀττικίζειν), ὅταν ποτ᾽ ὀνειρευθῇ κυρίαν ἐκκλησίαν καὶ δῆμον ἀληθινὸν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν σημασίαν! καὶ πάλιν θείαν Λειτουργίαν, καὶ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ τἄλλα παρομοίως τὰ ἁγιώτατα καὶ θειότατα. Λέγει δὲ καὶ αὐτὴ ἡ καθ᾽ ἡμᾶς ἱερὰ διάλεκτος οὐ μόνον Ἐκκλησίαν θεοῦ, ἀλλὰ καὶ λαοῦ (καὶ ἐκκλησίαν ἁπλῶς, Πράξ. ιθ', 39), καὶ πονηρευομένων ἐκκλησίαν. Ὁ δὲ λαὸς ἀκούει, καὶ νοῶν οὐδόλως σκανδαλίζεται, οὐδ᾽ ἀγανακτεῖ (ὅπερ ἐφοβήθης ἐπὶ τῷ Ἀλειτούργητος). Τοιοῦτον, ὦ φίλος, ἔχεις ἔθνος ἀγχίνουν· τοιαύτην δὲ γλῶσσαν ἐμβριθῆ καὶ μεγαλόφρονα· τοιαύτην δὲ δογμάτων Ἐκκλησίαν ὑψηλὴν καὶ ἀμώμητον, ἥτις, ὡς ἀκτὶς ἡλίου, καταλάμπουσα πανταχοῦ τὸν λαὸν αὐτῆς, οὐδόλως μολύνεται ἐκ τῆς ἰδιωτικῆς χρήσεως τῶν εἰς αὐτὴν καθιερωμένων φωνῶν. Αὕτη καὶ τὰς λέξεις, ἃς ἠρίθμησας, διετήρησεν ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς βαρβαρότητος, καὶ ἄλλας προσέτι πολλὰς (ὡς τὸν Ἄρτον καὶ τὸ Μῦρον καὶ τὸ Νᾶμα κτλ.), συνειθισμένας ἔτι καὶ νῦν εἰς ὅλων τῶν Ἑλλήνων τὰ στόματα, καὶ ζώσας εἰσέτι λαμπρῶς, διότι καθηγιάσθησαν· ἄλλως δ᾽ ἂν καὶ αὗται μετὰ τοσούτων ἄλλων ἀπώλοντο· καθὼς καὶ τῶν ἀρχαίων τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἀριστουργημάτων ἠφανίσθησαν μὲν τὰ κοινὰ καὶ βέβηλα, διεσώθησαν δέ τινα ἐκ μόνων τῶν καθιερωθέντων· ἔχεις δὲ δεῖγμα πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸ Θησεῖον. Ταῦτά σοι γράφω κατὰ νοῦν ἐπελθόντα μεταξὺ τὸν πρόλογον ἀναγινώσκοντος τοῦ βιβλίου· κἂν μέν σοι δόξω τι λέγειν, πρόσθες ἐκ σεαυτοῦ τὰ τελειότερα καὶ σοφώτερα· ἂν δέ τις φανῶ παλαιὸς καὶ λίαν ἀρχαῖος, γνωρίζεις τοῦ γήρως τὰ ληρήματα· σὺ δὲ καὶ ταῦτα ὡς σημεῖον κατάδεξαι τῆς φιλίας, δι᾽ ἣν οὔτε τὸ παριστάμενον ὤκνησά σοι κοινολογῆσαι, καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἔγραψα μακροτέραν Ἰλιάδος. Ἔῤῥωσο.

Τῇ ϛ' Ἀπριλίου αωλέ ἐκ Ναυπλίας εἰς Ἀθήνας.»

Καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἱεροὶ καὶ μακάριοι ἄνδρες, ὧν ἅπας ὁ βίος πρὸς φωτισμὸν διηνύσθη τοῦ αὐτῶν ἔθνους, ὧν μόνον μέλημα ἦν ἀείποτε ἡ ἀνάστασις τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἐπάνοδος τῶν ἀρχαίων φώτων εἰς τὴν ἀρχικήν των ἑστίαν, καὶ ἡ ἀναμόρφωσις τῆς πατρῴας φωνῆς ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον κάλλος. Αὐτοὶ προωδοποίησαν εἰς τοὺς ἐπιγενομένους

ἡμᾶς τὴν πρὸς τοῦτο φέρουσαν ἀτραπὸν, διασώσαντες ἄσβεστον τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς γλώσσης τὸ ζώπυρον, ἧς οὐδέποτε κατεδέχθησαν 'να ἀναγνωρίσωσι τὰ αἴσχη, καὶ 'να νομιμοποιήσωσι τὰ στίγματα· αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη!

Καὶ νῦν ὑπολείπεταί μοι βραχέ' ἄττα καὶ πρὸς τοὺς ἀλλοδαποὺς ἐπαναλαβεῖν, οἷς Ἑλλάδος μούσης ἐμέλησε, παραθέντι, ὡς νωγάλευμα, μεταδόρπιον, αὐτὰ ταῦτα τοῦ πολλοῦ Ἱερωνύμου Οὐολφίου τὰ ῥήματα, δι' ὧν ἐκεῖνος πρὸ τριακοσίων ἤδη ἐτῶν, οὐδ' εἰς νοῦν ἴσως τιθέμενος τότε τὴν ἀναβίωσιν τῆς Ἑλλάδος, συνεβούλευεν ὅμως οὐχ ἧττον τοὺς ἑαυτοῦ συμπολίτας, ὅσοι περὶ τὴν σπουδὴν τῆς ἀρχαίας ἡμιλλῶντο τῶν Ἑλλήνων φωνῆς, Λεξικὸν συναρμολογήσασθαι, ὁποῖον τὸ ἀνὰ χεῖρας, μή τι τῷ συρφετῷ τῶν ὀθνείων τε καὶ βαρβάρων φωνῶν τὸ γνήσιον τῆς ἀρχαίας παραβλαβείη,» Rogo, λέγων, eos qui qui corruptæ linguæ periti sunt, ut propter recentiores scriptores, in quibus subinde barbara vocabula occurunt, Barbaricum Lexicon conficiant, vocibus barbaris præpositis, et Græcis subjunctis, ne veteris duntaxat linguæ periti ab eorun lectione deterreuntur (*).

Ἔγραφον Ἀθήνησι τῇ 4 'Οκτωβρίου 1857.

ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

(*) Wolfius ad calcem Notarum in Nicola Annales.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

ἀγγ—εῖον.
ἀλλ—οῦ (ἢ ἀλλέως).
ἀμ—ετάβατον (ῥῆμα).
ἀμφ—ίβολον.
ἀναλ—ογεῖ.
ἀντ—ωνυμία.
ἀποθ—ετικὸν (ῥῆμα).
ἀπρ—όσωπον (ῥῆμα).
ἄχρ—ηστος (λέξις).
αὐτοπ—αθητικὸν (ῥῆμα).
γένν—ημα.
γραφ—ικὸν (τῆς Παλαιᾶς δηλ. ἢ τῆς Νέας Γραφῆς).
γεωργ—ικὴ (λέξις).
δ—ένδρον.
διαφ—έρει.
ἐπ—ίῤῥημα.
ἐργ—αλεῖον.
ἐρωτ—ηματικόν.
ἔντ—ομον.
ἐλλειπτ—ικῶς.
ζ—ῶον.
θ—ηλυκὸν (εἰς τὰς Γαλλικὰς λέξεις).
ἰατρ—ικόν.
ἴδ—ε.
ἰδ—ιαιτέρως.
κ—αρπός.
κοιν—ῶς.
κρ—άσει.
κυρ—ιολεκτικῶς.
λέξ—ις.
μέσ—ον (ῥῆμα).
μετ—αβατικὸν (ῥῆμα).
μεταγ—ενεστέρα (λέξις).
μέταλ—λον.
μεταφορ—ικῶς.
μονολ—εκτικῶς (μὲ μίαν λέξιν).
μόρ—ιον (λόγου).
μυρ—ωδικὸν (ἄρωμα).
ναυτ—ικὴ (λέξις).
νεολ—ογικῶς.
οἰκ—ιακὴ (λέξις).
οἰκοδ—ομικὴ (λέξις).
ὀρθ—ότερον.
ὀρ—υκτόν.
οὐδ—έτερον (ῥῆμα).
παθ—ητικὸν (ῥῆμα).
πάθ—ος (ἀῤῥώστια).
παρ—οιμία.
παράβ—αλλε.
πληθ—υντικόν.
ποιητ—ικόν.
πρόθ—εσις.
προφ—έρεται.
π—τηνόν.
πωρ—ικόν.
ῥ—ῆμα.
σημ—αίνει.
συγκ—οπῆ.
σύνδ—εσμος.
συνεκδ—οχικῶς.
συνηθ—ίζεται.
συντ—άσσεται.
τροπ—ικῶς (μεταφορικῶς, ἀλληγορικῶς).
ὑπερβ—ολικὴ (φράσις ἢ λέξις).
ὑποκορ—ιστικὸν (ὄνομα).
φρ—άσις.
φ—υτόν.
χρ—ῶμα.
χυδ—αϊκῶς.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ,

ΜΕΘΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ.

Α, α, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. § Τρέπεται εἰς Ε· Βαλανίδι—βελανίδι, κραββάτι — κρεββάτι, τέσσαρα — τέσσερα, πτάρνυμαι—φτερνίζομαι, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Βάραθρον—Βέρεθρον, Ἄρσην—Ἔρσην, Τέσσαρα — τέσσερα, κτλ.). || . εἰς Η· Αἶρα—ἦρα, κτλ. §. πλεονάζει. Βδέλλα—ἀβδέλλα, κράνος—ἀκράνι, μασχάλη — ἀμασχάλη, πήγανος— ἀπήγανος, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Στάχυς καὶ Ἄσταχυς, Σταφὶς καὶ Ἀσταφὶς, Σκολόπαξ καὶ Ἀσκολόπαξ). §. Ἀφαιρεῖται· Ἀστακὸς — στακὸς, Ἀσφαλίζω—σφαλνῶ, Ἀσπάραγος,—σπαράγγι.

Ἆ, Ἆ, ἢ Ἄ! μόρ. (σημαίνει εὐχαρίστησιν ἢ θαυμασμόν): ἇ, τί εὔμορφον! »Ἆ, τοῦ κάλλους! ah, qu'il est beau! §. (ἀπορίαν καὶ ἀγανάκτησιν): ἇ, τὸν ἀχρεῖον! »Ὦ, τοῦ βδελυροῦ! fi le vilain homme! §. (φόβον καὶ ἀποτροπήν): ἇ, ἇ, μή μου φέρῃς κοντὰ τὸ φῶς! »Ἆ, ἇ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. » Ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτα (Ἀριστοφ. πλ.). »Ἆ, ἇ, μηδαμῶς, μὴ πρὸς θεῶν μεθῇς βέλος (Σοφ. Φιλοκτ.), ἴδε καὶ Ἄχ. §. (ἐγκαρδίωσιν καὶ παρακίνησιν, ὅτε καὶ προφέρεται δασύτερον): ἇ, 'νὰ σε ἰδῶ! ἇ, εἰά σου! κτλ. ἴδ. Βλέπω καὶ Εἰά. §. χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν (μὲ πλειοτέραν δασύτητα καὶ ἐπίτασιν τῆς φωνῆς): ἇ! ἔτσι δά! » Εἶπε δὲ χαίρων ὁ γηπόνος· ἇ, (Ἀγαθ. Σχολ. Ἐπιγρ.).

Ἀβάρετος (ὅποιος δὲν βαρειέται), η, ον. » Ἄοκνος, ῥέκτης, δραστήριος. actif, diligent. §. (ὅποιος 'δὲν δίδει βάρος) » Ἀνεπαχθής. qui n'est pas incommode (importun).

Ἀβάτευτος, η, ον. (ζῶον ὅ, που δὲν ἐβατεύθη). » (ἔλαφοι) Ἄβατος (Λουκ. Φιλοψ.), ἀνόχευτος. biche non encore saillie, qui ne s'accouple pas.

Ἄβαφος, η, ον. » Ἄβαπτος, ἄβαφος. qui n'a pas été teint (colorié).

Ἀβδέλλα, ἔντ. » Βδέλλα. sangsue, θ. || . βάλλω ἀβδέλλαις. » Βδέλλας προσβάλλομαι (προςίθημι ἢ προςίθεμαι), βδελλίζω (Γαλ.). appliquer (se faire appliquer) des sangsues.

Ἄβλαβος (-πτος, -φτος), η, ον, ἴδε 'Απείρακτος.

Ἀβούλαρος (εἶδος ἀγριάδας), φ. ἴδε Βούλαρος.

Ἀβούλωτος, η, ον. » Ἀσφράγιστος, ἀκατασήμαντος, ἀσήμαντος. qui n'a pas été cacheté.

Ἀβούτηκτος, η, ον. »Ἀβάπτιστος. qui n'a pas été plongé.

Ἀβραμηλιὰ, δ. » Βράβυλος καὶ βράβηλος (ἡ). prunellier.

Ἀβράμηλον, 'πωρ. »Βράβυλον καὶ βράβηλον (κυρίως ὠνομάζετο τὸ ἀφέλιαστον Ζερδαλί. »Ἐςι δὲ τοῦτο τὸ ἀκρόδρυον, λέγει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Β'.], μικρότερον μὲν τῇ περιφορᾷ τῶν κοκκυμήλων, τῇ δὲ ἐδωδῇ τὸ αὐτὸ, πλὴν ὀλίγον δριμύτερον. » Βράβυλα, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. Ζ'. 146.). prunelle, θ.

Ἄβραστος, η, ον, ἴδε Ὠμός.

Ἄβρεχτος, η, ον. » Ἄβροχος, ἄβρεκτος. qui n'a pas été mouillé (arrosé).

Ἀβρὶ, φ. θκλ. ἴδε Φῦκι.

Ἀβύζακτος, η, ον. » Ἀθήλαστος, (Π.) ἄθηλος. non allaité.

Ἀγάλια, ἐπ. (ἐκ τοῦ) » Ἀκαλῆ, ἀκαλῶς, ἴδε Ἀργὰ καὶ Σιγανά.

Ἀγανακτισμένος,η,ον,ἴδε Καταθυμωμένος.

Ἀγανακτῶ, ῥ. ἀμ. »Χαλεπαίνω, βαρυμηνιάω, δυσανασχετέω, ἀγανακτέω, δυσφορέω, περιπαθέω, δεινὸν ποιοῦμαι. s'indigner, être indigné.

Ἄγανον (τὸ γένει' τοῦ ἀσταχύου). » Ἀνθέριξ (ὁ), ἀθήρ. barbe (d'épis), θ.

Ἀγανὸς, ἡ, ὸν (κυρ. πανὶ, ὕφασμα, τὸ ἐναντίον τοῦ Κρουστὸν, ἀπὸ τοῦ) » Ἑανὸς (χιτών).

Ἀγάνωτος, η,ον. » Ἀγάνωτος. non étamé.

Ἀγάπη. » Φίλτρον, ἀγάπη, στοργή, εὔνοια. affection, tendresse, θ. faveur, θ. bonnes grâces. ||. ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος, τῆς προκοπῆς, τοῦ πολέμου, κτλ. » Τὸ φιλόπατρι, τὸ φιλομαθὲς, τὸ φιλοπόλεμον, κτλ. ||. (ἡ μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων). »Στοργή, φιλοστοργία. tendresse, amour paternel (maternel, filial). ||. (ἡ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός), ἴδε Ἔρωτας. ||. (ἡ μεταξὺ ἐθνῶν, βασιλείων, κτλ.), ἴδε Εἰρήνη.

Ἀγαπημένος, η, ον. »Ἀγαπητὸς, προσφιλὴς, ἀγαπώμενος, πεφιλημένος, φίλος, σπουδαζόμενος. favori,-ite. ||. πολὺ ἀγαπημένος. » Περιπόθητος, περισπούδαστος, ἐπέραστος, φίλτατος. bien aimé.

Ἀγαπητικὴ (-ιά). » Ἐρωμένη, ἀγαπωμένη. maitresse, amante.

Ἀγαπητικός. » Ἐρῶν, ἐραστής. §. ἐρώμενος, ἀγαπώμενος. amant, soupirant.

Ἀγαπίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Συμβιβάζω καὶ Φιλιόνω.

Ἀγαπῶ, ῥ. μετ. » Φιλέω, ἀγαπάω, εὐνοϊκῶς διάκειμαι, στέργω (κυρ. διὰ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα), ἀσπάζομαι. aimer, chérir, affectionner. ||. τὸν ἀγάπησε φοβερά. » Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα (Πλουτ.). ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἀγαπᾷ τὰ παιδιά 'του. »Φιλόπαις, φιλότεκνος. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἀγαπᾷ τὰ γέλοια, τὴν δουλειὰν, τὰ παιγνίδια, τὰ σεριάνια, τοὺς χωρατάδες, κτλ. »Φιλόγελως, φιλεργὸς, φιλοπαίγμων, φιλοθεάμων, φιλοσκώμμων, κτλ. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἀγαπᾷ 'ν' ἀκούῃ »Φιλακροάμων, φιλήκοος (καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπιθέτων σχηματίζονται παρομοίως). §. (ἐρωτικῶς) » Ἐράω, ἔραμαι (ποιητ.), ἀγαπάω (ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Λουκ. » Θημὰρ, τὴν ἀδελφὴν Ἀβεσαλὼμ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐγὼ ἀγαπῶ«. Γραφ.). aimer. ἴδ. καὶ Ἐρωτεύομαι. §. (εὐχαριστοῦμαι, νοστιμεύομαι). »Χαίρω, πρὸς θυμοῦ μοί (ἡδομένῳ μοί) ἐστι. se plaire, aimer. ||. ἂν ἀγαπᾷς, (φρσ.). »Εἴ σοι πρὸς θυμοῦ. s'il vous plait. ||. τὰ 'ψάρια ἀγαποῦν τὰ γλυκὰ νερά. » Τοῖς ποτίμοις ἥδονται (χαίρουσι) τῶν ὑδάτων. ils se plaisent. ||. ὁ ἔλατος καὶ ὁ πεῦκος ἀγαποῦν τοὺς ψυχροὺς καὶ χιονισμένους τόπους. » Ἐλάτη καὶ πεύκη τοὺς ψυχροὺς τόπους φιλεῖ καὶ χιονώδεις (Θεόφρ. Ά.). §. (συνειθίζω). Φιλέω. aimer à, ἴδε καὶ Θέλω καὶ Συνειθίζω.

Ἀγγαρειά. » Ἀγγαρεία (νεολ.). corvée. §. vexation.

Ἀγγαρεύω, ῥ. μετ. » Ἀγγαρεύω (»Κελεύω δὲ μηδὲ ἀγγαρεύεσθαι τὰ Ἰουδαίων ὑποζύγια, « Ἰώσ.). forcer à des corvées.

Ἀγγεῖον. » Σκεῦος, ἀγγεῖον, ἄγγος (τὸ). vase, pot, ustensile (κυρ. τοῦ μαγειρειοῦ), vaisseau.

Ἀγγειό, ἴδε Καθίκι.

Ἀγγέλικα, φ. »Συριακὴ ῥίζα. angélique, herbe-Gerard, θ.

Ἄγγιχτος, η, ον, ἴδε Ἀκέρηος καὶ Ἀνέγγικτος.

Ἀγγουράκι, κ. »Ἀγγούριον, σικύδιον. cornichon.

Ἀγγουραρμιὰ (Τουρσὴ ἀγγούρια). »Σίκυοι ὄξει (ἅλμῃ) ἐσκευασμένοι (τεταριχευμένοι), σίκυοι ἐν ὀξάλμῃ. des cornichons (confits au vinaigre).

Ἀγγοῦρι (ἐκ τοῦ Ἄωρον ἐσθίεσθαι), κ. »Σίκυς — υος (ὁ), σίκυος καὶ σικυὸς (ὁ ὠμὸς, πρὸς διαστολὴν τοῦ πέπονος, ἴδε Πεπόνι), ἄγγουρον (»Τὸ σπέρμα τῶν λεγομένων πρὶν σικύων, κατὰ κοινὴν δὲ τετραγγούρων, διουρητικόν ἐστι, πλὴν οὐχ ὡς τῶν πεπόνων, Συμ. Σήθ). concombre.

Ἀγγουριὰ, φ. » Σικύα. la plante qui produit les concombres.

Ἀγγουρόσπορος. »Σίκυον. graine de concombre.

Ἄγδαρτος, η, ον. » Ἄδαρτος, ἄδορος, ἀνέκδαρτος. non écorché.

Ἀγελάδα (ἐκ τοῦ) »Ἀγελὰς, άδος (ἡ ἄλλ.) Ἀγελαία καὶ Φορβὰς (»Φορβάδα λέγει τὴν ἀγελάδα καὶ νομάδα καὶ εὔτροφον βοῦν. Σχολ. Ἀπολλων.), ζ. » Βοῦς — οὸς (ἡ), δάμαλις — εως (ἡ νέα). vache, θ. genisse, θ.

Ἀγελαδάρης, ἴδε Βοσκός.

Ἀγελαδινὸς, ἡ, όν. »Βόειος. de vache ou de genisse.

Ἀγέλαστος, η, ον. » Ἀγέλαστος, ἐς Τροφωνίου μεμαντευμένος (παροιμ.). serieux, grave, qui ne rit pas.

Ἀγένωτος, η, ον, ἴδε Ἄγουρος.

Ἀγιάζω (ῥαντίζω μὲ ἁγιασμὸν), ῥ. μετ. »Περιῤ(ῥαίνω)ῥαντίζω, ῥαίνω, ῥαντίζω. **jetter de l'eau benite, asperger.** ||. καὶ ἀφ' οὗ ἁγιασθῇ. »Καὶ περιῤῥανάμενος ἀπὸ ἱεροῦ (Θεοφρ.). §. (γίνομαι ἅγιος), ῥ. οὐδ. »Εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων ἐγκαταλέγομαι. **devenir saint, mourir en odeur de saintelé.**

Ἁγίασμα. »Πηγὴ ἱερὰ, ἁγίασμα, ἁγιαστήριον. **fontaine sainte.**

Ἁγίασμα (τὸ ῥάντισμα μὲ τὴν ἁγιαστοῦραν). »Ῥαντισμὸς, περιῤῥάντισις. **aspersion.**

Ἁγιασματάρι (τὸ ἀγγεῖον, ὅπου γίνεται καὶ φυλάττεται ὁ ἁγιασμός). »Περιῤῥαντήριον. **benitier.** §. (τὸ βιβλίον, ὅ,που περιέχει τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγιασμοῦ), ἴδε Εὐχολόγι.

Ἁγιασμὸς (ἡ τελετή). »Ἁγιασμός. **asperges.** §. (τὸ νερὸν τοῦ ἁγιασμοῦ). »Ἁγιασμὸς, ὕδωρ ἡγιασμένον. **eau benite,** θ.

Ἁγιαστήρα (-οῦρα). »Ῥάντιστρον, θαλλὸς, περιῤῥαντήριον, ῥαντήρ. **asperges, aspersoir, goupillon.**

Ἀγιάτρευτος, η, ον. »Ἀνίατος, ἀνήκεστος, ἀνιάτρευτος, ἀθεράπευτος. **incurable, irrémédiable.**

Ἁγιβασιλειάτικα (τὰ διδόμενα τὴν πρωτοχρονιὰν φιλοδωρήματα). (Σημ. Ἡ συνήθεια τοῦ 'να φιλοδωρῶνται οἱ πολῖται ἀμοιβαίως ἦτον ἔκπαλαι κοινή. Εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦτο ἐγίνετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χόων, ἥτις ἦτο μέρος τῶν Ληναίων ἢ Διονυσίων, καὶ ἑωρτάζετο τὴν 12 τοῦ Ἀνθεστηριῶνος [μεταξὺ Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου]. Κατ' αὐτὴν συνείθιζαν οἱ Ἀθηναῖοι ὄχι μόνον 'να στέλλουν δῶρα μεταξύ 'των, ἀλλὰ 'να φιλοδωροῦν καὶ τοὺς διδασκάλους 'των. Ἰδοὺ πῶς διηγεῖται τὴν συνήθειαν ὁ Ἀθήναιος. »Τῇ δὲ ἑορτῇ τῶν χόων ἔθος ἐστὶν Ἀθή« νησι πέμπεσθαι δῶρά τε καὶ τοὺς μισ« θοὺς τοῖς σοφισταῖς [βιβλ. Ι.]», ἴδε καὶ Λουκιανὸν περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. Οἱ Ῥωμαῖοι [καθὼς καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον] ἔκαμναν τὸ ἴδιον τὴν ἀρχιχρονιάν. Ἰδοὺ πῶς τὸ ἀναφέρει ὁ Ἡρωδιανός. »Νέου μὲν γὰρ » ἔτους τῆς ἐπιούσης ἔμελλεν ἄρξασθαι ἡ» μέρας . . . Σέβουσι δὲ τὴν ἑορτὴν Ῥω« μαῖοι, Κρόνια προσαγορεύοντες, . . . τήν » τε τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱερομηνίαν ἄγουσι, » καὶ δεξιοῦνται ἀλλήλους ἐν ταύτῃ μά» λιστα, καὶ προσαγορεύουσι, νομισμάτων » τε ἀντιδόσει καὶ κοινωνίᾳ τῶν γῆς καὶ θα» λάττης καλῶν.» Ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων ὠνομάζοντο) »Εὐαρχισμοί· (ἠμποροῦν 'να ὀνομασθοῦν καὶ) »Εἰσιτήρια. **étrennes,** θ. πλ.

Ἁγιβασιλόπηττα (ἡ). »Ναστὸν, ναστὸς (ἄρτος, ὁ μὴ ὠγκωμένος, ἀλλὰ πυκνὸς καὶ πεπιλημένος. Ἀθην). **gateau des Rois.**

Ἄγιδε, ἐπ. (ἴσ. παρεφθάρη ἀπὸ τὸ) »Ἄγε δὴ, ἢ τὸ Ἄγετε (Λατιν. **agite.** » Ἀλλ' ἄγετε λαμβάνετε ὅπλα«. **Verum agite arma capite.** Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὡς Λακων. καὶ » Ἄδδει, ἐπείγου), ἴδε Ἔλα.

Ἁγιογδύτης. »Ἱερόσυλος. **sacrilège, qui dépouille les temples, scélérat.**

Ἁγιοκέρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κερὶ κτλ.

Ἁγιόκλημα, φ. (ἀπὸ τοῦ) » Αἰγόκλημα (μετάφρσ. τοῦ Λατιν. **caprifolium,** ἴσως τὸ) »Περικλύμενον (τοῦ Διοσκορ.). **chevre-feuille,** θ.

Ἅγιος, α, ον. » Ἅγιος, ἱερός. **saint.**

Ἁγιωσύνη. »Ἁγιότης, ἁγιωσύνη. **sainteté,** θ.

Ἀγκαθάκι. » Ἀκάνθιον, ἀκανθίς. **épinette,** θ.

Ἀγκάθι (ἀπὸ τοῦ) » Ἀκάνθιον (τὸ κέντρον μερικῶν φυτῶν). » Ἄκανθα, κέντρον. **épine,** θ. **piquant.** §. (συνεκδ. τὸ τῆς μελίσσης). » Κέντρον. **aiguillon.** §. (ὡς ὄνομα γένους τῶν ἀγκαθωτῶν φυτῶν, περιλαμβάνει ἄπειρα εἴδη, ἰδίως δὲ ἠμπορεῖ 'να προσδιορισθῇ Ἀ. εἰς τὸ) » Ἠρύγγιον. **érynge, chardon roland (ou) à cent têtes·** (καὶ Β'. εἰς τὸ Ἀρκουδόβατον, ἴδε τὴν λέξιν). §. (γενικῶς κάθε τι ὅ,που κεντρόνει), ἴδε Ἀγκίδι.

Ἀγκαθόκτενον (ἴδε Κτενάγκαθον), ἐργ. »Κνάφος, κροκυδιανὸν, δίψακος (ἐξηγούμενον ἔν τινι ἰατρ. Γλωσσαρ. » Ἀκανθόκτενον, ᾧ περ ξαίνουν τὰ καμαλαύκια). **chardon à bonnetier.**

Ἀγκαθολάπαθον, φ. »*Ἀκανθολάπαθον. **bardane,** θ.

Ἀγκαθωτὸς, ή, όν. » Ἀκανθώδης, ἀκανθωτός. **épineux,**

Ἀγκαλὰ, μόρ. ἴδε Ὅλος (εἰς τὸ ||. μ' ὅλον ὅτι).

Ἀγκαλιά. »Ἀγκάλαι, ὠλέναι, κόλπος. **bras,** πλ. **giron.** ||. (ἐλλειπτ. ἀντὶ ἐπιῤ.) 'τὸν 'πῆρ' ἀγκαλιά. » Ἀγκὰς ἔλεν. §. (συνεκδ. ὅσον χωρεῖ ἡ ἀγκαλιά). »Ἀγκαλίς. **brassée,** θ.

Ἀγκαλιάζω, ῥ. μετ. » Περιβάλλω, περιλαμβάνω, ἐναγκαλίζομαι, ἐνστερνίζομαι, ἐγκολπίζομαι (— όομαι), περιπλέκομαι, ἀγκαλίζομαι. **embrasser.** ||. ἕνα δένδρον τόσο' χονδρὸν, ὥστε τρεῖς ἄνδρες δὲν 'μποροῦν 'να 'τὸ ἀγκαλιάσουν. »Δένδρον τηλικοῦτον τὸ πάχος, ὃ τρεῖς ἄνδρες οὐ δύνανται περιλαμβάνειν (Θεοφρ. Φυτ. Δ'.). ||. 'τον ἀγκάλιασε σφικτά. » Περιχυθεὶς (» Περιπλακεὶς) αὐτῷ.

Ἀγκάλιασμα. »Περιβολή, περιπλοκή. embrassement, embrassade, θ. accolade, θ.

Ἀγκίδι (ἀπὸ τοῦ) »Ἀκὶς—ίδος (ἡ), σκιν(σχιν)δαλμὸς καὶ σκιν(σχιν)δάλαμος. écharde, θ. picot.

Ἀγκινάρα, φ. » Κι(»Κυ) νάρα, κάκτος (ἰδιαιτ. τὸ κοτσάνι ἢ βλαστάρι 'της). artichaut.

Ἀγκίστρι (ἐκ τοῦ) »Ἀγκίστριον (ὑποκορ. τοῦ) » Ἄγκιστρον. hameçon. ||. πιασμένος εἰς τὸ ἀγκίστρι. » Ἠγκιστρωμένος. pris à l'hameçon.

Ἀγκομαχητὸν. » Ἆσθμα, τὸ ἀσθμαίνειν (πνευστιᾷν). l'action d'halleter, perte d'haleine.

Ἀγκομαχῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀσθμαίνω, πνευστιάω. halleter, être tout essouflé.

Ἄγκουρα (τὸ μεγάλον σίδηρον τοῦ καραβιοῦ), ἴδ. Σίδηρον.

Ἀγκύλωμα. »Νυγμὸς, νύξις, νυγμή, νύγμα. piqûre, θ.

Ἀγκυλόνω, ῥ. μετ. »Νύσσω(-ττω). piquer.

Ἀγκωνάρι (ἡ ἔξωθεν 'κώχη τοῦ 'σπιτιοῦ). »Ἀγκὼν (»Ἐπ' ἀγκῶνος τείχεος. Ὁμ. Ἰλ. Π.). encoignure, θ. §. (ἡ πέτρα τῆς κώχης τοῦ θεμελίου). » Γωνιαῖος (»Ἀκρογωνιαῖος) λίθος. pierre angulaire (d'encoignure), θ

Ἀγκῶνας. » Ἀγκών. coude. ||. ἡ ἄκρη τοῦ »ἄγκωνα. »Ὠλέκρανον. cubitus. ||. κτυπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα. » Παρ(»Δι)αγκωνίζομαι, ὠλεκρανίζω, κυβιτίζω, coudoyer, frapper (heurter, pousser) du coude.

Ἀγκωνή, ἴδε Ἀγκωνάρι καὶ Κώχη.

Ἄγλυκος, η, ον. »Ἀγλευκής (Ξενοφ.), ἄγλευκος.

Ἀγνάντια, ἐπ. (ἐκ τοῦ) » Ἐναντία, ἴδε Ἀντίκρυ.

Ἀγνάντιος, α, ον. (ἐκ τοῦ) » Ἐναντίος, ἴδε Ἀντικρυνός.

Ἀγνώριστος, η, ον. » Ἀγνὼς—ῶτος, ἀγνοούμενος, ἄγνωστος. inconnu, incognito (Ἰταλ.).

Ἀγορὰ (ἡ τιμή, τὸ κόστος τῶν πραγματειῶν). »Ἀγορά. le prix. ||. πόσο' ἔχει ἀγορὰ' (πόσο δηλ. κοστίζει εἰς τὸν πραγματευτὴν κυρ.); » Πόσου ἠγόρασται; combien coûte-t-il ?

Ἀγοράζω, ῥ. μετ. » Ὠνέομαι, πρίαμαι, ἀγοράζω. acheter.

Ἀγόρασμα. »Ὠνή, ἀγορασμός. achat.

Ἀγοραστής. »Ὠνητής, ἀγοράζων, ἀγοραστής. acheteur.

Ἀγοραςὸς, ή, όν. » Ὤνιος, ἀγοραςὸς, ὠνητός. acheté, à prix d'argent.

Ἀγόρι (τὸ ἀρσενικὸν παιδὶ, ἀπὸ τοῦ) »Ἄγορος (ὁ ἔφηβος παρὰ Θραξὶ καὶ Ἀττικοῖς. « Τοὺς ἐφήβους Ἀχαιοὶ Κούρους καλοῦσι, Θρᾶκες δὲ Ἀγούρους, ὡσαύτως καὶ Ἀττικοί«. Ἀλεξίων Γραμμ. Τοῦτο δὲ διὰ τῆς ἐπενθέσ. τοῦ δίγαμμα ἀπὸ τοῦ Ἄωρος, ὅθεν καὶ ἀκριβέςερον διὰ τοῦ Ω. »Εἰδέ τις ἄγωρος μνηστευθῇ κοράσιν«, Νομοκαν. παρὰ Δουκαγγ.). » Παῖς (ὁ), ἄῤῥην—ενος, κόρος (ποιητ.). garçon.

Ἀγουρίδα (Ἐκ τοῦ Ἄωρος, ἴδε ἀνωτέρω. »Τὴν ἀγούρων αἱμωδίαν. Νικήτ., τὸ ὁποῖον ὁ ἕτερος τῶν κωδήκων ἔχει Ὀμφάκων, οὐχὶ κακῶς, ὡς ὁ ἐκδότης τοῦ Διδοτείου Θησαυροῦ [ἐν Φ. Ἄγουρος] ἐνόμισεν, ἀλλ' ὀρθότατα). » Ὄμφαξ (βότρυς). verjus (κυρ. τὸ ζουμί 'της). ||. ἀγάλι'-ἀγάλια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι, (παροιμ.). »Χρόνῳ (καὶ πόνῳ) τὰ καλά. avec le temps et la paille les nèfles mûrissent.

Ἀγουρόλαδον. » Ὀμφάκινον (» Ὠμοτριβὲς) ἔλαιον. huile verte, θ.

Ἄγουρος, η, ον (ἐκ τοῦ) » Ἄωρος, ὄμφαξ, ὀμφακώδης (—ίας), ἄπεπτος, ὠμός. vert.

Ἀγραβάνι (εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται κουτσουπιά), δ. »Κερατωνία ἡ ἀγρία, κερκίς. arbre de judée (ou de juda), arbre d'amour, gaînier.

Ἀγράμματος, η, ον. »Ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, παιδείας ἄμοιρος, γραμμάτων ἄπειρος, ἄμουσος, ἀμαθής. ignorant, ignare, qui ne sait ni à ni b, illettré.

Ἄγραφος (—φτος), η, ον. »Ἄγραφος, ἄγραπτος. qui n'est pas ecrit.

Ἄγρια, ἐπ. »Ἀγρίως, δεινὸν, ἄγριον. avec ferocité. ||. τί με κυττάζεις ἄγρια—ἄγρια; ἴδ. Ἀγριοκυττάζω.

Ἀγριάγκαθον, φ. »Ἀτρακτυλίς. chardon benit. §. » Ἄκαρνα καὶ ἄκορνα. sang d'homme.

Ἀγριαγκινάρα (τὸ καλλιεργημένον γαϊδουράγκαθον), φ. » Σκόλυμος (ὁ κηπευόμενος ἢ κηπαῖος). artichaut sauvage, chardonnette ou cardonette, cardon, carde.

Ἀγριάδα, φ. »Ἀγρία (κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θκρ. ΙΓ', 42. Τὸ Ἀγριὰς ἦτον ἐπίθετον μαλάχης, κράμβης, ἀμπέλου κτλ.) » Ἄγρωστις. chiendent, gramen, arrête-bœuf, ἴδε καὶ Κολλητσίδα. §. (ἡ ἰδιότης τοῦ ἀγρίου). » Ἀγριότης, τὸ ἄγριον (ἀτίθασσον, θηριῶδες, ἀνήμερον κτλ.). férocité.

Ἀγριάνθρωπος (ὁ μὴ πεπολισμένος). »Ἄγριος. sauvage. §. (μεταφορ. ὁ) »Μισάνθρωπος, Τιμώνειόν τινα βίον προῃρημένος, μονώτης, μονοδίαιτος. loup-garou, sauvage §. ζ. (εἶδος μαϊμοῦς). »Σάτυρος, κυνοκέφαλος. orang-outang, homme de bois.

'Αγριαπιδιὰ (ἡ κοιν. εἰς τὴν Ἑλλάδα Γκορτζιὰ), δ. ἴδε Ἀχλαδιά.

'Αγριάπιδον (τὸ κοιν. εἰς τὴν Ἑλλάδα Γκόρτζον), κ. ἴδε Ἀχλάδι.

Ἀγριαφάνα, φ. »Λυκοφάνης. chardon étoilé.

Ἀγριεύω, ῥ. μετ. »Ἀγριόω, ἐξαγριόω, ἐκτραχύνω, ἀποθηριόω. effaroucher, effarer, exaspérer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀγριαίνω (—ομαι), ἀγριόομαι (κυρ. διὰ τὰ φυτὰ), ἐκτραχύνομαι, ἀποθηριόομαι. devenir sauvage (farouche), s'exaspérer. ||. ἀγριεύομαι, ῥ. μέσ. » Ἀγριόομαι, ἐξαγριόομαι. s'effaroucher, ἴδ. καὶ Φοβοῦμαι.

Ἀγρίμι, ἴδε Θηρίον. §. (ζῶον διὰ κυνήγημα). »Ἄγριον, θηρίον, ἀγριμαῖον (Ἀθήν. Δειπν.). bête fauve, θ. venaison, gibier, ἴδε καὶ Κυνῆγι.

Ἀγριμονιὰ, φ. » Εὐπατόριον, βουδώνιον, ἀστὴρ Ἀττικὸς, βούφθαλμον. aigremoine, θ. espargoutte, θ. eupatoire, θ.

Ἀγριοαβραμηλιὰ, δ. ἴδε Προυνιά.

Ἀγριοβαλανιδιὰ (τὸ Τουρ. Καραγάτσι), δ. » 'Αγριοβάλανος (Γραφ. Ησ. ΜΔ.) ἴδε Φτελιά.

Ἀγριοβούβαλον, ζ. » Βόνασος. ure.

Ἀγριοβασιλικὸς, φ. » Κλινοπόδιον. basilic sauvage, clinopodium, ἴδε καὶ Παρθενοῦδι.

Ἀγριοβρώμη, φ. » Αἰγίλωψ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Χίον), σιτόσπελος, σιφώνιον. baveron, brome. §. coquiole, θ.

Ἀγριογάϊδαρος, ζ. »Ὄναγρος. onagre, âne sauvage.

Ἀγριογαρόφαλλον, ἄνθ. (μερικοὶ ὑποθέτουν ὅτι εἶνε τὸ) » Διὸς ἄνθος (τοῦ Θεοφράστου).

Ἀγριόγα(κα)ττος (—ττα), ζ. » Αἴλουρος. chat sauvage.

Ἀγριόγιδα, ζ. ἴδε Ἀγριοκάτσικον.

Ἀγριογούρουνον, ζ. » Σύαγρος, σῦς (ὗς) ἄγριος, μονιὸς (κυρ. τὸ μονοδίαιτον καὶ ἑπομένως ἀγριώτερον). sanglier, laie (τὸ θηλυκὸν), marcassin (τὸ μικρόν).

Ἀγριοδαμασκηνιὰ, δ. » Ἀγριοκοκκυμηλέα. prunier sauvage. §. ῥάμνος (ἡ λευκή). nerprun ou noirprun, bourg-épine, θ.

Ἀγριοδαμάσκηνον, κ. »Ἀγριοκοκκύμηλον. prune sauvage, θ.

Ἀγριοδάφνη, δ. ἢ φ. » Δάφνη ἡ ἀγρία, χαμαιδάφνη, πέπλιον, δαφνοειδές. laurier-thym, lauréole mâle, θ. ἴδ. καὶ Ῥοδοδάφνη.

Ἀγριοδυόσμος, φ. » Καλαμίνθη, μίνθη ἡ ἀγρία, σισύμβριον. calament, menthe sauvage, θ.

Ἀγριοελιὰ (προφ. κοιν. 'Αγριλιὰ), δ. »Ἀγριέλαιος (ἡ), ἀγριελαία, κότινος. olivier sauvage ou franc, oléastre.

Ἀγριοθρύμπη, φ. »Κόνυζα (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), κνύζα. sariette sauvage, θ. herbe aux punaises, θ.

Ἀγριοκάρδαμον, φ. » Ἰβηρὶς, λεπίδιον, ἀγριοκάρδαμον, κυνοκάρδαμον, καρδαμὶς, σαυρίδιον καὶ σαύριον, ἐρύσιμον (Ἡσύχ.). cresson sauvage, corne de cerf d'eau.

Ἀγριοκάτσικον, ζ. » Αἴγαγρος (ὁ καὶ ἡ). chamois (διαφ. τοῦ) bouquetin, ἴδε καὶ Πλατῶνι.

Ἀγριοκερασιὰ, δ. » Ἀγριοκέρασος. mahaleb.

Ἀγριοκέρασον, κ. » Κεράσιον τὸ ἄγριον. merise, θ. ἴδε καὶ Μαυροκέρασον.

Ἀγριοκέχρι, φ. » Ἔλυμος ἢ μελίνη (ἡ ἀγρία). panicum sauvage.

Ἀγριόκλημα, φ. » Ἀγριάμπελος (ἡ), ἄμπελος ἡ ἀγρία. vigne sauvage, θ. lambruche, lambrusque, θ.

Ἀγριοκουκκουναριὰ, δ. ἴδε Πεῦκος.

Ἀγριοκουμαριὰ, δ. » Ἀνδράχνη. arbousier sauvage.

Ἀγριοκρομμύδα, φ. ἴδε Σκυλοκρομμύδα.

Ἀγριοκρόμμυδον, φ. ἴδ. Βορβός.

Ἀγριοκυττάζω, ῥ. μετ. » Βλοσυρὸν (»Ἄγριον, »Δεινὸν, »Δριμὺ, »Τιτανῶδες, »Ταυρηδὸν, κτλ.) ἐνοράω, ὑποβλέπω, ὑπόδρα (ὑποδρὰξ) ὁράω (ποιητ.). jetter des regards terribles (farouches), faire les gros yeux à quelqun, ἴδ. καὶ Στραβοκυττάζω. ||. τί με ἀγριοκυττάζεις; »Τί μοι δεινὸν ἐνορᾷς; que (pourquoi) me fais-tu les gros yeux?

Ἀγριολάπατον, φ. » Ἱππολάπαθον. patience sauvage, rhubarbe des moines.

Ἀγριομάλαθρον, φ. (εἶνε διαφόρων εἰδῶν). » Ἱππομάραθρον· δαῦκος ὁ ἄγριος· πύρεθρον. fenouil sauvage.

Ἀγριομελιτζάνα (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Ι. 37. τὴν γράφει Ἀγριομελιντζάναν), φ. (ἴσως ὁ) »Μανικὸς στρύχνος (τοῦ Θεοφράστου), στρύχνη. * δελφίνιον. morelle, θ. §. ἀλικάκαβος, φυσαλίς. solanum. coqueret, douce-amère, θ.

Ἀγριομέλισσα, ἔντ. (εἶνε πάμπολλα εἴδη). » Κηφήν. bourdon. §. βομβύλη, βομβυλιὸς, βομβύλιον, βόμβυξ καὶ βόμβιξ. mouche bruante, θ. §. Τενθρηδὼν, πεμφρηδὼν, ἀνθρήνη (κυρ. ἡ Κοπρομέλισσα), μέλισσα ἀγρία. frélon.

Ἀγριομερσινιὰ, δ. »Ὀξυ(»Κεντρο)μυρσίνη, μυῤῥινάκανθος, μυρταλίς. myrthe sauvage. bruse.

Ἀγριομηλιὰ, δ. ἴδε Κορομηλιά,

Ἀγριόμηλον, κ. ἴδε Κορόμηλον.

Ἀγριομολόχα, φ. » Ἀγριομαλάχη, ἰβίσκος. bi(gui)mauve, θ. mauve sauvage, θ. §. γεράνιον. bec de grue, pied de pigeon, ἴδ. καὶ Ἰνδρισάχι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀγριομουσμουλιὰ, δ. »Κράταιγος ἢ Κραταιγών. néflier franc, (παρβλ. Σουρβηά).

Ἀγριομπάρμπαρον, φ. » Κενταύριον (τὸ μέγα), κενταυρὶς (—εία) πόα (βοτάνη). centaurée, θ. ἴδ. καὶ Θερμασοβότανον.

Ἀγριοπαππαροῦνα, φ. » Μήκων (ἡ ὀρεία ἢ ἀγρία), περσεφόνιον (τὸ βασιλικὸν), ῥοιὰς (κυρ. ἡ κόκκινη), ἀνεμώνη (ἡ ἄσπρη). coquelicot, ponceau, ἴδ. καὶ Παππαροῦνα.

Ἀγριόπαππια, π. » Νῆσσα (—ττα) ἡ ἀγρία. canard sauvage. (εἴδη αὐτῆς εἶνε καὶ ἡ) »Κερκιθαλίς. cercelle ou sarcelle, θ. hallebrand ou allebrande (ἰδιαιτέρως τὸ μικρὸν)· (καὶ ἡ) Φασκὰς ἢ βασκὰς ἢ βοσκάς. macreuse ou morillon (καὶ ἄλλα πάμπολλα).

Ἀγριοπερίστερον, π. »Οἰνάς. πελειὰς καὶ πέλεια. pigeon sauvage. biset.

Ἀγριοπετεινὸς (τὸ θηλ. Ἀγριόκοτα), π. ἴδε Ξυλοπετεινός.

Ἀγριοπήγανον, φ. »Πήγανον τὸ ἄγριον, ἀγριοπήγανον, μῶλυ (Διοσκ. Γ΄.). rue sauvage ou des murailles, θ. sauve-vie, θ. harmale, θ. (»Καλοῦσι δέ τινες αὐτὸ [τὸ ἄγριον πήγανον] ἅρμαλαν«, Διοσκορ. καὶ Γαλην.)

Ἀγριοῤῥάπανον, φ. ἴδε Ῥεπανίδα.

Ἀγριόῤῥοβον, φ. » Ὄροβος ὁ ἄγριος, ἀγριόροβος. pois des grues.

Ἀγριοῤῥοδιὰ, δ. »Ῥοιὰ ἡ ἀγρία. balaustier. ||. τὸ ἄνθος 'της. » Βαλαύςιον. balauste. θ.

Ἄγριος, α, ον. » Ἄγριος, ἀτίθασσος, ἀνήμερος. sauvage, féroce, farouche. §. Βλοσυρὸς, δεινὸς, ἀγριωπός. menaçant, effrayant.

Ἀγριοσέλινον, φ. » Ἀγριοσέλινον, ὀρεοσέλινον, ἱπποσέλινον, (συγχέεται μὲ τὸ) σμύρνιον. hache des montagnes. livèche. sermentaire, ἴδ. καὶ Νεροσέλινον.

Ἀγριοσταπίδα, φ. » Ἀγριοσταφὶς, σταφὶς (ἀσταφὶς) ἡ ἀγρία. staphisaigre, θ. herbe aux poux, θ.

Ἀγριοστροβιλιὰ (ἡ), = Ἀγριοκουκκουναριά.

Ἀγριοσυκηὰ, δ. » Ἐρινεὸς καὶ ἐρινός. ἀγριοσυκῆ (Ὡραπόλλ. Β΄, 77). figuier sauvage.

Ἀγριόσυκον (ὄλυνθοι ἄγριοι, τὰ ἀγριόσυκα. Ἰατρ. Γλωσσάρ. Bern et Tittm.), κ. ἴδε Ἐρινός.

Ἀγριοτριανταφυλλιὰ, δ. »Κυνόσβατος (ὁ καὶ ἡ). églantier. ||. ὁ καρπός 'της, ἴδε Ὀρνιθόκωλος. || τὸ ἄνθος 'της, ἴδε—

Ἀγριοτριανταφυλλον. »Κυνόῤῥοδον καὶ κυνόροδον. églantine, θ.

Ἀγριοφλησκοῦνι, φ. »Γλήχων ἡ ἀγρία, δίκταμον (—μνον), δίκταμνος (ἡ). fraxinelle, θ. dictam.

Ἀγριαφράγουλα, φ. »Πεντάφυλλον, ἑπτάφυλλον, πενταπέτηλον, πενταπετές. quintefeuille θ. tormentille, θ.

Ἀγριόψωρα (ἡ ἄλλ. Γαϊδουρόψωρα καὶ Καμηλόψωρα), πάθ. » Ἀγριοψωρία. rogne, θ, grosse gale, θ. ||. ἔχω ἀγριόψωραν. » Ψωραγριάω (Γραφ.). avoir la rogne.

Ἀγωγή, ἴδε Ἀναφορά.

Ἀγῶγι (ὁ μισθὸς τοῦ ἀγωγιάτου). »Ἀγώγιον. voiture, θ.

Ἀγωγιάτης. »Ἀγωγεύς. conducteur de chevaux, voiturier, voiturin, roulier.

Ἀγωγιάτικος, η, ον. »Ἀγωγαῖος. qui appartient à un roulier. ||. ἄλογον ἀγωγιάτικον. »Φορτηγὸς ἵππος. cheval de somme (de charge).

Ἄδεια. » Ἄδεια, ἄφεσις. congé, permission. ||. δίδω ἄδειαν. »Ἐφ(»Ἀφ) ίημι, ἐπιτρέπω, συγχωρέω, ἄδειαν παρέχω (δίδωμι). permettre, accorder. ||. ἡ πόλις δίδει ἄδειαν εἰς ὅποιον θέλει 'να δουλεύῃ τὰ μεταλλεῖα. »Ἡ πόλις παρέχει τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις (Ξεν.). ||. ἂν μὲ δίδῃς ἄδειαν 'να σὲ 'το πῶ. »Εἴ μοι δίδως εἰπεῖν, πάτερ σεβασμιώτατε (Συνεσ.). ||. εἶνε ἄδεια. » Ἔξεστι, ἐπιτέτραπται, ἐφεῖται, ἀνεῖται (Πλούτ.). il est permis.

Ἀδειάζω (τὸ ἄλλως 'Φκαιρώνω), ῥ. μετ. »Κενόω, ἐκκενόω, ἐξαντλέω, διαφορέω. vider, épuiser, desemplir. §. (ἔχω καιρὸν ἢ εὐκαιρῶ· κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Εὐστάθειος Ἰλ. Τ.), ῥ. ἀμ. » Σχολάζω, σχολὴν ἄγω. avoir de (être de) loisir. ||. 'δὲν ἀδειάζω. »Οὐ σχολή μοι, ἀσχόλως ἔχω (Δημ.), ἀσχολίαν ἔχω (ἄγω). je n'ai pas de temps (de loisir), je ne suis pas de loisir. ||. 'τοὺς κάμνει 'να μὴν ἀδειάζουν δια καμμίαν ἄλλην δουλειάν. » Ἀσχολίαν τῶν ἄλλων ἔργων παρασκευάζει.

Ἄδειασμα. »Κένωσις, διαφόρησις. l'action de vider etc., évacuation (κυρ. διὰ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος).

Ἄδειος (μὴ γεμάτος, εὔκαιρος), η, ον. » Κενὸς, διά(ὑπό)κενος. vide. §. (χωρὶς δουλειάν). »Σχολάζων. desoccupé. désœuvré. vaquant.

Ἀδεκάτιστος, η, ον. » Ἀδεκάτευτος. qui n'a pas été décimé.

Ἀδελφάτον (ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐπὶ ἑταιρίας μοναχῶν ὁ Φώτ. εἰς τὸν Νομοκάν.). » Φρα(»Φα)τρία, ἀδελφότης. confrérie, congrégation.

Ἀδελφικά, ἐπ. »Ἀδελφῶν τρόπον, ἀδελφικῶς, οἰκειότατα. fraternellement, en frère.

Ἀδελφοποιτὸς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) » *Ἀδελφοποίητος. (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὸ) Φράτωρ, (καὶ μὲ τὸ) Ξένος. * frère adoptif. confrère.

Ἀδελφὸς, ή. » Ἀδελφὸς, αὐτάδελφος, ὁμαίμων. frère, soeur, θ.

Ἀδελφοσύνη. »Ἀδελφότης. fraternité, θ.

Ἀδέξια, ἐπ. ἴδε Ἀνεπιτήδεια.

Ἀδέξιος, α, ον, ἴδε Ἀνεπιτήδειος καὶ Ἀχρεῖος.

Ἄδετος,η,ον. »Ἄδετος, ἄνετος. délié, ἴδε καὶ Λυτός.

Ἀδιάκοπα, ἐπ. » Ἀδιαλείπτως, ἐνδελεχῶς, διηνεκῶς, συνεχῶς, μηδὲν (οὐδὲν) διαλείπων (—ουσα,—οντες, κτλ.). sans cesse, sans relâche, continuellement (διαφ. τοῦ) continûment, sans débrider (μεταφορ.).

Ἀδιάκοπος, η, ον. » Ἀδιάλειπτος, ἐνδελεχής, διηνεκής, συνεχής. continuel (διαφ. τοῦ) continu.

Ἀδιακρισία. »Ἀπόνοια, ἀλογιστία. indiscrétion.

Ἀδιάκριτος, η, ον. » Ἀπονενοημένος, ἀλόγιστος, ἀδιάκριτος. indiscret.

Ἀδιάντροπα, ἐπ. » Ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, ἀπηρυθριασμένως, ἀσελγῶς, φορτικῶς, ἀσέμνως. indécemment, impudemment, effrontément.

Ἀδιαντροπιά. » Ἀναίδεια, ἀναισχυντία, ἀσέλγεια, ἀπόνοια, ἰταμότης, τὸ ἀνασεσυρμένον (ἀναιδὲς, ἰταμὸν, ἀπηρυθριακὸς κτλ.) τῶν τρόπων (τοῦ ἤθους). impudence, indécence, impudicité, effronterie.

Ἀδιάντροπος, η, ον. (ἀπὸ τοῦ) » Ἀδιάτροπος ἢ Ἀδιάτρεπτος (»Ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτῳ στερέωσον φυλακὴν, ἵνα μὴ, εὑροῦσα ἄνεσιν, ἑαυτῇ χρήσηται«, Γραφ. Σειρὰχ, Κϛ′.). »Ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος, ἀσελγὴς, ἄσεμνος, ἰταμός, ἀπονενοημένος, φορτικός. impudent, effronté, déhonté, indécent, impudique, dévergondé, ἴδ. καὶ Ξετσιπωμένος.

Ἀδιαφόρετα, ἐπ. » Ἀλυσιτελῶς, ἀνωφελῶς, ἀκερδῶς, ἀσυμφόρως. inutilement, infructueusement, ἴδε καὶ Κακὸς (εἰς τὸ ||. Τοῦ κακοῦ).

Ἀδιαφόρετος, η, ον. »Ἀλυσιτελὴς, ἀνωφελὴς, ἀνόνητος, ἀσυντελὴς, ἀνωφέλητος (Ξεν.), ἀκερδὴς, ἀσύμφορος. inutile, infructueux.

Ἀδιαφορία. » Ἀκηδία, ἀναλγησία. indolence, θ. indifférence.

Ἀδιάφορος, η, ον. »Ὀλίγωρος, ὀλιγώρως ἔχων, ἀνεπιστρεφὴς τοῦ καθήκοντος, ἀκηδὴς, ἀμελὴς, ἄφροντις. indolent, indifférent.

Ἀδιαφορῶ (» Τῶν δὲ ναυκλήρων ἀδιαφορούντων, διὰ τὸ μένειν αὐτοῖς τὸ ταχθὲν ναῦλον ἐξ ἀρχῆς,« Πολϐ. ΛΑ, κϐ′, 10), ῥ. ἀμ. » Οὐδέν μοι διαφέρει, ὀλιγωρέω, ὀλιγώρως ἔχω, οὐδὲν ἐπιστρέφομαι, κατολιγωρέω, ἀφροντιστέω, ἀμελέω, χαίρειν (μακρὰν χαίρειν) φημὶ, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ (παρ.). il m'est indifférent, peu m'importe, je ne m'en soucie guère, je ne m'embarrasse pas.

Ἄδικα, ἐπ. » Ἀδίκως, παρὰ τὸ δίκαιον, παρὰ δίκην. injustement, iniquement, à tort.

Ἀδικία. »Ἀδικία, ἀδικοπραγία, ἀδίκημα, τὸ ἀδικεῖν. injustice, iniquité, tort.

Ἄδικος, η, ον. »Ἄδικος. injuste, inique. ||. ἔχω ἄδικον. »Ἀδικέω, ἀδικεῖν ὁμολογῶ. j'ai tort.

Ἀδικῶ, ῥ. μετ. »Ἀδικέω, ἀδικοπραγέω. commettre une injustice, faire tort à. ||. παραπονούμενοι ἀπὸ τὴν κρίσιν 'του ὅτι τάχα 'να 'τοὺς ἀδίκησεν. »Ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν, ὡς καταϐεϐραϐευμένοι (Πολύϐ.).

Ἀδιόρθωτος, η, ον. » Ἀνήκεστος, ἀδι(ἀνεπαν)όρθωτος, ἀμήχανος. irréparable, irrémédiable, incorrigible.

Ἀδοκίμαστος, η, ον. »Ἀπείρατος (—ϛος), ἀδοκίμαστος, ἄγευστος. qui n'a pas été essayé (tenté).

Ἄδολος, η, ον. »Ἄκρατος, ἀκραιφνὴς, εἰλικρινὴς, ἀμιγὴς, ἀκαπήλευτος, ἀνόθευτος. pur.

Ἀδούλευτος (ἀναφέρει τὴν λέξιν κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. ὁ Ἡσύχ. ἐν λέξ. Ἀνήλιος), η (κυρ. γῆ.), ον. »Ἀργὸς, ἀνήροτος, ἀγεώργητος. inculte. §. (κάθε ἄλλο πρᾶγμα). » Ἀνέργαστος, ἀκατέργαστος, ἀδέψητος (κυρ. διὰ τὰ δέρματα), ἀλάξευτος (διὰ ταῖς πέτραις). brut, qui n'a pas été préparé (travaillé).

Ἀδρασκελιά, ἴδε Διασκελιά.

Ἀδρασκελῶ, ῥ.μ. καὶ ἀμ., ἴδε Διασκελῶ.

Ἀδρακτά(χτά)κι. »Ἀτράκτιον. petit fuseau.

Ἀδράκτι (—χτι), ἐργ. (ἀντὶ) »Ἀτράκτιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ἄτρακτος (ὁ καὶ ἡ). fuseau. §. (ἡ ἀκτῖνα τοῦ τροχοῦ). »Κνήμη. rayon;

rais, θ. goujon (Γαζ.). §. (τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ καταρτιοῦ). » Ἠλακάτη, καρχήσιον. hunne, θ. ἴδε καὶ Γάμπια (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀδραμίδα, ἴδε Ἀνδραμίδα.

Ἀδράχνω, ῥ. μετ. » Δράττομαι, λαμβάνομαι, ἐπιλαμβάνομαι. saisir, empoigner.

Ἀδρὺς, ειά, ὑ, (ἀπὸ τοῦ) » Ἀδρὸς, ἴδε Τραχύς.

Ἀδυναμία. »Ἀῤῥωςία, ἀσθένεια, ἀτονία, ἀδράνεια, χαυνότης, χαύνωσις. faiblesse, langueur, débilité.

Ἀδύνατα, ἐπ. » Ἀσθενῶς ἀτόνως, ἀδρανῶς, ἀῤῥώστως, ἀβληχρῶς, χαύνως, ἐκλελυμένως. faiblement, avec langueur.

Ἀδυνατίζω, ῥ. μετ. Ἀσθενόω (Ξεν.), ἐξασθενίζω, ἀσθενῆ (ἄτονον) ποιέω, ἐκλύω, ἀμβλύνω, χαυνόω, ἐκνευρίζω. affaiblir, atténuer, débiliter, causer de langueur. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀτονέω, ἐκλύομαι, χαυνόομαι, ἐν(ἐπι)δίδωμι, ἀσθενῶς (ἀῤῥώςως, ἀτόνως, ἀδρανῶς) ἔχω, ἀμβλύνομαι. s'affaiblir, tomber en langueur.

Ἀδυνάτισμα. »Χαύνωσις, ἔκλυσις. affaiblissement, épuisement, atténuation.

Ἀδύνατος, η, ον. » Ἀσθενὴς, ἄῤῥωστος, ἀῤῥωστῶν, ἀῤῥώστως ἔχων, ἄτονος, ἀνίσχυρος, ἀβληχρὸς, ἀδρανὴς, χαῦνος, ἔκλυτος, ἐκλελυμένος, ἄναλκις (ποιητ.). §. ἀμαυρὸς, ἀμυδρός. faible, défait, abattu, débile. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀδύνατον, ἐπίῤ. » Ἀμήχανον, οὐχ οἷόν τε, ἀνένδεκτον, ἀδύνατον. impossible, impraticable, infaisable. ||. ἀδύνατον 'να σ' ἀφήσω. » Οὐκ ἔςιν ὅπως (»Οὐκ ἔσθ' ὅπως) ἀπολειφθήσομαί (ἀφέξομαί) σου. ||. ἀδύνατον 'να μή σε σκοτώσω. » Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ μή σε διαχρήσομαι. ||. ἀδύνατον 'να μὴ καταδικασθῇ. »Οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ ἁλῶναι. ||. τίποτε 'δὲν εἶν' ἀδύνατον εἰς τὸν θεόν. » Οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα (Εὐαγγ.).

Ἀδυνατῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Ἀδυνατίζω.

Ἀεράκι. »Αὔρα. zéphyr, souffle (haleine) de vent, brise, θ.

Ἀέρας. »Ἀὴρ, πνεῦμα. air. §. ἴδε Ἄνεμος. ||. ἀέρας λεπτὸς καὶ δροσερός. ἴδε Ἀεράκι. ||. εἰς τὸν ἀέρα. »Ἐναέριος, μετάρσιος, μετέωρος. élevé en l'air, aérien. ||. ςεγνόνω εἰς τὸν ἀέρα (μετ.). »Ψύχω, ἀνα(δια)ψύχω. ||. (ἀμ. αὐτοπ.) » Ψύχομαι, ἀναψύχομαι, ἀνα(δια)ψύχω ἐμαυτόν. sécher ou faire sécher à l'ombre. ||. ὁμιλῶ (λέγω) λόγια εἰς τὸν ἀέρα. »Ἀνεμώλια βάζω (ποιητ.). parler en l'air.

Ἀερίζω, ῥ. μετ. »Ψύχω, ἀνεμίζω (—όω), ἐξ(δι)ανεμόω. éventer, aérer, donner de l'air. §. (ἀφίνω εἰς τὸν ἀέρα. κυρ. πρᾶγμα μολυσμένον). »Διαερόω (Πλούτ. Συμπ. Προβλ.), διανεμόω. exposer à l'air, mettre à l'évent.

Ἀερικὸς, ἡ, όν (κυρ. 'σπίτι) » Εὔπνοος, περιπνεόμενος, εὐάερος. (καὶ κατά τινα τῶν διθυραμβοποιῶν) » Ἀεροβάτης μέγας οἶκος. bien aéré. §. ἀερικὸν (ὀνομάζουν οἱ ἁπλοῖ τὸ ἄλλ. Ἐξωτικὸν, δαιμόνιον, κτλ. Ὁ Ἀρμενόπουλος λέγει ὅτι ὁ Παφλαγὼν Μιχαὴλ ὠνόμασε καὶ ἕν εἶδος δοσίματος ὑπὲρ ἀερικοῦ. » Πορισμώτατος ὢν πρὸς ἣν » ἄν τις εἴπῃ κακίαν, πᾶσαν ἔφυγεν ὁδὸν » ἀδικίας, προσθεὶς ἐπέκεινα τῶν τελεσμά- » των διδόναι ἕκαστον τῶν χωρίων ὑπὲρ » ἀερικοῦ, κατὰ τὴν ποιότητα καὶ ἰσχὺν » αὐτοῦ.»), ἴδ. Νεράϊδα καὶ Στοιχειό.

Ἀετονύχι (εἶδος ςαφυλιοῦ, τὸ Τουρκ. παρμὰκ-οὐζουμοῦ, ἢ μᾶλλον ἡ Γραδῖνα), 'πωρ. »Δακτυλῖτις (»Δακτυλὶς) σταφυλὴ (Πλίν.). espèce de raisin.

Ἀετόπουλον, π. » Ἀετιδεύς. aiglon.

Ἀετόπετρα (ἡ), (εἶδος λίθου), » Ἀετίτης. aëtite, pierre d'aigle.

Ἀετὸς, π. » Ἀετός. aigle.

Ἀζή(ζού)λευτος, η, ον. » Ἄζηλος, ἀζηλοτύπητος, ἀζήλωτος, ἀνεπίφθονος. qui n'est pas digne d'envie, qui ne fait pas des jaloux.

Ἀζύμωτος, η, ον. »Ἀκατάμακτος, ἀζύμωτος. non pétri.

Ἀζύγιαστος, η, ον. » Ἀστάθμητος. qui n'a pas été pésé.

Ἀζωγράφιστος, η, ον. »Ἄγραπτος, ἀζωγράφητος. qui n'est pas peint.

Ἄζωστος, η, ον. » Ἄζωστος (—τος). qui n'a pas de ceinture.

Ἀηδόνι, π. » Ἀηδὼν (ἡ). rossignol.

Ἀθάνατος, η, ον. »Ἀθάνατος, ἀτελεύτητος, ἀνώλεθρος, ἀΐδιος. immortel.

Ἄθαφτος, η, ον. » Ἄταφος, ταφῆς ἄμοιρος. privé de sépulture.

Ἀθεόφοβος, η, ον. » Ἀλιτήριος, τὸν θεὸν μὴ φοβούμενος. qui ne craint pas Dieu, scélérat.

Ἀθέρας (ἐκ τοῦ) »Αἰθὴρ, (τὸ λεπτότατον, καὶ μεταφ. τὸ καλλήτερον, τὸ διαλεγμένον μέρος διαφόρων πραγμάτων, ἢ ἐκ τοῦ) »Οὖθαρ (»Οὖθαρ ἀρούρης, Ἰλ. Ἰ.). »Ἄνθος (τὸ), ἄωτον, τὸ ἐπίλεκτον, ὅ,τι περ ὄφελος, ὅ,τι περ τὸ κεφάλαιον. l'élite, la fleur, ce qu'il y a de meilleur (d'excellent). ||. ἀθέρας τοῦ ἀλευριοῦ, ἴδε Πασπάλη. ||. ἀθέρας τοῦ μαχαιριοῦ, κτλ. »Ἀκμὴ, στόμωμα, ἀθήρ. fil.

Ἀθερίνα, 'ψ. » Ἀθερίνη (—να), (»Ἐκ τοῦ

ἀθερίζειν καὶ ἰχθὺς ἡ ἀθερίνα ἔοικε λέγεσθαι· ἀθερίζεται γάρ πως καὶ αὕτη διὰ τὸ εὐτελές· διὸ καὶ ἀτυχὲς ἰχθύδιον ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου [Βιβλ. Η.] εὕρηται λεγομένη«, Εὐσταθ. Ἰλ. Δ. 261), θρίσσα (ἡ ἐλάσσων), σαπερδίς. atherine. epi. hepsel, joel.

Ἀθίβολος (ἀπὸ τοῦ Ἀμφίβολος, ὡς ἀμφοτέρωθεν βαλλόμενος, ὅθεν καὶ ὁ Ὀππιανὸς [Ἁλιευτ. Δ. 148—149] τὸν ὀνομάζει περιφραστικῶς): »Λίνοιο ἀμφιβολὴν« (εἶδ. δικτύου), ἴδε Πεζόβολος.

Ἀθότυρον (ἀντὶ Ἀνθότυρον). »Ἀνθίνας, κατὰ τὸν Ἡσυχ., ὁ προσφάτως συντεθειμένος τυρός«, ἴδε Χλωροτύρι.

Ἀθῶος, α, ον. »Ἀνέγκλητος, ἀναίτιος, ἀθῷος, ἀνέγκλητος, ἀνεύθυνος. innocent. §. ἴδε Ἀπλός.

Ἀθωόνω, ῥ. μετ. »Ἀφίημι, (ἀπαλλάσσω —ττω, ἀπολύω) τῆς αἰτίας (τοῦ ἐγκλήματος), ἀθωόω (μεταγ.). absoudre, disculper.

Αἴ! μόρ. (πολυσήμ.). »Αἴ! ἔα! εἶα! he! ||. αἴ! καὶ 'να ἔδιδεν ὁ θεός! »Αἲ γὰρ δὴ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν! ἴδε καὶ Ἄμποτε. ||. αἴ, κακόμοιρε! »Αἴ, τάλαν (Ἀριστοφ. Ηλ.)! ἴδ. καὶ Ἀ, καὶ Ἐ.

Αἴγα (—γγα), ἄνθ. (ἡ κίτρινη δενδροΐα), ἴδε Δενδροΐα.

Αἷμα. »Αἷμα. sang. §. (συνεκδ. ἡ) Φλεβοτομία, αἵμαξις (Ἀρετ.). saignée, θ. || 'παίρνω αἷμα, ἴδε 'Παίρνω. ||. 'τὸν ἦλθεν αἷμα. »Ἡμοῤῥάγησεν, αἱμοῤῥαγία αὐτῷ ἐπεγένετο. ||. ὅ, τι ςαματᾷ τὸ αἷμα (Ἰατρ.). »Ἴσχαιμον (φάρμακον). qui arrête le sang.

Αἱματοςάτης (προφ. κοιν. 'ματοστάτης), πέτρ. πολύτ. »Αἱματίτης καὶ Αἱματῖτις (λίθος). (εἰς τὸν Διοσκορ. εὑρίσκεται ἐσφαλμένον Αἱμοσάτης, ἀντὶ) »Αἱμοστάτης (, λίθος εὑρισκόμενος ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ ςιλβοῦν· (καὶ ἄλλος προστίθ.) χρήσιμος δέ ἐςιν ἐπιληπτικοῖς καὶ αἱμοῤῥαγίαις γυναικείαις.« hematite, θ. jaspe sanguin.

Αἱματοχυσία. »Φόνος, σφαγή. effusion de sang.

Αἱματώδης, ισσα, ικον. »Αἱματώδης, πολύαιμος, πολυαίματος, πολυαίμων, ἔναιμος, αἱματικός. sanguin.

Αἱματωμένος, η, ον. »Ἡμαγμένος, αἱμοσταγής, αἱμόφυρτος, ἔναιμος, δίαιμος. ensanglanté, saignant, sanglant, saigneux.

Αἱματόνω (προφ. κοιν. 'Ματόνω), ῥ. μ. »Αἱμάσσω, αἱματόω (—ίζω), αἵματι χραίνω (μολύνω). ensanglanter. §. ῥ. ἀμ. καὶ ἀπρ. »Αἱμοῤῥαγέω, αἱμοῤῥοέω. saigner. ||. 'μάτωσ' ἡ μύτη 'του. »Ἡμοῤῥάγησεν, ἀπὸ ῥινῶν ἔςαξεν, αἱμόῤῥοια αὐτῷ κατὰ τὰς ῥῖνας ἐπεγένετο. le nez lui saigna.

Αἱμοπότης. »Αἱμοβόρος, αἱμοχαρής, αἱματοχαρής. sanguinaire, altéré de sang.

Αἱρετοκρισία. »Ἐπιτροπὴ (Θκδ. Ε, 31), δίαιτα. arbitrage, jugement par compromis. ||. ἀπέφυγαν ('δὲν ὑπήκουσαν εἰς) τὴν αἱρετοκρισίαν. »Ἀνῆκαν τὴν ἐπιτροπὴν, »Οὐκ ἐνέμειναν τῇ ἐπιτροπῇ (Θκδ.). Ils déclinèrent l'arbitrage.

Αἱρετοκριτής. »Διαιτητής. arbitre. ||. ;'δὲν θέλεις 'να διορίσῃς αἱρετοκριτὴν τὸν (δεῖνα); »Οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις (Κλεινίᾳ)«; Ξενοφ. ||. διωρίσθησαν αἱρετοκριταὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι. »Τῆς δίκης τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτραπείσης (Θκδ.).«

Αἰσχροκέρδεια. »Αἰσχρὸν κέρδος, αἰσχροκέρδεια, ὁ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν χρηματισμός. escroquerie.

Αἰσχροκερδής. »Αἰσχροκερδής, ὁ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κερδαίνων. escroc.

Αἰτία. »Αἰτία. cause, θ. sujet, motif, raison, θ. matière, θ. || διότι κ' ἐκεῖνας 'δὲν αὔξησε τόσον ἐξ αἰτίας τῆς ἀνδρίας 'του, ὅσον ἐξ αἰτίας τῆς ἰδικῆς 'μας ἀμελείας, ἴδε Ἀπό. ||. ἡ διαφορὰ τῆς μυρωδιᾶς καὶ τῆς θωριᾶς τῶν τριανταφύλλων εἶν' ἐξ αἰτίας τῶν τόπων. »Ἡ εὐοσμία καὶ ἡ εὐχροια τῶν ῥόδων παρὰ τοὺς τόπους ἐστί (Θεόφρ.).» ||. 'δὲν ἐφαίνετο ἐξ αἰτίας τοῦ βουνοῦ. »Οὐ κατάδηλος ἦν ὑπὸ τοῦ ὄρους (Θκδ.)«. ||. εὑρίσκω αἰτίαν, ἴδε Εὑρίσκω καὶ Προφασίζομαι. ||. χωρὶς κάμμίαν αἰτίαν. »Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως.

Αἰώνια, ἐπ. »Αἰωνίως, εἰς αἰῶνας, ἀϊδίως, δι' αἰῶνος, τὸν ἀεὶ χρόνον (Πλάτ.). éternellement, perpétuellement.

Αἰώνιος, α, ον. »Αἰώνιος, ἀΐδιος, τῷ παντὶ αἰῶνι συμπαρεκτεινόμενος. éternel, perpétuel.

Ἀκαθαίριστος (ἀντὶ) »Ἀκαθάριςος, ἴδε Καθαρίζω.

Ἄκακος, η, ον, ἴδε Ἀπλός.

Ἀκάλεστος, η, ον. »Ἄκλητος, ἀπαράκλητος, αὐτόκλητος. qui n'a pas été invité. ||. καὶ καλνῶ τὸν Χ. διότι κηᾶν 'δὲν 'τὸν καλέσω, θὰ ἔλθῃ ἀκάλεςος. »Καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα· κἂν γὰρ μὴ καλῶ, ἄκλητος ἥξει (Ἀπολλόδ. Καρύς. παρ' Ἀθην.).«

Ἀκαματεύω, ῥ. οὐδ. »Ὀκνέω, ἀμελέω, ῥαθυμέω, mener une vie fainéante, (οἰκ.) s'accagnarder.

Ἀκαμάτης (ὁ Τουρκ. Τεμπέλης), ισσα, ικον. »Ὀκνηρὸς, ῥάθυμος, ὀκνὸς (Ἀριστοτ..

paresseux, oisif, fainéant, négligeant, cagnard.

Ἀκαματωσύνη (Τουρκ. Τεμπελιά), ἴδε Ἀμέλεια.

Ἄκαπνον (μέλι κυρ.). »Ἀκάπνιστον (Στράβ. Θ′.), ἄπυρον (Δουκ.). **miel de goutte ou vierge.**

Ἄκαρπος, η, ον. »Ἄγονος, ἄκαρπος, ἄφορος. **stérile, ingrate** (γῆ κυρ.), **infertile, infructueux, inféсond.**

Ἀκατάδεκτος, η, ον. »Ὑπερόπτης, ὑπεροπτικὸς, ἀγέρωχος. **dédaigneux, altier.**

Ἀκαταδεξία. »Ὑπεροψία, ἀγερωχία, τὸ ὑπεροπτικὸν (ἀγέρωχον) τῶν τρόπων. **dédain.** ||. μὲ ἀκαταδεξίαν, (ἐπιρ.). »Ὑπεροπτικῶς, ἀγερώχως. **dédaigneusement.**

Ἀκαταίβατα, ἐπίρ. »Μηδὲν ὑφιέντι τῆς τιμῆς, μηδὲν ὑποτιμῶντι. **sans rabattre (pas un sou, pas un liard) du prix.**

Ἀκατακάθιστος (μὴ κατακαθισμένος, κατασταλαγμένος), η, ον. » Ἀκατάστατος.

Ἀκατάπαυστα, ἴδε Ἀδιάκοπα.

Ἀκατάπαυστος, η, ον, ἴδε Ἀδιάκοπος.

Ἀκαταστασία. »Τὸ εὐμετάβολον (παλίμβουλον, ἀστάθμητον, ἀβέβαιον, ἄστατον) τοῦ ἤθους, εὐχέρεια, περπέρεια καὶ περπερία, παλιμβουλία. **inconstance,** ἴδε καὶ Ἀταξία.

Ἀκατάστατος, η, ον. »Ἄστατος, ἀστάθμητος, ἀσταθὴς, ἀβέβαιος, εὐμετάβολος, εὐχερὴς, εὐμετάβλητος, παλίμβου(βο)λος, πέρπερος, ἀκατάστατος. (»Ἐν τοῖσι κατεστεῶσι καιροῖσι εὐσταθέες καὶ εὐκρινέστατοι αἱ νοῦσοι, ἐν δὲ τοῖσι ἀκαταστάτοισι, ἀκατάστατοι καὶ δύσκριτοι,« Ἱππκρ. » Ἄνθρωπος ὄρνις, ἀστάθμητος, πετόμενος, ἀτέκμαρτος Ἀριστοφ.)«. **inconstant, incertain, volage, variable,** ἴδε καὶ Παρβλ., Ἄτακτος καὶ Ἐλαφρόμυαλος.

Ἀκατηγόρητος, η, ον. »Ἄμεμπτος, ἀμώμητος, ἄμωμος, ἀνεπίληπτος, ἀνέγκλητος, ἀδιάβλητος, ἀνεμέσητος. **irréprochable, irrépréhensible.**

Ἀκατοίκητος, η, ον. »Ἀοίκητος. **inhabité, inhabitable,** ἴδε καὶ Ἔρημος.

Ἀκέρηος (ὁ ἄλλ. Ὀλάκερος), α, ον. »Ἀκέραιος, ὅλος, ὁλόκληρος. **entier, qui est en son entier, tout entier, complet, total.** ||. ἓν ἀρνὶ ἀκέρηον. »Παρατίθημι ὁλοσχερῆ ἄρν᾽ εἰς μέσον (Δίφιλ. παρ᾽ Ἀθην.)«, ἴδε καὶ Ἀπείρακτος καὶ Σωστός.

Ἀκίνητος, η, ον. »Ἀκλόνητος, ἀσάλευτος, ἀκίνητος, ἀμετακίνητος, ἀκράδαντος, ἀδιάσειστος, ἀστεμφής. **immobile, immuable.** ||. στέκω ἀκίνητος. »Ἀκινητέω, ἀκινητίζω (Ἀριστοτ.), ἀτρεμέω, —ίζω. **rester immobile (sans mouvement).**

Ἀκκούμπισμα. »Ἔρεισις, στήριξις, στηριγμὸς, τὸ ἐρείδεσθαι (ἐπιστηρίζεσθαι). **l'action d'appuyer (ou) de s'appuyer.**

Ἀκκουμπιστῆρι. » Ἔρεισμα, στήριγμα. **appui, accoudoir, accottoir,** ἴδε καὶ Στύλωμα.

Ἀκκουμπῶ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. **accumbo.** »Ἀκούμπω, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις τὸ Ἀναπίπτω, ὅθεν καὶ τὰ Ἀκούβιτα,« Γλωσσάρ.), ῥ. μετ. » Ἐρείδω (»Ἐρείδω δὲ, τὸ ἀκουμβίζω,« Σουΐδ.), προσερείδω. **appuyer, adosser,** ἴδε καὶ Στυλόνω. §. ῥ. ἀμτβ. »Ἐρείδομαι, στηρίζομαι, σκηρίπτομαι, ἐπερείδομαι, ἐπικέκλιμαι. **appuyer, s'appuyer.** ||. ἀκκουμπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα. »Διαγκωνίζομαι. **s'accouder.**

Ἀκλάδευτος, η, ον. »Ἀκλάδευτος. (**vigne**) **qui n'a pas été taillée.**

Ἄκληρος, η, ον, ἴδε Ἄτεκνος.

Ἄκλουθον (ἀντὶ Ἀκόλουθον). »Δευτέριον (ἀπ᾽ ἐδῶ ἔπλασαν αἱ γυναῖκες τὸ Δευτέρι), δεύτερον, ἀμνίον καὶ ἄμνιον, χόριον, ὕστερον. **arrière faix, délivre, sécondine,** θ. **chorion.**

Ἄκλωστος, η, ον. » Ἄκλωστος. **qui n'a pas été tordu (en filant).**

Ἀκοή. »Ἀκοή. **ouie,** θ. ||. ἔχω ἐξ ἀκοῆς. »Ἤκουσταί μοι, πυνθάνομαι ἀκοῇ. **j'ai oui dire, je sais par oüi-dire.**

Ἀκολουθία (ἐκκλησ.). »Τελετὴ, ἱεροτελεστία, ἱεροπραξία, ἁγιστεία, λατρεία. **service, office, cérémonie,** θ. **bréviaire.**

Ἀκολουθῶ, ῥ. ἀμ. »Ἕπομαι, ἀκολουθέω, παρακολουθέω, στοιχέω, ὀπηδέω, ἔχομαι. **suivre.** ||. οἱ πεζοὶ ᾽που ᾽τοὺς ἀκολουθοῦσαν. »Τὸ ἐχόμενον πεζὸν αὐτῶν (Ξεν. Ἑλ. Ἑ.).« ||. ἀκολουθῶ τὴν ὁμιλίαν μου (τὸν δρόμον μου κτλ.). »Ἔχομαι τοῦ λόγου (τῆς ὁδοῦ κτλ.). **continuer, poursuivre.** §. ἀπρ. »Συμβαίνει, γίγνεται, ἐγγίνεται, ἀκολουθεῖ (»Ἀφ᾽ οὗ καὶ λοιμικαὶ νόσοι πολλάκις ἠκολούθησαν,« Στραβ. Γ′.). **arriver, ensuivre,** ἴδε καὶ Τυχαίνω. ||. γίνα μὴ ᾽μᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλην φορὰν τὸ ἴδιο᾽. »Ἵνα μὴ αὖθις ἡμῖν τοιοῦτον ἐγγίνηται (Πλατ. Πολ.).« ||. ἀκολούθησε φορτοῦνα. »Χειμῶνος δ᾽ ἐπιγενομένου. **une tempête étant survenue.** ||. κύριε, τί ἀκολούθησε, ᾽ποῦ θὰ φανῇς μόνον εἰς ἡμᾶς, καὶ ὄχι εἰς ὅλον τὸν κόσμον; »Κύριε, τί γέγονεν, ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ (Εὐαγγ.); «

Ἀκόμη (προφ. κοιν. Ἀκόμα), ἐπ. (χρον.). »Ἔτι. §. εἰσέτι, πω, ἀκμὴν (»Καὶ τὰ μὲν

σκευοφόρα καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε. Ξενοφ. Οὕτως ἐπροφέρετο ἀκόμη, καὶ εἰς τὸν καιρὸν, φαίνεται, τοῦ Πτωχοπροδρόμου: »Ἐκεῖνος ἔχ' εἰς τὴν Μονὴν κἂν δεκαπέντε χρόνους, »Καὶ σὺ ἀκμὴν οὐκ ἐπλήρωσες ἑξάμηνον ἀφ' οὗλθες, Α, 65, 66). encore. ||.'δὲν ἦλθεν ἀκόμη. »Οὔ πω ἐλήλυθε. ||. 'να μὴν ἔλθῃ ἀκόμη. »Μή πω ἥκειν. ||.'δεν εἴχαμεν ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὴν Τροιζῆνα, καὶ 'μᾶς πιάνει μιὰ ἀῤῥώστια. »Οὐκ ἔφθημεν εἰς Τροιζῆνα ἐλθόντες, καὶ νόσῳ καταλαμβανόμεθα. a peine arrivés à Trœzène, nous fumes assaillis par une maladie. §.(μόρ. προσθ.) »Προσέτι,πρὸς δ'ἔτι, προς (ἐν συνθέσει). de plus, encore, aussi, outre, en outre. ||. διότι λέγει ὅτι 'τον χρειάζονται (ἢ ὅτι χρειάζεται) ἀκόμη καὶ ἄλλα χρήματα.»Φησὶ γὰρ προσδεῖσθαι χρημάτων«. ||. ἂν ὅμως θέλετε 'να μ' ἐρωτήσετε καὶ (δὶ) ἄλλο τι ἀκόμη. »Εἰ δὲ δεῖ τι προσπυθέσθαι (Κέβ.)«. ||. ἀφ' οὗ 'τοὺς δίδουν χρήματα, 'να 'τοὺς γνωρίζουν καὶ χάριν ἀκόμη'. »Χρήματα διδόντας καὶ χάριν προσειδέναι (Πλούτ.)«. §. (ἐξαιρ.). » Ἄλλως. d'ailleurs, ἴδε καὶ Ἔξω.

Ἀκόνι (τὸ). »Ἀκόνη (ἡ), θηγάνη, θήγανον, Ναξία λίθος. pierre à aiguiser,queue.

Ἀκονίζω, ῥ. μετ. »Ἀκονάω, θήγω, στομόω (κυρ. διὰ τοῦ χάλυβος). aiguiser, passer, affiler. §.(μεταφ.) ἀκονίζω τὰ 'δόντιά μου, ἴδε Ἀνοίγω (τὴν ὄρεξιν).

Ἀκόνισμα. »Θῆξις, ἀκόνησις, ἀκόνημα. aiguisement.

Ἀκονισμένος, η, ον. »Τεθηγμένος, ἠκονημένος, ἐστομωμένος, εὔθηκτος. aiguisé, ἴδε καὶ Κοπτερός.

Ἀκονῶ, Μ. ήσω, = Ἀκονίζω.

Ἀκοπάνιστος, η, ον. »Ἄπτιςος, ἄκοπος. qui n'a pas été pilé.

Ἄκοπος, η, ον. Ἄτμητος. qui n'a pas été coupé.

Ἀκοσκίνιστος, η, ον. »Μὴ διασεσησμένος, ἀκοσκίνιστος. qui n'a pas été sassé (tamisé, criblé).

Ἀκουμπῶ (,καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀκκουμπῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ).

Ἀκούραστος (ἐκ τοῦ Ἀκόρεστος), η, ον. »Ἀκάματος, ἄοκνος. infatigable.

Ἀκούρδιστος, η, ον. »Ἀνειμένος, κεχαλασμένος, μὴ ἐντεταμένος. qui n'a pas été bandé (monté).

Ἀκούρευτος («Διὸ καλοῦνται οἱ μὲν κειρόμενοι Κουρῆτες, οἱ δὲ ἀκούρευτοι Ἀκαρνᾶνες«, Στέφ. Βυζ.), η, ον. »Ἄκαρτος. qui n'a pas été tondu.

Ἀκούρσευτος, η, ον. »Ἀσύλητος, ἀπόρθητος, ἄσυλος. qui n'a pas été pillé.

Ἀκουσμένος, η, ον, ἴδε Ἐξακουσμένος.

Ἀκουστὰ, ἐπ. ('τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν: »Ἔχω ['Τὸ ἔχω] ἀκουςά), ἴδε Ἀκοή.

Ἀκούω, ῥ. μετ. »Ἀκούω (μὲ γενικὴν, ὅταν ὁ λόγος ἦνε δι' ἔμψυχον, μὲ αἰτιατ. ὅταν δι' ἄψυχον), ἀκροάομαι, διακούω, ἐνωτίζομαι,ἐνηχέομαι, ἀκουτίζομαι (Γραφ.). écouter, entendre, ouir. ||. 'τὸ ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου (ἢ) μὲ τὰ ἴδιά μου τ' αὐτιά. »Αὐτήκοος ἐγενόμην τοῦ πράγματος. ||. 'δὲν εἶνε κανεὶς ὅ,που 'να μὴν ἄκουσεν. »Οὐδεὶς ἐστιν ἀνήκοος. ||. ἀπὸ ποιὸν 'τὸ ἄκουσες αὐτό; »Τόδε τίνων διακήκοας (Πλάτ.); ||. ἀκόμη 'δὲν ἄκουσα τὸν κακόν σου τὸν λόγον· (ἀκόμα κακὸν λόγον ἀπὸ τὸ στόμα σου 'δὲν ἄκουσα), (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ:) »Ἀλλ' οὔ πω σευ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον (Ὁμ. Ἰλιάδ. Ω. 767.) ||. πλησιάσας ἔφιππος εἰς διάστημα ὅσον ('ως ὁ) 'ν ἀκούηται ἡ φωνή.»Προσιππεύσας εἰς φωνῆς ἀκοήν«. ||. ἀκούουνταν φωναίς. »Κραυγὴ προσέπιπτε. des cris se faisaient entendre. §. (μτφορ.). »Ἀκούω («Αὐτοῦ ἀκούσεσθε, « Γρφ. »Τοὺς Λακεδαιμονίους εἴθισεν ἡμῶν ἀκούειν,« Δημοσθ.), ὑπακούω, ἀκουτίζω (Ἀριςοτ.), ἴδε καὶ Ὑποτάσσω. ||. 'ν' ἀκούῃς τὸν μεγαλήτερόν σου. »Πρεσβυτέρῳ πειςέον (ὑπακουστέον). §. ἴδε Μαθαίνω. §. πῶς ἀκούεσαι; ἴδε Ὀνομάζω.

Ἀκρανήτικος, η, ον. »Κρανεῖνος καὶ Κρανάϊνος,κράνειος. fait de bois de cornouiller.

Ἀκρανηὰ, ἡ. »Κρανεία (—ία). cornouiller, cormier.

Ἀκράνι, κ. »Πίτταξυς—υος (ἡ), κράνιον (Θεοφρ.) καὶ κράνειον, κράνον. cornouille, θ. corniole, θ.

Ἀκράτητος, η, ον. »Ἀκάθεκτος, ἀκατάσχετος, ἀκράτητος. qu'on ne peut arrêter (retenir).

Ἄκρη. »Ἄκρον, ἄκρα, πέρας, ἔσχατα (τὰ), ἐσχατιά. bout, extrémité. ||. μὲ τὴν ἄκρην τοῦ δακτύλου. »Ἀκροθιγῶς, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ. ||. εἰς ταῖς ἄκραις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. »Εἰς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας (Θκδ.)«. ||. ἐβούτησαν ταῖς ἄκραις τῶν σπαθιῶν 'τους.»Καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες. ||. ἔκτισαν ἕνα κάστρον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κρημνοῦ. » Φρούριον ᾠκοδόμησαν ἐπ' ἄκροις τοῖς κρημνοῖς. ||. φθάνει ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρην 'ως τὴν ἄλλην. »Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. ||. ἡ ἄκρη τῆς ἀντένας. »Ἀκροκέραιον· ἡ—τοῦ δακτύλου.

»Ἀκροδακτύλιον· ἡ—τοῦ ὀμφαλοῦ. »Ἀκρομφάλιον καὶ Ἀκρόμφαλον· ἡ—τῆς φυσούνας. »Ἀκροφύσιον (καὶ ἄλλαι πολλαὶ λέξεις σχηματίζονται παρομοίως, ἴδε καὶ Κορυφή). ||. σχισμένος εἰς τὴν ἄκρην. »Ἀκροσχιδής. ||. ἡ ἄκρη τοῦ αὐτιοῦ καὶ τοῦ συκωτιοῦ. »Λοβός. lobe. ||. ἡ ἄκραις τοῦ κάμβου 'δὲν ἐφαίνουνταν. »Καὶ τὰς ἀρχὰς τυφλὰς εἶχεν ὁ σύνδεσμος (Πλούτ. Ἀλέξ.). ||. ἄκρη λίμνης (ποταμοῦ, κτλ.), ἴδε Ὄχθος. ||. ἀρμενίζω ἄκρη-ἄκρη. »Παραπλέω. cotoyer.

Ἀκριβὰ, ἐπ. »Πολλοῦ. cher, chérement.

Ἀκριβαίνω, ῥ. μετ. »Ἐκ(»Ἐπι-»Ἀνα-)τιμάω, ἐπιτείνω(συνίστημι) τὰς τιμὰς(»Συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου. Δημοσθ.), τιμιουλκέω. enchérir, renchérir, hausser le prix. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀνα(»Συν-, »Ἐπι-)τιμάομαι, ἐπιτείνομαι (συνίσταμαι) τῇ τιμῇ, ἄξιος γίνομαι. enchérir, renchérir, hausser, monter. ||. ἀκρίβαινε (ἀκρίβαιναν) τὸ σιτάρι. »Συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον.

Ἀκρίβεια. »Ἀνα(»Ἐπι)τίμησις. cherté, renchérissement. §. Φειδωλία, μικρο(σμικρο)λογία, ἀνελευθερία, ἀκρίβεια (Πλούτ. Περικλ.). lésine, θ. parcimonie.

Ἀκριβοθώρητος, η, ον. »Ἀπρόϊτος, δυσπρόσοδος, δυσέντευκτος, δυσπρόσιτος. invisible.

Ἀκριβὸς, ἡ, όν (πρᾶγμα). »Τίμιος, ἄξιος, πολυτελὴς, ἐπιτετιμημένος, ὑπερτίμιος. cher, couteux, ἴδε καὶ Πολύτιμος. §. (ἄνθρωπος) »Φειδωλὸς, μικρο(σμικρο)λόγος, ἀνελεύθερος. chiche, parcimonieux, ἴδε καὶ Ἑξηνταβελόνης καὶ Φιλάργυρος.

Ἀκρίδα, ἔντ. »Ἀκρὶς (ἡ). sauterelle, θ. (ἕν. ἄλλο μικρότερον εἶδος) criquet, ἴδε καὶ Βροῦκος.

Ἀκρινὸς, ἡ, όν. »Ἔσχατος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐν τῷ ἄκρῳ, ἀκραῖος. qui est à l'extrémité.

Ἀκρογιαλειὰ, Ἀκροθαλασσιὰ } »Παραλία, ἠϊὼν (ἡ), αἰγιαλὸς, ἀκτὴ, ῥηγμίν. rivage, côte, θ. bord.

Ἀκροπρεπίδια (τὰ προσραπτόμενα διὰ στολισμὸν εἰς τὰ φορέματα, ἡ Γκαρνιτοῦρα, ὁ Φελμπαλᾶς, κτλ.). »Περίαπτον, ἄρτημα, στολίς, λῆρος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). garniture, θ. pretentaille, θ. falbalas, bonnes grâces (κυρ. τοῦ κρεββατιοῦ).

Ἀκροῦμι (ὀνομάζουν ἡ γυναῖκες πάθος τι τῶν νηπίων [ἴσως ἐκ τοῦ Acrumen, λέξιν τοῦ παρακμάσαντος Λατινισμοῦ, συνώνυμον τοῦ Acredo, Acrimonia], διότι πιάνονται ἡ πλάταις 'των, δηλ. τὰ ἀκρώμιά 'των). »Ἀκρώμια (, αἱ κατακλεῖδες, λέγει ὁ Ἡσύχιος).

Ἀκτένιστος, η, ον. »Ἀκτένιστος, ἀθεράπευτος (ἀτημέλητος, αὐχμῶν, αὐχμηρὸς) τὴν κόμην. qui n'a pas été peigné.

Ἀκτῖνα. »Ἀκτὶς καὶ ἀκτίν. rayon.

Ἀλαδανιὰ, φ. ἴδε Λαδανιά.

Ἀλάδανος, ἰατρ. ἴδε Λάδανος.

Ἀλάθευτος, η, ον, ἴδε Ἀλάνθαστος.

Ἄλαλος (μόνον εἰς τὴν φρσ. Ἄλαλος καὶ ἄφωνος), η, ον (Ὁ Δουκάγγ. ἐσημείωσεν ἔκ τινος Ἰατροσοφίου): »Ἄλαλον εἰς μαστραπᾶν, (ὅπου λέγεται οὕτω τὸ ἄλλως Ἀμίλητον νερὸν, τὸ ὁποῖον ἀρύονται διὰ νυκτὸς καὶ μεταφέρουσι, μηδὲν λαλοῦντες, μεταχειρίζονται δὲ πρὸς κληδονισμοὺς καὶ ἄλλας μαντείας). »Ἄφωνος, ἄλαλος. privé de la voix.

Ἀλάνθαστος, η, ον. »Ἀναμάρτητος, ἄπταιστος, ἄπτωτος, ἀσφαλής, ἀδιάπταιστος. qui ne commet pas des fautes, qui ne se trompe jamais, infaillible, immanquable.

Ἅλας (τὸ). »Ἅλς-ἁλὸς (ὁ), (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθυντικὸν, οἱ) ἅλες. sel. ||. ἅλας Βλάχικον (διότι εἰς τὴν ΚΠ. φέρεται συνήθως ἀπὸ τῆς Βλαχομολδαβίας). »Ἅλας τὸ ὀρυκτὸν (ἐλέγετο καὶ Γάγγρινον καὶ Καππαδοκικὸν καὶ Οὐγγαρικόν). sel gemme. ||. ἐφάγαμεν ψωμὶ καὶ ἅλας μαζῆ, (φρσ. παροιμ.) »Ἁλῶν καὶ τραπέζης κεκοινωνηκότες. ||. ἐφάγαμεν τόσα χρόνια ψωμὶ καὶ ἅλας μαζῆ. »Τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνῳ τῶν ἁλῶν συγκατεδηδοκότες μέδιμνον (Πλούτ.)«.

Ἁλατερὸν, ἀγγ. »Ἁλοδόχον (ἀγγεῖον), ἁλοδοχεῖον, ὀξύβαφος. salière, θ. saloir.

Ἁλάτι (ἐκ τοῦ) »Ἁλάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅλας-ατος.

Ἁλατίζω, ῥ. μετ. »Ἁλίζω, ἁλσὶ πάσσω, ἁλσὶν ἀρτύω. saler. §. saupoudrer.

Ἁλάτισμα. »Ἁλισμός. §. ταριχεία (κυρ. τὸ πάστωμα). salage, salaison.

Ἁλατισμένος, η, ον, καὶ

Ἁλατιστὸς, ἡ, όν. »Ἁλίπαστος, ἡλισμένος, ἁλιστὸς (Στρβ. Δ'. δ'.). salé.

Ἀλέθω, ῥ. μετ. »Ἀλήθω, ἀλέω, ἀλευροποιέω. moudre.

Ἄλειμμα (τὸ πρᾶγμα). »Στέαρ-ατος (τὸ), (»Πιμελὴ δὲ καὶ στέαρ διαφέρουσιν ἀλλήλων. Τὸ μὲν γὰρ στέαρ ἐστὶ θραυστὸν πάντη, καὶ πήγνυται ψυχόμενον· ἡ δὲ πιμελὴ χυτὸν καὶ ἄπηκτον«, Ἀριστοτ. Ζ. Γ'. 13.). suif, axonge (κυρ. τοῦ χοίρου). §. (ἡ πρᾶξις). »Ἄλειμμα, ἄλειψις, χρίσις. l'action d'oindre. ||. ἄλειμμα τοίχου (Τουρκ. σουβάδισμα), ἴδε Ἀσβέστωμα.

Ἀλειμματένιος, α, ον. »Στεάτινος. fait de suif.

Ἀλειμματοκέρι (κερὶ ἀπὸ ἄλειμμα). »Λαμπὰς (στεατίνη, στέατος πεποιημένη). chandelle de suif, θ.

Ἀλείφω, ῥ. μετ. »Χρίω, ἀναχρίω, ἀλείφω, ὑπ(ἐπ)αλείφω. oindre, enduire. ||. ἀλείφομαι μὲ μυρωδιαίς. »Μύραις ἀλείφομαι (καὶ μονολεκτ.) Μυραλοιφέω, -ομαι, μυρίζομαι, μύροις χρίομαι. ||. ἀλείφω τοῖχον (Τουρκ. σουβαδίζω), ἴδε Ἀσβεστόνω.

Ἀλεποῦ (ἀπὸ τοῦ »Ἀλωπὼ, ἡ ἀλώπηξ«, κατὰ τὸν Ἡσύχ.), ζ. »Ἀλώπηξ-εκος, κερδὼ (ποιητ.). renard. ||. ὅσα 'δὲν φθάν' ἡ ἀλεποῦ, τ' ἀφίνει κρεμαςάρια, (παροιμ.). »Ὀμφακές εἰσι. comme le renard des mûres.

Ἄλεσμα. »Ἄλετος (ὁ). moulage, mouture, θ.

Ἀλεστικόν. »Ἄλεςρον (πλθ.). mouture, θ.

Ἀλέτρι, ἐργ. »Ἄροτρον. charrue, θ. §. εἷς τῶν ἀστερισμῶν, ἴδε Πούλεια.

Ἀλετροπόδι (τὸ χέρι ἢ ποδάρι τοῦ ἀλετριοῦ). »Ἀροτρόπους (Γραφ. Κριτ., Μ' ὅλον ὅτι τὸ ἐξηγοῦν Ὕννις, 'δὲν ἠξεύρω διατί), ἴδε καὶ Χειρίδα. §. »Ἀλετροπόδιον (ὄνομα ἰδιωτικὸν τοῦ ἀςερισμοῦ Ὠρίωνος, Ἀνώνυμ. Σχολ. Ἀράτ.), Παρβλ. Πούλεια.

Ἀλευθέρωτος (κυρ. σκλάβος), η, ον. »Ὁ τὴν ἐλευθερίαν ἐσαεὶ ἀφηρημένος, ὁ τῇ δουλείᾳ συναποθανούμενος, ὃν οὐκ ἄν τις λύσαιτο, ἀείδουλος. esclave à perpetuité.

Ἀλεύκαστος, η, ον. »Ἄγναμπτος καὶ ἄκναμπτος (-απτος, -αφος). qui n'a pas été passé par les mains du foulon.

Ἀλευρᾶς. »Ἀλφιταμοιβὸς (Ἀριςοφ.), ἀλφιτοπώλης (ὁ Φρύνιχος 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει), ἀλφιτεύς. farinier.

Ἀλεῦρι. »Ἄλευρον (κυρ. τοῦ σιταριοῦ), ἄλφιτον (κυρ. εἰς τὸ πλθ. τοῦ κριθαριοῦ). farine, θ.

Ἀλευριὰ (τὸ Τουρκ. Καυρκοῦτι). »Ἀθάρα καὶ »Ἀθήρη (,ἡ ἑψημένη σεμίδαλις, «Εὐςαθ. Ὀδυσ. Α. 127.), πόλτος, πάλφὸς καὶ βόλφος, ἄλευρον ἑφθὸν (Ἱπποκρ.), φύστη, φυστὴ μάζα. bouillie, θ.

Ἀλευρικὸν (τὸ κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ), ἴδε Σῆττα.

Ἀλευροπάζαρον (τὸ). »Ἀλφιτοπωλητήριον, ἀλφιτοπωλεῖον. marché à la farine

Ἀλευρόνω, ῥ. μετ. »Διαλφιτόω, ἀλεύρῳ (ἀλφίτοις) πάσσω (διαπάσσω). enfariner, saupoudrer avec de la farine.

Ἀλήθεια (ἡ). »Ἀλήθεια, τὸ ἀληθεύειν. verité, vrai. ||. λέγω (ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν. »Ἀληθεύω. parler vrai. ||. ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦτον ὅτι... »Τὸ δ' ἀληθὲς εἶχεν ὡς... §. ἀλήθεια, ἐπ. »Ἀληθῶς, ἀψευδῶς. en verité, vraiment, véritablement, en effet, effectivement, réellement. ||. ἀλήθεια! κἄτι καλὰ 'ποῦ 'τὸ θυμήθηκα (φρσ.). »Ἀμέλει! ἴδε καὶ Καλά. ||. ὢ! ἀλήθεια! 'δὲν βλέπεις (φρσ. εἰρων.); »Πάνυ γε (»Πάνυ γὰρ), οὐχ ὁρᾷς; ah! vraiment oui! voyez-vous? ||. (εἰρων. καὶ ἐρωτηματ.) »Ἀλήθεια; ! καλὲ ἀλήθεια! ; (μὲ τὰ ὅλα σου; τῷ ὄντι;). »Ἀληθες (Α. »Τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν; Β'. Ἀληθες; ὅσα πέρ ἐς' ἐν ἀνθρώποις σοφά,« Ἀρςφ. Νεφ.).«

Ἀληθεύω, ῥ. οὐδ. (κυρ. εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον μόνον). »Ἐπαληθεύω, ἀληθεύομαι (Συνέσ.). s'accomplir, s'effectuer. ||. ἀλήθευσε τ' ὄνειρόν 'του. »Ἐπαληθεῦσαι οἱ τὸν ὄνειρον, ἴδε καὶ Ἐβγαίνω. ||. ἀλήθευσεν ἡ προφητεία. »Πεπλήρωται, ἐπληρώθη.

Ἀληθινὸς (λόγος), ἡ, όν. »Ἀληθής, ἀψευδής, ἔτυμος (ποιητ.). veritable, vrai. §. (ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα). Ἀληθινός. veridique.

Ἀλήμων ὤ, ἐπ. (οὕτως ἔκρινα ὀρθότερον 'να 'τὸ γράψω, ὡς παρεφθαρμένον ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ) »Ἰαλέμων ὢ (Γαλεομυομαχ.), οἴμοι! φεῦ! αἴ! ὢ! ὤ μοι! ἰού! οὐαὶ (Γραφ.)! ἀβάλε! hélas. ||. 'αλήμων ὢ εἰς ἐμένα τὸν ταλαίπωρον! »Οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ! ὤ, τάλας!

Ἀλησμόνητος, η, ον. »Ἀνεπίληστος, ἀλάθητος, ἄληστος (Ποιητ.). qu'on ne saurait oublier.

Ἀλικὴ. »Ἀλοπήγιον (πλθ.). saline, θ.

Ἀλιφασκιά, φ. »Σφάκος, ἐλελίσφακος (κυρ. ἡ ἀγρία). sauge, θ.

Ἀλλαγὴ (κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ). »Τροπὴ (»Τροπαὶ) τοῦ μηνὸς, σύνοδος σελήνης. la conjonction de la lune. ||. εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ φεγγαριοῦ. »Τρεπομένου τοῦ μηνὸς, συνιούσης πρὸς τὸν ἥλιον τῆς σελήνης.

Ἄλλαγμα. »Μεταβολὴ, τροπὴ, ἀλλοίωσις, μεταποίησις, μεταῤῥύθμισις, μετακόσμησις, ἀμοιβὴ, ἀντικαταλλαγή. changement. variation. ||. ἄλλαγμα πραγματειῶν. »Συνάλλαγμα, ἀντάλλαγμα, μεταβολὴ χρημάτων (Ἀριστοτ.). échange, contr'-échange, troc.

Ἀλλάζω, ῥ. μετ. »Μεταβάλλω, μεταποιέω, τρέπω, μετακοσμέω, μεθίστημι, ἀλλοιόω, ἀλάσσω (-ττω), ἀμείβω. changer, déguiser, varier. ||. ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει τὰ 'δόντιά 'του' 'τὰ ἀλλάζουν δὲ καὶ ἄλλα ζῶα, τὸ ἄλογον παρ. χάρ. »Ἄνθρωπος μὲν οὖν βάλλει τοὺς ὀδόντας· βάλλει δὲ καὶ ἄλλα τῶν ζώων, οἷον ἵππος κτλ. l'homme perd ses premières dents: d'autres ani-

maux aussi, tels que le cheval etc. ||. ἀλλάζω δρόμον. ἴδε Δρόμος. ||. ἀλλάζω γνώμην (σκοπόν). » Μεταγινώ(γνώ)σκω, γνωσιμαχέω, μεταβουλεύομαι, μετανοέω (Ξεν. Κυρουπ.), μεταδοξάζω, μεταδοκεῖ μοι, ἄλλως δοκεῖ μοι, μεταπείθομαι, μετατίθεμαι. changer de resolution (de dessein, d'avis), ἴδε καὶ Μετανοιόνω. ||. ἐπειδὴ ὅμως ἄλλαξε γνώμην. »Μεταδόξαν δ' αὐτῷ. ||. κάμνω ἄλλον ν' ἀλλάξῃ γνώμην. »Μεταπείθω, αναγιγνώσκω (Ἡροδ. Πολυμ.). dissuader, detourner, distraire, faire changer d'avis à quelqu'un, ἴδε καὶ Γυρίζω. ||. ἀλλάζω τὸ φόρεμά μου, ἴδε Μεταλλάζω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Τρέπομαι, μεταβάλλομαι, μεταποιέομαι, μεθίσταμαι, ἀλλοιόομαι. se déguiser, varier. ||. ἄλλαξ' ἡ ὄψι' του, ἴδε Ὄψις. ||. ἀφ' οὗ ὅμως ἄλλαξαν τὰ πράγματα. »Μεταπεσόντων αὖθις δὲ τῶν πραγμάτων. ||. ἀφ' οὗ ἄλλαξεν ἡ τύχη. »Πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. la fortune prenant une autre face. ||. αὐτὸ ἀλλάζει. »Ἄλλος ἂν εἴη λόγος οὗτος. c'est une autre chose (affaire), ἴδε καὶ Διαφέρω. ||. σήκω ν' ἀλλάξῃς (ἐνν. τὰ φορέματά σου), ἴδε Μεταλλάζω.

Ἀλλαμπὴ (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) Ἀναλαμπὴ (τὸ ἐκ διαλειμμάτων ἀναλάμπον φῶς τοῦ λύχνου, ὅταν κοντεύῃ 'να σβύσῃ). »Αἴθυγμα. flamboyement.

Ἀλλαξιὰ. ἴδε Ἄλλαγμα. ||. κάμνω ἀλλαξιάν. »Ἀνταλλάσσο(ττο)μαι, ἀντικαταλλάσσο(ττο)μαι, διαμείβομαι, μεταβάλλομαι (Ξεν. Ἀπομν. Γ'.). échanger, troquer. ||. μιὰ ἀλλαξιὰ ῥοῦχα. »Ἐξαλλάσσουσα (»Ἀλλασσομένη) στολή (Γρφ.). ||. (τὸ) »Εἵματα τ' ἐξημοιβὰ « (τοῦ Ὁμήρου, ἠμπορεῖ 'να μεταφρασθῇ): » Πολλαῖς ἀλλαξιαῖς ῥοῦχα. une rechange de vêtements, ἴδε καὶ Φορεσιά.

Ἀλλαξοκαιριὰ (ἡ). « Ἡ τοῦ ἀέρος μεταβολή, ἡ τροπὴ τοῦ περιέχοντος. le changement (la variation) du temps.

Ἀλλαξομισειδιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀλλοιόομαι τῷ εἴδει (τῷ προσώπῳ), ἀλλοιοτροπέω (Ἱπποκρ.). changer de visage, ἴδε καὶ Ὄψις.

Ἀλλοιθωρίζω, ῥ. οὐδ. » Διέστροφα (»Διέστραμμαι, »Παραβάλλω) τὼ ὀφθαλμὼ (τοὺς ὀφθαλμούς), στραβίζω, λοξοβλεπτέω (Θωμ. Μαγ.). loucher, bigler, ἴδε καὶ Μμάτι. ||. μὲ τυφλὸν ἂν συγκαθήσῃς, τὸ πουρνὸ θ' ἀλλοιθωρίσῃς, (παροιμ.). »Εἰ χωλῷ παροικήσεις, ὑποσκάζειν μαθήσῃ.

Ἀλλοίθωρος, η, ον. » Παραβλὼψ, διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, στραβός. louche, bigle. ||. τὰ 'μμάτιά 'της εἶν' ἀλλοίθωρα. » Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ διάστροφοί εἰσιν αὐτῆς, καὶ εἰς ἀλλήλους ὁρῶσι (Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ.)«.

Ἀλλοίμονον, ἐπ. ἴδε Ἀλήμων ὦ.

Ἀλλοιῶς, Ἀλλοιώτικα, | ἐπ. » Ἄλλως, ἀλλοίως, ἄλλῃ, ἑτέρως, ὡς ἑτέρως. autrement, d'une autre manière, différemment, diversement, ἴδε καὶ Εἰδεμή.

Ἀλλοιώτικος, η, ον. » Ἀλλοῖος, ἕτερος, ἑτεροῖος, διάφορος, ἀνόμοιος, ἀλλοιότερος (Θουκυδ. Πλατ. καὶ Θεοφρ.). tout autre, différent, divers. ||. τὸ ἕνα 'του ποδάρι ἦτον ἀλλοιώτικον. » Τοῦ σκέλους ἑτέρως εἶχε (Φιλόστρ.). ||. 'να ἰδῶ. ἂν θὰ μὲ φανῇ ἀλλοιώτικος, ἢ ὁ ἴδιος. »Ἐπισκέψασθαι, εἴτε μοι ἀλλοιότερος φανεῖται, ἢ ὁ αὐτὸς,« Πλάτ.

Ἀλλόκοτος, η, ον. » Ἄτοπος, ἔκφυλος, ἀλλόκοτος, περιττὸς, ὑπερφυὴς, ἐξαίσιος, ἀλλοδαπός. monstrueux, bizarre, absurde, ἴδε καὶ Παράξενος.

Ἄλλος, η, ον. »Ἄλλος. ἕτερος. autre. ||. ἄλλον εἰπὲ ταῦτα, (φρσ.). » Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. à d'autres. ||. ἄλλην φοράν, ἴδε Φορά. ||. χωρὶς (δίχως) ἄλλο, ἴδε Βεβαιότατα. ||. τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἴδε Ἡμέρα. ||. ἄλλα ἔχει 'στὰ χείλη κὴ ἄλλα 'ς τὴν καρδιάν. » Στασιάζει αὐτῷ πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. » Ἡ μὲν γλῶττ' ὀμώμοκεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.« ||. ἄλλα 'ν τὰ 'μμάτια τοῦ λαγοῦ, κὴ ἄλλα τῆς κουκκουβάγιας (παροιμ.), ἴδε Λαγός. ||. ἄλλος ἕνας (ἄλλη μία κτλ.). » Ἐν Τενέδῳ δὲ μία οἰκέεται πόλις, καὶ ἐν τῇσι ἑκατὸν νήσοισι καλεομένῃσι ἄλλη μία (Ἡροδ. Α.).« ||. ἄλλο τόσον. » Δὶς τοσοῦτον, ἄλλο τόσον (»Τά δε μὲν Λυσάνδρῳ τὰ εἰς δόξαν ὑπάρχοντα ἦν· ἄλλα δὲ τόσα ὀνείδη,« Παυσαν. Θ'. 31: » Ἐκ μὲν Πελοποννήσου πεντακισχιλίους ἀθροίσας, ἐκ δὲ Συρακουσῶν ἄλλους τοσούτους προσθείς. « Διοδ. Σικελ. ΙΑ. 49. »Χιλίους δὲ καὶ διακοσίους ἱππέας κατεστήσαμεν, καὶ τοξότας ἑτέρους τοσούτους, « Αἰσχ. Παραπρ.). ||. ἀφ' οὗ πουλήσουν ἐκεῖν' ἄπου εἶχαν φορτωμένα, ν' ἀγοράσουν ἄλλο πρᾶγμα καὶ 'νὰ φορτώσουν πάλιν (τὸ καράβι τους). » Ἐπειδὰν ἀπόδωνται ἃ ἦγον, ἀνταγοράζειν πάλιν χρήματα καὶ ἀντιφορτίζεσθαι (Δημοσθ. Λακρ.)«. ||. ἐπλησίαζεν ἀπὸ τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος τοῦ τείχους. »Ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα τοῦ τείχους προσῄει (Θκδ.).« ||. ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ὁ Καλλ. καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Ξάνθ. » Ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος (Πλάτ.).« ||. ἂς 'πάρωμεν ἄλλον (τὸν ἄλλον) δρόμον. » Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα. (Συν.).

Ἀλλοῦ, (Ἀλλοῦ τὄνειρον, καὶ ἀλλοῦ τὸ θαῦμα. »Ἀλλοῦ χτυπάει τὸ νερὸν, κὴ-ἀλλοῦ βροντάει ὁ μύλος· »Ἀλλοῦ τὰ κακκαρίσματα, κὴ ἀλλοῦ γεννοῦν ἡ κότταις, Παροιμ.), ἐπ. τοπ. (ἐν ςάσει). »Ἀλλαχοῦ, ἀλλαχόθι, ἄλλοθι, ἀλλαχῆ, ἄλλη, ἄλλου (ἐνν. τόπου), ἑτέρωθι. §. (ἐν κινήσει) »Ἀλλαχόσε, ἄλλοσε, ἑτέρωσε. autre part, ailleurs. ||. ἀπ' ἀλλοῦ. »Ἀλλαχόθεν, ἄλλοθεν, ἑτέρωθεν. ||. ἀπὸ πουθενὰ ἀλλοῦ. »Οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν (Δμ.).« ||. ἀλλοῦ ἄσπραις κὴ-ἀλλοῦ μαύραις. »Πῆ μὲν λευκαὶ, πῆ δὲ μέλαιναι. ||. κἄπου ἀλλοῦ, ἴδε Κἄπου.

Ἅλμη (ἡ Ἰταλ. Σαλαμοῦρα. προφ. κοιν. Ἅρμη). »Ἅλμη, ἀλμαία, ἁλμυρὶς, γάρος. saumure, θ. ||. βάλλω εἰς τὴν ἅλμην. »Ἁλμεύω, ταριχεύω.

Ἁλμύρα. »Ἅλμη, ἁλμυρὶς, ἁλμυρότης, ἁλμυρία. salure, θ.

Ἁλμυρήθρα, φ. (ἀπὸ τὴν στάκτην 'του γίνεται τὸ κάλι). »* Ἀνδράχνη ἡ θαλασσία, (ἴσ. καὶ ἡ) ἀνθυλλὶς καὶ ἀνθύλλιον (τοῦ Διοσκορ.). pourpier (roquette) de mer, cakile ἢ caquille, caquillier (maritime), salicot, soude, θ. Kali, bacile.

Ἁλμυρίζω, ῥ. ἀμ. »Ἁλμυρίζω τῇ γεύσει. avoir un goût saumâtre.

Ἁλμυρὸς (προφ. κοιν. Ἁρμυρὸς), ἡ, όν. »Ἁλμυρὸς, ἁλικός. salé, salin.

Ἁλμυροῦδι, φ. ἴδε Ἁλμυρήθρα.

Ἁλμυρούτσικος, η, ον. »Ὑφάλμυρος, ἁλμυρίζων. qui a un goût saumâtre.

Ἀλογάριαστος, η, ον. »Ἀτέκμαρτος, ἀστάθμητος, οὐ σταθμητὸς, λογισμοῦ κρείττων, λογισμῷ μὴ ὑποπίπτων, ἀλόγιστος. incalculable, ἴδε καὶ Ἀμέτρητος.

Ἀλογόμυιγα, ἐντ. »Μύωψ. mouche-araignée, mouche Brétonne, mouche de chien (ou) à chien.

Ἀλογόμυλος, ἴδε Μύλος.

Ἄλογον, ζ. »Ἵππος. cheval, coursier. ||. ἄλογον βαρυκέφαλον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Ἀλογοουρά. »Ἵππουρις. queue de cheval, θ.

Ἀλογόπετρα (τὸ Τουρκ. Γκιὸζ - Τασί). »Κάλαϊς καὶ Κάλλαϊς λίθος, *βασκάνιον, *ἀβάσκαντος. turquoise, ἴδε καὶ Περουζὲς (εἰς τὸ Παράρτημα.).

Ἀλογοφόρτι, ἴδε Φόρτωμα.

Ἀλοιφή. »Χρίσμα, ἄλειμμα (»Ἐπαινεῖται δὲ καὶ ἡ Σελγίκ Ἶρις, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς ἄλειμμα,« Στραβ. ΙΒ'. ζ'. 8.), ἀλοιφὴ, ὑπάλειπτον (ἔγχριστον) φάρμακον, κηρωτὴ (τὸ τσηρῶττο). onguent.

Ἄλουστος, η, ον. »Αὐχμῶν, ἄλουτος, αὐχμηρός. qui ne s'est pas baigné.

Ἀλύγιστος, η, ον. »Ἄκαμπτος. inflexible.

Ἀλύπητα, ἐπ. »Ἀνηλεῶς, ἀσυμπαθῶς, ἀφειδῶς, ἀπηνῶς, ἀπανθρώπως, ἀσπλάγχνως, ὠμῶς. impitoyablement, ἴδε Σκληρά.

Ἀλύπητος η, ον. »Ἀνηλεὴς, ἀσυμπαθὴς, ἀπηνὴς, ἀμείλικτος, ἄτεγκτος, ἀπάνθρωπος, ἄσπλαγχνος, ὠμός, impitoyable, ἴδε καὶ Σκληρός. ||. καὶ ἀφ' οὗ ἔφαγεν ἕνα ξύλο ἀλύπητο. »Καὶ δαρεὶς τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς.

Ἁλυσίδα. »Ἅλυσις-εως (ἡ), σειρά. chaîne. θ. ||. εἶνε διὰ ταῖς ἁλυσίδαις, (ὀρσ.), ἴδε Σκάρφη. ||. ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ (τοῦ ὡρολογιοῦ κτλ.). »Ὅρμος, ὁρμίσκος, κλοιὸς, σισάριον. chainette (d'or etc.), θ.

Ἁλυσιδίτσα (ἡ). »Ἁλύσιον, Ἁλυσίδιον. chainette, θ.

Ἁλυσιδωμένος, καὶ

Ἁλυσοδεμένος, η, ον. »Ἁλυσίδετος. enchaîné.

Ἀλυφαντής, ἴδε Ἀνυφαντής.

Ἄλυωτος, η, ον. »Ἄλυτος, ἀδιάλυτος. insoluble, indissoluble.

Ἀλφάδι, ἐργ. (τεκτον.), ἴδε Γωνιά.

Ἁλωνάρης (ὁ μῆνας ὅ,που ἁλωνίζουν). »Ἀλοητός. le temps du battage.

Ἁλωνάρικος, η, ον. »Ἁλωαῖος, ἁλώνειος. qui appartient au battage.

Ἁλῶνι (ὁ τόπος). »Ἅλως-ω (ἡ), ἁλωή. aire. §.(τὸ ἐργαλ.). »Τυκάνη (ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ δουκάνι), τρίβολα ἢ τρίβολοι. traineau (dont on se sert pour separer la paille du blé). §. (φαινόμενόν τι φωτοειδὲς περὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης). Ἅλως-ω καὶ ἁλωή-ῆς (ἡ).

Ἁλωνίζω, ῥ. μετ. »Ἀλοάω.

Ἁλωνιάτικον, ἴδε Ἁλωνιστικόν.

Ἁλώνισμα. »Ἀλόησις, ἀλοητός. battage.

Ἁλωνιστής. »Ἀλο(λω)εύς. batteur de blé.

Ἁλωνιστικόν. »Ἁλώνιστρον (πλ.). les frais du battage,

Ἀμάδα (εἶδ. παιγν. Ὁ ἐτυμολ. εἰς τὴν λέξιν Ἀμάδιος, ἔχει. »Ἀμάδα, τὴν ναῦν Αἰσχύλος, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν καὶ κόπτειν τὴν θάλασσαν«. ἴσως ἔχουν κἄποιαν σχέσιν αἱ λέξεις). »Χερμὰς, δίσκος βακχεῖος. palet (le petit). ||. παίζω ταῖς ἀμάδαις. »Χερμάζω. jouer au petit palet, (ἴδε Ἀτ. Κορ. Τόμ. Α.).

Ἀμάθητος, η, ον, ἴδε Ἀσυνήθιστος.

Ἀμανίτης (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ. Ὁ Νίκανδρος τὴν ἐκφέρει ὡς ἐπίθετον τοῦ Μύκης· »Καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἀφεύσας.« Ὁ δὲ Φρύνιχος λέγει: »Μύκης, μύκητος, οὐκ ἀμανίτης), φ. ἴδε 'Μανιτάρι.

Ἀμαξάκι. » Ὀχημάτιον, ἀμάξιον, διφρίσκος, ἀμαξίς. cabriolet, phaéton.

Ἀμαξάρης, ⎫ (ἐκεῖνος ὅ,που 'τὸ ὁδηγεῖ). Ἀμαξᾶς, ⎭ » Ἡνίοχος, διφρηλάτης, ἀμαξεύς. cocher, charretier, voiturier, roulier. §. (ἐκεῖνος ὅ,που 'τὸ 'φθειάνει). »Ἀμαξοπηγός. charron.

Ἀμάξι (κυρ. τὸ βωδάμαξον· διὰ 'ν' ἀποφύγωμεν ὅμως τὰς ξένας λέξεις, καλὸν νομίζω 'να προσδιορίσωμεν αὐτὴν μὲν τὴν λέξιν γενικῶς διὰ κάθε)» Ὄχημα· (εἰς δὲ τὰ διάφορα εἴδη 'ν' ἀποδώσωμεν ἀναλόγως μίαν ἀπὸ τὰς ἀκολούθους), » Δίφρος, ἅρμα, ἀπήνη (ἐσύρετο ἀπὸ μουλάρια), ἁρμάμαξα, τέθριππον (κυρ. ἡ καρέττα). voiture, θ. char, chariot, charrette, θ. ‖. ἀμάξι τοῦ Δαβὶδ (ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἕνας τῶν ἀστερισμῶν). » Ἄρκτος (ἡ μείζων), ἑλίκη, ἅμαξα. ourse (la grande), chariot (le grand), ἴδε καὶ Τραμουντάνα.

Ἀμάραντος, φ. » Ἀείζωον. joubarbe, θ. §. (εἶδ. ἄνθ. κιτρίνου μὲ βαμβακώδη κλωνάρια· 'δὲν μαραίνεταί ποτε). »Ἀμάραντος (ὁ καὶ ἡ), ἀγήρατον, ἑλειόχρυσον καὶ ἑλίχρυσον. immortelle. θ.

Ἁμαρτία. » Ἁμάρτημα, παράπτωμα, πλημμέλημα, ἁμαρτία, ἁμαρτὰς (ποιητ.), ἀδίκημα, ἀδικία, ἀνόμημα, ἀνομία. péché. ‖. τὸν ηὗρ' ἡ ἁμαρτία, » Τίσιες μετῆλθον αὐτόν, « (Ἡρ. Γ'. 126, 128.), ἴδε καὶ Εὑρίσκω.

Ἁμαρτωλός, ή. » Ἁμαρτωλὸς (ὁ καὶ ἡ). pêcheur,-eresse.

Ἀμάσσητος, η, ον. »Ἀμάση(σση)τος. qui n'a pas été maché.

Ἀμασχάλη. »Μασχάλη. aisselle, θ. ‖. ἀποκάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλην. » Ὑπὸ μάλης. sous main.

Ἀμάτωτος (ἀντὶ Ἀναιμάτωτος), η, ον. »Ἀναίμακτος. non ensanglanté.

Ἄμβωνας. »Βῆμα, ἄμβων. chaire, θ. jubé.

Ἀμέλεια. » Ῥαθυμία, ἀμέλεια, ὀκνηρία, ῥαστώνη, ἀκηδία, νωχέλεια, τὸ ῥάθυμον κτλ. paresse, θ. fainéantise, θ. négligence, indolence. ‖. πρέπει 'να 'πάρωμεν ὀπίσω ὅσα ἐχάσαμεν διὰ τὴν ἀμέλειάν μας. »Ἀνακτήσασθαι (»Ἀναλαβεῖν) χρὴ τὰ κατεῤῥαθυμημένα.

Ἀμελής, ἴδε Ἀκαμάτης.

Ἀμελῶ, ῥ. ἀμ. » Ῥαθυμέω, ῥαστωνεύομαι, κατολιγωρέω, ἀναπίπτω, ὑπτιάζω. négliger.

Ἀμέσως, ἐπ. »Παραχρῆμα, εὐθέως, εὐθὺς, αὐτίκα, παραυτίκα, παραυτὰ, ἀμελλητὶ. ἀνυπερθέτως, αὐθωρεὶ (-ρόν). sur le champ, à l'instant, tout de suite, tout à l'heure, soudain, à l'heure qu'il est, incontinent, immédiatement, incessamment. ‖. τῶρα ἀμέσως (καταχρ. ἀντὶ, Μετ' ὀλίγον), ἴδε Τῶρα. ‖. διηγήσου μὲ 'το λοιπὸν ἀμέσως. » Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διηγούμενος, « ἴδε καὶ Ὀγλιγωρότερος.

Ἀμέτρητος, η, ον. »Ἀναρίθμητος, οὐ περιληπτὸς ἀριθμῷ, ἀριθμοῦ κρείττων (πέραν), (ὁ, ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ὑπὲρ ἀριθμὸν, ἀριθμὸν ὑπερπαίων, ἀνεξεύρητος ἀριθμῷ (Θκδ.), ἀτέκμαρτος ἀριθμῷ (Παυσ.),· μυρίος (α, ον). innombrable, ἴδε καὶ Ἄπειρος.

Ἀμεταχείριστος, η, ον, ἴδε Ἄπιαστος καὶ Ἀφόρετος.

Ἀμίλητος, η, ον. »Ἀνέντευκτος, ἀνομίλητος, ἀκοινώνητος, αὐθέκαστος. qu'on ne peut pas entretenir. ‖. ἀμίλητον νερόν, ἴδε Ἄλαλος.

Ἀμμὴ καὶ Ἀμμὲ, μόρ. (ἐναντ. καὶ μεταβ.). »Δὲ, ἀλλὰ μὴν, γὰρ, οὐκοῦν. mais. ‖. τὸ ἐνθυμᾶσαι; ἀμμὴ 'δὲν 'τὸ ἐνθυμοῦμαι; »Μέμνησαι; Οὐ γὰρ, ἔφη, μέμνημαι (Ξενοφ.); « ‖. ἀμὴ τοῦτο δὰ εἶν' ὅ,που φέρνει θυμόν. »Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητὸν (Πλάτ. Γοργ.). « ‖. ἂς εἶναι· ἀμμὴ τὸν καιρὸν διατί... ; »Εἶεν· τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί... ;

Ἄμμος (ὁ). »Ἄμμος, ψάμμος καὶ (ποιητ.) ψάμαθος (ἡ). sable, arène, θ.

Ἀμμουδιά. »Αἰγιαλὸς ὕφαμμος, ψάμαθος. grève, θ.

Ἀμμουδερόν. » Ἀμμοδόχη, ἀμμοδόχον ἀγγεῖον. poudrier, sablier.

Ἀμοίραστος, η, ον. » Ἀνέμητος (Αἰσχ. κατὰ Τιμ.), ἀδιανέμητος. non partagé.

Ἄμοιρος (καὶ χυδ. Ἄμουρος), η, ον. »Ἄμορος καὶ (Ποιητ.) Ἄμμορος (»Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμοραν, « Ἰλ. Ω.), ἴδε Ἄτυχος καὶ Κακόμοιρος.

Ἀμόνι (τὸ), (ἐκ τοῦ) » Ἀκμόνιον (Αἰσ. Μυθ. 284. ἔκδ. Κορ.), (ὑποκορ. τοῦ) » Ἄκμων-ονος (ὁ). enclume, θ.

Ἀμόνοιαστος, η, ον. »Ἀκοινώνητος. incompatible.

Ἀμουνούχιστος, η, ον. » Ἔνορχις (-χος), ἐνόρχης, κήλων. entier.

Ἀμουράκι, κ. ἴδε Βατόμουρον.

Ἀμούργα (τὸ καταπάτι τοῦ 'λαδιοῦ). »Ἀμόργη καὶ Ἀμοργή. marc d'huile.

Ἄμουρος, η, ον, ἴδε Ἄμοιρος.

Ἀμούστακος, ον. » Ἀγένειος, μή πω γενειῶν. imberbe.

Ἀμπανοῦζι, δ. »Ἔβενος (ἡ), ébène, θ.

Ἀμπελάκι. »Ἀμπέλιον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.). petite vigne.

Ἀμπελήσιος, α, ον. »Ἀμπέλινος. **de vigne, de vignoble.**

Ἀμπέλι (ἀπὸ τοῦ) »Ἀμπέλιον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν., ὑποκορ. τοῦ) »Ἄμπελος (ἡ), ἀμπελὼν, οἰνόπεδον. **vigne, θ. vignoble.** §. (μεταφ. τὰ σπυριὰ, 'που 'βγαίνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ κεφάλι τῶν παιδιῶν). »Ἀχὼρ-ῶρος (ὁ), (Σημ. ἂν τοῦ Σουίδα τὸ »Ἀχὼν, ἄμπελος« ἦνε διορθωτέον Ἀχὼρ, δῆλον ὅτι ἡ μεταφορὰ ἦτον γνωστὴ καὶ εἰς τὸν καιρόν 'του), ἴδε Πυοφύτης.

Ἀμπελουργός. »Ἀμπελουργὸς, ἀμπέλων μελεδωνός. **vigneron.**

Ἀμπελοφάσουλον, φ. »Σμίλαξ ἡ κηπαία, δόλιχος. **haricot.**

Ἀμπελόφυλλον. »Οἴναρον, φυλλάμπελον. **feuille de vigne, θ.**

Ἀμποδένω (ἐκ τοῦ Ἀποδέω ἢ, πιθανώτερον, ἀντὶ Ἐπῳδέω, δι' ἐπῳδῶν καὶ γοητειῶν βλάπτω), ῥ. μτβτ. ἴδε Δένω.

Ἄμποτε (ὅμοιον τῷ ἀρχ. Εἴποτε), ἐπ. (εὐκτ.) » Εἴθε, ὤ(ὄ)φελλον (λον—λες—λε, κτλπ.), γένοιτο, εἰ γὰρ γένοιτο, ὡς ὄφελον! **plût à Dieu! Dieu le veuille!** ἴδε καὶ Ἂς καὶ Νά.

Ἀμπώθω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Ἀπωθέω, ἴδε Κουντῶ καὶ Ξεσκουντῶ.

Ἄμυαλος, η, ον, ἴδε Ξεμυαλισμένος.

Ἀμυγδαληὰ, ὁ. »Ἀμυγδαλῆ. **amandier.**

Ἀμυγδαλόλαδον. »Ἀμυγδάλινον (»Τὸ ἀπὸ τῶν ἀμυγδάλων) ἔλαιον. **huile d'amandes, θ.**

Ἀμύγδαλον, 'πωρ. »Ἀμυγδάλη, ἀμυγδαλὶς, ἀμύγδαλον. **amande, θ.**

Ἀμφιβάλλω, ῥ. ἀμ. »Ἀμφιγνοέω, ἐνδοι(δυ)άζω, ἀμφιδοξέω, ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, ἐπ' ἀμφότερα γίγνομαι τῇ γνώμῃ, ἀμφιταλαντεύομαι, ἀμφίδοξός εἰμι καὶ διχογνώμων, διχονοέω, ἀμφιβάλλω (μεταγ.), διστάζω (μεταγ.), διχογνωμ(έω)ονέω. **hésiter, douter, mettre en doute, balancer, flotter dans le doute.**

Ἀμφιβολία. » Ἐνδοιασμὸς, ἀμφισβήτησις, δισταγμὸς, ἀμφισβήτημα, τὸ ἀμφισβητεύμενον. **doute, hésitation.** ||. χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἴδε Βεβαιότατα.

Ἀμφίβολος, η, ον, »Ἐνδοιαζόμενος, ἀμφίδοξος, ἀμφιγνοούμενος, ἀμφιδοξούμενος, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφίῤῥοπος, ἀμφιδήριτος. **douteux, équivoque, incertain, ambigu.** ||. πλὴν αὐτὰ μὲν εἶνε ἀμφίβολα. »Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ (ἀμφισβητεῖται). §. (ὅποιος ἀμφιβάλλει). »Ἀμφίδοξος, διχογνώμων, ἀμφιῤῥεπὴς, ταλαντευόμενος (μετέωρος) τὴν γνώμην. **indécis, irrésolu, indéterminé.**

Ἂν (συνδ. διςτ.). » Εἰ, ἐὰν, ἂν (»Ὄξος ἂν αἰτήσω, τόξον φέρει, « Ἐπγρ.), ἦν. **si.** ||. ἂν γειτονεύσῃς μὲ κουτσὸν, θὰ μάθῃς 'να κουτσαίνῃς. » Εἰ χωλῷ παροικήσεις, ὑποσκάζειν μαθήσῃ. ||. ἂν 'πάρῃ κἀνεὶς τὸν πρῶτον τοῦ χοροῦ, ἐχάθη ὅλος ὁ ἐπίλοιπος χορός. » Τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορὸς,« Δμσθ. §. (ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Καί). Πλὴν ὅ,τι κεν ἦνε, εἶνε υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος. » Ἀλλ' ὁποῖος ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι. **quoiqu'il en soit,** ἴδε καὶ Καί.

Ἀνάβαθος, η, ον. » Ἀβαθής. **qui n'est pas profond,** ἴδε καὶ Ῥηχός.

Ἀναβάλλω, ῥ. μβτ. »Ὑπερτίθεμαι, ἀμφιβάλλομαι. **remettre à un autre temps.**

'Αναβολή. »Ὑπέρθεσις. **retard.**

Ἀναβροχιά. » Ἀνυδρία, αὐχμὸς, ἀνομβρία, ἀβροχία (Ἰωσηπ.). **secheresse.** ||. 'σ τὴν ἀναβροχιὰ καλὸν καὶ τὸ χαλάζι, (παρ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τό:) » Ἂν μὴ παρῇ κρέα, τῷ ταρίχῳ στερκτέον· (καὶ μὲ τὸ) » Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον.

Ἀναβρυστικὸν (νερὸν κυρ.). » Πηγαῖον νᾶμα (ὕδωρ), ὕδωρ ζῶν (Γραφ.). **eau vive (ou) de fontaine.**

Ἀναβρύω, ῥ. ἀμ. »Πηγάζω, ἀναδίδωμι (—ομαι), ἀναφέρομαι, βρύω, ἀναβρύω, ἀναβάλλω, βλύζω, ἀναβλύζω, ἀναβράσσω (—ομαι). **jaillir, sourdre.** ||. ὀπίσω δὲ ἀπὸ τὸν ναὸν ἀναβρύει ἕνα κρύον καὶ καθαρὸν νερόν. »Κατὰ νῶτον δὲ τοῦ νεὼ πηγὴ ῥήγνυται διαυγοῦς καὶ ψυχροῦ νάματος.

Ἀναγέλασμα, ἴδε Περιγέλασμα. ||. τοῦ κόσμου τ' ἀναγέλασμα. »Ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ (Γραφ.), γέλως, κατάγελως. **la risée du monde.**

Ἀναγελαστούρης, α, ικον, ἴδε Περιγελαστούρης.

Ἀναγελῶ, ῥ. μετ. ἴδε Περιγελῶ.

Ἀναγκάζω, ῥ. μετ. ἴδε Βιάζω.

Ἀναγκαῖον (» Ἀφεδρῶνες, ἀναγκαῖα « Ἡσυχ.), ἴδε Χρεία.

Ἀναγκαῖος, α, ον, ἴδε Χρειαζούμενος.

Ἀνάγκη. » Ἀνάγκη, χρεία, ἐπάναγκες (τὸ). **nécessité, besoin.** ||. ἔχω ἀνάγκην, ἴδε Χρειάζομαι. ||. εἶνε ἀνάγκη. »Ἀναγκαίως ἔχει, ἀνάγκη, πᾶσα ἀνάγκη, ἐπείγει τὸ πρᾶγμα. ||. ἂν 'δὲν ἦν' ἀνάγκη. » Εἰ μηδὲν κατεπείγῃ. ||. ἐξ ἀνάγκης, ἐπ. » Ἀναγκαίως, κατ' ἀνάγκην, ἀνάγκῃ. §. (συμφορὰ, δυστυχία, περίστασις δεινή). »Ἀνάγκη (Ξενοφ.). **malheur.** ||. φίλε μου 'σ τὴν ἀνάγκην μου, κ' ἐχθρέ μου 'σ τὴν χαράν μου (παροιμ.). »Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;

Ἀναγούλα (ἡ), = Ἀνακάτωμα (τοῦ στομάχου).

Ἀναγουλιάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀκακατώνομαι.

Ἀναγούλιασμα, ἴδε Ἀνακάτωμα.

Ἀναγριόνω, ῥ. μετ. »Ἐρεθίζω, παροξύνω, ἀγγρίζω. **irriter, aigrir**, ἴδε καὶ Θυμόνω.

Ἀναγρίωμα. » Ἐρεθισμὸς, παροξυσμὸς, ἀγγρισμός. **irritation.**

Ἀνάθεμα (τὸ). »Ἀνάθεμα (Γραφ.). **anathème.** ||. 'σ τ' ἀνάθεμα ('να 'πάγῃ)! » Ἐς κόρακας, ἐς ὄλεθρον ἐῤῥέτω, ἔῤῥειν ἐς φθόρον. ||. ἂς 'πάγῃ 'σ τ' ἀνάθεμα καὶ τὸ λουτρὸν καὶ τὸ καλόν 'του, καθὼς μ' ἔκαμεν, ἴδε Καλός.

Ἀναθεματίζω, ῥ. μετ. » Ἀρὰς τίθεμαι, ἀναθεματίζω (Γραφ.). **anathèmatiser, frapper d'anathème, lancer (prononcer, fulminer) l'anathème contre.**

Ἀναθεμάτισμα. »Ἀναθεματισμὸς (Γραφ.). **l'action d'anathématiser (etc), excommunication.**

Ἀναθεματισμένος, η, ον. »Κατάρατος, θεοῖς ἐχθρὸς, κάκιστ' ἀπολούμενος, ἀλιτήριος, θεοστυγὴς, ποινήλατος. **exécrable, excommunié.** ||. ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀναθεματισμένους ἀνθρώπους. » Ὑπὸ τούτων τῶν κάκιστ' ἀπολουμένων ἀνθρώπων.

Ἀνάθρεμμα (τὸ), (συνήθως μετὰ τοῦ Γέννημα, ἴδε Θρέμμα). »Ἀνάθρεμμα. (»Ἄγριε παῖ, κακὰς ἀνάθρεμμα λεαίνας « Θεόκρ. Εἰδ. ΚΓ΄.), τρόφιμος. **nourisson.**

Ἀναθρέφω, ῥ. μετ. ἴδε Ἀνατρέφω.

Ἀναθροφὴ, ἴδε Ἀνατροφή.

Ἀναιβάζω, ῥ. μετ. »Ἀνάγω, ἀναφέρω, ἀνατίθημι, ἀναβιβάζω (κυρ. εἰς τὸ ἄλογον, κτλ. καθὼς καὶ τὸ) ἀναβάλλω (Ξεν.). **faire monter.** ||. ἀναιβάζω τὴν τιμὴν, ἴδε Ἀκριβαίνω. ||. ἀναίβασε τοὺς μισθοὺς (τῶν στρατιωτῶν) καὶ 'τοὺς ἔκαμεν ἡμιολίους. »Ἀναβιβάσας τοὺς μισθοὺς καὶ ποιήσας ἡμιολίους (Διοδ. Σικελ. 1, 25 ΣΤ΄.).«

Ἀναιβαίνω, ῥ. ἀμ. »Ἀνέρχομαι, ἄνειμι, ἀναβαίνω. **monter.** §. ἀναίβηκε τὸ ζυμάρι. »Ἐζυμώθη. **lever, fermenter.** §. ἀναίβηκε τὸ ψωμὶ, τ' ὀρύζι κτλ. (ἀκρίβαινε δηλ. ἡ τιμή 'του), ἴδε Ἀκριβαίνω. §. ὁ λογαριασμὸς ἀναιβαίνει εἰς τρεῖς χιλιάδες. »Ἐς τρισχιλίους συγκεφαλαιοῦται. **il monte à 3000.**

Ἀναίβασμα (ὁ Ἡσυχ. 'τὸ γράφει Ἀνάβασμα). » Ἄνοδος, ἀνάβασις, ἀναβιβασμὸς (μεταγ.). **montage, montée.** §. τὸ ἀναίβασμα τοῦ ζυμαριοῦ. » Ζύμωσις. **fermentation,** θ.

Ἀναιβατὸν (ψωμὶ κυρ., ἀπ' ἐναντίας τῷ Λειπανάβατον). »Ἔνζυμος (»Ζυμίτης) ἄρτος. **qui est fait avec du levain.** §. (εἶδος κεντήματος, τὸ ἐναντίον τοῦ Μονοπρόσωπον). »Ἀμφιδρακές. **contre-pointé.**

Ἀνάκατα, ἐπ. »Ἀναμὶξ, ἀναμίγδην, φύρδην, μίγδην, ἄμμιγα (ποιητ.). **pèle-mèle.**

Ἀνακατόνω, ῥ. μετ. »(Ἀνα, Συμ)μιγνύω καὶ μίγνυμι, μίσγω, κεραννύω καὶ κεράννυμι, κιρνάω καὶ κίρνημι. §. Κυκάω, φύρω, ἀναδεύω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Λακωνίαν), δεύω. **mêler, mélanger, entremêler, brouiller.** §. »Ταράσσω(-ττω), συνταράσσω(-ττω), ἀνακινέω, ἀνασκαλεύω. **remuer, bouleverser.** §. » Συγχέω. **confondre.** ||. 'τὸ ἀνακατόνεις μὲ τὴν χουλιάραν. » Ἀρυτῆρι ταράσσειν. ||. εἰς ὅλ' ἀνακατόνεται, ἴδε Χώνομαι. ||. διότι εἶναι ἀνακατωμένον 'μὲ ἀσῆμι » Ἀργυρομιγὴς γάρ ἐστι, » (Στρβ.). §. ἀνακατόνομαι ('να ξεράσω). » Ναυτι(σι)άω, ἐμεσσείω, ἐμετιάω. **le cœur me soulève,** ἴδε καὶ §. Σκαλίζω, καὶ §. Συγχύζω.

Ἀνακάτωμα. »Μῖξις (διὰ τὰ ξηρὰ), κρᾶσις (διὰ τὰ ὑγρὰ), ἀνά(σύ.)μιξις, φυρμός. **mixtion, mélange.** 2) »Ἀνακίνησις. ||. ἀνακάτωμα τοῦ στομάχου. » Ναυτία, βδελυγμία, βδελυγμὸς, ἄση. **soulevement du cœur, nausée.** ||. μήπως ἔχεις ἀνακάτωσιν. » Μῶν βδελυγμία σ' ἔχει; (πτερὶν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω), « (Κρατῖν. παρὰ) Πλδ. §. (μεταφ. εἰς τὸ πληθ.) Ἀνακατώματα. ἴδε Σκάνδαλον.

Ἀνακατωμένος, η, ον. »Συμμιγὴς, σύμμικτος. **mêlé, mélangé.**

Ἀνακάτωσις, ἴδε Ἀνακάτωμα.

Ἀνακατωτούρης, α, (ἣ—ισσα), ικον. »Ψίθυρος, ταραξίας. **intriguant, brouillon, boute-feu, tracassier, machinateur, agitateur,** ἴδε καὶ Χουλιάρα.

Ἀνακούρκουδα (ἴσως ἀπὸ τοῦ » Κλωκυδὰ, τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσὶ«, κατὰ τὸν Ἡσύχιον), ἐπ. » * Ἀνακαθηδὸν, ἐν ἀνακαθημένου σχήματι, * ἐνοκλαδόν. **accroupi.** ||. κάθουμαι ἀνακούρκουδα. »Ἀνακάθημαι, ἀνακαθίζω (Ξεν. Κυνηγ.), ἐνοκλάζω (κυρ. ἐπὶ σκύλου. Φιλοστρ.). **accroupir, s'accroupir.**

Ἀνακουφωτὸς, ἡ, όν. »Ἀνάκοιλος, ἀνεστηκὼς, ἀνέχων. **en rélief, en bosse.**

Ἀναλαμβάνω, ῥ. ἀμ. »Ῥαΐζω, ῥάων γίνομαι, ἀνασφάλλω, ἀναφέρω, ἀναλαμβάνω (ἀνακτάομαι) ἐμαυτὸν (τὸ σῶμα). **relever de maladie, se relever, se remettre, être en convalescence, recouvrer sa santé.**

Ἀνάλατος, η, ον. »Ἄναλτος, ἄναλος, ἀ-

νάλιστος, μωρός. qui n'est pas salé. §. ἀνάλατος ἄνθρωπος (μεταφ. ὁ ἀηδής), ἴδε Ἄνοστος.

Ἀναλόγι (τὸ τραπέζι ὅπου ἀκουμβοῦν τὰ βιβλία εἰς τὴν ἐκκλησίαν). »Ἀναλογεῖον καὶ Ἀναλόγιον (μεταγ.), ὀκρίβας. lectrum (,τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ ὁ Ἰσίδωρος εἰς τὸ Γλωσσάριόν του, analogium super quo legitur: ὅθεν τὸ Γαλλ.) lutrin, pupitre.

Ἀναμαλλιάρης, α, ικον, ἴδε Ξεμαλλιάρης.

Ἀναμασσῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Μηρυκάομαι (—άω—άζω), ἀναμηρυκάομαι. ruminer.

Ἀνάμεσα, ἐπ. »Μέσον, ἐν μέσῳ, μεταξὺ, διὰ μέσου, ἀναμέσον (Γραφ.), διὰ (μὲ γεν. καὶ ἐν σύνθ.). à travers, au travers, ἴδε καὶ—

Ἀναμεταξὺ, ἐπ. » Μεταξὺ, ἐν. parmi (ἐπὶ πολλῶν), entre (ἐπὶ δύο). ||. ἀναμεταξύ 'των ('τους), (φρσ.). »Ἀλλήλων (—οις, —ους), κατ' ἀλλήλους, κατὰ σφᾶς αὐτούς. entr' eux. ||. ὡμιλοῦσαν οἱ δύο ἀναμεταξύ 'τους. » Διελεγέσθην ἀλλήλοιν. ||. 'τὰ μοιράσθηκαν μὲ λαχνὸν ἀναμεταξύ 'τους. »Διακληρωσάμενοι πρὸς σφᾶς αὐτοὺς (Δημοσθ.). ||. τρώγονται ἀναμεταξύ 'τους, ἴδε Ἕνας. ||. ἀναμεταξύ μας (φρσ. ὅταν θέλωμεν 'να φυλαχθῇ μυστικὸν τὸ λεγόμενον). »Ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι. entre nous (soit dit), de vous à mois. ||. εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ. » Ἐν τούτῳ, ἐν τοσούτῳ, τούτων δὲ πραττομένων. en attendant, sur (dans) ces entrefaites.

Ἄναμμα. » Ἀφὴ (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), ἄναψις, ἔξαψις. l'action d'allumer, allumage.

Ἀνάξιος, α, ον. » Ἀνάξιος. indigne. §. Ἀνίκανος, ἀδόκιμος, ἀφυής. incapable, malhabile, ἴδε καὶ Ἀνεπιτήδειος.

Ἀναξιότης. »Ἀφυΐα, τὸ ἀνίκανον (ἀδόκιμον κτλ.). incapacité, ἴδε καὶ Ἀνεπιτηδειότης.

Ἀναπαύομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Ξεκουράζομαι. §. ῥ. πθ. ἀπρ. (ὁ δεῖνα) ἀναπαύθηκεν. »Ἀνεπαύσατο (Πλούτ., Ἡρωδ.). il est décédé. ||. ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι 'τον! ὁ Θεὸς 'να 'τὸν ἀναπαύσῃ! (φρσ.). » Ἵλεων αὐτῷ τὸ θεῖον! » Γαῖαν ἔχοι ἐλαφράν! que Dieu veuille avoir son âme! Dieu ait son âme! ἴδε 'Αποθνήσκω.

Ἀνάπαυσις (προφ. κοιν. 'Ανάπαψι). »Ἀνάπαυλα, ἀναψυχὴ, ἄνεσις, ἀνάπαυσις, ῥαστώνη. repos. §. commodité, aise, θ.

Ἀναπαυτικὰ, ἐπ. »Πρὸς ἀνάπαυλαν, ἐν ἀνέσει, εὐθέτως. commodement, à l'aise, aisément, facilement.

Ἀναπαυτικὸς, ἡ, όν. »Εὔθετος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) πρὸς ἀνάπαυλαν. aisé, commode.

Ἀναπνοή. » Πνεῦμα, ἀναπνοή. respiration, haleine, θ. ||. 'να βαστάξῃ τὴν ἀναπνοήν 'του πολλὴν ὥραν, ἴδε Βαστῶ.

Ἀνάποδα (ὁ Ἡσύχιος 'τὸ γράφει Ἀνὰ πόδα), ἐπ. »Ἔμπαλιν, ἀνάπαλιν, ἐξ ὑπτίας (Πλάτ.), ἀναστροφάδην. à l'envers, à rebours, à contre-sens, en sens inverse, sens devant derrière. §. (μεταφ.), ἴδε 'Εναντίος.

'Αναποδιά, ἴδε Παραξενιά.

Ἀναποδογυρίζω, ῥ. μετ. »Ἀνατρέπω, ἀνασκευάζω. renverser, verser (κυρ. διὰ τὸ ἁμάξι).

'Αναποδογύρισμα. »'Ανατροπὴ, ἀνασκευή. renversement.

'Ανάποδος, η, ον. »'Ανεστραμμένος, παλίντροπος. §. σκαιὸς, ἐπαρίστερος. gauche, ἴδε καὶ §. Διεστραμμένος καὶ Παράξενος. §. ἡ ἀνάποδη (μερηὰ δηλ. πανιοῦ, κτλ.). »Τὸ ἔμπαλιν. l'envers, le côté de l'envers.

'Ανάπτω (προφ. κοιν. 'Ανάφτω). » Ἅπτω, ἀνάπτω. allumer. ||. κρατοῦντες λαμπάδας ἀναμμένας. » Ἔχοντες καιομένας λαμπάδας (Παυσ. Ἀττ.). §. ἀνακαίω, ἐξάπτω, ἀναφλέγω. enflammer. §. ἀνάπτω φοῦρνον (λουτρὸν κτλ.). »Ὑπεκκαίω, ἀνακαίω, ὑφάπτω, ἐγκαίω (»Λουτρὰ, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενα«, Λκ. περὶ ἀληθ. ἱστορ. Α. 11). chauffer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἅπτομαι, ἀν(ἐξ)άπτομαι. s'allumer. §. πυρόομαι (μεταφ.). s'enflammer.

Ἀνάρηα, ἐπ. ἴδε Ἀρηά.

Ἀνάρηος, α, ον, ἴδε Ἀρύς.

Ἀναρίθμητος, η, ον, ἴδε Ἀμέτρητος καὶ Ἄπειρός.

Ἀνασαίνω (ἀπὸ τοῦ Ἀνασθμαίνω, κατὰ τὸν Κορ.), ῥ. ἀμ. »Ἀναπνέω, πνέω. respirer, prendre haleine. §. ἴδε Ξεκουράζομαι καὶ Συνέρχομαι.

Ἀνάσα καὶ Ἀνασασμός }, ἴδε Ἀναπνοή.

Ἀνασηκόνω, ῥ. μετ. » Ἐπαίρω, ὑπεγείρω. §. ἀναστέλλω. soulever, rebrousser. ||. ἀνασηκόνω τὰ φορέματά μου (πρὸς ἀναισχυντίαν). »Ἀνασύρομαι, ἀνακολπόω. trousser, retrousser. ||. ἀνασηκόνω φόρτωμα. »Ἀνακουφίζω, ἀναβαστάζω, ἀνέχω. soulever. ||. ἀνασηκόνομαι, ῥ. μέσ. »Ἀνακαθίζω (-ομαι), ἀνακάθημαι, ἐπαναίρομαι (»Ἀλλ' ἐπαναίρου, κᾆτα καθίζου,«Ἀρισοφ.), ἐπαίρω ἐμαυτὸν (αὐτ.). se mettre sur son séant.

Ἀνασήκωμα. »Ἀνακάθησις, τὸ ἀνακαθέ-

ζεσθαι. l'action de se mettre sur son séant. §. » Ἀνασταλή. retroussement, relevement.

Ἀνασηκωτὸς, ή, όν. » Ἀνεσταλμένος, ἀνέχων. soulevé, retroussé, ἴδε καὶ Ἀνακουφωτός.

Ἀνάσκελα (Ὁ Ἐτυμολ. τὸ γράφει Ἀνὰ σκέλα), ἐπ. » Ὕπτιος (α, ον), ἀνεβάδην. sur le dos, à la renverse, à l'envers. ‖. Ἐξαπλώθηκε τ' ἀνάσκελα. » Ὕπτιος ἐξετάθη.

Ἀνασκούμπωμα. » Ἀνακόλπισις (-ισμὸς), * ἀνακόμβωσις. retroussement des manches.

Ἀνασκουμπόνω, ῥ. μετ. » Ἀνακολπόω (-άζω,-ίζω), * ἀνακομβόω. retrousser les manches à quelqu'un. ‖. ἀνασκουμπόνομαι, ῥ. μέσ. » Ἀνακολπόομαι (-άζομαι, -ίζομαι), ἀνακομβόομαι (Γεωπον. Ι. καὶ Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ξ, 72. » Ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, ὡς εἴ τις εἴπῃ, ἀνεκομβοῦτο διὰ ἔργον«). retrousser ses manches. §. (συνκδχ. Ἑτοιμάζομαι 'να κάμω τι). » Ἀποδύομαι. se disposer, entreprendre, ἴδε καὶ Ἑτοιμάζομαι.

Ἀνασόνι (τὸ), φ. (ἀρωμ.), ἴδε Γλυκάνισον.

Ἀναστεναγμός. » Στεναγμός. soupir, gémissement.

Ἀναστενάζω, ῥ. ἀμ. » Στένω, στενάζω, ἀναστενάζω (Αἰσχ. Κτησφ.) soupirer, gémir, pousser des gémissement (des soupirs).

Ἀναστήνω (-αίνω), ῥ. μετ. » Ἀνίστημι, ἀνιστάω. ressusciter.

Ἀνασύρνω (τραβῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι κτλ.), ῥ. μετ. » Ἀνιμάω (-ομαι), ἀντλέω. puiser, tirer de l'eau.

Ἀνασυρτῆρι (τὸ ἄλλ. Γκερδέλι καὶ Σοῦκλος καὶ Τουρκ. Μπακράτσι.), ἀγγ. » Ἀντλητὴρ (-ήριον), ἄντλημα, ἱμονιὰ (κυρ. τὸ δερμάτινον. » Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, πρὸς τὸ μὴ κατακλᾶσθαι τὰ ἀγγεῖα αὐτῶν, ἐκ δερμάτων ἐποίουν«, Ἐτυμολ. Τοιαῦτα εἶνε καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἀνασυρτήρια), ἄμη, γαυλὸς, ἴδανος καὶ ἰδάνη. seau, godet, écope, θ.

Ἀνατολὴ (τὸ ἔβγαλμα τοῦ ἡλίου). » Ἀνατολή. le lever du soleil. §. (συνεκδ. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου). » Ἠὼς-οῦς (ἡ), ἕως-ω (ἡ), ἀνατολαὶ, τὰ πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. orient, levant, est. ‖. εἴτε εἰς τὴν ἀνατολὴν, εἴτε εἰς τὴν δύσιν. » Ἤν τε πρὸς ἕω, ἤν τε πρὸς ἑσπέραν,« Ξεν.

Ἀνατολικὰ, ἐπ. » Πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς ἕω, πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. vers l'orient.

Ἀνατολικὸς, ή, όν. » Ἑῷος, ὁ ἐξ ἀνατολῶν, ὁ πρὸς ἀνατολάς. oriental.

Ἀνατρέφω, ῥ. μετ. » Ἀνα(» Ἐκ)τρέφω, τρέφω, παιδεύω. élever.

Ἀνατροφή. » Τροφὴ, ἀνατροφὴ, ἀγωγὴ, παίδευσις, παιδαγωγία. éducation. ‖. οἱ εὐγενεῖς, ἐὰν λάβωσι καὶ καλὴν ἀνατροφήν. » Τοὺς εὖ φῦντας, ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσι,« (Πλάτ.).

Ἀνάτριχα, ἐπ. (σύνηθ. μόνον εἰς τὸ ξούρισμα). » Ἔμπαλιν. à contre poils, à rebrousse.

Ἀνατριχιάζω, ῥ. ἀμ. » Φρίσσω (-ττω). frissonner, trémir.

Ἀνατριχίλα (εἰς τὴν Πελοπόννησον λέγεται Κρυάδα, εἰς τὸ πληθυντικὸν, καὶ Σύγκρυα). » Φρὶξ-ικὸς (ἡ), φρίκη, φρικασμὸς (-ιασμὸς), φρικίασις, ῥῖγος (τὸ). frisson, θ. frissonnement, frémissement. ‖. ἔχω ἀνατριχίλαις. » Φρικιάω, ῥιγόω. avoir la frisson.

Ἄναυλα, ἐπ. » Ἀναυλεί. sans frêt, sans payer de naulis.

Ἀναφέρω (εἰδοποιῶ, προβάλλω), ῥ. μετ. » Ἀνάγω, ἀνατίθεμαι, ἀναφέρω. référer. ‖. Τὸ ἀνέφεραν εἰς τὴν Βουλήν. » Ἀνήνεγκαν εἰς τὴν Σύγκλητον. » Εἰς τὴν Βουλὴν περὶ αὐτοῦ ἀπέδοσαν (Ἰσοκρ.). §. (φέρω μαρτυρίαν). » Παρατίθεμαι, μέμνημαι, ἀναφέρω (Πλάτ. Τίμ. περὶ Φύσ. καὶ Πλούτ. Θησ.). citer, rapporter, faire mention, alléguer.

Ἀναφορὰ (ἡ ἄλλ. Ἀγωγή). » Ἱκετηρία, ἀναφορὰ (» Ἀναφορὰ στελλέσθω περὶ τούτου πρεσβεύουσα, στρατιώτας καὶ χρόνον αἰτοῦσα,« Συνεσ. Κυρην. καταστ.), γραμματεῖον (ἴδε Δίδω). §. γραφὴ (ἡ πρὸς τὰ κριτήριον, ἴδε Ἐγκαλῶ), λίβελλος, δέησις (μεταγ. » Δοὺς τὰς δεήσεις τῷ βασιλεῖ,« Κωδικ.). pétition, requête, θ. placet, supplique, θ. ‖. δίδω ἀναφοράν. » Ἱκετηρίαν τίθημι (προτίθημι). présenter une pétition.

Ἀναφόρι, ναυτ. » Ἀνάῤῥους, ἀνάῤῥοια. contre-courant.

Ἀναφυλλητόν. » Ὀλολυγὴ, ὀλολυγμός. sanglot. ‖. ἔχω ἀναφυλλητόν. » Ὀλολύζω, ὀλολυγῇ συνέχομαι, ἀναφέρω (Γαλην.), λύζω, ἀναλύζω, λυγγαίνω(-άζω), (καὶ Ποιητ.) ἀμβλήδην γοόω, (Ὁμ.). sanglotter.

Ἀναχαράζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀναμασσῶ.

Ἀναχωρῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀναχωρέω, ἄπειμι, οἴχομαι ἀπιών. partir. ‖. ἂν 'δὲν ἀναχωρήσουν ἀπὸ τὴν Κόρινθον. » Εἰ μὴ ἀπίοιεν ἐκ τῆς Κορίνθου. ‖. 'να ἀναχωρήσουν τ' ὀλιγωρότερον. » Ἀπιέναι τὴν ταχίστην.

Ἀνδραδέλφη (προφ. κοιν. Ἀντραδέρφη).

» Γάλως-ω καὶ -ωτος (ἡ), γαλωΐς, δάειρα (ἀμφ.). **belle-soeur.**

Ἀνδράδελφος. » Δαήρ-έρος (ὁ) (»Τὸ συγγενικὸν θηλυκὸν τοῦ Δαὴρ, ὅ δηλοῖ τὸν ἀνδράδελφον, οὐ Δάειρα ἀναλόγως, ἀλλὰ Γάλως ἑτερωνύμως προφέρεται . . . , ὅ καὶ σαφῶς ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς τὴν ἀνδραδέλφην δηλοῦν, ἱστορεῖ ὡς ἡ τῇ Ἑλένῃ γάλως Λαοδίκη νύμφην καλεῖ τὴν Ἑλένην,« Εὐςαθ. Ἰλ. Γ'. 122). **beau-frère.**

Ἀνδράκλα (ἡ ἄλλ. Γλιστρίδα καὶ Τουρκ. Σεμιζότι). φ. »Ἀνδράχνη. **pourpier.**

Ἀνδραμίδα (προφ. κοιν. Ἀντραμίδα. Εἶδος μαλλίνου παρδαλοῦ ὑφάσματος,[Τουρκ.] Κελίμι, ἴσως ἡ) » Ἀδρανὶς (τοῦ Ἡσυχ.), (ἢ μᾶλλον ἡ) » Ἐνδρομὶς (τοῦ Ὀρειβασίου. »Ἔστω ἐνδρομὶς, ἐκ τετραδακτυλιαίων διαστημάτων ἐκτετρημένη, καὶ τὰς ἀρχὰς κατεῤῥάφθω ἐπιμήκεσι ξύλοις τετραγώνοις,« Κεφ. λζ'.), (ἢ ἴσως παρωνυμεῖται ἀπὸ τὴν πόλιν Ἀδραμμύττιον, καθὼς καὶ τὸ Γαλλ.) **bergame** (ἀπὸ τὴν Πέργαμον), θ. ψιλοτάπις (ἡ), ἴδε καὶ Παραβ. Ταπὶ καὶ Χράμι (εἰς τὸ παράρτημα).

Ἄνδρας (ὁ ἀρσενικὸς ἄνθρωπος). »Ἀνήρ. **homme.** ||. γίνομαι ἄνδρας (μεγαλόνω δηλ.). » Ἀνδρόομαι. **devenir homme, grandir.** ||. 'δὲν ὠφελεῖ 'να λάβη μόνον κἀνεὶς ἀνατροφὴν καλὴν εἰς τὴν νεότητά 'του, ἀλλὰ πρέπει 'να 'τὴν μεταχειρίζεται καὶ ὅταν γένῃ ἄνδρας. » Οὐχ ἱκανὸν δὲ ἴσως, νέους ὄντας, τροφῆς καὶ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτὰ (Ἀριστοτ. Ἠθ.). « §. (ὁ ὑπανδρεμμένος ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά 'του). »Ἀνὴρ, σύζυγος, γαμέτης, σύνευνος. συνοικῶν, σύνοικος, σύμβιος, ὁμόζυγος, ὁμ(συν)ευνέτης. **époux, mari.**

Ἀνδρεία. » Ῥώμη, ἀνδρεία (-ία), ἀλκή. **bravoure,** θ. **valeur,** θ. **courage, vaillance.**

Ἀνδρειεύω, ῥ. ἀμ. »Ἀνδρίζομαι. **devenir fort.**

Ἀνδρεῖος, α, ον. »Ἀνδρεῖος, ῥωμαλέος, ἄλκιμος. **brave, vaillant, courageux, valeureux.**

Ἀνδρειωμένος, η, ον, ἴδε Ἀνδρεῖος. ||. 'αλὴ 'σ τὸν ἀνδρειωμένον 'που τὸν πιάσουν δυὸ σπασμένοι, (Παροιμ.). »Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο.

Ἀνδρίκια, ἐπ. » Ἀνδρικῶς, ἀνδρωδῶς, ἀνδριστὶ (Θκρ. καὶ Ἀρςφ.). **virilement.**

Ἀνδρίκιος, α, ον. » Ἀνδρῷος, ἀνδρικὸς, ἀνδρώδης, ἀῤῥενωπὸς, ἀνδρεῖος (»Ὑποδήματα, τὰ μὲν ἀνδρεῖα, τὰ δὲ γυναικεῖα Ξεν.). **mâle, viril.**

Ἀνδρογυναῖκα. » Ἀνδρώδης, ἀνδρικὴ τὸ λῆμα, ἀῤῥενωπὸς, ἀμαζὼν, ἀντιάνειρα (ποιητ.). **femme hommasse, gendarme,** θ.

Ἀνδρόγυνον. »Ἀνδρόγυνον (μεταγ). **ménage.**

Ἀνδρομοῖρι (τὸ μερίδιον, ὅ,που κληρονομεῖ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνδρός 'της). » Κλῆρος. **augment de dot, douaire.**

Ἀνεβαίνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀναιβαίνω, κτλ.

Ἀνέγγικτος, η, ον. »Ἄθικτος, ἄψαυςος, ἀνέπαφος. **intacte.**

Ἀνελεήμονα, ἐπίῤ. ἴδε Ἀλύπητα.

Ἀνέλπιστα, ἐπ. » Ἀπροσδοκήτως, ἀδοκήτως, ἐξ (ἀπὸ τοῦ) ἀδοκήτου, παρὰ προσδοκίαν (δόξαν, γνώμην, Θουκ.), ἐλπίδος πέρα. **inopinément.**

Ἀνέλπιστος, η, ον. »Ἀδόκητος, ἀπροσδόκητος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) παρὰ δόξαν (προσδοκίαν), ὁ παρ' ἐλπίδα (λόγον, γνώμην) συμβαίνων. **inattendu, imprévu, inéspéré, inopiné.**

Ἀνελῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπθ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἀναλύω, ἴδε Λυόνω.

Ἀνέμη, ἐργ. »Ῥόμβος, στροφεῖον, *ςροφὰς, ἐξελίκτρα, ἐξέλικτρον, * περίακτον. **tournette,** θ. **dévidoir.**

Ἀνεμίζω (φυσῶ μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι), ῥ. μετ. » Ῥιπίζω. **éventer, agiter l'air.**

Ἀνεμιστῆρι (τὸ καταχρ. Μυιαστῆρι), ἐργ. »Ῥιπίδιον, ῥιπὶς (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 888), ψῦγμα. **éventail, éventoir** (κυρ. τοῦ μαγειρειοῦ).

Ἀνεμοβλογιὰ, πάθ. (οἱ παλαιοὶ, φαίνεται, 'δὲν 'τὴν ἐγνώριζαν, καθὼς οὔτε τὴν καθαυτὸ εὐλογιάν). **petite verole volante.**

Ἀνεμογάμης (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. **foutivento**), πτν. (εἶδος Ἱερακιοῦ). »Κέρχνη, κεγχρίς. **bateleur, crecerelle (quercerelle, cercelle),** θ. **émouchet** (ὁ θηλυκὸς), ἴδε καὶ παραβ. Κιρκινέζι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀνεμοζάλη (ἡ Μπόρα ἢ Φουρτοῦνα). »Θύελλα, ζάλη, λαῖλαψ, καταιγίς. **orage, bourasque,** θ. **coup de vent, tourmente,** θ. ||. ὁ λύκος 'στὴν ἀνεμοζάλην χαίρεται (Παροιμία, ἀναλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τό): »Ἐγχέλεις θηρώμενος (, ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων, «Σουΐδ., ἀπαράλλακτον μὲ τῶν Γάλλων τό:) **il fait bon pêcher en eau trouble.**

Ἀνεμόκουνια, ἴδε Κούνια.

Ἀνεμομάζωμα (σύνηθες μόνον εἰς τὸ πληθ. καὶ εἰς τὴν παροιμίαν:) Ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα, (ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρχαίων τό): » Ἀλῶν δὲ φόρτος, ὅθεν ἦλθεν,

ἐνθ' ἔδη. ce qui vient de la flûte, s'en retourne au tambour. Biens mal acquis s'en vont de même.

Ἀνεμόμυλος (οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζαν, φαίνεται, τὴν χρῆσίν 'του). » * Ἀνεμομύλη. moulin à vent.

Ἀνεμοπύρωμα, πάθ. » Ἐρυσίπελας (τὸ). érysipèle, feu saint Antoine.

Ἄνεμος. » Ἄνεμος, πνεῦμα. vent. ||. 'τὸν 'πῆρ' ('να 'τὸν 'πάρ') ὁ ἄνεμος, (φρσ., τῆς ὁποίας ἡ χρῆσις εἶνε παλαιοτάτη. Ὁ Ἡσαΐας [οζ', 13] λέγει) » Τούτους γὰρ ἅπαντας ἄνεμος λήψεται, καὶ ἀποίσει καταιγίς (Καὶ ὁ Ὅμηρος πολλαχοῦ:) »Θύελλαι ἀνηρείψαντο. » Ἀναρπάξασα θύελλα. §. (πλθ.) ἄνεμοι (τὰ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. φλάτα), » Φύσα(-σσα), ἐμφύσησις, ἐμπνευμάτωσις. vents, ventosités, flatuosités.

Ἀνεμοσκεπή. » * Ἀλεξήνεμον. paravent, abat-vent.

Ἀνεμοστρόφιλον. » Στρόβιλος, λαῖλαψ, συστροφὴ ἀνέμου, καταιγίς, ἄελλα, τυφών. ouragan, tourbillon, ἴδε καὶ Ἀνεμοζάλη καὶ Σίφωνας.

Ἀνεμόχορτον, φ. » Ἑλξίνη, περδίκιον, Ἡράκλεια (Γαλην.), κλυβάδιον, κλυβατίς. pariétaire, θ. perce-muraille, casse-pierre, paritoire, ἴδε καὶ Παρθενοῦδι καὶ Σιδερίτης.

Ἀνέξοδα, ἐπ. »Ἀδαπάνως. sans bourse délier, ἴδε καὶ Χάρισμα.

Ἀνέξοδος, η, ον. »Ἀδάπανος. qui ne coûte rien.

Ἀνεπάντεχος, η, ον, ἴδε Ἀνέλπιστος.

Ἀνεπιτήδεια, ἐπ. »Ἀφυῶς, σκαιῶς. maladroitement, gauchement.

Ἀνεπιτήδειος, α, ον. » Ἀφυής, ἐπαρίστερος, σκαιὸς (μεταφ.), ἀδέξιος. maladroit, mal-habile, gauche.

Ἀνεπιτηδειότης. »Ἀφυΐα, σκαιότης. maladresse, mal-habileté.

Ἀνευχάριστος, η, ον. »Δυσάρεσκος, difficile.

Ἀνεψιός, ά. » Ἀδελφιδοῦς-δῆ. ἀνεψιός. neveu, nièce. ||. μικρὸς ἀνεψιὸς (ὁ υἱὸς τοῦ ἀνεψιοῦ ἢ τῆς ἀνεψιᾶς). » Ἀνεψιαδοῦς-δῆ (» Ἔστι γὰρ ἡ τούτου μήτηρ καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατήρ, ἀδελφοί· ὥστε τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἐμήν, ἀνεψιὰν εἶναι τούτῳ· τοὺς δὲ παῖδας τοὺς ἐκείνης καὶ τοὺς ἐμοὺς, ἀνεψιαδοὺς,« Δημοσθ. Στεφ. ψευδομαρτ.). petit neveu, arrière-neveu.

Ἄνηθος, φ. »Ἄνηθον (τὸ). anet.

Ἀνήλικος, η, ον. » Ἀφῆλιξ (Ἀῤῥιαν. Ὁ Φρύνιχος ὅμως 'τὸ ἀποδοκιμάζει). mineur.

Ἀνημπορεύω, ῥ. οὐδ. » Ὑπονοσέω. être indisposé.

Ἀνήμπορος (ὀλίγον ἄῤῥωστος, ὁ Τουρκ. Ζαΐφης), η, ον. »Μαλακῶς (»Ἀῤῥώστως) ἔχων, νοσηλευόμενος, μαλακιζόμενος. indisposé, incommodé. ||. εἶμαι ἀνήμπορος. »Ἀῤῥωστέω (Δημ. Παράπρ.), ἀῤῥώστως ἔχω (Αἰσχ. Παραπρ.), ὑπονοσέω.

Ἀνηπρόκοπος, η, ον, ἴδε Ἀγράμματος.

Ἀνήσυχος (ὅ,που 'δὲν ἀφίνει ἄλλον 'να ἡσυχάζῃ), η, ον. » Θορυβοποιός. inquiet, remuant, turbulent. §.(ὅ,που ἔχασε τὴν ἡσυχίαν 'του), ἴδε Συγχυσμένος.

Ἀνηφορικὸς, ή, ά. » Ἀνάντης, προσάντης, ἀνωφερής, σιμὸς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐδετέρως). montant.

Ἀνήφορος. » Τὸ ἄναντες (πρόσαντες, ἀνωφερές), ἀνωφέρεια. montée, θ.

Ἀνθίζω, ῥ. ἀμ. » Ἀνθέω. fleurir, être en fleur, ἴδε καὶ Λουλουδίζω.

Ἄνθισμα. » Ἄνθη, ἄνθησις. fleuraison, θ. fleur, θ.

Ἀνθισμένος, η, ον. » Ἀνθηρὸς, ἀνθῶν, εὐανθής, διηνθισμένος, ἀνθεμόεις (Ποιητ.). fleuri, en fleur.

Ἄνθος (τὸ), (ἡ λέξις διετηρήθη μόνον εἰς τὰ ἄνθη τῶν καρπίμων δένδρων). » Ἄνθος (τὸ). fleur, θ. ||. ἄνθος τῆς ῥοδιᾶς. »Κύτινος. §. (μεταφ. τὸ καλλήτερον, τὸ διαλεγμένον μέρος κάθε πράγματος), ἴδε Ἀθέρας.

Ἀνθρακιὰ (ἡ ἄλλ. Καρβουνιὰ ἢ Χόβολη). » Ἀνθρακιά. braise, θ. brasier.

Ἀνθρωπιὰ (ἡ), (τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρώπου, δηλ.) » Κοσμιότης, χρηστότης ἠθῶν, κομψότης, εὐτραπελία, κτλ. ||. πρᾶγμα κτλ. τῆς ἀνθρωπιᾶς (φρσ.), (δηλ. ὅ,που 'ν' ἀξίζῃ, καθὼς πρέπει). » Σπουδαῖον (»Ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον ἦν πρίασθαι,« Δημοσθ.). comme il faut, qui vaut la peine.

Ἀνθρωπινά, ἐπ. » Ἀνθρωπίνως. humainement, en homme.

Ἀνθρωπινὸς, ή, όν. » Ἀνθρώπινος. humain.

Ἄνθρωπος. » Ἄνθρωπος (ὁ καὶ ἡ). homme. §. (ἰδιαιτέρως ὁ φρόνιμος, ἐνάρετος, ἀνδρεῖος, καλὸς ἐν γένει). »Ἀνὴρ, ἄνθρωπος (»Μέγιστον ἔστ' ἄνθρωπος, ἢν ἄνθρωπος ᾖ.«). homme, brave homme, comme il faut. ||. 'δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἔγινες ἄνθρωπος ἐξ αἰτίας μου ; »Οὐ μέμνησ' ὅτι ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ (Ἀριστοφ.) ; ||. καὶ σὺ ἐμβαίνεις εἰς ἀνθρώπου ἀράδα ; ἴδε Ἀράδα. §. (ὁ δοῦλος, ὁ ὑπηρέτης). » Παῖς. gens, θ. πλ. ||. φώναξαί μου τὸν ἄνθρωπόν μου. .» Κάλει μοι τὸν παῖδα, ἴδε καὶ Δοῦλος. §. (εἰς τὸ πληθ. σημαίνει ἀκόμη καὶ τοὺς στρατιώτας:) εἶχε

τοὺς 'μισοὺς ἀνθρώπους 'του μαζῆ. »Τὸ ἥμισυ τῆς δυνάμεως ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ. **il n'avait que la moitié de son monde.** ||. καὶ ἔφυγε (ὁ λοχαγὸς Νίκαρχος) τὴν νύκτα μὲ κάμμιαν εἰκοσαριὰ' ἀνθρώπους. » Καὶ ᾤχετο ἀπιὼν νυκτὸς σὺν ἀνθρώποις ὡς εἴκοσι (Ξενοφ. 'Αναβ. Γ'.).«

'Ανθῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε 'Ανθίζω. §. (μεταφ. εὑρίσκομαι εἰς τὴν καλλητέραν κατάστασιν). » 'Ακμάζω, ἀνθέω, ἔῤῥωμαι. **fleurir.** ||. ὅταν 'πάγῃ καλὰ ἡ γεωργικὴ, τότε ἀνθοῦν καὶ ἡ ἄλλαις τέχναις. » Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, ἔῤῥωνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι (Ξεν. Οἰκον.).«

'Ανίδεος, η, ον. »Ἄπειρος, ἀπείρως ἔχων, ἀμαθὴς, ἀγνώμων, ἀδίδακτος. **inexpérimenté.**

'Ανίκητος, η, ον. »'Αήττητος, ἀνίκητος, ἄμαχος, ἀκαταμάχητος. **invincible.**

'Ανίσως, συνδ. ἴδε Ἄν.

Ἄνιφτος, η, ον. »Ἄνιπτος. **qui n'est pas lavé.**

'Ανοησία. »'Αφροσύνη, ἄνοια. **imprudence, bêtise**, θ.

'Ανόητα, ἐπ. »Ἀνοήτως, ἀφρόνως, οὐδενὶ ξὺν νῷ. **imprudemment, bêtement.**

'Ανόητος, η, ον. »Ἄφρων, ἄνους, ἀσύνετος. **imprudent, bête**, θ.

'Ανοιγοσφάλισμα (κυρ. τῶν 'μματιῶν). »Σκαρδαμυγμός. **clignotement, clignement, cillement, papillotage.** (Ὅταν ἦναι ὑπερβολικὸν, συχνὸν καὶ ἀκούσιον, καταντᾷ πάθος, καὶ ὀνομάζεται) » Ἰλλωπία, ἴππος (Ἱπποκρ.). ||. εἰς ἓν ἀνοιγοσφάλισμα 'μματιοῦ (φρσ.). »Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. **en un clin d'œil.**

Ἄνοιγμα. » Ἄνοιξις (μεταφ). **ouverture**, θ. ||. ἄνοιγμα τοῦ βαρελιοῦ (ἑορτὴ εἰς τὰς 'Αθήνας εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου). »Πιθοίγια (τὰ), πιθοιγία (ἡ). ||. ἄνοιγμα τῆς πόρτας (κυρ. τῆς ἐκκλησίας ὅταν ἐγκαινιάζεται). » Θυρανοίξια (τὰ), (μεταγ.). **l'ouverture de la porte sainte.**

'Ανοιγοκλειῶ, καὶ

'Ανοιγοσφαλῶ (τὰ 'μμάτια κυρ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Σκαρδαμύσσω(-ττω), βλεφαρίζω, δενδίλλω (ποιητ.), ἰλλωπέω (-ίζω) (ὅταν γίνεται ἀκουσίως διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῶν 'ματιῶν). **clignoter, cligner (les yeux), ciller, papilloter.** ||. 'ως ὅτου 'ν' ἀνοιγοκλείσῃς τὰ 'μμάτια σου, (φρσ. ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ:) »Ὡς εἰ καὶ κόγχην διεῖλες.

'Ανοίγω, ῥ. μετ. » 'Ανοίγνυμι, ἀνοίγω, ἀναπεταννύω(-υμι). **ouvrir.** ||. ἐκτύπησα τὴν θύραν καὶ (ἦλθε καὶ) μὲ ἄνοιξεν ἡ ὑπηρέτρια. » Κρούσαντι δέ μοι ὑπήκουσεν ἡ παιδίσκη.« ||. ἐπρόσταξα τὴν γυναῖκά 'που 'μᾶς ἄνοιξε (ἐνν. τὴν θύραν). » Ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν«, Δμσθ. ||. ἀνοίγω τὸ στόμα (τὰ χείλη, κτλ.). » Διαίρω τὸ στόμα (κτλ.). **desserrer les dents** (μεταφ.). ||. ἀνοίγω 'στρείδια ('μύδια κτλ.). » Διαιρέω (» Ὡς εἰ καὶ κόγχην διεῖλες «), διανοίγω, διαπτύσσω, διάγω (»Ἢν δὲ καὶ βίῃ διαγαγὼν τοὺς ὀδόντας ἐνστάξῃ τις ὑγρὸν,« Ἀρετ.). ||. ἀνοίγω βιβλίον (γράμμα κτλ.). »Ἀναπτύσσω, ἀνελίσσω(-ττω), (ὁ Πλούταρχος 'τὸ ἐξέφρασε μεταφορικώτερον:) » Ἐπιστόλια διορύττουσιν ἀλλότρια (κοιν. ἀνοίγουν ξένα γράμματα).« ||. ἀνοίγω φύλλον ('να κάμω ζυμαρικόν). » Λάγανα ἑλκύω (Ἀθήν.). ||. ἀνοίγω τὰ πανιά (ναυτ.). » Πετάννυμι τὸ ἱστίον· »Πτερόω τὴν ναῦν (μεταφ.). **déployer les voiles, déferler.** ||. ἀνοίγω δρόμον. » Ὁδὸν τέμνω (ἐλαύνω), ὁδοποιέω. **frayer le chemin.** ||. ἀνοίγω δρόμον διὰ μέσου τῶν ἐχθρῶν. »Παραβιάζομαι τὴν δίοδον· »Ὁδοποιέομαι ἐμαυτῷ διὰ τῶν πολεμίων. **se faire jour à travers les ennemis.** ||. ἀνοίγω χανδάκι, ἴδε Τραβῶ. ||. ἄνοιξε 'τὰ χανδάκια, 'που ἔτρεχαν εἰς τὸ ποτάμι. » Τὰς τάφρους τὰς πρὸς τὸν ποταμὸν ἀνεστόμωσε. ||. ἀνοίγει τὰ 'μμάτιά 'του (ὁ τυφλός). »Ἀναβλέπει. **recouvrer la vue.** ||. ἀνοίγω ὁμιλίαν, (μεταφ.), ἴδε Ὁμιλία. ||. ἀνοίγω τὴν ὄρεξιν. »Ἐκ(»Προ)καλοῦμαι (»Ἀναστομόω, » Ἐπιθήγω) [» Οἱ ἅλες ποτικωτέρους καὶ βρωτικωτέρους ποιοῦσιν, ἐπιθήγοντες τὴν ὄρεξιν. « Πλούτ. περὶ Ἰσ. καὶ Ὀσ.], »Ἀναπείθω [Ξενοκρ. Β'.] τὴν ὄρεξιν, **ouvrir (reveiller, exciter, aiguiser, provoquer) l'appétit.** ||. οἱ παλαιοὶ ἔτρωγαν καὶ ἀκρίδας ἵν' ἀνοίξουν τὴν ὄρεξιν. »Οἱ πάλαι δὲ καὶ τὰς ἀκρίδας πρὸς ἀναστόμωσιν προσεφέροντο. ||. 'τοὺς ἄνοιξα (ἄνοιξα δηλ. πρὸς χάριν 'των βαρέλι μὲ) ἕνα μοσχάτον κρασί. » Ἄνοιξα δὲ βίβλινον αὐτοῖς εὐώδη (Θεόκρ. Εἰδ. ΙΔ'.). §. ῥ. ἀμ. »Ἀνοίγνυμαι, ἀνοίγομαι, ἀναπετάννυμαι, διοίγομαι, διΐσταμαι κτλ. **s'ouvrir.** ||. τὰ δένδρα (ἄνθη) ἀνοίγουν τὴν ἄνοιξιν. »Ἀνοίγονται, ἀνατέλλει. **s'épanouir, épanouir, éclore.** ||. μερικὰ ἄνθη τὴν νύκτα κλείουν καὶ τὴν ἡμέραν ἀνοίγουν. »Ἔνια τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὲν συμμύει, μεθ' ἡμέραν δὲ διεκπετάννυται (Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Β'.).« ||. ἄνοιξε τὸ σπυρὶ (ἡ πληγὴ κτλ.), ἴδε Σπάνω. ||. ἡ πληγή 'του εἶχε κλείσει καὶ ὕστερον πάλιν κακοφόρμισε καὶ ἄνοιξεν. »Οὐλωθὲν δὲ τὸ ἕλκος, εἶτ' αὖθις φλεγμήναν, ἀνεῤῥάγη (Παῦλ. Αἰγ.). « ||.

ἀνοίγει ἡ καρδιά 'μου (μεταφ.). »Διαχέεταί (»Ἀνίεταί)μοι ἡ καρδία, εὐφραίνομαι. **mon cœur se dilate, s'épanouir la rate** (οἰκ.). ||. ἄνοιξεν ὁ καιρὸς ('ξαστέρευσε δηλ.). »Αἰθριάζεται(-άεται,-όεται). **devenir serein, s'eclaircir, se hausser.** ||. κοντὰ 'σ τὸ γεφύρι ἀνοίγει ὁ δρόμος, ἴδε Πλαταίνω. ||. καθὼς ἄνοιξε τὸ πλῆθος καὶ 'τοῦ ἔκαμαν δρόμον (τόπον). »Ὡς οὖν αὐτῷ τὸ πλῆθος διέστη (Πλούτ.). **la foule s'ouvrit devant lui.** §. ἀνοίγω (τὸ Ἰταλ. ἀλαργάρω), ναυτ. »Ἀφίημι εἰς τὸ πέλαγος, ἀνάγω τὴν ναῦν, ἀνοίγω (Ξενοφ.), ἀνάγομαι, ὁρμάομαι. **prendre le large(la haute mer), se mettre au large, alarguer, dériver.**

Ἀνοίκιαστος, η, ον. » *Ἀμίσθωτος, μὴ ἐκμεμισθωμένος. **qui n'est pas loué(arrêté).**

Ἀνοικτὰ, ἐπ. »Ἀναπεπταμένως, ἀνειμένως, ἀνεῳγότως. **à porte ouverte.** ||. τὸ καράβι στέκεται (εἶνε ἀραγμένον) ἀνοικτὰ ('ς τ' ἀνοικτὰ),(ναυτ.). »Σαλεύειν(»Ὁρμεῖν) ἐπὶ μετεώρου, μετέωρον σαλεύειν (ὁρμεῖν), ἀποσαλεύειν (Θουκ. Α.). **mouiller loin du rivage (au large),** ἴδε καὶ Πέλαγος.

Ἀνοικτόκαρδος (ἄνθρωπος), η, ον, ἴδε Πρόσχαρος. §. (καταχρ. τόπος). » Ἀναπεπταμένος, ἀνειμένος. **gai.**

Ἀνοικτομμάτης (μεταφ.), ισσα, ικον, ἴδε Ἔξυπνος.

Ἀνοικτὸς (προφ. κοιν. Ἀνοιχτὸς), ἡ, όν. » Ἀνεῳγμένος, ἀναπεπταμένος, ἀνεῳγώς. **ouvert.** §. (ἐπὶ χρωμάτων ἀπ' ἐναντίας τῷ Βαθύς). » Ἀνθινὸς, λαμπρός. **clair, voyant, tranchant.**

Ἀνοικτοσύνη (ἀνοικτὸς καιρός), ἴδε 'Ξαστεριά.

Ἄνοιξις (ὄχι διότι τότε ἀνοίγει πρὸς πλοῦν ἡ θάλασσα, **maria aperiri**, καθὼς λέγει ὁ Ἱερώνυμος πρὸς Εὐστόχ., ἀλλὰ διότι τότε ἀνοίγουν τὰ ἄνθη, εἰσαγομένου τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν Ταῦρον, ὅθεν καὶ Ποιητικώτατα ὁ Οὐϊργίλλιος [Γεωργ. Α.] λέγει: »**Candidus auratis a p e r i t cum cornibus annum Taurus**· Ὅθεν καὶ ὁ μὴν Ἀ π ρ ί λ ι ο ς).»Ἔαρ -αρος (τὸ), ὥρα ἔτους. **printemps, la belle saison.** ||. τὴν ἄνοιξιν (ἐλλειπτ.), ἐπιρ. » Ἦρος, ἔαρος, ἔτους ὥρᾳ. **au printemps.** ||. τῆς ἀνοίξεως (λουλοῦδι κτλ.). »Ἐαρινὸς, ἠρινός. **printanier, vernal.**

Ἀνόρεξα (χωρὶς ὄρεξιν, καὶ μεταφ. χωρὶς προθυμίαν). ἐπ. » Ἀνορέκτως, ἀπροθύμως. **avec dégoût, à contre-cœur.**

Ἀνορεξιά. » Ἀηδία, ἀνορεξία, ἀσιτία (Ἱπποκρ.), ἄση. **dégoût, manque (faute) d'appétit.** ||. ἔχω (πάσχω) ἀνορεξίαν. »Ἀνορεκτέω (Γαλην.).

Ἄνοστα, ἐπ. »Ἀηδῶς, δυσχερῶς. **désagréablement, maussadement.**

Ἀνοσταίνω, ῥ. μετ. » Ἀηδῆ καθίστημι (ποιέω). **rendre fade (insipide).** §.ῥ.ἀμ. » Ἀηδὴς καθίσταμαι. **devenir fade (insipide).**

Ἀνοστιά. » Ἀηδία. **fadeur,** θ. §. (μεταφ. λόγος ἄνοστος καὶ ἀνάλατος). » Ψυχρολογία, λόγος ἄχαρις καὶ ψυχρὸς (καὶ καθὼς ἔλεγε Τίμων ὁ Φλιάσιος), ἀνάλιστος πλατυῤῥημοσύνη. **maussaderie, fadaise,** θ. **platitude.** θ. ἴδε καὶ Μωρολογιὰ καὶ Χωρατᾶς.

Ἄνοστος, η, ον. »Ἀηδής. ἄστομος, ἄχυλος, ἄνοστος (Θεόφ.), μωρὸς (»Ῥίζαι γευσαμένῳ μωραί,« Διοσκορ.). **fade, insipide, maussade, qui ne flatte pas le palais.** §. (μεταφ. ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον καὶ Ἀνάλατον λέγομεν). » Ἀηδὴς, ἄχαρις, ψυχρὸς, δυσχερὴς, δυστράπελος, ἄναλτος, ἄλμης ἄμοιρος (μεταφ.). **fade.** §. (πρᾶγμα δυσάρεστον). »Ἀτερπὲς, δυσχερές. **désagréable, deplaisant.**

Ἀνότιστος (ὁ μὴ νοτιζόμενος, μὴ ἔχων ὑγρασίαν), η, ον. »Ἀνότιστος (Διοσκορ. Α.).

Ἀνούσιος, α, ον, ἴδε Ἀνάλατος, Ἄνοστος, καὶ Οὐσία.

Ἀντάμα, ἐπ. ἴδε Μαζῆ.

Ἀνταμείβω, ῥ. μετ. » 'Αμείβομαι, χάριν ἀποδίδωμι, τὸ ἱκανὸν ποιέω, βραβεύω (-ομαι). **recompenser.**

'Ανταμειβή. » 'Αμοιβὴ, ἀνταμοιβὴ, ἆθλον, ἔπαθλον, βραβεῖον, τὸ ἱκανὸν, ἱκανοποίησις, ἀνταπόδοσις. **récompense,** θ.

'Ανταμόνω, ῥ. μετ. »Ἐντυγχάνω, συγγίνομαι. **s'aboucher avec, avoir une entrevue (un tête-à tête).** ||. ἀνταμόνομαι ῥ. ἀλληλοπ. »Συμμίγνυμι (-υμαι), συγγίνομαι, συμβάλλω. **s'aboucher, joindre.**

'Αντάμωσις. »Ἔντευξις, συνέντευξις,συνουσία, σύνοδος. **entrevue.** θ. **conférence, tête-à tête.** ||. καλὴν ἀντάμωσιν, (ἢ) καλαὶς ἀντάμωσαις, (φρσ. φιλοφρον.). »Εὖ δ' ἡμῖν γένοιτο ἐντυχεῖν αὖθις ἀλλήλοις. **à revoir, à vous revoir!**

'Ανταπόκρισις. »'Αλληλογραφία (μεταγ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινεν ἄλλο). **correspondance.**

'Αντάρα (ἡ), ἴδε 'Ανεμοζάλη.

'Ανταρεύομαι, ῥ. αὐτπθ. » Τυρβάζομαι.

'Αντένα, ναυτ. »Κεραία, κέρας (τὸ), ἐπίκριον. **vergue,** θ. **antenne,** θ.

Ἄντερον. » Σπλάγχνον, ἔγκατον, ἔντερον, χολὰς (ἡ), ἐντόσθιον. **intestin, boyau, entrailles,** θ. πλ.

Ἀντηλιὰ (ἡ) (Ἰων. ἢ Αἰολ.) ἀντὶ Ἀνθηλιὰ, (τὸ ἀπαύγασμα τῶν ἀκτίνων καὶ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου).

Ἀντὶ (τὸ), ἐργ. ὑφαντ. (τὸ ξύλον ὅπου τυλίζεται τὸ ὑφασμένον πανί). »Κανὼν (κυρ. τὸ ἐμπροσθινόν). ensuble καὶ ensouple, ensoubleau καὶ ensoupleau, poitrinière, θ. »Ἀντίον (κυρ. τὸ ἀντικρυνόν). dechargeoir.

Ἀντὶ (ὁ λαὸς 'τὴν προφέρει, Ἀντὶς), πρόθ. »Ἀντὶ (μὲ γεν.). au lieu de, pour, ἴδε καὶ Τόπος.

Ἀντιγράφω, ῥ. μετ. » Μεταγράφω, ἐκγράφω-ομαι (»Καὶ κοινῇ ἐκγραψαμένους τὰς συνθήκας, τὰ ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον.« Δημοσθ. Ὀλυμπιοδ.). copier, transcrire.

Ἀντικάμαρα. » Προθάλαμος, ἀντίθυρον. antichambre, θ.

Ἀντικλεῦδι. »Ἀντίκλειθρον, ἀντικλεὶς (ἡ), παρακλείδιον (Πλάτ. Κωμ. παρὰ Πλδ.). fausse (contre) clef, θ.

Ἀντίκρυ, ἐπ. »Ἀντικρὺ, ἔναντι, ἀπέναντι, ἐναντίον, κατὰ (μὲ αἰτιατ.), πέραν, ἀντιπέρας. vis-à-vis de, en face, à l'opposite. ||. (ἡ Ζάκυνθος κεῖται) ἀντικρὺ τῆς Ἤλιδος.« Ἀντιπέρας Ἤλιδος (Θκδ.).« ||. ἡ Κεφαλλονιὰ εἶν' ἀντίκρυ 'σ τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ Ἁγίαν-Μαύραν. » Κεῖται δὲ κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα. ||. ἀντίκρυ λοιπὸν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἐραδιάσθηκαν οἱ Φοίνικες, ἀντίκρυ δὲ εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους οἱ Ἴωνες. » Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτετάχατο Φοίνικες, κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες (Θουκ.),« ἴδε καὶ Ἐμπρός. ||. εἶνε ἀντίκρυ 'σ τὴν Μπαρμπαριάν. » Πρὸς τὴν Λιβύαν ἀνταίρει.

Ἀντικρύζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀπαντῶ καὶ Συναπαντῶ.

Ἀντικρυνὸς, ή, όν. »Ὁ (»Ἡ, » Τὸ, » Οἱ, κτλ.) κατέναντι (ἀπέναντι), ἐναντίος, ἀντιπρόσωπος, ἀντικείμενος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἀντιπέρας. qui est en face.

Ἀντίκρυσμα, ἴδε Συναπάντησις.

Ἀντιλαλιὰ (ἡ). »Ἠχὼ-οῦς (ἡ), ἀντίφθεγμα. écho.

Ἀντιλαλῶ, ῥ. ἀμ. »Ἀντηχέω, τὴν ἠχὴν ἀνταποδίδωμι. résonner, retentir.

Ἀντιμεθαύριον, ἐπίῤ. » Τετάρτην μετὰ ταύτην ἡμέραν, τῇ δευτέρᾳ τῆς μετὰ τὴν αὔριον.

Ἀντιπρόπερσι, ἐπ. (χρον.). » Τέταρτον ἔτος, τέταρτον ἔτος τουτί. l'autre avant dernière année.

Ἀντέπροχθες, ἐπ. (χρον.). » Τετάρτην ταύτην ἡμέραν, πρότριτα. l'autre avant hier.

Ἀντιστέκομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀνθίσταμαι, ἀντίκειμαι, ἐνίσταμαι, ἀνταίρω(-ομαι), ἀντιπίπτω (-τείνω, -κρούω, -λέγω, -βαίνω, -πνέω, -τάττομαι), ἀντερείδω, ἀντέχω, ὑπεναντίως ἔχω, ἐναντιόομαι. résister, s'opposer à, tenir (faire) tête à, contredire, contrarier, contrecarrer, ἴδε καὶ Ἐναντιόνομαι.

Ἀντιφάρμακον. »Ἀλεξιτήριον, ἀντίδοτον, ἀλεξιφάρμακον. contre-poison, antidote, aléxitère, aléxipharmaque.

Ἀντράκλα, φ., ἴδε Ἀνδράκλα.

Ἀνύπανδρος, η, ον. » Ἄγαμος, μονώτην βίον προῃρημένος. célibataire. ||. ἄφηκαν ἀδελφαὶς ἀνύπανδραις. » Ἀδελφὰς ἀνεκδότους κατέλιπον (Λυσ.).«

Ἀνυπομονησία. »Μικροψυχία. impatience.

Ἀνυπόμονος, η, ον. »Μικρόψυχος, ἀκαρτέρητος. impatient.

Ἀνυπόφερτος, η, ον. » Οὐκ ἀνεκτὸς (Θκδ.), ἀφόρητος, ἀνύποιστος, ἀκαρτέρητος, ἄστεκτος. insupportable, insoutenable, intolérable.

Ἀνυφαντὴς, άντρα. »Ὑφάντης. tisserand. 2) (μεταφ.), ἔντ. »Ἀράχνης (ὁ), ἀράχνη (ἡ), φάλαγξ (Ξενοφ. Ἀπομν.), φαλάγγιον (κυρ. τὸ φαρμακερὸν, ἢ νομιζόμενον τοιοῦτο· σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ῥὼξ -ωγὸς (ὁ καὶ ἡ). araignée, θ.

Ἀνυφάντρα (ἡ), (Ἀνυφάντρια ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Εὐστάθιον [Ὀδυσ. Ξ. 383] ἡ ῥάπτρια ἢ ἀκέστρια, ἴδε Ὀῤῥουτζῆς [εἰς τὸ παράρτημα]). »Ὑφάντρια. femme qui trame.

Ἀνῶγι. » Ἀνώγαιον (-εον), ὑπερῷον. appartement situé au plus haut étage d'une maison, galetas.

Ἄνω-κάτω (προφ. κοιν. Ἄνου-κάτου), ἐπίῤ. » Ἄνω καὶ κάτω (ἴδε Δημοσθ. κατὰ Ἀριστογ. Α', 34). sens dessus dessous, tout dérangé. ||. κάμνω (φέρνω) ἄνω-κάτω. »Ἄνω καὶ κάτω ποιέω, συνταράσσω (-ττω), συγχέω, ἀνασκευάζω, συμφύρω. bouleverser, déranger, mettre sens dessus dessous. ||. καθὼς 'τὸ εἶδε, γένηκ' εὐθὺς ἄνω-κάτω (δηλ. κατασυγχύσθηκε). » Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθὺς ἦν ἄνω κάτω«.

Ἀνωφέλευτα, ἐπ., ἴδε Ἀδιαφόρετα καὶ Κακὸς (εἰς τὸ » ||. τοῦ κακοῦ).

Ἀνωφέλευτος, η, ον, ἴδε Ἀδιαφόρετος.

Ἀνῶφλι (τό). » Ὑπέρθυρον, ὑπερθύριον. linteau.

Ἀξανεμιὰ, ἴδε Ἀνεμοσκεπή.

Ἀξέζωστος, η, ον, ἴδε Ξέζωστος.

Ἀξεκαθάριστος (κυρ. λ-γαριασμὸς), η,

ον. » Ἀλογοθέτητος. qui n'a pas été apuré.

Ἀξεκόλλητος, η, ον. » Ἀναπόσπαστος. qu'on ne peut arracher, inséparable.

Ἀξεμπέρδευτος, η, ον. » Ἀδιάλυτος, ἄκριτος, ἄλυτος, ἀδιάκριτος. qu'on ne peut démêler (débrouiller).

Ἀξέννοιαστος, η, ον. »Ἄφροντις, ἀμέριμνος. insouciant, sans souci, ἴδε καὶ Ἀδιάφορος.

Ἀξεῤῥίζωτος (ὁ, ἡ). »Ἀνεκρίζωτος. qu'on ne peut déraciner.

Ἀξεσκέπαστος, η, ον, ἴδε Ξέσκεπος.

Ἀξέστρωτος, η, ον, ἴδε Ξέστρωτος.

Ἀξέσχιστος, η, ον. »Ἀδιάῤῥηκτος, ἀδιάσχιστος. qui n'est pas déchiré.

Ἀξετύλικτος, ἡ, ον. »Ἀνεξέλικτος. qu'on n'a pas dévidé.

Ἀξεφλούδιστος, η, ον. » Ἄφλοιστος, ἀπερίλεπτος, τὸν φλοιὸν ἀπεριαίρετος. qui n'a pas été pêlé (écossé, écorcé).

Ἀξέχαστος, η, ον, ἴδε Ἀλησμόνητος.

Ἀξιαγάπητος, η, ον. » Ἀξιέραστος, ἐπέραστος, ἐράσμιος, ἀγαπητὸς, ποθητὸς, ποθεινός. aimable, charmant.

Ἀξιέπαινος, η, ον. »Ἀξιάγαστος, ἐπαινετός. louable.

Ἀξίζω (εἶμαι ἄξιος), ῥ. οὐδ. » Δίκαιος (»Ἄξιος) εἰμί. mériter. §. (ἐπὶ νομισμάτων). » Δύναμαι, ἄγω. valoir. §. ἐπὶ πραγματειῶν). »Τιμάομαι. valoir, coûter. ||. τὸ Κυζικηνὸν φλουρὶ ἄξιζεν ἐκεῖ (εἰς τὸν Βόσπορον) εἰκοσιοκτὼ δραχμαῖς. » Ὁ δὲ Κυζικηνὸς στατὴρ ἐδύνατο ἐκεῖ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ δραχμὰς Ἀττικάς (Δημ.) » ||. ἡ σιδερένια τῶν Σπαρτιατῶν μονέδα ἐξύγιζε μίαν μνᾶν Ἀττικὴν, καὶ ἄξιζε τέσσαρα λιανά. » Τὸ σιδηροῦν τῶν Σπαρτιατῶν νόμισμα, ὁλκῇ μὲν μνᾶ ἐστιν Ἀθηναία, δυνάμει δὲ χαλκοῖ τέσσαρες. « ||. καὶ τὸ χαντζάρι τοῦ Μαρδονίου, τὸ ὁποῖον ἄξιζε τριακοσίους Δαρεικούς. »Καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους Δαρεικούς.

Ἀξινάρι (καὶ κατ' ἀποκοπ. Ξινάρι, ὁ Τουρκ. καζμᾶς ἢ τὸ μπαλταδάκι), ἐργ. »Ἀξινίδιον, ἀξινάριον, πελεκύδιον. petite hache, θ.

Ἀξίνη (τὸ ἀπὸ τοῦ Λατιν. Τσεκοῦρι, καὶ Τουρ. Μπαλτᾶς ἢ Καζμᾶς), ἐργ. » Πέλεκυς, ἀξίνη. hache, θ. cognée, θ.

Ἀξινορύγι (ἡ ἄλλ. Τσάπα ἢ Τσαπὶ, καὶ Τουρκ. καζμᾶς), ἐργ. (ὁ Κορ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον, δὲν συνέπεσε 'νὰ τὴν ἀκούσω εἰς τὴν Ἑλλάδα). » Σκαπάνη, σκαφεῖον(-ίον), μάκελλα, ἄμη, σμινύη, μακέλη. pioche, θ. houe, θ. hoyau, drague, θ. meigle, θ. louchet.

Ἀξιοκατηγόρητος, η, ον. »Ἐπιλήψιμος, ἐπίψογος, ἐπιμεμπτος, ἐπονείδιστος. blâmable.

Ἀξιόλογα, ἐπ. »Λόγου ἀξίως, ἀξιολόγως, ὑπέρευγε. très bien, parfaitement, à merveille.

Ἀξιόλογος, η, ον. »Λόγου (πολλοῦ) ἄξιος, σπουδαῖος, ἀξιόλογος, ἐλλόγιμος. important, intéressant, considérable, de conséquence.

Ἀξιολύπητος, η, ον. » Οἰκτρὸς, δύστηνος, ἐλεεινός. misérable, pitoyable, déplorable.

Ἀξιόνω, ῥ. μετ. »Ἀξιόω. rendre (juger) digne. ||. θεέ μου, ἀξίωσαί με 'νὰ φανῶ ἄξιος ἄνδρας τῆς Πανθείας. » Ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ (Ξενοφ. Κυρουπ.).« ||. ἀξιόνομαι, ῥ. μέσ. καὶ παθ. » Ἀξιόομαι, τυγχάνω. obtenir, être jugé digne.

Ἄξιος, α, ον. »Ἄξιος, ἐπάξιος, ἀξιόχρεως -ω. digne. §. ἐπιτήδειος, δεινὸς, οἷος, ἱκανὸς, δυνατὸς, δεξιός. habile, propre, capable, bon. ||. εἶνε ἄξιος διὰ κάθε δουλειάν. » Πρὸς πᾶν ἔργον ἐπιτήδειος. il est propre à tout. ||. εἶνε ἄξιος νὰ κάθεται καὶ 'νὰ λαλῇ 'ως τὸ βράδυ. » Οἷός ἐστιν ἄχρι δείλης ὀψίας καθήμενος διαλέγεσθαι (λόγους συνείρειν). ||. (ἐνίοτε λείπει): δὲν εἶνε διὰ τίποτε. »Πρὸς μηδὲν πεφυκώς. il n'est bon à rien.

Ἀξιότης. » Ἱκανότης, ἀρετὴ, δεινότης. habileté, capacité.

Ἀξίωμα. » Ἀρχὴ, ἀξίωμα, τέλος. charge, θ. place, θ. emploi, poste, θ. dignité, θ. ||. ἐμβῆκα (διωρίσθηκα) εἰς αὐτὸ τὸ ἀξίωμα. » Εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέστην (Ξενοφ.). «

Ἀξιωματικός. » Ἄρχων, ὁ ἐν τέλει (ἀρχῇ, ἀξιώματι). officier. dignitaire. employé.

Ἀξόδιαστος, η, ον. » Ἀδαπάνητος, ἀνεξάντλητος. inépuisable.

Ἀξούριστος, η, ον. » Κουριῶν. qui a besoin d'être rasé.

Ἀξύπνητος, η, ον, (σύνηθες μόνον εἰς τὴν φράσιν): κοιμᾶται τὸν ἀξύπνητον (ὕπνον δηλ.). »Πύματον (»Νήγρετον, » Χάλκεον) ὕπνον ἰαύει (ποιητ.) «, » Ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδει (παροιμ.). «

Ἀξυπόλυτος, η, ον, ἴδε Ξυπόλυτος.

Ἄξυφος (ὀρθ. Ἄξιφος, ὁ τουρκ. σουλιμᾶς ἀπὸ τοῦ Λατιν. sublimatum). » Ψίμυθος

(ὁ), μολίβδου τίτανος. arsenic (blanc) de ceruse. sublimé.

'Αόμματος, η, ον, ἴδε Τυφλός.

'Απάκια (τὰ ἑκατέρωθεν τῶν πλευρῶν σαρκώδη μέρη. » Τούτους τοὺς ῥαχίτας μύας ὀνομάζει ἡ κοινὴ συνήθεια Ἀπάκια, « Θεόφιλος ὁ Ἰατροσοφιςής, ἀκμάσας κατὰ τὴν Ζ' ἑκατονταετηρίδα. Τὰ ἀπάκια τῶν μεγάλων ἰχθύων, καὶ ἰδίως τῆς Μουρούνας, ἦσαν πολυζήτητα: ὁ Πτωχοπρόδρομος τὰ ὕμνησεν εἰς τὸ ποίημά του, καὶ ὁ Κοραῆς ἐσημείωσε πολλὰ περὶ αὐτῶν· ἀλλ' ἡ ἀπὸ τοῦ Ἀλώπεκες, Ἀλωπέκια ἐτυμολογία, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὴν λέξιν, εἶνε βεβιασμένη). »Ψόαι καὶ Ψύαι, ἀλώπεκες, νεφρομήτραι; râble.

'Απακκουμπῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐπακκουμπῶ.

Ἀπαλαίνω (μέλλ. Ἀπαλύνω), ῥ. μετ. καὶ ἀμετ. ἴδε Μαλακόνω.

'Απαλάμη (κατ' ἐπέκτασιν ἀρχαιοτάτην), ἴδε Παλάμη.

'Απαλάμιστος, η, ον (χαράδι κυρ.). »'Ανηλιφὴς (ναῦς). (vaisseau) qui n'a pas été espalmé.

Ἀπαλός, ἡ, όν, ἴδε Μαλακός. ||. (οὐσ.) Ἀπαλὸν (τῶν παιδιῶν), τὸ » Βρέγμα.

'Απανεμιὰ (τόπος προφυλαγμένος ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ὅπου 'δὲν πιάνει ὁ ἄνεμος). » Ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο (Ὅμ. Ὀδ. Μ. 336), ἐπισκεπής ('Αρστ. Ζ. Ἱς. Θ'.).

Ἀπαντέχω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Ἀπεκδέχομαι, ἴδε Προσμένω.

Ἀπαντῶ, ῥ. μετ. »Συν(»Ἀπ-»Ὑπ)αντάω, ἐν(συν)τυγχάνω. rencontrer. ||. ἀπάντησαν μίαν κακοτοπιάν. »Δυσπορία ὑπελάμβανεν αὐτούς.

Ἀπαράλλακτα, ἐπ. »Ἄντικρυς, ἀτεχνῶς, ἀκριβῶς, ἐπὶ(πρὸς) τὸ ἀκριβέστατον, ἀπαραλλάκτως. sans aucune différence, ἴδε καὶ Λέγω.

Ἀπαράλλακτος, η, ον. »Ἀπαράλλακτος, ἀτεχνῶς (ἀκριβῶς) ὅμοιος (ὁ αὐτὸς), ἀναλλοίωτος. très semblable, qui ressemble parfaitement à, qui n'a pas subi aucun changement.

Ἀπαρηγόρητα, ἐπ. » Ἀπαραμυθήτως. inconsolablement.

Ἀπαρηγόρητος, η, ον. » Ἀπαραμύθητος. inconsolable.

Ἀπαρνοῦμαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Ἀρνοῦμαι.

Ἄπαρτος (κυρ. πόλις, κάστρον, κτλ. ὅ,που 'δὲν 'μπορεῖ νὰ 'παρθῇ), η, ον. »Ἀνάλωτος, ἀπόρθητος, ἀχείρωτος, ἄληπτος. imprénable, inexpugnable.

Ἀπάστρευτος, η, ον. » Ὁ μὴ καθαρθεὶς, ὁ μήπω ἁγνισθεὶς, ἀκάθαρτος (Ξεν. Ἱππ. ί, 10). qui n'a pas été épuré (purifié).

Ἄπαστρος, η, ον. »Ἀκάθαρτος, ἄναγνος. impur, immonde, ἴδε καὶ Λερωμένος.

Ἀπατεὼν, ῶνος (ὁ). » Ἀπατεὼν, imposteur.

Ἀπάτη. » Ἀπάτη, imposture, θ.

Ἀπατηλὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ῶς. » Ἀπατηλὸς, (Π.) ἀπατήλιος.

Ἀπάτητος, η ον. » Ἀτριβὴς (κυρ. δρόμος), ἄβατος. §. (ἀπὸ κλέπτας ἢ ἐχθροὺς) ἀλήστευτος, ἀσύλητος, ἀπόρθητος.

Ἄπατος, η, ον. (μόνον εἰς τὴν φράσιν): ἄπατα νερά. » Ἄβυσσος (» Λίμνη, βάθος, ὡς λέγεται, ἄβυσσος, « Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. Α.), ἀχανής. qui n'a pas de fond, abyme.

Ἀπατῶ, Μ. ἤσω. » Ἀπατῶ. tromper. ||. (μσ. αὐτοπθ.) σφάλλομαι, γνώμης ἁμαρτάνω. se tromper.

Ἄπαχος, η, ον. »Λιπόσαρκος, ἀπίμελος. décharné, ἴδε καὶ Λιγνός.

Ἀπεικάζω, ῥ. μετ. (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε τὸ, Παρομοιάζω. Ὁ Σοφοκλῆς τὸ μετεχειρίσθη καὶ ἀντὶ τοῦ, Συμπεραίνω· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, Καταλαμβάνω), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀπείρακτος, η, ον (ὅ,ποῦ 'δὲν πειράζει, 'δὲν βλάπτει). » Ἀβλαβὴς, ἀσινὴς, ἀνενόχλητος, ἀζήμιος. innocent, inoffensant.

§. (ὅ,που 'δὲν ἐπειράχθη). » Ἀβλαβὴς, ἀπαθὴς, ἀσινὴς, ἀκέραιος, ἀκραιφνὴς, ἀπήμων(-αντος), ἀκήρατος, σῶς, ἀζήμιος. sain et sauf, ἴδε καὶ Ἀκέρηος, καὶ Ἀνέγγιχτος.

Ἄπειρος (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), η, ον. »Μυρίοι, μυρίοι ὅσοι, ἀμύθητος (ἀμήχανος) τὸ πλῆθος, ἀνεξεύρητος, ἄπλετος, ἀτέκμαρτος, ἀχανὴς, ἀμύθητόν (ἀμήχανόν) τι χρῆμα, μυρίοι ἐπὶ μυρίοις. un grand nombre, un nombre infini, une infinité de, une quantité prodigieuse (immense), ἴδε καὶ Ἀμέτρητος. ||. μ' ὅλον δὲ ὅτι ἔχω καὶ ἄλλα ἄπειρα νὰ εἴπω περὶ αὐτοῦ, τὰ ἀφίνω, »Μυρία τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, καταλείπω, « Δμσθ. ||. ὕστερα δὲ ἀφ' οὗ 'πέρασεν ἄπειρος καιρὸς, ἴδε Παραπολύς.

Ἀπελέκητος, η, ον. » Ἀπελέκητος, qui n'a pas été dolé (équarri).

Ἀπελπίζω, ῥ. μετ. » Ἀπελπίζω. désespérer, mettre au désespoir. ||. ἀπελπίζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἀπογινώ(γνώ)σκω, ἀπελπίζω, ἀπεγνωκότως (ἀνελπίστως) ἔχω. §. ἀπονοέομαι. désespérer, se désespérer.

Ἀπελπισία. » Ἀπόγνωσις, ἀπόνοια, désespoir.

Ἀπελπισμένα, ἐπ. » Ἀπεγνωκότως, ἀπονενοημένως, πρὸς ἀπόνοιαν, ἀνελπίστως. en désespéré, à la désespérade.

Ἀπελπισμένος, η, ον. » Ἀπεγνωσμένος, ἀπεγνωκὼς, ἀπονενοημένος. désespéré, déterminé.

Ἀπέραστος, η, ον. » Ἀδιάβατος. qu'on ne peut traverser.

Ἀπεριγέλαστος καὶ

Ἀπερίπαικτος, η, ον. » Ἀκωμῴδητος. qui n'a pas été raillé.

Ἀπεριπάτητος, η, ον. » Ἀδιόδευτος, ἄβατος. impraticable.

Ἀπετονιὰ (ἡ), ἴδε Πετονιά.

Ἀπήγανος, φ. ἴδε Πήγανος.

Ἄπιαστος (ὅ,που 'δὲν πιάνεται), η, ον. » Ἄληπτος. qui ne peut être pris. §. (ὅ,που 'δὲν ἐπιάσθη, 'δὲν ἐγγίχθη ἀκόμη), ἴδε Ἀνέγγικτος καὶ Ἀφόρειος.

Ἀπίδι, πωρ. » Ἄπιον, ἄπιος (ὁ). poire, θ.

Ἀπιδιὰ, δ. » Ἄπιος (ἡ). poirier.

Ἀπίσσωτος, η, ον (καράβι κυρ.). » Ἀπίττωτος, ἀκώνιστος, μὴ πεπισσωμένος. qui n'a pas été poissé (enduit de poix).

Ἀπίστευτος, η, ον. » Ἄπιστος, ἀπίθανος, πίστεως κρείττων. incroyable.

Ἀπιστία (ἡ πρὸς τὸν θεόν). » Ἀσέβεια. incrédulité. §. (ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους). » Δόλος. perfidie, infidélité, déloyauté.

Ἄπιστος (ὁ πρὸς τὸν θεὸν), η, ον. » Ἀσεβὴς, ἄπιστος (μεταγ.). incrédule, infidèle. §. (ὁ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους). » Δόλιος, δολερός. perfide, déloyal.

Ἀπλὰ (χωρὶς πονηρίαν), ἐπ. » Ἀφελῶς, ἁπλῶς, ἀκάκως. naïvement, ingénument, bonnement, simplement. §. (εἰς τρόπον ὅ,που 'να καταλαμβάνεται εὔκολα). » Εὐλήπτως, σαφῶς. d'une manière facile à comprendre (intelligible).

. Ἀπλάδα (εἶδος πινακιοῦ ἢ ταψιοῦ, ἡ ἄλλ. Ἀπαλαρέα τῶν Βυζαντ.), ἀγγ. » Λοπὰς, ἐψάνη. tourtière, θ. plat.

Ἄπλεκτος, η, ον. » Ἄπλεκτος, ἄπλοκος. qui n'est pas tressé.

Ἀπλέρωτος, η, ον, ἴδε Ἀπλήρωτος.

Ἀπλῆ (ἡ), ναυτ. » Ὑπέρα, κεραιοῦχος (κερουλκὸς) κάλως, κεροίαξ. drisse, θ. corde par la quelle on dirige l'antenne.

Ἀπλήγωτος, η, ον. » Ἄτρωτος, ἀτρὼς -ῶτος. invulnérable, qui n'a pas été blessé.

Ἀπλήρωτος, η, ον (ὅ,που 'δὲν 'πῆρεν ἀκόμη τὴν πληρωμήν του). » Ἀπόμισθος. qui n'a pas reçu son salaire. §. (ὅ,που 'δὲν ἐδόθη, 'δὲν ἐπληρώθη). » Ἀνέκτιτος. qui n'a pas été payé (acquitté).

Ἀπλησίαστος, η, ον. » Ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος. inaccessible, inabordable.

Ἀπλόνω, ῥ. μετ. » Ἐκτείνω, ἁπλόω, ἐφαπλόω, τείνω, ὀρέγω καὶ ὀρεγνύω(-υμι) (κυρ. τὰς χεῖρας). étendre, tendre. ||. ἁπλόνω τὸ χέρι (ἵνα ζητήσω ἢ 'πάρω τι). » Προΐσχω (» Ὑπέχω) τὴν χεῖρα. §. ῥ. ἀμ. » Ἀπλόομαι κτλ. s'étendre. ||. ἡ πληγὴ (κτλ.) ἁπλόνει. » Ἕρπει, ἐπινέμεται.

Ἀπλὸς, ῆ, όν. » Ἁπλοῦς, ἀφελὴς, ἁπλοϊκὸς, ἄπλαστος, ἀπόνηρος, ἀπερίεργος, ἀκέραιος, ἄκακος, ἄδολος, εὐθύς. §. λιτὸς, ἀπέριττος. §. ἀρχαῖος. simple, innocent, débonnaire, bonhomme. §. ingénu, candide, naïf, sans malice.

Ἀπλότης (ἡ). » Ἀφέλεια, εὐθύτης, ἁπλότης, ἀκεραιότης, ἀκακία, τὸ ἁπλοῦν (ἄπλαστον, ἀπόνηρον, κτλ.). §. λιτότης. simplicité, naïveté, ingénuité, innocence.

Ἀπλοχέρισμα. » Προσφορὰ, δεξίωσις. l'action d'offrir (de présenter).

Ἀπλοχερνῶ, ῥ. μετ. » Προσφέρω. offrir, présenter.

Ἀπλόχωρος, η, ον, ἴδε Εὐρύχωρος κτλ.

Ἄπλυτος, η, ον. » Ἄπλυτος. qui n'a pas été lavé, ἴδε καὶ Λερωμένος.

Ἅπλωμα. » Τάσις, ἐφάπλωσις. tension.

Ἀπλώστρα, ἐργ. ὑφ. (μὲ τὸ ὁποῖον ςυλόνουν τὸ ἀντί). » *Ἀντερείδων.

Ἀπλωτὸς, ή, όν. » Ἀναπεπταμένος, ὕπτιος, ὁμαλός. ouvert.

Ἀπὸ (προφ. κοιν. καὶ Ἀπαὶ, καὶ Ἀπού), πρόθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) » Ἐκ, (τὴν) πρὸς, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἀπὸ, (τὴν) ὑπὸ κτλ. (καὶ μὲ τῶν Γάλλων τὰ μόρ.) de, par, depuis, (καὶ σημαίνει ἐν μὲν συντάξει, 1ο. Τόπον ἢ Ὡς ἐκ τόπου, ὅτε καὶ ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τὸ μόρ. Θεν). ||. ἀπ' ἐδῶ (ἐκεῖ, κοντὰ, μακρυὰ, μέσα, ἔξω, καταγῆς, αὐτοῦ, κτλ.). » Ἐντεῦθεν (» Ἐνθένδε), ἐκεῖθεν, ἐγγύθεν (ἐκ τοῦ προσεχοῦς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς), πόῤῥωθεν, ἔνδοθεν, ἔξωθεν, χαμόθεν, αὐτόθεν, κτλ. ||. ἔρχομαι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας (ἀπὸ τ' ὀσπίτι, κτλ.). » Ἀθήνηθεν, οἴκοθεν κτλ. ||. ἀπὸ τὴν ῥίζαν. » Ῥιζόθεν. ||. (ἔρχομαι) ἀπὸ τὸ βουλευτήριον. » Ἀπὸ τοῦ βουλευτηρίου. ||. πολεμοῦσαν ἀπὸ τὰ καράβια. » Ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο. ||. εἶχεν ἓν καλὸν ὑποστατικὸν δέκα στάδια μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλιν. » Ἦν ἀγρὸς αὐτῷ καλὸς ἀπὸ σταδίων δέκα τῆς πόλεως. ||. (περνῶ) ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν. » Διὰ Θεσσαλίας. ||. ἐμίσευσαν ἀπὸ ἄλλον δρόμον εἰς τὸν τόπον τους. » Δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. ||. ἐβγῆ-

κεν ἀπὸ ἄλλην θύραν καὶ ἔφυγεν. » Ἑτέραις θύραις ᾤχετο ἀπιὼν (Πλούτ. Πομπ.) ||. 'να ἔμβῃς ἀπ' αὐτὴν τὴν θύραν, καὶ 'να ἔβγῃς ἀπ' ἐκείνην. » Εἰσελθόντα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν ἐκπεσεῖν (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). « ||. ἀπὸ στερηᾶς, ἐπ. ἴδε Ξηρά. ||. 'περνοῦσε τὴν σαγίτταν (μέσ') ἀπὸ τὸ δακτυλίδι, ἴδε Μέσα. ||. ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, (ἀπὸ πόρταν εἰς πόρταν, κτλ.) » Τόπον ἐκ τόπου (» Θύραν ἐκ θύρας) ἀμείβων. ||. 'τὸν ἐρώτησεν ἀπὸ ποῖον τόπον εἶνε. » Ἤρετο ποδαπὸς εἴη. ||. πιάνοντάς 'τον ἀπὸ τὸ χέρι. » Λαβόμενος αὐτοῦ τῆς χειρὸς (ἐλειπτ.). §. (2. Χρόνον). ἀπὸ τώρα καὶ ὕστερα, ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρός. » Τὸ ἀπὸ τοῦδε (τούτου), τοὐντεῦθεν, τοῦ λοιποῦ, ἀπὸ νῦν (Ἐπγρ. ΙΑ', 166, δ'.). **à l'avenir, dorénavant, désormais.** ||. ἀπὸ τότε. » Ἀπ' (» Ἐξ) ἐκείνου, ἔκτοτε, ἀπὸ τότε (Εὐαγγ.). **dès lors.** ||. ἀπὸ τὴν ἡμέραν (δηλ. τὴν προτεραίαν). » Ἐξ ἡμέρας (» Ἦν δὲ αὐτῷ τὸ στρατήγημα ἐξ ἡμέρας ἐπ' αὐτὴν εὐτρεπὲς, « Αἰσχ. ἐπις.). ||. ὡς ἂν 'να ἦνε (ἐνν. σηκωμένος) ἀπὸ τὸν ὕπνον, » Ὥςπερ ἐξ ὕπνου ὄντα, « Ἀρςτ. (Ζ, δ', 10). ||. ἀπὸ τῆς ἕξ 'ως τῆς ἐννηὰ (ὥραις). » Ἀφ' ὥρας ἕκτης ἕως ἐννάτης. ||. ἀπὸ τὸ πουρνὸ 'ως τὸ βράδυ, ἴδε Πουρνό. ||. ἀπ' ὀλίγ' ὀλίγο. » Κατὰ μικρὸν (βραχύ). **peu à peu.** ||. ἀπὸ δεκαπέντε 'σε δεκαπέντε ('μέραις), ἴδε Κάθε. §. (3. Αἰτίαν). ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαράν 'του. » Δακρύσας ὑφ' ἡδονῆς (πρὸς τὴν χαράν). ||. 'πεθαίν' ἀπ' τὸ φόβο 'του. » Θνήσκει τῷ δέει. ||. ὄχι τόσον ἀπὸ ἐδικήν 'του ἀνδρίαν, ὅσον ἀπὸ ἐδικήν 'μας ἀμέλειαν (ἐδυνάμωσεν ὁ Φίλιππος). » Οὐ παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν (Δημ.). ||. ἀπ' αὐτὸ 'μπορεῖς 'να γνωρίσῃς ποίους ἐγὼ φρονῶ σοφούς. » Τούτῳ γνοίης ἄν, οὓς ἐγὼ ἡγοῦμαι σοφούς. **c'est par là que vous reconnaîtrez etc.** ||. τὰ νέα καὶ τὰ γεροντικὰ σκυλιὰ γνωρίζονται ἀπὸ τὰ 'δόντια. » Τοὺς κύνας διαγινώσκουσι τοὺς νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους ἐκ τῶν ὀδόντων, « Ἀρςτ. ||. ἀπ' αὐτὸ θὰ γνωρίσουν ὅλοι ὅτι εἶσθε 'δικοί μου μαθηταί. » Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε. ||. κτισμένον ἀπὸ μυλόπετραν. » Μυλίτου λίθου πεποιημένον. §. (4. Πρόσωπον). λέγεται ἀπὸ ὅλους. » Ὁμολογεῖται πρὸς ἁπάντων. ||. 'νὰ 'τὰ 'πάρῃ 'ς τὴν Μαύρην Θάλασσαν ἀπὸ τὸν πατέρα μου. » Ἐν τῷ Πόντῳ παρὰ τοῦ πατρὸς τοὐμοῦ κομίσασθαι (Ἰσοκρ. Τραπεζ.). §. (5. Τάξιν, Μερισμὸν, ἢ Προσδιορισμόν). ἀπὸ δύο-δύο. » Κατὰ δύο, σύνδυο. ||. ἀπὸ ἕνας ἕνας. » Καθ' ἕνα, κατ' ἄνδρα. ||. ἀπὸ δέκα-δέκα. » Κατὰ δεκάδας κτλ. ||. ἀπὸ ὀλίγοι-ὀλίγοι. » Κατ' ὀλίγους. || καὶ 'πῆραν κὴ αὐτοὶ ἀπὸ ἕνα φλουρί. » Ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον. ||. πουλεῖ τοὺς σπίνους ἀπὸ ἑπτὰ ς' τὸν ὀβολόν. » Τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ (Ἀριςοφ. Ὀρν.). ||. εἶχε δὲ καὶ δανεισμέναις ἀπὸ διακόσιαις καὶ τριακόσιαις δραχμαὶς ἕνα τάλαντον σχεδόν. » Κατὰ διακοσίας δὲ καὶ τριακοσίας ὁμοῦ τι τάλαντον διακεχρημένον (Δημοσθ. Ἀφ.). §. (6. Σύγκρισιν ἢ ἐξαίρεσιν). εἶναι καλλήτερ' ἀπὸ πρῶτα. » Βέλτιον ἢ πρὶν διάγει. ||. 'τὸ 'ξεύρει καλλήτερ' ἀπ' ἐμένα. » Βέλτιον ἐμοῦ γινώσκει. ||. μεγαλήτερος ἀπὸ ἄνθρωπον. » Μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον. ||. μεγαλήτερον ἀπὸ τὴν κατάστασιν ἑνὸς ἁπλοῦ πολίτου. » Μεῖζον ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην. **au dessus de la fortune d'un particulier.** ||. μ' ὅλον ὅτι εἶνε περισσότερον ἀπὸ ἑβδομῆντα χρόνων. » Ἔτη γεγονὼς πλείω ἢ ἑβδομήκοντα. **quoiqu' agé de plus de soixante-dix ans.** ||. ὁ ἕνας (κἀνεὶς, ὅποιος, ποῖος) ἀπὸ τοὺς δύο, ἴδε Δύο. §. (ἐν δὲ συνθέσει συμπλήρωσιν καὶ τελειοποίησιν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους): 'να προσμείνῃ 'ως οὗ 'ν' ἀποξουρισθῇ. » Ἀναμεῖναι μέχρις ἂν ἀποξύρηται (Πλούτ.).

Ἀποβάλλομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἐκτιτρώσκω, ἐξαμβλίσκω(-όω), ἀμβλίσκω(-όω), διαφθείρομαι, διαφθείρω τὸ ἔμβρυον, ἀποφθείρω (Ἱπποκρ. Ὁ ἴδιος μετεχειρίσθη εἰς τὰς Κωακ. Προγν. καὶ τὸ) ἀποβάλλω, ἐκβάλλω (Ἀριστ.). **avorter, faire une fausse couche.**

Ἀπόβαλσις. » Ἐξάμβλωσις, ἔκτρωσις, ἄμβλωσις, δια(άπο)φθορὰ (Ἱπποκρ.). **fausse couche, θ. avortement.**

Ἀποβλέπω, ῥ. ἀμ. » Ἀφοράω, ἀποβλέπω, τείνω. **concerner, regarder, avoir égard (en vue, des vues; rapport), tendre.** ||. αὐτὸ τὸ κακὸν ποῦ ἀποβλέπει; » Τὸ κακὸν τοῦτο ποῖ τείνει; **à quoi cela tend-il ?**

Ἀποβραδῖς, ἐπ., ἴδε Ἀποσπερίς.

Ἀπόγευμα. » Ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. **après dinée, θ.**

Ἀπογεμίζω, ῥ. μετ. » Ἀπο(» Ἐκ-» Ἀνα)πληρόω, ἐκπίμπλημι(-άω). **remplir, compléter.**

Ἀπογέμισμα. » Ἀπο(» Ἀνα)πλήρωσις. **remplissement.**

Ἀποδεικτικόν. » Γραμματεῖον. récépissé, attestat.

Ἀπόδειξις. » Τεκμήριον, γνώρισμα,δεῖγμα, μαρτύριον. preuve, θ. démonstration, temoignage. §. » Ἔλεγχος. conviction.

Ἀποδειπνῶ (τελειόνω τὸ δεῖπνόν μου, ἀποτρώγω τὸ 6ραδινόν μου φαγεῖ). » Ἀπὸ δείπνου γίγνομαι (Ἡρόδ. Β', 78.), ἀποδειπνέω. achever (finir) de souper.

Ἀποδείχνω, ῥ. μετ. » Ἐλέγχω. §. διδάσκω. §. ἐπιδείκνυμαι. δεικνύω (-υμι), ἀνα(δια, ἀπο)φαίνω. démontrer, faire paraître, temoigner. ||. μὴν ἀποδείξεις τίποτε. » Μηδὲν διαφήνης. » Μηδεμίαν πάρεχε δόκησιν. ne faites semblant de rien. ||. ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι 'τὸ κάμνει. » Ἂν ἀναφανῇ δρῶν (Πλάτ. Νομ). ||. ἐγὼ 'να σᾶς 'τὸ εἰπῶ καὶ 'να σᾶς 'τὸ ἀποδείξω καὶ τοῦτο. » Ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω (Δημοσθ.)

Ἀποδέλοιπος, η, ον, ἴδε Ἐπίλοιπος.

Ἀποδένω (προφ. κοιν. Ἀμποδένω καὶ 'Μποδένω), ῥ. μ. (κυρ. ἐπὶ νεογάμων διὰ μαγείας), ἴδε Δένω καὶ Λύνω.

Ἀποδιαβάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Συμπληρόω τὴν ἀνάγνωσιν. finir (achever) sa lecture.

Ἀποδιαλοῦδι, ἴδε Ἀπορρίξιμηόν.

Ἀποθαμμένος, η, ον. » Τεθνηκὼς(-εὼς), νεκρὸς, τετελευτηκὼς, τελευτήσας, ἀποιχόμενος, ἀπογενόμενος, μετηλλαχὼς (» Ὁ θάνατος, οὔτε περὶ τοὺς ζῶντάς ἐστιν, οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαχότας « Αἰσχ. Σωκρ.). mort, décédé, trépassé. ||. διὰ τοὺς ἀποθαμμένους. » Περὶ τῶν ἀποιχομένων, ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. pour les trépassés.

Ἀποθνήσκω, ῥ. οὐδ. » Θνήσκω, τελευτάω, ἀποθνήσκω, τὸ ζῆν ἐκμετρέω, καταλύω (καταστρέφω, τελευτάω) τὸν 6ίον, μεταλλάσω(-ττω), τὸ χρεὼν ἀποτιννύω (-υμι), ἀπογίνομαι (Πλάτ. καὶ Θουκ.), ἀπολύομαι (ἀπαλλάτομαι, μεθίσταμαι, ἀποδημέω) τῶν τῇδε. mourir, décéder. ||. πλὴν μήπως φρονεῖς ὅτι ἔχει κάμμιὰν διαφορὰν τὸ 'να μὴ γεννηθῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ 'να γεννηθῇ καὶ 'ν' ἀποθάνῃ; » Ἀλλ' οἴει σὺ διαφορὰν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι (Πλάτ. Τίμ); ||. ἀπέθανε πρὸ τοῦ 'να τελειώσῃ τὸ ἔργον, ἴδε Προτοῦ. ||. 'πέθαν' (ἔσκασ') ἀπ' τὰ γέλια, (φρσ. ὑπερ6.). » Γέλῳ ἔκθανον (Ὅμ.). » Γέλῳ τε ὀλίγου παρετάθησαν (Πλάτ.). il pensa mourir de rire, pâmer (se pâmer, crever) de rire. ||. μήτε ῥώτησεν ἂν ζῶ ἢ 'πέθανα, ἴδε Ζῶ.

Ἀποκαινουργής, ἐπ. » Ἐκκενῆς, ἐκ νέου, ἐξ ὑπαρχῆς. de neuf, de nouveau, ἴδε καὶ Σκαρί.

Ἀποκάμνω, ῥ. οὐδ. » Ἀπαγορεύω, ἀπαυδάω, ἀπολέγομαι, (ἀπερέω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) ἀπείρηκα, ἐκ(ἀπο)κάμνω (» Ὥστε Μαρκέλλῳ ἀποκαμεῖν μαχόμενον, « Πλουτ.), παρατείνομαι, παρίεμαι, ἐκλύομαι. être excédé (exténué, aceablé, harassé) de fatigue, se rendre, épuiser ses forces, succomber à la fatigue, les forces me manquent.

Ἀποκάμωμα(-μός). » Ἔκλυσις, πάρεσις, ἀπαγόρευσις. abattement, épuisement, accablement, lassitude, θ, exténuation.

Ἀποκαμωμένος, η, ον. » Ἀπειρηκὼς, παρειμένος, ἐκλελυμένος. épuisé de fatigue, etc.

Ἀποκάτω (προφ. κοιν. Ἀπουκάτου), ἐπ. ἴδε Ὑποκάτω.

Ἀποκληρόνω, ῥ. μετ. » Ἀποκηρύσσω (-ττω), ἀποκληρόω. déshériter.

Ἀπόκληρος, η, ον. » Ἀποκήρυκτος, ἀποκεκηρυγμένος, τοῦ κλήρου ἐκπεπτωκὼς, ἀπόκληρος. déshérité.

Ἀποκεφαλίζω, ῥ. μετ. » Ἀποτέμνω (-κόπτω) τὴν κεφαλὴν, δειρο(ἀποδειρο)τομέω, καρατομέω, ἀποκεφαλίζω. trancher (couper) la tête à, décapiter, décoller.

Ἀποκεφάλισμα. » Ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς, καρατομία. décapitation.

Ἀποκεφαλισμένος, η, ον. » Λαιμότμητος. décapité.

Ἀποκοιμοῦμαι (ἀντὶ) » Ἀποκοιμάομαι, (μέλλ. Ἀποκοιμηθῶ), ῥ. μ. ἀποθετ. ἴδε 'Παίρνω (εἰς τὸ ||. μὲ 'παίρνει ὁ ὕπνος).

Ἀποκοιμίζω, ῥ. μετ. » Κατα(» Ἀπο)κοιμίζω. endormir.

Ἀποκοίμισμα. » Κατακοίμησις. l'action d'endormir.

Ἀπόκομμα. » Ἀπογαλακτισμός. sevrage.

Ἀποκομμένος, η, ον, ἴδε Ξεκομμένος.

Ἀποκοπὴ, (κυρ. τῆς τιμῆς τῶν πωλουμένων). » Ὁρισμὸς, διορισμός. taux, tarif.

Ἀποκόπτω (παιδὶ ἀπὸ τὸ γάλα), ῥ. μετ. » Ἀπογαλακτίζω, ἀπότιτθον ποιέω (Φίλ. περὶ Μωϋσ.). sevrer. ||. ἀποκόπτω τὴν τιμὴν (πράγματος πωλουμένου), ἴδε Ξεκόπτω.

Ἀποκοσκινίδι, ἴδε Σκύ6αλον.

Ἀποκοτῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ., ἴδε Τολμῶ, κτλ.

Ἀποκουφαίνω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκουφαίνω.

Ἀποκρηὰ (ἡ). » Ἀπόκρεως-ω (ἡ). carnaval. ||. ἡ ἀποκρηαὶς (τὰ καρναβάλια, ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχαίων) » Τὰ Κρόνια, (καὶ κατά τι μὲ τὰ) Διονύσια (ἢ μὲ τὰ) Φα-

γησιπόσια (τῶν Ἀθηναίων). jours gras.

Ἀποκρεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀποκρεόω. faire jours gras.

Ἀποκρίνομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀμείβομαι, ἀποκρίνομαι, ἀπαντάω, ὑποτυγχάνω. répondre, répliquer, répartir. ||. ἔβγα 'δῶ 'στὴ' μέση' κὴ-ἀποκρίσου με. » Ἀπόκριναι δεῦρό μοι παρελθὼν (Δημ.).

Ἀπόκρισις. » Ἀπόκρισις, ἐπάντησις. réponse, θ. réplique, θ. répartie, θ.

Ἀποκρισάριος (ὁ Τουρκ. ἐλτσῆς). »Πρέσβυς, πρεσβευτὴς, πρεσβεύων, διεπιστολεὺς, διάκτωρ. ambassadeur, envoyé.

Ἀπόκτησις. » Κτῆσις. acquisition.

Ἀποκτῶ, ῥ. μετ. » Κτάομαι. acquérir. ||. ἀπόκτησε μιὰν συνήθειαν. » Ἔθος αὐτῷ τοιόνδε τι προσετρίβη (προσεγένετο). il contracta une habitude. ||. τί ἀπόκτησες ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν; ἴδε Κερδίζω.

Ἀπολαμβάνω (προφ. κοιν. Ἀπολαβαίνω). ῥ. μετ. » Ἀπολαύω. obtenir. §. καρπόομαι. jouir. §. ἴδε Ἐπιτυχαίνω.

Ἀπολείπω, ῥ. ἀμ. » Ἀπολείπομαι, διαλείπω. discontinuer.

Ἀπολνῶ (ἀφήνω τινὰ 'να ὑπάγῃ, 'τὸν δίδω δρόμον), ῥ. μετ. »Ἀπολύω, μεθ(ἀφ)ίημι, ἀπαλλάσσω(ττω). lâcher, congédier. ||. ἀπολνῶ τὸ νερὸ' 'σ τὸν κάμπο'. »Ἀφεικέναι τὸ ὕδωρ εἰς τὸ πεδίον ||.ἀπολνῶ τὰ σκυλιὰ (καὶ μεταφ. τοὺς συκοφάντας, τοὺς ψευδομάρτυρας κτλ.) ἐναντίον ἢ κατεπάνω τινός. » Ἐπαφίημι τὰς κύνας (τοὺς συκοφάντας κτλ.) τινί. déchaîner (lâcher, découpler) les chiens (les mauvais gens) contre ou sur quelqu'un, ἴδε καὶ Ἀφίνω. §. ῥ. ἀμ. καὶ ἀπρ. (κυρ. διὰ ταῖς ἀκολουθίαις τῆς ἐκκλησίας). »Ἀπολύεται, ἀπολέλυται (μεταγ.).

Ἀπολυτὸς, ἡ, όν. » Ἄνετος, ἀνειμένος, ἄφετος. relâché.

Ἀπομακρύνω, ῥ. μετ. » Ἀπαλλάσσω (-ττω), ἀφίςημι, ἀπωτέρω τίθημι(-εμαι), νοσφίζω, μακρύνω. éloigner, écarter. ||. ἀπομακρύνομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀφίσταμαι, ἀπέχω, μακρύνω ἐμαυτὸν (Γραφ.). s'éloigner.

Ἀπομεινάρι, ἴδε Περίσσεμμα.

Ἀπομένω (»Κόπρος ἐν ἀγγείῳ ἀπομείνασα, λέγει ὁ Ἡσύχιος) καὶ

Ἀπομνίσκω, ῥ. οὐδ., ἴδε Μένω.

Ἀπομεσήμερα, ἐπ. » Μετὰ μεσημβρίαν, ἀπὸ μεσημβρίας, ἐκ μεσημβρίας (Αἰσχ. Σωκρ.), ἔξω μέσου ἡμέρας (Ξεν. Κυρουπ. Εἰς τὰ Κυνηγ. τὸ ἔχει: » Ἔξω μεσημβρίας). après midi.

Ἀπονιά. » Ἀπονία (» Καί τοι κακὸν μὲν ἀναισθησία σώματι φάρμακον ἀπονίας. « Πλούτ. περὶ Εὐθυμ.), ἴδε Σκληρότης.

Ἄπονος, η, ον, ἴδε Ἀλύπητος καὶ Σκληρός.

Ἀποξενόνω, ῥ. μετ. » Ἀλλοτριόω, ἀπαλλοτριόω. aliéner.

Ἀποξυλωμένος, η, ον (μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν ἐν εἴδει κατάρας, ἑνωμένην πάντοτε μὲ τὸ Ξερός. Ὁ Φώτιος ἔχει. » Λορδὸς, ἀπεξυλωμένος, « τὸ ὁποῖον οἱ λεξικογράφοι ἐπεχείρισαν 'νὰ διορθώσουν διὰ τοῦ » Ἀπολελοξωμένος «, ἐν ᾧ 'δὲν σημαίνει, μὲ φαίνεται, παρὰ τὸν παθόντα λόρδωσιν, ἤγουν ξυλιάσαντα καὶ κοκκαλιάσαντα, καθὼς λέγομεν), ἴδε Κοκκαλιάζω.

Ἀποξυλωμὸς, ἴδε Κοκκάλιασμα.

Ἀποπάνω (προφ. κοιν. Ἀπουπάνου), ἐπ. (τοπ.). »Ὑπεράνωθεν (ἐπὶ ἠρεμίας. »Ὑπεράνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, «). au dessus. » Ἄνωθεν (ἐπὶ κινήσεως). »Ἐπάνωθεν (ἀπ' ἐδῶ παρεμορφώθη τὸ Ἀπανουθειὸ, ἴδε τὰ Προλεγόμενα). d'en haut, de dessus. ||. τὸ Ναύπλιον ἔχει τὸ Παλαμῆδι ἀποπάνω. » Ὑποπέπτωκε. il est dominé. ἴδε καὶ Ἔχω. ||. ἀφ' οὗ ἤπιε νερὸν ἀπὸ 'πάνω, ἴδε Ἐπάνω.

Ἀπόπλυμα, ἴδε Ξέπλυμα.

Ἀποπολλῆς, ἐπ. » Ἐκ(»Πρὸ)πολλοῦ, ἐκ πολλῆς (» Τῆς Φοινίκης σεμίδαλις, ἐκ πολλῆς σφόδρ' ἐζητημένη, « Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. Γ'), πολὺν ἤδη χρόνον, πολλοῦ χρόνου, πάλαι, πρόπαλαι, δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι (Ἀριστοφ.). depuis long temps, dès long temps.

Ἀποριά. » Θαῦμα, θάμβος, ἔκπληξις, ἔκστασις, ἀπορία. étonnement, surprise, θ. ||. εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς ἀπορίαν. »Ἐν θαύματί εἰμι (γίγνομαι). être dans l'étonnement. §. (συνεκδ. λόγος, ὅ,που κινεῖ ἀπορίαν). » Ζήτημα, ζήτησις, ἐρώτημα, ἐρώτησις ἄπορος, ἀπορούμενον, ἀπόρημα, πρόβλημα. question difficile à resoudre, problème, point de controverse.

Ἀποῤῥιξημηὸν (κυρ. τὸ ἀπόῤῥιχμα ἢ ἀπόβαλμα, τὸ σκοτωμένον ἔμβρυον). » Ἔκτρωμα, ἄμβλωμα, ἀμβλωθρίδιον, ἔκβολον. avorton, enfant né avant terme. §. (μεταφ. κάθε πρᾶγμα διὰ ῥίξιμον, τὸ ἀποδιαλοῦδι, τὸ σκουπίδι). »Ἀποῤῥίψιμον, περικάθαρμα, περίψημα, σκύβαλον, περίττωμα, ἐκβόλιμον, ἀπόῤῥιμμα, ἀπόβλημα, ἐκβολιμαῖον. rebut.

Ἀποῤῥιχμένος, η, ον. » Ἀπεῤῥιμμένος, ἀπόβλητος, ἀδόκιμος, ἐκβόλιμος, ἐκθύσιμος (μεταφ.). réjetté, dédaigné.

Ἀποῤῥίχνω, ῥ. μετ. » Ἀποῤῥίπτω, ἀπο-

βάλλω, ἀποδοκιμάζω, ἀποποιέομαι, ἀπωθέομαι, ἀποδιοπομπέομαι. **réjeter, dédaigner.** §. (ἐπὶ γυναικὸς ἢ ζώου ἐγγαστρωμένου), ἴδε Ἀποβάλλομαι.

Ἀπορῶ, ῥ. οὐδ. » Θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, ἐκθαμβέομαι, ἐν θαύματι τίθεμαι ἢ εἰμὶ, ἄγει καὶ θαύματι πέπληγα. **s'étonner, s'émerveiller, être saisi (frappé) d'étonnement**, ἴδε καὶ Χάνω. ||. ἀπυροῦσαν καὶ τὰ ἔχασαν. » Ἐν θαύματι ἦσαν καὶ ἐκπλήξει (Θκδ.). « ||. ἀπορῶ μὲ μερικούς. » Θαυμάζω δέ τινων (τινας). ||. κάμνω ἄλλον 'ν' ἀπορῇ. » Ἐκπλήσσω (-ττω). **étonner, surprendre.**

Ἀποσβολόνω (ἀντὶ Ἀπασβολόω, μουντζουρώνω μὲ ἀσβόλην, καπνιὰν, καταισχύνω, καὶ ἑπομ. βιάζω νὰ σιωπήσῃ), ῥ. μετ., ἴδε Ἀποστομόνω.

Ἀποσπερῆς(-ρὶς), ἐπ. » Ἀφ' ἑσπέρας. **dès le soir.**

Ἀποσπόρι (τὸ), κυρ. τὸ ἀπομεινάρι τοῦ σπόρου καὶ μτφορ. τὸ τελευταῖον παιδί. » Σπόρου λείψανον. **ce qui reste de la semail.**

Ἀποσταίνω (ἄλλοι τὸ γράφουν ὀρθότερον Ἀποσθένω), ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀποκάμνω καὶ Κουράζομαι.

Ἀποστασία » Ἀπόστασις, ἀνταρσία. **insurrection, révolte, θ. rébellion, revolution,** ἴδε καὶ Ἐπανάστασις.

Ἀποστάτης. » Ἀφεστηκὼς, ἀφεστὼς, ἀντάρτης. **rebelle, révolté, insurgé.**

Ἀποστατῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀφίσταμαι. **se révolter,** ἴδε καὶ Ἐπαναστατῶ. ||. εὐθὺς δὲ θ' ἀποστατήσῃ καὶ ὁ Ἀριδαῖος. » Εὐθὺς δ' Ἀριδαῖος ἀφεστήξει (Ξενοφ.).

Ἀποστηθίζω, ῥ. μετ. » Ἐκμανθάνω, ἐκμελετάω, ἀναλαμβάνω (Πλούτ.), ἀναλέγομαι. **apprendre par cœur, recorder (sa leçon).**

Ἀπόστεμα, πάθ. » Ἀπόστημα, ἐμπύημα, **abcès, aposthème.** ||. κάμνει (γίνεται) ἀπόστεμα. » Ἐμπυέει. ||. ὅταν γένῃ ἀπόστεμα εἰς τὸ πλευρόν. » Ὅταν δὲ πλευρον ἐμπυήσῃ. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἔχει (πάσχει ἀπὸ) ἀπόστεμα. » Ἔμπυος.

Ἀποστομόνω, ῥ. μετ. » Ἐπιστομίζω, φιμόω. **confondre, fermer la bouche, déconcerter, démonter.**

Ἀποστραγγίδι (τὸ ἄλλ. Τσήπουρον). » Ἐκπίεσμα, ἀπόθλιμμα, στέμφυλον (Οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμαζαν κυρ. τὰ τῶν ἐλαιῶν· τὰ δὲ τῶν σταφυλιῶν τἄλεγαν) βρύτεα. **marc.**

Ἀποτάζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀποκτῶ.

Ἀποτελειόνω, ῥ. μετ. » Ἐκπεραίνω, διαπράττομαι, ἀποπερατόω, ἀποτελειόω. **achever, accomplir.** §. (μεταφ. ἀντὶ Σκοτόνω) » Διεργάζομαι, ἐξεργάζομαι (Εὐριπ. Ἱππολ. 607), ἐξανύω (Ὅμ. Ἰλ. Λ. 365). **assommer, achever.**

Ἀπότιστος, η, ον. » Ἀκατάρδευτος, ἀνάρδευτος, ἀπότιστος. **qui n'est pas arrosé.**

Ἀποτρελλαίνω, ῥ. μετ. » Παντάπασιν ἐκμαίνω. **rendre tout à fait fou.**

Ἀποτρυγῆδι (τὸ ἄλλ. Τσαμπουρεῖδι). » Ἐπιφυλλίς (ἡ). **grappillon, allebete, θ.**

Ἀποτρώγω (παύω τοῦ νὰ τρώγω, ἀόρ. Ἀπόφαγα), ἴδε καὶ Ἀποδειπνῶ.

Ἀποτυφλόνω, ῥ. μετ. » Ἐκ(» Ἀπο)τυφλόω. **rendre aveugle, faire perdre tout à fait la vue à quelqu'un.**

Ἀποτυχαίνω, ῥ. οὐδ. » Ἀποτυγχάνω, ἁμαρτάνω (» Ὡς τῆς Λέσβου ἡμαρτήκεσαν, « Θκ.), διαμαρτάνω, ἀστοχέω, σφάλλομαι, πταίω, δυστυχέω, διαψεύδομαι, διαπίπτω (» Πολλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκε, καὶ ἐφοβήθη διαπεσεῖν, « Πλάτ.). **manquer son but (son coup), échouer, être frustré, avorter, ne pas reussir.** ||. ὅσοι 'δὲν 'ξεύρουν, καὶ ἀτοί 'τους ἀποτυχαίνουν, καὶ ἄλλους κάμνουν 'ν' ἀποτύχουν. » Τοὺς μὴ εἰδότας αὐτούς τε σφάλλεσθαι, καὶ ἄλλους σφάλλειν (Ξενοφ.). «

Ἀποφάγι. » Δείπνου(» Τραπέζης)λείψανον, ἀποτράγημα (Ἀθήν. ΙΔ', 658), ἴδε καὶ Περίσσεμμα.

Ἀποφαίνομαι, ῥ. ἀποθ. » Δόκησιν παρέχω. **faire semblant,** ἴδε καὶ Ἀποδείχνω.

Ἀποφασίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Γινώ(γνώ)σκω, διαγινώ(γνώ)σκω, προαιρέομαι, δοκεῖ μοι. **resoudre, se resoudre, se déterminer, se décider, prendre le parti.** ||. ἂν ἀπεφάσισες 'να κλαίῃς αἰώνια. » Εἰ κλάειν ἐσαεὶ διέγνωκας. ||. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἀπεφάσισαν. » Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν 'τὸ ἀπεφάσισα. » Δόξαν οὖν μοι. ||. καὶ ἐπειδὴ 'τὸ ἀπεφάσισαν. » Καὶ δόξαν αὐτοῖς. ||. ἀφ' οὗ δὲ 'τὰ ἀπεφάσισαν αὐτὰ καὶ 'τὰ ἐτελείωσαν, τὰ μὲν στρατεύματα ἀνεχώρησαν. » Δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε (Ξεν. Ἑλλ.). «

Ἀπόφασις. » Τὸ δόξαν (δεδογμένον, ἐγνωσμένον). **resolution, décision, détermination.** ||. ἀπόφασις κριτηρίου (βασιλέως, διοικητοῦ κτλ.). » Δόγμα, ψήφισμα. **arrêt, décret.**

Ἀποφασισμένος, η, ον, ἴδε Ἀποφασίζω καὶ § Ἀπελπισμένος.

Ἀποφασιστικὰ, ἐπ. » Ἀποφαντικῶς, (μὲ μετοχὴν) ἐγνωκὼς (διεγνωκὼς) -υῖα, -ὸς, -ό-

τις, κτλ. **décisivement, résolument, déterminément.**

Ἀποφεύγω, ῥ. ἀμ. »Ἐκκλίνω, ἀνα(δια)δύομαι, ἐξίσταμαι, φεύγω, ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω, διακρούομαι. **éviter, parer (le coup),** ἴδε καὶ Γλυτόνω. ||. ἀποφεύγω τὸν πόλεμον. » Φυγομαχέω.

Ἀποφόρι. »Ἄχρηστον ἱμάτιον. **habit (vêtement) usé (qui n'est plus portable).**

Ἀποχαιρετισμός. » Ἀσπασμὸς, ἡ ἐν τῷ ἀπιέναι προσαγόρευσις, ἀπόταξις. **l'action de faire ses adieux.**

Ἀποχαιρετῶ, ῥ. μετ. »Ἀσπάζομαι(»Προσαγορεύω) ἐν τῷ ἀπιέναι, ἀποτάσσο(ττο)μαι (Εὐαγγ. Ὁ Φρύνιχος 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει). **faire ses adieux, dire adieu, prendre congé de.**

Ἄπρακτος(-χτος) (ὁ μὴ ἔχων πρᾶξιν, ὁ ἀπολίτευτος καὶ χωριάτης), η, ον. »Ἀπειρόκαλος, ἀγάγωγος, ἀπαίδευτος, σόλοικος, σκαιὸς, ἀνάρμοστος, ἀδέξιος (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μισθῷ συνόντων). **grossier, inpoli, incivil.** §. (ὁ ἀμάθητος καὶ ἀσυνήθιστος » Κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι Σοφ. Ἀντιγ. ὅπερ ὅμως διορθ. Ἄπρατος, ἀλλ' οὐχ ἧττον ζητητέον), ἴδε Ἀνίδεος.

Ἄπρεπος, η, ον. » Ἀπρεπὴς, ἀπεικὼς, ἀπρόσφορος, ἀνεπιτήδειος, ἀσχήμων, οὐχ εὐπρεπὴς, ἀσύφηλος. **messéant, mal-séant,** ἴδε καὶ Ἀταίριαστος. ||. διότι ἀφ' οὗ ἦλθα πλέον ἐδῶ, εἶνε ἄπρεπον πρᾶγμα 'νὰ μὴ κατορθώσω ὅσα μὲ παρακαλεῖς. »Ἐμὲ γὰρ, ἀφικόμενον ἐνταῦθα, ἄσχημον ἂν εἴη μὴ διαπράξασθαι ἐφ' ἅπερ σὺ παρακαλεῖς (Πλάτ. Ἐπιστ.).« ||. ὅτι ὡμιλοῦσε διὰ ἐμένα ἄπρεπα λόγια. »Ὅτι διαλέγοιτο περὶ ἡμῶν λόγους ἀνεπιτηδείους (Συνέσ.).«

Ἀπροσεξία. » Ὀλιγωρία, ῥεμβασμὸς, ἀπροσεξία (Γρηγ.). **inattention, inadvertance, mégard.** ||. ἐξ ἀπροσεξίας. » Τῷ μὴ προσέχειν. **par mégard, par inadvertance.**

Ἀπρόσεκτος, η, ον. » Ῥεμβόμενος, ῥεμβώδης. **rêveur, distrait, inattentif.**

Ἀπροσκάλεστος, η, ον, ἴδε Ἀκάλεστος.

Ἀρά γε; ἐπ. » Ἆρα; μῶν; ἦ; ἢ γάρ; ἆρά γε; ποτε; **est ce que?** ||. διατί ἄρά γε; »Τί δήποτε;

Ἄραγμα. » Προσόρμισις, ἐγκαθόρμισις, κατάπλους, καταγωγή. **abord.** ||. τόπος διὰ ἄραγμα, ἴδε Ἀραξοβόλι.

Ἀράδα (Εἰς τὸν Δουκάγγ. γράφεται Ῥάδα). » Στοῖχος καὶ Στίχος (» Γράφουσι δὲ τοὺς στίχους οὐκ εἰς τὸ πλάγιον ἐκτείνοντες, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ' ἄνωθεν κάτω καταγράφοντες εἰς ὀρθὸν, « Διόδ. Σικελ. Β'. 57.), γραμμή. **rang.** §. **ligne, fil, rangée,** θ. ||. τράβαξ μίαν ἀράδα. » Γραμμὴν ἄγειν. **tirer une ligne.** ||. ἀράδ'-ἀράδα, ἐπ. »Στοιχηδὸν, ἐπὶ στίχου. **à la ligne, en ligne.** §. (ἡ δίπλα, τὸ Τουρκ. Κάτι). »Δόμος (» Πληρωθέντος δὲ τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον ἐπάνω τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμηρύου,« Φίλ. Μαθηματ.), πλὰξ-ακὸς (ἡ). **couche,** θ. §. (ἡ τῶν ὑφασμάτων). »Ῥάβδος (ὅθεν » Ῥαβδωτὸς χιτὼν, « ὁ ἀραδωτός). **raie,** θ. §. (μεταφ. ἡ τάξις, ὁ βαθμὸς), ἴδε Τάξις. ||. μὲ τὴν ἀράδα (πρῶτα δηλ. ὁ πρῶτος, καὶ ὕστερον ὁ δεύτερος καὶ καθεξῆς), ἐπ. »Ἑξῆς, ἐφεξῆς, κατὰ στοῖχον. **par ordre, de suite.** ||. μὲ τὴν ἀράδα (καταχρ. πρῶτα δηλ. ὁ πρῶτος καὶ ὕστερον ὁ δεύτερος, καὶ πάλιν ὁ πρῶτος καὶ καθεξῆς), ἐπ. » Ἐναλλὰξ, ἐκ περιτροπῆς, ἀμοιβαδὸν, κατ' ἐναλλαγὴν, ἐν μέρει, ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἐκ διαδοχῆς. **alternativement, tour à tour, à tour de rôle.** ||. ἐμβαίνω 'σ τὴν ἀράδα. » Τάσσο(ττο)μαι, τάσσω (-ττω) ἐμαυτὸν, ἐγ(συγ)κατατάσσο(ττο)μαι. ||. καὶ σὺ 'μβαίνεις 'σ ἀνθρώπου ἀράδα; » Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ (Ἡρόδ. Γ'.);

Ἀραδιὰ, ἴδε Ἀράδα.

Ἀραδιάζω, ῥ. μετ. »Τάσσω(-ττω), διατάσσω(-ττω). **disposer, arranger, ranger, aligner.** ||. ἐσὺ 'ως τόσον ἀράδιαζε τὰ σκαμνιά. » Σὺ μέν τοι διατίθει τὰ βάθρα. **en attendant disposez les gradins.** ||. ἀραδιάζω τὸ στράτευμα διὰ πόλεμον. »Τάσσω(-ττω), παρατάσσω(-ττω). **ranger (disposer) en ordre de bataille.** §. (μεταφ.). » Καταλέγω, συνείρω, ἐπαριθμέω. **débiter de suite; compter, énumerer.**

Ἀράδιασμα. » Τάξις, διάθεσις, ἡ κατὰ στοῖχον θέσις. **arrangement, disposition.**

Ἀραδικῶς (μὲ τὴν ἀράδα, χωρὶς διακοπὴν), ἐπίῤ., ἴδε Ἀδιάκοπα.

Ἀραδωτὸς, ή, όν (κυρ. ὕφασμα). » Ῥαβδωτός. **rayé.**

Ἀράθυμος (»ὁ μὴ ῥαθύμως ὀργὴν φέρων,« καθὼς λέγει ὁ Πλάτων. » Ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ, ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν φέρειν, « Νομ. Θ'. ἢ, μᾶλλον, ὁ ῥάθυμος, κατ' ἐπέκτασιν, » Ὁ μετὰ εὐχερείας ἐμπίπτων τῇ ἀθυμίᾳ, καὶ ἀγανακτῶν ἐκ τῆς τοῦ κόσμου περιστάσεως, « καθὼς λέγει ὁ Ἐτυμολόγος· ἢ κατὰ παραφθορ. ἐκ τοῦ » Βαρύθυμος), ή, ον, ἴδε Θυμώδης.

Ἀραθυμῶ (ἐκ τοῦ) » Βαρυθυμῶ (ἴδε τὸ προηγ.), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀγανακτῶ καὶ Θυμόνω.

Ἀράζω, ῥ. μετ. » Ὁρμίζω, προσορμίζω,

encrer. §. ῥ. μέσ. » Καταίρω, κατάγομαι, ὁρμίζομαι, προσ(ἐγκαθ)ορμίζομαι, ἴσχω, προσίσχω, κατίσχω. ||. ἄραξαν εἰς τὸ παραιγιάλιον μεταξὺ Χ. καὶ Ῥ. » Ἔσχον μεταξὺ Χ. καὶ Ῥ. ἐς τὸν αἰγιαλὸν (Θλδ.). ||. ἀπὸ δὲ τὸ παραιγιάλιον τοῦτο, ὅπου ἄραξαν τὰ καράβια. » Ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου, ἔνθα αἱ νῆες κατέσχον (αὐτ.). **jetter l'ancre, aborder, prendre terre.** ||. εἶμαι ἀραγμένος. » Ὁρμέω. **mouiller, être mouillé.**

Ἀρακᾶς (ἀπὸ τῆς αἰτ. πλθ. Ἄρακας, τῆς ὀπ. τὴν ἐν. Ἄρακα, ἀπὸ τοῦ) » Ἄραξ, ακος (ἔχει Κλήμης ὁ Ἀλεξ. Στρωμ. Α., ἡ ἄλλ. Μι ιριώτικη φακῆ), γέν. ἢ ὄσπρ. » Ἄρακος (ὁ) ἄρακον (τὸ), ἀράκιον, ὤχρος (ἰδιαιτ. ὁ κίτρινος). **ciceiole**, θ. ἴδε καὶ Λαθοῦρι.

Ἀραξοβόλι (λιμὴν μικρὸς, ἢ ἀκρογιαλιὰ, διὰ προσωρινὸν ἄραγμα). ναυτ. »Ἀγκυροβόλιον, καταγωγὴ (κάταρσις) ἀναγκαία, ἐπίνειον, ὁρμητήριον, σάλος. **ancrage, mouillage, plage**, θ. **crique**, θ. **lanque**, θ.

Ἀράπης, ισσα, άκι. » Αἰθίοψ. **maure** καὶ **more, negre-esse.** ||. τὸν ἀράπην ἂν λευκαίνῃς, τὸν νεκρὸν ἂν γαργαλίζῃς (παροιμ. διὰ τοὺς ματαιοπονοῦντας). » Αἰθίοπα σμήχειν. **à laver la tête d'un more, on y perd sa lessive.** (Μὲ αὐτὴν ἀναλογοῦν καὶ ἄλλαι πολλαὶ παροιμίαι τῶν ἀρχαίων, παρ. χαρ.) » Τράγον ἀμέλγειν, ὄνον κείρειν, ἀνδριάντα γαργαλίζειν, πλίνθον πλύνειν, γύργαθον φυσᾶν, κατὰ πετρῶν σπείρειν, κοσκίνῳ ὕδωρ ἀντλεῖν, κτλ.

Ἀραποσίτι, γέν. » Πυρὸς ὁ Αἰγύπτιος, * τραγόπυρος. **blé de Turquie** (ou **d'Inde**), **maïs** (Ἀμερικ.).

Ἀραποσυκιὰ, δ. ἴδε Φραγκοσυκιά.

Ἀραπόσυκον, κ. ἴδε Φραγκόσυκον.

Ἀραχνιὰ (προφ. κοιν. Ῥαχνιά). » Ἀράχνη, ἀράχνιον. **toile d'araignée.**

Ἀργὰ (μὲ ἀργοπορίαν). » Σχολαίως, βραδέως, σχολῇ. **lentement.** § (μετὰ τὴν διωρισμένην ὥραν), ἐπ. ἴδε Ξώρας.

Ἀργάζω (ἐκ τοῦ) » Ὀργάζω (κυρ. δουλεύω καὶ προετοιμάζω τὰ τομάρια καὶ τὰ δέρματα, Ἡροδ. Δ', 64), (ἢ ἐκ τοῦ) » Ἐργάζομαι καὶ Κατεργάζομαι (» Κατεργάζον αι δὲ [τὸ σίλφιον] ἄγοντες εἰς τὸν Πειραιᾶ τόν δε τὸν τρόπον. Ὅταν βάλωσιν εἰς ἀγγεῖα καὶ ἄλευρα μίξωσι, σείουσι χρόνον συχνόν· ὅθεν καὶ τὸ χρῶμα λαμβάνει, καὶ ἐργασθὲν, ἄσηπτον ἤδη διαμένει. Τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν .. ἐργασίαν οὕτως ἔχει. « Θεοφρ. Φυτ. ς'. 3.), ῥ. μετ. » Βυρσο(» Σκυτο)δεψέω, βύρσας δέπτω. **apprêter les peaux, tanner, corroyer.**

Ἀργαλειὸς, ἐργ., ἴδε Ἐργαλειός.

Ἄργασις (κυρ. τὸ δούλευμα τῶν δερμάτων καὶ ἡ ὕλη, μὲ τὴν ὁποίαν γίνεται). » Δέψις, βυρσοδεψία, ἐργασία (ἴδε ἀνωτέρω). **l'apprêt des cuirs.**

Ἄργαστος (ἀντὶ Ἀάργαστος ἢ Ἀέργαστος), η, ον (κυρ. δέρμα). » Ἀβύρσευτος, ἀδέψητος, ἀνέργαστος, ἀκατέργαστος. (**cuir**) **non corroyé** (**tanné**).

Ἀργάτης, ἴδε Ἐργάτης.

Ἄργητα, ἴδε Ἀργοπορία.

Ἀργοκινησία. » Βραδυπορία, σχολαιότης. **lenteur**, θ.

Ἀργοκίνητος, η, ον. » Βραδὺς, βραδυκίνητος, βραδυπορῶν, σχολαῖος, δυσκίνητος, νωθρὸς, νωχελὴς, δύσεργος. **lent.**

Ἀργοπατῶ, ῥ. ἀμ. » Βραδυπορέω. **marcher lentement, mesurer ses pas.**

Ἀργοπορία. » Βραδυτής-υτῆτος καὶ Βραδύτης ύτητος (ἡ), μέλλησις, διατριβὴ, τριβὴ, χρόνος. **lenteur**, θ. **longueur**, θ. §. ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις. **retardement, délai.** ||. χωρὶς ἀργοπορίαν, ἐπίῤ., ἴδε Ἀμέσως.

Ἀργοπορῶ, ῥ. μετ. » Χρόνον ἐμποιέω. **differer, retarder.** §. ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω (-ομαι). **remettre.** ||. τὸ ἀργοποροῦσε. » Χρόνον (» Ἀναβολὴ) ἐνεποίει τῷ πράγματι. §. ῥ. ἀμ. » Βραδύνω, μέλλω, χρονίζω, διατρίβω, διαμέλλω, χρονοτριβέω, ἐνδιατρίβω, ὑστερέω, ἀναδύομαι, διατριβὴν ποιέομαι. **tarder.**

Ἀργὸς (ἱερεὺς κυρ.). » Ὁ τοῦ ἱεροπραγεῖν πεπαυμένος (παυθείς). **suspens, interdit.** ||. τὸν ἔκαμεν ἀργόν. » Πάσης αὐτὸν ἔπαυσεν ἱεροπραξίας. **il le suspendit de ses fonctions.** §. (ἡ ἀρσενικὴ μέλισσα), ἔντ., ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Ἀργῶ, ῥ. οὐδ. » Βραδύνω. **demeurer**, ἴδε Ἀργοπορῶ. ||. » Ὁ θεὸς ἀργεῖ, ἀλλὰ 'δὲν λησμονεῖ, « (Παροιμ.) » Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. » Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, « Ὅμηρ.

Ἀρέζω (-σω), ῥ. ἀμ. (φαίνομαι ἀρεστός). » Ἀρέσκω, εὐδοκιμέω, εὐαρεστέω. **plaire.** ||. δὲν ἀρέζω. » Ἀπαρέσκω, ἀπᾴδω, δυσαρεστέω. **déplaire.** ||. ὅταν ἀρέσῃς εἰς τοὺς ἁπλοὺς, θὰ 'πῇ ὅτι 'δὲν ἀρέσεις εἰς τοὺς πραγματευμένους. » Τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς σοφοῖς ἐστιν ἀπαρέσκειν. « §. (εὐχαριστοῦμαι εἰς ἕν τι). » Ἀρέσκω (-ομαι), χαίρω, ἄγαμαι. **se plaire, agréer.** ||. δὲν μὲ ἀρέσει. » Οὐκ ἀρέσκομαι, ἀπαρέσκει μοι (με), οὔ μοι ἀρέσκει, ἀπαρέσκομαι, δυσα-

ρεστέω(-ομαι), δυσχεραίνω, δυσκολαίνω. cela ne me plaît (agrée) pas, il me désagrée, je m'y déplais. ||. τοῦτο 'δὲν μ' ἀρέσει. »Τουτί μ'.. οὐκ ἀρέσκει,« Ἀριστοφ. (Πλ. 349). ||. ὅποια 'τὸν ἀρέσει »Ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι (Πλάτ.). ||. ἓν ὅμως ἀπ' ὅσα εἶπες 'δὲν μ' ἀρέσει. »Ἓν μέν τοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. ||. ἀφ' οὗ ἦλθα ἐδῶ, 'δέν με ἄρεσε καθόλου ἡ ζωὴ αὐτή. »Ἐλθόντα δέ με ταύτῃ ὁ βίος οὗτος οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε (Πλάτ.). «

Ἀρετή. » Ἀρετή, τὸ καλὸν, τὸ δίκαιον. vertu, θ.

Ἀραιά, ἐπ. (κυρ. ἐπὶ τόπου). » Ἀραιῶς. διαλείπων(-ουσα,-ον,-οντες, κτλ.),διὰ πολλοῦ. à clair voie. ||. ταῖς ἐληαῖς 'να ταῖς φυτεύῃς ἀραιά. » Τὰς ἐλαίας διὰ πολλοῦ φυτεύειν (Θεόφρ.). à des grandes distances. §. (καταχρ. δὲ καὶ μεταφορικώτερον ἐπὶ χρόνου): ἀραιὰ καὶ ποῦ, (φρσ.). »Σπανίως, ἐν πολλῷ τινι χρόνῳ, διὰ πολλοῦ χρόνου, ἀραιῶς (Δ. Χρ.). rarement.

Ἀραίωμα. » Ἀραίωσις. raréfaction.

Ἀραιεύω, ῥ. μετ. » Ἀραιόω, μανόω, ἀραιὸν (μανὸν) ποιέω. éclaircir, raréfier.

Ἀριὰ (ἡ) καὶ Ἀριὸς (ὁ), δ. (ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ πριναριοῦ, μὲ φύλλα χωρὶς ἀγκάθια). » Ἀρία.

Ἀρίδα, ἐργ. ἴδε Τρυπάνι. §. (τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ποδαριοῦ, καὶ συνεκδχ. ὅλον τὸ ποδάρι), ἴδε Ποδάρι.

Ἀριστερὰ (ἡ ὀρθότ.)Ἀριστερᾷ (ἴδε Δεξιά), ἐπ. »Ἐπὶ λαιά, ἐξ ἀριστερῶν(-ερᾶς), ἐν ἀριστερᾷ, λαιᾶς χειρὸς (Αἰσχύλ.). du côté gauche. ||. ἔχοντες δεξιὰ τοὺς πελταστάς, καὶ ἀριστερὰ τοὺς τοξότας. » Ἔχοντες δεξιοὺς τοὺς πελταστάς, ἀριστεροὺς δὲ τοὺς τοξότας (Ξεν. Κυροπ.). «

Ἀριστερὸς, ή, όν. » Λαιὸς, εὐώνυμος, ἀριστερός. gauche. ||. τὸ ἀριστερὸν χέρι. »Ἡ λαιὰ (εὐώνυμος, ἀριστερὰ) (ἐλλειπτ. τοῦ Χείρ.).

Ἀρκετὰ, ἐπ. » Ἱκανῶς, ἀρκούντως, ἀποχρώντως, ἐπιεικῶς, ἅλις, ἐφ' ἱκανὸν, εὖ μάλα, αὐτάρκως. assez, suffisamment. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Εὐ, καλῶς)· ἀρκετὰ μεγάλος (γιερὸς, πλατὺς, κτλ.). » Εὐμεγέθης (»Εὐπαγὴς, »Εὐπλατὴς, κτλ.), (τὸ ὁποῖον καὶ διὰ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλήξεως εἰς ούτσικος ἐκφράζει ἡ καθ' ἡμᾶς συνήθεια. » Μεγαλούτσικος, Γιερούτσικος κτλ.), ἴδε καὶ Μικρούτσικος.

Ἀρκετὸς, ή, όν. » Ἱκανὸς, ἀποχρῶν, αὐτάρκης, ἀρκῶν, ἀρκετὸς (μεταγ.). suffisant. §. (ἄνθρωπος), ἴδε Ἄξιος. ||. εἶμ' (ἢ 'δὲν εἶμ') ἀρκετός. » Ἀρκέω, ἱκανόω, ἐξαρκέω, αὐτάρκης εἰμί. être propre (suffisant), ἴδε καὶ Φθάνω.

Ἀρκοῦδα, ζ., »Ἄρκτος (ἡ). ours.

Ἀρκουδάκι, ζ. » Ἀρκτύλος. ourson.

Ἀρκουδίζω (προπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, κυρ. διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν 'βγαίνουν 'σ τὸ ποδάρι. Εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὸ λέγουν Βουσειλίζω, τὸ ὁποῖον ἴσως ἔχει κἄποιαν σχέσιν μὲ τὸ »Εἰλίποδας βοῦς τῶν ποιητῶν), ῥ. ἀμ. » Τετραποδηστὶ(-στὶ) βαίνω, τετραποδίζω, ἕρπω τετραποδίζων (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Α.). marcher à quatre pattes.

Ἀρκουδόβατον, φ., » Ἄκανθος(-θα), ἐρπάκανθα. acanthe, épine, θ.

Ἀρκουδόπουλον, ἴδε Ἀρκουδάκι.

Ἅρμα (τὸ). (» Ἡ τοῦ ἅρματος λέξις καὶ ἐπὶ ὅπλου λέγεται· Ῥωμαϊκὸν δὲ τοῦτο, « Εὐσταθ. Ἰλ. Β. 484). » Ὅπλον. arme, θ.

Ἀρμάδα. » Στόλος, ἀπόστολος. flotte, θ. escadre, θ.

Ἀρμαθιά. » Ὁρμαθὸς (ὁ). trousseau.

Ἀρμαθιάζω, ῥ. μετ. » Ὁρμαθίζω, συνείρω (» Συνείρων τοὺς σπίνους, πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ, « Ἀριστοφ. Ὄρν.), εἰς ὁρμαθὸν συνείρω (συμπλέκω). enfiler; tresser.

Ἀρμάρι (τὸ Τουρκ. δουλάπι. ὁ Κορ. Ἄτ. Τόμ. Α., λέγει ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ »Ἀρμαλιά, ἡ τροφή. Ὁ ἐτυμολόγος Μανουὴλ ὁ Μοσχόπουλος γνωμοδοτεῖ ὅτι πρέπει 'να λέγεται Ἑρμάριον, καθότι 'τὸ παράγει ἀπὸ τοὺς Ἑρμᾶς, δηλ. τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ, τὰ ὁποῖα τῷ ὄντι ὡμοίαζαν δουλάπια). » Σκευοθήκη, φωριαμός. armoire, θ. ||. τὸ ἀρμάρι τοῦ τραπεζορειοῦ. »Κυλικεῖον, ἀγγο(ἐγγυ)θήκη. buffet.

Ἀρματόνω, ῥ. μετ. » Ὁπλίζω, ἐξ(καθ)οπλίζω. armer. ||. ἀρματόνω τὸ καράβι ('τὸ ἑτοιμάζω δηλ. καὶ τὸ ἐφοδιάζω μὲ ὅσα εἶνε διὰ τὸ ταξεῖδι ἀναγκαῖα). » Ἐξαρτύω, καταρτίζω, ἐπισκευάζω, ναυστολέω. équiper (agréer, appareiller) un vaisseau. ||. ἀρματόνομαι, ῥ. μέσ. » Τὰ ὅπλα τίθεμαι (ἀναλαμβάνω, περιτίθεμαι), ὁπλίζομαι, κτλ. s'armer.

Ἀρματωλὸς » Ὁπλίτης, ὁπλοφόρος. gendarme.

Ἀρμάτωμα. » Ὅπλισις, ὁπλισμός, ἐξόπλισις, ἐξοπλισμός. armement, équipement.

Ἀρματωμένος, η, ον. » Ἔνοπλος, ὁπλίτης (ὁ), ὁπλῖτις (ἡ), ὁ (ἡ, τὸ, αἱ, τὰ, κτλ.) ἐν ὅπλοις, ὁπλοφορῶν. armé. ||. περπατῶ ἀρματωμένος. » Ὁπλοφορέω, ἐν ὅπλοις ἀναστρέφομαι. ||. ὅλοι οἱ Ἕλληνες (τὸν και-

ῥὸν ἐκεῖνον) περπατοῦσαν ἁρματωμένοι. »Ἡ Ἑλλὰς ἅπασα ἐσιδηροφόρει (Θουκ. Α.). «

Ἁρματωσιά. »Ὅπλισις, σκευὴ, πανοπλία, παντευχία. **armure**, θ. ‖. ὅλην τὴν ἁρματωσιὰν τοῦ καραβιοῦ. » Πᾶσαν τὴν τῆς νεὼς διαρτίαν,» Τζέτζ. **le gréement complet du vaisseau.**

Ἄρμεγμα. » Ἄμελξις. **l'action de traire (tirer).**

Ἀρμέγω, ῥ. μετ. » Ἀμέλγω, βδάλλω. **traire, tirer.** ‖. γυναῖκες γερόντισσαις πλέον, ταῖς ἦλθε γάλα, ἐπειδὴ ἀρμέγοντο. » Βδαλλομέναις ἤδη πρεσβυτέραις προῆλθε γάλα (Ἀριστοτ. Ζ. Γ'. 16.). « ‖. (καὶ μτφορ.) ἀρμέγεις τοὺς ξένους ὅσοι ἔχουν κἄτι τι. » Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους (Ἀρσφ. Ἱππ. 326). «

Ἀρμενίζω, ῥ. ἀμ. » Πλέω, οὐριοδρομέω, θαλασσοπλοέω, πλησίστιος φέρομαι, ναυστολέομαι. **cingler, voguer, naviguer.**

Ἄρμενον (κυρ. τὸ κατάρτι τοῦ πλοίου μὲ τὰ πανιὰ καὶ σχοινιά του.). » Ἄρμενον (» Ἐν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ, « Ὅμηρ. Ὀδυσ. Ε. 254. » Σκοπητέον δὲ, λέγει ὁ Εὐστάθιος, μήποτε ἡ Ὁμηρικὴ αὕτη κλῆσις τοῦ ἀρμένου τῷ ἱστῷ ἐπικρίου, παρήγαγε τοὺς πολλοὺς, ἄρμενα, ἰδιωτικώτερον μὲν, ὅμως δὲ οὐκ ἀλόγως, τὰ ἱστία καλεῖν «), ἱστίον (» Κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα. Θεόκρ. Εἰδ. ΚΒ'.). **voilure**, θ. **agrès.** §. (συνεκδ. δὲ καὶ τὸ πλοῖον αὐτό). » Σκάφος. **voile.** ‖. φάνηκαν τριάντα ἄρμενα (πλοῖα δηλ. κατὰ συνεκδοχήν). »Τριάκοντα σκάφη. **trente voiles.**

Ἅρμη, ἴδε Ἅλμη.

Ἁρμιά, (ὀρθ.) Ἁρμηά (ἐκ τοῦ) »Ἁλμαία, ἁλμὰς (κυρ. ἐλαία ἢ γογγύλη), (ἡ Τουρκ. τουρσή). » Δριμὰς, ταριχευτὸν, ἁλμευτὸν, τάριχος (ὄξει ἢ ἅλμῃ ἐσκευασμένον), ὀξωτὸν (Εὐστάθ.), τύβαρις (ὠνομάζοντο ἀπὸ τοὺς Δωριεῖς ἰδιαιτέρως τὰ 'ξειδάτα σέλινα), ἀβυρτάκη (κυρ. ἡ κάππαρι, ἴδε Σαλάτα εἰς τὸ Παράρτημα). **confit au vinaigre ou dans la saumure.** ‖. κάμνω ἁρμηάν. » Ἁλμεύω, ταριχεύω. **confire au vinaigre, conserver dans la saumure.**

Ἁρμόλυνθος (τὸ ἄγουρον ἢ 'μισογενωμένον σῦκον). »Φήληξ, ὄλυνθος, κόκκυξ-υγος. **figue qui n'est pas mûre ou qui ne le devient jamais.**

Ἀρνάκι. » Ἀρνίον. **agnelet.**

Ἀρνί. » Ἀμνὸς, ἀρνὸς (καὶ ἄρς, ἄκλιτον, ὅθεν τὸ πληθ. οἱ ἄρνες. **agneau.**

Ἀρνιακὸ (τὸ δέρμα τοῦ ἀρνιοῦ), ἴδε Προβιὰ καὶ Ψοφάκι.

Ἀρνήσιος, α, ον. » Ἄρνειος. **d'agneau.**

Ἀρνοπέτα (ἡ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. πουράντζα), φ., »Βούγλωσσον. **bourrache**, θ. **buglosse.**

Ἀρνοῦμαι (προφ. κοιν. Ἀρνηοῦμαι), ῥ. ἀποθ. » Ἔξαρνός εἰμι (γίγνομαι), ἀπόφημι, ἀρνέομαι, ἀπαρνέομαι, ἀναίνομαι, ἀπανaίνομαι, ἀνανεύω, (ἀπέπω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) ἀπειπεῖν καὶ ἀπείπασθαι (» Ὁ δὲ τὴν πατρίδα ἀπείπατο καὶ Θούριος ἀνεῤῥήθη«). **nier, dénier, rénier, désavouer.** ‖.'δὲν 'τὸ ἀρνοῦμαι. »Φημὶ, σύμφημι, ὁμολογέω. **être (tomber, demeurer) d'accord, convenir.** ‖. ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρὸς ἀρνοῦμαι τὴν φιλίαν σου. » Ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σοι τῆς φιλίας (Αἰσ. Μυθ.). ‖. ἀρνεῖσαι (ἀφήνεις) τὸν διάβολον; » Ἀποτάσσῃ τῷ Σατανᾷ; **renoncer à.**

Ἁρπαγή. » Ἁρπαγή. **rapine**, θ. **concussion, vexation.**

Ἅρπαγμα. » Ἁρπαγή, ἁρπαγμὸς (μεταγ.). **ravissement, rapt** καὶ **enlevement** (κυρ. γυναικὸς κτλ.).

Ἅρπαγος, η, ον.»Ἅρπαξ, ἁρπακτὴς(-ὴρ), ἁρπάκτωρ. **rapace, pillard, ravisseur, concussionnaire** (κυρ. δημοσίων χρημάτων).

Ἁρπάζω, ῥ. μετ. » Ἁρπάζω. **ravir, gripper, enlever** (κυρ. γυναῖκα κτλ.), **usurper** (κυρ. βασίλειον, θρόνον κτλ.). ‖. 'τὸν ἅρπαξ' ἀπ' τὰ ποδάρια. » Συναράμενος τῶν σκελῶν.

Ἁρπακτικὰ(-χτικὰ), ἐπ. » Ἁρπάγδην, ἁρπαλέως, ἁρπακτικῶς. **avidement, avec rapacité.**

Ἁρπάχτρα (» ἄμορφόν τι καὶ σαρκοειδὲς κύημα,« Πλούτ.). » Μύλη, ἐπικύημα. **mole**, θ. **faux-germe, superfétation** (ἰατρ.).

Ἀρπεδόνια (τὰ περισσέμματα τοῦ στημονιοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Ἀρπεδόνη καὶ Ἀρπεδὼν (τὸ νῆμα, ἡ κλωστή. » Ἀραχναίῃς εἴκελον ἀρπεδόσι, « Σουΐδ.), ἴδε Πρόκροσσαις.

Ἀρπίτα, φ., ἴδε Ἀρνοπέτα.

Ἁρπῶ (ἐκ τοῦ) »Ἁρπάω—Ἁρπάζω.

Ἀῤῥαβῶνα (ἡ) καὶ Ἀῤῥαβῶνας (ὁ) .»Ἀῤῥαβὼν (ὁ), ἐγγύη, ἐγγύησις, μνηστεία, μνήστευμα, τὰ προτέλεια. **fiançailles**, θ, πλ. **accordailles**, θ. πλ. §(τὸ προκαταβαλλόμενον δι' ἀσφάλειαν τῆς συμφωνίας, Τουρ. πεϊ).» Ἀῤῥαβὼν, προτίμιον, μνῆστρον, προκαταβολή. **arrhes**, πλ. **denier à Dieu.**

Ἀῤῥαβωνιάζω, ῥ. μετ. » Κατεγγυάω, προμνηστεύω, παρεγγυάω, ἐγγυάω (-ομαι), ἁρμόζω(-ομαι). **fiancer, accorder.** ‖. σᾶς ἀῤῥαβώνιασα μὲ ἕνα ἄνδρα. » Ἡρμοσάμην

ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ (Γραφ.). « ||. ἀῤῥαβωνιάζομαι, ῥ. μεσ. » Ἁρμόζομαι (» Ἁρμοσάμενος Τέλυος θυγατέρα, « Ἡρόδ.), προμνηστεύομαι, κατεγγυάομαι, ἀῤῥαβωνίζομαι. se fiancer..

Ἀῤῥαβωνιαστική. » Μνηστή, μεμνηστευμένη, κατηγγυημένη, ἐγγυητή. accordée, fiancée.

Ἀῤῥαβωνιαστικός. » Μνηστήρ, μνήστωρ, μεμνηστευμένος, κατηγγυημένος. fiancé, accordé, futur.

Ἄῤῥαφτος, η, ον. » Ἄῤῥαφος (-*πτος), ἀῤῥαφής. qui n'a pas été cousu.

Ἀῤῥώστιά. » Νόσος (ἡ), ἀσθένεια, νόσημα. maladie, θ. §. λοιμὸς, ἐπιδημικὸν νόσημα, φθόρος. épidémie θ. contagion, maladie contagieuse, claveau καὶ θ. clavelée (ἰδιαιτ. τῶν προβάτων, ἡ Ἑλλην.) φλυκτὶς, ἴδε καὶ Συρμὸς καὶ Ψόφος. ||. ἔπεσ' ἀῤῥώστια, ἴδε Πέφτω.

Ἀῤῥωστιάρης (χυδ.), α, ικον, ἴδε Φιλάσθενος.

Ἄῤῥωστος, η, ον. » Νοσῶν-οῦσα, ἀσθενῶν-οῦσα, κάμνων-ουσα, ἀσθενὴς (ὁ καὶ ἡ), ἀῤῥωστος (κυρ. ὁ ἀνήμπορος, ὁ φιλάσθενος). *malade*, infirme.

Ἀῤῥωστῶ, ῥ. οὐδ. »Νοσέω, ἀσθενέω, κάμνω, πονήρως ἔχω τοῦ σώματος, ἀῤῥωστέω, (κυρ. εἶμαι ὄχι ἐντελῶς ἄῤῥωστος, ἀλλ' ἀνήμπορος. ὁ Δίων Κάσσ. ὅμως ἔχει: » Μέχρις οὗ, νόσου λοιμώδους γενομένης, καὶ αὐτὸς ἠῤῥώστησε«). souffrir, être (tomber) malade. ||. ἐπτὰ 'μέραις ἀφ' οὗ ἀῤῥώστησεν, ἀπέθανε. » Καὶ ἑβδομαῖος ἀφ' οὗ ἔκαμεν, ἐτελεύτησε.

Ἀρσενικοθήλυκος, η, ον. » Ἀνδρόγυνος, ἑρμαφρόδιτος, γύνανδρος, ἀῤῥενόθηλυς. hermaphrodite, ambigu.

Ἀρσενικὸς, ή, όν. Ἄῤῥην καὶ Ἄρσην-ενος, mâle, masculin (Γραμματ.).

Ἀρτιχιονάρι, τ., ἴδε Λιβαδοπέρδικα.

Ἀρτυμὴ (τὸ μὴ νηστήσιμον φαγεῖ). » Κρεωφαγία. gras. ||. τρώγω ἀρτυμήν. » Κρεωφαγέω. faire (manger) gras.

Ἀρτύνω (κυρ. δίδω κρέας εἰς νηστεύοντα), ῥ. μετ. »Κρέα παρατίθημι. servir (donner à manger) de gras. ||. ἀρτύνομαι, ῥ. μέσ. » Λύω (» Καταλύω) τὴν νηστείαν, κρεωφαγέω. rompre le carême. §. (καλλήτερον ὅμως 'να ταχθῇ ἡ λέξις εἰς τὸ καρύκευμα τῶν φαγητῶν, ἀναλαμβάνουσα τὴν ἀρχαίαν 'της σημασίαν). »Καρυκεύω, σκευάζω, ἀρτύω. assaisonner.

Ἀρὺς, ειά, ύ. »Ἀραιὸς, μανός. clair, rare.

Ἀρχάριος, α, ον. » Πρωτόπειρος, ἀρτιμαθής. commençant, apprentif, novice.

Ἀρχή. » Ἀρχὴ, ἔναρξις. commencement. ||. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐπ. »Ἀπ'(»Ἐξ) ἀρχῆς, τὸ ἐξ ἀρχῆς (Δημοσθ.), ἄνωθεν. dès le commencement. ||. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου. » Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου (Γραφ). dès l'origine du monde. ||. εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐπ. » Ἐν ἀρχῇ, κατ' ἀρχὰς, τὸ κατ' ἀρχὰς, τὰς ἀρχὰς (Πολύβ.). au commencement; d'abord. ||. πρῶτα καὶ ἀρχὴ, (φρσ.). » Ἐν πρώτοις, τὴν ἀρχὴν, ἀρχήν. d'abord. ||. περὶ τὴν ἀρχὴν (τὰς ἀρχὰς) τοῦ Ἰουνίου. »Περὶ τὸν ἑκατομβαιῶνα ἀρχόμενον,« Ἀριστ. vers le commencement de Juin.

Ἀρχήτερα, ἐπ., ἴδε Προτήτερα.

Ἀρχίδι (ἀπὸ τοῦ) »Ὀρχίδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ὄρχις (ὁ), δίδυμος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). testicule.

Ἀρχίζω }, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἄρχομαι,
Ἀρχινῶ } ἄρχω, ἀρχὴν ποιέομαι, ἅπτομαι, ἔχομαι. commencer, entamer, se prendre (se mettre) à. ||. ὅταν ἀρχίσουν 'να ὡριμάζουν τὰ σῦκα. » Ὅταν τὰ σῦκα ἄρξηται πεπαίνεσθαι, « Ἀριστ. lorsque les figues commencent à murir. ||. ὅταν ἀρχίσουν 'να τελειόνουν ('να ὀλιγοστεύουν) τὰ βαλανίδια. » Ὅταν ὑπολίπωσιν αἱ βάλανοι, « Ἀριστ. ||. ἀρχινῶ δουλειάν. »Ἔργου ἔχομαι, ἐπ' ἔργον τρέπομαι. se mettre à travailler. ||. ἄρχισεν ὁ πόλεμος. » Ἐν χερσὶν ἡ μάχη ἐγένετο. le combat s'engagea. ||. εὐθὺς ἀπ' οὗ (καθὼς, ὅτι) ἄρχισεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος. » Εὐθὺς καθισταμένου τοῦ πολέμου. ||. διατὶ ἄρχισεν αὐτὴ ἡ ὁμιλία. « Οὗ ἕνεκα ὅδε ὁ λόγος ὡρμήθη.

Ἀρχιμηνιά, ἴδε Πρωτομηνιά.

Ἀρχιχρονιά. » Ἡ τοῦ ἔτους ἔναρξις (εἴσοδος). le commencement de l'année, le jour (le premier jour) de l'an.

Ἀρχονταίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Πλουταίνω.

Ἄρχοντας (ὁ ἔχων ἀξίωμα). » Ἄρχων. magistrat, ἴδε καὶ Ἀξιωματικός. §. (συνεκδοχ. ὁ Πλούσιος), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀρχοντιά, ἴδε Ἀξίωμα.

Ἀρχοντικὸν ('σπίτι κυρ.). » Ἀρχεῖον, ἡ τοῦ ἄρχοντος οἰκία (ἑστία). hotel, palais.

Ἀρχοντολόγι. »Αἱ ἀρχαὶ, τὰ τέλη, οἱ ἐν τέλει, τὸ ἀρχοντικὸν (» Καὶ τοῦ ἀρχοντικοῦ ὅσον ἐπίλεκτον,« Ἀνν. Κομν.). la noblesse, la magistrature, les personnes de qualité (de distinction etc).

Ἀρχοντόπουλον, οὗλα, ἴδε Εὐγενής. ||. ἢ δεῖρ' 'το τ' ἀρχοντόπουλον, ἢ μὴν 'τὸ δοκιμάζῃς (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Κρέα χελώνης ἢ φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν (Σουΐδ.). »

Ἄρωρα (χυδ. ἀντὶ) » Ἄωρα (τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν: » ἄρωρα πάρωρα), ἐπ. » Ἀωρί. à contre temps ||, τὴν νύκτα ἄρωρα-πάρωρα. » Ἀωρὶ τῆς νυκτὸς (τῶν νυκτῶν).

Ἂς (ἄλλοι τὸ γράφουσιν Ἄς), μόρ. (ἀναλεγεῦν μὲ τὴν λεγομένην Ἀὐθυπότακτον ἔγκλισιν καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τῆς Προστακτικῆς.). (Σημ. Ἐὰν ἐσχηματίσθη, καθὼς λέγουν, ἀπὸ τοῦ) » Ἄφες (» Ἄφες ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται, « Εὐαγγ. » Ἄφες ἀνθήση πρῶτον, « Ἐπικτ., πρέπει τὰ ἐπιφερόμενα τρίτα ἑνικὰ πρόσωπα, τῶν μὲν Β'. Ἀορίστων νὰ γράφωνται μὲ ει: ἂς ἔλθει, ἂς κάμει, ἂς εἶναι κτλ. τῶν δὲ Α. μὲ η: ἂς καθίση, ἂς ἀνθήση, κτλ.) ||. ἂς λογαριάσωμεν, περαματάρη, πόσα μὲ χρεωστεῖς ἕως τώρα. » Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, πόσα μοι ὀφείλεις ἤδη (Λκ.).« ||. ἂς γένει τὸ θέλημά σου. » Γεννηθήτω τὸ θέλημά σου.« ||. ἂς εἶναι. » Εἶεν, ἔστω. §. ἐπ. εὐκτ., ἴδε Ἀμποτε. ||. ἂς ἤρχουμουν! » Ὡς ὄφελον ἀφικέσθαι. que n'étais-je venu. ||. ἂς 'τὸν ἔβλεπα καὶ ἂς 'πέθαινα! » Τεθναίην εὐθὺς αὐτὸν θεασάμενος! » Ἰδόντα με καὶ λίποι αἰών !« Ὁμηρ.

Ἀσαβάνωτος, η, ον. » Ἀκήδευτος. qui n'a pas été enseveli.

Ἀσαβούρωτος, η, ον (καράβι).» Ἀνερμάτιστος. (navire) qui n'a pas de lest.

Ἀσαράντιστος, η (κυρ. λεχῶνα), ον. » Ἧς οὔπω αἱ τοῦ καθαρισμοῦ (τῆς καθάρσεως, τῶν λοχίων) ἡμέραι πεπλήρωνται. §. (ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα μολυσμένον). » Ὁ μήπω συμπληρώσας τὸν τοῦ καθαρισμοῦ χρόνον. qui n'a pas achevé sa quarantaine.

Ἀσέραντος, π., ἴδε Φλῶρι.

Ἀσάρωτος, η, ον. » Ἀκόρητος, ἀφιλοκάλητος (Εὐσταθ. Ἰλ. Ν. 635).

Ἀσβεστάδικον (ἐργαστῆρι κυρ.). » Ἀσβεστουργεῖον. chaufour, ἴδε καὶ Καμίνι.

Ἀσβεστᾶς. » *Ἀσβεστουργὸς, ἀσβέστου καμινευτὴς(-τήρ). chaufournier.

Ἀσβέστης. » Τίτανος, ἄσβεστος (κυρ. ὁ μὴ σβυσμένος μὲ τὸ νερὸν), κονία (κυρ. ὁ σβυσμένος καὶ λυωμένος. chaux, θ.

Ἀσβεστόνω, ῥ. μετ. » Κονιάω, ἀλείφω, (» Ἔτυχε πρὸς σφᾶς οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, « Θουκ. Γ.), τιτανόω. crépir, enduire.

Ἀσβεστόπετρα, ὀρ. » Τιτανόλιθος (ἡ). *pierre à chaux.

Ἀσβέστωμα. » Ἀλοιφὴ, κονίασις. l'action de crépir, crépissure, θ.

Ἀσβὸς. ζ. » *Μέλης(ὁ), *μελὶς (ἡ), τρόχος (Ἀρις. Γεν. 2. Γ'. 6.). blaireau, taisson.

Ἀσβὸς (εἶδ. σκωληκιοῦ ἀμπελοφθόρου), ἔντ.» Ἀλωπεκὶς, ἴξ, ἄψος. ver coquin, lisette, θ. coupe-bourgeon, bêche, θ.

Ἄσβυστος (κυρ. ἀσβέστης), η, ον. » Ἄσβεστος (τίτανος). (chaux) vive.

Ἀσήκωτος, η, ον. » Ἀβάστακτος. qu'on ne peut lever.

Ἀσημάδευτος, η, ον. » Ἀσήμαντος, ἀκατασήμαντος, ἀσημείωτος. qui n'est pas marqué, qui ne porte point de marque (signe).

Ἀσήμαντος, η, ον. » Ἄσημος, ἀφανὴς, ἄδοξος, ἀνώνυμος, ἀκλεὴς, ταπεινὰ πράττων. insignifiant; obscur.

Ἀσημένιος, α, ον. » Ἀργύρεος καὶ (κρσ.) ἀργυροῦς. d'argent. §. argenté.

Ἀσῆμι (ἀπὸ τοῦ) » Ἄσημον (ἀργύριον, κυρ. τὸ ἀβούλωτον, τὸ ἄκοπον. » Τῆς δὲ ἀργυρᾶς χώρας, ἐν ᾗ πλεῖστα λέγεται εἶναι μέταλλα ἀσήμου, ὑπέρκειται... ἡ χρυσῆ χώρα, καὶ αὐτὴ πλεῖστα μέταλλα ἔχουσα χρυσίου,« Πτολεμ. Γεωγρ. Ζ'). » Ἄργυρος, ἀργύριον. argent. ||. ἀσῆμι τῆς ζούλας. » Ἐπίσημον, δόκιμον. qui est au titre.

Ἀσημικόν. » Ἀργύρωμα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). argenterie, θ. vaisselle (service) d'argent, θ.

Ἀσημόνερον (χημ. κατασκ.) » Βασιλικὸν ὕδωρ. eau forte, θ.

Ἀσημόνω, ῥ. μετ. » Ἀργυρόω, καταργυρόω. argenter.

Ἀσημόπετρα (τὸ Τουρκ. μεχέγκτασι). » Λυδία (» Βάσανος » Δοκιμῖτις) λίθος. pierre de touche.

Ἀσημόχωμα. » Ἀργυρῖτις (γῆ), ἀργύρου ψήγματα. sable d'argent.

Ἀσιακτος(-χτος), η, ον. » Ἀνώμαλος. inégal, qui n'a pas été applani, ἴδε καὶ Ἀσυγύριστος.

Ἀσκάλιστος, η, ον. » Ἀσκάλευτος, ἄσκαλτος, ἄσκαλος. qui n' est pas bêché ou sarclé.

Ἀσκέπαστος, η, ον. » Ἀσκεπής. qui n'est pas couvert, découvert.

Ἄσκαφτος, η, ον. » Ἄσκαφος(-πτος). qui n'a pas été bêché (foui).

Ἀσκηταρειό. » Ἀσκητήριον, ἡσυχαστήριον. hermitage.

Ἀσκητεύω, ῥ. οὐδ. » Τὸν ἀσκητικὸν μέτειμι βίον, ἀσκητικῶς βιόω (διάγω), ἐνασκέομαι. mener la vie anachorétique.

Ἀσκητής. » Ἀναχωρητὴς, ἐνασκούμενος. anachorète, hermite.

Ἀσκί (τὸ Τουρκ. τουλοῦμι). » Ἀσκὸς, θύλαξ καὶ θύλακος. outre, θ.

Ἀσκόλυμπρος, φ., ἴδε Σκόλυμπρος καὶ Κεφαλάγκαθον.

Ἀσκομαντοῦρα (ἡ χυδ. Γκάϊδα ἢ Κάϊδα), ὄργ. μουσ. » Ἀσκὸς (»Αὐλεῖν ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβάλλοντας,« Δίων Κάσ.), ἄσκαρος, ἀσκαύλιον. musette, θ. cornemuse, θ.

Ἀσκομαχητὸν (τὸ), ἴδε Ἀγκομαχητόν.

Ἀσκομαχῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀγκομαχῶ.

Ἀσκόνταφτος, η, ον. »Ἀνόλισθος, ἀπτὼς -ῶτος. qui ne bronche pas.

Ἀσκούπιστος, η, ον, ἴδε Ἀσάρωτος.

Ἄσμα (τὸ), πάθ. (χυδ. ἄντι) » Ἄσθμα, δύσπνοια, ὀρθόπνοια. asthme, courte-haleine, θ.

Ἀσπάλαχτη (εἶδος ἀγκάθωτοῦ χαμοδένδρου μὲ κίτρινα ἄνθη). » Ἀσπάλαθος (ἡ). aspalathe.

Ἄσπαρτος, η, ον. »Ἄσπαρτος, ἄσπορος. qui n'est pas semé.

Ἄσπαστος, η, ον. »Ἄῤῥηκτος, ἀῤῥαγής. qu'on ne peut pas rompre (casser).

Ἀσπίθα (ἡ ἄλλ. Τσιμπλίδα), ἴδε Σπίθα.

Ἀσπράδα, ἴδε Ἀσπρίλα.

Ἀσπράδι (τοῦ αὐγοῦ). » Λευκὸν (ὠοῦ), λεύκωμα, ὀρνίθων γάλα (κατὰ τὸν Ἀθήναιον). blanc d'œuf ||. τὸ ἀσπράδι τοῦ 'μματιοῦ. »Τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν (ἰατρ.). l'albuginée. §. (τὸ φυκιασίδι). » Ψιμμύθιον καὶ Ψιμύθιον καὶ Ψιμίθιον. blanc, céruse, ἴδε καὶ Φυκιασίδι.

Ἀσπρειδερὸς, ή, όν. » Ὑπόλευκος. blanchâtre.

Ἀσπρίζω, ῥ. μετ. »Λευκαίνω (-όω). blanchir. ||. ἀσπρίζω τοῖχον μὲ ἀσβέστην, (Τουρκ. μπαδαναλαδίζω ἢ σουβαδίζω), ἴδε Ἀσβεστόνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Λευκαίνομαι (-όομαι). blanchir. §. ἀσπρίζω (ἀσπρίζουν δηλ. ἡ τρίχες μου). » Πολιόομαι. blanchir.

Ἀσπρίλα. » Λευκότης, τὸ λευκόν. blancheur, θ.

Ἄσπρισμα. » Λεύκανσις. blanchiment, blanchissage (κυρ. πανιοῦ καὶ πανικῶν). ||. ἄσπρισμα τοίχου μὲ ἀσβέστην (Τουρκ. μπαδαναλάδισμα ἢ σουβάδισμα), ἴδε Ἀσβέστωμα.

Ἀσπρογένης. » Πολιὸς, λευκόθριξ-ότριχος. chenu.

Ἀσπροκίτρινος, η, ον. » Ὠχρόλευκος.

Ἀσπράκλημα (τὸ ἄλλ. Χούμελι), φ. ἴδε Βρουνιά.

Ἀσπροκόκκινος, η, ον. » Εὔχρους, ῥοδόχρους. qui a un teint de roses (vermeil).

Ἀσπρόκωλος, π. (κατὰ λέξιν εἶνε ὁ » πύγαργος, εἶδος ἀετοῦ· συνήθως ὅμως ὀνομάζεται ὁ) » Μελαγκόρυφος (ἢ ἡ) » Οἰνάνθη. motteux, cul-blanc, (κατὰ τὸν Δουκάγγ.) pivoine, ἴδε καὶ Καλογρήτσα.

Ἀσπρολούλουδον (τὸ ἄγριον χαμόμηλον ἢ τὸ κοπρολούλουδον. Ἕνε διαφόρων εἰδῶν), ἄνθ. »Ἀστερὶς, ἀστερία (πόα), ἀνθεμὶς, ἄνθεμον, ἀνθέμιον, λευκανθέμιον, μελάνθεμον, ἠράνθεμον (κυρ. τὸ πορφυρανθὲς), κηράνθεμον, χρυσοκόμη, καλλία, ἀργεμώνη. marguerite, θ. camomille (sauvage). paquerette, θ.

Ἄσπρος (ἐκ τοῦ asper, asperum, κυριολεκτουμένου ἐπὶ τῆς τραχείας καὶ ξηρᾶς, ἑπομένως ἀδένδρου καὶ διὰ τοῦτο λευκιζούσης γῆς· καθὼς καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ Ἀργὸς καὶ Ἄργος, κάμπος ἄσπαρτος, ἄρουρα, ἑπομένως λευκὸς), η ον. » Λευκός. blanc -che. §. ἄσπρον (τὸ ἐλάχιστον νόμισμα τῆς Τουρκίας, τὴν σήμερον κατήντησεν ἰδανικὸν), ἴδε Λιανόν. §. ἄσπρα (εἰς τὸ πληθ. τὰ) »Χρήματα, ἀργύρια, ἀργύριον, κέρμα (κυρ. ἡ ψιλὴ μονέδα). l'argent.

Ἀσπροσάνιδον (τὸ σανίδι ὅπου μετροῦν τὰ ἄσπρα). » Ἀβάκιον. comptoir.

Ἀσπροσίτι, γέν. » Ζέα καὶ Ζειὰ (ἀπ' αὐτὴν γίνεται ὁ καλὸς φάρος. Εἶδος τούτου εἶνε καὶ ἡ) ὀλύρα (» Αἱ δὲ Ὀλύραι σπόριμον μέλαν, μικρότερον τοῦ λεγομένου βίκου καὶ τοῦ ὀρόβου, » Εὐσταθ. Ἰλ. Ε. 196). épeautre, θ. seigle blanc. locar, ἴδε καὶ Σήκαλη.

Ἀσπρουλιάρικος, η, ον, } ἴδε Ἀσπρειδερός.
Ἀσπρυδερὸς, ή, όν }

Ἀσπροφορεμένος, η } , ον. » Λευχείμων, λευχειμονῶν. habillé en blanc.
Ἀσπροφόρος, α }

Ἀσπροφορῶ, ῥ. ἀμ. »Λευχειμονέω. s'habiller en blanc, porter des habits blancs.

Ἀσπρόχωμα. » Ἄργιλλος (-λος), λευκάργιλλος (-λος). argile.

Ἀστόλιστος, η, ον. » Ἀκαλλώπιστος, ἀκόσμητος, ἀδιακόσμητος. qui n'est pas paré (orné).

Ἀστοχασιά. » Ἀλογιστία, ἀβουλία, ἀκρισία, τὸ ἀπροβούλευτον (ἄγνωμον, ἀλόγιστον, ἀπερίσκεπτον). inconsidération, inconséquence, indiscrétion. §. ἴδε Ἀπροσεξία.

Ἀστόχαστα, ἐπ. » Ἀλογίστως, ἀνεπιλογίστως, ἀγνωμόνως, ἀπερισκέπτως, ἀπροβουλεύτως. ἀκρίτως, ἀγνωμόνως. inconsidérément.

Ἀστόχαστος, η, ον. » Ἀλόγιστος, ἀπροβούλευτος, ἀπερίσκεπτος, ἄβουλος, ἀστάθμητος, ἀγνώμων, ἀγνωμόνως ἔχων. irréfléchi, inconsidéré, indiscret, mal-avisé,

étourdi, ἴδε καὶ Ἀδιάκριτος καὶ Ἀνόητος. ||. 'καὶ εἴσθε τόσον ἀστόχαστοι, ὥστε. . .; »Εἶτα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε, ὥστε, ... ; (Δημοσθ. Ὀλ. Β΄).

Ἀστοχιὰ, ἴδε Ἀνοησία καὶ Ἀστοχασιά.

Ἀστοχῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Λησμονῶ.

Ἀστραγαλιὰ (ἡ ἄγρια γλυκόῤῥιζα), φ. » Ἀστράγαλος. astragale, fausse réglisse, θ.

Ἀστράγγιστος (-χτος), η, ον. » Ἀδιήθητος. qui n'a pas été exprimé (pressuré, passé par le couloir ou par la chausse).

Ἀστρακιὰ (ἀντὶ Ὀστρακιὰ, ὡς ἐστρωμένη μὲ ὄστρακα κεράμεα, ὀνομάζεται εἰς τὴν Χίον τὸ) Δῶμα, ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀστραπή. » Ἀστραπή. éclair.

Ἀστράπτω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. » Ἀστράπτω. éclairer.

Ἀστρίτης (εἶδ. 'φειδιοῦ. Ἴσως εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὴν Ἀστρογαληὰν), ζ. » Ἔχις-ιος καὶ -εως (ὁ). vipère (ἴδε καὶ παράβ. Ὄχεντρα. (ἴσως ὁ) Ὀστρακίτης (»Τὸ προπετὲς τοῦ ὀστρακίτου, « Ἐπιφ. Πανάρ. 299, Β).

Ἄστρον. » Ἀστὴρ, ἄστρον. étoile, θ. astre. ||. ἄςρον ὅ,που (φαίνεται ὅτι) σβύνει καὶ πέφτει » Διάττων (ἀστήρ). étoile qui file (tombe). §. (κατ' ἐξοχὴν ὁ Αὐγερινὸς), ἴδε τὴν λέξιν. §. (εἶδος ἄνθους), ἴδε Ἀσπρολούλουδον.

Ἀστροπελέκι (ὀρθότερον ἔπρεπε 'να λέγεται Ἀστραποπελέκι). » Κεραυνὸς, σκηπτὸς, πρηστήρ. foudre ἀρσ. καὶ θ. ||. ἐκεῖνος ὅ,που κτυπήθηκε (κάηκεν) ἀπὸ τὸ —. » Ἐμβρόντητος, ἔμπληκτος, κεραυνόβλητος, κεκεραυνωμένος. foudroyé, frappé par la foudre.

Ἀστροφεγγιά. »Ἡ τῶν ἀστέρων φαῦσις, τῶν ἄστρων τὸ φῶς (Θεοφρ.), ἀστερόφωτον (Λεοντ. Τακτ. ΙΖ΄, 22). la lumière des étoiles.

Ἄστρωτος, η, ον, ἴδε Ξέστρωτος.

Ἀσυγύριςος, η, ον. »Ἀτημέλητος, ἀδιακόσμητος, ἀκατασκεύαστος, ἀκόσμητος, ἀκόμιστος. dérangé, en désordre, en négligé.

Ἀσυγχώρητος (προφ. κοιν. Ἀσυχώρετος), η, ον. » Ἀσύγγνωστος, ἀσυγχώρητος. impardonnable, inexcusable, irrémissible.

Ἀσυδοσία. » Ἀτέλεια. immunité.

Ἀσύδοτος, η, ον. » Ἀτελὴς, ἀσυντελὴς, ἀφορολόγητος. qui jouit des immunités.

Ἀσυλλόγιστος, η, ον, ἴδε Ἀδιάφορος καὶ Ἀστόχαστος.

Ἀσυμβίβαστος, η, ον. » Ἀσύμβατος, ἀσυμβάτως ἔχων. incompatible, ἴδε καὶ Ἀφιλίωτος.

Ἀσυνήθιστος (ἐνεργ. ὁ ἀμάθητος), η, ον. » Ἀήθης, ἀήθως ἔχων, ἀσυνήθης, ἄπειρος, ἀδαὴς, ἀπαίδευτος. inaccoutumé. §. (παθ. ὁ μὴ κατὰ συνήθειαν). »Ἔξαλλος, ἔκφυλος, ἄτοπος, ἔκτοπος, ξένος, ξενίζων, ἀλλόκοτος, παρηλλαγμένος. extraordinaire.

Ἀσύστατος, η, ον. » Ἄστατος, κοῦφος, εὐρίπιστος, ἀνερμάτιστος, εὐχερής. évaporé, ἴδε καὶ Ἀκατάστατος καὶ Ἀστόχαστος καὶ Ἐλαφρόμυαλος.

Ἄσφαχτος, η, ον. »Ἄσφακτος. qui n'est pas égorgé.

Ἀσφιχτὸς, η, ον. »Ἀσφιγκτος. qui n'est pas serré.

Ἄσχημα, ἐπιῤ. »Αἰσχρῶς, ἀσχημόνως, οὐκ εὐπρεπῶς. d'une manière inconvenante. ||. κάμνω—. »Ἀσχημονέω. se comporter d'une manière inconvenable. ||. διότι εἶνε ἄσχημα καθὼς κάθησαι. »Ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος (Πλ. ἀποφθ.).

Ἀσχημαίνω (γίνομαι ἄσχημος), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Τὸ κάλλος ἀποβάλλω, αἰσχρὸς γίνομαι. enlaidir.

Ἀσχημιά. » Αἶσχος (τὸ) (» Ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, ἐγέλασαν πάντες, « Ξενοφ. Ἀναβ. Β΄), αἰσχρότης, δυσμορφία, ἀμορφία, τὸ δυσειδὲς (εἰδεχθὲς) τῆς ὄψεως. laideur, θ. difformité.

Ἀσχημίζω, ῥ. μετ. »Αἰσχύνω, διαφθείρω (λυμαίνομαι) τὸ κάλλος. enlaidir. §. ῥ. αὐτοπ., ἴδε Ἀσχημαίνω.

Ἀσχημοκαμωμένος, η, ον, ἴδε Κακοκαμωμένος.

Ἄσχημος, η, ον. » Αἰσχρὸς, δυσειδὴς, δύσμορφος, ἄμορφος, ἀκαλλὴς, εἰδεχθής. laid, difforme. §. ἴδε Ἄπρεπος καὶ Ἀταίρειαστος.

Ἀσχημότατος, η, ον.» Ὑπερβάλλων αἴσχει, αἰσχρότατος. extrêmement laid.

Ἄσχιστος, η, ον. » Ἀῤῥαγὴς, ἄῤῥηκτος, ἀδιάῤῥηκτος, ἄσχιςος. indéchirable, qu'on ne peut pas déchirer (fendre), qui n'est pas fendu (déchiré).

Ἀταίρειαστος, η, ον. » Ἀνάρμοστος, ἀπροσφυὴς, ἀκατάλληλος, ἀπᾴδων, ἀπεοικὼς καὶ ἀπεικὼς, ἀνοίκειος, ἀπροσδιόνυσος, ἀνεπιτήδειος, ἀσύμφυλος, ἀπεμφαίνων, ἀεικὴς, ἀσύμφωνος, ἀσχήμων, ἀπρόσφορος, ἄπο τρόπου. disconvenant, discordant.

Ἄτακτα, ἐπ. » Ἀσελγῶς, ἀκόσμως, ἀτάκτως, ἀσχημόνως, ἀκαταστάτως. §. ὕβρει. insolemment, désordonnément.

Ἄτακτος, η, ον. »Ἀσεμνος, ἄκοσμος, ἀσελγὴς, ὑβριστὴς, ἀνάγωγος, ἀσχήμων, ἀκατάστατος. dérangé, désordonné, dé-

réglé (dans ses moeurs, dans sa conduite).

Ἀτακτῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀσελγαίνω, ἐξυβρίζω, ἀσχημονέω, ἀκοσμέω, παροινέω (κυρ. ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι), καταστρηνιάω. sortir des bornes de la modestie (de la bienséance).

Ἀταξία (κίνημα ἄτακτον). » Ἀσέλγεια, ἀτόπημα, ὕβρις, ἀσχημοσύνη, ἀκοσμία. incongruité. §. incartade, θ. §. » Τὸ ἀσελγὲς (ἀνάγωγον) τῶν τρόπων. désordre, déréglement.

Ἄτεκνος, η, ον. » Ἄπαις-αιδος (ὁ καὶ ἡ), ἄγονος, ἄτεκνος. sans postérité, sans enfans.

Ἀτελείωτος (ὅ,που 'δὲν ἔχει τελειωμὲν, καὶ μεταφ. ὅ,που 'δὲν 'μπορεῖ 'να κατορθωθῇ), η, ον. » Ἀνήνυτος, ἄληκτος, ἀπέραντος, ἄπειρος, ἀτελεύτητος, ἀτέλεστος, διηνεκής. infini, interminable. ἀνεξάντλητος (διὰ τὰ ῥευστά). intarissable, inépuisable. §. (ὅ,που 'δὲν ἐτελείωσεν). » Ἀτελὴς, ἀσυντελὴς, ἀτελείωτος, ἄπρακτος. imparfait, incomplet.

Ἀτιμάζω, ῥ. μετ. » Ὑβρίζω, προπηλακίζω, αἰσχύνω, καταισχύνω, ἀτιμάζω(-άω, -έω). déshonorer, insulter, outrager, maltraiter, couvrir d'ignominie, ἴδε καὶ Ἐντροπιάζω.

Ἀτίμητος, η, ον. » Ἀτίμητος (» Σημειῶσαι δὲ ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίως Ὅμηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος· οὐ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, κατὰ τοὺς ὕστερον, οὕτω καὶ αὐτὸς νοεῖ τὸν Ἀτίμητον, ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς, « Εὐστάθ. Ὀμ. 781), ὑπέρτιμος. inappréciable, inéstimable.

Ἀτιμία. » Ὕβρις, προπηλακισμὸς, ἀτιμία, ἀδοξία, ὕβρισμα, ὄνειδος, αἶσχος (τὸ), αἰσχύνη. déshonneur, affront, insulte, θ. outrage, honte, θ. humiliation, ignominie, injure, infamie, ἴδε καὶ Ἐντρόπιασμα.

Ἄτιμος (ἄνθρωπος), ἡ, ον. » Ἄτιμος, ἄδοξος, ἀκλεής. malhonnête, infâme. §. (πρᾶγμα). » Αἰσχρὸν, ἄσχημον. déshonnête, honteux, ignominieux.

Ἀτιμώρητος, η, ον. » Ἀκόλαστος, ἀτιμώρητος. impuni. ||. τὰ τοιαῦτα σφάλματα δὲν πρέπει ν' ἀφίνωνται ἀτιμώρητα. » Τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα οὐ χρὴ παριέναι ἀκόλαστα (Ξενοφ.). «

Ἀτονία, ἴδε Ἀδυναμία.

Ἀτονίζω, ῥ. μετ. » Χαυνόω, διαθρύπτω, ἐκλύω, ἐκνευρόω(-ίζω), ἐκθηλύνω. énerver, épuiser, efféminer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐκλύομαι κτλ., ἀτονέω. être épuisé etc.

Ἀτονισμένος, η, ον. » Ἐκλελυμένος, ἄτονος, ἐκνενευρισμένος, ἐκτεθηλυμένος. énervé, ἴδε καὶ Ἀποκαμωμένος.

Ἄτσαλος (» Τὰ ῥοῦχά του εἶν' ἄτσαλα, καὶ γέμουσι τὴν ψεῖραν. « Στέφ. Σαχλίκ. Παραιν.), η, ον, (ἴσως ἐκ τοῦ) » Αἴσυλος ἢ » Ἀζαλέος, ῥυπαρὸς, πιναρὸς, αἰσχρὸς, (Ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. » Ἄσκαλα, ἀκάθαρτα, « καὶ » Ἀττάλη, φόρυξις). sale, indécent etc. (Ὑπάρχει καὶ ῥῆμα σύνθετον Ἀτσαλοτρώγω, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Δουκάγγ., ἐξηγῶν αὐτὸ πάντη ἀκαταλλήλως).

Ἀτὸς, ἡ, ὸν, (ἀντων. ἑνωμένη πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτύπους Μου, σου, 'του, 'της:) καὶ πληθ. Ἀτοί(μας, σας, 'τους, κτλ.), (κατὰ συγκοπὴν τοῦ υ, ἀπὸ τοῦ) » Αὐτὸς (ἐγὼ, σὺ, ἐκεῖνος), αὐτοὶ (ἡμεῖς, ὑμεῖς, ἐκεῖνοι κτλ.). moi (toi, lui, etc.)-même, ἴδε Ἴδιος καὶ Μονάχος καὶ Υ. ||. ὥστε νὰ τὰ κάμνῃς ὅλα ἀτός σου; » Ὥστε πάντα ποιεῖν αὐτὸς (Δημοσθ. περὶ Στεφ.); ||. 'να βουτήξῃ τὸ τάσι καὶ 'να περιχυθῇ ἀτός 'του. » Βάψας ἀρύταιναν, αὐτὸς αὑτοῦ καταχέασθαι (Θεοφρ.). ||. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἰησοῦς 'δὲν ἐβάπτιζεν ἀτός 'του. » Καίτοι Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζε. «

Ἀτόφυος (ἴσως ἐκ τοῦ Αὐτοφυὴς), α, ον. » Συμφυὴς, συνεχὴς, ὁλοφυής. ||. μιὰ κολώνα ἀτόφυα. » Μονόλιθος στήλη. tout d'une pièce, ἴδε καὶ Ἀκέρηος.

Ἀτσάκκιστος, η, ον. » Ἄθραυστος, ἄρρηκτος. qui n'est pas (ou qui ne peut pas être) cassé (rompu), qu'on ne peut pas rompre.

Ἀτυχία. » Ἀποτυχία, ἀπότευξις, δυστυχία, ἀτύχημα, δυστύχημα. malheur, ἴδε καὶ Κακομοιριά.

Ἄτυχος, η, ον. » Δυστυχής. malheureux, infortuné, ἴδε καὶ Κακόμοιρος. ||. εἶμαι ἄτυχος. » Δυστυχέω. jouer de malheur, ἴδε καὶ Τύχη.

Αὐγερινὸς (τὸ λαμπρότερον τῶν ἄστρων. ὅταν φαίνεται τὸ πρωῒ λέγεται) » Ἑωσφόρος, ἑῷος, φωσφόρος. étoile du matin· (Καὶ ὅταν 'βγαίνῃ ἀποσπερὶς), » Ἕσπερος. étoile du soir. (Ἐν γένει δὲ), » Ἀφροδίτη. étoile du berger ou de Venus.

Αὐγή. » Ἕως-ω (ἡ), ἠὼ-οῦς (ἡ). aurore, θ.

Αὐγό. » Ὠόν. oeuf. ||. αὐγὰ σ' τὸ σαχάνι. des oeufs pochés. §. τὰ αὐγὰ τῶν καβούρων κτλ. » Ἐριθάκη.

Αὐγολέμονον. » Ὠοῦ ὑπότριμμα (σύγχρουμα), καρύκη, κατάχυσμα, καταχυσμάτιον. sauce, θ.

Αὐγομάνα. » Ὠοθήκη. ovaire.

Αὐγοτάραχο (» Καὶ πωρινὰ αὐγοτάριχα

διὰ τὴν ἀνορεξίαν, « Πτωχοπρόδρ. ἐν τῷ κατὰ Ἡγουμ., διότι τὰ τοῦ φθινοπώρου εἶνε τὰ καλλήτερα). » Ὠοτάριχον. boutargue, θ.

Αὐγότσεφλον. » Ὠοῦ ἔλυτρον (κέλυφος) (τὸ). coque, θ. coquille, θ.

Αὐγωμένος, η, ον. » Ὠοφόρος, (ἐπὶ θαλασσ.) ἐριθακώδης. oeuvé. ||. παγουρομάνναις αὐγωμέναις. » Γραῖαι ἐριθακώδεες, « Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην.

Αὐθάδεια. » Προπέτεια, θράσος, ὕβρις, ἰταμότης, αὐθάδεια καὶ αὐθαδία, θρασυστομία, τὸ αὔθαδες (ἰταμὸν κτλ.). audace, θ. arrogance, insolence, impertinence. ||. μὲ αὐθάδειαν, ἐπίῤ. »Προπετῶς, αὐθαδῶς, θρασέως. audacieusement, insolemment, arrogamment, inpertinemment.

Αὐθάδης, ισσα, ικον. » Προπετὴς, θρασὺς, ὑβριστὴς, ἰταμὸς, τολμητίας, θρασύστομος, θρασύγλωττος, ἀθυρόστομος, φορτικός. insolent, arrogant, inpertinent, audacieux, effronté.

Αὐθαδιάζω, ῥ. οὐδ. » Προπετεύομαι, θρασύνομαι, θρασυστομέω, ἀποθρασύνομαι, ἀπαυθαδέω, ἀπαυθαδιάζομαι. parler insolemment (arrogamment etc).

Αὐθεντεία (τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ διάστημα τῆς διοικήσεως τοῦ αὐθέντου). »Ἡγεμονεία (-ία), ἀρχὴ, δεσποτεία. principauté, seigneurie.

Αὐθεντεύω (ἀπὸ τοῦ) » Αὐθεντέω (» Οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, « Α. Τιμοθ.), ῥ. ἀμ. » Ἡγεμονεύω, ἄρχω, ἡγέομαι. être (devenir) prince.

Αὐθέντης (προφ. κοιν. Ἀφέντης). » Κύριος, δεσπότης, αὐθέντης (Εὐριπ. Ἱκ. 444). seigneur, maître. §. » Ἡγεμών. prince.

Αὐθεντικὸς, ἡ, όν. »Ἡγεμονικὸς, δεσποτικὸς, δεσπόσυνος. qui appartient au prince, seigneurial.

Αὐλάκι (τὸ κανάλι). » Αὖλαξ-ακος (ἡ), ὀχετὸς, διώρυξ-υγος καὶ (Ἀττικ.)-υχος, διορυγὴ, διόρυγμα, ἀμάρα, ὑδροῤῥόη. canal, tranchée, rigole, θ. biez (κυρ. τοῦ νερομύλου). ||. ἀνοίγω αὐλάκι. » Αὔλακα τέμνω (ἄγω) καὶ (μονολεκτ.) αὐλακοτομέω.

Αὐλακιά. » Αὖλαξ-ακος καὶ ἄλοξ-οκος (ἡ). sillon. ||. ἀνοίγω (κόπτω) αὐλακιαίς, ἴδε Αὐλακόνω.

Αὐλακόνω (γεωργ.), ῥ. μετ. » Αὐλακίζω(-όω), αὐλακοτομέω, ἀλοκίζω. silloner.

Αὐλάκωμα (γεωργ.). » Αὐλακισμός. sillonage, sillonement.

Αὐλίζομαι, ῥ. μσ. ||. ἀπὸ ποῦ αὐλίζεσθε; (ἢ) ἀπὸ ποῦ αὐλίζεται τ' ὀσπίτι σας; » Πόθεν εἰσιτητὰ εἰς τὴν οἰκίαν; de quel côté la maison se sert elle (perce-t-elle)? ||. τ' ὀσπίτι αὐλίζεται ἀπὸ δυὸ δρόμους. »Ἀμφίθυρος ἡ οἰκία. la maison perce dans deux rues.

Αὐλή. » Αὐλὴ (κυρ. ἡ περιοχὴ τοῦ 'σπιτιοῦ), κλείσιον (Πλουτ. Ποπλικ.), αἴθουσα. cour, θ. carré. §. (τὸ βασιλικὸν παλάτι), ἴδε Παλάτι.

Αὐλόγυρος (ὁ τοῖχος, τὸ περίφραγμα ἐν γένει, τῆς ἔξω αὐλῆς τοῦ 'σπιτιοῦ). » Περίβολος, περίφραγμα, θριγκὸς, ἕρκος (τὸ). enclos, enceinte, θ. clôture, θ.

Αὐλόπορτα. »Αὔλειος (»Αὐλεία) θύρα(κυρ. ἡ Ἐξώπορτα, ἡ φέρουσα δηλ. ἀπὸ τὸν δρόμον πρὸς τὴν περιοχὴν τοῦ 'σπιτιοῦ), μέταυλος (Ἀττικ. ἀντὶ) μέσαυλος (ἡ φέρουσα ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰς τ' ὀσπίτι). porte d'entrée, θ.

Αὐξάνω, ῥ. μετ. » Αὔξω, ἐπιτείνω, αἴρω ἐπὶ μέγα. accroître, augmenter. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Αὔξομαι, ἐπιτείνω(-ομαι), αὐξάνω(-ομαι), ἐπιδίδωμι, αἴρομαι μέγας (ἐπὶ μέγα). augmenter, croître, accroître, s'accroître, s'augmenter. ||. καὶ ἡ ψύχρα αὔξησεν, ἐπειδὴ ἐσηκώθη ('πῆρεν) ἄνεμος. » Καὶ τὸ ψῦχος ἐπέτεινε, πνεύματος γενομένου. ||. ὁ ἄνεμος ἐμετρίαζε (κατάπεφτεν) ὅσο' αὔξαινεν ἡ ζέστη. » Καὶ τὸ πνεῦμα ῥᾷον ἐγίνετο, τῆς ἀλέας ἐπιδιδούσης.« ||. μὲ αὐτὰ καὶ μὲ αὐτὰ αὔξησεν ὁ Φίλιππος. » Διὰ τούτων ἤρθη μέγας ἐκεῖνος«.

Αὔξησις. » Αὔξη, αὔξησις, ἐπίδοσις. accroissement, augmentation.

Ἀϋπνία. » Ἀγρυπνία, ἀϋπνία. insomnie.

Αὐρινὸς, ἡ, όν. »Ὁ (Ἡ, Τὸ, Οἱ, Τὰ κτλ.) αὔριον. de demain. ||. ἡ αὐρινὴ 'μέρα θὰ 'τὸ δείξει. » Ἡ αὔριον δείξει.

Αὔριον, ἐπίῤ. (χρον.). » Αὔριον. demain. ||. οἱ νόμοι 'να ἔχωσι κῦρος ἀπὸ αὔριον. » Τοὺς νόμους ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίους εἶναι. ||. 'τὸν ἐπροσκαλοῦσε 'να δειπνήσῃ πάλιν αὔριον μαζῆ του. » Εἰς αὔριόν παρεκάλει συνδειπνῆσαι πάλιν. ||. δι' αὔριον (ἂς μείνουν) τὰ οὐσιώδη. » Εἰς αὔριον τὰ σπουδαῖα (παροιμ. Πλουτ. Πελοπ.). «

Αὐτάκι. » Ὠτάριον.

Αὐτὶ (ἀπὸ τοῦ) » Ὠτίον (ὑποκορ. τοῦ) » Οὖς-ὠτὸς καὶ (ποιητ.) » Οὖας-ατος (καὶ Αἰολ.) » Αὖς-αὐτὸς-αὐτὶ κτλ. (τὸ). (πληθ.) ἀκοαί. oreille, θ. ||. στουπόνω τ' αὐτιά μου, μήπως καὶ τὰ 'ξανακούσω. » Τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μήπου ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα, « Αχ. ||. τ' ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου, (ἢ) μὲ τὰ ἴδιά μου τ' αὐτιά,(φρσ.), ἴδε Ἴδιος. ||. βούζουν τ' αὐτιά μου, ἴδε Βούζω. ||.

βάλλω αὐτὶ (ν᾿ ἀκούσω τὶ λέγουν), ἴδε Βάλλω. ||.(ὁ χοῖρος, ὅταν ᾿δὲν ᾿μπορῇ), ῥίχνει τ᾿ αὐτιά ᾿του κάτω. » Καταβάλλει τὰ ὦτα (Πολυδ.). ||. ἔῤῥιξε τ᾿ αὐτιά ᾿του (μεταφ. δι᾿ ὅσους ταπεινόνονται καὶ ἐπομένως ἀφήνουν τὸ προτητερινόν ᾿τους ὕφος), (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ) » Οὔατα κάββαλεν (Ὀδυσ. Ρ., τὸ ὁποῖον ὁ Σοφοκλῆς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡσυχ.), » Κυλλαίνων ὦτα, « (ἐξέφρασεν). » Ἔπτηξ᾿ ἀλέκτωρ, δοῦλον ὣς κλίνας πτερόν. il a l'oreille basse, il baisse l'oreille. ||. ᾿δὲν ἀδειάζω, ᾿που λέγει, μήτε ᾿να ξύσω τ᾿αὐτί μου. » Οὐδ᾿ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασὶ, σχολὴν ἄγων. ||. μοῦ ἔφαγε τ᾿ αὐτιὰ, (φρσ.). »Ἀπέκναισέ μου τὰς ἀκοάς. » Διατεθρύλληκέ μου τὰ ὦτα (Πολυδ.). » Διατεθρύλλημαι (»Κατατέτριμμαι) ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου (Ξενοφ.). étourdir (rompre) les oreilles, ἴδε καὶ Πονοκεφαλῶ.

Αὐτόπονος, παθ. » Ὠταλγία. otalgie, θ.

Αὐτὸς, ἡ, ὁ, (ἀντων.Δεικτ.) »(ἀρσ.) Οὗτος (» Οὑτοσὶ)-τούτου (τουτουΐ)· celui-ci (celui-là). (θηλ.)αὕτη-ταύτης (ταυτησί)· celle, celle-ci (celle-là). (οὐδ.) τοῦτο-τούτου (τουτουΐ). ce (πρὸ συμφώνου), cet (πρὸ φωνήεντος), ce-ci (ce-là). » Ὅδε, ἥδε, τόδε κτλ., αὐτός. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο (τρεῖς, τέσσερης, πέντε κτλ.). » Τρίτος (» Τέταρτος, » Πέμπτος κτλ.) αὐτός. lui troisième (quatrième, cinquième, etc.). ||. ᾿καταίβηκαν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ γυναῖκες ᾿τους καὶ τὰ παιδία ᾿τους. » Αὐτοί τε καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες. ||. δι᾿ αὐτὸ καὶ (κατὰ συνίζησιν) γι᾿ αὐτὸ, ἴδε Διὰ καὶ Τοῦτο. ||. τὸ πλέον παράξενον ὅμως εἶν᾿ αὐτὸ, ᾿που θὰ ᾿πῶ. » Ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον, ὅτι . . . ||. αὐτὸ, (ἢ) τὸ αὐτὸ, (φρσ. ὅταν, λησμονοῦντες τὴν λέξιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, κοντοστεκώμεθα). » Τὸ δεῖνα (Ἀριστοφ. πολλαχοῦ). chose. (ἄλλοι λέγουν· » τέτοιο. [ἢ] » τὸ τέτοιο). ||. καὶ πότε αὐτό; ἐν ᾧ. . . ἴδε Ἐν ᾧ. ||. μ᾿ αὐτὰ καὶ μ᾿ αὐτὰ, (φρσ.). » Τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις. ||. εἰς αὐτὴν (τὴν γεροντικὴν δηλ., τὴν περασμένην) ἡλικίαν! » Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων)! « ||. αὐτὴν τὴν ὥραν (φρσ. ἀντὶ Ἀμέσως τῶρα, ὅμοιον μὲ τὸ) » Ἀρχίλοχον, ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον, αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν (Πλούτ. Λακων. Ἐπιτηδ.) «. (Τούτου σύνθεσις εἶνε τὸ ἐπίῤῥημα) » Αὐθωρεὶ (-ρὶ). (οἱ χυδ. τὸ λέγουν: τούτην τὴν ὥραν, τὸ ὁποῖον συνηχεῖ πως μὲ τὸ Γαλλ.) tout à l'heure.

Αὐτοῦ, ἐπ. (τοπ.). » Αὐτόθι, αὐτοῦ (ὁ Πλάτων τὸ μετεχειρίσθη ἐκ παραλλήλου μὲ τὸ, τῇδε. »Τῇδε αὐτοῦ περὶ Σικελίαν,« καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὁμοίως· ὁ δὲ Πλούταρχος εἶπεν: » Ἐνθάδ᾿ αὐτοῦ καταμένειν «). là-ici, là-même. ||. ἀπ᾿ αὐτοῦ, ἴδε Ἀπό.

Ἄϋψος, ον (κυρ. κρασὶ τὸ χωρὶς γύψου). » Ἄγυψος.

Ἀφάνα (ἀπὸ τοῦ Ἅπτειν, διότι μὲ αὐτὰ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καίουν τοὺς φούρνους εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀναφέρει δὲ καὶ ὁ Σουΐδ. τὴν λέξιν, ἐξηγῶν δι᾿ αὐτοῦ τὸ Σκινδαψὸς, φ. (ἀγκαθ.) (ἴσως ὁ) » Ἐχινόπους. chardon étoilé.

Ἀφανίζω, ῥ. μετ. » Διαφθείρω, καταστρέφω(-ομαι), ἀναιρέω, ἀπολλύω(-υμι), καταλύω, ἀφανίζω, διεργάζομαι, ἐξολοθρεύω. détruire, anéantir, ruiner, perdre, ravager, exterminer, ἴδε καὶ Χαλνῶ καὶ Χάνω.

Ἀφανισμός. » Ὄλεθρος, φθορὰ, διαφθορὰ, ἐξ(ἀπ)ώλεια, πανωλεθρία, φθόρος, ἐξολόθρευσις. destruction, anéantissement, ruine, θ. perte, θ. ravage, dépérissement, παρβλ. Χάλασμα.

Ἄφαντος, η, ον. » Ἀφανὴς, ἄφαντος (Εὐαγγ., Πίνδ. Ι. Ὀλυμπ., Διοδ. Σικελ.), φροῦδος. invisible. ||. γίνομαι ἄφαντος. » Ἀφανίζομαι (»Φαίνεται δὲ ἡ τρυγὼν τοῦ θέρους· τοῦ δὲ χειμῶνος ἀφανίζεται. φωλεῖ γὰρ, « Ἀρστ.), ἀφανίζω ἐμαυτὸν (» Ὁ θεὸς δ᾿ εὐθέως ἠφάνισ᾿ αὐτὸν οἵ τ᾿ ὄφεις ἐς τὸν νεὼν, « Ἀρσφν.), ἀφανὴς (ἄφαντος, ἐξ ὀφθαλμῶν) γίνομαι. disparaître, s'évanouir. ||. κάμνω ἄφαντον. »Ἀφανίζω. faire disparaître.

Ἀφεντειὰ, ἴδε Αὐθεντεία. §. (ὁ κοινὸς λαὸς ᾿τὸ μεταχειρίζεται ὡς εἶδος τίτλου, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ Σὺ, καὶ τὸ ἑνόνει μὲ τὰς ἀντων. σου, ᾿του, ᾿της, σᾶς, ᾿τους. Ὅμοιόν τι παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους τῆς Λακεδαίμονος Εἵλωτας: ὅταν οἱ Θηβαῖοι, εἰσβαλόντες εἰς τὴν Λακωνικὴν, ᾿τοὺς παρεκίνουν ᾿να ὁπλοφορήσωσι, ἀπεκρίνοντο, λέγει ὁ Πλούταρχος: » Οὐκ ἀρέσκειν ταῦτα τᾶς δεσποσύνας, « ὡς ἂν εἰ ἔλεγον, ἂν ᾿δὲν λανθάνωμαι: » Δὲν ἀρέσουν αὐτὰ τῆς ἀφεντειᾶς ᾿των, « ἐννοοῦντες τοὺς κυρίους ᾿των).

Ἄφθαστος, η, ον (κυρ. ἰατρικὸν δοκιμασμένον καὶ ἀλάνθαστον· οὕτως ὀνομάζει ὁ Μυρεψὸς βότανόν τι ἀντιφάρμακον). »Ἀνύσιμος, ἐνεργὸς, δραστικὸς, δραστήριος. fort, efficace, infaillible.

Ἀφηγκριοῦμαι, ῥ. ἀποθ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἐπακροάομαι, παραβάλλω τὸ οὖς, ὠτακουστέω. prêter l'oreille.

Ἀφιερόνω, ῥ. μετ. » Ἀνατίθημι(-εμαι), ἀφιερόω, καθιερόω, ἀνίημι. **consacrer, dédier, dévouer.**

Ἀφιέρωμα. » Ἀνάθημα(θεμα), ἀφιέρωμα. **offrande, f.**

Ἀφιερωμένος, η, ον. » Ανατεθειμένος, ἀνακείμενος, ἄνετος, ἀνειμένος. **consacré, dédié.**

Ἀφιλίωτος, η, ον. » Ἀδιάλλακτος, ἄσπονδος. **irréconciliable.**

Ἀφίνω, ῥ. μετ. » Ἐάω, ἀφίημι, λείπω, λιμπάνω, ἐκ(ἀπο-κατα-ἐγκατα-παρα)λείπω, προ(ἀνα-μεθ-παρ)ίημι(-εμαι), ἀποτίθημι(-εμαι). **laisser, quitter, renoncer à, abandonner, délaisser.** ||. ἄφηκε (ἄφησε) τὸ τιμόνι ἀπὸ τὰ χέριά 'του. »Μεθῆκε τὸ πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν (Συνεσ.).« ||. 'να μὴν ἀφίνουν κανένα 'να ἔμβῃ (περάσῃ) μέσα εἰς τὸ κάστρον. » Μηδένα παριέναι εἰς τὴν ἄκραν. ||. 'τὸν ἄφινε 'να ἐμβαίνῃ εἰς τὸν παπποῦ 'του. » Παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον. ||. ἀφίνω τὸ νερὸν εἰς τὸν κάμπον, ἴδε Ἀπολνῶ. ||. ἀφίνω 'πίσω. »Ἀπολείπω(-λιμπάνω). ||. ἀφίνοντας τὸ βουνὸν πρὸς τὰ δεξιά. » Ἐκ δεξιᾶς τὸ Πάγγεον οὖρος ἀπέργων (Ἡρόδ. Η.). **laissant la montagne à main droite**, ἴδε καὶ 'Παίρνω. ||. ὁ 'πατέρας 'του 'πέθανε καὶ 'τὸν ἄφησε πολλὰ μικρόν. » Ἐπὶ παντάπασι νηπίῳ τοῦ πατρὸς αὐτῷ τελευτήσαντος. ||. ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ τὰ λόγια. » Τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων. ||. ἄφησα τὸ καράβι κ'ἔφυγα(κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν). »Λι(»Λει)πόνεως ἐγενόμην. **déserter le vaisseau.** ||. 'τὸν ἄφηκε 'σ τὸν τόπον. »Αὐτόθεν (»Μιᾷ πληγῇ) αὐτὸν κατέβαλεν. **il l'étendit roide mort.** ||. ἀφίνω γένεια (μαλλιά, μουστάκια). »Πώγωνα (»Κόμην, »Γένειον) τρέφω. » Τὸν ἀρχαῖον τρόπον κομῶντες, καὶ τὰ γένεια ἀφεικότες, « Δίων Χρυσοσ. Λϛ. **se laisser croître la barbe (les cheveux etc).** ||. 'τὸ ἄφησε δι' ἄλλον καιρόν. »Εἰς ἄλλον καιρὸν ἀνεβάλετο (ἀνέθετο, ὑπερέθετο). ||. ἄφησε 'να περάσουν δυὸ 'μέραις. » Δύο διαλιπὼν ἡμέρας. ||. Ἀφίνω μεταξὺ τόπον (ἄδειον). » Διαλείπω (» Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιδέουσι τοῖσι ὀθονίοισι, κατὰ δὲ τὸ ἕλκος αὐτὸ διαλείπουσι, καὶ ἐῶσι ἀνεψῦχθαι, « Ἱπποκρ. περὶ ἀγμ.). ||. 'τὸ ἀφίνω ἐπάνω σου, (φρσ.). »Ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀναβάλλομαι (ποιοῦμαι, ἀνατίθημι -εμαι, ἐπιτρέπω). §. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ, Δίδω ἄδειαν). » Συγχωρέω. **permettre, accorder**, ἴδε καὶ Ἄδεια. ||. μὲ πολλήν 'του δυσαρέσκειαν καὶ χωρὶς 'να 'τὸ θέλῃ διόλου, 'τοὺς ἄφησε 'ν' ἀραδιασθοῦν ἔτσι. » Μάλα ἄκων συνεχώρησεν αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι.

§. ἀφίνομαι (τραβῶ χέρι, τραβηοῦμαι, παραιτοῦμαι), ῥ. μεσ. »Ἐξ (»Ἀφ)ίσταμαι, ἀφίεμαι, ἀναδύομαι. **désister, se désister**, ἴδε καὶ Τραβηοῦμαι.

Ἀφιόνι, ἰατρ. »Μηκώνειον, ὄπιον, **opium.**

Ἄφκιαστος, η, ον, ἴδε Ἄφτειαστος.

Ἄφοβα, ἐπ. » Ἀφόβως, ἀδεῶς, ἀνεκπλήκτως, ἀκαταπλήκτως, ἀταράχως. **intrépidement, imperturbablement, sans peur.**

Ἀφοβιά. » Ἀφοβία, τὸ ἄφοβον (ἀνέκπληκτον, ἀπτόητον, ἀκατάπληκτον). **intrépidité, imperturbabilité.**

Ἄφοβος, η, ον. » Ἀδεής, ἄφοβος, ἀπτόητος, ἀνέκπληκτος, ἀκατάπληκτος, ἀτάραχος. **intrépide, imperturbable.**

Ἀφόρειος, α, ον, ἴδε Ἀφόρετος.

Ἀφορεσμένος, η, ον. » Τῆς ἐκκλησίας ἀποκήρυκτος (Συνέσ.), ἐναγής, ἐξάγιστος, κατάρατος, ἐπάρατος, ἀφωρισμένος (μεταγ.), ἀποσυνάγωγος (παρ' Ἑβραίοις). **excommunié**, ἴδε καὶ Καταραμένος.

Ἀφορεσμός. » Ἀφορισμὸς (πόση διαφορὰ μεταξὺ τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ λέξις ὅταν ὁ Ἱπποκράτης ἔγραφε τοὺς ἀφορισμούς 'του, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν ἔχει τὴν σήμερον !), ἀποκήρυξις (Συνέσ.), ἀρὰ καὶ (πληθ.) ἀραί. **excommunication.**

Ἀφόρετος, η, ον. »Ἀφόρητος (μεταγ. »Ἀφόρητοι βλαῦται παρὰ Ἀθηναίῳ ὑποδήματα μήπω φορηθέντα ποσὶν, « Εὐσταθ. Ἰλ. Δ. 137), ἄβλητος(Ἡσύχ.), ἄγναμπτος, ἀτριβής. **(habit) tout neuf, qui n'a pas été porté (usé).**

Ἀφορμή, ἴδε Αἰτία.

Ἀφορνῶ, ῥ. μετ. » Εἴργω ἱερῶν, ἀποκηρύσσω(-ττω) (Θεοδώρ. ἐκκλ. ἱστορ.), ἀφορίζω (Ἐκκλ.), ἀρὰς τίθεμαι. **excommunier.**

Ἀφ' οὗ, ἢ **Ἀφοῦ**, ἐπίῤ. (χρον.) καὶ σύνδ. (αἰτιολ. καὶ συμπερ.). » Ἐπειδὴ, ἐπεὶ, ἐπειδὰν καὶ ἐπὰν (πρὸς ὑποτακτικὴν), μετὰ (πρὸς ἀπαρέμφατον), ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου, ἀφ' οὗ, ἀφ' ὅτου, ὅπου, ὅτε, ὁπότε, ὁπηνίκα, ὡς. **depuis que, après, après que, quand; puisque.** ||. (διὰ μετοχῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀφ' οὗ τὰ εἶπεν αὐτά. » Ταῦτα εἰπὼν· »Ταῦτα δ' αὐτοῦ εἰρηκότος. ||. ἀφ' οὗ πέρασε τὸ Σάββατον. » Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου. ||. ἀφ' οὗ λούσθηκε, καὶ φόρεσεν ἕνα μεγαλοπρεπὲς φόρεμα. » Λουσάμενος δὲ καὶ λαβὼν χλαμύδα λαμπράν. ||. καὶ ἀφ' οὗ γυρίσῃς μέσα αὐτὴν τὴν ἄκρην, εἶν' ἓν ἀψήλωμα μεγαλούτσικο.

»Καὶ κάμψαντι τοῦτον ἐντὸς, κρηπίς ἐστιν εὐμεγέθης. ||. (καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον, ὅτανὅμως προηγῆται ἀφηγηματικὸν ῥῆμα): ἀφ᾽ οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τ᾽ ὀσπίτι τοῦ Ἀγάθωνος, ηὗραν τὴν θύραν ἀνοικτήν. »Ἐπειδὴ οὖν γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀγάθωνος, ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. ||. ἀφ᾽ οὗ δὲ εἶπαν ὅλοι οἱ κριταὶ τὸ ναί.... »Ἐπειδὴ φῆσαι πάντας τοὺς δικαστάς. ||. δὲν εἶνε πολλὰ χρόνια ἀφ᾽ οὗ ἔπαυσεν. »Οὐ πολλὰ ἔτη ἐπειδὴ πέπαυται. ||. διότι μετὰ τρεῖς ἢ τέσσερης μῆνας, ἀφ᾽ οὗ ἐξώφλησε μὲ αὐτοὺς, ἀπέθανε. »Τέτταρσι γὰρ ἢ τρισὶ μησὶν ὕστερον, ἢ διελύσατο πρὸς τούτους, ἐτελεύτησε (Δημοσθ. πρὸς Ναυσιμ. καὶ Ξενοπ.). « ||. ἀφ᾽ οὗ λοιπὸν εἶν᾽ ἔτσι. »Ὅτε τοίνυν τοῦθ᾽ οὕτως ἔχει· »Ὁπότε γοῦν οὕτως ἔχει. ||. ἀφ᾽ οὗ πλέον 'δὲν 'μπορῶ οὔτε σᾶς 'να καταπείσω. »Ὅπου (»Ὅτε)γε μηθ᾽ ὑμᾶς δύναμαι πείθειν, « Πλάτ. ||. ἀφ᾽ οὗ εἶδαν κοντὰ τὴν ἀρμάδαν. »Ἐπεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος. ||. ἀφ᾽ οὗ λοιπὸν ἔφθασεν. »Ὡς οὖν ἀφίκετο. ||. ἀφ᾽ οὗ ἔλθοι. »Ἐπειδὰν ἀφίκηται. ||. ἀφ᾽ οὗ ὅμως ἀγαπᾷς καλλήτερα 'να σιωπᾷς. »Ἀλλ᾽ εἰ σιωπᾶν ἥδιόν σοι. ||. ἀφ᾽ οὗ λοιπὸν ηὗραν εὔλογον 'να παιδεύουν καὶ διὰ μόνους λόγους, 'δὲν ἤθελαν ἆρά γε παιδεύσῃ πολὺ σκληρότερα τὸν πραγματικὸν τῆς πόλεως προδότην; »Ὅπου τοίνυν καὶ τῶν λόγων τιμωρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ἦπου τὸν ἔργῳ προδόντα τὴν πόλιν, οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν« ; ἴδε καὶ Μένω. ||. ἀφ᾽ οὗ 'κτίσθηκαν οἱ ἄνθρωποι. »Ἀφ᾽ οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι (Δημοσθ.)«. ||. εὐθὺς ἀφ᾽ οὗ, ἴδε Εὐθύς. ||. εὐθὺς ἀφ᾽ οὗ περάσῃς αὐτὴν τὴν θύραν, ἴδε Καθώς.

Ἀφράτος, η, ον, »Ἀφρώδης (Εὐριπ. Ὀρ.). soufflé.

Ἄφραχτος, η, ον, ἴδε Ξέφρακτος.

Ἀφρίζω, ῥ. ἀμ. »Ἀφρίζω(-έω,-ιάω). écumer. mousser (κυρ. διὰ τὸ κρασί).

Ἀφρός. »Ἀφρός. écume, θ. mousse (κυρ. τοῦ κρασιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων).

Ἀφρόψαρα (τὰ), ἴδε Γόνος.

Ἄφτειαστος, η, ον. »Ἀκατασκεύαστος, ἀτελής. imparfait.

Ἄφτρα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πληθ. ἡ ἄφτραις, σύγκαμμα τοῦ στόματος τῶν μικρῶν μάλιστα παιδιῶν), πάθ. »Ἄφθα. aphtes. ||. 'βγάζω (ἔχω) ἄφτραις. »Ἀφθάω.

Ἀφύλακτος, η, ον. »Ἀφρούρητος, ἀνεπιτήρητος. qui n'est pas gardé.

Ἀφύσικος (ὁ Διογ. Λαέρτ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἀφυής), η, ον. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Τὰ, κτλ.) παρὰ φύσιν, ὑπερφυής, ἔκφυλος, ἀνακεχωρηκὼς τῆς φύσεως (Χρυσόστ.). contre nature.

Ἆχ! ἐπ. (τὸ ὀπ. φαίνεται εἰς τὸ ἀρχ. Ἄχος, ἄχθος, ἄχθομαι κτλ. σημαίνει πόνον, λύπην, εὐχαρίστησιν κτλ.) »Παπαί! φεῦ! ὤμοι καὶ οἴμοι! ἰού! αἶ-αἶ! ἆ καὶ ἄ! ἆ-ἆ (»Ἆ, ἆ, ὀδύνη με τείρει, « Εὐρ. Ῥησ.)! ah! ἴδε καὶ Ἆ, καὶ Ὤχ!

Ἀχάλαστος, η, ον. »Ἀνώλεθρος, ἄφθαρτος, ἀκήρατος ἀδιάφθορος, ἀκαθαίρετος. indestructible, impérissable, incorruptible.

Ἀχαμνὰ, ἐπ. »Πονήρως, κακῶς. mal, ἴδε καὶ Κακά.

Ἀχαμναίνω(-ίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀδυνατίζω καὶ Λιγνεύω.

Ἀχάμνισμα, ἴδε Ἀδυνάτισμα καὶ Λιγνάδα.

Ἀχαμνὸς, ή, όν (ἐκ τοῦ) »Χαῦνος, ἴδε Ἀδύνατος καὶ Λιγνός. §. ἀχαμνὰ (διὰ τὸ εὐφημότερον, τὰ) »Αἰδοῖα (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον), οἱ ὄρχεις, οἱ δίδυμοι. les testicules, les parties naturelles (honteuses).

Ἀχαριστία. »Ἀγνωμοσύνη. ingratitude, θ.

Ἀχάριστος, η, ον. »Ἀγνώμων, ἀχάριστος, δυσχάριστος. ingrat. ||. φαίνομαι (εἶμαι) ἀχάριστος. »Ἀγνωμονέω. manquer de gratitude, méconnaître un bienfait (un service).

Ἀχελοῦδα, 'ψ. ἴδε Ὀρφός.

Ἀχελώνα, ζ. ἴδε Χελώνα.

Ἀχελῶνι, πάθ. ἴδε Χελῶνι.

Ἄχερον, ἴδε Ἄχυρον.

Ἀχερῶνα (-νας), ἴδε Ἀχυρῶνα.

Ἀχινοπόδι, φ. »Ἐχινόπους-ου καὶ-οδος (ὁ). chardon à cent têtes.

Ἀχινὸς(-νιὸς), θαλ. »Ἐχῖνος. oursin. (Οἱ Τοῦρκοι 'τοὺς ὠνόμασαν προσφυέστατα · Δενὶζ-κεστανὲ, Κάστανα θαλάσσια. Τὴν αὐτὴν μετωνυμίαν ἔχουν καὶ εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γαλλίας).

Ἀχλάδι (τὸ Ἀγριάπιδον· εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως ὀνομάζουν τὰ ἥμερα), κ. »Ὄχνη καὶ »Ὄγχνη, ἀχράς. poire sauvage. θ.

Ἀχλαδιὰ (ἡ ἀγριαπιδιά, ἴδε ἀνωτέρω), δ. »Ὄχνη καὶ Ὄγχνη, ἀχράς (»Ὄγχνη κυρίως κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγρία ἄπιος, ἤτοι ἡ ἀχράς... καταχρώμεθα δὲ ὅμως τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τῶν ἡμέρων. »Εὐσταθ. Ὀδυσ.), ἄχερδος (ὁ καὶ ἡ). poirier sauvage ou franc.

Ἀχνίζω (βάλλω εἰς τὸν ἀχνὸν), ῥ. μετ.

» Πυριάω (κυρ. ἄῤῥωστον ἵνα ἱδρώσῃ). §. » Καταντλέω. **exposer (cuir) à la vapeur.** §. **fomenter.** §. (ἐβγάζω ἀχνὸν). ῥ. ἀμ. »Ἀτμίζω, ἀτμιάω. **fumer, exhaler.**

Ἄχνισμα. » Ἀτμισμὸς, ἄτμισις. Πυρίασις. §. »Κατάντλησις. **l'action de faire cuir (d'exposer) à la vapeur. §. fomentation.**

Ἀχνιστὸς, ἡ, ὸν (κυρ. θαλασσινόν). »Ἀτμιστός. **cuit à la vapeur.**

Ἀχνός. »Ἀτμὸς, ἀτμὶς, ἄχνη, ἀπόπνοια. **vapeur, θ. fumée, θ.**

Ἀχόρταγος, η, ον. » Ἄπληστος, ἀκόρεστος, ἀπλήρωτος, ἀχόρταστος. **insatiable. avide.**

Ἀχρεῖα, ἐπ. » Ἀσελγῶς, ὕβρει. **vilainement,** ἴδε καὶ Κακά.

Ἀχρειεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀχρειόομαι (» Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν,« Γραφ.), ὑβρίζω, ἐξυβρίζω, ἀσελγαίνω. **agir (se comporter) avec impertinence (insolence).** ||. καὶ τοὺς πολλὰ πονηροὺς, ὅταν πολὺ-πολὺ ἀχρειεύσωσι. » Καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς ἑκάστοτε, ὅταν πλεονάζωσι (Δημ.)«.

Ἀχρειόγλωσσος } , η, ον, ἴδε Ἀχρειόστομος.
Ἀχρειολόγος }

Ἀχρειολογῶ, ῥ. ἀμ. »Αἰσχρολογέω, αἰσχρομυθέω, αἰσχροῤῥημονέω, αἰσχροεπέω. **tenir des propos indécents etc., avoir la bouche vilaine** (μεταφ.).

Ἀχρεῖος, α, ον (Σημ. Α΄. Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἄχρηστος· ἀπὸ τὸ » Ἀχρεῖον ἰδὼν « ὅμως τοῦ Ὁμήρου φαίνεται ὅτι ἐσήμαινε καὶ τὸν Ἀναιδῆ, καθὼς 'τὴν ἐκλαμβάνομεν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον. Λέγω δὲ » ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, « καθότι ὀνομάζομεν ὄχι μόνον ἀχρεῖον ἄνθρωπον (τὸν κακὸν καὶ διεφθαρμένον), ἀλλὰ καὶ ἀχρεῖον 'πόδημα (τὸ κακοφθειασμένον), καὶ ἀχρεῖον ἀέρα (τὸν νοσώδη), καὶ ἀχρεῖον κρέας (τὸ ἄπαχον), καὶ ἀχρείαν καταῤῥοὴν (τὴν βαρειὰν), καὶ ἀχρεῖον δρόμον (τὸν δύσβατον), καὶ ἀχρεῖον ἄλογον (τὸ νωθρὸν ἢ δυσάγωγον), καὶ ἐν γένει ὅ,τι 'δὲν εἶνε καλὸν εἰς τὸ εἶδός 'του. Ἑπομένως εἶν' ἀδύνατον 'να προσδιορισθῇ ἐπ' ἀκριβὲς ἡ κυριολεξία τῆς λέξεως, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐκλογὴ μένει εἰς τὸν ἀναγνώστην. Ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ὀνομάζεται ὁ διεστραμμένος καὶ κακοήθης ἄνθρωπος). »Πονηρὸς, μιαρὸς, βδελυρὸς, φαῦλος. §. ἀσελγὴς, φαυλόβιος, ἀκόλαστος, ἄσεμνος. §. αἰσχροποιὸς, αἰσχρουργὸς, ἀῤῥητοποιός. **vilain, abject, vil, fripon, belître, vaurien, maraud, coquin, polisson, gueux; débauché, perdu, etc,** ἴδε καὶ Ἄνοστος, καὶ §. Κακὸς, καὶ §. Πρόστυχος, καὶ §. Τιποτένιος. (Σημ. Β΄. Ὁ παρατράγῳδος σχηματισμὸς τοῦ παραθετικοῦ αὐτῆς τῆς λέξεως εἰς τὴν γλῶσσάν μας εἰς -έςερος καὶ -έστατος, μ'ὅλον ὅτι φαίνεται χαλκευμένος εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς ἡμιμαθείας, καθὼς καὶ τὸ Προκομμενέστατος καὶ ἄλλα πολλά· παρατηροῦντες ὅμως καὶ τῶν ἀρχαίων τὸ Ἐῤῥωμενέστατος καὶ Ἀφθονέστατος καὶ Ὀψοφαγίστατος καὶ Διακονέστατος κτλ., ἠμποροῦμεν καὶ 'να δικαιολογήσωμεν τὴν φαινομένην ταύτην παράβασιν τῶν κανόνων, ἀποδίδοντες τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλους τύπους ἀρχαίους, τῶν ὁποίων 'δὲν διεσώθησαν τὰ πρωτότυπα).

Ἀχρειόστομος, η, ον. » Αἰσχρολόγος, αἰσχροῤῥήμων, αἰσχροεπὴς, φορτικὸς, φαυλοῤῥήμων, κακόστομος. **mal-embouché, ordurier, qui tient des propos indécents, qui dit des horeurs (turpitudes, impuretés, saletés, obscénités, polissonneries).**

Ἀχρειότης. » Ἀσέλγεια, ὕβρις, βδελυρία, μιαρία, ἀκαθαρσία, ἀσχημοσύνη. §. αἰσχρουργία, αἰσχροπραγία, αἰσχροποιΐα, ἀῤῥητοποιΐα, ἀῤῥητουργία. §. αἰσχρολογία, αἰσχροῤῥημοσύνη. **turpitude, θ. ordure, θ. infamie, indécence, saleté, obscénité, impureté, polissonnerie, vilenie, sottise, bêtise.** ||. κάμνω ἀχρειότηταις. »Αἰχρουργέω, ἀσελγαίνω, ἴδε καὶ Ἀτακτῶ. ||. εἰς τόσην ἀχρειότητα κατήντησαν. »Εἰς τοῦτο ὕβρεως καὶ μιαρίας ἀφίκοντο (Δημοσθ.)«. ||. αὐτ[illegible]ν ἡ μεγαλήτερη ἀχρειότης τοῦ κόσμου. »Τοῦτα οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας (Δημ.)«. ||. ποιὸς ἀπὸ σᾶς 'δὲν γνωρίζει κάλλιστα τὴν ἀχρειότητα τοῦ Τιμάρχου; » Τίνι δὲ ὑμῶν οὐκ εὔγνωστός ἐςιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία (Αἰσχ.) « ;.

Ἀχρήζω (εἰς τὸν Συρόπουλον εὑρίσκεται χωρὶς τοῦ α : » Ὁ βίος μου χρήζει τὸ ἥμισυ τῆς Βενετίας «), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀξίζω.

Ἀχρησίμευτος, η, ον. » Ἄχρηστος, ἀχρεῖος, ἀνεπιτήδειος, ἀσυντελής. **qui ne sert (n'est bon) à rien, qui n'est d'aucun usage.**

Ἀχταπόδι, 'ψ. ἴδε Ὀκταπόδι.

Ἀχυβάδα (ὀρθ.) Ἀχηβάδα, θαλ. » Χήμη, κόγχη, κόγχος, κογχύλη, γλυκυμαρὶς (κυρ. ἡ χαρακωτὴ ἢ ὀρεκτική· διότι, κατὰ τὸν Ξενοκράτην. » Αἱ γλυκυμαρίδες χαριέστεραι τῶν λείων ὀστρακίων κόγχων.« τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Ἀθήναιος). **came, θ. coquille, θ. lavignon, pétoncle, θ.** ||. ἀχυβάδα μεγάλη, ἴδε Μεθύστρα.

(τὸ καμαρωτὸν βαθούλωμα, ὅ,που κάμνουν εἰς τὸ μέσα μέρος τῶν τοίχων, ἵνα βάλλουν κρεββάτι, ἢ ἄλλα τι παρόμοιον). »Κόγχη (ἀπ' ἐδῶ 'βγῆκεν ἡ Κώχη), σηκός. **niche, θ. alcove, θ.**

Ἀχυλιὰ (ἡ ζεστὴ στάκτη), ἴδε Χόβολη.

Ἀχυρένιος, α, ον. » Ἀχύρινος. **de paille.**

Ἄχυρον. »Ἄχυρον. **paille θ. chaume, θ.**

Ἀχυρόστρωμα. » Στιβὰς-άδος (ἡ), χαμεύνη, χαμεύνιον. **paillasse, θ.**

Ἀχυρῶνα (ἡ) } . » Ἀχυρὼν, ἀχυρμιὰ, ἀ-
Ἀχυρῶνας (ὁ) } χυροβολὼν, ἀχυροθήκη. **pailler, grange, θ.**

Ἀχωνευσία. » Ἀπεψία. **indigestion.**

Ἀχώνευτος, η, ον. » Ἄπεπτος, ἀδιαφόρητος. **indigeste.**

Ἀχώριστος, η, ον. » Ἀναφαίρετος, ἀναπόσπαστος. **inséparable.**

Ἀψὰ, ἐπ.(ἀπὸ τοῦ) »Αἶψα, ἴδε Ὀγλίγωρα.

Ἀψηλὰ (κτλ.), ἐπίρ. ἴδε Ὑψηλά.

Ἀψηλόνω, ῥ. μετ. » Ὑψόω, ἐξαίρω, μετεωρίζω, ἀνυψόω, ἀνατείνω, εἰς ὕψος αἴρω. **hausser, élever, rehausser.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ὑψόομαι, εἰς ὕψος αἴρομαι, ἀναφέρομαι, κτλ. **s'élever.**

Ἄψητος, η, ον, ἴδε Ὠμός.

Ἀψηφησία. » Ὑπεροψία, κατα(περι)φρόνησις, θράσος (τὸ), ὕβρις. **affronterie, arrogance.**

Ἀψήφιστος, η, ον. » Ὑπερόπτης, θρασὺς, ὑβριστής. **arrogant, affronteur.**

Ἀψηφῶ, ῥ. μετ., ἴδε Ψηφῶ.

Ἀψιθιὰ, φ. » Ἀψίν(ψύν)θιον, ἄψιν(ψυν)θος (ἡ). **absinthe, aluine.**

Ἀψὺς (ὁ δυνατὸς, τσουχτερὸς), εια, ύ. »Δριμὺς, αὐστηρὸς, δηκτικὸς, δάκνων, δακνώδης, στρυφνός. **âpre, piquant, mordant, mordiquant, cuisant, âcre, acerbe.**

§. (μεταφ. ἀψὺς ἄνθρωπος, ὁ) »Ὀξύθυμος (»Τὸ δὲ Ἀπτοεπὲς, δασυνόμενον, δηλοῖ τὴν καθαπτομένην ἐν ἔπεσι καὶ ὑβριστικὴν, ὅθεν ἡ συρφετώδης ἴσως ὑπολείξασα γλῶσσα φησὶν Ἀψεὺς τοὺς ἐν λόγῳ θρασεῖς,« Εὐσταθ. Ἰλ. Θ. 209), ἴδε Θυμώδης.

B.

B, τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ **ἀλφαβήτου. Ἐπέχει τόπον τοῦ Αἰολικοῦ F. »Ἄλσος-βάλτος**, ὕδρα-βύδρα, παλαιὸς-παλαβὸς, παλαίω-παλαίβω, κτλ. §. τρέπεται **εἰς Γ. »Βλέπω-γλέπω**, βοῦπα-γοῦπα, κτλ. ||. **εἰς Π. » Κόμβος-κόμπος**, ἐμβαίνω-ἐμπαίνω, κτλ. ||. Εἰς Φ. » Βλήχωνι-φλησκοῦνι.

Βάβω (ἡ ἄλλ. Γιαγιὰ καὶ Κυρ·ῦλα), ἴδε Γιαγιὰ (εἰς τὸ Παράρτημα.) καὶ Βάγια.

Βαγένι (ὁ Ν. Μυρεψὸς, Γ', 58, 'τὸ ἔχει Βαγοίνιον, » Ξύλου μελίας, ἐξ οὗ ποιοῦσι τὰ στεφάνια τῶν βαγοινίων, » τὸ ὁποῖον 'δὲν ἐνόησεν ὁ Δουκάγγ.), ἴδε Βουτσὶ καὶ Βαρέλλι.

Βάγια (ὀρθ.) **Βάϋα** ἢ Βάϊα (καθὼς 'τὸ ἔχει ὁ Ἐτυμολ. « Ῥωμαῖοι βαΐαν καλοῦσι τὴν τροφὸν, « Στρβ.), (ἡ ἀλλ. Παραμάννα, ἢ Βυζάστρα. Ἡ λέξις ἔχει πολλὴν συγγένειαν μὲ τὸ) » Βαυβὼ (ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶχε, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ παραμάννα τῆς Δήμητρος), ἴδε Βυζάστρα.

Βάζω, ῥ. μετ. ἴδε Βάλλω.

Βαθαίνω, ῥ. μετ., » Βαθύνω. **approfondir.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βαθύνομαι. **s'approfondir.** §. (μεταφ.). »Ἐμβατεύω, διϊκνέομαι, εἰς βάθος διήκω, ἐμβαθύνω. **pénétrer, approfondir.** ||. 'δὲν ἐβάθυνε σ' τὸ νόημα. »Οὐκ ἐφίκετο (»Οὐκ ἐδράξατο) τῆς ἐννοίας. ||. ὅσοι βαθύνουν περισσότερον εἰς τὸ νόημα τῶν νόμων. » Οἱ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον (Φιλ. Α., Πλούτ. Ι.)«.

Βαθειὰ, ἐπ. » Βαθέως, εἰς(ἐς, κατὰ)βάθος, διὰ βάθους, ἐν τῷ βάθει. **profondement.** §. **à fond.** ||. ἐῤῥίζωσε πολλὰ βαθειά. » Ἐνέφυ σφόδρα διὰ τοῦ βάθους (Συνεσ.). ||. χώνω(-ομαι) βαθειά, ἴδε Χώνω. ||. τί βαθειὰ κοιμούσουν (μεταφ.)! »Ὡς βαθὺν κεκοίμησαι!

Βάθος (τό). » **Βάθος** (τὸ), βαθύτης. **profondeur, θ.**

Βαθουλόνω, ῥ. μετ. » **Κοιλαίνω. creuser, caver.**

Βαθουλὸς, ἡ, όν. » **Κοῖλος**, ἔγκοιλος. **creux, concave.**

Βαθούλωμα. » **Κοιλότης**, κοίλωμα. κοιλάς. **cavité, creux.**

Βαθουλωτὸς, ἡ, όν. » Ὑπόκοιλος. **un peu creux**, ἴδε καὶ Βαθουλός.

Βαθρακάκι (ὁ μικρὸς βαθρακὸς), ζ. »Βατράχιον, βατραχίσκος, βατραχίδιον. **petite grenouille, θ.** §. (πάθος τοῦ στόματος). » **Βάτραχος**, βάτραχος ὑπογλώττιος (Ἀριστοτ.), ὑπογλωττὶς (Ἱπποκρ.). **tumeur qui vient sous la langue (des enfans).**

Βαθρακοβότανον, = Βαθρακόχορτον.

Βαθρακόπετρα, πέτρ. πολύτ. (εἶνε 'δόντι 'ψαριοῦ ἀπολιθωμένον). » Βατραχίτης (λίθος). **crapaudine, θ.**

Βαθρακὸς (ὁ μεταπλασμὸς τῶν στοιχείων εἶνε καθ' αὐτὸ Ἰωνικός. » Ὅτι δὲ πολλαὶ τοιαῦται ἀφώνων τροπαὶ γίνονται Ἰωνικῶς, δηλοῖ πρὸς ἄλλοις καὶ ὁ Βάθρακος, ὁ παρὰ τῷ Ἴωνι Ἡροδότῳ [Δ', 131.],« Εὐστ. 1570

18), ζ. » Βάτραχος. **grenouille, θ.** §.= Βαθρακόψαρον, (» Ἐκεῖνοι τρώγουν βαθρακοὺς, ἡμεῖς δὲ ταγιοζοῦμιν, « Πτωχοπρόδρ.).

Βαθρακόχορτον, φ. » *Βατράχιον. ***grenouillette, θ. bacinet. renoncule** (εἶνε ἄπειρα εἴδη), θ.

Βαθρακόψαρον, ψ. » Βάτραχος (ὁ θαλάσσιος), λοφίας. **baudroie, grenouille pecheuse, θ. diable de mer.**

Βαθὺς, εια, ύ. »Βαθύς. **profond, creux.** §. (μεταφ. ἄνθρωπος φρόνιμος καὶ μὲ νοῦν διαπεραστικόν). » Βαθὺς, βαθύνους, βαθύφρων, βαθυγνώμων, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος (Αἰσχ.). **qui a des vues profondes (de la perspiecité, un esprit pénétrant).** §. (συνεκδ. ἐπὶ χρωμάτων, ἀπ' ἐναντίας τῷ, Ἀνοικτός). » Βαθύχρους, κατακορής. **foneé, obscur.** ||. κόκκινον βαθύ. » Φοινικοῦν κατακορές.

Βάϊα (ἡ ἄλλ. Βυζάστρα). » Βάϊα, ἡ τροφὸς (λέγει ὁ Σουΐδας).

Βάϊον (κυρ. τὸ κλαδὶ τῆς χουρμαδιᾶς, μυραινηᾶς, δάφνης, ἐληᾶς κτλ., τὸ ὁποῖον μοιράζουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα Κυριακὴν, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ Βαϊοφόρος ἢ τῶν Βαΐων ἐπωνομάσθη· κοινῶς δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ δάφνη). » Θαλλὸς (κυρ. τὸ κλωνάρι τῆς ἐληᾶς), βάϊς (ἡ), βαΐον (» Ἵνα δὲ εἰς πλέξιν φορμῶν καὶ σπυρίδων λευκοί τε καὶ ἐπιτήδειοι οἱ θαλλοὶ ὦσι, χλωροὺς ἔτι ἀπὸ τῶν βαΐων ἐκτίλλομεν αὐτοὺς,« Γεωπον. Ι). **branche de palmier, rameau.**

Βαλανίδα, ἴδε Γαργαλήθρα.

Βαλανίδι, καρπ. »Βάλανος(δρυὸς, ἢ δρυΐνη, καὶ μονολεκτικῶς) δρυοβάλανος (διότι ἐπίσης βαλάνους ὠνόμαζαν καὶ τὰ κάστανα καὶ τ' ἀμύγδαλα καὶ τοὺς φοίνικας καὶ ἄλλα ἀκρόδρυα τοῦ αὐτοῦ εἴδους), φηγὸς (κυρ. τὸ στρογγυλὸν καὶ φαγώσιμον), ἄκυλος (ἡ) (κυρ. τοῦ πριναριοῦ). **gland. faine, θ.** §. (συνεκδχ. ἡ δακτυλήθρα τοῦ βαλανιδιοῦ, χρήσιμος εἰς τὴν βυρσοδεψίαν). » Κύτταρος καὶ κύταρος, ὀμφακὶς (Παῦλ. Αἰγιν.), ἐχῖνος (κυρ. τὸ ἀγκαθωτὸν, ἴδε τὸν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Γ'. 10). **la tasse du gland, l'avelanède, θ.**

Βαλανιδηὰ, δ. » Δρῦς-υός (ἡ). **chêne.** ||. ἡ ἥμερη—. » Φηγός. **hêtre. fouteau, fau, fayard.** ||. ἡ ἄγρια—, ἴδε Ἀγριοβαλανιδηά.

Βάλλω (προφ. κοιν. Βάζω καὶ Βάνω), ρ. μετ. » Τίθημι, βάλλω (μεταγ.), βάλλομαι (ποιητ.). **mettre; placer, poser.** ||. βάλλω μέσα » Ἐντίθημι, ἐμβάλλω. ||. βάλλω εἰς τὸν τόπον του τὸ βγαλμένον κόκκαλον (χέρι, ποδάρι κτλ.). »Ἐμβάλλω (» Ἢν δὲ μὴ ἐμβληθῇ [τὸ ὀστοῦν], μηδ' ἀπ' ἀρχῆς μηδεὶς πειρηθῇ ἐμβάλλειν, περιγίνονται οἱ πλεῖστοι αὐτῶν, » Ἱπποκρ. περὶ ἄρθρ.). ||. βάλλω εἰς τάξιν, ἴδε Ἀραδιάζω καὶ Συγυρίζω. ||. βάλλω εἰς τάξιν τὸ στράτευμα. » Τάσσω(-ττω), παρατάσσω(-ττω). **ranger en ordre de bataille.** ||. βάλλω εἰς τάξιν τὰς ὑποθέσεις μου. » Διοικέω, διευθετέω. **régler, mettre un ordre dans.** ||. βάλλω εἰς ὅρκον, ἴδε Ὁρκίζω. ||. βάλλω στοίχημα, ἴδε Στοιχηματίζω. ||. βάλλω 'στὴν μέσην (τὸ ἄλλ. Ζώνω, κυρ. θηρίον, ἐχθρὸν κτλ.). » Ἀμφίβολον ποιέω, περικαταλαμβάνω. **cerner, envelopper, mettre entre deux feux,** ἴδε καὶ Μέση. ||. βάλλω φωτιάν. »Πῦρ βάλλω (»Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ, « Ὅμ. Ἰλ. Ω. 7871), πῦρ ἐνίημι (» Ἐκέλευσε τοὺς παῖδας κρύφα τῇ σκηνῇ τοῦ Εὐμένους πῦρ ἐνεῖναι,« Πλούτ.). **mettre du feu.** ||. βάλλω σκάνδαλα (μεταξὺ δύο ἀνθρώπων), ἢ βάλλω 'σ τὰ λόγια. » Διαβάλλω (» Μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύβουλον,« Πλάτ. Συμ. »Οὐ παύσεται Ἀλέξανδρος διαβάλλων με πρὸς τὴν Ἥραν;« Πλούτ.), συγκρούω (ὅθεν τὸ κοιν. Τσυγκρίζω, ἴδε τὴν λέξιν), συμβάλλω, ὑποικουρέω. **mettre mal ensemble deux personnes, les commettre.** ||. βάλθηκε (βάλθηκε[ἔπεσε]κατακέφαλα) 'να 'τὸ κατορθώσῃ (τὸ ἄλλ. ἔβαλε τὰ δυνατά 'του). » Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι (Πλουτ. Ἀρτοξ.). » Σφόδρα σπουδάσας τῷ πράγματι· » Πᾶσαν συνεισενεγκὼν σπουδὴν πρὸς τὸ διαπράξασθαι· « Πάντα κάλων ἐφῆκε (κεκίνηκε). **faire tous ses efforts.** ||. βάλλω αὐτὶ (ἵν' ἀκούσω τί λέγουν), (ἀπαράλλακτα εἶπεν ὁ Εὐριπίδης:) » Ἐν πύλαισιν ἀκοὴν βάλλε, ἴδε καὶ Ἀφηγκρηοῦμαι. ||. 'να βάλῃ ἀνθρώπους 'να 'τὸν σκοτώσουν. » Ὑφιέναι τοὺς ἀποκτενοῦντας. **aposter des assassins.** || βάλλω 'τὸ φόρεμά 'μου (κτλ.). » Περιβάλλομαι θοιμάτιον. **mettre son habit,** ἴδε καὶ Ἐνδύνω καὶ Φορῶ. ||. βάλλω τὰ 'ποδήματά μου (ταὶς κάλτσαις μου κτλ.). » Ὑποδέομαι. **se chausser.** ||. βάλλω μὲ τρόπον (κρυφὰ δηλ. καὶ χωρὶς 'να μ' ἐννοιώσουν). »Παρεισάγω, παρεισφέρω, παρενείρω. **insinuer.** ||. βάλλω τραπέζι. » Τράπεζαν ἵσταμι (εἰσφέρω). **mettre le couvert.** || 'τοὺς ἔβαλε τραπέζι. » Τράπεζαν παρέθετο. **il leur donna à manger.** ||. βάλλω τὸ φαγεῖν εἰς τὸ τραπέζι. » Παρατίθημι(-εμαι).

servir. ||. βάλλω τ' ἄσπρα μου 'ς τὸ διάφορο'. » Βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις (Εὐαγγ.)· »Ἐνεργὸν ποιεῖν τὸ ἀργύριον. » Δανεισμῷ ξυμβάλλω τὰ χρήματα (Πλάτ. Νομ.). **placer son argent, mettre de l'argent à la banque, faire profiter (valoir) son argent.** ||. βάλλω τὸ κεφάλι μου, (φρσ.), ἴδε Κεφάλι. ||. βάλλω τὸ κεφάλι μου 'ς τὸ σακκὶ ('ς τὸν τορβᾶν, Τουρκ.), ῥιψοκινδυνεύω δηλ. (φρσ.). »Παραβάλλομαι. » Σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς (Ὀδυσ. Β. 232). ||. βάλε 'το καλὰ 'ς τὸν νοῦν σου. » Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλεο σῇσιν· » Ἐς θυμὸν βαλέσθαι· »Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος (Πλούτ.). ||. 'δὲν ἤξευρε ('δὲν εἶχε) ποῦ 'να 'τὸν βάλῃ, (φρσ.). » Οὐ γνώει κοῦ δᾶ θεύῃ σφῶϊον ἴνιν· » Οὐκ εἶχον ὅπῃ ποτε αὐτὸν κατάθωνται (Αἰλιαν.). ||. βάλλω θεμέλιον. »Κρηπῖδα βάλλομαι· »Καταβάλλομαι βάσιν· » Ὑποβάλλομαι· »Ὑποτίθεμαι τὴν ἀρχὴν, ἴδε καὶ Θεμελιόνω καὶ Σκαρόνω. ||. 'να βάλῃ τὸν υἱόν 'του 'να μάθῃ τέχνην, (ἢ ἁπλῶς) 'να 'τὸν βάλῃ 'ς τὴν τέχνην. » Ἐκδιδόναι τὸν υἱὸν ἐπὶ τέχνην (Πλάτ.). ||. 'τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν δάσκαλον. » Παρέβαλεν αὐτὸν παιδαγωγῷ. » Παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι. ||. βάλλω εἰς τὰ σίδερα, ἴδε Σίδερον ||. θὰ μᾶς βάλῃς εἰς πειρασμὸν (Τουρκ. εἰς μπελᾶν). »Ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθα (Ὀδ. Μ.), « ||. βάλλω τὴν βοῦλλάν μου, ἴδε Πατῶ. ||. βάλλω ἀβδέλλαις, γλυστῆρι, γνῶσιν, λαχνὸν, λόγον, εἰς τὸ χέρι, κτλ, ἴδε τὰς λέξεις.

Βάλσιμον. » Θέσις. **l'action de mettre (poser).**

Βάλτος (ἀπὸ τοῦ Ἄλσος, Δωρ. Ἄλτος, καὶ μὲ τὸ δίγαμμα, Βάλτος, ὅθεν τὸ Λατ. **Paluda.** Εἰς τὰ Ταχτ. γράφεται θηλυκῶς Βάλτη). »Ἕλος (τὸ), τέλμα, τῖφος (τὸ). **marais, mare, θ. marécage, fondrière, θ.**

Βαλτώδης. »Ἑλώδης, ἕλειος, τελματώδης, τιφώδης. **marécageux.**

Βαμβακερὸς(-ερὸς), ἡ, όν. » Βαμβάκινος, ξύλινος. **de coton.**

Βαμβάκι (προφ. Μπαμπάκι), φ. (Ἂν καὶ αἱ λέξεις) » Βάμβαξ, πάμβαξ, παμβακὶς (σώζωνται εἰς τὰ λεξικὰ, 'δὲν εἶν' ὅμως ἀνάρμοστος λέξις καὶ τὸ) ξυλέριον (καθὼς ἀκόμη καὶ τὸ) γναφάλιον (,καί τοι διαφορετικοῦ φυτοῦ προϊόν). **coton.** ||. βαμβάκι Χίνδικον (αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶναι κυρ. τῶν παλαιῶν ἡ) » Βύσσος. (Ὁ Παυσανίας λέγει ὅτι ἐκαλλιεργεῖτο εἰς τὴν Ἤλιδα, καὶ ἦτον ὄχι τόσον ξανθὴ καθὼς τῆς Ἰουδαίας, καὶ ὅτι εἰς τὰς Πάτρας ὕφαινεν ἀπ' αὐτὴν ἡ γυναῖκες λεπτότατα κεφαλοδέματα, τὰ ὁποῖα ἴσως ὡμοίαζαν μὲ τὰ 'δικά μας Τουλπάνια ἢ Τεστεμέλια), ἴδε καὶ Σάλι (εἰς τὸ Παράρτημα), καὶ Πολυδ. βιβλ. β'. κεφ. 17. ||. ὡσὰν βαμβάκι. » Βαμβακοειδὴς (Διοσκορ.), γναφαλώδης. **cotonneux.**

Βαμβακιὰ, φ. » Ξύλον, βαμβακὶς καὶ παμβακὶς, ἐριόξυλον (Θεόφρ.), πάμβαξ καὶ βάμβαξ (ἡ), θάμνος ὁ γναφαλοφόρος. **cotonnier.**

Βαμβακόπετρα, ὀρ. » Ἀμίαντος (λίθος). **amiante.**

Βάνω, ῥ. μετ. ἴδε **Βάλλω.**

Βαπτίζω (προφ. κοιν. Βαφτίζω), ῥ. μετ. » Βαπτίζω (ἱερουργῶ τὸ μυστήριον). **baptiser, administer (conférer) le baptême.** §. (γίνομαι νουνός). » Ἀναδέχομαι, υἱοθετέω (εἰσποιέομαι) διὰ τοῦ βαπτίσματος. **tenir sur les fonds.**

Βαπτίσια (τὰ), (ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος, ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Δεκάτη. ||. ἔχω βαπτίσια. »Θύω (»Ἑστιῶ, »Ποιῶ) τὴν δεκάτην (Δμσθ., Ἀρςφ.).« ||. μὲ κάλεσαν μιᾷ φορᾷ εἰς βαπτίσια παιδιοῦ. »Εἰς δεκάτην ποτὲ παιδαρίου κληθεὶς (Ἀρστφ. Ὄρν.). «

Βάπτισμα. » Βάπτισις, βάπτισμα. **baptême.**

Βαπτιστικὸς, ἡ (-ιὰ), όν. » Ὁ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰσποιηθεὶς (υἱοθετηθείς). **filleul,-eule.**

Βαραίνω, ῥ. μετ. » Βαρύνω(-έω), ἐπιβρίθω. **appésantir** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βαρέομαι(-ύνομαι), βρίθω, βρίζω (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'), ἄχθομαι. **s'appésantir.** ||. ἡ ζυγαριὰ βαραίνει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἴδε Γέρνω. ||. τὸν κρόκον 'τὸν δολώνουν μὲ μουρτεσέγκι κοπανισμένον, γίνα βαραίνῃ 'ς τὸ ζύγι. » Δολοῦται δὲ μίξει λιθαργύρου κεκομμένου, πρὸς τὸ βαρυσταθμῆσαι (Διοσκορ.). ||. τὰ κλήματα βαραίνουν ἀπὸ τὰ σταφύλια. » Αἱ ἄμπελοι τοῖς βότρυσιν ἄχθονται. ||. ὅσο γερνᾷ κανεὶς, βαραίνει. » Πᾶς τις γηράσκων ἑαυτοῦ βαρύτερος γίγνεται. **on devient lourd à mesure qu'on vieillit.** ||. ὁ ἄρρωστος ἐβάραινεν. » Βαρέως ἔσχε (Πλούτ. Ἀλεξ. Ος')· » Ἐπισφαλῶς ἔχει. **le malade a baissé (empiré), il est fort bas.**

Βαρβατιάζω, ῥ. οὐδ. (κυρ. διὰ τὰ ζῶα, ὅταν ἐν καιρῷ τῆς ὀχείας ἐξάπτωνται, Τουρκ. ἀζδίζουν). » Στρηνιάω, ὀργάω. **être en rut (en chaleur).** §. (μεταφ.) » Ἐκμαίνομαι, οἰστράω, οἰστρηλατέομαι, ἐξοι-

στράομαι, λυσσάω(-ττάω). être en fureur, être emporté par une fureur.

Βαρβάτιασμα. »Ὀργασμὸς, στρῆνος (τὸ). orgasme, rut.

Βαρβάτος, η, ον, ἴδε Ἀμουνούχιστος.

Βαρειὰ (ἡ), ἐργ. » Ῥαιστὴρ-ῆρος (ὁ). masse, θ.

Βαρειὰ, ἐπ. » Βαρέως. pésamment. ||. εἶνε ἄῤῥωστος βαρειά. » Ἐπισφαλῶς νοσῶν. il est grièvement (dangereusement) malade. ||. ὁ ἄῤῥωστος εἶνε βαρειὰ, ἴδε Βαραίνω. §. (μεταφ.) » Σεμνῶς, ἐμβριθῶς. gravement, posément.

Βαρειαναστενάζω, ῥ. ἀμ. »Βαρυστενάχω (Ἰλ. Α.). pousser de profonds soupirs.

Βαρειοῦμαι (ἀντὶ Βαροῦμαι. » Οἷοί εἰσιν οὗτοι, οὓς βαροῦνται, « Μαρκ. Ἀντων. Η), ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Βαρύνομαι (» Τὸ πῦρ ἔστιν ὅτε καὶ βαρυνόμεθα καὶ ἀποσπώμεθα, « Πλούτ.), δυσχεραίνω, προσοχθίζω. se lasser. ||. βαρέθηκα 'να 'τὸν ἀκούω. » Ἐπιτέτριμμαι (» Παρατέταμαι, »Προσώχθισα) ἀκούων. » Ἀπέκναισέ με τῇ ἀδολεσχίᾳ. »Περιτεθρύλλημαι (»Διατεθρύλλημαι, »Κατατέτριμμαι) τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. §. » Ὀκνέω, ἀναδύομαι, ὄκνος μ' ἔχει. avoir de la nonchalance, tarder par paresse.

Βαρέλα, ἀγγ. ἴδε Βουτσί. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρά· χωρεῖ 48 ὀκάδ. Τουρκ.). » Χοεὺς (ἐχωροῦσεν ἕξ ξέστας, ἴδε τὴν λέξιν). muid.

Βαρελάδικον (ἐργαστῆρι), ἴδε Βουτσάδικον.

Βαρελάκι, ἀγγ. » Βικίον (ἦτον ὅλως δι' ὅλου διαφορετικὸν), πιθάριον καὶ πιθάκνιον (κυρ. τὸ πιθαράκι). barillet.

Βαρελᾶς, ἴδε Βουτσᾶς.

Βαρέλι (λέγεται καὶ Βαγένι), ἀγγ. » Βῖκος (ἦτον πάντη διαφορετικὸν), πίθος καὶ πιθάκνη (κυρ. τὸ πιθάρι). baril.

Βαρετὸς, ἡ, όν. » Βαρὺς, ἐπαχθὴς, φορτικὸς, δυσχερὴς, ὀχληρός. importun, gênant.

Βάρος (τό). » Βάρος, βαρύτης, ὄγκος, ἄχθος (τὸ), βρῖθος (τὸ), φόρημα. poids, pésanteur, θ. faix; charge, θ. ||. αὐτὸ εἶν' εἰς βάρος σου, ἴδε Λογαριασμός. ||. δίδω βάρος (πείραξιν). »Ἐπαχθής εἰμι. être à charge. §. βάρος (σύμπτωμα τοῦ ἀῤῥώστου). » Βαρύτης. appésantissement. ||. βάρος τοῦ κεφαλιοῦ. »Καρηβαρία. pésanteur de tête. ||. ἔχω ('νοιώθω) ἕνα βάρος εἰς τὸ στομάχι (κεφάλι) μου. » Βαρύνομαι τὴν γαστέρα (τὴν κεφαλήν). »Καρηβαρέω, καρηβαριάω.

Βαροστόμαχος, η, ον, ἴδε Βαρὺς καὶ Δυσκολοχώνευτος.

Βαρούμενη (γυναῖκα), ἴδε Ἐγγαστρωμένη.

Βαρύδι (τὸ βάρος τοῦ καντανιοῦ, τῆς ζυγαριᾶς κτλ. Εἰς τοὺς Βυζαντ. ὠνομάζετο ἡ στάθμη τῶν οἰκοδόμων. » Ἐὰν γὰρ ἐρωτήσῃ τοὺς οἰκοδόμους, διὰ τί τὸ βαρύδιον ἰσάζει τὸν τοῖχον, ἐροῦσι κτλ. « Δουκάγγ.). » Σταθμὸς, *ἄρτημα, σήκωμα, σφαίρωμα (Ἀριστ.). pésou, ἴδε καὶ Κρεμαστάρι.

Βαρυκέφαλος (προφ. κοιν. Βαροκέφαλος). » Νωθρὸς, νωθὴς, ἀμβλὺς, νωχελὴς, ἀφυὴς, βαρυκέφαλος. lourd. ||. ἄλογον βαρυκέφαλον. » Σκληροτράχηλος (δυσήνιος, δυσάγωγος, δυσπειθὴς, σκληραύχην, σκληρόστομος, ἄστομος, βαρὺς τὴν κεφαλὴν) ἵππος, (Ηλδ.). (cheval) qui a la bouche (la tête) dure, têtu, hargneux, indocile, difficile à conduire. §. (εἶδος πουλιοῦ), π. » Μυίαγρος. gobe-mouche, bouvier.

Βαρὺς, εια, ύ. » Βαρύς. lourd, pésant. ||. τὸ κεφάλι μου εἶνε βαρὺ, ἴδε Βάρος. §. ἀέρας (τόπος) βαρύς. » Τὸ δυσκραὲς (»Τὸ μὴ εὖ κεκραμένον πρὸς τὰς ὥρας) τοῦ περιέχοντος. l'intemperie des saisons, pays malsain. ||. λέγουν ὅτι ὁ τόπος εἶνε βαρύς. » Λέγεται βαρὺ (νοσῶδες, νοσοποιὸν) τὸ χωρίον εἶναι (Ξενοφ.). §. βαρὺ 'νοῖκι 'τοῦ 'παίρνει ('τοῦ Ἀλεξάνδρου) ἡ μητέρα 'του διὰ τοὺς δέκα μῆνας. »Βαρὺ δὴ τὸ ἐνοίκιον τῶν δέκα μηνῶν εἰσπράττεσθαι τὴν μητέρα (Ἀῤῥιαν.). §. βαρὺ κρασί. »Βαρὺς ὁ οἶνος, ἴδε καὶ Κεφάλι. ||. ὁ κέφαλος εἶνε βαρὺ 'ψάρι. » Οἱ δὲ κέφαλοι βαρεῖς καὶ βλεννώδεις εἰσὶν (Ἀριστοτ.). »Βαρεῖς δὲ καὶ κέφαλοι καὶ κεστρεῖς. cru. §. βαρειὰ μυρωδιά. » Ὀσμὴ σκληρὰ, βαρεῖα (Ἡροδ. Β'. 94. καὶ Θεοφρ. περὶ Ὀσμῶν). odeur forte. ||. ἔχει μία' βαρειὰ' μυρωδιά'. » Βαρύοσμόν ἐστι. » Πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ (Διοσκορ.). qui a une odeur forte. §. βαρειὰ ἀῤῥώστια. » Χαλεπὴ νόσος. ||. βαρειὰ 'ν' ἡ καλογερικὴ (παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ). » Βαρὺ τὸ σκαφίον. §. βαρὺς ἄνθρωπος (ὁ Ἀργοκίνητος), ἴδε τὴν λέξιν. §. βαρὺς ἄνθρωπος (μεταφ. ὁ σοβαρὸς, φρόνιμος κτλ.). » Ἀνὴρ λόγιος, καὶ ἄλλως σεμνὸς καὶ βαρὺς (Στράβ. ΙΔ'.), ἐμβριθὴς, αὐθέκαστος, καθεστηκὼς, βεβηκὼς, αὐστηρὸς, σεμνός. grave, posé, sérieux, rassis. §. τὸ βαρὺ (ἐλλειπτ. ὕφος). » Βαρύτης ἐπισκηνίου, σεμνοπροσωπία, τὸ σεμνοπροσωπεῖν. sérieux, gravité. ||. κάμνω (βαστῶ) τὸ βαρύ. » Σεμνοπροσωπέω,

affecter (prendre, se donner) un air sérieux.

Βαρυχειμωνιά. » Δριμὺς ὁ χειμὼν, τὸ δυσχείμερον (δύσχειμον) τῆς ὥρας. hiver rigoureux.

Βαρῶ (ἐκ τοῦ) »Βαρέω (» Ἐὰν τῷ δακτύλω κάτω βαρήσωμεν τὸ ὑσπλήγγιον,« Ἡρ. Αὐτομ.), ῥ. μετ. ἴδε Κτυπῶ. §. ἀμ. ἴδε Ζυγιάζω.

Βατανίζω, ῥ. μετ. ἴδε Τυραννῶ.

Βάσανον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Πόνος, μόχθος, ταλαιπωρία, ἀλγηδών. souffrance, θ. peine, θ. ἴδε καὶ Τυραννία.

Βασίλειον. » Τυραννὶς, δυναστεία, ἀρχὴ, βασιλεία. royauté, autorité souveraine (suprême). §. » Ἡ βασιλέως χώρα, βασιλεία (μεταγ.). royaume, états, πληθ.

Βασίλεμμα (κυρ. τοῦ ἡλίου), ἴδε Δύσις.

Βασιλεὺς (προφ. κοιν. Βασιλέας καὶ Βασιλῆάς). » Βασιλεὺς (εἰς τοὺς ἀρχ. 'δὲν διέφερεν ἀπὸ τὸ) τύραννος, δυνάστης, βασιλεύων, κρατῶν, τὰ βασίλεια (τὰ τῆς βασιλείας) σκῆπτρα διέπων, μονάρχης, ἄναξ (εἰς τὴν Κύπρον ὠνομάζοντο οἱ ἀπόγονοι τῶν βασιλέων [ἴδε Ἰσοκρ. Εὐαγ.] καὶ οἱ εὐγενεῖς, ἴδε Ἀθήν. Ζ. ϛ'.), (π.) μέδων, κρείων, μεδέων, κοίρανος. roi.

Βασιλεύω, ῥ. ἀμ. » Βασιλεύω, ἄρχω, τυραννέω (ἴδε Βασιλεὺς), δυναστεύω, ἀνάσσω. regner. §. βασιλεύει ὁ ἥλιος (καταχρ. δὲ καὶ) τὸ φεγγάρι. » Δύει. se couche. ||. ἀφ' οὗ (πρὶν, κτλ.) βασιλεύσοι ὁ ἥλιος (τὸ φεγγάρι κτλ.). » Ἡλίου δύναντος. après (avant etc.) le soleil couché.

Βασιλικὰ, ἐπ. »Βασιλικῶς. royalement, en roi.

Βασιλικὸς (ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βασιλέα), ή, όν. » Βασίλειος, βασιλικός. royal. ||. ἡ βασιλικὴ βοῦλλα. »Τὸ βασίλειον σφράγισμα (Ξενοφ.)«.

Βασιλικὸς, φ. » Ὤκιμον, βασιλικὸν (μεταγ.). basilic.

Βασίλισσα. » Βασίλισσα, βασιλὶς, βασίλεια (ποιητ.), δέσποινα, ἄνασσα (ἴδε Βασιλεύς). reine, θ.

Βασιλοποῦλα. » Βασιλὶς, δέσποινα, ἄνασσα. princesse (royale, ou de sang).

Βασιλόπουλον. » Βασιλείδης. prince royal (ou de sang).

Βασκαίνω, ῥ. μετ. ἴδε Ματιάζω. ||. 'να μὴ βασκαθῇς (φρ. εὐκτ., ἐνίοτε ειρων., ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Νεμέσεως μὴ βάλοι βέλος. » Ἀπέστω φθόνος. » Ἀβάσκαντε (Μάξιμ. Πλαν. ἐν βίῳ Αἰσ.).

Βασταγερὸς (-κτερὸς, -χτερὸς), ή, όν. »Διαρκής, μόνιμος. durable.

Βαστάζος (ὁ Τουρκ. χαμάλης). » Ἀχθοφόρος, νωτοφόρος, νωταγωγὸς, βάσταξ. porte-faix, porteur, crocheteur.

Βαστῶ, ῥ. μετ. » Φέρω, κρατέω, βαστάζω (κυρ. ἐσήμαινε » κρίνω, δοκιμάζω τὸ βάρος τοῦ πράγματος μὲ τὸ χέρι μου. Ὁ Πίνδαρος ὅμως ἔχει [Πύθ. Δ'.] » Δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων· καὶ ὁ Θεόκρ. [Εἰδ. ΙΕ'] » Ἤδη βαστάζουσι Συρηκόσιοι μέσα δοῦρα «), ἔχω, συνέχω. tenir. porter. §. entretenir, maintenir. ||. βαστῶ μὲ τὰ δυὸ χέρια (δηλ. 'γιερά). » Ἀπρὶξ ἔχομαι· » Ἀντέχομαι· » Ἀπρὶξ ταῖν χεροῖν λαμβάνειν (Πλάτ. Θεαιτ.). sans lâcher prise, être attaché. ||. βαστῶ καλὰ (δηλ. σφικτὰ, δυνατά), ἴδε (παρακατιὼν) Βαστιοῦμαι. ||. τέτοιους ἀνθρώπους σὲ συμβουλεύω 'να τοὺς βαστᾷς καλὰ (μεταφ.). »Ἀντέχεσθαι δέ σοι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω (Πλάτ. Ἐπιστ.). ||. βαστοῦσαν τὰ στενά. » Τὰ στενὰ κατεῖχον. ||. βαστοῦσε σηκωμένον τὸν κόφτην. » Κοπίδα διηρμένος (Ακ. Τόξ.). ||. (Εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐνίοτ' ἐλλείπει). » Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος, ὅ,που ἔρχεται βαστῶντας τὸ σουραῦλι; » Ὅς τις οὗτος ὁ προσιὼν ἐστιν, ὁ τὴν σύριγγα; ||. βαστῶ τὴν ἀναπνοήν μου (ἀντὶ τοῦ Ἐμποδίζω). » Συνέχω (» Ἐπέχω, » Ἐπιλαμβάνω) τὸ πνεῦμα, ἀπνευστὶ ἔχω (» Ἀπνευστὶ ἔχων πολὺν χρόνον. Πλάτ. Συμπ.), ἀπνευστιάζω (Ἀριστοτ.). retenir son haleine. ||. ὅσοι βαστοῦν τὸ κάτουρό 'τους. » Τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὖρα (Ἀριστοφ.). §. πόσον τόπον βαστᾷ; ἴδε Πιάνω. §. (ἀντὶ τοῦ Ὑποφέρω), ῥ. ἀμ. » Ἀντέχω (»Οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βαστάζειν,« Ἀλέξ. Ἀφρ. Α. προβλ.), καρτερέω, résister, se maintenir, tenir contre, tenir bon. ||. εἶνε μαθημένος 'να βαστᾷ 'ς τὴν ψύχραν. »Πεπαίδευται καρτερεῖν πρὸς τὸ ψῦχος. on lui a appris à endurer le froid, il est fait au froid, ἴδε καὶ Ὑποφέρω. §. ῥ. οὐδ. ἀπρ. « Διαρκέω, δια(συμ)μένω, παρατείνω(-ομαι), διαγίνομαι, σώζομαι, διασώζομαι. durer, subsister. ||. σαπίζει, καὶ 'δὲν βαστᾷ οὔτε μιὰν ἡμέραν. » Σήπεσθαι, καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν (Πλούτ. Συμπ.). ||. καὶ τὸ κρασὶ, ὅ,που κάμνουν ἀπ' αὐτὸ, 'δὲν βαστᾷ, εἰμὴ μόνον δύο-τρεῖς 'μέραις, καὶ ὕστερα 'ξεινίζει. » Καὶ τὸν οἶνον, ὃν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσιν, οὐ διαμένειν, ἀλλ' ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, εἶτ' ὀξύνειν (Θεόφρ. Φυτ. Δ'.).« ||. ἡ κόρδα 'δὲν ἐβάσταξεν, ἀλλ' ἔσπασε.» Τὸ δὲ Ἀνέχοιτο, λέγει ὁ Εὐστάθιος (Ἰλ. Ο. 470), ὡς ἐπὶ ἐμψύχου ἔφη τῆς νευρᾶς, ἥτις, νεό-

στροφος οὖσα, ὑπομένοι ἂν καὶ οἶον βαςάζοι καὶ μὴ διαῤῥηγνύοιτο τῇ τάσει.« ||. 'να βαστάξῃ τόσα χρόνια. »Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι (Πλάτ. Ἀπολογ.). ||. βαστοῦν τὰ ποδάριά 'του (φρσ.,ἔχει δηλ.'γιερὰ ποδάρια, περιπατεῖ πολὺ χωρὶς 'ν' ἀποκάμῃ), ἴδε Ποδάρι. ||. πῶς βάσταξ' ἡ καρδιά σου; ἴδε Καρδιά. §. εἰ δέ κε βαστάξῃ πολὺν καιρὸν τὸ ταξεῖδι. » Εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο. ||. βαστᾷ μιὰ' ὥρα' δρόμον, βαστοῦσεν 'ως τὴν ἀκρογιαλειάν, ἴδε Φθάνω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κατάγομαι, Εἶμαι ἀπόγονος). » Ἕλκω τὸ γένος. **tirer son origine, descendre.** ||. ἀπὸ τέτοιο γένος βαστᾶτε! » Τοιούτων ἐστὲ προγόνων! ||. βαστηοῦμαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Ἔχομαι, ἀντέχομαι. **s' attacher.** || βαςηοῦμαι καλά. » Ἀπρὶξ ἔχομαι, κρατερῶς ἔχομαι, ἴδε καὶ Πιάνομαι, §. (ἀντὶ τοῦ, Ἐμποδίζω τὸν ἑαυτόν μου). » Κατέχω ἐμαυτόν. **se contenir, prendre sur lui.** §. (μεταφ. Ἔχω ὁπωσοῦν κατάστασιν). »Αὐτάρκη τὴν οὐσίαν κέκτημαι· » Δύναμαι χρήμασιν· (Ἀπὸ τοῦ Ἡσυχ. τὸ » Βάστακες, φαίνεται ὅτι ἡ μεταφορὰ ἦτον καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς γνωστή). **avoir un état honnête (souffisant).**

Βάτεμμα. »Ὀχεία, ὄχευμα, βίβασις. **accouplement, monte, θ.**

Βατεύω, ῥ. μετ. » Ἐπιβαίνω, ὀχεύω, βατεύω(-έω), βαίνω, ἐπιθόρνυμαι. **saillir, couvrir, lacer** (κυρ. διὰ τὰ σκυλιὰ), **cocher** (διὰ τὰ πουλιὰ, καὶ ἰδιαιτ. διὰ τοὺς πετεινούς). ||. βατεύομαι, ῥ. παθ. καὶ ἀλληλοπ. »Ὀχεύομαι, βαίνομαι, βατεύομαι, βιβάζομαι. **s'accoupler.** ||. βάλλω ζῶα 'να βατευθοῦν. » Βιβάζω, ὀχεύω. **accoupler.** ||. ὁ μὲν θηλυκὸς ἐλέφας ἀρχινᾷ 'να βατεύεται ἀπὸ δέκα χρόνων, ὁ δὲ ἀρσενικὸς 'να βατεύῃ ἀφ' οὗ γένῃ πέντε ἢ ἕξ. »Ἡ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄῤῥην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἕξ ὢν (Ἀριςοτ.).

Βατόμουρον (τὸ ἄλλ. **Βάτσινον** καὶ **Ἀμουράκι** καὶ **Βατσινόμουρον**), κ. » **Μόρον** (βατῶδες, ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ βάτου), βάτιον, βάτινον. **mûre (sauvage ou de renard).**

Βατόπουλον, ψ. »**Βατίς. miraillet, raieton.**

Βάτος (ὁ), 'ψ. » **Βάτος** (ὁ), βατία, **raie,** θ. **ronce,** ἴδε καὶ **Ῥίνα.**

Βατσινιὰ, δ. » **Βάτος** (ἡ). **ronce.**

Βάτσινον (ὁ καρπὸς τῆς Βατσινηᾶς), ἴδε **Βατόμουρον.**

Βαφηὰς (ὁ Τουρκ.-**Μπογιατζῆς**). » **Βαφεύς**, βάπτης. **teinturier.**

Βάφω, ῥ. μετ. »**Βάπτω**, χρωννύω (-υμι), χρωματίζω (Θεοφρ.). **teindre.** ||. βάφω τὰ 'μμάτιά μου (καταχρ. ἀντὶ τὰ 'μματοτσούναρά μου). »Ὑπογράφομαι (»Ὑπαλείφομαι) τὠφθαλμὼ (τὰ βλέφαρα, τοὺς ὀφθαλμούς). **teindre ses paupières de noir.** ||. βάφω τὰς τρίχας μου (τὰ γένειά μου κτλ.). » **Μελαίνομαι** (» Οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον ἔψουσ' ἔτυχες, ὦ Λυσικράτης μελαίνεται, » Ἀρστφ. Ἐκκλ. 736), βάπτομαι.

Βάψιμον. »**Χρῶσις**, βαφὴ, χρωματισμός. **teint.** ||. βάψιμον τῶν 'μματιῶν. »**Ὑπογραφὴ** (ὀφθαλμῶν, βλεφάρων).

'Βγάζω, ῥ. μετ. ἴδε **Ἐβγάζω.**

'Βγαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε **Ἐβγαίνω.**

'Βγάλσιμον, ἴδε **Ἔβγαλμα.** ||. 'βγάλσιμον χεριοῦ (ποδαριοῦ, κτλ.). »**Ἐκβολὴ** (ἄρθρου), παράρθρημα, ὀλίσθημα, ἐξάρθρωσις (-ωμα), ἔκπτωμα, παράπτωμα. **dislocution, luxation, déboîtement, écart,** ἴδε καὶ **Στραγγούλισμα.** ||. 'βγάλσιμον τοῦ πάτου. » Δακτυλίου πρόπτωσις (Δσκρ. Α. 89). **chute (du rectum).**

'Βγαλτὸν (σπυρὶ, πόνεμα). »**Φῦμα. éruption cutanée,** ἴδε καὶ **Πρήξιμον.**

Βέβαια, ἐπ. » **Πάντως**, ὄντως, δὴ, δήπου, δήπουθεν, δῆτα, δηλαδὴ, δηλονότι, δῆλον δ' ὅτι, δηλονοτιὴ, γε, ἤ, οὖν, μὲν οὖν, ἀμέλει, ἤπου, καὶ μάλα (κυρ. εἰς τὰς ἀποκρίσεις), ἦ μὴν (εἶδος ὅρκου). **certes, certainement, assurément, à coup sûr, positivement, sûrement.** ||. διότι ἐνθυμεῖσθε βέβαια, » Μέμνησθε γὰρ δήπου. ||. ἄνθρωπος εἶσαι καὶ σὺ βέβαια. » Ἄνθρωπος τυγχάνεις ὢν καὶ αὐτὸς δήπουθεν. ||. διότι 'δὲν γίνεται βέβαια ἀπὸ κάθε σπόρον ὅ,τι τύχοι. » Οὐ γὰρ δὴ ὅ,τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται σπέρματος. ||. ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσες, Σώκρατες; βέβαια ἀπὸ τὸ κυνῆγι. » Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ; ἢ δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου. ||. ἐπειδὴ διὰ τὸν ἥλιον βέβαια μ' ἐρωτᾷς. » Τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς. ||. ἂν ὅμως ὁ Ἔρωτας ἦνε, καθὼς καὶ βέβαια εἶνε, θεός. »Εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἐστι, θεὸς ἤ τι θεῖον ὁ Ἔρως (Πλάτ.). ||. ὑπεσχέθη (μεθ' ὅρκου) ὅτι βέβαια 'δὲν θὰ 'τοὺς λείψῃ ἡ τροφή. » Ὑπεδέξατο ἦ μὴν μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, ἴδε καὶ **Μάλιστα.**

Βεβαιόνω, ῥ. μετ. » **Βεβαιόω**, ἐμπεδόω, κυρόω, πιστόομαι. **assurer, confirmer,** ἴδε καὶ **Ἐπικυρόνω.** ||. βεβαιώσου (πληροφορήσου) ἀπὸ τὰ σημάδια τῶν καρφιῶν. » Τοῖς τύποις τῶν ἥλων πιςώθητι (Γρηγ.). **que les marques des clous vous fassent foi.**

Βέβαιος, η, ον. »**Ἔμπεδος**, ὁμολογούμενος, βέβαιος. **sûr, certain, positif, con-**

stant. ||. εἶμαι βέβαιος. » Πέπεισμαι, πέπεικα ἐμαυτόν. ||. 'να ἦσαι βέβαιος. » Πέπεισο.

Βεβαιότατα, ἐπ. » Ἦ μὴν, ὁμολογουμένως, ἀναμφηρίστως, ἀνενδοιάστως, ἀδιστάκτως, ἀναμφιβόλως, ἀναμφιλέκτως, ἀναμφισβητήτως. infailliblement, à coup sûr, sans doute, immanquablement, indubitablement, sans faute, sans contredit.

Βεβαιότατος, η, ον. » Ἀναμφίλεκτος, ἀναμφήριστος, ἀναμφισβήτητος, ἀναμφίβολος, ἀνενδοίαστος, ἀδίστακτος. indubitable.

Βελάζω (φωνάζω ὡσὰν τὸ πρόβατον), ῥ. ἀμ. » Βληχάομαι. bêler.

Βέλασμα (ἡ φωνὴ τοῦ προβάτου). » Βληχὴ, βληχηθμὸς, βλήχημα. bêlement.

Βελόνα, ἐργ. ἴδε Σακκοῤῥάφα.

Βελονάκι. » Βελονὶς, ῥάφιον. petite aiguille, θ.

Βελόνι, ἐργ. » Βελόνη, ῥαφίς. aiguille, θ.

Βελονιά. » Ῥαφὴ, βελόνης διεκβολή. point (d'aiguille).

Βελονιάζω, ῥ. ἀμ. » Διεκβάλλω (» Διείρω) τὴν βελόνην (Γαλην.), λίνῳ διείρω. enfiler.

Βελόνιασμα. » Ἡ τῆς βελόνης (ῥαφίδος) διεκβολὴ (δίερσις). enfilage, l'action d'enfiler.

Βελονοθήκη. » Ῥαφιδοθήκη. aiguillier.

Βέργα. » Ῥάβδος (ἡ), μάστιξ (κυρ. λουρὶ, καμστίκι Τουρκ.). verge, θ. baguette, θ. houssine, θ.

Βεργί (» Λύγος, τὸ Βεργίον. « Σχολ. Θεοκρ.), ἴδε Στεφάνι.

Βεργίτσα. » Ῥάβδιον, ῥαπίς. badine, θ.

Βερνίκι (ἀπὸ τοῦ) » Φερενίκειον καὶ (Μακεδονικῶς) Βερενίκειον καὶ Βερονίκειον (, ὀνομασθὲν οὕτω χάριν τῆς γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποίου ἐσκευάσθη κατὰ πρῶτον, ὡς λέγουν, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν του ὠνομάζετο κοινῶς » Βερονίκην τὸ Ἤλεκτρον. » Κατ' ἄλλους, » τῶν αἰγείρων τὸ κομμῶδες). » Γάνωμα, βαφή. vernis.

Βερνικόνω, ῥ. μετ. » Φερενικείῳ (γανώματι) περιχρίω, ἐπαλείφω, γανόω, ἀλείφω, βάφω. vernisser, vernir.

Βερνίκωμα. » Γάνωσις, βαφή. vernissure, θ.

Βερυκουκκηὰ (ἡ ἄλλ. Ζερδαληὰ ἢ Καϊσηὰ), δ. » Μηλέα Ἀρμενιακὴ ἢ » Κοκκυμηλέα. abricotier.

Βερύκκουκκον (ἐκ τοῦ Λατ. praecoquœ, braecocia, τὰ πρώϊμα 'πωρικά· τὸ ἄλλ. Ζερδαλὶ ἢ Καϊσὶ), 'πωρ. » Μῆλον Ἀρμενιακὸν, κοκκύμηλον (τὸ Δαμασκηνὸν ἢ Περσικὸν, ἰδίως ὠνομάζετο τὸ γλυκοπύρηνον, τὸ Τουρκ. Καϊσὶ), βερύκοκκον (Γεωπον.), πρεκόκκιον (» Ὅσοι δὲ φεύγουσι τὴν τῶν πρεκοκκίων προσηγορίαν Ἀρμενιακὰ μῆλα, τινὲς δὲ Ἀρμένια, . . . καλοῦσιν ἀμφότερα, « Γαλ. Β'. περὶ δυν. τρφ.). abricot.

Βήξιμον. » Βῆξις. l'action de tousser.

Βῆχας, πάθ. » Βήξ-ηχὸς (ὁ καὶ ἡ). toux, θ.

Βήχω, ῥ. ἀμ » Βήσσω (-ττω). tousser.

Βία. » Σπουδὴ, ἔπειξις. hâte, θ. précipitation, empressement. ||. μὲ βίαν, ἴδε Βιαστικά. §. (ἡ δυναστεία, τὸ Τουρκ. ζόρι). » Βία. force, θ. ||. μὲ τὴν βίαν, ἐπίῤ. ἴδε Δυναστικῶς. ||. τὴν ὁποίαν 'τοῦ 'πῆρα μὲ τὴν βίαν. » Τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων (Ἰλ. Α.). ||. ἤθελε 'να 'τὴν φιλήσῃ μὲ βίαν (μὲ τὴν βίαν). » Ἐβιάζετο φιλῆσαι. ||. ἐμβαίνω μὲ βίαν (καὶ κατὰ τὰς δύο σημασίας). » Εἰσπίπτω, εἰσβιάζομαι, βιάζομαι τὴν εἴσοδον. entrer de vive force (précipitamment). ||. ἐπέρασαν μὲ τὴν βίαν ἀνάμεσ' ἀπὸ τοὺς φυλακάτορας. » Διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι.

Βιάζω, ῥ. μετ. » Ἐπείγω, κατεπείγω, ἐπισπεύδω, ἐπισπέρχω, ἐπιταχύνω, ταχύνω. hâter, précipiter, accélérer. §. » Ἀναγκάζω, κατ(επ)αναγκάζω, βιάζομαι, προσβιάζομαι, δυναστεύω (Γραφ.). forcer, presser, contraindre, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. ||. μᾶς βιάζει 'να ὁμιλήσωμεν. » Περιϊστὰς ἀνάγκην ἡμῖν (εἰς ἀνάγκην ἡμᾶς) τοῦ λέγειν. nous mettant dans (nous réduisant à) la necessité de parler. ||. βιάζομαι (εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινε κυρ. τὸ, Κάμνω τι διὰ τῆς βίας· ἀπὸ τοῦ Θουκ. ὅμως τὸ, » Βιάζομαι δρόμῳ «, καὶ τὸ Εὐαγγελικὸν » Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται [Λουκ. Ιϛ'.] «, συμπεραίνεται πῶς μετέπεσεν ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν σημερινὴν σημασίαν), ῥ. μεσ. » Ἐπείγομαι, σπουδάζω, σπεύδω, ταχύνω. s'empresser, se précipiter. ||. βιάζομαι κάπου 'να πάγω. » Σπεύδω που (Πλούτ.).

Βιαστικὰ, ἐπ. » Κατὰ σπουδὴν, σπουδῇ, σπεύδων (-ουσα, -ον, -οντες κτλ.), κατεσπευσμένως, βιαίως (» Βιαιότερον ἀναγαγόμενοι, Θκδ. Β', 33). précipitamment, diligemment, à la hâte, en grande (toute) diligence. ||. πολλὰ βιαστικὰ, ἐπ. » Ὡς εἶχε σπουδῆς· πολλῇ σπουδῇ, ἴδε καὶ Ὀγλίγωρα.

Βιαστικὸς, ή, όν. » Κατεσπευσμένος, σπεύδων. pressé, empressé, précipité. ||. εἶμαι βιαστικός, ἴδε Βιάζομαι.

Βιβλιαράκι. » Βιβλιάριον, βιβλιδάριον (Ἀριστοφ.), βιβλίδιον (ὁ Δημοσθ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ ἁπλῶς χαρτιοῦ, ἴδε Χαρτάκι.). **livret, petit volume.**

Βιβλιοδέτης. » Βιβλιοῤῥάφος (μεταγ.), *δελτοῤῥάφος. **relieur.**

Βιβλίον. » Βίβλος (ἡ), βιβλίον, δέλτος (ἡ) (ὁ Πλούτ. 'τὸ ἔχει καὶ εἰς τὸ ἀρσενικόν. Κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο τὸ τριγωνοειδῶς ἢ εἰς σχῆμα Δ διπλωμένον γράμμα ἢ χαρτί), τεῦχος (τό). **livre.**

Βιδέλον (ὀρθότ.) Βοιδέλλον, ἴδε Μοσχάρι.

Βιδιά, ναυτ. (ἀπὸ τοῦ) » Εὐδία, νηνεμία, γαλήνη. **bonace, θ. calme.**

Βίκος (εἶδος γεννήματος), φ. » Βίκος, βικίον (Γαλην.). **vesce, θ.** ἴδε καὶ Λαθοῦρι.

Βιὸ καὶ Βιὸς (τὸ), (τὰ κτήματα, ἡ κατάστασις, ἡ περιουσία. Ὁ Ὅμηρος 'τὸ μεταχειρίζεται συχνότατα, καὶ οἱ σύγχρονοί 'του ποιηταὶ ὁμοίως). ||. τρώγουν τὸ ξένο βιός. » Ἀλλότριον βίστον κατέδουσιν (Ὅμ., ἀλλοῦ 'τὸ εἶπε. » Κατακείρουσι). ||. μὴ βάλλῃς ὅλο σου τὸ βιὸ 'ς τὰ καράβια. » Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι (Ἡσίοδ.)· (Εὑρίσκονται ὅμως παραδείγματα καὶ εἰς τοὺς πεζοὺς συγγραφεῖς). ||. μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ ἐμάζωξεν αὐτὸ τὸ βιός. » Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων (Δημοσθ. κατὰ Νεαιρ.). ||. ἀπέκτησε βιὸς μὲ ταῖς μεγαλήτεραις ἀδικίαις τοῦ κόσμου· » Βίον κτησάμενος ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων (Ἡροδ.)· (καὶ τέλος πάντων τὸ γραφικόν. » Ὃς ἂν ἔχῃ τὸν βίον τοῦ κόσμου, καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρείαν ἔχοντα «), ἴδε Κατάστασις. §. (χρήματα κρυμμένα, τὸ ἀλλ. Βλησίδι, ὀρθ. ἴσως Βρεσίδι): Ηὗρε βιὸ (βιὸς), ἴδε Θησαυρός.

Βιρβηλιά (ἡ κοπριὰ τοῦ ἀρνιοῦ, 'γιδιοῦ κτλ.), ἴδε Τριβηλιά.

Βλαπτικὸς, ή, όν: » Ἐπιβλαβὴς, βλαβερὸς, ἐπιζήμιος, ζημιώδης, λυμαντικὸς (Γεωπον.). **nuisible, contraire, malfaisant, préjudiciable.**

Βλάπτω (προφ. κοιν. Βλάφτω), ῥ. μετ. » Βλάπτω, λυμαίνομαι, πημαίνω, κακόω, κακουργέω, σίνομαι. **nuire à, gâter, préjudicier.** ||. τὰ πολλὰ ζεστὰ ἰατρικὰ βλάπτουν τὸ στῆθος, ἴδε Πειράζω. ||. ὅσους ἔβλαπτεν (ὁ τόπος ἐκεῖνος) ἂν περιτειχίζουνταν. » Οἷς ἦν ἂν βλάβη τειχισθέν (Θουκ.).

Βλασταράκι. » Βλαστάριον. **tendron.**

Βλαστάρι. » Βλαστὸς, βλάστη, βλάστημα, πτόρθος, ὀρόδαμνος, ὀροδαμνὶς, ῥάδαμνος, ἔρνος (τό). **bourgeon, rejet, réjeton.** ||. κάμνει καὶ ῥίζαις καὶ βλαστάρια μεγάλα. » Ποιεῖ δὲ μεγάλας καὶ τὰς ῥίζας καὶ τὰς βλάστας (Θεόφρ.). ||. τὸ βλαστάρι τοῦ λαχάνου (σπαραγγιοῦ κτλ.). » Ὄρμενον, πτόρθος (» Μαλάχης πτόρθους, « Ἀριστοφ.), κῦμα καὶ κυματίς. **tige (tuyau, tendron) de chou (etc).**

Βλαστολόγημα, ἴδε Κορφολόγημα.

Βλαστολογῶ, ῥ. μετ. ἴδε Κορφολογῶ.

Βλαστὸς, ἴδε Βλαστάρι καὶ Φυντάνι.

Βλασφημία (προφ. κοιν. Βλαστήμιά). » Δυσφημία, βλάσφημον (ῥῆμα), βλασφημία. **jurement, blasphème, serment.**

Βλάσφημος, η, ον. » Βλάσφημος. **blasphémateur.**

Βλασφημῶ (προφ. κοιν. Βλαστημῶ), ῥ. μετ. » Δυσφημέω, βλασφημέω. **jurer, pester, blasphémer.**

Βλέπω (προφ. καὶ Γλέπω), ῥ. μετ. (μέλλ. Ἰδῶ, ἀόρ. Εἶδα) » Ὁράω, βλέπω, θεάομαι, ἀθρέω, θεωρέω, ἐμβλέπω καὶ (ποιητ.) σκέπτομαι (κυρ. κυττάζω μὲ προσοχήν), λεύσσω (-σσω) καὶ δέρκομαι (ποιητ.). **voir, regarder, envisager.** ||. βλέπω 'ς τὸν καθρέπτην, ἴδε Καθρέπτης. ||. 'δὲν βλέπω. » Τυφλώττω, ἀβλεπτέω, ἴδε καὶ Τυφλός. ||. βλέπω 'ς τὰ 'μμάτια (ἢ μέσ' 'ς τὰ 'μμάτια). » Ἐμβλέπω. **regarder fixement, fixer.** ||. βλέπω ὁλοτρόγυρα. » Περιβλέπομαι, σκέπτομαι, παπταίνω (ποιητ.). ||. 'τὸ εἶδα μὲ τὰ 'μμάτιά μου (ἢ) μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ 'μμάτια, (φρσ.), ἴδε Ἴδιος. ||. ζῶον μὲ ἓν μονὸν νύχι καὶ δύο κέρατα ἐγὼ 'δὲν εἶδα. » Μώνυχον δὲ καὶ δίκερων οὐδὲν ἡμῖν ὦπται (τῶν ζώων), « Ἀρστ. ||. 'δὲν ἐβλέπαμεν πλέον τὴν στερηάν. » Γῆν ἀπεκρύψαμεν. ||. ἀφ' οὗ 'δὲν 'τοὺς ἐβλέπαμεν πλέον. » Ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς. ||. ἀφ' οὗ εἴδαμε στερηά. » Γῆν δὲ ἀναφήναντες. ||. ἔβλεπα ἕνα νοστιμώτατον ὄνειρον. » Ὀνείρῳ συνῆν ἡδίστῳ. ||. παιδί! 'δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε, καὶ 'να 'τὸν φέρῃς μέσα; » Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξεις; ||. 'δὲν βλέπω τὴν ὥραν 'να 'πάγω (ἢ) πότε 'να 'πάγω, (φρσ.) » Ἐπείγομαι ἀφικέσθαι. **il me tarde d'aller.** §. θέλω 'να 'τὸν ἰδῶ (ἀντὶ 'να 'τὸν ἀνταμώσω, 'να 'τὸν συντύχω, ἀπαράλλακτον μὲ τοῦ Ξενοφ.) » Ἡνίκ' ἂν ἔτι ἔνδον καταλαμβάνοιμι, εἴ τινα δεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι, « (καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγ.) » Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. « ||. ἐπροσκάλεσαν τὸν ἰατρὸν 'να 'τὸν ἰδῇ. » Μετακληθεὶς ὁ ἰατρὸς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν (Λουκιαν. Συμπ.), « ἴδε καὶ Κυττάζω. ||. καθὼς μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω (φρσ. ἀντὶ Βεβαιότατα, Ἀναμφιβόλως. Ἀπαράλλακτα καὶ ὁ Σοφοκλ. Ἠλ. 873:) » Πάρεστ'

Ὀρέστης ἡμῖν· ἴσθι τοῦτ᾽ ἐμοῦ » Κλύουσ᾽ ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ. « §. εἴδαμεν λοιπὸν ὅτι ἀγαθὸς ἄνθρωπος εἶνε ὁ δίκαιος. »Ὁ μὲν οὖν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθός. ||. ᾽να ᾽διοῦμεν (ἤ) ᾽να τὸ ᾽διοῦμεν (φρσ. ὅταν, ἀμφιβάλλοντες εἰς τὰ λεγόμενα, προσμένωμεν ᾽να μᾶς πληροφορήσῃ ἡ ἔκβασις τοῦ πράγματος). » Τοὔργον τάχ᾽ αὐτὸ δείξει (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.). ||. ᾽να σὲ διῶ (φρσ. ὅταν θέλωμεν ᾽να ἐγκαρδιώσωμεν κἀνένα καὶ ᾽να κινήσωμεν τὴν φιλοτιμίαν ᾽του). » Ἀλλ᾽ ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. ||. ᾽δέν με εἶδέ ποτε κἀνείς, οὔτε ᾽να ὀρκισθῶ, οὔτε ᾽να ἀναφέρω τὸ ὄνομα ἄλλων θεῶν (καταχρ. ἀντὶ τοῦ, ᾽Δέν με ἄκουσεν). » Οὔτε ὀμνὺς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα (Ξενοφ.). §. (καταχρ.) τ᾽ὀσπίτι βλέπει ᾽ς τὸν δρόμον· τὰ παράθυρά ᾽του βλέπουν ᾽ς τὸ περιβόλι. »Ἐπὶ (» Πρὸς) τὴν ὁδὸν ἀναπέπταμαι. » Τέτραπται πρὸς τὸν κῆπον. » Οἰκία πρὸς νότον (νεύουσα) βλέπουσα (Ξενοφ.). **donner (regarder, voir) sur.** ||. τοῦ θηλυκοῦ ἐλέφαντος τὰ ᾽δόντια βλέπουν (ἀντὶ γέρνουν) κάτω. » Τῆς δὲ θηλείας κάτω οἱ ὀδόντες βλέπουσιν, « Ἀριστ. ||. ὅσῳ ᾽να ᾽τὸ ἰδῇ μόνον ἡ φωτιά. »Ὅσον προσομιλῆσαι τῷ πυρί. §. (μεταφ.) ποῦ βλέπουν οἱ σκοποί σου; ἴδε Ἀποβλέπω. §. (συνεκδ. ἀντὶ τοῦ Προσέχω, Σκέπτομαι): ᾽νὰ διῶ (φρσ. διστακτ. ἀντὶ) ᾽να σκεφθῶ, ᾽να δοκιμάσω πρῶτον (ἀνάλ. μὲ τοῦ Ὁμ. τὸ) »Ἄγε πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι (Ὀδ. Ζ. 126, Δ, 22, Κ. 44). ||. βλέπε καλὰ μή σε γελάσῃ, ἴδε Κυττάζω καὶ Προσέχω.

Βλησεῖδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Εὐσταθ. Ἰλ. Β. 380), ἴδε Θησαυρός.

Βλησκοῦνι (προφέρεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὀρθότερον ἴσως, τὸ) Φλησκοῦνι, ἴδε τὴν λέξιν.

Βλίτον, φ. » Βλίτον, βλῆτον καὶ βλῆττον. **blette,** θ.

Βογκητὸν (ἐκ τοῦ) » Γογγυσμὸς, μυγμὸς, στεναγμός. **gémissement, son muet qu'on rend par le nez en fermant la bouche.**

Βογκῶ, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Γογγύζω, μύζω, στένω. **geindre, gémir.**

Βόδι (καὶ τὰ ἀπ᾽ αὐτοῦ), ζ. ἴδε Βῶδι.

Βοή. » Βοὴ, θροῦς, ἦχος, κραυγὴ, ἠχὴ (ποιητ.). **cri.** §. **bruit.** §. **clameur,** θ. ||. ἔρχουνταν (ἀκούουνταν) μιὰ βοὴ, ἴδε Ἀκούω.

Βοήθεια. »Βοήθεια, ἐπικουρία (κυρ. στρατιωτική), ἀρωγὴ, ἀντίληψις (μεταγ.), τιμωρία. **secours, aide,** θ. **assistance.** ||. τρέχω πρὸς βοήθειαν. (αὐτὸ εἶνε κυρίως τὸ) »Βοηθέω καὶ »Βοηδρομέω. **accourir (voler) au secours.** ||. ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς βοήθειαν τῆς Χαλκηδόνος. » Εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. ||. ᾽να τρέξουν πρὸς βοήθειαν τῶν Φωκέων. » Βοηθεῖν εἰς Φωκέας (Δημοσθ. Ὁ Ξενοφ. ἐπρόσθεσε καὶ τὸ, Δρόμῳ): » Δρόμῳ ἐβοήθουν. §. (ἰδιαιτέρως ἡ στρατιωτική). ||. φθάνει ἀπὸ μέρους τοῦ Διονυσίου δεύτερη βοήθεια » Ἀφικνεῖται καὶ ἡ παρὰ τοῦ Διονυσίου δευτέρα βοήθεια (Ξενόφ. Ἑλλ. Ζ.). **troupes auxiliaires.**

Βοηθός. » Βοηθὸς, ἐπίκουρος (κυρ. ὁ μισθωτὸς ξένος στρατιώτης), ἀρωγὸς, συλλήπτωρ (Ξεν.), ἀντιλήπτωρ (μεταγ.), τιμωρὸς, συνεργὸς, συμπράκτωρ, ἐπίῤῥοθος (καὶ ἐπενθέσει) ἐπιτάῤῥοθος (ποιητ.). **aide.**

Βοηθῶ, ῥ. μετ. » Βοηθέω (κυρ. τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς βοήθειάν τινος, καὶ μάλιστα εἰς τὸν πόλεμον, καθὼς καὶ τὸ) ἐπικουρέω, ἀρήγω, ἀμύνω, ἐπαμύνω, συναίρομαι, ἀντι(συναντι)λαμβάνομαι, τιμωρέω, συνεφάπτομαι, συλλαμβάνω(-ομαι), συντελέω, συμβάλλομαι, συναγωνίζομαι, ἐπαρκέω (κυρ. μὲ χρήματα). **secourir, aider, assister, seconder, favoriser, contribuer à.** ||. ἐβοήθησαν τοὺς Πέρσας ᾽να φύγουν. » Τὸν δρασμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες. ||. ἂν δὲν βοηθήσῃ κἀνέν᾽ ἀπὸ τοὺς δύο. » Εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο. ||. καὶ σᾶς βοηθήσῃ καὶ ἡ τύχη. » Καὶ τὰ τῆς τύχης ὑμῖν ὑπάρξειε.

Βοΐδι (προφέρουν εἰς τὰ περισσότερα τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ βῶδι, ἐκ τοῦ ἀρχαίου) » Βοΐδιον, ἴδε Βῶδι.

Βοΐζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Βούζω.

Βοικέντρι (ἡ σουβλερὴ βέργα, μὲ τὴν ὁποίαν κεντοῦν τὰ βώδια ᾽να περπατοῦν), ἐργ. (γεωργ.). » Βούκεντρον, βοόπληκτρον, βουπλὴξ-ῆγος (ὁ), βουκέντης, βούτορον, ἄκαινα, ὕσπληξ (καταχρ.), μύωψ. **aiguillon.**

Βολὰ (Δωρικῶς ἀντὶ Βολή), ἴδε Φορά.

Βολάζω (ῥίπτω τὸν γρίπον εἰς τὴν θάλασσαν ᾽να ᾽ψαρεύσω), ῥ. ἀμ. » Βάλλω (»Χαλάω) τὴν σαγήνην. **jetter (descendre) le filet (la seine) dans la mer.**

Βόλασμα (τὸ ῥίψιμον τοῦ γρίπου εἰς τὴν θάλασσαν). » Βόλος. **l'action de jetter le filet dans la mer.**

Βολετὸν (ἀντὶ) » Βουλητὸν (καθὼς καὶ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγαν Βόλομαι ἀντὶ Βούλομαι), ἴδε Δυνατός.

Βολὴ (τὸ κάθε ῥίψιμον τοῦ γρίπου εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅσα ᾽ψάρια πιασθοῦν τὴν κάθε φοράν). » Βόλος (δικτύου). **coup (jet) de filet, pêche,** θ. §. (εἰς τὸ πληθ. τὸ μεταχειριζόμεθα ἀπὸ ἀρχαιοτάτην με-

ταφοράν, ἀντὶ τοῦ Φοραίς:) ||. πόσκις (δυό, τρεῖς κτλ.) 6ολαίς; ἴδε Φορά.

Βόλι (» Βόλια κυβευτῶν τοὺς πεσσούς φασιν οἱ παλαιοί,« Εὐστάθ.) » Βολὶς (»Ἔπεμπε γὰρ εἰς αὐτοὺς βολίδας μολυβδίνας, ὅσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος, « Δούκ. Ἱστορ. Δ΄.), βέλος, 6ολὴ (μεταγ.). balle, θ.

Βολικά, ἐπ. » Ἐν εὐθέτῳ, ἐν ἐφικτῷ, ἐξ ὑπερδεξίου. à la portée. ||. μ' ἔρχεται (΄δὲν μ' ἔρχεται) βολικά. » Εὐθέτως ἔχει μοι, εὐθετέομαι. il me va, il ne me va pas...

Βολίμι (ὀνομάζουν πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ Μολύβι, καὶ ἰδιαιτ. τὸ προστιθέμενον εἰς τὰ ὁρμίδια [ταὶς 6όλταις] γίνα 6αραίνουν καὶ 6ουλοῦν ὀγλιγωρότερα. Ἡ ἐναλλαγὴ τῶν στοιχείων εἶνε ἀρχαιοτάτη· διότι καὶ οἱ παλαιοὶ Συρακούσιοι ἔλεγαν) » Βόλιμος (ἀντὶ) Μόλιβος, (Ἐτυμολ.), ἴδε Μολυβήθρα.

Βορβὸς (τὸ ἄλλ. Ἀγριοκρόμμυδον), φ. »Βολβὸς (ἴδε Θυμάρι). ognon sauvage.

Βορηὰς, ἴδε Βοῤῥηάς.

Βορίζει, ῥ. ἀπρ. ἴδε Βοῤῥίζει.

Βοῤῥηὰς, ἀν. » Βοῤῥᾶς, 6ορέας. vent du nord, aquilon. ||. γέρον 6οῤῥηὰν ἀρμένιζε, καὶ νότον παλληκάρι (παροιμ. ναυτ., ἐπιστηριζομένη εἰς ἀρχαιοτάτην παρατήρησιν· καθότι ὁ Ἡσίοδος ἀκόμη' παρήγγελλε τὸν φίλον ΄του ΄να πλέῃ.) » Ἀρχομένου νότου, καὶ λήγοντος 6ορέαο. ||. φύσηξαν δυνατοὶ βοῤῥηάδες. » Σκληροὶ 6οῤῥαῖ ἐπιπνεύσαντες. §. (συνκδοχ. τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ πρὸς τὸν βοῤῥηάν). » Ἄρκτος, 6οῤῥᾶς καὶ 6ορέας. nord, septentrion, θ.

Βοῤῥίζει, ῥ. ἀπρ. » Βοῤῥᾶς ἐπιπνέει. le vent tourne au Nord.

Βοσκή. » Νομὴ, 6οσκή. pâturage.

Βόσκημα. » Νομὴ, 6οσκὴ, 6όσκησις, 6ουκόλησις. l'action de paître (ou de faire [mener] paître).

Βοσκοποῦλα. » Ποιμενὶς (μεταγ.). bergère, θ. pastourelle, θ.

Βοσκὸς (ὁ Τουρκ. Τσομπάνης). »Ποιμὴν, νομεὺς, ποιμαίνων, 6όσκων, νέμων. berger, pasteur. ||. 6οσκὸς 6ῳδιῶν (ἀγελάδων καὶ τῶν ὁμοίων). » Βουκόλος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), 6οηλάτης, 6οτήρ. bouvier, vacher, pâtre. ||. 6οσκὸς ΄γιδιῶν. » Αἰπόλος, αἰγονόμος, αἰγελάτης. chevrier. ||. 6οσκὸς ἀλόγων (καὶ τῶν ὁμοίων). » Ἱπποφορβός. gardeur de chevaux. ||. 6οσκὸς χοίρων. » Συφορβὸς, συ6ώτης, χοιροβοσκός. porcher.

Βόσκω, ῥ. μετ. » Ποιμαίνω, νέμω, 6όσκω, 6ουκολέω (κυρ. 6ῴδια). mener (faire) paître. §. ῥ. ἀμ. καὶ μέσ. » Βόσκομαι, νέμομαι. paître, brouter.

Βοτάνι (κυρ. χορτάρι ἰαματικόν). » Βοτάνη, πόα, δύναμις (ἰατρική). simple, drogue, θ. ||. (ἑνωμένη ἡ λέξις μὲ ἄλλας, φανερόνει κυρ. ἰδιότητα φυτοῦ ἰαματικὴν, καθὼς) θερμασοβότανον, σπληνοβότανον, ψωροβότανον, κτλ. ἴδε τὰς Λέξεις. ||. 6οτάνια διὰ τὰ ΄μμάτια. » Δυνάμεις ὀφθαλμικαί (Γαλην. καὶ Διοσκορ.). §. 6οτάνι (ὀνομάζουν εὐσχημότερον καὶ τὴν κατασκευὴν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται, οἱ Ἀσιανοὶ μάλιστα, εἰς τὸ λουτρὸν πρὸς ψίλωσιν τοῦ σώματος). »Ψίλωθρον, μαδός. dépilatoire.

Βότριδα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Βώτριδα.

Βοῦ6α, πάθ. » Κώφωσις, κωφότης, ἀφωνία, ἐννεότης, ἡ τῆς γλώττης πήρωσις. le défaut du muet. ||. 6οῦ6α (εἶδος κατάρας ἢ ἐμβριμήσεως)! ἴδε Βου6αίνω.

Βου6αίνω, ῥ. μετ. »Κωφόω(-άω), ἐννεὸν (κωφὸν) ποιέω. rendre muet. §. (μεταφ. κάμνω ἀναπολόγητον), ἴδε Ἀποστομόνω. ||. Βου6άσου! » Πεφίμωσο! »Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύξῃς ἔτι μηδοτιοῦν (Ἀριστοφ. Νεφ.). «

Βου6αλάκι, ζ. » *Βου6άλιον, *6ου6αλίς. buffletin.

Βου6άλι, ζ. » Βού6αλος (ὁ), 6ού6αλις (ἡ). buffle.

Βου6αλιά, Βου6αλοπέτσι, Βου6αλοτόμαρον. » Βύρσα, 6ου6αλῆ, 6ου6αλίς. buffle, peau de buffle, buffletin (τοῦ μικροῦ).

Βου6ὸς (ἐκ τοῦ) » Βωβὸς (,ὁ πηρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ χωλὸς,« κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Μοσχοπ., καὶ τοῦτο κατ' ἀντίφρασιν ἐκ τοῦ) » Βου6ὼς (ὁ λίαν βοῶν), ἡ, ὸν, ἴδε Μουγγός.

Βούζουνας (ἀντὶ Βύζωνας, διὰ τὸ σχῆμά ΄του, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ) »Βου6ὼν-ῶνος (ὁ), δο θιὴν-ῆνος (ὁ). clou, bouton, furoncle καὶ froncle, bourgeon.

Βούζω, ῥ. ἀμ. » Ἠχέω, βομβέω (κυρ. διὰ τὸν ἦχον τῆς μέλισσας, τοῦ κώνωπα κτλ.). sonner, bruire, bourdonner. ||. βούζουν τ' αὐτιά μου. »Βομβεῦσι δ' ἀκουαί μοι (Σαπφ.)· »Ἔναυλον ἔχω τὴν ἀκοήν. les oreilles me cornent (tintent, bourdonnent). ||. (ἡ περὶ τοῦ βούσματος τῶν αὐτιῶν σωζομένη μεταξὺ τῶν ἁπλῶν ἄχρι τῆς σήμερον δεισιδαιμονία εἶνε ἀρχαιοτάτη: Ὁ Λουκιανὸς εἰς τοὺς Ἑταιρικ. Διαλόγους ΄του εἰσάγει τὴν δούλην μιᾶς ἑταίρας λέγουσαν εἰς ἕνα τῶν φίλων τῆς κυρᾶς ΄τῆς): »Ἦπου ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν· ἀεὶ γὰρ ἐμέμνητο

θας πρέπει 'να βοῦζαν βέβαια· διότι ἡ κυρά μου σᾶς ἐνθυμεῖτο ἀδιακόπως μὲ δάκρυα). ||. τὰ λόγιά 'του βοῦζουν ἀκόμη 'σ τ' αὐτιά μου. » Ἔναυλα τὰ λεχθέντα ὑπηχεῖ (Φίλ.) «.

Βούλαρος (εἶδος ἀγριάδας χονδρότερης, κατὰ τὸν Γαζῆν. Ὁ Νεόφυτος ὀνομάζει Βούλεριν τὸν φραγμίτην κάλαμον), φ. » Καλαμάγρωστις. **espèce de gramen.**

Βούλημα (καραβιοῦ κτλ.). » Κατάδυσις, καταποντισμός. **l'action de se plonger (couler bas, aller au fond). submersion.**

Βοῦλλα (Οἱ Ῥωμαῖοι, λέγει ὁ Πλούταρχος [Προβλ. Ῥωμ. καὶ Βίῳ Ῥωμ.], ὠνόμαζαν οὕτως ἕν εἶδος λαιμοδέτου μὲ φιόγκον εἰς τὴν μέσην, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν τὰ παιδία τῶν παρ' αὐτοῖς εὐγενῶν. Ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς ὠνομάζετο » Βόλλα). » Σφραγὶς, σφραγιστὴρ, σημαντήρ. §. Σήμαντρον, τύπος, χάραγμα, ἐκμαγεῖον, ἐπίσημον, σφράγισμα, ἀποσφράγισμα, (Ποιητ.) σῆμα. §. χάραγμα, γλυφή. **cachet.** §. **sceau, scellé.** §. **marque, θ.** ||. ἕνα γράμμα, βουλλωμένον μὲ τὴν βασιλικὴν βοῦλλαν. » Ἐπιστολὴν τὸ βασίλειον σφράγισμα ἔχουσαν (Ξενοφ. Ἑλλ.). ||. ἐπειδὴ ἡ βοῦλλαις ἦσαν 'γιεραὶς (ἀπείρακταις). » Τῶν σημάντρων ἐόντων σόων (Ἡροδ.). ||. διὰ τοῦτο ἔβαλε καὶ 'τοῦ σκάλιξαν ἐπάνω εἰς τὴν βοῦλλαν ἕνα δελφίνι. »Ὅθεν ἐποιήσατο δέλφινα γλυφὴν τῇ σφραγῖδι. §. (βούλλαις ὀνομάζομεν καὶ τὰ στρογγυλὰ σημάδια τοῦ δέρματος μερικῶν ζώων, καθὼς τοῦ Ῥήσσου, τῆς Παρδάλεως, κτλ.). » Στίγμα, κηλίς. **tache, θ.** ||. εἶνε ὅλο βούλλαις (ἡ) βούλλαις-βούλλαις. » Ἔστικται πᾶς· » Κατάστικτός ἐστιν· » Ἐστιγμένος (» Κηλιδωτὸς) ὅλος. **il est tout marqueté (tacheté, moucheté).**

Βουλλοκέρι (οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο ἕν εἶδος πηλοῦ, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζαν) » Γῆν σημαντρίδα· (ἀναλόγως λοιπὸν ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ καὶ τὸ 'δικό 'μας βουλλοκέρι) » Κηρὸς σημαντὴρ ἢ σημαντήριος. (ὁ Ἀριστοφ., Λυσ. 1201, 'το ὀνομάζει) » Ῥύπον. **cire d'Espagne, θ.**

Βουλλόνω (» Ἀποστείλας [ὁ Κοπρώνυμος] ἐβούλλωσε τὸ Πατριαρχεῖον, Θεοφάν. Χρονογρφ.), ῥ. μετ. » Σφραγίζω, σημαίνομαι, ἐν(κατα, ἀπο)σημαίνομαι, τὴν σφραγῖδα (τὰς σφραγῖδας) ἐπιβάλλω (ἐπιτίθημι), τυπόω (Ἀππιαν.). **cacheter, sceller.** ||. ἀφ' οὗ ἔγραψαν καὶ βούλλωσαν τὸ γράμμα. » Γράψαντας καὶ κατασημηναμένους τὴν ἐπιστολὴν (Ξενοφ.). ||. 'ν' ἀνοίξουν τῆς βούλλαις, καὶ, ἀφ' οὗ 'πάρουν ὅσα χρειάζονται, 'να 'τὰ βουλλώσουν καὶ 'να 'τ' ἀφήσουν. » Ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα, λαβόντας ὅσων ἂν δέωνται, σημηναμένους, καταλιπεῖν (Ξενοφ.). §. βουλλόνω ζῶον (σκλάβον, κακοῦργον κτλ.). » Στίζω (κυρ. μὲ τὸ βελόνι), καυτηριάζω (μὲ σίδερον καμμένον). **marquer, stigmatiser, flétrir.** §. (ἐκ τοῦ) » Βυλλόω (, τὸ ὁπ. ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ) Βύω, ἴδε Στουππόνω καὶ Φράζω.

Βούλλωμα. » Ἡ τῶν σφραγίδων (τῆς σφραγῖδος) ἐπιβολὴ (ἐπίθεσις). **l'action de cacheter. l'apposition des scellés** §. » Στίξις (κυρ. τὸ τῶν κακούργων καὶ τῶν σκλάβων). **l'action de marquer (stigmatiser).**

Βουλλωμένος, η, ον. » Ἐσφραγισμένος, (κατα)σεσημασμένος, κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα). §. » Στιγματίας (κυρ. κακοῦργος ἢ σκλάβος), κεκαυτηριασμένος (κυρ. ζῶον, σκλάβος κτλ.). ||. σκλάβοι βουλλωμένοι μὲ τὴν βοῦλλαν τῆς πολιτείας. » Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ (Ξενοφ.). § σαλιάγκοι βουλλωμένοι (οἱ στουππωμένοι), ἴδε Σάλιαγκος.

Βουλῶ (ὁ Ἡσύχ. ἔχει » Βόλος, πηλός.« Ἐὰν ἐννοῇ τὸν βοῦρκον, ὅπου βουλοῦν πολλάκις ζῶα καὶ ἄνθρωποι, ἔχομεν τῆς λέξεως τὴν ἀρχήν. » Ἀχράδας . . . βάλε εἰς τὸ γλεῦκος, καὶ ἐὰν ἔχῃ ὕδωρ, βολίζονται· ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ, ἐπιπλέουσι,« Γεωπον. ΣΤ'.), ῥ.μετ. » Βυθίζω, καταδύω(-ύνω), καταποντίζω, ὑποβρύχιον ποιέω. **couler bas (à fond), submerger, ensevelir (enfoncer) dans les flots.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Βυθίζομαι, καταδύομαι, δύω, δύνω καὶ δῦμι, (κατάδυμι ἀχρ., ὅθεν τὸ) κατέδυ, ὑποβρύχιος γίγνομαι, βαπτίζομαι, καταφέρομαι, ὑφίζαμαι (» Ὁ δὲ καρπὸς [τῆς Τερμίνθου] πλυνόμενος, ὁ μὲν λευκὸς καὶ ἄπεπτος ἐπιπλεῖ, ὁ δὲ μέλας ὑφίζαται,« Θεοφρ. φυτ. Γ'). **couler bas, aller à fond, s'ensevelir dans les flots, être submergé.** || ἵνα μὴ βουλήσωμεν σύξυλοι. » Ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηῒ βαπτισθῶμεν. ||. διότι 'δὲν βουλοῦν οὔτ' ἐκεῖν' οἷ,που 'δὲν 'ξεύρουν κολύμβημα. » Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει. §. (διὰ 'σπίτια, λόφους, κτίρια ἐν γένει). » Καταπίπτω, συμπίπτω, καταῤῥέω, διαῤῥέω. **ébouler, s'ébouler, crouler, écrouler, s'écrouler, s'enfoncer, fondre,** ||. ἐβούλησαν ἀπὸ τὸν σεισμὸν τρεῖς πολιτείαις. » Κατεχώσθησαν, συνεχώσθησαν. **furent engloutiés, ont fondu.** ||. (τ' ὀσπίτι 'του) κοντεύει 'να βουλήσῃ. » Πτῶσιν ὠδίνει. **sa**

maison menace ruine, tombe en ruine.

Βουνάκι, ἴδε λόφος.

Βούνευρον. » Μάστιξ (βοεία).

Βουνήσιος, α, ον. »Ὀρεινὸς, ὀρεσίτροφος. ὄρειος. **montagnard.**

Βουνιὰ (ἡ κοπριὰ τοῦ βωδιοῦ). » Βόλβιτον καὶ Βόλιτον, βουβωνία. **bouse, bouze, bonge.**

Βουνόν. »Ὄρος (τὸ). **montagne, θ. mont** (ὁσάκις ἐπισυνάπτεται καὶ τὸ κύριον ὄνομα τοῦ βουνοῦ). ||. ἡ κορυφὴ, ἡ ῥάχη, ἡ ῥίζα, ἡ ποδιὰ κτλ. τοῦ βουνοῦ, ἴδε τὰς διαφόρους λέξεις.

Βοῦπα (προφ. κοιν. Γοῦπα), 'ψ. » Βόαξ καὶ (κρσ.) Βῶξ ἢ Βὼξ-ωκὸς (ὁ) (Σχολ. Ὀππ. Ἀλ. Ε'., ἴσ. ὁ αὐτὸς καὶ) Βόωψ, (ἄλλ.) λευκομαινὶς, (παρβλ. Στρογγύλα). **bogue, pagel, boops.**

Βουρδουλακιάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Βράζω.

Βουρκόνω (κυρ. διὰ 'τὰ 'μμάτια ὅταν γεμίζουν δάκρυα, ἴσως ἐκ τοῦ Φουσκόνω: »Καὶ τοῦ πατρός σου ἡ φιλιὰ φουσκόνει με νὰ κλάψω,« Στέφ. Σαχλίκ.), ῥ. ἀμ. »Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπίπλαμαι (ὑποπίμπλαμαι), κλαυσιάω. **avoir les yeux gros de larmes.**

Βοῦρκος (ἐκ τοῦ Βρὺξ, ὅθ. Ὑπόβρυχα κτλ., κυρ. ἡ νερουλὴ λάσπη τῶν ποταμ. λιμν. κτλ.). » Ἰλὺς-ύος (ἡ), βόρβορος, θολὸς (Ἀθήν). **bourbe, θ. limon, vase, θ.**

Βουρλιὰ (τοῦφα πολλῶν βούρλων φυτρωμένων εἰς ἓν μέρος). » Σχοινία (ἡ). **botte de jonc.**

Βοῦρλον (ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Β. 135, τὸ γράφει Βροῦλον, ἀναφέρων καὶ τὴν συνήθη εἰς τὸν καιρόν του παροιμίαν τῶν Πελοποννησίων: » Μαΐου βροῦλον, ποντία κάνναβις.«), φ. (εἶνε πολλῶν εἰδῶν). »Σχοῖνος (ὁ καὶ ἡ), (διαιρεῖται εἰς Ὀξύσχοινον, Μελαγκρανίδα καὶ Ὁλόσχοινον), θρύον. **jonc,** ἴδε καὶ Ῥάπη.

Βοῦρος, 'ψ. (τοῦ Νείλου. Ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων). » Βωρεὺς, βωρίδιον (τὸ μικρόν)· ὀξύῤῥυγχος καὶ ὀξύρυγχος. **espèce de poisson.**

Βουσειλίζω (τὸ ἄλλ. Ἀρκουδίζω, περπατῶ μὲ τὰ τέσσερα), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀρκουδίζω.

Βουταναρηὰ (τὸ Τουρκ. καραμπατάκι), πτν. »Αἴθυια, κολυμβὶς, ἐνάλιος κορώνη (, μ' ὅλον ὅτι, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, διαφέρει τῆς αἰθυίας.). **plongeon, foulque, poule d'eau, morelle, θ. judelle, θ.**

Βούτη καὶ Βουτίνα (ἀπὸ τοῦ) » Βυτίνη καὶ Πυτίνη (κυρ. ἡ πλεκτὴ λάγηνος, ἡ Δαμζάνα). (Ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Σ. λέγει: » Ταριχευτικὸς βῖκος . . . , ὃν δηλαδὴ Βιτίναν οἱ κοινολεκτοῦντες φασίν.« Εἰς τὰ Γλωσσάρ. γράφεται καὶ Βούττις, καὶ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ Γαυλός. Εἰς δὲ τὸ σύνταγμα τοῦ Πορφυρογ. γράφεται ἀπαράλλακτα »Βούτη μετὰ τῶν σταφυλῶν », χρήσιμος ἐν καιρῷ τοῦ τρύγους). **tinette, θ.**

Βούτηγμα } .»Βάπτισμα, βάπτισις, βαπτισμὸς, κατάδυσις. **l'action de plonger (tremper).**
Βούτημα }

Βουτηχτής. » Κολυμβητὴς(-ήρ), κατακολυμβητὴς (Ἀρστ.), δύτης. **plongeur.**

Βούτομον, φ. ἴδε Ῥαγάζι καὶ Ῥάπη.

Βουτσάδικον (ἐργαστῆρι). » * Βωτιοπηγεῖον, οἰσυουργεῖον, καδοποιεῖον. **tonnelerie, θ.**

Βουτσάς. » *Βωτιοπηγὸς, οἰσυουργὸς, καδοποιός. **tonnelier.**

Βουτσὶ (ἐκ τοῦ) » Βωτίον, πίθος (καταχρ.). **tonneau, tonne, θ. barrique, θ. fut, futaille, θ.**

Βουτυράδικον (ἐργαστῆρι). » * Βουτυροκομεῖον, βουτυροπωλεῖον. **la boutique du beurrier, laiterie,.**

Βουτυρᾶς. » * Βουτυροπώλης, * βουτυροκόμος. **beurrier.**

Βούτυρον. » Βούτυρον, βούτυρος (ὁ), (Ὁ Κτησίας τὸ ὀνομάζει) τὸ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἔλαιον. **beurre.**

Βουτῶ (ἐκ τοῦ) »Βυθάω = Βυθίζομαι (»Ἡ δ' ὑπὲρ αἴης ῥίζα καὶ οὐ βυθόωσα,« Νίκ. Θηρ.), « ῥ. μετ. » Βαπτίζω, βάπτω, ἐμβάπτω, καθίημι (» Κάθες πράως εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων,« Διοσκορ.), δεύω. **plonger, tremper.** ||. βουτῶ 'σ τὸ ζουμί. » Εἰς τὸν ζωμὸν ἐμβάπτομαι (Ἱπποκρ.). **tremper son pain dans la sauce, mitonner, saucer.** §. ἀμ. αὐτοπ. » Δύω, δύνω (καὶ δῦμι ἄχρ.), δύομαι (»Κολυμβηταὶ δυόμενοι, « Θκδ.), (κατάδυμι, ἄχρ., ὅθεν) κατέδυν, καταδύομαι. **plonger, se plonger, s' enfoncer.** ||. ὅταν βουτήσῃ. »Ὅταν καθῇ ἑαυτὸν εἰς τὸ βαθὺ,« Ἀρστ. ||. βουτῶ κολυμβῶν. »Κατακολυμβάω (» Κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς,« Ἀρστ.). || μέσ' 'στὸν ἴδρω βουτημένος, ἴδε Καταϊδρωμένος καὶ Στάζω. §. βουτημένος 'σ τὸ χρέος (μεταφ.), ἴδε Πνίγω.

Βραγιὰ (ἴσ. ἐκ τοῦ) »Πρασιὰ (τὸ λαχανόφυτον ἢ ἀνθόφυτον μέρος κήπου, ὁ Τουρκ. Ταχτᾶς), πλινθίον, ἄνδηρον (» Ἀμάρακος, πρασιαῖς τε, καὶ ἀνδήροισι χλοάζων,« Νίκ. Θηρ.). **planche, θ. carré, couche, θ.**

Βράδυ (ἡ) Βράδι (τὸ) (προφ. καὶ Βραδύ). » Ἑσπέρα, δείλη ὀψία (ἑσπέρα), ὀψία (χωρὶς τὸ, δείλη, μόνον εἰς τοὺς μεταγ.), ὀψὲ (Θουκ.). **soir** ||. τὸ βράδυ. »Ἑσπέρας,

δείλης ὀψίας (ἑσπέρας), ὀψὲ, ὀψὲ τῆς ὥρας. **sur le soir, dans la soirée.** ||. 'νὰ ἔλθῃ τὸ βράδυ. »Ἥκειν ἑσπέρας, **qu'il vienne au soir.** ||. δυὸ φοραῖς μόνον τὴν ἡμέραν, πουρνὸ καὶ βράδυ. »Δὶς τῆς ἡμέρας μόνον, πρωῒ καὶ δείλης. ||. ἔφθασε βράδυ 'σ τὴν πολιτείαν. » Ἑσπέριος εἰς τὴν πόλιν ἀφίκετο. ||. ἀπὸ τὰ πουρνὸ 'ως τὸ βράδυ, ἴδε Πουρνό.

Βραδυὰ (ἣ) Βραδειὰ (ἡ). ». Δείλη, ὀψία, (» Ὀψία, βραδεῖα,« Λξ.), ἑσπέρα. **soirée, après-soupée.**

Βραδυάζω, ῥ. οὐδ. (κυρ. εἰς τὸ γ'. πρόσωπον μόνον:) ||. βραδιάζει. » Ὀψία γίνεται. **le jour tombe.** ||. ἀφ' οὗ ἐβράδυασεν. » Ὀψίας δὲ γενομένης (Εὐαγγ.). **le jour tombé.** ||. 'ως οὗ ἐβράδυαζεν. » Ἕως βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας (Διογ. Λαέρτ. Β'.). ||. ἐβραδυάσθημεν συνομιλοῦντες. » Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, « Καλλίμ.

Βραδυνὸς, ή, όν. » Ἑσπέριος, ἑσπερινὸς, ἕσπερος (ποιητ.). **du soir, qui se fait le soir.**

Βράζω, ῥ. μετ. » Ἕψω, ἑψέω, ζέννυμι (» Διατὶ τὸ ὠὸν ὀπτώμενον ῥήγνυται, οὐχὶ δὲ καὶ ζεννύμενον ; « Ἀλ. Ἀφροδ.). **faire bouillir, cuire.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ζέω, βράσσομαι. **bouillir, bouillonner**, ἴδε Βράσις καὶ Χοχλακίζω. ||. βράζει τὸ αἷμά 'του (λέγομεν μεταφ. διὰ τοὺς νέους). »Σφριγᾷ, ὀργᾷ, ἀκμάζει, (» Αἰζηοὶ, νεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες,« λέγει ὁ Ἡσύχιος). **il est plein de force et de santé.** ||. τὸ κρασὶ βράζει 'σ τὸ βαρέλι. »Παρακινεῖται. **le vin travaille (fermente).** ||. βράζει τὸ στῆθός του (λέγομεν διὰ τοὺς πάσχοντας στηθοκατάῤῥοον. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἱπποκρ. [Προγνωστ.] τὴν λέξιν) » Ζέει. §. (μεταφ.) βράζω ἀπὸ τὸν θυμόν μου (ἀπ' τὸ κακό 'μου κτλ.). » Σμύχομαι· »Κότῳ σπλάγχνα θερμαίνομαι. **brûler, endêver.** ||. ἔβραζεν ἀπὸ πολλῆς διὰ πόλεμον. » Ἔκπαλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργῶν (ὀργῶν). §: συνεκδ. ἀντὶ τοῦ, Ἔχω πλῆθος. Εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη 'τὸ προφέρουν ὀρθότερον, Βρυάζω). »Βρύω, μυρμηκιάω (μεταφ.). **grouiller, fourmiller, pulluler, abonder.**

Βρακὶ (ἀπὸ τοῦ) » Ῥακίον (ὑποκορ. τοῦ) Ῥάκος (, τὸ ὁποῖον οἱ Αἰολεῖς ἐπρόφεραν μὲ τὸ F) Βράκος-ους (τὸ), (Σημ. Οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζαν τὴν χρῆσίν 'του, ἂν καὶ ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου τὸ » Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει [Ἰλ. Β'] « ἠμπορεῖ τις 'να ὑποθέσῃ τὸ ἐναντίον· ἀλλ' ὅπως κἤ-ἂν ἦνε, λέξιν ὅμως ἐπὶ τούτῳ 'δὲν εἶχαν, καθὼς 'τὸ παρετήρησεν ὁ Εὐστάθιος. » Οὐ γὰρ ἔκειτο ἴσως μία λέξις δηλωτικὴ » τοῦ καλύμματος τῆς αἰδοῦς, ὅπερ Ῥωμαῖοι » μὲν βράκαν φασὶν, ἕτεροι δὲ ἀναξυρίδα » ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι, « Ἰλ. Β. Ὁ Διοδ. Σικελ. ἀναφέρει τὴν λέξιν Βράκας ὡς Γαλατικήν. » Καὶ ἀναξυρίδας, ἃς ἐκεῖνοι [οἱ Γαλάται] βράκας προσαγορεύουσιν. « Ἆρά γε καὶ τῆς Σαπφοῦς τὸ »Οὐκ ἐπισταμένης τὰ βράκεα ἕλκεν ἐπὶ τῶν σφυρῶν « δὲν ἀναλογεῖ μὲ τὸ, ἰδικόν μας. » 'Δὲν 'ξεύρει [ἀκόμα] 'να δέσῃ τὸ βρακί 'της ;). » Σκελέα, περισκελὶς καὶ περισκέλιον (κυρ. τὸ Πανταλόνι), ἀναξυρὶς (κυρ. τὸ Τουρκ. Σαλβάρι, ἢ μᾶλλον τὸ Τσαχτσίρι ἢ Τσαξύρι). **chausses**, θ. πλ. **haut-de-chausse, caleçon, culotte**, θ.

Βρακοζώνα (Οἱ παλαιοὶ, μὴ μεταχειριζόμενοι βρακιὰ, 'δὲν ἐχρειάζοντο ἑπομένως καὶ βρακοζώναις, καθὼς οὔτε οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν σήμερον. Εἶχον ὅμως, ἐκεῖνοι μὲν, τοὐλάχιστον εἰς ἄλλην σημασίαν, τὴν λέξιν) »Ζώνη (ὅθεν τὸ »Λύειν Ζώνην « ἐπὶ νεονύμφων· οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι ἔχουν τὸ Γαλ.) **bretelle**, θ. (καὶ τὸ) **tirante**, θ. (Ὁ Προκόπιος εἰς τὴν μυστικήν 'του ἱστορ. ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν βρακοζώνην: » Καί περ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τὸν ἱμάντα ὁρῶν, τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας συνδέοντα «).

Βρακοπόδι. »Ὁ τῆς ἀναξυρίδος (τοῦ βράκους)· ποδεών.

Βράσιμον. »Ἕψησις. **coction**, θ. §. »Ζέσις, βρασμός. **bouillonement.**

Βράσις. » Ἀνάζεσις, ἀνάβρασις, βρασμός. **bouillon, ébullition.** ||. 'παίρνω βράσιν » Ἀναζέω, ἀναβράσσω, βράσσομαι, ἀναβάλλω. ||. βάλε 'το 'να 'πάρῃ μιὰν βράσιν. » Ἀνάζεσον, ἀνάβρασον (Γαλην. Διοσκορ.). ||. ἀφ' οὗ 'πάρῃ δυὸ βράσαις, τράβα τὴ φωτιά. » Ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ. **quand il aura jeté deux bouillons, retirez le feu.**

Βραστερὸς, ή, όν (κυρ. ὄσπριον), ἴδε Καλόβραστος.

Βραστὸς (ὁ βρασμένος), ή, όν. » Ἑφθὸς, ἑψητὸς, ζεστὸς (Ἀπκ. Ἰσπν. 85). **bouilli.** ||. τὰ ποδάρια 'τὰ κάμνω βραστὰ, ἴδε Κάμνω. §. (ὁ καυτὸς καὶ ζεματιστὸς), ἴδε Ζεματιστός.

Βραχιόλι. » Ψέλλιον, ἑλικτὴρ, στρεπτὸς καὶ στρεπτὸν, ἀμφιδεὺς, χλιδὼν (περὶ ταῖν χεροῖν), βραχιονιστὴρ, βραχιόνιον, περιβραχιόνιον, ἀμφίδεον, περικάρπιον. **bracelet.**

Βραχνᾶς, πάθ. (Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς ἀναφέρει τὴν λέξιν, ὡς συνειθισμένην εἰς τὸν χυδαϊσμὸν τοῦ καιροῦ 'του. » Τὸ δὲ πάθος (τὸν Ἐφιάλτην) Βαρυχνᾶν (λέγει) ὁ πολὺς

κατωνόμασε λόγος. « Τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Εὐστάθιος : ὁ δὲ Σουΐδας ἔχει· » Ἐφιάλτης, ὁ λεγόμενος παρὰ πολλοῖς Βαβουτζικάριος. ») »Ἐφιάλτης καὶ Ἐπιάλτης, πνιγμὸς ἐνύπνιος (Διοσκορ.). **cauchemar.**

Βραχνιάζω, ῥ. ἀμ. » Βραγχιάω, βράγχει συνέχομαι (ἁλίσκομαι, περιπέπτωκα). **s'enrouer.**

Βράχνιασμα. » Βράγχος (ὁ καὶ τὸ), βράγχη (ἡ). **enrouement.**

Βραχνιασμένος, η, ον. » Βραγχώδης, βραγχιῶν. **enroué.** ||. εἶμαι βραχνιασμένος, ἴδε Βραχνιάζω. ||. φωνὴ βραχνιασμένη. » Φθέγμα σομφόν. ||. ὁμιλεῖ βραχνιασμένα. » Φθέγγεται σομφόν.

Βραχνὸς, ἡ, όν. » Βραγχὸς, σομφὸς, μογγός.

Βράχος (ἀντὶ) » Ῥάχος = Ῥάκος (κυρ. κρημνὸς πετρώδης, Τουρκ. καγιὰς, ἐξέχων πρὸς τὴν θάλασσαν). » Σκόπελος, πέτρα ἀπότομος (ἀποῤῥὼξ, ἀπόκρημνος, λισσὰς, πρόβολος), σπιλὰς, ἀκτὴ, (πέτρα, σκόπελος) προβλὴς (ποιητ.). **écueil, rocher, brisant,** ἴδε καὶ Ξέρα.

Βρεμένος, η, ον, ἴδε Βρέχω. ||. βρεμένος μούσκεμμα, ἴδε Μούσκεμμα.

Βρέξιμον. » Βρέξις (Ξενοφ.), δίεσις, τέγξις (Ἱπποκρ.). **arrosement, mouillure, humectation.**

Ἐβρετὸν, ἴδε Εὑρετόν.

Βρεχάμενα (τὰ), ναυτ. » Τὰ ὕφαλα (Λουκιαν. Ζ. Τραγ.), τὰ θαλαττεύοντα (Πλούτ.), τὰ καίρια τῆς νεὼς, τὸ στείρωμα. **les flancs du navire jusqu'à fleur d'eau, ses œuvres mortes** ||. τὸ καράβι τρύπησε 'σ τὰ βρεχάμενα. » Ὕφαλον ἐδέξατο πληγήν. **il a reçu un coup dans ses œuvres mortes.** ||. Τὸ καράβι τρύπησεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ βρεχάμενα. » Ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγὴν (Πολυβ. ΙΣΤ'). «

Βρεχτοκούκκια. » Κύαμοι βεβρεγμένοι (διάβροχοι). (Εἰς τὰ Ἀσκητ. βιβλ. λέγονται ἁπλῶς) Βρεκτὰ (ἐλλ. τοῦ ὄσπρια. » Καὶ ἐξενεγκὼν ἄρτον καὶ βρεκτὰ, ἔβαλεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ἔτρωγεν, « Ἰωάν. Μοσχ. ἐν Λειμ.). » **fèves trempées.**

Βρέχω, ῥ. μετ. » Δεύω, τέγγω, διαίνω. (δίημι, ἀόρ., ὅθεν ἡ μετοχὴ) διεὶς (» Διεὶς ὕδατι «), ὑγραίνω. **mouiller, arroser, humecter.** ||. ἡ κόρδα ὅταν βραχῇ. » Βραχεῖσα νευρὴ (Ἀνακρ.). §. βρέχει, ῥ. ἀπρ. ἀμ. » Ὕει (ὁ θεὸς δηλαδὴ, τὸ ὁποῖον καὶ προστίθεται ἐνίοτε), βρέχει (εἰς τὸ ἐνεργητ. τὸ μεταχειρίζονται μόνον οἱ μεταγενέστεροι καὶ ὁ Θεόφραστος ἅπαξ εἰς τὸ Β'. Βιβλ. τῶν Φυτ. Αἰτ. οἱ δὲ παλαιοὶ πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸ παθητ. Ὁ Πίνδαρος μόνον εἶπε· » Βρέχε θεῶν βασιλεύς. . . χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν «). **il pleut** (τὸ ἀπαρέμφ. **pleuvoir**). ||. εἰς τὴν Ἀσσυρίαν βρέχει πολλὰ ὀλίγον. » Ἡ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται ὀλίγῳ. ||. τότε μόνον ἔβρεξεν εἰς τὰς Θήβας (τῆς Αἰγύπτου). » Τότε μόνον ὕσθησαν αἱ Θῆβαι. ||. ἔβρεξε χαλάζι (ἀντὶ τούτου λέγομεν ὀρθότερον, Ἐῤῥηξε). » Ἔβρεξε χάλαζαν (πῦρ, θεῖον, μάννα), (Γραφ.).

Βρίζα (ὀρθ.) Βρύζα, γένν. ἴδε Σήκαλη.

Ἐβρίζω, ῥ. μετ. ἴδε Ὑβρίζω.

Ἐβρισιά. » Λοιδορία, βλασφημία, βλάσφημον (ῥῆμα), λοιδόρημα, ὕβρις. **injure, θ. invective, θ. affront.** ||. ἀφ' οὗ εἶπε πολλαῖς 'βρισιαῖς ἐναντίον τῆς Ῥώμης καὶ τῆς Γερουσίας. » Βλάσφημα πολλὰ εἰπὼν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ Σύγκλητον (Ἡρωδ.). ||. τὴν λέξιν πτωχὸς 'τὴν στοχάζονται 'βρισιάν. » Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται (Πλούτ.)

Ἐβρίσιμον. » Τὸ βλασφημεῖν (λοιδορεῖσθαι, κακηγορεῖν, κακῶς λέγειν) τινὰ, κακηγορία. **l'action d'injurier etc.**

Ἐβρίσκω, ῥ. μετ. ἴδε Εὑρίσκω.

Βροντή. » Βροντή. **tonnerre.**

Βρόντημα }. » Κρότος, κτύπος, πάταγος, ψόφος. **bruit, fracas.**
Βρόντος }

Βροντῶ, ῥ. μετ. » Ψοφέω, παταγέω, κτυπέω· θορυβέω. **braire, faire du bruit.** §. ἀμ. ἀπρ. » Βροντάω. **tonner.** ||. ἐβρόντησε δυνατά. » Μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς (ποιητ.).

Βροῦβα, φ. (κατὰ τοὺς Γλωσσογρφ. κάθε ἀγριολάχανον. Κοινῶς δὲ ἡ) » Λαψάνη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα) καὶ Λαμψάνη. **chou sauvage, herbe aux mamelles, θ.**

Βρουκόλακκας, ἴδε Βρυκόλακκας.

Βροῦκος (ἐκ τοῦ Βρύκω, τὸ Δάκνω, τρώγω, φθείρω· εἶδος ἐντόμου πρασίνου ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀκρίδων, ἢ μᾶλλον ἀκρίδα νεογέννητος ἢ ἡ κάμπια 'της). » Βροῦχος (-κος), ἀττέλαβος (αὐτὸς ὑποθέτω ὅτι εἶνε ὁ Κατάλαφας ἢ Κουτάλαφας τοῦ Σομαυέρα, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπόρησεν ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς, Ἀτ. Τόμ. Δ', ά), μάντις (ἡ ἀρουραία), μάσαξ. (Τὸ ἀκόλουθον χωρίον τοῦ προφ. Ναοὺμ ἐξηγεῖ καλὰ τὴν μεταξὺ Βρούχου, Ἀττελάβου καὶ Ἀκρίδος διαφοράν. » Βροῦχος ὥρμησε » καὶ ἐξεπετάσθη· ἐξήλατο ὡς ἀττέλαβος ὁ » σύμμικτός σου, ὡς ἀκρὶς ἐπιβεβηκυῖα ἐπὶ » φραγμὸν ἡμέρᾳ πάγους· ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, » καὶ ἀφήλατο, καὶ οὐκ ἔγνω τὸν τόπον » αὐτῆς, « Κεφ. Γ'). **espèce de chenille ou de sauterelle.**

Βροῦλλον ἢ Βροῦλον, ἴδε Βοῦρλον.

Βρουνιὰ (προφ. κοιν. Ἀϐρυνιὰ, καὶ κατὰ παραφθορὰν Ὀϐρυά.), φ. »Βρυωνία, βρυωνιὰς καὶ βρυωνὶς, ἄμπελος λευκὴ, (καὶ διὰ τὴν χρῆσίν 'του) ψίλωθρον. brioine, θ. couleuvrée, θ. vigne blanche, θ. (εἶδος αὐτῆς εἶνε καὶ τὸ) §.houblon, ἴδε καὶ παρϐλ. Κλεμαξίδα καὶ Σμιλάγκι.

Βροχερὸς, ἡ, όν. » Ὑετώδης, ὑέτιος, ὕπομϐρος, ἔπομϐρος. pluvieux.

Βροχή. »Ὑετὸς (κυρ. ἡ ῥαγδαία), ὄμϐρος (κυρ. ἡ διαρκής· ὅθεν καὶ ὁ Ξενοφ. Κυνηγ. ἔχει: » Ὄμϐροι καὶ ὑετοί«), ὕδωρ (, καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν· » Ἔκαμε πολὺ νερὸ'), ϐροχὴ (μεταγ.). pluie, θ. ||. ϐροχὴ δυνατὴ καὶ ἐξαφνικὴ. »Ὄμϐρος (»Ὑετὸς) λαῦρος (ῥαγδαῖος). averse.

Βρόχινον (νερὸν κυρ.). »Ὑέτιον, ὄμϐριον, οὐράνιον, τὸ ἐκ Διὸς ὕδωρ. (eau) pluviale. ¶|. (ἡ χουρμαδηὰ) θέλει καλλήτερα τρεχάμενον νερὸν παρὰ ϐρόχινον. » Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς (» Θεοφρ. Φυτ. Β')«.

Βρύζα, γένν., ἴδε Σήκαλη.

Βρυκόλακκας καὶ Βουρκόλακκας. »Σκιὰ, εἴδωλα καμόντων (Ὅμηρ.). » Ψυχῆς σκιοειδὲς φάντασμα (Πλάτ., ἴδε τὸ ἑπόμ.). vampire, revenant, larves, πλ.

Βρυκολακκιάζω, ῥ. ἀμ. (Σημ. Ἀπὸ ἄλλην ἀνάλογον δεισιδαιμονίαν οἱ παλαιοὶ ἐφρονοῦσαν ὅτι ὅσαι ψυχαὶ 'δὲν περάσουν τὴν λίμνην τοῦ ᾅδου Ἀχερουσίαν καὶ τοιαῦται ἦσαν αἱ τῶν πνιγμένων ἰδιαιτέρως καὶ τῶν ἀτάφων ἐν γένει, ἐπλανῶντο περὶ τὴν γῆν. Εἰς τοῦ Λουκιανοῦ τὸν ἐπιγραφόμενον Φιλοψευδῆ διάλογον ἀναφέρεται παρομοία μὲ τὴν πρὸ χρόνων ἐπικρατοῦσαν περὶ ϐρυκολάκκων ἰδέαν. Ὁ δὲ Πλάτων, εἰς τὸν ἐπιγραφόμενον διάλογον Φαίδωνα, εἰσάγει τὸν Σωκράτη λέγοντα: » Τὸ δὲ ϐαρὺ καὶ γεῶδες καὶ ὁρατὸν τοῦτο ἔχουσα ἡ τοιαύτη ψυχὴ, ϐαρύνεταί τε καὶ ἕλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον, ὥσπερ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη· περὶ ἃ δὴ καὶ ὤφθη ἄττα ψυχῶν σκιοειδῆ φαντάσματα.» Ἀφ' οὗ ἐλευθερώθημεν ἀπὸ τὴν ἰδέαν, χάρις εἰς τὴν φιλοσοφίαν, 'δὲν χρειαζόμεθα πλέον οὔτε τὴν λέξιν εἰς τὴν κυρίαν 'της σημασίαν· ἐπειδὴ ὅμως 'τὴν μεταχειριζόμεθα καὶ μεταφορικώτερον, καὶ ἀστεϊζόμενοι λέγομεν διὰ τοὺς ἔχοντας ἀϋπνίαν· » Βρυκολάκκιασες, καὶ 'δὲν κοιμᾶσαι ; « τὴν ἐσημείωσα ἵνα χρησιμεύσῃ κἂν εἰς τοὺς κωμικούς 'μας).

Βρύσις (ὁ Τουρκ. τσεσμές). »Κρήνη, κρουνός. fontaine. θ. §. (ἡ πηγή, ἡ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ), ἴδε Κρουνιά.

Βρῶμα (ἐκ τοῦ) » Βρῶμος (, λέξεως τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ, τὴν ὁποίαν Κύριλλος ὁ Ἱεροσολ. τάττει μετὰ τοῦ) »Δυσωδία, δυσοσμία, ὀσμὴ, κακοσμία. puanteur, θ. mauvaise (infecte) odeur, θ. ||. ἡ ϐρῶμα τῆς ἀμασχάλης, τῶν τράγων καὶ ἄλλων ζώων. » Γράσσος, κινάϐρα. gousset, ἴδε καὶ Πρητσίλα. §. (ἡ ἀπαστριὰ, τὸ Τουρκ. μουνταρλῆκι). »Ἀκαθαρσία, μιαρία, ῥυπαρία. saleté, ordure, malpropreté, saloperie, cochonerie. §. (συνεκδ. τὸ ϐρωμισμένον ἢ λερωμένον μέρος), ἴδε Λέρα. ||. ἡ ϐρῶμα τοῦ μαλλιοῦ (τῶν προϐάτων κτλ.), ἴδε Λέρα. ||. ἡ ϐρῶμα τῶν αὐτιῶν. »Κυψελὶς, κυψέλη, κυψέλιον. cire, cérumen, suint des oreilles. §. (μεταφ. ἄνθρωπος σιχαμερὸς, τιποτένιος, ἐπικίνδυνος κτλ.). »Κάθαρμα, ϐδέλυγμα, κατάπτυστος, ἐξάγιστος, ἀποτρόπαιος, λοιμὸς, ἀλιτήριος, οἰωνιστέος. scelerat, franc coquin, abominable, méprisable, ἴδε καὶ Ἀχρεῖος.

Βρωμερὸς, ἡ, όν. » Δυσώδης, κάκοσμος, βρωμώδης καὶ ϐρομώδης. puant, infecte, fétide. §. (ὁ ἄπαστρος, Τουρκ. μουντάρης). » Ῥυπαρός. salope.

Βρώμη (ἡ) } (τὸ Τουρκ. Γιουλάφι), γένν.
Βρῶμι (τὸ) } » Σιφώνιον, αἰγίλωψ (ὁ ἥμερος), ϐρόμος (ἀντὶ) βρῶμος (» Σπέρμα λεπτῇ κριθῇ ὅμοιον, τὸ κοινῶς δηλαδὴ λεγόμενον Βρόμιον,« Εὐσαθ. Ἰλ. Ν. 41), σιτόσπελος (Διοσκορ.). avoine, θ.

Βρωμίζω, ῥ. μετ. »Διαφθείρω, δυσωδίας ἐμπίπλημι. infecter, empuantir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Διαφθείρομαι, δυσωδίας ἐμπίπλαμαι, μυδάω. se gâter. ||. ϐρώμισε τὸ νερόν. » Διέφθορε τὸ ὕδωρ καὶ δυσῶδες ἀποπνεῖ. §. ἴδε Λερόνω.

Βρώμιος (ὁ δυσώδης), α, ον, ἴδε Βρωμερὸς καὶ Βρωμισμένος. §.(συνεκδχ. ἐκ τοῦ προηγουμένου ἢ καὶ ἐπακολουθοῦντος, ὁ ἀκάθαρτος), ἴδε Λερωμένος.

Βρώμισμα. » Διαφθορά. infection. §. ἴδε Λέρωμα.

Βρωμισμένος, η, ον. » Ὀδωδὼς, μυδῶν, μυδαλέος. pourri, fétide, infecte. §. ἴδε Λερωμένος.

Βρωμοῦσα καὶ Βρωμοϐότανον καὶ Βρωμοχόρτι, φ. (διαφόρων εἰδῶν φυτὰ ϐρωμοῦν ἐκ φύσεως: ὅθεν τὸ ὄνομα) »Ὄζαινα (ἠμπορεῖ 'να ἐκληφθῇ ὡς γενικόν). » Γαλεόϐδολον, γαλίοψις. ortie puante. » Ἀνάγυρις, ἀνάγυρος καὶ ὀνόγυρος. salope, anagiris, anagyre. » Στρύχνος (» τὸν λέγουσί τινες 'βρωμοϐότανον, ὁποῦ ποιεῖ ὡσὰν σταφύλια μικρὰ μαυρούτζικα,« Ἰατροσοφ.). »Γάροσμον (διότι τῷ ὄντι ϐρωμᾷ 'σὰν 'ψάρι σάπιον).

arroche puante ou vulvaire, ἴδε καὶ Λοπουντιά. §. (εἶδος μαμμουδιοῦ βρωμεροῦ, ὅ,που τρώγει τὰ βιβλία καὶ τὰ φορέματα, καὶ ἓν ἄλλο εἶδος,ὅ,που τρώγει ταὶς ῥίζαις). ἔντ. » Σίλφη καὶ Τίλφη (βδέουσα), σπονδύλη καὶ σφονδύλη. **mite**, θ. **tigne**, θ.

Βρωμῶ. ῥ. μετ. »Ὄζω, βρωμέω καὶ βρομέω (λέξις τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ· διότι τοῦ Ἀριστοτέλους τὸ » Βρωμᾶται [ὁ ἔλαφος] ὥσπερ οἱ τράγοι [Ζ. Ἱστορ. ϛ΄.],« μερικοὶ τὸ ἐκλαμβάνουν διὰ τὴν φωνὴν μᾶλλον τοῦ ζώου), ὄζω, προσόζω (» Προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μώλωπές μου «). **sentir, puer.** ||. βρωμᾷ τὸ στόμα 'του. »Ὄζει κακὸν τοῦ ςόματος. **il a la bouche mauvaise, son haleine sent.**

Βύδρα (ἴσ. εἶνε τὸ ἴδιον μὲ τὸ Ποταμόσκυλον, ἴδε τὴν λέξιν), ζ. » Ἐνυδρίς, **loutre**, θ. **bièvre.**

Βύζαγμα (ὀρθ.) **Βύζαμα.** »Γαλουχία, θηλασμὸς, τιθηνεία, τιτθεία (Δημοσθ.), τὸ γαλουχεῖν (θηλάζειν, γαλακτοτροφεῖν, τιθηνεῖσθαι.). **allaitement, l'action d'allaiter.**
§. ἴδε Πιπίλισμα.

Βυζαίνω, ῥ. μετ, ἴδε Βυζάνω.

Βυζανιάρικον (παιδί). » Θηλάζον, ὑπομάζιον, ὑπομάσθιον, ὑποτίτθιον (Ἀριστοτ.). γαλαθηνὸν(κυρ. ζῶον). **enfant à la mamelle.** ||. ἀρνάκι (κτλ.). βυζανιάρικον. » Ἀμνὸς γαλαθηνός. **de lait.**

Βυζάνω (» Ἐὰν μοσχάριον βυζάξῃ ὄνον,« Νομοκαν.), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Μυζάω. (ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς μὲν) »Γαλουχέω, γαλακτοτροφέω, τιθηνέομαι, τιτθεύω (Δημοσθ.), θηλάζω. **allaiter, donner le sein, donner à téter.** §.»(ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ παιδιοῦ)»Γαλακτοτροφέομαι, γαλουχέομαι, θηλάζω. **téter.** §. ἴδε Πιπιλίζω.

Βυζάστρα (ἡ ἄλλ. Παραμάνα). » Θηλάζουσα, θηλάστρια, τιθηνὸς, τήθη, τιθήνη, τίτθη (» Τήθη ἡ μάμμη, Τίτθη ἡ βυζάστρια,« Ἡρωδ.), τιτθίς. **nourrice**, θ. **mère-nourrice**, θ.

Βυζί. »Μαστὸς τιτθὸς καὶ τιτθίον (ἰδίως τῆς γυναικός), **téton**· μαζὸς (καὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς), **mamelle**, θ: οὖθαρ-ατος(κυρ. τῶν ζώων). **tette** (κυρ. ἡ ῥώγα), θ. **pis** (κυρ. τῆς ἀγελάδας), **tétine** (τῆς γουρούνας). ||. παιδὶ εἰς τὸ βυζὶ (εἶνε ἀκόμη 'ς τὸ βυζί), ἴδε Βυζανιάρικον. ||. πιάνω τὰ βυζιά. »Τιτθολαβέω, βλιμάζω. **palper les tétons.** ||. ἔχει μεγάλα βυζιά. »Ὑπερμαζᾷ (Συνέσ., ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπιφέρει:) καὶ ἀσυμμέτρως ἔχει τῶν ςέρνων. « **elle a trop de gorge.** ||. 'να 'πάγῃ νὰ δώσῃ τῷ παιδὶ βυζί, ἵνα μὴ κλαίῃ. » Ἀπιέναι καὶ δοῦναι τῷ παιδὶ τὸν τιτθὸν ἵνα παύσηται κλαῖον (Λυσ.).« §.(συνεκδχ. τὰ τῶν Ζωχάδων). » Ἰξία, κιρσός. **varice, varisque** καὶ **marisque**, θ. **tumeur hémorroïdale**, θ. §. βυζὶ τῆς θάλασσας, (εἶδος ζώου παραδόξου). »Πλεύμων ἢ Πνεύμων (θαλάσσιος), (καὶ μονολεκτ.) ἁλιπλεύμων. **ortie marine**, θ.

Βῦθος (τὸ), (σύμπτωμα θέρμης τῶν ἀῤῥώστων). » Κάρος (ὁ), κάρωσις, κῶμα, τύφος (ὁ), καταφορὰ, λήθαργος, ληθαργία. **assoupissement.**

Βυσσινὺς, ειὰ, ύ, (χρῶμα τὸ Τουρκ. φεσ-ρεγκὶ, ἢ γκιουβέζι). »Βύσσινος(Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ.), βυσσινοβαφὴς, πορφυροῦς. **cramoisi. rouge pourpré**, ἴδε καὶ Μόρικος.

Βυσσινηὰ, δ. »*Ὀξυκέρασος (ὁ καὶ ἡ). **cerisier aigre.**

Βύσσινον, 'πωρ. »*Ὀξυκέρασον (τὸ). **cerise aigre**, θ.

Βωδάμαξον. Ἅμαξα, ζεῦγος (τὸ), **charette**, θ. **chariot.**

Βῶδι (ἀπὸ τοῦ)»Βώδιον (Ἡσύχ. καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ) Βοΐδιον (καθὼς καὶ τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὰ περισσότερα τῆς Ἑλλάδος μέρη), ζ. »Βοῦς (ὁ), ταῦρος (τὸ ἀμουνούχιστον). **boeuf, taureau**, (οἰκ.) **robin.**

Βωδινὸς, ή, ὸν καὶ-

Βωδίσιος , α, ον (κυρ. κρέας, γάλα, κτλ.). » Βόειος. **de bœuf.**

Βωδοκέφαλον. » Βούκρανον, βουκράνιον, βουκεφάλιον. **tête de boeuf.**

Βωδόμυιγα, ἔντ. » Οἶστρος. **mouche asile.** (συγχέεται μὲ τὸ) μύωψ (:Ἀλλ' αὐτὸ καλλήτερον 'να προσδιορισθῇ διὰ τὴν Ἀλογόμυιγαν). **taon.**

Βωλοκόπι, ἐργ. (γεωργ.). » Βωλοκόπος (σφύρα). **herse**, θ.

Βώτριδα (ἴσως κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ Βρῶτις-ιδος, ὡς Τριχοβρώς, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην [Ἀχαρν. 1111]. Ἐνδέχεται δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγελίου : » Ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, » 'να ἦτον Βρῶτις), ἴδε Σαράκι.

Βωτριδοφαγωμένος, η, ον, ἴδε Σαρακοφαγωμένος.

Βῶχα (ἡ ἀχρεία μυρωδιὰ κυρ. πράγματος κλεισμένου). » Ἀποφορὰ (Πολυδ.). **exhalaison**, θ. **forte odeur, odeur d'enfermé.** ||. ἔχει μιὰ' βῶχα' 'σὰν μούχλας. »Εὐρωτιῶσαν ἔχει τὴν ἀποφορὰν (Διοσκορ.)«.

Γ.

Γ, γ, τὸ τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Ἀναλογεῖ μὲ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα: » Ἄωρος-ἄγουρος, λάρος-γλάρος, λείχω-γλείφω, μυῖα-μυῖγα, νεύω-γνέφω, νήθω-γνέθω, πταίω-φταίγω, κτλ. §. Ἐκθλίβεται: » Βρεγμένος-βρεμένος, κέγχρος-κεχρί, πρᾶγμα-πρᾶμα, συγχωρῶ-συχωρῶ (-ρνῶ), κτλ. §. Ἐπεντίθεται: » Ἀκίδα-ἀγκίδα, κινάρα-ἀγκινάρα, κτλ. §. Τρέπεται εἰς Β: » Γογγύζω-βογκάω, τραγῳδῶ-τραβουδῶ, πάγουρος-κάβουρας, γλήχων-βλησκοῦνι, κτλ. ||. Εἰς Κ. » Γάγγραινα-καγκραίνα, Ὀρτύγιον-ὀρτύκι κτλ. ||. Εἰς Λ: » Γομφάριον-λουφάρι, κτλ. ||. Εἰς Μ: » Γόγγρος-μουγγρί. ||. εἰς Χ: » Παιγνίδιον-παιχνίδι, κτλ.

Γαβάθα (ἡ ἄλλ. Ξυλοπινάκα καὶ Καυκί. Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὡς τοῦ τότε χυδαϊσμοῦ, φαίνεται δὲ ὅτι ἔχει τὴν παραγωγήν της ἐκ τοῦ Ἄβαξ), ἀγγ. » Κώθων, κύαθος. écuelle, θ. gamelle (κυρ. τῶν καραβιῶν), θ. §. godet, gobelet.

Γαβαθίζω (συχνοπίνω, τσούζω, μεθοκοπῶ), ῥ. ἀμ. » Κωθωνίζω(-ομαι), κυαθίζω, οἰνοποτέω. chopiner, gobeloter, godailler. boire des grandes rasades.

Γαβάθισμα. » Κωθωνισμὸς, κώθων (Πλούτ. Ἀντ.), *κυαθισμὸς, οἰνοποσία. l'action de gobeloter etc.

Γαβγύζω, ρ. μετ. καὶ ἀμ. (εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη προφέρεται Βαβύζω ἐκ τοῦ) » Βαΰζω (κυριολεκτουμένου εἰς τὴν φωνὴν τῶν μικρῶν σκυλιῶν. » Κύνες γὰρ βαΰζουσιν, ὃν ἂν μὴ γινώσκωσι, καθ' Ἡράκλειτον, « Πλούτ. » Βαῦ βαῦ καὶ κυνὸς φωνὴν ἵεις, « Ἀνώνυμ.). » Ὑλακτέω (, τὸ ὁποῖον οἱ Κρῆτες, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἐπρόφεραν, καὶ ἴσως ἀκόμη προφέρουν) ἀλυκτέω (, ὅθεν τὸ Ἀλουκτῶ, Κρητισμὸς διαφορετικῆς σημασίας, ὄχι ὅμως πολλὰ μεμακρυσμένος ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου τὸ » Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει, « ἴδε Δαχταρῶ). aboyer. glapir (κυρ. διὰ τὰ σκυλάκια).

Γάβγυσμα. » Ὑλακή. aboyement, glapissement (κυρ. τῶν μικρῶν σκυλιῶν).

Γάδαρος, ζ. ἴδε Γάϊδαρος καὶ §. Γαϊδουρόψαρον.

Γαϊτάνι. » Σηρικὸν (πλέγμα), πλεκτάνη. (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Γαληνοῦ ὠνομάζετο) Γαϊτανὸν (ὀρθ.) Γαετανὸν (ἀπὸ Γαέτας, Caeta, πόλεως Ἰταλικῆς, ἐν εἶδος πλεκτοῦ, ἴσως διότι ἐκεῖ κατεσκευάζοντο τὰ λεπτότερα, Γαλην. Θεραπ. Μαθημ. ΙΓ'). cordon, cordonnet. §. (συνεκδχ. τὸ δέσιμον τοῦ φορέματος). » Στολὶς (ἴδε τὸ παράδειγμα ἐν λέξει Σοῦφρα). lacet.

Γαζία, δ. (ἐκ τοῦ) » Κασσία (δένδρον τοῦ αὐτοῦ γένους, ἢ τοῦ) Ἀκακία (, τὴν ὁποίαν ὁ μὲν Διοσκορίδης περιγράφει εἰς τὸ Α. βιβλ., ὁ δὲ Θεόφραστος ὀνομάζει ἁπλῶς) Ἄκανθαν. cassie, θ. acacia (des jardiniers), ambrette (ἰδιαιτ. τὸ ἄνθος της, ὀνομαζόμενον εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη Μοσχολούλουδον).

Γάϊδαρος (μερικοὶ, καὶ πρῶτος ὁ Ἐτυμολόγος, τὸν ἔγραψαν Γάειδαρον, καὶ τὸν ἐτυμολόγησαν ἀπὸ τοῦ, ἀεὶ δέρεσθαι!!!), ζ. « Ὄνος, κάνθων καὶ κανθήλιος (κυρ. ὁ μεγαλόσωμος). âne. baudet. ||. 'σ τὴ' φωνὴ' κὴ ὁ γάϊδαρος (παρ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Εἰ καὶ λύκου ἐμνήσθης (, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Σουΐδας λέγει· » Τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν, ὧν ἂν μνησθῇ τις, καὶ εὐθὺς παραγινομένων. «). quand on parle du loup, on en voit la queue. ||. 'τὸν φταίει ὁ γάϊδαρος, καὶ δέρνει τὸ σαμάρι (παρ.), ἴδε Σαμάρι

Γαϊδουράγκαθον, φ. (εἶνε ἄπειρα εἴδη). » Σκόλυμος (σώζεται ἡ λέξις), ὄνωνις, ὀνόπορδον, ὀνάκανθα. chardon, chardon aux ânes, pédane. § » Ἠρύγγιον. panicaut, chardon roland ou à cent têtes, ἴδε καὶ Ἀγριαγκινάρα καὶ Ζοχὸς καὶ Κνῆκος καὶ Νεροκράτης καὶ (εἰς τὸ παράρτ.) Κουτλουτζὲς, (ὑπαγόμενα ὅλα εἰς τὸ αὐτὸ γένος).

Γαϊδουράκι. » Ὀνάριον. ânon.

Γαϊδουριάρης, ἴδε Γαϊδουροβοσκός.

Γαϊδουρινὸς, ή, όν. » Ὄνειος. d'âne.

Γαϊδουρόβηχας, πάθ. ἴδε Κουκκίτης.

Γαϊδουροβοσκός. » Ὀνηλάτης, ὀνοφορβὸς (Ἡρόδ.). ânier.

Γαϊδουροκαθισμένος, η, ον. » Ὀνοβάτις (κυρ. γυνή, Πλούτ. προβλ. Ἑλλ. καὶ Ἡσύχ.). (femme) promenée sur un âne.

Γαϊδουροπόδι } , θαλ. » *Ἀγριόστρειον.
Γαϊδουρόποδον } *σφόνδυλος. huître sauvage ou rouge, spondyle.

Γαϊδουρόσφακα, φ. » Φλομὶς (ἡ καλουμένη Λυχνῖτις, ὑπὸ δέ τινων θρυαλλίς. . . εἰς ἐλλύχνια χρησίμη, « Διοσκορ. Δ'). bouillon fructifère, ἴδε καὶ Φλόμος.

Γαϊδουρόψαρον (ὁ Ἱσπαν. μπακαλάος ἢ μπακαλᾶς, bacaliau ἢ cabeliau), ψ. » Ὄνος (διαφ. τοῦ) Ὀνίσκος, γάδος (ἀπ' ἐδῶ φαίνεται ὅτι, κατὰ παράδοξον τῷ ὄντι μετωνυμίας ἐναλλαγήν, ἐσχηματίσθη ἡ λέξις Γάδαρος), καλλαρίας καὶ γαλλαρίας, morue, θ. merlu, merluche θ. merlan.

Γαϊδουρόψωρα, πάθ, ἴδε Ἀγριόψωρα.

Ἰαίνω, ῥ. οὐσ. (κατ' ἀποχ. ἐκ τοῦ)»Ὑγιαίνω, ἴδε Ἰγιαίνω.

Γάλα (τὸ). » Γάλα-ακτος (τὸ), γλάγος (ποιητ.). lait. || . εἶνε σ' τὸ γάλα (τὸ παιδὶ) ἀκόμη, ἴδε Εἶμαι καὶ Βυζί.||. τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα (φρσ. ἀρχαιοτάτη). »Ὀρνίθων γάλα (Ὁ Ἀθήναιος λέγει ὅτι ὠνόμαζάν οὕτω τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ). §. γάλα (ὀνομάζεται ἀκόμη, διὰ τὴν ὁμοιότητα, καθὼς ὠνομάζετο καὶ τὸ πάλαι, ὁ)»Ὀπὸς (διαφόρων φυτῶν, καθὼς τῆς συκῆς, τοῦ ζοχοῦ κτλ.). lait.

Γαλάζιος (ὁ Τουρκ. Μαβῆς καὶ κυρ. ὁ Σούτ-μαβῆς), α, ον. »(κυρ. ὁ) Γαλακτόχροος (-ους) ἢ Γλαυκός. »Κυάνεος(-εως-οῦς) (κυρ. ὁ Τουρ. Λατζιβερδής). »Ὑακίνθινος, ὑακινθινοβαφής, καλάϊνος καὶ καλλάϊνος. bleu, azuré, ἴδε καὶ Γηεράνειος.

Γαλανομμάτης, α, ικον } . » Γλαυκὸς
Γαλανὸς, ἡ, ὸν } (Ἀριστοτ.), γλαυκωπὸς, γλαυκώπης (ὁ), γλαυκῶπις (ἡ), γλαυκόμματος. qui a les yeux bleus.

Γαλατερὸς, ἡ, όν. » Γάλακτος πεποιημένος (ἐσκευασμένος), γαλάκτινος. fait avec du lait. §. γυναῖκα γαλατερὴ (, ἡ ἔχουσα πολὺ γάλα). »Γαλακτοῦσα (Πλούτ. Συμπ. β'). qui a beaucoup de lait, laiteuse.

Γαλατόπηττα (τὸ βαρβ. Γαλατομπούρεκον). » Ἄμης-ητος (ὁ), ὑποτυρίς. gâteau fait avec du lait.

Γαλατσίδα, φ. (ἐκ τοῦ) »Γαλακτίς. (Τὸ ὄνομα, ἐκλαμβανόμενον ὡς γενικὸν δι' ὅσα φυτὰ 'βγάζουν γάλα, περιέχει πολλὰ εἴδη· ἰδίως ὅμως εἶνε Α', ἡ) »Ἀναγαλλίς. mouron; (Β',ὁ) »Τιθύμαλος καὶ τιθύμαλλος(, τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορ. περιγράφει ἑπτὰ εἴδη), tithymale (, εἶδος τοῦ ὁποίου εἶνε καὶ τὸ) euphorbe (ἴδε καὶ Φλόμος)· (καὶ Γ', τὸ) »Γάλιον, γάλινον, γαλέριον καὶ γαλάτινον (, μὲ τὸ ὁποῖον, καθὼς καὶ μὲ διάφορα ἄλλα φυτὰ, ἐν οἷς καὶ ὁ Κνῆκος, πήζουν τὸ γάλα). caille-lait, gallium.

Γαλειὰ(-τιά), 'ψ. »Γαλεὸς, γαλέη(-αία), γαλῆ (ἡ θαλασσία), αἴλουρος (ὁ θαλάσσιος), πετρόμυζον. lamproie, θ.

Γαλειουρίζω (προφ. κοιν. Γκαλειουρίζω, εἶμαι κοντόφωτος, 'δὲν καλοβλέπω, καὶ ἑπομένως 'μισοκλείω τὰ 'μμάτιά μου, ὅταν θέλω 'να ἰδῶ μακρύτερα. Ἴσως ἐσχηματίσθη ἀπὸ τοῦ Γαλῆ καὶ ὁράω, καθότι καὶ τῆς γάτας τὰ 'μματόκορα μικραίνουν εἰς τὸ φῶς. Ἀναλόγους λέξεις εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι τὸ) »Μυωπάζω καὶ Μυωπιάζω, (τὸ) γλαυκιάζω, (τὸ) ἐπιλλίζω, (τὸ) κατιλλώπτω (» Εὖ κατιλλώψας, ἄθρει, «Αἰσχύλ.), (καὶ μάλιστα τὸ) κικυμώττω (, σημαῖνον κατὰ λέξιν: βλέπω 'σὰν τὴν κουκκουβάγιαν). avoir la vue basse (mauvaise), et par conséquence fermer les yeux à demi en regardant.

Γαλέρα } , (εἶδος καραβιοῦ). » Γαλέα,
Γαλειῶνι } γαλαία καὶ γαλία (μεταγ.). λιβυρνὶς, κέλης, μυοπάρων. galère, θ. galion.

Γαλήνη. » Γαλήνη. calme, ἴδε καὶ Βιδιά.

Γαληνίζω, ῥ. ἀμ. » Γαληνιάω, γαληνίζομαι. devenir calme.

Γαλήνισμα. »Γαληνισμὸς, τὸ γαληνιᾷν. l'action de rendre (devenir) calme.

Γαλιὰ, 'ψ. ἴδε Γαλειά.

Γαλιάγρα (ὁ Τουρ. μέγγενες), ἴδε Μάγγανος.

Γαλιόνι (εἶδος πλοίου. » Καὶ ἕτερα μεσοκάτεργα, ἃ ὀνομάζουσι γαλιώνια, » Συρόπ.), ἴδε Γαλέρα.

Γάμος (ἡ ἄλλ. Χαρά). »Γάμος (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ.). noce, θ. ἴδε καὶ Χαρά. ||. 'πάρ' 'τον 'σ τὸ γάμο σου, 'να σε 'πῇ: »καὶ τοῦ χρόνου (παροιμ. διὰ τὰ παράκαιρα καὶ παράλογα. Ὁ Θεόφρ. εἰς τοὺς χαρακτῆράς του ἐξέφρασε τὸ γελοῖον τοῦ πράγματος μὲ τὴν ἀκόλουθον ῥῆσιν:) » Καὶ εἰς γάμον κληθεὶς, τοῦ γυναικείου γένους κατηγορεῖν. « (Περισσοτέραν ὅμως ἀναλογίαν μὲ τὸ πνεῦμα τῆς παροιμίας 'μας ἔχει ἡ ἄλλη 'του φράσις)» Καὶ εἰπόντος τινός· Ὁ δεῖνα τέθνηκεν, εἰπεῖν· Ἀγαθῇ τύχῃ! ||. ἀπ' τὸ γάμον ἔρχομαι, μὰ τὴν πεῖνά μου (παροιμ: ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τό:) »Δελφοῖσι θύσας, αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας.» (εἰς τὸ Γαλλ. ἀναλογεῖ μὲ τὴν ἑπομένην φρσ. τοῦ Μολιέρου:) et s'il vient à roter, il lui dit: Dieu vous aide!

Γαμπριάτικος, η, ον. »Νυμφικὸς, γαμβρειος(-ιος). nuptial.

Γαμπρὸς (ὁ ἄνδρας τῆς θυγατρὸς ἢ τῆς ἀδελφῆς, σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ πενθερικὰ καὶ γυναικαδέλφιά 'του). » Γαμβρὸς, κηδεστής. gendre. §. (ὁ νυμφευόμενος). » Νυμφίος. époux, marié.

Γανάδα (κυρ. ἡ πράσινη σκουριὰ τῶν ἀγανώτων χαλκωμάτων, ἡ ὁποία διὰ τοῦτο καὶ Ἀγανάδα ὀρθότερον ἔπρεπε 'να λέγεται), ἴδε Ἰάρι. §. (συνεκδχ. δὲ καὶ ἡ πικρὴ γλίντζα τοῦ στόματος) »Τὸ γλίσχρον (γλισχρῶδες) τοῦ στόματος, ἡ περὶ τὸ στόμα (τὴν γλῶτταν) γλισχρότης. (ὅτι ἡ λέξις) »Γάνος (ἐσήμαινε καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν Γλίντζαν, φαίνεται ἀπὸ τοῦ Θεοφράστου τὸ »Φύεται δὲ [ἡ ὄνωνις] ἐν τῇ

γλίσχρῳ καὶ γανώδει γῇ (περὶ Φυτ. βιβλ. ΣΤ', « τὸ ὁποῖον 'δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν σημερινὴν δευτέραν τῆς λέξεως σημασίαν). **bouche pâteuse, θ.**

Γανιάζω, ῥ. ἀμ. »Γλισχρόομαι(*»Γανόομαι) τὸ στόμα. **avoir la bouche pâteuse.** ||. γάνιασε τὸ ςόμα μου (ἡ γλῶσσά μου) 'να λαλῶ (φρσ. ἀνάλογος μὲ τὸ Γραφικόν): » Καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου. «

Γανόνω, ῥ. μετ. » Κασσιτερόω (» Λέβης κεκασσιτερωμένος,« Διοσκορ.), ἀλείφω, γανόω (» Τὸ δὲ Γανοῦσθαι λαβοῦσα ἐξ Ὁμήρου καὶ ἡ χυδαία γλῶσσα ἐπιλέγει αὐτὸ χαλκώμασιν, ἃ κασσίτερος ἀλείφων χρώζει πρὸς ἀργυρωμάτων ὑπόκρισιν,« Εὐσταθ. Ἰλ. Τ. 362), βάφω, κασσιτέρῳ (διὰ κασσιτέρου) ἐπαλείφω. **étamer.**

Γάνωμα. » Γάνωσις, γάνος (τὸ), ἡ διὰ κασσιτέρου ἐπάλειψις, ἄλειμμα, *κασσιτέρωσις. **étamage, étamure, θ.**

Γαράτον. » Γάρος, σαπέρδης, σκόμβρος (κτλ.) ἐν γάρῳ, τάριχος (τὸ). **du poisson salé.**

Γαργάλεμμα. » Γαργαλισμὸς, κνῆσις (συγχέεται μὲ τὸ) κνισμός. **chatouillement.**

Γαργαλεύω, ῥ. μετ. » Γαργαλίζω, κνίζω, ὑποκνίζω, κνήθω. **chatouiller.** ||. κουφὸν καμπάνα' κὴ-ἂν λαλῇς, νεκρὸν κὴ-ἂν γαργαλεύῃς κτλ. (παροιμ. διὰ τὰ ἀδύνατα. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν:) » Ἀνδριάντα γαργαλίζειν, ἴδε καὶ Ἀράπης.

Γαργαλήθρα (ἡ ἄλλ. Βαλανίδα). » Ἀδὴν -ένος (ὁ). **glande, θ. glandule** (ἡ μικρή). ||. (ἰδιαιτ. ἡ τοῦ λαιμοῦ, καὶ μάλιστα ὅταν πρησθοῦν). » Παρωτίδες, παρίσθμια, βουβῶνες, ἀντιάδες. **oreillons** καὶ **orillons, parotides, amygdales.**

Γαργάρα. » Γαργαρισμὸς, ἀναγαργαρισμὸς, ἀνακογχυλιασμὸς καὶ ἀνακογχυλισμός. **gargarisme.** ||. κάμνω γαργάραν. »Ἀνακογχυλιάζω καὶ Ἀνακογχυλίζω, γαργαρίζομαι, ἀναγαργαρίζομαι, ἀνακλύζομαι τὴν φάρυγγα. **se gargariser.**

Γαρδέλι καὶ

Γαρδελίνι (τὸ), εἶδ. πτν., ἴδε Καρδερίνα.

Γάρος (κυρ. τὰ ἄντερα τῶν ψαριῶν ἁλατισμένα, καθὼς 'τὰ κάμνουν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ Δαρδανέλλια). » Γάρος (ὁ), γάρον (τὸ). **garum.** §. (ἡ Ἰταλ. σαλάμουρα) »Γάρος, *ἰχθυάλμη. **saumure, θ.** ἴδε καὶ Ἅλμη.

Γαρούφαλλον } , ἄνθ. (ἀπὸ τοῦ) »Καρυό-
Γαρόφαλλον } φυλλον (κυρ. τῆς καρυδηᾶς τὸ φύλλον καὶ τὸ μοσχοκάρφι, διὰ τὴν ὁμοιότητα, φαίνεται, τῆς εὐωδίας. Ἡ λέξις εἶνε πολὺ μεταγενεστέρα). **œillet.** §. ἀρ. ἴδε Μοσχοκάρφι.

Γάτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε Κάττα (κτλ.).

Γαυγίζω (κτλ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Γαβγύζω (κτλ.).

Γαυριάζω (ἐκ τοῦ) » Γαυριάω, ἢ (πιθανώτ.) τοῦ »Καπριάω=Καπράω, ῥ. ἀμτ. Ζ. Βαρβατιάζω.

'Γγάςρι. »Κυοφορία. **grossesse, θ. gestation.**

'Γγαστρόνω, ῥ. μετ. ἴδε Ἐγγαστρόνω.

'Γγάστρωμα, ἴδε Ἐγγάστρωμα.

'Γγαστρωμένος, η, ον, ἴδε Ἐγγαστρωμένος.

'Γδάρσιμον. » Ἐκδορὰ, δάρσις (Γαλην). **l'action d'écorcher, excoriation.**

'Γδέρνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐκδέρω, δέρω. **écorcher, dépouiller, excorier.**

'Γδύνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐκδύω, ἐκδυδίσκω, ἀποδύω, περιδύω (Ἀντιφ. ἀπολ.). **déshabiller, dépouiller.** ||. 'γδύνομαι, ῥ. μεσ. » Ἀποδύομαι, ἐκ(ἀπο)δύω ἐμαυτόν. **se dévêtir.** §. 'τὸν ἔγδυσαν οἱ κλέφταις, ἴδε Ξεγυμνόνω.

'Γδύσιμον (ἀπὸ τοῦ) » Ἔκδυσις, ἀπόδυσις. **l'action de déshabiller etc.** §. ἴδε Ξεγύμνωμα.

'Γδυτὸς, ἡ, όν, ἴδε Γυμνός.

'Γειὰ (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Ὑγεία, ἴδε Ὑγειά. §. 'γειά σου, ἐπ. (εὐκτ. καὶ παρακελ.). ||. ἂ 'γειά σου! ἴδε Βλέπω καὶ Ὑγειά καὶ παρβλ. τὸ ἑπόμ.

Γειὰ, ἐπ. παρακελ. (ἐκ τοῦ) » Εἶα. ||. γειὰ 'να διοῦμεν, ἂν σὲ δείρῃ κἀνεὶς, τί κάμνεις; ἴδε Εἰά.

Γείτονας, ισσα. » Γείτων, πρόσοικος. **voisin.**

Γειτονειὰ (τὰ δσπίτια τῶν γειτόνων καὶ οἱ γείτονες αὐτοί). »Οἱ γείτονες. §. »Παροικία καὶ » Συνοικία (ὁ Τουρκ. μαχαλὲς), γειτονία (»Κατὰ φυλὰς καὶ γένη καὶ γειτονίας ποιούμενοι τὰς ἑστιάσεις,« Ἰώσηπ. Περὶ Ἁλωσ. Ζ', 3). **voisinage.** ||. ἀπὸ τὴν γειτονειάν. » Ἐκ γειτόνων. ||. εἰς τὴν γειτονειάν. »Ἐς γειτόνων. §. (ἡ γειτονικὴ θέσις). » Γειτνίασις, τὸ γειτνιᾷν, γειτόνημα. **contiguité, proximité, voisinage.**

Γειτόνεμμα, (φιλικὴ ἐπίσκεψις πρὸς γείτονας). » Τὸ παρὰ τοὺς γείτονας φοιτᾷν. **l'action de voisiner.**

Γειτονεύω ('πηγαίνω πρὸς ἐπίσκεψιν εἰς τοὺς γειτονάς μου), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Φοιτάω ἐς γειτόνων (παρὰ τοὺς γείτονας). **voisiner** (οἰκ.). §. (εἶμαι γείτονας), ῥ. ἀμ. » Γειτνιάω(-άζω), γειτονέω(-εύω), παροι-

κέω. être voisin (contigu), ἴδε καὶ Συνορεύω.

Γειτονικὸς, ή, όν. » Γειτνιῶν-ῶσα κτλ. ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ γειτόνων, προσεχής. voisin. ||. πολιτεία γειτονική. » Ἀσυγείτων. contigüe. || . ἐπαρχία γειτονική. » Ἀγχιτέρμων, ὅμορος. limitrofe.

Γειώμορον (τὸ γέννημα, ὅ,που πληρόνουν οἱ ζευγηλάται εἰς τὸν οἰκοκύρην τοῦ τόπου, ἢ τοῦ σπόρου, ἢ τῶν ϐωδιῶν· λέξις ἀρχαιοτάτη, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὰ λεξικὰ 'μας 'δὲν εὑρίσκεται μὲ αὐτὴν τὴν σημασίαν). »Γεωμόριον.

Γελαζούμενος, η, ον. » Φαιδρὸς, χαρω-(ρο)πὸς, ἱλαρὸς, ἵλεως-ω, (λέγει καὶ ὁ Πίνδαρος;) » Καρδίᾳ (» Θυμῷ) γελανεῖ. riant, ἴδε καὶ Πρόσχαρος.

Γέλασμα. »Ἀπάτη, πλάνη, πλάνος, παραλογισμός. tromperie.

Γελλέκι (τὸ), (ἐκ τοῦ) » Ἄλληξ-ηκος καὶ Ἄλλιξ-ικος (ἡ), (καὶ κατὰ τὸν Σουΐδ. ἰδιωτικῶς καὶ Γάλλικα, ὅθεν ἴσ. τὸ Λατ. Alicula, τὸ ὁπ. ὁ Οὐλπ. συναριθμεῖ μεταξὺ τῶν παιδικῶν ἐνδυμάτων. Κατὰ τοὺς λεξικογρφ. » Χιτὼν χειριδωτὸς, ἐμπόρπημα, ἢ χλαμὺς, πορφύρα, παρὰ Θεσσαλ. « Ἡμεῖς ὀνομάζομεν τὸ) 'Σωκάρδι, ἴδε τὴν λέξιν.

Γέλοιον (ἢ, κατὰ τὸν Κορ.) Γέλιον. »Γέλως-ωτος (ὁ). rire, ris. ||. ἐπάνω 'σ αὐτὸ ἔγειναν μεγάλα γέλοια. »Γέλως πολὺς ἐξεχύθη ἐπὶ τούτοις (Λουκ.). ||. 'πέθαν' ἀπ' τὰ γέλοια (φρσ. ὑπερϐ.), ἴδε Ἀποθνήσκω. ||. ἐπειδὴ, καθὼς μεταχειριζόμεθα τὰς ὑποθέσεις μας, εἶνε γέλοια. » Ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι (Δημοσθ.),» ||. γέλια τραγανιστὰ, ἴδε Τραγανιστός.

Γελῶ, ῥ. ἀμ. » Γελάω. rire. ||. γελάει ὁ κόσμος μαζῇ 'του. »Γέλωτα πᾶσιν ὀφλισκάνει (παρέχει). il prête à rire à ses dépens, il devint la risée du monde. ||. χωρὶς 'να γελάσῃ, ἐπίρ. »Ἀγελαστί. ||. κάμνω ἄλλους 'να γελάσουν. » Γέλωτα παρέχω (παρασκευάζω), (ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη τὸ Ὄρνυμι:) » Γέλων ὦρσεν· » Ἄσϐεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως. faire (prêter) à rire.

§. (συνεκδχ. ὡς ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος), ῥ. μετ. » Ἀπατάω (» Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες, » Θεογν. Παραιν. 59), ἐξαπατάω, φενακίζω, παραλογίζομαι, δια(παρα)κρούομαι, βουκολέω, παράγω, δόλῳ ὑπέρχομαι, πλανάω, σοφίζομαι, ψεύδω (» Πιστεύω μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἐλπίδας, « Ξενοφ.), διαψεύδω, φρεναπατάω (μεταγ.), δολόω (Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ.), ἐνεδρεύω (Γραφ.). tromper, en imposer, décevoir, abuser, allécher, amuser, amadouer, enjoler (κυρ. μὲ γλυκὰ λόγια). || γελῶ ζῶα (καὶ μεταφορ. ἀνθρώπους) μὲ δόλωμα. » Δελεάζω. leurrer, appâter. ||. 'τὸν ἐγελοῦσε μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριον. »Ἡμέραν ἐξ ἡμέρας παρῆγεν αὐτόν. ||. κύτταξε (πρόσεχε) μή σε γελάσῃ. »Φράσαι μή σε δολώσῃ (Ἀριστοφ.)· » Ἀλλ' ὅπως μή σε διακρούσηται. ||. γελιοῦμαι, ῥ. παθ. καὶ αὐτοπ. » Ἀπατάομαι, ἐξαπατάομαι κτλ., ἐξαπατάω (κτλ.) ἐμαυτὸν, δελεάζομαι, ψεύδομαι (»Οὐδὲν εἰδὼς τὴν τούτων πονηρίαν, ἀλλ' οἰόμενος εἶναι ἐπιεικεῖς ἀνθρώπους· πλεῖστον δ' ἄρ' ἦν ἐψευσμένος, « Δημοσθ. Λακρ.), διαψεύδομαι (Ἰσοκρ. πρὸς Φιλιπ.), βουκολέομαι (»Ἐλπίδι ματαίᾳ βουκολούμενοι, « Λουκιαν.), σφάλλομαι, ἐνεδρεύομαι. se tromper, se méprendre, se faire illusion, être déçu. ||. ἄχ! γελάσθηκα ὁ ταλαίπωρος! » Οἴμοι! βεϐουκόλημαι δείλαιος! ||. μερικὰ ζῶα γελιοῦνται μὲ τὸ πιοτόν. » Τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται (Ξενοφ.).»

Γεμάτος, η, ον. » Πλήρης-ους (ὁ καὶ ἡ), μεστὸς, γέμων. plein, rempli. ||. πολλὰ (καλὰ, ἐντελῶς) γεμάτος. » Ἔμπλεως, ἔκπλεως. ||. εἶμαι γεμάτος. » Γέμω, πλήθω, βρύω. être rempli, ἴδε καὶ Βράζω. ||. τὸ ἀρσενικὸν καλάμι εἶνε γεμάτον μέσα. » Ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄῤῥην κάλαμος, στερεὸς, « Θφρ., ἴδε καὶ Κούφιος. ||. ἀρμενίζω γεμάτα (δηλ. μὲ γεμάτα πανιὰ), φρσ. ναυτ. » Πλησίστιος φέρομαι· » Γέμοντι τῷ ἱστίῳ πλέοντες (Πολυδ.)· » Ὅλῳ τῷ ἱστίῳ δόντες ἐφερόμεθα. à pleines voiles. §. (συνεκδχ. ὁ παχουλός). » Εὐτραφὴς, εὐσαρκῶν, εὔσαρκος. replet, qui a de l'embonpoint. ||. τὰ 'πισινὰ τοῦ ἀλόγου (σκυλιοῦ) 'να ἦνε γεμάτα. » Καὶ τὰ σκέλη (κῶλα) στιφρὰ τὰς κύνας ἔχειν (Ξενοφ. Κυνηγ. Ὁ Ἀῤῥιαν. 'τὰ ὠνόμασεν, Εὐπαγῆ). «

Γεματούτσικος, η, ον, ἴδε Ἀρκετά.

Γεμίζω (προφ. κοιν. Γιομίζω καὶ Γιομώζω) ἐκ τοῦ Γομόω, ῥ. μετ. » Πληρόω, ἐμπίπλημι, ἐμπίμπλημι καὶ ἐμπιπλάω, πιμπλάω, πίμπλημι, (πλήθω ἀχρ., ὅθεν τὸ) πλήσω, μεστόω, γεμίζω. remplir. ||. γεμίζω τὸ τουφέκι (κτλ.). » Πληρόω τὸ μολυϐδοϐόλον. charger. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πληρόομαι κτλ. se remplir. ||. γέμισ' ὁ κόσμος προδότας. » Προδοτῶν ἡ σύμπασα ἐμπέπλησται γῆ. «

Γέμισις (κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Χάσις). » Αὔξησις, τὸ πλησιφαές. croissant. ||. εἰς τὴν γέμισιν τοῦ

φεγγαριοῦ. » Πρὸς τὴν σελήνην αὐξομένην (πλήθουσαν).

Γέμισμα. » Πλήρωσις. l'action de remplir.

Γενάτος, η, ον. »Γενειῶν, γενειάτης (Ἀθήν.) καὶ γενειήτης (Λουκιαν.), πωγωνίας, πωγωνοφόρος, ὑπηνήτης. barbu.

Γενεά. »Γενεά, γένος (τὸ), γενέθλη (ποιητ.). race, θ. lignée, θ. descendance, engeance.

Γενεάδα (ἀπὸ τοῦ) » Γενειὰς (κυρ. τὸ πρῶτον χνοῦδι ὅ,που φυτρώνει εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων). » Πώγων βαθὺς (ποδήρης, ὑπερβ.), ὑπήνη βαθεῖα. barbe longue (bien garnie, bien fournie).

Γένεια (τά). » Πώγων, ὑπήνη, γένειον (κυρ. τὸ κατωσάγωνον), γένεια (τά). barbe, θ. ||. ἐβγάζω γένεια. »Γενειάω(-άσκω), τριχῶν ὑποπίμπλαμαι τὸν πώγωνα, ἴδε καὶ Ἰδρόνω. ||. παιδὶ ἀκόμη, ὅτι ἔβγαιναν τὰ γένειά 'του. » Παῖς ἄρτι γενειάσκων (Ξενοφ.). ||. ἀφίνω γένεια, ἴδε Ἀφίνω. ||. ἔβρεχε τὰ γένειά 'του, πῶς ἤθελε τάχα 'να ξουρισθῇ. »Ὡς ξύρεσθαι μέλλων, κατέβρεχε τὰ γένεια (Πλούτ. Κικ.). ||. 'δὲν ἔχει γένεια, ἴδε Ἀμούστακος.

Γέννα. »Τόκος, τοκετὸς, γέννησις. couche, θ. enfantement, couches, θ. πλ. ||. πόνοι τῆς γέννας. » Ὠδῖνες (αἱ ἐν τῷ τίκτειν). §. » Κύησις, *φορά. portée, ventrée (κυρ. διὰ τὰ ζῶα). ||. εἰς κάθε γένναν κάμνει (γεννᾷ) ἀπὸ πέντ' ἔξη. »Τίκτει δ' ἑκάστοτε κατὰ πέντε καὶ ἕξ.«

Γέννημα (τὸ σιτάρι, κριθάρι, καὶ ὅλα τὰ σιτώδη σπέρματα). » Καρποὶ Δημητριακοὶ, γεννήματα (μεταγ. » Οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τὰ γεννήματά μου,« Εὐαγγ.). les fruits de Cérès, les céréales.

Γεννησιμηόν. »Τὸ ἐκ γενετῆς. original, ce qui date depuis la naissance. ||. τυφλὸς (κουφὸς, βουβὸς κτλ.) ἀπὸ γεννησιμηοῦ 'του. » Ἐκ γενετῆς. aveugle (sourd etc.) dès sa naissance, aveugle (sourd) né.

Γέννησις. »Γέννησις καὶ Γένεσις, τέκνωσις, τεκνοποιΐα, παιδοποιΐα. naissance, θ.

Γεννητούρια (τὰ). »Γενέθλια (τὰ), ἡ γενέθλιος ἡμέρα. l'anniversaire de la naissance. ||. εἶχε τραπέζι διὰ τὰ γεννητούρια τῆς θυγατέρας 'του. » Γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶν (Λουκ.)· » Γενέθλια ἐτεθύκει· » Ἐτέλει γενέθλια· » Πότον ἐποίει τοῖς γενεθλίοις αὐτοῦ (Εὐαγγ.).

Γεννοβολῶ. ῥ. ἀμ. »Πολλα(»Πολυ)πλασιάζομαι (μεταγ.), αὐξάνομαι καὶ πληθύνομαι (Γραφ.). se multiplier.

Γεννῶ, ῥ. μετ. » Γεννάω (κυρ. ἐπὶ ἀνδρὸς, καθὼς καὶ τὸ) τεκνόω. engendrer. §. procréer. Τίκτω, τεκνόομαι (ἐπὶ γυναικός.) §. φύω. enfanter, s'accoucher de, donner le jour à, mettre au monde, produire, mettre bas (ἐπὶ ζώων, διὰ τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ἔχουν πάλιν λέξιν ἰδιαιτέραν, παραγομένην ἀπὸ τοῦ ζώου τὸ ὄνομα, π.χ.) vêler (διὰ τὴν ἀγελάδα), chevroter (διὰ τὴν 'γίδαν), chatter (διὰ τὴν κάτταν), lapiner (διὰ τὸ κουνέλι), louveter (διὰ τὴν λύκαιναν), pondre (διὰ τὴν ὄρνιθα καὶ ὅλα τὰ πτηνά), agneler (διὰ τὴν προβατίναν), cochoner (διὰ τὴν σκρόφαν), chienner (διὰ τὴν σκύλαν), pouliner (διὰ τὴν φοράδαν), κτλ. ||. προβατίνα (καὶ κάθε ἄλλο ζῶον) ὅ,που γεννᾷ. » Τοκὰς, φορὰς-άδος (κυρ. ἡ φοράδα, ὅθεν καὶ παρήχθη ἡ λέξις, κατὰ τὸν Ἡσύχ.). poulinière, θ. ||. ζῶον ὅ,που γεννᾷ αὐγά. »Ὠοτόκον. ovipare (πρὸς διαφορὰν ἐκείνου, ὅ,που γεννᾷ ζωντανὸν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται διὰ τοῦτο) » Ζωοτόκον. vivipare. (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχηματίζονται καὶ διάφορα ἄλλα ἐπίθετα). ||. γεννῶ ἀρσενικά. » Ἀρρενοτοκέω. ||. — θηλυκά. » Θηλυκοτοκέω. ||. — διμάρικα. » Διδυμοτοκέω, (καὶ διάφορα ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον). ||. 'να εὕρουν ('να προσδιορίσουν δηλ. μὲ συμπερασμὸν) τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν ὅπου γεννήθηκεν ὁ Ῥωμύλος. » Ἀναγαγεῖν τὴν Ῥωμύλου γένεσιν εἰς ἡμέραν καὶ ὥραν (Πλούτ.). ||. ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν 'να γεννήσουν καλὰ παιδιὰ, ἴδε Κάμνω. ||. γεννιοῦμαι, ῥ. παθ. » Γεννάομαι, τίκτομαι, τεκνόομαι, γίγνομαι, φύομαι, (φῦμι, ἄχρ., ὅθεν τὸ) ἔφυν φῦναι καὶ φὺς, βλαστάνω (μεταφ.). naître, venir au monde. ||. εἶχε 'βγάλει δὲ ὁ Πιτθεὺς ἕνα λόγον, ὅτι 'να γεννήθηκε τάχα (ὁ Θησεὺς) ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα. »Ἦν δὲ λόγος, ὑπὸ τοῦ Πιτθέως διαδοθεὶς, ὡς ἐκ Ποσειδῶνος τεκνωθείη (Πλούτ.). ||. ὁ ὁποῖος 'δὲν ἐλούσθηκε ἀφ' οὗ γεννήθηκεν. » Ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξ οὗ περ ἐγένετο (Ἀριστοφ.). ||. ἔξω μόνον ἀπ' ἐκείνους, 'που γεννήθηκαν ἀπὸ 'μᾶς. »Πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας (Ἰσοκρ.). || ὁ καθένας 'μας 'δὲν ἐγεννήθηκε μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του. » Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ ἑαυτῷ μόνον γέγονεν, ἴδε καὶ Ἀποθνήσκω.

Γένος (τό). » Γένος (τὸ), γενεὰ, γενέθλη (ποιητ.). origine, naissance, extraction, ||. ἀπὸ καλὸ' (μεγάλο') γένος, ἴδε Εὐγενής. ||. ἀπὸ παρακατιανὸ' γένος. »Ἀγενὴς, ἄσημος, οὐ λαμπρὸς τὰ πρὸς γένους ||.

ἀπὸ ἀχρεῖο' γένος. » Δυσγενὴς, κακῶς γεγονὼς, οὐκ εὖ πεφυκὼς τὰ πρὸς γένους, τῶν οὐκ εὖ γεγονότων. **de basse condition.** ||. εἶνε ('δὲν εἶνε) ἀπὸ γένος, ἴδε ἀνωτέρω. ||. εἶν' ἀπὸ καλλήτερον γένος αὐτὸς παρὰ τοὺς ἄλλους. » Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων (Ἰσοκρ.). ||. ἔλεγε πῶς εἶν' ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Λυκούργου. »Ἀπὸ Λυκούργου ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει.

Γενωμένος, η, ον, ἴδε Μεστὸς καὶ Ὥριμος.

Γερὰ, ἐπ. ἴδε Ἰερά.

Γεράκι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), π. ἴδε Ἱεράκι κτλ.

Γεράματα (τὰ), (εἰς τὸ πλ. μόνον, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἑνικοῦ) » Γῆραμα (τὸ γηρατεῖον). » Γῆρας-ως (τὸ). **vieillesse**, θ. ||. τώρα 'ς τὰ γεράματά μου. » Ἐπὶ δυσμαῖς ἤδη τοῦ βίου· »Ἐπὶ γήραος οὐδῷ (μεταφ.). **au terme de ma carrière, au declin de mes jours.** ||. αὐτὸς θά με κυττάξῃ 'ς τὰ γεράματά μου. » Οὗτός με γηροκομήσει (γηροτροφήσει). **il aura soin de ma vieillesse.** ||.καλὰ γεράματα (εἶδος εὐχῆς)! » Ἐς βαθὺ (λιπαρὸν, πῖον) γῆρας ἐλάσαις (ἥκοις)! »Εἴη(»Γένοιτο) δέ σοι ἐν γήρα(-ρει) πίονι τελευτῆσαι τὸν βίον.

Γεράνειος, α, ον (χρῶμα), ἴδε Γηεράνειος.

Γεράνι, (μηχαν. μὲ τὴν ὁποίαν τραβοῦν νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, σηκόνουν διάφορα βάρη, κτλ.). » Κηλώνιον(-ώνειον-όνιεν) (» Ὥστ' ἀναπίπτων καὶ κατακύπτων . . . κηλώνιον τοῖς κηπουροῖς,« **Meineke reliq. Menand. et Philem.** ὁ Ἐτυμολ. λέγει : »Κηλόνιον, ὁ ξύλινος ἀντλητήρ, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Γεράνιον), κήλων. **grue**, θ.

Γερανὸς (ἡ Τουρκ. τούρνα), π. » Γέρανος (ὁ καὶ ἡ). **grue**, θ.

Γεργάθι (τὸ) (ἀντὶ) Γυργάθιον (ὑποκορ.

Γέργαθος (ὁ) τοῦ) Γύργαθος (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἀττικὴν ἴσως καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὸ πλεκτὸν, διὰ τοῦ ὁποίου συγκρατοῦνται τὰ μεταφερόμενα διὰ τῶν φορτηγῶν ζώων ἄχυρα), ἴδε Καλάθι.

Γέρνω (ἐκ τοῦ γέρανος, τὸ γεράνι), ῥ. μετ. » Κλίνω. **pencher, courber, incliner, coucher.** §. ῥ. αὐτοπ. » Κλίνω(-ομαι), ἐγκλίνω(-ομαι), ῥέπω, νεύω, τέτραμμαι. **pencher, s'incliner, déverser, se coucher.** ||. ἡ ζυγαριὰ γέρνει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. »Ἡ πλάστιγξ ἐπὶ θάτερα ῥέπει(βρίθει, βαρύνει), ἑτεροκλινής ἐστιν, ἑτεροκλινῶς ἔχει. ||. ἔγυρα 'νὰ ἡσυχάσω ('νὰ κοιμηθῶ) 'λιγάκι. » Πρὸς ὕπνον ἐτράπην. ||. ἔγυρεν ὁ ἥλιος (ἡ ἡμέρα). »Ἔκλινεν ὁ ἥλιος. ||. ἴδε καὶ Λυγίζω καὶ Σκύφτω.

Γερνῶ, ῥ. οὐδ. »Γηράσκω(-άω). **vieillir.** ||. ὅσο' γερνῶ, μαθαίνω. »Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. ||. ἐγέρασε μέσα 'ς τὸ παλάτι » Ἐγκαταγηράσας τοῖς βασιλείοις. §. (μεταβατικὸν 'δὲν εὑρίσκεται τὸ ῥῆμα εἰς τοὺς παλαιούς· ἡμεῖς ὅμως 'τὸ ἐκλαμβάνομεν καὶ ὡς μεταβατικὸν εἰς τὴν φράσιν:) μ' ἐγέρασαν τὰ βάσανα (ἡ κακαῖς καρδιαῖς κτλ.), μ' ἔκαμαν δηλ. 'νὰ γεράσω παράκαιρα. » Ἐς γῆρας με ἤγαγον (, καθὼς λέγει ὁ σχολ. τοῦ Αἰσχύλου, σχολιάζων τοῦ ποιητοῦ τὸ »Οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν, οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ Ἱκετ.). «

Γεροντάκι. » Γερόντιον. **vieillot.**

Γέροντας. » Γηραιὸς, πρεσβύτης, γηραλέος. **vieil, homme d' âge (d'un âge avancé).** §.(συνεκδχ. ὁ πρόκριτος, ὁ προϊστάμενος κοινότητος, δήμου κτλ. Εἰς τὴν Παλ. Γραφ. ὀνομάζεται) » Πρεσβύτερος· (εἰς τὴν Σπάρτην ἐλέγετο) »Γέρων (καθὼς καὶ τῷ ὄντι ἦτον· Εἰς τὴν Κωνςαντινούπολιν δίδεται ὡς εἶδος τίτλου εἰς τοὺς ἐγκρίτους ἀρχιερεῖς· Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐσχηματίσθη πολλὰ καλὴ λέξις τὸ) »Δημογέρων. **ancien, primat.**

Γεροντικὰ, ἐπ. » Γεροντικῶς, πρεσβυτικῶς. **en vieillard, à la manière des vieillards.**

Γεροντικὸς, ή, όν. » Πρεσβυτικὸς, γεροντικὸς, γερόντειος (Ἀριστοφ.), γεροντιαῖος (Πολυδ.). **de vieillard, qui appartient aux (qui concerne les) vieillards.**

Γερόντισσα. » Πρεσβῦτις, γηραιὰ, γηραλέα. **vieille**, θ. **femme d'âge.**

Γεροντοκόρητσον. » Ὑποπάρθενος, παρηβηκυῖα (ἔξωρος) παρθένος, (καὶ παροιμιωδῶς) γραῦς ἔριφος ἢ γραῦς Σέριφος. **vieille-fille.**

Γεροντοπαλλήκαρον (τὸ). » Μειρακιογέρων. **barbon (qui veut faire le galand et l'aimable).**

Γεροντοποιὸς, ά, όν. » Γηραλέος, γηραιὸς, γεραρός. **vieux, vieilli.**

Γεροντότερος, η, ον. »Γεραίτερος, πρεσβύτερος. **plus vieux (ancien, âgé).**

Γερὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ή, όν, ἴδε Ἱερός.

Γέρος. » Γέρων, πρεσβύτης. **vieillard, vieu** (ἑπομένου συμφώνου), **vieil** (ἑπομένου φωνήεντος).

Γεῦμα (προφ. κοιν. Γέμα καὶ Γιῶμα). » Ἄριστον (εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτ. καὶ Ἀθην., ὠνομάζετο τὸ πρωϊνὸν φαγεῖ· τὸ δὲ

μεσημερινὸν ἐλέγετο) δεῖπνον. **dîner** καὶ **dîné**.

Γευματίζω (προφ. κοιν. Γεματίζω καὶ Γνωματίζω), ῥ. ἀμ. » Ἀριστάω, ἄριστον ποιέομαι (καὶ μονολεκτ.) ἀριστοποιέομαι. **dîner**.

Γεύομαι (δοκιμάζω μὲ τὸ στόμα μου τὴν γεῦσίν τινος πράγματος), ῥ. ἀποθ. »Γεύομαι, ἀπογεύομαι, γεῦμα λαμβάνω. **goûter, tâter.** || . καὶ ἀφ' οὗ 'τὸ γεύθηκε (τὸ 'βαλε 'σ τὸ στόμα 'του), 'δὲν ἤθελε 'να 'τὸ πιῇ. » Καὶ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν (Εὐαγγ.). || . δίδω εἰς ἄλλον 'να γευθῇ. » Γεύω. **faire goûter.** §. (ἀντὶ τοῦ Τρώγω, καὶ ἰδιαιτ. ἀντὶ τοῦ Γευματίζω), ἴδε τὰς λέξεις. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Δοκιμάζω), ἴδε τὴν λέξιν.

Γεῦσις (ἡ οὐσία, ἡ νοστιμάδα). »Χυμὸς, γεῦμα (Λουκιαν.), γεῦσις (κυρ. διὰ τὰ ὑγρά). **goût, saveur**, θ. §. (τὸ δοκίμασμα), ἴδε Δοκιμή.

Γεφυράκι (τὸ). » Γεφύριον. **petit pont**, (ὑποκορ. τοῦ-

Γεφύρι. » Γέφυρα (ἡ), ζεῦγμα (κυρ. τὸ διὰ πλοίων ἢ σχεδιῶν). **pont.** || . φθειάνω (κτίζω) γεφύρι. » Γέφυραν ζεύγνυμι. **jeter (construire) un pont.** || . χαλνῶ (κρημνίζω) τὸ γεφύρι. » Λύω τὴν γέφυραν (τὸ ζεῦγμα). **rompre (détruire) le pont.**

Γεφυρόνω, ῥ. μετ. »Ζευγνύω(-υμι), γεφυρόω, γεφυροποιέω(-έομαι). **jeter (construire) un pont, joindre par un pont les deux rives d'un fleuve.**

Γεφύρωμα. » Γεφύρωσις, ζεῦξις. **construction d'un pont.**

Γῆ (ὁ λαὸς 'τὴν προφ. Γῆς). »Γῆ (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ) γέα, γαῖα, ἄρουρα καὶ χθὼν (ποιητ.). **terre**, θ. || . ὅποιος θέλει 'να μείνῃ, 'να 'τοῦ δώσω καὶ γῆν καὶ πολιτείαις. » Τῷ βουλομένῳ μένειν χώραν τε δώσω καὶ πόλεις (Ξεν. Κυρουπ.). || . βάρος περιττὸν τῆς γῆς (παροιμ.). » Ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. || . 'να σχισθῇ ἡ γῆ καὶ 'να 'τὸν καταπιῇ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν 'του. »Καταδύεσθαι(»Κατὰ γῆς καταδύεσθαι)ὑπὸ τῆς αἰσχύνης (Ξενοφ.). || . φαίνεται ἀκόμη 'σ τὸν κόσμον, καὶ 'δὲν σχίζει τὴν γῆν 'να χαθῇ διὰ τὰ καμώματά 'του. » Παρακάθηται, καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις (Δημοσθ.). || . 'να χωθῇ χίλιαις ὀργυιαῖς κάτ' ἀπὸ τὴν γῆν (ἀπὸ τὴν 'ντροπήν 'του δηλ.). » Μυρίας κατὰ τῆς γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι (Ξενοφ. Ἀναβ.). || . ἐσχίσθηκ' ἡ γῆ καὶ 'τὸν κατάπιε, ἴδε Σχίζω. || . τῆς γῆς (κτητ.). » Γήϊνος, ἐπίγειος, γεηρὸς, χερσαῖος, χθόνιος (ποιητ.). **terrestre.** §. (συνεκδ. τὸ χῶμα τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν ποιότητά 'του. Ὅθεν:) καλὴ (καρποφόρος δηλ. καὶ παχειὰ) γῆ. »Χώρα ἀγαθὴ (γενναία, εὔγεως-αιος). || . γῆ ἀχρεία (ἡ ἄκαρπος δηλ. καὶ ξηρά). » Λυπρὰ, λεπτὴ, λυπρόγεως(-αιος). **terroir, sol.** || . ἐπειδὴ ἡ γῆ (τῆς Θεσσαλίας) εἶνε καλή. » Διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς. §. (συνεκδ. ἡ καλλιεργουμένη, τὰ χωράφια δηλ., ἀμπέλια, περιβόλια, κτλ. Ὅθεν λέγομεν· » Ἡ κατάστασίς 'του εἶν' ὅλη εἰς γῆν. »Ἔχει πεντακόσια στρέμματα γῆν, κτλ.). »Γῆ, χώρα, γήπεδον. **terres**, θ. πλ. **biens, fond.** §. (μεταφορ. τὸ ἀκέντητον ἢ ἀζωγράφιστον μέρος τοῦ ὑφάσματος, σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ κεντημένον ἢ ζωγραφισμένον. Ὅθεν λέγομεν· » Ἡ γῆ 'του ἦτον γαλάζια καὶ τὰ κλαδιὰ [κεντίδια]πράσινα. Ἐπὶ τῶν Βυζαντ. ἐλέγετο παρομοίως Κάμπος ἢ Πεδίον. » Τὸ δὲ τῆς σέλλας ἐπανωσκέπιον, λευκὸς κάμπος μετὰ κοκκίνων μικρῶν ἀετῶν,« Κωδιν.) » *Δάπεδον. **fond, champ.**

Γηεράνειος, α, ον (χρῶμα, τὸ Τουρκ. Χεβαΐ. » Θωρεῖ τοὺς κάμπους πράσινους, καὶ τὰ βουνὰ γηεράνεια «). » Ἠεροειδὴς, οὐρανοειδὴς, οὐρανοβαφὴς, ἀερόχρους. **bleu, celeste**, ἴδε καὶ Γαλάζιος.

Γηρατεῖον (πλθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), ἴδε Γεράματα.

Γήτεμμα. » Γοητεία, ἐπῳδὴ, κήλησις (κυρ. διὰ τὰ ζῶα). **enchantement, conjuration, fascination, incantation.**

Γητεύω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Γοητεύω, ἐπᾴδω, κατεπᾴδω, θέλγω, κηλέω (κυρ. ζῶα). **enchanter, charmer, conjurer, fasciner.**

Γιὰ, πρόθ. ἴδε Διά.

'Γιαίνω, ῥ. οὐδ. (κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ) » Ὑγιαίνω, ὑγιάζομαι. **guérir.** || . καὶ ἀφ' οὗ 'γιάνευν. » Ὑγιασθεῖσι δέ. **s'étant guéris.** §. ῥ. μετ. »Ὑγιάζω. **guérir**, ἴδε καὶ Ἰαίνω καὶ Ἰατρεύω.

'Γιαλὸς (ἐκ τοῦ) » Αἰγιαλὸς, ἴδε Ἀκρογιαλειά.

Γιασουμὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἄνθ. ἴδε Ἰασουμὶ κτλ.

Γιατὶ, ἐπ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.) ἴδε Διατί.

Γιατρὸς(καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ἰατρὸς κτλ.

'Γίδα, 'Γίδι, (ἡ ἀλλ. Κατσίκα, κατσίκι »Ἔνα αἴροντα τρία αἰγίδια, καὶ ἕνα αἴροντα τρία ἀγγεῖα ἄρτων, « Γραφ. Βασιλ. Α. 10), ζ. (ἐκ τοῦ) » Αἰγὶς-ίδος (κυρ. το δέρμα 'της). » Αἴξ-αἰγὸς (ἡ), ἔριφος (ἡ). **chèvre**, θ. **biche**, θ.

'Γιδηὰ(τὸ δέρμα, κυρ.ἀσκὶ, τοῦ 'γιδιοῦ). » Ἀσκὸς αἴγειος.

Γιδήσιος, α, ον. »Αἴγειος. **de chèvre.**

Γιδοτόμαρον. »Αἰγίς. **peau de chèvre.**

Γιερὰ, ἐπ. » Ἐῤῥωμένως, εὐρώστως, νεανικῶς, καρτερῶς, γενναίως, στεῤῥῶς. **vigoureusement**, ἴδε καὶ Δυνατὰ καὶ Παλληκαρίσεια.

Γιερὸς (ὄχι ἄῤῥωστος), ἡ, όν. (ἐκ τοῦ) »Ὑγιηρὸς (» Δένδρεα . . ὑγιηρὰ, ἄσηπτα, « Ἱπποκρ.). » Ὑγιὴς, ὑγιαίνων, ἐῤῥωμένος, εὖ ἔχων (καὶ μονολεκτ.) εὐεκτῶν. **sain, bien constitué, qui jouit d'une bonne santé.** ||. εἶμαι 'γιερὸς, ἴδε Ὑγιαίνω. §. (δυνατὸς κατὰ τὸ σῶμα). » Εὔρωστος, ῥωμαλέος, σφριγῶν, ἀκμαῖος, ἀκμάζων, ἁδρός. **fort, robuste, vigoureux.** §. (καλὰ δυνατὰ) προσηρμοσμένος (θεμελιωμένος, κτλ.), βασταγερός. » Ἀραρὼς, στερεὸς, καρτερὸς, νεανικὸς, γενναῖος (» Τείχει μεγίστῳ καὶ γενναίῳ «). §. ἄῤῥηκτος, ἀῤῥαγὴς, εὔτονος. §. βεβηκὼς, ἑδραῖος, μόνιμος. **fort, ferme.** ||. καὶ θὰ κάμῃς ὤμους 'γιεροὺς (πλάταις 'γιεραίς). » Καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτερούς. ||. τὸ μέρος τοῦ δένδρου, ὅ,που βλέπει πρὸς τὸ βοῤῥῆ', εἶνε σφικτότερο' καὶ 'γιερώτερο'. » Τοῦ δένδρου τὰ πρὸς βοῤῥᾶν πυκνότερα καὶ νεανικώτερα (Θεοφρ.), « ἴδε καὶ Βασταγερὸς καὶ Δυνατός. §. (ἐπὶ σκευῶν πηλίνων κτλ.) » Ὑγιὴς (» Καὶ γὰρ ἐκεῖθεν πᾶς μὲν ὁ παραπλέων ἐμβάλλεται κέραμον, οὐδεὶς δὲ ὑγιῆ διακομίζει ῥᾳδίως, « Δ. Χρυσ.).

Γιερούτσικος, η, ον, ἴδε Ἀρκετά.

Γιερωσύνη, ἴδε Ὑγεία.

Γίλιος, ἴδε Ἥλιος.

Γίνομαι (πρεφ. κοιν. Γένουμαι), ῥ. ἀποθ. » Γίνομαι καὶ Γίγνομαι, καθίσταμαι, ἀποβαίνω. **se faire, devenir.** ||. γίνομαι καλὰ, ἴδε Ἀναλαμβάνω. ||. γίνομαι καλλήτερα, ἴδε Καλλητερεύω. ||. γίνομαι ἄνω-κάτω (κατασυγχύζομαι δηλ. καὶ θυμόνω), ἴδε Ἄνω-κάτω. ||. τί 'να (θὰ) γένω! » Τίς γένωμαι; ποῖ τράπωμαι; **que deviendrai-je ?** ||. ἂν γένῃ κἀνένα λάθος. »Εἴ τι πλημμεληθῇ. **si quelque faute soit commise.** ||. διότι πῶς ἔγεινε, στοχάζεσαι, ἡ ψυχή (καρδιά) μου; (ἢ ἁπλῶς) πῶς ἔγεινα; » Πῶς γὰρ οἴει διατεθεῖσθαί μοι τὴν ψυχήν; (τὸ ὁποῖον ὁ Δημοσθένης) » Πῶς ἔσχον τὴν γνώμην (λέγει); ||. ποῦ θὰ γένῃ ὁ γάμος (ἡ χαρά); ἴδε Χαρά. §. γίνεται (ἀντὶ τοῦ Φυτρόνει, Ὡριμάζει). ||. τὸ καλλήτερο' κρασὶ γίνεται 'ς τὴν Κύπρον· » 'δὲν ἔγειναν ἀκόμη τὰ σταφύλια· »γένηκε τὸ φαγεῖ, ἴδε Ἐβγαίνω, Φυτρόνω καὶ Ὡριμάζω. §. (τρτπρσ.) γίνεται (ἀντὶ τοῦ Ἀκολουθεῖ, συμβαίνει, τυχαίνει). ||. καθὼς καὶ ἔγεινεν. »Ὃ καὶ συνέβη· »Καὶ ἔσχεν οὕτως. ||. αὐτὸ ὅμως 'δὲν γίνεται, ὄχι. »Οὐ μὴν ἀλλ' οὐκ ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτό γε· » Οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι. ||. τὸ καθὲν ἀπ' ὅσα ἔγειναν προτοῦ. » Ἕκαστον τῶν προϋπαρξάντων, ἴδε καὶ Ἀκολουθῶ. ||. πῶς γίνετ' αὐτό; » Πῶς ἔσται τοῦτο; » Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; » (καὶ ἐλλειπτ.) Πῶς δή; πῶς δὴ τοῦτο; πῶς γὰρ ἄν; **comment cela se peut-il faire (pourroit-il se faire)?** §. γίνεται (ἀντὶ τοῦ 'Ταιριάζει). μὲ γίνεται (ἢ 'δέν με γίνεται) τὸ 'πόδημα (ἢ κάλτσα, τὸ πουκάμισον, τὸ χερόφτι, κτλ.). » Πρὸς ποδός (χειρός) μοί ἐστι. »Ἁρμόζει μοι (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 267, 270). « **il va, il ne va pas, il chausse bien (mal).** ||. 'να ἔχῃ καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ τὸ φόρεμα ὅ,που 'τὸν γίνεται. » Τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα (Ξεν. Κυροπ.), ἴδε καὶ Χρηματίζω. §. Γίνεται (καὶ εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Γίνονται (ἀντὶ τοῦ Συμποσοῦνται): ἑβδομῆντα καὶ ὀγδῶντα γίνονται ἑκατὸν πενῆντα. » Γίγνεται. . . ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα (Ἀριστοφ. Σφ. 663.). «

Γκαβὸς, ἡ, όν, (ἀπὸ τοῦ) »Σκαμβός, ἴδε Ἀλλοίθωρος καὶ Στραβός.

Γκαρύζω (ἐπὶ ὄνου), ῥ. ἀμ. »(ἢ ἀπὸ τοῦ) Γαρύω (παραφθορὰ τῆς λέξεως φαίνεται πιθανωτέρα παρὰ τὴν ἐκ τοῦ) »Ὀγκάομαι, βρωμάομαι. **braire.**

Γκάρυσμα (ἡ φωνὴ τοῦ γαϊδάρου). »Ὀγκηθμὸς, βρώμησις. **braire, braiment.**

Γκερδέλι (ἢ Γερδέλι), ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἀρδάλιον, ἴδε Ἀνασυρτῆρι καὶ Γλάστρα.

Γκοῦσα (ἴσως ἐκ τοῦ »Ἄγχουσα). »Γογγρώνη, βρογχοκήλη. **goître.**

Γκρεμίζω / **Γκρεμνίζω** (κυρ. ῥίπτω ἀπὸ τὸν κρημνόν), ῥ. μετ. »Κρημνίζω, κατακρημνίζω. **précipiter.** §. (γενικώτερον ὅμως ἀντὶ τοῦ ῥίπτω ἁπλῶς κάτω). » Καθαιρέω, καταβάλλω, καταλύω, καταστρέφω. **démolir, abattre, ruiner**, ἴδε καὶ Ἀφανίζω καὶ Χαλνῶ. ||. ἐκρήμνισαν τὴν πόλιν ὅλην ἀπὸ θεμελιοῦ. »Καθελόντες τὴν πόλιν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων (Θκδ.). « ||. γκρεμίσου! ἐπ. (καταρ.). »Ἐπιτριβείης, ἔῤῥε, ἔῤῥ' ἐς κόρακας, ἀποφθάρηθί μου! **va-t-en au diable!** ||. γκρεμίσου ἀπ' τὴ' μέση! » Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης (Εὐριπ.)! «

Γκρέμι(μνι)σμα (κυρ. ῥίξιμον ἀπὸ τὸν κρημνόν). » Κρημνισμὸς, κατακρημνισμὸς, κρήμνισις, κρήμνισμα (»Θάμνος δὲ μ' ἐξέσωσεν ἐκ κρημνίσματος, « Γργ.). **l'action de précipiter.** §. (γενικώτερον δὲ καὶ

κάθε ῥίψιμον, πέσημον ἁπλῶς, πράγματος στημένου, καὶ ἰδιαιτ. κτιρίου). » Καθαίρεσις, κατάλυσις. **démolition**, ἴδε καὶ Χάλασμα. §. (πλθ.) τὰ γκρεμίσματα, ἴδε Χάλασμα.

Γκρεμνός. » Κρημνός. **précipice.**

Γκρεμνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Γκρεμίζω καὶ Βουλῶ.

Γλάρες (ἀπαράλλακτα τὸ πρόφεραν καὶ οἱ Αἰολεῖς), π. » Λάρος. **mouette**, θ. **goiland** ἢ **goeland.**

Γλαστρίτσα (ἡ). » Γαστρίον (» Ὁ σπείρων ἐν γαστρίοις, « Σχολ. Πλάτ.). **petit vase à fleur**, (ὑποκορ. τοῦ-

Γλάστρα (ἀπὸ τοῦ) » Γάστρα (λέξιν μεταγ. »Φυτεύειν εἰς γάστρας,« Αἰν. Πολιορκ. καὶ Κωδ. περὶ ἀρχ. Κωνσταντινουπ. Παλαιότερα ὠνομάζετο ἡ κοιλιὰ [γαστὴρ] τῶν ἀγγείων [» Γάστραι, τὸ σύντριμμα τῶν ἀμφορέων, ὧν αὐτὸ τὸ γαστρῶδες μένει, κτλ.« Βέκκερ, Ἀνκδ. Ἑλλ.], καὶ τοῦ πλοίου τὸ κοίλωμα). »Ἀρδάνιον καὶ ἀρδάλιον (ὅθεν τὸ κοιν. Γερδέλι). **vase à fleur.**

Γλείφω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Λείχω, λειχάζω (ποιητ.). **lécher.** ||. 'να τρῶς καὶ 'να γλείφῃς τὰ δάκτυλά σου (φρσ.). »Καὶ τοὺς δακτύλους ἀπολείχειν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. **à lèche doigt.** || γλείφει τὰ πινάκια (παροιμ. διὰ τοὺς παρασιτοῦντας ψωμοκόλακας), ἴδε Πινάκι. ||. γλείφομαι (γλείφω δηλ. τὰ χείλιά μου), ῥ. μεσ. » (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Λιχμάζω (-ομαι) (κυριολεκτούμενον ἐπὶ θηρίων), περιλείχομαι (μτφορ. ἴδε Ξερογλείφομαι). **se lécher.**

Γλείψιμον. » Λειχασμὸς, λείχασις. **l'action de lécher.**

Γλῆνος (ἡ) Γλῖνος, ψ. » Βλῆνος(-ῖνος) καὶ Γλῆνος (καθὼς βλήχων καὶ γλήχων), βλένος καὶ βλέννος. μυξῖνος, μύξων. ὄλισθος, σικλὶς, ἄδωνις. (ἴσως εἶνε τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸ) γλάνος (καὶ ἑπομένως), ὕαινα. **baveuse (la petite). blenne (espèce de poisson). boujaron**, ἴδε καὶ παράβ. Γουλιανός.

Γλιγοῦδι (τὸ Τουρ. μεζελίκι). » Νώγαλον, νωγάλευμα, νωγάλισμα, λίχνευμα, τράγημα, τρωγάλιον, ἐπίδαιτρον, παροψίς. **friandise**, θ. **bon morceau, hors d'oeuvre, mets délicat, le dessert.**

Γλίντζα (ἀπὸ τοῦ) » Γλίνα καὶ Γλίττον (» ὁ ἐν ταῖς ἐμβάσι καὶ τοῖς λουτροῖς γινόμενος κολλώδης ῥύπος,« κατὰ τὸν Εὐστάθιον). » Γλιὰ, γλοιὸς, βλίνα, βλένος καὶ βλέννος (τὸ), τὸ γλοιῶδες, **mucosité, viscosité, mucilage, glu, conglutination.**

Γλιντζιάζω, ῥ. ἀμ. »Γλισχραίνομαι (Ἱπποκρ. περὶ Ἄρθρ.), γλοιόομαι, γλοιώδης γίνομαι (Διοσκορ.). **devenir gluant etc.**

Γλιντζιασμένος, η, ον. »Γλοι(»Γλι)ώδης, γλίσχρὸς, γλισχρώδης, βλεννώδης, κολλώδης, ἰξώδης. **gluant, visqueux, glutineux, glutinant, conglutiné.**

Γλιστερὸς, ἡ, όν. »Ὀλισθηρός. **glissant.**

Γλίστρα (τόπος γλιστερὸς). » Ὄλισθος (» Ὥστε ὀλίσθους εἶναι τῆς ἀγορᾶς πανταχοῦ, « Λιβάν.). **glissant, glissoire**, θ.

Γλίστρημα. » Ὄλισθος, ὀλίσθημα. **glissade**, θ.

Γλιστρίδα, ἴδε Γλυστρίδα.

Γλιστρῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ Ἐκλιστράω, ἴδε Ξεγλιστρῶ) » Ὀλισθέω, (-αίνω). **glisser.** ||. γλίστρησ' ἀπ' τὰ χέριά 'του. »Διολισθῆσαι (»Διαῤῥυῆναι) τῶν χειρῶν. §. (μεταφορ. Φεύγω, μὲ τρόπον καὶ χωρὶς 'νὰ μ' ἐννοιώσουν, ἀπὸ μίαν συναναςροφὴν· τὸ ἄλλ. Ξεγλιστρῶ). » Διολισθαίνω(-άω, -έω), ὑπεκχωρέω, ὑπεξέρχομαι, ἀνακλέπτομαι (Ησ.) ἐκνεύω, διαδύνω καὶ διαδύομαι (»Οὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,« Ἀρςφ. Σφ. 212), (ὑπέκδυμι, ἀχρ., ὅθεν τὸ) ὑπεξέδυν κτλ., ὑπεκφεύγω. **s'esquiver, se dérober, s' échapper.**

Γλιτῆρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἔργ. ἴδε Γλυτῆρι καὶ Τυλιγάδι.

Γλύκα (ὁ Ησύχ. τὸ γράφει) » Γλύκκα. »Γλυκασμός. **douceur**, θ. ἴδε καὶ Γλυκάδα καὶ Νοστιμάδα. §. (τρπ. ὁ ἀνδῆς καὶ εὐήθης, ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Γλυκὺς (» Ὡς γλυκὺς εἶ, ὦ Σώκρατες,« Πλάτ.), γλύκων (»Ἐπὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλύκων,« Ἀρστφ. Ἐκκλ. 985), ἡδὺς (» Ὁ δ' οὕτως ἡδύς ἐστιν, ὡς κτλ. Στρβ. Α. γ'). **niais, fat, insipide.**

Γλυκὰ, ἐπ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.). »Γλυκέως, λιγυρῶς, λιγέως. **avec douceur, doucement.** ||. τί γλυκὰ τραγουδεῖ! »Ὡς ἐμμελῶς (λιγυρῶς) ᾄδει! ||. τὸν συντυχαίνει (βλέπει κτλ) γλυκὰ-γλυκά. »Ἡδὺ καὶ μείλιχον (προσηνὲς, λιγυρὸν) προσβλέπει (ἐνορᾷ, προσφθέγγεται, προσλαλεῖ κτλ.).

Γλυκάδα. » Γλυκύτης. τὸ γλυκαῖνον. **douceur**, θ.

Γλυκάδι (ὀνομάζουν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, καθὼς καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ σχολ. τοῦ Νικάνδρου ὠνόμαζαν, τὸ Ξεῖδι), ἴδε τὴν λέξιν. §. γλυκάδια (εἰς τὸ πληθ.) τὰ ποδάρια, ἢ φτεροῦγες, ὁ λαιμὸς κτλ. τῶν ὀρνίθων). » Ἀκροκώλια (ὀρνίθων). **abattis.**

Γλυκαίνω, ῥ. μετ. » Γλυκαίνω, ἡδύνω. **adoucir, rendre doux, radoucir, dulcifier**, §. (μεταφορ.). »Θέλγω, κηλέω, γλυκαίνω (Πολυδ.). **flatter, adoucir.** §. ῥ.

αὐτοπ. (γίνομαι γλυκός). » Γλυκαίνομαι. **devenir doux, se dulcifier, etc.** §. ῥ. μέσ. (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Θέλγομαι, κηλέομαι, γλυκαίνομαι (Πολυδ.). **être charmé (flatté).**

Γλυκάνισον (τὸ) | , φ. (ἀρωμ.). » Ἄνι-
Γλυκάνισος (ὁ) | σον καὶ Ἄνησον. **anis.**

Γλυκίζω, ῥ. ἀμ. » Γλυκίζω(-άζω). **avoir un goût doucereux.**

Γλυκοκάλαμον (ὀνομάζεται παρὰ τῶν Γλωσσογρφ. ὁ) » Λωτὸς, ἴδε Ζαχαροκάλαμον.

Γλυκοκολόκυθο (τὸ Τουρκ. μπαλ-καμπάκι), φ. Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ Κολόκυνθα. **potiron, citrouille, θ. giraumont.**

Γλυκολέμωνον, κ. (οἱ Ἄραβες καὶ, παρ' αὐτῶν λαβόντες, οἱ Ἰσπανοὶ αὐτὸ μόνον ὀνομάζουν Λιμόνι). » *Μελίκιτρον, *γλυκύμηλον τὸ Μηδικόν. **limon doux, lime douce.**

Γλυκομίλητος (ὁ ἥμερος, εὔχολος καὶ περιποιητικὸς εἰς τὴν συναναστροφήν 'του), η, ον. » Εὐπροσήγορος, μειλίχιος κτλ. ἴδε Γλυκὸς καὶ Καταδεκτικός. §. (ὅποιος ἔχει νόστιμην καὶ γλυκειὰν ὁμιλίαν). » Ἡδυεπὴς, μελίγηρυς (μεταφ.). **qui a un parler doux, qui parle agréablement.**

Γλυκομιλῶ, ῥ. ἐνεργ. » Γλυκυμυθέω.

Γλυκόξινος, η, ον. » Ὀξύγλυκυς. **aigre-doux.**

Γλυκόπιοτος, η, ον (κρασὶ κτλ.). » Ἡδύποτος, **agréable à boire.**

Γλυκόῤῥιζα, φ. » Γλυκύῤῥιζα, γλυκύῤῥιζον, γλυκήρατον, γλυκεῖα (ἐλλειπτ. ῥίζα), Σκυθικὴ ῥίζα. **reglisse, θ.** §. ἡ ἄγρια ἢ ψεύτικη—, ἴδε Ἀστραγαλιά.

Γλυκόῤῥοβον, φ. ἴδε Ἀστραγαλιά.

Γλυκὸς, ειά, όν. » Γλυκὺς (διαφέρει τοῦ) ἡδὺς (» Ὁ ἐν Κύπρῳ φοῖνιξ ἡδὺς σφόδρα καὶ γλυκύς ἐστι, « Θεοφρ. Φυτ. Β'. » Τὸ δὲ φύλλον καὶ ὁ φλοιὸς ἡδέα καὶ γλυκέα, « ὁ αὐτ. αὐτόθ. Γ'), γλυκερὸς, νήδυμος (ποιητ.). **doux-douce.** || . πολλὰ γλυκός » Γλυκύτατος, γλύκιστος, ἥδιστος. **très doux.** || . πλέον γλυκὸς, ἴδε Γλυκότερος. §. γλυκὸ' (ἰδιαιτ. τὸ μετὰ μέλιτος ἢ ζαχάρεως βρασμένον ἄνθος, 'πωρ. κτλ., τὸ ὁποῖον ἠμποροῦμεν, μὲ φαίνεται, παρεκτὸς τοῦ) » Γλύκασμα (, νὰ ὀνομάσωμεν καὶ) *Ζαχαρόπηκτον (, κατὰ μίμησιν τοῦ) μελίπηκτον. (Οἱ παλαιοὶ, τῶν Ἀλεξανδρινῶν μάλιστα χρόνων, ὠνόμαζαν, ἕκαστον εἶδος ἀπὸ τοῦ καρποῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἐσκευάζετο.) τὸ διὰ κυδωνίων, τὸ διὰ ῥόδων, τὸ διὰ κιτρίου κτλ. **conserve (de roses, de citron etc), confiture, θ.** || . τρώγω ('παίρνω) γλυκό'. » Γλυκαίνομαι (-άζομαι), γλύκασμα προσφέρομαι. **prendre des rafraichissements.** §. (μεταφ.) γλυκὸς ἄνθρωπος (ὁ πρόσχαρος, νόστιμος, γλυκομίλητος, κτλ.). » Μειλίχιος, μείλιχος, ἱλαρὸς, γαλήνιος, γαληνὸς, προσηνὴς, χαρίεις, ἐπιεικής. λιγυρὸς (ἡ λέξις Λιγερὴ σώζεται ἀκόμην εἰς πολλὰ δημώδη τραγούδια), λιγὺς (ποιητ.). **doux, gracieux, avenant, agréable.** || . γλυκειὰ φωνὴ (ἡ νόστιμη καὶ μελῳδική). » Ἐναρμόνιος, ἐμμελὴς, ἡδεῖα, λιγυρά. **douce, harmonieuse.** §. γλυκειά μυρωδιά : » Γλυκεῖα (» Ἔστι γὰρ, ὥσπερ ἐν χυμοῖς, οὕτω καὶ ἐν ὀσμαῖς γλυκύτης, « Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Ζ'). **douce, suave.** §. (οὐσ.) γλυκὺ(κατ' εὐφημ.), ἡ ἐπιληψία, (καθὼς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς) ἡ χολή. || . (εἰς τὸ πληθ.) » Γλυκέα (ἐλέγοντο ἰδιωτικῶς ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν τὰ ἰξώδη τῆς κεφαλῆς ἐξανθήματα)(Δουκάγγ.).

Γλυκότερος, η, ον. » Γλυκίων, γλυκύτερος· ἡδίων, ἡδύτερος. **plus doux-douce.**

Γλυκούτσικος, η, ον. » Ὑπόγλυκυς, γλυκερὸς, γλυκάζων (-ίζων), ἔγγλυκυς. **doucet.**

Γλυκοφιλῶ, ῥ. μετ. » Καταφιλῶ, κατασπάζομαι. **embrasser tendrement.**

Γλυκοχάραγμα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Λυκόφως (, τὸ ὁποῖον ἐπειδὴ μανθάνομεν ἀπὸ τὸν Εὐσάθιον ὅτι καὶ εἰς τὸν καιρόν 'του ἡ χυδαία [λέγει] λογιότης ὠνόμαζε Γλυκόφως, πιθανὸν ὅτι καὶ εἰς τὸ Γλυκοχάραγμα ἔγεινε παρομοία τοῦ Γ προσθήκη), λυκαυγὲς, σκιόφως (τὸ), ἀμφιλύκη νὺξ (ποιητ.). **crepuscule (du matin), l'entre chien et loup, la petite pointe, le petit point,** ἴδε καὶ Χαράματα.

Γλυκοχαράζει, ῥ. ἀπρ. ἴδε Χαράζω. || . ὅτι γλυκοχάραζεν. » Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης· (καὶ κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον) » Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔδ' ἔτι λίην » ὀρφναίη πέλεται· λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ » φέγγος (Ἀργον. Β'.) «. **le jour commençait d'éclore, dès le petit point du jour.**

Γλυκὺ (ἡ ἄλλ. Ἐπιληψία), πάθ. (Ὁ Πλίνιος λέγει ὅτι ὠνομάζετο, κατ' ἀντίφρασιν, ἡ χολή. 'Δὲν εἶναι ἄρα χωρὶς λόγον ἡ διασωθεῖσα μέχρις ἡμῶν κατ' εὐφημισμὸν μεταφορά), ἴδε Ἐπιληψία.

Γλυστηράκι. » Κλυσμάτιον. **un petit lavement** §. » Κλυστήριον. **une petite séringue.**

Γλυστῆρι (τὸ ἐργαλεῖον) . » Κλυστὴρ, κλυστήριον. **séringue, θ.** §. (τὸ ἰατρικόν). » Κλύσμα, κλυστήρ. **lavement. clystère.** || . βάλλω γλυστῆρι, μετ. » Ὑποκλύζω. **sé-**

lingner. ||. βάλλω γλυστῆρι, μετ. » Ὑποκλύζομαι, κλυςῆρι χράομαι, κλυςῆρα προστίθεμαι (Ἀρτεμίδ. Ε', 79). prendre un lavement.

Γλυςρίδα (τὸ Τουρκ. Σεμίζ-ὅτι, ἐκ τοῦ) » Ἐγκλυστρὶς (, ἡ ἄλλως Ἀντράκλα, παρὰ Βυζαντίοις, κατὰ τὸν Νεόφυτ.), ἴδε Ἀνδράκλα.

Γλυστρῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ. ἴδε Γλιστρῶ κτλ.

Γλυτῆρι (τὸ ἀλλ. Τυλιγάδι καὶ Τυλιχτάρι), ἐργ. (ὁ Κορ. 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ) » Ἐκλυτήριον· (πιθανώτερόν μοι φαίνεται ἀπὸ τὸ) » Ἐλικτήριον ἢ Εἰλικτήριον, ἴδε Τυλιγάδι.

Γλυτηρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Τυλιγαδιάζω.

Γλυτήρισμα, ἴδε Τυλιγάδιασμα.

Γλυτόνω (ἀπὸ τοῦ) » Εὐλυτόω (» Εὐλύτωσον, ἀπάλλαξον, « Ἡσυχ. » Τριάκοντα ἔτη ἔχω δικαζομένη μετὰ τοῦ . . . ἀλλὰ εὐλύτωσόν με, « Μελαλ.), ῥ. μετ. » Ῥύομαι, σώζω, λυτρόομαι, διασώζω, ἀπαλλάσσω (-ττω), περιποιέω (-ομαι). sauver, délivrer. ||. μὲ παρακαλοῦσε 'να 'τὸν γλυτώσω ἀπὸ τὸν Μενέξενον. » Ἐδεῖτό μου ἀπαλλάξειν αὐτοῦ Μενέξενον. ||. 'ν' ἀφήσῃ τὸν τόπον ὅ,που βαστοῦσε, καὶ 'να γλυτώσῃ τὴν ζωήν 'του. » Ἐκλιπεῖν τὴν χώραν, καὶ τὸ σῶμα διασῶσαι. §. τί πολυλογᾶς ἄνθρωπος! μόλις 'τὰ γλύτωσα, (φρσ.), ἴδε Ξεκάμνω.

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀπαλλάττομαι, ἐκ(δια, περι)φεύγω, σώζομαι, διασώζομαι, διαγίγνομαι, διαδύνω. échapper, se sauver, être délivré (sauvé). ||. ἐπιθυμῶ 'να γλυτώσω. » Ἀπαλλαξείω, ἀπαλλακτιάω (Ἀρτεμιδ.). ||. ἐπιθυμοῦσαν 'να γλυτώσουν καὶ ἀπὸ τὸν Περσικὸν πόλεμον. » Ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου (Θουκ.). « ||. μόλις ἐγλύτωσαν εἰς ταῖς Ὄλπαις. » Χαλεπῶς διεσώθησαν εἰς τὰς Ὄλπας. ||. 'να γλυτώσῃ ἀπὸ μιὰ' τόσο' μεγάλη' φουρτοῦνα'. » Διαγενέσθαι ἐκ κλύδωνος τηλικούτου. ||. κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς 'δὲν ἤλπιζε 'να γλυτώσω. » Μηδένα τῶν ἰατρῶν προσδοκᾶν περιφευξεῖσθαί με. ||. ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου καθὼς ἐκατάλαβεν ὅτι 'δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀῤῥώστιαν. » Ὁ γὰρ πατὴρ ὡς ᾔσθετο τὴν νόσον οὐκ ἀποφευξούμενος (Δημοσθ.). « ||. οἱ ἐπιτήδειοι ἰατροὶ ἀπὸ τὰς ὀρέξεις τῶν ἀῤῥώστων προγνωρίζουν ποῖοι θὰ γλυτώσουν καὶ ποῖοι 'δὲν θὰ 'γλυτώσουν. » Τῶν νοσούντων ταῖς ὀρέξεσιν οἱ χαρίεντες ἰατροὶ προΐσασι τοὺς ἀσώτως ἢ σωτηρίως ἔχοντας (Πλούτ.). « ||. 'φτηνὰ 'τὰ γλύτωσε, (παροιμ.), ἴδε 'Φθηνά.

Γλύτωμα, Γλυτωμὸς. » Σωτηρία, ἀπαλλαγὴ, λύτρωσις, ἀπάλλαξις (Ἡροδ.). délivrance, salut. ||. οὔτε εἶχε γλυτωμόν. » Οὐδέ οἱ ἦν ἀπαλλαγὴ οὐδεμίη (Ἡροδ.). «

Γλυφάδα. » Τὸ ὑφάλμυρον (ἁλμυρῶδες, ἁλμῶδες). goût saumatre.

Γλυφὸς (ἀπὸ τοῦ) » Βρεγχὸς ἢ Βλιγχὸς (καὶ Ἰων.) Γλιγχὸς (Ἰωάν. Λαυρ. περὶ τροφ. καὶ Ξάνθων Σίφν. Ἰατρ.), ή, όν. » Ὑφάλμυρος, ἁλμυρίζων, ἁλμώδης, ἁλμυρώδης, ὑπόπλατυς (Ἡρόδ. καὶ Ἀριστοτ.). saumatre.

Γλύφτης, ἐργ. » Γλυπτὴρ, γλυφεῖον, γλύφανος, γλύφανον, γλυφὶς καὶ γλαφίς. ciseaux, burin.

Γλύφω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Γλείφω κτλ.

Γλῶσσα (τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος). » Γλῶσσα (-ττα). langue, θ. §. (συνεκδ. ἡ) » Διάλεκτος (διαφ. τοῦ) γλῶσσα (-ττα), φωνή. langue. θ. ||. καὶ τί γλῶσσαν ὁμιλοῦν. » Καὶ φωνὴν ἥν τινα προΐενται. quel langage parlent-ils? ||. ἦτον δὲ μαθημένος 'να ὁμιλῇ πολλαῖς γλώσσαις, μαζῆ μου ὅμως πάντα σχεδὸν ὡμιλοῦσε Δωρικά. » Γλώσσαις πολλαῖς δ' ἤσκητο χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδώριζε (Πλούτ.). §. ἡ—τῆς καμπάνας. » Ῥόπτρον, γλῶσσα (-ττα). battant. §. (εἶδος 'ψαριοῦ). » Βούγλωσσον, κυνόγλωσσον. κίθαρος. πλευρονήκτης (μεταγ.). σανδάλιον. sole, θ. languette, θ.

Γλωσσᾶς, (ἐκ τοῦ) » Γλωσσὸς (, ὁ λάλος, « Ἀρκάδ.), οῦ, άδικον. » Γλωσσώδης, ἀθυρόστομος, γλώσσης ἀκρατὴς, γλώσσαλγος καὶ γλώσσαργος, λαβραγόρης (ποιητ.). qui a une langue effrénée, qui ne peut contenir sa langue, qui a la langue bien pendue.

Γλωσσίδι. » Γλωττίς. languette, θ. ||. τὸ—τῆς φλογέρας. » Γλῶττα, γλωττὶς (ὁ Φρύνιχος 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει). bec de flûte. || τὸ—τῆς ζυγαριᾶς. » Πλάστιγξ, φάλαγξ, κανών. aiguille, θ. languette, θ.

Γλωσσίτσα (ἡ). » Γλωττὶς, γλωττίδιον, γλωσσάριον. petite langue.

Γλωσσοδέτης, πάθ. » Γλωσσοπέδη (Χρυσόστ. Ὁμιλ. 6'. πρὸς Ἀντιοχ.), γλωττοδέσμη (Θεόδ. Πρόδρ.), ἀγκυλόγλωσσον, ἀγκύλη. (» Ἡ δὲ γλῶττα ἢ λελυμένη ἢ καταδεδεμένη, ὥσπερ τοῖς ψελλοῖς καὶ τοῖς τραυλοῖς, « Ἀριστοτ. Ἀ, 9, Ζ'). ankyloglosse.

Γλωσσόῤῥαμμα (τὸ νεῦρον ὅ,που κρατεῖ τὴν γλῶσσαν ἀπὸ κάτω). » Ὑπογλωττίς. le filet (le frein) de la langue.

Γνέθω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Νήθω, κλώθω, κρόκην κατάγω. **filer.**

Γνέμα (τὸ). » Νῆμα, κρόκη, μήρυγμα μήρυμα μήρυσμα πήνισμα κάταγμα καὶ κλῶσμα (κυρ. τὸ τυλιγμένον εἰς τὸ ἀδράχτι). **fil.**

Γνέσιμον. » Νῆσις, κλῶσις. **filure**, θ. **filage.**

Γνέφω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Νεύω, συννεύω, δια(ἐπι)νεύω. **faire signe de la tête (des yeux), faire un clin d'oeil**, ἴδε καὶ Ματι. ||. 'τὸν γνέφω μὲ τὸ χέρι (καταχρ.). »Σημαίνω τῇ χειρί.

Γνέψιμον. » Νεῦμα, νεῦσις. **signe (de tête ou d'oeil).**

Γνώμη (ὁ σκοπὸς, ἡ ἰδέα, τὸ φρόνημα). »Γνώμη, δόξα. **avis, opinion, sentiment, gré.** ||. καὶ οὔτε εἶν' εὔκολον 'να συμπεράνῃ κἀνεὶς μὲ τί γνώμην πέρασεν εἰς τὴν Ἄσπενδον. » Οὐδὲ ῥᾴδιον εἰδέναι τίνι γνώμῃ παρῆλθεν εἰς Ἄσπενδον. ||. ὅλοι μὲ μιὰ' γνώμη'. »Ἐκ μιᾶς γνώμης, μιᾷ γνώμῃ, ὁμοθυμαδόν. **unanimement.** ||. εἶχαν ὁ καθένας διαφορετικὴν γνώμην. » Αἱ δὲ γνῶμαι ἐσχίζοντο (Ἡροδ.). ||. ἐσυμφώνησαν καὶ τῶν δυὸ ἡ γνώμαις. »Ἀμφοτέρων ἐς ταὐτὸ αἱ γνῶμαι συνέδραμον (Ἡροδ.). ||. ἔχω γνώμην, ἂν 'τὸ εὑρίσκῃς καὶ σὺ εὔλογον, 'να 'πάρω τὴν θυγατέρα σοὺ (γυναῖκα δηλ.). » Καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καί σοι δοκεῖ, θυγατέρα τὴν σὴν γῆμαι. ||.ἔχω γνώμην. »Ἔχω γνώμης, γνώμην ποιοῦμαι, ἀξιόω. ||. αὐτὴ εἶν ἡ γνώμη μου. » Οὕτω γινώσκω, οὕτω γνώμης ἔχω (τὴν γνώμην ἔχω, διάκειμαι), ἐπὶ ταύτης γίγνομαι τῆς γνώμης. **s'est mon avis.** ||. τί γνώμην ἔχεις; » Πῶς ἔχεις δόξης (Πλάτ.); » Τίνα γνώμην ἔχεις (Ξενοφ.); » Ὅπως ἔχεις τὴν γνώμην (Θουκ.); » Ὁποτέραν τὴν γνώμην ἔχοι (Ἀριστοφ.); || . ἔχω τὴν ἴδιαν γνώμην, (ἢ) εἶμαι τῆς ἴδιας γνώμης. » Ὁμογνωμονέω· » Προστίθεμαι τῇ αὐτῇ γνώμῃ (Ἡρόδ.)· » Ὁμολογέω· » Τῆς αὐτῆς ἔχομαι (εἰμὶ) γνώμης (Θουκ.). ||. κ' ἐγὼ μετ' αὐτὴν τὴν γνώμην εἶμαι. »Κἀγὼ ταύτῃ γνώμῃ τίθεμαι (Σοφοκλ. Φιλοκτ.). || . λέγω τὴν γνώμην μου, ἴδε Λέγω. ||. ἂν πρέπῃ 'να 'πῶ κ' ἐγὼ τὴν γνώμην μου. » Εἰ κἀμὲ χρὴ τὸ παριστάμενον (τὸ φαινόμενον, τὸ δοκοῦν) εἰπεῖν. ||.καθένας κατὰ τὴν γνώμην 'του. »Ὡς ἕκαστος γνώμης εἶχε (Λουκιαν.)· » Ὡς ἕκαστος ὥρμητο (Θουκυδ.).« ||. εἶμαι μὲ δυὸ γνώμαις. » Ἐπ' ἀμφότερα γίγνομαι τῇ γνώμῃ, ἴδε καὶ Ἀμφιβάλλω. ||. ἀλλάζω γνώμην, ἴδε Ἀλλάζω καὶ Γυρίζω. §. (ἡ συγκατάθεσις), ἴδε Θέλημα. §. (ἡ διάθεσις, τὸ φυσικὸν ἰδίωμα, τὸ Τουρκ. ταμπιέτι), ἴδε Φυσικόν. §. (ἰδιαιτ. ἡ κακὴ καὶ ἀνάποδη), ἴδε Κακογνωμιά. §. (ἡ ἀπόφασις κριτοῦ, ἐπιτρόπου, ἀποκρισαρίου κτλ.). » Ψῆφος (ἡ). **suffrage, voix**, θ. **vœu.** ||. δίδω τὴν γνώμην μου. » Τὴν ψῆφον φέρω (καὶ μοναλ.) ψηφηφορέω καὶ ψηφοφορέω, γνωμοδοτέω, γνώμην (ψῆφον) τίθεμαι (ἐπιφέρω, εἰσηγέομαι, εἰσφέρω, ποιοῦμαι, δίδωμι, ἀποφαίνομαι, ἀποδείκνυμι, λέγω, διαφέρω). **donner sa voix (son vœu), voter.**

Γνωρίζω, ῥ. μετ. »Γινώ(γνώ)σκω (»Καὶ ἐγὼ, γνοὺς τὴν φωνὴν αὐτοῦ, » Πλάτ., Πρωταγ.), διαγινώ(γνώ)σκω (» Τοὺς κύνας διαγινώσκουσι τοὺς νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους ἐκ τῶν ὀδόντων, » Ἀρστ.), ἀναγιγνώσκω (» Οὐμενοῦν με προσεδόκας, ὅτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι, » Ἀρστφν.). §. Γνωρίζω (» Ἐγὼ γὰρ οὐδεπώποτε ἐγνώριζον τοὺς ἀνθρώπους τούτους. « Δημοσθ. Λακρ.). **connaître, reconnaître.** ||. ἵνα γνωρίζῃς (διακρίνῃς) καλὰ (εὔκολα) ποιὸς εἶνε θεὸς καὶ ποιὸς εἶν' ἄνθρωπος. » Ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα (Ὅμ.). ||. 'να βάλῃς σύνορα, 'που 'να γνωρίζωνται. » Ὅρους τιθέναι γνωρίμους ||. τῶν καλῶν σκυλιῶν τὸ φυσικὸν εἶνε τοῦτο· εἰς ὅσους γνωρίζουν 'να ἦνε ἡμερώτατα, καὶ τὸ ἐναντίον εἰς ὅσους 'δὲν γνωρίζουν. » Τῶν γενναίων κυνῶν τὸ ἦθος, πρὸς μὲν τοὺς γνωρίμους ὡς οἷόν τε πρᾳοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας τοὐναντίον (Ξενοφ.). ||. ἀνίσως κἀνεὶς καλοπιάσῃ τὰ σκυλιά σου, καὶ τὰ κάμῃ 'να γνωρίζουν αὐτὸν περισσότερον παρὰ ἐσένα. » Εἴ τις κύνας, ἃς σὺ τρέφεις, θεραπεύων, γνωριμωτέρας ἑαυτῷ ἢ σοὶ ποιήσειε (Ξενοφ.). || . ὁ στρατηγὸς πρέπει 'να γνωρίζῃ καὶ τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου καὶ τὰς ἰσημερίας.» Τῷ στρατηγῷ τροπάς τε ἰστέον ἡλίου, ἔτι δὲ ἰσημερίας, » (Πλβ.). ||. ἵνα 'μπορῇ 'να γνωρίζῃ ἀπὸ τὶ τόπον εἶναι τὸ καθ' ἕνα. »Ἵν' ἔχῃ γνωρίσματα ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστι. ||. γνωρίζει τὸ καλόν. » Γνωριστικὸς τοῦ καλοῦ (Πλούτ.). ||. εὔκολα ὅμως γνωρίζεται (τὸ δολωμένον λιβάνι). » Εὐχερὴς δέ ἐστιν ἡ διάγνωσις (Διοσκορ.). ||. 'ξούρισε τὰ γένεια 'του ἵνα μὴ γνωρίζεται. » Τὸ γένειον ἀποκειράμενος ὡς μὴ γνωρίζοιτο. ||. ὁ ὁποῖος καὶ τὸ γράψιμόν 'του ἤθελε γνωρίζει ἀτός 'του. » Ὃς τά τε γράμματα ἔμελλε γνώσεσθαι τὰ ἑαυτοῦ (Δημοσθ. πρὸς Ἀφ. ψευδομ.). ||. καὶ ἐπειδὴ ἐγνώρισε τὸ γράψιμον τοῦ Κομμόδου. » Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα

(Ἡρωδ.). ||. καθημερινὸν παραξυμὸν ἀπ' αὐτὰ πρὸ πάντων 'μπορεῖς 'να 'τὸν γνωρίσῃς. » Ἀμφημερινὸν δὲ πυρετὸν τοῖς δ' ἂν μάλιστα γνωρίσαις (Γαλην.). ||. κάμνω ἄλλον 'να γνωρίσῃ ἢ 'να γνωρισθῇ. »Γνωρίζω. faire connaître. ||. σὲ εἶμαι ὑπόχρεως διότι μ' ἔκαμες 'να γνωρίσω τὸν Θεαίτητον, ἴδε Γνωριμιά. ||. διότι αἱ Ἀθῆναι μ' ἔκαμαν 'να γνωρίσω καλλήτερα τὸν ἄνθρωπον. »Ἀθῆναι γάρ μοι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγνώρισαν τελεώτερον (Γρηγ.). § (ἀντὶ) Ἠξεύρω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἀρν.): ||. 'δὲν γνωρίζω. » Ἀγνοέω (ποιητ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Οὐ γνωρίζω (»Καὶ τί αἱρήσομαι οὐ γνωρίζω, « Γρφ.). §. γνωρίζει ἀπὸ διαμάντια (διακρίνει δηλ. τὰ ἀληθινὰ ἀπὸ τὰ ψεύτικα, τὰ καλὰ ἀπὸ τὰ πρόστυχα). » Γνωμονικός ἐστιν ἀδαμάντων. il se connait en pierreries, il s'y connait. ||. ἐκεῖνος ὅ,που γνωρίζει. »Γνώμων, γνωμονικὸς (Πλάτ.), γνωστὴρ, εἰδήμων. connaisseur, ἴδε καὶ Πραγμένος. ||. γνωρίζει πολλὰ καλὰ ἀπὸ τέτοια πράγματα. »Κράτιστος γνώμων ἐστὶ τῶν τοιούτων. ||. πρέπει 'νὰ φέρῃς ἀνθρώπους 'ποῦ γνωρίζουν. » Τοὺς ἐπιγνώμονας τῶν τοιούτων μεταπεμπτέον σοι. §. γνώριζε τὸ εἶναί σου. »Γνῶθι σαυτόν. connais-toi toi-même. ||. σὲ γνωρίζω χάριν. »Οἶδα (»Ἔχω, » Ὀφείλω) σοι χάριν (» Ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα, » Ἰλ. Ξ, 235). être redevable (obligé), savoir gré (bon gré), avoir des obligations.

Γνωριμιὰ (ἡ ἄλλ. Γνώρα). »Γνῶσις (»Κατὰ τὴν γνῶσίν μοι τὴν πρὸς αὐτὸν, »Αἰσχ. κατὰ Τιμάρχ.), γνωρισμὸς, γνώρισις, γνωριμότης (Στοβ.). connaissance, habitude, θ. ||. ἔχω γνωριμίαν μὲ τοὺς πλειοτέρους. »Γνωρίμως ἔχω τοῖς πλείστοις (Δημοσθ. Ἀπατ.). ||. σὲ γνωρίζω μεγάλην χάριν διὰ τὴν γνωριμιάν τοῦ Θεαιτήτου. » Πολλὴν οἶδά σοι χάριν τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως (Πλάτ.). «

Γνώριμος, η, ον. » Γνωστὸς, γνώριμος, ἐγνωρισμένος. connu, qui est de connaissance. ||. εἶμαι γνώριμος τοῦ δεῖνος (ἢ) μὲ τὸν δεῖνα, ἴδε Γνωριμιά.

Γνῶσις » Σύνεσις (ὁ Ἀριστοτ. λέγει ὅτι διαφέρει ἀπὸ τὸ) φρόνησις, φρένες (αἱ), νοῦς, εὐβουλία, τὸ φρονεῖν (βουλεύεσθαι κτλ.), γνώμη (Θουκ.). prudence, sagesse. ||. 'δὲν ἔχει γνῶσιν. » Γνώμης ἁμαρτάνει. ||. βάλλω γνῶσιν (ἐγὼ ἄλλον), μετ. » Σωφρονίζω, φρενόω, συνετίζω (Γραφ.), (κατὰ λέξιν τὸ) νουθετέω (, ἂν καὶ ἐκλαμβάνεται συνήθως ἀντὶ τοῦ Συμβουλεύω). mettre (rendre) à la raison, morigéner. ||. 'να τοὺς βάλῃ γνῶσιν. » Σωφρονιστύος ἕνεκα (Πλάτ. Νομ. β').« ||. βάλλω γνῶσιν (ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου), μέσ. ἴδε Φρονιμεύω. ||. αὐτὸ εἶν' ἔργον ἀνθρώπων μὲ γνῶσιν, (ἢ) 'που ἔχουν γνῶσιν. »Τοῦτο δὲ γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστὶ (Δημοσθ.)«.

Γνωστικὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἡ, όν, ἴδε Φρόνιμος κτλ.

Γογγύλι (τὸ Τουρκ. σαλγκάμι), φ. »Γογγύλη, γογγυλίς (» Ἁλμάδες, αἱ ἐκ σινάπιος γογγυλίδες, « Ἡσύχ.), βουνιὰς (κυρ. τὸ ἄγριον καὶ νοστιμώτερον, κατὰ τὸν Θεόφρ., ὑπὸ τοῦ ὁπ. ὀνομάζεται καὶ) ἄῤῥην γογγυλίς. navet.

Γομάρι (ὑποκορ. τοῦ) »Γόμος, ἴδε Γαΐδαρος καὶ §. Φόρτωμα. (»Ἔσθει μὲν ἄρτους τρεῖς ὄνους κανθηλίους, ». Σωσίβ. ἐν Δάφνιδι. [δηλ.] κατὰ τὸν Τζέτζην καὶ Ἀθήν. τριῶν ὄνων φορτίον ἄρτων, τρεῖς ὄνους φορτωμένους ἄρτων· ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Γραφ. » Γομὸρ (!!!) ἄρτων, « Βασιλ. Α. Ις'.20, τὸ ὁπ. εἰς τὸ Ἑβρ. εἶνε » Ὄνον ἄρτων).

Γόμος. » Ὀνθύλευμα, γέμισμα, γέμος (τὸ) (Αἰσχ. Ἀγαμ.). farce. θ.

Γονατίζω (ὁ Πολυδ. λέγει ὅτι μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ κωμικὸς Κρατῖνος), ῥ. ἀμ. »Κλίνω (»Κάμπτω) γόνυ (καὶ μονολ.) γονυκλινέω, ἐς γόνυ ὀκλάζω, γονυπετέω, τὰ γόνατα τίθημι (Γραφ.). se mettre à genoux, s'agenouiller, se prosterner.

Γονάτισμα. » Γονυκλισία (μεταγ.). genuflexion.

Γονατιστὰ, ἐπ. »Γονυκλιτῶς (μεταγ. καθὼς καὶ τὸ) γονυπετῶς. à genoux.

Γονατιστὸς, ἡ, όν. »Γονυπετὴς (μεταγ. καθὼς καὶ τὸ) γονυκλινής. agenouillé, tombé à genoux.

Γόνατον. » Γόνυ-ατος (τὸ). genou.

Γονεὺς ἢ Γεννητὸς (εἰς τὸ ἑνικ. κύρ. ὁ) »Πατὴρ, γονεύς, ἴδε καὶ Πατέρας. ||. (εἰς δὲ τὸ πληθ. καὶ οἱ δύο) »Γονεῖς, οἱ τεκόντες (γεννήσαντες, φύσαντες). parens.

Γόνος (ὁ σπόρος, τὰ χυμένα αὐγὰ τῶν 'ψαριῶν, καὶ αὐτὰ τὰ γεογέννητα 'ψαράκια, μάλιστα τὰ χαμψιὰ καὶ ἡ σαρδέλαις, χυδ. τσαμούχια). »Γόνος, ἀφρὸς, ἀφύαι. alevin, blanchaille, θ. frai, frétin.

Γοργοκάμηλον (τὸ Τουρκ. χιτζίνι), ζ. »Δρομὰς καὶ Δρόμαξ (κάμηλος, ἡ μονόκυρτος), κάμηλος ἡ Λιβυκὴ ἢ Ἀραβικὴ, (μτγν.) δρομοκάμηλος (Ἐπιφάν.). dromadaire, chameau coureur.

Γοργὸς, ἡ, όν, ἴδε Ὀγλίγωρος. ||. ἄλογον γοργὸν (τὸ Τουρ. τσαπκίνι). » Δρομικὸς (κέλης) ἵππος. cheval qui va l'amble.

gourgier. ||. τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, (παροιμ.). » Ἁ χάρις ἁ βραδύπως, ἄχαρίς ἐςι χάρις. «

Γοργῶνα (ὀνομάζουν εἰς μερικὰ μέρη, ὅ,τι λέγουν ἀλλοῦ Στρίγλαν, Δρακόντισσαν καὶ Λάμιαν), ἴδε τὰς λέξεις. §. (καὶ μεταφορ. τὴν ἄσχημην γυναῖκα καὶ τὴν Κοκόγρ͂αν.), ἴδε τὴν λέξιν.

Γούβα (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ λάκκος, ἴδε), (Σημ. ἡ λέξις φαίνεται παρεφθαρμένη ἀπὸ τοῦ Κώα. »Κώους γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς γῆς καὶ πάντα σπήλαια ἔλεγον [οἱ Κορίνθιοι], λέγει Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἐν λέξει Κῶς· ἢ ἐκ τοῦ Κύβη, ἡ κεφαλὴ, καὶ Γύπη, ἡ φωλεὰ τοῦ γυπὸς, ἐν γέν. Κοιλότης).

Γουβίδι, ’ψ. (ἀπὸ τοῦ) » Κωβίδιον (ὑποκορ. τοῦ) κωβιός. goujon (de mer). »Κωβιδάριον (κυρ. τὸ ποταμήσιον). loche, bouleret, boulereau καὶ bouilleret (κυρ. τὸ μαυροκουβιδον, goujon noir), paganel.

Γουδὶ (εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ προφέρουν ’Γδὶ, ἀπὸ τὸ) »Ἴγδίον (ὑποκορ. τοῦ) ἴγδη, θυεία καὶ θυΐα, ὅλμος. mortier, pile, θ.

Γουδοχέρι } .» Ὕπερος, ὕπερον, ἀλετρίΓουδόχερον } βανος, *ἰγδοκόπανον. pilon. ||. τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι, παροιμ. (ἀνάλογ. μὲ τὸ) »Ὑπέρου περιστροφὴ, »Πλάτ. (Θεαίτ. 209).

Γοῦλα (ἡ), [Αςτ.] »Λαιμὸς, Λάρυγγας (» Φὶρς στόμα, γοῦλαν προβάτου, » Ἐρωτιαν. λέξ. Ἱπποκρ.).

Γουλὶ (τὰ κοτσάνι τοῦ λαχάνου [τὸ ὁπ. καὶ Λαχανόγουλον μονολεκτικῶς λέγεται], τοῦ μαρουλιοῦ, κτλ.). »Καυλός. trognon, tige, θ. §. (εἶδος κράμβης μὲ ῥίζαν γογγυλώδη, τὸ ὁποῖον καὶ Φραγκολάχανον εἶχεν ὀνομασθῆν ἐσχάτως ἐν Κωνςαντινουπόλει). » Γαστορὶς. chou-navet, chou-rave, chou de Siam, turneps.

Γοῦλι (τὸ κρεατῶδες σκέπασμα τῶν ῥιζοδόντων). » Οὖλον. gensive, θ.

Γουλιὰ (ἡ). »Βράχθος (ὁ). gorgée, θ. ||. μιὰ γουλιὰ (δηλ. ὀλίγον). (» Χολὴν ἀνεμέειν ὀλίγην) ὅσον βράχθον (Ἱπποκρ. 485. 30), α, (παρβλ. Ῥουφηξιά).

Γουλιανὸς, ’ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). »Γλάνις-ιδος (ὁ), γλανὶς-ίδος καὶ γλάνις-ιος (ἡ). (poisson du genre de) silure, salin, Mal (Σδεκ.). lampraie, θ. ἴδε καὶ παραβ. Γλῆνος, Γριβάδι καὶ Μουροῦνα.

Γουμάρι, ἴδε Γομάρι.

Γούμενα (τὸ χονδρότερον παλαμάρι, ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἀγομένη (σχοῖνος) (Ἀπολλοδ. Πολιορκ.). »Κάμιλ(μι)λος (ἡ). gros câble.

Γοῦνα (καὶ τὸ φόρεμα καὶ τὸ γουναρικόν· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ Ἐτυμολόγος, ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Λυκόφρονος καὶ ὁ Μασχόπουλος). » Σισύρα καὶ σισύρνα, διφθέρα (Μοσχοπ.), καυνάκη (Περσ.). fourrure, θ. pelisse, θ.

Γούναρης. »*Σισυρορράπτης, *διφθερουργός. fourreur, pelletier.

Γοῦπα, ’ψ. ἴδε Βοῦπα.

Γούργουλας (ὁ), [Αςτ.] »Γαργαρεὼν, ἴδε Λάρυγγας καὶ Καρύδι (τοῦ λαιμοῦ).

Γουργουρητὸν } . » Βορβορυγμὸς (συνηΓουργούρισμα } θέστερον τοῦ) κορκορυγμός. grouillement des intestins, borborygme καὶ borborisme.

Γουργουρίζω, ῥ. ἀμ. »Βορβορύζω (συνηθέστερον τοῦ) κορκορύζω. grouiller, crier.

Γουρλομμάτης (προφ. κοιν. Γκουρλομμάτης), α, ικον. »Προπεπτωκὼς (»Προνενευκὼς) τὰ ὄμματα, προπεπτωκότας (προνενευκότας) ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐξόφθαλμος (Ξενοφ. Ἱππ.). qui a les yeux saillans ou à fleur de tête.

Γουρλόνω (κυρ. τὰ ’μάτια), ῥ. μετ. »Ἀνατείνω τοὺς ὀφθαλμούς. érailler, écarquiller les yeux, ouvrir des grands yeux.

Γούρλωμα (κυρ. τῶν ’ματιῶν). »Ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνάτασις. écarquillement.

Γοῦρνα (κατ’ ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ Γρώνη, κοίλωμα πέτρας, ἢ σκάφη πετρίνη, ζυμωταριά: » Εἰ καί σοι λιτή γε καὶ οὐκ εὐάλφιτος εἴη »Φύστη, ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις, « Ἐπιγραμ. ὁ Κορ. τὸ παρῆγεν ἐκ τοῦ Λατ. urna). » Δεξαμενή. bassin. ||. ἡ γοῦρνα τοῦ λουτροῦ. » Λουτὴρ, πύελος (ἡ), ἀσάμινθος (ἡ). baignoir.

Γουροῦνα (ἀπὸ τοῦ) » Γρωνὰς, ἴδε Σκρόφα.

Γουρουνάκι. »Χοιρίδιον, δέλφαξ, δελφάκιον, γρύλλος. pourceau.

Γουρουνήσιος, α, ον, ἴδε Χοιρινός.

Γουροῦνι (λέξις πεποιημένη ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ζώου, ὅθεν καὶ τῶν ἀρχ. τὸ Γρύζω. Οἱ χωρικοί μας ἄρα τὸ προφέρουν ὀρθότερον, Γροῦνι), ζ. ἴδε Χοῖρος.

Γουρουνοβοσκός, ἴδε Βοσκός.

Γουρουνοτόμαρον. »Φορίνη. couenne.

Γουρουνότριχα. »Ὕςριξ, ὕθριξ καὶ ὕςριγξ (ἡ). soie (de porc, de sanglier, de cochon), θ.

Γουρουνόψαρον (τὸ ἀλλ. Μερσοβάνι, εἶδος κήτους, ὁμοιάζει τὸν δέλφινα), ’ψ. »Φώκαινα. ὕαινα. marsouin, (δηλ. κατὰ διάλεκτον Γερμαν.) cochon ou porc de mer, porc-marin, souffleur (le vulgaire). (ἕνα εἶδος ὀνομάζεται) poursike, (καὶ ἄλλο)

maine de mer, (καὶ τὸ μεγαλήτερον ἀπὸ ὅλα) **épaulard** ἢ **ourque** (, τὸ ὁποῖον ἴσως εἶν' ὁ Φάλιανος), ἴδε τὴν λέξιν.

Γοῦσα (καὶ 'Γκοῦσα, ἢ ἄλλ. Σγάρα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (συνεκδ. τὸ πρήξιμον, ὅ, που σχηματίζεται εἰς αὐτὸ τὸ μέρος), πάθ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἄγχουσα. » Βρογχοκήλη, γόγγρων, γόγγρος, γογγρώνη καὶ γόγγρωναν. **goitre.**

Γουστέρα }
Γουστερίτζα } , ζ, ἴδε Σαμμιαμῦθι.

Γούφαινα (τὸ μεγάλον γουφάρι), 'ψ. » Γόμφος, ἀμίας, τρώκτης. **bonite.**

Γουφάρι, ψ. » Γομφάριον (» Τοὺς κεστρέας, ἤτοι τὰ γομφάρια, « Σχλ. Λυκφρ.), ἀμίας, ἀμία (Περίφημοι ἦσαν πάντοτε αἱ κατὰ τὸ Βυζάντιον καὶ τὰ πέριξ ἁλιευόμεναι τὸ φθινόπωρον, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἀρχέστρατος. » Τὴν δ' ἀμίαν φθινοπώρου, ὅταν πλειὰς καταδύνῃ. » Ἔστω δ' αὐτή σοι Βυζαντίου ἐξ ἐρατεινοῦ, » Εἴ περ ἔχειν ἀγαθὴν ἐθέλεις, « Ἀθην.). **bonitou.**

Γόφος (ἀπὸ τοῦ) » Γόμφος (ἁπλῶς κάθε κλείδωσις). « Ἰσχίον. **hanche**, θ. ἴδε καὶ Σταυρί.

Γράμμα. » Ἐπιστολή, γράμμα (κυρ. εἰς τὸ πλ. γράμματα), γραφή, βιβλίον (κυρ. τὸ διπλωμένον καὶ βουλλωμένον [ἴδε παρακατιών, τὸ παράδειγμα], ὅθεν καὶ βιβλιοφόρος ὁ γραμματοκομιστής), δέλτος (ἡ) (κυρ. τὸ διπλωμένον τριγωνοειδῶς εἰς σχῆμα Δ). πιττάκιον (μεταγ. καὶ ἰδιωτ.). **lettre**, θ. ||. τότε ὁ Δαρεῖος γράφει γράμμα σ' τὸν Μεγάβαζον (, καὶ ξεχιτῶ ἐπιταυτοῦ ἕνα καβαλλάρην), ὁ ὁποῖος, περάσας τὸν Ἑλλήσποντον, 'τὸ δίδει τοῦ Μεγαβάζου. » Ἐνταῦθα Δαρεῖος γράφει γράμματα πρὸς Μεγάβαζον . . . Περαιωθεὶς δὲ τὸν Ἑλλήσποντον ὁ ἱππεύς, διδοῖ τὸ βιβλίον τῷ Μεγαβάζῳ (Ἡρόδ.). « ||. καὶ τὸ μὲν γράμμα τόσαν ἔλεγεν· ὁ δὲ Ξέρξης 'τὸ χάρηκε. » Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου· Ξέρξης δὲ ἥσθη τε τῇ ἐπιστολῇ (Θουκ.). « ||. οὔτε ἔδωκες εἰς αὐτοὺς τὰ γράμματα 'που σὲ ἐδώκαμεν ἡμεῖς, » Οὔτε τὰς ἐπιστολὰς ἀπέδωκας αὐτοῖς, ἃς ἡμεῖς ἐπεθήκαμεν, « Δημοσθ. ||. γράφω ὕστερον ἕνα γράμμα, καὶ 'τὸ στέλνω τὸν Νιγρῖνον. » Ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον, ἔπεμπον (Λουκιαν.). ||. μ' ἕνα γράμμα βουλλωμένον, ὅπου ἦτον γραμμένον τὸ 'ρώτημα. » Ἔχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον, ἐν ᾗ τὸ ἐρώτημα ἦν ἐγγεγραμμένον (Πλουτ. ἀποφθ.). §. γράμματα (πληθ. ἡ προκοπὴ τῶν γραμμάτων, τὰ μαθήματα). » Γράμματα, λόγοι, μαθήματα. **lettres**, θ. **belles-lettres**, **instruction**, θ. **études** θ. πλθ., ἴδε καὶ Προκοπή. ||. μαθαίνουν τόσα γράμματα. » Γράμματα τοσαῦτα μανθάνουσιν (Ἰσοκρ.). ||. ἐδιάλεξε τριάντα χιλιάδες παιδιά, καὶ 'πρόσταξε 'να μάθουν Ἑλληνικὰ γράμματα. » Τρισμυρίους παῖδας ἐπιλεξάμενος, ἐκέλευσε γράμματα μανθάνειν Ἑλληνικὰ (Πλούτ. Ἀλεξ.). ||. τὰ πολλὰ γράμματα σὲ καταντοῦν τρελόν. » Τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει (Γραφ.). « ||. 'δὲν ἠξεύρει γράμματα. » Οὔτε γράμματα οὔτε νεῖν ἐπίσταται, « (Παροιμ.). ||. ἔμαθε τὸν υἱόν 'του γράμματα. » Ἐδιδάξατο (» Ἐπαίδευσε) τὸν υἱὸν (τὸν παῖδα). §. γράμμα (τὸ στειχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου), ἴδε Ψηφί.

Γραμματάκι. » Ἐπιστόλιον, γραμμάτιον, γραμματίδιον, δελτάριον (κυρ. τὸ τριγωνοειδῶς εἰς σχῆμα Δ διπλωμένον). **billet**, ἴδε καὶ Πιττάκι καὶ Ῥαβάσι.

Γραμματικός. » Γραφεύς, γραμματεύς, ὑπογραφεὺς (κυρ. ὁ γράφων καθ' ὑπαγόρευσιν). **écrivain, greffier, secrétaire.** ||. εἶμαι γραμματικός, (ἢ) κάμνω τὸν γραμματικόν. » Γραμματεύω. ||. ἦτον γραμματικὸς τοῦ Ἀρχίου καὶ τῶν ἄλλων στρατηγῶν. » Ἐγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις (Ξενοφ.). ||. ἐσὺ ἤσουν γραμματικὸς, κ' ἐγὼ πληρεξούσιος. » Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον (Δημοσθ.). «

Γραμματισμένος, η, ον. » Πολυγράμματος, λόγιος, ἐλλόγιμος (» Ἐλλόγιμος, γεγραμματισμένος, « Ἡσυχ.), πεπαιδευμένος. **lettré, homme de lettres.** ||. οἱ γραμματισμένοι. » Οἱ ἐπὶ(ἐν)λόγοις εὐδόκιμοι, οἱ περὶ (ἀμφὶ τοὺς) λόγους ὄντες (ἔχοντες). **les gens de lettres.** ||. οἱ Ἡλιουπολῖται εἶναι, λέγουν, οἱ πλέον γραμματισμένοι τῶν Αἰγυπτίων. » Ἡλιουπολῖται λέγονται Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι (Ἡρόδ.). «

'Γρασίδι (χλωρὰ χορτάρι διὰ τὰ ζῶα, Τουρκ. τσαΐρι). » Ἄγρωστις καὶ Κράστις (ἡ), χλόη, πόα. **le frais.**

Γραφή, ἴδε Γράμμα.

Γραφτὸ (τό). » Εἱμαρμένη, πεπρωμένη (μοῖρα), τὸ πεπρωμένον, τὸ ἐπικεκλωσμένον ἑκάστῳ (Πλούτ.), Ἀδράστεια. **l'arrêt (l'ordre, la loi) du destin, destinée, destin, fatalité** (κυρ. τὸ κακόν). **prédestination.** ||. ἦτον γραφτό μου (σου, 'του, 'της, 'μας, κτλ.), (ἢ) τῆς μοίρας μου (κτλ.). » Ἐπέπρωτό (» Εἱμαρτό, » Ἐπεκέκλωστό, » Ἀπέκειτό) μοι. **il m'était destiné (prédestiné, marqué par le destin).**

Γράφω, ῥ. μετ. Γράφω. **écrire.** ||. γράφω γράμμα. » Ἐπιστέλλω, γράφω.. || . σ'

ἔγραψα διὰ 'σπίτι. » Ἐπέστειλά σοι περὶ οἰκήματος. ||. καθὼς 'τὸν ἔγραψα. » Κατὰ τὰ πρὸς αὐτόν μοι ἐπεσταλμένα. ||. γράφετέ μας δὲ καὶ τὶ ἐκάμετε, ἢ τὶ κάμνετε. » Ἐπιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε (Πλάτ. Ἐπιστ.)«. ||. γράφω 'σ τὸ πλάγι ('σ τὸ περιθῶρι). » Παραγράφω. écrire en marge. ||. γράφω 'σ τὸ κατάστιχο'. ἴδε Κατάστιχον. §. (οὐδ.) ἔχω ἐπ' ἐμοῦ (ἐμπεριέχω) τι γραμμένον. ||. τί ἔγραφε τὸ γράμμα; ἴδε καὶ παρβλ. Λέγω. (ἡ χρῆσις ἢ κατάχρησις αὕτη ἐσυνειθίζετο πρὸ πολλῶν χρόνων εἰς τοὺς τελευταίους Βυζ. συγγραφεῖς: » Καὶ σταυρὸς μέσον αὐτῶν γράφων, Εἷς ἅγιος, εἷς κύριος κτλ. « Ἀνών. περὶ ἀρχ. Κωνσταντινουπόλ. παρὰ Βανδουρ. Imper Orient. vol. I. p. 15). ||. γράφομαι (κυρ. στρατιώτης), ῥ. μεσ. » Ἀπογράφομαι, ἀπογράφω ἐμαυτὸν, καταγράφομαι, καταγράφω ἐμαυτόν. s'enrôler, s'engager, se faire inscrire. ||. τὸ πρῶτο' ('σ τὸ πρῶτο') γράφθηκαν ὀλίγοι. »Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγοι ἀπέγραψαν σφῶν τὰ ὀνόματα (Ἀῤῥ.). « ||. ἔβγαλαν διαλαλητὴν, ὅποιος ἀπὸ τοὺς νέους θέλοι, 'να γραφθῇ. Καὶ ἐπειδὴ γράφθηκαν ὥλοι. » Ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον. Ἀπογραψαμένων δὲ πάντων (Πλούτ.). «

Γράψιμον (ἡ πρᾶξις τοῦ γράφειν). »Γραφὴ, τὸ γράφειν. écriture, θ. ||. ὅσα παιδιὰ 'δὲν εἶν' ἀκόμη καλὰ δυναμωμένα 'σ τὸ γράψιμο'. » Τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων (Πλούτ.). « §. (τὸ εἶδος, ὁ χαρακτὴρ, τοῦ γραψίματος). » Χεὶρ (ἡ), écriture, θ. caractère, main, θ. ||. καὶ ἐπειδὴ γνώρισε τὸ γράψιμον τοῦ Κομμόδου. » Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα. elle reconnut sa main, ἴδε καὶ Γνωρίζω.

Γρεβάδι, ἴδε Γρηβάδι.

Γρεβαδέλι, 'ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). »*Κυπρινίσκος. carpeau, carpillon.

Γρηὰ (ἐκ τοῦ) » Γραῖα (κοιν.) καὶ Γραῦς -αὸς (Ἀττικ.). vieille-femme.

Γρηίτικὸς(-ίστικος), η, ον. » Γραώδης, γραϊκὸς, πρεσβυτικός. de vieille femme.

Γρηίτσα. » Γραΐδιον. une petite vieille, viellotte, θ.

Γρηβάδι καὶ Γρεβάδι (ψάρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, Τουρκ. σαζάνι). »Κυπρῖνος (Οἱ Τοῦρκοι τῆς μικρᾶς Ἀσίας 'τὸ λέγουν Κιουμπρίν). carpe, θ.

Γρηκῶ (προφ. καὶ Ἀγρηκῶ), ῥ. μτβτ. ἴδε Καταλαμβάνω καὶ 'Νοιώθω.

Γρήνα, ἴδε Γρύνα.

Γρηνιάζω (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀῤῥηνέω (φωνάζω, κάθὼς τὰ σκυλιὰ ὅταν δείχνουν τὰ 'δόντιά 'τους), ῥ. ἀμ. ἴδε Γρυνιάζω.

Γρηνιάρικος, η, ον (κυρ. μωρὸ παιδί), (ἴσως ἐκ τοῦ) Ἀῤῥηνὴς (κυρ. σκύλος), ἴδε Γρυνιάρικος.

Γριπάρης. » Γριπεὺς, σαγηνεὺς (Πλούτ. Πομπ.), σαγηνευτὴς (-τὴρ). pêcheur, qui pêche à la seine.

Γρίπος. » Σαγήνη, γρίπος(-φος), συρτὸν (Γλωσσαρ. ὅθεν τὸ κοιν. Συρτικόν). seine καὶ saine, θ. tramail καὶ tremail. §. (συνεκδχ.) τὸ πλοῖον (ἡ βάρκα) τοῦ γρίπου, ἴδε 'Ψαροκάϊκον.

Γροθιά. » Πυγμὴ, κόνδυλος (κυρ. ἡ καταχεφαλιά). coup de poing, taloche, gourmade, θ. ||. μὲ τῆς γροθιαὶς, ἐπ. »Πύξ. à coups de poing. ||. παίζω (κτυπνοῦμαι μὲ) τῆς γροθιαίς. » Πὺξ μάχομαι (καὶ μονολ.) Πυγμαχέω, πυκτεύω, κονδυλίζω. se battre à coups de poing, s'exercer au pugilat.

Γροθοκόπημα. » Πυγμὴ, κονδυλισμός. pugilat.

Γροθοκόπος. » Πύκτης, πυγμάχος. qui combat au pugilat, qui se bat à coups de poing.

Γροθοκοπῶ, ῥ. μετ. » Πὺξ παίω, κονδυλίζω. battre à coups de poing.

Γρόθος. » Πυγμὴ (» Πυγμὴ, σύγκλεισις δακτυλων, γρόνθος, « Σουΐδ.), κόνδυλος (τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ Κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοὶ, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ.). poing, ἴδε καὶ Γροθιά.

Γροικῶ, ἴδε Γρηκῶ.

Γρῦ (ὁ παραμικρότερος λόγος, λέξις ἄκλιτος, οὐδετ. διεσώθη ἀπαράλλακτος). ||. καὶ ἐνῷ 'δὲν ἀπεκρίθηκεν οὔτε γρῦ. »Καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ » Οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ' ὑπήχθη γρύξαι. il n'a pas repondu le plus petit mot. ||. 'δέν με ἄφηκες 'να εἴπω οὔτε γρῦ. » Οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας (Ξεν.). « vous ne m'avez laissé pas même de souffler le mot. §. (οἱ παλαιοὶ 'τὸ μετεχειρίζοντο καὶ ἐπὶ πράγματος ἐλαχίστου. » Ἐμοί τε οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς, « Ἰουλ.), ἴδε Στάλα.

Γρύνα (κυρ. τὸ ἀδιάκοπον καὶ ὀχληρὸν κλάψιμον τῶν μωρῶν παιδιῶν). » Κλαυθμυρισμὸς (ἐνδελεχὴς, συνεχής). vagissement (continuel, importun). §. γογγυσμὸς, μεμψιμοιρία. murmure. ||. κάλλιον λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαριν μὲ γρήνα, (Παροιμ.). » Κρείσσων ξενισμὸς λαχάνων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν, ἢ παράθεσις μόσχων μετ' ἔχθρας, « Παροιμ. Σελιμ.

» Κρείσσων ψωμὸς μεθ' ἡδονῆς ἐν εἰρήνη, ἢ οἶκος πλήρης πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης, « Αὐτ.

Γρυνιάζω, ῥ. ἀμ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Γρύζω (» Φωνὴν παιδὸς γρύζοντος, « Ἀριστοφ. Νεφ.), δυσκολαίνω (Λυσ.), κλαυθμυρίζω (-ίζομαι), βαΰζω. **importuner par des vagissemens continuels, pousser des vagissemens importuns.** §. ἴδε Μουρμουρύζω.

Γρυνιάρης, α, ικον. » Γογγυστὴς, μεμψίμοιρος, δύσκολος. **qui murmure, hargneux, acariâtre.**

Γυαλὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ὑαλὶ κτλ.

Γυλάρι (τὸ ἀλλ. Κεφαλόπουλον ἢ ὁ μικρὸς Γύλος ἢ Κέφαλος). » Γυλίσκος (Ὁ σχολ. τοῦ Ὀππιανοῦ λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν 'του ὠνομάζετο) »Κεστρεὺς, γύλλος καὶ γυλός.χελών. **espèce de petit muge. goujon** (κυρ. τοῦ ποτ.).

Γυμνάζω, ῥ. μετ. » Ἀσκέω, παιδεύω, γυμνάζω, παρασκευάζω. **exercer.** ||. γυμνάζομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀσκέω(-ομαι), γυμνάζομαι, παιδεύομαι, ἀγωνίζομαι, σωμασκέω, ἀλείφω (τρίβω) ἐμαυτὸν (μεταφ.), μελετάω. **s'exercer.**

Γύμνασις. »Ἄσκησις, γυμνασία, γύμνασις, γυμνάσιον, γύμνασμα, σωμασκία, ἀγωνία, τριβὴ, μελέτη. **exercice.**

Γυμνόνω, ῥ. μετ. » Γυμνόω. **mettre nu,** ἴδε καὶ Ἐδύνω καὶ Ξεγυμνόνω.

Γυμνὸς (ὁ ἀλλ. 'Γδυτὸς, προφ. καὶ 'Γδυμνὸς), ἡ, όν. » Γυμνὸς, ἀχίτων, ἀνείμων. **nu-ue.** ||. τὸ φόρεμα' ὅ,που φυλάγεις 'σ τὸ κουφάρι σου, εἶνε τοῦ γυμνοῦ. » Τοῦ γυμνητεύοντος τὸ ἱμάτιον, ὃ σὺ φυλάσσεις ἐν ἀποθήκαις (Βασιλ.) « ||. εἶμαι (ζῶ) γυμνός. » Γυμνητεύω.

Γυμνοσάλιαγκος, ζ. » Λείμαξ, σέσιλος. **limax, limace,** θ.

Γυμνοπόδης, ἴδε Ἐυπάλυτος. §. (συνεκδχ. καὶ μεταφορ. ἄνθρωπος τοῦ ὄχλου, κακοήθης, ὁ Τουρκ. μπαλδὶρ-τσιπλάκης). » Γυμνορύπαρος (Διογ. Λαέρτ.), ἀγοραῖος (Θεοφρ. Χαρ.). **pied poudreux** (τοῦτο εἶνε ἀπαράλλακτον τὸ) » Κ-νίπους-οδος (τῶν Παλαιῶν Ἐπιδαυρίων, ἴδε Πλουταρχ. Ἑλλην. Κεφαλ.). **va nupieds,** ἴδε καὶ Ἀχρεῖος.

Γυμνότης. » Γυμνότης, γύμνωσις. **nudité.**

Γυναῖκα (ὁ θηλυκὸς ἄνθρωπος). » Γυνή. **femme,** θ. ||. φώναξέ μου τὴν γυναῖκα. »Κάλει μοι τὴν ἄνθρωπον. ||. κάμνω (φέρνομαι) σὰν γυναῖκα. » Γυναικίζομαι(-ίζω). §. (ἡ 'πανδρευμένη ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα 'της). » Γαμετὴ, γημαμένη, γεγαμημένη, συνοικοῦσα, σύνοικος, σύνευνος, ὁμόζυγος, σύζυγος, ὁμευνέτις (δάμαρ-αρτος, ἄλοχος) (ποιητ.). **femme,** θ. §. **épouse,** θ. **compagne,** θ. ||. παιδιὰ ἀπὸ τὴν πρώτην 'του γυναῖκα. » Τέκνα ἐκ τῆς προγεγαμημένης αὐτῷ. **enfans du premier lit.** ||. τὸν φιλόσοφον Ξάνθον τὸν ὁρίζει ἡ γυναῖκά 'του. » Ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναικοκρατεῖται.

Γυναίκειος, α, ον. » Γυναίκειος. **féminin.** ||. τὸ γυναίκειον (ἐλλειπτ. μέρος, ὅπου στέκονται ἡ γυναῖκες εἰς τὴν ἐκκλησίαν), ἴδε Γυναικίτης.

Γυναικήσιος, α, (ον.)

Γυναικήτικος, η, (ον.)

Γυναικίτης (κυρ. τὸ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, προφ. χυδ. Γυναιτίκι. ὅμοιόν τι ἀναφέρει ὁ Παυσανίας [Κορινθ. Β', 11.] ὅτι ἦτον καὶ εἰς τὸν ἐν Σικυωνία ναὸν τῆς Δήμητρος Προστασίας· διότι λέγει: »Ἐνταῦθα ἐφ'ἑαυτῶν οἱ ἄνδρες ἑορτὴν ἄγουσι· τὸν δὲ Νυμφῶνα καλούμενον ταῖς γυναιξὶν ἑορτάζειν παρείχασι.«). »Γυναικωνίτης(ὁ), γυναικωνῖτις (ἡ), γυναικὼν, γυναικεῖον, θάλαμος. **l'appartement des femmes.**

Γυναικόπαιδα (τὰ), (αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία. συνήθης ἡ λέξις καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶν Βυζαντ.). »Γυναῖκες καὶ παῖδες· »Παῖδες καὶ γυναῖκες.

Γυναικούλης. » Θηλυδρίας, γυναικώδης, μαλθακὸς, γυναικίας, γύνις, γυναικιζόμενος, ἐκτεθηλυμένος. **efféminé.**

Γυρεύω, ῥ. μετ. ἴδε Ζητῶ καὶ Σκαλίζω.

Γυρίζω (εὔχρηστος ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Βυζαντ. » Ἀνάγκη γυρισθῆναι ἡμᾶς ὑπὸ Ῥωμαίων, « Κεδρην.), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Γυρόω. » Στρέφω. §. Ἑλίσσω(-ττω), ἀνελίσσω(-ττω). §. Ἀπο(»Ἐπι)στρέφω. §. Τρέπω (κυρ. τὸν ἐχθρόν). **tourner.** §. (ναυτ.), » Κάμπτω. **virer.** ||. γυρίζω τὸ ἐπάνω κάτω (τὸ μέσα ἔξω, τὸ ἐμπρὸς 'πίσω, ἀνάποδα δηλ. ἐν γένει). »Ἀνα(»Μετα)στρέφω, εἰς τοὐναντίον στρέφω. ||. γυρίζω τι ἀνάποδα (τὸ μέσα ἔξω). » Ἐκτρέπω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. τὸ ἔξω μέσα) Εἰστρέπω(»Ἣν δὲ καλοῦσι σκολόπενδραν, ὅταν καταπίῃ τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, ἕως ἂν ἐκβάλῃ τὸ ἄγκιστρον· εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντὸς, « Ἀρστ.). ||.γυρίζω τὸ φόρεμά μου, τὸ μέσα ἔξω, ὅταν λερώσῃ. » Ἐκστρέφω (» Ἐκστρέψαι γὰρ ἱμάτιον λέγεται, τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ σῶμα μέρος ἔξω, « Σουΐδ.). ||. γυρίζω τὸ ἄλογον (τὸ ἁμάξι, τὸ πρόσωπον, κτλ.). »Ἀποστρέφω τὸν ἵππον (τὴν ἅμαξαν [Ξενοφ.], τὸ πρόσωπον [Γραφ.]). ||. καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν ὁ Κῦρος 'να 'τὸν φιλήσῃ, ὁ Κυαξάρης ἐγύρισε τὸ προσωπον. » Ἐπεὶ δ' ὁ Κῦρος

ἦλθεν ὡς φιλήσων, ὁ Κυαξάρης ἀπεστράφη (Ξενοφ.). ||. γυρίζω τὸ νερὸν, (ἢ) τὸ αὐλάκι τοῦ νεροῦ. »Παρατρέπω (»Παρεκτρέπω, »Παράγω) τὸ ὕδωρ (τὸν ὀχετὸν),παροχετεύω. détourner (dériver) les eaux. ||. ἐγύρισεν ἀλλοῦ τὸ νερὸν τοῦ αὐλακίου. »Παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ τῆς διώρυχος. ||. γυρίζω τὸ χωράφι (ἀμπέλι κτλ., 'τὸ 'ξανασκάπτω δηλ.) » Στρέφειν τὴν γῆν (Ξενοφ.), ἴδε καὶ Διβολίζω. ||. ἐγύρισε τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ 'του. » Ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας (Ὅμ.)· »Παρέπεισεν (»Μετέπεισεν) αὐτόν. il le dissuada (détourna). ||. ἐκεῖνος γυρίζει ὅλο' τ' ὀσπίτι (μεταφορ.). » Ἐκεῖνός ἐστιν ὁ τὰ κατ' οἶκον ἅπαντα διοικούμενος· » Ἐπ' αὐτῷ ἐστιν ἅπασα ἡ οἰκία. c'est lui qui mène la maison. ||. 'τὰ γυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου, (ἢ) γυρίζουν εἰς τὸν νοῦν μου, ἴδε Συλλογίζομαι. ||. τί 'τὰ γυρίζεις, (φρσ.); ἴδε Στρηφογυρίζω. §. ῥ.μεσ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) »Γυρόομαι (» Γυροῦται προτέρην ἔμπαλιν εἰς κακίην, « Γρηγ.), » Στρέφομαι. §. Ἐπιστρέφω, ἀναστρέφω, ὑποστρέφω, ἐπαναστρέφω, ἀποστρέφομαι, μεταστρέφομαι, νοστέω, ὑπονοστέω, ἐπανέρχομαι, ἐπάνειμι, ἀναλύω, ἀνακάμπτω, ἀναχωρέω, παλινδρομέω, παλινοστέω, τρέπομαι, ἀποτρέπομαι, κάμπτομαι. se tourner. retourner, s'en retourner, être de retour. circuler. détourner. ||. ἀφ' οὗ 'τοὺς ἐκυνήγησεν 'ως οὗ ἐστοχάζετο ὅτι 'δὲν ἔχει φόβον, ἐγύρισε. » Διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο. « ||. διότι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἐγύρισαν (ὀπίσω) εἰς τὴν πόλιν. » Εἰσὶ γάρ τινες αὐτῶν οἱ ἀπετράποντο ἐς τὴν πόλιν (Θκδ.). « ||. ἐν ᾧ ἐγύριζεν ἀπὸ τραπέζι. » Ἀπὸ δείπνου ἀναλύοντα. ||. καθὼς ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν βοσκήν. » Ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας. ||. καὶ καθὼς γυρίσῃς μέσ' ἀπ' αὐτὴν (τὴν ἄκραν). » Καὶ κάμψαντι τοῦτον (τὸν ἀγκῶνα) ἐντός. doubler. ||. ἀφ' οὗ ἐγυρίσαμεν τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. »Ἐπειδὴ τὸν τοῦ Ποσειδῶνος νεὼν κατεκάμψαμεν. ||. ἡ γῆ γυρίζει τριγύρω 'ς τὸν ἥλιον. » Ἡ γῆ περὶ τὸν ἥλιον στρέφεται. ||. τὸ κλειδὶ 'δὲν γυρίζει. » Ἡ κλεὶς οὐ στρέφεται. ||. ἐγύρισε 'ς τοὺς συντρόφους 'του (τὰ παλληκάρια 'του) καὶ 'τοὺς λέγει. » Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, ἔφη. ||. γυρίζει ἐπάνω-κάτω. » Ἄνω καὶ κάτω στρέφεται (Πλάτ. Φαίδ.)· » Πάσας στροφὰς στρέφεται. ||. τί στενοχωρῆσαι, καὶ γυρίζεις ὅλην νύκτα; » Τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφῃ τὴν νύχθ' ὅλην (Ἀριςοφ.); §. ἡ πόλις γυρίζει δεκαοκτὼ μίλια. » Περίβολος δὲ τῆς πόλεως ὀκτωκαίδεκα στάδιοι. §. γυρίζω ('πάγω) μὲ τὸν τάδε (ἢ) γυρίζω μὲ τὸ μέρος 'του (, 'τὸ ἐγκολπόνομαι δηλαδή). » Τάσσο(-ττο)μαι, προστίθεμαι, προσχωρέω, μετατάττομαι (μεθίςαμαι) πρός. embrasser le parti, se ranger du parti de quelqu'un. §. ἴδε καὶ Σκαλίζω καὶ Τριγυρίζω.

Γύρισμα. » Στροφή. tournure, θ. §. »Καμπή, ἑλιγμός. sinuosité, ἴδε καὶ Στρηφογύρισμα. §. » Ἐπιστροφή, ἐπάνοδος, νόστος (κυρ. ἀπὸ τὴν ξενητειὰν εἰς τὴν πατρίδα). §. ἀναστροφή. retour. ||. γύρισμα νεροῦ (αὐλακιοῦ κτλ.). » Παρατροπὴ (»Παρεκτροπὴ) ὕδατος (ὀχετοῦ),παροχέτευσις. dérivation (d'un ruisseau). §. γύρισμα χωραφιοῦ (ἀμπελιοῦ κτλ., τὸ δεύτερον δηλ. σκάψιμον), ἴδε Διβόλισμα.

Γυριστὸς (ἀναφέρει τὴν λέξ. ὁ σχολ. τοῦ Φιλοςρ.), ἡ, όν. » Ἑλικοειδής. tortueux, sinueux.

Γυρνῶ (ἀπὸ τοῦ) » Γυρόω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Γυρίζω.

Γύρος. » Κύκλος. cercle. §. Περιφέρεια. circonférence. §. Γύρος (μεταφ. καὶ κοιν. » Τῷ κλήματι γύρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποππίλιος περιέγραψε, « Πλούτ.). tour.

§. τὸ τριγυρινὸν εἰκόνων κτλ. (τὸ Τουρκ. Περβάζι). » Στεφάνη, κορωνὶς (κυρ. τὸ ἐπάνω). bord, bordure, θ. châssis, cadre (κυρ. εἰκόνων). §. » Περίοδος (ἡ). tournée. ||. ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ, ἴδε Τροχός. ||.ὁ—τοῦ κοσκίνου, ἴδε Κοσκινόγυρος. §. (περιοχὴ κτιρίου). » Περίβολος. enceinte, θ. circuit, circonférence, enclos, ἴδε καὶ Αὐλόγυρος. §. (περίπατος πρὸς διασκέδασιν). » Δρόμος. tour. ||. ἂς ἔβγωμεν 'νὰ κάμωμεν δυὸ-τρεῖς γύρους εἰς τὸ φεγγάρι. » Ἐξίωμεν περιπατήσοντες (διαβαδίσοντες) μικρὸν πρὸς τὴν σελήνην. allons faire deux-trois tours de promenade au clair de la lune. ||. ἀκόμη 'δὲν εἴχαν κάμει δύο-τρεῖς γύρους. » Καὶ οὔπω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην (Πλάτ. Εὐθυδ.), ἴδε καὶ Περιδιάβασις.

Γυρτὸς, ἡ, όν. » Κυρτὸς (Ἡσυχ.), ἐπικαμπὴς, καμπύλος, τοξοειδὴς, δρεπανοειδὴς, συγκεκαμμένος. recourbé, plié, arqué. ||. τὰ κέρατά 'του εἶνε γυρτά. » Τὰ δὲ κέρατα ἔχει γαμψά, « Ἀρςτ.

Γύρω, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Τριγύρω.

Γυψέλι (τ' ὀσπίτι τῶν μελισσῶν), ἴδε Κυψέλι.

Γύψος (προφ. κοιν. Ὕψος), ὁρ. » Γύψος (ἡ), τίτανος (ἡ) (Λουκια.). plâtre, gypse.

Γωνιὰ (ὅπου ἀνάπτουν φωτιὰν, καὶ μα

γειρεύουν. Οἱ παλαιοὶ 'τὴν ἐθεοποιοῦσαν· οἱ Τοῦρκοι καὶ ἄλλα ἔθνη 'τὴν σέβονται καὶ τώρα ὡς ἱεράν). » Ἑστία, ἐσχάρα. foyer, âtre. §. (ἰδιαιτ. τὸ μέρος τῆς γωνιᾶς ἀπὸ τοῦ ὁποίου 'βγαίνει ὁ καπνός). » Καπνοδόκη(-δόχη). cheminée. §. (ἐργ. τεχτ., τὸ ἄλλ. Ἀλφάδι). » Γνώμων, κανὼν, ςάθμη. équerre, θ.

Δ.

Δ, δ, τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. τρέπεται εἰς Ζ· » Δορκάδι-ζαρκάδι (ἀπαραλλ. καθὼς καὶ οἱ παλ. ἔλεγον Ζορκὰς ἀντὶ Δορκάς). ||. εἰς Ν· » Δίδω,-δίνω, κτλ. ||. εἰς Τ (προηγουμένου τοῦ Ν)· » Δένδρον-δέντρον, ἔνδεκα-ἕντεκα, κτλ.

Δὰ (μορ. ἀναλογοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Δή. (ἐνίοτε μὲ τὸ) δῆτα (καὶ σπανιώτατα μὲ τὸ) δαί. (τὸ Γαλλ.) da (ἔχει κἄποιαν σχέσιν. ἰδοὺ τὰ παραδείγματα). ||. τοῦτο δὰ εἶνε 'που θυμόνει κάνείς. » Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητέν (Πλάτ. Γοργ.). « ||. φέρε δὰ τώρα καὶ τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον κατάλογον. » Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν ἐκεῖνον κατάλογον (Δημοσθ.). « ||. αὐτὰ δὰ τὰ συνειθισμένα. » Ταῦτα δὴ τὰ συνήθη. ||. ἂς εἶναι δά. » Εἶεν δή. ||. κοιμᾶσαι; ὄχι δὰ, λέγει. » Καθεύδεις; οὐ δῆτα, ἔφη (Πλάτ. Συμπ.) « ||. ὄχι δὰ (μὲ τρόπον δυσαρεσκείας)! » Μὴ δῆτα. nenni da, mais non donc. ||. ναὶ δά! ὄχι δὰ (μὲ τρόπον εἰρωνικῆς ἀπορίας)! » Μὴ λέγε· des chansons! vous plaisantez! oui da!.

Δάγκαμα, Δαγκαματιὰ ||. » Δῆγμα, δῆξις. coup de dent, morsure, θ.

Δαγκανιάρης, α, ικον. » Δήκτης, δηκτικός. mordant. §. hargneux (κυρ. σκυλί)

Δαγκάνω (προφ. καὶ Δακόνω καὶ Δαγκόνω, καὶ εἶνε, λέγει ὁ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Ε. 84], πρωτότυπον ὁριςικὸν τοῦ ὑποτακτικοῦ Δάκω, καθὼς καὶ τὸ Μανθάνω τοῦ Μάθω καὶ τὸ Ἐρυγγάνω τοῦ Ἐρύγω, κτλ.), ῥ. μετ. » Δάκνω. mordre, donner un coup de dent. ||. δάγκασαν τὰ χείλιά 'τους, (φρσ. λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀπ' ὅσους, θυμόνοντες, μετανοοῦντες, ἢ ἄλλως παθαινόμενοι τὴν ψυχὴν, δαγκάνουν τῷ ὄντι [καθὼς λέγει καὶ ὁ Πλούτ. ἐν τῷ περὶ ἀοργησ.] τὰ χείλη 'των ἢ τὰ δάκτυλά 'των. Ὁ Ὅμηρος [Ὀδ. Α'.] εἶπε τὸ ἴδιον διὰ τοὺς μνηςῆρας τῆς Πηνελόπης:) » Πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φῦντες « (καὶ ὁ Τυρταῖος εἰς ἄλλην ἔννοιαν:) » Χεῖλος ὀδοῦσι δακών· « (ὅμοιον εἶνε καὶ τοῦ Εὐριπίδου τὸ) » Χείλεσι διδοὺς ὀδόντας (Βακχ. 620). « ||. (λέγομεν καὶ διὰ τὸν ἵππον:) ἐδάγκασε τὸ χαλινάρι. » Ἐνδακὼν δὲ τοὺς χαλινούς. il a pris la mors aux dents §. ἡ μέλισσα (ὁ σκορπιὸς κτλ.) 'τὸν δάγκασε (καταχρ. ἀντὶ: 'τὸν κέντρωσεν), ἴδε Κεντῶ. §. (μεταφορ. προξενῶ λύπην καὶ πόνον εἰς τὴν ψυχήν τινος μὲ λόγους ἐγγικτικούς), ἴδε Ἐγγίζω.

Δαγκασμένος, η, ον. » Δεδηγμένος. mordu. ||. δαγκασμένος ἀπὸ σκύλον, 'φεῖδι, κτλ. » Κυνόδηκτος, ὀφιόδηκτος, κτλ.

Δαδί. » Δᾴς-αδὸς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) δαΐς -ΐδος (ἡ). torche (de pin ou de sapin), θ.

Δαιμοναρηὰ, φ. (φαρμακ.), ἴδε Δύσκυαμος.

Δαίμονας. » Δαίμων-ονος (ὁ πονηρὸς), πνεῦμα (πονηρόν). démon, esprit malin, mauvais esprit, ἴδε καὶ Διάβολος.

Δαιμονίζω, ῥ. μετ., ἴδε Τρελλαίνω καὶ Σκάνω. ||. δαιμονίζομαι, ῥ. παθ. καὶ αὐτοπ. » Δαιμονάω (μεταγ.), πνεύματι πονηρῷ συνέχομαι, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλέομαι (Εὐαγγ.). être obsédé (possédé) par l'esprit malin. §. (μεταφορ.) δαιμονίσθηκε-ἀπ' τὸ κακό 'του, ἴδε Λυσσιάζω καὶ Σκάνω.

Δαιμόνιον. » Δαιμόνιον (οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζαν τὴν θεότητα γενικῶς καὶ τὰ διάφορα πνεύματα, εἴτε πονηρὰ, εἴτε ἀγαθὰ, ἰδιαιτέρως. Τοῦ Σωκράτους τὸ δαιμόνιον ἔχει κἄποιαν ἀναλογίαν μὲ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκαν ὕστερον οἱ μεταγενέστεροι, καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ χριστιανοὶ, εἰς τὴν λέξιν, ἡ ὁποία μόνον εἰς τὸν Λούκιον ἢ Ὄνον τοῦ Λουκιανοῦ ἀπαντᾶται μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν), ἴδε Δαίμονας. ||. ἔχει δαιμόνιον, ἴδε Δαιμονίζομαι. ||. 'τὸν πιάνει τὸ δαιμόνιον, ἴδε Πιάνω.

Δαιμονισμένος, η, ον. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ 'δὲν εἶχαν διόλου τὴν ἰδέαν· τοὺς προφήτας μάλιστα καὶ ἱερεῖς 'των, καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς ποιητὰς καὶ ἀοιδούς 'των, ὅταν 'τοὺς ἔπιανε τὸ δαιμόνιον τῆς προφητείας ἢ τῆς ποιήσεως, 'τοὺς ἐσέβοντο, ὡς θείους ἄνδρας, καὶ 'τοὺς ὠνόμαζαν ἑπομένως θεοφορήτους, θεολήπτους κτλ. Οἱ Τοῦρκοι κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουν πολὺ τοὺς ἀρχαίους). » Δαιμονῶν, δαιμονιζόμενος, δαιμονόληπτος, δαιμονιακὸς (μεταγ.), ἐνεργούμενος (ὀχλούμενος, ἐνοχλούμενος) ὑπὸ δαίμονος (ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου), δαιμονοφόρητος, (καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν παλαιῶν) νυμφόληπτος, κάτοχος, ἔνθους, ἐνθουσιῶν, κορυβαντιῶν. for-

cené, possédé, obsédé, énergumène, démoniaque, maniaque. ||. εἶνε δαιμονισμένος, ἴδε Δαιμονίζομαι.

Δακρύζω (τρέχουν ἀπὸ τὰ 'μμάτιά μου δάκρυα), ῥ. ἀμ. » Δακρύω. **verser des larmes, pleurer.** §. (χύνω τι καὶ [ἀμτβτ.] τρέχω ὡς δάκρυον): τὸ δένδρον (τὸ κλῆμα) δακρύζει. » Τῶν δένδρων ἔνια δακρύει τὸ κόμμι (Ἀῤῥ. Περίπλ.).«

Δάκρυον. » Δάκρυον καὶ Δάκρυ. **larme,** θ. **pleurs,** πλθ. ||. χύνω δάκρυα (ἢ) τρέχουν τὰ δάκρυά μου. »Δακρυῤῥοέω. **fondre en larmes. larmoyer.** §. δάκρυον (συνεκδ. τὸ διαυγὲς καὶ καθαρὸν ἢ λαγαρισμένον ὑγρὸν, ἑπομένως τὸ καθαρὸν ἢ ἀρσενικὸν λιβάνι), ἴδε Λιβάνι.

Δακρυσμένος, η, ον. »Δεδακρυμένος, ἔνδακρυς, δακρυῤῥοῶν. **éploré, tout en larmes.**

Δακτυλάκι. » Δακτύλιον, δακτυλίδιον (Ἀρστφ. Λυσ.), ἴδε καὶ Δάκτυλον.

Δακτυλήθρα. » Δακτυλήθρα. **dè, doigtier.**

Δακτυλιδάκι (τὸ). » Δακτυλίδιον (Ακ. ἐπιστ. Κρον.). **petite bague.**

Δακτυλίδι. »Δακτύλιος. **anneau, bague** (ὅταν ἔχῃ πέτραν), θ.

Δάκτυλον (προφ. κοιν. Δάχτυλο'). »Δάκτυλος. **doigt.** ||. τὸ μεγάλον ἢ τὸ πρῶτον. » Δάκτυλος (κυρ.) ὁ μέγας, ἀντίχειρ. **pouce** (τοῦ χεριοῦ), **orteil** (τοῦ ποδαριοῦ). ||. τὸ δεύτερον. » Λιχανὸς καὶ δεικτικός. **index.** ||. τὸ τρίτον. » Μέσος καὶ σφάκελος. **doigt du milieu.** ||. τὸ τέταρτον. » Παράμεσος καὶ ἐπιβάτης. **annulaire.** ||. τὸ πέμπτον (ἢ) τὸ μικρότερον. » Ὠτίτης, μύωψ (Νικ. Σμυρν.). **oriculaire.** ||. μετρῶ (λογαριάζω) μὲ τὰ δάκτυλα. »Ἐπὶ δακτύλων τίθημι (συμβάλλομαι) ἀπὸ χειρὸς λογίζομαι (»Λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, « Ἀρςφ.). ||. ἕνα δάκτυλο' τὸ χόνδρος. » Πάχος δὲ δακτυλιαῖος (δακτυλιαῖον). ||. τέσσερα δάκτυλα (εἶδος μέτρου). »Δοχμὴ, παλαιςὴ καὶ παλαιστὺς (ἡ), παλαιςὴς (ὁ), δῶρον (ποιητ. ὅθεν τὸ »Ἑκκαιδεκάδωρον). **palme,** θ. ||. ἦτον μεγαλήτερον ὀκτὼ δάκτυλα. » Μεῖζον ἦν δυεῖν δοχμαῖν (Ἀριστοφ.) «

Δαμάλα (ἡ μικρὴ ἀγελαδίτσα). »Δάμαλις καὶ Δαμάλη. **genisse,** θ. §. (μτφορ.), ἴδε Τζαμάλα.

Δαμαλάκι (τό). » Δαμάλιον, δαμαλείδιον. **petite genisse,** (ὑποκορ. τοῦ-

Δαμάλι (τὸ ἀμουνούχιςον βῶδι, ὁ Τουρκ. Μπουγάς). »Ταῦρος. **taureau. robin.** §. ἴδε Μουσχάρι.

Δαμασκηνηά, δ. »Κοκκυμηλέα καὶ Κοκκύμηλος (ἡ Δαμασκηνή. » Ἡ δαμασκηνὴ φυτεύεται τῇ βραβύλῳ ὁμοίως, « Γεωπον.). **prunier, damassier.**

Δαμάσκηνον (συγχέεται μὲ τὸ Βερύκοκκον· ὁ Κωδινὸς ἐν τῷ περὶ Ὀφφικ. Δ'. λέγει ὅτι τὸ βλατίον τοῦ σκαρανίκου τοῦ Πριμμικηρίου ἦν βερικοκκόχροον, καὶ ἐπιφέρει πρὸς ἑρμηνείαν: »ὥσπερ οὖν τὸ φαιόν ἐστι μέσον λευκοῦ καὶ μέλανος, οὕτω καὶ τοῦτο μέσον κοκκίνου καὶ λευκοῦ.« τοιοῦτον ὅμως χρῶμα 'δὲν ἔχει τὸ καΐσι, ἀλλὰ τὸ δαμάσκηνον), 'πωρ. »Κοκκύμηλον ἢ (μᾶλλον) Προῦμνον (τὸ Δαμασκηνὸν), (κυρ. ἡ Βαρδάσα, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ παράρτημα). **prune** θ. **damas.**

Δανείζω, ῥ. μετ. »Χράω, κιχράω(-ημι), δανείζω. **prêter.** ||. δανείζομαι, ῥ. μεσ. » Χράομαι, κιχράομαι καὶ κίχραμαι, δανείζομαι. **emprunter.** ||. τὰ δὲ καράβια 'που δανείσθηκ' ἀπὸ τὸν Ἀντώνιον. »Ἃς δ' ἐχρησάμην παρ' Ἀντωνίου ναῦς (Ἀππιαν.).«

Δανεικὸς, ή, όν. »Ὁ δανεισθεὶς, ὁ ἐν δανείου λόγῳ. **emprunté.** ||. δανεικὰ ἄσπρα. » Δάνειον. **emprunt.**

Δάνεισμα. » Δανεισμὸς, δάνεισμα. **emprunt.**

Δανειστής. » Δανειστὴς, χρήστης. **créancier.**

Δαρμὸς (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχιος), ἴδε Δάρσιμον.

Δάρσιμον. »Μαστίγωσις (κυρ. μὲ τὸ καμτσίκι), αἰκισμός. **l'action de battre, flagellation, fustigation.**

Δασκάλα, ἴδε Δασκάλισσα.

Δασκαλεύω (ὁδηγῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κρυφίως καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ὁ Θουκυδίδης, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετεχειρίσθη τὸ) »Διδάσκαλος γίγνομαι (»Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, αἰσθόμενοι τὸν θροῦν τὸν ἐν Πελοποννήσῳ καθεστῶτα, καὶ τοὺς Κορινθίους διδασκάλους γενομένους, κτλ.« Θουκυδ...τὸ ὁποῖον παρακατιὼν ἑρμηνεύει διὰ τοῦ» Καὶ ἠτιῶντο τήν τε εἰσήγησιν τοῦ παντός.») **souffler, dicter à quelqu'un la conduite qu'il doit tenir (la reponse qu' il doit donner ect.),** ῥ. μετ. ἴδε Διαβάζω καὶ Μαθαίνω.

Δασκάλισσα. »Διδάσκαλος (ἡ). **maîtresse,** θ.

Δάσκαλος (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Διδάσκαλος, καθηγητὴς, καθηγεμών. **maître. instituteur.** ||. δάσκαλος τῶν κοινῶν λεγομένων γραμμάτων. » Γραμματιστὴς, γραμματοδιδάσκαλος, παιδαγωγός. **précepteur.**

Δάσος (τὸ Τουρ. ὀρμάνι, τὸ ὁποῖον ὁ μα-

καρίτης Γαζῆς ἐτυμολόγησεν ἀπὸ τὸ Ὀρειμάνιον! ! ! ἴδε τὰ Προλεγόμενα). »Δρυμών, δρυμὸς, ὕλη, λόχμη, νάπη καὶ νάπος (τὸ) (κυρ. τὸ λακκῶδες), ἄλσος (τὸ) (κυρ. ὅταν ἔχῃ καὶ νερὰ στεκάμενα), δάσος (τὸ) (μεταγ.). forêt, θ. bois.

Δαυκὶ (καὶ Λαυκὶ), φ. (τὸ Τουρκ. χαβοῦτσι καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον κασοῦρι). » Δαῦκος (ἡ), δαῦκος (τὸ ἥμερον), σταφυλῖνος, κέρας, λαῦκος τὸ καρωτὸν (Ἀθήν. Ἀπ' ἐδῶ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ.) carotte, θ. panais, pastenade. (Τὸ κόκκινον Δαυκὶ εἶνε ἴσως ἡ) » Φοινικὰς (ῥάφανος τῶν Εὐβοέων, κατὰ τὸν Ἡσύχιον), ἴδε Κοκκινογοῦλι.

Δαυλὶ, ἴδε Δαυλός.

Δαυλίτης, ἴδε Καπνιά (3).

Δαυλός. »Δαλὸς, (οἱ Λάκωνες, κατὰ τὸν Ἡσύχ. 'τὸ ἐπρόφεραν) δαβελὸς ἢ δαυελὸς, (οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς) δαυλὸς, θυμάλωψ. tison.

Δάφνη, δ. » Δάφνη. laurier.

*Δαφνοκερασηὰ, δ. »Δάφνη Ἀλεξάνδρεια ἢ Ἰδαία (ἴδε τὸν Διοσκορ.). laurier-cerise.

Δαφνοκούκκουτσον, κ. »Δαφνὶς (ἡ), δαφνόκοκκον (τὸ) καὶ δαφνόκοκκος (ὁ). baie de laurier, θ.

Δαφνόλαδον. » Δαφνέλαιον, δάφνινον ἔλαιον. huile de laurier, θ.

Δειλινὸν (τὸ Τουρκ. ἰκιντὶν καὶ κοινῶς κεντί). »Δείλη, δείλη ὀψία, βουλυτὸς, δειλινὸν (μεταγ.). après midi. ||. ἀρχίσαμεν 'να δίδωμεν, ξεχωριστὰ πᾶς ἕνας, τὰς ψήφους μας τὸ δειλινόν· ὥστε συνέπεσε 'να ἦνε πλειὰ σκοτάδι, ὅταν ἦλθεν ἡ 'δική μου ἀράδα. » Ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας· ὥςτε συνέβη, ἡνίκα τοὐμὸν ὄνομα ἐκάλει, τὸ σκότος ἤδη εἶναι (Δημοσθ.). « §. (συνεκδ. τὸ φαγεῖ, ὅ,που συνειθίζουν μερικοὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, τὸ Τουρκ. κεντιάτικον). »Δειλινὸν (ὠνομάζετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου), ἑσπέρισμα. le gouter.

Δείξιμον. » Δεῖξις, ἐμφάνισις. l'action de montrer (indiquer, etc).

Δεῖπνον. »Δεῖπνον καὶ Δεῖπνος (ὁ) (ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ξενοφῶν ὀνομάζουν εἰς πολλὰ μέρη τὸ πρωϊνὸν ἢ τὸ μεσημερινὸν καὶ ἁπλῶς κάθε φαγεῖ, καθότι τὸ βραδυνὸν ἐκυριολεκτεῖτο) δόρπον (ποιητ.). souper, soupé. ||. ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. » Δορπηστὸς (Ξενοφ.). ||. ἑτοιμάζω τὸ δεῖπνον. »Δειπνοποιέομαι.

Δειπνῶ, ῥ. ἀμ. »Δειπνέω (ὁ Ὅμηρος καὶ οἱ σύγχρονοί 'του 'τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Τρώγω), δεῖπνον αἱρέομαι, δειπνοποιέομαι. souper.

Δείχνω, ῥ. μετ. » Δεικνύω καὶ Δείκνυμι, ἐμφαίνω, ἀναφαίνω, διαδείκνυμι, σημαίνω, παρέχομαι, φαίνω, ἐμφανίζω. montrer, indiquer, marquer. ||. δείχνω μὲ τὸ δάκτυλον, » Δακτυλοδεικτέω. montrer au doigt. ||. δείχνω τὸν δρόμον. »Ἡγέομαί τινι τῆς ὁδοῦ, καθηγοῦμαί τινος τὴν ὁδὸν, σημαίνω (δείκνυμι) τὴν ὁδὸν (»Ὑμεῖς δὲ δείκνυτε τὰς ὁδούς· ἴστε γὰρ, « Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'), ὁδηγέω. conduire. ||. 'να 'μᾶς δείξῃ ἕνα δρόμον, ὅπου 'να 'μποροῦν 'να περιπατοῦν ζῶα, ἴδε Ἠμπορῶ. §. δείχνω (ἀντὶ τοῦ Διδάσκω τὸν τρόπον). »Ὑποδεικνύω (-υμι). enseigner, ἴδε καὶ Μαθαίνω. ||. 'να 'τὸν δείξω ἐγὼ ἐκεῖνον, (φρσ.)! » Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται. §. αὐτὸς ὁ καθρέπτης δείχνει τὸ πρόσωπον μεγάλον (ἄγριον, χλωμὸν κτλ). » Ἐπὶ τὸ μεῖζον (φοβερώτερον, χλωρότερον) ἢ κατὰ τὴν τοῦ προσώπου φύσιν τὸ κάτοπτρον παρέχεται τὴν ἔμφασιν. ||. τὸ νερὸν, ὅ,που εἶνε κοντὰ, 'τὸ δείχνει καλλήτερον. » Τὸ ὕδωρ παρεμφαινόμενον, σαφεστέραν ποιεῖ τὴν ἔμφασιν (Ἀριστοτ.). §. ῥ. οὐδ. (ἀντὶ τοῦ Φαίνομαι, Ὁμοιάζω): τὸ κρασὶ δείχνει 'σὰν 'να ἦνε ἀνακατωμένον μὲ ἄλλο. » Ἐμφαίνει γὰρ ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου. il a bien l'air, ἴδε καὶ Φαίνομαι.

Δέκα, ἀριθμ. » Δέκα. dix. ||. δέκα φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. δέκα φοραὶς τόσος, ἴδε Δεκάδιπλος. ||. εἰς δέκα 'μέραις ἦλθεν, ἴδε Ἡμέρα. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δέκα, ἴδε Αὐτός. ||. δέκα χρόνων. »Δεκαετὴς (ὁ καὶ ἡ), δεκαέτις (ἡ). ||. διὰ δέκα χρόνους. » Εἰς δεκαετίαν, μέχρι δεκαετίας. ||. δέκα χιλιάδες. »Μύριοι, μυριάς. ||. γραμμένα πρὸ δέκα χιλιάδων χρόνων. »Μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα, » Πλάτ. ||. μετὰ δέκα χιλιάδες χρόνια. » Εἰς μυριοστὸν ἔτος, » Ἀρστ. ||. δέκα μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι.

Δεκάδιπλος, η, ον. » Δεκαπλάσιος, δεκαπλασίων, δεκαπλοῦς. décuple.

Δεκαεννηὰ, ἀριθ. Ἐννεακαίδεκα, ἑνὸς δέοντες (ἑνὸς δέοντος) εἴκοσι. dix neuf. ||. δεκαεννηὰ χιλιάδες. »Μύριοι καὶ ἐνννακισχίλιοι.

Δεκαεπτὰ (προφ. κοιν. Δεκαφτὰ), ἀριθμ. » Ἑπτακαίδεκα. dix sept. ||. δεκαεπτὰ χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ἑπτακισχίλιοι.

Δεκανίκι (ἀπὸ τοῦ) » Δεκανίκιον καὶ Δικανίκιον (κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν κριτῶν καὶ Δεκανῶν [δεσμοφυλάκων] εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς). » Βάκτρον, βακτηρία (ὁ Ἐτυμολ. λέγει ὅτι ἡ τῶν δικαστῶν ὠνομάζετο καὶ) ὀρθὴ (πρὸς διαφορὰν τῆς τῶν χωρικῶν καὶ ἰδιωτῶν, ἡ ὁποία ἐλέγετο, κα-

θῶς καὶ ἦτον) καμπύλη, σκήπων σκίπων καὶ σκίμπων, ῥάβδος (ἡ). **bâton.**

Δεκάξη (ἀντὶ Δεκαέξη), ἀριθμ. »Ἑκκαίδεκα. **seize.** ||. δεκάξη χιλιάδες. »Μύριοι καὶ ἑξακισχίλιοι.

Δεκαοκτὼ (προφ. κοιν. Δεκοχτὼ), ἀριθμ. » Ὀκτωκαίδεκα. » Δυοῖν δεούσας (δέοντα) εἴκοσι (Θκ.) «. **dix huit.** ||. δεκαοκτὼ χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ὀκτακισχίλιοι.

Δεκαπέντε, ἀριθ. »Πεντεκαίδεκα. **quinze.** ||. δεκαπέντε χιλιάδες. » Μύριοι καὶ πεντακισχίλιοι, (ἢ) » Πεντακισχίλιοι καὶ μύριοι, « Λκ.

Δεκάρι (εἶδος μονέδας). » Δεκάχαλκον. δηνάριον. **dénier, monnaie de dix sous.**

§. τὸ δεκάρι τῶν χαρτιῶν. » *Δεκάσημον (κατ' αὐτὴν τὴν ἀναλογίαν ἠμποροῦμεν, νομίζω, ἂν ἦν' ἀνάγκη, 'να ὀνομάσωμεν καὶ τὰ ἄλλα εἴδη τῶν παιγνιοχάρτων). **le dix.**

Δεκαριὰ (ἡ). » Δεκάς. **dizaine,** θ.

Δεκατέσσερης, α. (ἀντὶ) » Δεκατέσσαρες καὶ Τεσσαρεσκαίδεκα (οἱ καὶ αἱ), δεκατέσσαρα (τὰ). **quatorze.** ||. δεκατέσσερης χιλιάδες. » Μύριοι καὶ τετρακισχίλιοι.

Δεκατιὰ (ἡ), ἴδε Δέκατον.

Δεκατίζω, ῥ. μετ. » Δεκατόω(-εύω), ἀποδεκατόω(-εύω), τὴν δεκάτην ἐκλέγομαι (εἰσπράττομαι), δεκατηλογέω. **relever la dîme, dîmer.** §. **décimer.**

Δεκάτισμα. »Ἀποδεκάτωσις(-ευσις), δεκάτευσις, δεκατεία, δεκατηλογία. **décimation.**

Δέκατον. »Δεκάτη, ἐπιδέκατον. **dîme,**θ.

Δεκατρεῖς, ία. » Τρισκαίδεκα. **treize.** ||. δεκατρεῖς χιλιάδες. » Μύριοι καὶ τρισχίλιοι. ||. δεκατρία τάλαντα. » Τριακαίδεκα τάλαντα.

Δεκοχτοῦρα, π. (πιθανώτατον καὶ προσφυέστατον μ' ἐφάνη τὸ ἀδιόριστον εἰσέτι ἐπίθετον) *Ὀλολυγὼν, τρυγὼν (ἡ κατοικίδιος). **tourterelle (des villes),** θ.

Δελφινάκι (τὸ). » Δελφινίσκος. **petit dauphin,** (ὑποκορ. τοῦ-

Δέλφινας (ὁ) }, 'ψ. » Δελφὶς καὶ δελφὶν
Δελφίνι (τὸ) } -ῖνος. **dauphin,** ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Δέμα (κυρ. ἐκεῖνο 'που φοροῦν οἱ σπασμένοι). » *Στήριγξ-ιγγος, * ὑπόδεσμος. **brayer, bandage, suspensoire.**

Δεματάκι.»Δεσμὶς, δεμάτιον (Ἱππιατρ.), δεσμίδιον, δεσμίον. **petit faisceau (bouquet).**

Δεμάτι (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Δ'. 18, 'τὸ γράφει Δεσμάτιον). » Δέσμη, φάκελλος(-ελος). **faisceau, botte** (κυρ. τῶν ἀσταχύων), θ. **trousse,** θ. ||. δεμάτι λουλούδια (τὸ Ἰταλ. μπουκέττο). »Δεσμὶς ἀνθέων, *ἀνθοδέσμη. *ἀνθοφόδη. **bouquet.** ||. δεμάτι στάχυα, ἴδε Χερόβολον. ||. δεμάτι ξύλα (φρύγανα, δαδὶ, κτλ.), ἴδε Φάκλα.

Δεματιάζω (κυρ. χεροβολιάζω τὰ στάχυα τοῦ σιταριοῦ, κριθαριοῦ, κτλ.). »Ἀμαλλεύω, δραχμεύω, δραγματεύω. **botteler, enjaveler, engerber, fagoter** (κυρ. ξύλα διὰ καύσιμον).

Δεμάτιασμα. »Δραγμάτευσις, δραγματεία. **bottelage.**

Δεματικόν, ἴδε Καλαμόσχοινον.

Δεματολόγος. » Ἀμαλλοδέτης, ἀμαλλοδετήρ. **botteleur, javeleur.**

'Δὲν, μόρ. (ἀρν.), (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Οὐδὲν (» Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. » Τῶν ὑπηνεμίων ᾠῶν, ὑποτιθεμένων τῇ ὄρνιθι, οὐδὲν παχύνεται τὸ ὑγρόν. « Ἀριστοτ. Ζ. ΞΓ' 2. »Ἐγὼ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. « Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. » Οὐδὲν μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, παύομαι, ἔφη, λέγειν μελετῶν, « Ὁ αὐτ. Οἰκον. Ἀπαράλλακτα ἐγράφετο, ἐὰν καὶ 'δὲν ἐπροφέρετο ἴσως, καὶ πρὸ 300 ἐτῶν: » Οὐδὲν τὸ καταδέχομαι 'να γράφω πλαστὰ λόγια, » Καὶ οὐδὲν καιρὸς τῆς καύχησις, ἀμένε μυριολόγια,« Ἐμμαν. Γεωργιλᾶς: Τὸ θανατικὸν τῆς Ῥόδου «). »Οὐ (πρὸ συμφώνου),οὐκ(πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου),οὐχ (πρὸ φωνήεντος δασυνομένου), οὐ μὴ, μή. **ne, non-pas.** ||. 'δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε, καὶ 'να 'τὸν φέρῃς μέσα; » Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξεις; ||. 'δὲν εἶνε καιρὸς διὰ κάθισμα. » Οὐχ ἕδρας ἀκμὴ (Σοφοκλ.). ||. 'δὲν 'μπορῶ 'να μὴ γελάσω. » Οὔ τι δύναμαι μὴ οὐ γελᾶν. ||. διατί 'δὲν δίδεις ἐπίσης μερτικὸν εἰς ὅλους; » Τί μὴ πᾶσιν ἁπλῶς μεταδίδως; ||. 'δὲν ἔπρεπεν ὅμως. » Χρὴν δὲ οὐχὶ (Συνεσ.). ||. κανεὶς 'δὲν θὰ μὲ ἀναιρέσῃ πῶς 'δὲν σημαίνει παραπολύ. » Οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε μὴ οὐχὶ τὸ πᾶν διαφέρειν.

Δενδράκι. » Θάμνος, δενδρίον. **arbrisseau.**

Δενδρικὰ (τὰ), (οὐδ. πληθ. τὰ διάφορα δένδρα ἑνὸς κτήματος, ὁ Θεόφρ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπιθετικῶς): » Ἔνια προτερεῖ τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθορὰν (Θφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ', Β').

Δενδρογαλειὰ(-ηὰ, -ιὰ), (εἶδος 'φειδιοῦ. ἴσως ὁ) »Δρυῖνας δρυῖνος καὶ χέλυδρος (τοῦ Νικάνδρ. καὶ Διοσκορ.). **dryin (espèce de serpent)**

Δενδρόϊα (ἡ Ἰταλ. βιόλα), ἀνθ. » *Δεν-

δρόϊον. giroflée, θ. violier (κυρ. ἡ κίτρινη, ἡ ὁποία λέγεται ἀκόμη καὶ Αἶγα ἢ Αἶγγα). Λευκόϊον (ἡ ἄσπρη). giroflée de Mahon.

Δενδρολίβανον, φ. » Λιβανωτίς. romarin.

Δενδρομολόχα, φ. » Δενδρομαλάχη, ἀλθαία. mauve des jardins, θ.

Δένδρον (προφ. κοιν. Δέντρον). » Δένδρον. arbre. §. (ἰδιαιτ. ἡ Βαλανιδηά), ἴδε τὴν λέξιν. §. δένδρον τῆς ὑπομονῆς (εἶδος φυτοῦ ἢ δένδρου φοινικογενοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου στάζει τὸ ἰατρικὸν Σαρὶ-σάμπρι). » Ἀλόη. aloès.

Δενδρότοπος. » Δενδρών. lieu planté d'arbres.

Δενδρουλάκι. » Δενδρύφιον, δενδρύδιον, *δενδρύλλιον. arbuste, sous-arbrisseau.

Δενδρόφειδον (τὸ) καὶ Δενδροφεῖδα (ἡ), ἴδε Δενδρογαλειά.

Δένω (εἰς τοὺς Βυζαντ. γράφεται καὶ Δέννω: » Φέρουσι σχοινία καὶ δέννουσιν αὐτὸ μετὰ ἀσφαλείας, « Βίος τοῦ ἁγ. Παχωμ.), ῥ. μετ. » Δέω, δεσμεύω (-έω). lier, attacher. ||. δένω μαζῆ. » Συνδέω. ||. δένω βιβλίον. »* Δελτοῤῥαφέω. relier. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'τὸ δένει, ἴδε Βιβλιοδέτης. ||. δένω κόμπον, ἴδε Κομποδένω. ||. δένω (διὰ μαγείας, τὸ ἄλλως Ἀμποδένω, κυρ. νεογάμους). » Καταδέω (» Καταδεδέσθαι, ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις, « Ἁρποκρατ. » Δεσμεύειν γάρ φασιν αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρὸς κατοχήν τινας παρ' αὐταῖς καταμαγεύσωσι, « Σχολ. Θεοκρ.). nouer l'aiguillette, ἴδε καὶ Λύνω καὶ παρβλ. Ἀμποδένω. ||. ἔδεσαν μερικὰ καράβια, καὶ 'τὰ τραβοῦσαν ἄδεια κατόπι' 'τους. » Τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι, εἷλκον κενὰς (Θουκ.). « ||. δένω πληγὴν ('μμάτια, κτλ.). » Ἐπιδέω. bander. ||. εἶχαν δεμέναις τῆς πληγαίς 'τους. » Ἐπιδεδεμένους τὰ τραύματα. ||. εἶχαν δεμένα, ἕνας τὸ ποδι 'του, καὶ ἄλλος τὸ χέρι 'του. » Ἐπιδεδεμένους τὸν μέν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα, « Ξεν. §. δένω δακτυλίδι, κτλ. » Χρυσῷ ἐνδέω, κρικόω, σφηκόω, σφηνόω. enchasser, monter ou faire monter. ||. τὸν ἐχάρισ' ἓν ἀκριβὸ' σμαράγδι δεμένο' μὲ μάλαμα. » Ἐδωρεῖτο χρυσένδετον σμάραγδον τῶν πολυτελῶν. §. ῥ. ἀμ. τὸ μέλι (ἡ ζάχαρι κτλ.) ἔδεσε (ἔπηξε δηλ., καθὼς καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς λέγει: » Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμφωσε καὶ ἔδησε, «). » Ἐπάγη, συνεπάγη. lier, prendre. ||. τὰ 'πωρικὰ 'δὲν ἔδεσαν ἀκόμη. » Οὔπω πῆξιν ἔλαβε. nouer, se nouer.

Δεξιὰ (ἴσ. ὀρθότ.) Δεξιᾷ (ἐλλ. χειρὶ, καθὼς τὸ ἔχει καὶ ὁ Διόδωρ. ΙΓ'. 110. » Ἐν μὲν τάγμα ποιήσας τῶν Σικελ., οἷς προσέταξεν, ἀριστερᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας πορεύεσθαι, τὸ δ' ἕτερον τάγμα ἐκέλευσε, δεξιᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας, ἐπείγεσθαι παρ' αὐτὸν τὸν αἰγιαλὸν, «), ἐπίῤ. » Ἐπὶ δεξιὰ, ἐκ δεξιῶν, ἐν δεξιᾷ, ἐκ δεξιᾶς (Ἀριστοφ.), δεξιῶς, (Οἱ στρατιῶται μετεχειρίζοντο τὸ) ἐπὶ δόρυ, (καθὼς καὶ τὸ Ἐπ' ἀσπίδα, διὰ τὰ ἀριστερά). à droite. ||. ἔχοντες δεξιὰ τοὺς πελταστὰς καὶ ἀριστερὰ τοὺς τοξότας, ἴδε Ἀριστερά. §. (μεταφορ.), τὰ πράγματα 'τὸν ἦλθαν δεξιὰ, (φρσ.). » Δεξιᾷ τύχῃ χρησάμενος (Σουΐδ.)· » Τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς προχωρησάντων (Ἡρόδ.)· » Τὰ παρὰ τῆς τύχης κατὰ λόγον (γνώμην) ἀπήντησε. ||. εἰ δέ κε ἔλθουν τὰ πράγματα δεξιά. » Εὖ δὲ παρασχὸν (Θουκ.). «

Δέξιμον (τὸ). » Δέξις, δοχὴ, ὑποδοχή. l'action de recevoir.

Δεξὺς, ειὰ, ύ. » Δεξιός. droit. ||. τὸ δεξὺ χέρι. » Ἡ δεξιὰ (ἐλλειπτ. τοῦ χείρ). ||. τὸν ἔχω δεξὺ χέρι, (φρσ. τῆς ὁποίας τὴν χρῆσιν ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος εἰς τὰ Ὀνειροκρ. 44. » Ἡ δεξιὰ χεὶρ σημαίνει υἱὸν, πατέρα, φίλον καὶ ἄλλον, ὃν ἐν τῇ συνηθείᾳ καταχρώμενοι λέγομεν· » Ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐστι τοῦ ἰδόντος, «).

Δέρμα (τὸ ἄλλ. Πετσὶ ἢ Τομάρι). » Δορὰ, δέρμα, δέῤῥις (ἡ), δέρας (τὸ), σκύτος (τὸ), βύρσα (κυρ. τοῦ βωδιοῦ), διφθέρα (κυρ. τὸ ἐργασμένον). peau, θ. ||. τὸ—τῆς ἀλεποῦς. » Ἀλωπεκῆ. ||. τὸ—τοῦ βουβαλιοῦ, ἴδε Βουβαλιά. ||. τὸ—τοῦ βωδιοῦ. » Βοέη καὶ (ποιητ.) Βοείη, βύρσα. ||. τὸ—τοῦ 'γιδιοῦ. » Αἰγὶς, αἰγῆ. ||. τὸ—τοῦ λεονταριοῦ. » Λεοντῆ. ||. τὸ—τῆς παρδάλεως. » Παρδαλῆ. ||. τὸ—τοῦ προβάτου, ἴδε Προβηά. ||. τὸ—τοῦ χοίρου » Φορκὴ (Ἱπποκρ). couenne, θ.

Δέρνω, ῥ. μετ. » Πληγὰς ἐντείνω (ἐντρίβω, ἐμβάλλω), αἰκίζομαι, μαστίζω καὶ μαστιγόω (κυρ. μὲ καμτσίκι), δέρω (Γραφ.). battre, ἴδε καὶ Στουμπανίζω.

Δέσι' (ἀντὶ) » Δέσις (φράχτης, ποταμοῦ), ἴδε Κλειδί.

Δέσιμον (ἡ πρᾶξις). » Δέσις, σύνδεσις. l'action de lier (attacher), bandage, ligature, θ. ||. δέσιμον πληγῆς κτλ. » Ἐπίδεσις. bandage. ||. τὸ δέσιμον τοῦ ὀμφαλοῦ. » Ἡ τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπόδεσις, « (Ἀρςτέλ.) §. δέσιμον δακτυλιδιοῦ κτλ. » Δέσις (» Ἐν δέσει χρυσίου ἔργον λιθουργοῦ, « Σοφ. Σειράχ. 45, 13), ἔνδεσις. monture, θ. §. (τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν). » Δεσμὸς,

σύνδἐσμος. **lien, attache, θ. ligament.** ||. δέσιμον τοῦ κεφαλιοῦ (τὸ Τουρκ. κασμπαστὶ ἢ μπαγλαμᾶς). » Διάδημα, μίτρα. **bandeau**, ἴδε καὶ Φακιόλι.

Δεύτερα, ἐπ. » Δεύτερον, δεύτερα, τὸ δεύτερον, ἐκ δευτέρου (μεταγ.). **une seconde fois, pour la deuxiéme (seconde) fois, en second lieu, de nouveau.** ||. δεύτερα 'τὸν ἐρώτησε. »Καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτις (Ὅμ.). ||. ὅταν ἦλθε δεύτερα 'σ τὴν Σικελίαν. » Ὅτε τὸ δεύτερον εἰς Σικελίαν ἧκεν.

Δευτερόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ Γραφ.). » Δευτερόω. **redoubler, réïterer, recommencer.**

Δεύτερος, η, ον. » Δεύτερος. **second, deuxième.** ||.τὴν δεύτερην φορὰν, ἴδε Δεύτερα. ||. τὴν δεύτερην ἡμέραν, ἴδε Ἡμέρα. ||. τὸν δεύτερον χρόνον, ἴδε Χρόνος.

Δέχομαι, ῥ. ἀποθ. » Δέχομαι, προσίεμαι, παραδέχομαι. **recevoir, accepter, aggréer.** ||. δέχομαι 'ς τὸ 'σπίτι μου (ἵνα φιλεύσω, περιποιηθῶ τινα). »Δέχεσθαι δόμοις (Ἀπολλών.), ὑποδέχομαι, στέγης μεταδίδωμι, δεξιόομαι. **accueillir, recevoir chez soi.** §. (ἐϐγαίνω,'πηγαίνω εἰς προϋπάντησιν), ἴδε Προϋπαντῶ.

Διὰ (προφ. κοιν. Γιὰ), πρόθ. (συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν), » Ἐν, (τὴν) εἰς, (τὴν) πρὸς, (τὴν) κατὰ, (τὴν) διὰ, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ, (τὴν) περὶ, (τὴν) ὑπὲρ, κτλ. (καὶ μὲ τὰ μόρια) ἕνεκα, ἕνεκεν, ὥστε, ὡς, χάριν, κτλ. **de, pour, afin de, afin que, au sujet de, concernant, touchant, sur,** (καὶ σημαίνει, 1ο. Αἰτίαν ποιητικὴν ἢ τελικήν). ||. περίφημος διὰ τὴν σοφίαν 'του. » Πολὺς ἐν λόγοις (ἐπὶ σοφίᾳ). ||. 'ξακουσμένος διὰ τὰ παιδιά 'του. » Πολὺς ἐν τέκνοις. ||. διὰ τὴν συγγένειάν 'τους. » Κατὰ τὸ οἰκεῖον. ||. διὰ τὴν ἔχθραν 'που εἶχαν μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους. » Κατά τε τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων (Ἡροδ.).« ||. διὰ τ' ἄσπρα γίνονται ὅλα τὰ πράγματα. »Διὰ τὰ χρήματα πάντα γίνεται. ||.διὰ ποιαὶς εὐεργεσίαις θέλει 'να στεφανώσῃ τὸν Δημοσθένην; » Διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ Δημοσθένη στεφανῶσαι; ||. ἐχάθηκαν, ὄχι τόσον δι' ἄλλην αἰτίαν, εἰμὴ διότι ἔκαμαν τέτοια καμώματα. » Παρ' οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπολώλασι. ||. ἐπαινεῖται διὰ τὴν δικαιοσύνην 'του. » Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται. ||. διὰ τὴν ἀρετήν 'του καὶ τὴν καλοσύνην 'του. » Ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδραγαθίας. ||. καὶ ὕστερα μ' ἐρωτᾷς διὰ ποίαν ἀρετὴν θέλω 'να τιμηθῶ; »Εἶτα μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι; ||. ἐπειδὴ ἐγὼ 'δὲν ἠξεύρω, μὰ τὸν θεὸν, διατί. »Ὡς ἐγὼ, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. ||. ἂν θὰ πληρόνω ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς πεθαμένους, πρόκοψα. » Ὀναίμην, νὴ Δία, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. ||. αὐτὸ εἶνε διὰ καλόν μου (ἢ) διὰ τὸ καλόν μου. '» Πρὸς ἀγαθοῦ μοι τοῦτο. ||. (σὲ συμϐουλεύω) διὰ τὸ καλόν σου. » Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ (Ξενοφ.). ||. τὸ ὁποῖον ἦτον μάλιστα καὶ ἔπαινος μέγας διὰ σᾶς. » Ὃ καὶ μέγιστον ἦν καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον. ||. 'τοῦ ζήτησεν ἄσπρα διὰ δυὸ χιλιάδαις ἀνθρώπους. » Ἠτήσατο αὐτὸν χρήματα εἰς δισχιλίους ἄνδρας. ||. δός μοι τὸ 'ξινάρι· διότι 'πηγαίνω διὰ ξύλα. » Σμινύην μοι δός· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα, « Ἀρςφ. ||. 'πῆγα 'σ τὴν Αἴγυπτον διὰ 'να ἰδῶ τοὺς καταῤῥάκτας τοῦ Νείλου. » Ἦλθον εἰς Αἴγυπτον καθ' ἱστορίαν τῶν καταῤῥακτῶν τοῦ Νείλου (ἢ) τοὺς καταδούπους ἱστορήσων τοῦ Νείλου. ||. ἂν θέλῃς μιὰν λέξιν διὰ ὅλα. » Εἴ περ ἕν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων. ||. ἡ λέξις ζῶον λέγεται καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ τὸ ἄλογον. » Κατ' ἀνθρώπου καὶ ἵππου τὸ ζῶον λέγεται. ||. ὑποσχέθηκε 'να 'τὸ κάμῃ διὰ τριακόσιαις δραχμαίς. » Ἐπὶ τριακοσίαις ὑπέστη ποιήσειν δραχμαῖς. ||. φοϐᾶται ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν γυναῖκά 'του καὶ δι' ὅλα 'του τὰ παιδιὰ, μήπως σκλαϐωθοῦν. » Οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ περὶ γυναικὸς καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοϐεῖται (Ξενοφ.). « ||. φοϐοῦμαι διὰ τὸν Μενέλαον. » Δέδοικα περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. ||. ἀνέϐηκε 'σ τὸ κάστρον διὰ 'να θυσιάσῃ. » Ἀνέϐαινεν εἰς ἄστυ θύσων. ||. διὰ 'να γένουν χονδραὶς ἡ φακαίς. » Τοὺς φακοὺς, ὥστε ἀδροὺς γίνεσθαι, « (Θεόφρ. Φυτ. Β'). ||. ὁ καθένας μας 'δὲν ἐγεννήθηκε μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του. » Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ ἑαυτῷ μόνῳ γέγονε. ||. τὸν χειμῶνα 'δὲν εἶνε διὰ ταξεῖδι. »Χειμῶνος οὐ πλεύσιμα. ||. 'δὲν εἶνε διὰ ζωήν. » Οὐ βιώσιμον· » Ἀϐίωτον. ||. ξύλα διὰ πούλημα, διὰ καύσιμον, διὰ καράϐια, κτλ. » Ὕλην πράσιμον, καύσιμον, ναυπηγήσιμον, κτλ. ||. τὸ ἔδωσε διὰ τρία λιανὰ (διὰ ἕνα ὀλίγον, διὰ τίποτε). » Τριῶν χαλκῶν (μικροῦ τινος, τοῦ μηδενὸς) ἀπέδοτο. ||. (εἰς τὰς φρσ. ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἡ πρόθ. ἐλλείπει, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἀρχ.) προτοῦ κἀνεὶς 'δὲν ἤθελεν ἀγοράσῃ δρεπάνι μήτε ἕνα λιανόν· τώρα ὅμως 'τὰ πωλῶ πενῆντα δραχμάς. » Προτοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύϐου· νυνὶ δὲ πεντήκοντα

δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ, « (Ἀρςφ.). || . διὰ 'να 'πῶ μὲ 'λίγα λόγια. » Ὡς συνελόντι φάναι. || . διατί (ἤ) διὰ τί (προφ. κοιν. Γιατί); σύνδ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.). » Τί; τί δῆτα; τί δήποτε; τοῦ χάριν; ἀνθ' ὅτου; ἵνα τί; ἐφ' ᾧ; τί ὅ,τι; ὅτι τί (Λουκιαν. Καταπλ.); πρὸς τί; τίνος ἕνεκα (χάριν); ὅτου χάριν; pourquoi? que? ἴδε καὶ Ἐπειδή. || . διατί με 'τὰ 'ρωτᾷς αὐτά; »Πρὸς τί με ταῦτ' ἐρωτᾷς; || . καὶ διατί τάχα 'τὸ πολυεξέταζεν αὐτό; » Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; || . διατί ὄχι; » Πῶς γὰρ οὔ; Τί μήν (Πλάτ.); pourquoi non? pourquoi pas? || . διὰ τοῦτο. « Τούτου χάριν, πρὸς δὴ τοῦτο, παρὰ τοῦτο. c'est pour cela que, ἴδε καὶ Λοιπόν. || . δι' αὐτὸ λοιπόν. » Ταῦτ' ἄρα, ταύτῃ τοι. || . τώρα σᾶς λέγω διατί 'δὲν φαίνονται. »Λέγω δὲ ὑμῖν διότι ἀφανίζουσιν. || . ὅτι σκοτίζεται τὸ φεγγάρι 'το 'ξεύρομεν ὅλοι· τὸ διατί ὅμως, 'τὸ 'ξεύρουν μόνον οἱ προκομμένοι. » Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη πάντες ἴσμεν· διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι. §. (2^{0}. Τρόπον, ἢ αἰτίαν ὀργανικήν): διὰ μέσου μου (σου, 'του, 'της, 'μας, κτλ.). » Δι' ἐμοῦ. par mon entremise.

§. (3^{0}. Διάστημα χρονικόν): 'τὸ ἐνοίκιασε διὰ δέκα χρόνια. » Ἀπεμίσθωσεν ἐπὶ δέκα ἔτη (Θκδ. Γ', 68)· »Εἰς δεκαετίαν ἐμισθώσατο. || . διὰ πάντα. »Διὰ παντὸς, ἐσαεί. pour toujours. §. (4^{0} Τοπικὸν διάστημα): διὰ ξηρᾶς, διὰ θαλάσσης. » Κατὰ γῆν, κατὰ θάλασσαν. §.(5^{0} ὅρκον): διὰ ὄνομα (δι' ἀγάπην) θεοῦ. » Πρὸς θεοῦ. pour l'amour de Dieu. || (κακῶς καὶ ἐξ ἡμιμαθῶν διορθώσεως, ἤ, καθὼς λέγει ὁ Εὐστάθιος, ὑπὸ τῆς χυδαίας λογιότητος προτίθεται τοῦ 'Να, διότι τῶν χυδ. τὸ Γιανά, 'δὲν εἶνε Διὰ 'να, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀρχ. Ἵνα, μὲ τὴν, ὀρθότατα διατηρηθεῖσαν καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς λέξεις, δασύτητα τοῦ Γ, Γίνα καὶ ἔπειτα κατὰ παραφθορὰν Γιάνα, Γιανά).

Διαβάζω (βιβλίον, γράμμα, κτλ.), ῥ. μετ. » Ἀναγινώ(γνώ)σκω, ἀνα(ἐπι)λέγομαι τὴν ἐπιστολὴν (τὰ γεγραμμένα κτλ.), ἐντυγχάνω τοῖς γεγραμμένοις. lire, ἴδε καὶ Περνῶ. §. διαβάζω παιδιὰ ('τὰ παραδίδω, 'τὰ μανθάνω δηλ. γράμματα). » Διδάσκω. enseigner. §. (μεταφ. προδιαθέτω τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, τὸ ὁποῖον καὶ Κατηχῶ καὶ Ψάλλω λέγομεν, ὄχι πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου τό: » Ὁ δὲ, ἀναγνωσθεὶς [μεταπεισθεὶς δηλ.] ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔργον οὐχ' ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρὶ, «). »Ὑποβάλλω, προδιατίθημι(-εμαι). suggérer, souffler. §. ῥ. ἀμ. (ἀκούω, παραδίδομαι μαθήματα, εἶμαι μαθητής τινος). »Ἀκούω, διακούω, παραβάλλω, σχολάζω, μαθητεύω (-ομαι) (μεταγ.). étudier, prendre des leçons, être disciple. || .(ὁ Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος) ἐδιάβασε, καθὼς λέγουν, εἰς τὸν Ἀναξίμανδρον. » Ἀναξιμάνδρου ἀκοῦσαι λέγεται. || . λέγουν ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἐδιάβασεν εἰς τὸν Ἀναξαγόραν. » Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φασιν. || .εἶχε διαβάσει 'ς τὸν Πλάτωνα. » Πλάτωνι ἐσχόλακε. || . ὅταν ἐδιάβαζα εἰς τὰς Ἀθήνας. » Ὅτε παρέβαλλον Ἀθήναζε.

Διαβαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Περνῶ.

Διάβασμα. »Ἀνάγνωσις. lecture, θ. || . θέλεις διάβασμα, κακόμοιρε (τρελάθηκες δηλ.), (φρσ.)! ἴδε Σκάρφη.

Διαβασμένος (ὁ ἄλλ. Γραμματισμένος), η, ον, ἴδε Προκομμένος.

Διαβαστής. » Ἀναγνώστης (Πλούτ. Ἀλεξ.). lecteur.

Διαβάτης. » Παραπορευόμενος, παριὼν, ὁδοιπόρος, ὁδίτης. passant, voyageur, passager.

Διαβολεμμένος (εἰς τὸν Ἀριστοφάνην εὑρίσκεται μὲ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν τὸ Διάβολος: » Ἐπρίατο δοῦλον... πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα,«), η, ον, ἴδε Πονηρὸς καὶ Πνευματώδης.

Διαβολιά, ἴδε Πονηριὰ καὶ Ψευτιά.

Διάβολος. » Διάβολος (μεταγ.), πνεῦμα σκότους, πνεῦμα πονηρὸν (ἀκάθαρτον), ἐχθρὸς, πονηρὸς, ἄρχων τοῦ σκότους. diable. diantre (οἰκ.), ἴδε καὶ Δαίμονας. || . 'ς τὸ' διάβολο' (ἐλλειπτ. τοῦ, Ἂς 'πάγῃ)! » Βάλλ' ἐς κόρακας (φθόρον, ὄλεθρον). || . 'νὰ 'τὸν 'πάρῃ ὁ διάβολος, (φρσ. καταρ.)! »Κακὸν κακῶς οἱ θεοὶ ἀπολέσειαν! que le diable l'emporte! || . καὶ σὺ πῶς τὄβλεπες; 'ποῦ 'να σὲ 'πάρ' ὁ διάβολος! » Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε; || . τί διάβολον ἔπαθες; ἴδε 'Παίρνω.

Διαβολόψειρα, ἔντ. »Ἄκαρι. ciron.

Διαγουμίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Διακομίζω. »Διαφορέω, διαρπάζω, διαπορθέω, ἄγω καὶ φέρω, πορθέω, λαφυραγωγέω, ληλατέω, συλάω (-έω). piller, saccager (κυρ. πόλιν κυριευθεῖσαν), ἴδε καὶ Κουρσεύω.

Διαγούμισμα. » Διαρπαγή, διαφόρησις, ἐκπόρθησις, λεηλασία. pillage, saccagement (κυρ. πόλεως).

Διάζομαι (πανὶ), ῥ. ἀποθ. »Στήμονα ἵστημι, στημονίζομαι (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'.), ἀναμηρύομαι, προφορέω(-ομαι) τὸν

στήμονα, διάζομαι (μεταγ.). **monter la chaîne, ourdir.**

Διαθήκη. » Διαθήκη (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ. Διαθῆκαι). **testament, les dernières volontés.** ||. κάμνω διαθήκην. »Διατίθεμαι, διαθήκην διατίθεμαι, διατίθεμαι τὰ ἐμαυτοῦ, διατάσσω(-ττω,-ομαι). **tester.** ||. καὶ πῶς 'μποροῦμεν 'να παραβλέψωμεν τὴν διαθήκην 'που ἔκαμεν ὁ μακαρίτης; »Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο(Λυσ.); ||. ὕστερον ἔφεραν ἄλλην διαθήκην, τὴν ὁποίαν ἔλεγαν ὅτι εἶχε κάμει ὁ Ἀρχέπολις 'σ τὴν Λῆμνον. »Μετὰ δὲ ταῦτα ἑτέραν ἐκόμισαν διαθήκην, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι (Ἰσαῖος).« ||. παράγγειλε 'σ τὴ' διαθήκη' 'του 'να καύσουν μαζῆ 'του καὶ δώδεκα κιθάραις. » Καὶ κιθάρας αὐτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι δώδεκα.«

Διακονεύω, ῥ. μετ., ἴδε Ζητεύω.

Διακονιάρης, ἴδε Ζητιάνος.

Διακοπή. »Διάλειψις. **discontinuation, vacances** (κυρ τῶν μαθημάτων), θ. πλθ.

Διάκος (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) » Διάκονος (μεταγ.). **diacre.** (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) δᾳδοῦχος.

Διακρίνω, ῥ. μετ. » Διαγινώ(γνώ)σκω, γνωρίζω, ἀναγινώ(γνώ)σκω (Ἀριστοφ. καὶ Ἡρωδ.). **reconnaître, distinguer, démêler, discerner.** ||. ταῖς περισσότεραις φοραῖς ὅμως πρέπει 'να 'τὰ διακρίνῃς μόνον μὲ τ' ὀμμάτι. » Μάλιςα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρὴ (Γαλην.). (τὰ λοιπὰ παραδείγματα ἴδε εἰς τὸ Γνωρίζω). §. διακρίνομαι (ἔχω διάκρισιν), ῥ. μεσ. »Διακρίνομαι (μεταγ.), εὐλογιςέω. **avoir de la discrétion.**

Διάκρισις. » Εὐβουλία, εὐλογιστία, διάκρισις (μεταγ.). **discrétion.**

Διακριτικός, ή, όν. » Εὐλόγιστος. **discret.**

Διαλάλημα, » Κήρυγμα, κήρυξις, *διακήρυξις, διαλάλησις (μεταγ.). **criée** (κυρ. ὑποστατικῶν διὰ κριτηρίου).

Διαλαλητὴς (ὁ Τουρκ. δελλάλης. » Διαλαλητάδες ὥρισαν 'να 'βγοῦν 'να διαλαλήσουν,« Δ. Ζῆνος, μτφρ. τοῦ 103 στίχου τῆς Βατραχομυομαχ. » Κηρύκεσσιν ἐκέλευσαν κηρύσσειν ἀγορήνδε.« » Κήρυξ-υκος (ἡ λέξις διεσώθη, κατὰ μετωνυμίαν, εἰς τοὺς Κήρυκας, εἶδος θαλασσινῶν, ἴδε τὴν λέξιν). **crieur public.**

Διαλαλῶ, ῥ. μετ. » Κηρύσσω (-ττω), διακηρύσσω(-ττω), διαλαλέω (μεταγ). **crier.** ||. σήμερα διαλαλοῦσαν τ' ὀσπίτι τοῦ τάδε. » Τὴν οἰκίαν τοῦ δεῖνος ἀπεκήρυττον. **crier, mettre en criée.** ||. (εἰς τὴν Τουρκίαν διαλαλοῦν καὶ τοὺς ἀποθνήσκοντας ὑπηκόους).

Διάλεγμα. »Ἐκλογή, αἵρεσις. **choix, option, triage.**

Διαλεγμένος, η, ον, » ἴδε Διαλεκτός.

Διαλέγω, ῥ. μετ. »Ἐκ(»Ἀπο)λέγω (-ομαι), ἀνα(ἐπι)λέγομαι, αἱρέομαι, ἐξαιρέομαι, (Ὁ Ἡρόδοτος,ὁ Ξενοφῶν, ὁ Δημοσθένης, ὁ Διόδωρος Σικελ. καὶ ὁ Δ. Κάσσ. μετεχειρίσθησαν καὶ τὸ) διαλέγω (» Εἰ γεωργὸς ὁμοῦ ἐμβάλοι κριθὰς καὶ πυροὺς καὶ ὄσπρια· κἄπειτα, ὁπότε δέοι ἢ μάζης, ἢ ἄρτου, ἢ ὄψου, διαλέγειν δέοι αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ λαβόντα διευκρινημένοις χρῆσθαι, « Ξενοφ. Οἰκον. Η. » Εὐθύς τε διαλέξας τούς τε ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππεῖς, Διόδ. Ἱστορ. Βιβλ. ΙΕ. » Διαλέξαι τὴν γερουσίαν αὖθις ἠθέλησε, Δ. Κάσσ. ΝΕ. » Τοσοῦτοι οἱ ἐναντίοι σφίσιν αὐτοῖς εἰσὶ νόμοι, ὥστε χειροτονεῖθ' ὑμεῖς τοὺς διαλέξοντας τοὺς ἐναντίους, Δημοσθ. Λεπτ.« » Καλέσας Μαρδόνιον, ἐκέλευσέ μιν τῆς στρατιῆς διαλέγειν τοὺς ἂν βούληται,« Ἡρόδ. Η. 107. » Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων συμμάχων ἐξελέγετο κατ' ὀλίγους, τοῖσι εἶδός τε ὑπῆρχε διαλέγων,« Αὐτ. αὐτόθι 113,). **choisir, opter, trier.** ||. ἂν σ' ἀφήσουν 'να διαλέξῃς. » Εἴ τις αἵρεσίν σοι δοίη (προθείη).«.

Διαλεκτὸς (προφ. κοιν. Διαλεχτὸς), ή, όν. » Ἐκλεκτός, λογάς, ἔκκριτος, πρόκριτος, ἐξαίρετος, ἐπίλεκτος, ἀπόλεκτος, προέχων, ἄριστος, ἀριστεύων, δόκιμος, εὐδόκιμος. **choisi, distingué.**

Διαλογίζομαι, ῥ. ἀπ. ἴδε Συλλογίζομαι.

Διαλυςῆρι (τὸ ἀρὺ κτένι τοῦ κεφαλιοῦ). »*Διακριτὴρ-ῆρος. **démêloir.**

Διαμαντένιος, α, ον. Ἀδαμάντινος, ἀδάμαντος (ἐξ ἀδάμαντος) πεποιημένος, διάλιθος, λιθοκόλλητος, * ἀδαμαντοκόλλητος, λίθοις ἰνδικοῖς διάστερος (Λχ.), λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος (Ἡρωδ.)«. **fait (enrichi, orné) de diamans.**

Διαμάντι, πετρ. πολυτ. »Ἀδάμας-αντος (ὁ). **diamant.** ἴδε καὶ Τσελίκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Διαμαντικόν. » Λιθοκόλλητος (διάλιθος) κόσμος. **bijou, joyau.**

Διαμαντόπετρα. » Ἀδάμας λίθος. **diamant.**

Διαπέρασμα (τὸ). »Διάδυσις (Θφρ. περὶ ὀσμ.).

Διαπεραστικὸς, ή, όν. »Ὀξὺς, τορὸς, ὀξύπορος, διαδυτικὸς (Θφρ. Φυτ. Ε. 14). **pénétrant.** ||. φωνὴ διαπεραστικὴ (ἡ ἀλλ.

τουβλερή). » Ὀξεῖα, διάτορος, διαπρύσιος, διωλύγιος, λιγυρά. aigüe, perçante.

Διαπερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Διελαύνω, διήκω, διϊκνέομαι, διέρχομαι, διαχωρέω, διαδύνω (-ομαι), διαπεράω. pénétrer, percer.

Διάργυρος, ἡμιμέτ. »Ἄργυρος χυτὸς (Ἀριστοτ.). ὑδράργυρος (κυρ. ὁ κατασκευαστός). vif-argent, mercure.

Διάῤῥοια, παθ. »Διάῤῥοια, λύσις (ῥύσις) κοιλίας. dévoiement, flux (cours) de ventre, diarrhée, θ. ||. ἔχω διάῤῥοιαν. »Διαῤῥοίᾳ (ὑπὸ διαῤῥοίας) ἐνοχλέομαι, ῥυίσκομαι (τὴν κοιλίαν), διαῤῥοΐζομαι (μεταγ.).

Διάσιμον (πανιοῦ). » Δίασμα. ourdissure, θ. ourdissage.

Διασκεδάζω (ἐγὼ ἄλλον, τὸ Τουρκ. ἐγλενδιρδίζω), ῥ. μετ. »Τέρπω, εὐφραίνω, ψυχαγωγέω, τὴν διάνοιαν ἀπάγω ἐπὶ τὸ ῥᾴθυμον, διάγω (» Ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν, ἐγκαταμιγνὺς Ἰνδικοῖς Ἀττικά, « Φιλόστρ.). divertir, amuser, rejouir, desénnuyer, délecter, recréer, dissiper, égayer l'esprit. §. διασκεδάζω (ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ μόνος μου, τὸ Τουρκ. ἐγλενδίζω), ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Τέρπομαι, τέρπω (εὐφραίνω, ψυχαγωγέω) ἐμαυτὸν, εὐφραίνομαι, διαχέομαι, εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμί. s'amuser, se délecter, se réjouir, etc. ||. ἵνα διασκεδάζῃ 'ς τὸ ταξεῖδι. » Πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ. pour charmer l'ennui de la navigation.

Διασκέδασις (ὁ Τουρκ. ἐγλεντζές). »Τέρψις, ψυχαγωγία, διατριβὴ, διαγωγὴ, διάχυσις, θυμηδία, εὐπάθεια, τερπωλή. amusement, divertissement, récréation, réjouissance, dissipation, passe-temps.

Διασκελιὰ (προφ. κοιν. Ἀδρασκελιά), (ἀπὸ τοῦ) » Διασκελισμός. βῆμα. pas, enjambée, θ.

Διασκελῶ (προφ. κοιν. Ἀδρασκελῶ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Διασκελίζω. » Διαβαίνω, διαβεβηκὼς πορεύομαι, διαβεβηκὼς τοῖν σκελοῖν διέρχομαι, διαπλίσσω(-ττω). enjamber.

Διάστημα. »Διάστημα. intervalle, espace, distance. ||. εἰς διάστημα διακοσίων χρόνων καὶ περισσότερον. »Ἐν πλείοσιν ἢ διακοσίοις ἔτεσιν. ||. εἰς διάστημα πέντε ὁλοκλήρων χρόνων. »Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν.

Διαστραμμένος καὶ Διαστρεμμένος, η, ον, ἴδε Διεστραμμένος.

Διάτα (ἡ), (χυδ. ἀντὶ) »Διαταγὴ, παραγγελία, (κυρ.) διαθήκη, (ἐκ τοῦ

Διατάσσω, ῥ. μετ. ἴδε Διαθήκη §. Διορίζω καὶ §. Παραγγέλνω.

Διατὶ (προφ. κοιν. Γιατί), μόρ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.), ἴδε Διὰ καὶ Ἐπειδή.

Διαυθέντευμα, } (προφ. κοιν. Διαφέντεμα—εψι'). » Προστασία, ὑπεράσπισις, ὑπερασπισμός. protection, défense, θ.
Διαυθέντευσις,

Διαυθεντευτὴς (προφ. κοιν. Διαφεντευτής). »Ὑπερασπιστὴς, ὑπέρμαχος, προςάτης, πρόμαχος, προασπιστής. protecteur, défenseur.

Διαυθεντεύω (προφ. κοιν. Διαφεντεύω, καὶ ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων Διφενδεύω), ῥ. μετ. » Ἀμύνω(-ομαι) (»Αἱ ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι «), προΐσταμαι, προμαχέω, προμάχομαι, προασπίζω, προστατέω(-εύω), ὑπερασπίζω. protéger, défendre.

Διαφέρω, ῥ. οὐδ. »Ἑτέρως ἔχω, διαφέρω (» Γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι, « Πλάτ.), παραλλάσσω(-ττω), ἀπέχω (»Οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, « Ἡρωδ.). différer, être différent. ||. κατά τι μὲν ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ, κατά τι δὲ διαφέρουν. »Πῇ μὲν ὁμοίως ἔχει τούτοις, πῇ δὲ ἑτέρως, « Ἀριστ.

Διαφορά. » Διαφορὰ, παραλλαγὴ, παράλλαξις, παράλλαγμα, ἀνομοιότης. différence, diversité.

Διαφορετικὰ, ἐπ. ἴδε Ἀλλοιῶς.

Διαφορετικὸς, ἡ, όν. »Διάφορος, ἀνόμοιος, παρηλλαγμένος, ἀπεοικὼς, ἔξαλλος. différent, divers, ἴδε καὶ Ἀλλοιώτικος.

Διάφορον (γενικῶς μὲν τὸ Κέρδος, ἡ Ὠφέλεια· ὅθεν Ἀδιαφόρετον, τὸ Ἀνωφελὲς, ἴδε τὰς λέξεις. Κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν ἀπαντᾶται καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους: Αὐτίκα ὁ Θεόφραστος [περὶ φυτ. Θ'. 6 :] : » Καθαίρειν δὲ τὰ ῥαβδία τοῦ Βαλσάμου καὶ τῶν δὲ ἕνεκα καὶ τοῦ διαφόρου· πωλεῖσθαι γὰρ τίμια.» « Τὰ διάφορα ἀπολαβεῖν, καὶ τάλαντον προσλαβεῖν,« Δμ., Παρβλ. καὶ Ἔξοδον· ἰδίως δὲ ὁ) »Τόκος (ἴδε Πλβ. ΑΒ', 13), τὸ γινόμενον, ἔργον. intérêt. ||. τρέχει τὸ διάφορον. » Οἱ τόκοι χωροῦσιν (Ἀριστοφ.). ||. ὅ,τι κάμνει τὸ διάφορον τῶν ἄσπρων 'του. »Τοὺς γιγνομένους τόκους τῶν χρημάτων (Ἰσοκρ.). » ||. βάλλω τ' ἄσπρα μου 'ς τὸ διάφορον. » Ἐνεργὸν καθιστάναι τἀργύριον, τοκίζειν (Πολυδ.). faire valoir son argent, ἴδε καὶ Βάλλω. ||. πληρόνω διάφορον. » Τοκοφορέω (Δημοσθ.). ||. διάφορον διαφόρου. » Τόκος τόκου (Θεόφρ.), ἀνατοκισμός. intérêt sur intérêt. ||. κάμνω τὸ διάφορον κεφάλι. »Ἀνατοκίζω (Κικ.

Ἀττ.). ||. τὸ κεφάλι καὶ τὸ διάφορον τῶν δώδεκα χρόνων. »Τό τ' ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον τῶν δώδεκα ἐτῶν (Δημοσθ. κατὰ Ἀφοϐ.).« ||. χωρὶς διάφορον. »Ἀτόκως («Ἐνιαυτὸν ἀτόκως χρῆσθαι τῷ ἀργυρίῳ. «Δημοσθ. Νικοστρ.). ||. ἀφ' οὗ μετεχειρίσθη ὅσον καιρὸν ἤθελε τὰ χρήματα χωρὶς διάφορον. » Ἀτόκοις τοῖς χρήμασιν ἀποκεχρημένος (Ἀρστ. Οἰκ.).«

Διάφορος (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ πληθ.): διάφοροι ἄνθρωποι, διάφοραις θωριαῖς, διάφορα χρώματα. » Παντοῖοι, παντοδαποὶ, ποικίλοι. divers.

Διϐολίζω (τὸ χωράφι, ἀμπέλι κτλ.), ῥ. μετ. » Βωλοστροφέω, ὑποκονίζω, δευτερόω τὸν ἀγρόν. biner.

Διϐόλισμα. » Βωλοστροφία, ὑποκόνισις. binage.

Διδαχή. » Κήρυγμα, λόγος, ὁμιλία, δημηγορία. sermon, oraison, θ. prédication, homélie.

Διδυμάρικον (παιδὶ, προφ. κοιν. Δυμάρικο). » Δίδυμος. jumeau-elle.

Δίδω (προφ. κοιν. Δίνω), ῥ. μετ. » Δίδωμι, παρέχω. donner. accorder. ||. δίδω 'πίσω. »Ἀποδίδωμι. rendre, restituer. ||. δίδω ἄδειαν, γνώμην, δόσιμον, δρόμον, λογαριασμὸν, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. ||. δίδω εἴδησιν, ἴδε Εἰδοποιῶ, ||.δίδω τόπον (τραϐηοῦμαι δηλ. καὶ παραμερίζω, ἵνα σταθῇ, καθήσῃ, περάσῃ ἄλλος). » Ὑποχωρέω, ὑπείκω (χώρας, ὁδοῦ, θάκων, ἕδρας), ὑπεξίσταμαι. céder la place (le pas) à quelqu'un. ||.δίδω φαγεῖ τὸ ἄλογον (τὴν ὄρνιθα,κτλ.). »Κριθὰς (»Τροφὴν) παραϐάλλω τῷ ἵππῳ (τῇ ὄρνιθι κτλ). ||.δίδω τραπέζι, » Ἑστίασιν παρέχω, « Πλούτ. (ὑγιειν. παραγγ.). ||. δίδω δῶρα (χαρίσματα) ἵνα γελάσω τινά. » Δώροις ἀναπείθω (διαφθείρω), δωροδοκέω (Διογ. Λαέρτ.). ||. δίδω μισθὸν, γνώμην, κτλ. » Μισθοδοτέω, γνωμοδοτέω, κτλ. ||. ἐκεῖνος ὅ,που δίδει. »Δοτὴρ, (εἰς τὰ σύνθετα εὐχρηστότερον τὸ) δότης (καθὼς μισθοδότης, τροφοδότης, ἀγαθοδότης, κτλ.). ||.'να μὴ 'τὸ δώσῃ ὁ θεός! » Μὴ γένοιτο! à Dieu ne plaise. ||. καὶ 'τὸν ἔδωκε τὴν κόρην 'του (εἰς γυναῖκα δηλ.). » Δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἣν (Ὅμ.)«· » Ἀδελφὴν αὐτοῦ δώσειν (Θουκ.)«, ἴδε καὶ Ὑπανδρεύω. ||. μιὰ ἀγελάδα δίδει τόσαις ὀκάδαις γάλα· κάθε μελίσσι δίδει τόσαις ὀκάδαις μέλι, κτλ. ἴδε Ἐϐγάζω. ||. τὸ δένδρον ἔδωσεν (ἔϐγαλε δηλ. βλαστάρια), ἴδε Φυτρώνω. ||. δίδω (ἐμφανίζω, παρουσιάζω) ἀναφορὰν, κτλ. » Διδωμι γραμματεῖον (» Ὤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ χρήματα, καὶ δοὺς γραμματεῖον, ἠξίου ταῦτα κομίζεσθαι, κελεύσαντος βασιλέως,« Λουκ. Περεγρ.). présenter un mémoire (une requête). ||.δίδω φωτιὰν, ἴδε Βάλλω. ||. 'να 'τὸν κάμνῃ 'να δίδῃ ὁ νοῦς 'του, (φρσ.). »Καὶ τὴν διάνοιαν ἀπάγειν ἐπὶ τὸ ῥᾴθυμον (Πλουτ. Ἀλεξ.). « égayer l'esprit, réjouir, ἴδε καὶ Ἀνοίγω καὶ Διασκεδάζω.

Διεστραμμένος (προφ. κοιν. Διαστραμμένος), η, ον. » Χαλεπὸς, δύσκολος, δύστροπος, πικρὸς, δύσερις, ὀμφακίας καὶ στρυφνὸς τὸν τρόπον. pervers, acariâtre, facheux, aigre, bourru, hargneux, mauvais, morose, ἴδε καὶ Κακόγνωμος καὶ Παράξενος.

Διηγοῦμαι, ῥ. ἀποθ. »Διηγέομαι, διέξειμι καὶ διεξίημι, δίειμι, διεξέρχομαι. raconter, conter, réciter, faire le récit, narrer.

Δίκαια, ἐπ. » Δικαίως, ἐνδίκως (Πλάτ. Νομ. ΙΑ.), κατὰ δίκην, ἐν (σὺν) δίκῃ. justement.

Δικαιοκρισία. » Εὐθυδικία, δικαίωσις, δικαιοκρισία (Γραφ.). jugement équitable.

Δίκαιος, η, ον. »Δίκαιος, ἔνδικος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἐν δίκῃ (κατὰ δίκην). §. εὐθὺς, ἐπιεικὴς, δίκαιος. juste, équitable. ||.τὸ δίκαιον (ἡ εὔλογος αἰτία, τὸ δικαιολόγημα, προφ. κοιν. Δίκηο). » Δίκαιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. » Πόλει τηλικοῦτον ἐχούσῃ δίκαιον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα,« Δ. Χρυσ. Β', 167), δικαίωμα (ἡ λέξις ἔγεινε πάγκοινος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐπανάστασιν. Σύμφωνον μὲ τὴν ὁποίαν δίδομεν σήμερον εἰς αὐτὴν σημασίαν εἶνε τοῦ Σουΐδα τό: »Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν ἡμεῖς, ἕξεις πρὸς ἡμᾶς δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων«), δικαίωσις, δικαιολογία καὶ δικαιολόγημα. raison, droits. ||.λέγω τὰ δίκαιά μου. »Δικαιολογέομαι, ἀπολογέομαι. se justifier. ||. ἔχεις δίκαιον. » Δίκαια φὴς (λέγεις)· » Ὀρθῶς γιγνώσκεις. ||. αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ δίκαιά μας. »Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν (Θουκ.). ||.εὑρίσκω τὸ δίκαιόν μου. » Δικαιόομαι, δίκης τυγχάνω, τυγχάνω τῶν δικαίων. ||. οὔτε χρεωστῶ, οὔτε δίκαιον εἶν' (ἑπομένως) 'να πληρώσω. » Οὔτ' ὀφείλω, οὔτ' ἐκτῖσαι δίκαιός εἰμι (Λσ.). « ||. ἔχω δίκαιον 'να σὲ παιδεύσω. » Σὲ μὲν δίκαιος εἴμ' ἐγὼ κολάζειν (Ἀριστοφ.). ||. εἶνε δίκαιον 'να χαθῇ ὅλως διόλου. »Δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι (Δημοσθ). ||. εἶνε δίκαιον 'ν' ἀπολαύσω κ' ἐγὼ κά-

τι τί. » Δίκαιός εἰμι μετασχεῖν καὶ αὐτὸς μέρους γοῦν τινος. ||. 'να 'πῆ κανεὶς καὶ τοῦ ςραβοῦ τὸ δίκηο', (παροιμ.), ἴδε Στραβός. ||. ἔρχομ' ἀπ' τὸ δίκηό σου, ἴδε Εκδικοῦμαι. §. (συνεκδχ. ὁ συμφωνημένος μισθὸς, καὶ ἑπομένως τὸ χρέος) : δόσε με τὸ δίκηό μου· μὴ κρατῇς τὸ ξένο δίκηο. » Τὰ δίκαια ἐπιτελεῖν (ποιεῖν), δικαιοῦν (Γραφ.). ||. 'να 'μπορῶ 'να 'πάρω τὸ δίκαιόν μου ἀπὸ τὸν Φορμίωνα. » Εἶναί μοι τὸ δίκαιον λαβεῖν παρὰ Φορμίωνος (Δημοσθ.).«

Δικαιοσύνη. » Τὸ δίκαιον, δικαιοσύνη, δικαιοπραγία, θέμις. §. ἐπιείκεια. **justice, équité.**

Δικάταρτος, η, ον. »Διαρμένιος. **à deux mâts.**

Δικέλι, ἐργ. (γεωργ.). » Δίκελλα. **hoyau (à deux points), serfouette, θ.**

Δικέρατος, ον. »Δίκερως, δικέρατος (Ἀντίγ. Καρύστ.). **qui a deux cornes.**

Δικέφαλος, ον. »Δικέφαλος, (ποιητ.) δικάρηνος. **à deux têtes, qui a deux têtes.**

Δικράνι (καὶ χυδ. Δεκράνι, τὸ ἄλλ. Διχάλα), ἐργ. (γεωργ.) (ἀπὸ τοῦ) »Δικράνιον (ὑποκρ. τοῦ) δίκρανον (κυρ. τὸ διχαλωτὸν, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ) σκαλίς. **fourche, θ.** (καθότι τὸ πολύδοντον, τὸ ἄλλ. Τσουγγριὰ ἢ Τσουγγράνα καὶ Τουρκ. Ταράκι, ὠνομάζετο) » Ἀγρίφη, ἀγρεῖφνη καὶ ἄγρειφνα, κτεὶς-ενὸς (ὁ κηπουρικὸς), θρίναξ (Σουΐδ.). **rateau.**

Διμηνιὸ } (σιτάρι, ὅ,που γίνεται εἰς δυὸ
Διμῆνι } -τρεῖς μήναις). »Σιτάνιος καὶ σιτανίας (πυρός). **espèce de froment.**

Δίμιτον (εἶδος ὑφάσματος). » Δίμιτον (ἱμάτιον), ῥόμβοις ὑφαντὸν (Δημόκρ. παρ' Ἀθ. ΙΒ', 525), *ῥομβοῦφές. **basin.**

Δίνω, ῥ. μετ., ἴδε Δίδω.

Διορθόνω, ῥ. μετ. » Ἐπανορθόω(-ομαι), διορθόω(-ομαι), ἐπιδιορθόω (-ομαι), ἀναλαμβάνω, θεραπεύω, ἀκέομαι, ῥυθμίζω. **corriger, redresser, arranger, remédier, réformer, rédiger.** §. (τὸ Τουρκ. μεραμετίζω). » Ἐπισκευάζω, καταρτίζω, ἀκέομαι. **réparer, raccommoder, rajuster, rhabiller, ajuster.**

Διόρθωμα } . »Ἐπανόρθωσις(-ωμα), διόρ-
Διόρθωσις } θωσις(-μα), ἐπιδιόρθωσις (-ωμα.). **réforme, correction.** § (τὸ Τουρκ. μεραμέτι). » Ἐπισκευὴ, καταρτισμός. **réparation, raccommodage, rhabillage.** §. (μεταφορ.). » Θεραπεία. **remède.**

Διορία. » Προθεσμία (ἡμέρα), ἀναβολὴ (Πλάτ. Νομ.), τάξις (Δημοσθ.). **terme, échéance.** ||. ἵνα 'τὰ πλερώσουν μὲ διορίαις (ἐκ διαλειμμάτων δηλ.). » Ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσι (Θουκ.). ||. καὶ 'τὸν ἔλεγεν ὅτι 'δὲν ἐπλήρωσε τὸ χρέος 'του εἰς τὴν διορίαν, ἐν ᾧ ἔπρεπε 'να 'τὸ πληρώσῃ πρὸ δεκαέξ ἡμερῶν εἰς τὴν πρωτομηνιάν. » Λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ (Λουκιαν. Ερμότ.)«. ||. ἔξω ἀπὸ τὴν διορίαν (ἀφ' οὗ πέρασε δηλ. ἡ διορία). »Ἐκπρόθεσμος, ὑπερήμερος. ||. πέρασ' ἡ διορία, ἴδε Περνῶ.

Διορίζω. ῥ. μετ. » Τάσσω(-ττω), καθ(ἐφ)ίςημι, δια(ἀπο)τάσσω(-ττω). **établir, préposer, nommer, instituer, commettre, destiner, assigner, constituer.** ||. διορίζω τὸν καιρὸν (τὸν τόπον, τὰ σύνορα, κτλ.). »Τάσσω(-ττω), ὁρίζω(-ομαι), τίθημι, προσδιορίζω. **désigner, fixer.** ||. τί κάμνεις; 'τὸν ἀφίνεις 'να ἐξουσιάζῃ, ἢ διορίζεις ἄλλον εἰς τὸν τόπον 'του; »Πότερον; ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; ||. διώρισεν ἐπιστάτην τῶν ὑποθέσεών 'του τὸν φρονιμώτερον. » Τὸν φρονιμώτατον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι. ||. 'να διορίσωμεν μίαν ἡμέραν. »Ἡμέραν θέσθαι (Πλούτ.)· »Ἡμέραν ταξάμενοι (Πολυδ.)· »Συγχωρεῖν ἡμέραν. ||. 'τὸν ἔδωσε 'σπίτι, καὶ τοῦ διώρισε καὶ ταγήν. »Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ οἶκον, καὶ ἄρτους διέταξεν αὐτῷ (Γραφ.)«. ||. ὁ ἰατρὸς διώρισεν αἷμα. »Διέταξε (»Συνέταξε) σχάσαι τὸ φλεβίον (φλεβοτομηθῆναι). **ordonner, prescrire.** ||. ταῖς δὲ ἄλλαις σημαίαις 'ταῖς διορίζει ὁ στρατηγός. »Τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ ςρατηγὸς ἀποτάττει.

Διότι, σύνδ. (αἰτιολ.). »Γὰρ, ὅτι, διότι, κτλ. ἴδε Ἐπειδή. ||. 'τὴν ὠνόμασεν Ἀμφίπολιν, διότι περιέχεται ἀπὸ τὰ δύω μέρη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ κτλ. » Ἀμφίπολιν ὠνόμασεν, ὅτι, ἐπ' ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ ποταμοῦ κτλ.

Δίπατος, η, ον ('σπίτι κυρ.). » Διώροφος καὶ Διόροφος, διπλοῦς (» Οἰκίδιόν ἐστί μοι διπλοῦν, ἴσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω,« Λυσ.), δίστεγος (Στράβ.). **à deux étages.**

Δίπλα, ἐπ. ἴδε Πλάγια.

Δίπλα (ἡ ἄλλ. Λόξα ἢ Φύλλον, τὸ Τουρκ. Κάτι. καὶ τὸ Τσάκισμα, τὸ σημάδι τοῦ διπλώματος). »Πτὺξ-υχὸς (ἡ), πτυχὴ, πτύγμα, διπλόη, καμπὴ, ἐπιπτυχή. **pli, double.** ||. ἡ ἀσπίδα 'του εἶχε πέντε δίπλαις βουβαλοτόμαρο. » Πέντε δὲ πτύχες βοέης ἀμφὶς ἐληλάδατο (Ὅμ.)«.

Διπλαρηά. » Ἡ πλατεῖ τῷ ξίφει κατενεχθεῖσα πληγή. **coup de plat d'épée.** ||. 'τὸν κατέβασε κάμποσαις διπλαρηαίς. »Εὖ μάλα πλατεῖ τῷ ξίφει καθίκετο αὐτοῦ.

Διπλόνω, β. μετ. » Πτύσσω, συμπτύσσω, διπλόω (» Κάμπτεσθαι τὸν σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, « Πλούτ.). plier.

Διπλὸς, ῆ, όν. » Διπλοῦς, δίπτυχος, δίπλαξ. §. Διπλάσιος καὶ διπλασίων, δὶς τοσοῦτος. double. ||. 'τοῦ 'τὸ πλήρωσε διπλόν. » Διπλάσιον ἀπέτισε, δὶς τοσοῦτον ἀπέδωκε. ||. τότε ἔπαιρνεν ἡ πόλις μας τὸ διπλὸν εἰσόδημα ἀπ' ὅ,τι 'παίρνει τώρα. » Διπλασίας ἢ νῦν τὰς προσόδους τὴν πόλιν λαμβάνουσαν.

Διπλοπόδης (ὁ ἄλλ. Σταυροπόδης), ισσα, ικον. » Τοὺς πόδας συγκάμψας. les jambes croisées.

Δίπλωμα. »Πτύξις, σύμπτυξις, δίπλωσις. plissure, θ. pliage. §. δίπλωμα (ὠνόμασαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐπίσημον ἔγγραφον τοῦ διορισμοῦ ἢ προβιβασμοῦ εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν), ἴδε Πιττάκι.

Διπλωμκτιά, ἴδε Δίπλα.

Δίπορτος, η, ον ('σπίτι κυρ.). » Δίθυρος, ἀμφίθυρος. (maison) qui perce dans deux rues.

Διπροσωπία. » Διπλόη. duplicité.

Διπρόσωπος, η, ον. » Ἀλλοπρόσαλλος, ἀμφιπρόσωπος (μεταφορ.), διπλοῦς. double.

Δισέγγονος, η, ι. » Δισέγγονος. arrière-petit-fils, arrière-petite-fille.

Δίσκος. » Ὑποκρητηρίδιον, δίσκος (μεταγ. » Τὰ δὲ ἀγγεῖα τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν,.. οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας,« Πολυδ.), ἄβαξ (ἰδίως ὁ ξύλινος). plateau, cabaret, sous-coupe καὶ soucoupe, θ. §. (συνεκδχ. ἡ γινομένη εἰς τὰς ἐκκλησίας ἀργυρολογία). » Ἀγερμὸς, ἔρανος καὶ ἐρανισμὸς (κυρ. διὰ τοὺς πτωχούς). quête, θ. bassin. ||. 'βγάλλω δίσκον. » Ἀγείρω, ἐρανίζω(ομαι). faire la quête.

Δίσκελον (παλοῦκι διχαλωτόν). »Σταλὶς, σχαλὶς καὶ σκαλὶς, σχαλίδωμα, στάλιξ, δίκρανον, δίκροον καὶ (κρσ.) δίκρουν (ξύλον). fourche, θ. perche (pieu) à deux branches.

Δισσάκκι (κυρ. τὸ διπλὸν σακκὶ, ἢ δύο σακκούλια ἑνωμένα, ὁ Τουρκ. χεϊμπὲς ἢ τζαμμεδάνι). »Ἱπποπῆραι (Σενεκ.). bissac, valise, θ. bougette, θ. §. (καταχρ. δὲ καὶ τὸ μονὸν, ὁ Τουρκ. τορβάς). » Πήρα, μάρσιππος μάρσιπος καὶ μάρσυπος. bourse. »Ἀσκοπήρα, κυνοῦχος (κυρ. ἀπὸ σκυλοτόμαρον, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἔχει καὶ »κυνοῦχον μόσχειον), ἀρυβαλὶς(κυρ. τῶν βοσκῶν καὶ κυνηγῶν, ἡ χυδ. Ταγαριτζίκα ἢ Τσάνδα). besace, θ. gibécière, θ. fauconnière, θ. carnassière, θ. »Κώρυκος, γυλιὸς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπειδὴ ἦτον πλεκτὸν, ὡμοίαζε μᾶλλον τὸ 'δικό' 'μας ζεμπίλι), γρυμαία(-έα), γωρυτός. panetière, θ. §. Χιλωτὴρ (ὅπου βάλλουν τὴν ταγὴν τῶν ἀλόγων καὶ 'τὸ κρεμοῦν εἰς τὸ κεφάλι 'των).

Διστάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀμφιβάλλω.

Δίστομος, η, ον (σπαθὶ κυρ.). » Ἀμφήκης, δίστομος, ἀμφίστομος. à deux tranchans.

Δίστρατον. » Δίκρους ὁδὸς, * ἄμφοδον. chemin fourchu.

Δίφορος, η, ον (κυρ. δένδρον καρποφόρον, τὸ Τουρκ. Γεδὶ-βερένι). »Δίφορος. (arbre fruitier) qui porte deux fois par an.

Διχάλα, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Διχάλι (τὸ μεγάλο' ποδάρι τοῦ 'στακοῦ, παγουριοῦ κτλ.). »Χηλὴ, *ψαλίς. pince, θ.

Διχαλωτὸς, ὴ, ὸν,(ἐκ τοῦ) »Δίχαλος (Δωρ. ἀντὶ) Δίχηλος, δίκρους καὶ δικροῦς (Ξενοφ. Κυνηγ.),δισχιδὴς, διφυής. fourchu. ||. τὰ 'φείδια καὶ ἡ γουστερίτσαις ἔχουν διχαλωτὴν γλῶσσαν. » Ἴδιον δὲ ἔχουσιν οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι, τὸ δικρόαν αὐτῶν εἶναι τὴν γλῶτταν ἄκραν (Ἀριστοτ.). «

Διχόνοια. » Ἔρις, διχοφροσύνη, διαφωνία, διχοστασία, ἀλλοτριότης, στάσις. discorde, θ. dissention, mésintelligence, désunion. ||. ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος προσπαθεῖ 'νὰ 'μᾶς φέρῃ εἰς διχόνοιαν μὲ τοὺς Θηβαίους. » Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι (Δημοσθ.). «

Δίχτυ (τὸ ἄλλως Πλεμμάτι, ἀντὶ) » Δίκτυ (, τύπον, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ἐτυμολ. κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Δίκτυον, ἄρκυς -υος (ἡ) (κυρ. διὰ ταὶς ἀρκούδαις καὶ ἄλλα θηρία). rets, filet, tramail καὶ tremail. §. βάλλω 'σ τὰ δίχτυά μου (μεταφορ. ἀπατῶ καὶ φέρνω τινὰ εἰς τὰ φρονήματα καὶ τὸ θέλημά μου). » Σαγηνεύω, γριπεύω καὶ γριπίζω (ὅθεν τὸ Δισγρίπιστος τοῦ Λιβαν. Ὁ Εὐριπίδης [Βάκχ.], φυλάξας τὴν αὐτὴν μεταφορὰν, εἶπε): »Γυναῖκες, ἀνὴρ εἰς βόλον καθίσταται, « ἐμβαίνει 'σ τὰ δίχτυά μας· (καὶ σαφέστερον ἀκόμη εἰς τὰς Φοινίσ.) » Δέδοικα, μή με, δικτύων ἔσω λαβόντες, οὐ μεθῶσιν«. il donne dans le filet, ἴδε καὶ Γρίπος.

Δίχως, ἐπ. (ἐκ τοῦ) » Δίχα (» Ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα, « Σοφοκλ. Φιλοκτ. 31), ἴδε Χωρίς.

Δίψα. » Δίψος (τὸ), δίψα. soif, altération.

Διψασμένος, η, ον. »Διψῶν-ῶσα. **altéré.**

Διψῶ, ῥ. ἀμ. » Διψάω, δίψῃ(-ψει) συνέχομαι. **avoir soif.**

Διώξιμον. »Ἀποβολὴ, ἐκβολὴ, ἐκπομπὴ, ἀποδίωξις. **l'action de chasser, expulsion.**

Διωρισμένος, η, ον. » Τεταγμένος, ῥητὸς, ἀποτεταγμένος. **assigné, fixé, établi, préfix, etc.** ἴδε καὶ Συμφωνημένος. ||. ἡ διωρισμένη 'μέρα (εἰς τὰς κρισολογίας). »Ἡ κυρία. **le jour assigné.** ||. ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἡ διωρισμένη 'μέρα. » Ἐνστάσης δὲ τῆς κυρίας. ||. 'δὲν ἐφάνηκεν ('δὲν παρουσιάσθηκεν) εἰς τὴν διωρισμένην ἡμέραν. »Οὐκ ἀπήντησεν εἰς τὴν κυρίαν. **il ne comparut à l'assignation.**

Διώχνω, ῥ. μετ. » Διώκω, ἐκ(ἀπο)διώκω, σοβέω, ἐκβάλλω, ἀπελαύνω, ἀποσοβέω, ἐξωθέω. **chasser, congédier.** ||. διώχνω δοῦλον, κτλ. ἴδε Δρόμος (εἰς τὸ ||. δίδω δρόμον).

Δοιάκι (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον γυρίζουν τὸ τιμόνι, ἀπὸ τοῦ) »Οἰάκιον (ὑποκορ. τοῦ) οἴαξ-ακος (ὁ), (κυρ. ὁ) » Αὐχὴν τοῦ πηδαλίου. **barre du gouvernail.** (» Καὶ φέρεται μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν οἰάκων λέξις, οὐκ ἐπὶ ὅλου τοῦ πηδαλίου· λέγεται γὰρ τοῖς ναυτικοῖς Οἰάκια, ξυλήφιά τινα δι' ὧν στρέφουσι τεχνικῶς τὸ πηδάλιον, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ε, 255). **timon.**

Δοκάνι, Δόκανον } ,(» Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται δόκανα καλοῦσι, « Πλούτ. περὶ Φιλαδελφ. Ὁ Ἡσύχ. λέγει: » Δοκάναι, αἱ στάλικες, αἷς ἵστανται τὰ λῖνα, ἢ κάλαμοι. « Ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ ἀλλ. Παγίδα), ἴδε τὴν λέξιν.

Δοκάρι (τὸ μεγαλήτερον πατερὸν, ἢ γρεντιὰ, ἢ ντιρέκι). » Δοκὸς, δοκίς. **poutre, θ.**

Δοκιμάζω (κυρ. φαγητὸν, πιοτὸν, κτλ.), ῥ. μετ. ἴδε Γεύομαι. §. δοκιμάζω κονδύλι (μαχαῖρι, ἰατρικὸν, κτλ.). » Ἀποπειράομαι (» Ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δακτυλίου εἰ ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν, « Πλάτ.). **éprouver, faire l'épreuve, essayer.** §. (μεταφορ. τὴν διάθεσιν, τὸν σκοπὸν, τὴν μάθησιν κτλ. τινός). »Πειράομαι, δια(ἀπο)πειράομαι, πεῖραν (διάπειραν, δοκιμασίαν, ἀπόπειραν) λαμβάνω (ποιοῦμαι), διὰ πείρας εἶμι (» Ἡμεῖς δ' ἴσμεν ἀκριβέστερον οἱ διὰ πείρας ἰόντες, « Αἰσχ. Σωκρ.), δοκιμάζω (» Δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας. « Ἰσοκρ.), γεῦμα λαμβάνω (Πλάτ. Ἱππ.), διακωδωνίζω (μεταφορ. ἀπὸ τῶν νομισμάτων). **sonder,** ἴδε καὶ Πειράζω. ||. δοκιμάζω τὸν ἑαυτόν μου (ἂν 'μπορῶ δηλ. 'να κατορθώσω τι). »Ἀποπειράομαι ἐμαυτοῦ, πειράομαι. **tenter,** ἴδε καὶ Προσπαθῶ. ||. δοκιμάζω τὴν τύχην μου. » Ἀπο(»Δια)κινδυνεύω, ἀναῤῥίπτω τὸν κύβον (μεταφορ.), ἐξελέγχω τὴν τύχην (Πολύβ.). **tenter fortune.** §. δοκιμάζω πόνους (, κακὰ, βάσανα, κτλ.), ἴδε Ὑποφέρω. ||. ἐδοκίμασε μιὰ' φουρτοῦνα', ἴδε Φουρτοῦνα.

Δοκιμασμένος, η, ον. » Δόκιμος, δεδοκιμασμένος. **éprouvé.**

Δοκιμή. » Πεῖρα, διά(ἀπό)πειρα, πείραμα, γεῦμα (κυρ. τοῦ κρασιοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὑγρῶν. §. μεταφορ. δὲ καὶ ἠθικῶν ἀντικειμένων. ».Καὶ γεῦμα λαμβάνοντες αὐτοῦ τῆς σοφίας, « Πλάτ. Ἱππ.), δοκιμὴ (μεταγ.). **épreuve, θ. essai, expérience, tentative, θ.**

Δόλιος, α, ον (εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἄθλιος, καθὼς ἄλλου τὸ Καϋμένος. Ὁ Κορ. ἐξέλαβεν αὐτὴν ὡς ἀδιάφθορον· πιθανώτερον ὅμως μοὶ φαίνεται ὅτι διεφθάρη ἀπὸ τοῦ) »Δείλαιος, ἴδε Κακόμοιρος καὶ Καϋμένος.

Δολόνω (τὸ ἀγκίστρι), ῥ. μετ. » Δελεάζω (» Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, « Λουκιαν. Ἀλ.). **amorcer.** §. (τὸ κρασὶ, κτλ.) » Δολόω, δολίζω (Διοσκορ.), καπηλεύω, νοθεύω, κιβδηλεύω. **falsifier, altérer, frélater** (κυρ. τὸ κρασὶ), **mêler, mélanger, sophistiquer.**

Δόλωμα. » Δέλεαρ-ατος (τὸ) (ὁ Αἰσχύλος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ πανουργία). **appât, amorce, θ.** §. (ἡ ἐνέργεια τοῦ δολώνειν). » Δελέασμα, δελεασμὸς, δόλωσις, δόλωμα. **l'action d'amorcer.** §. » Καπηλεία, κιβδηλεία. **falsification, altération.**

'Δοντάγρα, ἐργ. » Ὀδοντάγρα. **davier, tenaille, θ.**

'Δόντι. » Ὀδοὺς-όντος (ὁ). **dent, θ.** ||. τὰ ἐμπροσθινὰ 'δόντια. » Οἱ πρόσθιοι ὀδόντες (Ἀρστ.), τομεῖς, διχαστῆρες, κτένες, γελασῖνοι. **incisives.** ||. τὰ πλαγινὰ, ἴδε Σκυλόδοντον. ||. τὰ 'πισινὰ, ἴδε Τραπεζίτης. ||. ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει τὰ ἐμπροσθινὰ μόνον ὀδόντια, τὰ δὲ ὀπισινὰ 'δὲν 'τὰ ἀλλάζει κανὲν ζῶον. » Βάλλει δ' ἄνθρωπος τοὺς προσθίους, τοὺς δὲ γομφίους οὐδὲν βάλλει τῶν ζώων, « Ἀρστ. **ce sont les dents de devant qui changent dans l'homme; les molaires ne changent dans aucun animal** ||. ὅσοι ἔχουν ἀραιὰ ὀδόντια, ζοῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὀλιγώτερον. » Οἱ ἀραιόδοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βραχυβιώτεροι, « Ἀρστ. ||. μὲ τὰ 'δόντια,

ἐπ. »Ὀδάξ. **avec les dents, à belles dents.** ||.ἔχει εὔμορφα (ἄσπρα, μικρὰ, ἴσια, μαργαριταρένια) 'δόντια. » (ἰδοὺ πῶς 'τὰ περιγράφει ὁ θελκτικώτατος Λουκιανὸς εἰς τὰς εἰκόνας 'του): » Ὀδόντας, πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅπως δὲ συμμέτρους καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους, καὶ κατὰ τοὺς στιλπνοτάτους μαργαρίτας ἐπὶ στίχου πεφυκότας. . . , αὐτὸ δὴ τὸ τοῦ Ὁμήρου, ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὁμοίους.« **elle a la bouche bien meublée.** ||. τὰ 'δόντια τῶν ζώων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γνωρίζεται ἡ ἡλικία 'των. » Γνώμονες καὶ Φραστῆρες. **dents qui marquent.** ||.τὸ ἄλλαγμα τῶν τοιούτων 'δοντιῶν. » Βόλος. **marque,** θ. ||. (ὅθεν) » (ἵππος, ὄνος, κτλ.) Ἄβολος, ἀβολήτωρ, πρωτόβολος, δευτερόβολος (ὅ,που 'δὲν ἄρχισεν ἀκόμην 'ν' ἀλλάζῃ τὰ 'δόντιά 'του, ἢ 'δὲν τ' ἄλλαξεν ὅλα). **(cheval etc.) qui marque encore.** » Λειπογνώμων, ἀπογνώμων, κατηρτυκὼς (ὅ,που τ' ἄλλαξεν ὅλα). **qui ne marque plus.** ||. τὸ ἄλογον καὶ τὸ μουλάρι εἶνε 's τὸν καιρόν 'του ἀφ' οὗ ἀλλάξοι τὰ 'δόντια. » Ἀκμάζει δὲ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους.« §. 'δόντια (συνεκδχ. καὶ εἰς τὸ πληθ. ὁ καιρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον πρωτοβγάζει τὸ παιδὶ τὰ 'δόντια, καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀῤῥωστίας τῶν παιδιῶν). » Ὀδοντίασις, ὀδοντοφυΐα, γομφίασις καὶ γομφιασμός. **dentition.** ||. (ὅθεν) τὸ παιδὶ ἔχει 'δόντια (εἶνε δηλ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὀδοντοφυΐας, ἢ 'βγάζει 'δόντια). » Ὀδοντιᾷ, ὀδοντοφυεῖ, γομφιᾷ. **il est dans(le moment de)la dentition,** ἴδε καὶ Ἐβγάζω. §. (καταχρ.) τ' ὀδόντι τοῦ κτενιοῦ. » Ὀδοὺς-όντος (» Οἱ δὲ πυκνοὶ τῶν κτενῶν ὀδόντες βιαιότερον ἐπισπῶνται τὰς τρίχας,« Μενέμαχ. παρ' Ὀρειβασ.)· τὸ—τοῦ πριονιοῦ (καὶ ἄλλων ἐργαλείων). » Χάραγμα. ||. τὸ—τοῦ κλειδιοῦ. » Γόμφιος (Ἀριστοφ. Θεσμοφ.)«.

'Δοντιὰ (τὸ σημάδι τῆς δαγκαματιᾶς) » Δῆγμα, ὄδαγμα. **coup de dents.**

'Δοντοκοιλιὰ (κυρ. τὸ βαθούλωμα τῶν οὔλων,ὅπου εἶν' ἐῤῥιζωμένον τ' ὀδόντι). » Βόθριον, φάτνη, φατνίον, φάτνωμα. **alvéole (des dents).**

'Δοντόπονος. » Ὀδονταλγία. **mal aux dents.**

Δόξα (ἡ καλὴ ὑπόληψις). » Δόξα, κλέος (τὸ), εὔκλεια, εὐδοξία, κῦδος (τὸ). **gloire,** θ., ἴδε καὶ Ὑπόληψις. ||. τὸ (Λατινικὸν) ὀνόρεμ 'μπορεῖ κἀνεὶς 'να 'τὸ μεταφράσῃ: δόξα ἢ τιμή. » Τὸ δὲ ὀνόρεμ δόξαν ἄν τις ἢ τιμὴν μεθερμηνεύσειε (Πλούτ. Προβλ. Ῥωμ.)«. §. (τὸ ἀλλ. Ζωνάρι τοῦ οὐρανοῦ, ὅ,που 'βγαίνει μετὰ τὴν βροχὴν), ἴδε Δοξάρι.

Δοξάζω, ῥ. μετ. » Σεμνύνω(-όω), κυδαίνω, δοξάζω (Εὐαγγ.). **illustrer,** ἴδε καὶ Τιμῶ ||. δοξάζω τὸν θεόν. » Δίδωμι (» Ἀπονέμω) δόξαν τῷ θεῷ, δοξάζω, μεγαλύνω. **glorifier.** §. (φρονῶ, ὑποθέτω, πιστεύω). » Δόξης (» Δόξαν) ἔχω περί τινος, δοκέω, δοκῶ μοι, δοκεῖ μοι, δοξάζω (» Περὶ τῆς ψυχῆς δοξάζω οὕτω,« Πλάτ.), γινώ(γνώ)σκω, τὴν γνώμην ἔχω (Θουκ.), νομίζω. **penser, être d' opinion (d'avis),** ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Νομίζω καὶ Φαίνομαι.

Δοξάρι (τῆς σαγίττας). » Τόξον. **arc.** ||.τὸ—τῆς λύρας. » Πλῆκτρον, **archet.** §. (μεταφορ. τὸ ἀλλ. Ζωνάρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ Δόξα, διότι, κατὰ τὸν Πλάτωνα [ἐν Κρατύλῳ] » ἡ δόξα τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ ἐπωνόμασται,«). » Ἶρις (ἡ), τόξον οὐράνιον. **arc en ciel.**

Δοξασμένος, η, ον. » Δεδοξασμένος, ἔνδοξος, λαμπρὸς, εὐκλεὴς, περικλεὴς, κλεινός. **illustre, glorieux,** ἴδε καὶ 'Ξακουστός. ||. δοξασμένος ὁ θεὸς, (ἢ) δοξασμένον τὄνομα τοῦ θεοῦ,(φρσ.)! » Τῷ θεῷ χάρις! » Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον (Γραφ.)! **grâces à Dieu ! Dieu merci!**

Δόσιμον. » Φόρος, τέλος (τὸ), δασμὸς, ἀποφορά. **impôt, tribut, taille,** θ. **taxe,** θ. **imposition.** ||. ὅποιος πληρόνει δόσιμον. » Φόρου ὑποτελής. **tributaire.** ||. ὅποιος 'δὲν πληρόνει, ἴδε Ἀσύδοτος. ||.ἐκεῖνος ὅ,που συνάζει τὰ δοσίματα (ὁ Τουρκ. καπζιμάλης ἢ ταξιλδάρης). » Φορολόγος, εἰσπράκτωρ, δασμολόγος. **receveur (percepteur) des impôts.** ||. δίδω (πληρόνω) δόσιμον. » Φόρον (» Φόρους) τελέω (ἀποφέρω), δασμοφορέω, ἀποφορὰν τελῶ (Πλούτ.). ||. ῥίχνω δόσιμον. » Ἐπιβάλλω(» Τάσσω-ττω, » Ἐπιτίθημι) τοὺς φόρους, φοροθετέω. **taxer, asseoir (inposer) des tailles.** ||. συνάζω τὰ δοσίματα. » Εἰσπράττω(-ομαι, » Ἐκλέγομαι) τοὺς φόρους, φορολογέω, δασμολογέω. **lever (percevoir, recouvrer) les impôts.**

Δούλα (ἡ ἀλλ. Δουλεύτρα). » Θεράπαινα, θεραπαινὶς, παιδίσκη (ἦτο τιμιωτέρα τῶν θεραπαινῶν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ἰσαίου τὸ: » Καὶ δύο θεραπαίνας, καὶ παιδίσκην,« Ἰσ. περὶ τοῦ Κίμ. κλ.), παῖς, ἅβρα καὶ αὔρα (κυρ. ἡ παρακόρη), δμωῒς καὶ δμωὴ (ποιητ.), ἀμφίπολος (ποιητ.). **servante,** θ. **femmes,** θ. πλ.

Δουλειὰ (εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινε τὴν σκλαβιὰν, μόνον εἰς τὴν Γραφὴν [Ἀριθμ.] ἀναφέρεται μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν : » Καὶ καταστήσουσιν αὐτοὺς ἕνα ἕκαστον ἐπὶ τὴν δουλείαν αὐτοῦ.«). » Ἔργον. **travail,**

oeuvre, θ. affaire, θ. ouvrage, besogne (οἰκ.), ἴδε καὶ Ὑπόθεσις. §. (ἡ ἐνασχόλησις). »Ἀσχολία, διακονία, ἐπιτήδευμα. occupation. ||.ἔχω δουλειάν. »Ἄσχολός εἰμι, ἀσχολίαν ἄγω (ἔχω), ἴδε καὶ Ἀδειάζω. ||. ἔχω χίλιαις δουλειαῖς (φρσ. ὑπερβ.). » Ἐν μυρίαις ἀσχολίαις ὤν. ||. ποῦ 'ξεύρεις ἂν 'τὸν ἔτυχε κἀμμιὰ δουλειά. » Τί οἶδας εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ(Λουκιαν.)« ; || πολλαῖς φοραῖς παρακινοῦμεν τοὺς δούλους 'νὰ πιάνουν τὴν δουλειάν 'τους καλλήτερα. »Ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι, θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας (Πλούτ. Συμπ.). « ||. ἡ πρώτη 'του δουλειά, καθὼς ἔφθασεν, ἦτον. » Εὐθὺς δ' ἀφικομένῳ προὔργου ἦν (οὐδὲν ἦν αὐτῷ προυργιαίτερον)· »Οὐδὲν προυργιαίτερον ἐποιήσατο τοῦ.. »Ἅπαντα δεύτερα θέμενος ὡς ἀφίκετο. ||.'νὰ κάμῃ (κατορθώσῃ) κἀμμιὰ' δουλειά'. » Προὔργου τι ποιήσειν. ||. 'δική-'σου δουλειὰ εἶνε κὴ-αὐτή. » Σοῦ καὶ τοῦτο. il t'appartient (concerne). ||. 'δὲν ἔχω (κάθουμαι χωρὶς) δουλειάν. »Ἀργέω, ἴδε καὶ Ἀδειάζω. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'δὲν ἔχει (κάθεται χωρὶς) δουλειάν. »Ἀργὸς, ἀργῶν, σχολάζων. désœuvré, désoccupé, oisif. ||. εἶνε ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, ἴδε Ἄξιος. ||. κύτταζε τὴ' δουλειά' σου (φρσ.). » Τὰ σαυτοῦ πράττε· » Τὰ σαυτοῦ ἔργα κόμιζε. mêlez-vous de vos affaires. ||. καὶ τὴν δουλειάν 'του 'τὴν κάμνει καλὰ (παστρικὴν), ἴδε Κάμνω. §. (τὸ ἐργόχειρον). » Ἔργον, πόνος, πόνημα, ἐργόχειρον. ouvrage. §. (τὸ δούλεμμα). » Ἐργασία. travail. ||. τί δουλειά ! πολλὴ (ψιλὴ, θαυμαστὴ, κτλ.) δουλειά! » Τὸ περιττὸν τῆς ἐργασίας. §. (ἰδιαιτ. ἡ δύσκολη καὶ κοπιαστική). » Ἔργον, πρᾶγμα, ἴδε καὶ Δυσκολία. ||. 'ξεύρεις δὰ, μεγάλη δουλειά ! (ἢ) δουλειὰ εἶνε κὴ-αὐτό; » Οὐδὲν ἔργον· » Οὐδὲν πρᾶγμα (Πλάτ.). ||. μὴ 'τὸ κάμνετε δουλειαν (ὑπόθεσιν). » Μηδὲν πρᾶγμα ποιῆσθε (Ἡροδ.). ||. ἐκτὸς ἐὰν 'τὸ κάμῃ κἀνεὶς δουλειά'. » Εἰ μή τις, ἔργον ποιησάμενος, « Πλάτ. §. (ἡ πρὸς τὴν πολιτείαν ἢ τὸ κοινὸν γινομένη). » Λειτουργία, λειτούργημα, διακονία, ὑπηρεσία, ὑπούργημα. service, charge (publique), θ. emploi, ἴδε καὶ Ἀξίωμα. ||. ἐκεῖνοι 'που εἶν' εἰς δουλειά'. » Οἱ ἐν πράγμασιν, οἱ πολιτευόμενοι, οἱ τὰ κοινὰ (τὰ τῆς πόλεως) πράττοντες. les gens en place.

Δούλεμμα. » Ἐργασία. travail. ||. δούλεμμα τῆς γῆς. » Γεωργία, γεωπονία, ἐργασία, θεραπεία. culture, θ. labour, labourage.

Δουλεμμένος, η, ον. » Ἠσκημένος, εἰργασμένος. ouvré, travaillé. ||. τὸ δουλεμμένον διάφορον (μεταφορ.). » Τὸ γιγνόμενον, τὸ ἔργον, ἴδε Διάφορον.

Δούλευσις (προφ. κοιν. Δούλεψι'), ἴδε Μισθός. §.»Ὑπηρεσία, ὑπηρέτημα (Πλούτ.), ὑπουργία, δούλευμα (» Ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὺ, κ' οὐκ ἀναίνομαι »Ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη, « Εὐριπ. Ὀρεσ. 221). service. ||. εἶν' εἰς δούλευσιν (ἐννοεῖται πάντοτε δημοσίαν), ἴδε Δουλειά. ||. εἶν' εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ τάδε. » Τῷ δεῖνι ὑπηρετούμενος. il est au service (aux gages) d'un tel.

Δουλευτᾶς(-τὴς), άδισσα, άδικον (ὅποιος δωλεύει πολὺ, ἢ 'δὲν βαρηέται τὴν δουλειάν. Ὁ Εὐσταθ. Ὀδυσσ. Ο, 441: καὶ ὁ Γ. Παχυμ. ἀναφέρουν τὴν λέξιν Δουλευτὴς, ὡς συνώνυμον τοῦ Δοῦλος). » Φιλεργὸς,φιλόπονος, ἐργατικὸς, ἐθελόπονος, καματηρὸς (τὴν σήμερον ὀνομάζεται κυρ. ὁ ἐργάτης βοῦς καὶ ὁ μεταξοσκώληξ). travailleur. §. (ἰδιαιτ. ὁ χονδροδουλευτὴς), ἴδε Ἐργάτης.

Δουλεύτρα (ἀντὶ) » Δουλεύτρια (» Δρήστειραι αἱ δουλεύτριαι, « Εὐσ. 1661, 47, καθὼς καὶ Πλάτρα ἀντὶ Πράτρια), ἴδε Δοῦλα.

Δουλεύω (ὡς δοῦλος), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (εἰς τοὺς ἀρχ. ἐσήμαινεν, εἶμαι σκλάβος). » Ὑπηρετέω, διακονέω, ὑπουργέω, λειτουργέω (κυρ. τὴν πατρίδα ἢ τὸ δημόσιον). servir. §. (ὡς τεχνίτης). » Ἐργάζομαι, κατασκευάζω, ἐπιτηδεύω, τεχνάομαι(-άζομαι). travailler, mettre en œuvre, apprêter. ||. δουλεύω τὴν γῆν. » Γεωργέω, θεραπεύω (τὴν γῆν), ἐργάζομαι, διεργάζομαι (» Σπείρεται δὲ εἰς πρασιὰς διειργασμένας ἐπιμελῶς, « Θεοφρ. Φυτ. Δ'). cultiver, labourer. ||. δουλεύω πέτραις (ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Διογ. Λαέρτ. Β', 19.) » Σωκράτην δουλεῦσαι καὶ ἐργάσασθαι λίθους.« (Σημ: 'δὲν εἶμαι σύμφωνος περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως ἐνταῦθα μὲ τὸν σοφὸν Κοραῆν, ὑποθέτων τὸ δουλεῦσαι εἰς τὴν συνήθη σημασίαν τοῦ πραθῆναι τὸν Σωκράτην ὡς δοῦλον, ἢ αἰχμάλωτον ληφθέντα, καθὼς αὐτὸς ὁ Διογένης λέγει ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης αὐτὸς τὸν Φαίδωνα δι' αἰχμαλωσίαν ἐπ' οἰκήματος καθήμενον προσέταξε Κρίτωνι λυτρώσασθαι,«ἢ, συλληφθέντα ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐν τῷ πλέειν που,πραθῆναι, καθὼς καὶ ὁ Πόλλις τὸν Πλάτωνα ἐπώλησεν εἰς τὴν Αἴγιναν. Τὸ κατωτέρω μάλιστα ἐπιφερόμενον: » Κρίτωνα δ' ἀναστῆσαι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου, μὲ πείθει ἔτι μᾶλλον), ἴδε Σκα-

λίζω. ‖. δουλεύω σίδερον (καὶ ἄλλα μέταλλα). » Χαλκεύω, ἐλαύνω, σφυρηλατέω. forger. §. δουλεύω πληγὴν (κυρ. μὲ ξαντόν). » Διαπυΐσκω (Ἱπποκρ.). faire suppurer.

§. ῥ. ἀμ. τρτπρσ. (εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις): τὸ ἐργαστῆρί 'του 'δὲν δουλεύει ('δὲν πουλεῖ δηλ.). » Ἀπρασία περὶ τὸ ἐργαστήριον. sa boutique n'est pas achalandée. ‖. τὸ ὡρολόγι 'του 'δὲν δουλεύει, ἴδε Στέκομαι. ‖. ἡ πληγή 'του δουλεύει, ἴδε Τρέχω.

Δοῦλος (ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνομάζετο μόνον ὁ ἀγορασμένος, ὁ σκλάβος). »Θεράπων, οἰκέτης, διάκονος, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος, παῖς (κυρ. ὁ ψυχοϋὸς ἢ τὸ κοπέλι), ὑπουργὸς, λειτουργὸς, δμὼς-ωὸς (ποιητ.). domestique, serviteur, valet. ‖. τὸν Σάτυρον, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε μίαν φορὰν δοῦλός 'του (ἄνθρωπός 'του). »Σατύρῳ . . ,ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ (Δημοσθ.).« ‖. (περιληπτ.) οἱ δοῦλοι. » Οἰκετεία (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μισθῷ συνόντων), θεραπεία (» Καὶ θεραπεία πολλὴ σφόδρα; « Γραφ), θεραπόντων (οἰκετῶν) ὄχλος. valetaille, θ.

Δρακόνι(-όντι), 'ψ. » Δράκων (ὁ πελάγιος ἢ θαλάσσιος), δράκαινα, δρακαινίς. vive, θ. dragon (de mer). τρυγὼν (ἡ θαλασσία) ('δὲν ἠξεύρω, ἄν, καθὼς λέγει ὁ Γαζῆς, ὀνομάζεται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη Τρυγόνι). raie (la venimeuse).

Δρακοντιὰ, φ. » Δρακόντιον, ἄρον (τὸ δρακόντειον). estragon, ἴδε καὶ παράβλ. Φειδοβότανον.

Δρακόντισσα (λέξις συνειθισμένη εἰς τὰ παραμύθιά μας· ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Γοργὼ-οῦς, (καὶ πολὺ περισσότερον μὲ τὸ) Λαμία ἢ Λάμια (λέξιν ἐπίσης συνειθισμένην, μὲ τὴν ὁποίαν παίζων Δημοχάρης ὁ Σόλιος ὠνόμαζε Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, μῦθον, προσεπιλέγων »Ὅτι καὶ Λαμίαν ἔχει.«). Δράκαινα. ogresse, θ. §. ἴδε Στρίγλα.

Δράκος (τὸ μεγάλο 'φεῖδι), ζ. »Δράκων -οντος (ὁ). dragon. §. (εἰς τὰ παραμύθια 'μας ὁ δράκος ἀναλογεῖ μὲ τὸ) » Κύκλωψ (ἢ μὲ τὸ) Γίγας. ogre.

Δράμι (εἶδος μετρικοῦ βάρους, ἀπὸ τοῦ) » Δραχμίον (ὑποκορ. τοῦ) » Δραχμὴ (τῶν παλαιῶν ἐζύγιζεν 72 σιταρόσπυρα, τὴν σήμερον 60). drachme, θ. gros (8 'ς τὴν οὐγγιὰ'), denier (ζυγίζει 24 σπυριά).

Δράνα. »Ἀναδενδρὰς (ἄμπελος) (ἡ) (»Οὐδὲ ὁδὸν διελθεῖν, ἀναδενδράδος ἄνωθεν διατεταμένης,« Πλούτ. Προβλ. Ῥωμ.). treille, θ.

Δρεπανάκι, ἐργ. » Δρεπάνιον. faucille, ἴδε καὶ Κλαδευτῆρι.

Δρεπάνι, ἐργ. » Δρέπανον καὶ δρεπάνη. faux, θ.

Δρίμαις (Ὁ Ἡσύχ. ὀνομάζει Δρίμην τὴν ψύχραν. Τὴν σήμερον κοινῶς ἡ γυναῖκες ὀνομάζουν ταῖς πρώταις πέντε 'μέραις τοῦ Αὐγούστου, ταῖς ὁποίαις τρόπον τινὰ καὶ ἑορτάζουν, διότι ὑποθέτουν ὅτι ὅσα πανικὰ πλυθοῦν τότε, λυόνουν καὶ ἀφανίζονται. Ἀνάλογον ἄλλην δεισιδαιμονίαν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι τὴν περὶ τῆς) »Ἀστροβολίας ἢ Ἀστροβλησίας (, πάθους, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ κυνικὰ λεγόμενα καύματα, μετὰ ταῖς 20 δηλ. τοῦ Ἰουλίου, τοὺς μὲν ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα τὰ παιδιὰ, ἐθανάτονε, τὰ δὲ φυτὰ ἐμάρκινε, κτλ. Ὅθεν τὸ ἐδικόν μας): 'τὸν ἔπιασαν ἡ δρίμαις, (ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν παλαιῶν τὸ) »Ἀστρόβλητος (» Ἀστροβλὴς) γέγονε, (καὶ μονολεκτ.) ἠστροβολήθη.

Δρόμος (ὁ προσδιωρισμένος εἰς διόδευσιν τόπος). » Ὁδὸς (ἡ). λεωφόρος καὶ ἀγυιὰ (κυρ. ὁ μεγάλος, ὁ ἀλλ. βασιλικός. »Ὁδῷ βασιλικῇ πορευσόμεθα, οὐκ ἐκκλινοῦμεν δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ, « Γραφ.), πλατεῖα καὶ ἁμαξιτὸς (κυρ. ὁ πλατὺς καὶ εὐρύχωρος, Τουρκ. ἀραμπὰ-γιολοὺ), τρίβος (ἡ), κέλευθος (ἡ) καὶ κέλευθα (τὰ) (ποιητ.). route, θ. §. rue, θ. -chemin, voie, θ.. §. avenue, θ. ἴδε καὶ Πέρασμα. ‖. δείχνω τὸν δρόμον, ἴδε Δείχνω. ‖. ἀλλάζω ('παίρνω ἄλλον) δρόμον. »Ἑτέραν τρέπομαι. changer de route. ‖. ἀνοίγω (κάμνω) δρόμον, ἴδε Ἀνοίγω. ‖. ἄνοιξε τὸ πλῆθος καὶ 'τοῦ ἔκαμαν δρόμον. »Ὁ δὲ δῆμος αὐτῷ διέστη.

§. (ἡ ἐνέργεια τοῦ ὁδοιπορεῖν). » Ὁδοιπορία, πορεία, ὁδὸς (ἡ), δρόμος. chemin, marche, θ. ‖. δίδω δρόμον (τὸ ἀλλ. Ξεκάμνω καὶ Ξεπορτῶ, διώχνω δηλ., κυρ. δοῦλον, δούλαν, κτλ.). »Ἀπαλλάσσω(-ττω), ἀπολύω, ἀποπέμπω(-ομαι). mettre dehors (ou à la porte), congédier, éconduire, donner le congé, licencier (κυρ. στράτευμα). ‖. ἠθέλησε 'να 'τὴν δώσῃ δρόμον κρυφά. » Ἠβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτὴν (Εὐαγγ.).« ‖. εἶναι πέντε ἡμερῶν δρόμον μακρυά. » (Νῆσός τις), δρόμον ἡμερῶν πέντε Βρετιανίας ἀπέχουσα (Πλούτ. π. τ. ἐμφ. προσπ. τῷ δίσκῳ τῆς σελήνης.), « ἴδε καὶ Ἡμέρα. §. (διάστημα χωρισμένον κατὰ μῆκος εἰς τὰ περιβόλια μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν διὰ περίπατον). »Δρόμος, περίπατος, ὄρχατος. allée, θ. §. (ἀντὶ τοῦ Φορά). πόσους δρόμους νερὸν ἔφερε; » Δρόμος (»Οὔπω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην, « Πλάτ.), φορὰ (Πολυβ.). voie, (combien il a fait de voies d'eau ?), θ. §. (ναυτ.) 'πῆρε (εἶχε πο-

λὺν, καλὸν) δρόμον τὸ καράβι. » Εὐδρομία τοῦ πλοῦ, διάβασις (»Καὶ διάβασιν εἶχε πολλὴν,« Ἱπποκρ. Ἐπιστ.) (ἀμφ.). §. (μεταφορ. ὁ σκοπὸς, τὸ προκείμενον): 'δὲν εἶν' ἔξω τοῦ δρόμου 'να ἐρωτήσωμεν. (ἀπαράλλακτα εἶπεν ὁ Αἰσχύλος Χοηφ.)»Πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου.«

Δροσερὸς, ἡ, όν. » Δροσώδης, ἔνδροσος, δροσερὸς, δροσοβόλος, θαλερός. frais-aiche.

Δροσιὰ (» Διὰ βροχὴν ἢ δροσίαν,« Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 287, 56., ἐκ τοῦ Ἰων.) »Δροσίη, = » Δρόσος (ἡ). rosée, θ. §. » Ψῦχος (τὸ) (» Ὡς θέρος ἦν, τὰς γυναῖκας προαπεπέμψατο τῆς νυκτὸς, ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος, « Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'). frais, fraîcheur, θ. ||. τὸ καλοκαῖρι κοιμοῦμαι 'ς τὴ' δροσιὰ (ἢ) 'ς τὸ δροσιὸ (καθὼς 'τὸ προφέρουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου τῷ ὄντι κοιμοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔξω τὸ καλοκαῖρι). »Θέρους ἐν τῷ ψύχει καθεύδω, ἴδε καὶ Κοιμοῦμαι.

Δροσίζω, ῥ. μετ. » Ψύχω, ἀνα(κατα -δια)ψύχω, δροσίζω. rafraîchir, désaltérer. ||. δροσίζει, ἐδρόσισε, κτλ. (ἐλλειπτ. ἡ ἀτμοσφαῖρα, ὁ ἀὴρ, τὸ περιέχον), ῥ. οὐδ. ἀπρ. »Ἀποψύχει(»Ἐπειδὰν ἀποψύξῃ. Πλάτ. Φαιδρ.).

Δρόσισμα. »Ἀνάψυξις, αναψυχή. rafraîchissement.

Δροσιστικὸς, ἡ, όν. »Ἀνα(» Κατα »Δια) ψυκτικός. rafraîchissant.

Δύναμις. » Ἰσχὺς, ἀλκὴ, ῥώμη, σθένος (τὸ), τόνος, δύναμις, κράτος (τὸ), βία (ποιητ.), ῥωμαλεότης. force, θ. pouvoir. ||. ἔχω δύναμιν. »Ἰσχύω, δύναμαι, ἔῤῥωμαι, σθένω, εὐσθενέω. ||.ἔχω μεγάλην (πολλὴν, πολλὰ μεγάλην) δύναμιν. »Μέγα (»Μέγιστον) ἰσχύω (δύναμαι). ||. τόσην δύναμιν εἶχεν, ὥστε . . . »Καὶ τοσαῦτα ἐδύνατο, ὥστε . . . (Λυσ.). ||. ἐπειδὴ ἔχει δύναμιν, 'δὲν εἶν' ἀδύνατος. » Καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐχ εἶναι τῶν ἀδυνάτων (Λυσ.). « ||. κατὰ τὴν δύναμίν μου (σου, 'του, 'της, 'των, κτλ.). » Ἐς δύναμιν, ὅση δύναμις,κατὰ δύναμιν (καὶ συγκπ. ποιητ.) καδδύναμιν, ὡς (εἰς, ἐς, κατὰ) τὸ δυνατὸν, ᾗ δυνατὸν, ἐκ τῶν δυνατῶν, τά γε δυνατά. ||. ἐσήκωσαν φόρτωμα μεγαλήτερον τῆς δυνάμεώς 'των, ἴδε Σηκόνω.

Δυναμόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Δυναμόω-ῶ (μτγεν. ἀντὶ) »Ἐνισχύω, ῥωννύω καὶ ῥώννυμι, ἐπιῤῥωννύω(-ῥώννυμι), κρατύνω, κραταιόω, ἰσχυροποιέω. fortifier, renforcer, conforter, reconforter, enforcir, corroborer. §. μέσ. » Ῥωννύομαι καὶ Ῥώννυμαι, ἐπιῤῥωννύω(-υμι) ἐμαυτὸν, ἐνισχύομαι, ἀνδρίζομαι. se fortifier, enforcir.

Δυνάμωμα (τὸ). » Δυνάμωσις.

Δυναμωτικὸς, ἡ, όν. »Ἰσχύος ἐμποιητικὸς, δυναμοποιὸς, ἰσχυτήριος (Ἱπποκρ.). fortifiant, corroboratif, confortatif, cordial.

Δυναστεία, ἴδε Βία.

Δυναστεύω, ῥ. μετ. »Δυναστεύω (μεταγ.), ἴδε Βιάζω.

Δυναστικῶς, ἐπ. »Βίᾳ, πρὸς βίαν, βιαίως. de vive force.

Δυνατὰ, ἐπ. » Ἰσχυρῶς, σφόδρα, σφοδρῶς, μέγα, κατὰ τὸ ἰσχυρὸν, κραταιῶς, γενναίως, εὐσθενῶς. fortement, vigoureusement, ἴδε καὶ 'Γιερά. ||.φωνάζω δυνατά. »Μέγα βοάω, γεγωνέω. crier haut, ἴδε καὶ Μεγαλοφώνως. ||. ἔβηξε δυνατώτερα παρ' ὅ,τι ἐσυνείθιζε. » Βῆξαι μειζόνως ἢ ὡς εἰώθει,« Ἡρόδ. ||. ὁμιλεῖ δυνατώτερα. »Μεῖζον φθέγγεται (διαλέγεται),« Πλάτ., Πλ.||. ὁμιλεῖ δυνατώτερα ἀπ' ὅλους.»Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων (Δημοσθ.). « ||. αὐτὸς μὲν ὁμιλεῖ εὔμορφα καὶ δυνατὰ, ἐγὼ δὲ τὸ ἐναντίον. » Οὑτοσὶ μὲν καλὸν καὶ μέγα φθέγγεται, φαῦλον δ'ἐγὼ (Δημοσθ.).« ||. τόσον δυνατὰ ἐφωνάξατε! » Τηλικοῦτον ἀνεκράγετε (Δημοσθ.).« ||. ἐκτύπησε δυνατὰ τὴν γῆν ὁ Σόλων μὲ τὸ ῥαβδί 'του. » Σφόδρα πατάξας τῇ βακτηρίᾳ τὴν γῆν ὁ Σόλων.«

Δυνατὸς (ἄνθρωπος), ἡ, όν. » Ἰσχυρὸς, εὐσθενὴς, εὐσθενῶν, δυνατὸς (Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ', 9 καὶ Στράβ. ΙΕ. ὁ δὲ Πλβ. [10, 31, 8.] καὶ ἐπὶ ἀψύχ. » Προτείχισμα δυνατὸν «), ἄλκιμος, κρατερὸς, κραταιός. fort, puissant, ἴδε καὶ §. Ἄξιος. ||. εἶμαι δυνατὸς, ἴδε Δύναμις. §. δυνατὸν (εἰς τὸ οὐδέτ. ἐκεῖν' ὅ,που 'μπορεῖ 'να γένῃ). » Οἷόν τε, δυνατὸν, ἐφικτόν. possible. ||. εἶνε δυνατόν. »Ἔστιν, οἷόν τέ ἐστι, δύναται (Πλουτ.), πάρεστιν. ||. ;εἶνε δυνατόν; »Ἔσθ' ὅπως; ||. 'δὲν εἶνε δυνατόν. » Οὐχ οἷόν τε, οὐκ ἔστιν, ἴδε καὶ Ἀδύνατον. ||. ;εἶνε δυνατὸν 'να μὴ 'ξεύρῃς τίποτε; » Πῶς γὰρ οἷόν τε μηδὲν εἰδέναι σε; se peut-il faire que vous n'en sachiez rien? ||. ὅσον τὸ δυνατὸν, ἴδε Δύναμις. ||. βάλλω τὰ δυνατά μου. »Ἰσχυρίζομαι, συντείνω, συντείνω (ἐπιτείνω) ἐμαυτόν. je fais tout mon possible, ἴδε καὶ Βάλλω καὶ Τρόπος. §. ξύλον(κτλ.) δυνατόν. » Στιφρὸν, ἴδε Κοντάρι. §.σκόρδον (ξεῖδι, κρασὶ, κτλ.) δυνατόν. » Δριμὺς, αὐστηρὸς, δάκνων (μεταφορ.). §.δυνατὴ μυρωδιά. »Δυνατωτάτη δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἡ τῶν μύρων εὐωδία (λέγει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Α, 29], φέρων παράδειγμα τοὺς

στίχ. 173 καὶ 174 τῆς Ξ Ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος), ἴδε καὶ Βαρύς. §. φωνὴ δυνατή. » Γεγωνυῖα, ἐξάκουστος. haute, θ. §. βροχὴ δυνατὴ, ἄνεμος (κτλ.) δυνατός. » Λάβρος, ῥαγδαῖος, σκληρὸς, ἀκραὴς, λαμπρὸς, σφοδρὸς, ἴδε καὶ Ὁρμητικός. ||. ἐσηκώθήκαμεν μ' ἕνα δυνατὸ' βοῤῥηᾶ'. » Ἄραντες λαμπρῷ σφόδρα σκίῤῥωνι. par un vent du Nord très frais (très fort). ||. φύσηξαν δυνατοὶ βοῤῥηάδες, ἴδε Βοῤῥηάς.

Δύο (προφ. κοιν. Δυὸ-ὼ), ἀριθμ. » Δύο (-ω). deux. ||. δυὸ φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δυὸ, ἴδε Αὐτός. ||. δυὸ χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ||. οἱ δύο. » Ἄμφω. ||. καὶ οἱ δύο. » Ἀμφότεροι. tous les deux. ||. οἱ δύο χοῖροι πόσα ποδάρια ἔχουν; » Τὼ δύω χοίρω πόσους ἔχετον πόδας; ||. καὶ οἱ δύο 'τους ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. » Ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὄντοιν. ||. εἶνε δὲ δυὸ δρόμοι. » Ἐστὸν δὲ δύω ὁδοὶ, ἴδε καὶ Μακρυά. ||. δύο χρόνοι. » Διετία, δίετες (τὸ). ||. δυὸ χρόνων. » Διετὴς καὶ Διέτης. ||. δύο χρόνους πρὸ τῆς ἁλώσεως. » Δευτέρῳ πρότερον ἔτει τῆς ἁλώσεως, « (Δ. Ἀλ.) ||. ἀπὸ δυὸ-δυό. » Ἀνὰ δύο, σύνδυο, κατὰ συζυγίαν, κατὰ ζυγὰ (» Βαδίζουσιν αἱ σηπίαι κατὰ ζυγά). « deux à deux. ||. ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. » Ὁ ἕτερος καὶ (κρσ.) Ἅτερος. ||. ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό; » Πότερος; ||. ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυό. » Ὁπότερος, ὁποτεροσοῦν, ὁποτεροσδήποτε. ||. κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς δυό. » Οὐδέτερος. ||. μὲ τὰ δυὸ χέρια. » Ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, (καὶ ἐλλειπτ.). » Οὐ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν. ||. ἀπὸ τὰ δυὸ (καὶ εἰς τὰ δυὸ κτλ.) μέρη, ἴδε Μέρος. ||. κατὰ δύο (καὶ κατὰ τοὺς δύω) τρόπους. » Ἀμφοτέρως (» Πολλῶν ὀνομάτων ἀμφοτέρως λεγομένων, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς, « Στρβ.). de deux manières. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τῆς προθ. Ἀμφὶ καὶ τοῦ ἐπιρ. Δὶς, τοῦ ὁποίου διεσώθη καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ χρῆσις· ὅθεν) μαχαῖρι μὲ δυὸ κόψαις (μεταφορ. στόματα). » Ἀμφίστομος (» Ἀμφήκης, » Δίστομος) μάχαιρα. ||. καράβι μὲ δυὸ πρύμναις. » (ναῦς) Ἀμφίπρυμνος. ||. 'σπίτι μὲ δύο θύραις. » (οἰκία) Ἀμφίθυρος, δίθυρος, κτλ.

'Δυόσμος, φ. » Ἡδύοσμον, μίνθη (ἡ κηπαία), καλαμίνθη. menthe, θ. baume, herbe du cœur, θ.

Δυσεύρετος, η, ον. » Δυσπόριστος, σπάνιος, δυσεύρητος. difficile à trouver, rare.

Δυσικὸς, ἡ, ὸν, (ἀπαντᾶται ἡ λέξις καὶ εἰς τοὺς Βυζ., ἀντὶ) Δυτικός.

Δύσις. » Δυσμαὶ (αἱ), ἑσπέρα. occident, coucher, ouest.

Δύσκολα, ἐπ. » Δυσχερῶς, χαλεπῶς, δυσκόλως, ἐπιπόνως. difficilement, péniblement. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τοῦ μορίου Δυσ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς ἑπομένας λέξεις, πρὸς τὸ παράδειγμα τῶν ὁποίων ἠμποροῦν 'να σχηματισθοῦν καὶ πλῆθος ἄλλαι). ||. δύσκολα ξεκολνᾷ, ἴδε Ξεκολνῶ.

Δυσκολεύω, ῥ. μετ. » Πράγματα παρέχω. faire naître des difficultés, susciter des entraves (des difficultés). ||. δυσκολεύομαι, ῥ. μέσ. » Ὀκνέω, ὄκνος μ' ἔχει. faire difficulté (scrupule), avoir de la peine.

Δυσκολία. » Δυσχέρεια, χαλεπότης, ἔργον (ἴδε Δύσκολος), δεινότης, τὸ δύσχερὲς κτλ. difficulté.

Δυσκολοαναίβατος, η, ον. » Δυσανάβατος καὶ (συγκ. ποιητ.) Δυσάμβατος. difficile à monter (gravir).

Δυσκολόβραστος, η, ον, ἴδε Κακόβραστος.

Δυσκολογέλαστος, η, ον. » Δυσεξαπάτητος. difficile à tromper.

Δυσκολογνώριστος, η, ον. » Δυσανάγνωστος, δυσδιάγνωστος, δυσδιάκριτος. méconnaissable.

Δυσκολοεξέταστος, η, ον. » Δυσδιερεύνητος, δυσδιζήτητος, δυσδιεξίτητος, δυσεξέλικτος. dont la recherche est difficile.

Δυσκολοημέρωτος, η, ον. » Δυστιθάσσευτος. difficile à apprivoiser.

Δυσκολοϊάτρευτος (προφ. κοιν. Δυσκολογιάτρευτος), η, ον. » Δυσίατος, δυσαλθής. difficile à guerir.

Δυσκολοκαταίβατος, η, ον. » Δυσκάθοδος. difficile à descendre.

Δυσκολοκατόρθωτος, η, ον. » Δυσκατόρθωτος, δυσκατάπρακτος, δυσκατέργαστος, δύσεργος. difficile à faire, ἴδε καὶ Δύσκολος.

Δυσκολοκυρίευτος, η, ον. » Δυσάλωτος. difficile à prendre.

Δυσκολονίκητος, η, ον. » Δυσνίκητος, δυσκαταγώνιστος, δυσκατέργαστος. difficile à vaincre.

Δυσκολομέτρητος, η, ον. » Δυσαρίθμητος.

Δυσκολοοικονόμητος, η, ον. » Δυσμεταχείριστος, δυσχερής. difficile à manier (traiter).

Δυσκολοπάστρευτος, η, ον. » Δυσεκκάθαρτος. difficile a nettoyer.

Δυσκολοπέραστος, η, ον. » Δύσπορος,

δυσπόρευτος, δυσπέραστος, δυσδιάβατος. difficile à passer (traverser), impraticable.

Δύσκολος, η, ον. » Δυσχερὴς, χαλεπὸς, ἐπίπονος, ἐργώδης, δύσκολος, δεινὸς, δυσέφικτος, δύσεργος, ἀργαλέος. difficile, malaisé. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τοῦ μορ. Δυσ, ἴδε Δύσκολα): δρόμος δύσκολος. » Δύσβατος, δύσπορος, τραχύς. rude, raboteux. ||. δύσκολη κρίσις. » Δυσδιαίτητος δίκη. ||. πολλὰ δύσκολος. » Παγχάλεπος, δυσχερέστατος, κτλ. ||. τὴν νύκτα εἶνε δύσκολον καὶ τὸ λύσιμον καὶ τὸ σέλλωμα τῶν ἀλόγων. » Ἔργον μὲν νυκτὸς λύσαι ἵππους, ἔργον δ' ἐπισάξαι (Ξενοφ.).«

Δυσκολοτρύπητος, η, ον. » Δύστρητος, δυστρύπητος. difficile à trouer.

Δυσκολοτσάκκιστος, η, ον. » Δύσθραυστος, δύσθλαστος, δυσκάτακτος. difficile à rompre (à briser).

Δυσκολοϋπόφερτος, η, ον. » Δυσκαρτέρητος, δυσάνεκτος, (ποιητ.) δύσοιστος. difficile à supporter.

Δυσκολοφύλακτος, η, ον. » Δυστήρητος. difficile à garder ou à observer

Δυσκολοχώνευτος, η, ον. » Δύσπεπτος, δυσοικονόμητος, δυσκατέργαστος, δυσδιαχώρητος, δυσανάδοτος (Ξενοκρ.), κακοστόμαχος. difficile à digérer, indigeste.

Δυσκολοχάλαστος, η, ον. » Δυσκαθαίρετος. difficile à détruire.

Δυσκολώτερα, ἐπ. » Δυσχερέστερον, χαλεπώτερον, κτλ. plus difficilement, avec plus de difficulté.

Δυσκολώτερος, η, ον. » Δυσχερέστερος, κτλ. plus difficile.

Δύσκυαμος, φ. (φαρμακ.). » Ὑοσκύαμος, καὶ Διοσκύαμος (Διοσκορ.). ἱερὰ βοτάνη, δαιμονία (ὅθεν τὸ κοινῶς Δαιμοναρηά). jusquiame, hanebane καὶ henebane.

Δυστυχὴς } , η, ον. » Δυστυχὴς, δυ-
Δυστυχισμένος } στυχῶν, δυσδαίμων, κακοδαίμων, δυσκληρῶν. malheureux, ἴδε καὶ Κακόμοιρος καὶ Πτωχός.

Δυστυχία. » Δυσημερία, δυστυχία, δυσπραγία, δυσκληρία. malheur, revers, ἴδε καὶ Κακομοιριὰ, καὶ Πτωχεία, καὶ Συμφορά.

Δυστυχῶ, ῥ. οὐδ. » Πένομαι, δυσπραγέω, δυστυχέω, ταπεινὰ πράσσω(-ττω), δυσημερέω, δυσκληρέω, κακοπραγέω. être dans l'indigence, jouer de malheur, ἴδε καὶ Πτωχαίνω.

Δυτικὰ, ἐπ. » Πρὸς (» Ἐπὶ) δυσμὰς (ἑσπέραν, ἥλιον δύνοντα, ζέφυρον). vers l'occident.

Δυτικὸς, ή, όν. » Ἑσπέριος, δυσμικὸς, δυτικός, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ δυσμῶν (πρὸς δυσμάς). occidental.

Δώδεκα, ἀριθμ. » Δυοκαίδεκα, δώδεκα. douze. ||. δώδεκα φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. δώδεκα χιλιάδες. » Μύριοι καὶ δισχίλιοι, δισχίλιοι ἐπὶ μυρίοις. ||. εἰς δώδεκα 'μέραις, ἴδε Ἡμέρα. ||. δώδεκα χρόνων. » Δωδεκαέτης (ὁ), δωδεκαέτις (ἡ), δωδεκαετὴς -οῦς (ὁ καὶ ἡ).

Δωδεκά(ή)μερον (τὸ), » Δωδεκήμερος καὶ Δωδεχήμερος καὶ Δωδεκαήμερος (ἡ).

Δωδεκάδα } . » Δωδεκὰς, δυοκαιδεκάς.
Δωδεκαριὰ } douzaine, θ. ||. κάμμιὰ δωδεκαριά. » Δώδεκά που μάλιστα.

Δῶμα (τὸ). » Τέγος (τὸ), δῶμα (Εὐαγγ.), δωμάτιον (Ἡρωδ.). terrasse, θ. plate forme, θ.

E.

Ε, ε, τὸ πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α. » Ἐγγίζω-ἀγγίζω, ἐχῖνος-ἀχινὸς, ἐπάνω-ἀπάνου, ἔντερον-ἄντερον, ἐργαλειὸς-ἀργαλειὸς (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Ἀργαλέος ἀντὶ Ἐργαλέος), κτλ. ||. εἰς Η ἢ ΕΙ· » Κελαδῶ-κηλαϊδῶ, μηλέα-μηληὰ ἢ μηλειὰ, βορέας-βορηὰς ἢ βορειὰς, πατέεται-πατηέται ἢ πατειέται, κινέομαι-κουνηοῦμαι ἢ κουνειοῦμαι, κτλ. ||. εἰς Ο· » Ἔμπυος-ὄμπυος, ἐρέβινθος-ῥοβίθι, ἑρμηνεία-ὁρμήνεια, εὔκαιρος-ὄφκαιρος, ἔξω-ὄξου, ἐχθρὸς-ὀχτρὸς, Ἑβραῖος-Ὀβραῖος καὶ (χυδ.) Ὀβρηὸς, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ Λατῖν.) ἐλαία-olea. ||. εἰς Υ· » Χέω-χύνω, ξέω-ξύνω, κτλ. §. ἀφαιρεῖται, εἰς τὰς ἀπὸ προθέσεων συνθέτους μάλιστα λέξεις· » Ἐνοίκιον-'νοῖκι, ἐμπήγω-'μπήγω, ἐψητὸν-'ψητὸν, ἐρεύγομαι-'ρεύγομαι, κτλ. §. ἐκθλίβεται. » Θεωρῶ-θωρῶ, χρεωστῶ-χρουστῶ, νεωπὸς-νωπός· καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Νεοσσιὰ-Νοσσιὰ, κτλ.

Ἐ, μόρ. (πολυσήμαντον). » Ἔα, εἶα, ὢ, ὤ. ho, he, ô, hem. §. (σημαίνει δισταγμὸν μετ' εἰρωνείας). Ἔ δά! μὲ τὰ ὅλα σου; » Ἔα! μὴ λέγε! παίζων ταῦτα! ho, ho, vous plaisantez donc. §. (συγκατάθεσιν βεβιασμένην). ἒ καλὰ, ἄς εἶναι. » Εἶα δή! εἶεν, ἔστω, θῶμεν δὴ ταῦθ' οὕτως ἔχειν. he bien, soit donc. §. (πλῆξιν καὶ ἀνυπομονησίαν). ἒ δά! βαρέθηκα! 'ως πό-

τε; » Ἔα, μέχρι τίνος; ἐπιτέτριμμαι. §. (ἀγανάκτησιν καὶ ἀπορίαν). ἔ! φθάνει! τὄχυσες. » Ἔα, παῦε, κατεσκέδακας. §. (πρόσκάλεσμα ἢ φώναγμα). » Ὦ! **hola! he!** ||. ἔ! ἐσένα λέγω. » Οὗτος, σέ φημι. **hola, l'ami! he, vous!** ἴδε καὶ Ἆ, καὶ Αἴ, καὶ Εἰά.

Ἑαυτὸς,-τοῦ, (ἀντων. αὐτοπαθὴς χωρὶς ὀνομαστικὴν), (κατὰ μὲν τὰ ἄλλα ἀπαράλλακτος μὲ τῶν παλαιῶν τὸ) » Ἑαυτοῦ (-τῆς,-τῶν, κτλ. διαφέρουσα δὲ πρῶτον μὲν καθότι ἐκεῖνοι τὴν μετεχειρίζοντο ἀνάρθρως καὶ ἡμεῖς ἐνάρθρως· δεύτερον δὲ, διότι εἰς ἐκείνους εἶχεν ἀριθμὸν καὶ εἰς ἡμᾶς ὄχι· καὶ τρίτον, διότι ἡμεῖς 'τὴν μεταχειριζόμεθα καὶ εἰς τὰ τρία πρόσωπα, ἐκεῖνοι δὲ κυρίως μόνον εἰς τὸ τρίτον). ||. τὸν ἑαυτόν μου. » Ἐμὲ αὐτόν. ||. τὸν ἑαυτόν σου. » Σὲ αὐτὸν καὶ Σαυτόν. ||. τὸν ἑαυτόν 'της. » Ἑαυτὴν καὶ Αὐτήν. ||. τὸν ἑαυτόν μας. » Ἡμᾶς αὐτούς. ||. τὸν ἑαυτόν σας. » Ὑμᾶς αὐτούς. ||. τὸν ἑαυτόν 'τους. » Σφᾶς αὐτοὺς(-τὰς) καὶ Ἑαυτοὺς(-τὰς) κτλ. **soi, se** (εἰς μόνα τὰ ῥήματα). ||. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἴδε Ἔρχομαι καὶ Συνέρχομαι. ||. ἀφ' ἑαυτοῦ 'του. » Οἴκοθεν, αὐθόρμητος. **de son propre gré.**

Ἐϐγάζω (προφ. κοιν. 'Βγάζω), ῥ. μετ. (κατὰ μετάθεσιν στοιχείων ἀπὸ τοῦ) » Ἐκϐάλλω, ἐξαιρέω, ἐξάγω, ἐκφέρω, ἐκφορέω. §. προΐημι(-εμαι). **sortir, faire sortir, ôter, détacher.** ||. ἐϐγάζω τὰ λέπια. » Λεπίζω, ἐκλεπίζω. **écailler.** ||. 'να 'ϐγάλη τὴν φλεῦδαν. » Περιελεῖν τὸν φλοιὸν, ἴδε καὶ Ξεφλουδίζω. ||. ἐϐγάζει τὰ κόκκαλα τῆς ἀθερίνας. » Τῶν ἀθερινῶν τὰς ἀκάνθας ἐκλέγεται. ||. ἀφ' οὗ 'ϐγάλουν τ' ἀγκάθια τῆς ἀγριαγκινάρας. » Ψιλώσαντες τῶν ἀκανθῶν τὰς κινάρας (Ἀθην.). « ||. ἀφ' οὗ τοῦ 'ϐγάλῃς τὰ σϐάραχνα, 'τὸ πλύνῃς, τοῦ κόψῃς ὀλίγυρα τὰ ἀγκάθια, 'τὸ σχίζεις ὤμορφα κτλ. » Ἐξελὼν τὰ ϐραγχία, πλύνας, περικόψας τὰς ἀκάνθας κύκλω, παράσχισον χρηςῶς κτλ., « Ἀθ. ||. ἐϐγάζω τὸ σκιάδι μου (πρὸς χαιρετισμόν). » Ἀπο(» Ἐκ)καλύπτομαι. **se découvrir.** ||. ἐϐγάζω τὰ 'ποδήματα (ταὶς κάλτσαις κτλ. ἐγὼ ἄλλου), ἴδε Τραϐῶ. ||. ἐϐγάζω τὰ 'ποδήματά μου (ταὶς κάλτσαις μου, -κτλ.). » Ὑπολύομαι. **se déchausser.** ||. ἐϐγάζω τὰ 'μμάτια. » Ἐκκόπτω (» Ἐξορύσσω-ττω, » Ἐκκεντέω [» Ἐάν τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα τῶν ὄφεων, φασὶ φύεσθαι πάλιν, « Ἀριστοτ. Ζ. Β', 12]) τοὺς ὀφθαλμούς. **crever les yeux.** ||. ἐϐγάζω τὴν μύξαν μου, ἴδε Μύξα. ||. ἐϐγάζω 'δόντι (χαλασμένον). » Ἐξαιρέω(-ομαι). ||. ἐϐγάζουν τὸ κουκκοῦτσι. » Καὶ τὸν πυρῆνα ἐξαιροῦντες (Θεόφρ. Δ'. Φυτ. 3). ||. ἐϐγάζει τὴν γλῶσσάν 'του. » Προϐάλλει τῶν ὀδόντων τὴν γλῶσσαν, « Ἀρετ. ||. μοῦ ἔϐγαλε τὴν ψυχὴν 'ως οὗ 'να μὲ 'τὸ δώσῃ, ἴδε Τυραννῶ. ||. αὐτὸ τὸ ἰατρικὸν ἐϐγάζει χολὴν (φλέγματα, κτλ.). » Χολὴν ἀνάγει (ἀναφέρει, ἀναδίδωσιν). ||. ἐϐγάζω φωτιὰν μὲ τὸν πυροϐόλον. » Πῦρ ἐκτρίϐω (ἀνακαίω). **faire jaillir du feu.** ||. ἐϐγάζω τὸ χέρι (ποδάρι κτλ.). » Ἐξαρθρόω(-ομαι). **prendre (se donner) un écart, disloquer, luxer, démettre, déboîter.** ||. ἐϐγάζω 'δόντια. » Τοὺς ὀδόντας ἀναφέρω (φύω) (» Ὅς, ἑπτέτης ὢν, οὐκ ἔφυσε φράτορας, « Ἀριστοφ. Βατρ), ἀνάγω (» Ὅταν ἀνάγωσι τοὺς κυνόδοντας, « Ἱππκρ.), ὀδοντοφυέω. **les dents me percent (viennent), mes dents poussent,** ἴδε καὶ 'Δόντι. ||. ἔϐγαλε (ἐτίναξε) βλαστάρια. » Βλαστοὺς ἀνῆκε (μεθῆκεν, ἀφῆκεν [» Ἡ Καλλιστέφανος ἐλαία τοὺς πτόρθους ἀφίησιν ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμέτρους, « Ἀριστοτ.]), ἐϐλαστοφύησεν, ἀνεϐλάστησεν. **il a rejeté (rejeté par le pied), il poussa.** ||. ἡ ἀγριοκουκκουναρηὰ ὅταν κοπῇ 'δὲν ἐϐγάζει πλέον βλαστάρι. » Πίτυς ἀποκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει, « Ἡρ. ||. ἐϐγάζω τρίχαις (μαλλιὰ, μουστάκια, κτλ.). » Φύω τρίχας, τριχοφυέω. **pousser du poil, se couvrir de poil.** ||. ἐϐγάζω ῥίζαις (σπίθαις, κτλ.). » Ῥιζοϐολέω (» Σπινθηροϐολέω, κτλ.). ||. ἐϐγάζω φλόγα. » Φλόγα ἀνίημι. ||. ἡ Ἀττικὴ 'ϐγάζει τὸ γλυκότερο' μέλι, καὶ τὸ πικρότερο' κώνειον. » Φέρει, ἐκφέρει, φύει. **produire.** ||. ἐϐγάζω εὐλογιὰν (σπυριὰ, κτλ.). » Ἐξανθέω (» Φλυκταίναις ἐξηνθηκώς), φύματα φύω (ἐκφύω, ἐκθύω), φλυκταινόομαι. ||. ἔϐγαλ' ἕνα κότσι 'σ τὸ ποδάρι. » Τύλον ἐξέφυσε. **il lui vint un cal au pied.** ||. ἔϐγαλ' ἕνα πρήξιμον. » Βουϐὼν ἐπήρθη αὐτῷ (Προκπ. Ἱστορ.). « ||. ἐϐγάζω πουλιὰ (βάλλω δηλ. κλώσσαις). » Ὄρνιθας μαιεύομαι. ||. ἐϐγάζω πουλιὰ (ἀπὸ τὰ αὐγά 'των). » Ἐκνεοσσεύω(-ττεύω), ἐκκολάπτω, ἐκλέπω, ἐκγλύφω. **faire éclore.** ||. τὸ περιστέρι 'ϐγάζει τὰ πουλιά 'του εἰς δεκατέσσερης 'μέραις. » Τεσσαρεσκαιδεκαταῖοι δὲ περιστερῶν νεοσσοὶ ἐκκολάπτονται (ἐκλέπονται, ἐκγλύφονται, ἐκπέττονται). **ils éclosent au bout de 14 jours.** » Ἐν αἷς τίκτουσα (ἡ ἀλκύων) ἐκϐάλλει τοὺς νεοττοὺς, « Σχλ. Ἀρστφ. Ὀρν. 252. ||. γεννᾷ δὲ κάμμιὰ' φορὰ' καὶ τρία αὐγά· ποτὲ ὅμως 'δὲν ἐϐγάζει περισσότερα παρὰ δύο πουλιά. » Τίκτει δὲ καὶ τρία ποτὲ, ἀλλ' οὐκ ἐξάγει οὐ-

δέποτε δυοῖν πλέον νεοττοῖν (Ἀριστοτ. Ζ. ΣΤ', 5.). « ||. μιὰ ἀγελάδα 'βγάζει (δίδει) τέσσερης-ἥμισει ὀκάδες γάλα. »Βοῦς ἐκβάλλεται ἀμφορέα (Ἀριστοτ.).« ||. ἕνα μελίσσι 'βγάζει (δίδει) ἑπτά-'μισει ὀκάδες μέλι, τὰ εὐτυχισμένα δεκατέσσερης ἢ δεκαπέντε, καὶ πολλὰ ὀλίγα εἴκοσι ὀκάδες. » Βλίττεται δὲ σμῆνος χεᾶ ἢ τρία ἡμίχοα· τὰ δὲ εὐθηνοῦντα δύο χοὰς ἢ πένθ' ἡμίχοα· τρεῖς δὲ χοὰς ὀλίγα. ||. 'δὲν ἐτολμοῦσαν οὔτε φωνὴν 'να 'βγάλουν. » Μηδὲ φωνὴν ἐκβάλλειν τολμῶντας (Πλούτ. Καισ. ξς'). « ||. ἔβγαλε μιὰν φωνήν. »Φωνὴν ῥήξας. pousser. ||. ἔβγαλε μιὰν λεπτὴν-λεπτὴν φωνήν. » Λεπτόν τι (καὶ μύχιον, ὥσπερ ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς) φθέγμα προέμενος. ||. ἐβγάλλω τὸν θυμόν μου, ἴδε Ξεθυμαίνω. ||. ἐβγάζω λόγον (εἴδησιν). »Διαδίδω, ἐκφέρω. répandre, publier. ||. ποιὸς ἔβγαλ' αὐτὴν τὴν συνήθειαν; » Τίς ἐξήνεγκε (εἰσήγαγε); qui a introduit (amené) cet usage? ||. ἐβγάζω τὸν λότον, ἴδε Λαχνός. ||. ἐβγάζω μερτικόν. » Ἐξαιρέομαι μοῖραν. ||. 'τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ὑπούργημα. » Παρελύθη (»Μετέστη, »Ἀπηλλάγη, »Ἐπαύθη) τῆς ἀρχῆς. il fut destitué (déplacé, cassé), on le déposa.. ||. ἀφ' οὗ 'βγάλοι τὸν Μεγαβάτην, ὁ ὁποῖος ἦτον προτοῦ διοικητής. » Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε. ||. ἐβγάλλω τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ παράθυρον 'να ἰδῶ, ἴδε Προβάλλω. ||. ἐβγάζω εἰς τὴν μέσην (ἢ) ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. ||. 'τὸν ἔβγαλε ψεύτην. »Ψευδόμενον αὐτὸν ἐξήλεγξεν. il l'a démenti, il lui donna un démenti. ||. 'τοὺς ἔβγαλ' ἀμύγδαλα καὶ ῥῶδια (εἰς τὸ τραπέζι δηλ. ἵνα φάγουν). » Τῶν ἀμυγδάλων παρέθηκα καὶ τῶν ῥοιδίων. ||. ἔβγαλλεν (ἐνν. ἀπὸ τὸ πουγγεῖ 'του) δύο δηνάρια, καὶ 'τὰ ἔδωκε τὸν πανδοχέα. »Ἐκβαλὼν (ἐνν. τοῦ βαλαντίου) δύο δηνάρια, ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ (Εὐαγγ.).« ayant tiré deux deniers. ||. δὲν 'μπόρεσε 'να βγάλῃ (διαβάσῃ) τὸ γράψιμόν 'του. »Οὐχ' ἐξεγένετό οἱ διαγνῶναι (ἀναλέξασθαι) τὰ γεγραμμένα. il ne put déchiffrer son écriture. ||. ἐβγάζω τὄνομα τοῦ παιδιοῦ. » Τίθεμαι ὄνομα. imposer (donner) le nom. ||. ἀκόμα 'δὲν 'τὸν ἴδαμε, καὶ Γιάννη 'τὸν ἐβγάλαμε' (παροιμ. ἀναλ. μὲ τὸ ἀρχ. τό:) »Αἴξ οὔπω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει· (καὶ μὲ τό:) » Πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν, τὴν ἅλμην κυκᾷς. « ||. ἔβγαλε τὸ ὄνομα τοῦ κορητσιοῦ ('τὸ δυσφήμησε δηλ., φράσις ἀπαράλλακτος σχεδὸν μὲ τὸ Γραφικόν.) »Ὅτι ἐξήνεγκεν ὄνομα πονηρὸν ἐπὶ τὴν παρθένον (Δευτερον.).« (καὶ μὲ τοῦ Εὐαγγελ. τό) » Ὅταν ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν (Λουκ. ΣΤ'). « ||. ἐβγάζω τὸ ψωμί μου. » Πορίζομαι τὰ πρὸς τὸν βίον. gagner son pain. ||. εἰς 14 χρόνους ἔβγαλαν 2200 τάλαντα. » Ἐξενεγκεῖν αὐτοὺς ἐν ἔτεσι δέκα δισχίλια καὶ διακόσια τάλαντα (Πλβ. Γ', 27, 5)«.

Ἐβγαίνω (προφ. κοιν. 'Βγαίνω), ῥ. ἀμ. (κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ) » Ἐκβαίνω. »Προέρχομαι, ἐξέρχομαι, πρόειμι, ἔξειμι, προΐημι, ἐκπορεύομαι. sortir. §. se détacher. ||. ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ καράβι. » Ἀποβαίνω. débarquer. ||. ἐβγαίνω εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶντας. » Ἐκνήχομαι, ἐκνέω. se sauver à la nage. ||. ἐβγαίνω ἐπάνω (ἢ) εἰς τὴν ὄψιν. »Ἀναφέρομαι (»Διὰ τὸ βάρος τῶν ὅπλων οὐδεὶς τῶν καταδυομένων ἀνεφέρετο,«), ἀναδύω(-υμι)-ομαι. ||. ἐβγαίνω 'ς τὴν μέσην (ἢ) ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. ||. ἐμβῆκε καὶ ἐβγῆκεν εἰς τ' ὀσπίτι 'μας, ἴδε Ἐμβαίνω. ||. ἐβγῆκεν ὁ ἥλιος (τὸ φεγγάρι, τὸ ἄστρον, κτλ.). »Ἀνέτειλεν, ἀνέσχε. se lever. ||. ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου (μεταφ.). » Ἐκπίπτω, ἐξάγομαι, ἐκφέρομαι, ἔκφορος γίγνομαι (Συνεσ.). ||. ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ συλλογικά μου. »Ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν. ||. ἐβγῆκεν ἕνας λόγος. » Φήμη τις διέπτη (διαδίδοται, ἐξέπεσεν). un bruit a été repandu. ||. 'να μὴν ἐβγῇ ἔξω λόγος. » Μηδὲν ἐκφερομυθεῖσθαι τῶν πρασσομένων.« (Ὁ δὲ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι στιχ. 399, εἶπε:) » Μὴ προβῇ λόγος.« ||. τώρα 'βγῆκεν αὐτὴ ἡ συνήθεια. »Ἄρτι τὸ ἔθος τοῦτο ἡμῖν ἐπιδεδήμηκεν. ||. ἀπ' αὐτὸ λέγουν ὅτι 'βγῆκε καὶ ἡ παροιμία. »Ἐκ τούτου καὶ τὴν παροιμίαν ἐκπεσεῖν φασιν. ||. ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ὑπούργημα, ἴδε Ἐβγάζω. ||. ἐβγῆκε τὸ χέρι 'του (τὸ ποδάρι 'του, κτλ.). » Τὴν χεῖρα (τὸν πόδα, κτλ.) ἐξήρθρωται. »Ἡ χεὶρ (»Ὁ ποὺς) ὤλισθεν (ἐκπέπτωκεν) αὐτῷ. »Ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν (Ἐπικτ. ἐγχ.).« il s'est demis le bras (le pied, etc.), il se donna un écart. ||. 'βγαίνει ὁ 'πάτος 'του. »Ἐκπίπτει τὴν ἕδραν (Θεοφρ. Φυτ. Θ', 9). ||. ἡ καλλήτερη σκάρφη 'βγαίνει 'ς τὴν Ἀντίκυραν· Τὰ κουκκιὰ 'δὲν 'βγῆκαν ἀκόμη', κτλ. ἴδε Φυτρόνω. ||. ἐβγῆκαν τὰ 'δόντιά 'του. »Ἀνέτειλαν (»Ἔφυσαν) αὐτῷ οἱ ὀδόντες. les dents lui percèrent (poussèrent, vinrent). ||. ἐβγῆκε σπυρὶ (πόνεμα) εἰς τὸ βυζί 'της. » Ἐπὶ τοῦ μαστοῦ αὐτῇ ἔφυ φῦμα (Ἡρόδ. Γ', 133).« ||. 'πίσω ἀπὸ τὸν ναὸν ἐβγαίνει ἕνα νερὸν, ἴδε Ἀναβρύω. ||. ἐβγαίνει τὸ πουλὶ ἀπὸ τ' αὐγό. » Ἐκλέπεται, ἐκλεπίζεται, ἐκκολάπτεται. éclo-

re. ||. ἐ͂γῆκε 'ς τὸ' σπόρο' (φρσ. γεωργ., ἔϐγαλε δτλ. κοτσάνι ἢ βλαστάρι ἵνα κάμῃ σπόρον), ἴδε Ξεβλασταρόνω. ||. ἐϐγῆκεν ἡ βοῦλλα ἐπάνω 'σ τὸ χερί. » Ἀπετυπώθη, ἐναπετυπώθη, ἐξεμάχθη, ἐναπεμάχθη. § ἡ θωριὰ ἐϐγαίνει ἢ 'δὲν ἐϐγαίνει (ξεϐάφει). »Ἐξίτηλος (»Δευσοποιὸς, »Βεβαία, »Ἀνέκπλυτος, »Ἔμμονος) ἢ »Ἀνεξίτηλος ἡ βαφὴ (τὸ ἄνθος). ||. ἡ θωριά 'του 'δὲν ἐϐγαίνει εἰς τὸ πλύσιμον. »Ἡ πλύσις οὐ δύναται τὸ αὐτῶν ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι,« Πλάτ. ||. 'ποῦ 'βγαίν' αὐτὸς ὁ δρόμος; ἴδε 'Πάγω. ||. ὅλ' αὐτὰ τὰ μονοπάτια 'βγαίνουν 'σ τὸ' μεγάλο' δρόμο'. »Αὗται δὲ πᾶσαι εἰς τὴν λεωφόρον ἀναστομοῦνται αἱ ἀτραποί. ||. τὴν θύραν 'που'βγαίνει 'ς τὸ περιβόλι. »Τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κῆπον φέρουσαν (Ξενοφ.).« §. (μεταφ.) 'τοῦ βγῆκε σὲ καλὸ', (φρσ.) » Πρὸς ἀγαθοῦ ἐγένετο· » Χωρήσαντός οἱ τούτου (Ἡρόδ.)· » Εὐωδώθη. ||. καὶ εἰ μὲν ἔϐγῃ σὲ καλὸ'. » Εὖ δὲ παρασχόν (Θουκ). « ||. 'δὲν 'τοῦ 'βγῆκε σὲ καλό'. » Εἰς οὐδὲν ἀπέϐη χρηστόν· » Οὐκ ἐς ἀγαθὸν ἐτελεύτα (ἀπέσκηψε)· » Πρὸς κακοῦ ἐγένετο αὐτῷ. **il ne lui en resulta rien de bon.** ||. 'δὲν ἐϐγῆκε τὸ πρᾶγμα κατὰ τὴν γνώμην 'του, ἴδε Δεξιά. ||. αὐτὸς ὁ λογαριασμὸς 'δὲν ἐϐγαίνει. » Οὐ συμβαίνει, οὐ συγκεφαλαιοῦται. ||. ἐϐγῆκε (ἀλήθευσε δηλ.) τ' ὄνειρόν 'του (ἡ προφητεία, κτλ.). » Ἐξήκει οἱ ὁ ὄνειρος (Ἡροδ. Γ'.)· » Ἀπέσκηψε· » Τὸν ὄνειρον (τὴν ὄψιν) οἱ ἐξεληλυθέναι· »Πάντα αὐτῷ κατὰ τὰς προφητείας ἀπήντησεν, ἴδε Ἀληθεύω. ||. κακὸς ἄνθρωπος ἐϐγῆκεν (ἀπεδείχθη, κατήντησεν) ὁ ἄνδρας μου. » Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκϐέϐηχ' οὑμὸς πόσις (Εὐρ. Μήδ. 229).« ||. πῶς 'βγαίνουν τὰ λόγια! » Τὰ λόγι' ὡς περαίνεται (Ἀριστοφ. Σφ. 795)· (ὁ Ὅμηρος 'τὸ εἶπε:) » Τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.« ||. 'δὲν ἐϐγῆκε κἀνὲν ἀπ' ὅσα ἐλπίζαμεν. » Ὧν ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποϐέϐηκε (Ἰσοκρ.). » Εἰ μὲν ἐκϐέϐηκεν ὅσ' ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς οὗτος (Δημοσθ. Παραπρ.).« ||. ἐϐγῆκε τ' ὄνομά σου, (φρσ. ὁμοία τῇ Γραφ.) » Καὶ ἐξῆλθέ σου ὄνομα ἐν τοῖς ἔθνεσιν (Ἰεζεκ. Ις', 14). « ||. ἐϐγῆκε ('δὲν ἐϐγῆκεν ἀκόμη') ὁ μῆνας. »Τοῦ ἐξελθόντος μηνὸς (Δημοσθ. Πανταιν.)· » Ἐξεληλυθότος ἤδη τοῦ μηνὸς (Ξενοφ. Ἀναϐ. Ζ'). « ||. πρὸ τοῦ 'να ἔϐγῃ ὁ χρόνος. »Πρὶν ἐξελθεῖν τὸν ἐνιαυτὸν (Δημ. Παραπρ.). «

§. (συνεκδχ. καὶ κατ' εὐφημισμὸν) ἐϐγαίνω (ἀντὶ τοῦ, Ὑπάγω πρὸς χρείαν μου. Ὅθεν:) πόσαις φοραὶς 'βγῆκε; ἴδε Χρεία.

Ἔϐγαλμα. »Ἔξοδος, ἐξαίρεσις, ἐξαγωγὴ (κυρ. πραγματειῶν), ἐκϐολὴ (κυρ. ἢ ἀλλ. Χρῆσις), **sortie, θ.** ||. ἔϐγαλμα ἀπὸ τὸ καράϐι εἰς τὴν ξηράν. » Ἀπόϐασις. **débarquement.** ||. ἔϐγαλμα τῶν πολιορκουμένων κατὰ τῶν πολιορκούντων. »Ἐκδρομὴ, ἔξοδος, ἐκϐοήθεια. **sortie, θ.**

Ἔϐγασμα (ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἐϐγαίνουν). » Ἔξοδος (ἡ). **issue, θ.**

Ἑϐδομάδα. »Ἑϐδομὰς καὶ (ἀρχαιότ.) »Ἑπτὰς (ἡ). **semaine, θ.**

Ἑϐδομαδιάτικος, η, ον. » Ἑϐδομαδικός. **hébdomadaire.**

Ἑϐδομῆντα, ἀριθμ. » Ἑϐδομήκοντα. **soixante et dix.** ||. ἑϐδομῆντα φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. ἑϐδομῆντα χιλιάδες. » Ἑπτακισμύριοι. ||. ἑϐδομῆντα χρόνων. » Ἑϐδομηκοντούτης (ὁ), ἑϐδομηκοντοῦτις (ἡ). **septuagénaire.**

Ἑϐδομηνταριά. »Ἑϐδομηκοντάς. **soixantaine, θ.** ||. κάμμιὰ ἑϐδομηνταριά. » Ἑϐδομήκοντά που μάλιστα. **quelque soixantaine.**

Ἐγγαστρόνω (προφ. κοιν. 'Γκαστρόνω), ἐκ τοῦ » Ἐγγαστρόω (» Καὶ ἐνεγάστρωσε ταύτην, » Νικήτ. μητροπολ. Ἡρακλ. παρὰ Σουϊκήρῳ), ῥ. μετ. »Πληρόω (Ἀριστοτ.), ἔγκυον (ἐγκύμονα) ποιέω. **faire un enfant à quelqu' une, engrosser** (οἰκ.). ||. εἶπεν ὅτι 'τὴν ἐγγάστρωσε. »Κύειν ἔφη ἐξ αὐτοῦ. **qu'elle portait dans son sein le fruit de ses œuvres, qu'elle était grosse de son fait.** ||. ἐγγαστρόνομαι, ῥ. παθ. » Συλλαμβάνω, κατὰ γαστρὸς (ἐν γαστρὶ) λαμβάνω (ἔχω), ἐγκυμονέω, κυΐσκομαι, πληρόομαι. **concevoir, devenir enceinte.**

Ἐγγάστρωμα. »Πλήρωσις (ὡς ἐκ τοῦ ἄρρενος), σύλληψις (ὡς ἐκ τοῦ θήλεως). **conception.**

Ἐγγαστρωμένος, η, ον. »Ἐν γαστρὶ φέρουσα (ἔχουσα), ἔγκυος (» Ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη γυνή,« Ἡσύχ.), κύουσα, ἐγκυμονοῦσα, ἐγκύμων, κυοφοροῦσα, βαρυνομένη τὴν γαστέρα (Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. » Ἡ δὲ γυνὴ φέρει τὸ φορτίον τοῦτο βαρυνομένη τε καὶ κινδυνεύουσα περὶ τοῦ βίου.« καὶ ἐν ἐπιγραμμ.) »Νηδύϊ βριθομένη δάμαλις,« κοιν. βαρούμενη, τὸ ὁποῖον ὁ Σωσίπατρος [ἐν ἐπιγράμμ.] ἐξέφρασε καὶ μονολεκτ. διὰ τοῦ) γαστροβαρὴς, πλήρης. **grosse, enceinte, pleine** (κυρ. διὰ τὰ ζῶα), ἴδε καὶ Μῆνας. ||. εἶν' ἐγγαστρωμένη. » Κύει (» Ἡ κάμηλος κύει μῆνας δέκα, »Ἀριστοτ.), ἐν γαστρὶ (κατὰ γαστρὸς) ἔχει, ἐγκυμονεῖ. ||. λέγουν ὅτι ἡ Λητὼ ὅταν ἦτον 'γγαστρωμένη τὸν Ἀπόλλωνα. » Τὴν Λητὼ φασι κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα.«

Ἔγγιγμα. »Ψαῦσις, προσέγγισις, ἀφὴ,

ἐπαφή, θῖξις. toucher, attouchement.
§. ἔγγιγμα μὲ λόγους πικροὺς (μεταφορ.). » Δηγμὸς, κερτομία. brocard.

Ἐγγίζω (προφ. κοιν. Ἀγγίζω), ῥ. μετ. » Θίγω καὶ Θιγγάνω, ἅπτομαι, ἐφάπτομαι, ψαύω, ἐπαφάομαι. toucher. §. ῥ. ἀμ. » Ἔχομαι, συνέχομαι, συνάπτω. se toucher. ||. αὐτὰ τὰ δυὸ 'σπίτια ἐγγίζουν ἕνα μὲ τ' ἄλλο. »Συνάπτει ἀλλήλοις, συνέχεται πρὸς ἄλληλα, θίγουσιν ἀλλήλων. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Πειράζω μὲ λόγους). »Καθάπτομαι, καθικνέομαι, δάκνω, κνίζω, ὑποκνίζω, κερτομέω. piquer, picoter, pincer, brocarder. ||. 'τὸν ἔγγιξε κατάκαρδα. » Πικρῶς αὐτοῦ καθικόμενος. il le piqua au vif, ἴδε καὶ Κατάκαρδα. ||. ἀφ' οὗ 'τ' ἄκουσεν αὐτὰ ὁ Κῦρος, ἐγγίχθηκεν. » Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος, ἐδήχθη (Ξεν. Κυρουπ.).«

Ἐγγικτικὸς (κυρ. λόγος), ή, όν. » Δάκνων, δήκτης, δηκτικὸς, πικρὸς, κέρτομος. piquant, mordant, mordiquant.

Ἐγγλαβή (χυδ. ἀντὶ) »Ἐγγραφὴ ἢ Ἐκλαβὴ (» Ἂν δὲ δοκιμασθῇ ἡ ἑστίασις, ἀποδοῦναι τῇ δευτεραίᾳ τὸ ἀργύριον τὸ λοιπὸν τὸν ταμίαν ὧν ἂν ἐ.λά.η[ἐγλάβῃ]· ἂν δὲ μὴ, ἀποτεῖσαι αὐτὸν τῆς ἐγ.α.ῆς(ἐγλαβῆς) τὸ πέμπτομ μέρος, » Ἐπιγρ. Κειακ. παρὰ Βοικίῳ, Τόμ. Β', σελ. 288, 19).

Ἐγγονὸς, ἡ, ι. » Ἔγγονος, παῖς παιδὸς, υἱωνὸς ἢ, υἱιδοῦς (ὁ ἐξ υἱοῦ)-δῆ, θυγατριδοῦς (ὁ ἐκ κόρης)-δῆ. petit-fils, petite-fille.

Ἐγγύησις. »Ἐγγύη, ἐγγύησις. caution, cautionnement, garantie. ||. δίδω ἐγγύησιν. »Ἐγγυητὴν καθίστημι. donner caution.

Ἐγγυητής. » Ἐγγυητὴς, ἀνάδοχος. garant, caution, répondant, pleige. ||. γίνομαι ἐγγυητής. » Ἐγγυάομαι, ἐξεγγυάομαι, ἀναδέχομαι. cautionner, garantir, répondre (faire bon) pour, se porter (se rendre) caution. ||. διὰ δὲ τὸν Μεγακλέα ἔγινεν ἐγγυητὴς ὁ Λεόντιος. »Τὸν δὲ Μεγακλέα Λεόντιος ἀνεδέξατο (Πολύβ.).» ||. δίδω ἐγγυητὴν, ἴδε Ἐγγύησις.

Ἐγκαινιάζω, ῥ. μτβτ. »Ἐγκαινίζω. célébrer la dédicace (d'un temple etc.).

Ἐγκαινίασμα (τὸ). » Ἐγκαινισμὸς, ἐγκαίνισις, ἐγκαίνια (τὰ). dédicace (d'un temple); inauguration.

Ἐγκαιρόπαστον (τὸ πρὸς ὥραν ἁλατισμένον 'ψάρι). » Ἀκρόπαστον, ἡμιτάριχον, ἡμίνηρον (ἀντὶ ἡμινέαρον) τάριχος, 'ἀρτίπαστον, ὡραῖον. à demi saupoudré.

Ἐγκάλεσμα. » Γραφὴ, ἔνδειξις, εἰσαγγελία, καταγγελία, φάσις, λῆξις. action, accusation, dénonciation.

Ἐγκαλῶ, ῥ. μετ. » Δίκην λαγχάνω (ἐπάγω, εἰσάγω, ἐκφέρω, ἀποφέρω, συνίστημι, ἐνίσταμαι) τινὶ, γράφομαί τινα, εἰσαγγέλλω, διώκω, προκαλέομαι (Λουκ. Τιμ.), ἐνάγω, φαίνω, ἐνδείκνυμαι, καταγγέλλω, ἐγκαλέω. accuser, actionner, intimer, intenter une accusation (une action, un procès) à (contre) quelqu'un, poursuivre en justice. ||. 'τὸν ἐγκάλεσεν εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. μὲ ἀναφορὰν ἔγγραφον). » Γραφὴν ἀπήνεγκε (ἐγράψατο, ἐπήγαγε, ἐποιήσατο, δέδωκε, προσήνεγκε) κατ' αὐτοῦ. il l'assigna à comparaître pardevant la cour. ||. τὸν ἐγκάλεσαν ὡς φονηά. » Φόνου φεύγει. ||. ἐγκαλοῦμαι, ῥ. παθ. »Φεύγω (»Ὅτε τὴν ὑπὸ Μελίτου γραφὴν ἔφευγεν «). être poursuivi en justice. ||. πολλαῖς φοραῖς ἐγκαλέσθηκε, ποτὲ ὅμως 'δὲν ἀποδείχθηκεν ἔνοχος. » Ὁ πολλάκις μὲν φυγὼν, μηδέποτε δ' ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν (Δημοσθ.).»

Ἐγκαρδιόνω, ῥ. μετ. » Θαῤῥύνω καὶ Θαρσύνω, ἐπιῤῥωνύω(-υμι), παραθαῤῥύνω, δια(παρα)κελεύομαι. encourager, rassurer, ranimer, enhardir, relever le courage, inspirer du courage à. ||. ἐγκαρδιόνομαι, ῥ. μσ. » Ἀναθαῤῥέω καὶ »Ἀναθαρσέω, ἐπιῤῥώννυμαι. prendre courage, se rassurer, ranimer son audace.

Ἐγκλαβή, ἴδε Ἐγγλαβή.

Ἐγκόλφι (προφ. κοιν. Ἐγκόρφι). » Ἐγκόλπιον, προστερνίδιον (κόσμημα). pectoral καὶ pectorale (κυρ. τῶν ἀρχιερέων); agnus, croix, θ.

Ἐγκρατεύομαι, ῥ. μσ. » Ἐγκρατῶς ἐμαυτοῦ ἔχω. ||. 'δὲν—. » Ἀκρατῶς ἔχω ἐμαυτοῦ, ἀκρατεύομαι.

Ἐγχειρίζω, ῥ. μτβτ. » Χερσὶν ἐντίθημι, καὶ » Εἰς χεῖρας τίθημι (Εὐρ. Ἀλκ.).

Ἐγὼ, (ἡ γεν.) μοῦ καὶ μου, (ἡ αἰτ.) με, (Πληθ. ἡ ὀνομ.) ἐμεῖς, (ἡ γεν. καὶ αἰτ.) ἐμᾶς καὶ 'μᾶς ἢ 'μας. ἀντων. (πρωτότ. Α'. προσ.). »Ἐγὼ (κτλ.), αὐτός. je (μόνον μὲ τὰ ῥήματα), moi, nous, nous autres. ||. ἐμεῖς καὶ 'μεῖς (κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ Ὑμεῖς), (φρσ. ἀντὶ Μόνοι, ὄχι μὲ ἄλλους). ||. ἀφ' οὗ δὲ 'μείναμεν ἡμεῖς καὶ 'μεῖς. » Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπρέσβεις ἐγενόμεθα (Αἰσχιν.).« (Σημ. Α. Εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ὅλην σχεδὸν τὴν στερεὰν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὴν γενικὴν αὐτῆς τῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ τῆς δοτικῆς τῶν παλαιῶν καὶ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς, τὴν ὁποίαν ἄλλου προτιμῶσιν. Ὅθεν λέγουν, Σοῦ δί-

δω ἀντὶ Σοὶ δίδωμι ἢ Σὲ δίδω, Σοῦ λέγω ἀντὶ Σοὶ λέγω ἢ Σὲ λέγω. Ὁ Κοραῆς αἰτιολόγησε πιθανώτατα τὴν συνήθειαν [τὴν ὁποίαν ἐκάκισεν ὁ Γάλλος νεολληνιστὴς Δαβὶδ], ἀποδείξας ὅτι εἶνε κατὰ συνεκδοχὴν προθέσεως. Ἂν εἰς μερικὰ ῥήματα φαίνεται ἀδιάφορος ἡ ἀντικατάστασις τῆς γενικῆς· ἐπειδὴ καθὼς τὸ Σοῦ λέγω εἶνε, Χάριν σου λέγω, ἐπίσης καὶ τὸ Σὲ λέγω εἶνε, Πρὸς σὲ ἢ Διὰ σὲ λέγω· εἰς μερικὰ ὅμως, καὶ ἰδίως εἰς τὰ λεγόμενα Στερητικὰ ῥήματα, Μοῦ 'τὸ κρύβεις, Σοῦ 'τὸ 'παίρνω, 'Γοῦ λείπει, κτλ., ἡ αἰτιατικὴ κρίνεται προφανῶς σόλοικος: Εἰς τὸ τρίτον μάλιστα ἑνικὸν πρόσωπον μεταχειριζόμεθα παντοῦ, ὅταν τυχαίνῃ καὶ δευτέρα πτῶσις, τὴν γενικὴν ἐξ ἀνάγκης, 'τοῦ 'τὸ λέγω, 'τῆς 'τὸ λέγω, κτλ. Ὅθεν εὐκταῖον ἦτον ἐὰν εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖά 'μας παρεδίδετο ἕν εἶδος συντακτικοῦ τῆς νέας Ἑλληνικῆς). ||. δός μου 'τον κἄμποσαις 'σ τ' αὐτιά. »Κρότησόν μοι αὐτόν. donnez-leur-moi sur les oreilles. ||. διάβασέ μου (με) 'τους αὐτὸν τὸν νόμον.» Ἀνάγνωθί μοι δ' αὐτοῖς τοῦτον τὸν νόμον. ||. κουράσθηκαν τὰ σαγόνιά 'του τρώγοντας. » Ὅτι κοπιάσειε τὰς σιαγόνας ἐσθίων, » Ἀθήν. » Ἐσθίοντι αὐτῷ πεπονήκατον τὰ σιαγόνε,« ||. (Σημ. Β'. Ἡ προσθήκη τοῦ Να εἰς τὰς ἑνικὰς αἰτιατικὰς αὐτῆς τῆς ἀντωνυμίας:) ἐμέ-να, ἐσέ-να, ἐκεῖνον-να, (εἶνε τὸ Νη τῶν παλαιῶν Δωριέων, τὸ ὁποῖον ἐπρόσθεταν κ' ἐκεῖνοι ὁμοίως, λέγοντες:) » Ἐγώνη καὶ Ἐμίνη.

Ἐδικὸς (προφ. κοιν. 'Δικὸς, ἀντὶ) »Ἰδικὸς (»Προπορευομένων αὐτοῦ [τοῦ στρατηγοῦ] τιμῆς ἕνεκεν τῶν ἐπιτιμίων καὶ ἰδικῶν αὐτοῦ ἀνθρώπων, »Μαυρικ. Στρατηγ.), ή, όν, (συντάσσεται πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτύπους ἀντωνυμίας) μου, σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'τους ἢ 'των (καὶ ἐπέχει τόπον τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας τῶν παλαιῶν). » Ἐμὸς (ή, όν), σὸς (ή, όν), ἑὸς (ή, όν), ἡμέτερος (α, ον), ὑμέτερος (α, ον), σφέτερος (α, ον) ἢ ἑαυτῶν κτλ. mien-enne, tien-enne, sien-enne, nôtre, vôtre, leur ἢ leurs, nos, vos. ||. θέλων 'να (ἀπο)δείξῃ ὅτι ἦτον ἐδικόν 'του τὸ ἀμάξι. » Βουλόμενος δηλῶσαι ὅτι ἑαυτοῦ ἦν τὸ ἅρμα (Θκδ.).« pour faire connaître que le char était à lui (qu'il lui appartenait). ||. περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς ἐδικούς 'του. »Πλείους τῶν ἐκείνου.

Ἐδῶ, ἐπίῤ. τοπ. (κατ' ἀντιμετάθεσιν στοιχείων ἐκ τοῦ) » Ὧδε (καθὼς 'τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὴν Κρήτην). » Ἐνταῦθα, ἐνταυθὶ καὶ ἐνταυθοῖ, ἐνθάδε, δεῦρο καὶ δευρὶ, ταύτῃ. ici. ||. ἀπ' ἐδῶ, ἴδε Ἀπό. ||. ἕνας ἐδῶ κὴ-ἄλλος ἐκεῖ, (ἢ) ἄλλος ἐδῶ κὴ ἄλλος ἐκεῖ, (ἢ) ἕνας ἐδῶ κ' ἕνας ἐκεῖ. »Ἄλλος ἄλλῃ. qui ça qui là. ||. ἐδῶ κ' ἐκεῖ. »Ὧδε κἀκεῖσε· »Δεῦρο κἀκεῖ (Πλουτ. Γαλβ.)· » Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ (Σοφοκλ.)· » Τῇδε κἀκεῖσε. ça et là, par si par là, de côté et d'autre. ||. ἐδῶ πέρα, ἴδε Πέρα.

Ἐδῶθες, ἐπ. (τοπ.). »Ἐπὶ τάδε καὶ Ἐπίταδε. deça, en deça, au deça, de deça, par deça, en ça de.

Εἰά (προφ. κοιν. Γειά), ἐπ. (παρακελ.). » Εἶα. allons, ça, voyons. ||. εἰά 'να διῶ τί ἔχεις 'σ τὸ σακκί σου. » Φέρ' ἴδω τί ἐν τῇ πήρᾳ φέρεις. ||. εἰά 'να διοῦμεν, ἄν σε δείρῃ κάνεις, τί κάμνεις. »Φέρ' ἴδω τί δρᾷς, ἤν τις σὲ τύπτῃ (Ἀριστοφ.); « ἴδε καὶ παράβ. καὶ Ὑγεία.

Εἰδεμὴ, σύνδ. (ὑποθ. καὶ ἐξαιρ.). » Ἢ, ἄλλως, ἄλλως δὲ, ἄλλως γὰρ ἂν, εἰ δ' οὖ, εἰδὲ μὴ, εἰδεμή γε. si non, autrement, sans quoi. ||. ἂν θὰ 'τὸ κάμῃς, καλά· εἰδὲ μὴ, 'πές μου 'το (ἐλλειπτ.). »Εἰ μὲν ποιήσεις· εἰ δ' οὖ, λέξον μοι.

Εἴδησις (ἡ ἄλλ. Εἰδοποίησις). »Ἀγγελία, μήνυμα, μήνυσις, ἐπαγγελία. nouvelle, θ. avis, annonce, θ. notification, avertissement, message. ||. εἴδησις καλὴ (χαροποιά, Τουρκ. μουζδές.). »Εὐαγγέλιον. ||. δίδω εἴδησιν, ἴδε Εἰδοποιῶ. ||. ἦλθε μόνος 'του 'να δώσῃ τὴν εἴδησιν τῆς μάχης. » Αὐτάγγελος ἥκει τῶν ἠγωνισμένων. ||. ἦλθεν εἴδησις ὅτι ἀπέθανεν ἀτός 'του » Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτὸς (Πλουτ. Περικλ.). ||. ἀφ' οὗ ἦλθε λοιπὸν ἡ εἴδησις τῶν συμβάντων. » Ὡς οὖν αὐτοῖς ἦλθε τὰ γεγενημένα (Θκδ.)«. ||. μετὰ τὴν εἴδησιν λοιπὸν αὐτήν. » Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις (αὐτ.). §. (ἡ ἄλλ. Ἰδέα): 'δὲν ἔχω εἴδησιν, ἴδε. Ἰδέα.

Εἰδοποιῶ, ῥ. μετ. »Ἀναγγέλλω, μηνύω, ἀπαγγέλλω, σημαίνω, ἀγγέλλω, ἐπαγγέλλω, δῆλον ποιέω(-ομαι), διδάσκω, καταγγέλλω (ἐπὶ κακοῦ). avertir, aviser, instruire, informer, annoncer, faire savoir, notifier, faire part, apprendre, donner avis. ||. 'να 'τὸν εἰδοποιῇ 'πότε εἶνε καιρὸς 'να ἐμβαίνῃ; »Σημαίνειν αὐτῷ, ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι (Ξενοφ.).«

Εἴδωλον (θεοῦ). » Εἴδωλον, ἕδος (τὸ), ἄγαλμα, ξόανον, βρέτας (τὸ). statue, θ. idole, θ. §. (ἀνθρώπου). » Ἀνδριὰς, ἀνδρείκελον, εἰκὼν (χαλκῆ κτλ.). statue, θ. §. (ζώου, φυτοῦ καὶ κάθε ἄλλου). »Πλάσμα, πλαστούργημα. figure, θ.

Εἰκόνα / Εἰκόνισμα } (ἀφωσιώθη ἡ λέξις εἰς μόνα τὰ εἰκονίσματα τῶν ἀ-

γίων). »Εἰκὼν (ἱερὰ), μόρφωμα (ὁμοίωμα, ἀφομοίωμα) ἱερόν. image, θ. tableau.

Εἰκονισματάκι. »Εἰκόνιον. petite image.

Εἰκονοστάσι. »Εὐκτήριον, εὐκτήριος (οἶκος). oratoire.

Εἰκοσαριὰ (ἡ). »Εἰκὰς-άδες (ἡ). vingtaine, θ. ||. κάμμιὰ εἰκοσαριά. »Εἴκοσί που μάλιστα. quelque vingtaine.

Εἴκοσι, ἀριθμ. »Εἴκοσι (πρὸ συμφώνου), εἴκοσιν (πρὸ φωνήεντος), δὶς δέκα. vingt. ||. εἴκοσι φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. εἴκοσι χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα ||. εἴκοσι χρόνια. »Εἰκοσαετία. ||. εἴκοσι χρόνων. »Εἰκοσαετὴς (ὁ), εἰκοσαέτις (ἡ).

Εἰκοσιεννηὰ, ἀριθμ. »Ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι, ἑνὸς δέοντος τριάκοντα. vingt-et-neuf.

Εἰκοσιοχτὼ, ἀριθμ. »Ὀκτὼ καὶ (»Ὀκτὼ πρὸς τοῖς) εἴκοσι, δυοῖν λειπόντων τριάκοντα (Πλβ.). vingt-et-huit. ||. εἰκοσιοχτὼ χρόνων, »Ὀκτωκαιεικοσαέτης.

Εἶμαι (ὀρθ.) Εἶμε, ῥ. οὐδ. (καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς διαλέκτους ἀνώμαλον, ἴδε τὰ Προλεγόμενα). »Εἰμὶ, τυγχάνω (ὢν), ἔχω (μὲ ἐπίῤῥημα). γίγνομαι, διάκειμαι. être (je suis). ||. εἶμαι ἀραγμένος. »Ὁρμέω, σαλεύω (κυρ. εἰς τ' ἀνοικτά). mouiller, ἴδε καὶ Ἀνοικτά. ||. εἶμαι ἄῤῥωστος. »Νοσέω, κάμνω, ἀσθενέω. ||. εἶμαι ἀνήμπορος. »Μαλακῶς ἔχω, νοσηλεύομαι, ἴδε καὶ Ἀνήμπορος. ||. εἶμαι ἀσυνήθιστος, »Ἀήθως (»Ξένως) ἔχω τοῦ πράγματος. ||. 'δὲν ἤμουν ὅμως τόσον ἀνόητος. »Ἀλλ' οὐχ οὕτως ἠλιθίως διεκείμην (Λυσ.). « ||. εἶμαι βέβαιος, »Πέπεισμαι, πέπεικα ἐμαυτόν. ||. εἶμαι γυμνὸς, ἴδε Γυμνός. ||. εἶμαι μὲ δύο γνώμαις, ἴδε Ἀμφιβάλλω καὶ Γνώμη. ||. εἶμαι δυνατὸς, ἴδε Δύναμις. ||. εἶμαι 'δικός του (σου, 'της, 'των, κτλ.). »Ἀνήκω, προσήκω. appartenir. ||. εἶμαι ἐδῶ (ἤ) παρὼν (εἰς τ' ὀσπίτι μου δηλ., εἰς τὴν πατρίδα μου κτλ.). »Ἐνδημέω, ἐπιδημέω, πάρειμι, ἐπιχωριάζω. ||. 'δὲν εἶμ' ἐδῶ (κτλ.), ἴδε 'Λείπω. ||. εἶμαι ἐπιτήδειος (φυσικά). »Πέφυκα, εὖ ἔχω, φύσεως ἔχω δεξιᾶς. ||. εἶμ' ἐνδυμένος. »Ἔσταλμαι. || εἶμαι καλὰ (εἰς τὴν ὑγείαν μου). »Εὖ ἔχω, εὖ πράττω. se porter bien, ἴδε καὶ Ὑγιαίνω. ||. εἶμαι καλλήτερα (εἰς τὴν ὑγείαν μου), ἴδε Ἀναλαμβάνω. ||. εἶμαι καλλήτερα. »Βέλτιον (ἄμεινον) πράσσω(-ττω). je me porte mieux. ||. εἶμαι εἰς κατάστασιν. »Διάκειμαι, ἔχω, πέφυκα. ||. εἶνε 'ς τὸ γάλα (τὸ παιδὶ), δηλ. Βυζάνει ἀκόμη'. »Ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι (Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 1269.). ||. εἶνε ἀπὸ τὸν ὕπνον. »Ἐξ ὕπνου ὄντα, »Ἀριστ. (Ζ, δ', 10). ||. εἶμαι κοντόφωτος, ἴδε Κοντόφωτος. ||. εἶμαι μαζῆ. »Σύνειμι. ||. εἶμαι μακρυὰ, ἴδε Μακρυά. ||. εἶμαι 'ξυπνητός. »Ἐγρήγορα. ||. εἶμαι πρόθυμος. »Προθύμως ἔχω (διάκειμαι), προθυμέομαι. ||. εἶμαι φορτωμένος. »Βρίθω (κυρ. διὰ τὰ δένδρα). ||. ἐγὼ εἶμαι τριάντα τριῶν χρόνων. »Ἐμοὶ ἔτη εἰσὶ τριάκοντα τρία (Λυσ. κατὰ Θεομν.). « ||. εἶμαι τώρα σαρανταπέντε χρόνων. »Πέντε καὶ τετταράκοντα γεγονὼς ἤδη ἔτη· »Ἔτος τουτὶ πέμπτον ἄγων καὶ τετταρακοστόν. ||. ἐν ῷ εἶμαι ἑκατὸν χρόνων, ἔξω τοὺς τρεῖς. »Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν (Ἰσοκρ.). « ||. εἶσε. »Εἶ. tu es. ||. 'νὰ ἦσε καλὰ (φρ. εὐκτ.)! »Εὖ πράττειν, εὖ σοι γένοιτο, ἔῤῥωσο. portez-vous bien. ||. καὶ ποιὸς εἶσε; »Τίς δ' ὢν τυγχάνεις; ||. εἶνε (κοινῶς τὸ γράφουν Εἶναι, καὶ μερικοὶ Ἶνε, ὀρθότερον ἴσως, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι παρεφθάρη ἐκ τοῦ Ἔνι, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη καὶ ὁ Χρυσόστομος: »Τοῦτο τὸ βιβλίον οὐδ' ὅτι ἔνι γνώριμόν ἐστιν, « Ὁμιλ. εἰς τὰς πράξεις. Εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ χωρικοὶ τὸ προφέρον Ἔνε, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς πολλὰ συγγράμματα τοῦ μεσαίωνος). »Ἐστὶ, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) est. ||. (εἰς πολλὰς φράσεις ἀρχαίας ἐλλείπει). 'δὲν εἶν' ἔτσι; »Οὐ γάρ; ἢ γάρ; ||. αὐτὸς εἶν' ἐκεῖνος (ὅ, που 'ξεύρεις δηλ., ἢ ὅ, που ἀκούεις). »Οὗτος ἐκεῖνος. ||. 'δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς, ἀφ' οὗ... »Οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ..« ||. εἶνε χίλια χρόνια καὶ παραπάνω (περασμένα), ἀφ' οὗ πιστεύῃ ὁ κόσμος αὐτὸν τὸν λόγον. »Τούτῳ τῷ λόγῳ πιστευομένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονε (Πλούτ. Ηθ.). « ||. ἄφες 'το ἐκεῖ ὅπου εἶνε. »Ἔα κατὰ χώραν ἔχειν. ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶνε ἔτσι. »Ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει (Δημοσθ.). « ||. καὶ εἶνε καὶ τῷ ὄντι ἔτσι. »Ἔχει δὲ καὶ οὕτως (Θκδ.)«. et c'est aussi la vérité. ||. εἶνε δουλειά μου (σου, 'του, 'της, 'τους, κτλ.), ἴδε Δουλειά. ||. εἶνε μεσημέρι. »Μεσημβρία ἵσταται (Πλάτ. Φαιδρ.). « ||. εἶνε τώρα ἑπτὰ μῆνες. »Ἕβδομος ἵσταται μὴν, ἴδε καὶ Μῆνας. ||. εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ μὰ 'πῇς. »Δῆλος εἶ φήσων ||. ἐστάθηκε ἀπ' ἔξω καὶ 'τὸν ἐρωτοῦσε πῶς εἶνε (εἰς τὴν ὑγείαν 'του δηλ.). »Καὶ στᾶσα ἔξωθεν, ἐπυνθάνετο ὅπως ἔχοι (Αἰσ. μυθ.). « ||. ἂς εἶναι, πολὺ καλὰ, (φρσ.)! »Εἶεν, ἔστω. soit, à la bonne heure, ἴδε καὶ Μάλιστα, ||. αὐτὸ ἂς εἶναι. »Ἔστω ταῦτα. passe pour cela. §. (ὡς ὀνοματικὸν ἀπαρέμφατον 'τὸ μεταχειριζόμεθα ἐνίοτε ἀντὶ οὐσιαστικοῦ ὀ-

νόματος ἀκλίτου). 'να γνωρίζῃς τὸ εἶναί σου. » Γνῶθι σαυτόν. connais-toi toi-même. ||. ἦτον (προφ. κοιν. Ἦταν ἀλλ' αὐτὸ καλλήτερον 'να προσδιορισθῇ διὰ τὸ πληθυντικὸν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὁμωνυμίας, ἴδε τὰ Προλεγόμενα. Εἰς τοῦ Κωνς. Πορφυρογ. τὰς ὑποθήκας γράφεται Εἶτον: »Τὸ κάστρον τῶν Διαδώρων καλεῖται τῇ Ῥωμαίων διαλέκτῳ, ἰὰμ ἔρατ, ὅπερ ἑρμηνεύεται, ἀπάρτι εἶτον, δηλονότι ὅτε ἡ Ῥώμη ἐκτίσθη προεκτισμένον ἦν τὸ τοιοῦτον κάστρον«). » Ἦν, εἶχε, κτλ. était. ||. ἔτσι καθὼς ἦτον » Οὕτως ὡς εἶχε. ||. καθὼς ἦτον δεμένος. » Ὡς εἶχε δεσμῶν (Ἡσιοδ.). ||. καθὼς ἦτον θυμωμένος. »Ὀργῇ ὡς εἶχε,« Ἡρόδ. ||. καὶ αὐτὸν 'δὲν 'τὸν ἤξευρα μήτε ἂν ἦτον εἰς τὸν κόσμον. »Τοῦτον δ' οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδώς. et ne connaissant pas même son existence.

Εἰρηνεύω(ἀγαπίζω ἐχθρευμένους),ῥ.μετ. ἴδε Ἡσυχάζω καὶ Φιλιόνω. §. (κάμνω εἰρήνην μὲ τὸν ἐχθρόν μου), ῥ. ἀμ. »Ξυμβαίνω, εἰρήνην τίθεμαι, σπονδὰς ποιέομαι, σπένδομαι, ξυντίθεμαι, διαλύομαι τὸν πόλεμον. faire (conclure) la paix.

Εἰρήνη. » Εἰρήνη, σπονδαὶ, διαλύσεις. paix, θ. ||. κάμνω εἰρήνην, ἴδε Εἰρηνεύω.

Εἰρηνικὰ, ἐπ. » Εἰρηνικῶς, εἰρηναίως, ἐν εἰρήνῃ. paisiblement, ἴδε καὶ Ἥσυχα.

Εἰς (καὶ κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων 'Σὲ, καὶ κατ' ἀποκοπήν 'Σ), πρόθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) »Εἰς καὶ (Ἀττ.) Ἐς, (τὴν) πρὸς, (τὴν) ἀνὰ, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ, κτλ. (καὶ μὲ τὸ ἐπίῤῥημα) ὡς, (τῶν δὲ Γαλλ. μὲ τὰ μόρ.) à, en, chez (καὶ σημαίνει 1ον, Τόπον κατὰ κίνησιν: ||. εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰ Μέγαρα, εἰς τὰς Θήβας, εἰς τ' ὀσπίτι, κτλ. » Ἀθήναζε (ἀντὶ Ἀθήνας δε), Μεγάραδε, Θήβαζε, οἴκαδε, κτλ. ||. (ὁ παλαιὸς Ἀττικισμὸς τῆς καὶ πρὸς γενικὴν ἐλλειπτικῆς συντάξεως διεσώθη καὶ παρ' ἡμῖν): 'πάγω 'ς τοῦ κυρίου τάδε. ». Φοιτᾷν ἐς τοῦ δεῖνος ||. ἔρχου ἐδῶ 'σ ἐμένα. » Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα (Πλάτ.). ||. ἐπρόσταξε τοὺς στρατιώτας 'του 'να σκορπισθοῦν εἰς τὴν πεδιάδα. » Ἐκέλευσε τοῖς στρατιώταις ἀνὰ τὴν χώραν σκεδάννυσθαι. ||. περιπατεῖ χαρούμενος εἰς τὴν ἀγοράν. » Φαιδρὸς καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι (Δυ..).» §. (2ον. Τόπον ἐν στάσει): ἤμουν εἰς τ' ὀσπίτι. »Οἴκοι, οἴκαδε ἐν οἴκῳ, κατ' οἶκον. ||. (τὰ μὲν Ἴσθμια ἑωρτάζοντο) εἰς τὸν Ἰσθμὸν, (τὰ δὲ Πύθια) εἰς τοὺς Δελφούς. » Ἰσθμοῖ, Πυθοῖ, Μεγαροῖ (Θεοφρ. Φυτ. Β'.) κτλ. ||. (εὑρέθηκα) εἰς τὰ Ὀλύμπια, εἰς τὰς Πλαταιὰς, εἰς τὰς Ἀθήνας κτλ. » Ὀλυμπιᾶσι, Πλαταιᾶσιν, Ἀθήνησι. κτλ. ||. κάθεται εἰς τ' ὀσπίτι τοῦ τάδε, (καὶ ἐλλειπτ.) εἰς τοῦ τάδε. » Παρὰ τῷ δεῖνι καταλύει. il est logé chez un tel. ||. 'δὲν ἤμουν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ καταιβαίνωντας εἰς τὸν λιμένα, κτλ. » Οὐ γὰρ ἦν κατὰ πόλιν' ἀλλ' εἰς λιμένα καταβαίνων, κτλ. (Πλάτ. Θεαιτ.). ||. εἰς τὴν ξενητειάν. »Ἐπὶ ξένης, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ. à (chez) l'étranger. ||. στάθηκεν εἰς τὴν μέσην. »Στὰς εἰς τὸ μέσον ||. Ὅσα ζῶα ζοῦν εἰς τὸ νερόν. » Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα τῶν ζώων. ||. αὐτὸ 'βγαίνει εἰς ὀλίγα μέρη. » Ὀλιγαχοῦ. ||. εἰς πολλὰ μέρη. » Πολλαχοῦ, πολλαχῇ, πολλαχόσε. ||. εἰς κάθε μέρος. » Ἑκασταχοῦ. ||. εἰς μερικὰ μέρη. » Ἐνιαχοῦ, ἔστιν ᾗ, ἔστιν οὗ. ||. εἰς τοῦτο τὸ μέρος. » Ταύτῃ. ||. εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἴδε Παντοῦ καὶ Μέρος. §. (3ον. τὸ ὡς ἐν τόπῳ), μ' ἐφάνηκε πῶς εἶδα 'σ τὸν ὕπνο' μου. » Ὄναρ ἐδόκουν ὁρᾷν. » Ἔδοξέ μοι καθ' ὕπνους. ||. τόσο' βιὸ' μήτε 'σ τὸν ὕπνο' 'του 'τὸ εἶδεν, ὄχι 'σ τὸ 'ξύπνο' 'του. » Οὐδ' ὄναρ μήτι γε ὕπαρ τοσοῦτον πλοῦτον ἑωρακώς. ||. ἰδέ 'το εἰς τὸ φῶς. » Ὑπ' αὐγὰς θεῶ. ||. θὰ 'λιασθῇς 'σ τὸν ἥλιο'. » Ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. ||. 'να 'τὸ ἁπλώσῃς 'σ τὸν ἥλιο'. » Ἐν τῷ ἡλίῳ ἁπλῶσαι (Ἡσυχ.)«. ||. ἂς κάμωμεν δύο-τρεῖς γύρους εἰς τὸ φεγγάρι, ἴδε Γύρος. ||. εἰς τὸ μάκρος (βάθος, πλάτος, κτλ.). »Κατὰ μῆκος (πλάτος, κτλ.). en long (large), au long (large), le long. ||. κόπτω (χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὰ δυό. » Δίχα τέμνω (καὶ μονολεκτ.) Διχοτομέω, διατέμνω, διχάζω. couper en deux parties. ||. γράφω 'σ τὸ νερὸ καὶ σπείρω 'ς ταῖς πέτραις, (παροιμ.) »Καθ' ὕδατος γράφειν καὶ κατὰ πετρῶν σπείρειν. ||. εὐθὺς σὲ βλέπω ὅτι σφουγγίζεις τὸ χέρι σου εἰς τῆς πετσετίτσαις. » Εὐθὺς ὁρῶ σε ἀποψώμενον τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα (Ξενοφ. Κυρουπ.).« ||. 'τὸν ὡμίλησεν εἰς τὸ αὐτί. » Πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ διελέγετο. ||. 'τὸ ἔχω 'ς τὸν νοῦν μου. » Κατὰ νοῦν ἔχω. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐδυνάμωσε καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν 'του. » Ταχὺ δὲ ῥωσθεὶς καὶ παρ' αὐτῷ γενόμενος, » Πλ. ||. δὲν ἦταν εἰς τὸν ἑαυτόν 'τους. »Οὐκ ἦσαν παρ' ἑαυταῖς, » Πλ. ||. τί βαστᾷς εἰς τὰ χέριά σου; »Ὅ, τι μετὰ χεῖρας φέρεις. ||. 'τὸ λαμπικάρομεν εἰς (δηλ. βάλλοντές 'το μέσα εἰς) διπλοῦν ἀγγεῖον. »Διυλίζομεν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μυρεψικὸν (Γαληνν. Τόμ. 13, σελ. 840.).« ||. τὰ πράγματα εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν (ἤ, κα-

θὼς λέγουν οἱ ἁπλοῖ, εἰς τὸ Νῦν καὶ ἀεί). »Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔστηκε: §.(4º. Χρόνον). ||. εἰς ταῖς εἴκοσι τοῦ Μαρτίου. »Ἐλαφηϐολιῶνος ἐννάτῃ φθίνοντος. ||. εἰς σαράντα 'μέραις φθάνουν εἰς τὴν Βαϐυλῶνα. » Ἐν τετταράκοντα ἡμέραις εἰς Βαϐυλῶνα ἀφικνοῦνται (Στράϐ.)«. ||. μέσα εἰς εἴκοσι μέραις. »Εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν (Ὑπόθ. Ἱππ. Ἀρστφ.),« ἴδε καὶ Μέσα. ||. ἕνας καλὸς πεζοδρόμος τὸ 'παίρνει σὲ ἕνδεκα 'μέραις. » Ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ. ||. εἰς ἕνα-'μισυ χρόνον· »Δι' ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους. ||. ἀπέθανεν εἰς δεκαπέντε 'μέραις. » Πεντεκαιδεκαταῖος ἀπέθανεν. ||. αὔριον εἰς ταῖς ἑπτὰ (ὥραις). »Αὔριον ὥραν ἑϐδόμην. ||. εἰς ὀλίγον καιρόν. » Ἐν βραχεῖ, ἐντὸς οὐ πολλοῦ, ὀλίγου χρόνου. dans peu. ||. 'τὸν διώρισαν 'να ξαναγράψῃ εἰς τέσσαρας μῆνας τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος. » Προσταχθὲν αὐτῷ τεσσάρων μηνῶν ἀναγράψαι τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος (Λυσ.).« ||. ἡ μὲν ἑορτὴ τῶν Παναθηναίων καὶ ἡ τῶν Διονυσίων γίνεται πάντοτε εἰς τὸν διωρισμένον καιρόν. »Τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων ἀεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίνεσθαι (Δημ. φιλ. Α').« ||. εἰς πολλὰ ὀλίγαις ἡμέραις. »Οὐ μάλα πολλῶν ἡμερῶν. ||. εἰς τὸ τραπέζι, (ἢ) ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι. »Παρὰ πότον. à table. ||. εἰς τὸ ταξεῖδι. »Κατὰ τὸν πλοῦν. ||. εἰς ὅλον τὸν δρόμον. » Παρὰ πᾶσαν τὴν ὁδόν,« Ἰσοκρ. §.(5º. ὅρκον). ||. 'ς τὸ θεό' σου. » Πρὸς θεοῦ· » Τὸν θεόν σοι. ||. ὁρκίζοντάς 'τον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Διός. » Ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διός. par le grand Jupiter, §.(6º. Αἰτίαν τελικήν). ||. νὰ 'ξοδεύουν εἰς γυναῖκαις καὶ εἰς ὅ,τι ἄλλο θέλουν. » Ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις (Πλατ. Πολιτ.). « ||. κάθισε 'σ τὸ κουπί, 'σ τὸ φαγεῖ, κτλ. (φρσ. ἀντὶ τοῦ, Κάθισε 'να τραϐίξῃς κουπί, 'νὰ φάγῃς φαγεῖ, κτλ. Ἀπαράλλακτον σημασίαν δίδει ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Κ. 578] καὶ εἰς τό:)» Κάθιζ' ἐπὶ κώπην· »Δείπνῳ ἐφιζάνειν· (»Δηλοῦσι γάρ, λέγει, τὸ Καθέσθητι, διὰ κωπηλασίαν, ἤγουν ἅψαι τῆς κώπης ὥστε κωπηλατεῖν, καὶ Κάθησον πρὸς τὸ 'δειπνῆσαι.«) § (7º. Τάξιν.). ||. 'σ τὴν ἀράδα. » Ἑξῆς, ἐφεξῆς, καθεξῆς. de suite. ||. τρεῖς 'μέραις 'ς τὴν ἀράδα. » Τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν. ||. εἰς τὸ τέλος. » Ἐπὶ τέλει. §.(8º. Αὐτεξουσιότητα). ||. εἶνε 'σ τὸ χέρι σου (εἰς τὴν ἐξουσίαν σου), 'ς ἐσένα στέκεται. »Ἐν σοὶ νῦν ἐστιν (Ἡροδ.)· »Ἐπὶ σοὶ κεῖται. il ne tient qu'à vous. §. (9º. Τρόπον ἢ Αἰτίαν ποιητικήν). πωλεῖ τοὺς σπίνους ἑπτὰ 'ς τὸ λεπτό'. »Τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀϐολοῦ (Ἀριστοφ. Ὀρν.).« §.(10º. Προσδιορισμὸν ἢ τὸ κατά τι, περί τι). ||. 'τὸν πέρασε 'ς τὸ τρέξιμον, ἴδε Περνῶ.

Εἰσόδημα (ἴδε Ἔξοδον). » Πρόσοδος (ἡ), τὸ γιγνόμενον, τὸ προσιὸν (» Ἐξῆν αὐτῷ, γῆν πριαμένῳ, ἐκ τῶν προσιόντων τοὺς παῖδας τρέφειν, « Λυσ.), ἀποφορά. revenu, rapport, rente, θ. ||. ἔπαιρναν ἀπ' ὅλα τὰ εἰσοδήματα ἓν εἰς τὰ εἴκοσι. »Τῶν γιγνομένων εἰκοστὴν πρασσόμενοι. ||. 'δὲν ἔπαιρνε κἀνὲν εἰσόδημα ἀπὸ τὸ χωράφι ἐκεῖνο. » Οὐδὲν αὐτῷ προσήει (προσώδευε, προσήρχετο) ἀπὸ τοῦ χωρίου ἐκείνου.

Εἰσοδιὰ (ὁ Τουρκ. Ζαχιρὲς, προφ. κοιν. 'Σοδιὰ, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλ. Γραφήν). » Ἐπισιτισμὸς, σιτία (τὰ), εὐθηνία, ἀπόθετος (ἀποτεθειμένος) καρπός. provision, subsistances.

Εἰσοδιάζω (προφ. κοιν. 'Σοδιάζω, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλ. Γραφήν: »Τὸ ἀργύριον τὸ εἰσοδιασθὲν εἰς οἶκον Κυρίου, « Παραλειπ. Β'), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀποτίθεμαι, ἀποθησαυρίζω, συγκομίζω (τοὺς καρποὺς, τὰ ἐπιτήδεια), ἀποταμιεύω. faire des provisions, mettre en reserve (se procurer) tout ce qui est necessaire pour sa subsistance.

Ἑκατὸ', ἀριθμ: »Ἑκατόν. cent. ||. ἑκατὸ' φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἑκατὸ' φοραῖς τόσος. » Ἑκατονταπλάσιος, ἑκατονταπλασίων. centuple. ||. ἑκατὸ' χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ||. ἑκατὸ' χρόνια. » Ἑκατονταετηρίς, αἰὼν (μεταγ.). ||. ἑκατὸ' χρόνων. » Ἑκατονταέτης καὶ ἑκατοντούτης (ὁ), ἑκατοντοῦτις (ἡ). centenaire.

Ἑκατοσταριά, Ἑκατοστή }. » Ἑκατοντὰς, ἑκατοστὺς -ύος (ἡ). centaine, θ. ||. κάμμιὰ ἑκατοστύ'. » Ἑκατόν που μάλιστα. quelque centaine.

Ἐκδίκησις. » Ἄμυνα, τιμωρία, ἐκδίκησις (μεταγ.). vengeance; revanche.

Ἐκδικοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Δίκην λαμϐάνω, ἀμύνομαι, ἐπέξειμι, ἐπεξέρχομαι, τιμωρέω(-ομαι), μετέρχομαι, τὴν τιμωρίαν εἰσπράττομαι, ἀποτίομαι (Ξενοφ.), ἐκδικέω, ἐκπράσσω (φόνον). venger, se venger, tirer raison (vengeance), avoir raison (sa revanche), se revancher. ||. 'τὸν ἐκδικήθηκα. » Ἔχω παρ' αὐτοῦ τὴν δίκην. ||. 'να ἐκδικηθοῦν τὸ αἷμά 'του. »Ἐπεξελθεῖν αὐτοῦ τῷ αἵματι (Ἡρωδ.).« ||. ἀλλειῶς 'δὲν θὰ 'τὸν ἐκδικηθῶ. » Δίκην μὲν οὖν ἑτέραν οὐκ ἂν λάϐοιμι παρ' αὐτοῦ (Συνεσ.).«

Ἐκεῖ, ἐπ. (τοπ.). » Ἐκεῖ, ἐκεῖσε, αὐτόθι. là, y. ||. ἐκεῖ ὅπου. » Οὗ, ταύτῃ ᾗ. ||. ἀπ' ἐκεῖ ὅπου' τ' ἀφήσαμεν, ἴδε Ὅπου. ||. ἐκεῖ-πέρα, ἴδε Πέρα.

Ἐκεῖθε(-θες), ἐπ. (τὰ ἄλλ. Παρέκει καὶ Παραπέρα). »Ἐπέκεινα. au delà, en delà, par delà.

Ἐκεῖνος, η, ο (ἀντων. δεικτ. καὶ ἀναφορ.). » Ἐκεῖνος καὶ (Ἀττ.) Ἐκεινοσί. celui, celui-ci, celui-là, celle, celle-ci, celle-là, ce.||.ἐκεῖνος ὅ,που, (φρσ., ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς ἀναφορικῆς, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τὴν ἀντωνυμίαν) » Ὅς (, ἥ, ὅ, κτλ. προσλαμβάνουσαν ἐνίοτε καὶ τὸν σύνδεσμον Περ), Ὅς περ (, ἥ περ, ὅ περ κτλ., καὶ μὲ τὸ ἄρθρον) Ὁ (, ἡ, τὸ, κτλ.). celui (celle etc) que.

Ἐκκλησία. » Ναὸς, ἱερὸν, τέμενος (τὸ), θεῖος περίβολος, σηκὸς ἱερὸς, ἐκκλησία (μεταγ.). temple, église, θ.

Ἐκλέγω. ῥ. μτβτ. » Αἱρέομαι. nommer, choisir. ||. ἔπαυσαν τοὺς στρατηγοὺς, καὶ ἔκλεξαν ἀντ' αὐτῶν ἄλλους. » Τούς τε στρατηγοὺς ἔπαυσαν, καὶ ἄλλους ἀνθείλοντο (Θκδ.).« Ils destituèrent les généraux, et leurs substituèrent d'autres.

Ἐκστρατεία. » Στρατεία, στόλος, ἔξοδος (ἡ), ἐπέλασις. expédition.

Ἐκστρατεύω, ῥ. ἀμ. »Στρατεύομαι(-εύω), ἐλαύνω, στρατὸν (στρατείαν) ἐλαύνω, ἔξοδον ποιέομαι, ἐξοδεύω (Πολυβ.), στέλλομαι. marcher contre.

Ἔλα (καὶ πληθ.) Ἐλᾶτε (δεύτερον πρόσωπον τῆς προστακτικῆς τοῦ ἀνωμάλου ῥήματος Ἔρχομαι. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει: »Ἔλα, βάδιζε, λέγε:« Ὁ δὲ Εὐριπίδης· »Ναΐδες πέδαιρε κῶλον, ἐκποδῶν ἔλα,« καὶ, σαφέστερον ἀκόμη, ὁ Πίνδαρος· » Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν, λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον «). » Ἐλθὲ, ἔλθετε. viens, venez. §. (ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς) ἐπίρ. παρακελ. » Ἄγε, ἄγετε, δεῦρο, δεῦτε, ἴθι, φέρε, ἄγε δὴ, φέρε δὴ, εἶα. ça, allons, allons ça, viens ça. ||. Ἔλα εἰπέ με. » Δεῦρο εἰπέ (Πλάτ. Ἀπολ.). §. ἔλα δὰ καὶ 'τὸ 'ξεύρω (μὲ ἔμφασιν εἰρωνείας). » Ἄγε δὴ, οἶδα (Ξενοφ.).«

Ἐλάτι } (καὶ εἰς τὸ πληθ. τὰ ἔλατα),
Ἔλατος } δ. » Ἐλάτη (ἡ). sapin.

Ἐλάττωμα (τὸ ἄλλ. Ψεγάδι καὶ Τουρκ. Κουσοῦρι). »Κλῆ-ηρὸς (ἡ), ἁμάρτημα, κακία, ὄνειδος (τὸ), αἶσχος (τὸ), ἔλειμμα. défaut, vice, défectuesité.

Ἐλαφάκι } (εἰς τοὺς Βυζαντ. λέγε-
Ἐλαφόπουλον } ται Λαφομόσχι), ζ. »Νεβρὸς, ἐλαφίνης. faon (προφ. fan).

Ἐλάφι (προφ. κοιν. Ἀάφι), ζ. »Ἔλαφος (ὁ καὶ ἡ). cerf (τὸ ἀρσ.), biche (τὸ θηλ.).

Ἐλαφοκέρατον. » Ἐλάφου κέρας. bois (de cerf).

Ἐλαφρόμυαλος (μεταφορ. ὁ ἀκατάστατος καὶ ἀνόητος, ὁ ἄλλ. Κουρουνόμυαλος κτλ.), η, ον. (ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὸ) » Ἐλαφόκρανος (τῶν παλαιῶν), »Κοῦφος, διάκενος, πέρπερος, κουφόνους, μάταιος, ἐλαφρὸς (Πολυβ. ΣΤ', ἴδε καὶ Κερατᾶς), ὑπηνέμιος, ἀνερμάτιστος, (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην) »Ἄνθρωπος ὄρνις, ἀστάθμητος, πετόμενος, ἀτέκμαρτος«. léger de cerveau, éventé, évaporé.

Ἐλαφρόνω, ῥ. μετ. » Κουφίζω, ἀνακουφίζω. soulager, alléger, dégager.

Ἐλαφρόπετρα. » Κίσσηρις καὶ κίσηρις (ἡ) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν νῆσον Θήραν [Σαντορήνην], ἡ ὁποία εἶνε ὅλη ἀπ' αὐτὴν τὴν πέτραν). pierre ponce, θ.

Ἐλαφρὸς, ἡ, όν. » Κοῦφος, ἐλαφρὸς, ἀβαρής. léger. §. (μεταφορ. καὶ συνεκδχ.) »Πραΰς. doux-ce. ||. ὕπνος ἐλαφρός »Εγέρσιμος (Θκρ. ΚΔ', 7), ἐγερτὸς (Ἀρςτ. π. ὕπν.). ||. ἕνα ἐλαφρὸ γλυστῆρι. »Πραΰκλυσμα (Γαλην.). un lavement delénitif.

Ἐλαφρούτσικος, η, ον. » Ὑπόκουφος. un peu léger.

Ἐλάφρωσις(-ωμα). » Κουφισμὸς, ἀνακούφισις. allégement, soulagement.

Ἐλεημοσύνη. » Εὐποιΐα, ἔρανος, ἐπάρκεια. aumône, charité.

Ἐλέφας (ὁ Τουρκ. Φίλιος, προφ. κοιν. Λέφας). » Ἐλέφας-αντος. éléphant.

Ἐλεύθερα, ἐπ. »Ἀνέδην, ἀνέτως, ἐπ' ἀδείας, ἐλευθέρως, ἀνειμένως, ἀκωλύτως, παρρησίᾳ, πεπαρρησιασμένως. franchement, librement. ||. ὁμιλῶ ἐλεύθερα. »Παρρησιάζομαι, ἐλευθεροστομέω. avoir son franc-parler.

Ἐλευθερία. » Ἐλευθερία, τὸ ἄνετον καὶ ἐλεύθερον. liberté.

Ἐλευθερόνω, ῥ. μετ. »Ἐλευθερόω, ἀφίημι, ἀπολύω. délivrer, affranchir, rendre la liberté à, ἴδε καὶ Γλυτόνω καὶ Ἐξαγοράζω. ||. μόν' ἐμένα, εἶπεν, ἐλευθέρωσέ με ἀπ' αὐτὴν τὴν φροντίδα (ἐπιστασίαν). » Μόνον, ἔφη, ἐμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (μεταφορ.) ἐλευθερόνεται ἡ ἐγγαστρωμένη (ὅταν γεννήσῃ. Ἀπαράλλακτα εἶπε καὶ ὁ Ἱπποκράτης περὶ Ἑπταμήν.) » Ἔστ' ἂν ἐλευθερωθῇ τοῦ παιδίου.«

Ἐλεύθερος (προφ. κοιν. Ἀεύτερος), η, ον. » Ἐλεύθερος, ἄνετος, ἀνειμένος, εὐπαῤῥησίαστος. libre, franc-che. §. (μεταφορ. ὁ μὴ νυμφευμένος), ἴδε Ἀνύπανδρος. ||. ἐλεύθερος προξενητὴς γιὰ λόγου 'του γυρεύει (παροιμ.), ἴδε Προξενήτης.

Ἐλευθέρωμα. » Ἐλευθέρωσις, ἄφεσις, λύσις, σωτηρία. délivrance, affranchissement, ἴδε καὶ Γλύτωμα.

Ἐλευθερωτής. » Σωτὴρ, ῥύστης, ἐλευθερωτής. liberateur -trice.

Ἐληὰ (καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός 'του). » Ἐλαία καὶ (Ἀττ.) Ἐλάα. olivier, olive (ὁ καρπὸς), θ. ||. ἐληὰ κολύμβητή. » Κολυμβὰς, ἁλμὰς, νηκτρίς, ἴδε καὶ Κολυμβητός. ||. ἐληὰ τσακκιστή. » Θλαστή. ||. ἐληὰ πεσμένη μόνη 'της ἀπὸ τὸ δένδρον, ἴδε Χαμάδα. §. ἐληὰ τῆς θάλασσας (εἶδος θαλασσινοῦ, ἢ ἄλλ. Καλόγνωμη). » Βάλανος (ἡ θαλασσία), ἁλεσούριον καὶ ὁλοθούριον, κολύβδαινα. ponce-pied, balanite, balanoïde. §. (τὸ 'μαυράδι, ὅ,που 'βγαίνει 'ς τὸ πρόσωπον καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἢ ἄλλ. Φακίδα). » Φακός. lentille, θ., παρβλ. Κρεατοελιά.

Ἐληοτριβειό' | » Ἐλαιοτριβεῖον. pressoir (d'huile).
Ἐληοτρίβι |

Ἐλπίδα (προφ. κοιν. Ὀλπίδα). » Ἐλπὶς, τὸ ἐλπίζον (ἴδε Φόβος), προσδοκία. espoir, espérance.

Ἐλπίζω (προφ. κοιν. Ὀλπίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἐλπίζω, προσδοκάω, ἐν ἐλπίδι εἰμὶ, δι' ἐλπίδος ἔχω, ἐπ' ἐλπίδος γίγνομαι, πείθω ἐμαυτόν. espérer, se flatter, se promettre. ||. ἐλπίζω εἰς τὸν τάδε (ἔχω τὸ θάῤῥος μου, τὰς ἐλπίδας μου εἰς αὐτόν). » Πιστεύω, πέποιθα, σαλεύω (μεταφορ.), ἐπ' αὐτῷ τὰς ἐλπίδας ποιοῦμαι. compter, se confier, faire fond sur.

Ἐμβάζω (προφ. κοιν. 'Μπάζω), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Ἐμβάλλω (ἢ τοῦ) Ἐμβιβάζω, εἰσάγω, εἰσφέρω, εἰσφορέω, εἰσκομίζω. introduire, faire entrer.

Ἐμβαίνω (προφ. κοιν. 'Μπαίνω), ῥ. ἀμ. » Εἰσέρχομαι, εἴσειμι, παρέρχομαι, εἰσπορεύομαι, ἐμβαίνω. entrer, s'introduire, pénétrer. ||. ἐμβαίνω μὲ στράτευμα εἰς τόπον ἐχθρικόν. » Εἰσβάλλω. faire une incursion. ||. ἐμβαίνω κρυφά. » Παρεισέρχομαι, παρεισδύνω(-υμι), παρεισδύομαι, παρεισάγομαι, παρεισπίπτω. pénétrer furtivement, se glisser dans, s'insinuer. ||. ἐμβαίνω μὲ βίαν. » Εἰσβιάζομαι. ||. ἐμβαίνω ἔξαφνα ἢ βιαστικός. » Εἰσπίπτω. ||. ἐμβαίνω 'σ τὴν μέσην. » Παρεντίθημι ἐμαυτὸν, παρεντίθεμαι. s'interposer, s'entremettre. ||. ἐμβῆκε καὶ ἐβγῆκεν εἰς τ' ὀσπίτι 'μας (ἔλαβε δηλ. οἰκειότητα μαζῆ 'μας), φρσ. ὁμοία μὲ τὸ Γρφ. » Εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς (   ),« ||. ἐμβαίνω εἰς τὰ πράγματα (τὰ πολιτικά). » Πολιτείας ἅπτομαι, τοῖς κοινοῖς ἐπιχειρέω. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐμβῆκεν εἰς τὰ πράγματα ἡ Ἀριάδνη. » Ἐν δὲ τοῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης γενομένης. ||. ἐμβαίνω εἰς ὁμιλίαν (μεταφορ.), ἴδε Ὁμιλία. ||. 'δὲν ἐμβαίνει 'σ τὸ λογαριασμό, ἴδε Ἔρχομαι. §. τώρα 'τοῦ 'μπαίνουν ὀλιγώτερα (εἰσοδήματα δηλ.). » Νῦν ἐλάττω προσέρχεται αὐτῷ.

Ἔμβασμα (τὸ ἐμβαίνειν). » Εἴσοδος, εἰσέλευσις. entrée, θ. ||. ἔμβασμα τῶν ἐχθρῶν. » Εἰσβολὴ, ἔφοδος, ἐπιδρομή. invasion, incursion. §. (τὸ ἐμβάζειν). » Εἰσαγωγὴ, εἰσκομιδή. introduction, importation (κυρ. καρπῶν, πραγματειῶν ἀπὸ ξένον τόπον). §. (συνεκδχ. ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου). » Εἴσοδος. entrée, θ.

Ἐμπιστεμμένος (ἀπὸ τοῦ) » Ἐμπεπιστευμένος, η, ον, ἴδε Πιστός.

Ἐμπιστεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Πιστεύω, διαπιστεύω, παρακατατίθημι(-εμαι), ἐπιτρέπω, παραδίδωμι, ἐμπιστεύω. confier, se fier, se confier. ||. μ' ἐμπιστεύθηκαν. » Ἐπιστεύθην, ἐνεπιστεύθην. on me confia.

Ἐμπιστοσύνη. » Πίστις. credit, confiance.

Ἐμπλέκω (καὶ κατ' ἀποχ. 'Μπλέκω καὶ χυδ. 'Μπλάζω), ῥ. οὐδ. (ἐκ τοῦ) » Ἐμπλέκομαι, ἴδε 'Μπερδεύω. ||. μὲ κακὸν ἄνθρωπον ἔμπλεξα. » Ἀνθρώπῳ γόητι καὶ πονηρῷ συμπέπλεγμαι (Αἰσχιν. περὶ Παραπρεσβ., τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ὁ Κορ. εἰς τὰ προλεγ. τῶν Ἀστ. τοῦ Ἱεροκλ. » Ἀλλ' ὅτι ἔμπλεξεν ὁ ταλαίπωρος μὲ κἀνὲν ἄγριον θηρίον).«

Ἐμποδίζω, ῥ. μετ. » Κωλύω, εἴργω, ἀποτρέπω, ἀφ(ἐφ)ίστημι, δια(ἀπο)κωλύω, ἔχω (» Τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπλῆχθαι, « Ξενοφ. Ἑλλ.), ἐμποδὼν ἵσταμαι (εἰμὶ, γίγνομαι), κατ(ἐπ-, ἀπ)έχω, ἀπείργω, (ἀπέπω, ἀχρ. ὅθεν τὸ) ἀπεῖπε κτλ. (κυρ. διὰ λόγου, καθὼς καὶ τὸ) ἀπαγορεύω; ἐμποδίζω, ἐμποδοστατέω, ἀντικόπτω. empêcher, défendre, interdire, arrêter, embarrasser, prohiber (κυρ. πράγματα πωλούμενα). ||. ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὴ' δουλειά 'του. » Ἀπασχολέω, περισπάω, ἀντιπερισπάω, ἀντιπεριάγω (Συνεσ.). distraire, détourner (quelqu'un de son application, occupation). ||. αὐτὸς ὁ τοῖχος ἐμ-

ποδίζει τὸ θῶρι τοῦ 'σπιτιοῦ. Ἐπιπροσθεῖ, ἐπισκοτεῖ. ôter la vue, offusquer. || .ἐμπόδισε τὴν καβαλλαρίαν 'να προχωρήση. »Ἐπέστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω(Ἀῤῥ.). || . τί 'τοὺς ἐμπόδισε 'νὰ σμίξουν. » Τίδ' ἐν μέσῳ ἔστη τοῦ συμμίξαι (Ξενοφ. Κυρουπ.) ;« || . ἂν ἐμποδισθῶμεν πουθενὰ ἀπὸ τὴν κακοκαιριάν »Ἤν που ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα (Θουκ.).

Ἐμπόδιον. » Ἐμποδιὸν (τὸ) , κώλυμα , κωλύμη (Θουκ.), πρόσκομμα, ἐναντίωμα (Θουκ.), ἐμπόδιον. obstacle, empêchement, embarras, entraves, θ. πλ.

Ἐμπόδισμα. » Διακώλυσις , ἐπίσχεσις, κώλυσις , ἀποτροπή, ἀπαγόρευσις (κυρ. ἡ διὰ λόγων) , ἐμποδισμός. empêchement, défense, θ. || . ἐμπόδισμα ἀπὸ τὴν δουλειάν. »Ἀντιπεριαγωγὴ, ἀντιπερισπασμός. diversion.

Ἐμποδισμένος, η, ον. »Ἀπηγορευμένος, ἀπόῤῥητος. défendu , interdit, prohibé (κυρ. ἐπὶ πραγμάτων διὰ πούλημα).

Ἐμπρὸς / Ἐμπροστὰ (προφ. κοιν. 'Μπρὸς καὶ 'Μπροστὰ), ἀπὸ τοῦ Δωρικοῦ »Ἔμπροσθα (Πίν. Ἡρακλ.), ἐπ. (τοπ.). » Ἐνώπιον, ἔμπροσθεν, πρὸ, πρὸς, ἐπὶ, παρὰ, πρόσθεν, ἐναντίον, πρόσω. devant, avant, en avant, en présence. || .πηγαίνω 'μπροστά. »Ἡγέομαι, προηγέομαι, προάγω. précéder, prendre les devants. || . 'να πηγαίνη 'μπροστά. » Εἰς τὸ πρόσθεν (τοὔμπροσθεν) προϊέναι. || .κύτταζε 'μπροστά σου. »Κατὰ σαυτὸν ὅρα (Ἀριστοφ. Σφ.). || . 'μπροστὰ καὶ 'πίσω. »Πάλιν καὶ πρόσω. || . τὸ ἄλογό 'του, 'μπροστὰ (ἢ ὀρθότερα, 'μπρὸς) 's τὸ 'δικό μου, εἶνε τίποτε. »Οὐδὲν ὁ ἐκείνου ἵππος πρὸς τὸν ἐμόν. son cheval n'est rien auprès du mien. || . οἱ ἄνθρωποι, 'μπρὸς τ' ἄλλα ζῶα, ζοῦν ὡσὰν θεοί. »Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσιν. || .ἐμπρὸς 's τοὺς θεοὺς καὶ ἐμπρὸς 's τοὺς ἀνθρώπους. »Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων (Ὁμ.).«

Ἐμπροσθινὸς (προφ. κοιν 'Μπροστινός), ή. όν. »Ἐμπρόσθιος. ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, τὰ, κτλ.) πρόσθεν (ἔμπροσθεν), πρόσθιος, le devant, celui (celle) du devant , l'avant corps. || . ἂν ὁρμήσουν κατὰ τῶν ἐμπροσθινῶν, 'τοὺς κτυποῦν οἱ ὀπισινοί. » Εἰ τοῖς πρόσθεν ἐπίοιεν, ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι (Θκδ.). «

Ἐμπυάζω (προφ. κοιν Ὀμπυάζω), ῥ. ἀμ. » Πυοῤῥοέω, διαπυΐσκομαι , ἐμπυΐσκομαι, ἰχωῤῥοέω, ἐκπυέομαι. suppurer.

Ἔμπυασμα(προφ. κοιν. Ὄμπυασμα). »Ἐμπύησις, πυόῤῥοια. suppuration.

Ἔμπυος(ὁ) / Ἔμπυό (τὸ) (προφ. κοιν. Ὄμπυος. »Πύον καὶ Πύος (τὸ), ἔμπυον, ἰχὼρ -ῶρος(ὁ). pus, sanie, θ. boue, θ. matière, θ. || .τρέχει ἔμπυο'. »Πυοῤῥοέει, ἰχωῤῥοέει.

Ἐνάντια, ἐπ. » Ἐναντίον, κατὰ, ἀπ' ἐναντίας. contre.

Ἐναντιόνομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐναντιόομαι. s'opposer. ἴδε καὶ Ἀντιστέκομαι. || .ἡ τύχη ἐναντιόνεται, ἴδε Ἐναντίος.

Ἐνάντιος, α, ον. » Ἐναντίος, ἀντικείμενος, ἀντιβαίνων , ἀντιπίπτων , ἀντίξους , διάφορος. contraire, ennemi , ἴδε καὶ Ἀνάποδος. || . 'ξεύρεις ὅτι αὐτὸ εἶν' ὅλο' τὸ ἐναντίον ἀπ' ὅ,τι ἔλεγεν ; » Ἦ οἶσθά ὅτι τοὐναντίον ἐςὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγε (Πλάτ. Συμποσ.);« tout le contraire. || . διότι ἦτον ἐναντίος ὁ ἄνεμος. » Σκαιὸς γὰρ ἦν ὁ ἄνεμος (Αἰσχ. Ἐπιστ.). « || . ἡ τύχη 'τὸν ἦλθεν ἐναντία. » Τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐ κατὰ λόγον ἀπήντα. || . ἐὰν ἡ τύχη ἦνε ἐναντία, »Ἂν δ' ἀντιπίπτῃ (ἀντιπνέῃ) τὰ τῆς τύχης, « (Πλβ.). || . ἡ ἐλπίδες 'τους 'βγῆκαν ἐναντίαις. »Παλιντρόπου τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἀποβαινούσης (Πολύβ.).«

Ἐναντίωσις. » Ἀντίστασις, ἔνστασις, ἐναντίωσις (Ἰσοκρ.). opposition, résistance.

Ἐνάρετος, η, ον. » Καλὸς κἀγαθὸς (καὶ κακοζήλως παρὰ τοῖς κάτω) καλοκἄγαθος, ἐπιεικής, χρηστὸς, μέτριος, σπουδαῖος, σώφρων, δίκαιος (παρὰ τῇ γραφῇ μάλιστα· καθότι, κατὰ τὸν Θέογνιν, »Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι«). vertueux.

Ἕνας (μιὰ, ἕνα), ἀριθμ. » Εἷς-ἑνὸς (μία -ᾶς, ἓν-ἑνὸς). un. || . ἕνας-ἕνας, (ἢ) ἀπὸ ἕνας-ἕνας (κτλ). » Καθ' ἕνα , κατ' ἄνδρα, (καὶ Γρφ.) » Εἷς εἷς (Παραλειπ. Α. 24 , 6). un à un. || . πρῶτον μὲν 'να ἐξετασθοῦν εἰς τὸ κριτήριον ἕνας-ἕνας. » Πρῶτον μὲν δοκιμασθῆναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατ' ἄνδρα ἕκαστον (Δημοσθ.). « || . 'τοῦ 'τὰ διηγήθηκεν ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα, (ἢ) ἀπὸ ἕνα-ἕνα. » Καθ' ἕκαστα διεξῆλθεν. en détail, il lui fit une description détaillée. || .ἐπρήσθηκε τὸ ἕνα 'του μάγουλο'. »Τὴν γνάθον ᾤδησε τὴν ἑτέραν. || . τὸ ἕνα 'του ποδάρι('μμάτι)ἦτον ἀλλοιώτικο'. »Τοῦ σκέλους (ὀφθαλμοῦ) ἑτέρως εἶχεν , ἑτερόπους (ἑτεροσκελής, ἑτερόφθαλμος) ἦν. || . κλίνω πρὸς τὸ ἕνα μέρος. » Ἑτέρωσε ῥέπω, (καὶ μονολεκτ.) ἑτεροῤῥεπέω, ἑτεροκλινής εἰμι, ἑτεροκλινῶς ἔχω , (πλῆθος ἄλλων λέξεων καὶ φράσεων σχηματίζονται κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον, τῶν ὁποίων ἐναντίον εἶνε τὸ Ἀμφὶ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ: Ἀμφιῤῥεπής, Ἀμ-

φοτερόπους, κτλ.). ||. ἐπλήρωναν ἕνα εἰς τὰ ἕξη διὰ τοὺς καρπούς 'των. »Ἕκτα τῶν γιγνομένων ἐτέλουν. ||. ἕνα εἰς τὰ δέκα, ἴδε Δέκατον. ||. ἕνα εἰς τὰ εἴκοσι (πενῆντα, ἑκατὸ', κτλ.). » Εἰκοστὴ (πεντηκοστή, ἑκατοστή, κτλ.). ||. ὁ δὲ χορὸς ἦτον ἀπὸ παλληκάρια καὶ κορήτσια, τὰ ὁποῖα χόρευαν 'σ' τὴν ἀράδα, ἕνα παλληκάρι καὶ ἕνα κορήτσι, καὶ πάλιν ἕνα παλληκάρι καὶ ἕνα κορήτσι. »Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων (Λουκιαν).« ||. κάθε ἕνας, (ἢ) καθ' ἕνας, (ἢ) πᾶσα ἕνας, ἴδε Κάθε. ||. καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος. » Ἑκάτερος. **l'un et l'autre.** ||. μήτ' ὁ ἕνας μήτ' ὁ ἄλλος. » Οὐδέτερος, μηδέτερος. ||. ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. » Ὁ ἕτερος καὶ (κρ.) Ἅτερος. ||. ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. »Ἓν παρ' ἕν. **l'un portant l'autre.** ||. ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. » Ἀλλήλους, ἴδε καὶ Ἀναμεταξύ. ||. τὰ 'ψάρια τρώγουν ἕνα τὸ ἄλλο. » Ἀλληλοφαγοῦσιν· »Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι (Βασίλ.).« **ils s'entre-mangent.** ||. κτυποῦν ('βρίζουν) ἕνας τὸν ἄλλον. »Διαπληκτίζονται, διαλοιδορέονται. **ils se battent, ils se disent réciproquement des injures.** §.(ἀντωνυμ. ἀόριςτ.). »Τίς (ἀρσεν. καὶ θηλ.), εἷς. » Ἀριστείδης ὁ Ἀρχίππου, εἷς τῶν ἀργυρολόγων νεῶν, Ἀθηναίων στρατηγὸς,« Θουκ. Δ'). » Ἐρομένου τινός ποτε ἕνα τῶν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων, « αὐτ. Γ. » Θὲς δή μοι ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἓν κήρινον ἐκμαγεῖον,« Πλάτ. Θεαιτ. »Καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν,« Εὐαγγ. ΚΆ· 19. **un, quelqu'un, quelque,** ἴδε καὶ Κανεὶς καὶ Κἄποιος. ||. μιᾷ 'μέρᾳ ἔγδυσεν [ὁ Περίανδρος] ὅλας τῶν Κορινθίων τὰς γυναῖκας. » Μιῇ δὲ ἡμέρῃ ἀπέδυσε πάσας τῶν Κορινθίων τὰς γυναῖκας(Ἡρόδ. Ε. 7). ||. ἕνα(ν) καιρὸν, ἴδε Φορά. ||. ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δυὸ υἱούς. » Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. ||. ἕνας ἀπὸ τοὺς πολίτας. »Τῶν τις πολιτῶν. ||. (ἐνίοτε 'λείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον): ἕνας γέρος ἔκοψε μιὰ' φορὰ' ξύλα. » Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας. §. (ἐνίοτε τὸ Ἕνας κτλ. ἐκλαμβάνεται, ἀντὶ τοῦ Εὐτελὴς, Μηδαμινὸς, καθὼς τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ Δημοσθένης): μήτε οἱ Συρακούσιοι ἤλπιζάν ποτε 'να τυραννηθοῦν ἀπὸ ἕνα γραμματικόν. » Οὐδέ γε Συρακούσιοί ποτ' ἤλπισαν, ὑφ' ἑνὸς γραμματέως τυραννηθήσεσθαι (Δημοσθ. Λεπτ.).« §. (ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ) Κανείς. »Νῦν δ' οὐκ ἐάσω κατά γε τὴν ἐμὴν μίαν ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν (Ἀρστφ. Ἐκκλ. 153)· » Ὡς ἕνα μὴ καταλείπεσθαι (Ξεν. Ἀναβ. Ε, 6, 12).

Ἕνδεκα (προφ. κοιν. Ἕντεκα), ἀριθ. »Ἕνδεκα. **onze.** ||. ἕνδεκα φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἕνδεκα χιλιάδες. »Χίλιοι ἐπὶ μυρίοις. ||. ἕνδεκα χρόνων. » Ἑνδεκαέτης (ὁ καὶ ἡ). ||. εἰς ἕνδεκα 'μέραις, ἴδε Ἡμέρα. ||. αὐτὸς μ' ἄλλους ἕνδεκα, ἴδε Αὐτός.

Ἐνδυμασία. »Περιβολὴ, ἱματισμὸς, ἀμπεχόνη. **habillement.**

Ἐνδύνω (προφ. κοιν. 'Ντύνω), ῥ. μετ. » Ἐνδύω, περιβάλλω, ἀμφιεννύω(-υμι), στέλλω, ἱματίζω. **habiller, vêtir, revêtir.** ||. ἐνδύομαι, ῥ. αὐτοπ. »Ἀμπίσχομαι, ἀμπέχομαι, ἀμφιέννυμαι, ἐνδύνω(-υμι,-ύομαι), στέλλομαι. **s'habiller, se vêtir.** ||. ἐνδύνομαι καλὰ (παστρικά). » Εὖ ἔσταλμαι. **se mettre bien.** ||. ἐνδύθηκαν 'μαῦρα. » Ἐσθῆτι μελαίνῃ σταλάμενοι. ||. ἐνδυμένος χωριάτικα. » Χωρητικῶς ἐσταλμένος. §. (συνκδχ.) ἐνδύνω τὸ φόρεμά μου (μὲ μεταξωτὸν, βαμβακερὸν, ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὕφασμα, Τουρκ. καπλαδίζω). »Ὑποῤῥάπτω. **doubler.** ||. ἐπανωφόρι ἐνδυμένον ἀπὸ μέσα (καπλαδισμένον). » Ὑπεῤῥαμμένον, *διπλοῒς-ίδος, (ἡ), (οὗ ἐναντίον τὸ) ἁπλοῒς (τὸ ξεκαπλάδιςτον). **doublé.**

Ἐνδύσιμον (προφ. κοιν. 'Ντύσιμον). »Ἔνδυσις, ἀμφίεσις. **l'action d'habiller (vêtir, etc).**

Ἐνεργῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ὀργανίζω. §. τὸ ἰατρικὸν (καθάρσιον) 'τὸν ἐνήργησε, (τὸ ὁποῖον οἱ ἁπλούστεροι καὶ, 'τὸν ἐδούλευσε, λέγουν). »Ὑπήγαγε(»Διεχώρησεν αὐτῷ) τὴν γαστέρα. **il lui lâcha le ventre, il opéra.**

Ἐνθύμησις. »Μνήμη, μνεία, ὑπόμνησις, ἀνάμνησις. **souvenir, memoire,** θ. **commémoration.**

Ἐνθυμητικόν. » Μνήμη, μνημονικόν. **bonne (sûre) mémoire,** θ. ||. ἐκεῖνος ὅ,-που ἔχει ἐνθυμητικόν. »Μνήμων, μνημονικός.

Ἐνθυμίζω(προφ. κοιν. 'Θυμίζω), ῥ. μετ. »Ὑπ(»Ὑπανα)μιμνήσκω, ὑποβάλλω, μιμνήσκω. **rappeler à la mémoire, faire ressouvenir.** ||. καὶ ἂν ξεχάσουν τίποτε, 'να 'τοὺς 'τὸ ἐνθυμίζετε. »Καὶ ὑποβάλλειν, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται(Ξενοφ.).« §.(μεταφ.). 'δὲν ἰατρεύονται ἐντελῶς, ἀλλὰ πολλαῖς φοραῖς ὁ πόνος 'τοὺς ἐνθυμίζει. » Οὐκ ἐξυγιαίνουσι τελέως, ἀλλὰ πολλάκις αὐτοὺς ὁ πόνος ὑπομιμνήσκει (Ἱπποκρ. περὶ Ἀγμ.).

Ἐνθυμοῦμαι (προφ. κοιν. 'Θυμοῦμαι), ῥ. ἀποθ. »Μέμνημαι, ἀναμιμνήσκομαι, μνημονεύω, διὰ μνήμης ἔχω (φέρω), μιμνήσκομαι, ὑπομιμνήσκομαι, ἀναφέρω, ἀνα-

φέρω πρὸς ἐμαυτὸν («Λόγιόν τι πυθόχρηστον ἀνενεγκεῖν πρὸς ἑαυτὸν,« Πλούτ. Θησ.), ἐννοέω (Πλάτ.). se rappeler, se souvenir, ressouvenir, se ressouvenir, se remettre. ||. ἐνθυμοῦμαι τὴν χάριν. » Διασώζω τὴν χάριν. ||. θὰ 'νθυμοῦμαι διὰ πάντα τὴν καλοσύνην. » Ἀνάγραπτον ἐσφεὶ διασώσω τὴν χάριν. ||. 'δὲν 'θυμήθηκα 'να 'το 'ρωτήσω. » Οὐκ ἐμνημόνευσα ἐπερέσθαι (Παυσ.).« ||. μήτε 'τὸ 'θυμήθηκα, (φρσ.). »Οὐδ' ἐπὶ νοῦν μοί ποτε ἀφίκετο. je n'eus pas garde.

Ἐννενῆντα, ἀριθμ. »Ἐννενήκοντα. quatre vingt-dix. ||. ἐννενῆντα φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἐννενῆντα χιλιάδες. » Ἐνναχισμύριοι καὶ Ἐννεακισμύριοι. ||. ἐννενῆντα χρόνων. »Ἐννενηκονταετὴς καὶ ἐννενηκοντούτης (ὁ καὶ ἡ), ἐννενηκονταέτις καὶ ἐννενηκοντοῦτις (ἡ). nonagénaire.

Ἐννενηνταριὰ (ἡ), » Ἐννενηκοντὰς (ἡ). ||. κάμμιὰ ἐννενηνταριά. » Ἐννενήκοντά που μάλιστα.

Ἐννηὰ, ἀριθ. » Ἐννέα. neuf. ||. ἐννηὰ φοραίς. » Ἐννάκις καὶ Ἐννεάκις. ||. ἐννηὰ χιλιάδες. »Ἐνναχισχίλιοι καὶ Ἐννεακισχίλιοι. ||. ἐννηὰ χρόνων. » Ἐνναέτης (ὁ καὶ ἡ), ἐνναέτις (ἡ). ||. ἐννηὰ χρόνοι. » Ἐνναετηρίς. ||. ἐννηὰ χρόνους, ἐπ. » Ἐννάετες. ||. εἰς ἐννηὰ 'μέραις, ἴδε Ἡμέρα. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους ἐννηὰ, ἴδε Αὐτός.

Ἐννηάμερα (τὰ). » Ἔννατα (τὰ) («Καὶ ὡς ἔθαψά τε ἐγὼ αὐτὸν, καὶ τὰ τρίτα καὶ τὰ ἔννατα ἐποίησα,« Ἰσαῖος εἰς Μενεκλ.). la neuvaine.

Ἔννοια. » Μέριμνα, φροντὶς, πρόνοια, προμήθεια, κηδεμονία. soin, souci. §. inquiétude, θ. §. sollicitude, θ. ||. ἄλλην ἔννοιαν 'νὰ μὴν ἔχω, (καὶ ἐλλειπτ.) ἔννοιά μου (φρσ.)! » Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδει (παροιμ.).« s'est là le moindre de mes soucis.

Ἐννοιάζομαι (προφ. κοιν. 'Νοιάζουμαι), ῥ. ἀποθ. »Μεριμνάω, φροντίζω, μέλει μοι. μέλον μοί ἐστι (» Ποιητικῇ οὐ πάνυ μέλον ἐστὶ τῆς ἀληθείας,« Πλούτ.), κήδομαι, ἐπιμελὲς ποιέομαι, ἐπιμελές μοί ἐστι, δι' ἐπιμελείας (φροντίδος) ἐστί μοι. se soucier (s'inquieter, être en peine) de. ||. δὲν μ' ἐννοιάζει, (φρσ.), ἴδε Μέλει. ||. μὴ 'νοιάζεσαι. » Τῆς φροντίδος ἀπολέλυσο· » Μή τοι ταῦτα μελόντων (Ἰλ. Σ.).« ||. 'νοιαζόμεθα καὶ 'μεῖς διὰ τὸν θεὸν, 'νοιάζεται ὅμως καὶ ὁ θεὸς διὰ ἡμᾶς. » Μέλει μὲν ἡμῖν τοῦ Θεοῦ, μέλει δὲ ἡμῶν τῷ Θεῷ (Συνέσ.).« §.(συνεκδχ.). »Θεραπεύω, ἐπιμελέομαι καὶ ἐπιμέλομαι, προνοέω(-ομαι), πρόνοιαν ποιέομαι, περιέπω, περιθάλπω (μεταφ.). soigner, avoir (prendre) soin, rendre des soins à, cultiver (κυρ. τὴν γῆν), ἴδε καὶ Περιποιοῦμαι. ||. 'νοιάζομαι ἄῤῥωστον. » Νοσηλεύω, νοσοκομέω, διαιτάω. ||. 'νοιάζομαι γέροντα ἢ γερόντισσαν. » Γηροκομέω. §. 'νοιάζομαι ἀπὸ ἔξοδα (δίδω δηλ. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν χρηματικὰς βοηθείας εἴς τινα). » Ἐπαρκέω. subvenir (pourvoir) aux besoins.

Ἐνοικιαστὴς (ὠνομάσθη, πολλὰ ἀκαταλλήλως, ἂν 'δὲν ἀπατῶμαι, ὁ ἀγοράζων ἐτησίως τὰς δημοσίας προσόδους, ὁ Τουρκ. Ἰλτιζαμτζῆς). » Δημοσιώνης, δεκατηλόγος, δασμολόγος, δεκατευτής. traitant. fermier.

Ἐνορία. » Συνοικία, παροικία. paroisse, θ.

Ἐνορίτης, ισσα. » Πάροικος, παροικῶν. paroissien.

Ἐντόπιος, α, ον. » Ἰθαγενὴς, αὐθιγενὴς, ἀστὸς, αὐτόχθων, ἐγχώριος, ἐπιχώριος, ἐντόπιος (Πλ.), ἐγγενής. indigène, du pays. ||. κρασὶ ἐντόπιον. » Ὁ ἐκ τῆς χώρας οἶνος. vin de cru. ||. τὸ ἐντόπιον σιτάρι εἶνε ἀρκετὸν 'να θρέψῃ τὴν πόλιν 'μας. »Ἱκανός ἐστιν ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος σῖτος διατρέφειν τὴν πόλιν (Ξεν. Ἀπομν.).« ||. τὸ ἐντόπιον 'λάδι. » Τὸ αὔτοχθον ἔλαιον (Συνεσ.).«

Ἐντρέπομαι (προφ. κοιν. 'Ντρέπουμαι), ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Αἰσχύνομαι, αἰδέομαι, δυσωπέομαι, διατρέπομαι, ἐντρέπομαι (μεταγ.). avoir honte, être tout confus. ||. κάμνω ἄλλον 'να ἐντραπῇ. » Ἐντρέπω, διατρέπω, καταιδέω, δυσωπέω. faire rougir, faire honte à.

Ἐντροπαλὰ, ἐπ. »Αἰσχυνομένως· αἰσχυντηλῶς, αἰδημόνως. avec honte; avec pudeur (modestie, timidité, confusion), modestement.

Ἐντροπαλὸς (προφ. κοιν. 'Ντροπαλὸς), ή, όν. » Αἰδήμων, αἰσχυντηλός. timide, pudibont.

Ἐντροπὴ (προφ. κοιν. 'Ντροπή). »Αἰδὼ -οῦς (ἡ), τὸ αἰδούμενον. pudeur, θ. §. » Αἰσχύνη. honte, θ. confusion. §.»Αἶσχος (τὸ), ὄνειδος (τὸ). opprobre. ||. διότι εἶν' ἐντροπή. » Αἰσχρὸν γάρ· » Αἰδὼς, Ἀργεῖοι (Ὀμ.). ||. καταίβασκι 'λιγάκι τὸ φόρεμά σου, διότι εἶν' ἐντροπὴ καθὼς κάθεσαι. » Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησον· ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος. ||. διότι, ἀφ' οὗ ἦλθα πλειὰ μιὰ φορὰ ἐδῶ, εἶν' ἐντροπὴ 'να μὴ κατορθώσω ὅσα μὲ παρεκάλεσες, ἴδε Ἄπρεπος.

Ἐντροπιάζω (κάμνω τινὰ 'να ἐντραπῇ, προφ. κοιν. 'Ντροπιάζω), ῥ. μετ. »Καταισχύνω. confondre, rendre honteux, couvrir de honte, §. (ἀφαιρῶ τὴν τιμὴν, ἀτιμάζω). » Αἰσχύνω, καταισχύνω, ὑβρίζω, αἰσχύνην περιάπτω (προσάπτω). déshonorer. βιάζομαι (γυναῖκα κτλ.). attenter à l'honneur de, violer, forcer, ἴδε καὶ Ἀτιμάζω.

Ἐντρόπιασμα (προφ. κοιν. 'Ντρόπιασμα). »Αἰσχύνη. déshonneur, outrage. Βία (γυναικὸς κτλ.). viol.

Ἐντροπιασμένος (προφ. κοιν. 'Ντροπιασμένος), η, ον. » Κατῃσχυμμένος. honteux, confus.

Ἐντυπόνω, ῥ. μετ. » Ἐντυπόω(-ομαι), ἐνσημαίνομαι, ἐγχαράσσω(-ττω), ἐγκολάπτω. imprimer.

Ἐνῷ (ἢ) Ἐν ᾧ, ἐπ. (Χρον.), ((εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐκφράζεται διαφόρως, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως διὰ μετοχῆς, ἴδε τὰ παραδείγματα). pendant, tandisque. ||. ἐν ᾧ μπορῶ 'να χαίρωμαι, 'δὲν θέλω 'να λυποῦμαι. » Ἐξὸν χαίρειν, οὐ βούλομαι λυπεῖσθαι. ||. ἐν ᾧ δὲ ἔβγαινεν ὁ Ξάνθος, ἡ μία 'πὸ ταῖς δύο (κουρούναις) 'πέταξεν. »Ἐξιόντι δὲ τῷ Ξάνθῳ ἡ ἑτέρα τούτων ἀπέπτη. ||. ἐν ᾧ ἔπινε. » Μεταξὺ πίνοντος. comme il buvait. ||. αὐτὸ μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἐν ᾧ ἔγραφα. » Τοῦτό μοι μεταξὺ γράφοντι ἐπὶ νοῦν ἦλθεν. ||. ἕνα παιδὶ, ἀπ' ἐκεῖνα 'που ἦταν συνειθισμένα 'να γράφουν ἐνῷ ἔτρεχε τὸ ἀμάξι. »Παιδὸς, τῶν ὑπογράφειν, ἅμα διώκοντος, εἰθισμένων. ||. καὶ ἐνῷ τἄλεγεν αὐτὰ, ἐμβῆκε μέσα. »Καὶ ἅμα λέγων, εἰσῄει. ||. λέγουν ὅτι ὁ ἔλατος, ἂν ξεφλουδισθῇ ἐν ᾧ φυτρόνει. » Φασὶ δὲ τὴν ἐλάτην, φλοισθεῖσαν ὑπὸ τὴν βλάστησιν (Θεοφρ.).« ||. ἐν ᾧ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν. »Παρὰ πότον. ||. καὶ πότ' αὐτό; ἐν ᾧ . . . »Καὶ ταῦτα.

Ἑνόνω, ῥ. μετ. »Ἑνόω, συνάπτω, συμμίγνυμι(-ύω), συνάγω, συνάπτω, συνίστημι, ἑνοποιῶ, συναρμόζω, συζευγνύω(-υμι), ταυτίζω. unir, joindre, réunir, conjoindre, réjoindre, ἴδε καὶ Ἀνακατόνω καὶ Μαζόνω. ||. ἑνόνομαι, ῥ. μεσ. » Συμμίγνυμι(-υμαι), συνάπτω, συμβάλλω. s'unir, se mêler. ||. αὐτὸ τὸ βουνὸν ἑνόνεται μ' ἕνα ἄλλο. » Τὸ δὲ ὄρος ἑτέρῳ τινὶ συμβάλλει. ||. ἐκεῖ ὅπου ἑνόνεται ὁ Σάβας ποταμὸς μὲ τὴν Τοῦναν. »Ἡ τὸ ὕδωρ ὁ Σάος τῷ Ἴστρῳ συμβάλλει (ἀνακοινοῦται). ||. ἐκεῖ ὅπου ἑνόνονται οἱ δρόμοι τῶν Εὐτρησίων καὶ τῆς Μιδέας. » Ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέαν ὁδοῦ (Ξενοφ).«

Ἕνωσις. » Ἕνωσις, συνάφεια, σύνθεσις. union, réunion, jonction. ||. ἕνωσις ποταμῶν. » Συμβολὴ, συῤῥοὴ καὶ σύῤῥοια. confluent.

Ἐξ, πρόθ. ('δὲν εὑρίσκεται ἐν συντάξει, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἐξ αἰτίας.

Ἐξαγορὰ (τὸ διδόμενον πρὸς ἐξαγόρασιν). »Λύτρον, ἀντίλυτρον, ἄποινον (ποιητ.). rançon, θ.

Ἐξαγοράζω, ῥ. μετ. » Λύομαι, ῥύομαι, λυτρόομαι, ἐξωνέομαι, ἐξαγοράζω(μεταγ.). racheter.

Ἐξαγόρασμα. »Λύσις, λύτρωσις. rachat.

Ἐξάδελφος (προφ. κοιν. 'Ξάδελφος), η, ι. »Ἀνεψιὸς-ὰ, cousin (ἴδε καὶ Ἀνεψιός.). ||. πρῶτος ἐξάδελφος. » Αὐτανέψιος (» Θεὸς αὐτανέψιος ἦν αὐτῷ, καὶ ὡς ἂν ἡ πεδινὴ λαλοῦσα εἴποι γλῶσσα, πρῶτος ἐξάδελφος,« Εὐστθ. opusc. 271). cousin germain. ||. δεύτερος ἐξάδελφος. » Ἐξανέψιος, ἐξ ἀνεψιῶν (» Ἐγὼ καὶ Ἀγνίας, ἐξ ἀνεψιῶν ἐσμὲν γεγονότες· καὶ γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων, «Ἰσαῖ. Ἀγν.). cousin issu de germain.

Ἐξαίρετα, ἐπ. » Ὡς κάλλιστα (ἥδιστα, βέλτιστα), δαιμονίως, θαύματος ἀξίως. à merveille, ἴδε καὶ Ἀξιόλογα.

Ἐξαίρετος, η, ον. » Ἐξαίρετος. exquis, excellent, ἴδε καὶ Ἀξιόλογος.

Ἐξακουσμένος η, ον | . » Περιώνυμος,
Ἐξακουστὸς, ὴ, ὸν | περι(δια)βόητος,
περίπυστος, ὀνομαστὸς, ἐπίσημος, λαμπρὸς, ἐξάκουστος, ἀοίδιμος, περικλεὴς, εὐκλεὴς, βοὴν ἀγαθὸς (ποιητ.). célèbre, fameux, renommé. ||. τὸ κρασὶ τῆς Κύπρου εἶνε 'ξακουσμένο. »Ὁ Κύπριος οἶνος διαβεβόηται.«

Ἐξαργυρόνω (ὁμολογίαν), ῥ. μετ. »Ἐξαργυρόω(-ίζω), ἀπαργυρίζω. convertir en argent.

Ἐξαρματόνω, ῥ. μετ. » Ἀφοπλίζω. désarmer, dégréer (καράβι κυρ.).

Ἐξαρμάτωμα. » *Ἀφοπλισμὸς, *ἀφόπλισις. désarmement.

Ἐξαρμάτωτος, η, ον. » Ἄοπλος καὶ ἄνοπλος. désarmé.

Ἔξαφνα | (προφ. κοιν. Ἄξαφνα), ἐπ.
Ἐξαφνικὰ | »Αἴφνης, ἄφνω, ἐξάπινα, ἐξαπίνης, ἐξαπιναίως, ἐξαίφνης, αἰφνιδίως, αἰφνίδιον. soudain, soudainement, subitement, tout à coup.

Ἐξαφνικὸς, ὴ, όν. »Αἰφνίδιος, ἐξαπιναῖος. soudain, subit.

Ἐξετάζω, ῥ. μετ. » Ἐρευνάω, ἀναζητέω, διερευνάομαι, ἀνερευνάω, πολυπραγμονέω, ἀνακρίνω, ἀνερωτάω, δοκιμασίαν λαμβάνω (ποιοῦμαι), ἐξετάζω, ἐτάζω (Γραφ.), ἀ-

κριβόω, πυνθάνομαι. **examiner, s'informer, enquêter, s'enquêter, enquerir, s'enquerir.** ||. ἐξετάζομαι, παθ. » Δοκιμάζομαι, ἐξετάζομαι, ἀνακρίνομαι. **être examiné, passer en revue ou à la montre** (κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν).

Ἐξέτασις. » Ἔρευνα, ἀναζήτησις, βάσανος (ἡ), ζήτησις, ἀνάκρισις, ἐξέτασις, ἐξετασμὸς, δοκιμασία (κυρ. τῶν ἀρχόντων καὶ στρατιωτῶν. » Ἐξέτασιν πεποιηκὼς καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἱππικοῦ, « Ξενοφ. Ἑλλ.), δοκιμή(μεταγ.). **examen, recherche,** θ. **enquête,** θ. **perquisition.** ||. χωρὶς ἐξέτασιν, ἐπ. » Ἀβασανίστως, ἀνεξετάστως.

Ἐξέχω, ῥ. οὐδ. Προέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν), ὑπερέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἄνω), ἐξέχω. **avancer, déborder, saillir, dépasser.**

Ἔξη, ἀριθμ. »Ἕξ. **six.** ||. ἔξη φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἔξη χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ||. ἔξη χρόνια, ἐπ. »Ἑξάετες. §. ἑξαετία. ||. ἔξη χρόνων. » Ἑξαέτης (ὁ), ἑξαέτις (ἡ). ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους ἔξη, ἴδε Αὐτός.

Ἐξήγησις. » Ἑρμηνεία, ἀνάπτυξις, διασάφησις, λύσις, ἐξήγησις, ἀπόδοσις. **explication, interprétation.**

Ἐξηγητής. » Ἑρμηνεὺς, ἑρμηνευτὴς, ἐξηγητής. **interprète.**

Ἐξηγῶ, ῥ. μετ. » Ἑρμηνεύω, διασαφέω, σαφηνίζω, διασαφηνίζω, ἀναπτύσσω, ἐξηγέομαι, ἀποδίδωμι. **expliquer, eclaircir, interpréter, déchiffrer.** ||. ὁ Σιμίας ἐξηγεῖ τὸ ἄλεισον (ὅτι θὰ 'πῆ) ποτῆρι. »Σιμίας ἀποδίδωσι τὸ Ἄλεισον κοτύλην«. ||. ἐξήγησα τὸ ὄνειρον. »Συνεβαλόμην τὸ ὄνειρον (Φιλοστρ.). » ||. ἔτσι ἐξηγοῦσε τὸ ὄνειρον. »Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλλετο (Ἡροδ.).«

Ἐξῆντα, ἀριθμ. »Ἑξήκοντα. **soixante.** ||. ἐξῆντα φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἐξῆντα χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ||. ἐξῆντα χρόνων. » Ἑξηκονταέτης καὶ ἐξηκοντούτης (ὁ), ἑξηκονταέτις καὶ ἐξηκοντοῦτις (ἡ). ||. εἰς ἐξῆντα 'μέραις, ἴδε Ἡμέρα.

Ἐξηνταβελόνης (ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν εὐφυέστατον μεταφραστὴν τοῦ Μολλιερικοῦ Φιλαργύρου ὁ εἰς ἄκρον φιλάργυρος, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ὠνομάζετο μὲ διάφορα, τῆς αὐτῆς ἰδέας ἐχόμενα, γελοῖα ἐπίθετα). » Κυμινοπρίστης, καρδαμογλύφος, παρακρουσιχοίνικος, κίμβιξ, κνιπὸς καὶ σκνιπὸς καὶ σκνιφὸς, ἀνελεύθερος, μι(σμι)κρολόγος, ῥυπαρός. **arpagon, pince-maille, ladre.**

Ἐξηνταριά (ἡ). » Ἑξηκοντάς. **soixantaine,** θ. ||. κἄμμιὰ ἐξηνταριά. »Ἑξήκοντά που μάλιστα. **quelque soixantaine.**

Ἐξόδευμα (προφ. κοιν. 'Ξόδεμμα). »Ἀνάλωσις. **consommation.**

Ἐξοδευτής. » Δαπανητικὸς, ἀναλωτὴς (Πλάτ.), πολυδάπανος, δαπανηρός. **dépensier.**

Ἐξοδεύω καὶ **Ἐξοδιάζω** (προφ. κοιν. 'Ξοδεύω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Δαπανάω, ἀναλίσκω(-αλόω), ἐξοδιάζω (»Τὼς δὲ ταμίας ἐξοδιάσαι ἐς τὰ προγεγραμμένα ὅσον κα χρεία ᾖ, καὶ φέρειν τὰν ἔξοδον διὰ τῶν ἀπολόγων. Ψήφ. Συρακουσ. »Εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τοῦ οἴκου τοῦ κραταιῶσαι, «Γραφ. Βασ. Δ', 12). **consommer, dépenser, débourser.**

Ἐξόδευμα (προφ. κοιν. 'Ξόδεμμα) καὶ
Ἐξόδιασμα (προφ. κοιν. 'Ξόδιασμα) (τὸ). »Ἀνάλωσις. **l'action de dépenser (consumer, etc.).**

Ἔξοδον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ. Ὁ Πολύβιός τὸ ἔχει εἰς τὸ θηλυκὸν, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ εἴσοδος. »Η σύγκλητος ἔχει τὴν τοῦ ταμείου κυρίαν· καὶ γὰρ τῆς εἰσόδου πάσης αὕτη κρατεῖ, καὶ τῆς ἐξόδου παραπλησίως. εἰς γὰρ τὰς κατὰ μέρος χρείας οὐδεμίαν ποιεῖν ἔξοδον οἱ ταμίαι δύνανται, χωρὶς τῶν τῆς Συγκλήτου δογμάτων«). »Δαπάνη, ἀνάλωμα, δαπάνημα, τέλος, διάφορον (»Τὸ συνεισενεχθὲν διάφορον, «Δ. Ἀλ. » Δαπανῶσι μὲν, κατὰ μικρὸν δὲ καὶ κακῶς, καὶ πλέον βλάπτονται τῷ μὴ κατὰ καιρὸν ποιεῖσθαι τὸ διάφορον, «Ἀρς. π. Ἀρετ. καὶ κακ.). **dépens,** πλ. **dépense,** θ. **frais,** πλ. ||. εἶχαν (ἔπαιρναν) τὰ ἔξοδά 'τους ἀπὸ τὸν Φίλιππον. » Ὑπὸ Φιλίππου πρυτανευόμενοι. ||. μὲ ἴδιά 'των ἔξοδα. » Τέλεσι τοῖς ἰδίοις (τοῖς οἰκείοις), » Θκδ. ||. ἐγὼ κάμνω (τραβῶ) τὰ ἔξοδα. » Αὐτὸς τὴν δαπάνην παρέχω(-ομαι), χορηγέω, πρυτανεύω. **fournir la dépense, débourser.** ||. 'τὸν διώρισεν εἰς τὰ ἔξοδα (Τουρκ. 'τὸν ἔκαμε βεκιλ-χάρτζην). » Ἐπὶ τῆς δαπάνης κατέστησεν.

Ἐξολοθρεύω, ῥ. μετ. ἴδε Ἀφανίζω.

Ἐξομολόγησις. »Ἐξομολόγησις (ἐκκλησ.). **confession.**

Ἐξομολογῶ, ῥ. μετ. »Τὴν συνείδησιν τῶν ἡμαρτηκότων ἀνακρίνω (ἀνακουφίζω), τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν ἀναδέχομαι. **confesser.** ||. ἐξομολογοῦμαι, παθ. ἢ μέσ. »Ἐξομολογέομαι (Ἐκκλησ.). **confesser, se confesser.**

Ἐξορία. » Φυγὴ, ὑπερορία, ὑπερορισμὸς, φυγάδευσις, ἐξορισμὸς, ἐξορία, (ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ὠνομάζετο) ὀστρακισμὸς καὶ ἐξοστρακισμὸς (διότι ἐψηφοφορεῖτο μὲ ὄστρακα). **exil, bannissement, déportation** (κυρ. διὰ τοὺς ἐξοριζομένους εἰς τὰς ἀποικίας). ||. φέρνω ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. »Κατάγω. ||. γυρνῶ

ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. » Κατέρχομαι. ||. τὸ γύρισμα ἀπὸ τὴν ἐξορίαν εἰς τὴν πατρίδα. » Κάθοδος (ἡ).

Ἐξορίζω, ῥ. μετ. »Φυγαδεύω, ὑπερορίζω, φυγῇ καθυποβάλλω, μεθίστημι, ἐξορίζω, ἐξοστρακίζω (ἴδε ἀνωτέρω). exiler, bannir, reléguer. ||. ἐξορίζομαι, ῥ. παθ. » Φεύγω, φεύγω τὴν ἐμαυτοῦ (τὴν πατρίδα), ἐκπίπτω τῆς γεννησαμένης (τῆς ἐνεγκούσης). être exilé (condamné à l'exil).

Ἐξόρισμα, ἴδε Ἐξορία.

Ἐξουσία. » Ἐξουσία, ἀρχὴ, κράτος (τὸ), δύναμις, δεσποτεία, κυριότης. autorité, pouvoir, domination, commandement. ||. εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἴδε Εἰς.

Ἐξουσιάζω (ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου), ῥ. μετ. »Ἄρχω, δεσπόζω, κρατέω, κυριεύω. dominer, commander, ἴδε καὶ Ὁρίζω. §. (Παίρνω εἰς τὴν Ἐξουσίαν μου), ἴδε Κυριεύω.

Ἐξουσιαστής. » Κρατῶν, δεσπόζων, κύριος, δεσπότης, ἄρχων. maître.

Ἐξόφλησις. »Διάλυσις (»Ἀπόσβεσις) χρεῶν. décharge (acquittement) d'une dette.

Ἐξοφλητικόν. » Γραμματεῖον. quittance, θ. acquit.

Ἐξοφλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Διαλύομαι (»Λύω, »Ἀποσβέννυμι) τὰ χρέα (τὸ δάνειον), ἀποτίνω (-τίω, -τιννύω, -τίννυμι), χρεωλυτέω. acquitter, s'acquitter, solder. ||. ἐπειδὴ ἔπρεπε 'να ἐξοφλήσουν ὅσους χρεωστοῦσαν. »Ἐπειδὴ διαλύειν ἐδέησεν οἷς ὤφειλεν (Δημοσθ.).« ||. καὶ ὅποιος εἶχε χρέος, τοῦ 'τὸ ἐξώφλησα. » Καὶ ᾧ χρέα ἦν, διαλέλυμαι ταῦτα (Ἀῤῥ.).«

Ἐξοχή. » Χώρα, ἀγρός. campagne, θ. ||. ζῇ εἰς τὴν ἐξοχήν. »Κατ' ἀγρὸν διαιτώμενος.

Ἔξυπνος (ὁ μὴ κοιμώμενος), η, ον. »Ἐγρηγορὼς, ἄγρυπνος. éveillé. ||. εἶμαι ἔξυπνος. » Ἐγρήγορα (» Ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἐγρήγορας, ἢ καθεύδεις;« Πλάτ.), ἐγρηγορέω, γρηγορέω (Εὐαγγ.). §. (μεταφορ. ὁ ἀνοιχτομμάτης). » Ἐγρήγορος, ἐγρηγορὼς (»Ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῶν ἐγρηγορότων παίδων εἴποιμ' ἄν, ὡς εἰσὶ νωθροί, « Λιβαν. Ἐπιστ. 129), γοργὸς, ὀξὺς, ἄγρυπνος. éveillé, intelligent, vif, alerte. ||. καὶ ἀποροῦσι πόσον φρόνιμος καὶ ἔξυπνος ἦτον. »Θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει (Ξενοφ.).«

Ἐξυπνῶ, ῥ. μετ. »Διϋπνίζω, ἀφυπνίζω (-έω), ἐπεγείρω, διεγείρω, ἐξυπνίζω (μεταγ.). éveiller, reveiller. §. ῥ. μεσ. »Ἀφυπνίζομαι, διϋπνίζομαι, τὸν ὕπνον ἀποσείομαι, ἀφυπνόω (Λουκιάν.). s'éveiller, se reveiller. §. (συνεκδοχ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος), ἴδε Σηκόνω. §. (μεταφορ.) ἴδε Ξετινάζομαι.

Ἔξω (προφ. κοιν. Ὄξου), ἐπ. (τοπ.). »Ἔξω, ἐξ καὶ ἐκ (εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), θύραζε. dehors. ||. τῶν χουρμάδων τὰ ἔξω, καὶ τῶν ἀμυγδάλων τὰ μέσα. » Τῶν μὲν φοινίκων τὰ ἐκτὸς, τῶν δ' ἀμυγδάλων τὰ ἔνδον. ||. γυρίζει τὸ μέσα ἔξω. »Ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτός, » Ἀριστ. ||. πλέον ἔξω. » Ἐξωτέρω. ||. πολλὰ ἔξω. «Ἐξωτάτω. ||. 'τὸ ἔμαθ' ἀπ' ἔξω, ἴδε Ἀποστηθίζω. ||. 'τὸ 'ξεύρω ἀπ' ἔξω. »Ἐξεπίσταμαι (Πλάτ. Φαίδρ.). ||. 'τὸ λέγω ἀπ' ἔξω. »Ἀπαγγέλλω, ἀποστοματίζω, ἀπὸ μνήμης (στόματος) λέγω, ἀποδίδωμι (»Πεντήκοντα στίχους ἀποδίδωσιν ἑκάστης ἡμέρας, « Συνέσ.). réciter par cœur. §. (πρόθ. ἢ ἐπίῤ. ἐξαιρετ.). Πλὴν, ἐκτὸς, χωρὶς, παρὰ (μὲ αἰτ.), ἀλλ' ἤ. §. πέρα. hor, hormis, outre, excepté, à l'exception, à cela près, sinon, à la réserve. ||. ἔξω μόνον, ἔξω μόνον ἂν, ἔξω μόνον ὅτι (ὅπου). »Πλήν γε δὴ, πλὴν ἐὰν, πλὴν ἢ, πλὴν ἀλλ' ἢ, πλὴν εἰ μὴ, ἐκτὸς εἰ μὴ, χωρὶς ἢ, χωρὶς ἢ ὅτι, ὅτι μή. excepté, à moins que, si ce n'est que. ||. τὰ θηλυκὰ ζῶα εἶν' ἀδυνατώτερα ἀπὸ (ὄχι τόσον θυμώδη καθὼς) τὰ ἀρσενικὰ, ἔξω ἀπὸ τὴν πάρδαλιν καὶ τὴν ἀρκοῦδαν. » Ἀθυμότερα τὰ θήλεα τῶν ἀῤῥένων, πλὴν ἄρκτος καὶ πάρδαλις. ||. καὶ ἔξω ἀπ' αὐτό. » Καὶ ἄλλως, ἄλλως τε. d'ailleurs. ||. ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον (μεταφορ.). » Πέρα τοῦ μετρίου. outre mesure.

Ἐξώκαστρον (τὸ βαρβ. Βαροῦσι). »Προάστειον. faubourg.

Ἐξωμερίτης, ισσα, ικον. » Ἔπηλυς, ὑπερόριος. provencial.

Ἐξωμερίτικος, η, ον. Ὑπερόριος, ξενικὸς, ἐξωτικός. étranger.

Ἐξωνοῦ, ἐπ. (σύνηθες μόνον εἰς τὴν φράσιν:) κάμνω ἐξωνοῦ (καμόνομαι δηλ. ὅτι 'τὸ ἀλησμόνησα). » Ὀλιγωρέω, παραμελέω, ἐξωριάζω. négliger, ἴδε καὶ Ἀδιαφορῶ.

Ἐξώπορτα, ἴδε Αὐλόπορτα.

Ἐξωρισμένος, η, ον. »Φυγὰς ὑπερόριος, ἐκπεπτωκὼς (ἐκπεσὼν) τῆς πατρίδος, φεύγων, φεύγων τὴν πατρίδα (τὴν ἐνεγκοῦσαν), πεφυγαδευμένος (Δημοσθ.), ἐξόριστος. exilé, banni.

Ἐξώστεγον (προφ. κοιν 'Ξώστεγο, τὸ Τουρκ. Σαγνισὶ, καὶ Ἰταλ. Μπαλκόνι ἢ Γκαλερία, ἴδε Ἡλιακός). »Ἐξώστεγον, πρόστῳον. balcon.

Ἐξωτερικὸς, ἡ, όν. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ, Οἱ. κτλ.) ἔξωθεν (θύραθεν), θυραῖος. extérieur.

Ἑορτάζω (προφ. κοιν. Γιορτάζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἑορτὴν ἄγω (τελέω), ἑορτάζω. fêter, chômer, célébrer. ||. καὶ μ' ὅλον ὅτι ἑώρταζαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. » Καὶ ἄγοντες ταύτην τὴν ἡμέραν (Θουκ.).

Ἑορτὴ (προφ. κοιν. Γιορτή). » Ἑορτὴ, ἑορτάσιμος ἡμέρα. fête, θ.

Ἑορτιάτικος (προφ. κοιν. Γιορτιάτικος), η, ον. » Ἑόρτιος. de fête, θ.

Ἔπαινος. » Ἔπαινος, εὐφημία, ἐγκώμιον, εὐλογία (ἀπ' ἐδῶ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ.) éloge, louange, θ.

Ἐπαινῶ, ῥ. μετ. » Ἐπαινέω, εὐφημέω, διὰ στόματος ἔχω, δι' εὐφήμου γλώττης ἄγω, ἐγκωμιάζω, εὐλογέω, ἄγαμαι, θαυμάζω, μεγαλύνω (Πλούτ.). louer. ||. μικρὸ καράβι 'παίναγε, μεγάλο καβαλίκα (παροιμ. ναυτικὴ, διασωθεῖσα ἀπαράλλακτος σχεδὸν ἀπὸ τοῦ Ἡσιόδου τό:) » Μικρὴν νῆα αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι (περὶ ἧς ἔπιθι τὰ τοῦ Πλουτάρχου ἐν τῷ » Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν). ||. ;βλέπεις τὸν Σωκράτην πῶς ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλους; » Ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται (Λουκιαν.); «

Ἐπακκουμπῶ (προφ. κοιν. Ἀπακκουμπῶ), ῥ. οὐδ. ἢ μέσ. » Ἐπερείδομαι, ἐπιστηρίζομαι. s'appuyer sur, se fonder, faire fond.

Ἐπανάστασις. » Στάσις. révolte, θ. soulèvement, ἴδε καὶ Ἀποστασία.

Ἐπαναστατῶ, ῥ. ἀμ. » Ἐπαν(» Κατεξαν)ίσταμαι. se soulever.

Ἐπανεπανωτὸς (προφ. κοιν. Ἀπανεπανουτὸς), ή, όν. » Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, ἀλληλεπάλληλος. qui se succèdent l'un l'autre, l'un sur l'autre, coup sur coup.

Ἐπάνω (προφ. κοιν. Ἀπάνου), ἐπ. (τοπ.). » Ἄνω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὸ, Ἀνωκάτω), ἐπὶ, κατὰ, ἐπάνω. sur. dessus. en haut. ||. ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἐπάνω. » Ὁ ἄνω (ἄνωθεν), ἀνώτερος. supérieur. le dessus. ||. ῥίχνω (βάλλω, πέφτω, κτλ.) ἐπάνω. » Ἐπιῤῥίπτω (-τίθημι, -πίπτω, κτλ.). ||. ἐπάνω-ἐπάνω (προφ. κοιν. Ἀπάν'-ἀπάνου). » Ἐπιπολῆς, ἐπιπολαίως, κατ' ἐπιφάνειαν. superficiellement, à (sur) la surface, ἴδε καὶ Ξώπετσα. ||. ἀπὸ κάτω βάλλουν τὰ ἄγρεια σῦκα καὶ ἀπὸ πάνω τὰ ὥριμα καὶ καλά. » Κάτωθε μὲν τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῶν σύκων ἀεὶ τιθέασιν, ἐπιπολῆς δὲ τὰ πέπονα καὶ καλὰ (Ἀλέξ. παρ' Ἀθην. Γ'). «||. στέκομ' ἐπάν' ἀπάνω. » Ἐπιπολάζω. surnager. ||. ἐπάνω-ἐπάνω, (ἡ) πολλὰ ἐπάνω. » Ἀνωτάτω. (Σημ. ὁ διπλασιασμὸς τῆς λέξεως ἐσήμαινεν ἀπὸ τοὺς χρόνους ἀκόμη τῶν Πτολομαίων, ἴσως καὶ προτοῦ, ἐπίτασιν τοῦ πράγματος. Ἀπόδειξις τὸ ἑξῆς ῥητὸν τοῦ Δευτερονομ., μεταφρασμένον κατὰ λέξιν ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ: » Ὁ προσήλυτος, ὅς ἐστιν ἐν σοὶ, ἀναβήσεται ἄνω ἄνω, σὺ δὲ καταβήσῃ κάτω κάτω.« ||. πλειὸ ἐπάνω, ἴδε Παραπάνω. ||. χύνω ἐπάνω ἢ ἀπὸ 'πάνω. » Καταχέω, καταχέω κατά τινος. ||. πίνω ἀπὸ 'πάνω. » Ἐπιπίνω. boire de l'eau par là-dessus. ||. ἐπάνω σ' ταῖς πέτραις. » Κατὰ πετρῶν ||. 'τὸ κρατεῖς (τὸ νερὸν τοῦ δαφνοῦ) ἐπάνω 'ς τὸ πονεμένο 'δόντι. » Κραταιμένου κατὰ τοῦ πεπονθότος ὀδόντος.« §. ἐπάνω 'σ τὸ τραπέζι (ἐν ᾧ ἔτρωγαν δηλ.). » Παρὰ πότον. à table.

Ἐπανώγραμμα (τὸ) } . » Ἐπιγραφὴ (μεταγ.). adresse, θ.
Ἐπανωγραφὴ (ἡ) } le dessus de la lettre, suscription. ||. τὸ ἐπανώγραμμα ἔλεγεν. » Ἐπεγέγραπτο δέ. l'adresse portait, la lettre était adressée.

Ἐπανωσάγωνον, ἴδε Σαγώνι.

Ἐπανωσένδονον. » Ἐπίβλημα, ἐγκοίμητρον. drap de dessus.

Ἐπανωφόρεμα } . » Ἐπενδύτης (ὁ Σουΐδ. ὅμως λέγει » Ἐπενδύτης,
Ἐπανωφόρι } τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται), ἐφεστρὶς, ἐπίβλημα, ἐξωμὶς, χλαμὺς, χλανὶς, χλαῖνα (κυρ. τὸ χονδρὸν καὶ χειμωνιάτικον) (» Ἔοικε δὲ μανδυοειδὲς ἡ χλαῖνα εἶναι περίβλημα«, λέγει ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. Β. 184, συμπεραίνων τοῦτο ἐκ τοῦ » Βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε«. ἀπέβαλε γὰρ, λέγει, ταύτην, αὐτομάτως πεσοῦσαν κατὰ σπουδὴν«), ἀναβολὴ, διπλοῒς (κυρ. τὸ ἐνδυμένον, Τουρκ. καπλαδισμένον ἀπὸ μέσα, καθὼς καὶ) ἁπλοῒς (τὸ ξεκαπλάδιστον). surtout, redingotte, θ. §. manteau, domino, ἴδε καὶ Φόρεμα καὶ τὰ Προλεγόμενα.

Ἐπειδὴ, συνδ. (αἰτιολ.) » Γὰρ, καὶ γὰρ, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ, γὰρ δὴ, καὶ γὰρ δὴ, ὡς, ἅτε, γοῦν, διότι, ὅτι, μέν γε, κτλ. car, parceque, vu que, comme, attendu que. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς): ἐπειδὴ ἐτελείωσαν ἡ σαγίτταις 'του. » Ἐπιλελοιπότων αὐτῷ τῶν βελῶν. || ἐρώτα ὅ,τι θέλεις, ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ σὲ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν. » Ἐρώτα ὅ,τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος. ||. ἐπειδὴ ἐγὼ, μὰ τοὺς θεοὺς, δὲν ἠξεύρω διατί. » Ὡς ἐγὼ, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. || καταϊδρωμένος, ἐπειδὴ ἦτον καὶ καλοκαίρι. » Μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος (Πλάτ.). «||. ἐπειδὴ εἶπα πῶς σε εἶδα...

ποκάτω ἀπὸ τὴν σὐκιὰν, πιστεύεις; » Ὅτι εἶπόν σοι· εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις;

Ἐπιβουλεύομαι, ῥ. ἀποθ. »Ἐπιβουλεύω. dresser des pièges (des embûches), attenter à la vie de quelqu'un.

Ἐπιβουλή. » Ἐπιβουλὴ, δόλος, ἐπιβούλευμα, ἐπήρεια. trame, θ. embûches, machinations, complot. || .μὲ ἐπιβουλὴν, ἐπ. »Ἐπιβούλως, δολίως. insidieusement, par embûches.

Ἐπίβουλος, η, ον. »Ἐπίβουλος, ἐπιβουλεύων. insidieux.

Ἐπιδέξια, ἐπ. ἴδε Ἐπιτήδεια.

Ἐπιδέξιος, α, ον, ἴδε Ἐπιτήδειος.

Ἐπιθυμητὸς, ή, όν. » Ἐφετὸς, θυμήρης, ποθεινὸς, ποθητὸς, ἐπιθυμητὸς, εὐκταῖος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) κατ' εὐχήν. désirable, souhaitable. || . πολλὰ ἐπιθυμητός. » Περιπόθητος, εὐκταιότατος κτλ.

Ἐπιθυμία. » Ὄρεξις, ἐπιθυμία, ἔφεσις, πόθος. désir, souhait, envie, θ.

Ἐπιθυμῶ (προφ. Ἀποθυμῶ), ῥ.μετ. »Ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμέω, ποθέω (κυρ. ἀπόντα), ἱμείρομαι, γλίχομαι, ἐπιποθέω, προθυμέομαι (Θουκ. καὶ Ξενοφ.). désirer, souhaiter. || .ἐπεθύμησεν ὑπερβολικὰ (φοβερὰ) 'να τὴν ἰδῇ καὶ 'να τὴν κυριεύσῃ. » Δεινὸς αὐτὸν ἔσχε πόθος ἰδεῖν τε καὶ παραστήσασθαι.

Ἐπικίνδυνος, η, ον. » Κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος. dangereux, périlleux.

Ἐπικυρόνω, ῥ. μετ. » Κυρόω, ἐμπεδόω, ἐπικυρόω. ratifier, sanctionner.

Ἐπικύρωμα. »Κύρωσις, ἐπικύρωσις. ratification, sanction.

Ἐπιληψία, παθ. »Ἱερὰ νόσος, ἐπίληψις, ἐπιληψία. haut mal, mal caduc, épilepsie, θ. mal de saint (χυδ.), ἴδε καὶ Σεληνιασμός. || . ἔχω ἐπιληψίαν, ἴδε Σεληνιάζομαι.

Ἐπιληψιάρης, α, ικον } . »Ἐπίληπτος,
Ἐπιληψιασμένος, η, ον. } ἐπιληπτικὸς, ἐπιλαμβανόμενος. épileptique, ἴδε καὶ Σεληνιασμένος.

Ἐπίλοιπος (ὁ ἄλλ. Ἀποδέλοιπος), η, ον. » Λοιπὸς, ἀπολειφθεὶς, ἐπίλοιπος. qui reste.

Ἐπιμέλεια. » Ἐπιμέλεια, σπουδὴ, τὸ ἐπιμελὲς (ἄοκνον). soin, application. || . μὲ ἐπιμέλειαν, ἐπ. »Ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως. soigneusement.

Ἐπιμελής. » Ἐπιμελής. soigneux, diligent, appliqué.

Ἐπιμελοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐπιμέλομαι, ἐπιμελέομαι, ἐπιμελῶς ἔχω, σπουδάζω. s'appliquer, s'adonner à, ἴδε καὶ Ἐννοιάζομαι.

Ἐπιστασία. »Ἐπιμέλεια, προστασία (-τεία), κηδεμονία, ἐπιστασία, ἐφορεία, ἐπισκοπή. direction, intendance, inspection, surintendance.

Ἐπιστάτης, ισσα. »Ὁ (»Ἡ, κτλ.) ἐπὶ τῶν ἔργων, προστάτης, ἐφεστηκὼς, ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς, ἔφορος, ἐπίσκοπος, βραβευτὴς, ἐπιστατὴρ, κηδεμὼν, ἐπόπτης. intendant, directeur, inspecteur, surintendant, commis, commissaire. || .ἐπιστάτης τῶν ἐξόδων (Τουρκ. Βεκιλ-χάρτζης). » Ὁ ἐπὶ τῆς δαπάνης, ὁ ἐπὶ τῆς ὀψωνίας. dépensier. || . ἐπιστάτης τῶν ἐργατῶν. »Ἐργοδιώκτης (κυρ. ἐπὶ κακοῦ). || . βάλλω (διορίζω) ἐπιστάτην. » Ἐφίστημι, καθίστημι. || . τοὺς διώρισεν ἐπιστάτας. » Κατέστησεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἔργων«.

Ἐπιστατῶ, ῥ. ἀμ. » Προστατέω (-εύω), ἐπιστατέω (-εύω), ἐφίσταμαι (Ἀριστοφ.). βραβεύω. avoir l'intendance (l'inspection, la direction), présider.

Ἐπιταὐτοῦ (τὸ ἄλλ. Ἐάργου καὶ Τουρκ. Μακσοὺς), ἐπ. »Ἐπίτηδες, ἐξεπίτηδες. exprès, à dessein, de propos délibéré.

Ἐπιτηδειγμή. »Ὑπογραμμὸς, πρότυπον. exemple, θ. modèle.

Ἐπιτήδεια, ἐπ. »Εὐστόχως, δεξιῶς, ἐμμελῶς, ἐπιστρεφῶς, ἐπιτυχῶς, χρηστῶς («Σαῦρον, παράσχισον χρηστῶς, »Ἀλεξ. παρ' Ἀθην.). adroitement.

Ἐπιτήδειος, α, ον. » Δεινὸς, ἔμπειρος, εὔστοχος, δεξιὸς, δεξιῶς ἔχων, ἐπιστρεφής, ἐμμελὴς, εὖ πεφυκὼς, εὐμήχανος, εὔχειρ (ποιητ.), ἐπιτήδειος, ἐπιτυχής. adroit, habile. || .διότι ἦτον ἐπιτήδειος εἰς τὸ 'να περιγελᾷ. » Ἦν γὰρ εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ διαχλευάζειν (Πλάτ.). « || .ἂν ἦν ἐπιτήδειος ὄχι μόνον εἰς τὴν πραγμάτειαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τραπέζι. » Εἰ μὴ μόνον ἔχοι δεξιῶς πρὸς ἀγορὰν, ἀλλὰ καὶ πρὸς συμπόσιον (Πλάτ.). || .μὲ τρόπον ἐπιτήδειον. »Ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου (Θουκ. Η). «

Ἐπιτηδειότης. » Δεινότης, ἐμπειρία, εὐστοχία, δεξιότης, ἀρετὴ, εὐχέρεια καὶ εὐχειρία, εὐαρμοστία, ἐπιτηδειότης, ἕξις (Πλάτ.). adresse, θ. dextérité, habileté, aptitude, θ. savoir-faire.

Ἐπιτηδεύομαι, ῥ. ἀποθ. »Τεχνάομαι (-άω), τεχνάζομαι, ἐπιτηδεύω, ἀκριβόω. être habile (propre) à.

Ἐπίτροπος. » Ἐπίτροπος. agent, procureur, commissaire, gérant. §. » Προστάτης, κηδεμών. tuteur. || . εἶμαι ἐπίτροπος. » Προστατέω (-εύω), ἐπιτροπεύω.

être tuteur (curateur, procureur, etc)

Ἐπιτυχαίνω, ῥ. μετ. » Ἐπιτυγχάνω, εὐστοχέω, τυγχάνω, εὐτυχέω, κατορθόω, εὐβολέω. atteindre le but, reussir, rencontrer juste, faire son coup. ||. 'τὸ 'πίτυχες (φρσ.). » Αὐτὸν βέβληκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου (παροιμ.)· » Ἔκυρσας, ὥς τε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ (Αἰσχυλ.)· » Ἐπιτέτευκταί σοι τὸ πρᾶγμα· » Καθίκου τῆς προθέσεως (Πλβ.)«. vous avez bien adressé.

Ἐπιχείρησις. » Ἐγχείρημα, ἐπιβολή. entreprise, θ.

Ἐπιχειρίζομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐγχειρέω, ἐπιχειρέω, ἐπιβάλλω(-ομαι), ἅπτομαι, ἀναβάλλομαι. entreprendre. ||. ἐπιχειρίσθηκε μιὰ τόσῳ μεγάλη δουλειά. » Τηλικοῦτον ἐπιβαλόμενος ἔργον (Πλούτ.).«

Ἑπτὰ (προφ. κοιν. Ἑφτὰ), ἀριθμ. » Ἑπτά. sept. ||. ἑπτὰ φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἑπτὰ χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ||. ἑπτὰ χρόνια. » Ἑπταετηρίς, ἑπταετία. septennalité. ||. ἑπτὰ χρόνια, ἐπ. » Ἑπτάετες. ||. ἑπτὰ χρόνων. » Ἑπταετὴς (ὁ καὶ ἡ), ἑπταέτις (ἡ). ||. εἰς ἑπτὰ 'μέραις, ἴδε Ἡμέρα.

Ἑπτακαθαρισμένος (μεταφ. ὁ Πανοῦργος καὶ Πολύξερος), ἴδε Πονηρὸς καὶ Τριμμένος.

Ἑπτακόσιοι, αις, α, ἀριθμ. » Ἑπτακόσιοι. sept-cent. ||. ἑπτακόσιαις χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα.

Ἑπταμηνίτικος, η, ον (παιδὶ κυρ.). » Ἑπταμηνιαῖος. de sept mois.

Ἑπτάψυχος (μεταφορ.), η, ον. » Δυσθανής. qui a la vie dure. (ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) » Κύων ἐννεάψυχος.«

Ἐργαλειὸς (προφ. κοιν. Ἀργαλειός. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, 'δὲν ἠξεύρω διατί, 'τὸν λέγουν Λάκκον), ἐργ. (ὑφαντ.). » Ἱστός. métier. §. ἐργαλειὸς (διὰ τὸ 'ψάρευμα τῶν 'στρειδιῶν κλπ). » Γαγγάμη καὶ Γάγγαμον, ἠλακάτη, μάγγανον. drague, θ. espèce de cabestan avec le quel on pêche les huitres.

Ἐργαστῆρι (προφ. κοιν. Ἀργαστῆρι καὶ χυδαϊκώτερον Ἀγραστῆρι). » Πωλητήριον καὶ (καταχρ.) Ἐργαστήριον (ὅπου πωλοῦν). boutique, θ. §. » Ἐργοστάσιον (ὅπου δουλεύουν). atelier.

Ἐργαστηριάρης. » Ἐργαστηριακὸς (Πολύβ.). boutiquier.

Ἐργάτης (ὁ τεχνίτης, ὁ δουλευτὴς, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ δουλεύων μὲ ἡμερομίσθι, ὁ Τουρκ. ῥιντζιπέρης). » Ἐργάτης, ἐργαστὴρ (Ξενοφ. Οἰκον.), μίσθιος, χερνήτης καὶ χερνής, χερνῆτις (ἡ), χειροτέχνης, ἀποχειροβίωτος, χειρογάστωρ (μεταφ.), (ἰδίως) ὑπουργὸς (» Οἰκοδόμους ἑκατὸν, ὑπουργοὺς τριακοσίους καὶ πεντήκοντα, » Πλβ. Ε, 89). ouvrier, manouvrier, manœuvre. §. ἐργαλ. (ναυτ.). » Ὄνος (Ἡρόδ. Ζ΄.), ἐργάτης (μεταγ.). cabestan, vindas.

Ἐρεῖκι, 'κωρ. ἴδε Ἀβράμηλον καὶ Πρῦνον.

Ἐρεικιὰ (δένδρον καρποφόρον, ἢ ἄλλ. Ἀγριοαβραμηλιά), ἴδε Προυνιά. §. (δένδρον ἢ χαμόδενδρον ἄκαρπον. Εἶνε δύο εἰδῶν: ἡ) » Ἐρείκη (κοιν. φοῦντα. » Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρὶ,« Αἰσχ. Ἀγ. 295). bruyère, θ. (καὶ ἡ) » Βράθυς-υος (ὁμοιάζει 'σὰν κυπαρίσσι). sabine.

Ἐρημία. » Ἔρημος (ἡ). désert.

Ἐρημονῆσι. » Νῆσος ἐρήμη. île déserte.

Ἔρημος, η, ον. » Ἔρημος, μηλόβοτος. désert. §. ἄνθρωπος ἔρημος (μεταφορ. ὁ ἀπροστάτευτος καὶ ἐγκαταλελειμμένος). » Ἔρημος. abandonné, délaissé.

Ἐρημόνω. ῥ. μτβτ. » Ἐρημόω. dévaster.

Ἐρινὸς (τὸ ἀγριόσυκον· προφ. κοιν. Ὀρνὸς), κ. » Ὄλυνθος, ἐρινὸς, ἐρινὰς (ἡ), σῦκον ἄρρεν. figue sauvage, θ.

Ἔρχομαι (προφ. κοιν. Ἔρχουμαι), ῥ. ἀποθ. » Ἔρχομαι, παραγίνο(γνο)μαι, πάρειμι, ἀφικνέομαι, ἐπιδημέω (κυρ. εἰς ξένον τόπον), φοιτάω (» Σῖτος ἐφοίτα· » Ἐφοίτων ἀγγελίαι [ἐπιστολαί] «). venir, arriver. ||. ἀπὸ ποῦ μᾶς ἦλθεν αὐτὸς ὁ . . . ; » Πόθεν ἡμῖν ὁ . . . οὗτος ἐπιδεδήμηκεν ; » ||. ἤλθετε 'γιεροί. » Σεσωσμένοι πάρεστε. ||. καλῶς ἦλθες (φρσ. φιλοφρον.), ἴδε Καλῶς. ||. ἐρχόμεθα πάλιν (κατ' ἀντιχρον.). » Πάλιν παρεσόμεθα (Ξενοφ. Ἑλλην.). « ||. διατί ἦλθες ; » Ἐφ' ᾧ πάρει ; ||. ἦλθαν εἰς τὰ χέρια, ἴδε Χέρι. ||. 'τοῦ ἦλθεν αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην. » Αἷμα κατὰ τῶν ῥινῶν αὐτῷ ἐπεγένετο. ||. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου. » Ἐμαυτοῦ γίγνομαι· » Ἐν ἐμαυτῷ γίνομαι (Ξενοφ. Ἀναβ. καὶ Χρυσοστ.). » Τοῖς λογισμοῖς εἰς ἑαυτοὺς ἐρχόμενοι (Διόδ. Σικελ. ΙΓ΄. 95) ». ||. ἂν θέλετε 'να ἔλθετε εἰς τὸν ἑαυτόν σας. » Ἢν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι (Δημοσθ.), « ἴδε καὶ Συνέρχομαι. || ἔρχομ' ἀπ' τὸ δίκηό σου, ἴδε Ἐκδικοῦμαι. ||. μ' ἔρχεται (ἀπροσ.). » Ἐπέρχεταί (» Ἔπεισί, » Παρίσταταί) μοι. ||. 'δὲν ἔρχεται 'σ τὸν νοῦν μου. » Οὐκ ἀναφέρω, οὐκ ἐνθυμέομαι. ||. ἔτσι 'τὸν ἦλθε καί με 'τὸ ῥώτησεν, ἴδε Ἔτσι. || μὲ ἦλθε μιὰ φορὰ' ἕνας στοχασμός. » Ἔννοια ποθ' ἡμῖν ἐγένετο (παρέστη, ἐπῆλθε). ||. εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ, 'τοὺς ἔρχεται εἴδησις, ὅτι . . . » Ἐν τούτῳ δ' ἀφικνεῖται αὐτοῖς ἀγγελία, ὅτι . . (Θυκδ.).« ||. μὲ ἦλθαν γέλια (κλαύματα). » Τοῖσιν δὲ γέλως ἐνῶρτο, » Ὅμ. Ἰλ. Α, Ὀδ. Θ. ||. 'τοὺς ἦλθε μὲν ὀλίγον καὶ 'να γελά-

σουν μὲ τὴν κομπορρημοσύνην 'του.» Τεῖς δὲ ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέλωτος τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ (Θκδ.).« || . 'τὸν ἦλθε 'νὰ χαχλανίσῃ. » Ἐπῄει δ' αὐτῷ ἀνακαγχάσαι. il lui prit envie de rire. || . 'δὲν ἔρχεται (ἐμβαίνει) 'σ τὸν λογαριασμόν.» Ὑπὸ λόγον πίπτει (Πολύβ.).« || . τὸν ἐρχόμενον μῆνα τελειόνει τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους), ἴδε Τελειόνω. §. μ' ἔρχεται ('δὲν μὲ ἔρχεται) τὸ 'πόδημα (ἡ κάλτσα κτλ.), ἴδε Γίνομαι.

Ἐρχομός. » Ἔλευσις, ἄφιξις. arrivée, θ.

Ἔρωτας (ὁ). »Ἔρως-ωτος (ὁ), ἵμερος (ποιητ.). amour, ἴδε καὶ Ἀγάπη.

Ἐρωτεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐράω, ἔρωτι ἁλίσκομαι. aimer, devenir (être) amoureux de, être épris d'amour, amouracher, s'amouracher. || ἐπειδὴ ἐρωτεύθηκε ς' τὸ κορίτσι. » Ἔρωτι τῆς κόρης ἁλούς.

Ἐρώτημα. » Ἐρώτησις, πεῦσις. §. ἐρώτημα. demande, θ. question, interrogation.

Ἐρωτῶ (προφ. κοιν. 'Ρωτῶ), ῥ. »Ἐρωτάω, πυνθάνομαι, ἔρομαι. demander, interroger. || . ἐρωτῶ καὶ μανθάνω. »Πυνθάνομαι. s'informer auprès de quelqu'un de quelque chose.

Ἑσπέρα (καὶ κατὰ συγκ. 'Σπέρα, ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν συνειθισμένον βραδυνὸν χαιρετισμόν): καλὴ 'σπέρα. » Ὑγίαινε. bon soir.

Ἐσὺ, (ἡ γεν.) σοῦ, (ἡ αἰτ.) σὲ καὶ ἐσένα· (Πληθ. ἡ ὀν.) ἐσεῖς (ἡ γεν. καὶ αἰτ.) ἐσᾶς καὶ σᾶς· ἀντων. (Πρωτότυπος, β'. προσώπου). » Σὺ (κτλ.), αὐτός. tu, toi, vous, vous autres, ἴδε καὶ Ἐγώ. || . ἒ, ἐσένα λέγω! Οὗτος, σέ φημι· »Οὗτος, σὲ φωνῶ. ho la! l'ami! he, vous! || . ἔλα, σὺ, φώναξέ μου 'τον αὐτὸν δυνατά. »Ἴθ', οὗτος, ἀνάβόησον αὐτόν μοι μέγα, » Ἀριστφ.

Ἑτοιμάζω (προφ. κοιν. Ὀτοιμάζω), ῥ. μετ. »Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, προδιατίθημι, συσκευάζω. préparer, apprêter, disposer. || . ἑτοιμάζω τὸ ἄλογον (μουλάρι, καράβι, κτλ.). » Ἐπισκευάζω, κατασκευάζω, ἴδε καὶ Ἁρματόνω, καὶ Σιάζω. || . ἑτοιμάζομαι, ῥ. μέσ. » Παρασκευάζομαι, συσκευάζομαι, ἐν παρασκευαῖς εἰμὶ, στέλλομαι (κυρ. διὰ ταξεῖδι). se préparer, se disposer, faire ses préparatifs. || « καὶ αὐτὸς μὲν ἑτοιμάζετο κάτι 'νὰ 'πῇ. » Καὶ ὁ μὲν ἀνήγετο ὥς τι ἐρῶν (Πλάτ.). || . ἑτοιμάζετο 'νὰ ἐκστρατεύσῃ, μ' ὅλον ὅτι ἦτον ἐναντίον τῆς γνώμης 'του. » Ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ τὴν ἔξοδον (Ἡροδ.).« || . ἑτοιμάζετο διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. » Ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο. || . ἀφ' οὗ ἑτοιμάσθησαν (ἑτοίμασαν ὅ,τι 'τοὺς ἐχρειάζετο). »Ἐπεὶ παρεσκεύαστο αὐτοῖς (Θκδ.)«. lorsque leurs préparatifs furent faits || . ἀφ' οὗ ἑτοιμάσθησαν καὶ τὰ δύο μέρη. » Ἐπεὶ δὲ παρεσκεύαστο ἀμφοτέροις (αὐτ.)«. quand tout fut prêt de part et d'autre.

Ἑτοιμασία. » Παρασκευὴ, εὐτρεπισμός. préparation, préparatifs, apprêt, appareil.

Ἑτοιμολογία. »Ἑτοιμότης λόγων (Πλουτ.) ὀξύτης (εὐστοχία) περὶ τὰς ἀπαντήσεις, τὸ περὶ τὰς ἀποκρίσεις εὔστοχον. prestesse de reparties, présence d' esprit.

Ἑτοιμόλογος, η, ον. » Ὀξὺς (»Εὔστοχος, »Εὔθηκτος) περὶ τὰς ἀπαντήσεις. qui a la repartie prompte.

Ἑτοιμόγεννη. » Ἡ πρὸς τῷ τίκτειν οὖσα, ἐπίτεξ-εκος, ἐπίτοκος. femme qui est près d' accoucher.

Ἕτοιμος (προφ. καὶ Ὅτοιμος), η, ον. » Ἕτοιμος, εὐτρεπὴς, συνεσκευασμένος, συνεστηκώς. prêt, préparé. || . τὸ στράτευμα εἶν' ἕτοιμον. » Συνέστηκε τὰ τῆς δυνάμεως· »Στρατιὰ συνεστηκυῖα. sur pied, prête à marcher.

Ἔτος (τὸ), (διεσώθη μόνον εἰς τὸ »Πολλὰ τὰ ἔτη, ἢ Πολλὰ τὰ ἔτη σας, τὸ ὁποῖον καὶ συγκοπὲν, κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, τὸ » Σπολλάτη ἢ Σπολλάτι), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἔτσι, (ἐκ τοῦ) »Ἔτι (κατὰ τὸν Κορ., ἢ ἐκ τοῦ) »Ἔστι (κατὰ τὸν Οἰκον.) (πιθανώτερον ὅμως ἐκ τοῦ Ατν.) Et si, ἐπ. (Ὁμοιωμ.) » Οὕτω (πρὸ συμφώνου), οὕτως (πρὸ φωνήεντος), οὑτωσί, ταύτῃ, ὧδε. ainsi. §. ἴδε καὶ Λοιπόν. || . ἔτσι 'νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σου (τὰ 'μμάτιά σου κτλ.)! » Οὕτως ὄναιο! ainsi le ciel vous conserve. || . ἔτσι νἄχω καλὸν (φρσ. εὐκτ.)! » Οὕτω τί μοι ἀγαθὸν γένοιτο (Δμ.)« || . ἔτσι κ' ἔτσι (φρσ.). »Μετρίως ἔχων. là-là. || . (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ἀφ' οὗ ἔτσι καὶ ἔτσι 'δὲν ἐκίνησαν ἀμέσως, (ἀνάλογον κατά τι μὲ τὸ) »Καὶ, ἐπειδὴ καὶ ὡς οὐκ εὐθὺς ὥρμησαν (Θκδ. Ζ', 74). « || . 'δὲν εἶν' ἔτσι; ἴδε Εἶμαι. || . ἔτσι 'τὸ 'ρώτησα (χωρὶς σκοπὸν δηλ. καὶ προμελέτην). »Ἄλλως ἠρόμην (Λουκιαν.). sans conséquence. || . ἔτσι τὸν ἦλθε καὶ μὲ 'τὸ 'ρώτησε. »Ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με (ὁ αὐτ.). || . ἔτσι 'τὸ ἐξηγῶ. »Ταύτῃ συμβάλλομαι. || . καὶ αὐτὸ μὲν εἶν' ἔτσι. »Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα (ταύτῃ).«

Εὐγένεια (ἡ λαμπρὰ, εὐγενὴς καταγωγή). » Εὐγένεια, γένους λαμπρότης, τὸ εὖ (καλῶς) γεγονέναι. noblesse, condition relevée. §. (συνεκδοχ. τὸ εὐγενικὸν φέρσιμον,

ὁ καλὸς τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι.) » Κομψότης, ἀστειότης, εὐτραπελία, κομψεία. urbanité, civilité, politesse, courtoisie, θ. honnêteté. §. εὐγένειαις (πληθ. οἱ ὑποχρεωτικοὶ καὶ περιποιητικοὶ λόγοι). »Φιλοφρονήσεις. prévenances.

Εὐγενὴς (ὁ καταγόμενος ἀπὸ λαμπρὸν γένος). »Εὖ γεγονὼς (φὺς-ὕντος), εὐγενὴς, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ γένους, γενναῖος (» Καὶ τρεῖς παραδυναστεύουσι καὶ γενναίοις Ὀδρυσσῶν, « Θουκ.), εὖ ἥκων γένους, εὐπατρίδης. noble, gentilhomme, homme de condition, ἴδε καὶ Γένος. ||. ἐπειδὴ ἔτυχαν 'να ἦνε καὶ εὐγενεῖς, καὶ καλοαναθρεμμένοι, καὶ 'να ζήσουν καὶ μὲ ὑπόληψιν. » Ἐπεὶ καὶ γεγενῆσθαι καλῶς, καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως, καὶ βεβιωκέναι φιλοτίμως συμβέβηκεν αὐτοῖς (Δημοσθ. Ἐπιτάφ.). « ||. οἱ εὐγενεῖς, ἂν λάβουν καὶ καλὴν ἀνατροφὴν, γίνονται τέλειοι κατὰ τὴν ἀρετήν. » Τοὺς εὖ φύντας, ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσιν, οὕτω τελέους γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν (Πλάτ. Ἀλκ. Α).« ||. ὅτι εἶνε πλέον εὐγενὴς παρὰ ἄλλους. » Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων. §. (συνεκδοχ. ὁ ἔχων φέρσιμον, τρόπον εὐγενικὸν καὶ ὑποχρεωτικόν), ἴδε Εὐγενικός.

Εὐγενικὰ, ἐπ. » Εὐγενῶς, κομψῶς, χαριέντως ἐλευθερίως. noblement, civilement, poliment.

Εὐγενικὸς, ἡ, όν. » Ἀστεῖος, δεξιὸς, εὐτράπελος, κομψὸς, χαρίεις, ἐλευθέριος. poli, galant, civil, courtois, honnête.

Εὐθὺς (προφ. κοιν. Εὐτὺς), ἐπ. (Χρον.), ἴδε Ἀμέσως. || . εὐθὺς ὁποῦ (καθὼς) κατάλαβε τὸ καλλήτερον. » Ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος. dès que, si tôt que. ||. εὐθὺς καθὼς ἐπέρασα ἀντίκρυ, » Εὐθὺς γὰρ ὡς διέβην, « (Αἰσχίν. ἐπιστολ.). ||. εὐθὺς ὁποῦ (καθὼς) ἀναίβης. » Ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς· » Ἅμα τῷ ἀνελθεῖν σε. aussitôt que, ἴδε καὶ Καθώς. || . εὐθὺς καθὼς ἄρχισεν ὁ πόλεμος, ἴδε Ἀρχινῶ.

Εὐκαιρία. » Σχολὴ (» Σχολὴ ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγομένη Εὐκαιρία, « Σχολ. Πλατ.), ἄδεια. loisir. §. » Καιρὸς, εὐκαιρία, συντυχία, εὔθετος ὥρα, ἀφορμή. occasion. ||. μὲ πρώτην εὐκαιρίαν. » Ὅταν ᾖ πρῶτον οἷόν τε (Δημοσθ.) «. par la première occasion.

Εὐκαιρόνω (προφ. κοιν. 'Φκαιρόνω), ἴδε Ἀδειάζω.

Εὔκαιρος (προφ. κοιν. Ὄφκαιρος), η, ον, ἴδε Ἄδειος. §. ἄνθρωπος εὔκαιρος (μεταφορ. ὁ ἀσύστατος καὶ χωρὶς βάσιν). » Κενός. vain, léger, ἴδε καὶ Ἐλαφρόμυαλος. §. λόγος (πρᾶγμα κτλ.) εὔκαιρος (ὁ ἀσυλλόγιστος καὶ ἀναπόδεικτος), » Μάταιος, εἰκαῖος (καὶ ποιητ.) ὑπηνέμιος, ἑτώσιος, ἀνεμώλιος, ἄκαιρος (» Ἄκαιρα καὶ κενά. » Ξεν. Ἐπις.). vague, frivole. ||. εὔκαιρα λόγια, ἴδε Ματαιολογία. ||. εἰς τὰ εὔκαιρα (φρα.). » Εἰς μάτην. ||. εὔκαιρα ποιεῖν (Θεογν. 899), ἴδε Κακὸς (εἰς τό: τοῦ κακοῦ). ||. ὁμιλῶ 'σ τὰ εὔκαιρα, ἴδε Ἀέρας. || . περπατῶ 'σ τὰ εὔκαιρα, ἴδε Περιπατῶ.

Εὐκαιρῶ, ῥ. οὐδ. » Εὐκαιρέω (μεταγ. » Καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν, « Εὐαγγ.), ἴδε Ἀδειάζω.

Εὐκαίρωμα (προφ. κοιν. 'Φκαίρωμα), ἴδε Ἄδειασμα.

Εὔκολα, ἐπ. » Ῥᾳδίως, εὐχερῶς, εὖ (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται ὅλαι σχεδὸν αἱ σύνθετοι λέξεις, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἐφεξῆς σημειουμένων), εὐπετῶς, εὐμαρῶς, εὐπόρως, εὐκόλως, ἀπραγμόνως. facilement, aisément. ||. πλέον εὔκολα, ἴδε Εὐκολώτερα. ||. πολλὰ εὔκολα. » Ῥᾷστα, ὡς ῥᾷστα.

Εὐκολία. » Εὐκολία, εὐχέρεια, ῥᾳστώνη. facilité, θ. aisance, θ.

Εὐκολοανεβάτος, η, ον » Εὐεπίβατος. aisé (facile) à monter.

Εὐκολοάναφτος, η, ον. » Εὐέξαπτος. facile à s'enflammer (à prendre feu).

Εὐκολόβραστος, η, ον, ἴδε Καλόβραστος.

Εὐκολογέλαστος, η, ον. » Εὐαπάτητος, εὐεξαπάτητος, εὐπαραλόγιστος. facile à tromper.

Εὐκολογνώριστος, η, ον. » Εὔγνωστος, εὔσημος, εὐδιάγνωστος. facile à connaître, connaissable.

Εὐκολογύριστος, η, ον. » Εὔστροφος, εὔτρεπτος, εὐτράπελος, ὑγρός. flexible, maniable, souple. §. (μεταφορ.) » Εὐμετάβλητος, εὐμετάβολος, εὐπαράτρεπτος, εὐπαράγωγος, εὐμετάπειστος εὐμετάπτωτος, εὐμετάτρεπτος, εὐμεταποίητος, εὐπαρακόμιστος, ἀγώγιμος. changeant, versatile, volage.

Εὐκολοδιάβαστος, η, ον. » Εὐανάγνωστος, εὔσημος, εὐκρινής. lisible.

Εὐκολοδιόρθωτος, η, ον. » Εὐεπανόρθωτος, εὐδιόρθωτος. facile à corriger (remédier).

Εὐκολοκατόρθωτος, η, ον. » Εὐκατέργαστος. facile à exécuter, ἴδε καὶ Εὔκολος.

Εὐκολόκαυστος, η, ον. » Εὔπρηστος, εὔφλεκτος. combustible.

Εὐκολοκίνητος, η, ον. Εὐκίνητος. facile à mouvoir, mobile, ἴδε καὶ Εὐκολογύριστος.

Εὐκολοκυρίευτος, η, ον. » Εὐάλωτος, εὐχείρωτος. facile à prendre (à soumettre).

Εὐκολολύγιστος, η, ον. » Εὔκαμπτος,

εὐκαμπὴς, ὑγρός. flexible, souple, pliable.

Εὐκολομοίραστος, η, ον. » Εὐδιανέμητος. facile à partager.

Εὐκολοοικονόμητος, η, ον. » Εὐμεταχείριστος, εὐάγωγος, εὐδιοίκητος, εὐοικονόμητος. traitable.

Εὐκολοπάτητος, η, ον. »Εὐέφοδος.

Εὐκολόπιαστος, η, ον. »Εὔληπτος, εὐάλωτος, εὐχείρωτος, εὐχερής. facile à prendre (saisir, empoigner).

Εὐκολοπέραστος, η, ον. » Εὐδιάβατος, εὐδιόδευτος. facile à traverser.

Εὐκολοπότιστος, η, ον. » Εὐαρδής. facile à arroser.

Εὔκολος, η, ον. » Ῥᾴδιος, εὐχερής, εὔκολος, εὔπορος, πρόχειρος, εὐμαρής, ἀπράγμων, φαῦλος (Πλάτ. Πολιτ.). facile, aisé. ||. πλέον εὔκολος, ἴδε Εὐκολώτερος. ||. πολλὰ εὔκολος. » Ῥᾷστος, ἀπραγμονέστατος, κτλ.

Εὐκολοσήκωτος, η, ον. » Εὐμετακόμιστος, ἀγώγιμος. portatif.

Εὐκολοτσάκκιστος, η, ον. »Εὔθραυστος. fragile.

Εὐκολοχώνευτος, η, ον. »Εὔπεπτος, εὐκατέργαστος, εὐστόμαχος, εὐδιαφόρητος, εὐοικονόμητος, ῥᾷστα διαχωρῶν. facile à digérer.

Εὐκολοχώριστος, η, ον. » Εὐδιαίρετος. facile à diviser (à séparer).

Εὐκολύνω, ῥ. μετ. »Εὐχερῆ (» Εὔκολον, »Ῥᾷστον) ποιέω. faciliter.

Εὐκολώτερα, ἐπ. » Ῥᾷον, ῥᾷδιον, εὐχερέστερον, ἀπραγμονέστερον, κτλ. plus facilement, avec plus de facilité, etc. ||. τὰ μετρίως ὑγρὰ ξύλα πριονίζονται καὶ σχίζονται εὐκολώτερα παρὰ τὰ κατάξηρα. »Εὔπριστα δὲ καὶ εὔσχιστα τὰ ἐνικμότερα τῶν πάμπαν ξηρῶν,« Θφρ.

Εὐκολώτερος, η, ον. » Ῥάων, ἀπραγμονέστερος, κτλ. plus facile, etc.

Εὐλάβεια. » Θειασμὸς, δεισιδαιμονία (ἡ λέξις μετέπεσεν εἰς κακὴν σημασίαν), εὐλάβεια, θεοσέβεια, dévotion.

Εὐλαβής. »Θεοσεβὴς, εὐλαβής. dévot.

Εὐλογημένος, η, ον. » Εὐλογητὸς, εὐλογημένος. beni, benit. ||. (ἐμφαντικῶς καὶ ἐνίοτε κατ' εἰρωνείαν), ἴδε Καλότυχος. §. εὐλογημένον (κατ' εὐφημισμὸν τὸ σπυρὶ τῆς πανούκλας). » Ἄνθραξ. charbon (de la peste).

Εὐλογία. » Εὐλογία (μεταγ.). bénédiction.

Εὐλογιά (κατ' εὐφημισμὸν), παθ. (οἱ ἀρχαῖοι 'δὲν τὴν ἐγνώριζαν. Πρῶτον ἀπαντᾶται ἡ λέξις εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Πτωχοπροδρόμου. Ὁ δὲ Ῥαζῆς, περὶ λοιμοῦ, λέγει ὅτι : »Εὐλογίαν ὠνόμασαν οἱ παλαιοὶ τὸ ἓν εἶδος, τὸ μοχθηρότερον τῶν δύο κτλ.« Μερικοὶ ἠθέλησαν 'νὰ μετασχηματίσουν τὴν λέξιν εἰς τὸ) » Φλογία, (καλλήτερον μὲ φαίνεται ἡ) Φλογιὰς (νόσος). petite verole, θ. ||. ἡ—τῶν προβάτων. »Φλυκτίς. claveau, clavelée, clavin.

Εὐλογιάρης, α, ικον } . marqué
Εὐλογιοκομμένος, η, ον } (gravé, grêlé) de la petite verole.

Εὔλογος, η, ον. » Δίκαιος, εὔλογος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) κατὰ λόγον, εὐπρόσωπος, εἰκὸς-ότος (τὸ). juste, raisonnable. ||. 'τὸ εὑρίσκω εὔλογον. »Δοκιμάζω, δικαιόω, ἐγκρίνω. ||. 'δὲν ηὗρεν εὔλογον 'νὰ πολεμήσῃ. » Πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε (Φιλ.). ||. 'νὰ συμβιβασθοῦν ὅπως 'τὸ εὕρουν εὔλογον οἱ Γάβιοι. » Ξυμβάσεις ποιεῖν, ἐφ' οἷς ἂν οἱ Γάβιοι δικαιῶσι (Σουίδ.).«

Εὐλογῶ, ῥ. μετ. » Εὐλογέω (μεταγ.). bénir, donner la bénédiction.

Εὔμορφα, ἐπ. »Εὐπρεπῶς. honnêtement, décemment, ἴδε καὶ Καλά.

Εὐμορφαίνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Καλλύνω, ὡραΐζω, καθωραΐζω. embellir.

Εὐμορφιά. » Κάλλος (τὸ), ὥρα, ὡραιότης, καλλονή. beauté, θ.

Εὐμορφοκαμωμένος, η, ον, ἴδε Εὔμορφος καὶ Καλοκαμωμένος.

Εὔμορφος (προφ. κοιν. Ὤμορφος), η, ον. »Καλὸς, εὐειδής, εὐπρόσωπος, ὡραῖος, εὔμορφος, εὐπρεπὴς, ὄψεως εὖ ἔχων (ἥκων), ἀγαθὸς τὴν ἰδέαν (ὄψιν). beau (πρὸ συμφώνου), bel (πρὸ φωνήεντος).

Εὐμορφότερος(προφ. κοιν. Ὠμορφήτερος), η, ον. » Καλλίων, καλλιώτερος, προφερέστερος τὴν ὄψιν. plus beau.

Εὐνουχίζω (προφ. κοιν. Μουνουχίζω), ῥ. μετ. » Ἐκτέμνω (» Ἴδιον δὲ τοῦ Σκυθικοῦ καὶ τοῦ Σαρματικοῦ παντὸς ἔθνους τὸ τοὺς ἵππους ἐκτέμνειν, εὐπειθείας χάριν,« Στράβ. Ζ'), ὀρχοτομέω, εὐνουχίζω. châtrer.

Εὐνούχισμα (προφ. κοιν. Μουνούχισμα). » Ἐκτομὴ, ὀρχοτομία, εὐνουχισμός. castration.

Εὐνοῦχος »Ἐκτετμημένος. ἐκτομίας καὶ ἐντομίας, εὐνοῦχος, τομίας, θλαδίας, σπάδων, εὐνουχίας. castrat, eunuque.

Εὑρεσημιόν. » Εὕρημα, ἕρμαιον. trouvaille, θ.

Εὑρετήκια (τὰ). »Εὕρετρα (τὰ). recompense pour une chose perdue et trouvée.

Εὑρετὸν (προφ. κοιν. 'Βρετό). »Αἴνιγμα,

γρίφος, εὕρημα (Εὐριπ. Ἀλκ. 533.). énigme, θ. logogriffe.

Εὑρίσκω (προφ. κοιν. Ἐβρίσκω), ῥ. μετ. » Εὑρίσκω. trouver. ||. ἂν εὕρω καιρόν. »Καιροῦ λαβόμενος. ||. ἂν εὕρω εὐκαιρίαν. »Ἐὰν λάβωμαι σχολῆς. ||. καὶ ἐμβαίνωντας μέσα, 'τὸν εὑρίσκω . . . »Καὶ παρελθὼν εἴσω, καταλαμβάνω αὐτόν . . .« ||. εὖρέ μου ἀπὸ κάνένα 300 δραχμάς. » Πόρισόν μοι ποθέν. ||. εὑρίσκω αἰτίαν. » Αἰτιάομαι. s'en prendre à, attribuer la cause, imputer. ||. εὑρίσκω εὔλογον, ἴδε Εὔλογον. ||. 'τὸ πουλεῖ ὅσα (καθὼς) εὕροι. » Πωλεῖ καὶ ἀποδίδοται αὐτὸν τοῦ εὑρεθέντος. ||. εὑρίσκομαι, παθ. ἢ μεσ. »Διάκειμαι, ἔχω. §. εὑρίσκομαι. se trouver. ||. καὶ μ' ὅλον ὅτι 'ταῖς εἴπαμεν 'να εὑρεθοῦν ἐδῶ. » Εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾷν ἐνθάδε (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.)«. ||. ἐπρόσταξαν τοὺς πρέσβεις 'να εὑρεθοῦν (τὴν τάδε ἡμέραν) εἰς τὴν Κύζικον. » Τοὺς πρέσβεις ἐκέλευσαν ἀπαντᾷν εἰς Κύζικον. ||. 'δὲν εὑρέθη τὴν διωρισμένην ἡμέραν εἰς τὸ κριτήριον. » Οὐκ ἀπήντησε πρὸς (ὡς, ἐπὶ) τὴν κυρίαν. ||. εὑρέθηκα μιὰ' φορὰ' παρών, ὅταν ἐρωτοῦσεν ἕνας τὸν Σοφοκλῆ. » Σοφοκλεῖ ποτε παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος (Πλάτ.).« §. καλῶς 'να 'σ εὕρω (φρσ.). »Προπίνω σοι. ||. ἤπιε καὶ 'τὸν ηὗρε » Φιλοτησίαν προὔπιεν αὐτῷ. ||. 'να 'τὸν εὕρῃ ὁ θεὸς (φρσ.), ἴδε Θεός. ||. θὰ 'τὸ εὕρῃ νομίζω. » Καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, « Ἰλ. Ζ', 355. §. (ἐπιτυχαίνω εἰς τὸ ῥίψιμον. » Ἦν οὖν σκοπὸς τοῖς ὁπλίταις μικρόν τι ψαῦσαι χροὸς εἰς ἔνδειξιν ἐπιτηδειότητος τῆς εἰς μάχην, ὃ δὴ καὶ εἰσέτι νῦν πολλοὶ μιμούμενοι, σπεύδουσιν, ὡς αὐτοί φασι, μόνον ἀλλήλους εὑρεῖν, « Εὐσταθ. Ἰλ Ψ. 806,). τυγχάνω, καθικνέομαι, (Ποιητ.) ἐπαυρίσκω. atteindre. ||. 'τὸ ηὗρες (φρσ.), ἴδε Ἐπιτυχαίνω καὶ §. Ἐφευρίσκω· καὶ §. Ἀπαντῶ. ||. τοῦ κάκου πολεμᾶτε, 'δὲν θὰ 'τωὕρετε. »Ἄλλως φλυαρεῖτ', οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.

Εὐρύχωρα, ἐπ. » Εὐρυχώρως. amplement, spacieusement, au large.

Εὐρυχωρία. »Εὐρυχωρία. grand espace, endroit spacieux, lieu vaste.

Εὐρύχωρος, η, ον. »Εὐρύχωρος. spacieux, vaste, ample.

Εὔτακτος, η, ον. »Κόσμιος, σεμνός, εὔτακτος, εὔκοσμος. réglé, modéré.

Εὐταξία. »Κοσμιότης, σεμνότης, εὐκοσμία, τάξις, εὐταξία, τὸ σεμνὸν (κόσμιον κτλ). décence, bienséance, honnêteté.

Εὐταξίας (ὁ ὑπηρέτης τῶν ἐκκλησιῶν, ἀντὶ) » Ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας. bedeau.

Εὐτυχία. » Εὐτυχία, εὐπραγία καὶ εὐπραξία, εὐκληρία, εὐκλήρημα, εὐημερία, εὐδαιμονία, εὐθηνία, ὄλβος, μακαριότης. bonheur, felicité, prospérité.

Εὐτυχισμένος, η, ον. » Εὐδαίμων, εὐτυχής, ὄλβιος, εὐθηνῶν. heureux, fortuné. ||. τὴν Χερσόννησον, τόπον καλὸν κ' εὐτυχισμένον. »Χεῤῥόνησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα.

Εὐτυχῶ, ῥ. οὐδ. » Εὐπραγέω, εὖ πράσσω(-ττω), κατορθόω, εὐφορέω, εὐθηνέω, εὐτυχέω, εὐδαιμονέω, τελεσφορέω (κυρ. διὰ τὰ φυτά). prospérer.

Εὐφραίνομαι, ῥ. ἀμ. »Τέρπομαι. jouir, se délecter.

Εὐχαρίστησις. »Ἀρέσκεια, ἡδονή, εὐφροσύνη, τὸ ἡδόμενον, τὸ χαῖρον. satisfaction, contentement, plaisir, agrément. ||. ἔχω ('δὲν ἔχω) εὐχαρίστησιν, ἴδε Ἀρέσσω. ||. μὲ εὐχαρίστησιν, ἴδε Χαρά.

Εὐχαριστία. »Χάρις, εὐχαριστία (μεταγ.). remerciment.

Εὐχαριστῶ, ῥ. μετ. » Χαρίζομαι, τὸ ἱκανὸν ποιέω. contenter, satisfaire. §. »Χάριν οἶδα (ἔχω), χάριτας ὁμολογέω (ἀπονέμω, ἀποδίδωμι), εὐχαριστέω (μεταγ.). remercier, rendre grâces. ||. ἀλλ' ἐσένα μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸν Δία σᾶς εὐχαριστῶ 'που μ' ἐννοιάσθητε· αὐτὸν ὅμως κτλ. »Ἀλλὰ σοὶ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διῒ χάρις τῆς ἐπιμελείας· τοῦτον δὲ κτλ. (Λουκιαν. Τίμ.).« ||. πήγαινε 'να εὐχαριστᾷς τὴν τύχη' σου, ἴδε Πηγαίνω. ||. εὐχαριστῶ (λέγομεν προσέτι, καὶ ὅταν εὐχόμενοι ἀποποιώμεθά τι προσφερόμενον, καθὼς καὶ ὁ Ξανθίας τοῦ Ἀροτφ., προσκαλούμενος εἰς δεῖπνον, λέγει:) » Κάλλιστ' ἐπαινῶ « (Βατρ. 508.), » Καλῶς φαμὲν ἔχειν καὶ χαίρειν κελεύομεν ὅταν μὴ δεώμεθα μηδὲ λαμβάνωμεν (Πλούτ. Περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον κτλ.). ||. εὐχαριστοῦμαι, ῥ. μέσ. »Ἀγαπῶ, ἀρκέομαι, στέργω, χαίρω, ἀρέσκομαι, ἡδομένῳ μοι ἐστί. se contenter, se trouver bien, se louer de.

Εὐχή, ἴδε Εὐλογία.

Εὐχολόγι. » Εὐχολόγιον (μεταγ.). bréviaire.

Εὔχομαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Εὐλογῶ.

Ἔφ (προφ. καὶ Οὐφ καὶ Πύφ)! ἐπιφών. (σημ. ἀηδίαν, ἀποστροφήν, δυσαρέσκειαν, κτλ., μάλιστα ὅταν αἰσθανώμεθα δυσωδίαν). » Φῦ! fi! ||. ἔφ (ποῦφ)! τί καπνὸς εἶν' αὐ» τός! Φῦ, φῦ! ἰού, ἰού, τοῦ καπνοῦ (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.)!

Ἐφέτος (Αἰολ. ἀντὶ Ἐπ' ἔτος. » Καὶ τὰ πέρυσι βέλτιστα τῶν ἠθῶν, οὐδαμοῦ δίδωσι τὸ ἐφέτος ὁρᾷν, « Ἰωσὴφ Βρυένν.), ἐπέρ-

(χρον.). » Τῆτες, τὸ τῆτες. cette année.

Ἐφεύρεσις. »Ἐπίνοια, ἐπινόημα, ἐξεύρεσις, μηχάνημα. invention.

Ἐφευρίσκω, ῥ. μετ. »Ἐπινοέω, μηχανάομαι, τεχνάομαι(-άζομαι), εὑρίσκω, ἐξευρίσκω. inventer, déviner.

Ἔχει᾽ (τὸ), (ἀπὸ τοῦ ὀνοματ. ἀπαρεμφ.) » Ἔχειν (κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, συνώνυμον μὲ τὸ Β ι ό ς), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἐχεvήδα, ψ. »Ἐχενηΐς. remore.

Ἐχθὲς (προφ. κοιν. Ἐχτὲς), ἐπ. (χρον.). » Χθὲς, ἐχθὲς (μεταφ.). hier. || .ἀκόμα ἐχθὲς-προχθὲς (φρσ. ἀντὶ, Πρὸ ὀλίγου). »Χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην (Δημοσθ.)· » Χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν· »Χθιζά τε καὶ πρωϊζά. hier encore ou bien avant hier.

Ἐχθεσινὸς, ή, όν. » Χθιζὸς, χθεσινός. d'hier. || .κατὰ τὴν χθεσινήν ᾽μας συμφωνίαν, ἤλθαμεν. » Κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν, ἥκομεν (Πλάτ.).«

Ἔχθρα. » Ἔχθος (τὸ), δυσμένεια, μῖσος (τὸ), ἀπέχθεια, ἔχθρα. haine, f. inimitié, animosité.

Ἐχθρεύομαι, ῥ. ἀποθ. »Μισέω, ἀπεχθάνομαι, ἐχθραίνω, ἐχθαίρω (ποιητ.), ἀπεχθῶς (ἀλλοτρίως) διάκειμαι πρὸς, ἀπέχθομαι δι᾽ ἔχθρας γίγνομαι (Ἀριστοφ.). haïr.

Ἐχθρὸς (προφ. κοιν. Ἐχτρὸς καὶ χυδ. Ὀχτρός). »Ἐχθρὸς, πολέμιος. ennemi. §. »Ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἀπεχθὴς, δυσμενὴς, δύσνους, διάφορος, ἀντίδικος, ἀπεχθανόμενος. adversaire.

Ἔχω, ῥ. μετ. » Ἔχω. κέκτημαι. avoir. || . ἔχω διάῤῥοιαν, δύναμιν, καιρὸν, κιτρινάδαν, λόξυγκα, πονόμματον, σκοπὸν, ψώραν, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. || . ἔχω δουλειὰν, ἴδε Δουλεύω καὶ Δουλειά. || .ἔχω ἐξ ἀκοῆς, ἴδε Ἀκοή. || . ἔχω θέρμην (παροξυσμόν), ἴδε Θερμαίνομαι. || . παρατήρησε τὸ μέτωπό ᾽μου, ἂν ἔχω θέρμην. » ... σκέψαι δέ μου » Τὸ μέτωπον, εἰ θέρμην ἔχουσα τυγχάνω (Φερεκρ. παρὰ Φρυνίχ.). « || . ἔχει ὁ θεὸς ἴδε Θεός. || . ἔχω λάθος, ἴδε Λαθεύω. || . ἔχω ἑορτὴν, ἴδε Ἑορτάζω. || .τί γνώμην ἔχεις; ἴδε Γνώμη. || .τὸ παιδὶ ἔχει ᾽δόντια, ἴδε ᾽Δόντι. || . ἔχω εἰρήνην. »Εἰρήνην ἄγω, εἰρηνεύω. être en paix. || . ἔχω πόλεμον μέ τινα. » Πολεμίως ἔχω πρός. je suis en guerre avec. || . ἔχει πόλεμον μὲ τὸν καλλήτερόν (ἀνώτερόν, δυνατώτερόν)᾽του. »Πρὸς κρείττονα ἔχει αὐτοῦ μάχην (Ἡσυχ. ἐν λέξει Γνωσιμαχῆσαι). || . (Πολλάκις εἰς τὸ ἀρχ. ἐλλείπει): ἂν ἔχουν δὲ καὶ οἱ δύο κεντρὶ, ἢ ἂν ὁ μὲν ἔχῃ, ὁ δὲ (ἄλλος) ᾽δὲν ἔχῃ, τοῦτο, ἡμεῖς τοὐλάχιστον, ᾽δὲν ᾽τὸ εἴδαμεν. »Εἰ δ᾽ ἄμφω κέντρα ἔχοντες, ἢ ὁ μὲν, ὁ δ᾽ οὔ, ἡμῖν γε οὐχ ὦπται, « Ἀρς. || . ᾽τὸν ἔχω φίλον. » Χρῶμαι αὐτῷ. || .ἀφ᾽ οὗ ἔχεις τέτοιους φίλους. »Τοιούτων φίλων πλουτῶν (εὐμοιρῶν). || . εἶχε βοηθόν ᾽του τὸν Λύσανδρον. »Καὶ συναγωνιστῇ τῷ Λυσάνδρῳ χρώμενος. || . μία πόλις, ἡ ὁποία ᾽να μὴν εἶχέ ποτε μήτε ναοὺς, μήτε κτίρια μεγαλοπρεπῆ καὶ πολυέξοδα. » Πόλεως, οὔτε ἱεροῖς, οὔτε κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης (Θουκ.). « || .ἔχει ἕνα περιβόλι. » Ἐστὶν αὐτῷ κῆπος. || . ἔχω κόρην τῆς ᾽πανδρειᾶς. » Ἔστι μοι θυγάτηρ γάμου ὡραία (ἀνδρὸς ὥραν ἔχουσα). || .(τὸν γαμβρόν ᾽του.) ὅ,που εἶχε τὴν ἀδελφή᾽ ᾽του (γυναῖκα δηλ.). »Τὸν τὴν ἀδελφὴν ἔχοντα (Ξενοφ. Κυρουπ.).«(ὁ Ὅμηρος ᾽τὸ μεταχειρίσθη καὶ εἰς τὸ παθητικόν;) τοῦ ὁποίου ἡ κόρη εἶχε τὸν Ἕκτορα. » Τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ᾽ Ἕκτορι. || . ἔχει μέσα. »Περιέχει. contenir, renfermer. || .καλὸν (πολὺ καλὸν) ᾽νἄχῃς (φρσ. εὐκτ.)! » Εὖ σοι γένοιτο! » Πολλὰ κἀγαθὰ ὑμῖν γένοιτο ! Dieu vous benisse ! grand bien vous fasse! || . ὁ τέλειος ἡγεμὼν πρέπει ᾽να ἔχῃ τέσσαρα πράγματα. » Τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖ προσεῖναι. || . μ᾽ ὅλον ὅτι ἔχει ἄπειρα ἐλαττώματα. »Καί περ μυρίων αὐτῷ προσόντων, ὧν ἄν τις ἐπιλάβοιτο. || .διότι δὲν εἶχε περισσότερον ἀπὸ χιλίους στρατιώτας. »Χιλίων γὰρ αὐτῷ στρατιωτῶν πλέον οὐδὲν ὑπῆρχε. || . ᾽δὲν ἔχει ἄσπρα. »Ἐνδέεται χρημάτων. l'argent lui manque. || . ἐπειδὴ, καθὼς ἠξεύρεις, ἔχει ὁπωσοῦν πνεῦμα. » Φύσεως γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς. §. || . ἔχω (βάλλω) τὴν πρώρην (ἢ τὸ καράβι ἔχει τὴν πρώρην) εἰς τὸν Μωρηὰν (εἰς τὴν νοτιὰν, εἰς τὸν Βοῤῥηὰν, κτλ.), (φρσ. ὁμοία μὲ τὸ) »Τὰς ναῦς ὁρῶντες ἐπεχούσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον(Πλτ. Ἀντών.)«. || .ἔχω κατὰ νοῦν (ἢ) εἰς τὸν νοῦν μου. »Ἐν νῷ ἔχω, ἐπέχω (» Ἐπὶ ταύτην ἐπεῖχον στρατεύεσθαι«). || . ἔχε τὸν νοῦν σου· ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου; κτλ, ἴδε Προσέχω. || .πολλαῖς φοραῖς, ἐπειδὴ ἔχομεν τὸν νοῦν μας ἀλλοῦ, οὔτε βλέπομεν, οὔτ᾽ ἀκούομεν. » Πολλάκις πρὸς ἄλλα τὸν νοῦν ἔχοντες, οὔθ᾽ ὁρῶμεν οὔτ᾽ ἀκούομεν (Θεοφρ. περὶ Αἰσθ.).« || .ἔχω προσταγὴν (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ) »Ἔχων πρόσταγμα Λακεδαιμονίοις βοηθεῖν (Πλούταρχ. Λυσάνδ.).» || . ᾽πέ ᾽μας, ἂν ἔχῃς τίποτε (νέον δηλ.). »Δίδαξον, εἴτι ἔχεις (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ΄). « || . πόσην φιλίαν εἶχε μὲ τὴν πόλιν ᾽μας. »Ὡς εἶχε φιλίας πρὸς τὴν πόλιν (Ξενοφ. Ἑλλ.).« || . ᾽δὲν ᾽τὰ εἶχε καλὰ μὲ τοὺς συγγενεῖς ᾽του. » Οὐκ εὖ διακείμενος πρὸς τοὺς συγγενεῖς. || . τὸ Παλαμῆδι ἔχει τὸ Νάπλι ἀ-

ποκάτω. »Ὑπέρκειται τῆς Ναυπλίας, ἐξ ὑπερδεξίου κεῖται (ἐστίν). il domine la ville, ἴδε καὶ Ἀποπάνω. §. ἔχω καιρὸν (χρόνια) ᾿ποῦ ᾿δὲν ᾿τὸν εἶδα. »Ἐκ πολλοῦ αὐτὸν οὐχ ἑώρακα. || . εἶχε χρόνια ᾿να λουσθῇ. »Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος, ἴδε καὶ Καιρός. || . εἶχε τρεῖς ἡμέραις ὁ Αἰσχίνης ᾿πεθαμένος (ἢ) ἀφ᾿ οὗ ᾿πέθανε. » Τρίτη μὲν ἦν Αἰσχίνῃ κειμένῳ. || . ἔχω ὥραν (πολλήν, ὀλίγην ὥραν) ὁποῦ ἦλθα, ἴδε Ὥρα. || . πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν; (ἢ) πόσαις ἔχει ὁ μῆνας; ἴδε Πόσος. §. εἶχα (ἔχω) κάμει, ἔλθει, ἰδεῖ, κτλ. » (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ὑπερσυντελικόν) » Ἐπεποιήκειν, ἐληλύθειν, ἑωράκειν, κτλ. (ἢ μὲ τὸ βοηθητητικὸν Εἰμὶ [»Τυγχάνω] καὶ τὴν μετοχὴν τοῦ ῥήματος:) » Πεποιηκὼς ἦν, ἐληλυθὼς (ἑωρακὼς κτλ.) ἤμην. j'ais (j'avois) fait (vu etc), j'étois venu etc. || . ᾿τὸ εἶχεν ἀφήσῃ. »Ἐτύγχανε καταλελοιπώς. || . καὶ εἰς τί ἐπάνω μὲ τὸ ἔχεις ἐρωτήσῃ; » Σὺ δ᾿ εἰς τί δή με τοῦτ᾿ ἐρωτήσας ἔχεις;« Σοφ. §. ἔχει ᾿νὰ κάμῃ μὲ τὴν τάδε (ἐρωτικῶς). »Ἔχει περὶ αὐτήν. il a des liaisons (une intrigue). || . τί ἔχει ᾿να κάμῃ τοῦτο μ᾿ ἐκεῖνο; » Τί κοινὸν ἀμφοῖν; » Τί δὴ οὖν τοῦτ᾿ ἐστι πρὸς ἐκεῖνο (Πλάτ.); » Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ; (παροιμ. καθὼς καὶ τὸ) »Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; il n'y a rien de commun entre ces choses-là. || . τί ἔχω ᾿να κάμω ἐγὼ μὲ τοὺς Κορινθίους; » Τί οὖν προσήκει δῆτ᾿ ἐμοὶ Κορινθίων (Ἀριστοφ.); || . οἱ δὲ Αἰγινῆται εἶπαν ὅτι ᾿δὲν ἔχουν ᾿να κάμουν τίποτε μὲ τοὺς Ἀθηναίους. »Οἱ δὲ Αἰγινῆται ἔφασαν σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν πρῆγμα (Ἡρόδ.). || . τί ἔχεις ᾿να κάμῃς μαζῆ μου; » Τί ἐμοὶ καὶ σοί; qu'est ce que j'ai à démêler avec vous? || . ᾿δὲν εἶχαν ὅμως τί ᾿να κάμουν. » Οὐ μὴν εἶχόν γε ποιεῖν οὐδὲν (Πολύβ. Α᾿). || . εἶχε ᾿να κάμῃ κ᾿ ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν πραγμάτειαν. »Μετῆν κἀκείνῳ τῆς ἐργασίας· »Ἐκοινώνει (»Κοινωνὸς ἦν) κἀκεῖνος. il avait une caution (il étoit actionnaire, il avait parti, il était intéressé) dans cette spéculation, ἴδε καὶ Μερτικόν. || . ὅτι ᾿δὲν ἔχουν ᾿να κάμουν αὐτοὶ ἀπὸ τὴν Ἐπίδαμνον. »Ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω): σὲ ἔχω ἴσια μὲ τὸ κεφάλι μου (τὴν ζωήν μου, μὲ τὰ ᾿μμάτιά μου κτλ.). »Ἴσα καὶ κεφαλῇ ἄγω σε (Ἀῤῥ.),« ἴδε καὶ Μμάτι. || . ᾿ταὶς ἀγαπῶ καὶ ᾿ταὶς ἔχω ᾿σὰν ἀδελφαίς μου. »Ἃς ἐγὼ καὶ φιλῶ καὶ ἐν ἀδελφαῖς ἄγω (Συνέσ.). « || . ᾿δὲν σ᾿ ἔχω διὰ ἄνθρωπον (ἀναλογεῖ μὲ τοῦ Ἰσοκράτους τὸ) » Τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους (Παναθ.); || . ᾿δὲν τὄχω τίποτε (ἢ) διὰ τίποτε... »Παρ᾿ οὐδὲν ἄγω (τίθεμαι, ποιοῦμαι)· »Ἐν ὀλίγῳ ποιοῦμαι. || . ᾿δὲν τὄχει τίποτε ᾿να σηκώσῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ ᾿σπιτιοῦ. »Οἷός ἐστιν (»Δεινὸς) ἀναδιφῆσαι τὰ σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν ἅπαντα, ἴδε καὶ Τίποτε. || . ᾿τὸ ἔχω ἐντροπήν. » Ἐν αἰσχύνῃ (» Δι᾿ αἰσχύνης) ποιοῦμαι (ἔχω). || . ᾿τὸ ἔχω πολὺ (μεγάλο᾿) πρᾶγμα. » Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι· »Ἐν μεγάλῳ ποιοῦμαι. faire un grand cas. || . πῶς τὄχεις; ἴδε Νομίζω. || . ἔχω καλλήτερα, ἴδε Καλλήτερα καὶ Προτιμῶ. || . ἔχει καλλήτερα τὰ ἄσπρα παρὰ τοὺς φίλους ᾿του. »Χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖται ἢ φίλους (Πλάτ.)«. il fait plus de cas des richesses que de ses amis. || . σ᾿ ἔχω χάριν. »Ἔχω σοι χάριν, ἴδε καὶ Γνωρίζω. || . ᾿τὸν εἶχεν εἰς πολλὴν (μεγάλην) ὑπόληψιν, ἴδε Ὑπόληψις. §. πόσα ἔχει (πόσα δηλ. πωλεῖται) τὸ σιτάρι κτλ. Πόσα ἔχει (ἀξίζει) αὐτὸ τὸ φλωρί, κτλ. (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ) »Τὸ δὲ κληθὲν νόμισμα Δαμαρέτιον εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα (Διοδ. Σικελ. ΙΑ᾿ 26) «

Ἕψημα (ὀνομάζουν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Βιθυνίας καὶ ἀλλοῦ τὸ βαρβαροτουρκικὸν Πετμέζι ἢ Μουσελέζι). » Σίραιον, γλυκὺ, ἕψημα. sapa, raisiné.

Ἕως (καὶ κατὰ συγκ. ᾿Ως), ἐπ. (τοπ. καὶ χρον.). »Μέχρι καὶ Ἄχρι (πρὸ συμφ.), μέχρις καὶ ἄχρις (πρὸ φων.), ὅσον (ἑπομένου ἀριθμ. ὀνόματος), ἕως (καὶ ποιητ.) εἵως, εἰς (καὶ Ἀττ.) ἐς, ὡσεὶ (» Ἀποκτείναντες ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ ἑκατόν.« Ξενοφ. »Ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη,« Εὐαγγ.), ἔς τε. jusque, jusqu'à ce que. || . ἕως τότε, ᾿ως ἕνα καιρόν. » Τέως. || . καὶ ᾿ως ἕνα καιρὸν ᾿τὸ ἐνθυμοῦνταν πάντα· ἀπ᾿ ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν καὶ ὕστερα. »Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνηντο· ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ ᾿χρόνου. || . ἕως κάτω ἀπὸ τὴν βρύσιν. » Ἄχρις ὑπὸ τὴν πηγήν. || . ἕως τὸ στόμα τοῦ Δουνάβεως. » Ἔς τε ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου. || . ἕως ἑκατὸν μίλια. » Ὅσον τε ἑκατὸν σταδίους. || . ἕως μίαν πιθαμήν. » Ὅσον τε παλαιστιαῖον,« Θφρ. || . ἕως σήμερον (τώρα, ἐδῶ). »Ἐς δεῦρο, εἰς τὴν δεῦρο, μέχρι τούτου. || . ἀκόμα ᾿ως τὴν σήμερον. » Οὐδέπω καὶ τήμερον. || . ἂς ᾿τὸν βάλουν εἰς τὰ σίδερα, ᾿ως οὗ ᾿να ᾿τὰ πλερώσῃ »Δεδέσθω τέως ἕως ἂν ἐκτίσῃ. || . ἔγειναν ἕως τριακόσιοι. » Ἐς τριακοσίους ἐγένοντο. || . ἕως ὅπου ἦταν μὲ τὸν Σωκράτην. » Ἔς τε Σωκράτει συνήστην. tant qu'ils étaient avec. || . ἀλλ᾿ ἕως ὅπου ἔφεγγεν. »Ἀλλ᾿ ἔς τε φάος ἦν (Ἀῤῥ.).» || . ἕως ὅπου ἔπιασαν εἰς τῆς Δήλαις. »Πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέσχον. || . ἕως ὅπου ᾿τὸ μαρτύρησαν

ἔγας κἄποιος Μάρκος.»Πρὶν δὴ Μάρκος τις αὐτὸ κατεμήνυσεν (Δίων Κασ.). « ||.'ως τὸ τέλος. » Διὰ τέλους. ||. ἀπὸ τὴν μίαν νύκτα ἕως τὴν ἄλλην. » Ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα (Αἰσχ. Σωκρ.).«

Z.

Z, ζ, τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Ἐπεντίθεται. »Φωνέω-φωνάζω, λωφάω-λουφάζω (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν, βιβάω καὶ βιβάζω) κτλ.

Ζαβὸς (ἀπὸ τοῦ Σαβὸς, ὁ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ Βακχεύων κατὰ τὸν Φώτιον· ἢ [πιθανώτερον] ἀπὸ τοῦ Λαιὸς=Λαφὸς, Λατ. Laevus, ὁ ἄλλ. Σκαιὸς, ὁ ἀνόητος καὶ χαμένος· εἰς τοὺς ἀρχαίους ἦτον συνώνυμον τοῦ Ἀγκύλος), ἴδε Παλαβὸς.

Ζάλη, πάθ. » Ἴλιγγος, ἴλιγξ (ἡ), σκότωσις, σκοτοδίνη, ζάλη, κάρωσις, τύφος. vertige, θ. étourdissement, éblouissement, ἴδε καὶ Σκοτοῦρα.

Ζαλίζω, ῥ. μετ.»Καρόω, τυφόω. assoupir, ἴδε καὶ §. Παραζαλίζω καὶ Πονοκεφαλῶ. ||. ζαλίζομαι, ῥ. αὐτοπ. »Ἰλιγγιάω. σκοτοδινιάω καὶ σκοτοδινέω, τυφόομαι. avoir des vertiges (des éblouissemens).

Ζάλισμα. » Σκότωσις. éblouissement, ἴδε καὶ Ζάλη.

Ζαργάνα, ψ.»Βελόνη (» Μακρὺ ὡσὰν τὴν ζαργάναν, ἤγουν βελονίδα,« Γεωπον. Αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ Γαλλ.) orphie, *ῥαφὶς, ταινία (» Ταινίαι, ζαργάναι, » Σχλ. Ὀππ. Ἁλ. Ά, 100), κέστρα (ἡ αὐτὴ καὶ) σφύραινα (ἴδε καὶ παραβ. Σφυρίδα). aiguille, θ. (διαφέρει τοῦ) aiguillette, θ. cépole.

Ζαρκαδάκι, ζ.»Δορκάδιον καὶ Ζορκάδιον, δορκὶς, δορκαλίς. chevrillard.

Ζαρκαδήσιος, α, ον. » Δορκάδειος. de chevreuil ou de daim.

Ζαρκάδι, ζ. (ἐκ τοῦ) » Δορκάδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Δορκὰς καὶ Ζορκὰς, δὸρξ (ἡ), δόρκος (ὁ), δόρκων, πρόξ. chevreuil. chevrette (τὸ θηλ.), ἴδε καὶ Πλατῶνι.

Ζαρόνω (τὸ δέρμα), ῥ. μετ. » Ῥυτιδόω, ῥικνόω, ῥυσσόω. rider. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ῥυτιδόομαι, ῥικνόομαι, ῥυσσόομαι. se rider. §. (συνεκδ. Συμμαζόνομαι, στέκομαι ἀκίνητος εἰς κἀμμίαν κώχην, ἀπὸ φόβον κτλ. Κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν εὑρίσκεται ἡ λέξις εἰς τὸν Ἡσύχιον. »Ζαροῦν, καθεύδειν). » Πτήσσω, βρίζω, συστέλλομαι. blottir, se blottir, se tapir.

Ζάρωμα (τὸ ἄλλ. Συμμάζωμα ἢ Κουβάρισμα ἢ Κουλούριασμα). » Συστολή. l'action de se blottir (de se tapir). §. (τὸ τοῦ δέρματος). »Ῥίκνωσις, ῥυτίδωσις. l'action de se rider.

Ζαρωματιά. »Ῥυτὶς, ῥυτίδωμα, ἀμαρυγὴ (τοῦ μετώπου κυρ.). ride, θ.

Ζαρωμένος, η, ον.»Ῥυσὸς καὶ ῥυσσὸς, ῥικνὸς, ἐῤῥυτιδωμένος, ῥυσσώδης, ῥικνώδης. ridé.

Ζαφεῖρι, πέτρ. πολύτ. ('δὲν εἶνε κυρίως ὁ τῶν παλαιῶν) »Σάπφειρος. saphir. (εἴδη τούτου εἶνε καὶ τὸ κίτρινον) » Τοπάζιον, (καὶ ὁ) » Ὑάκινθος (τὸ Τουρκ. Ἰακοῦτι), (καὶ ὁ ἀεροειδὴς) » Βήρυλλος (τοῦ Πλινίου), ἴδε καὶ Σμαραγδόῤῥιζα.

Ζάφτω (κτυπῶ δυνατὰ), ῥ. μετ. (φαίνεται ὅτι ἔχει τῷ ὄντι κἄποιαν σχέσιν μὲ τὸ Ζὰψ, ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα), ἴδε Κτυπῶ.

Ζαχαράτον, ἴδε Ζαχαρωτόν.

Ζαχαρένιος, α, ον. »Σακχάρινος, σακχαρόχυτος, σακχαροπαγής. sucré.

Ζάχαρη (ὀρθ.) Ζάχαρι' (ἡ), (ὁ Ἀῤῥιανὸς 'τὸ ὀνομάζει) »Μέλι καλάμινον· (ὁ δὲ Ἀρχιγένης) ἅλα ἰνδικὸν (» Ὁ ἅλς ὁ ἰνδικὸς, χρόᾳ μὲν καὶ συστάσει ὅμοιος τῷ κοινῷ ἀλλ, γεύσει δὲ μελιττώδης, « Αἰγιν. Βιβλ. Β'. 53.). (ἡ λέξις) » Ζάχαρις (ἂν καὶ 'να μὴν ἔχῃ τὴν ὁποίαν 'τῆς ἔδωκεν ἐτυμολογίαν ὁ μακαρίτης Παππαδόπουλος, εἶν' ὅμως ἀσυγκρίτως εὐφωνοτέρα τοῦ βαρβαροφώνου) » Σάκχαρ, σάκχαρι καὶ σάκχαρον (τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζαν, φαίνεται, παρὰ τὸ φυσικὸν ἢ αὐτομάτως πηγνύμενον εἰς τοὺς ῥόζους τῶν μεγάλων ἢ ἰνδικῶν Ζαχαροκαλάμων). sucre, ἴδε καὶ Κάντιον (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ζαχαρικὸν, ἴδε Ζαχαρωτόν.

Ζαχαροκάλαμον, φ. » Κάλαμος ὁ ἰνδικός· (πιθανὸν 'να ἦνε καὶ ὁ μελινδὴς) λωτὸς (τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἑπομένως τὸ) μελίλωτον· γλυκοκάλαμος (Γλωσσηρ.). ('δὲν εἶν' ἀνάρμοστος λέξις καὶ ὁ) *σακχαροκάλαμος. canne à sucre, θ. cannamelle, θ.

Ζαχαρόνω, ῥ. μετ. »Σακχαρόω. sucrer.

Ζαχαρωτὸν (τὸ Ἰταλ. Κονφέτον ἢ Κόνδιτον). » Σακχαρωτὸν, *ζαχαρόπηκτον (καθὼς μελίπηκτον). dragée, θ. confit, bonbon.

Ζεματίζω, ῥ. μετ.»Ζέοντι (»Ζεστῷ) καταντλέω, ἐγχυματίζω (καθὼς τὸ τσάϊ). échauder.

Ζεμάτισμα. » Ζέσις. l'action d'échauder.

Ζεματιστὸς (ὁ ζεματισμένος), ἡ, όν.»Ζε-

στός. échaudé. §. (ὅ,που ζεματεῖ, καίει ἀκόμη). » Ζέων, ζεστός. bouillant.

Ζεματῶ, ῥ.μετ., ἴδε Ζεματίζω. §. (καίω) ῥ. ἀμ. » Ζέω. bouillir, bouillonner.

Ζερβὸς (τὸ ἐναντίον τοῦ Δεξιὸς), ἡ, ὸν, ἴδε Ἀριστερός. §. (συνεκδ. ὅποιος μεταχειρίζεται περισσότερον καὶ εὐκολώτερα τὸ ἀριστερὸν χέρι). » Ἀριστερόχειρ, λαφὸς (ἴδε Ζαβὸς), ἐπαρίστερος. gaucher.

Ζερνίκι (κατὰ παραφθορὰν βαρβαροτουρκικὴν ἀπὸ τοῦ) » Ἀρσενίκιον ἢ Ἀρσενικὸν (λέξιν ἰδιωτικήν, ἀναφερομένην εἰς τὸ περὶ φυτῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἐπίθετον τοῦ ὀριχάλκου, ἢ φάρμακον τῶν γραφέων, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ἰλ. Μ. 451.), ὀρ. φαρμ. (ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου ὀνομάζεται) » Σανδαράχη ἢ Σανδαράκη (κυρ. ὁ κόκκινος σουλιμᾶς. Οἱ Τοῦρκοι καὶ πολλοὶ τῶν Τουρκομεριτῶν 'τὸ μεταχειρίζονται καὶ εἰς τὸ λουτρὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Βοτάνι· γνωρίζεται ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ποντικοφάρμακον, διὰ τὴν χρῆσίν 'του, ἴδε καὶ τὰς δύο λέξεις). orpin(minéral), orpiment. arsenic (blanc ou jaune).

Ζεστὰ, ἐπ. » Θερμῶς. chaudement.

Ζεσταίνω, ῥ. μετ. » Θερμαίνω, θάλπω, θέρω (ποιητ.), ἀλεαίνω -άζω (Ἀριστοτ.). chauffer. echauffer. ||. 'τὸ ἐφόρεσα 'να ζεσταθῶ, » ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην (Ἀριστοφν.). «

Ζέστη(-στα). » Θάλπος (τὸ), ἀλέα, θέρμη, θερμότης, θαλπωρή, τὸ θερμόν. chaleur, θ. chaud. ||. ζέστη ὑπερβολική, ἴδε Κάψι'.

Ζεστὸς, ἡ, όν. » Θερμὸς, ἀλεεινός, ἔνθερμος. chaud.

Ζευγάρι (ἀπὸ τοῦ) » Ζευγάριον (κυρ. βοϊδιῶν· » Τῶν ζευγαρίων, οἶσιν τὴν γῆν κατεροῦσιν, « Ἀριστοφ. Ὀρνθ. 582., ὑποκορ. τοῦ) » Ζεῦγος (τὸ), συζυγία, δυὰς, συν(ξυν)ωρὶς (κυρ. μουλαριῶν· λέγεται ὅμως καὶ διὰ τὰ ἄλογα). paire, θ. couple. §. attelage. ||. ἡ σουπιαὶς περιπατοῦν ζευγάρι (ἢ ζευγάρια). » Βαδίζουσιν αἱ σηπίαι κατὰ ζυγά. « §. (συνεκδχ. τὸ διάστημα τῆς γῆς, ὅσο' 'μποροῦν 'να ὀργώσουν τὸν χρόνον ἕνα ζευγάρι βώδια, καὶ ἑπομ. εἶδος μέτρου γῆς, διαφέρον κατὰ τὰ μέρη καὶ τὴν καλὴν ἢ κακὴν ποιότητα τοῦ χώματος). » Ζεῦγος (» Καὶ χωρία ζευγῶν εἴκοσιν ἀροῦντα, » Αἰσχ. Ἐπιστ. ΙΒ'), ἄρουρα (περιεῖχε, κατὰ τὸν Σουΐδαν, πενῆντα ποδῶν διάστημα). charrue, θ.

Ζευγαρόνω, ῥ. μετ. » Ζεύγνυμι(-ύω), συζεύγνυμι(-ύω), συνδυάζω, ζευγοποιέω. apparier, accoupler, appareiller, assortir par couples.

Ζευγάρωμα. » Σύζευξις, ζεῦξις, ζευγοποιΐα (Θεόφρ.). συνδυασμὸς, συζυγία. accouplement appariement.

Ζευγαρωτὸς, ἡ, όν. » Συνεζευγμένος, σύνωρος. accouplé, appareillé.

Ζευγᾶς, ἴδε Ζευγολάτης.

Ζεύγλα (προφ. κοιν. Ζεύλα), ἐργ. γεωργ. » Ζεύγλη. le collier des boeufs, l'échancrure du joug.

Ζευγολατειὸ (τὸ Τουρκ. τσιφτλίκι). » Ἀγρὸς, χωρίον, ἔπαυλις, ἀγροικία. metairie, θ. ferme, θ. terre, θ.

Ζευγολάτης. » Ἀρότης, ἀροτὴρ, ζευγη(γε)λάτης, ζευγήτης, γεωργός. laboureur.

Ζεύγω, ῥ. μετ. » Ζευγνύω(-υμι), ὑποζευγνύω(-υμι), ζυγόω. atteler, attacher au joug.

Ζευτὸ (πλθ. τὰ ξύλα τῆς στέγης, τὰ ὁποῖα, ἀκκουμβισμένα πρὸς ἄλληλα κατὰ κορυφὴν, κρατοῦν τὸ λεγόμενον κόρφιασμα). » Ἀμείβων, ζυγός. chevron. racinal (du comble).

Ζέψιμον. » Ζεῦξις, ὑπόζευξις. l'action d'atteler (d'attacher au joug).

Ζήλεια (προφ. ἄλλ. Ζούλεια). » Ζηλοτυπία. jalousie, θ.

Ζη(Ζου)λευτὸς, ἡ, όν. » Ζηλωτὸς, ἐπίφθονος. envié, digne d' (qui excite l')envie.

Ζηλεύω (προφ. ἄλλ. Ζουλεύω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ζηλοτυπέω, ζηλοτύπως ἔχω, ζηλέω(-όω,-εύω [Σιμπλίκ.)]. être jaloux. §. » Βασκαίνω, βάσκανον ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλω, ὀφθαλμιάω (» Πάλαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες, « Πολυβ.), ἐποφθαλμιάω. envier.

Ζηλιάρης (προφ. ἄλλ. Ζουλιάρης), α, ικον. » Ζηλότυπος, δύσζηλος, ζηλομανής. jaloux.

Ζημία. » Βλάβη, ζημία, φθορὰ, λύμη, βλάβος (τὸ), κάκωσις. dommage, dégât, ravage, perte, θ. lésion, tort, préjudice, désavantage. ||. 'να πληρώση τὴν ζημίαν, » Τὸ βλάβος ἀποτινέτω (Πλάτ. Νομ.). « ||. ἔκαμες ζημίαν. » (Οὔκουν δικαίως, ὅς τις) ἐποίεις ζημίαν; » Ἀρστφ. (Πλ. 1123).

Ζημιάρης, α, ικον. » Ζημιώδης, ἐπιζήμιος, ἐπιβλαβὴς, λυμεὼν, φθορεύς. nuisible, destructeur.

Ζημιόνω, ῥ. μετ. » Βλάπτω, ζημιόω, κακόω, ἀδικέω, λυμαίνομαι. nuire, léser, causer du dommage.

Ζῆνα (ἡ λέξις εἶνε πεποιημένη ἀπὸ τὸν ἦχον τῶν πτερῶν τοῦ ἐντόμου), ἴδε Χρυσοκάνθαρος.

Ζητεία. »Ἔρανος, ἀγερμός. quête, θ.

Ζητεύω (» Μήποτε . . . ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας,»Ἡσίοδ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 399.), ρ. ἀμ. » Προσαιτέω, ἐπαιτέω, πτωχεύω (» Ἀπεικάσαις αὐτὰς [τὰς κύνας τὰς Κελτικὰς] τοῖς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πτωχεύουσι· καὶ γὰρ φωνὴ αὐταῖς γοερά τε καὶ ἐλεεινή ἐςι,« Ἀῤῥ. Κυνηγ.) (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ αἰτίζω. mendier.

Ζήτημα.»Αἴτημα, αἴτησις. demande, θ.

Ζητιάνος, α, | .»Προσαίτης,ἐπαίτης,
Ζήτουλας, λιάρα | πτωχός. mendiant, gueux.

Ζητῶ (γυρεύω), ῥ.μετ. »Αἰτέω. demander. || . ζητῶ 'πίσω ἢ δυναστικῶς (πρᾶγμα,ὅ,που ἔδωσα ἢ ὅ,που μοῦ 'πῆραν).»Ἀπαιτέω. redemander, revendiquer, réclamer, exiger. || . ἐκείνους ὅ,που ζητοῦσαν τὴν κόρην 'του (διὰ γυναῖκα δηλ.).»Τῶν δὲ μνωμένων αὐτοῦ τὴν θυγατέρα. rechercher.||.ζητοῦσεν ἀφορμήν.»Ἀφορμῆς(»Προφάσεως) δεόμενος (Λκ., Πλούτ.).« il cherchait un prétexte. 2) (ἀπλ. ἀντὶ Θέλω) ἐζήτησαν 'να 'μᾶς ἀφανίσουν. »Ἐζήτησάν τε (μετὰ τῶν πολεμιωτάτων ἡμᾶς ςάντες) διαφθεῖραι, « Θκδ.

Ζηχοῦνι, πάθ., ἴδε Ἄσμα.

Ζηχουνιάρης, α, ικον. »Ἀσθματικός. asthmatique, poussif.

Ζνίχι (τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Σνίχι.

Ζουλεύω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ζηλεύω κτλ.

Ζούλισμα. » Θλίψις, πίεσις, σύνθλιψις. pression, compression.

Ζουλῶ, ῥ. μετ. »Θλίβω, συνθλίβω, πιέζω, συμπιέζω. presser, fouler, comprimer, écraser.

Ζουμερὸς, ή, όν. » Πολύχυμος, πολύχυλος, ὑγρὸς, ἔγχυλος. succulent, juteux.

Ζουμί. » Ζωμὸς (κυρ. ἡ σοῦπα, ὁ τσορβᾶς, ἡ μανέστρα).bouillon. §. »Χυλὸς, χυμὸς, πίεσμα, ἐκπίεσμα. suc, jus. §. (τὸ διὰ τοῦ βρασίματος ἐκθλιβόμενον). »Ἀπόζεμα, ἀφέψημα, ἐγχύλισμα, ἔγχυμα, ἀπόβρεγμα. décoction, infusion. || .'βγάλλω ('παίρνω) τὸ ζουμὶ (διὰ τοῦ ςραγγίσματος ἢ βρασίματος). »Ἐχυλίζω, ἀποβρέχω, ἀποζέω, ἀφέψω καὶ ἀφεψέω. exprimer le suc.

Ζωνάρι (ἀπὸ τοῦ) » Ζωνάριον (ὑποκορ. τοῦ) Ζώνη, ζωστὴρ, ζῶμα, κεστὸς (ἰδιαιτ. τῆς Ἀφροδίτης). ceinture, θ. §. (συνεκδ. μέρος οἰκοδομῆς, τὸ ἄλλ. Στεφάνι). » Διάζωμα(-σμα). cercle. §. ζουνάρι τοῦ οὐρανοῦ (ἢ, καθὼς 'τὸ λέγουν οἱ ἁπλούςεροι,) τῆς καλόγρηας (ἡ ἄλλ. Δόξα. Ὁ Ἡσύχ. 'τὸ ὀνομάζει παρομοίως). » Ζώνην ἐν οὐρανῷ, ἴδε Δοξάρι.

Ζουπῶ, καὶ

Ζουπίζω, ῥ. μτβτ. (ἐκ τοῦ) » Ἐξοπίζω (Ἀρστ. Ἱστορ. Ζ), ἴδε Ζουλῶ.

Ζοῦρα, παθ. » Μαρασμὸς (ἀπ' ἐδῶ παρήχθη τὸ Τουρκ. μαράζι), τηκεδὼν, φθινὰς νόσος, ἀτροφία, καχεξία, σειρίασις (κυρ. τῶν παιδιῶν). marasme, consomption, chartre (τῶν παιδιῶν), carreau.

Ζουριάζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Σειριάω -άζω (τὸ Καίω καὶ ξηραίνω, παρβλ. Ζουρόνω). »Μαραίνω, τήκω, ἐκτήκω. dessécher, consumer, faire tomber en langueur (en chartre). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Μαραίνομαι, τήκομαι, καχεκτέω, ἀτροφέω, φθίνω. tomber en chartre, chêmer, se chêmer, rabougrir, se rabougrir (κυρ. διὰ τὰ δένδρα).

Ζουριασμένος, η, ον. » Σειριῶν, φθινώδης, καχεκτικὸς, ἀτροφίᾳ τηκόμενος, ἄτροφος. tombé en chartre, chartreux, desséché. || . δένδρον (φυτὸν) ζουριασμένον. »Ἀτροφὲς (Θεόφρ.). rabougri, retrait (κυρ. γέννημα).

Ζουρλὸς (» Ηὕραμε' ζουρλὸν παππᾶν, κ' ὅλη 'μέρα' ψάλλομεν, « παροιμ.), ή, όν, ἴδε Τρελλός.

Ζουρῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ζουριάζω.

Ζοχάδα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), πάθ. (ἡ λέξις φαίνεται σχηματισθεῖσα ἀπὸ τοῦ) » Ἐσοχὰς - άδος (οὐ ἐναντίον τὸ) ἐξοχὰς ἢ ἐξωχάς-άδος (» Δακτυλίου ἐξοχάδες, « Παυλ. Αἰγιν. Ἡ σύμπτωσίς 'της ὅμως μὲ τὸ φυτὸν Ζοχὸν, καὶ ἡ ὑποτιθεμένη, ἢ καὶ ἀληθὴς ἴσως, ἰαματικὴ δύναμις τοῦ φυτοῦ εἰς τὸ πάθος, τὴν ὁποίαν δοξάζοντες καὶ οἱ ἀρχαῖοι 'τὸ ὠνόμαζαν καὶ Κίρσιον, μὲ κάμνει 'να ὑποπτεύσω συγγενεῖς κατά τι τὰς λέξεις), αἱμοῤῥοΐδες. hémorroïdes, ἴδε καὶ Βυζί.

Ζοχὸς, φ. »Σόγχος (»ὡς σομφὸς, τουτέστι χαῦνος καὶ ἀραιὸς τὰ ἐντὸς, ὁποῖόν τε καὶ ὁ σπόγγος καὶ ὁ νάρθηξ,«κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ἰλ. Ε. 142) καὶ Σόγκος, κίρσιον (ὡς ὠφέλιμον εἰς τοὺς κιρσοὺς, ἴδε ἀνωτέρω). laiteron, laitron, καὶ (χυδ.) laceron.

Ζυγαριά. » Ζυγὸς, σταθμὸς, σταθμίον, τρυτάνη, ζυγὸν, τάλαντον, πλάστιγξ (κυρ. τὸ πινάκι 'της). balance, θ.

Ζυγὴ (»Συνωρίδα, ζυγὴν,« Ἡσυχ. »Καὶ σχολαρίκια ζυγὴν μίαν, »Πορφυρογ.). »Ζυγὰς (Θ. Πρόδρ.), ἴδε Ζευγάρι.

Ζύγι (ἀπὸ τοῦ)»Ζυγίον (ὑποκορ. τοῦ) Ζυγὸν (ἡ Ζυγαριά), ἴδε τὴν λέξιν. §. (τὸ βά-

ρος, μὲ τὸ ὁποῖον ζυγιάζουν, τὰ δράμια δηλ. ἢ τὸ βαρύδι). »Σταθμὸς, σταθμίον, poids. §. (τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν οἱ κτίσται καὶ οἰκοδόμοι τοὺς τοίχους), ἴδε Στάφνη.

Ζυγιάζω, ῥ. μετ. »Ἱστάω, ἵστημι, σταθμέω(-ομαι), σαθμίζω, ταλαντεύω(-όω,-ίζω), ζυγοστατέω, ζυγοσταθμέω, τρυτανεύω. peser. §. (βαρῶ, τραβῶ), ῥ. ἀμ. » Ἕλκω, ἄγω. peser. ||. ἡ σιδερένια τῶν Σπαρτιατῶν μονέδα ἐζύγιαζε μίαν μνᾶν Ἀττικήν. »Τὸ σιδηροῦν τῶν Σπαρτιατῶν νόμισμα ὁλκῇ μνᾶ ἦν Ἀθηναία. ||. ἐζύγιαζε δέκα καντάρια. » Ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα (Θουκ.).«

Ζύγιασμα. »Στάθμισις. pesée.

Ζυγιαστής. »Ζυγοστάτης. juré peseur.

Ζυγολοῦρι(τὸ λουρὶ τοῦ ζώου ὅ,που τραβᾷ τὸ ἁμάξι, Βλαχ. Χάμουρον, ἐκ τοῦ) »Ζυγόλωρον (τὸ ζυγόδεσμον,« Σχλ. Αἰσχυλ. Περσ. 188), » Λέπαδνον. harnois.

Ζυγόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Πλησιάζω.

Ζυγὸς (τὸ ἐναντίον τοῦ Μονὸς) ἡ, όν. »Ἄρτιος (» Ἄρτια δὲ, τὰ ζυγά· οἷον δύο, τέσσαρα καὶ τὰ ὅμοια, » Σουίδ.). pair. ||. ζυγὰ ἢ μονὰ (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Μονός.

Ζυγὸς (ὅπου ζεύγουν τὰ βώδια). »Ζυγός. joug. §. (ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ), ἴδε Κορφοβοῦνι.

Ζυμάρι. » Φύραμα, σταῖς-αιτὸς (τὸ), μάζα (τριπτή, κυρ. τὸ κριθαρένιον). pâte, θ.

Ζυμαρικόν. » Πέμμα, πλακοῦς. gateau, pâtisserie, pâté (κυρ. μὲ κρέας).

Ζυμόνω, ῥ. μετ. » Μάσσω(-ττω), πέσσω (-ττω), φυράω, δεύω, φύρω, ἀναδεύω. ἀρτοποιέω. pétrir.

Ζύμωμα. » Φύρασις, πέψις, ἀνάδευσις, ἀρτοποιΐα. l'action de pétrir.

Ζυμωταριά. »Κάρδοπος (ἡ), μάκτρα. pétrin, huche, θ.

Ζῶ, ῥ. οὐδ. »Βιόω, ζάω. §. διαιτάομαι, διατρίβω. vivre. §. Βιοτεύω. subsister, ἴδε καὶ Ψωμί. ||. ἠμποροῦμεν ἄραγε 'να ζήσωμεν ἔχοντες σῶμα ἀσθενικὸν καὶ ἄθλιον; » Ἆρ' οὖν βιωτὸν ἡμῖν ἐστι μετὰ μοχθηροῦ καὶ διεφθαρμένου σώματος;« (Πλάτ.) ||. μήτε ῥωτᾷ ('ξεύρει) ἂν ζοῦμεν ἢ ἂν ἀποθάναμεν (φρσ. διὰ τοὺς ἀδιαφοροῦντας καὶ λησμονοῦντας τοὺς φίλους 'των' ἀπαράλλακτα εἶπε καὶ ὁ Θεόκρ. Εἰδ. Β' 5:) » Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές. « ||. ὅσοι ἔχουν πλειότερα 'δόντια, ζοῦν καὶ περισσότερον· ὅσοι δὲ ἔχουν ὀλιγώτερα καὶ ἀραιὰ, ζοῦν καὶ ὀλιγώτερον. »Ὅσοι πλείους ἔχουσιν ὀδόντας μακροβιώτεροί εἰσιν· οἱ δ' ἐλάττους καὶ ἀραιόδοντες βραχυβιώτεροι (Ἀριστ. Ζ. Β', 4).« ||. τὰ ἐξαμηνήτικα (παιδιά) 'δὲν ζοῦν. »Τὰ ἐξαμηνιαῖα οὐ βιώσιμα. ne sont pas viables. ||. τὰ ἑπταμηνήτικα ζοῦν. » Τὰ ἑπταμηνιαῖα βιώσιμα (γόνιμα). ||. ὅσα ζῶα ζοῦν εἰς τὸ νερόν. » Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα. ||. καὶ διὰ τὸν μάντιν Τειρεσίαν λέγουν οἱ ποιηταὶ ὅτι ἔζησεν ἕως ἕξη γενεαίς. » Καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατείναι λέγει. ||. ζῇ μιὰν ζωὴν κακορρίζικην. » Βιοῖ βίον ἀβίωτον· »Ἀθλίως (»Πονήρως) διάγει· »Κακῶς πράσσει. il mène une vie malheureuse ; il traine une existence misérable. ||. οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἔζοῦσαν καθὼς οἱ τωρινοὶ βάρβαροι. » Τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον (Θουκ.). « ||. ἔζοῦσε μὲ (ἀπὸ) τὴν ποίησίν 'του. » Ἀπὸ τῆς ποιήσιος τὴν βιοτὴν ἔχων (Ἡροδ.).« ||. διότι οἱ πλειότεροί 'μας ζοῦν ἀπὸ τὴν θάλασσαν. » Ὁ γὰρ βίος ταῖς πλείστοις ἡμῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.«

Ζωγραφιά. » Γραφὴ, ζωγράφημα. peinture, θ. dessein. » Εἰκὼν, πίναξ, ἀνδρείκελον. portrait.

Ζωγραφίζω, ῥ. μετ. » Γράφω, ζωγραφίζω. peindre. ||. ζωγραφίζω (σχεδιάζω) μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον. »Ὑπογράφω. dessiner.

Ζωγραφικὴ (τέχνη). » Γραφική, ζωγραφική, ζωγραφία. peinture, θ. dessein.

Ζωγράφισμα. »Γραφὴ, ζωγραφία, εἰκονισμὸς, εἰκονογραφία. l'action de peindre. ||. εἶνε διὰ ζωγράφισμα (φρσ.). » Γραφικῶς ἔχει (πέφυκεν). il est fait à peindre.

Ζωγραφιστὸς, ἡ, όν. »Ζωγραφητὸς, γραπτὸς, διάγραφος. peint.

Ζωγράφος. »Γραφεὺς, ζωγράφος, εἰκονογράφος. peintre.

Ζωή. »Βίος, βιοτή, βίοτος (ποιητ.), ζωὴ, αἰών. vie, θ. jours, πλ. §. (ὁ τρόπος τοῦ ζῆν). » Δίαιτα, διατριβή. la manière de vivre. §. (τὸ φέρσιμον). » Ἀγωγή, βίος, διαγωγὴ, ἀναστροφὴ, πολιτεία καὶ πολίτευμα (κυρ. τῶν πολιτικῶν). vie, θ. conduite, θ. ||. εἶνε ('δὲν εἶνε) διὰ ζωήν. » Ἀβιώτως ἔχει, « ἴδε καὶ Ζῶ. ||. βαρέθηκα ('δὲν ἠμπορῶ πλέον 'να ὑποφέρω) τὴν ζωήν μου. » Ἀβίωτόν(»Ἀβίωτά) μοί ἐστιν· » Ἀβίωτον ἡγοῦμαι τὸν βίον· » Ἀβίωτον ἡγοῦμαι εἶναι (Αἰσχ.). » Ἀβιώτως ἔχω. » la vie m'est insupportable (à charge). ||. 'ν' ἀφήσῃ τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην, καὶ 'να γλυτώσῃ τὴν ζωήν 'του. » Ἐκλιπεῖν τὴν χώραν, καὶ τὸ σῶμα διασώζειν. ||. περνῶ τὴν ζωήν μου. » Διαβιόω, ἐγκαταβιόω, διαγίγνομαι, διατελῶ, παραπέμπω ἐμαυτὸν (Πλουτ.), ἴδε

καὶ Περνῶ. ||. θὰ περάσετε τὴν ζωήν σας καλλήτερα καὶ μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν. »Κάλλιον καὶ ἴδιον τὸν αἰῶνα διάξετε (Ξενοφ. Κυρουπ. Β').« ||. πέρασε τὴν ζωήν του χωρὶς 'να κάμῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ 'να παρατηρῇ καὶ 'να σπουδάζῃ. » Οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένηται, ἢ διασκοπῶν καὶ μελετῶν«. ||. μαζῇ σου 'να κατοικήσω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου.»Μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς (Σχόλ.).«

Ζώνη, ἴδε Ζουνάρι.

Ζωντάνεμμα. » Ἀναζώωσις, ζωοποίησις. **vivification.**

Ζωντανεύω, ῥ. μετ. » Ζωόω, ζωοποιέω, ἀναζωόω. **vivifier, ranimer.** §.ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀναζάω. **revivre.**

Ζωντανὸς (προφ. κοιν. Ζουντανὸς), ή, όν. »Ζῶν, ἔμπνους, ζωὸς (ποιητ.). **vivant, vif.**

Ζώνω, ῥ. μετ. »Ζωννύω(-υμι), περιζωννύω (-υμι), διαζωννύω(-υμι). **ceindre.** ||. ζῶσου τὸ σπαθί σου. » Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου (Γραφ.). » Τὸ δὲ ἐνδῦναι τὰ ὅπλα ἐκάλουν ἄρα οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι(Παυσαν. Θ, 17). « §. (μεταφορ. περικυκλόνω, βάλλω εἰς τὴν μέσην.), ἴδε Βάλλω καὶ Περικυκλόνω. ||. (ἡ Ἀττικὴ) εἶνε ζωσμένη ἀπὸ δύσκολα βουνά. »Διέζωσται(»Ἐςεφάνωται) ὄρεσιν ἐρυμνοῖς. ||. ἔζωσεν ἡ φλόγα τὴν πόλιν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Διαζώσασα πανταχόθεν ἡ φλὸξ τὴν πόλιν (Πλούτ. Βροῦτ.) «

Ζῶον. » Ζῶον. §. Κτῆνος (τὸ). §. Ὑποζύγιον. §. Βόσκημα, θρέμμα (κυρ. τὸ θρεφτάρι). **animal.** §. **bête**, θ. **brute**, θ. ||. ζῶον διὰ φόρτωμα. »Φορτηγὸν (»Ἀχθοφόρον, »Σκευοφόρον) κτῆνος. **bête de somme (de charge, de voiture).** ||. ζῶον θυσιασμένον ἢ διὰ θυσίαν (τὸ Τουρκ. κουρμπάνι), ἴδε Σφακτόν. ||. ἐπιστάτας τῶν ἀλόγων του καὶ τῶν σκύλων 'του, ὅσους ἐστοχάζετο ὅτι 'μποροῦν 'να 'τοῦ κάμουν αὐτὰ τὰ ζῶα ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιώτερα. » Ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς, οὓς ἐνόμιζε ταῦτα τὰ βοσκήματα βέλτιστ' ἂν παρέχειν (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (μεταφορ. ὁ κουτὸς καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος), ἴδε Ἀνόητος καὶ Παλαβός.

Ζωοτροφία. » Τροφαὶ, τὰ ἐπιτήδεια, τὰ ζωαρκῆ, τὰ πρὸς ζωάρκειαν. **vivres**, πλθ. ἴδε καὶ Θροφή.

Ζώσιμον. » Ζῶσις, περί(διά)ζωσις. **l'action de ceindre.** §. (μεταφορ. ἡ περικύκλωσις), ἴδε Περιτριγύρισμα.

Ζωχάδα, παθ. ἴδε Ζοχάδα.

Ζωχὸς, φ. ἴδε Ζοχός.

Η.

Η, η, τὸ ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Ε. »Ἀπόστημα-ἀπόστεμα, μηρὶ-μερὶ, νήθω-γνέθω, ξηρὸν-ξερὸν, πληρόω-πλερόνω, σίδηρον-σίδερον, κτλ. ||. εἰς Ου. »Ζηλεύω-ζουλεύω, σηπία-σουπιὰ, σήσαμον-σουσάμι, κτλ. §. Ἀφαιρεῖται κατ' ἀρχὰς τῶν λέξεων· » Ἡδύοσμος-δυόσμος, Ἡλιάζω—'λιάζω, κτλ.

Ἢ, σύνδ. (διαζ.). » Ἢ, ἤτοι. **ou.** ||. ξυπνητὸς εἶσαι, ἢ κοιμᾶσαι; » Ἐγρήγορας, ἢ καθεύδεις (Πλάτ.); «

Ἡγούμενος, ισσα. »Ἡγούμενος-μένη (μεταγ.). **supérieur-eure (père, mère), abbé—esse.**

Ἤγουν, ἐπίῤ.(ἐξηγ.). »Τοῦτ' ἔςι καὶ Τουτέστι, τοῦτο δ' ἔστι, ὅ ἐστι, ὅπερ ἐστὶ, λέγω δὲ, λέγω δή. **savoir, c'est à dire.**

Ἠθικὸν (ἡ ἐξωτερικὴ μορφὴ τοῦ σώματος καὶ ἰδιαιτ. ἡ τοῦ προσώπου). » Σχῆμα, εἶδος (τὸ), ὄψις, ἰδέα, μορφὴ, πρόσοψις, κατάστασις. **air, mine**, θ. **habitude, maintien, l'extérieur.**

Ἤλερη, πάθ. (συγχέεται μὲ τὴν Ἀνεμοβλογιὰν καὶ τὴν Κοκκινάδαν. Εἰς τὴν Πελοπόννησον λέγεται Βέμπελη, καὶ συγχέεται μὲ ἄλλο πάθος τὸ Ψαθολοῦρι. Ἴσως ἔχει κάποιαν συγγένειαν ἡ λέξις μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἔφηλις καὶ Ἔπηλις (κυρ. ἡ μαυρίλαις ἢ περκνάδες, **éphélides**, ὅ,που γίνονται εἰς τὸ δέρμα ἀπὸ τὸν ἥλιον).

Ἡλιάζω, ῥ. μετ. »Ἡλιόω(-άζω), προσηλιάζω (Γεωπον.), θειλοπεδέω. **sécher (exposer) au soleil.** ||. ἡλιάζομαι (κυρ. ἵνα ζεσταθῶ). » Εἱληθερέω(-ομαι), ἡλιάζομαι (» Κάθισον εἰς τοὺς τῶν συγκλητικῶν τόπους, καὶ ἡλιάζου,« Ἀῤῥ. Ἐπικτ. Α). **se chauffer au soleil.**

Ἡλιακὸς (ὁ)
Ἡλιακωτὸν (τὸ) } . » Αἴθουσα (» Αἰθούσαις, ὑπαίθροις στοαῖς, αἰθομέναις ἡλίῳ, καθὰ δηλοῖ τοὔνομα τῆς αἰθούσης, ὅθεν τῇ δημώδει γλώσσῃ παρεποιήθη τὰ Ἡλιακὰ, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ζ 242). »Περὶ τῶν ὑπαίθρων, καὶ ὡς ἂν τις εἴποι προσκηνίων θεατηρίων, ἃ καὶ πρὸς μόνην τὴν ὑπαέριον ἀπόλαυσιν ἐπινενόηται, καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ ἡλίου εἴληφεν, Ἡλιακὰ προσαγορευόμενα....Ἐν γοῦν τοῖς περὶ ὧν ὁ λόγος προσκηνίοις ἔργοις, ἤ, ὡς ἂν οἱ πολλοὶ φαῖεν, ἐξωστερίοις,« Νεαρ. Λέοντ. 113), εἱλόπεδον καὶ θειλόπεδον, ἡλιαστήριον

(Στραβ.). **belvedor** (δταν ἦνε εἰς τὸ δῶμα).

Ἡλιασμα. »Ἡλίασις(-ωσις). **l'action de faire sécher (d'exposer) au soleil.**

Ἡλιασμένος, η, ον. » Ἡλιασμένος, εἰλιθερής. **séché (exposé) au soleil.**

Ἡλικία. » Ἡλικία. **âge.** ||. εἶμαι (ἔφθασα) εἰς ἡλικίαν, ἴδε Φθασμένος. ||. τί ἡλικίας εἶνε; »Ἡλίκος ἐστί; **quel âge a-t-il?** ||. πέρασ' ἡ ἡλικία του. »Παρηβᾷ, παρῆλιξ (παρηβηκὼς) ἤδη, παρ' ἡλικίαν ἐστίν.

Ἡλικιωμένος (ὁ ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας), η, ον, ἴδε Φθασμένος. §. (ὁ περασμένος). » Πρόσω ἡλικίας ὢν (ἐληλακὼς, προβεβηκὼς), παρῆλιξ, παρηκμακὼς, παρηβηκὼς, πάρηβος. **âgé.**

Ἡλιοκαμμένος, η, ον. » Ἡλιοκαής, ἡλιόκαυστος (Θεοκρ. Εἰδ. Ι, 26). **hâlé.**

Ἥλιος (ὁ φωστήρ). »Ἥλιος. **soleil.** §.(εἶδος ἄνθους) »Ἡλιοτρόπιον (διαιρεῖται εἰς μέγα καὶ μικρὸν), ἡλιόπους, σκορπίουρος. **soleil, tournesol.** §. (εἶδος 'ψαριοῦ) » Ὀρθραγορίσκος. **me (ἡ) meule, lune de mer,** ἴδε καὶ §. Ἴλιος.

Ἡμέρα (προφ κοιν. 'Μέρα). »Ἡμέρα. **jour.** ||. καλὴ 'μέρα (ἐπιφώνημα σύνηθες εἰς τὸν πρωϊνὸν χαιρετισμόν. » Τὴν καλὴν ἡμέραν ποιήσωμεν μετὰ τοῦ Δημάρχου τῶν Βενέτων. Κύριε, χαῖρε, καλή σου ἡμέρα· ὅλη ἡμέρα σήμερον καλή σου ἡμέρα γίνεται, « Πορφυρογ. Σύντ.). » Χαίροις, χαῖρε, χαίρειν. **bonjour.** ||. καλὴ 'μέρα! καλή σου 'μέρα! » Χαῖρε! πολλά γε καὶ σύ! » Νὴ καὶ σύ γε! ||. καλὴ μέρα τὸν κὺρ Ἰάννη'. » Τὸν Ἴωνα χαίρειν (Πλάτ.)! ||. εἰς πόσαις 'μέραις ἦλθες; » Ποσταῖος πάρει; ||. εἰς τρεῖς (τέσσαρες, πέντε, δέκα, ἕνδεκα κτλ.) ἡμέραις ἦλθα. » Τριταῖος (» Τεταρταῖος, » Πεμπταῖος, » Δεκαταῖος, » Ἑνδεκαταῖος, κτλ.) πάρειμι (παρεγενόμην). ||. ἔφθασεν εἰς δυὼ 'μέραις ἀπὸ τὸ Λουτράκι εἰς τὰς Πάτρας. »Ἐκ τοῦ Λεχαίου κατέπλευσε δευτεραῖος εἰς τὰς Πάτρας (Πλβ. Ε, 28)«. ||. τὴν ἄλλην (τὴν δευτέραν) ἡμέραν. »Τῇ ὑστεραίᾳ, τῇ ἐπαύριον, τῇ κατόπιν ἡμέρᾳ, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν. **le lendemain.** ||. τρεῖς (τέσσερης, πέντε, κτλ.) 'μέραις σήμερα. »Τρίτην (»Τετάρτην, »Πέμπτην, κτλ.) ταύτην ἡμέραν. ||. τριῶν (τεσσάρων, πέντε, δέκα, κτλ.) ἡμερῶν. »Τριταῖος (»Τεταρταῖος, »Πεμπταῖος, »Δεκαταῖος, κτλ.). ||. πέντε-δέκα 'μερῶν παιδιά. »Βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα. ||. κάθε πέντε 'μέραις. »Κατὰ πενθήμερον, « Ξεν. ||. δυὸ φοραῖς τὴν ἡμέρα, ἴδε Φορά. ||. τρία 'μισωβόλια τὴν ἡμέρα' διάφορο'. »Τόκον τρία ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας. ||. ὅλη 'μέρα, (ἢ) κάθε 'μέρα, (ἢ) πᾶσα 'μέρα, ἴδε Κάθε. ||. ὅλη' 'μέρα, (ἢ) ὅλην τὴν ἡμέραν (ἀπὸ τὸ πουρνὸ δηλ. ἕως τὸ βράδυ). »Δι' ἡμέρας. ||. τὴν ἡμέρα', (ἢ ἁπλῶς) 'μέρα' (καὶ ὄχι νύκτα δηλαδή), ἐπίρ. (χρον.). »Ἡμέρας, μεθ' ἡμέραν, τὴν ἡμέραν (»Οἱ ποτάμιοι ἰχθύες... νέμονται μᾶλλον τῆς νυκτὸς, τὴν δ' ἡμέραν εἰς τὰ βαθέα ὑποχωροῦσιν, » Ἀριστ.). **le jour, de jour.** ||. (αὐγὸ κτλ.) τῆς ἡμέρας (τῆς ἰδίας δηλ. τῆς σημερινῆς). »Αὐθημερινός. ||. 'μέρα μεσημέρι, ἴδε Καταμεσήμερα. ||. μέραν-νύκτα, ἐπ. » Ἡμέρας καὶ νυκτός· » Διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας· » Ὅσαι τε ἡμέραις ὧραι, ὅσαι τε νυκτός. ||. πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τρεῖς ἡμέρας πρὶν (προτοῦ, προτήτερα). » Πρότριτα, **trois jours auparavant.** ||. μετὰ μερικαῖς (ὀλίγαις) ἡμέραις. »Οὐ πάνυ πολλῶν ἡμερῶν, ἴδε καὶ Ὀλίγος. ||. εἰς ταῖς ἡμέραις μας. » Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς (Δημοσθ.), ἴδε καὶ Καιρός. ||. ἔκαμαν (εἶχαν, ἦταν) 'μέραις (πολλαῖς δηλ.) εἰς τὴν φυλακήν, (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ Γραφ.) » Ἦσαν δὲ ἡμέρας ἐν τῇ φυλακῇ (Γεν. κ', 4). ||. κοντὰ μιᾶς σχεδὸν ἡμέρας δρόμον. » Ἐγγὺς ἡμερησίαν ὁδὸν (Πλάτ. Ἀλκ.), « ἴδε καὶ Δρόμος. ||. ἡ καλὴ 'μέρ' ἀπ' τὸ πουρνὸ φαίνεται (παροιμ.). » Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλ', ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.«

Ἥμερα, ἐπ. »Ἡμέρως, πρᾴως. **avec douceur.**

Ἡμερεύω, ῥ. μετ. ἴδε Ἡμερόνω. §. ῥ. μεσ. »Τιθασσεύομαι καὶ Τιθασεύομαι, ἡμερόομαι, ἐξημερόομαι, πραΰνομαι. **s'apprivoiser.**

Ἡμερόνω, ῥ. μετ. » Ἐξημερόω, τιθασσεύω καὶ τιθασεύω, ἡμερόω, ἡμεροποιέω, πραΰνω. **apprivoiser** §. ῥ. μεσ. ἴδε Ἡμερεύω.

Ἥμερος, η, ον. » Ἥμερος, τιθασσὸς καὶ τιθασὸς, πρᾶος, πραΰς. **doux, apprivoisé, privé.**

Ἡμέρωμα. » Ἡμέρωσις, ἐξημέρωσις, τιθασσεία, πράϋνσις, κατάστασις. **apprivoisement.**

Ἡμπορῶ (προφ. κοιν. 'Μπορῶ, καὶ εἶνε, καθὼς λέγουν, ἀπὸ τοῦ Ἐμπορῶ, ἢ πιθανώτ. ἀπὸ τοῦ Εὐπορῶ [» Καὶ προσβαλοῦσα ἡ πᾶσα παρασκευὴ πρός τε ἄκραν Ἰαπυγίαν καὶ πρὸς Τάραντα, καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν, « Θκδ.]. Μερικοὶ 'τὸ γράφουν Εἱμπορῶ), ῥ. οὐδ. » Δύναμαι, ἔχω, οἷός τε εἰμί, πάρεστί μοι. **pouvoir, savoir.** ||. ἠμπορῶ ('δὲν ἠμπορῶ) 'να. (πολλάκις ἐκφράζεται διὰ τοῦ Δυνητικοῦ συνδέσμου) » Ἂν (καὶ τῆς Εὐκτικῆς ἐγκλίσεως). ||. ἀπὸ πολλὰ πράγματα 'μπορεῖ κἀνεὶς 'να καταλάβῃ. » Ἐπὶ

πολλῶν ἄν τις κατίδοι. ||. πῶς ἠμπόρεῖ 'να εὑρεθῇ χειρότερος ἄνθρωπος; » Πῶς ἂν χείρων ἄνθρωπος γένοιτο; ||. τῶν ὁποίων μήτε τὰ ὀνόματα 'δὲν 'μπορεῖ κάνεὶς 'να 'πῇ. » Ὧν οὐδ' ἂν τὰ ὀνόματα ἔχοι τις εἰπεῖν (Ξενοφ. Κυρουπ.). ||. 'δὲν 'μπορῶ 'να 'τὰ 'πῶ ἀπ' ἔξω. » Οὐκ ἂν ἔχοιμι ἀπὸ στόματος εἰπεῖν (ὁ αὐτ. Απομν. Γ')«. ||. 'δὲν 'μποροῦσε 'να ὁμιλήσῃ ἄλλος. » Οὐμενουν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ. ||. ἐπειδὴ 'δὲν ἠμπορέσατε 'νὰ τοὺς βοηθήσετε τότε. » Ἐπεὶ ἐν τῷ τότε χρόνῳ οὐχ οἷοί τε ἐκείνοις ἐπαρκέσαι γεγόνατε (Λυσ. κατὰ Ἀγορ.). « || 'δὲν 'μπορῶ ('να κάμω ἕνα τι). » Ἀδυνατέω, ἀδυνάτως ἔχω, ἀδύνατός εἰμι, ἀπορέω, ἐν ἀπόροις (ἐν ἀπόρῳ) εἰμὶ, ἀδύνατά μοί ἐςι. **je suis dans l'impossibilité.** §. 'δὲν 'μπορῶ (εἶμαι δηλ. ἄῤῥωστος ἢ ἀνήμπορος. Ἴδε καὶ τὰς δύω λέξεις). » Ἀδυνάτως ἔχω (Ἀξιοχ. Αἰσχ. Σωκρ.). ||. αὐτὸ 'δὲν 'μπορεῖ 'να γένῃ. » Οὐκ ἔχον φύσιν ἐστὶ τοῦτό γε· » Τῶν οὐκ ἐνδεχομένων ἐστίν. §. ἠμπορεῖ (ἐλλειπτ. καὶ ἀπροσ.). » Ἐνδέχεται, ἴδε καὶ Δυνατός. ||. αὐτὸ εἶν' εὔκολόν, καὶ καθένας 'μπορεῖ 'να 'τὸ κάμῃ. » Ῥᾴδιον καὶ παντός ἐστιν. || .ἐν ᾧ 'μποροῦσε 'να πιάσῃ τὸν λόφον, 'δὲν ἠθέλησε. » Τὸν λόφον κατασχεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλησεν. || .ἠμποροῦσαν 'να μετρήσουν τὸ βάθος τοῦ χιονιοῦ. » Παρῆν αὐτοῖς μετρεῖν τὸ βάθος τῆς χιόνος (Ξενοφ. Αναβ.).« ||. διὰ 'να 'μποροῦν καὶ οἱ ξένοι καὶ οἱ πτωχοὶ ἐντόπιοι 'να 'παίρνουν. » Ἵνα καὶ τοῖς ξένοις καὶ τῶν πολιτῶν τοῖς δεομένοις ὑπάρχῃ λαμβάνειν. || . 'να μᾶς ὁδηγήσῃ ἀπὸ ἕνα δρόμον, ὅπου 'να 'μποροῦν 'να περιπατοῦν τὰ ζῶά 'μας. » Ἡγήσασθαι δυνατὴν ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδόν (Ξενοφ.).« ||. διότι ἂν 'μποροῦσα ἐγὼ ἀκόμα 'να πηγαίνω εὔκολα εἰς τὸ κάστρον. » Εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ ῥᾳδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ (Πλατ. Πολιτ. Α). ||. 'δὲν ἠμπόρεσαν 'να 'τὸ κατορθώσουν. » Οὐκ ἐξεγίνετο αὐταῖς ἐκτελέσαι. ||. 'δὲν ἠμποροῦσε 'να ἰδῇ κάνεὶς ἐμπρός 'του ἀπὸ τὸν κονιορτόν. » Ἄπορόν τε ἦν ἰδεῖν τὸ πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ (Θκδ.).« ||. ὅσον(ὅπως) ἠμπορῶ, ἴδε Δύναμις. ||. ὅσον 'μποροῦσεν ὀγλίγωρα, ἴδε Ὀγλίγωρα. ||. καὶ φώναζαν ὅσον 'μποροῦσαν. » Καὶ κεκραγότες ὅσον ἐχώρουν αἱ κεφαλαὶ (Συνεσ.).«

Ἠξεύρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε 'Ξεύρω.

Ἠρα (ἡ), γένν. » Αἶρα (τὸ προφέρουν καὶ ἔτσι), ζιζάνιον. **ivraie** καὶ **ivroie**, θ.

Ἤσυχα (Ἀπαράλλακτα 'τὸ ἔγει καὶ ὁ Θεόκριτος, Εἰδ. Β', 100 » Κἤπεί κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἄσυχα νεῦσον». ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ » ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται, « ἴδε καὶ Καλὰ), ἐπίῤ. » Ἠρέμα (πρὸ συμφ.), ἠρέμας (πρὸ φων.), ἡσυχῆ, ἡσύχως, ἀτρέμα (πρὸ συμφ.), ἀτρέμας (πρὸ φων.), ἠρεμαίως, ἀθορύβως, ἀταράχως, εἰρηναίως, ἥσυχα (Ἀριστοφ.). §. ἀπραγμόνως. **doucement, tranquillement, paisiblement.**

Ἡσυχάζω, ῥ. μετ. » Πραΰνω, καθησυχάζω, ἠρεμίζω, καταστέλλω, κατευνάζω. **appaiser, tranquilliser.** §.ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀτρεμέω(-ίζω), ἠρεμέω(-όω,-ίζω-ίζομαι), ἀτρέμας ἔχω, ἡσυχίαν ἄγω, ἡσυχίαν ἔχω (» Οὐκ ἔστιν ὅπως ἡσυχίαν σχήσει, « Δημοσθ.). **reposer, rester (demeurer) tranquille.**

Ἡσυχία. » Ἡσυχία, ἠρεμία, ἀταραξία, τὸ ἤρεμον (ἡσύχιον, ἀθόρυβον, ἀτάραχον), ἠρέμησις. **repos, tranquillité.** || .μὲ τὴν ἡσυχίαν μου (σου, 'του, 'της, 'τους, κτλ.). » Καθ' ἡσυχίαν, ἐφ' ἡσυχίας, ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν ἀνέσει. **à loisir.**

Ἥσυχος, η, ον. » Ἥσυχος, ἡσύχιος, ἤρεμος, ἡσυχαῖος, ἠρεμαῖος, ἀθόρυβος, ἀτάραχος, εἰρηναῖος, φιλήσυχος, ἀπράγμων. **paisible, tranquille, calme, pacifique.** || .θάλασσα ἥσυχη. » Ἀκύμων, ἀκύμαντος, νήνεμος, γαληνιῶσα, λεῖα καὶ προσηνὴς ἰδεῖν, λειοκυμονοῦσα. **unie comme une glace.**

Θ.

Θ, θ. τὸ ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Τ. » Φθάνω—φτάνω, εὐθὺς—εὐτὺς, κτλ. ||. εἰς Σ. » Φθεῖρα— φσεῖρα (ὅθεν) ψεῖρα (καθὼς καὶ οἱ Δωριεῖς, ἔλεγαν Σεῖορ ἀντὶ θεῖος). || .εἰς Φ. » Θηκάρι—φηκάρι, ςάθμη—στάφνη(καθὼς καὶ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγαν Φὴρ ἀντὶ θὴρ καὶ Φλᾶν ἀντὶ θλᾶν, κτλ.).

Θὰ, μόρ. (μελλοντικὸν, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ Θὲ 'να, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Θέλω 'να), ἴδε Θέλω καὶ Λέγω καὶ τὰ Προλεγόμενα. ||. (μὲ αὐτὸ ἀναπληροῦμεν τὴν ἔλλειψιν τοῦ μέλλοντος) θὰ γράψω, θὰ 'πάρω, θὰ 'διῶ, κτλ. » Γράψω, λήψομαι, ὄψομαι, κτλ. ||.(εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἕνα Θὰ, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπρόσθεταν εἰς τὸ τέλος τῶν παρῳχημένων χρόνων. Ἔρησθα, ᾔδεισθα, οἶσθα, κτλ. Μόνον εἰς τοὺς Ὁμηρικοὺς ὕμνους ἀ-

παντᾶται ἅπαξ καὶ πρὸς μέλλοντα: » Τιμὰς δὲ σχήσησθα μετ' ἀθανάτοισι μεγίσας.« καὶ εἰς τὴν Ὀδύσ. [T, 69.] » Ἤ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. « §. (ἐπὶ ὑποθέσεως ἐνδεχομένης συντάσσεται καὶ παρ' ἡμῖν ἐνίοτε μὲ παρῳχημένον): θὰ 'τὸν εἶδες βέβαια. » Ἑώρακας πάντως αὐτόν. ||. ἂν 'δὲν ἤμουν Ἀλέξανδρος, θὰ ἤμουν βέβαια Διογένης. » Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην,« Πλούτ.

Θαλάμι (ἡ τρύπα, ὅπου φωλεύουν τὰ ζῶα, καὶ μάλιστα τὰ 'ψάρια, καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ὀκταπόδια). » Θαλάμη καὶ Θάλαμος. trou, retraite (des poissons), θ.

Θάλασσα. »Θάλασσα καὶ (Ἀττ.) Θάλαττα, πόντος (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἅλς-ἁλός (ἡ). mer, θ. ||. διὰ θαλάσσης. » Κατὰ θάλασσαν, διαπόντιος. par mer. ||. διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης, ἴδε Ξηρά. §. θάλασσα (χωρὶς ἄρθρον, συνεκδ. τὸ θαλάσσιον νερόν. ὅθεν: » Τὸ μουσκεύεις μὲ θάλασσα' »Βράζεις θάλασσα', κτλ. Ἀπαράλλακτα τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἱπποκράτης: »Τῶν φυσικῶν οἷσι ἐπὶ θάλασσαν πτύουσι, ἐς τὸν πυθμένα βαδίζει τὸ πύον, ὀλέθριον,« Κωακ. Προγν. 433· καὶ ὁ Διοσκορίδης Δ', 427: » Πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ).

Θαλασσινὸς, ἡ, όν. » Θαλάσσιος, ἐνάλιος, πελάγιος, πόντιος, ἔναλος. marin, de mer. §. θαλασσινὰ (εἰς τὸ πληθ. ὅλα, ἐκτὸς τῶν 'ψαριῶν, τὰ φαγώσιμα τῆς θαλάσσης ζῶα, καὶ ἰδίως τὰ ὀστρακόδερμα, τὰ ἄλλ. Χαβαρικά). » Ὄστρεα, ὀστρακόδερμα, κογχύλια, μαλάκια. coquillages, testacées, testacés.

Θαλασσομαχῶ (ἡ λέξις, καίτοι ἀκραιφνῶς Ἑλληνικὴ, 'δὲν ἐμπεριέχεται εἰς τὰ λεξικά 'μας), ῥ. ἀμ. »Πρὸς κῦμα παραβάλλομαι, βασανίζομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, *θαλασσομαχέω. lutter contre les flots.

Θαλασσόνω, ῥ. μετ. » Θαλασσόω (ὅθεν ὁ τεθαλασσωμένος ἢ θαλασσίας οἶνος). submerger, innonder.

Θαλασσοποῦλι (λέξις γενική· κυρ. ὅμως τὸ 'ψαροποῦλι, ἴδε τὴν λέξιν.

Θαλάσσωμα. » Θαλάττωσις. submersion. innondation.

Θαμπὰ, ἐπ. » Ἀμυδρῶς, ἀμυδρὸν, ἀμαυρῶς, ἀμαυρὸν, ἀμαυρὰ (Ἱπποκρ.). obscurement, faiblement.

Θαμπάδα (ἡ). » Ἀμυδρότης, ἀμαυρότης, τὸ ἀμυδρὸν (ἀμαυρόν). ternissure, θ.

Θαμπόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Θαμβόω, καταστράπτω. éblouir. §. » Ἀμυδρόω, ἀμαυρόω. ternir. § ῥ. οὐδ. καὶ αὐτοπ. » Ἀμαυρόομαι, μαραυγέω, se ternir.

Θαμπὸς, ἡ, όν. » Ἀμυδρὸς, ἀμαυρὸς, ἀμαυροφανὴς, θαμβός. terne, mat-ate.

Θάμπωμα. » Ἀμαύρωσις, μαραυγία, *θάμβωσις. ternissure, θ. §. éblouissement.

Θανατικὸν (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδα ἐν λέξει Ἐφοὺδ), ἴδε Πανοῦκλα.

Θανατόνω, ῥ. μετ. » Θανατόω. tuer, ἴδε καὶ Σκοτόνω.

Θάνατος. » Θάνατος, τὸ χρεὼν, ἀποβίωσις, ἀπαλλαγὴ (τοῦ βίου, τοῦ ζῆν, τῶν ἐνθένδε), καταστροφὴ, ἡ εἱμαρμένη πορεία (καὶ πολλὰ ἄλλα μεταφορικῶς καὶ περιφραστικῶς). mort, θ. décès, trépas.

Θαῤῥετὰ, ἐπ. » Θαῤῥούντως, θαῤῥαλέως καὶ θαρσαλέως, εὐθαρσῶς, τεθαῤῥηκότως, εὐτόλμως, πεποιθότως, θαῤῥῶν(-οῦσα, οῦντες, κτλ.). courageusement, hardiment, ἴδε καὶ Ἄφοβα. ||. πολλὰ θαῤῥετὰ, ἐπ. » Κατατεθαῤῥηκότως.

Θαῤῥετὸς, ἡ, όν. » Θαῤῥαλέος καὶ Θαρσαλέος, θαῤῥῶν(-ρσῶν), εὐθαρσὴς, εὔτολμος, θαῤῥητικός. hardi, confiant, assuré, courageux. ||. εἶμαι θαῤῥετός. » Θαῤῥέω καὶ Θαρσέω, εὐθαρσέω, θαῤῥαλέως ἔχω. être plein de confiance (d'assurance), avoir bon courage.

Θάῤῥος (τὸ). » Θάῤῥος καὶ Θάρσος (τὸ), εὐτολμία, θαῤῥαλεότης, τὸ θαῤῥοῦν (θαρσοῦν, εὐθαρσὲς, κτλ.), ἀφοβία. §. πίστις, πεποίθησις, τὸ πεποιθός. courage, assurance, confiance, ἴδε καὶ Καρδιά. ||. ἔχω θάῤῥος, ἴδε Θαῤῥετός. ||. 'παίρνω θάῤῥος, ἴδε Ἐγκαρδιόνω καὶ Ξεθαῤῥεύω. ||. ἔχω τὸ θάῤῥος (καὶ καταχρ. τὰ θάῤῥη) μου εἰς τὸν θεὸν (εἰς τὸν φίλον μου κτλ.). ἴδε Ἐλπίζω.

Θαῤῥῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Νομίζω.

Θαῦμα. » Θαῦμα, σημεῖον, θαυματουργία, θαυματούργημα, τέρας (τὸ), τεράστιον, τερατουργία, τερατούργημα. miracle, prodige, merveille, θ.

Θαυμάζομαι (προφ. κοιν. Θαμάζουμαι), ῥ. ἀποθ. ἴδε Ἀπορῶ.

Θαυμαστὰ, ἐπ. » Θαυμασίως, θαυμαστῶς, θαύματος ἀξίως, θαυμαστὸν ὅσον (ἡλίκον), δαιμονίως, ὑπερφυῶς. à merveille, merveilleusement, prodigieusement, à ravir.

Θαυμαστὸς, ἡ, όν. » Θαυμάσιος, θαυμαστὸς, θαύματος ἄξιος, ἐξαίσιος, θαυμαστός τις οἷος, θαυμαστὸς ἡλίκος, ὑπερφυὴς, τεράστιος, δαιμόνιος. admirable, étonnant, prodigieux, merveilleux.

Θάφτω (κυρ. νεκρὸν), ῥ. μετ. » Θάπτω, ἐνταφιάζω, κηδεύω. enterrer, inhumer. §. (χρήματα κτλ.), ἴδε Παραχόνω.

Θάψιμον (νεκροῦ). » Ταφὴ (καὶ πληθ.) Ταφαὶ, ἐνταφιασμὸς, κηδεία. enterrement,

inhumation. §. (χρημάτων, κτλ.), ἴδε Παράχωμα.

Θειὰ (ἡ). » Θεία, τίθη καὶ τίτθη, τιτθὶς, πατραδέλφη ἢ μητραδέλφη (ἴδε Θεῖος). **tante**, θ. ἴδε καὶ §. Κερά.

Θειάφι (ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι τὸ γράφουν Θεάφιον, ὁ δὲ Ἐτυμολόγος Τιάφιον), ὀρ. » Θεῖον. **souffre.**

Θειαφοκέρι. » Ἔναυσμα, θειοῦχον. **allumette**, θ.

Θεϊκὸς, ἡ, όν. » Θεῖος, δαιμόνιος, θεϊκός. **divin.**

Θειός. »Θεῖος, πατράδελφος καὶ (ποιητ.) πατροκασίγνητος (ὁ πρὸς πατρὸς), μητράδελφος καὶ (ποιητ.) μητροκασίγνητος (ὁ πρὸς μητρὸς), πάτρως ἢ μήτρως-ωας. **oncle.** ||. (εἰς τὴν Ἑλλάδα συνειθίζεται ὡς τιμητικὴ προσφώνησις πρὸς ταὶς γεροντισσαις τὸ) Θειά! (ἀνάλογον μὲ τοῦ Ὁμήρ. τὸ) » Ἠθεῖε (Ἰλ. Ζ. 518, Κ. 37, Χ. 229, 239, Ὀδ. Ξ, 147).

Θέλημα » Θέλησις, βούλησις. §. θέλημα, βούλημα. **volonté**, θ. §. Συναίνεσις, συγκατάθεσις. **aveu, consentement, agrément, approbation.** ||. χωρὶς τὸ θέλημα τῶν γονέων 'του. » Ἀκόντων τῶν γεννησαμένων, παρὰ γνώμην τὴν τῶν γονέων, (οὗ ἐναντίον τὸ:) ||. μὲ τὸ θέλημά 'των. »Ἑκόντων (συναινούντων, συναινέσει, κατὰ γνώμην) τῶν γεννησαμένων. §. ἴδε Παραγγελιά.

Θεληματικὸς, ἡ, όν. » Ἑκούσιος, ἑκὼν, ἐθελούσιος, ἐθελοντὴς, αὐτοθελής. **volontaire.**

Θεληματικῶς (τὸ ἐναντίον τοῦ Στανικῶς), ἐπ. »Ἑκουσίως, ἑκοντὶ, ἐθελουσίως, ἐθελοντὶ, ἑκὼν(-οῦσα,-ὸν, -όντες, κτλ.), ἑκὼν (κτλ.) εἶναι, ἑκουσίᾳ γνώμῃ, ἐξ ἑκουσίας, αὐτοθελεὶ, *αὐτοθελήτως. **volontiers, volontairement, de bon gré.**

Θελιὰ, ἴδε Θηλειά.

Θέλω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Βούλομαι, θέλω καὶ ἐθέλω, ἀξιῶ, βουλομένῳ μοι ἐστὶ, ζητέω (» Ζητεῖ εἰδέναι,« Πλάτ.). **vouloir.** ||. θέλω τὸ καλόν 'του (σου), » Φίλα φρονέω αὐτῷ· » Τὸ σὸν σπεύδων ἀγαθόν. »Εὐνοέω αὐτῷ. **je lui veux du bien.** ||. θέλω τὸ κακόν 'του. »Δύσνους εἰμί· »Ἐθελέχθρως ἔχω περὶ αὐτόν. **je lui en veux du mal.** ||. καὶ ὅσους θέλουν τὸ κακόν 'της (τῆς πατρίδος). »Καὶ τοὺς κακῶς αὐτῇ βουλομένους (Διον. Ἁλικαρν.). » ||. ἐσὺ λοιπὸν ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ θέλεις; » Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ (Πλάτ.);« ||. ἤθελα 'νὰ ἦτον τρόπος. »Βουλομένῳ μοι δ' ἂν ἦν, εἴπερ οἷόν τε. ||. κάμε ὅ,τι θέλεις. » Ποίει ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι. ||. ἂν θέλουν αὐτοί. »Ἂν βουλομένοις ᾖ τούτοις. ||. ὁ λαὸς τῶν Πλαταιέων 'δὲν ἤθελε 'ν' ἀποστατήσουν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. »Τῷ γὰρ πλήθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. ||. θέλεις 'δὲν θέλεις, (ἢ) θέλωντας μὴ θέλωντας (φρσ.). (ἀπαράλλακτα τὸ ἔχει ὁ Μ. Ἀντ.) » Ἵνα ὁ παραστὰς, θέλει οὐ θέλει, αἴσθηται (ΙΆ, 15), »Ἑκὼν ἀέκων. **bon gré, mal gré.** ||. χωρὶς 'να θέλω(-λης,-λη, κτλ.), ἴδε Στανικῶς. ||. ἐπειδὴ ὁ ζευγολάτης, ἂν θέλῃ 'να γένῃ τὸ ἀλέτρι 'του καλὸ, 'δὲν πρέπει 'να 'τὸ κάμῃ ἀτός του. » Ὁ γὰρ γεωργὸς, εἴπερ αὐτῷ μέλει κάλλιον εἶναι τὸ ἄροτρον, οὐχ αὐτὸς ποιήσεται δήπου (Πλάτ.).«

§. (ἀντὶ τοῦ Εὐχαριστοῦμαι, Νοστιμεύομαι), τὸ ἀμπέλι θέλει (εὐδοκιμεῖ δηλ. εἰς) τόπον ξερὸν (προσήλιο, κτλ.). »Χαίρει δὲ ἡ ἄμπελος τοῖς λυπροῖς τῶν χωρίων καὶ προσηλίοις. **la vigne se plait aux (demande, aime les) terrains secs (exposés au soleil etc).** ||. τὸ κεγχρὶ θέλει συχνὸν σκάλισμα καὶ ξεχορτάριασμα. »Ἡ κέγχρος σκάλλεσθαι καὶ βοτανίζεσθαι συνεχῶς βούλεται,« Γεωπον. ||. ἡ σουρβηὰ θέλει τόπον ψυχρὸν, νοτερόν. » Ἡ δὲ ὄη τόπον ζητεῖ ψυχρὸν, ἔνικμον (Θεοφρ. Φυτ. Γ'). « ||. τὰ ψάρια θέλουν γλυκὸ 'νερὸ, ἴδε Ἀγαπῶ καὶ Συνηθίζω. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω ἢ Πιστεύω ὡς βέβαιον). θέλουν δὲ ὅτι ἡ Ῥέα, ὅταν ἦτον ἐγγαστρωμένη τὸν Δία, ἦλθεν εἰς αὐτὸ τὸ βουνόν. » Ἐθέλουσι δὲ (οἱ Μεθυδριεῖς), τὴν Ῥέαν, ἡνίκα τὸν Δία εἶχεν ἐν γαστρὶ, εἰς τοῦτο ἀφικέσθαι τὸ ὄρος (Παυσαν. Η, 36)·« » Οἱ δὲ ἐν Κελαιναῖς Φρύγες ἐθέλουσι μὲν τὸν ποταμὸν, ὃς διέξεισιν αὐτοῖς διὰ τῆς πόλεως, ἐκεῖνόν ποτε εἶναι τὸν αὐλητήν· ἐθέλουσι δὲ καὶ εὕρημα εἶναι τοῦ Μαρσύου τὸ Μητρῷον αὔλημα (Παυσαν. Ι, 30). « §. (ἀντὶ τοῦ Χρειάζομαι, μοῦ 'λείπει, κτλ.). τὸ φαγεῖ θέλει κι'-ἄλλο 'λάδι· » Ἡ λαγήνα θέλει ἀκόμα πολὺ 'να γεμίσῃ, κτλ. (Κατ' αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν ἡ λέξις πλησιάζει ὀλίγον εἰς τοῦ Σοφοκλέους τό: » . . . ὁπότε γ' ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἔπι κόρας (Οἰδ. Κολ. 1221).«). ||. πολὺ (ὀλίγον) θέλει ἀκόμη ('νά τὸ τελειώσῃ). » Ἐλλείπει πολλῷ (μακρῷ, βραχὺ, κτλ.). **il lui faut beaucoup**, ἴδε καὶ Χρειάζομαι.

§. (εἰς τὰς ἑπομένας φράσεις ἐπέχει τόπον τοῦ ὑποθετ. ἢ βεβαιωτ. Συνδέσμου, Ἂν). ||. ἂν δὲν ἤθελε σὲ ἀκολουθήσῃ κἀνένα ἐμπόδιον. » Εἰ ἐθέλει τοι μηδὲν ἀντίξοον καταστῆναι (Ἡρόδ.). « ||. ἤθελε 'τὸ κάμει. » Ἐποίησεν ἄν. **il l'aurait fait.** ||. ἤθελεν ἔλθει, » Ἦλθεν ἄν. **il serait arrivé.** ||. 'δὲν

ἤθελά σε ἀφήσῃ. » Οὐκ ἄν σε εἴασα. je ne vous laisserais pas. || .ἂν 'τὸν ἔβλεπες, ἤθελες εἰπεῖ. »Εἴπες ἂν ἰδών. vous diriez en le voyant. || .'δὲν ἤθελες 'τὸν διακρίνῃ, κορήτσι εἶνε ἢ παλληκάρι. » Οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος. §.(εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις ἐπέχει τόπον τοῦ Μέλλοντος· καὶ τοῦ ἰδιωτισμοῦ αὐτοῦ παραδείγματα εὑρίσκομεν καὶ εἰς τοὺς δοκιμωτάτους παλαιοὺς συγγραφεῖς, καθὼς τοῦ Ἰσοκράτους τό: » Ἤδη δ' ἀναγινώσκετε τὴν ἀπολογίαν, βουλομένην περὶ ἐμοῦ δηλῶσαι τὴν ἀλήθειαν« καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους [Σφηκ. 1537] » Εἴπερ οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι, ἴδε καὶ Θά). || . ἀφ' οὗ κατάλαβεν ὅτι 'δὲν θέλει ἠμπορέσει. » Ἐπεὶ ἔγνω οὐκ ἂν δυνησόμενος. ayant senti qu' il ne pourrait pas. || .θέλω κάμει (ἔλθει, 'πάγει κτλ.). »Ποιήσω (»Ἐλεύσομαι, »Πορεύσομαι,κτλ.). je ferai (viendrai, irrai, etc.). §. (μεταφορ.)τί θέλει 'να 'πῇ, (ἢ) τί θὰ 'πῇ τοῦτο (τί σημαίνει δηλ ; τί χρειάζεται ; μὲ ποῖον σκοπὸν γίνεται) ; »Τί βούλεται τοῦτο ; qu'est ce que cela signifie ? || . κανεὶς 'δὲν 'μπορεῖ 'να καταλάβῃ, τί θέλει 'να 'πῇ αὐτὴ ἡ λέξις. » Μηδ' ἂν ἕνα ἀνθρώπων συνεῖναι ὅ,τι ποτὲ βούλεται τὸ ὄνομα, » Πλάτ. || . αὐτὸ θέλει 'να 'πῇ. » Τὸ ἐθέλει λέγειν (Ἡρόδ. Ζ', 162)· » Βούλεται (»Δύναται) δὲ τοῦτο. || . τί θέλουν 'να 'ποῦν αὐτὰ τὰ ζύγια 'που βαστᾷς; »Τί δέ σοι τὰ σταθμία ταῦτα βούλεται(Λουκ.)«; ἴδε καὶ Λέγω. §.(ἀντὶ τοῦ Ζητῶ ὡς ἀντίτιμον), πόσα θέλεις διὰ τοῦτο ; »Πόσου τοῦτο ; combien (que) vous faut-il?

Θεμέλιον. »Βάσις, θεμέλιος,θεμέλιον, θέμεθλον (ποιητ.), κρηπὶς (ἡ). fondement. || . ἀπὸ θεμελιοῦ (φρσ.),ἴδε Ἀποκαινουργῆς καὶ Σχαρί.

Θεμελιόνω, ῥ. μετ.»Καταβάλλομαι (τοὺς θεμελίους), θεμελιόω. fonder. §. ἴδε καὶ Στερεόνω.

Θεο, μόρ. (ἐπιτατικόν, προτιθέμενον διαφόρων λέξεων, καὶ ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Παν ἢ Παμ (καὶ τὰ ἄλλα αὐξητικὰ λεγόμενα μόρια), ἴδε τὰς ἐξ αὐτοῦ συνθέτους λέξεις.

Θεόγυμνος, η, ον.»Πάγγυμνος (Εὐστάθ.), ὑπέρου γυμνότερος (παροιμ.). tout nu, nu comme la main.

Θεοκατάρατος, η, ον. » Ἀλιτήριος, ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ (Συνεσ.), ἐναγής, ἐξάγιστος, θεοστυγής, θεομιτής. scélérat, exécrable.

Θεονήστικος, η, ον, ἴδε Νηστικός.

Θεοποιῶ (κυρ. ἀναγορεύω τινὰ θεὸν, καθὼς οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι τοὺς αὐτοκράτοράς 'των), ῥ. μετ. » Ἀποθεόω, θεοποιέω. diviniser. déifier. §. (μεταφ. δὲ ἀντὶ τοῦ Ἐπαινῶ μὲ ὑπερβολήν). »Μεγαλύνω, ἐκθειάζω, ὑπερεπαινέω. préconiser.

Θεός. »Θεός, τὸ θεῖον, ὁ δαίμων, τὸ δαιμόνιον, ὁ κρείττων. Dieu, la divinité. || . ἂν θέλ' ὁ θεός, (ἢ) πρῶτα ὁ θεὸς (φρσ.). »Ἢν θεὸς διδῷ, ἢν θεὸς εὖ διδῷ (Ξενοφ.), θεοῦ διδόντος, σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς. || . (ἐνίφθηκα: πλὴν)ὁ θεὸς 'να 'τὸ κάμῃ νίψιμον, (φρσ.)! »Ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι,« Θκρ. (ΙΕ,32). || . ὁ θεὸς 'τὸ 'ξεύρει (φρσ.). »Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται(Ὅμ.)· »Κύριος οἶδε(Γράφ.). || . ἔχει ὁ θεὸς (φρσ. ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ ἀνελλιποῦς ἀρχ.) » Ἔχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα (Βατραχομ. 97).« || . 'να 'τὸν εὕρῃ ὁ Θεός, (: μερικαὶ προσθέτουν :) καὶ 'να 'τὸν κρίνῃ (φρσ.καταρ.)! »Εὕροι Θεὸς τὸν ἀλιτρὸν (Θεοκρ. Εἰδ. I, 17) « ! || . ὁ θεὸς 'να βάλῃ τὸ χέρι 'του (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ)»Εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε.» || . θεέ μου (ἐπίκλ. Θαυμ.)! » Ἡράκλεις! Ἄπολλον! bon dieu ! mon dieu ! || . μὰ τὸν Θεὸν (ἐπίρ. ὅρκ.), ἴδε Μά. || . σ' τὸ θεό σου, ἴδε Εἰς.

Θεοσκότεινος, η, ον. » Σκότους ἔμπλεως (ἀνάπλεως). obscur, plongé dans l'obscurité.

Θεότρελλος, η, ον. »Θεομανὴς (Αἰσχύλ. Θηβ.), θεοβλαβής. περιμανής, ἐκμανής, καὶ (περιφραστικῶς)» Οὐ φρένας ἐξείλετο μητίετα Ζεύς· » Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. fou à lier.

Θεοφοβούμενος, η, ον, (κατὰ λέξιν ὁ) » Δεισιδαίμων (: ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο μετέπεσεν εἰς ἄζηλον σημασίαν, μεταχειριζόμεθα τὸ) θεοσεβής. pieux, religieux.

Θεραπεύω, ῥ. μετ. ἴδε Εὐφραίνομαι.

Θεριάγκαθον, πάθ. ἴδε Καλαγκάθι.

Θεριακωμένος, η, ον, ἴδε Θεώρατος.

Θεριεύω, ῥ. ἀμ. »Ὑλομανέω (κυρ. διὰ τὰ φυτά, δένδρα, κτλ. καθὼς καὶ τὸ) ἐξυβρίζω (Θεοφρ.), ἀποθηριόομαι. parvenir à une grosseur enorme (démesurée), devenir prodigieusement grand.

Θερίζω, ῥ. μετ.»Ἀμάομαι, θερίζω. moissonner, faucher.

Θεριό', ἴδε Θηρίον.

Θέρισμα.»Θερισμός,ἄμητος. moisson, f.

Θεριστής. » Θερίζων, ἀμῶν, θεριστής. moissonneur.

Θερμός, ἡ, όν (νερὸν κυρ.), ἴδε Ζεστός. || .θερμὰ (ὀνομάζονται πληθ. τὰ φυσικὰ ζεστὰ λουτρά, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐλέγοντο) »Θέρμαι (Πλούτ.). thermes, des eaux thermales.

Θερμαίνομαι (ἔχω θέρμην ἢ παροξυσμὸν), ῥ. αὐτοπ. » Πυρέσσω(-ττω), πυρεταίνω, καυματίζομαι, ἠπιάλῳ συνέχομαι (παλαιῶ). avoir la fièvre.

Θερμασιὰ. παθ. ἴδε Παροξυσμός.

Θερμασοβότανον, φ. » Κενταύριον (τὸ μικρὸν), κενταυρὶς (πόα). centaurée, θ. ἴδε καὶ Ἀγριομπάρμπαρον.

Θέρμη. » Πυρετὸς, καύσων, καῦμα, θερμασία. fièvre, θ.

Θερμολοίμικον, παθ. » Πυρετὸς λοιμώδης. fièvre pestilentielle.

Θέρος (τὸ, καὶ χυδ. ὁ). » Ἄμητος καὶ Ἀμητὸς, θέρος (τὸ). moisson, θ.

Θέσις (προφ. κοιν. Θέσι', τὸ Τουρκ. ῥάφι. Ἡ λέξις εἶν' Ἑλληνικωτάτη). gradin, tablette, θ.

Θεώρατος (ἀντὶ Θεωρητὸς, θέας ἄξιος, ἢ Ἀθεώρητος: » Ζώων ἀθεωρήτους καὶ παραδόξους φύσεις, » Διόδ. Γ'), η, ον. » Πελώριος, ὑπερφυὴς μεγέθει, ὑπερμεγέθης, ἐξαίσιος, ἀχανὴς, ἀέριος (αἰθέριος) τὸ ὕψος (μῆκος), οὐρανομήκης (ὑπερβολ.). (ποιητ.) ἀϊδνής. énorme, d'une grandeur démesurée, monstrueux, immense.

Θεωρητικὸς, ἡ, όν, ἴδε Φανταχτερός.

Θεωρία. » Ὄψις, ἐπιφάνεια, τὸ φαινόμενον (ἐπιφαινόμενον). apparence, l'extérieur, aspect.

Θηκάρι (προφ. κοιν. Φηκάρι. Ὁ Ἐτυμολ. τὸ γράφει Θηκάρη, καὶ τὸ συνθέτει ἐκ τοῦ Θήκη Ἄρεως). » Κουλεὸς καὶ Κολεὸς, κουλεὸν (τὸ), θήκη. fourreau, gaîne, θ.

Θήκη. » Θήκη (σχηματίζει πολλὰς συνθέτους λέξεις, καθὼς Σαγιττοθήκη, Χουλιαροθήκη κτλ.). étui.

Θηλειὰ (προφ. κοιν. Θελειά. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Θηλέα. » Θήλεα, ἱμάντων τὰ τετρημένα, εἰς ἃ διωθεῖται τὰ ὀξέα, » Ἡσυχ.). » Βρόχος. nœud coulant, corde à nœuds coulants, lacs, lacet, collet (ἰδιαιτ. διὰ λαγοὺς, πουλιὰ, κτλ.).

§. θηλειὰ τοῦ κουμπιοῦ. » *Κομβοδόχη, ganse, θ. oeillet. §. θηλειὰ νῆμα (βαμβάκι, κτλ.), ἴδε Πήχη.

Θηλειάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Πηχυάζω.

Θηλυκόνω (κυρ. κουμπιάζω ταῖς κόπτσαις), ῥ. μετ. » Ἐμπορπάω(-έω,-όω), πορπάω(-άζω), πόρπῃ συμβάλλω (συνάπτω), προσπερονάω. agrafer.

Θηλυκὸς, ιὰ, όν, » Θῆλυς-εος (ὁ)-εια-υ. femelle, θ. feminin-ine.

Θηλύκωμα (κυρ. τὸ κούμπωμα τῆς κόπτσας). » *Ἐμπόρπησις. l'action d'agrafer.

§. (ὁ Τουρκ. ῥεζὲς τῆς θύρας, τοῦ παραθύρου, κτλ.). » Στρόφιγξ-ιγγος (ἡ), σπόνδυλος, συμβολὴ (» Ὑγρὸς μὲν γὰρ ἐστιν ὁ χαλινὸς, ὅταν οἱ ἄξονες εὐρείας καὶ λείας ἔχωσι τὰς συμβολὰς, ὥστε ῥᾳδίως κάμπτεσθαι, « Ξενφ.), σύμβλημα (Γραφ.). gond. (Ἰδιαιτέρως δὲ τὸ μὲν θηλυκὸν μέρος του ὀνομάζεται) » Στρόφιγξ, γομφωτὴρ καὶ ὀλμίσκος. montaise, θ. (τὸ δὲ ἀρσενικὸν) » Στροφεὺς καὶ γίγλυμος. tenon.

Θηλυκωτῆρι (ἡ ἄλλ. Κόπτσα). » Πόρπη, περόνη, ἀέτη, ὀχεὺς, ἔχμα. agrafe. θ, » *Πορποδόχη (ἰδιαιτ. τὸ θηλυκὸν μέρος τῆς ὅπερ καὶ Κληῒς-ῖδος (» Περόναι . . χρύσειαι, κληῖσιν ἐϋγνάμπτοις ἀραρυῖαι, « Ὁμ. Ὀδ. Σ, 293, 294). porte, θ.

Θημωνιὰ (κυρ. ὁ σωρὸς, ἡ στοῖβα τῶν γεννημάτων καὶ τοῦ ἀχύρου). » Θημὼν (ὁ καὶ ἡ), θημο(μω)νία. tas de bled (d'épis etc.), meule, θ, ἴδε καὶ Στοῖβα.

Θημωνιάζω, ῥ. μετ. » Θημωνοθετέω. entasser, ἴδε καὶ Στοιβάζω.

Θηριακὴ, ἰατρ. » Θηριακὸν (φάρμακον), θηριακὴ ἀντίδοτος, Μιθριδατικόν. thériaque, θ.

Θηρίον. » Θὴρ-ηρὸς (ὁ), θηρίον. bête feroce, θ.

Θησαυρίζω, ῥ. μετ. » Θησαυρίζω, ἀποτίθεμαι. thésauriser.

Θησαυρὸς (ὁ ἄλλ. Βιὸς ἢ Βρεσῆδι). » Θησαυρός. trésor.

Θιάσον (ἀπὸ τοῦ) » Θάσιον (ποτὸν ἢ ῥόφημα, κατὰ τὸν Κορ. Οἱ Βυζαντινοὶ τὸ ὠνόμαζον καὶ μονολεκτ.) » Θασόροφον (» Ῥοφήματα δὲ λαμβανέτωσαν, χυλὸν πτισάνης, καὶ σεμίδαλιν, καὶ θασόροφον, « Θεοφ. Νόνν. Σύνοψ. Ἰατρ. ρλ'), ἀμυγδάλινον. amandé, lait d'amandes, orgeat.

Θλίκη, δ. (ἐκ τοῦ) » Φυλίκη ἢ Φιλύκη, alaterne, ἴδε Μαστιχνά.

Θολόνω, ῥ. μετ. » Θολόω, συνθολέω. troubler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Θολόομαι, συνθολόομαι. se troubler.

Θολὸς (φέρεται ἡ λέξις εἰς τὸν Ἡσύχιον), ἡ, όν. » Θολερός. trouble.

Θολόσταχτη. » Κονία (τέφρας), κονία σταχτὴ, (καὶ ἁπλῶς) σταχτὴ (ὅθεν ἡ κοιν. Στάχτη), ῥύμμα (τὸ). lessive, θ.

Θόλωμα. » Θόλωσις. l'action de troubler.

Θρέμμα (τὸ), (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) εἶνε γέννημα θρέμμα τοῦ δεῖνα τόπου, ἴδε Ἀνάθρεμμα.

Θρεμμένος, η, ον. » Εὐτραφὴς, εὔσαρκος, εὐσαρκῶν. gras, qui a de l'embonpoint.

Θρεπτικὸς, ἡ, όν. » Τρόφιμος, θρεπτι-

κός. nourrissant, nutritif, alimenteux (τεχν.).

Θρεφτάρι (ζῶον θρεμμένον διὰ σφάξιμον). » Σιτευόμενος, σιτευτὸς, τροφίας, βοσκάδιος, βοσκὰς ἀδος (κυρ. ὄρνις). engraissé, animal qu'on engraisse.

Θρεφτὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πληθ. θρεφτὰ, τὰ πρόβατα, 'γίδια, ἀγελάδια, γουρούνια, κτλ.). » Θρέμμα, βοτὸν, βόσκημα. bétail, bestiaux, bêtes à cornes ou à laine, ἴδε καὶ Ζῶον.

Θρέφω, ῥ. μετ. » Τρέφω. nourrir, entretenir. || -θρέφομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Παχαίνω.

Θρέψιμον. » Θρέψις. nutrition, θ.

Θρίσσα, ψ. (κατὰ τὸν Γαζ. ἡ Χαρίγγα, hareng, τῶν Εὐρωπαίων, καὶ ὁ) » Σαπέρδης (τῶν ἀρχ., εἶδος μεγάλης ἀθερίνας, ἡ ὁποία ἐψαρεύετο καὶ ἐπαστόνετο εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν· κυρ. δὲ ὁ Τριχιὸς ἢ Σαρδέλλα τοῦ γλυκοῦ νεροῦ) » Τριχίς, θρίσσα. alose ou aloze, sortel, ἴδε καὶ παραβ. Πλατίτσα καὶ Τριχιός.

Θρονὶ (κυρ. σκαμνὶ μὲ ἀκκουμπιστήρια). » Θῶκος καὶ Θᾶκος, δίφρος, ἀνάκλιντρον, *ἀνακλιντὴρ, ἀνακλιντήριον, κατάκλιτον, κλισμὸς (ποιητ.), σκίμπους. fauteuil, bergère, θ.

Θρονιάζω, ῥ. μετ. » Ἐνθρονίζω, ἐγκαθιδρύω, θρονίζω. installer, introniser.

Θρόνιασμα. » Ἐγκαθίδρυσις, ἐνθρονισμὸς, θρονισμός. intronisation, installation.

Θρόνος. » Θρόνος, θῶκος καὶ θᾶκος, καθέδρα. trône.

Θροφὴ (ἀντὶ) » Τροφὴ, διατροφή. nourriture, θ. subsistance, entretien, ἴδε καὶ Φαγεῖ.

Θρύβω, ῥ. μετ. » Θρύπτω, ἐνθρύπτομαι (Ἱπποκρ.). émier, émietter.

Θρύμμα (τὸ). Θρύμμα. brisure, θ. ||. κάμνω θρύμματα. » Συν(»Δια)θρύπτω, συνθραύω, εἰς λεπτὰ καταθραύω. briser en mille morceaux.

Θρύμπη (προφ. κοιν. Θρούμπη), φ. » Θύμβρα. sariette καὶ sarette, θ. thymbre.

Θυγατέρα. » Θυγάτηρ-ατρός. fille, θ.

Θυμάρι, φ. » Θύμος (ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. [Πλουτ. 283] ὀνομάζει » Θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ Βολβοὺς ἢ Ἀγριοκρόμμυα φασίν«), θύμον. thym.

Θυμιάζω, ῥ. μετ. » Θυμιάω(άζω). encenser.

Θυμιάμα (τό). » Θυμίαμα. encens, ἴδε καὶ Λιβάνι.

Θύμιασμα. » Θυμίασις. encensement.

Θυμιατερὸν, Θυμιατῆρι, Θυμιατὸν. » Θυμιατήριον, θυμιατὴρ -ῆρος (ὁ). encensoir.

Θυμός. » Θυμὸς, ὀργὴ, μῆνις (ποιητ.), τὸ θυμούμενον (Πλούτ.). colère, θ. courroux. §. (μεταφορ. τὸ θύμωμα τῆς πληγῆς κτλ). » Φλεγμονή. inflammation.

Θυμίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Ἐνθυμίζω κτλ.

Θυμόνω, ῥ. μετ. » Ὀργίζω (» Ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις, μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν μήτε ποιῶν, « Ξενοφ. Ἱππ.), παροξύνω, παροργίζω. irriter, mettre en colère, courroucer, allumer la colère de quelqu'un, fâcher, ἴδε καὶ Ἀναγριόνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ὀργίζομαι, θυμόομαι, ὀργῇ χρῶμαι, δι' ὀργῆς γίγνομαι, ἐν ὀργῇ ἔχω, τραχύνομαι, χαλεπαίνω, χαλεπῶς ἔχω πρός. entrer (se mettre) en colère, se fâcher. ||. θυμόνω ὑπερβολικὰ (φοβερά), ἴδε Ἀγανακτῶ. ||. θυμόνω εὔκολα. » Ἐπισφαλῶς (» Ἀκροσφαλῶς) πρὸς ὀργὴν ἔχω. ||. ἐθύμωσε δὲ ἡ γερουσία. » Ἐγεγόνει δὲ τῇ βουλῇ δι' ὀργῆς (Πλούτ. Φάβ.). « §. (μεταφορ.) θύμωσεν (ἢ) εἶνε θυμωμένη ἡ πληγή του, ἴδε Κακοφορμίζω.

Θυμοῦμαι, ῥ. μέσ. ἴδε Ἐνθυμοῦμαι.

Θυμώδης, ισσα, ικον. » Ὀργίλος, ὀξύχολος, ἀκρόχολος, ἐπισφαλῶς ἔχων (ἀκροσφαλὴς) πρὸς ὀργὴν, ὀξύθυμος, θυμοειδὴς, θυμώδης. colère, irrascible.

Θύρα (ἡ Ἰταλ. Πόρτα). » Θύρα (τοῦ σπιτιοῦ κτλ.), πύλη (τοῦ κάστρου, τοῦ ναοῦ κτλ.), πυλὼν-ῶνος (ὁ). porte, θ. ||. ἡ θύρα τῆς αὐλῆς, ἴδε Αὐλόπορτα.

Θυρίδα. » *Σηκὸς, *κόγχη. niche,

Θυρόφυλλον (τὸ Τουρκ. Κανάτι τῆς πόρτας). » Θύρα, θύρωμα, κλεισιὰς (Πλουτ. Ποπλικ.) battant, vantail.

Θυσία. » Θυσία, σφαγιασμὸς, ὁλοκαύτωσις, ὁλοκαύτωμα, ὁλοκάρπωσις (Γρφ.). sacrifice, immolation.

Θυσιάζω, ῥ. μετ. » Θύω, θύομαι, σφαγιάζομαι, ἱερεύω, ὁλοκαυτόω. sacrifier, immoler.

Θῶρι (τὸ). » Θέα, ἄποψις. vue, θ. coup d'œil.

Θωριά. » Χρόα καὶ (Ἀττ.) Χροιὰ, χρῶμα. couleur, θ.

Θωριάζω (βάλλω ταῖς θωριαῖς καθὼς πρέπει), ῥ. μετ. » Χρωματίζω. colorier, disposer les couleurs (afin de les faire ressortir par le contraste).

Θωριακὸς (κυρ. ὁ ἔχων θωριὰν ἀνοικτὴν), ἡ, όν. » Βαπτὸς, ἀνθινὸς, ἀνθοβαφής. de couleur.

Θώριασμα. » Χρῶσις, χρωματισμός. coloris, colorisation, l'action de colorier.

Θωρῶ ('μμάτια 'που 'δὲν θωρεῦνται, γρήγορα λησμονοῦνται [παροιμ.], κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) » Θεωρῶ, ῥ. μετ. ἴδε Βλέπω. ||. ὅποιος πεινᾷ, ψωμιὰ θωρεῖ (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τοῦ Θεοκρ. τὸ) » Ἐν ὕπνοις πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται (Εἰδ. ΚΛ. 45).«

I.

Ι, ι, τὸ ἔννατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ε· » Ἀφορισμὸς -ἀφορεσμὸς, περιχύνω-περεχύνω, σινδόνι-σενδόνι, Πίπτω-πέφτω κτλ. §. ἐκθλίβεται. » Περιπατῶ-περπατῶ, πράτρια-πλάτρα, σημερινὸς-σημερνὸς, σιαγὼν-σαγῶνι, σίαλος-σάλιον, σιώπα-σώπα (καθὼς καὶ ὁ Πίνδαρος [Ἰσθμ. Ι, 88] εἶπε· Πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω φέρει), ψίαθος-ψάθα, κτλ. §. Ἐπεντίθεται· » Κινοῦμαι-κουνιοῦμαι, λαμβάνω-λαβαίνω, προφθάνω-προφταίνω, πωλεῖται-πουλιέται, κτλ. ἴδε καὶ Ε.

Ἰαίνω, Μ. ἰάνω (θὰ), ῥ. μτβτ. » Ἰάομαι. guerir, ἴδε καὶ παρβλ. Ὑγιαίνω.

Ἰάρι (τὸ ἀλλ. Ἰῶμα, ἡ πράσινη σκουριὰ τοῦ χαλκώματος, χρήσιμος εἰς τοὺς βαφεῖς καὶ ἄλλας τέχνας, προφ. κοιν. Γιάρι). » Ἰὸς (» Ἄνθος) χαλκοῦ. verdet, vert-de-gris.

Ἰασουμόλαδον, ἰατρ. » Ἰάσμινον (μύρον ἢ ἔλαιον), ἰασμέλαιον. pommade de jasmin.

Ἰασουμὶ (προφ. κοιν. Γιασεμὶ), ἄνθ. » Ἰάσμη καὶ Ἰάσμινον (ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Σαμὶν, σημαίνοντος Εὐωδίαν), φιλάδελφος (Ἀθην.). jasmin.

Ἰάτραινα. » Ἰατρὸς (» Ἰστέον ὅτι οὐ μόνον κατὰ γένος ἀρσενικὸν ἰατρὸς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς. Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, « Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 514), ἰάτρια (Ἀλεξ), ἰατρὶς, ἰάτραινα (Πανδέκτ.), ἀκεστρὶς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) ἀκεστορὶς, ἀκέστρια. femme qui professe (exerce) la medecine. sage-femme.

Ἰατρειά. » Ἰατρεία, θεραπεία. guerison, θ. ||. εἶνε ('δὲν εἶνε) διὰ ἰατρειάν. » Ἰάσιμον (» Θεραπεύσιμον) τὸ νόσημα· ἀνιάτως ἔχει, οὐκ ἰάσιμον. il ne peut pas guerir, il est incurrable.

Ἰάτρεμμα, ἴδε Ἰατρειά.

Ἰατρεύω, ῥ. μετ. » Ἰάομαι, θεραπεύω, ὑγιάζω, ὑγιῆ καθίστημι (ποιέω), ἀκέομαι. guerir. ||. ἰατρεύομαι, ῥ. μεσ. » Θεραπεύομαι, ὑγιάζομαι, ἀπαλλάσσω(-ττω). guerir, se guerir, recouvrir la santé. ||. τὰ μέτρια σώματα, καὶ συχνὰ ἀῤῥωστοῦν, καὶ ὀγλίγωρα ἰατρεύονται. » Τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον (Ἀριστοτ.).«

Ἰατρικὴ (τέχνη). » Ἰατρική. medecine, θ.

Ἰατρικόν. » Φάρμακον, ἴαμα, δύναμις (ἰατρικὴ), ἄκος (τὸ). remède. médicament, ἴδε καὶ Βοτάνι. ||. ἰατρικὰ διὰ τὰ 'μμάτια. » Δυνάμεις ὀφθαλμικαί. ||. 'παίρνω ἰατρικά. » Φαρμακεύομαι, φαρμακοποτέω. ||. χρειάζεται 'να 'πάρῃ ἰατρικά. » Δεόμενον φαρμακείας. ||. δίδω ἰατρικόν. » Φαρμακεύω. ||. φθυάνω ἰατρικόν » Τέμνω φάρμακον, φαρμακοποιέω(-ομαι). §. ἰατρικὸν (ἰδιαιτ. τὸ καθαρτικὸν), ἴδε Καθάρσιον.

Ἰατρὸς (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Γιατρός). » Ἰατρὸς, ἀκέστωρ (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἰατὴρ καὶ ἰητὴρ, θεραπευτὴς(τὴρ), ὑγιάζων, Ἀσκληπιάδης. medecin. ||. καθὼς λέν οἱ γιατροί. » Καθὰ φασὶν Ἀσκληπιαδῶν (ἰατρῶν) παῖδες, (περιφρ.). au dire de la faculté.

Ἰατροσόφι. » Ἰατρικὴ (βίβλος, πραγματεία, σύνταξις), νάρθηξ καὶ ναρθήκιον. traité de medecine, dispensaire.

Ἰατροσύνη, ἴδε Ἰατρική.

Ἰοῦ, ἐπιφών. (σημ. ἀπορίαν, λύπην, χαρὰν, κτλ.)! » Ἰοὺ, αἰβοῖ! hélas! ἴδε καὶ Ἀλήμωνω.

Ἰδέα. » Γνῶσις, γνώμη, δόξα, δόκησις, ὑπόληψις, διάληψις, ἰδέα, ἔννοια. pensée, notion, connaissance, idée, ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Εἴδησις.

Ἰδεάζω, ῥ. μετ. ἴδε Εἰδοποιῶ.

Ἴδιος (πάντοτε ἐνάρθρως), α, ον. » Ὁ αὐτὸς, (σπν. καὶ μτγν.) ὁ ἴδιος (» Πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον, « Πρ. Ἀπος. Κεφ...). le même. ||. ἐγὼ (ἐσὺ, ἐκεῖνος, ἐκείνη, κτλ.) ὁ ἴδιος. » Αὐτὸς ἐγὼ (σὺ, ἐκεῖνος, κτλ.). moi (toi, lui, elle, etc.) même. ||. τὴν ἴδια' 'μέρα'. » Αὐθημερόν. au jour même. ||. φθάνω τὴν ἴδια' 'μέρα'. » Ἀπαυθημερίζω (» Ἀπαυθημερίσαι ἐκ Πίσης εἰς Αἴγιναν, « Αἰλιαν.), αὐθημερίζω (Πολυδ.). ||. τὴν ἴδιαν ὥραν. » Αὐθωρὶ(-ρεὶ) καὶ Αὐθωρόν. ||. εἰς τὸν ἴδιον καιρόν. » Ἐνταυτῷ· » Ἐν τῷ αὐτῷ τῷδε (Θκ.). ||. ὅταν ἔγραφα δι' αὐτὴν τὴν ἴδιαν ὑπόθεσιν. » Ὅτ' ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην (Ἰσοκρ.). ||. μὲ αὐταῖς ταῖς ἴδιαις λέξαις. » Αὐταῖς λέξεσιν, ἐπὶ λέξεως, αὐτολεξεί. en ces propres termes. ||. τὸ ἴδιο', ἐπ. ἴδε Παρομοίως. ||. τὸ ἴδιο' κάμνει, (ἢ) εἶνε ὅλο' τὸ ἴδιο' » Οὐδὲν διαφέ-

ρει· » Σὺ δ' αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις, ὅμοιον (Αἰσχύλ. Ἀγ. 1403)·« »Ἐπίσης ἔχει (Ἡρόδ. Ζ', 50)· »Ἐν ὁμοίῳ ποιοῦμαι. c'est égal, c'est la même chose, il est indifférent. ||. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ ἡ γεν. τῆς πρωτοτ. ἀντ. συνεφέλκουσα πάντοτε καὶ οὐσιαστικόν. Προσθήκη ἀρχαιοτάτη: διότι καὶ ὁ Εὐριπίδης εἶπεν· »Ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα,« καὶ ὁ Ἀριστοφάνης· » Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου βίον«): μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ 'μμάτια 'τὸ εἶδα, καὶ μὲ τὰ ἴδιά μου αὐτιὰ 'τὸ ἄκουσα. » Αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος ἐγενόμην τοῦ πράγματος· » Αὐταῖς ὄψεσι καὶ ἀκοαῖς ἔγνων. de mes propres yeux. ||. μὲ τὸ ἴδιό μου τὸ χέρι. » Αὐτοχειρὶ, αὐτοχειρίᾳ. §.(ἐνίοτε ἐκφέρεται καὶ ἀνάρθρως, τότε ὅμως ἀλλάζει τὴν σημασίαν), ἴδιος πατέρας εἶνε (ἀπαραλλάκτως δηλ. ὅμοιος μὲ τὸν πατέρα 'του). » Πατὴρ αὐτόχρημα· πατρώζων ἄντικρυς. ||. ἴδιος Ἡρακλῆς. » Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς (παροιμ.), « ἴδε καὶ Ὅμοιος.

Ἱδρόνω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἱδρόω, ἐφιδρόω (κυρ. ἐπὶ μετρίου καὶ ἐλαφροῦ ἱδρῶτος). suer, transpirer. ||.κάμνω (ἄῤῥωστον κυρ.) 'να ἱδρώσῃ. » Ἱδρῶτα μηχανάομαι, ἱδρωτοποιέω. faire suer, faciliter la transpiration. §. (τροπ.): ὅτι ἄρχισαν 'να ἱδρώνουν τὰ γένειά 'του. » Ἄρτι τὸν ἴουλον ἐπανθοῦντα ἔχων· Πρῶτον ὑπηνήτης. n'ayant encore que le poil folet, à peine ses joues commencaient à se couvrir du poil folet.

Ἵδρωμα. » Ἵδρωσις, ἐφίδρωσις (κυρ. τὸ μέτριον), ἐξίδρωσις (» Μετὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυχόμεθα μᾶλλον, « Πλούτ. π. τ. πρώτου ψυχροῦ), διαφόρησις. transpiration.

Ἵδρως (ὁ). » Ἱδρὼς-ῶτος (ὁ). sueur, θ.

Ἱδρωτῆρι (προφ. χυδ. 'Δρωτσῆλι). »Ψύδραξ, ψυδράκιον, ἱδρῶον (Ἱπποκρ.). échaboulure, θ.

Ἱδρωτικὸν(ἰατρικόν). »Ἱδρωτοποιὸν(»Διαφορητικὸν, »Ἱδρωτήριον) φάρμακον. sudorifique, sudorifère.

Ἱερακάρης (ὁ ἐπιστάτης τῶν ἱερακιῶν τοῦ κυνηγιοῦ). » Ἱερακονόμος, *ἱερακοτρόφος. fauconnier.

Ἱεράκι (προφ. κοιν., καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Γιεράκι). π. » Ἱέραξ-ακος (εἶνε ἄπειρα εἴδη). faucon (τὸ Τουρκ. δογάν). milan, ἴδε καὶ 'Ξυφτέρι.

Ἱερακίνι (τὸ Τουρκ. τσαϊλάκι). » Τριόρχης (;). tiercelet (?).

Ἱερακομύτης (ὁ καμπουρομύτης), ισσα, ικον. » Γρυπὸς (» Ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, δίκην ἱέρακος,« Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ΙΑ, 33), ἐπίγρυπος. qui a le nez aquilin.

Ἱερὸν (κατ' ἐξοχὴν τὸ ἅγιον βῆμα). »Ἄδυτον, μέγαρον, ἁγιαστήριον, θυσιαστήριον, ἀνάκτορον καὶ (πληθ.) τὰ ἀνάκτορα (»Ἐπιβαίνειν τῶν ἀνακτόρων ἐκώλυσε,« Θεοδώρ. Ἐκκλ. Ἱστορ.). sanctuaire.

Ἴλιος (προφ. καὶ Γίλιος), (εἰδ. μικροῦ 'ψαριοῦ μὲ ἀνθηρὰ χρώματα). »Ἰουλὶς,(παρβλ. Ἥλιος).

Ἰξιὰ, φ. (φαρμακ.). » Ἰξία, χαμαιλέων (ὁ λευκός). carline (sans tige), espèce de plante, ἴδε καὶ Κουτλουτζὲς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἰξὸς, φ. καὶ κ. » Ἰξός. glu, θ. §.(συνεκδ. ἡ βέργα ἡ ἀλειμμένη μὲ ἰξὸν, μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουν πουλιὰ), ἴδε 'Ξόβεργα.

Ἴσια, ἐπ. » Εὐθύ. directement, tout droit. ||. ἴσια 'σ τὴν πόλιν. »Εὐθὺ τῆς πόλεως. §. » Ἰσοστάδην, ἰθυτενῶς. droit, droitement, ἴδε καὶ Ὀρθά. §. » Ὁμοίως, ἴσα καὶ ἴσα, ἴσον καὶ ἴσον, ἐξ ἴσου, ἐξίσης, ὁμαλῶς. également. ||. ἴσια μὲ τὰ χείλια. » Ἰσοχειλής, ἰσόχειλος. ||. ποτῆρι μὲ κρασὶ, γεμάτον ἴσια μὲ τὰ χείλια. » Ἐπιστεφές. ||. ἴσια μὲ τὸ νερόν. » Ἀλιτενής. au niveau de l'eau. ||..μεγάλο' ἴσια μ' ἕνα φουντοῦκι. » Ὅσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος. ||. ἴσια μὲ κεχρί. » Κεγχριαῖον μεγέθει. ||. καὶ ἄλλοι (χουρμάδες) μικροὶ ἴσια μὲ ῥεβίθια. » Ἄλλους δὲ μικροὺς, ἡλίκους ἐρεβίνθους (Θεοφ. Φυτ. Β').« ||. εἶνε ἴσια μ' ἕνα λεοντάρι. » Εἶναι δὲ μέγεθος ἡλίκον λέοντα. ||. 'τ' ἀγαπῶ ἴσια μὲ τὰ παιδιά μου. » Ἴσα καὶ τοὺς υἱέας φιλῶ. §. ἴσια-ἴσια (φρσ.). »Μάλιστα, ἀκριβῶς, ἐπ' ἀκριβές. précisement, tout juste, justement. ||. ἴσια-ἴσια σ' τὴν ὥραν. » Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. a point nommé, éxactement, au juste. ||.ἴσια-ἴσια ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε 'κτύπησες, (παροιμ.), ἴδε Ἐπιτυχαίνω. ||. ἤλθαμεν ἴσια-ἴσια. » Ἐς ἀντίπαλα καθεστήκαμεν. ||. εἴμεθα ἴσια-ἴσια καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν δύναμιν. » Ἀντίπαλοι δυνάμει καὶ πλήθει ὄντες.

Ἰσιάδα (μεταφορ.). »Τὸ ἴσον (δίκαιον), ἰσότης, εὐθύτης, ὁμαλότης. droiture, θ. égalité.

Ἰσιάζω, ῥ.μετ. »Εὐθύνω, κατ(δι-,ἀπ)ευθύνω. διορθόω(-ομαι), ἰσάζω(-όω), ἐξισόω (-άζω), ἀπισόω. dresser, redresser. §. »Ὁμαλύνω, ὁμαλίζω, ἐξομαλίζω, λε(λει)αίνω. égaler, unir, aplanir, niveler, égaliser, mettre de niveau, ajuster, ἴδε καὶ §. Συγυρίζω. ||. ἰσιάζω δρόμον, ἴδε Λιςρόνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀπευθύνομαι, δι-

ευθύνομαι, κτλ. se dresser, etc. ||. ἀφ'οὗ ἔσαξεν ὁ καιρός. » Κατάστασιν λαβόντος τοῦ περιέχοντος, «(..). le temps s'étant établi.

Ἴσ ασμα. » Ἐξίσωσις, ἐξισασμὸς, ὁμαλισμός. nivellement, aplanissement.

Ἴσιος (ἀπαράλλακτα 'τὸ γράφει καὶ ὁ Ἡσύχιος), α, ον. » Εὐθὺς, ἰθυτενής. droit, direct. §. » Ἰσομεγέθης, ἰσόμετρος, ἴσος καὶ ἴσος. égal. §. » Ὁμαλὸς, λεῖος, ἰσόπεδος. uni, plat, égal, de niveau, au niveau. ||. ἐστοχάσθηκα λοιπὸν 'ν' ἀφήσω τὸν ἴσιον δρόμον, καὶ 'να 'τοὺς ἀντικρύσω. » Ἐδόκει οὖν μοι, ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἀπαντᾷν αὐτοῖς (Πλάτ. Ἀξιοχ.).« ||. ἴσιον δένδρον. » Ὀρθοφυές.

Ἴσιωμα. » Ὁμαλὸς (» Ὕπτιος, » Ἀναπεπταμένος, » Ἐπίπεδος) χῶρος, ἱππάσιμον χωρίον. terrain plat et uni.

Ἴσκα, ἴδε Ἵσκα.

Ἰσκιάζω, ῥ. μτβτ. » Σκιάζω. ombrager.

Ἴσκιασμα. » Σκιασμός. l'action d'ombrager.

Ἴσκιος. » Σκιά. ombre, θ. ombrage (τοῦ δένδρου). ||. κάμνω ἴσκιον. » Σκιάζω. ombrager. ||. πολεμῶ μὲ τὸν ἴσκιο' μου, ἴδε Πολεμῶ. ||. φοβᾶται τὸν ἴσκιο' 'του, (φρσ., ἐκ τῆς ὁποίας κατήντησε τὸ Σκιάζω 'να σημαίνῃ τὸ Φοβίζω). » Δεδιὼς τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν (Πλάτ. Φαιδ.), ψοφοδεής. il a peur de son ombre. §. (μεταφορ. τὰ θέλγητρα.), ἴδε Χάρις.

Ἴσκιωμα. » Σκίασμα, σκιερὸς (σύσκιος, παλίνσκιος, κατάσκιος) χῶρος. lieu couvert (bien ombragé), ombrage.

Ἴσον. » Ἀντίγραφον, ἀντίτυπον (Συνεσ.). copie, θ. relevé.

Ἰστορία. » Ἱστορία. histoire, θ. §. » Διήγησις, διήγημα. recit, relation, narration, narré. §. (εἰς τοὺς ἁπλοὺς εἶνε συνώνυμον τοῦ Ζωγραφιὰ), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἴσως, ἐπ. (διστακτ.). » Τυχὸν, ἴσως, τάχα (» Τάχ' οὖν εἴποις ἄν,« Ξεν.). peut-être. ||. ἴσως σε καταπείσω. » Εἴπως σε πείσαιμι.

Ἰτηὰ, δ. » Ἰτέα, αἴγειρος (ἡ μέλαινα). saule.

K.

Κ, κ, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Γ· » Ἐκβαίνω-ἐβγαίνω, κλυστὴρ-γλυστῆρι, κυρτὸς-γυρτὸς, κωβίδιον-γουβίδι, κτλ. ||. εἰς ΤΣ· » Κίχλα-τσίχλα, κύκνος-τσυκνιᾶς, κτλ. ||. εἰς Χ· » Κτένι-χτένι, κτίζω-χτίζω, ὀκτὼ-ὀχτὼ, κτλ. ||. ἐκθλίβεται, καθώς: ἄκμων-ἀμόνι.

Καβάλα. » Ἱππασία, ἱππεία, ἱππική, τὸ ἱππεύειν. équitation. ||. ἡ καβάλα ὠφελεῖ τοὺς ὑποχονδριακούς. » Ἱππασία ποιεῖ πρὸς μελαγχολῶντας. §. καβάλα, ἐπ. » Ἐφ' ἵππου, ἔφιππος, ἔποχος. à cheval, ἴδε καὶ Καβαλικευτά.

Καβαλάρης (συνήθης ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων). » Ἀνα(» Ἐπι)βάτης. §. ἔποχος, ἔφιππος. §. ἱππότης, ἱππεύς. cavalier. ||. θὰ 'τοὺς κάμῃς καλλητέρους καβαλάριδες, ἴδε Καβαλικεύω. §. (μτνμ. τὸ σανιδάκι τῆς λύρας κτλ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκκουμβοῦν αἱ χορδαί). » Μαγὰς (» Ἡ τῆς κιθάρας καβάλη, » Σουΐδ.). le chevalet.

Καβαλαρία. » Ἵππος (ἡ), ἱππεῖς, ἱππικόν. cavalerie, θ.

Καβαλαριὰ (εἶδος χόρτου, ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι εἶνε ὁ) » Λωτὸς (τοῦ Ὁμήρου) καὶ μελίλωτον ἢ μελίλωτος (ἕνα εἶδός 'του). sainfoin, ἴδε καὶ παράβ. Τριφύλλι.

Καβαλίκευμα (προφ. κοιν. Καβαλίκεμμα). ἴδε Καβάλα.

Καβαλικευτὰ, ἐπ. » Περιβάδην, ἱππαστὶ, διασκελιστί. à califourchon.

Καβαλικεύω (συνήθης ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀναβαίνω (τὸν ἵππον), ἀναβάλλομαι (Ξενοφ.), ἐποχέομαι. monter à (enfourcher un) cheval. ||. θὰ 'τοὺς μάθῃς 'να καβαλικεύουν καλλήτερα. » Ἀναβατικωτέρους ἐπὶ τοὺς ἵππους ποιήσεις (Ξενοφ.). ||. καβαλικεύω χωρὶς σέλαν. » Ἐπὶ ψιλοῦ καθίζειν· » Ψιλὸν ἐπιβαίνειν τὸν ἵππον. monter un cheval à poil (à nu, à cru). ||. καβαλικεμμένος εἰς ἕνα καλάμι, ὡσὰν εἰς ἄλογον. » Κάλαμον περιβεβηκὼς, ὥσπερ ἵππον. §. τὸ ἀρσενικὸν ζῶον καβαλικεύει τὸ θηλυκὸν, ἴδε Βατεύω. §. (μεταφορ.). διότι, ἂν ἀφήσῃ 'λιγάκι τὸ βαρὺ (τὸ ὕφος 'του), ὅλοι θὰ τὸν καβαλικεύσουν. » Ὡς, εἰ καὶ μικρὸν ὑφίῃ τοῦ φρονήματος, ἐπιβησομένων ἁπάντων (, ἐντρυφηθῆναι ἂν αὐτὸν ὑφ' ἁπάντων, ἐντρυφηθησόμενον ὑφ' ἁπάντων). ||. καὶ ἄφινε τοὺς κόλακας 'να 'τὸν καβαλικεύουν. » Καὶ τοῖς κόλαξιν ἀνεικῶς ἑαυτὸν ἱππάσιμον.

Καβαλῖνα (ἡ κοπριὰ τοῦ ἀλόγου κτλ. καθ᾽ ἣν καὶ ὁ Κοπρώνυμος Καβαλῖνος ἔσκωπται. Ὁ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Α, 155] παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Καταβαλεῖν καὶ συγκοπῇ Καββαλεῖν).

Κάβουρας (κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων ἐκ τοῦ) » Πάγουρος ἢ (κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ὀδυσ. Λ, 49., ἐκ τοῦ Κάμμορος, γένος καρίδων, ὑπὸ Ῥωμαίων οὕτω καλούμενον«) ὀςρακόδ. (ὁ ἄλλ. Τσαγανός). »Καρκῖνος (σώζεται ἡ λέξις παρεφθαρμένη, ἴδε Καρτσιμός). cancre, crabe.

Καβούρια (τὰ), τὰ ξηρὰ σῦκα, (ἐκ τοῦ) » Καπύρια.

Καβουρομάννα, ὀστρ. ἴδε Παγουρομάννα.

Κάγκελον. »Κιγκλὶς (ἡ), δρύφακτον καὶ δρύφακτος (ἡ). barre, θ. treillis, balustre, balustrade, barreau καὶ grille (τοῦ παραθυρίου), θ. barrière (ὅταν ἦνε πολλὰ κατὰ σειρὰν συνεχόμενα), θ.

Καγκραίνα, παθ. » Γάγγραινα, σφάκελος, σφακελισμός. gangrène (τοῦ κρέατος), θ. carie (τῶν κοκκάλων), θ.

Καγκραινιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Γαγγραινόομαι, σφακελίζω. gangréner, avoir la gangrène (διὰ τὸ κρέας), se carier (διὰ τὰ κόκκαλα).

Καγκραίνιασμα (τὸ). » Γαγγραίνωσις. dégénération en gangrène.

Κάδδη, ἀγγ. (τὸ ἄλλ. Καρδάρι, ὅπου κτυποῦν τὸ γάλα, ἵνα 'βγάλουν τὸ βούτυρον), ἴδε Τάλαρος.

Κάδδας, ἀγγ. »Κάδδος καὶ Κάδος. caque, θ. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα, τὸ τέταρτον τοῦ Κουβελιοῦ. Εἰς τὰς Ἡρακλ. ἐπιγρ. ἀναφέρεται ἕνας) » Μέδιμνος κάδδιχος (ὁ ὁποῖος ἐχωροῦσε τέσσαρας χοίνικας). le quart du sétier.

Καθαιρίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Καθαρίζω, κτλ.

Καθαρὰ, ἐπ. ἴδε Παστρικά. ||. ὁμιλῶ καθαρά. » Εὐκρινῶς (»Εὐσήμως, »Τρανῶς, »Ἐναργῶς, »Σαφῶς, »Στρογγύλῳ τῷ ςόματι) φθέγγομαι. parler distinctement (nettement, clair, clairement). ||. 'δὲν ὁμιλεῖ καθαρά. » Οὐ διαρθρεῖ τὰ λεγόμενα· » Ἀδιάρθρωτα(»Ἄσημα)φθέγγεται. il n' articule pas bien, il ne prononce pas distinctement, il a la prononciation gênée. ||. βλέπω καθαρά. »Ὀξὺ(»Τηλαυγῶς)ὁράω(βλέπω), ὀξυδερκέω. avoir la vue perçante (subtile).

Καθαρίζω (προφ. κοιν. Καθαιρίζω, καὶ λέγεται μόνον διὰ τὸ καθάρισμα τῶν γεννημάτων καὶ τῶν λαχάνων, τὸ ξεφλούδισμα τῶν 'πωρικῶν κλπ., καὶ τὸ ξελέπισμα τῶν ψαριῶν), ῥ. μετ. » Καθαρίζω. nettoyer· »Διασκυβαλίζω (ἐπὶ γεννημάτων), trier; éplucher (κυρ. χόρτα). »Φλοίζω, τὸν φλοιὸν περιαιρέω (ἐπὶ 'πωρικῶν). peler. » Λεπίζω, ἐκλεπίζω (ἐπὶ 'ψαριῶν). écailler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ||. 'δὲν καθάρισεν ἀκόμα' τὸ κρασὶ, κτλ. »Οὔπω κατέστη (διϋλίσθη). il n' est pas encore rassis.

Καθάριος, α, ον, ἴδε Καθαρός.

Καθάρισμα(προφ. κοιν. Καθαίρισμα, κυρ. τὸ πάστρεμμα τῶν γεννημάτων, τῶν 'πωρικῶν καὶ τῶν 'ψαριῶν). » Διασκυβάλισις. Φλοισμὸς, ἡ τοῦ φλοιοῦ περιαίρεσις. Ἐκλεπισμός. nettoyement, l'action de trier (peler; eplucher; ecailler).

Καθαρὸς (ὁ μὴ λερωμένος), ἡ, όν, ἴδε Παστρικός. §. (συνεκδοχ. ὁ μὴ ἀνακατωμένος, 'μπερδεμένος, κτλ.). καθαρὸν νερόν. »Διειδὲς (»Διαυγὲς) ὕδωρ, eau limpide. ||. καθαρὸν ὑαλί. »Διαφανὴς ὕελος. clair, transparent. ||. καθαρὰ γράμματα, ἴδε Εὐκολοδιάβαστος. ||. καθαρὴ ὁμιλία (φωνή). » Λαμπρά. claire. ||. ἡ φοράδα, ὅταν γένῃ δύω χρόνων, ἔχει μεγαλητέραν καὶ καθαρωτέραν φωνὴν, παρὰ ἕως τότε. »Διετὴς δὲ ἐπειδὰν γένηται ἡ ἵππος, φωνὴν ἀφίησι μείζω καὶ λαμπροτέραν ἢ τέως,« (Ἀρστ.). la jument, à deux ans, a la voix plus pleine et plus claire qu'auparavant. Ἴδε Παστρικός.

Καθάρσιον / Καθαρτικὸν (ἰατρικόν). » Καθαρτήριον (»Καθαρτικὸν [Κεβ. Πιν.], »Κοιλίας ἀγωγὸν) φάρμακον, κυκεὼν (Θεοφρ. Χαρ.), συρμαία. medecine, θ. purgatif, purgation, ἴδε καὶ Σκάρφη. ||. 'παίρνω καθάρσιον. » Καθαρτηρίῳ (φαρμάκῳ) χράομαι, φαρμάσσομαι, συρμαΐζω.

Κάθε πρόθ. (ἡ ὁποία ὅμως κατήντησεν ἀντωνυμία). » Κατὰ, καθ', κατ'. chaque, tout. ||. κάθε ἕνας, (ἢ) καθ' ἕνας (-μία, -ἕνα), ἴδε Καθένας. ||. κάθε 'μέρα. » Καθ' (»Παρ')ἑκάστην (ἡμέραν), καθ' ἡμέραν, (καὶ ἐνάρθρ.) τὸ καθ' ἡμέραν, (καὶ ἀντιστρόφ.) καθ' ἡμέραν ἑκάστην (Θκδ.), ἑκάςης ἡμέρας, ὁσημέραι καὶ ὅσαι ἡμέραι. chaque jour, tous les jours, journellement. ||. κάθε ὥρα' (» Εἰ δέ τις λούοιτο πυκνῶς καὶ κατὰ ὥραν,« Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. 66). »Ὅσαι ὧραι. à toute heure, à tous coups. ||. κάθε μῆνα. » Ὅσοι μῆνες (Δημοσθ. κατὰ Τιμοκρ.)· » Ἑκάστου μηνός. ||. κάθε χρόνον. » Κατ' ἔτος, κατ' ἐνιαυτὸν, ἀνὰ πᾶν ἔτος, ὅσα ἔτη (Ξενοφ. Ἀθην. Πολιτ.), ἑκάστου ἐνιαυτοῦ (ὁ αὐτ. αὐτόθι), τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου. ||. κάθε τρεῖς 'μέραις. » Διὰ τρίτης (Ἀριστοτ.)· » Παρὰ τετάρτην ἡμέραν (Πολύβ.). tous les trois jours. ||. κάθε δυὸ 'μέραις χύνεις τὸ πρῶτον νερόν. » Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέων τὸ πρῶτον ὕδωρ (Διοσκορ.).« ||. κάθε πέντε χρόνους. »Διὰ πέντε ἐτῶν, δι' ἔτους πέμπτου (Ἀριστοτ.), διὰ

πενταετηρίδος, κατὰ πενταετίαν (πενταετηρίδα). tous les cinq ans. ||. καὶ εἰς κάθε δύο μπεντένια ἦταν πύργοι μεγάλοι. » Διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι. ||. μὲ κάθε τρόπον. » Μεθ' ὁτουοῦν τρόπου (Θουκ.).« ||. εἰς κάθε μέρος.» Ἑκασταχοῦ. ||. κάθε λογῆς. » Παντοῖος, παντοδαπὸς, ποικίλος. ||. κάθε φορὰν, ἴδε Φορά.

Καθένας (-μία,-ένα), ἀντων. (ἀόρ.). » Ἕκαστος, πᾶς, πᾶς τις, πᾶς ἕκαστος, αὐτὸς ἕκαστος, εἷς ἕκαστος, τις, αὐτός τις. chacun. ||. καιρὸς 'να 'πῆ καθένας ὅ,τι 'ξεύρει. » Ὥρα λέγειν ὅ,τι τις γιγνώσκει (Ξενοφ. Ἀναβ.).« ||. 'δὲν εἶναι δουλειὰ καθενὸς (ἢ) τοῦ καθενός. » Οὐ παντός.

Καθημερινὸς (προφ. κοιν. Καθημερνὸς), ή, όν. » Ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) καθ' ἡμέραν, ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἐφήμερος, μεθημερινὸς (Δημοσθ.), ἀμφημερινός. journalier. ||. τὸ καθημερινὸν βρέξιμον. » Ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν βρέξις, « Ξεν. ||. τὸ καθημερινὸν (ψωμί). » Τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· » Τὸ καθ' ἡμέραν (»Ἐπιπόνως ἐργαζομένους μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν,« Ἰσοκρ.). (pain) quotidien. §. καθημερινὴ (ἡμέρα, πρὸς διαστολὴν τῆς ἑορτασίμου).» Ἐνεργὸς (ἡμέρα). jour ouvrier (de travail, ouvrable).

Καθημερινῶς, ἐπ. ἴδε Κάθε (εἰς τὸ ||. κάθε 'μέρα).

Καθίζω, ῥ. μετ. »Ἱδρύω, καθιδρύω, καθίζω. asseoir, faire asseoir.

Καθίκι (τὸ ἄλλ. Ἀγγειὸ' καὶ Τσουκάλι). » Δίφρος, σκωραμὶς, λάσανον, θᾶκος καὶ θῶκος (Θεοφρ.), ἕδρα. chaise-percée, θ.

Κάθισμα (τὸ ἄλλ. Καθισιὸν, ἡ πρᾶξις τοῦ καθέζεσθαι). » Καθέδρα (» Καθέδρα δέ τις ἄτυφος καὶ ἀκλινὴς ἐν ὀρθῷ σχήματι,« Πλούτ. π. τ. ἀκούειν), κάθισις. posture, θ. §. (ὁ τόπος ὅπου, ἑπομένως τὸ σκαμνὶ, ἡ καρέγλα, ἡ μπάνκα· τὸ Τουρκ. ὀτουράκι, κτλ.) » Ἕδρα, βάθρον, καθέδρα, θῶκος, κάθισμα, ἕδρανον, ἐφέδρανον. siège, θ. banc. ||. τὸ κάθισμα (ἡ μπάνκα) τῶν καϊκτσίδων. » Ζυγὸν καὶ Ζυγὸς, θράνος (τὸ), σέλμα, ἑδώλιον, κληῒς (ἡ). banc (de rameur).

Καθιστικὸς (νομίζω ὅτι ἡ λέξις παρεφθάρη μᾶλλον ἐκ τοῦ) »Καθεστηκὼς (-κυῖα), ὸς, ή, όν. »Ἑδραῖος, ἐπιδίφριος. sédentaire. ||. ἡ καθιστικὴ ζωή. »Τὸ ἑδραῖον τῆς διαίτης. la vie sédentaire. ||. δουλειὰ καθιστική. »Ἐπιδίφριος ἐργασία,» (Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. Β', 14).

Καθόλου (τὸ ἄλλ. Ὁλότελα, Μὲ τὴν ὁλότη', καὶ Παντελῶς), ἐπ. Οὐδαμῶς ἢ Μηδαμῶς, οὐδόλως ἢ μηδόλως, οὐδοτιοῦν, οὐδοποστιοῦν, οὐδοπωσοῦν, οὐδοποσονοῦν, μηδαμῆ, μηδαμῶς, ἥκιστα, τὸ σύνολον, τοῖς ὅλοις, ὅλως. πάμπαν, τὸ παράπαν, παντάπασι, οὐδὲν ἢ μηδὲν, εἰς τέλος, ἀρχὴν, τὴν ἀρχήν. (εὕρηται δὲ καὶ) καθόλου (»Εἶναι μὲν Κυνικόν σε, κἀνυπόδητον, καὶ ῥιγοῦν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου, » Ἐπιγρ. Λουκιλ. Βιβλ. ΙΑ, 153). point, point (rien) du tout, aucunement, nullement. ||. μήτε 'τὸ καταπιάνονται καθόλου. » Οὐδὲ πειρῶνται ἀρχήν. ||. καὶ ἔλεγαν ὅτι μήτε 'τοὺς παράγγειλαν καθόλου. »Λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχήν.

Κάθουμαι, ῥ. ἀποθ. » Κάθημαι, καθέ(θί)ζομαι. s'asseoir. ||. κάθουμαι εἰς ἄλογον ἢ ἀμάξι. » Ὀχέομαι, ἐποχέομαι, ἐπιβέβηκα. être monté sur. ||. κάθουμαι 'ς τὸ τραπέζι. » Ἀναπίπτω, κατακλίνομαι, κατάκειμαι. se mettre à table. ||. ἔλα κάθησε κοντά μου (εἰς τὸ τραπέζι). »Δεῦρο παρ' ἐμὲ κατάκεισο. ||. κάθουμαι παρακάτω (εἰς τὸ τραπέζι). » Ὑποκατακλίνομαι. ||. κάθουμαι μαζῆ. » Συγκάθημαι, συγκαθέζομαι, συνεδρεύω, συμπαρεδρεύω, συνεδριάζω (Γραφ.). §. (ἀντὶ τοῦ Κατοικῶ). » Διαιτάομαι, τὴν δίαιταν ἔχω, διατρίβω, τὰς διατριβὰς ποιοῦμαι, κάθημαι » Κατήχθημεν εἰς Νηρησσόν· καθίσαντες δὲ ἡμέρας ἐννέα, κτλ. Αἰσχ. Ἐπιστ.). habiter, demeurer, ἴδε καὶ Κατοικῶ. ||. κάθουνταν εἰς τὸ Ἄργος. » Τὴν δίαιταν ἔχων ἐν Ἄργει (Θουκ.).« ||. κ' ἐγὼ μὲν ἐκάθουμουν ἐπάνω (εἰς τὸ ἐπάνω δηλ. μέρος τοῦ 'σπιτιοῦ), ἡ δὲ γυναῖκες κάτω. » Κἀγὼ μὲν ἄνω διῃτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω (Λυσ.).« ||. κτίσ' ἕνα 'σπίτι 'σ τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ κάθησε. » Οἰκοδόμησον σεαυτῷ οἶκον ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ κάθου ἐκεῖ (Γραφ. Βασιλ. Γ').« ||. καὶ κάθησε μαζῆ 'του τρεῖς ἡμέραις, καὶ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν. » Καὶ ἐκάθησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον (Γραφ. Κριτ. ΙΘ'). « §. τί κάθεσαι καὶ λὲς (φρσ., τῆς ὁποίας ἀνάλογον ἐσημείωσεν ὁ Κορ. ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἀλεξ. τό:) »Τοιαῦτα ὀνείδη προξενῶν κάθηται.« (ὅμοιον εἶνε καὶ τοῦ Ὁμήρου τό » Ἧσαι ὀνειδίζων, ἀντὶ τοῦ Διατρίβεις, ἀργεῖς, λέγει ὁ Εὐστάθιος· οὐ γὰρ ἐκάθητο ἀληθῶς ὁ Θερσίτης, ἀλλὰ ἵστατο· μετὰ γοῦν τὴν πληγὴν ταρβήσας καθέζεται, « Ἰλ. Β. » Κάθηνται πάντες οἱ κατὰ τὴν κώμην, προσδεχόμενοι τὸν τῶν κομιζόντων τὰς τροφὰς κατάπλουν, « Διόδ. Σικελ. Γ, 39). §. τὸ σπίτι κάθησε. »Συνέπεσεν ἡ οἰκία. la maison s'affaissa (s'est affaissée). §. τὸ καράβι κάθησε. » Καθίσαι γὰρ τὸ πλοῖον

(Στράβ. Β')· » Ἐκάθισαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ (Πολυβ.). « le vaisseau toucha (s'engrava, ensabla, s'ensabla). §. κάθησε (τὸ ἄλλ. Ἔπεσε) 'σ τὸ στομάχι 'του. » Τὰ ἀπὸ τοῦ οἴνου προσκαθίζοντα τῷ στομάχῳ, καὶ δηγμῶν αἴτια καθιστάμενα (Ἀθήν. Γ'),« ἴδε καὶ Πέφτω. §. καὶ θὰ καθήσῃ (καὶ συγκ. κάτσῃ) βασιλέας, (φρσ.). » Καὶ καθιεῖται βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα (Γραφ.).«

Καθρέπτης (προφ. κοιν. Κατρέφτης). » Κάτοπτρον, ἔσοπτρον (μ' ὅλον ὅτι ὁ Μοσχόπουλος λέγει ὅτι » Κάτοπτρον καὶ Ἔσοπτρον διαφέρουσι. Κάτοπτρον μὲν γὰρ, ὁ λεγόμενος Καθρύπτιος· Ἔσοπτρον δὲ τὸ λεγόμενον Φανάριον). « miroir, glace, θ. ||. βλέπω (κυττάζω) 'ς τὸν καθρέπτην. » Κατοπτρίζομαι, ἐσοπτρίζομαι. se mirer, consulter son miroir

Καθὼς, ἐπ. (Χρον. καὶ Ὁμοιωμ.). » Ὡς, ὥσπερ, καθὰ, καθάπερ, ὃν τρόπον, καθὸ, καθότι, ᾗ, καθὼς, κατὰ (μὲ αἰτ.), ἅμα, τρόπον, ὅσα, ὅσα περ, ἅτε, οἷα (ποιητ.). comme, ainsi que, de même que, à ce que. ||. καθὼς περάσῃς αὐτὴν τὴν θύραν. » Ὡς ἂν παρέλθῃς τὴν πύλην ταύτην. ||. καθὼς δὲ ἔμβουν εἰς τὴν ζωήν. » Ὡς δ' ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον. ||. καθὼς 'τὸ 'πῆρεν, ἐσώπασεν. » Ὡς δ' οὖν ἔλαβεν (» Ἅμα λαβὼν), ἐσίγησε. si tôt (aussitôt, dès) que. ||. καθὼς ἔφεξεν. » Ἅμα φάει· » Ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι (ποιητ.). « ||. καθὼς ἐξημέρωσεν. » Ἅμα ἡμέρᾳ. ||. εὐθὺς λοιπὸν καθὼς 'τὸν εἶδεν ὁ Ἀγάθων, Ὦ, 'τὸν λέγει, εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες (καλῶς ὥρισες). » Εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ, φάναι, εἰς καλὸν ἥκεις. ||. καθὼς εἶδε τὸν αὐθέντην 'του, πέφτει. » Ὡς οὖν τάχιστα τὸν κεκτημένον εἶδε, πίπτει. il tombe à l' aspect de son maître. ||. καθὼς 'τοῦ εἶπαν τὴν εἴδησιν. » Τῆς δ' ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης (Θουκ). « ||. καθὼς ἄκουσ' αὐτὸν τὸν λόγον. » Ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον (Χρυσ.). « ||. καθὼς λέγουν. » Ἧ φασιν. ὡς λόγος, κτλ. ||. καθὼς εἶνε δίκαιον. » Ἧ θέμις. ||. καθὼς 'τὸν παράγγειλεν ὁ Θεμιστοκλῆς. » Κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολάς. ||. καθὼς ὅσοι 'δὲν ἀπέρασάν ποτε τὸ Βασιλοπόταμον. » Ὁμοίως τοῖς μηδέποτε τὸν Εὐρώταν διαβεβηκόσι. ||. θὰ 'τὸ πουλήσω καθὼς εὕρω, (ἢ) καθὼς τύχοι. » Τοῦ εὑρεθέντος πωλεῖν (Ξενοφ.). « suivant que. ||. 'σηκώθηκε-ἀπ' ἐκεῖ, καθὼς ἦτον. » Αὐτόθεν, ὥσπερ εἶχεν, ἀνορούσας. ||. καθὼς ἦτον μὲ τὰ ῥοῦχα. » Αὐτῇ τῇ σκευῇ. ||. καθὼς ἦτον μὲ τὰ σίδερα. » Ὡς εἶχε δεσμῶν.

Καὶ, σύνδ. (πολυσήμαντος, κυρ. δὲ Συμπλεκτικός). » Καὶ, τε, δέ. et, aussi. ||. καὶ αὐτὸ ἔπρεπε 'να 'τὸ κάμῃς, κ' ἐκεῖνο 'να μὴ 'τ' ἀφήσῃς. » Καὶ τοῦτο ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι. ||. τὴν νύκτα εἶνε δύσκολον καὶ τὸ λύσιμον καὶ τὸ σέλλωμα τῶν ἀλόγων. » Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δ' ἐπισάξαι (Ξενοφ.). « ||. ἦτον δὲ πολλὴ σύγχυσις καὶ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον καὶ ἀπὸ τὰ καράβια. » Ἦν δὲ πολὺς μὲν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, πολὺς δ' ἀπὸ τῶν νεῶν ὁ θόρυβος. ||. καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῆς Σικελίας. » Σικελίας τε τὰ πολλά. §. (προσθετικός). τὸ ὁποῖον μάλιστα ἐφυλάττετο ἕως καὶ εἰς τὸν καιρόν 'μας. » Ὃ δὴ καὶ καθ' ἡμᾶς διεσώζετο. ||. 'μᾶς ἐνοχλεῖ καὶ (τὸ) 'να 'τὸν βλέπωμεν. » Βαρύς ἐστιν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος (Γραφ.). » même à voir, il nous est insupportable. ||. καὶ μάλιστα ὅταν 'δὲν ἠξεύρουν. » Ἄλλως τε, ὅταν ἀπορῶσι. ||. καὶ ἂς 'τὸ εἶπε καὶ ὁ Πλάτων. » Εἰ καὶ Πλάτων αὐτὸς ἔφη. malgré Platon. ||. καὶ ἂς εἶναι καὶ ἑορτή. » Οὐδὲν ἐπιστραφεὶς πρὸς τὴν ἑορτήν. malgré la fête. §. (ἀντιθετικός): ἐσὺ ἦσουν γραμματικὸς, κ' ἐγὼ πληρεξούσιος· ἐσὺ ὑποκριτὴς (τοῦ θεάτρου), κ' ἐγὼ θεατής. » Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον· ἐδίδασκες, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. ||. καὶ ἐκείνη κάμνει ὅρκον ὅτι τὸν ἐρχόμενον Μάρτιον θὰ τελειώσῃ τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους)! » Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν (ἔτη) ἐς τὸν ἐσόμενον ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.). « §. (ὑποθετικός). ὅ,τι καὶ ἂν μὲ 'πῇς (ὀρθότερον νομίζω, ἐὰν εἰς αὐτὴν τὴν φράσιν καὶ τὰς ἑπομένας εἰσήγετο, τοὐλάχιστον εἰς τὴν γραφὴν, ἂν ὄχι καὶ εἰς τὴν προφορὰν, τὸ ποιητικὸν Κεν [πρὸ φωνήεντος], Κε [πρὸ συμφώνου], καθὼς 'τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ ἀείμνηστος Θεοτόκης). » Εἴ τι (» Ὅ,τι) κεν εἴπῃς. ||. ὅ,τι καὶ ἂν (κεν) ἔλθοι σ' τὸ στόμα 'τους. » Ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν ἔλθοισι γλῶσσαν. ||. ἑπτὰ, πέντε, ὅσα καὶ ἂν (κεν) ἦνε. » Ἑπτὰ ἢ πέντε, ἢ ὅσα δή. ||. εἰ μὲν ἔλθοι, καλόν· εἰ δὲ καὶ (κε) 'δὲν ἔλθῃ. » Εἰ μὲν ἔλθοι . . . εἰδ' οὔ.

§. (μεταβατικὸς ἐννοίας ἢ ἀπορηματικὸς, μὲ ἔμφασιν, εἰς τὰς ἐρωτηματικὰς ἀποστροφὰς μάλιστα): καὶ πῶς, (ἢ) καὶ τί! ἐσὺ 'τὰ ἔκαμες αὐτά; » Σὺ γὰρ ταῦτ' ἔδρασας; ||. τί λὲς (τοῦ λέγει:); καὶ κτύπησε λοιπὸν ἡ καμπάνα; » Τί λέγεις; ἔφη· ἤδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφηκε (Στράβ. ΙΔ'.); « ||. καὶ πῶς! θαῤῥεῖς ὅτι; » Τί δ' οἴει; ||. καὶ ὕστερα τολμᾷς καὶ 'τοὺς βλέπεις καὶ εἰς τὸ πρόσωπον; » Εἶτα τολμᾷς εἰς τὰ τούτων ὁρᾷν πρόσωπα; et tu oses encore? ||. καὶ τί μὲ τοῦ-

το; »Εἶτα τί τοῦτο (Ἀριστφ. Νεφ. 347); « eh bien! qu'est-ce qui en resulte? ||. καὶ 'δὲν ἠξεύρεις (καὶ ἔπειτα 'δὲν ἠξεύρεις) ὅτι; »Εἶτ' οὐκ οἶσθα ὅτι (Ξενοφ. Ἀπομν.);» § (αἰτιολογικός). μὴ βροντᾷς καὶ θὰ κοιμηθῶ, ἴδε Ἐπειδή. §. (βεβαιωτικὸς καὶ αἰτιολογικός). ἐναντίον σου ἔρχονται αὐτοί:? καὶ ποῖον ἄλλον, λέγει; » Ἐπὶ σὲ οὗτοι. Καὶ τίνα, φησὶν, ἄλλον..; §. (ἑτοιμότητος ἐμφαντικός). ἀκόμη δὲν εἶχεν ἔβγη (μόλις δηλ. εἶχεν ἐβγῇ), καὶ πέφτει τὸ 'σπίτι. » Οὐκ' ἔφθη δὲ ἐξελθὼν, καὶ καταπίπτει τὸ οἴκημα. il était à peine sorti, que la maison s'écroula. §.(χρονικός). 'τὸν ηὗρα καὶ κοιμοῦνταν. »Κοιμώμενον αὐτὸν κατέλαβον. §.(ἀποτελεσματικός). 'τάφησαν, καὶ σάπησαν. » Ἐσάπη παραλειφθέντα.

Καινούργιος, α, ον. »Καινὸς, καινουργὴς, καινοπρεπὴς, καινοφανὴς, νεουργής. neuf, nouveau. ||. καινοῦργιο' κοσκινάκι μου, κτλ. (παροιμ.), ἴδε Κοσκινάκι. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Καινο ἢ τοῦ Νεο, καθώς): καινουργιοδουλεμμένος. »Καινουργὴς, νεουργής. ||. καινουργιοκτισμένος. »Νεόδμητος. ||. καινουργιοασβεστωμένος. » Νεηλιφὴς, κτλ., ἴδε καὶ Νέος.

Καινουργόνω, ῥ. μετ. » Καινουργέω, ἀνακαινίζω, καινοποιέω, καινίζω(-όω), ἀνανεόω(-ομαι), νεουργέω. renouveler.

Καινούργωμα. » Καινουργία, ἀνακαίνισις, ἀνανέωσις. καινούργησις. renouvellement.

Καιρός. » Χρόνος. καιρός. ὥρα. temps. ||. εἰς τὸν καιρόν μας (ταῖς ἡμέραις μας). » Ἐφ' ἡμῶν, καθ' ἡμᾶς, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς (Δημοσθ.), ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς (Πολύβ. Β', 15). ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. » Ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου. du temps de. ||. εἰς καιρὸν πείνας. » Ἐν λιμῷ (Ἱπποκρ.). ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. » Ὑπὸ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τραπεζιοῦ, ἴδε Ἐπάνω. ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ φυτρώματος. » Ὑπὸ τὴν βλάστησιν (Θεοφρ.).« §. εἶνε 'σ τὸν καιρόν 'του (ἐρσ. κυρ. διὰ τὰ φαγησιμὰ, ὅταν ἦνε εἰς τὴν ἀκμήν 'των). » Ὡραῖόν ἐστιν, ὥραν ἔχει, καθ' ὥραν ἐστίν. il est dans la (de) saison. ||. ὁ κολιὸς εἶνε 'σ τὸν καιρό' 'του τὸν αὔγουστο'. » Μετοπώρου δὲ ὁ κολίας ὡραῖος. §. τὸ ζῶον εἶνε 'σ τὸν καιρό' 'του (, ζητεῖ δηλ. τὸ ἄρσεν. τὸ θηλ. καὶ ἀνάπαλιν). » Ὀργᾷ, θυάει, καπρᾷ καὶ συάει (κυρ. διὰ τὸ γουροῦνι), σκυζάει (κυρ. διὰ τὴν φοράδαν, τὴν κάμηλον κτλ. Ἀριστοτ.). ils sont en amour (chaleur, rut). §. ἡ γυναῖκα εἶνε 'σ τὸν καιρό' 'της, ἴδε Συνήθεια. ||. τὸν παληὸν καιρὸν, (ἢ) μὲ καιρὸν, ἴδε Παλαιός. ||. ἕνα καιρὸν, ἴδε Φορά. ||. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν. » Κατὰ καιρούς. de temps en temps, de temps à autre. §. καιρὸς (ἰδιαιτ. ὁ ἁρμόδιος, ὁ προσδιωρισμένος), ἴδε Εὐκαιρία. ||. 'δὲν εἶν' ἀκόμη καιρός. » Οὔπω καιρός. ||. μὲ τὸν καιρὸν ('νωρὶς δηλ. καὶ ὅταν πρέπῃ). » Μετὰ καιροῦ (Θουκ.)· » Ἐς δέον πάρεστι (Σοφ.)· »Συμμέτρως ἀφίκετο (Εὐριπ.).« ||. πέρασ' ὁ καιρὸς, ἴδε Περνῶ. ||. ἔχω ('δὲν ἔχω) καιρὸν, ἴδε Ἀδειάζω. ||. σᾶς δίδω καιρὸν 'να συλλογισθῆτε. » Δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι (Ξενοφ. Κυρουπ.). ||. δόσε με καιρὸν 'να σὲ ἀποκριθῶ. » Καιρὸν ἀπολογίας αἰτοῦμαι. donnez-moi le loisir de vous repondre. ||. δός με καιρὸν 'να συλλογισθῶ διὰ τοῦτο. » Βουλήν μοι δὸς περὶ τούτου (Ξεν. Κυρουπ.).« §. (ὁ πολὺς καὶ διεξοδικὸς), πέρασε καιρὸς, ἴδε Πολυκαιρία. ||. ἔχω καιρὸν ὁποῦ 'δὲν ἀῤῥώστησα. » Καιρὸν ἔχω μὴ νοσήσας (Ἱεροκλ.).« ||. μὲ τὸν καιρόν. » Τῷ χρόνῳ. à la longue. ||. ἐπειδὴ εἶχε καιρὸν (πέρασε καιρὸς) ὁποῦ 'δὲν 'τὸν εἶδεν. » Ἅτε διὰ χρόνου (διὰ πολλοῦ, διὰ μακροῦ) αὐτὸν ἑωρακυῖα. ||. ἀπεφάσισα 'να πάγω πρὸς χαιρετισμόν 'του ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, (ἢ) ὁποῦ εἶχα τόσον καιρόν. » Δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν αὐτὸν (Λουκιαν.).« ||. οἱ δὲ Μακεδόνες, ἐπειδὴ εἶχαν καιρὸν 'να ἰδοῦν κισσὸν, χάρηκαν πολὺ ὅταν 'τὸν πρωτοεῖδαν. » Καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα.« §. (ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, τοῦ ἀέρος: ὅθεν, Καλὸς [Κακὸς] καιρὸς, [καὶ ἐν συνθέσει]: Καλοκαῖρι, Καλοκαιριά, κτλ.), ἴδε τὰς λέξεις. ||. ἀκατάστατος καιρός. » Ὧραι ἄκριτοι καὶ ἀκατάστατοι (Ἀρστ. Προβλ. Κς', 23), ἴδε καὶ Ἀκατάστατος. ||. τί καιρὸς φυσᾷ; ἴδε Φυσῶ. ||. ὡς οὗ 'να κάμῃ καιρὸν (ἄνεμον δηλ. ἁρμόδιον διὰ πλεύσιμον). »Μέχρι πλοῦς γένηται (Θουκ.)· » Μέχρι φορὰ γένηται (Πλούτ.).« (καὶ πολὺ συμφωνότερον τὸ τοῦ Σοφοκλέους) »Καιρὸς καὶ πλοῦς » ἔδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν (Φιλοκτ. 1438, 1439).

Καίω, ῥ. μετ. » Καίω καὶ (Ἀττ.) Κάω (» 'Να κάεσαι καὶ 'νά 'μπυρίζεσαι, » λέγουν καὶ τὴν σήμερον αἱ Ἀθηναῖαι, καταρώμεναι), φλέγω, πιμπράω(-ημι), ἐμπιπράω(-ημι), ἐμπίμπρημι, πυρπολέω, ἐμπρήθω, καταχαίω, ἐμπυρίζω (ἴδε ἀνωτέρω), αἴθω (ποιητ.). brûler, incendier. ||.

καὶ ἐπειδὴ ὁ μάγειρος ἔκαυσε τὸ φαγεῖ. » Καὶ τὸν μάγειρον προσκαύσαντα τοὔψον' » Καὶ κίνει πυκνῶς, μὴ προσκαυθέντα λάθῃ σε (Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην.).« ||. καίω τὸν φοῦρνον, ἴδε Ἀνάπτω. ||. ἐκάηκεν ὅλη ἡ πόλις. » Ἐνεπρήσθη, κατεκάη, πυρὸς (Ἡφαίστου) γέγονε παρανάλωμα. §. 'τὸν ἔκαυσ' ὁ ἥλιος.»Ἐνεκάη(Γαλην.πρὸςΓλαῦκ.). §. ἡ πάχνη ἔκαυσε τὰ σπαρτὰ, τὰ ἀμπέλια, κτλ. » Ἡ πάχνη κατέκαυσε τὰ λήϊα, τὰς ἀμπέλους,κτλ. (Πλουτ.Δημήτρ.). brûler, brouir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καίω. brûler, ἴδε καὶ §. Πυρόνω. §. τὸ σκόρδον (κρομμύδι, πιπέρι κτλ.) καίει. » Δάκνει (» Ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα,« Διοσκορ.). piquer, mordre, ἴδε καὶ Τσούζω. ||. τὸ μακρὺ κρομμύδι καίει πλειότερον τοῦ στρογγύλου. » Κρόμμυον δριμύτερον τὸ μακρὸν τοῦ στρογγύλου, « (Διοσκορ.). §. ἡ κανδήλα καίει ὅλην νύκτα (διαμένει δηλ. ἄσβεστος). »Παννύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον (Ἡροδ.).«

Κακὰ, ἐπ. » Κακῶς, πονήρως. mal. §. méchamment. ||. εἶμαι κακά. » Πονήρως (»Μοχθηρῶς) ἔχω (τοῦ σώματος). ||. (ὁ ἄρρωστος) εἶνε πολὺ κακά. » Παγκάκως ἔχει (Ἱπποκρ.).« ||. κακὰ τὄκαμες. » Οὐκ εὖ ἐποίησας.

Κακία. » Μοχθηρία, πονηρία. malice, θ. malignité. §. » Χαλεπότης, πικρία, κακοτροπία. méchanceté, aigreur, θ.

Κάκια (ἀπὸ τοῦ) » Κάκη. »Ἔρις, διαφορὰ, μῆνις. brouillerie, bouderie, fâcherie, mésintelligence, rupture, θ.

Κακιόνω (ἐκ τοῦ) » Κακύνομαι (» Ἐχθιζόμεθα, κακυνόμεθα, ἐχθραινόμεθα,«Φώτ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Χαλεπαίνω, δυσχεραίνω, δυσμεναίνω (Δημ.), δυσκολαίνω. se fâche contre, prendre en grippe, bouder, rompre avec. ||. εἶνε κακιωμένος μαζῆ 'μας. » Δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν (Λουκιαν. Πλ.).«

Κάκιωμα (τὸ), ἴδε Κάκια.

Κακκάβι (ὁ Τουρκ. Τέντζερες ἢ τὸ Καζάνι), ἀγγ. » Κακκάβη (-κκάβα, -κάβη), κακκάβιον, λέβης-ητος (ὁ). chaudière, θ.

Κακκαβιὰ (αὐτὴ εἶνε, νομίζω, ἡ Κουκουβιὰ τοῦ Σομαυέρα, καὶ ἑπομένως) » Αἴγειρος ἡ Κρητικὴ (τῆς ὁποίας τοὺς φαγωσίμους κόκκους διορίζει ὡς ἰατρικὸν ὁ Ἱπποκρ. περὶ Γυναικ. Α. ἴδε καὶ Κορ. Ἀτ. τομ. Δ'), δ. (ὁ καρπός 'του Κάκκαβον). » Κάκκαβος (ἡ). espèce d'arbre.

Κακκανίζω (φωνάζω 'σὰν τὴν ὄρνιθα), ῥ. ἀμ. » Κακκάζω (» Κακκάζειν τὰς ὄρνις, τὰς πρὸς τῷ τίκτειν φθεγγομένας,« Ἡσύχ.), κρέκω,τετράζω. crier (comme les poules).

Κακκάνισμα(ἡ φωνὴ τῆς ὄρνιθας).»Κρεγμός. le cri de la poule, gloussement.

Κακκαρόνω (ἀποθνήσκω ἔξαφνα καὶ διὰ μιᾶς [ἐπμ.] ξηραίνομαι ὅπως ἤθελεν εὑρεθῶ, καθὼς π. χ. οἱ ἀποθνήσκοντες ὑπὸ ψύχους), ῥ. ἀμ. » Ἀποσφακελίζω (» Ἵπποι ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι, « Ἡρ.).

Κακκάρωμα (τὸ). » Ἀποσφακέλισις, ἀποσφακελισμός.

Κακοαναθρεμμένος, η, ον. » Ἀνάγωγος, κακῶς ἠγμένος, ἀγοραῖος. mal élevé, qui manque d'éducation.

Κακόβολα, ἐπ. » Δυστραπέλως (Ξεν. Οἰκον. Η, 16), οὐκ ἐν εὐθέτῳ. d'une manière gênante (peu commode).

Κακόβολος, η, ον. » Δύσθετος, δυστράπελος· δύσχρηστος. incommode, gênant.

Κακόβραστος, η, ον (κυρ. ὄσπριον). »Ἀτέραμνος, ἀτεράμων, κερασβόλος (, διότι ἐπίστευαν, ἴσως καὶ πιστεύουν ἀκόμην, ὅτι τοιαῦτα ἐγίνοντο κατ' ἐξοχὴν, ὅσων ὁ σπόρος προσέβαλλεν, ἐν ᾧ ἐσπείρετο, εἰς τὰ κέρατα τῶν βοϊδιῶν).dur, difficile à cuire.

Κακογεννῶ (γεννῶ μὲ δυσκολίαν), ῥ. ἀμτβτ. » Δυστοκέω, δυστόκως ἔχω. accoucher laborieusement.

Κακογεννήτρα (γυναῖκα ἡ ὁπ. γεννᾷ μὲ δυσκολίαν). » Δύστοκος, δυστοκοῦσα. qui accouche laborieusement.

Κακογνωμιά. » Δυσκολία (τρόπου), δυστροπία, χαλεπότης, δυσχέρεια, πικρία(τρόπων), τὸ δυσκολαῖνον (πικρὸν, χαλεπὸν) τοῦ τρόπου. humeur chagrine (difficile), morosité, θ.

Κακόγνωμος, η, ον. » Δύσκολος, δύστροπος.χαλεπὸς, πικρὸς, δύσερις. difficile, fâcheux, bourru, chagrin, revêche, acariâtre, ἴδε καὶ Διεστραμμένος καὶ Παράξενος.

Κακόγρηα, ἴδε 'Λαδικὸν καὶ Στρίγλα.

Κακοενδυμένος (προφ. κοιν. Κακοντυμένος), η, ον, ἴδε Κακοφορεμένος.

Κακοκαιριά. » Τὸ τῆς ὥρας δυσχείμερον. mauvais temps.

Κακοκαμωμένος, η, ον. »Κακοφυὴς, διάστροφος. malbâti, mal fait, malotru, rabougri, goffe.

Κακοκαρδίζω, ῥ. μετ. » Λυπέω. attrister, chagriner, décourager, ἴδε καὶ Χαλνῶ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Δυσθυμέω, ἀθυμέω, δυσθύμως (ἀθύμως) ἔχω (διάκειμαι). être abattu, être de mauvaise humeur (en mauvaise disposition).

Κακοκάρδισμα. » Δυσθυμία, ἀθυμία. chagrin, abattement, découragement.

Κακοκέφαλος, η, ον, ἴδε Ἀνόητος καὶ Βαρυκέφαλος.

Κακομεταχειρίζομαι, ῥ. ἀποθ. » Καταχρῶμαι. abuser (mésuser) de. §. »Κακῶς διατίθημι(-εμαι). maltraiter.

Κακομοιριὰ (ἡ ἄλλ. Κακοῤῥιζικιὰ καὶ χυδ. Κατσηποδιὰ, τὸ Τουρκ. Ὀγουρσουζλοῦκι. Ὁ Σοφοκλ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀπαράλλακτον εἰς τὰς Τραχιν. 862). » Δυστυχία, δυσποτμία, ἀτυχία, κακοδαιμονία, δυσπραγία. malheur, infortune, θ.

Κακόμοιρος (ἀρχαία λέξις, ὁ ἄλλ. Κακοῤῥίζικος καὶ χυδ. Κατσηποδιάρης, καὶ Τουρκ. Ὀγουρσούζης), α, ον. » Δύσμορος (ποιητ.), δυστυχὴς, δείλαιος, κακότυχος (Θουκ.), δύσποτμος, δυσδαίμων, δύστηνος, ταλαίπωρος, ἄθλιος, πόνηρος, τάλας (ὁ), τάλαινα (ἡ), κακοδαίμων, δυσπραγὴς, σχέτλιος (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) μέλεος καὶ οἰζυρός. malheureux, infortuné, misérable. ||. πολλὰ κακόμοιρος. » Τρισάθλιος, ταλάντατος.

Κακοξοδευτής. » Ἄσωτος. dissipateur.

Κακοξοδεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Σπαθάω, δαπανάω. dilapider, dissiper (son bien), *gaspiller.*

Κακοπαθαίνω, ῥ. αὐτοπ. » Τύχῃ χρῶμαι. éprouver quelque accident facheux (funeste). || . ἂν κακοπάθῃ τὸ καράβι. »Εἴ πάθοι τι ἡ ναῦς (Δημοσθ.)· » Εἴ τι συμβαίνῃ περὶ τὴν ναῦν.

Κακοπέρασις. » Κακουχία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία. fatigue, θ. mauvais traitement.

Κακοπερνῶ, ῥ. οὐδ. » Κακουχέομαι, ταλαιπωρέω, κακοπαθέω, κακόομαι, χαλεπῶς (κακῶς, ἀθλίως, πονήρως) ἀπαλλάσσω (διάγω). mener une vie pénible, endurer des mauvais traitemens.

Κακοποιὸς, ὰ, όν. » Κακοῦργος, κακοποιὸς, κακεντρεχὴς, κακεργάτης (ὁ), κακεργάτις (ἡ). malfaiteur, scélérat.

Κακοποιῶ, ῥ. μετ. » Κακῶς διατίθημι, κακόω, κακουργέω, κακοποιέω. maltraiter, ἴδε καὶ Βλάπτω.

Κακοῤῥιζικιὰ, ἴδε Κακομοιριά.

Κακοῤῥίζικος, η, ον, ἴδε Κακόμοιρος, Παλῃὸς καὶ Τιποτένιος.

Κακὸς, ἡ (προφ. χυδ. ιὰ), όν. »Πονηρὸς, μοχθηρὸς, κακότροπος, κακεντρεχὴς, φαῦλος. méchant, pervers. §. » Δεινὸς, κακός. mauvais. §. » Χαλεπός. sévère, rigide, ἴδε καὶ Διεστραμμένος καὶ Κακόγνωμος. ||. πολλὰ κακός. » Κάκιστος, παμπόνηρος, χείριστος. extrêmement méchant. ||. πλειὸ κακὸς, ἴδε Χειρότερος. ||. κακὸ σκυλί. » Χαλεπὸς, δήκτης. hargneux. ||. κακὸν χρόνον 'νἄχῃ (φρσ.)! ἴδε Χρόνος. §. κακὸς (ἀντὶ ὑπερβολικὸς, φοβερός): κακὸς ψεύτης, κακὸς φαγᾶς. » Δεινὸς φαγεῖν (ψεύσασθαι κτλ.). §. κακὸν (εἰς τὸ οὐδέτ., ἐκλαμβανόμενον οὐσιαστικῶς, σημαίνει Ἁ. τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν ἢ τὴν πρᾶξιν τοῦ κακοῦ ἀφῃρημένως). » Δεινὸν, κακούργημα. mal, méchanceté. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, διὰ τὸ εὔφημον, ἄφιναν πολλάκις τὴν λέξιν Κακὸν, ἢ τὴν ἐξέφραζαν περιφραστικῶς, ὅταν μάλιστα προηγεῖτο ἡ λέξις Καλὸν, παρ. χάρ.) ἂν ἦνε καλὰ τὰ πράγματα, τὸν εὐχαριστοῦν· εἰ δέ κε ἦνε κακὰ, τὸν παιδεύουν. »Ἐάν τε καλῶς ἔχῃ τὰ πράγματα, χάριτος τυγχάνει· ἐὰν θ' ὡς ἑτέρως, τιμωρίας. ||. ὅσα, εἴτε καλὰ, εἴτε κακὰ, ἵνα μὴ εἴπω τι ἀπαίσιον, συνέβησάν ποτε εἰς τὴν πόλιν 'μας. » Ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ, ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον (Δημοσθ Ἀνδροτ.).« ||. διότι πῶς ἠμπορεῖς ἐσὺ 'να διακρίνῃς τὰ καλὰ καὶ τὰ κακά; »Σοὶ γὰρ καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; §. (Β'. τὴν βίαν, καθὼς:) μὴ 'τὸν πιάνῃς μὲ τὸ κακόν· πιάσε 'τον μὲ τὸ καλὸν, ἴδε Βία. §. (Γ'. τὸν θυμὸν, τὴν ζήλειαν, τὸ πεῖσμα, κτλ., καθὼς:) σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, ἴδε Σκάνω. §. (Δ'. τὸν θόρυβον, καθὼς:) ἔκαμε μεγάλο' κακό'. » Δεινὸν ἐποίει. il fit beau bruit (du ravage). §. faire le diable à quatre. ||. ἔκαμε μεγάλο' κακό' (δὲν ἠμποροῦσε δηλ. 'να 'τὸ ὑποφέρῃ). » Δεινὰ ποιῶν καὶ σχετλιάζων. s'exhaler en plaintes amères. §. (Ε'. συνεκδχ. τὸ πλῆθος). » Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος! πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακόν; » Θεοκρ. (ΙΕ, 44, 45). §. τοῦ κακοῦ (καὶ καταχρ. τοῦ κάκου), ἐπίρ. » Μάτην, εἰκῆ, τηνάλλως, διακενῆς. (εἰς δὲ τὴν παρὰ Διογ. τῷ Λαερτίῳ ἐπιστολὴν τοῦ Φερεκύδου ἀπαντᾶται ἀπαράλλακτος ἡ φράσις: » Τοῖς ἑταίροις, προσεστεῶσι τῇ θύρῃ, διεὶς δάκτυλον ἐκ τῆς κλειήθρης, ἔδειξ' ἂν ὡς ἔθυ.ν τοῦ κακοῦ«.) en vain, vainement, en pure perte. ||. τοῦ κάκου χάνομαι. »Παραπόλλυμαι. s'en aller en pure perte. §. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Δυσ ἢ τοῦ Κακο), ἴδε τὰς ἑπομένας λέξεις.

Κακόσουρτος, η, ον, (ἀντὶ Κακόσυρτος, ὅμοιον μὲ τὸ) » Ἀγάσυρτος (ὁ ἀνασεσυρμένος, ἀναίσχυντος), ἴδε Κακόμοιρος καὶ παραβλ. Ἄμοιρος.

Κακοστρατιὰ (κακὴ, δύσβατος στράτα). »Δυσοδία. mauvais chemins.

Κακοστομαχιὰ } , πάθ. » Γαστρὸς
Κακοστομάχιασμα } διαφθορὰ, δυσπεψία, κακοστομαχία. dérangement de l' estomac.

Κακοστομαχιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπθ. »Δυσπεψίᾳ ἁλίσκομαι, κακοστομαχέω (Σέξτ. Ἐμπειρ.). avoir de l' indigestion (l'estomac dérangé), ἴδε καὶ Χαλνῶ.

Κακοστομαχιασμένος, η, ον. » Διεφθορῶς τὴν γαστέρα, κακοστομαχῶν. qui à des indigestions, dont l'estomac est dérangé.

Κακοτοπιά. » Δυσχωρία. lieu (terrain) raboteux (difficile à gravir, à traverser), un casse-cou.

Κακοτυχίζω, ῥ. μετ. »Ταλανίζω. plaindre, déplorer le sort de.

Κακότυχος, η, ον, ἴδε Ἄτυχος καὶ Κακόμοιρος,

Κακοῦμι, ζ. » Ἰκτὶς (ἡ Ἀρκτῴα ἢ Σκυθικὴ), *λευκοϊκτὶς, (δὲν εἶνε ἀνάρμοστον καὶ τὸ) *λευκίς. hermine, θ.

Κακουμόγουνα. »Καυνάκη, καυνάκης (ὁ). manteau doublé (fourré) d' hermine.

Κακοφαίνεται, ῥ. οὐδ. ἀπρσ. (ἑνωμένον πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτ. ἀντων. Μὲ, σὲ, 'τὴν, 'τὸν, 'μᾶς, κτλ.). »Δεινὸν ποιοῦμαι, δυσχεραίνω, ἄχθομαι, δυσφορέω, ἀσχάλλω, δυσανασχετέω, βαρέως φέρω. se fâcher, se déplaire. || . καὶ μὴ σᾶς κακοφανῇ (φρσ.)! »Καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς. ne vous en déplaise!

Κακοφορεμένος, η, ον. » Δυσείμων, δυσείματος. mal vêtu.

Κακοφορμίζω (κυρ. διὰ ταῖς πληγαῖς), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (Σημ. ἂς κρίνουν καὶ ἄλλοι ἂν ἡ λέξις ἔχῃ κάμμίαν συγγένειαν μὲ τὸ) » Κακοφρονέω (τοῦ Ἱπποκράτους. » Ἐπὴν δὲ κακοφρονήσῃ [ὁ λόγος εἶνε περὶ μετατοπισμοῦ τῆς μήτρας], πίσαι φάρμακον κάτω.« Περὶ γυναικ. φύσ. καὶ ἀλλχ. Πιθανώτερον ὅμως μοί φαίνεται ἐκ τοῦ Κακοαφορμέω, »Εὐαφόρμως ἔχω πρὸς νόσον,« Βασίλ. Ἐπιστ.) » Φλεγμαίνω, θηριόομαι, ἀποθηριόομαι. prendre un caractère de malignité.

Κακοφόρμισμα (πληγῆς κυρ.). » Φλεγμονὴ, κακοήθεια, θηρίωμα. malignité.

Κακοφορμισμένος, η, ον (κυρ. σπυρὶ, πληγὴ, κτλ.). »Κακοήθες (τραῦμα), ἄγριον (ἕλκος), θηριώδης, τεθηριωμένος. malin -igne. || . ἡ πληγή του εἶνε κακοφορμισμένη. »Ἀποτεθηρίωται. il y a de l' inflammation.

Κακοφκάριστος (ἀντὶ Κακοευχάριστος), η, ον. »Δυσάρεστος καὶ Δυσάρεσκος, δύσκολος. difficile, à qui tout déplait.

Κακοφθειασμένος }
Κακοφθυασμένος } , η, ον, ἴδε Κακοκαμωμένος.
Κακοφυκιασμένος }

Κακοχώνευτος, η, ον, ἴδε Δυσκολοχώνευτος.

Κακοψύχια (τὰ), (πάθος τῶν ἐγγαστρωμένων). »Ἄση. dégoût (nausées) de grossesse. || . ἔχω κακοψύχια. »Ἀσάομαι (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ζ').«

Καλὰ (ἀντὶ Καλῶς, ἴδε τὰ προλεγόμενα. Ἡ χρῆσις εἶνε ἀρχαιοτάτη, διότι καὶ ὁ Ὅμηρος Οδ. Ο. εἶπε· » Τηλέμαχ', οὐκ' ἔτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι «, ἴδε καὶ Ἥσυχα), ἐπ. » Εὖ (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται αἱ περισσότεραι σύνθετοι λέξεις, τῶν ὁποίων σημειοῦνται ἐνταῦθα αἱ συνηθέστεραι), καλῶς, κομψῶς, ὀρθῶς, ἀκριβῶς (»Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς,«Λουκιαν. Θ. Διάλ.). bien. || . εἶμαι καλὰ (εἰς τὴν ὑγείαν μου), ἴδε Εἶμαι καὶ Ὑγιαίνω. || . γίνομαι καλὰ (τὸ ἀλλ. Ξεγιερεύω), ἴδε Ἀναλαμβάνω καὶ Ἰατρεύομαι. || . (εἰς τὰς συνθέσεις τρέπεται τὸ τελικὸν α εἰς ο, καὶ ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν διὰ τοῦ Εὖ, καθὼς προείρηται, πολλάκις δὲ καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλους περιφραστικοὺς τρόπους): 'δὲν καλοβλέπω. » Ἐλαττοῦμαι τὰς ὄψεις (Πολυβ.), ἴδε καὶ Κοντόφωτος. || . 'δὲν καλοακούω. »Βαρυτέρως (»Παχύτερον) ἔχω τῆς ἀκοῆς, βαρηκοέω. avoir l'oreille dure || . καλοστοχάζομαι. » Ἐφίστημι τὴν διάνοιαν. || . ἀκούω (βλέπω) καλὰ, ἴδε Καθαρά. §. καλά! πολλὰ καλὰ (φρσ.)! » Εἶεν, ἔστω, ἀγαθῇ τύχῃ. soit, à la bonne heure. || . καλὰ (ἢ) κάτι καλά 'που 'τὸ 'θυμήθηκα. » Ἀμέλει, μεταξὺ λόγων. à propos, vraiment. || . καλὰ (ἢ) κάτι καλά 'που μὲ 'τὸ 'θύμισες. » Εὖ γε ὑπέμνησας. || . κάτι καλὰ 'ποῦ 'δὲν σὲ ἄκουσεν ὁ Ζεύς. »Ὤνησε διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου (Λουκιαν.).« §. (ἀντὶ τοῦ Πολλὰ, Σφιγκτὰ, Δυνατὰ κτλ.) ἀφ' οὗ ἔδεσε καλὰ-καλὰ τὸν λαιμόν 'του. » Εὖ καὶ καλῶς τὸν τράχηλον περιδήσας, ἴδε καὶ Πολλά. || . σὲ ἔδειρα καλὰ καὶ 'γιερὰ, ἴδε Καλός. §. (καὶ εἰρων. ἢ κατ' ἀντίφρασιν, πρὸς ἔνδειξιν δυσαρεσκείας): μή σε μέλῃ! καλά! θυμήσου 'το: ἴσως κάμμιά φορά με χρειασθῇς, ἂν θέλ' ὁ θεός. » Ἀμέλει, καλῶς! ἔχ' αὔτ'· ἴσως γάρ τοί ποτε » Ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλει (Ἀριστοφ. Βατρ. 932).«

Καλαγκάθι (κατ' εὐφημισμὸν, τὸ ἀλλ. Θεριάγκαθον ἢ Τριγυρίστρα κακοήθης), πάθ. »Παρωνυχία καὶ Παρωνυχίς. panaris, mal d' aventure.

Καλαγκάθι } (ὀνομάζεται ὁμωνύμως μὲ
Καλάγκαθον } τὸ πάθος, τοῦ ὁποίου νομί-

ζεται ἰατρικὸν, εἶδος φυτοῦ ἀγκαθωτοῦ, τὸ ἄλλως Κολλάγκαθον), ἴδε Ἰξιά.

Καλαθάκι. »Καλάθιον, καλαθὶς καὶ καλαθίσκος, φορμὶς, φορμίσκος, ταλάριον. petite corbeille.

Καλάθι. » Τάλαρος, ταρσὸς καὶ ταῤῥὸς, κάλαθος, κάρταλος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), φορμὸς, γύργαθος(ἴδε Γεργάθι), ἄῤῥιχος καὶ ἄρσιχος (ὁ καὶ ἡ). panier, cueilloir (κυρ. τῶν 'πωρικῶν), corbeille, θ. ||. καλάθι διὰ 'ψάρευμα, ἴδε Κύρτος.

Καλαμάκι, ἴδε Μασοῦρι.

Καλαμάρι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Βρυέννιος καὶ ὁ Ἐτυμολόγος)· » Μελανοδοχεῖον, μελανοδόχος καὶ (συγκ.) μελανδόχος κίστη. encrier, cornet, écritoire. §. (εἶδος θαλασσινοῦ). » Τευθὶς (ἡ). cornet, calmar, toiène.

Καλάμι, φ. »-Κάλαμος (κυρ. τὸ πετροκάλαμον, διαφέρει τοῦ) δόναξ, κάννα καὶ κάννης (κυρ. τὸ νεροκάλαμον). roseau, canne, θ. ἴδε καὶ Τσυποκάλαμον. §. (συνεκδχ. τὸ μακρὺ καὶ μεγάλον κόκκαλον τοῦ ποδός). »Κερκὶς (ἡ), προκνήμιον, ἀντικνήμιον (» Ἀντικνήμιά ἐστι τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα Καλάμια τῶν ποδῶν,« Σχλ. Ἀριστφ.). le grand os de la jambe, (Ατν.) le tibia, ἴδε καὶ Σαγίττα.

Καλαμιὰ (τὸ κοτσάνι τῶν γεννημάτων). » Καλάμη (» Καλάμη, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασὶ,« Σχολ. Θεοκρ.). chaume. §. (τὸ καλάμι, μὲ τὸ ὁποῖον 'ψαρεύουν, τὸ ἄλλ. Καλαμίδι καὶ Καλαμωτή). » Καλαμὶς, κάλαμος (δόναξ) ὁ ἁλιευτικὸς, ῥαβδίον. ligne de pêcheur.

Καλαμίδι (ἐργ. ὑφαντ. τὸ ὁποῖον διαχωρίζει τὰ νήματα τοῦ στημονιοῦ πρὶν περάσουν ἀπὸ τὸ μιτάρι). » Καλαμὶς, καλάμιον. l'avant lisse. §. (τὸ καλάμι τῶν 'ψαράδων), ἴδε Καλαμιά.

Καλαμίζω (τυλίζω τὸ νῆμα εἰς τὰ καλάμια), ῥ. μετ. » Πηνίζω(-ομαι), ἀναπηνίζω(-ομαι), ἀναμηρύομαι. bobiner.

Καλαμιῶνας (ὁ). » Καλαμὼν (Στράβ. ΙΣΤ').

Καλαμόνω (λέξις γεωργ. διὰ τὰ γεννήματα, ὅταν ἐβγαίνουν εἰς τὸν σπόρον), ῥ. ἀμ. ἀπρσ. »Καλαμόομαι (Θεόφρ.). monter en graine.

Καλαμόσχοινον (τὸ ἄλλ. Δεματικὸν, τὸ ἀπὸ καλαμιαῖς στρημμένον σχοινὶ, μὲ τὸ ὁπ. δένουν τὰ χερόβολα τῶν ἀσταχύων). » Ἀμάλλιον, οὐλόδετον, ὡρόδεσμος. lien de paille pour lier les gerbes.

Καλαμωτὴ (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Εὐςαθ. καὶ Ἡσυχ.). » Ταῤῥὸς (»Ταρσὸς) καλάμων, τάρσωμα, κάννα(-νη), κάναθρον. natte de jonc, θ.

Καλανδάρι (Λατιν.). » Ἡμερολόγιον καὶ Ἡμερολογεῖον (Πλουτ. Καῖσ.). almanach, calendrier.

Καλαπόδι, ἐργ. » Καλόπους καὶ Καλάπους-οδος (ὁ), καλαπόδιον. forme de bois pour les bottes.

Καλαφάτης (Λατ. calefactus). » Νεῶν ἀκέστης. calfat.

Καλαφατίζω, ῥ. μετ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀλειφατίζω καὶ Ἀλεφατίζω (τὸ, Ἀλείφω, κατὰ τὸν Ἡσύχ.). » Πακτόω(-ομαι). calfater, radouber.

Καλαφάτισμα. » Ἐπισκευὴ (νηὸς), πάκτωσις. calfat, radoub.

Καλέντρα (τὸ σκουλῆκι τοῦ σιταριοῦ καὶ ἄλλων γεννημάτων), ἐντ., ἴδε Σιταρόψειρα.

Καλαχάνη (ἡ Τουρκ. Καρὰ-μπογιὰ), ὀρ. (ἀπὸ τοῦ) » Χαλκάνθη, χάλκανθος, χάλκανθον, μελαντηρία. vitriol, couperose, θ.

Κάλεσμα, ἴδε Προσκάλεσμα. §. (συνεκδοχ. ἡ συγκάλεσις τῶν φίλων καὶ ἡ γινομένη πρὸς αὐτοὺς περιποίησις). » Δοχὴ, ὑποδοχὴ, πανδαισία. invitation, reception, banquet.

Καλεσμένος, η, ον. » Κεκλημένος, κλητός. convié, invité.

Καλεστής. » Κλητὴρ, κλήτωρ. celui qui invite.

Καλεύρα (εἶδ. ὑποδήμ.). » Κρηπὶς (;). socque.

Καλημερίζω, ῥ. μετ. »Προσφωνέω (»Ἀσπάζομαι) τὸ ἑωθινὸν (δηλ. τὸ) Χαῖρε. souhaiter (donner) le bon jour. ||. ἀφ'οὗ 'τὸν καλημέρισε. » Προσειπὼν δὲ αὐτὸν τὸ ἑωθινόν.

Καλησπερίζω, ῥ. μετ. »Προσφωνέω (»Ἀσπάζομαι) τὸ ἑσπερινὸν (δηλ. τὸ) Ὑγίαινε. souhaiter (donner) le bonsoir.

Καλλήτερα, ἐπ. »Βέλτιον, κρεῖσσον(-ττον), κάλλιον, ἄμεινον, μᾶλλον. mieux, plutôt. ||. ἔχει καλλήτερα τὰ ἄσπρα παρὰ τοὺς φίλους 'του, ἴδε Ἔχω καὶ Προτιμῶ. ||. καλλήτερα εἶχε (στοχάσθηκε) 'να 'πεθάνῃ παρὰ 'να ζῇ τέτοιαν ζωήν. » Τεθνάναι νομίσασα λυσιτελεῖν ἢ ζῆν (Ἀνδοκ.). « ||. γίνομαι καλλήτερα, ἴδε Καλλητερεύω.

Καλλητέρεμμα. » Βελτίωσις. amélioration.

Καλλητερεύω, ῥ. μετ. »Βελτιόω. améliorer, abonnir, amender (κυρ. γῆν). §. (ἀντὶ τοῦ, Ὑγιαίνω), ῥ. ἀμ. » Ῥαΐζω, ῥάων γίγνομαι (Αἰσχίν. ἐπιστολ.), βέλτιον ἴσχω (Ἀρςτ.). se porter (se sentir) mieux, ἴδε

καὶ Ἀναλαμβάνω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Διορθόνομαι). » Βελτιόομαι, κρείττων ἐμαυτοῦ γίγνομαι. devenir meilleur, abonnir, amender (ἐπὶ γῆς).

Καλλήτερος, η, ον. » Κρείσσων(-ττων), βελτίων, καλλιώτερος (Θουκ.), ἀμείνων καὶ ἀρείων (ποιητ.). meilleur. ||. ὁ καλλήτερος ἀπ' ὅλους. » Πάντων κράτιστος, ἄριστος, κάλλιστος, βέλτιστος, διαφέρων, ἀριστεύων. très bon.

Καλλιγόνω (ὁ Κορ. 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Καλλίγιον, ὑπόδημα Ῥωμαϊκόν. Πιθανώτερόν με φαίνεται ἀπὸ τοῦ Χάλυψ-υβος, Χαλυβόω), ῥ. μετ. ἴδε Πεταλόνω.

Καλλίγωμα, ἴδε Πετάλωμα.

Κάλλιον, ἐπ. ἴδε Καλλήτερα.

Καλνῶ (κυρ. Προσκαλῶ φίλους εἰς γάμον), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Καλέω (» Ὅτε γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐλάμβανε, γάμους εἱστίασε, καὶ ἐκάλεσε τρεῖς αὐτοῦ φίλους μετὰ τῶν αὐτοῦ προσηκόντων,« Ἰσαῖος π.τ. Κίρ. κλ.), ἴδε Προσκαλῶ.

Καλοαναθρεμμένος, η, ον. » Εὖ ἠγμένος, εὐπαίδευτος, ἐμμελοῦς (ἐλευθερίου) τυχὼν ἀγωγῆς, τὴν ἐλευθέροις πρέπουσαν ἠγμένος ἀγωγὴν, ἀστεῖος, χαρίεις. bien élevé, qui a reçu une bonne éducation.

Καλοβαμμένος, η, ον. » Εὐβαφής. bien teint.

Καλοβρασμένος, η, ον. » Δίεφθος, κάθεφθος, ἐζωμευμένος, διεζωμευμένος, ταχερώτατος, σύγχυμος (»Τὸ γὰρ καλῶς ἑφθὸν σύγχυμον καλεῖται ; « Ἐτυμολόγ.). bien bouilli, cuit à point.

Καλόβραστος, η, ον (κυρ. ὄσπριον, τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόβραστος). » Ταχερὸς, τεράμων, εὐέψητος, εὐτακὴς (Ακ.), ἑψανὸς (Διοσκορ. σώζεται καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἡ λέξις). tendre, facile à cuire.

Καλογερεύω, ῥ. ἀμτβτ. ἴδε Καλόγερος.

Καλογερικὰ, ἐπ. » Μοναστῶν τρόπον, μοναζόντων δίκην. monacalement, à la manière des moines.

Καλογερικὸς, ή, όν. » Μοναδικὸς, μοναχικός. monacal, monastique. ||. βαρειὰ 'ν' ἡ καλογερικὴ (παροιμ.), ἴδε Βαρύς.

Καλόγερος. » Μοναχὸς, μονάζων. moine, religieux. ||. ἔγεινε καλόγηρος (καὶ μονολεκτ.Ἐκαλογέρευσε). »Τὸν μονήρη βίον ἠσπάσατο, ἀπεῤῥάγη τοῦ κόσμου, ἀπετάξατο (χαίρειν ἔφη) τῷ κόσμῳ. il prit l'habit (καὶ ἐπὶ γυν.) le voile, il endossa le froc (la bure), il se mit en religion. §. (σκεῦος οἰκιακὸν, ὅπου στεγνόνουν τὰ ροῦχα). »Θερμαστρίς. moine, chauffe-chemise, θ. chauffe-linge.

'Καλογερόχορτον, φ. ἴδε Καραμπάσι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Καλόγνωμη, θηλ. (ὁ Κορ. λέγει ὅτι παρεσχηματίσθη ἀπὸ τοῦ) »Καλλιώνυμος (ἰχθὺς, ὁ ὁποῖος ἄλλως καὶ Οὐρανοσκόπος καὶ Ἡμερόκοιτος ὠνομάζετο). dragonneau, draconcule, lacert, poisson-lézard. (πιθανώτερόν μοι φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ) »Κολύβδαινα (ἴδε Ἀθῆν. Γ' 105), εἶδος ὀςρέου (μυδίου), ἴδε Ἐλῃὰ (τῆς θάλασσας).

Καλόγνωμος (τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόγνωμος), η, ον. » Εὔκολος, εὐάρμοστος, εὐγνώμων, εὐμενὴς, ἐπιεικής. bienveillant, bénévole, benin-igne, accommodant, accort.

Καλογραμμένος, η, ον. » Εὐγραφής. bien écrit.

Καλογρηά. » Μονάζουσα, μονάστρια. religieuse, nonne. §.(εἶδος πουλιοῦ θαλασσινοῦ). » Φαλαρίς. piette, religieuse, nonnette blanche.

Καλογρήτσα, π. (εἶνε πάμπολλα εἴδη). » Μελαγκόρυφος. nonnette (mesange), θ. charbonnière, pivoine, lavandier, cendrille, θ. crève-chassis, mesengle, etc. ἴδε καὶ Ἀσπρόκωλος καὶ Ποταμίδα.

Καλοδεχούμενος, η, ον, ἴδε Καταδεκτικός.

Καλοενδυμένος (προφ. κοιν. Καλοντυμένος), η, ον, ἴδε Στολισμένος.

Καλόηθος, η. ον. » Εὔμορφος, εὐπρόσωπος, εὐειδὴς, τὴν ἰδέαν (ὄψιν) οὐκ ἄμορφος, εὐσχήμων. joli, gentil, d'une figure intéressante, d'une jolie mine.

Καλοζυμωμένος, η, ον. » Εὖ πεπεμμένος (Ἀρστφν.). bien pétri.

Καλοθελήτης, ισσα. » Εὔνους. bien intentionné, bienveillant.

Καλοθεμένος, η, ον, ἴδε Συγυρισμένος.

Καλοθέτω, ῥ. μετ. ἴδε Συγυρίζω.

Καλοθρεμμένος, η, ον. »Εὐτραφής. bien nourri.

Καλοιακοῦδα (ἡ Τουρκ. Κάργα, συγχέεται μὲ τὴν Καρακάξαν), π. »Κολοιός. choucas, grolle, freux.

Καλοκαῖρι. » Θέρος (τὸ). été. ||. τὸ καλοκαῖρι, ἐπ. » Θέρους, θέρους ὥρα. en été.

Καλοκαιριὰ (ὁ καλὸς καιρός). » Καλοκαιρία (ἡ εὐετηρία, ἡ εὐθηνία, ὁ καλὸς ἐνιαυτὸς,« λέγει ὁ Ἡσύχιος), εὐημερία (»Ὅταν εὐημερίαι γένωνται καὶ νοτίαι, « Ἀρςτ.). beau temps.

Καλοκαιρινὸς (προφ. κοιν. Καλοκαιρνὸς), ή, όν. » Θερινός. d'été.

Καλοκαμωμένος, η, ον. »Καλῶς πεποιημένος (» Διογένης, πλακοῦντα ποτὲ ἐσθίων

ἐν δείπνῳ Χάβρως, πρὸς τὸν θαυμάζοντα ἔλεγεν, ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον,« Ἀθήν. Γ΄ Ἀλλ᾽ ἴσως τοῦτο διορθωτέον: Πεπεμμένον). » Γλαφυρὸς, κομψὸς, εὔτυκτος, εὐεργὴς καὶ εὔξεστος (ποιητ.). **bien fait, bien taillé, élégant.**

Καλοκαρδίζω, ῥ. μετ. » **Εὐφραίνω. réjouir.** §. ἀμ. αὐτοπ. » **Εὐφραίνομαι**, ἡδίων γίγνομαι. **se réjouir.**

Καλοκλωσμένος, η, ον (κυρ. νῆμα κτλ.). » **Εὔστροφος, εὔκλωστος.**

Καλοκομμένος, η, ον, ἴδε **Καλοκαμωμένος.**

Καλοπέρασις. » **Εὐπάθεια. bon traitement.**

Καλοπερνῶ, ῥ.ἀμ.» **Εὖ**(»**Καλῶς**,»**Ἡδέως**) διάγω (διαγίγνομαι, γίγνομαι), εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμὶ, καλῶς ἀπαλλάττω(»Οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε, συμβούλῳ τούτῳ χρησάμενος,« Αἰσχ.). **être bien traité.** ||. καλοπέρασαν εἰς τὴν ἐξοχήν. » **Ἥδιστα** κατ᾽ ἀγρὸν διήγαγον (ἐγένοντο). ||. ᾽δὲν καλοπέρασαν. » **Κακῶς** (»**Οὐ καλῶς**) ἀπήλλαξαν. **ils furent maltraités**, ἴδε καὶ **Κακοπερνῶ.**

Καλοπιάνω, ῥ. μετ. » **Ὑπέρχομαι**, ὑποτρέχω, ὑποποιοῦμαι, θεραπεύω, ἀναλαμβάνω, ἐξομιλέω, ὑποδύομαι. **faire sa cour à, flatter, capter les bonnes grâces.**

Καλόπιασμα. » **Θεραπεία**, ὁμιλία, ὑποποίησις. **soins officieux.**

Καλοπίχαιρος } , η, ον. » **Κομψὸς**, χρη-
Καλοπίχερος } στὸς, μέτριος, ἐπιεικής, κόσμιος. **honnête homme.**

Καλοπροαίρετος, η, ον, ἴδε **Καλόγνωμος.**

Καλοῤῥαμμένος, η, ον. » **Εὐραφής. bien cousu.**

Καλοῤῥίζικα, ἐπ. (εὐκτ.). »**Ἐπ᾽ αἰσίοις!** τύχῃ ἀγαθῇ! **sous des heureux auspices.**

Καλοῤῥίζικος, η, ον. » **Αἴσιος**, δεξιὸς, εὐσύμβολος. **heureux, qui est de bonne augure, qui s᾽ est fait sous des heureux auspices.**

Καλὸς, ἡ, όν. (Σημ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἡ λέξις ἐσήμαινε κυρ. τὸν Εὔμορφον· εἰς ἡμᾶς ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ) »**Ἀγαθὸς**, καλὸς κἀγαθὸς (καὶ μονολεκτ.) καλοκἀγαθος, χρηστὸς, ἐπιεικὴς, μέτριος, εὐγνώμων, σπουδαῖος, γενναῖος, εὐμενὴς, κτλ. **bon. brave.** (Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ᾽τὴν μεταχειριζόμεθα ὄχι μόνον διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ᾽ ἐν γένει διὰ κάθε πρᾶγμα καλὸν εἰς τὸ εἶδος ᾽του, καὶ ἑπομένως εἶν᾽ ἀδύνατον ᾽ν᾽ ἀποδοθοῦν ἐπ᾽ ἀκριβὲς αἱ διάφοροι αὐτῆς ἐκδοχαὶ, σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὰς κυριωτέρας: μένει δὲ εἰς τὸν ἀναγνώστην ᾽να ζητήσῃ, ἐπὶ μὲν ἀνθρώπου, ὁποίαν ἐγκρίνῃ τῶν ἐφεξῆς, Ἄξιος, Γλυκὸς, Ἐνάρετος, Ἐπιτήδειος, Εὔμορφος, Ἥμερος, Καλόγνωμος, Καλοπίχαιρος, Τιμημένος, Χρήσιμος. κτλ. Ἐπὶ δὲ παντὸς ἄλλου πράγματος, ὁποιαν ἐνθυμηθῇ συνώνυμον: παρ. χάρ. Καλὸς ἀέρας, ἴδε Πρύμος· Καλὸς καιρὸς, ἴδε Βιδιὰ, καὶ Ξαστεριὰ κτλ.). §. (ὁ ἁρμόδιος, ἱκανὸς, ὠφέλιμος κτλ.). » **Ἐπιτήδειος**, πεφυκὼς, εὖ πεφυκὼς (ἡρμοσμένος), εὐφυὴς, εὔχρηστος, εὔθετος, δεξιὸς, κομψός. **propre, commode.** ||. τὰ λινᾶ εἶνε καλὰ διὰ τὸ καλοκαῖρι, καὶ τὰ μάλλινα διὰ τὸν χειμῶνα. »Τὰ λινᾶ θέρους εὐχρηστότερα, χειμῶνος δὲ τὰ ἐρεᾶ. ||. τὰ φύλλα ᾽του εἶνε καλὰ διὰ τὸν παροξυσμόν. » **Ἀγαθὰ** πρὸς πυρέσσοντας. ||. καλὸ᾽ διὰ τὴ᾽ σπλῆνα. »**Ἀγαθὸν** σπληνὸς«, ἴδε καὶ **Ὠφελῶ.** ||. εἶνε καλός ᾽να.. »**Δεινὸς** δὲ καὶ.. « Θφρ. (καὶ ἀκόμη καταλληλότερον μὲ τοῦ Πολυβ. τὸ) »Θεωροῦντες τὴν τύχην ὡς ἐστὶν ἀγαθὴ φθονῆσαι τοῖς ἀνθρώποις,« (Ἀποσπάσμ. Βιβλ. λθ΄, 6). « ||. εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες. » **Ἐν καλῷ** (»**Εἰς καλὸν**, »**Ἐν δέοντι**) ἥκεις. **vous venez à propos (à point, à point nommé).** §. (ὁ εὐμορφοκαμωμένος, νόστιμος, κτλ. κυρ. ἐπὶ ἀψύχων) καλὸ᾽ κρασί. » **Καλὸς** οἶνος (Εὐαγγ.). ||. καλὰ σῦκα (σταφύλια, κτλ.). »**Γενναῖα** σῦκα, γενναίαν σταφυλὴν (Πλάτ. Νομ.). ||. καλὸ᾽ ἄλογο᾽ (σκυλὶ, κτλ., ἀπὸ καλὴν γενεὰν δηλ., Τουρκ. σόϊ, ἢ καλομαθημένον, γυμνασμένον). »**Γενναῖος** ἵππος (σκύλαξ) (Ξενοφ.). ||. καλὸ᾽ ᾽ψάρι (τὸ μεγάλον καὶ νόστιμον). »**Γενναῖος** ἰχθὺς (Πλούτ.). ||. (καὶ ὡς οὐσ.) ἡ καλὴ (ἐννοεῖται Μερηὰ) τοῦ φορέματος (ὑφάσματος, ἀπ᾽ ἐναντίας τῷ, Ἀνάποδη). »**Τὸ ἔξω. l'endroit, le bon (beau, droit).** §. (ὁ μεγάλος καὶ πολύς). ἕνα καλὸ κομμάτι λουκάνικον. » **Σεμνὸς** ἀλλάντος τόμος. ||. ἕνα καλὸ᾽ κομμάτι. »**Γενναῖον** (»**Γενικὸν**) τὸ μέγεθος, εὐμέγεθες. ||. ᾽τὸν ἔδωσαν ἕνα καλὸ᾽ ξύλο (κατ᾽ ἀντίφρασιν καὶ εἰρων. ἀντὶ τοῦ, Δυνατὸν καὶ Πολύ). » **Εὖ καὶ καλῶς** (νεανικῶς) διεμαστιγώθη. »Προσαγαγών σε πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ᾽ εὖ κἀνδρικῶς (Ἀρςφ. Σφ. 450) «. **on l'a rossé bien (d'importance).** §. (ὁ εὐτυχισμένος, καλότυχος, κτλ.) καλὴ τύχη. » **Εὐμενὴς, ἀγαθή. favorable.** ||. ὥρα καλή! μὲ ὥραις καλαίς! ἴδε **Ὥρα.** §. τὸ καλὸν (εἰς τὸ οὐδέτ., ἐκλαμβανόμενον οὐσιαστικῶς, σημαίνει τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν ἢ τὴν πρᾶξιν τοῦ καλοῦ ἀφῃρημένως). » **Τὸ ἀγαθόν. le bien.** ||. κάμνω καλόν. » **Εὐποιέω**, εὐεργετέω, ἀγαθοποιέω (Εὐαγγ.). **faire du bien.** ||. θέλω τὸ καλόν σου, ἴδε **Θέλω.** ||. ἂν ἔβγῃ σὲ καλὸν,

καὶ Ἀναλαμβάνω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Διορθόνομαι). » Βελτιόομαι, κρείττων ἐμαυτοῦ γίγνομαι. devenir meilleur, abonnir, amender (ἐπὶ γῆς).

Καλλήτερος, η, ον. » Κρείσσων(-ττων), βελτίων, καλλιώτερος (Θουκ.), ἀμείνων καὶ ἀρείων (ποιητ.). meilleur. ||. ὁ καλλήτερος ἀπ' ὅλους. » Πάντων κράτιστος, ἄριστος, κάλλιστος, βέλτιστος, διαφέρων, ἀριστεύων. très bon.

Καλλιγόνω (ὁ Κορ. 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Καλλίγιον, ὑπόδημα Ῥωμαϊκόν. Πιθανώτερόν με φαίνεται ἀπὸ τοῦ Χάλυψ-υβος, Χαλυβόω), ῥ. μετ. ἴδε Πεταλόνω.

Καλλίγωμα, ἴδε Πετάλωμα.

Κάλλιον, ἐπ. ἴδε Καλλήτερα.

Καλνῶ (κυρ. Προσκαλῶ φίλους εἰς γάμον), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Καλέω (» Ὅτε γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐλάμβανε, γάμους εἱστίασε, καὶ ἐκάλεσε τρεῖς αὐτοῦ φίλους μετὰ τῶν αὐτοῦ προσηκόντων,« Ἰσαῖος π.τ. Κίρ. κλ.), ἴδε Προσκαλῶ.

Καλοαναθρεμμένος, η, ον. » Εὖ ἠγμένος, εὐπαίδευτος, ἐμμελοῦς (ἐλευθερίου) τυχὼν ἀγωγῆς, τὴν ἐλευθέροις πρέπουσαν ἠγμένος ἀγωγὴν, ἀστεῖος, χαρίεις. bien élevé, qui a reçu une bonne éducation.

Καλοβαμμένος, η, ον. » Εὐβαφής. bien teint.

Καλοβρασμένος, η, ον. » Δίεφθος, κάθεφθος, ἐζωμευμένος, διεζωμευμένος, τακερώτατος, σύγχυμος (»Τὸ γὰρ καλῶς ἑφθὸν σύγχυμον καλεῖται, « Ἐτυμολόγ.). bien bouilli, cuit à point.

Καλόβραστος, η, ον (κυρ. ὄσπριον, τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόβραστος). » Ταχερὸς, τεράμων, εὐέψητος, εὐτακὴς (Αλ.), ἑψανὸς (Διοσκορ. σώζεται καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἡ λέξις). tendre, facile à cuire.

Καλογερεύω, ῥ. ἀμτβτ. ἴδε Καλόγερος.

Καλογερικὰ, ἐπ. » Μοναστῶν τρόπον, μοναζόντων δίκην. monacalement, à la manière des moines.

Καλογερικὸς, ἡ, όν. » Μοναδικὸς, μοναχικός. monacal, monastique. ||. βαρειὰ 'ν' ἡ καλογερικὴ (παροιμ.), ἴδε Βαρύς.

Καλόγερος. » Μοναχὸς, μονάζων. moine, religieux. ||. ἔγεινε καλόγηρος (καὶ μονολεκτ. Ἐκαλογέρευσε). »Τὸν μονήρη βίον ἠσπάσατο, ἀπεῤῥάγη τοῦ κόσμου, ἀπετάξατο (χαίρειν ἔφη) τῷ κόσμῳ. il prit l'habit (καὶ ἐπὶ γυν.) le voile, il endossa le froc (la bure), il se mit en religion. §. (σκεῦος οἰκιακὸν, ὅπου στεγνόνουν τὰ ῥοῦχα). »*Θερμαστρίς. moine, chauffe-chemise, θ. chauffe-linge.

*Καλογερόχορτον, φ. ἴδε Καραμπάσι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Καλόγνωμη, θαλ. (ὁ Κορ. λέγει ὅτι παρεσχηματίσθη ἀπὸ τοῦ) »Καλλιώνυμος (ἰχθὺς, ὁ ὁποῖος ἄλλως καὶ Οὐρανοσκόπος καὶ Ἡμερόκοιτος ὠνομάζετο). dragonneau, dracontcule, lacert, poisson-lézard. (πιθανώτερόν μοι φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ) »Κολύβδαινα (ἴδε Ἀθὴν. Γ' 105), εἶδος ὀςρέου (μυδίου), ἴδε Ἐλιά (τῆς θάλασσας).

Καλόγνωμος (τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόγνωμος), η, ον. » Εὔκολος, εὐάρμοστος, εὐγνώμων, εὐμενὴς, ἐπιεικής. bienveillant, bénévole, benin-igne, accommodant, accort.

Καλογραμμένος, η, ον. » Εὐγραφής. bien écrit.

Καλογρηά. » Μονάζουσα, μονάστρια. religieuse, nonne. §.(εἶδος πουλιοῦ θαλασσινοῦ). » Φαλαρίς. piette, religieuse, nonnette blanche.

Καλογρήτσα, π. (εἶνε πάμπολλα εἴδη). » Μελαγκόρυφος. nonnette (mesange), θ. charbonnière, pivoine, lavandier, cendrille, θ. crève-chassis, mesengle, etc. ἴδε καὶ Ἀσπρόκωλος καὶ Ποταμίδα.

Καλοδεχούμενος, η, ον, ἴδε Καταδεκτικός.

Καλοενδυμένος (προφ. κοιν. Καλοντυμένος), η, ον, ἴδε Στολισμένος.

Καλόηθος, η. ον. » Εὔμορφος, εὐπρόσωπος, εὐειδὴς, τὴν ἰδέαν (ὄψιν) οὐκ ἄμορφος, εὐσχήμων. joli, gentil, d'une figure intéressante, d'une jolie mine.

Καλοζυμωμένος, η, ον. » Εὖ πεπεμμένος (Ἀριστφν.). bien pétri.

Καλοθελήτης, ισσα. » Εὔνους. bien intentionné, bienveillant.

Καλοθεμένος, η, ον, ἴδε Συγυρισμένος.

Καλοθέτω, ῥ. μετ. ἴδε Συγυρίζω.

Καλοθρεμμένος, η, ον. »Εὐτραφής. bien nourri.

Καλοιακοῦδα (ἡ Τουρκ. Κάργα, συγχέεται μὲ τὴν Καρακάξαν), π. »Κολοιός. choucas, grolle, freux.

Καλοκαῖρι. » Θέρος (τὸ). été. ||. τὸ καλοκαῖρι, ἐπ. » Θέρους, θέρους ὥρα. en été.

Καλοκαιριὰ (ὁ καλὸς καιρός). » Καλοκαιρία (ἡ εὐετηρία, ἡ εὐθηνία, ὁ καλὸς ἐνιαυτὸς,« λέγει ὁ Ἡσύχιος), εὐημερία (»Ὅταν εὐημερίαι γένωνται καὶ νοτίαι, « Ἀρςτ.). beau temps.

Καλοκαιρινὸς (προφ. κοιν. Καλοκαιρνὸς), ἡ, όν. » Θεριι ός. d'été.

Καλοκαμωμένος, η, ον. »Καλῶς πεποιημένος (» Διογένης, πλακοῦντα ποτὲ ἐσθίων

ἐν δείπνῳ Χάβρως, πρὸς τὸν θαυμάζοντα ἔλεγεν, ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον,« Ἀθήν. Γ΄ Ἀλλ᾽ ἴσως τοῦτο διορθωτέον: Πεπεμμένον). » Γλαφυρὸς, κομψὸς, εὔτυκτος, εὐεργὴς καὶ εὔξεστος (ποιητ.). bien fait, bien taillé, élégant.

Καλοκαρδίζω, ῥ. μετ. » Εὐφραίνω. réjouir. §. ἀμ. αὐτοπ. » Εὐφραίνομαι, ἡδίων γίγνομαι. se réjouir.

Καλοκλωσμένος, η, ον (κυρ. νῆμα κτλ.). » Εὔστροφος, εὔκλωστος.

Καλοκομμένος, η, ον, ἴδε Καλοκαμωμένος.

Καλοπέρασις. » Εὐπάθεια. bon traitement.

Καλοπερνῶ, ῥ.ἀμ. »Εὖ(»Καλῶς, »Ἡδέως) διάγω (διαγίγνομαι, γίγνομαι), εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμὶ, καλῶς ἀπαλλάττω(»Οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε, συμβούλῳ τούτῳ χρησάμενος,« Αἰσχ.). être bien traité. ||. καλοπέρασαν εἰς τὴν ἐξοχήν. » Ἥδιστα κατ᾽ ἀγρὸν διήγαγον (ἐγένοντο). ||. 'δὲν καλοπέρασαν. » Κακῶς (»Οὐ καλῶς) ἀπήλλαξαν. ils furent maltraités, ἴδε καὶ Κακοπερνῶ.

Καλοπιάνω, ῥ. μετ. » Ὑπέρχομαι, ὑποτρέχω, ὑποποιοῦμαι, θεραπεύω, ἀναλαμβάνω, ἐξομιλέω, ὑποδύομαι. faire sa cour à, flatter, capter les bonnes grâces.

Καλόπιασμα. » Θεραπεία, ὁμιλία, ὑποποίησις. soins officieux.

Καλοπίχαιρος }, η, ον. » Κομψὸς, χρηστὸς, μέτριος, ἐπιεικὴς, κόσμιος. honnête homme.
Καλοπίχερος }

Καλοπροαίρετος, η, ον, ἴδε Καλόγνωμος.

Καλοῤῥαμμένος, η, ον. » Εὐραφής. bien cousu.

Καλοῤῥίζικα, ἐπ. (εὐκτ.). »Ἐπ᾽ αἰσίοις! τύχῃ ἀγαθῇ! sous des heureux auspices.

Καλοῤῥίζικος, η, ον. » Αἴσιος, δεξιὸς, εὐσύμβολος. heureux, qui est de bonne augure, qui s᾽ est fait sous des heureux auspices.

Καλὸς, ἡ, όν. (Σημ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἡ λέξις ἐσήμαινε κυρ. τὸν Εὔμορφον· εἰς ἡμᾶς ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ) »Ἀγαθὸς, καλὸς κἀγαθὸς (καὶ μονολεκτ.) καλοκἄγαθος, χρηστὸς, ἐπιεικὴς, μέτριος, εὐγνώμων, σπουδαῖος, γενναῖος, εὐμενὴς, κτλ. bon. brave. (Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ 'τὴν μεταχειριζόμεθα ὄχι μόνον διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ᾽ ἐν γένει διὰ κάθε πρᾶγμα καλὸν εἰς τὸ εἶδος 'του, καὶ ἑπομένως εἶν᾽ ἀδύνατον 'ν᾽ ἀποδοθοῦν ἐπ᾽ ἀκριβὲς αἱ διάφοροι αὐτῆς ἐκδοχαὶ, σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὰς κυριωτέρας: μένει δὲ εἰς τὸν ἀναγνώστην 'να ζητήσῃ, ἐπὶ μὲν ἀνθρώπου, ὅποιαν ἐγκρίνῃ τῶν ἐφεξῆς, Ἄξιος, Γλυκὸς, Ἐνάρετος, Ἐπιτήδειος, Εὔμορφος, Ἥμερος, Καλόγνωμος, Καλοπίχαιρος, Τιμημένος, Χρήσιμος. κτλ. Ἐπὶ δὲ παντὸς ἄλλου πράγματος, ὅποιαν ἐνθυμηθῇ συνώνυμον: παρ. χάρ. Καλὸς ἀέρας, ἴδε Πρύμος· Καλὸς καιρὸς, ἴδε Βιδιὰ, καὶ Ξαστεριὰ κτλ.). §. (ὁ ἁρμόδιος, ἱκανὸς, ὠφέλιμος κτλ.). » Ἐπιτήδειος, πεφυκὼς, εὖ πεφυκὼς (ἡρμοσμένος), εὐφυὴς, εὔχρηστος, εὔθετος, δεξιὸς, κομψός. propre, commode. ||. τὰ λινᾶ εἶνε καλὰ διὰ τὸ καλοκαῖρι, καὶ τὰ μάλλινα διὰ τὸν χειμῶνα. »Τὰ λινᾶ θέρους εὐχρηστότερα, χειμῶνος δὲ τὰ ἐρεᾶ. ||. τὰ φύλλα 'του εἶνε καλὰ διὰ τὸν παροξυσμόν. » Ἀγαθὰ πρὸς πυρέσσοντας. ||. καλὸ᾽ διὰ τὴ᾽ σπλῆνα. »Ἀγαθὸν σπληνὸς«, ἴδε καὶ Ὠφελῶ. ||. εἶνε καλὸς 'να.. »Δεινὸς δὲ καὶ..« Θφρ. (καὶ ἀκόμη᾽ καταλληλότερον μὲ τοῦ Πολυβ. τὸ) »Θεωροῦντες τὴν τύχην ὡς ἐστὶν ἀγαθὴ φθονῆσαι τοῖς ἀνθρώποις,« (Ἀποσπάσμ. Βιβλ. λθ΄, 6). « ||. εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες. » Ἐν καλῷ (»Εἰς καλόν, »Ἐν δέοντι) ἥκεις. vous venez à propos (à point, à point nommé). §. (ὁ εὐμορφοκαμωμένος, νόστιμος, κτλ. κυρ. ἐπὶ ἀψύχων) καλὸ᾽ κρασί. » Καλὸς οἶνος (Εὐαγγ.). ||. καλὰ σῦκα (σταφύλια, κτλ.). »Γενναῖα σῦκα, γενναίαν σταφυλὴν (Πλάτ. Νομ.). ||. καλὸ᾽ ἄλογο᾽ (σκυλὶ, κτλ., ἀπὸ καλὴν γενεὰν δηλ., Τουρκ. σόϊ, ἢ καλομαθημένον, γυμνασμένον). »Γενναῖος ἵππος (σκύλαξ) (Ξενοφ.). ||. καλὸ᾽ 'ψάρι (τὸ μεγάλον καὶ νόστιμον). »Γενναῖος ἰχθὺς (Πλούτ.). ||. (καὶ ὡς οὐσ.) ἡ καλὴ (ἐννοεῖται Μερηὰ) τοῦ φορέματος (ὑφάσματος, ἀπ᾽ ἐναντίας τῷ, Ἀνάποδη). »Τὸ ἔξω. l'endroit, le bon (beau, droit). §. (ὁ μεγάλος καὶ πολύς). ἕνα καλὸ κομμάτι λουκάνικον. » Σεμνὸς ἀλλάντος τόμος. ||. ἕνα καλὸ᾽ κομμάτι. »Γενναῖον (»Γενικὸν) τὸ μέγεθος, εὐμέγεθες. ||. 'τὸν ἔδωσαν ἕνα καλὸ᾽ ξύλο (κατ᾽ ἀντίφρασιν καὶ εἰρων. ἀντὶ τοῦ, Δυνατὸν καὶ Πολύ). » Εὖ καὶ καλῶς (νεανικῶς) διεμαστιγώθη. »Προσαγαγών σε πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ᾽ εὖ κἀνδρικῶς (Ἀρσφ. Σφ. 450) «. on l'a rossé bien (d'importance). §. (ὁ εὐτυχισμένος, καλότυχος, κτλ.) καλὴ τύχη. » Εὐμενὴς, ἀγαθή. favorable. ||. ὥρα καλή! μὲ ὥραις καλαίς! ἴδε Ὥρα. §. τὸ καλὸν (εἰς τὸ οὐδέτ., ἐκλαμβανόμενον οὐσιαστικῶς, σημαίνει τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν ἢ τὴν πρᾶξιν τοῦ καλοῦ ἀφῃρημένως). » Τὸ ἀγαθόν. le bien. ||. κάμνω καλόν. » Εὐποιέω, εὐεργετέω, ἀγαθοποιέω (Εὐαγγ.). faire du bien. ||. θέλω τὸ καλόν σου, ἴδε Θέλω. ||. ἂν ἔβγῃ σὲ καλὸν,

ἴδε Ἐβγαίνω. ||. εἶνε διὰ καλὸ' (ἢ) διὰ τὸ καλό' σου (ἢ) καλὸ' δικό' σου, ἴδε Διά. ||. μὲ τὸ καλὸ' ('να 'πάγῃ, 'να ἔλθῃ, κτλ.)! (φρσ. εὐκτ.). »Ἀγαθῇ τύχῃ! »Σὺν δαίμονι! »Σὺν θεῷ! »Ἐπ' ἀγαθῷ στέλλοιτο! ||. 'τὸν πιάνει ('τὸν ὁμιλεῖ) μὲ τὸ καλό, ἴδε Ἥμερα καὶ Καλοπιάνω. ||. καλὸν 'νἄχῃς! »Εὖ σοι γένοιτο! »Εὖ σοι εἴη,« (Στρβ.) »Ἐν καλῷ εἴης (Θκρ.),« grand bien vous fasse! ||. ἔτσι 'νἄχω καλόν! ἴδε Ἔτσι. ||. τόσον καλὸν 'να ἰδῇ. ὅσον θὰ 'μπορέσῃ αὐτὸς 'να! (φρσ. ἀπαράλλ. μὲ τοῦ Ὁμ. τὸ) »Τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι (Ὀδ. Φ. 402, 403).« ||. 'σ τὸ καλὸ' (φρσ. ἀποχαιρετισμοῦ)! »Χαίρων ἄπιθι! §. Ἂς 'πάγει' 'σ τὸ καλὸ' (κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ, Ἂς 'πάγει' 'σ τ' ἀνάθεμα, 'σ τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ, κτλ.)! »Χαιρέτω! »Μακρὰ χαιρέτω! »Χαίρειν αὐτὸν κελεύω μακρά! »Ἐρρῶσθαι λέγω (Δημοσθ.)! »Ἄπαγ' (»Ἔρρ', »Βάλλ') ἐς μακαρίαν! ||. ἂς 'πάγει' σ' τὸ καλὸ' τέτοιο' λουτρὸ' (ἢ) Ἂς 'πάγει' 'σ τὸ' διάβολο' καὶ τὸ λουτρὸ' καὶ τὸ καλό' 'του, καθὼς μ' ἔκαμεν! »Ἐς μακαρίαν τὸ λουτρὸν, ὡς διέθηκέ με (Ἀντιφ. παρ' Ἀθην.)«! §. καλὲ (κλητικὴ τοῦ ἐπιθέτου, ἡ ὁποία μετέπεσε σχεδὸν εἰς) ἐπίῤ. (δισταγ. καὶ ἀπορ.). ||. καλὲ, τί μὲ λέγεις! »Τί φῄς, ὦ 'γαθέ«; bon dieu! que vous me dites-là?

Καλοσκαμνίζω (βάλλω τινὰ εἰς τὸ καλὸν σκαμνὶ [εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν] 'να καθήσῃ, 'τὸν ὑποδέχομαι φιλοφρόνως), ῥ. μτβτ. »Ἕδρῃ τιμῶ (Ἰλ. Μ, 311)· »Ἕδραις (»Ἕδραις ἐντίμοις) γεραίρω (Ξενοφ. Κυρουπ. καὶ Οἰκον.), δεξιόομαι. recevoir avec distinction.

Καλοσκάμνισμα (τὸ). »Δεξίωσις. reception distinguée.

Καλοστοχάζομαι, ῥ. ἀποθ. »Εὖ (»Ὀρθῶς) λογίζομαι, ἐφίστημι τὸν νοῦν (τὴν διάνοιαν), διασκέπτομαι, συνθεωρέω. arrêter sa pensée sur. ||. αὐτὸ πρέπει 'να 'τὸ καλοστοχασθοῦμεν. »Δεῖ ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τούτου (Πλούτ.). ||. αὐτὸ εἶνε φανερὸν εἰς καθένα ὅ,που θέλει ὀλίγον 'να 'τὸ καλοστοχασθῇ. »Παντὶ δῆλον τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι.

Καλοστρημμένος (ὁ ἄλλ. Καλοκλωσμένος), η, ον. »Εὔστροφος. bien tordu.

Καλοσύνη (ἡ διάθεσις τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Εὐριπίδης [Ἑλένῃ στιχ. 383] γράφει τὴν λέξιν μὲ δύο λλ, Καλλοσύνη, καὶ 'τὴν μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ Κάλλος). »Ἐπιείκεια, χρηστότης, ἀγαθότης, καλοκἀγαθία, εὐμένεια, εὐγνωμοσύνη, εὐκολία, ἀγαθωσύνη, πρᾳότης, τὸ ἐπιεικὲς κτλ. (τῶν τρόπων). bonté, θ. douceur, θ. benignité. §. (ἡ πρᾶξις τοῦ καλοῦ). »Εὐποιΐα, εὐεργεσία, ἀγαθοποιΐα. bienfait, bontés, bon office, faveur, θ. ||. κάμε μου τὴν καλοσύνην, ἴδε Χάρις. §. ὁ καλὸς καιρὸς ἴδε Καλοκαιριά.

Καλοτυχίζω, ῥ. μετ. »Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω. féliciter, estimer heureux, vanter la félicité de quelqu'un.

Καλοτύχισμα. »Μακαρισμὸς, εὐδαιμονισμός. l'action de vanter la félicité (le bonheur) de quelqu'un.

Καλότυχος, η, ον. »Μακάριος, εὐτυχὴς, εὐδαίμων, μάκαρ, ὄλβιος. heureux. ||. πολλὰ καλότυχος. »Τρισόλβιος, τρισμάκαρ, τρισευδαίμων, ὀλβιοδαίμων (ποιητ.). bien heureux. ||. (ἐμφαντικῶς καὶ ἐνίοτε κατ' εἰρωνείαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς κλητικὴν) ἔλα κοντὰ καλότυχε, καὶ σὲ θέλω κἄτι τί. »Ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε, δέομαι γάρ τι σου (Ἀρστφ. Βατρ.)«.

Καλοῦπι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Καλόπους. »Χυτήρ. moule forme, θ..

Καλούτσικος (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ), η, ον, ἴδε Εὔμορφος κτλ. καὶ Καλόηθος.

Καλοφθειασμένος, Καλοφθυασμένος, Καλοφυκιασμένος, η, ον, ἴδε Καλοκαμωμένος.

Καλόφωνος, η, ον. »Εὔφωνος, εὔηχος, ἡδύφωνος, λιγύφθογγος. qui a une bonne (douce, sonore, armonieuse etc.) voix.

Καλοψημένος, η, ον. »Ἔξοπτος, (»Ἄρτος) ὡς ἐξοπτότατος,« Ἱπποκρ. cuit à point.

Κάλτσα (ἀπὸ τοῦ calceus, εἶδος ὑποδήματος τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, τὸ ὁποῖον ὁ Πλούταρχος ἐξελλήνισεν εἰς τὸ) »Κάλτιος καὶ Καλτίκιος. »Περισφύριον, *περίσφυρον, περιπεζὶς, πέλυτρον. bas.

Καλτσοδέτι. »Ἀμφιδεὺς, σφαιρωτὴρ καὶ σφυρωτὴρ (ἀμφ.). jarretière, θ.

Καλύβα. »Καλύβη, σκήνωμα καὶ σκήνημα. cabane, θ. chaumière, θ. hutte, θ. cahutte, θ.

Καλυβάκι. »Καλύβιον. petite hutte, θ.

Καλυβόνω, ῥ. μετ. ἴδε Πεταλόνω.

Καλύβωμα, ἴδε Πετάλωμα.

Καλῶς, ἐπ. (διεσώθη μόνον εἰς μερικὰς φιλοφρονητικὰς φράσεις). ||. καλῶς (ἦλθες) ὥρισες. (ἀπαράλλακτα ἐχαιρετοῦσαν καὶ ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας καὶ τοὺς ἄρχοντάς 'των, ἴδε Τὸ Σύντ. τοῦ Πορφυρογ.). »Ὡς εὖ παρέστης. soyez le bien venu. ||. καλῶς 'να σ' εὕρω! »Προπίνω σοι! à votre sante!

Καμακεύω, ῥ. μετ. » Περι(»Δια)πείρω. **harponner.**

Καμάκι (ὑποκορ. τοῦ) » **Κάμαξ-ακος** (ὁ), τρίαινα, τριόδους, ἄκαινα, ἰχθύκεντρον. **harpon, trident.**

Καμάρα. » Ἀψὶς, στοὰ, θόλος, καμάρα, καμάρωμα, ψαλίδωμα, κύρτωμα (Προκ. Ἱστορ.), ἄντυξ-υγος (ἡ), ψαλίς. **voûte**, θ. **arcade**, θ. **arche** (κυρ. γεφυρίου), θ.

Κάμαρα (ὁ Τουρκ. Ὀντάς). » **Οἴκημα** (Πλάτ. Θεαγ.), παστὰς (Ξενοφ.), δωμάτιον, δίαιτα, κοιτὼν, θάλαμος, καμάρα. **chambre**, θ. ||. ἡ κάμαρα τοῦ καραβιοῦ. » Ναυκληρικὴ δίαιτα (Ἀθην.).«

Καμαράκι (ὁ Τουρκ. Ὀντατζίκος ἢ Ὀνταδάκι καὶ Ἰταλ. Καμπινέτο). » **Οἰκημάτιον**, δωμάτιον, οἰκίσκος, κοιτώνιον, κοιτωνίσκος, καμάριον. **chambrette**, θ.

Καμάρι (κάθε τι, διὰ τὸ ὁπ. καμαρόνει τινάς). » Ἐγκαλλώπισμα, ἀγλάϊσμα, σέμνωμα. **sujet de vanité.**

Καμαριέρος (Ἰταλ.), α. »Ὁ περὶ τὸν κοιτῶνα (θάλαμον) θεράπων, θαλαμηπόλος, (καὶ εἰς τοὺς Βυζαντ.) κοιτωνίτης. **valet de chambre, femme de chambre** (ἡ αὐτὴ καὶ) **chambrière.**

Καμαρόνω (βλέπω μὲ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν πρᾶγμα ὅ,που μὲ ἀνήκει, καὶ ἑπομένως καυχῶμαι διὰ τοῦτο), ῥ. μετ. » Γαυρόομαι(-όομαι), γαυριάω, σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι, ἐγκαλλωπίζομαι, ἐπιδείκνυμαι, ἐπιδεικτιάω. **être fier de, faire vanité, triompher.** §. (περιπατῶ ἢ στέκομαι καμαρωτὰ, ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἢ 'να μὲ ἀρέσουν), ῥ. ἀμ. » Γοργόομαι, καλλωπίζομαι, ἁβρύνομαι, ἁβρὰ βαίνω, σοβαρεύομαι, βρενθύομαι, σοβέω, σεμνοπροσωπέω. **minauder, pavaner, se pavaner, se carrer, se prélasser, se panader, faire** *la* **petite bouche, affecter un air (une démarche) grave (fière).** ||. (τὸ ἄτι), ὅταν πλησιάσῃ εἰς ταὶς φοράδαις, σηκόνει τὸν λαιμόν 'του, καὶ, γέρνοντας τὸ κεφάλι 'του περισσότερον, καμαρόνει. » Ὅταν παρὰ θηλείας ἔλθῃ, τότε αἴρει τὸν αὐχένα, καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν, γοργεύμενος (Ξενοφ. Ἱππ.), ἴδε καὶ Κορδόνομαι.

Καμάρωμα (ἴδε Καμαρόνω). » Γαυρίασμα, γαύρωμα. **fierté, l'action de se pavaner (etc.).**

Καμαρωτὰ, ἐπ. » Γαύρως, σοβαρῶς. **fièrement.**

Καμαρωτὸς (κτισμένος εἰς εἶδος καμάρας), ή, όν. » Ἀψιδωτὸς, θολωτὸς, θολοειδὴς, κυρτὸς, ψαλιδωτὸς, καμαρωτός. **voûté.** §. (μεταφορ. ὁ Καρδωμένος καὶ Περήφανος). » Γαῦρος, σοβαρὸς, ἀγέρωχος. **fier, altier.**

Καμήλα, ζ. Κάμηλος (ὁ καὶ ἡ). **chameau**, ἴδε καὶ Γοργοκάμηλον.

Καμηλάρης. » Καμηλοκόμος, καμηλοφορβὸς, καμηλίτης (Ἀριστοτ. Ζ, Θ'). **conducteur des chameaux.**

Καμηλαῦκι (προφ. καὶ Καλημαῦκι, τὸ μάλλινον φόρεμα τῆς κεφαλῆς τῶν καλογήρων. Ὁ Ἐτυμολ. τὸ γράφει Καμελαύκιον καὶ Καμελλαύκιον, καὶ 'τὸ ἐξηγεῖ) » Καυσία, κίδαρις· (ὁ δὲ Σουΐδας 'τὸ παράγει ἀπὸ τοῦ Καῦμα ἐλαύνειν· ὁ δὲ Κεδρηνὸς λέγει· » Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα κατασκευὴ » σπυρίδος, ἀντὶ πίλου τῇ κεφαλῇ τιθεμέ- » νη· καλεῖται δὲ παρ' Ἰταλοῖς Κάμελα, ἐξ » οὗ καὶ Καμελαύκια.«)

Καμηλοποῦλι, ἴδε Στρουθοκάμηλο.

Καμηλόψωρα, πάθ. ἴδε Ἀγριόψωρα.

Καμίνι. » Κάμινος (ἡ). **four (à tuiles ou à chaux), fournaise**, θ. **forge** (τῶν χαλκέων), θ.

Κάμμιά, ἀντων. (ἴδε Κἀνείς). »Οὐδεμία ἢ Μηδεμία-ᾶς, οὐκ ἔστιν ἥτις. **aucune, nulle.** ||. κἀμμιὰ' φορά', ἴδε Φορά. ||. κἀμμιὰ δεκαριὰ (πεντηνταριὰ, ἑκατοστὴ, χιλιάδα κτλ.). »Δέκα (»Πεντήκοντα, »Ἑκατὸν, »Χίλιοί-αί-ά)που μάλιστα. **quelque dix (cinquante etc) de.** ||. καὶ 'μᾶς ἔδωκεν ὀπίσω κἀμμιὰ' ἑξακοσαριὰ' δραχμαίς. »Καὶ ἀποδίδωσι περὶ ἑξακοσίας τινὰς δραχμὰς (Δημοσθ. Ὀλυμπιοδ.).« ||. κἀμμιὰ' ἑβδομηνταριὰ' 'μέραις. » Ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας (Θουκ. Ζ', 87). **quelque soixante-dix jours.**

Καμμύζω (κλείω τὰ 'μμάτια), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Καταμύω (καὶ κατὰ συγκοπ.) Καμμύω, συμμύω. **fermer les yeux.**

Κάμνω (Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε κυρ. τὸ Κοπιάζω, καὶ ἑπομένως, κατὰ συνεκδοχὴν, Κατορθόνω μὲ κόπον. Οἱ ποιηταὶ ὅμως 'τὸ μεταχειρίζονται πάντοτε σχεδὸν καθὼς ἡμεῖς τὴν σήμερον), ῥ. μετ. »Ποιέω, δράω (ὁ Πλάτων λέγει ὅτι διαφέρει τοῦ) πράσσω(-ττω), παρα(κατα)σκευάζω, διατίθημι(-εμαι). **faire, opérer, exécuter, commettre** (ἐπὶ κακοῦ). ||. κάμνω Ἀλλαξιὰν, Γαργάραν, Διαθήκην, Ζημίαν, Ἰατρεῖον, 'Μμάτι, Συμφωνίαν, Τραπέζι, Τρέλλαις, Τσακκίσματα, Χαρὰν, Χάριν, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. ||. κάμνω δρόμον, ἴδε Ἀνοίγω καὶ Δρόμος. ||. ἀφ' οὗ ἔκαμε (ἐπεριπάτησε) πολὺν δρόμον. » Πολλὴν ἀνύσας (διανύσας) ὁδόν. ||. τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ ἅ,που ἔκαμαν. » Τοιαῦτα αὐτοῖς τὸ μέγεθος καὶ τοσαῦτα τὸ πλῆθος εἴργασται (Λυσ. κατὰ Ἐρατοσθ.).« ||. ἐπειδὴ ὁ ακο-

πὸς 'δὲν εἶνε 'να 'τὸ μάθης μόνον, ἀλλὰ καὶ 'να 'τὸ κάμης. » Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστοτ. Ἠθ.).« ||. κάμνω λάθος, ἴδε Λανθάνομαι. ||. κάμνω ὅρκον, ἴδε Ὀρκίζομαι. ||. κάμνω στίχους. » Ποιέω, στιχουργέω (κατ' αὐτὸν καὶ τὸν ἐφεξῆς τρόπον σχηματίζονται διάφορα ἄλλα ῥήματα). versifier. ||. κάμνω παιδιά. » Τεκνοποιέομαι, παιδοποιέομαι. ||. ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν 'να κάμουν περίφημα παιδιά. » Τοῖς τοίνυν ἐπιθυμοῦσιν ἐνδόξων τέκνων γενέσθαι πατράσι (Πλούτ.).« ||. 'νά σε κάμω παιδί μου (υἱόν μου, κόρην μου), ἴδε Υἱοθετῶ. ||. κάμνω 'δικό μου (πρᾶγμα ξένον). » Σφετερίζω(-ομαι), ἰδιοποιέομαι, προσ(άντι)ποιέομαι, προσποιέω ἐμαυτῷ, οἰκειοποιέομαι, οἰκειόομαι. s'approprier, s'attribuer, s'arroger, s'appliquer. ||. κάμνω χρέος, ἴδε Χρεόνομαι. ||. κάμνω 'να γελάσουν. » Γέλωτα παρέχω (μηχανάομαι). ||. κάμνω καλὰ (τὸν ἄῤῥωστον), ἴδε Ἰατρεύω. ||. τὰ πουλιὰ ἤθελαν 'να κάμουν βασιλέα. » Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα. ||. πῶς 'να κάμω τὸ κρέας; μὲ ταὶς ἀγκινάραις ἢ μὲ τὰ κουκκιά; ἴδε Μαγειρεύω. ||. διότι τὸ 'ψάρι 'τὸ κάμνω (μαγειρεύω) ἀτός μου. » Ποιῶ γὰρ τοὔψον αὐτὸς (Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. Γ').« ||. τῶν-σουπιῶν τοὺς πλοκαμοὺς 'τοὺς κόπτω καὶ τοὺς κάμνω βραστούς. » Τῶν σηπιῶν τὰς πλεκτάνας καὶ τὰ πτερύγια συντεμὼν ἑφθὰ ποιῶ (Ἀθην.).« ||. τὸ ἕνα ἀρνὶ τὸ κάμνεις τὸ πουρνὸ καὶ τὸ ἄλλο τὸ δειλινό. » Τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωΐ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δειλινὸν (Γραφ. Ἐξοδ.).« §. κάμνω τὴν καρδιὰν τινὸς ('τὸν εὐχαριστῶ, 'τὸν ἀναπαύω), κάμνω ἐκεῖν' ὅ,που θέλει. » Ποιῶ τὸ ἀρεστόν τινι (Γρφ.). ||. τί κάμνετε (φρσ. συνειθισμένη εἰς τοὺς χαιρετισμούς); » Ὅ,τι καὶ πράττοιτε; πῶς ἔχετε; » Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης (Αἰσχύλ. Πέρσ. 140)«; comment vous portez-vous? comment ça va-t-il? ||. καλῶς 'τὰ κάμνετε (φρσ. συνήθης εἰς χαιρετισμόν). » Εὖ πράσσειν! » Εὖ πράττοιτε! « ||. γράφετέ 'μας τί ἐκάμετε ἢ τί κάμνετε. » Ἐπιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε (Πλάτ. Ἐπιστ.)«. ||. τί 'να κάμω; καθὼς 'μπορῶ. » Ὡς δ' ἔχω· τί γὰρ πάθω! ||. διότι τί 'να κάμῃ κάνεἰς, ὅταν βιάζεται ἀπὸ φίλον; » Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅταν ὑπὸ φίλου βιάζοιτο;« ||. 'δὲν ἔχω ('δὲν 'ξεύρω) τί 'να κάμω (ἀπὸ φόβον, ἐντροπὴν, κτλ.). » Ἀπορέω(-ομαι)· » Οὐκ ἔχω ὅπως χρήσομαι τοῖς πράγμασιν· » Ἐν παντί εἰμι· » Παντοῖος γίγνομαι. ||. τί ἔκαμε; 'μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν 'του τὴν κατάστασί 'τους, ἢ 'τὴν ἔχουν μαζῆ; » Πότερα, μεμερισμένος εἴη πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἢ κοινὴ οὐσία εἴη αὐτοῖς; ||. τί κάμνεις; 'τὸν ἀφίνεις 'να ἐξουσιάζῃ, ἢ διορίζεις ἄλλον εἰς τὸν τόπον 'του; » Πότερον, ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; ||. 'νὰ κάμνῃ τοὺς ἀνθρώπους καλλητέρους. » Βελτίους παρέχειν (ἀποδεικνύναι). rendre. ||. ὁ θεὸς ἔκαμε τὸ σῶμα τῆς γυναῖκας διὰ τὴς δουλειαὶς τοῦ 'σπιτιοῦ. » Τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα (Ξενοφ.).« ||. τὴ' δουλειά' 'του 'τὴν κάμνει καλὰ (ἢ) παστρικὰ-κὴν (μεταφορ.). » Καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσι (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ.).« il s'acquitte bien de tout ce qu'il fait, il s'en acquitte fort bien. ||. ποιὸς σ' ἔκαμε τέτοιας λογῆς (ἔτσι); » Τίς οὕτω διέθετο; qui vous a accommodé de la sorte? ||. τέτοια κακὰ ἔκαμε τὸν ἀδελφό 'του! » Τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διέθετο (Χρυσ.)! ||. κάμνω πανιὰ (φρσ. ναυτ.). » Αἴρω (» Ἐπαίρω) τὰ ἱστία· » Δίδωμι τοῖς ἱστίοις· » Ἀπαίρω. mettre à la voile, appareiller, faire voile pour. ||. κάμνω νερὸν (φρσ. ναυτ.), ἴδε 'Παίρνω. ||. τὸ καράβι κάμνει νερὰ (φρσ. ναυτ.). » Διαῤῥέει, οὐ στέγει. faire eau. ||. κάμνω τὸ νερό' μου (φρσ.), ἴδε Κατουρῶ καὶ Νερόν. ||. ἔχω 'να κάμω (φρσ.), ἴδε Ἔχω. ||. κάμε γλήγωρα (ἢ ἁπλῶς) κάμε, (φρσ.). » Σπεῦσον, τάχυνον, ἐπείγου, ἄνυσον, ἄνυε πράσσων, οὐκ ἂν φθάνοις. hâtez-vous, dépêchez-vous. §. faites diligence. ||. κάμε 'γλήγωρα (ἢ ἁπλῶς, κάμε) δός μέ 'το. » Δὸς ἀνύσας(-ασα). ||. κάμε, βάλ' τὰ 'ποδήματά σου. » Ἄνυσον ποθ' ὑποδησάμενος. §. κάμνει βροχήν. » Ποιεῖν ὑετὸν, « Ἀρςφν. (Σφ. 263). ||. ἀπόψε ἔκαμε πολὺ νερὸ' (μεγάλην βροχήν). » Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ τῆς νυκτὸς λάβρον ἐπεγένετο. ||. τί καιρὸν κάμνει (φρσ. ναυτ.); ἴδε Καιρός. §. αὐτὴ ἡ μηληὰ κάμνει πολλὰ καλὰ μῆλα. » Βέλτιστα μῆλα φέρει. il porte (produit). ||. πόσο' σιτάρι (κριθάρι, κτλ.) ἔκαμε τὸ χωράφι 'του; πόσο' κρασὶ τὸ ἀμπέλι 'του, κτλ; » Ἤνεγκεν, ἐποίησε (» Κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς, πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν [Ἀριστοφ. Εἰρ. 1322]·« » Τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς μέτρα πεντακόσια ποιοῦντας [Πλούτ. Σολ.].« » Λίνον τε ποιεῖ πολὺ [ἡ χώρα τῆς Κολχίδος], καὶ κάνναβιν, καὶ κηρὸν, καὶ πίτταν, « Στράβ. ΙΑ, 6, 17). donner, produire. §. τὰ μύδια κάμνουν φλέγμα (εἰς

τὸ σῶμα δηλ. ἐκείνου ὅ,που 'τὰ τρώγει). » Μύακες φλέγματος γόνιμοι (Ξενοκρ). « ||. τὸ κρασὶ κάμνει (δίδει δηλ. εἰς ὅποιον 'τὸ πίνει) ὄψιν. » Ὁ οἶνος εὐχροίας παρασκευαστικός. §. ἔκαμε πολλὴν ὥραν 'να ἔλθῃ (ἄργησε δηλ.). » Πολὺν χρόνον ἐποίησαν (Ἀναλ.). il mit trois heures à arriver. ||. ἔκαμαν μιὰν ὥρα'. » Μίαν ὥραν ἐποίησαν (Εὐαγγ.).« ||. καὶ 'να κάμωμεν ἐκεῖ ἕνα χρόνον. » Καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα (Ἰακωβ. Δ')«. ||. 'να μὴ κάμῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ μεταξύ. » Μὴ πολὺν διὰ μέσου ποιεῖν χρόνον (Διονυσ. Ἀλικ. ΣΤ')«. (Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ Λατ. agere: » Hunc ego Getulis agerem si Syrtibus exul,« Οὐιργίλ.). ||. κάμνουν τρεῖς καὶ τέσσερης χρόνους 'να φυτρώσουν. » Ἐπὶ τρία καὶ τέτταρα ἔτη τὴν βλάστησιν ὑπερτίθεται. ils sont deux ou trois ans à lever. §. κάμνω τὸν ἰατρὸν, τὸν ζωγράφον, κτλ. » Ἐπιτηδεύω, μετέρχομαι, μέτειμι. pratiquer (exercer, professer) la medecine (etc.). §. κάμνω τὸν ἄρρωστο', τὸν κοιμισμενο', τὸν τρελλὸ', κτλ. (καμόνομαι δηλ. ὅτι εἶμαι. Ἀνάλογον κατά τι μὲ τοῦ Θουκυδ. τὸ » Οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι, « ἂν αὐτὸ 'δὲν ἦνε Π ο ν ο ύ μ ε ν ο ι). » Νόσον (» Ἔκστασιν φρενῶν) σκήπτομαι· » Ὕπνου καταψεύδομαι (Λουκιαν.).« faire le malade, etc. §. κάμνει (τριτοπροσ. ἀντὶ τοῦ Εἶνε καλὸν, Ὠφελεῖ, Χρησιμεύει, 'Ταιριάζει, κτλ.). » Ποιεῖ (» Ποιεῖ [ὠφελεῖ δηλ.] τὰ φύλλα πρὸς λέπραν «), δρᾷ (» Δρᾷ δὲ πρὸς λειχῆνας,« βῆχας,« καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ παρὰ τοῖς ἰατροῖς μάλιστα). il est bon, il convient. ||. ἄν σε κάμνῃ (σὲ 'ταιριάζῃ δηλ., σὲ χρησιμεύῃ). » Ἄν σοι ποιῇ (Ἀῤῥ. Ἐπικτ.).« ||. αὐτὸ 'δὲν κάμνει· δόσε μ' ἄλλο, ἴδε 'Ταιριάζω. §. 'νά σε πληρώσω ὅ,τι κάμοι τὸ διάφορο' τῶν ἄσπρων σου. » Ἀποδώσειν τὸ γιγνόμενον ἀργύριον ὑπὲρ τῶν χρημάτων. §. ἑβδομῆντα καὶ ὀγδῶντα κάμνουν ἑκατὸν πενῆντα, ἴδε Γίνομαι. ||. ἑβδομῆντα χρόνοι κάμνουν (τόσας) ἡμέρας. » Ἐνιαυτοὶ ἑβδομήκοντα παρέχονται ἡμέρας (25,200), « Ἡρ. Α, 32. ||. τὸ ἴδιο' κάμνει ('δὲν ἔχει δηλ. κἀμμίαν διαφοράν). » Ἀργύριον τωὐτὸ τοῦτο ἐποίει (Ἡρόδ. Δ).«

Καμόνομαι, ῥ. ἀποθ. » Πλάττομαι, ὑποκρίνομαι, σκήπτομαι, ἔμφασιν ποιέω-ομαι (Πολυβ.), δόκησιν παρέχω, προσποιέομαι. feindre, faire semblant (faire mine) de, affecter, faire le. ||. καμώθηκα πῶς νυστάζω καὶ σηκόνομαι. » Ὕπνου καταψευσάμενος, ἐγείρομαι (Λουκιαν.).«

Καμπάνα (διότι ὁ πρῶτος μεταχειρισθεὶς αὐτὰς πρὸς σύναξιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, περὶ τὰ 400 Μ. Χ., ὑπῆρξεν ὁ ἐπίσκοπος Παυλῖνος ἐκ Καμπανίας). » Κώδων (ἡ). cloche, θ.

Καμπαναρειόν. » Κωδωνοστάσιον (μεταγ.). clocher.

Καμπανιστὸς, ἡ, ὸν, (κυρ. ἐπὶ φωνῆς). » Εὔηχος. sonore.

Κάμπια, ἔντ. » Κάμπη (εἶνε ἄπειρα εἴδη), πρασοκουρὶς (κυρ. ἡ πράσινη). chenille, θ.

Κάμπος (» Θωρεῖ τοὺς κάμπους πρασίνους καὶ τὰ βουνὰ ἠπράνεια«), ἴδε Πεδιάδα.

Κάμποσον (ἐκ τοῦ) » Κατὰ ποσὸν (» Κατὰ ποσὸν εὐθαρσῶς εἶχον, « Πλβ. [Β', γ', 3: Καὶ ἐπὶ χρόνου:] » Παραπεσὼν δ' εἰς Ἄργος, καὶ κατὰ ποσὸν ἀντιποιησάμενος τῆς πόλεως, μετὰ ταῦτα . . ἀποπεσὼν κτλ., « αὐτ.), ἐπ. » Ἐπὶ ποσόν τι, ἴδε καὶ Ἀρκετά.

Κάμποσος, η, ον (ἀντων. ἀορ.). » Ὁπόσος δή. quelque, ἴδε καὶ Ἀρκετός. ||. 'να νηστεύσῃ κάμποσαις ἡμέραις. » Ὁπόσας δὴ ἡμέρας ἀποσιτεῖν. ||. ἂς φέρει' ἀπὸ μέσα κἀνένας κάμποσα σῦκα. » Ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων (Ἀριστοφ.).«

Καμποῦρα, πάθ. » Κυφότης, κύφωμα, κύρτωμα, ὕβος καὶ ὕβωμα (κυρ. τῆς καμήλας). bosse, θ. gibbosité, θ.

Καμπούρης, α, ικον. » Κυφὸς, κυρτὸς, ὑβὸς, γυρὸς ὤμοισι (ποιητ.). bossu, gobin, gibbeux (τεχν.).

Καμπουριάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) » Καμπυλιάζω (Σουΐδ.), κυφόομαι, ὑβόομαι, κυρτόομαι. devenir bossu, se voûter, se courber.

Καμπουρολαίμης, ισσα, ικον. » Κυρταύχην. cou de cigogne.

Κάμωμα. » Ἔργον, πρᾶξις. œuvre, θ. ||. τῆς νύχτας τὰ καμώματα 'τὰ βλέπ' ἡ 'μέρα καὶ γελᾷ (παροιμ., τὴν ὁποίαν οὕτως ἐξελλήνισεν ὁ Ἀποστόλιος) » Ἠὼς, ὁρῶσα τὰ νυκτὸς ἔργα, γελᾷ.

Καμωμένος, η, ον, ἴδε Κάμνω. ||. εἶμαι ('δὲν εἶμαι) καμωμένος διὰ (εἶμαι δηλ. ἐπιτήδειος ἐκ φύσεως, ἔχω φυσικὴν κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα πρὸς ἕνα τι). » Πέφυκα (» Φύσεως ἔχω) πρός. être né pour. §. (ὁ ἄλλ. Γεννωμένος καὶ Μεστωμένος), ἴδε Ὥριμος.

Κἂν, σύνδ. (ἐλαττ.). » Γὲ, γοῦν, δὴ (» Ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ἄνδρες, νυνὶ δὴ, ἐπεὶ ἐν τῷ τότε χρόνῳ οὐχ οἷοί τε γεγόνατε, τιμωρήσατε τὸν ἐκείνων φονέα.« Λυσ. κατὰ Ἀγορ.), γε μὴν, γέ τοι, γέ τοι που, κομιδῇ, ἀλλά γε, περ. au moins, seulement même. ||. ἂν 'δὲν ἦνε ὅλον, ἂς ἦν' ἕνα μέρος

κᾷν. » Εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε (Δημοσθ.). « ||. καὶ ἂν 'δὲν ἔχῃ τίποτε ἄλλο, ἔχει κᾷν ὄνομα καλόν. » Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοὔνομα γοῦν ἔχει φιλάνθρωπον (ὁ αὐτ.). « ||. ἐφέτος κᾷν. » Τὸ γοῦν τῆτες (Συνεσ.).« ||. ἂν 'δὲν ἔχῃς, δός με κᾷν τὸ διάφορον τῶν ἄσπρων μου. » Ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον ἀπόδος γε (Ἀριστοφ.).« ||. ἔλα τώρα κᾷν εἰς τὸν ἑαυτόν σου.» Σαυτῆς ἀλλὰ νῦν γ' οὖν γενοῦ (Εὐριπ.).«

Κανναβήσιος, α, ον. » Καννάβινος. fait de chanvre.

Καννάβι, φ. » Κάνναβις (ἡ), κάνναβος (ὁ). chanvre.

Κανναβόπανον (τὸ Ἰταλ. Κανναβάτσο). » Καννάβινον, κανναβίς. cannevas.

Κανναβοῦρι (ὁ Κανναβόσπορος). » *Κανναβίς. chenevis.

Κανακάρης (Κανακάρις ἀναφέρεται ὑπὸ Πέτρου τοῦ Σικελοῦ [Histor. Manichæor.] μαθητής τις τοῦ Μανιχαίου . . .),ισσα, ικον, ἴδε Μοναχοῦϊὸς καὶ Χαϊδεμμένος.

Κανακεύω, ῥ. μετ. ἴδε Χαϊδεύω.

Κανάκια (τὰ), ἴδε Χάδια.

Κανάρι, π. »*Ἀκανθὶς ἡ Καναρία. serin (ἀπὸ τοῦ Σειρὴν, λέξιν τῆς μυθολογίας, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς 'να μεταφέρωμεν εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, καθὼς καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ὠνομάζετο Σειρὴν κελαδιστικόν τι πτηνὸν, ὄχι βέβαια τὸ ἴδιον. »Τὸ κατὰ Σειρῆνας ᾄδειν, εἰμὴ τὰς τοῦ μύθου νοεῖ τις, ἀλλὰ τὰς τῆς ζωϊκῆς ἱστορίας, οὐ καλεῖται πρὸς ἔπαινον· τὸ γὰρ ζωΰφιον ἡ Σειρὴν ἀμυδρόν τι κλαυθμυρίζεται, καὶ, ὡς ἄν τις εἴπῃ, ψοφεῖ νόμον ἐπίκλαυστον,« Εὐστάθ. Ὀδυσ. Φ, 411).

Κανάτα (ἡ) / Κανάτι (τὸ) (ἀπὸ τοῦ) » Κανήτιον (ὑποκορ. τοῦ) Κάνης -ητος, ἀγγ. » Ἀμφορεὺς, βῖκος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον), κάνθαρος(ἴδε τὸν Ἀθήναιον ἐν βιβλίῳ ΙΑ, 473). vase de terre, ἴδε καὶ Κροντῆρι.

Κανδήλα (Λατιν. Ὁ Εὐστάθ. ἀναφέρει καὶ ἓν χωρίον τοῦ Δειπνοσοφ., ὅπου εὑρίσκεται ἡ λέξις). » Λύχνος, λύχνον (τὸ), λαμπτὴρ, φανός. lampe, θ. veilleuse, θ.

Καδηλ(αν)άπτης (προφ. κοιν. Καντηλανάφτης). » *Κανδηλάπτης (Ἐκκλ.). νεωκόρος, λυχνάπτης. allumeur des chandelles (lampes) de l'eglise. §. sacristain.

Κανδηλέρι. » Κηροπήγιον, λυχνία, λυχνεῖον. flambeau, chandelier, martinet (μὲ χερούλι).

Κανδηλοσβύστης (ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθοῦντος), ἐντ. » Φάλαινα (» Ἡ κοινῶς κανδηλοσβέστρα. » Τῷ γὰρ ὄντι σποδώδη εἰσὶ τὰ πτίλα τοῦ κανδηλοσβέστου,« Σχλ.Ὀππ. καὶ Νικ.), πυραύστης, ψυχή. papillon de nuit, phalène.

Κάνένα, ἀντ. (ἀορ. οὐδετ.). » Οὐδὲν, ἢ μηδὲν, οὐκ ἔστιν ὅ,τι. aucun, nul, ἴδε καὶ Κᾳνεὶς καὶ Τίποτε.

Κάνεὶς / Κάνένας (, ἀντ. (ἀορ.). »Οὐδεὶς ἢ Μηδεὶς, οὐδ' ὅστις, μηδ' ὅς τις, οὐκ ἔστιν ὃς, οὐκ ἔστιν ὅστις. aucun, pas un, personne, nul. §. » Τὶς-ινός (ὁ καὶ ἡ), τὶ-ινός (τό). quelque, quelqu'un, quelqun, ἴδε καὶ Ἕνας καὶ Κἄποιος. ||. κᾳνένας ἀπὸ τοὺς δυὸ, ἴδε Δυό. ||. κᾳνένας 'μας (σας, 'τους). » Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν (ὑμῶν, αὐτῶν). §. » Ὑμῶν (»Ἡμῶν, »Αὐτῶν) τις. quelqu'un de nous autres. ||. ἐπειδὴ ἂν 'κοῦμεν ὅτι εἶνε ἔτσι, 'δὲν εἶνε κᾳνεὶς ὅ,που 'να μὴ 'μᾶς περιγελάσῃ. » Ὅτι καταγελῷ ἂν ἡμῶν οὐδεὶς ὅς τις οὐ, εἰ φαῖμεν (Πλάτ. Ἱππ.). « ||. (οἱ παλαιοὶ 'τὸ ἐξέφραζαν καὶ πληθυντικῶς): καὶ 'να πάθουν ὅσα 'δὲν ἔπαθε κᾳνένας ἄνθρωπος 'σ τὸν κόσμον.»Καὶ παθεῖν ὅσα τῶν ὄντων ἀνθρώπων οὐδένες πώποτε πεπόνθασι (Δημοσθ.).« ||. 'να μὴ μείνῃ κᾳνεὶς ἄλλος κληρονόμος, παρὰ τὰ παιδιά 'μας. »Μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους, πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας (Ἰσοκρ.).«. ||. ὅσα ψέμματά κεν εἰποῦν, κᾳνεὶς 'δὲν θὰ 'τα ξεσκεπάσῃ. »Ὅσα ἂν ἄτοπα ψεύσωνται, οὐκ ἐξελεγχθησόμενα πρὸς οὐδαμῶν (Ἀῤῥ.).« ||. ὥστε 'να μὴ ἦνε κᾳνεὶς τῶν Ἑλλήνων δυνατὸς, ἀλλὰ ὅλοι ἀδύνατοι. » Ὅπως τῶν Ἑλλήνων μηδὲ οἵτινες ἰσχυροὶ ὦσιν, ἀλλὰ πάντες ἀσθενεῖς, « Ξεν. ||. οὔτε ἦτον κᾳμμία ἐλπίς. » Οὐδ' ἐλπὶς, οὐδ' ἥτις οὖν, ὑπῆρχε,« Πλδ. ||. ἂν 'δὲν μᾶς πειράξῃ κᾳνείς. » Ἢν μή τις ἡμᾶς λυποίη. ||. 'ξεύρεις κᾳνένα; » Ἔστιν ὅν τινα γιγνώσκεις; §. (κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν) κᾳνένα χρόνον, (ἀντὶ σχεδὸν ἕνα). » Ἐνιαυτόν τινα (Θκδ. Γ', 68), « ἴδε καὶ Κᾳμμία.

Κανέλλα, ἀρ. ('δὲν εἶνε τὸ) » Κιννάμωμον (γραφόμενον καὶ Κινάμωμον) καὶ Κίνναμον· (ἀλλ' ἡ) »Κασσία σύριγξ καὶ συριγγίς. cannelle, θ.

Κανὶ (τὸ ἀγγ. μὲ τὸ ὁποῖον ῥαντίζουν τὸ ῥοδόσταμμα ἢ ἀνθόνερον,Τουρκ.Γκιουλαμπδάνι. » Καννίον, μυροθήκη, φωκάδιον, ἀλάβαστρον. »Καννία, οἱ κόνδυλοι τῶν καλάμων, καὶ οἱ σωλῆνες, καὶ ἐκ τούτου πάντα τὰ σωληνοειδῆ ἀγγεῖα, « Γλωσσάρ. Ἂν 'δὲν ἦνε τὸ) » Κανεῖον ἢ Κανίον (τοῦ Ἱπποκρ. περὶ Γυναικ., ἔχουν ὅμως πολλὴν ὁμοιότητα αἱ λέξεις). » Περιῤῥαντήριον. aspersoir.

Κανίσκι (τὸ δῶρον, τὸ στελλόμενον τιμῆς καὶ ὑποχρεώσεως χάριν. Τουρκ. Πεσκέσι. Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς ἀναφέρεται συχνὰ ἡ λέξις: » Διὰ τὸ καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ἀποστεῖλαι μετὰ μεγάλου κανισκίου τὸν Κουρκένιον πρὸς τὸν βασιλέα, « Πορφυρογ. Ὁ Νικήτας τὸ γράφει Κανίσγειον. Εἶχον δὲ καὶ ῥῆμα Κανισκεύειν, δωροφορεῖν). » Δῶρον, ἐπίσταλμα. **don; corbeille (de noce)**, θ.

Κάνιστρον. » Κανοῦν. **corbeille**, θ. ἴδε καὶ Παναῖρε.

Κανόνας (προφ. κοιν. Κάνονας). »Τὸ ἱκανὸν, ἱκανοποίησις. **pénitence**, θ. ||. κάμνω τὸν κάνονά μου. » Τὸ ἱκανὸν ποιέω, ἱκανοποιέω. **faire pénitence.**

Καντάρι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. **cantaro**, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Λατιν. **centinarium**, [διότι ἐζύγιζεν 100 λίτρας, 33 περίπου ὀκάδ. Τουρκ.] »Κεντηνάριον, λέξιν ἐπίσης σωζομένην εἰς τὴν Ἑλλάδα), μετρ. (βαρ.) »Στατὴρ (ὅθεν τὸ κοιν. Στατέρι), τάλαντον (ἐζύγιζεν 9600 δραχ. 24: δηλ. ὀκάδες), σταθμὸς, ζυγοστάτης, φάλαγξ (κυρ. τὸ μακρὺ σίδερον, ὅπου εἶνε σημειωμένα τὰ βάρη). **péson**, ***romaine***, θ. **quintal, crochet.**

Καντιποτένιος, α, ον, ἴδε Τιποτένιος.

Κάπηλας, ισσα. » Οἰνοπώλης, κάπηλος, καπηλὶς καὶ οἰνοπῶλις (ἡ). **cabaretier, cantinier** (ὁ τῶν στρατοπέδων).

Καπηλειό'. » Καπηλεῖον, οἰνοπωλεῖον καὶ οἰνοπώλιον. **cabaret, taverne**, θ. **cantine** (τῶν στρατοπέδων), θ. ||. λέξαις (λόγια) τοῦ καπηλειοῦ. » Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα. **langage des halles.**

Καπίστρι (Λατιν. τὸ ἄλλ. Γιουλάρι, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ Παράρτημα). » Ἀγωγεὺς (διαφέρει τοῦ) ῥυταγωγεύς. **licol, licou.** §. » *Κημὸς*, φιμὸς, φορβειὰ καὶ φορβιά. **mu*selière***, *θ*.

Καπιστρόνω, ῥ. μετ. » Κημόω, φιμόω. **emmuseler.**

Καπνιὰ (τῆς γωνιᾶς). » Ἀσβόλη καὶ Ἀσβολὴ (διεσώθη εἰς τὴν λέξιν Ἀποσβολόνω), ἄσβολος (ἡ), λιγνὺς (Διοσκορ.), αἰθάλη καὶ αἴθαλος. **suie**, θ. **noir de fumée.** §. (εἶδος φυτοῦ, ὁ Τουρκ. Σαχτερές). » Καπνία, καπνίον, καπνὸς, κορυδαλλίς. **fumeterre, fiel de terre, corydale.** §. (πάθ. τῶν σπαρτῶν). » Ἐρυσίβη. **nielle**, θ. **rouille**, θ. **carie**, θ. **charbon.**

Καπνίζω, ῥ. μετ. »Καπνίζω(-όω) (»Φήσαντες γὰρ καπνίζειν αὐτοὺς ὀψοποιουμένους τοὺς παῖδας,« Δημοσθ. κατὰ Κόν.), καπνιάω, τύφω, τυφόω, θυμιάω, ὑποθυμιάω, πυριάω (ἰατρ.). **fumer, enfumer, fumiger, parfumer.** ||. καπνίζω κρέας, ψάρι, κτλ. (ἵνα γένῃ καπνιστόν). » Ταριχεύω (καπνῷ). **faire sécher à la fumée, saurer.** ||. καπνίζω τὸ φαγεῖ, ἴδε Τσικνίζω. §. ῥ. ἀμ. (ἐβγάλλω καπνόν). »Καπνιάω, καπνὸν ἀναδίδωμι (ἀναπέμπω), τύφομαι καὶ τυφόομαι. **fumer.** ||. ἡ γωνιὰ καπνίζει. »Καπνὸν ἀναδίδωσι, καπνιᾷ. ||. καπνίζουν τὰ κάρβουνα. » Θυμιῶντες ἄνθρακες (Θεοφρ.).

Καπνίλα. » Καπνία. **odeur (saveur) de fumé**, ἴδε καὶ Τσίκνα. ||. (φαγεῖ κτλ.) ὅ,που μυρίζει καπνίλαν. »Καπνίας (οἶνος). **qui sent le fumet.**

Κάπνισμα. »Κάπνισις. §. θυμίασις. §. ὑποθυμίασις, ὑποκαπνισμός. **fumigation.**

Καπνιστερὸν } (τὸ Τουρ. Μπουχουρδάνι).
Καπνιστῆρι } » Θυμιατὴρ, θυμιατήριον, **parfumoir, cassolette**, θ. §. (ὠνομάσθη παρά τινων καὶ τὸ βαρβ. Τσιμποῦκι). »Καπνοσύριγξ (νεολογ. προκριτάτερον τοῦ) καπνουλκεῖον. **pipe**, θ.

Καπνιστὸς, ἡ, όν (κυρ. κρέας, ψάρι, κτλ.). »Ταριχευτὸς, ταριχηρὸς, καπνιστός. **enfumé, séché à la fumée, sauré.**

Καπνός. » Καπνὸς, λιγνὺς καὶ αἰθάλη (κυρ. ὁ μαῦρος καὶ πυκνὸς, καθὼς τῶν καμινιῶν). **fumée.** §. (ὠνομάσθη συνεκδ. διὰ τὴν χρῆσίν του καὶ τὸ γνωστὸν πολύχρηστον χορτάρι, τὸ ὁποῖον οἱ μὲν Εὐρωπ. Ταμπάκον ἀπὸ τῆς νήσου, ὅπου πρῶτον ἐγνώσθη, καὶ Νικοτιανὸν ἀπὸ τοῦ εὑρετοῦ, οἱ δὲ Τοῦρκοι Τουτοῦνι [καπνὸν] παρωνόμασαν) »Κάπνιον (ἄλλο εἶδος χόρτου, ἴδε Καπνιά), καπνόχορτον. **tabac.**

Κἄποιος, α, ον, ἀντων. (ἀόρ.). »Τὶς· ινὸς (ὁ καὶ ἡ), τὶ-ινὸς (τὸ), ἔστιν ὃς (ἣ, ὃ, ἃ, κτλ.), ἔστιν ὅς τις (ἥτις, ὅ,τι, κτλ.). **quelque. certain.** ||. καὶ διηγοῦνταν πῶς ἔφαγε ξυλιαῖς ἀπὸ ἕνα κἄποιον. »Καὶ διεξιόντος ὡς ὑπό του λάβοι πληγάς. ||. ἐν ὅσῳ (ὡς οὗ) εἶχαν ἀκόμη κἄποιαν δύναμιν. »Ἔτι ἔχοντές τι δυνάμεως (Θουκ. Β').«

Καπῶνι » Ἐκτομίας (ἀλέκτωρ), κάπων. **chapon.**

Κάποτε, ἐπ. (χρον.), ἴδε Φορὰ (εἰς τὸ ||. κἄμμιὰ φορά).

Κἄπου, ἐπ. (τοπ.) » Που, πη, ποι, ἔστιν ὅπου, ἔσθ' ὅπη. **quelque part.** ||. ἄλλην φοράν· διότι τῶρα βιάζομαι κἄπου 'να πάγω. »Εἰσαῦθις, νῦν γὰρ σπεύδω που' (Πλάτ.). ||. κἄπου ἀλλοῦ. » Ἀλλοσέ πη, ἄλλῃ (ἀλλοσέ) ποι· » Ἄλλου γέ που ἢ Ἀλλουγέπου (Λυσ. 755).« **quelqu' autre part.**

Καποῦλι (**scapulæ**, ἡ ῥάχις τοῦ ἀλόγου; ὅθεν Πισοκάπουλα καὶ Καπουλοδέτης. »Σα-

γίσματος τῶν τοῦ ἵππου καπουλίων [σκαπουλίων] ἐπικειμένου,« Κουροπαλ.).» croupe, θ.

Καπουλοθέτης (κατὰ τὸν Δουκάγγιον, τὸ Τουρκ. Κουσκοῦνι τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου), ἴδε Πιστιά.

Κάππαρη, φ. » Κάππαρις (ἡ). caprier (τὸ φυτὸν ὁλόκληρον).»Καππαρὶς καὶ Καππάριον (ἰδιαιτ. ὁ καρπός ἢ τὰ μῆλά 'της). câpres, θ. πλ.

Κάπρος (ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος). » Κάπρος. verrat.

Κάπως, μορ. (διστακτ. ἀπὸ τοῦ) » Καί πως (» Καί πως οὐκ ἀηδῶς τὴν χειμέριον ὥραν διηνύομεν,« Ἡλιοδ.), ἴδε Τάχα.

Καραβήσιος, α, ον. »Ναυτικός. de vaisseau, qui concerne le vaisseau etc.

Καράβι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας, ὁ Ἡσύχιος καὶ ὁ Εὐστάθιος). »Ναῦς-εὼς (ἡ). πλοῖον (ἐν γένει κάθε πλεούμενον), ὁλκὰς (τὸ μικρότατον). bâtiment, navire, vaisseau (ἰδιαιτ. τὸ μεγάλον πολεμικόν). || καράβι τοῦ πολέμου (ἢ πολεμικόν). »Μακρὸν πλοῖον· τριήρης-ους. bâtiment de guerre. ||. καράβι πραγματευτάδικον. » Στρογγύλη ναῦς, φορτὶς, ὁλκὰς ἐμπορικὴ (φορτηγός). ||. καράβι ὀγλήγωρον. » Εὔπλους, ταχύπλους. bon voilier. ||. τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ καραβιοῦ (βλέπωντας ἀπὸ τὴν πρύμνην). »Τὰ δεξιὰ, ὁ δεξιὸς τοῖχος. stribord, boge καὶ poge (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ποῦς). ||. τὸ ἀριστερόν. »Τὰ λαιὰ, ὁ εὐώνυμος τοῖχος. bâbord, orse.

Καραβιὰ (ὅσο' χωρεῖ ἢ σηκόνει τὸ καράβι). » Ναυστόλημα, νεὼς φόρτος. navée, θ. ἴδε καὶ Φόρτωμα.

Καραβίδα, ὄστρ. »Καμμαρὶς (ἡ λιμναία), καραβίς. écrevisse, θ.

Καραβιώτης (ὁ Τουρκ. Γκεμιτζῆς καὶ Ἰταλ. Μαρινέρος). »Ναύτης, ναυβάτης(ποιητ). matelot, marin.

Καραβοκύρης (ὁ Ἰταλ. Καπετάνος). »Κυβερνήτης (κυρ. ὁ διοικητὴς τοῦ πλοίου), ναύκληρος (κυρ. ὁ κύριος τοῦ πλοίου). patron. capitaine.

Καραβοστάσι / Καραβοστασιὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἐτυμολόγος). » Ναύσταθμος, νεώσοικος, νεώριον, ναύλοχος. arsenal.

Καραβοτσακκίζομαι, ῥ. παθ. » Ναυαγέω, ναυαγίᾳ χράομαι. faire naufrage.

Καραβοτσάκκισμα. » Ναυαγία. naufrage.

Καραβοτσακκισμένος, η, ον. » Ναυαγήσας, ναυαγὸς (ποιητ.). naufragé.

Καρακάξα, π. (ἐκ τοῦ) »Κρὰξ καὶ Κρέξ. »Κορώνη ἢ σπερμολόγος. geai. pie-grièche (αὐτὴ εἶνε κυρ. ὁ) Κολυρίων, ἴδε καὶ παραβ. Καλοιακοῦδα, Κίσσα καὶ Σευσουράδα.

Καράτι (, εἶδος μέτρου βαρύτ., ἐκ τοῦ) » Κεράτιον (ἰσοβαροῦν μὲ 4 σιταρόσπειρα). silique.

Καραφλὸς (προφ. εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατ' ἀναγραμματισμὸν, ὁ) »Φαλακρὸς, ἀναφαλαντίας (κυρ. ὁ κατὰ τὸ μέτωπον). chauve.

Καρβέλι (ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἀκροβελίας (ἄρτος), ἴδε Ψωμί.

Καρβοῦνι (κυρ. τὸ λαμπρὸν καὶ βαθὺ-κόκκινον ῥουμπίνι), πέτρ. πολυτ. »Ἄνθραξ, λυχνὶς (ἡ). rubis; grenat, escarboucle, θ. carboncle; rubis balais (τὸ ὑδαρώτερον καὶ διαυγέστερον, τὸ ὁποῖον Μπαλάσιον γράφεται εἰς τὸ περὶ λίθων χειρόγραφον τῶν Παρισ. »Ἔχει δὲ χλόρι (colore) ὡσὰν τὸ κουκκὴν τοῦ Ῥωδίου, ὄχι πολλὰ κόκκινον, οὐδὲ πολὺ ἄσπρον, ἀμὴ ἔνε καθάριον καὶ φωτεινὸν, καὶ φαίνεται ὡσὰν τὸ σαπφεῖρι κτλ.« Ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμοῦνται οἱ Βαλάσιοι).

Καρβουνιὰ, ἴδε Ἀνθρακιά.

Καρβουνιάρης. »Ἀνθρακεὺς (»Ἀνθρακεὺς, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλούμενος καρβωνάριος,« Ἑλλάδιος παρὰ Φωτίῳ), ἀνθρακευτὴς(-τήρ), ἀνθρακοπώλης. charbonnier.

Κάρβουνον (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας. » Αἴθρανος, τὸ γυναικεῖον ὑποπόδιον, ἐν ᾧ θερμαίνονται τοῖς κάρβωσιν «. » Τὸ πεπυρωμένον ξύλον λέγεται Ἄνθραξ, τὸ δὲ ἐσβεσμένον Κάρβων,» Ἐτυμολ.). » Ἄνθραξ. charbon. ||. κάμνω κάρβουνα. » Ἀνθρακεύω. faire du charbon. ||. τὸ ξύλο 'του 'δὲν κάμνει καλὰ κάρβουνα. » Φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ ἀνθρακεύειν (Θεοφρ.). « ||. 'τὰ καίουν, 'ως οὗ 'να γένῃ κάρβουνον. » Καίεται ἕως ἂν ἀνθρακωθῇ (Διοσκορ.). « ||. 'μαῦρος 'σὰν κάρβουνο'. » Ἀνθρακίας. noir comme du charbon.

Καρδάρα καὶ

Καρδάρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. quartarius, τὸ τεταρτημόριον, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Ἑλλην. Ἀρδάνι[λι]ον, ἴδε Γκερδέλι), ἀγγ. (ὅπου ἀρμέγουν τὸ γάλα), ἀμολγεὺς, γαυλὸς, κισσύβιον, πέλλα (Θεοκρ. καὶ Ἀθην. ὁ δὲ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Ε, 244] » Πέλλα τὸ σκυφοειδὲς ξύλινον ἀγγεῖον, ὃ πυθμένα ἔχει πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον γάλα «. Ὁ δὲ Στουδίτης Δαμασκηνὸς, μεταφράζων [Ὁμιλ. Α'] τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: » Κύριε, ἄντλημα οὐκ ἔχεις, « λέγει: » Αὐθέντη, μηδὲ καρδάραν ἔχεις«). terrine à traire.

Κάρδαμον, φ. » Κάρδαμον, καρδαμίς. cresson alénois ou de jardin, nasidor.

Καρδερίνα, π. » Ποικιλὶς, θραυπὶς (ἴδε

Φλυτζοῦνι εἰς τὸ Παράρτ.), ἀκανθὶς καὶ ἀκανθυλλὶς (ἡ ποικίλη), ἀστραγαλῖνος, χρυσομίτρης. chardonneret.

Καρδιά. » Καρδία. cœur. ||. κτυπᾷ ἡ καρδιά μου, ἴδε Καρδιοκτυπῶ. §. (συνεκδχ. ἀντὶ τῆς ψυχῆς): πῶς ἔγινε, στοχάζεσαι, ἡ καρδιά μου, ὅταν τὸ ἄκουσα; ἴδε Γίνομαι. ||. χάλασεν (τσακκίσθηκεν, ῥάγισεν, κομματιάσθηκεν, κτλ.) ἡ καρδιά μου. » Ἤλγησα (»Δέδηγμαι) τὴν καρδίαν· » Ἡμῖν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ (Ὅμηρ.)· » Τί ποιεῖτε κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν (Γραφ.); crever le cœur, ἴδε καὶ Κακοκαρδίζω. ||. μοῦ ἔφαγε τὴν καρδιά'· Τί μου τρώς τὴν καρδιά'; κτλ. (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τό· » Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων), σὴν ἔδεαι κραδίην, (μεμνημένος οὔτέ τι σίτου οὔτ' εὐνῆς; « Ἀπὸ τὸ ὁποῖον λέγει ὁ Εὐσταθ. [Ἰλ. Ω, 128] » Παρέξεσται τὸ, κατὰ Πυθαγόραν), » Μὴ ἐσθίειν καρδίαν („ὅ ἐςιν ἄλυπον καὶ ἀτάραχον διαμένειν τὸν ἄνθρωπον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἀλυπίαν ἀσκεῖν«). ||. πῶς βάσταξ' ἡ καρδιά σου; » Πῶς ἐκαρτέρησας; comment avez vous eu le courage? ||. ἦλθεν ἡ καρδιά 'του 'σ τὸν τόπον (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ:) » Ἀψοῤῥόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη (Ἰλ. Δ., τὸ ὁποῖον εἰς τὸ Χ. ἐξέφρασε διὰ τοῦ:) » Ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. §. (ἡ προθυμία): χωρὶς καρδιά'. » Ἀθύμως, ἀπροθύμως. sans ardeur, avec lenteur. §. (ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος, τὸ Τουρκ. Κέϊφι: Ὅθεν) καλὴ καρδιά. » Εὐθυμία, θυμηδία, τὸ εὔθυμον. » Θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν (ποιητ.). belle humeur, θ. gaieté. ||. κακὴ καρδιὰ, ἴδε Κακοκάρδισμα. §. (ἡ ἀνδρία, ἡ τόλμη). » Φρόνημα, ῥώμη, λῆμα, (ὅθεν ||. ἔχει καρδιάν. » Γενναῖος τὸ λῆμα. c'est un homme de cœur. ||. 'δὲν ἔχει καρδιάν. » Φρονήματος (» Λήματος) ἄμοιρος. il n'a point de cœur. §. (μεταφορ. ἡ μέση:) 'σ τὴν καρδιὰ' τοῦ καλοκαιριοῦ (τοῦ χειμῶνος). » Τοῦ θέρους (» Τοῦ χειμῶνος) ἀκμάζοντος· » Ἐν ἀκμῇ χειμῶνος· » Αὐτὸ τοῦ θέρους τὸ ςαθερώτατον. au cœur (au fort) de l'hiver. §. ἡ καρδιὰ τοῦ δένδρου, κτλ. » Τὸ ἐγκάρδιον (Διοδ. Σικελ.), ἐντεριώνη, μήτρα (» Τῶν ξύλων τὸ ἐντὸς, ὃ Καρδίαν τινὲς ἢ Ἐντεριώνην καλοῦσιν, « Ἡσύχ.). cœur. §. (καταχρ. ἀντὶ Στομάχι: Ὅθεν:) μὲ πονεῖ (ἀνακατόνεται κτλ.) ἡ καρδιά μου, ἴδε Κοιλιὰ καὶ Στομάχι.

Καρδιακὸς (ὅ, που ἀνήκει εἰς [ἢ γίνεται ἀπὸ] τὴν καρδιάν), ή, όν. » Ἐγκάρδιος. cordial. §. (συνεκδοχ. ὁ ἄφοβος καὶ τολμηρὸς ἄνθρωπος) » Θυμοειδής. homme de cœur, courageux, ἴδε καὶ Ἀνδρεῖος, καὶ Θαῤῥετὸς καὶ Καρδιά.

Καρδιόπονος (καταχρ. ἀντὶ Κοιλιόπονος ἢ Στομαχόπονος, ἴδε Καρδιά. Μεταχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Γαληνὸς, Τόμ. 14, σελ. 550, 15), πάθ. » Καρδιαλγία, καρδιωγμὸς, στρόφος. mal de cœur, crève-cœur, tranchées, douleur d'estomac.

Καρδιοχούλαρον. » Προκάρδιον, ἀντικάρδιον. le creux de l'estomac. §. » Θώραξ, χέλυς (ἡ). brechet.

Καρδιοκτύπι, πάθ. » Παλμὸς καρδίας. palpitation (battement) du cœur. §. (συνεκδχ. ὁ φόβος). » Ἀγωνία. anxieté d'esprit, alarmes, inquietude, θ.

Καρδιοχτυπῶ (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), ῥ. μετ. » Ἀγωνιάω, πάλλεταί (πηδᾷ) μοι ἡ καρδία. le cœur me bat (palpite). §. être dans des angoisses (dans des tranchées, dans une grande anxieté d'esprit), éprouver des vives alarmes, ἴδε καὶ Φοβοῦμαι.

Καρίδα, θαλ. » Καρὶς, καμμαρὶς (ἡ θαλασσία), ἀκρὶς (ἡ θαλασσία). chevrette, θ. crevette, θ. creviche, θ.

Καρκαδιάζω (κάμνω κάρκαδον), ῥ. ἀμ. » Φολλιδόομαι. se couvrir d'une croûte.

Κάρκαδον (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κάρκαρον, τὸ τραχὺ, κατὰ τὸν Ἡσύχ. Ἀλλ' ἐπειδὴ προφέρεται καὶ Κάκκαδον, φαίνεται ὅτι εἶνε ἀπὸ τοῦ Καίω). » Φόλλιξ, φολλὶς, λέπος (τὸ), ἐσχάρα (οὗ τὸ ὑποκορ.) ἐσχάριον καὶ ἐσχαρὶς (» Ἕως ἂν ἐκπέσωσιν αἱ ἐσχάραι, καὶ ἀπουλωθῇ τὰ τραύματα, « Γεωπον.). croûte (d'une plaie), θ. §. (τὸ καμμένον μέρος τοῦ φτιλιοῦ). » Μύκης. champignon.

Καρκῖνα (ἐκ τοῦ) » Καρκινὰς (Ὀππ. Α, 320), εἶδος καβούρου γυμνοῦ, ὁ ὁποῖος χόνεται εἰς τὰ κενὰ καύκαλα τῶν Κοχλυδιῶν, καὶ χρησιμεύει κυρ. ὡς δόλωμα. Λέγεται δὲ καὶ Καρτσιμὸς καὶ ἀλλοῦ Κλιτσινάρι). » Καρκίνιον ἢ Κύλλαρος (Ἀριστ. Ζ. Ἱστορ. Δ'), κοχλιοδύτης (Νεολογ.). bernard l'hermite, soldat marin.

Καρναβάδι, φ. (ἰατρ.), ἴδε Σισάρι.

Καρσύλι (ὁ Τουρκ. Μακαρᾶς), ἐργ. » Τροχαλία καὶ Τροχιλία. poulie, θ. (Ὅταν ἦνε πολλὰ ἐνωμένα, ὀνομάζεται) » Πολύσπαστον. moufle, θ.

Καρπερὸς, ἡ, όν. ἴδε Καρποφόρος.

Καρπίτα (εἶδος ἐπανωφορέματος, ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Καρπωτὸς χιτών. pourpoint.

Καρπίζω, ῥ. μετ., ἴδε Καρποφορῶ.

Καρπός. » Καρπὸς, τὸ γιγνόμενον, ἀ-

κρόδρυον (ἰδιαιτ. τοῦ δένδρου). fruit. ||. οἱ καρποὶ τῶν χωραφιῶν. » Τὰ ἐκ τῆς χώρας. ||. ἔπαιρναν τὸ δέκατον τῶν καρπῶν. » Τῶν γιγνομένων δεκάτην πρασσόμενοι (Θουκ.) « ||. ἐπλήρωναν διὰ τοὺς καρποὺς 'των ἕνα εἰς τὰ ἕξη. » Ἕκτα τῶν γιγνομένων ἐτέλουν (Πλούτ.). «

Καρποφορία. »Φορά, εὐκαρπία, εὐφορία, εὐθηνία, καρποφορία, γονιμότης. fertilité, fructification, fécondité.

Καρποφόρος, ον. » Εὔφορος, εὔκαρπος, γόνιμος, καρποφόρος, τελεσφόρος, κάρπιμος, πολύγονος. fertile, fécond. ||. δένδρον καρποφόρον. » Κάρπιμον, ὀπωροφόρον. fruitier.

Καρποφορῶ, ῥ. μετ. » Φέρω, εὐκαρπέω, εὐφορέω, καρποφορέω, τελεσφορέω, καρποτοκέω (Θεόφρ.). fructifier.

Καρτέρι (τὸ ἄλλ. Καθίστρα, 'Ποδόχι, καὶ Χωσιά). » Ἐνέδρα, λόχος, δόκος καὶ δοκή. embuscade, θ. embûche, θ. ||. κάμνω (ἔχω) καρτέρι. » Ἐνέδραν καθίζειν (καθιέναι), ἐνεδρεύειν λιχᾶν. embusquer, s'embusquer, dresser une embuscade, ἴδε καὶ Παραμονεύω.

Καρτερῶ, ῥ. μετ. ἴδε Προσμένω.

Καρτσιμὸς (ἀπὸ τοῦ) » Καρκῖνος, ἴδε Καρκῖνα.

Καρυὰ (ἡ), =Καρυδιά.

Καρυδάκι (τὸ). » Καρύδιον, καρυάριον. petite noix.

Καρυδηὰ, δ. » Καρύα. noyer.

Καρύδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ κωμικὸς Φιλύλλιος παρ' Ἀθην. ΙΔ', καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. Θ', 21), κ. » Κάρυον (τὸ βασιλικόν). noix, θ. ||. παίζω τὰ καρύδια, ἴδε Παίζω. §. τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ (ὁ ἄλλ. Γούργουλας). » Γαργαρεὼν, βρόχθος, πρόλοβος, λήκυθος (ἡ), θυρεὸς, θυρεοειδὴς χόνδρος. nœud de la gorge, pomme d'Adam (χυδ.).

Καρυδόλαδον. » Καρύϊνον (» Καρυηρὸν, » Τὸ ἐκ καρύων) ἔλαιον. huile de noix, θ.

Καρυδότσεφλον. » Καρύου λέπος (λέπυρον, κέλυφος [» Κελύφη καρύων ἡμίτομα. « Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ. Β']). coquille (écale, coque) de noix, θ.

Καρυοφύλλι (κυρ. πρέπει 'να λέγεται, καθὼς καὶ τῷ ὄντι λέγεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ φυτὸν Κόστον· εἰς ἄλλα μέρη ὅμως ὀνομάζεται τὸ Γαρόφαλλον καὶ τὸ Μοσχοκάρφι), ἴδε τὰς λέξεις.

Καρφί. » Ἧλος (» Ἧλοι, καρφία σιδηρᾶ, « Ἡσύχ. » Ἧλος δὲ καὶ τὸ ἐπιδημίως καλούμενον καρφίον, « Σχολ. Νικάνδ. Θηρ.). ||. καρφὶ ξύλινον (τὸ Τουρκ. τσιβὶ), ἴδε Ξυλοκάρφι.

Καρφίτσα } . » Περόνη, περόνη πομ-
Καρφοβελόνα } φολυγωτὴ (Μαθημ. Παλ. 66), καρφίς. épingle, θ.

Καρφόνω, ῥ. μετ. » Προσ(» Καθ)ηλόω, γομφόω (κυρ. μὲ ξυλοκάρφια, καθὼς καὶ τὸ) προσπατταλεύω. clouer, cheviller, accrocher, attacher. ||. 'τὸ κάρφωσε (τὸ ἔμπηξε) 'ς ἕνα κοντάρι, ἴδε Μπήγω. §. (τροπ.). ἐκάρφωσαν τὰ 'μμάτιά 'τους καὶ οἱ δύο εἰς τὴν γῆν. » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑκάτερος τῇ γῇ πήξαντες (Ἡλιοδ. ἀπὸ τοῦ Ὁμήρ. τὸ) » Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας (Ἰλ. Γ.). « » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπαττάλευσεν, « Εὐμάθ. ayant collé (fixé, arrêté) leurs yeux à terre.

Κάρφωμα. » Προσ(» Καθ)ήλωσις, γόμφωσις, *προσπαττάλευσις. l'action de clouer (de cheviller, etc).

Καρῶνι } ἡ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Τσικοῦτα
Καρωνάκι } , φ. (φαρμακ.) » Κώνειον (διαιρεῖται εἰς μέγα καὶ μικρόν). cignë, θ. (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κασίδα (εἰς τὰ Τακτικὰ καὶ τὰ Συναξάρια ἀναφέρεται ἡ λέξις ὡς συνώνυμος τοῦ Καυσία, σκιαδίου Μακεδονικοῦ· παρ' ἡμῖν ὀνομάζεται ἡ λέπρα τῆς κεφαλῆς), πάθ. » Κνύος (τὸ) (» Καὶ γάρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν· » Ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχεν, ἐν δέ νυ χαῖται » Ἔῤῥεον ἐκ κεφαλέων, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα, « Ἡσίοδ.), ἀχὼρ-ῶρος (ὁ) (» Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα, « Ἀρσφ. παρὰ Σουΐδ.), ἀλωπεκία(-κίασις). teigne, θ. παρβλ. Πυοφύτης.

Κασιδιάρης, α, ικον. » Κνυώδης, λεπρῶν τὴν κεφαλὴν, ἀλωπεκίας. teigneux.

Καστανηὰ, δ. » Κασταναϊκὴ (» Καστανεία -ία) δρῦς. chataignier, marronnier (ἰδιαιτ. ἡ φελιασμένη ἢ καλλιεργημένη).

Κάστανον, 'π. » Βάλανος Σαρδιανὴ (ἢ τοῦ Διὸς), κάρυον Κασταναϊκὸν (ἢ Εὐβοϊκὸν), λόπιμον, κάστανον. chataigne, θ. marron (ἰδιαιτ. τὸ χονδρὸν ἢ Κρητικόν).

Καστέλλι } . » Τεῖχος (τὸ), ἄστυ-εος (τὸ),
Κάστρον } φρούριον. §. ἄκρα, ἀκρόπολις. fort, forteresse, θ. place (forte), θ.

Καστρινὸς, ή, όν. » Ἀστυ(στι)κὸς, ἀστός· bourgeois, citadin, habitant de la ville.

Κατὰ, προθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν καὶ ἀναλογεῖ, ἐν μὲν συντάξει, μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) » Κατὰ, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ, κτλ. (καὶ μὲ τῶν Γάλλων τὰ μόρ.). selon, suivant. §. conformement, d'après. §. vers, etc. (σημαίνει δὲ, 1ον. Τόπον:) 'τὸν

εἶδα καὶ 'πήγαινε κατὰ τὸ παζάρι. » Ὡς ἐπὶ τὴν ἀγορὰν πορευόμενον αὐτὸν ἑώρακα. ||. (καὶ μὲ ἐπίῤῥημα) κατὰ ποῦ; κατὰ 'δῶ, κατὰ 'κεῖ, κτλ. » Ποῖ δή; πρὸς τὰ τῇδε· πρὸς τὰ ἐκεῖσε, κτλ. §. (2ον. Τρόπον ἢ Αἰτίαν:) κατὰ τύχην. » Ἐκ (» Ἀπὸ) τύχης. par hasard, ἴδε καὶ Τύχη. §. (3ον. Συμφωνίαν, Ἀναλογίαν καὶ Ὁμοιότητα:) κατὰ τὴν θέλησίν μου. » Κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν. selon, suivant, etc. ||. κατὰ τὴν συνήθειάν 'του. » Ἑαυτῷ εἰωθότως. ||. κατὰ τὴν συμφωνίαν 'τους, ἴδε Συμφωνία. ||. κατὰ τὸν Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλλιά 'του (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν Γάλλων τὸ:) tel maître, tel valet. §. (καὶ 4ον. Διαφορὰν καὶ Προσδιορισμὸν:) ἡ μυρωδιὰ καὶ ἡ θωριὰ τῶν τριανταφύλλων διαφέρει κατὰ τοὺς τόπους. » Ἡ εὐοσμία καὶ ἡ εὔχροια τῶν ῥόδων παρὰ τοὺς τόπους ἐστὶ (Θεοφρ.). ||. κατὰ τὸν καιρόν. » Πρὸς τὸν καιρόν.

§. (Ἐν δὲ συνθέσει μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ μόρ.) » Παν ἢ Παμ, (μὲ τὰ ὑπερθετικὰ ὀνόματα, καὶ μὲ τὰς προθέσεις;) » Ἐξ, Διὰ, Κατὰ, καὶ Περὶ, (καὶ σημαίνει 1ον. Ἐπίτασιν, καθώς:) Κατακόκκινος, Καταθυμωμένος, κτλ. (καὶ 2ον. Προσδιορισμὸν ἢ Ἀκρίβειαν:) Κατάκαρδα, Καταμεσήμερα, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις, καὶ Πολλά.

Κάτα (ἢ ἄλλ. Γάτα, ἀπὸ τοῦ Λατιν. catus), ζ. » Γαλῆ ἡ κατοικίδιος (Διοσκορ.). chat-alte. ||. κάτα Μισιριώτικη. » Ἰχνεύμων. mangouste, rat de Pharaon (ou d'Egypte), ichneumon.

Καταβόθρα. » Χάσμα, βάραθρον. gouffre, abyme.

Καταβολάδα (Τουρκ. Δαλδιρμάς. » Καταβολάδας, κλάδους, « Ἡσύχ.), γεωργ. » Κατώρυξ-υγος (ἡ) καὶ Ἀπώρυξ-υγος (ὅταν 'δὲν χωρίζεται τὸ κλαδὶ ἀπὸ τὴν μάνναν), μόσχευμα (ὅταν χωρίζεται). provin, marcotte, θ. ||. κάμνω καταβολάδαις. » *Καταβάλλω, μοσχεύω. provigner, marcotter.

Κατάβραδα, ἐπ. » Δείλης ὀψίας, περὶ λύχνων ἀφάς. très tard, vers le soir.

Καταγῆς, ἐπ. » Κατὰ γῆς, χαμάζε. par terre, bas. ||. ἀπὸ καταγῆς. » Χαμόθεν (» Καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας, « Λουκιαν.).

Καταγίνομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀσχολός εἰμι, ἀσχολέομαι, ἐνασχολέομαι, εἰμὶ (ἔχω) περί τι, πονέομαι καὶ (ποιητ.) πένομαι, διατρίβω ἐν (ἐπὶ, πρός) τινι (περί τι), περισπάομαι. s'occuper, être après, vaquer à.

Καταδεκτικὸς, ἡ, όν. » Εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, εὐέντευκτος. affable, accessible.

Καταδέχομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀξιόω, οὐκ ἀπαξιόω, καταδέχομαι (μεταγ.). daigner. ||. 'δὲν καταδέχομαι. » Ἀπαξιόω, οὐκ ἀξιόω. dédaigner.

Καταδικάζω, ῥ. μετ. » Κατακρίνω, καταψηφίζομαι, καταδιαιτάω (κυρ. ἐπὶ αἱρετοκρισίας), καταγινώσκω, καταχειροτονέω, καταδικάζω, τὴν μέλαιναν (ψῆφον) ἐπιφέρω, ζημιόω. condamner, mulcter. ||. 'τὸν καταδίκασαν εἰς ἐξορίαν. » Φυγὴν αὐτοῦ κατέγνωσαν. ||. 'τὸν καταδίκασαν ὡς κλέπτην. » Κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο. ||. καταδικάζομαι, ῥ. παθ. » Ὄφλω, ὀφλισκάνω, ἁλίσκομαι. être condamné. ||. ὅτι καταδικάσθηκε 'να πληρώσῃ δέκα τάλαντα. » Τάλαντα δέκα ὠφληκέναι. ||. καταδικάσθηκεν εἰς θάνατον. » Δίκην ὦφλε θανάτου· » Ἐπὶ θανάτῳ ἑάλω· » Θάνατος αὐτοῦ κατέγνωσται· » Θάνατον αὐτοῦ κατέγνωσαν. ||. καταδικάσθηκε διὰ κλεψιαὶς (ἢ ὡς κλέπτης). » Δίκην κλοπῆς ὠφληκώς· » Κλοπῆς ἑαλωκώς. ||. ἀδύνατον 'να μὴ καταδικασθῇ καὶ αὐτὸς μαζῇ μου. » Οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι (Λουκιαν.). «

Καταδίκη. » Κατάκρισις, καταψήφισις, καταχειροτονία, κατάγνωσις, καταδίκη. condamnation.

Κατάδικος. » Κατάδικος, κατάκριτος, κατεγνωσμένος. criminel.

Καταδίνω, ῥ. μετ. ἴδε Προδίδω.

Καταδότης, ἴδε Προδότης.

Καταθυμωμένος, η, ον. » Περιθύμως ἔχων, περίθυμος, βαρυμηνιῶν. indigné, fortement (extrêmement) irrité.

Καταιβάζω, ῥ. μετ. » Καθίημι, καταβιβάζω. descendre, faire descendre, baisser. ||. καταιβάζω τὰ πανιὰ, ναυτ, » Χαλάω (» Ὑποστέλλω) τὰ ἱστία. amener (caler) les voiles. ||. καταίβασε ὀλίγον παρακάτω τὸ φόρεμά σου. » Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησον. ||. καταιβάζω ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν, ἴδε Ξεπέφτω. ||. 'τὸν καταιβάζει μιὰ' κλωτσιά'. » Λὰξ ἐντείνει αὐτῷ. il lui desserre un coup de pied; il lui lâche une ruade. ||. (καὶ ἐλλειπτικῶς) 'τὸν καταίβασε μιὰ' (ξυλιὰ' δηλ. ἢ γροθιά'). » Κόνδυλον ἐνέτριψε· » Πληγὴν κατήνεγκεν (ἐνέτεινε)· » Καθίκετο αὐτοῦ. il lui appliqua (déchargea) un coup de poing, etc. ||. 'τὸν καταίβασε μιὰ' καλὴ' μὲ τὸ χαμτσίκι. » Εὖ μάλα καθικόμενος αὐτοῦ τῇ μάστιγι. » Ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα (Ξεν.). « il lui déchargea un coup de fouet. ||. ἵνα καταιβάσῃ γάλα. » Πρὸς γάλακτος ἀγω-

γήν. §. (μεταφορ. καὶ ἐλλειπτ.) 'τὰ καταίβασεν (ἢ) τἄχει καταιβασμένα, (ἔγινε δηλ. σκυθρωπὸς), ἴδε Κατσουφιάζω.

Καταιβαίνω, ῥ. ἀμ. » Κατέρχομαι, κάτειμι, καταβαίνω. **descendre.** ||. καταιβαίνω παρακάτω. » Ἐπικαταβαίνω (» Ἐθάρσησάν τε καὶ, ἐπικαταβάντες, ἐτάξαντο παρ' αὐτὴν τὴν θάλασσαν,« Θκδ.). ||. καταίβηκε τὸ ποτάμι. » Ὁ ποταμὸς ἐῤῥύη μέγας. ||. 'τὸν καταίβηκε καταῤῥοὴ (καταιβασιὰ, κτλ.). »Ῥεῦμα (» Κατάῤῥους) αὐτῷ ἐπεγένετο. ||. λέγει ὅ,τι 'τοῦ καταίβῃ. »Τὸ παραπίπτον(»Τὸ προσπεσὸν, »Τὸ παραςὰν [καὶ ποιητ.|»Ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν ἔλθησι γλῶτταν) φθέγγεται· » Ὅ,τι νιν ἦλθ' ἐπὶ στόμα,« κατ' Αἰσχύλον·« »Ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ. ||. ποῦ σε καταίβηκεν; ἴδε Φαίνομαι. ||. καταίβηκε τὸ ψωμὶ (ἐξέπεσε δηλ. ἡ τιμή 'του), ἴδε Ξεπέφτω καὶ 'Φθηναίνω. ||. καταίβαινεν (ἤρχετο δηλ. 'να ἔμβῃ εἰς τὸν λιμένα) ἕνα καράβι. » Ναῦς προσεφέρετο (κατῄει).

Καταιβασιὰ, πάθ. ἴδε Καταῤῥοὴ καὶ §. Σπάσιμον.

Καταίβασμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ καταιβάζειν). » Κάθεσις, καταβιβασμός. **l'action de faire descendre.** §. (ἡ ἐνέργεια τοῦ καταιβαίνειν). » Κάθοδος, κατάβασις. **descente, θ.**

Καταιβατόν. » Σελὶς (ὁ Σουΐδας ὅμως λέγει: » Σελὶς, τὸ μέσον τῶν δύο καταβατῶν, ἄγραφον τυγχάνον«). **page, θ.**

Καταϊδρωμένος, η, ον. » Ἱδρῶτι περιῤῥεόμενος, κάθιδρως. **tout mouillé (trempé) dans la sueur, tout en nage.**

Κατακαθίζω, ῥ. μετ. » Διαβάλλω. **desservir par des mauvais rapports.** §. ῥ. αὐτοπ. ἴδε Καταστάλάζω.

Κατακάθισμα. » Διαβολή. **l'action de desservir par des mauvais rapports.** §. ἴδε Καταπάτι.

Κατακάθουμαι, ῥ. αὐτοπ. » Προσκαθίζω (Ἀῤῥ. Ἐπίκτ. Β', 16), ὑπονοστέω (Ἡρ. Δ, 62), ὑφιζάνω, συμπίπτω. **s'affaisser.** §. ἴδε Καταστάλάζω.

Κατάκαρδα, ἐπ. »Μέσην τὴν καρδίαν (τὴν ψυχὴν), καιρίως, κατὰ καρδίας (Ἡρωδ.). **vivement.** ||. 'τὸ 'πῆρα κατάκαρδα (φρσ.). »Μέσην δέδηγμαι τὴν καρδίαν. **prendre fort à coeur.** ||. 'τὸν ἔγγιξε (ἐπείραξε) κατάκαρδα. » Δάκε φρένας (ποιητ.), ἴδε καὶ Ἐγγίζω.

Κατακέφαλα (ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Γεωπονικὰ), ἐπ. » Ἐπὶ κεφαλὴν, κατακεφαλῆς, κατώκαρα καὶ ἐπίκαρ(ποιητ.). **la tête la première (ou) en avant.** ||. πέφτω κατακέφαλα (μεταφορ.), ἴδε Βάλλω καὶ Πέφτω.

Κατακεφαλιά. » Κόνδυλος. **coup (porté sur la tête).**

Κατακεφαλιάζω, ῥ. μετ. » Κόνδυλον ἐντρίβω. **assomer (par des coups portés sur la tête).**

Κατακίτρινος, η, ον. » Κάτωχρος. **très pâle (jaune).**

Κατακλυσμὸς (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Κατακλυσμός. **déluge.** ||. φέρνω τὸν κατακλυσμὸν(φρσ. μεγαλοποιῶ δηλ. τὸ πρᾶγμα, καὶ 'τὸ ἀποδείχνω δυσκολώτατον ἢ ἀδύνατον), ἴδε Μεγαλοποιῶ.

Κατάκοιτος (ὁ ἄλλ. Κατακειτάμενος), η, ον, ἴδε Κειτάμενος.

Κατακόκκινος, η, ον. » Ἐξέρυθρος (Γαλην.). **très rouge.**

Κατακομματιάζω, ῥ. μετ. » ~~Εἰς λεπτὰ~~ κατακόπτω. **mettre en pièces, déchiqueter, démembrer.**

Κατακουριάζω, ῥ. οὐδ.(ἴσως ἐκ τοῦ) »Κατοικουρέω. **garder la maison**, ἴδε καὶ Καταλαγιάζω καὶ 'Κουριάζω.

Καταλαγιάζω, ῥ. μετ. » Καταστέλλω, καθίστημι, κατευνάζω, καταπαύω, καταστορεννύω(-έννυμι), καταπραΰνω. **calmer, appaiser, adoucir**, ἴδε καὶ Ἡσυχάζω. §. ῥ. οὐδ. ἴδε Καταπέφτω.

Καταλάγιασμα. »Κατάστασις, καταστολή. **l'action d'appaiser (ou de s'appaiser).**

Καταλαμβάνω (προφ. κοιν. Καταλαβαίνω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Γιγνώσκω, αἰσθάνομαι, μανθάνω, συνίημι, ἐπαΐω, ξυμβάλλομαι, συμβάλλω, ἐννοέω(-ομαι), καταλαμβάνω(-ομαι), ἐπιγιγνώσκω, συλλαμβάνω. **comprendre, entendre, concevoir, sentir.** ||. καταλαμβάνω τί λέγεις. » Μανθάνω τι φής. ||. τί 'να λέγῃς ἄρά γε; διότι 'δὲν καταλαμβάνω. » Τί ποτε λέγεις; ὡς οὐ μανθάνω (Σοφ. Φιλοκτ.).« ||. ὅσοι καταλαμβάνουν Ἑλληνικά. » Οἱ τῆς Ἑλλάδος φωνῆς ἐπαΐοντες. ||. ἀπ' αὐτὰ ἐγὼ 'δὲν καταλαμβάνω τίποτε, οὔτε πολὺ, οὔτε ὀλίγον. » Ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.).« ||. αὐτὸ λοιπὸν 'τὸ καταλάβαμεν ἀρκετά. »Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν (Πλάτ. Πολιτ.).« ||. πρᾶγμα ὅ,που καταλαμβάνεται. » Συνετὸν, καταληπτόν. **compréhensible, intelligible.** ||. ὅ,που 'δὲν καταλαμβάνεται. »Ἀκατάληπτον, ἀκατανόητον, ἀδιανόητον, ἀπερίληπτον (οὐ περιληπτὸν) διανοίᾳ. **inconcevable, inintelligible, incompréhensible.** ||. ὅ,που

καταλαμβάνεται δύσκολα. » Δυσνόητον, δυσέφικταν, δυσξύμβλητον. difficile à concevoir. || . ἐπλησίασαν εἰς τὸ τεῖχος, χωρὶς 'να 'τοὺς καταλάβουν ('να 'τοὺς 'νοιώσουν) οἱ φύλακες. » Προσέμιξαν τῷ τείχει, λαθόντες τοὺς φύλακας(Θκδ.)«. ||. ἔφυγαν χωρὶς 'να 'τὸ ('να 'τοὺς) καταλάβωμεν. »Ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες. ils nous dérobèrent leur départ.

Καταλεπτῶς, ἐπ. » Ἀκριβῶς, ἐπ' ἀκριβὲς, εἰς ἀκρίβειαν, δι' ὄνυχος (μεταφορ.), λεπτομερῶς. en détail, de point en point.

Καταλυπημένος, η, ον. »Περίλυπος, κατώδυνος, περιαλγής. accablé de tristesse, désolé, plongé dans la douleur.

Καταλῶ (ἐκ τοῦ) »Καταλύω, ῥ. μετ., ἴδε Χαλνῶ. §. σήμερα καταλεῖ ('δὲν εἶνε δηλ. νηστεία). » Καταλύσιμος ἡ ἡμέρα. c' est un jour gras. §. ὀμόνει καταλυέται (φρσ. χυδ.). » Ὀμνύων κατ' ἐξωλείας.

Καταματόνω, ῥ. μτχ. »Καθαιμάσσω, καθαιματόω. mettre tout en sang, ensanglanter.

Καταματωμένος, η, ον. »Καθημαγμένος, κάθαιμος, δίαιμος. tout en sang, tout ensanglanté.

Κατάμαυρος, η, ον, » Μελάντατος, δεινῶς (ἀκράτως) μέλας (Πλουτ.), ὄρφνινος(-ιος). très noir.

Καταμεσήμερα, ἐπ. » Σταθερᾶς μεσημβρίας, ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ, τὸ τῆς μεσημβρίας σταθερώτατον. en plein midi.

Καταμεσῆς, ἐπ. » Ἐν μεσαιτάτῳ, κατ' αὐτό που τὸ μεσαίτατον. au beau milieu.

Καταντημένος, η, ον. » Ἀπεγνωσμένος, συνελη λαμένος εἰς ἀπόγνωσιν. réduit à l' extrémité (aux abois).

Κατάντικρα, ἐπ. »Κατέναντι, ἀπέναντι, κατεναντίον καὶ κατεναντία, κατ' ἀντικρύ. vis-à-vis.

Καταντῶ, ῥ. μετ. » Περιΐστημι, περιάγω, ξυνελαύνω (»Καὶ πρὸς ἔσχατόν σε πενίας ξυνελάσοντας, «Λουκιαν.). réduire. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Περιΐσταμαι, ἀποσκήπτω; ἀποβαίνω, καταστρέφω, καταλήγω, τελευτάω. se réduire; être réduir; aboutir, finir par; parvenir. || . ὅταν καταντήσῃ ἡ ὁμιλία σου ἐκεῖ. » Ὅταν ἐπ' ἐκεῖνά σοι ὁ λόγος περιστῇ. || . εἰς τέτοιαν κατάστασιν κατάντησαν τὰ πράγματα ! »Εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα. || . κατάντησεν ὁ λόγος εἰς . . . »Ἐῤῥύη δ' ὁ λόγος ἐπὶ . . . le discours vint à tomber sur le... || . κατάντησαν εἰς φιλονεικίαν ('βρισιαὶς, ξυλιαὶς, κτλ.). » Ἐς ἔριν προήχθησαν. » Εἰς χεῖρας ἐχώρησαν (ἀφίκοντο). ils en vinrent aux mains(aux injures). ||. εἰς πόσην ἀχρειότητα κατάντησεν ὁ ἄνθρωπος ! » Οἷ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος ! à quel point d'insolence est-il parvenu ! || . κατάντησε τέλος πάντων (τὸ δεῖπνον τοῦ Ἀλεξάνδρου) εἰς δέκα χιλιάδαις δραχμαίς. » Προῆλθε τέλος εἰς μυρίας δραχμάς. || . διότι ἔπρεπε 'να καταντήσουν ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν Καίσαρα. » Ἔδει γὰρ πάντα τὰ πράγματα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. || . καὶ καταντοῦσε 'να λέγεται δημοκρατία καὶ 'να ἦνε μοναρχία. » Ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή (Θουκ.).«

Καταξεσχίζω, ῥ. μετ. » Διασπάω, διαῤῥήγνυμι, διασπαράσσω(-ττω). mettre en pièces, dilacérer.

Καταπάτι. » Ὑποστάθμη, ὑπόστασις, τὸ ὑφιστάμενον, ἰλὺς (ἡ). sédiment, lie, θ. fèces, θ. πλ. effondrilles, θ. πλ. dépôt (κυρ. τοῦ οἴνου). || .τὸ καταπάτι τοῦ κρασιοῦ. » Τρὺξ-υγὸς (ἡ), τρυγία. || . τὸ—τοῦ 'λαδιοῦ, ἴδε Ἀμούργα.

Καταπείθω, ῥ. μετ. »Πείθω. persuader.

Καταπέφτω, ῥ. αὐτοπ. »Καθίσταμαι, ἐνδίδωμι, λωφάω, κατευνάζομαι. se calmer, s'appaiser, s' adoucir. || . κατάπεσεν ὁ ἄνεμος (ἡ φλόγα, κτλ.). »Ἐκόπασεν, ἐνέδωκεν, ἐσβέσθη, ἀπεσβέσθη καὶ ἀπέσβη, ἐλώφησεν, ἐμαράνθη, ῥᾴων ἐγένετο. s' abattir, est abattu. || , καὶ ἀφ' οὗ καταπέσῃ ἡ θάλασσα. »Καὶ τοῦ πελάγους ἀφυβρίσαντος.

Καταπιάνω (τὸ ἄλλ. Τρουπώνω, καὶ Τουρκ. Τσατίζω), ῥ. μετ. » Διαῤῥάπτω. piquer, bâtir, faufiler, baguer. §. καταπιάνομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Ἐπιχειρίζομαι.

Κατάπιασμα (τὸ ἄλλ. Τρούπωμα, καὶ Τουρκ. Τσάτισμα). » Διαῤῥαφή. piqûre θ.

Καταπίνω, ῥ. μετ. »Καταπίνω. avaler, engloutir. || . ἔτυχε 'να καταπιῇ ἕνα 'ψαροκόκκαλον. »Ἄκανθαν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς. || . 'τὸν κατάπιεν ἡ γῆ. »Κατέδυ χανούσης αὐτῷ τῆς γῆς. il fut engouffré, ἴδε καὶ Σχίζω.

Καταπληγωμένος, η, ον. »Πληγῶν(»Τραυμάτων) ἀνάπλεως, κατατετραυματισμένος. couvert de blessures.

Καταπόδι, ἐπ. ἴδε Κατόπι.

Καταποδιαστὰ, ἐπ. »Ἀλλεπαλλήλως, οὐδὲν (μηδὲν) διαλείπων (-ουσα,-οντες, κτλ.). sans interruption, en se succédant les uns aux autres.

Καταποδιαστὸς (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), ἡ, όν. » Ἐπάλληλοι, ἀλλεπάλληλοι, ἀγχιστῖνοι καὶ ἐπασσύτεροι (ποιητ.). qui se succèdent les uns aux autres.

Καταπολλὰ, ἐπ. ἴδε Πολλά.

Καταπονῶ, ῥ. μετ. » Καταγωνίζομαι, κατεργάζομαι, καταπαλαίω, καταπονέω (Πλουτ. Ἀλεξ. καὶ Διοδ. Σικελ. ΙΔ', 22). venir à bout de.

Καταπρόσωπα, ἐπ. » Εἰς πρόσωπον, κατὰ πρόσωπον. en face.

Κατάρα. » Ἀρὰ, κατάρα. malédiction, imprécation.

Καταραμένος, η, ον. » Κατάρατος, ἐπάρατος, ἐπικατάρατος. maudit.

Καταρνοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀρὰς τίθεμαι, ἐπαράομαι, καταράομαι, κατεύχομαι. maudire, faire des imprécations.

Καταῤῥάκτης (ἡ ἄλλ. Κλαβανή). » Καταῤῥακτὴ (»Καταπακτὴ, »Ἐπιῤῥακτὴ) θύρα (» Εἴη δ' ἂν αὕτη, ἡ καταῤῥάσσουσα κλιμάκων ἄνω, καὶ δι' αὐτὸ λεγομένη κοινῶς Καταῤῥάκτης. « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Χ, 126). trappe, θ.

Καταῤῥοὴ, παθ. » Ῥεῦμα, κατάῤῥους-ου, καταῤῥοϊκὸν νόσημα. catarre, rhume, fluxion.

Καταῤῥοϊάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ῥευματίζομαι (Γαλην.), ῥευματίζομαι τὴν κεφαλὴν, καταῤῥοΐζομαι. s'enrhumer, ἴδε καὶ Καταιδαίνω.

Κατάρτι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουίδας, καὶ Βασίλ. ὁ Πατρίκιος ἐν τοῖς Ναυμαχικοῖς). » Ἱστός. mât. arbre.

Κατάσαρκα, ἐπ. » Ἐν χρῷ, ἐπὶ γυμνοῦ (» Περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ, « Εὐαγγ.). à nu.

Κατασέρνω, ῥ. μετ. » Διασύρω, καταλαλέω, κακῶς λέγω. médire, déchirer, détracter, ἴδε καὶ Κατηγορῶ.

Κάτασπρος, η, ον. » Ἔκλευκος, ὁλόλευκος (Παυσαν. Η. 17), ἀκράτως (ἀκριβῶς) λευκὸς (Ακ.), περίλευκος, χιονοειδὴς, χιονόχρους, πάλλευκος (ποιητ.). tout blanc, parfaitement blanc.

Καταστάλαγμα, ἴδε Καταπάτι.

Κατασταλάζω, ῥ. μετ. ἴδε Λαγαρίζω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καθίσταμαι, ὑφίσαμαι, ὑφιζάνω. déposer, reposer, rasseoir.

Κατάστασις (ἡ στάσις τῶν πραγμάτων). » Κατάστασις (Θκδ. Β', 68). situation, état. §. condition. ||. πρέπει δὲ 'να παρατηρήσωμεν εἰς ποίαν κατάστασιν εἶνε τώρα αἱ ὑποθέσεις τοῦ Φιλίππου. » Ἄξιον δὲ λογίσασθαι τὰ πράγματα, ἐν ᾧ καθέστηκε νυνὶ τὰ Φιλίππου (Δημοσθ.).« ||. βλέπετε ὅμως εἰς τί κατάστασιν εἶμαι (εὑρίσκομαι) ἀπὸ τὴν ἀῤῥώστιαν. » Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου. ||. 'νά με φέρῃ εἰς τέτοιαν κατάστασιν. » Ἐμὲ ὧδε διαθεῖναι (Ἡροδ.).« ||. 'τοὺς ἔφεραν εἰς τὴν χειρότερη κατάστασι'. » Τὰ χείριστα διετίθουν. ||. διότι 'ξεύρετε βέβαια εἰς τί κατάστασιν ἔφερε τοὺς Ὀρχομενίους. » Ἴστε γὰρ δήπου ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκεν. ||. φοβούμενος μήπως χειροτερεύσῃ ἡ τωρινὴ κατάστασίς των. »Δεδιότες μὴ τῶν παρόντων ἔτι χείρω πράξωσι (Θκδ.). ||. ἐπειδὴ ἡ τωρινή 'των κατάστασις ἀδύνατον 'να χειροτερεύσῃ. » Ὡς τῶν γε παρόντων οὐκ ἂν πράξοντες χεῖρον (Θκδ.). §. (ἡ περιουσία, τὰ πλούτη). » Οὐσία, τὰ ὄντα, τὰ ὑπάρχοντα. fortune, θ. les biens, les richesses.

Καταστατὸν (ὁ Τουρκ. Νισεστές· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. Θ', 21). » Ἄμυλον (τὸ) καὶ Ἄμυλος (ὁ). amidon, fécule.

Κατάστι(στοι)χον. » Γράμμα (δημόσιον, κτλ.), γραμματεῖον, ἀπογραφὴ, κατάλογος. inventaire, régistre, rôle, liste, θ. état, dévis, mémoire. ||. φέρε, παιδί, τὸ κατάστιχό' μου 'να ἰδῶ ποιὸν καὶ ποιὸν χρεωστῶ. »Ἔκφερε, παῖ, τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν ὁπόσοις ὀφείλω (Ἀριστοφ. Νεφ.).« ||. γράφω (περνῶ, σημειόνω) εἰς τὸ κατάστιχον. » Ἀπογράφω(-ομαι), ἐγ-(ἀνα,-κατα) γράφω. inscrire, enrégistrer.

Κατατόπι (ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Τακτικὰ), ἴδε Τοποθεσία. ||. τὰ κατατόπια τοῦ 'σπιτιοῦ. » Διέξοδοι. les êtres (d'une maison).

Κατατρεγμός. »Διωγμὸς, ἐπήρεια. persécution.

Κατατρέχω (» Κατατρεχομένη δ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἠναγκάσθη ἑλέσθαι Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα.« » Πορθουμένη δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων [ἡ Χεῤῥόνησος] ἠναγκάσθη προστάτην ἑλέσθαι Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα,« Στράβ. Ζ', δ', 3), ῥ. μετ. » Διώκω, καταδιώκω, ἐπηρεάζω. persécuter.

Καταφέρνω, ῥ. μετ. ἴδε Καταπονῶ καὶ Κατορθόνω. §. 'τοῦ κατάφερε μιά' (ξυλιά' δηλ. ἢ γροθιά'), ἴδε Καταιβάζω.

Καταφεύγω, ῥ. ἀμ. »Προσ(»Κατα)φεύγω, προστρέχω. avoir recours, recourir, se refugier.

Καταφοβίζω, Μ. ἴσω. ||. (ἡ μτχ.) Καταφοβισμένος, η, ον. » Περιδεὴς, περίφοβος, περιφόβως ἔχων.

Καταφρονεμένος, η, ον. » Ἐπονείδιστος, ἐξουθενημένος. méprisé.

Καταφρόνησις. » Περι(»Κατα)φρόνησις, ὄνειδος (τὸ), ἐξουδένωσις, φαυλισμὸς, ἐξουτελισμός. mépris.

Καταφρόνια', ἴδε Καταφρόνησις. §. τὸ

καταφρόνιο' τοῦ κόσμου. » Ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ (Γραφ.).« **la risée du monde.**

Καταφρονῶ, ῥ. μετ. » Κατα(»Περι)φρονέω, ἐξουθενέω, φαυλίζω, καταφαυλίζω, ἐξουδενίζω(-όω), ἐξευτελίζω. **mépriser, vilipender.**

Καταφύγιον. » Καταφυγή, καταφύγιον, ἄσυλον, ἀποστροφή (Δημοσθ.),φύξιον, κρησφύγετον. **refuge, recours, asyle.**

Καταχαρούμενος, η, ον. » Περιχαρής. **ravis (de joie).**

Καταχνιά. » Ὀμίχλη, ἀχλὺς, γνόφος. **brouillard, brume** (τῆς θαλάσσης κυρ.), θ. **brouée.**

Καταχρεωμένος, η, ον. » Κατάχρεως-ω. **endetté, obéré, chargé (criblé) de dettes.**

Καταχωνιάζω (ἐκ τοῦ Καταχωννύω, ὅθεν ὁ Κορ. 'τὸ γράφει Καταχωννυάζω), ῥ. μετ. » Καταβροχθίζω. **engloutir.**

Κατεδαφίζω, ῥ. μτβτ. » Καθαιρῶ ἐς ἔδαφος (Θκδ. Γ', 68). **raser.**

Καταχώνιασμα. » Καταβροχθισμός. **l'action d'engloutir.**

Κατεβάζω, ῥ. μετ. } (καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν),
Κατεβαίνω, ῥ. ἀμ. } ἴδε Καταιβάζω, Καταιβαίνω κτλ.

Κατεδαφίζω, ῥ. μτβτ. » Καθαιρῶ ἐς ἔδαφος. **raser.**

Κατεντρέπομαι (προφ. κοιν. Καταντρέπουμαι), ῥ. μσ. αὐτοπαθ. » Διαισχύνομαι. **être tout confus (tout honteux).**

Κατεντροπιάζω, ῥ. μτβτ. »Καταισχύνω.

Κατεξοδεύω, ῥ. μετ. » Καταναλίσκω. **dilapider, épuiser.**

Κατεργάρης (ὁ 'λάμνων εἰς κάτεργον). » Τριηρίτης, ἐρέτης, ὑπηρέτης, ζυγίτης καὶ μεσόνεως (ὠνομάζετο ἰδιαιτέρως ὁ μεσαῖος), θαλαμίτης (ὁ πρὸς τὴν πρῴραν), καὶ θρανίτης (ὁ πρὸς τὴν πρύμνην). **galérien.** §. (μεταφορ. ὁ ἀχρεῖος καὶ ἄξιος διὰ τὸ κάτεργον). » Βάραθρος, ὄλεθρος, κόβαλος, λοιμὸς, κεκροτημένος. **forçat, scélerat, roué, franc coquin.**

Κάτεργον. » Τριήρης (πεντήρης, ἑκκαιδεκήρης)-ους (ἡ), τριακόντορος (πεντηκόντορος κτλ.). **galère**, θ. **trirème**, θ.

Κατευόδιον (προφ. κοιν. Καταυόδιο'). » Κατευόδιον, κατευόδωσις. **bon (heureux) voyage.** ||. κατευόδιο' (καὶ καταχρ.) καλὸ κατευόδιο' (φρσ. εὐκτ.). » Ἐπ' αἰσίοις σοι ὁ ἔκπλους στέλλοιτο! » Εὐπλοοῖτε! »Εὖ πάθωμεν! »Κατευοδοῖ ὁδὲς ὑμῶν(Γραφ. Κριτ.)! **bon voyage !** (Σημ. τῆς ἐν πλεονασμῷ σημειωθείσης ἀνωτέρω καταχρήσεως παράδειγμα ὅμοιον προεσημείωσεν ὁ σοφὸς Κοραῆς ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. [Βατραχ. 1528] τό: » Πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ ... δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν.«

Κατευοδόνω (προφ. κοιν. Καταυοδόνω), ῥ. μετ. » Εὐοδόω, κατευοδόω. **conduire sous des heureux auspices.**

Κατηγορία. » Ψόγος, μομφή, μέμψις, αἰτία, κατηγορία, ἔγκλημα, ὄνειδος (τὸ), ὀνειδισμός. **blâme.** §. (ἡ ψευδής). » Διαβολὴ καὶ συκοφαντία. **accusation, calomnie**, θ.

Κατηγορημένος, η, ον. » Ἐπίψογος, ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος. **diffamé, malfamé.**

Κατηγορῶ, ῥ. μετ. » Κακῶς ἀγορεύω (λέγω), ψέγω, μέμφομαι, κατηγορέω, κακίζω, διασύρω, ὀνειδίζω. **parler mal de, blâmer, médire, décrier, accuser, déchirer, censurer, diffamer, critiquer.** §. » Αἰτιάομαι, ἐν αἰτίᾳ ποιέομαι, δι' αἰτίας ἔχω, αἰτίαν ἐπάγω. **accuser.** ||. κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον, ἴδε Ἐγκαλῶ. ||. κατηγορῶ ψευδῶς. » Συκοφαντέω, διαβάλλω. **calomnier.** ||. διότι ἐκεῖνος ὅ,που κατηγορεῖ τὸ ψήφισμα. » Ὁ γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος. ||. κατηγοροῦμαι, παθ. »Κακῶς ἀκούω, αἰτίαν ἔχω, ἐν αἰτίαις (ἐγκλήματι) εἰμί. ||. κατηγορήθηκεν ὅτι 'πῆρεν ἄσπρα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. » Αἰτίαν ἔσχε χρήματα λαβεῖν παρὰ τῶν ἐχθρῶν.

Κατηφορικὸς, ή, όν. » Κατάντης, πρανὴς, κατωφερὴς, ἐπικλινὴς (Θουκ.), καταχλινὴς (Διον. Ἁλικ.). **qui va en pente, penchant.**

Κατήφορος. » Τὸ κάταντες, τὸ πρανὲς, κατάβασις, καταβαθμὸς, κατωφέρεια. **pente**, θ. **le penchant (versant) d'une montagne.** ||. πῦρ' ὁ τυφλὸς κατήφορο' (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Σφαῖρα κατὰ πρανοῦς.

Κἄτι, ἀντων. (Ἀόρ. ἄκλ.). » Τὶς (ἀρσ. καὶ θηλ.), τὶ (οὐδ.). **quelque chose.** ||. θαῤῥοῦν πῶς κἄτι εἶνε, (ἢ) πῶς εἶνε κἄτι τί. » Δοκοῦντας εἶναί τινας· (καὶ ἑνικῶς) »Νεανιεύεσθαι ὥς τι ὄντας (Πλάτ. Γοργ.).« ||. ἐπιθυμοῦσε 'να κάμῃ πλέον καὶ αὐτὸς κἄτι τι. » Ἐρωτικῶς εἶχε τοῦ ἤδη ποιεῖν τι. ||. ἤθελαν κἄτι 'να 'ποῦν, (ἢ) 'να 'ποῦν κἄτι τί. » Βουλομένους ἔστιν ἃ εἰπεῖν (Θουκ.).« ||. ἀφ' οὗ 'τοῦ εἶπε κρυφὰ 'σ τὸ αὐτὶ κἄτι τί. » Ψιθυρίσας πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄττα δηποτοῦν (Πολυβ.). §.ἐπίῤ. (παρεμφαντ.) κἄτι ἐδῶ; » Τί δὴ σὺ ἐνταῦθα; ||. κἄτι καλά! ἴδε Καλά.

Κατοικία. » Διατριβή, δίαιτα, οἴκησις, ἐνδιαίτημα, καταγώγιον, κατοικία, κατοι-

κητήριον. demeure, f. habitation, domicile, séjour.

Κάτοικος, ὁ. » Οἰκήτωρ, ἐνοικῶν, κατοικῶν, κάτοικος. habitant.

Κατοικῶ, ῥ. ἀμ. » Οἰκέω, διαιτάομαι, ἐνδιαιτάομαι, διατρίβω, τὰς διατριβὰς (οἰκήσεις) ποιέομαι, κατοικέω, ἐνοικέω. demeurer, habiter, résider. ||. κατοικῶ ξεχωριστά. » Διοίκισμαι, διοικέω (Ξενοφ.). avoir sa demeure à part.

Κατόπι, ἐπ. (τοπ.). » Κατόπιν, κατὰ πόδας (πόδα), ἐκ ποδῶν (ποδὸς), παρὰ πόδας. après, à la suite, à la piste (μεταφορ.). ||. 'τὸν 'πῆρε τὸ κατόπι, (ἢ) ἔπεσε κατόπι 'του. » Κατὰ πόδας (»Ἐκ ποδὸς) ἐδίωξε, παρὰ πόδας εἵπετο, μετεδίωξε. poursuivre, suivre à la piste. §. ἐπ. (χρον.), ἴδε Ὕστερα.

Κατοπινὸς, ή, όν. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, κτλ.) κατόπιν (ἐφεξῆς), ἑπόμενος, ἀκόλουθος. suivant. ||. ἂν ὁρμήσουν κατὰ τῶν ἐμπροσθινῶν, 'να 'τοὺς κτυποῦν οἱ κατοπινοί. » Εἰ τοῖς πρόσθεν ἐπίοιεν, ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι (Θκδ.).«

Κατορθόνω, ῥ. μετ. »Διαπράττομαι, ἐκπράττω, καταπράττω-ομαι (Ξενοφ. Ἑλλ.), πλέον ποιῶ (ἔχω), κατεργάζομαι, περαίνω, ἀνύτω (ύ-ττω, -ύω), κατορθόω, διοικέω (-ομαι), μηχανάομαι, παρασκευάζω. venir à bout de, parvenir, réussir. ||. κατώρθωσε 'να διορισθῇ καὶ αὐτὸς ἕνας ἀπ' ἐκείνους, 'που στάλθηκαν 'να δώσουν τὴν εἴδησιν. » Διεπράξατο τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. ||. τίποτε 'δὲν κατορθόνουν τὰ μυρολόγια. » Ἐς οὐδὲν οἱ γόοι περαίνουσιν' » Οὐδὲν πλέον ποιοῦσιν' » Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο (Ἰλ. Ω)«. les gemissements n'avancent à rien (ne servent de rien). ||. καὶ ἤθελαν 'τὸ κατορθώσῃ, ἐὰν ἐγὼ 'δὲν ἐπρόσεχα. » Κἂν ἐξέπραξαν, εἴπερ ἐγὼ κατημέλησα (Εὐστάθ.).« ||. ἐπειδὴ ὅμως 'δὲν 'μποροῦσαν 'να κατορθώσουν τίποτε. » Ἐπεὶ δ' οὐδέν τι πλέον εἶχον ἀνύτειν' » Ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον (Δημοσθ.).« ||. αὐτὸς δὲ τί κατορθόνει ὕστερα; » Ὁ δὲ διοικεῖται μετὰ ταῦτα οὑτοσί, τί ποτ' ἐστι; θεάσασθε.

Κατόρθωμα. » Ἆθλος, ἀριστεία, πρᾶξις, ἀνδραγαθία, ἀνδραγάθημα, κατόρθωμα. exploit, trait de courage.

Κάτος (Λατιν. » Κάττης, κάττου, ὁ κατοικίδιος αἴλουρος, « Σουΐδ.), ζ. » Αἴλουρος (ὁ κατοικίδιος, οἰκογενὴς, οἰκόσιτος), γαλῆ (ἡ ἄῤῥην). chat.

Κατοῦδι (τὸ μικρὸν τῆς κάτας). »Γαλιδεύς. châton, minet.

Κατούρημα. » Τὸ οὐρεῖν (ἐνουρεῖν). pissement. §. ἴδε Κάτουρον.

Κατουρλᾶς, οῦ, ἄδικον. »*Οὐρητίας. pisseur, pisse-en-lit, pissenlit.

Κατουροκάνατον } , ἀγγ. » Ἀμὶς, οὐράνη, οὐροδόχη, οὐροδοχεῖον. pot à pisser, pot de chambre.
Κατουροκούμαρον }

Κάτουρον (τὸ ἀλλ. Κατρουλιόν). »Οὖρον, οὔρημα. urine, f. pissat.

Κατουρῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Οὐρέω. pisser, uriner. ||. κατουρῶ τινα. » Ἐνουρέω (Δημοσθ. κατὰ Κον.). §. κατουρηοῦμαι (ἐπάνω μου δηλ. ἢ εἰς τὸ στρῶμά μου), ῥ. μεσ. καὶ αὐτοπ. » Ἐνουρέω (« Ἡ γάνου τὸ σπέρμα φρύξας, δὸς πίνειν ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ τῷ ἐνουροῦντι, καὶ παύσεται, «Διοσκορ.). ne pouvoir retenir son urine.

§. κατουρημῶμαι (ἔχω ἀνάγκην 'να κατουρήσω). » Οὐρητιάω, οὐρησείω. être pressé par le besoin de pisser.

Κατσχι (τὸ Τουρκ. Ζεγκὶ τῆς σέλλας.). » Ἀναβολεύς. étrier.

Κατρακύλι. »Κυλιστὸν, κύλινδρος, *κύλιστρον. rouleau.

Κατρακύλισμα. » *Κατακύλισις, *κατακυλισμός. l' action de faire rouler (de se rouler) de haut en bas.

Κατρακυλῶ, ῥ. μετ. »Κατακυλίω. rouler (faire rouler) de haut en bas. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κατακυλίομαι. se rouler de haut en bas.

Κατρέφτης, ἴδε Καθρέπτης.

Κατσαρὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Σγουρός.

Κατσιάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ζουριάζω.

Κάτσιασμα, ἴδε Ζούρα.

Κατσιασμένος, η, ον (ζῶον καὶ φυτὸν), ἴδε Ζουριασμένος. §. (ῥοῦχον) » Δυσέκπλυντον, δυσέκνιπτον. difficile à laver.

Κατσίκα } (Ὁ Κορ. [Ἀτ.Τόμ. Δ'], διορθό-
Κατσίκι } νων χωρίον τι τοῦ Δουκαγγ., λέγει ὅτι οἱ Οὔγγαροι ὀνομάζουν τὴν Κατσίκαν Kaischke καὶ οἱ Γερμανοὶ Kitze' εἰς δὲ τὴν παλαιὰν Ἀγγλοσαξονικὴν διάλεκτον ἡ Κατσίκα λέγεται Ticken, ὅθεν ὁ αὐτὸς Δουκάγγ. ἀναφέρει ἄλλην γλῶσσαν: »Τήκεννα τὰ καττίκια«), ζ. ἴδε 'Γίδα.

Κατσικάκι. » Ἐρίφιον (σώζεται ἡ λέξις). chevreau.

Κατσικήσιος, α, ον, ἴδε 'Γιδήσειος.

Κατσιποδιὰ } (ἀντὶ Κακηποδισμα, ἴδε
Κατσιπόδιασμα } Ποδαρικόν), ἴδε Κακομοιριά.

Κατσιποδιάζω, ῥ. οὐδ. } , ἴδε Ἄτυχος.
Κατσιποδιάρης, α, ικον }

Κατσοῦφα (ἴσως ἐκ τοῦ) »Κατήφεια, συ-

γνότης, βαρύτης ἐπισκηνίου, σκυθρωπότης, σκυθρωπασμὸς, τὸ σκυθρωπάζειν, σύστασις (συναγωγὴ) προσώπου. mine renfrognée (rébarbative), air rechigné (rembruni), le sérieux.

Κατσουφιάζω, ῥ. ἀμ. (ἴσως ἐκ τοῦ) »Κατηφιάω. » Σκυθρωπάζω, στυγνάζω, συνοφρυόομαι, συμπίπτει μοι (μου) τὸ πρόσωπον, συνάγω (συνίστημι) τὸ πρόσωπον, συσπάω (συνάγω, συννεύω) τὰς ὀφρῦς, σκυθρωπῶς ἔχω. (καὶ μεταφορ.) συννέφω καὶ συννεφέω (» Ὡς εἶδεν αὐτὸν σκυθρωπάσαντα, ἤρετο, διατὶ συννένοφε; « Δίων Κάσ.). se refrogner (renfrogner), se rembrunir, rechigner, froncer les sourcils, avoir la mine renfrognée (rébarbative). §. ὁ καιρὸς 'τὰ κατσούφιασε (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Χάλασε καὶ Συννέφιασε). » Τοῦ ἀέρος συνεσταμένου (Πλουτ. Ἀντ.).«

Κατσούφιασμα, ἴδε Κατσοῦφα.

Κατσουφιασμένος, η, ον. » Κατηφὴς, σκυθρωπὸς, στυγνάζων, συνωφρυωμένος, κατηφιῶν, συμπεπτωκὼς τὸ πρόσωπον, συνεστηκότι τῷ προσώπῳ. sérieux, morne, sombre, triste, qui a un visage renfrogné (etc.).

Κάτω (προφ. κοιν. Κάτου), ἐπ. (τοπ.). » Κάτω, χαμαὶ, κατὰ (εἰς τὰς συνθέσεις). en bas, à bas. ||. πέφτω (ῥίχνω, κτλ.) κάτω. »Καταπίπτω (-βάλλω κτλ.). ||. κάτω-κάτω, ἐπ. ὑπερθ. »Κατωτάτω (ἴδε καὶ Ἐπάνω.). ||. τὸ κάτω-κάτω τί μὲ κόφτει; ἴδε Ὕστερα. ||. ἀπὸ δυὸ χρόνων καὶ κάτω. »Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω (Εὐαγγ.).« de l'âge de deux ans et au dessous.

Κατῶγι. » Κατώγε(γει)ον καὶ Κατάγαι(γει)ον καὶ Πρόσγειον (οἴκημα). habitation (chambre, appartement) qui est au rez-de-chaussée.

· Κατωσάγωνον, ἴδε Σαγῶνι.

Κατωσένδονον. » Ὑπόστρωμα, ἐγκοίμητρον, ὑπόβλημα. drap de dessous.

Κατώτερος, α, ον. » Ἐλάσσων(-ττων), ἥσσων(-ττων), ὑποδεέστερος, δεύτερος (»Εἴ με δεύτερον ἄγεις Ἕρμωνος, « Λουκιαν.), δευτερεύων, τὰ δεύτερα φερόμενος, ὕστερος. inférieur, moindre. §. subalterne. ||. εἶμαι κατώτερός 'του. » Ἐλαττεῦμαι αὐτοῦ, τὰ δεύτερα (δευτερεῖα) φέρομαι, μειονεκτέω, ἔλαττον (μεῖον) ἔχω, ἀπολείπομαι, δευτερεύω (« Δευτερεύει τοῦ Κυπρίου τὸ Αἰγύπτιον σάμψυχον, « Διοσκορ.).

Κατῶφλι. » Οὐδός. seuil, pas.

Καυκαλήθρα, φ. » Καυκαλὶς, (καὶ εἰς μερικὰ λεξικὰ, ἂν δὲν ἦνε σφάλμα,) βαύκαλις (,ἐξηγούμενον, » Ποῦς ἀλεκτόρειος, δηλ.=Ἀλεκτροπόδιον· ὅθεν ἴδε καὶ παρβλ. Περδικοπάτημα), καῦκος. herbe musc, caucalier.

Καύκαλον (τὸ τσώφλαι' τῶν ὀστρακοδέρμων. Καύκαλος ὀνομάζεται, κατὰ τὸν Ἀθήναιον [σελ. 412], ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου, ῥήτωρ, γράψας Ἐγκώμιον εἰς Ἡρακλέα, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως ἐῤῥέθη καὶ τὸ » Τίς γὰρ αὐτὸν ψέγει;). » Ὄστρακον, κῦτος, κόγχη καὶ κόγχος. coquille, θ. ||. τὸ καύκαλον τοῦ ἀστακοῦ (τοῦ καγουριοῦ κτλ.). »Τὸ κέλυφος (Ἀριστ.). ||. τὸ καύκαλον τῆς χελώνας. »Χελύ(λώ)νειον. écaille de tortue, θ. carapasse, ἴδε καὶ Μπαγᾶς (εἰς τὸ Παράρτημα.). §.(τὸ κόκκαλον τοῦ κεφαλιοῦ). » Κρανίον. crâne, têt.

Καυκὶ (ἐκ τοῦ) »Βαυκίον (τὸ ξύλινον ποτῆρι), κύλιξ (» καυκίον παρ' ἡμῖν, κάλυξ [ἴσως κύλιξ] δὲ παρὰ τοῖς σοφοῖς,« Σουΐδ.), ἴδε Γαβάθα καὶ Ποτῆρι. §.(συνεκδοχ. ὁ δίσκος, τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς). »Πλάστιγξ (ἡ). bassin, plateau. §. (τὸ ἐπάνω βαθουλὸν κόκκαλον τοῦ γόνατος). »Ἐπιγονατὶς, μύλη, ἐπιμυλίς. rotule, θ.

Καϋμένος (ἐκ τοῦ Κεκαυμένος), η, ον. ('τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον μεταφορικῶς, κυρ. μὲν ὅταν, λυπούμενοί τινα, 'τὸν ἐλεεινολογῶμεν, κατεχρ. δὲ καὶ ὅταν θέλωμεν 'να χαϊδεύσωμεν. Οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ, κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Πλάτωνος, αἱ γυναῖκες μάλιστα, μετεχειρίζοντο, καθὼς καὶ αἱ Κωνςαντινουπολίτιδες σήμερον, ὡς χαϊδευτικὴν καὶ οἰκιακὴν προσφώνησιν, συχνότατα τὸ) »Τάλαν, ὦ τάλαν, μέλε, ὦ μέλε, κτλ. ||. ὦ τὸν καϋμένον! » Ὤ, δείλαιος! §. ὁ καϋμένος! »Δείλαιος! ἄθλιος! le pauvre homme! le pauvret!

Καϋμὸς (ἡ ἄκρα λύπη). » Περιωδυνία. grande anxiété (peine, douleur).

Καύσιμον (προφ. κοιν. Κάψιμον). »Καῦσις (» Μοχθηρὰ δὲ τὰ ξύλα καὶ εἰς καῦσιν καὶ εἰς ἀνθρακείαν, « Θεοφρ. Φυτ. Γ'). brûlure, θ. brûlement. §. » Πυρπόλησις, κατάφλεξις, ἐμπρησμός. embrasement. ||. καύσιμον τοῦ φαγιοῦ. » Πρόσκαυσις (Πλούτ. π. ἀοργησ.). §. (συνεκδχ. ἡ πληγὴ τοῦ καυσίματος, ἢ τὸ καμμένον μέρος). » Ἐπίκαυμα, πυρίκαυτον (»Ποιεῖ δὲ πρὸς πυρίκαυτα,« Διοσκορ.). brûlure, θ.

Καυτερὸς } , ή, όν. » Διάπυρος, πυρώδης,
Καυτὸς } διακαὴς, περιφλεγὴς, καυςηρὸς, φλογερὸς, φλογώδης. ardent, brûlant.

Καύτρα (ἡ), (τὸ καμμένον φτίλι, τὸ κάκκαδον τοῦ λύχνου). » Ἄπτρα. lumignon.

Καυχησιάρης. » Ἀλαζὼν, κομπαστής,

μεγάλαυχος, κομποῤῥήμων, αὐχηματίας, καυχηματίας, κομπώδης. hableur, vantard, ἴδε καὶ Μεγαλόλογος.

Καύχησις. » Ἀλαζονία, κόμπος, κομποῤῥημοσύνη, κομπασμὸς, μεγαλαυχία, καύχησις, νεανίευμα, γαυρίαμα. vanterie, fanfaronade, θ. ἴδε καὶ Μεγάλος (εἰς τό: ||. Μεγάλα λόγια).

Καυχι(χη)εῦμαι, ῥ. ἀποθ. (ἐκ τοῦ) »Καυχάομαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχέω, καταλαζονεύομαι, αὐχέω, ἐπαίρομαι, νεανιεύομαι. se vanter, habler, se targuer, faire gloire de, tirer vanité de, triompher. §. » Σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι, γάννυμαι, λαμπρύνομαι, καλλωπίζομαι, ἐγκομβόομαι, μέγα φρονέω, γαυριάω, γαυρόομαι, εὔχομαι (ποιητ.), βρενθύομαι. se glorifier, se faire honneur de.

Καψαλίζω (τὸ ἄλλ. Τσουρουφλίζω), ῥ. μετ. » Περικαίω, παροπτάω, περιφλύζω, ἐπιτύφω, φλογίζω, εὕω, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) havir, ἀφεύω (Ἀριστοφ.). griller, rissoler, flamber.

Καψάλισμα. » Παρόπτησις, φλογισμὸς, θύψις. l'action de flamber, etc.

Κάψιμον, ἴδε Καύσιμον.

Κάψι (ἀντὶ Καῦσις, ἡ μεγάλη ζέστη). » Καύσων, καῦμα. ardeur, θ. ||. μεγάλη (ὑπερβολικὴ, ἀνυπόφερτη) κάψι'. » Φλογμὸς, πνῖγος (τὸ), φλόγωσις. chaleur étouffante (accablante etc.). ||. κάψι' τοῦ παραξυμοῦ, ἴδε Θέρμη.

Καψόνω, ῥ. αὐτοπ. » Καυσόομαι, καυματίζομαι. avoir grand chaud.

Καψούρα (πάθος τῶν φυτῶν καὶ ἰδιαιτ. τῶν γεννημάτων), ἴδε Καπνιά.

Κεδροκούκκουτσον, κ. » Ἀρκευθὶς (ἡ). genièvre.

Κέδρος, ὁ. (εἶνε δύο εἰδῶν, τὸ μὲν, κυπαρισσοειδὲς, χωρὶς ἀγκάθια). »Κέδρος (ἡ), κέδρος τοῦ Λιβάνου. cèdre. §. (τὸ δὲ ἀγκαθωτὸν, τὸ Τουρκ. Ἀρδίτσι). » Ἄρκευθος, ὀξύκεδρος, κέδρος ἡ μικρὰ (Διοσκορ. ἡ ὁποία εἰς ἰατρικόν τι Γλωσσάρ. ὀνομάζεται Χαμαίκενδρος). genevrier, genièvre. cade.

Κειτάμενος, η, ον. » Κλινήρης, κλινοπετὴς, κατάκοιτος. alité.

Κελλάρης (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἐτυμολόγος), ισσα. » Ταμίας (ὁ), ταμία (ἡ), οἰκονόμος (ὁ καὶ ἡ), σιτομέτρης, σιτοποιὸς (ἡ). maître d'hôtel, dépensier, menagère, θ.

Κελλάρι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἐτυμολόγος). »Ταμεῖον καὶ Ταμιεῖον, ὀψοφυλάκιον, ἐδεσματοθήκη, ὀψών. office, θ. garde-manger, dépense, θ. cellier.

Κελλί. » Θάλαμος, κοιτών. cellule, θ.

Κενόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Κενόω (Ἡ λέξις ἐφυλάχθη μόνον εἰς τὸ μετάγγισμα τῶν φαγητῶν ἀπὸ τὴν χύτραν εἰς τὰ πινάκια). » Μετεράω, μετακενόω, κατακενόω (» Ἔλαβε τὸ τήγανον, καὶ κατεκένωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἤθελε φαγεῖν,« Γρφ. Βασιλ. Β', ιγ', 9), μεταγγίζω, διαγγίζω. servir les mets dans les plats.

Κέντημα (τοῦ ὑφάσματος μὲ τὸ βελόνι). »*Ποικιλμὸς, *ῥαφίδευσις. broderie, θ. §.(τὸ τρύπημα, σούβλισμα, [καταχρ. τσύμπημα] μὲ βελόνι, ἀγκάθι κτλ., καὶ τὸ [καταχρ. ἐπίσης] δάγκαμα τῆς μέλισσας, τοῦ σκορπιοῦ κτλ.). » Νύξις, νυγμὸς, νυγμὴ, νῦγμα, κέντημα. piqûre, θ. §. (μεταφορ. ἡ παρακίνησις), ἴδε Κούντημα.

Κεντημένος, η, ον } . » Ποικίλος, ἐνυφα-
Κεντητὸς, ἡ, όν } σμένος, ῥαφιδευτὸς (Γραφ.), διηνθισμένος, ἀνθι(θει)νὸς καὶ ἄνθινος, κεντητὸς (Ἐπικτ. Ἐγχ.), ζωωτὸς (ὅταν ἔχῃ ζώων σχήματα), στρουθωτὸς (ὅταν ἔχῃ πουλιῶν, καὶ ἑπομένως κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν) *κλαδωτὸς (ὅταν ἔχῃ κλαδιῶν). brodé, ouvré (κυρ. διὰ τὰ ὑφασμένα).

Κεντίδι (τὸ ἄλλ. Πλουμίδι ἢ Ξόμπλι, καὶ γεν. Κλαδί). » Ποίκιλμα. broderie, fleur, θ. fleuron, feuillage, ramage (κυρ. ὅταν παρασταίνῃ κλαδιά).

Κεντήστρα (ἡ). » Βελονοποικίλτρια. brodeuse, θ.

Κεντρὶ, ἴδε Σουβλί.

Κεντρόνω, ῥ. μετ. ἴδε Φελιάζω.

Κέντρωμα, ἴδε Φέλιασμα.

Κεντῶ (ὕφασμα μὲ τὸ βελόνι), ῥ. μετ. » Ποικίλλω, ἐνυφαίνω, *ῥαφιδεύω, ἐμπάσσω. broder, brocher. §. (τρυπῶ [καταχ. τσυμπῶ] μὲ τὸ βελόνι, ἀγκάθι, κτλ.). » Κεντάω, νύσσω(-ττω): piquer. ||. 'τὸν κέντησεν (καταχρ. δάγκασεν) ἡ μέλισσα (ὁ σκορπιὸς, κτλ.). » Ἐπλήγη ὑπὸ μελίσσης (κτλ.). il fut piqué par une abeille. ||. κεντῶ (κτυπῶ μὲ τὰ πτερνιστήρια) τὸ ἄλογον 'να περπατῇ. » Μυωπίζω. aiguillonner. §.(μεταφορ. παρακινῶ τινα), ἴδε Παρακινῶ.

Κένωμα (ἴδε τὸ ῥῆμα). » Μεταγγισμὸς καὶ μετάγγισις (ὄψων, ἐδεσμάτων), μετακένωσις. l'action de servir les mets dans les plats.

Κερὰ (ἐπίθετον, διδόμενον πρὸς τιμὴν εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν μόνον εἰς ταῖς γερόντισσαις, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὸ Θειά· οἱ παλαιοὶ εἶχον τὸ Μαῖα). »Δέσποι-

να, κυρία. madame. §. (σχετικῶς ἡ οἰκοκυρὰ ὡς πρὸς τὰς δούλας 'της). » Δέσποινα, οἰκοδέσποινα, κεκτημένη (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.). la maîtresse de la maison.

Κεραμιδάδικον | . »Κεραμεῖον, κεραμεικόν. tuilerie.
Κεραμιδαρειὸν |

Κεραμιδᾶς. » Κεραμεὺς, πηλοπλάθος, πηλουργὸς, χυτρεύς. potier. §. tuilier.

Κεραμίδι. » Κέραμος (στεγαστὴρ ἢ κοῖλος. Ἡ λέξις διεσώθη μόνον εἰς τὴν παροιμίαν: » Ὁ πηλὸς ἂν 'δὲν δαρθῇ, κέραμος 'δὲν γίνεται), κεραμὶς (ἡ). tuile, θ. enfaîteau. ||. τὰ κεραμίδια (συνεκδχ. ἡ κεραμιδοσκέπαστη τοῦ 'σπιτιοῦ στέγη). »Κέραμος, κεραμωτὸν κατάῤῥυτον (Πολυβ.), κεραμωτὴ στέγη (Στράβ.). faitière, θ. ||. κομμάτι κεραμιδιοῦ. » Ὄστρακον. tuileau. ||. φτυάνω κεραμίδια. » Κεραμεύω. fabriquer des tuiles.

Κεραμιδόνω, ῥ. μετ. » Κεραμόω, κεραμιδόω. enfaîter.

Κεραμιδόχωμα. » Κεραμῖτις (γῆ). terre à potier.

Κεραμίδωμα. »*Κεραμίδωσις, *κεράμωσις. enfaîtement.

Κερασηὰ, δ. » Κέρασος (ὁ). cerisier, griottier.

Κεράσι, 'πωρ. » Κεράσιὸν. cerise, θ. griotte (τὸ χονδρὸν, γλυκὸν καὶ 'μαῦρον), θ. bigarreau καὶ guigne (τὸ τραγανόν).

Κέρασμα. »Οἰνοχοΐα, οἰνοχόημα. l'action de verser à boire.

Κεραστής. » Οἰνοχόος. échanson, qui verse à boire.

Κερατᾶς (ἴδε Κέρατον. Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς συνέγραψε καὶ πραγματείαν, ἐπιγραφομένην: Πόθεν τὸ τοῦ Κερατᾶ ὄνομα). »Κερασφόρος (» Τὸ δὲ κατὰ τοῦ κερασφόρου Πανὸς συντελέσαν ποτέ τινι εἰς ἐμπρόκεντρον, ῥηθήσεταί ποτε σκωπτικῶς καὶ κατὰ Πανικοῦ ἀνδρὸς κοινότερον, » Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει,« Εὐσταθ. Ἰλ. Δ, 109. » Καὶ σκῶμμα δὲ ἔστιν ὅτε γίνεται ὁ ἐλαφρὸς, ἐκ τῆς ἐλάφου παρηγμένος καὶ συγκεκομμένος, καθὰ καὶ ὁ κοῦφος καὶ ὁ κενός· δριμύτερον δὲ τούτων εἰ καὶ δειλὸς, ἔτι δὲ καὶ εἰ λαμπρῶς κερασφόρος, « Ὁ αὐτ. Ἰλ. II, 745), κερατοφόρος, κερατίας, κεράμβυξ, κεράμβολος. cocu.

Κέρατον. » Κέρας-ως (τὸ). corne, θ. bois (ἰδιαιτ. τοῦ ἐλαφιοῦ). §. ἡ γυναῖκά 'του τοῦ ἔβαλε τὰ κέρατα (φρσ. μεταφορ., τῆς ὁποίας ἀνάλογόν τι ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ἀρτεμίδωρον, βιβλ. ΙΑ) » Ἡ γυνή σου πορνεύσει καὶ, κατὰ τὸ λεγόμενον, κέρατά σοι ποιήσει. sa femme le coiffa etc. ||. ἡ ἐλαφίνα μὲ τὰ χρυσᾶ κέρατα. » Ἡ χρυσόκερως ἔλαφος. la biche aux cornes d'or.

Κερατόνω, ῥ. μετ. (μεταφορ.), ἴδε Κέρατον.

Κεράτσα | . (Σημ. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πρὸ ἑβδομήντα χρόνων ἡ λέξις ἦτον ἀκόμη' συνώνυμος τοῦ Κερά: τώρα μετέπεσεν εἰς ἄζηλον σημασίαν, χαρακτηρίζουσα τὰς κενοδόξους γυναῖκας, ὅσαι, παρὰ τὴν δύναμίν 'των καὶ παρὰ τὸν καιρὸν, φιλοτιμοῦνται γελοίως 'να μιμηθοῦν τὰ φερσίματα καὶ τοὺς λόγους τῶν καλλητέρων 'των. Τὸ ἴδιον ἠκολούθησε καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν λέξιν précieuse, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ ἀθάνατος Μολιέρος ἐπέγραψεν οὕτω μίαν 'του κωμῳδίαν. Οἱ ἀρχαῖοι 'δὲν εἶχον, φαίνεται, λέξιν ἰδιαιτέραν δι' αὐτὸ τὸ γελοῖον ἦθος: ἡ καλὴ ἀνατροφὴ τῶν Ἑλληνίδων μας εἴθε 'να καταστήσῃ καὶ εἰς ἡμᾶς περιττὴν τοῦ λοιποῦ τὴν ἀνάγκην 'της). »Πέρπερος. affectée, pimbêche, mijaurée, bégueule.
Κερατσίτσα |

Κερατσιτσιὰ (ἴδε ἀνωτέρω). » Τὸ ἐπιτετηδευμένον καὶ περίεργον ἐν λόγοις (πράξεσι, σχήμασι), πλάσμα καὶ σχηματισμὸς φωνῆς (προσώπου κτλ.), περπέρεια καὶ περπερία. afféterie, affectation.

Κερδίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Κερδαίνω, ἐργάζομαι (» Ἐργασαμένου δὲ Διοδότου κατ' ἐμπορίαν πολλὰ χρήματα, « Λυσ.). gagner, profiter. ||. ἐκέρδισε πολλὰ (χρήματα) μὲ τὴν τέχνη' 'της. »Πολλὰ ἐργασαμένην ἀπὸ τῆς τέχνης. ||. καὶ ὅ,τι κέρδιζε κάθε φορὰν ἀπὸ τὴν τέχνη' 'του. » Καὶ τὸ γιγνόμενον ἑκάστοτε αὐτῷ παρὰ τῆς τέχνης. ||. τί κέρδισεν ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν; » Τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; quel fruit a-t-il retiré de la philosophie? ||. τί κέρδισες μὲ τοῦτο; » Τί σοι πλέον γέγονεν ἐκ τούτου; que vous en a-t-il revenu? ἴδε καὶ Κατορθόνω καὶ Ὠφελῶ. §. κερδίζω τὴν κρίσι' μου. »Αἱρέω (τὴν δίκην), ἀναιρέομαι. gagner sa cause. ||. ἐκέρδισε τὴν κρίσιν 'του. »Εἷλε τὴν δίκην. on lui a adjugé gain de cause.

Κέρδος (τὸ). »Κέρδος (τὸ), ἐργασία (» Τῶν ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων τοῖς τέχναις,« Ξεν. Ἀπομν.), τὸ γιγνόμενον, διάφορον (» Τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ διάφορον εἶναι ἔφη, « Ἀρστ. Οἰκον.), χρηματισμός. gain, profit, avantage, fruit, revenant bon, lucre, benéfice.

Κερένιος (ὁ ἄλλ. Ἁγιοκερένιος), α, ον. » Κήρινος, κηρόπλαστος. de cire. ciré.

Κερὶ (τὸ ἄλλ. Ἁγιοκέρι). »Κηρὸς (ὁ Τυρρηνικὸς ἦτον καὶ τὸ πάλαι προτιμότερος τῶν ἄλλων, καθὼς καὶ τώρα ὁ Οὐενετικὸς), κηρίον. cire, θ. ἴδε καὶ §. Λαμπάδα.

Κερνῶ, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Κιρνάω ἢ Κεράω. » Ἐγχέω, οἰνοχοέω. **verser à boire.**

Κερόπανον (ὁ Τουρκ. Μουσαμμᾶς).* » Κηρυφάνιον. **du bougran.**

Κεφαλάγκαθον (ὀνομάζεται κοινῶς ὁ) » Σκόλυμος (διότι, κατὰ τὸν Διοσκορίδην, » Καυλὸν ἀνίησι μακρὸν, περίπλεον φύλλων, ἐφ' οὗ κεφαλὴ ἀκανθώδης, «), ἴδε Σκόλυμπρος.

Κεφαλάκι. » Κεφαλὶς, κεφάλιον. **petite tête.** ||. κεφαλάκι τυριοῦ, (ἢ) κεφαλάκι τυρί. » Τυροῦ τροφάλλιον, τροφαλλίς.

Κεφαλάρι. ||. τὸ τοῦ ὑφάσματος καὶ ἰδίως τῆς ζώνης. » Ἀκροζώνιον. ||. τὸ τοῦ νεροῦ, ἴδε Κρουνιά.

Κεφαλᾶς. » Μεγαλοκέφαλος. **qui a une grosse tête.**

Κεφάλι (ὁ Πλουτ. Συμποσιακ. Β'. ἀναφέρει πλῆρες τὸ) » Κεφάλιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κεφαλὴ, κάρη κάρα καὶ κάρηνον (ποιητ.). **tête**, θ. ||. πέφτω μὲ τὸ κεφάλι. » Ἐγκύπτω. **donner tête baissée (à corps perdu)**; ἴδε καὶ Κατακέφαλα. ||. 'δὲν σηκόνω κεφάλι (ἀπὸ ταῖς δουλειαῖς, ἀπὸ τὸ βιβλίον κτλ.). » Οὐδ' ἀνανεῦσαί μοι ἐξεγένετο. » Ὅλος πρὸς τοῖς βιβλίοις ὤν. **collé sur les livres.** ||. βάλλω τὸ κεφάλι μου (φρσ.). » Τὴν κεφαλὴν παρατίθεμαι. **je parie ma tête à couper (qui est la gageure d'un fou).** ||. βάλλω τὸ κεφάλι μου 'σ τὸ σακκὶ (φρσ.), ἴδε Βάλλω. §. (συνεκδόχ.). ἔχει τόσα κεφάλια ζῶα, 'γίδια, πρόβατα, κτλ. » Κτήνη, θρέμματα. **il a (il possède) tant de chefs (pièces).** §. ἕνα κεφάλι λάχανον. » Κράμβης κεφαλίς. **pomme de chou.** ||. τὸ κεφάλι τῆς παππαρούνας. » Κωδία. (» Κωδέα, λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ., Εἰδ. ΙΑ. 56, ἐλέγετο κοινῶς καὶ εἰς τὸν καιρόν 'του), (ὁ Ὅμηρ. τὸ ὠνόμασεν ὡσαύτως) κάρα (» Μήκων δ' ὣς ἑτέρωσε κάρη βάλλει «). **tête de pavot.** ||. κεφάλι σκόρδον (ἢ) σκόρδου. » Γέλγις (ἡ), κεφαλὶς, ἄγλις-ιθος (ἡ), μώλυζα. **tête d'ail.** ||. κεφάλι τυρὶ (ἢ) τυριοῦ. » Τροφαλλὶς (τυροῦ). **pièce de fromage.** ||. κεφάλι ζάχαρι. » Κῶνος σακχάρου. **pain de sucre.** §. (τὸ διάφορον καὶ τὸ) κεφάλι. » Κεφάλαιον (» Ὡς ἐξὸν μὴ ἀποδιδόναι τὸ παράπαν τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον, « Πλάτ. Νομ. Η), ἀρχαῖον. **capital, fond, principal.**

Κεφαλιάτικον. » Ἐπικεφάλαιον, (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὸ) μετοίκιον. **capitation**, θ.

Κεφαλόβρυσον (ἡ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ), ἴδε Κρουνιά.

Κεφαλοκόλωνον, ἴδε Κεφαλόστυλον.

Κεφαλόπονος (ὁ ἄλλ. Πονοκέφαλος), παθ. » Κεφαλαλγία, κεφαλῆς ἄλγημα (Παυσαν.). κεφαλαία (ἰδιαιτ. ὁ χρονικὸς καὶ δυσίατος), ἡμικρανία (ὅταν πονῇ μόνον τὸ 'μισὸ' μέρος). **mal à la tête, migraine**, θ. ||. εἶνε μὲν νόστιμον, φέρνει ὅμως κεφαλόπονον. » Ἡδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δὲ (Ξενοφ. Ἀναβ. Β'). «

Κεφαλόπουλον, 'ψ. ἴδε Γυλάρι.

Κέφαλος, 'ψ. » Κέφαλος (κυρ. ἢ Σφυρίδα), ἴδε τὴν λέξιν. **muge, meuge, meunier; tétard, cabot** καὶ **chabot; muxon, chelue, same.**

Κεφαλόστυλον (ἀντὶ Στυλοκέφαλον). » Κιονόκρανον, ἐπίκρανον. **chapiteau (d'une colonne).**

Κεφαλοτράπεζον. » Ἡ ἀνωτάτω (πρώτη) χώρα, προεδρία, ὑπατικὴ χώρα (Πλούτ.). **le haut bout de la table, la place d'honneur.** ||. βάλλω (καθίζω) εἰς τὸ κεφαλοτράπεζον. » Προκατακλίνω. **donner la première place (la main) à table.** ||. κάθομαι 'σ τὸ κεφαλοτράπεζον. » Προκατακλίνομαι. **avoir (s'asseoir à) la prémière place à table.**

Κεχρὶ, γεν. » Κέγχρος (ὁ καὶ ἡ). **millet.** ||. κεχρὶ τῆς Ἰταλίας, ἴδε Καλαμπόκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κηκίδι, ἰατρ. (ἀπὸ τοῦ) » Κηκίδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κηκὶς-ῖδος (ἡ). **noix de galle**, θ.

Κηλάϊδισμα (ἀπὸ τοῦ) » Κελάδημα. » Ὠδή. **chant (des oiseaux), ramage.**

Κηλαϊδῶ, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Κελαδέω (» Εὔηχα κελαδοῦσι, « Λουκιαν.), » Ἄδω. **chanter.**

Κῆπος (τὸ Τουρκ. Μποστάνι ἢ ὁ Μπαγτσές). » Κῆπος, φυτώριον, φυτοκομεῖον, λαχανόφυτον ἢ δενδρόφυτον, φυταλιά. **potager, verger**, ἴδε καὶ Περιβόλι.

Κηροψάλιδον (τὸ ἄλλ. Ψαλιδοκέρι), ἐργ. (Ἡ λέξις εἶν' Ἑλληνικωτάτη, ἂν καὶ 'δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων. Ἴσως ὁ) » Ἐπαρυστὴρ ἢ Ἐπαρυστρὶς (τῆς Γραφ. ἐχρησίμευε καὶ ὡς κηροψάλιδον). **mouchettes**, θ. πλ.

Κήρυκας (ἀπὸ τοῦ) » Κῆρυξ-υκος (ὁ Διαλαλητὴς [ἴδε τὴν λέξιν]. ὀνομάζεται, κατὰ συνεκδοχικὴν μετωνυμίαν, εἶδος θαλασσινοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν) » Κῆρυξ (ὠνομάζετο). **buccin.** (Εἰς τὸ αὐτὸ γένος ὑπάγεται καὶ ἡ) » Πορφύρα (ἄλλο εἶδος θαλασσινοῦ). **pourpre**, ἴδε καὶ Κοχλιός.

Κιθάρα, ἐργ. μουσ. » Κιθάρα. **guithare ἢ guitare**, θ.

Κίλικας (ἢ Κοίλικας ἢ Κύλικας), πάθ. » Αἱμαλὼψ (Ἱππακρ.), *αἱμαλωπὶς, ἢ *αἱμαλωπία.

Κινδυνεύω, ῥ. οὐδ. » Κινδυνεύω. courir risque (fortune, hasard). ||. κινδυνεύω τὴν ζωήν μου. » Τὸν περὶ ψυχῆς (σωτηρίας, τῶν ὅλων, τὴν ἐσχάτην) τρέχω, (καὶ παροιμ. ἀπὸ τοῦ λαγωοῦ) » Τὸν περὶ κρεῶν θέειν.« courir risque etc.

Κίνδυνος. » Κίνδυνος, δεινόν. danger, péril, risque.

Κίνησις, πάθ. ἴδε Διάῤῥοια.

Κινητικὸν (ἰατρικὸν), ἴδε Καθάρσιον.

Κινῶ, ῥ. μετ. (μόνον εἰς τὴν φράσιν: Κινῶ ἀγωγὴν ἢ κρεωλογίαν κατά τινος), ἴδε Ἐγκαλῶ. §. ῥ. ἀμ. ἢ μέσ. (ἀρχινῶ, ἐβγαίνω εἰς τὸν δρόμον μου). » Στέλλομαι, κινέω (μεταχ. »Καὶ ἐκίνησεν ἐκεῖθεν Ἅβραμ εἰς γῆν πρὸς λίβα,« Γραφ. Γεν. » Οὐδέ πω κεκινηκότων ἐκ τῆς ῥικείας τῶν Κελτῶν,« Πολύβ. Β΄, κβ΄), ὁρμάομαι (Ξενοφ.). se mettre en route, ἴδε καὶ Ξεκινῶ, καὶ Σηκόνω. ||. ἐκίνησα ἴσια διὰ τὴν πόλιν. »Ἐστάλην εὐθὺ τῆς πόλεως. §. ῥ. μετ. τρτπρπ. (διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ καθαρσίου), ἴδε Ἐνεργῶ.

Κίσσα, π. (διαφέρει τῆς Καρακάξας). »Κίσσα καὶ (Ἀττ.) Κίττα. pie, θ. agace, θ.

Κισσὸς, φ. » Κισσὸς καὶ (Ἀττ.) Κιττός. lierre.

Κίτιρνος (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), η, ον, ἴδε Κίτρινος, κτλ.

Κιτρηὰ, δ. » Μηλέα ἡ Μηδικὴ ἢ Περσικὴ (» Τῆς δὲ Μηδικῆς μηλέας ὁ καρπὸς οὐκέτι μῆλον Μηδικὸν, ἀλλὰ κιτρίον ὑπὸ πάντων ὀνομάζεται, « Γαλ. Τ. ιγ΄. σελ. 209), κιτρέα (Γεωπον.), κίτριον (» Τὸ κιτρίον ἀκάνθας ἔχει περὶ τὰ φύλλα,« Θεοφ. (;)). *citronnier.*

Κιτρινάδα (ἡ ἰδιότης τοῦ κιτρίνου). »Ὦχρος, ὠχρότης, ὠχρίασις. couleur jaune. §. (συνεκδχ.), πάθ. » Ἴκτερος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικήν). jaunisse, θ. ||. ἔχω κιτρινάδα'. » Ἰκτεριάω καὶ Ἰκτεράω (Διοσκορ.). avoir la jaunisse.

Κιτρινάδι (τοῦ αὐγοῦ), ἴδε Κροκάδι.

Κιτρινιάρης, α, ικον. »Ὠχριῶν, ὠρακιῶν, ἰκτεριῶν, ὠχρίας(Ἀριστοτ.), qui a les couleurs jaunes (un visage pâle).

Κιτρινίζω, ῥ. μετ. » Ὠχραίνω(-όω). jaunir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ὠχριάω. jaunir, devenir jaune (pâle).

Κιτρίνισμα. » Ὠχρίασις. l'action de jaunir.

Κίτρινος (προφ. κοιν. Κίτιρνος), η, ον (ἀπὸ τοῦ) » Κίτριος (κυρ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου). » Χρυσοειδής, ὠχρός. jaune. ||. εἶμαι κίτρινος. »Ὠχριάω. être jaune, avoir la couleur jaune.

Κιτρινωπὸς, ἡ, όν. » Ὕπωχρος, ὠχροειδὴς, κιῤῥὸς, μήλινος. jaunâtre.

Κίτρον, πωρ. (παλαιότερα ὠνομάζετο) »Μῆλον Μηδικὸν (» Μῆλα Μηδικὰ, τὰ νῦν Κίτρα,« λέγει ὁ Φρύνιχ.) ἢ Ἰνδικὸν ἢ Περσικὸν (καὶ ἐταυτίζετο μὲ τὸ λειμῶνι, τοῦ ὁποίου τῷ ὄντι 'δὲν διαφέρει εἰμὴ κατὰ τὸ μέγεθος). » Χρύσουν μῆλον καὶ (μονολεκτ.) Χρυσόμηλον (διὰ τὸ χρῶμά 'του, μολονότι ἡ λέξις προσδιωρίσθη καλλήτερα εἰς τὸ Πορτοκάλλι). » Κίτριον, μῆλον κίτριον, (τοῦ Θεοφράστου τὸ) κεδρόμηλον (ὑποτίθεται ἐσφαλμένον ἀντὶ) κιτρόμηλον(Γεωπον.). cedrat, poncire, ἴδε καὶ Κιτρηά.

Κίχλα (εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. Τσίχλα), π. » Κίχλη (εἶνε πάμπολλα εἴδη). grive, θ. mauvis ou roselle ; draine ou drenne (τὸ μεγαλήτερον ἀπ' ὅλα); litorne ou tourdelle. §. ψ. » Κίχλη (ἡ θαλασσία). grive (paon) de mer.

Κλαβανὴ, ἴδε Καταῤῥάκτης.

Κλαδάκι. » Ὄρπηξ, κλαδίσκος, κλώναξ, κλωνίον, κλωνάριον. rameau.

Κλάδεμμα. » Κλάδευσις, κλαδεία. taille, θ. ébranchement.

Κλαδευτῆρι, ἐργ. » Δρεπάνιον, πραούκουρον, κλαδευτήριον, μάῤῥον (Ἡσυχ.). serpe, θ. serpette (τὸ μικρότερον), θ. croissant.

Κλαδευτής. » Κλαδευτήρ. celui qui fait la taille.

Κλαδεύω, ῥ. μετ. » Κλαδόω(-έω,-άω,-εύω), κλωνίζω, κολάζω. tailler(la vigne), ébrancher. ||. κλαδεύω βαθειά. » Βραχυτομέω (οὗ ἐναντίον τὸ) »Μακροτομέω (Θεοφρ.).«

Κλαδί. » Κλάδος, κλὼν-ωνὸς (διαφέρει τοῦ) ἀκρέμων, πτόρθος, ὄρπηξ. branche, θ. §. (μτφ. τὸ κεντητὸν), ἴδε Κεντίδι.

Κλαδωτὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κεντημένος.

Κλαίω, ῥ. ἀμ. »Θρηνέω, ὀδύρομαι, δακρύω, κλαίω καὶ (Ἀττ.) κλάω, πενθέω, μύρομαι (ποιητ.). pleurer, ἴδε καὶ Μυρολογῶ. §. (συνεκδοχ.) ἴδε Κακοτυχίζω. §. κλαίομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Παραπονοῦμαι καὶ Προσκλαίομαι. §. κλαίν τὰ σκυλιὰ, ἴδε Οὐρλιάζω.

Κλάμμα (ἀπὸ τοῦ) » Κλαῦμα (» Ἀνακλαίοντος δὲ τοῦ παιδὸς, κίσσα ἡ ὄρνις ἐμιμεῖτο τὰ κλαύματα, « Παυσαν. Η, 12), κλαυθμὸς, ὀδυρμός. pleurs, l'action de pleurer.

Κλαμμένος (ἀπὸ τοῦ) » Κεκλαυμένος

(»Τροφὸν ὁρῶ κεκλαυμένην,« Σοφοκλ. »Κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἴξεσθ', « ὁ αὐτ. Οἰδ. Τυρ.), η, ον, ἴδε Δακρυσμένος.

Κλανιάρης, α, ικον, ἴδε Πορδαλᾶς.

Κλάνω (ἐκ τοῦ Κλάζω τὸ Ἠχῶ), ῥ. ἀμ. » Πέρδω(-ομαι), ἀποπέρδω, φῦσαν ἀφίημι, βδέω, βδύζω, δια(ἀπο,πνέω, ἀποφυσάω, ἀποψοφέω. peter, vesser, lâcher un vent (un pet, une vesse).

Κλάσιμον. » Ἀποψόφησις, πέρδησις. l'action de peter (etc).

Κλαψιάρης, α, ικον. »Κλαυθμώδης (Ἱπποκρ.),κλαυσιῶν, ὀδύρτης (Ἀριστοτ. Φυσιογν.). pleureur. §. ἴδε Παραπονιάρης.

Κλάψιμον(ἀντὶ Κλαύσιμον), ἴδε Κλάμμα καὶ Μυρολόγι.

Κλαψοποῦλι, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Μπούφων). »Ἐλεὸς. effraie ou effraye, fresaie, chouette des clochers, hibou d' église.

Κλειδαριὰ (ἡ ἄλλ. Κλειδωνιά). » Κλεῖθρον, κλείδωμα, (κυρ. ἡ) βαλανοθήκη (τῶν ἀρχαίων, ἴδε κατωτέρω). serrure, θ. cadenas (ἡ κρεμαστή).

Κλειδὶ (ἀπὸ τοῦ) »Κλειδίον (ὑποκορ.τοῦ) » Κλεὶς-ειδὸς (ἡ), (Σημ. Οἱ παλαιοὶ ἐκλείδοναν ἀλλέως τὰς θύρας 'των, καὶ ἑπομένως τὴν χρῆσιν τοῦ ἰδικοῦ μας κλειδίου ἐξετέλει παρ' αὐτοῖς ἡ) βαλανάγρα (, ἐργαλεῖον ἀριδωτὸν, μὲ τὸ ὁποῖον ἔβγαζαν τὴν βάλανον ἀπὸ τῆς βαλανοθήκης, καὶ 'τοὺς ἐχρησίμευε μόνον διὰ τὸ ἄνοιγμα. Τοῦ τοιούτου κλειδώματος ἴχνη σώζονται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἀττικήν). clef,θ. §.(φράκτης ποταμοῦ κτλ. μὲ θύραις). »Κλεῖθρον, ἀρὶς, καταρράκτης. écluse, θ.

Κλειδοκόκκαλον (τὸ κόκκαλον, ὅ,που ἑνόνει τοὺς ὤμους μὲ τὸ στῆθος). »Κλεὶς-ειδὸς (ἡ). clavicule (du gosier).

Κλειδόνω, ῥ. μετ. » Κλειδόω, κλείω. fermer à clef.

Κλειδοστομιάζω, ῥ. ἀμτ. » Ἀπόπληκτος γίνομαι τὰς γνάθους (Ἀριστοφ.), ἀφασίᾳ συνέχομαι. perdre la parole.

Κλειδοστόμιασμα. » Ἀφασία. perte de la parole.

Κλείδωμα. »Κλείδωσις. l'action de fermer à clef, fermeture, θ.

Κλειδωμένος, η, ον. »Κλειστὸς, κεκλεισμένος. enfermé à clef, sous la clef.

Κλειδωνᾶς. »Κλειδοποιὸς, κλειθροποιός. serrurier.

Κλειδωνιὰ, ἴδε Κλειδαριά.

Κλείδωσις(ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας). » Ἄρθρον, ἁρμὸς, γόμφος, γόμφωσις(-μα), συμβολὴ ὀστέων. jointure, θ. joint, articulation, article.

Κλείσιμον (τὸ ἄλλ. Σφάλισμα). » Κλεῖσις, κατάκλεισις. fermeture, θ. clôture, θ. l'action d' enfermer. || .κλείσιμον πληγῆς. » Συνούλωσις. cicatrisation.

Κλεισμένος, η, ον. » Κλειστὸς, κεκλεισμένος, ἔγκλειστος, κατάκλειστος. §. »Μεμυκὼς, συμμεμυκὼς, συμπεπτωκώς. fermé, enfermé. || . θύρα κλεισμένη. »Θύραι προσκείμεναι.«

Κλεισοῦρα (ἡ λέξις, ἐξελληνισθεῖσα ἀπὸ τοῦ Λατιν. clausura, ἐσήμαινεν, εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς μάλιστα χρόνους, ὀχύρωμα ἢ φρούριον εἰς τὸ στενώτερον μέρος λαιμοῦ ὄρους. » Τὰς τῶν στενῶν παρόδους, ἤγουν τὰς λεγομένας Κλεισούρας,« Λέων Τακτ.). » Πύλαι, κλεισώρεια(-ία), φάραγξ (ὄρους). gorge d'une montagne, θ. ἴδε Στενόν.

Κλείω(τὸ ἄλλ. 'Σφαλνῶ), ῥ. μετ.»Κλείω. ἐγκλείω. §. συγκλείω. fermer, enfermer. clorre. || . κλείω τὴν θύραν. » Τὰς θύρας προστίθημι.||.(ηὗρε)τὴν θύραν κλεισμένην. » Τὰς θύρας ἐπικειμένας (Ἡλ.),« — προσκειμένας. il atrouvé porte close(καὶ μεταφορικώτερον) un visage de bois. ||. κλείω ἔξω. »Ἐκκλείω, ἀποκλείω. fermer la porte sur le (au) nez de quelqu' un, lui refuser la porte. || . κλείω τὰ μάτια (ψυχομαχοῦντος). »Καθαιρέω (» Συμβάλλω) τοὺς ὀφθαλμούς. || . ἂν 'τὰ κλείσῃ μόνον ὁ γέρος (ἐλλειπτ. καὶ μεταφορ., ἂν ἀποθάνῃ δηλ.). »Ἢν καταμύσῃ μόνον ὁ πρεσβύτης. il n'aura pas sitôt les yeux clos, que...||.'δὲν 'μπόρεσα 'να κλείσω 'μμάτι ὅλην νύκτα (φρσ.). »Οὐδὲ καταμῦσαί μοι ἐξεγένετο. je n'ai pu clorre l'œil de toute la nuit. || . 'ὡς οὗ 'να κλείσῃς τὸ 'μμάτι 'σου, (φρσ.). »Θᾶττον ἢ καταμύσαι,« Φλστρ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κλείομαι, συγκλείομαι, μύω, συμμύω, συμπίπτω. fermer, se fermer. || . (τὸ παράθυρον) ἔκλεισε καλά. » Βεβαίως κλειστὸν ἦν,« Θκδ. || . τὸ ἄνθος τοῦτο τὴν μὲν νύκτα κλείει, ἅμα δὲ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἀνοίγει. » Τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύειν, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι, « Θφρστ. || . ἔκλεισ' ἡ πληγή 'του. » Συνούλωται, συνουλώθη, μέμυκε. se ferma, se cicatrisa.

Κλεμαξίδα (τὸ Τουρκ. Φοὺλ-μπαχάρι), φ. (ἀπὸ τὸ γένος τῆς σμίλακος· περιέχει πολλὰ εἴδη). » Κληματὶς, κληματῖτις, ἀτραγένη (Θεοφρ.). §. ἄμπελος ἡ μέλαινα, οἰνάνθη. clématite, θ. viorne, θ. filipendule, θ. œnanthe, θ. herbe aux gueux, θ. viorne des pauvres, θ. §. pervenche, pucelage, violette des sorciers, ἴδε καὶ παράδ. Βρουνιὰ καὶ Σμιλάγκι.

Κλεφτάτα, ἐπ. »Κλέπτων(ουσα,-οντες, κτλ.), κλέβδην. à la dérobée, ἴδε καὶ Κρυφά.

Κλέφτης, τρα, ικον. » Κλέπτης-έπτρια, κλὼψ, λωποδύτης (ἰδιαιτ. ὁ τῶν φορεμάτων). §. » Ληστὴς, ὁδοστάτης, ὁδοσκόπος. φὼρ-ωρὸς (ποιητ.). voleur, bandit, brigant. §. voleur de grand chemin. ||. κάμνω (μετέρχομαι, ἐπιτηδεύω) τὸν κλέφτην. »Κλωπεύω (Ξενοφ.), ληστεύω. exercer des vols (des brigandages). ||. πιάνω (ἰβγάλλω) τινὰ κλέφτην. » Φωράω. surprendre (un voleur). ||. ἐπάστρευε τοὺς κλέφταις (τοὺς ἐξωλόθρευσε δηλ. ἀπὸ τὸν τόπον). »Τὸ ληστρικὸν (τὰ ληστήρια) καθῄρει. ||. τὸν κλέφτην οἰκοκύρην (παροιμ.). au plus larron la bourse.

Κλέφτικος, η, ον. » Κλεπτικὸς, ληστι-(στρι)κὸς, φώριος. qui appartient (qui convient) aux (qui concerne les) voleurs (les brigants).

Κλεφτοκάϊκον. » Ἐπακτροκέλης, ἐπακτρὶς, ληστρὶς (ναῦς), μυοπάρων, γαυλὸς, λιβυρνὶς, πειρατικὸν πλοῖον. brigantin, câpre, senau.

Κλεφτοφάναρον. » Δέλετρον. lanterne sourde, θ.

Κλέφτω, ῥ. μετ. » Κλέπτω, κλωπεύω, συλάω, λωποδυτέω (κυρ. φορέματα), ἐκκλέπτω. voler, dérober. ||. κλέφτω ἀπὸ τὰ ἔξοδα (ὅταν ἦμαι ἐπιστάτης). » Παροψωνέω. rapiner.

Κλεψιὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Μοσχόπουλος). »Κλοπὴ, κλέμμα, κλοπεία. vol, larcin. §. » Ληστεία. brigandage.

Κλεψίμηον. »Κλοπιμαῖον, φώριον, κλέμμα, κλοπαῖον, κλεμμάδιον (Πλατ. Νομ.), κλεψιμαῖον (Παλλαδ. Λαυσ.). vol, larcin, chose volée.

Κλέψιμον, ἴδε Κλεψιά.

Κλήδωνας (καὶ ἡ λέξις καὶ τὸ πρᾶγμα διεσώθη μέχρις ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). » Κληδὼν-όνος (ἡ), κληδονισμὸς καὶ κληδόνισμα (Γραφ.). pronostic, présage, augure. ||. ἰβγάλω τὸν κλήδονα. » Κληδονίζομαι. tirer des présages, pronostiquer, augurer.

Κλῆμα. » Κλῆμα, ὄσχη καὶ ὄσχος (κυρ. τὸ κομμένον, ὅταν ἔχῃ καὶ σταφύλια), πυθμὴν -ένος (» Ἐν τῇ Μαργιανῇ τὸν πυθμένα φασὶν εὑρίσκεσθαι τῆς ἀμπέλου πολλάκις δυοῖν ἀνδρῶν ὀργυιαῖς περιληπτὸν,« Στράβ. Β΄.). cep. §. sarment.

Κληματαρηὰ, ἴδε Δράνα.

Κληματόφυλλον, ἴδε Ἀμπελόφυλλον.

Κληματσίδα. » Κληματὶς-ίδος (ἡ). petit sarment (de vigne); le menu bois de la vigne.

Κληρονομιά. »Κλῆρος. κληροδοσία, κληρονομία, κλήρου διαδοχὴ, κληρονόμημα. héritage, succession, patrimoine. ||. ἀφίνω κληρονομίαν. » Κληροδοτέω. léguer.

Κληρονομικὰ, ἐπ. » Κληρονομικῶς, κατὰ κληρονομίαν, κατὰ κλήρου διαδοχήν. par droit de succession.

Κληρονομικὸς, ἡ, όν. » Κληρονομικός. héréditaire.

Κληρονόμος. » Κληρονόμος, ἐπίκληρος (εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο κυρ. ἡ μοναχοκόρη). héritier.

Κληρονομῶ, ῥ. μετ. » Κληρονομέω. hériter de, recueillir la succession.

Κλίνω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Γέρνω καὶ §. Στέργω. ||. οἱ ἄνθρωποι ἔκλιναν περισσότερον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. (ὁ Θουκυδίδης βιβλ. Β΄. τὸ ἐξέφρασε παράξενα :) » Ἡ εὔνοια τῶν ἀνθρώπων ἐποίει μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους (ἀλλὰ μήπως τοῦτο ἐγράφετο ἐπῄει ;).«

Κλίσις. »Ῥοπὴ, κλίσις. inclination, penchant, ἴδε καὶ Ἀγάπη.

Κλουβὶ (ἐκ τοῦ) »Κλωβίον (ὑποκορ. τοῦ) » Κλωβὸς, γαλεάγρα (τὸ σιδερένιον διὰ τὰ θηρία), κύρτη, κύρτος. cage.

Κλουβιάζω, ῥ. αὐτοπ. (κυρ. διὰ τὰ αὐγά). » Οὔριος γίγνομαι, διουρέομαι, ἐξουρίζομαι, διαφθείρομαι. couvir, tourner.

Κλούβιος, α, ον (κυρ. αὐγόν). » Διεφθορὸς, ὑπήνεμον καὶ ὑπηνέμιον, κυνόσουρον, οὔρινον καὶ οὔριον, ἐξούριον, ἐξουρίσαν, ζεφύριον. couvi, tourné. §. (μεταφορ.) κλούβιον κεφάλι (ἀντὶ τοῦ Ἄδειον, Ἄμυαλον, Ἀνόητον), ἴδε Ἐλαφρόμυαλος.

Κλωθογυρίζω, ῥ. μετ. ἴδε Στρηφογυρίζω, §. ῥ. ἀμ. ἴδε Τριγυρίζω.

Κλωθογύρισμα, ἴδε Στρηφογύρισμα.

Κλώθω, ῥ. μετ. ἴδε Γνέθω καὶ Στρήφω.

Κλωνάρι } , ἴδε Κλαδί.
Κλωνί }

Κλωνὴ (τὸ Τουρκ. Κάτι, ἡ ἁπλῆ κλωστὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σύγκειται ἄλλη διπλῆ, τριπλῆ καὶ καθεξῆς. Ὁ Ξενοφῶν, τὸ ἐκφράζει διὰ τοῦ) » Λίνον (ὅθεν Δωδεκάλινον, τὸ δωδεκάκλωνον, Ἐννεάλινον, κτλ.). point, ἴδε καὶ Τόνος.

Κλῶσα (κυρ. ὄρνιθα ἡ λέξις εἶνε πεποιημένη ἐκ τοῦ » *Κλώζουσα). » Ἐπωάζουσα (ὄρνις), φωλὰς (Σουΐδ., ὅςις ἐπιφέρει: »Σημαίνει δὲ τὴν κατοικίδιον ὄρνιν, τὴν ἐπωάζουσαν καὶ κλωσσοῦσαν, «). (poule) couveuse. §. (μεταφορ. ἕνας τῶν ἀστερισμῶν), ἴδε Πούλεια.

Κλώσιμον, ἴδε Γνέσιμον καὶ Στρήψιμον.

Κλώσισμα. » Ὁ τοῦ ἐπωάζειν χρόνος, τὸ ἐπωάζειν, ἐπώασις, ἐπωασμὸς, νεοττεία. incubation.

Κλωσσοποῦλι, ἴδε Ὀρνιθοποῦλι.

Κλῶσσαι, ἴδε Κρόσσι.

Κλωστή. » Λίνον (κυρ. ἡ λιναρένια), μήρινθος (ἡ), ῥάμμα, μίτος, νῆμα, κλῶσμα, κλωστὴ (κρόκη). fil, filament (ἡ κομμένη).

Κλώστης, ἐργ. » Κλωστὴρ-ῆρος (ὁ). fuseau (de fer).

Κλωσσῶ, ῥ. μετ. » Ἐπωάζω, νεοσσεύω (-ττεύω). couver.

Κλωτσιά. » Λακτισμὸς, λάκτισμα, ληχμὸς (ποιητ.). coup de pied, ruade, ê. ||. μὲ ταῖς κλωτσιαῖς, ἐπ. » Λάξ. à coups de pied.

Κλωτσῶ, ῥ. μετ. » Λὰξ ἐντείνω, λακτίζω, ἐνάλλομαι. lacher (donner d') une ruade, ruer, regimber.

Κνηκάτος, η, ον. » Κνηκώδης, κνηκοειδὴς, κνηκός. rouge foncé (vif), ἴδε καὶ Κατακόκκινος.

Κνῆκος, φ. (ὁ ἄγριος κρόκος, καὶ ἕνα εἶδος γαϊδουράγκαθου, μὲ ἄνθη κίκρινα, χρήσιμον εἰς τυροκομίαν. Ἀδὲν ἠξεύρω ἂν σώζεται ἡ λέξις, τῆς ὁποίας ὅμως ἔχομεν τὸ παράγωγον Κνηκάτος). » Κνῆκος. safran bâtard.

Κόθρας, ἴδε Κοσκινόγυρος.

Κοιλαρᾶς, οῦ, ἄδικον. » Γάστρων, προγάστωρ, φύσκων, γαστροπίων (Δίων Κασ.). ventru.

Κοιλιά. » Κοιλία, νηδὺς-ύος (ἡ), γαστὴρ -στρὸς (ἡ). ventre. §. sein (κυρ. τῆς ἐγγαστρωμένης).

Κοίλισμα, γεωργ. (τὸ διπλοῦν-τριπλοῦν ἀλλεπαλλήλως σκάψιμον τῆς γῆς, πρὸς δενδροφυτείαν καὶ ἰδίως ἀμπελοφυτείαν). » *Ἀνασκαφή. effondrement. ||. κόφτω κοίλισμα. » *Ἀνασκάπτειν. effondrer.

Κοιλίτσα (ἡ). » Γάστριον, γαστρίδιον. petit ventre.

Κοιλὸν (τὸ γνωστὸν μέτρον, περιέχον 24 ὀκάδ. Τουρκ.). » Μόδιος (σώζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, πλὴν σημαίνει ἰδιανικῶς μόνον τὴν ποσότητα 336 ὀκάδ. Ὁ παλαιὸς ἐχωροῦσε τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου, καὶ τὸ τρίτον τοῦ ἀμφορέως, κατὰ δὲ τὸν γεωμέτρην Ἥρωνα 40 λίτραις ὁ σπόριμος), μέδιμνος (ἐχωροῦσε 48 χοίνικας). boisseau, muid, sétier (χωρεῖ 240 λίτραις).

Κοιλοπόνημα. » Ὠδὶς καὶ Ὠδὶν-ῖνος (ἡ). mal (douleur, travail) d'enfant ou d'enfantement.

Κοιλοπονῶ, ῥ. αὐτοπ. » Ὠδίνω. être en travail d'enfant.

Κοιμησιόν. » Κοίμησις, κοίμημα, τὸ κοιμᾶσθαι (καθεύδειν). l'état de celui qui dort. §. κοιμησιὰ (εἰς τὸ πληθ., τὰ φερέματα καὶ σκεπάσματα, ἢ ἄλλ. Κρεββατοστρῶσι'). » Εὐναῖα, ἐγκοίμητρα, ἐνεύναια. tout ce qui est nécessaire pour le coucher, la garniture d'un lit.

Κοιμητήριον. » Πολυάνδριον, κοιμητήριον (Ἐκκλ.). cimétière, charnier.

Κοιμίζω, ῥ. μετ. » Κοιμίζω, κατακοιμίζω. faire dormir, mettre au lit.

Κοίμισμα. » Κοίμησις, κοίμημα, κατακοίμησις. l'action de mettre au lit (de faire dormir).

Κοιμοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Καθεύδω, κοιμάομαι, ὑπνώσσω(-ττω,-όω). (ποιητ.)δαρθάνω, καταδαρθάνω (» Ἔασον, ὦ δαιμόνιε, κατακαρθεῖν τί με, « Ἀριστοφ. Νεφ.). dormir. ||. κοιμοῦμαι τὸ μεσημέρι. » Μεσημβριάζω, ἐνδιάζω, καθεύδω τὸ μεσημβρινόν. faire la sieste, faire sa méridienne. ||. κοιμοῦμαι ἔξω (ἢ) εἰς τὴν δροσιάν. » Αἰθριοκοιτέω, ἐν τῷ ψύχει καθεύδω. coucher au frais (à la belle étoile). ||. κοιμοῦμαι κατὰ γῆς. » Χαμαικοιτέω. coucher sur la dure. ||. κοιμοῦμαι μὲ ἄλλον. » Δευτεροκοιτέω. partager son lit avec quelqu'un. ||. κοιμοῦμαι χώρια (κυρ. ἐπὶ συνεύνων). » Μονοκοιτέω, ἀποκοιτέω. faire lit à part, ἴδε καὶ Ξενοκοιμοῦμαι. ||. 'δὲν κοιμοῦμαι τὴν νύκτα (ἔχω ἀϋπνίαν). » Ἀγρυπνέω. §. κοιμοῦμαι 'νωρὶς ἢ 'ξώρας (καταχρ. ἀντὶ Πλαγιάζω 'να κοιμηθῶ), ἴδε Πλαγιάζω.

Κοινολογῶ, ῥ. μετ. » Δημοσιεύω, κοινόω(-ομαι), ἐκφέρω. publier, divulguer. ||. αὐτὰ 'δὲν πρέπει 'να κοινολογηθοῦν. » Οὐκ ἔκφορα (ἔκπυστα, ἐξενεκτέα) ταῦτα πρὸς τοὺς πολλούς.

Κοινὸς, ἡ, όν. » Κοινὸς, δημόσιος. commun, public.

Κοινωνία (ἡ ἁγία), ἴδε Μετάδοσις.

Κοινωνικόν. » (ᾆσμα) Κοινωνικὸν (Ἐκκλ.). communion.

Κοινωνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Μεταλαμβαίνω.

Κοιτάμενος, η, ον, ἴδε Κειτάμενος.

Κοίτομαι (προφ. κοιν. Κοίτουμαι), ῥ. ἀποθ. » Κεῖμαι, κατάκειμαι, κοιτάζομαι. être couché, être au lit (alité).

Κοκκαλάκι. » Ὀστάριον. osselet.

Κοκκαλᾶς, οῦ, ἄδικον. » Ὀστώδης, ὀστοφυής. osseux.

Κοκκαλένιος, α, ον. » Ὀστέϊνος καὶ (Ἀττικώτ.) ὄστινος. fait d'os.

Κοκκαλιάζω (τὸ ἄλλ. Ξυλιάζω), ῥ. αὐτοπ. » Τετάνῳ περιπίπτω, λορδόομαι. être attaqué du tétanos, ἴδε καὶ Ἀποξυλωμένος.

Κοκκάλιασμα, πάθ. » Τέτανος, λόρδωσις. tétanos, tentigo (Λατιν.).

Κοκκαλίζω, ῥ. μετ. » Τρα(» Τρω)γαλίζω (-ομαι), τραγανίζω(-ομαι), *βρύκω (« Ἐνθέντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον, « Ἀθήν.). croquer, gruger, bâfrer.

Κόκκαλον (ὠνομάζετο κυρ. τὸ Κουκκουνάρι). » Ὀστέον καὶ (κρσ.) Ὀστοῦν. os. ||. ἔμεινα πετσὶ καὶ κόκκαλα (φρσ. διὰ τοὺς ὑπερβολικὰ λιγνούς. Ἀπαράλλακτα λέγει καὶ ὁ Θεοκρ. Εἰδ. Β, 89—90) » Αὐτὰ δὲ λοιπὰ ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. « ||. κόκκαλον τοῦ 'ψαριοῦ, ἴδε Ψαροκόκκαλον.

Κοκκινάδα. » Ἐρύθημα, ἔρευθος (τὸ), ἐρυθρίασις. rougeur, θ. §. παθ. *Ἐρυθῖτις (νόσος). rougeole, θ.

Κοκκινάδι. » Ἔρευθος (τὸ), ἄγχουσα, ἀνδρείκελον, παιδέρως. rouge, ἴδε καὶ Φυκιασίδι.

Κοκκινίζω, ῥ. μετ. » Φοινίσσω, ἐρυθαί(θραί)νω. rougir, roussir. ||. κοκκινίζω τὸ σίδηρον κτλ. εἰς τὴν φωτιάν. » Διαφαίνω (» Ὄστρακον διαφήνας, « Ἱππκρ.). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐρυθαί(θραί)νομαι, ἐρυθριάω, φοινίσσομαι. rougir.

Κοκκίνισμα. » Φοίνιξις, φοινιγμὸς, ἐρυθρίασις. l'action de rougir (teindre en rouge).

Κοκκινοβαμμένος, η, ον. » Κοκκοβαφὴς, κοκκινοβαφὴς, ἐρυθροβαφὴς, πορφυροβαφὴς, φοινικοβαφὴς, φοινικόβαπτος. teint en pourpre (en rouge, en écarlate).

Κοκκινοβολισμένος, η, ον. » Ἐξέρυθρος, πυρωπὸς, πυροειδὴς, φλογωπὸς, φλογοειδής. enflammé, très rouge.

Κοκκινοβολῶ, ῥ. οὐδ. » Ἐξερυθριάω (Ἱπποκρ.). rougir jusqu'au blanc des yeux.

Κοκκινογένης. » Πυῤῥός. roux (τὸ θ.) rousse.

Κοκκινογοῦλι (τὸ Τουρκ. Παντζάρι), φ. » *Σευτλὶς καὶ *Τευτλὶς (ἡ πορφυρᾶ), *πορφυρὶς ἢ φοινικὰς-άδος (» Φοινικάδες καὶ ῥάφανοι ὑπὸ Εὐβοέων, « Ἡσυχ. Ἀλλὰ τοῦτο ἐφαρμόζεται ἴσως μᾶλλον εἰς τὰ κόκκινα δαυκιὰ, ἴδε Δαυκί). betterave.

Κοκκινόκωλος (ὄνομα γενικὸν), π. » Φοινίκουρος καὶ *Φοινικουρὶς (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει » Μεταβάλλειν τὸν Ἐρίθακον καὶ τὸν καλούμενον Φοινίκουρον ἐξ ἀλλήλων. Ἔστι δὲ ὁ μὲν Ἐρίθακος χειμερινὸν, ὁ δὲ Φοινίκουρος θερινὸν, « Περὶ Ζ. Θ'), ἴδε Πετρίτης. cul-rouge, cul-rousset, rouge-queue, épeiche.

Κοκκινομάγουλος, η, ον. » Φοινικοπάρειος. à joues rouges.

Κοκκινομύτης (εἶδος κόρακος, corvus glandularius). geais.

Κόκκινος, η, ον. » Ἐρυθρὸς, ἐρυθροβαφὴς, φοινικοῦς, φοινικοβαφὴς, πορφυρεῦς, κόκκινος, κοκκοβαφὴς καὶ κοκκινοβαφὴς (κυρ. ὁ βαμμένος μὲ πρινοκόκκι), ἁλουργός. rouge. ||. κόκκινος βαθὺς (σὰν τῆς ῥοδιᾶς τὸ ἄνθος, Τουρκ. Νάρ-τσιτσεΐ, ἢ Ἄλικος). » Ὑσγινος, ὑσγινοβαφὴς, φλογοειδὴς, φλόγινος, φλογόχρους, φλόγεος, πυῤῥὸς (Ὁ Θεόφραστος Βιβλ. Α. Φυτ. κά. αὐτὸ ὀνομάζει) » Φοινικοῦν. écarlate, ponceau. ||. κόκκινος ἀνοικτὸς, ἴδε Τριανταφυλλένιος. ||. ἔχει κόκκινα μάγουλα. » Ἐπανθεῖ αὐτῷ κατὰ τὰς παρειὰς ἐρύθημα. §. (συνεκδχ.) κόκκινος ἄνθρωπος (ὁ ἔχων κόκκιναις τρίχαις). » Πυῤῥὸς, πυῤῥόθριξ-ότριχος (Ἀριστοτ.). roux, rousseau.

Κοκκινόχωμα, ὀρ. » Μίλτος (ἡ). §. ἄμμιον. vermillon, craie rouge, θ. rubrique, θ.

Κοκκινωπὸς, ή, όν. » Ὑπέρυθρος (» Τὸ ἄνθος ἀμυγδαλῶν τινῶν ὑπέρυθρον, « Θεόφρ. Φυτ. Α). rougeâtre.

Κόκκορας (ὡς ἀπὸ τῆς φωνῆς του ὁ Πετεινός). » Κίκιῤῥος, ἀλεκτρυὼν (λέγει ὁ Ἡσύχ.), « ἴδε Πετεινός.

Κοκκώνα (Κοκκωνᾶς ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Λουκιανὸν, ὁ σύντροφος τοῦ γόητος Ἀλεξάνδρου, Βυζάντιος τὴν πατρίδα), ἴδε Κερά.

Κοκκωνίτσα (ἡ μικρὴ κοκκώνα, ἢ θυγάτηρ τῆς κοκκώνας, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαϊδευτικῶς καὶ ἐν εἴδει τιμητικῆς προσφωνήσεως). » Δέσποινα. (» Φαυλοτάτη δὲ καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις κωμῳδοῖς Ἀπφία καὶ Ἀπφάριον, νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα, « Πολυδ. Γ', 74). de(da)moiselle.

Κολάζω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον διὰ τὴν μετὰ θάνατον κόλασιν), ῥ. μετ. » Κολάσει τῇ αἰωνίᾳ ὑπόδικον ποιέω, κτλ. damner.

Κόλακας. » Κόλαξ, θώψ. flatteur, adulateur.

Κολακεία. » Κολακεία, θωπεία. flatterie, adulation.

Κολακεύω, ῥ. μετ. » Κολακεύω, θωπεύω. flatter.

Κόλασις (μόνον ἡ μετὰ θάνατον). » Ἅδης, τάρταρος, τὰ ὑπὸ γῆν (ὑποχθόνια, καταχθόνια) κολαστήρια (βασανιστήρια), γέεννα (Γραφ. ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκο-Ἀραβικοῦ Τζεχεννέμ). enfer, enfers. ||. εἰς τὴν κόλα-

σιν. » Ἐν ᾄδου, εἰς ᾅδου. ||. πέτρα τῆς κυλάσεως, ὀρ. καὶ ἰατρ. ἴδε Πέτρα.

Κόλιανδρον (τὸ) | Κόλιανδρος (ὁ) |, (» Κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ κορίου σπέρματος, ὃ ἀγροικικῶς λέγεται κολίανδρον, « Γργ. Νύσσ.), φ. (ἀρωμ.).. » Κορίανον καὶ Κορίαννον, κόριον. **coriandre**, θ.

Κολιαροῦδι, ᾽ψ. » *Κολίδιον. **petit poisson du genre des maquereaux.**

Κολιὸς, ᾽ψ. » Κολίας. **poisson du genre de maquereaux**, (εἰς τὴν Μασσαλίαν, κατὰ τὸν Ῥονδελλὲτ, ὀνομάζεται) **cogniol.**

Κόλλα. » Κόλλα. **colle**, θ. ἴδε καὶ Μάζαλη καὶ ᾽Ψαρόκολλα. ||. κόλλα τοῦ δένδρου, ἴδε Κομμίδι. §. φ. ἴδε Ἰξία. §. κόλλα (ἢ ἀκόλλα) χαρτιοῦ (τὸ ἄλλ. φύλλον) (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, μὴ γνωρίζοντες τὴν κατασκευὴν τοῦ χαρτιοῦ, ᾽δὲν ἐγνώριζαν ἑπομένως οὔτε τὴν εἰς φύλλα διαίρεσίν ᾽του: εἰς τὸν Ἡσαΐαν εὑρίσκεται σύστοιχος λέξις ὁ) » Τόμος (» Λάβε σοι τόμον καινὸν μέγαν, καὶ γράψον. « καὶ εἰς τὸν Ἡρωδιανὸν τὸ) » Γραμματεῖον (» Λαβὼν γραμματεῖον, » τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα » ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τε κλάσει ἀμφο» τέρωθεν ἐπτυγμένων, γράφει. « Ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι προσφορωτάτη λέξις ἤθελεν εἶναι τὸ) » Πτυχίον ἢ Δίπτυχον χάρτου. **feuille**, θ.

Κολλάγκαθον (ὀνομάζεται τὸ), φ. » Χαμαιλέων (ὁ μέλας) (τὸ ἀπ᾽ αὐτοῦ συναζόμενον κολλῶδες κόμμι μασσᾶται ὡς μαστίχη, ἴδε Ἰξιὰ καὶ Χαμολῃός· ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ Καλάγκαθον).

Κολλάρισμα (κυρ. φορεμάτων), ἴδε Μαζάλισμα.

Κολλάρω (κυρ. φορέματα), ῥ. μετ. ἴδε Μαζαλίζω.

Κόλλημα. » Κόλλησις, συγκόλλησις. **collage, l'action de coller.**

Κολλημένος, η, ον. » Κολλητὸς, προσπεφυκὼς (» Προσπεφυκυῖα δὲ ὥσπερ λεπάδες. « Θεοφρ. Φυτ. Δ'), σύγκολλος, συγκόλλητος. **collé.** §. (μεταφορ.) κολλημένος ᾽σ τὸ βιβλίον ᾽του (ἀναγινώσκων δηλ. μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἀδιακόπως). » Προσπεφυκὼς (» Προστετηκὼς) τῇ βίβλῳ. **collé sur, cloué à, fortement attaché.**

Κολλητά, ἐπ. » Συμφυῶς. (Εἰς τὴν Ἑλλάδα ᾽τὸ λέγουν Σύγκολλα, ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Αἰσχύλου τὸ) » Συγκόλλως. **à ne faire qu'un tout.**

Κολλητικὸς, ἡ (ἀῤῥώστια κυρ.), όν. » Διαδόσιμον (νόσημα). **contagieux.**

Κολλητὸς, ή, όν. » Συναφὴς, συνεχὴς, συμφυής. **adherant, cohérant, contigu.** ||. τὸ ᾽σπίτι ᾽του εἶνε κολλητὸ᾽ μὲ τὸ ᾽δικό᾽ μου. » Συνεχὴς αὐτοῦ ἐστιν ἡ οἰκία τῇ ἐμῇ. **sa maison est tout joignant la mienne.**

Κολλητσιάνος, θαλ. » Κνίδη (,Τσουκνίδα, διὰ τὸ ἀποτέλεσμά ᾽του, ὀνομάζεται καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀκαλήφη (λύ). **cul-d'ane, cul-de cheval**, ἴδε καὶ παράβ. Βυζὶ (τῆς θάλασσας),

Κολλητσίδα, φ. (τὸ ὄνομα χαρακτηρίζει γενικῶς ὅσα φυτὰ προσκολλῶνται εἰς τὰ πλησιάζοντα σώματα, καθὼς τὸ Ἀνεμόχορτον, τὴν Πλατομαντίλλαν, τὸν Ποτηροπλύτην, τὸν Σιδερίτην, κτλ. κυρίως ὅμως εἶνε τὸ) » Ξάνθιον (καὶ ἡ) » Ἀπαρίνη (τοῦ Θεοφρ., τὴν ὁποίαν ὁ Διοσκορ. ὀνομάζει πρὸς τοῖς ἄλλοις, διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σπόρου ᾽της, καὶ) Ὀμφαλόκαρπον. (Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. ΙΓ', ὀνομάζει Κολλητσίδαν τὴν ἄγρωστιν, βοτάνην πρασοειδῆ). **grateron, glaiteron ou glouteron (le petit), bardanne (la petite)**, θ. **rièble, grappelle**, θ. **herbe à boutons**, θ. **lampourde; gaillet accrochant.**

Κολνῶ, ῥ. μετ. » Κολλάω, συγκολλάω. **coller.** ||. ᾽νὰ τοῦ κολλήσουν βεντοῦζαν εἰς τὴν ῥάχιν. » Σικύη ἐς τὰ μετάφρενα κεκολλήσθω, « Ἀρετ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κολλάομαι, συγκολλάομαι. **se coller.** ||. κόλλησε ψώραν (κτλ.). » Μετέλαβε (» Μετέσχε) τοῦ μιάσματος. **il a gagné (contracté, pris) la gale.** §. ᾽δὲν κόλλησε (φρσ. παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων), ἴδε Πιάνω.

Κολοβόνω, ῥ. μετ. » Κολοβόω, κολούω, ἀκρωτηριάζω, περικόπτω. **écourter, tronquer, mutiler.**

Κολοβὸς (κυρ. ὁ Κουτσουνούρης. Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν διὰ κάθε ἀκρωτηριασμὸν), ή, όν. » Κόλουρος, κολοβὸς, κολοβόκερκος (Γραφ.). **écourté, tronqué, courteaud** (κυρ. σκυλὶ καὶ ἄλογον).

Κολοκάσι (τὸ Τουρκ. Γὲρ-ἐλμασὶ καὶ Γερμαν. Καρτόφλι), φ. (ὅμοιον μὲ τὸ Πατάτον. **batatte ou patatte.**) » Κολοκασία καὶ Κολοκάσιον (κατ᾽ ἀρχὰς ὠνομάζετο ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου ἢ Λωτοῦ. Τὸ εἰς ἡμᾶς γνωστὸν εἶνε ῥίζα ἑνὸς εἴδους) » Ἄρου ἢ στρύχνου βολβώδους ἐδωδίμου. *Γεώμηλον. **pomme de terre**, θ. **topinambour.**

Κολοκυθιὰ, φ. » Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ Κολόκυνθα (ἴδε κατωτέρω). **courgier.**

Κολοκύθι, κ. » Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ κολόκυνθα (καὶ τὸ πολλὰ μακρὺ, Τουρ. Ἀσμὰ [δηλ. κρεμαστὸν]-καμπὰκ,) » Κολοκύνθη Ἰνδικὴ ἢ δρακοντιάς. **courge**, θ. ||. ὁ ποντικὸς ᾽σ τὴν τρύπα ᾽δὲν χωροῦσε, κ᾽ ἔ-

σερνε καὶ κολοκύθα᾽(παροιμ.), ἴδε Ποντικός.

Κόλλυβον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Ὁ Σουΐδας ἔχει:) » Κόλλυβα, σῖτος ἑψητός. « (ἡ λέξις ἐσήμαινε κυρίως τὰ μετὰ τὸ τραπέζι γλιγούδια, τὰ ἄλλως Τραγήματα, καὶ τὴν ψιλὴν μονέδαν, ὅθεν ὁ Κολλυβιστής, συνώνυμον τοῦ Κερματιστής. Τὰ ἐδικά μας Κόλλυβα ἀναλογοῦν κατά τι καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ) » Νεήλατα (τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον ἀκόμη καὶ) Μακαρίαν καὶ Ἀμβροσίαν, (καὶ πολὺ περισσότερον μὲ τὰ) » Πύανα (, τὰ ὁποῖα ἐβράζοντο καὶ ἐπροσφέροντο εἰς τοὺς θεοὺς κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον, ὅς τις διὰ τοῦτο καὶ Πυανεψιὼν ὠνομάζετο). du bled cuit (qu'on offre aux eglises). ||. μὲ ξένα κόλλυβα μνημονεύει τὸν πατέρα 'του (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Θυμιάμασιν ἀλλοτρίοις τὸ θεῖον σέβεται (Παυσαν. Θ', 30).«

Κολύμβημα (προφ. κοιν. Κολύμπημα). » Κολύμβησις, κόλυμβος (ὁ). natation. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'δὲν 'ξεύρει κολύμβημα. »Ἀκόλυμβος. ||. διότι, καὶ κολύμβημα 'να μὴ 'ξεύρῃ τινὰς, 'δὲν βουλᾷ (εἰς τὴν Ἀσφαλτῖτιν λίμνην τῆς Ἰουδαίας καὶ εἰς τὰς περὶ Ἀκράγαντα λίμνας), ἀλλὰ πλέει ἐπάνω 'σὰν ξύλον. » Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει, ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι (Στραβ.).«

Κολυμβητής. » Κολυμβητής(-ήρ). nageur.

Κολυμβητὸς, ἡ, ὸν (κυρ. πρᾶγμα κολυμβοῦν εἰς τὴν ἅλμην. Οἱ παλαιοὶ ὠνόμαζαν) » Κολυμβάδας καὶ Νηκτρίδας (ἐλαίας· ἡμεῖς ὀνομάζομεν καὶ κολιοὺς κολυμβητοὺς, ἕνα εἶδος παστῶν). qui nage dans la saumure.

Κολυμβῶ (προφ. κοιν. Κολυμπῶ), ῥ. ἀμ. » Νήχομαι, νέω (ὁ μέλλ. Νεύσω), κολυμβάω. nager.

Κολυμβῶντας, ἐπ. (μετοχ.) » Κολυμβητί. à la nage. ||. πέρασε κολυμβῶντας. » Διενήξατο, διεκολύμβησε. il passa à la nage.

Κολώνα (ὁ μαρμαρένιος στύλος. Κολώναν 'τὴν ἐπρόφεραν ἀπαράλλακτα καὶ οἱ Δωριεῖς, ὅθεν καὶ ὁ ἐν Σπάρτῃ ναὸς τοῦ Κολωνάτα Διός). »Κίων, στήλη. colonne, θ.

Κομμάτι (ἀπὸ τοῦ) » Κομμάτιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κόμμα. » Τεμάχιον, τέμαχος (τὸ), τόμος, τμῆμα. morceau, θ. pièce, θ. coupon (πανιοῦ κυρ.). ||. κομμάτι ψωμὶ (ἢ) ψωμιοῦ, ἴδε Φελί. ||. κομμάτι πράγματος τσακκισμένου ἢ σπασμένου. » Κλάσμα, θραῦσμα, θρύμμα, τρύφος (τὸ). fragment, éclat. ||. τὰ κομμάτια τοῦ καραβιοῦ ὅταν τσακκισθῇ. »Ναυάγια. débris, bris. §. ἐπ. (ποσ.), ἴδε Ὀλίγον.

Κομματιάζω, ῥ. μετ. »Κατατέμνω, κατακόπτω, κερματίζω, κατακερματίζω, διαμελίζω, τεμαχίζω. mettre en pièces, découper, dépécer, morceler, déchiqueter. ||. κόπτω τὸ κρέας εἰς τὸ τεα ἔξι ἵνα 'τὸ μοιράσω. » Δαιτρεύω. découper.

Κομμάτιασμα. » Κερματισμὸς, κατακερματισμὸς, διαμελισμός. l'action de découper (dépécer, etc).

Κομματιασμένος, η, ον } . »Τεμαχιστὸς
Κομματιαστὸς ἡ, ὸν } (Ἀθην.), κατακεκομμένος, κτλ. morcelé, découpé, etc.

Κομμίδι (ἡ ἀλλ. Κόλλα τοῦ δένδρου ἀπὸ τοῦ) » Κομμίδιον (» Τὸ καλούμενον Ἤλεκτρον, ὅμοιον κομμιδίῳ,« Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Ἠλεκτρίδες),(ὑποκορ. τοῦ) » Κόμμι-εως (τὸ). gomme, θ.

Κομπόδεμα. »Ἀπόδεσμος, ἔνδεσμος (Διοσκορ. Ἐ, 50). ἐπικόμβιον (τὸ Τουρκ. Τσεκίνι) ἐγκόμβωμα, δεσμὸς (» Καὶ ὁ τοὺς μισθοὺς συνάγων συνήγαγεν εἰς δεσμὸν τετρυπημένον, « Γραφ. Γεν. ΝΒ'). nouet.

Κομποδένω, ῥ. μετ. » Ἀποδέω(- ομαι), *κομβόω, ἐγκομβόω. nouer, faire un noeud.

Κομπολόγι } (τὸ ἀλλ. Πατερμόν. »Με-
Κομποσχοῖνι } ταγενεστέρα καὶ ἡ ἰδέα καὶ ἡ λέξις). » Κομβολόγιον, κομβοσχοίνιον. chapelet, patenôtes, θ. πλ.

Κόμπος. » Δεσμὸς, ἅμμα (» Τῆς φορβειᾶς τὸ ἅμμα μή ποτε ποιεῖσθαι ἔνθα περ ἡ κορυφαία περιτίθεται,« Ξενοφ. περὶ Ἱππ.), σύναμμα, κόμβος, ζεῦγμα(Πολυαιν.). noeud. ||. δένω (κάμνω) κόμπον, ἴδε Κομποδένω. §. (συνεκδχ. ἡ κλείδωσις διαφόρων φυτῶν, καθὼς τοῦ κλήματος, τοῦ καλαμιοῦ, κτλ.). »Γόνυ—ατος (τό). noeud. §. (ὁ ἀλλ. Ῥόζος δένδρου, ξύλου, κτλ.), ἴδε Ῥόζος. §. κόμπος τοῦ Τριανταφύλλου (τὸ ὑπὸ τὸ ἄνθος 'του ὀπωροειδὲς μέρος, τὸ περιέχον τὸ σπέρμα, καὶ λεγόμενον, ἀφ' οὗ ὡριμάσῃ, Ὀρνιθόκωλος). »*Ἠλακάτη. grate-cu. §. (ἡ μικρὴ σταλαγματιὰ, κυρ. ἰατρικοῦ), ἴδε Σταλαγματιά.

Κομπῶσι (» Τὰς σέλλας μετὰ τῶν κομπωσίων,« Κουροπαλ. Δ', 10. ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Κόμβωσις (τὸ ἐμπροσθινὸν ὄγκωμα τῆς σέλλας, τὸ ὁποῖον πιάνων ἀναβαίνει ὁ ἱππεύς).

Κονδυλένιος (μεταφορ), α, ον, ἴδε Ἴσιος.

Κονδύλι (ἀπὸ τοῦ Λατ. condalium, ὁ κόμπος [κόνδυλος] τοῦ καλαμιοῦ καὶ [συνκδχ.] ὅλος ὁ) » Κάλαμος, γραφὶς (ἡ), γραφεῖον, (ἀπὸ τὸν Παῦλ. Αἰγ. ὀνομάζεται)

καλαμὶς ἀπὸ πτερῶν χηνείων. plume, θ. ||. 'παίρνω 'σ τὸ κονδύλι (φρσ.), ἴδε Παίρνω.

Κονδυλομάχαιρον (ἡ ἄλλ. Σουγιά). »Σμίλη, γλυφὶς (ἐπιγραμ.), καλαμογλυφίς. canif.

Κόνιδα. » Κονὶς-ίδος (ἡ). lente, θ.

Κοντὰ, ἐπ. (σημαίνει 1ον. τόπον). »Ἐγγὺς, πλησίον, πρὸς (μὲ δοτικ.), παρὰ (μὲ δοτ. καὶ αἰτ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), ἐχομένως, ἐχόμενα (Γραφ.). πέλας ἄγχι καὶ ἀγχοῦ (ποιητ.). près, auprès, proche, attenant, contre. ||. πλειὸ' κοντὰ, ἴδε Κοντήτερα. ||. πολλὰ κοντά. » Ἔγγιστα, ἐγγυτάτω, ἐγγύτατα, ὡς ἐγγυτάτω, πλησιέστατα καὶ (Ἀττ.) πλησιαίτατα. ||. ἀπὸ κοντὰ, ἴδε Ἀπό. ||. πηγαίνω (βάλλω, ἔρχομαι, φέρνω) κοντὰ, ἴδε Πλησιάζω. ||. καὶ 'πῆγαν κοντά 'του. » Καὶ πρὸς αὐτῷ τε ἐγένοντο (Πλάτ.). ||. 'τὸν 'πῆρ' ἀπὸ κοντά, ἴδε Κατόπι. §. (2ον. χρόνον) τῶρα κοντὰ (καὶ ἐπὶ παρελθόντος καὶ ἐπὶ μέλλοντος). » Αὐτίκα δὴ μάλα, ἄρτι (διὰ τὸ παρελθὸν μόνον), ἀπάρτι. prochainement. ||. ἦλθε τῶρα (εἶχεν ἔλθει τότε) κοντά. » Προσφάτως ἀφιγμένος. nouvellement (récemment, depuis peu) arrivé. §. (3ον. σύγκρισιν) τὸ ἰδικό' 'του ἄλογον κοντὰ 'σ τὸ δικό' μου εἶνε τίποτε, ἴδε Ἐμπρός. §. (4ον. πρόσθεσιν) αὐτὸ κοντὰ ὅπου 'δὲν ὠφελεῖ καθόλου, κτλ. » Πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν. outre que cela n'est d'aucune utilité. §. (5ον. ἐλάττωσιν) ἐξώδευσα κοντὰ σαράντα πουγγειά. »Δαπανήσας ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα. approchant. ||. πληγωμένοι κοντὰ οἱ 'μισοί. » Τετρωμένοι ἐγγὺς οἱ ἡμίσεις (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'.),« ἴδε καὶ Σχεδόν.

Κονταίνω, ῥ. μετ. » Κολοβόω, κολούω. accourcir, raccourcir, écourter. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βραχύτερος ἐμαυτοῦ γίγνομαι. s'accourcir.

Κοντάκι (τοῦ τουφεκιοῦ). » Ἀκτηρὶς-ίδος (ἡ), *στήριγξ-ιγγος (ἡ). crosse (de fusil), fût. §. (μὲ τὸ ὁποῖον βάλλουν φωτιὰν οἱ κακοῦργοι). » Ἀστίοχος (ὁ), πρηστήριον, *πρηστήρ. machine incendiaire.

Κοντακιανὸς (ὁ ἄλλ. Χαμαδὸς, οὔτε κοντὸς οὔτε ὑψηλὸς, κλίνων ὅμως πρὸς τὸ κοντότερον), ή, όν. » Μικροφυὴς, βράσσων (ποιητ.). courtaud (κυρ. ὁ κοντόχονδρος).

Κοντανασαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀγκομαχῶ.

Κοντάρι (κάθε μακρὺ, λεπτὸν καὶ ἴσιον ξύλον.). » Κοντὸς (» Τὸν Ὁμηρικὸν κοντὸν, τὸν τοῖς ναύταις χρηστὸν (τὸν γὰρ πολεμικὸν οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής) τὸ παρ' ἡμῖν Κοντάριον ὑπεκόρισε, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ι,488), κάμαξ (»Κάμακες, κοντάρια ὀρθὰ, Ἡσύχ.). perche, θ. §.(ἰδ αιτ. τὸ πολεμικόν). »Δόρυ-ατος (κυρ. τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ), λόγχη (κυρ. ἡ σιδερένιά 'του μύτη, ἴδε παρακατιὼν, τὸ παράδειγμα), ἀκόντιον, σάρισσα (ἰδιαιτ. τὸ Μακεδονικὸν, 14 πηχῶν, καθὼς λέγουν), ξυστὸν (ἴδε Κονταρόξυλον), παλτὸν (ἰδιαιτ. τὸ κοντὸν, τὸ Τουρκ. Τζερίτι), γρόσφος, (καὶ ποιητ.) ἔγχος (τὸ) καὶ μελία (κυρ. τὸ ἀπὸ τοῦ δένδρου Μέλεγος κατασκευασμένον). lance, θ. pique, θ. javelot. ||. τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ, ἴδε Κονταρόξυλον. ||. ἡ σιδερένια μύτη (τὸ κοπτερὸν μέρος) τοῦ κονταριοῦ. » Αἰχμὴ, λόγχη, ἐπιδορατίς. flèche, θ. ||. τὸ ὄπισθεν σουβλερὸν μέρος 'του, μὲ τὸ ὁποῖον 'τὸ 'μπήγουν κατὰ γῆς. » Σαυρωτὴρ, στύραξ, στυράκιον. le bout de la pique. ||, κοντάρια μὲ μύταις ἀρκετὰ πλατειαῖς, καὶ ξύλα 'γιερὰ (σκληρὰ, δυνατά). » Ἀκόντια ἔχοντα τὰς μὲν λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιφρὰς (Ξενοφ. Κυνηγ.).« ||. πολεμῶ (κτυπῶ) μὲ τὸ κοντάρι. » Διαδορατίζομαι, διακοντίζομαι. ||. σκοτόνω (τρυπῶ) μὲ τὸ κοντάρι. » Κατακοντίζω.

Κονταριά. » Ἀκόντισμα. coup de (blessure faite avec une) pique.

Κονταρόξυλον. » Δόρυ, ξυστὸν (» Τὸ ξυστὸν τῇσι λόγχῃσι ἐὸν ὁμοίως χρύσεον, « Ἡροδ. Α'), στύραξ, στυράκιον, ῥάβδος (ἡ), κάμαξ. fût.

Κοντεύω (» Λέγοντας σίμωσ' ὁ καιρὸς, κἠμέραις ἐκοντέψαν, « Ἰωάνν. Γλυκ. περὶ ματ. βίου), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Πλησιάζω.

§. ῥ. οὐδ. » Κινδυνεύω, μικροῦ δέω. approcher, s'en falloir peu. ||. τῶρα δὰ πλέον, ὦ Ἱππία, κοντεύω 'να καταλάβω τὶ λέγεις. »Νῦν δὴ, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις (Πλατ.).« ||. ὁ τοῖχος κοντεύει 'να πέσῃ. » Πτῶσιν ὠδίνει, καταῤῥέει. menacer ruine. ||. ἐκόντευσε 'νὰ μὲ γελάσῃ. » Ἐγγύτατα ἀφίκετο ἀπατῆσαί με (Παυσαν. ΣΤ').

Κοντήτερα, ἐπ. » Ἐγγυτέρω, ἐγγύτερον, ἔγγιον, πλησιέστερον καὶ (Ἀττ.) πλησιαίτερον. plus près.

Κοντήτερος, η, ον » Ἐγγύτερος, πλησιέστερος καὶ (Ἀττ.) πλησιαίτερος, προσεχέστερος. plus proche.

Κοντινὸς, ή, όν. » Ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) πλησίον (ἐγγὺς, πέλας), προσεχής. proche, prochain.

Κοντοκαθίζω, ῥ. αὐτοπ. » Συγκάθημαι, ἐγκαθίζω. s'affaisser.

Κοντολαίμης (ὁ ἔχων κοντὸν λαιμὸν),

λοσα, ·ικόν. » Βραχυτράχηλος, κολοβοτράχηλος. dont le cou est court.

Κοντολογῆς, ἐπίῤ. »Ἐν βραχυλογίᾳ, διὰ βραχέων κτλ. ἴδε Σύντομα καὶ Συντομία.

Κοντὸς (Ὁ Ἡσύχ. 'τὸ γράφει Κονδὸς, ἑρμηνεύων δι' αὐτοῦ καὶ τοῦ Σμικρὸς τὸ Κολοβὸς: ὁμοίως καὶ ὁ Λέων εἰς τὰ Τακτ. » Τὰ δὲ ἱμάτια τῶν πεζῶν ἁπάντων ἔστω» σαν κονδὰ μέχρι τῶν γονάτων, « ὁποίας λέγει ὁ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ τὰς τῶν Λακωνιζόντων » Βραχείας ἀναβολὰς «), ἡ, ὀν. » Βραχὺς, μικρὸς, μικρὸς τῇ ἡλικίᾳ (Εὐαγγ.), ταπεινὸς, ὀλίγος (ποιητ.). court.

Κοντοστέκομαι, ῥ. μέσ. » Ἐφίσταμαι, ἀναδύομαι, ὀκνέω. demeurer court, s'arrêter, hésiter.

Κοντοσύλλαβα, ἐπίῤ. = Κοντολογῆς (ἐκ τοῦ-

Κοντοσύλλαβος, η, ον. » Βραχὺς, βραχυλόγος. succinct.

Κοντότερος, η, ον. » Βραχύτερος, βράσσων, μικρότερος, ἐλάσσων, ταπεινότερος, μείων. plus court.

Κοντόφωτος, η, ον. » Μύωψ, μυωπίας, μυωπάζων, ἀμβλυώττων, ἀμβλυωπῶν, ἡλαττωμένος τοῖς ὄμμασι (Πολυβ. ΙΖ'), σκνιφὸς καὶ κνιφός. myope, qui a la vue basse (courte). || . εἶμαι κοντόφωτος: » Μυωπάζω(-ιάζω), ἀμβλυώσσω(-ττω), ἀμβλυωπέω, κικυμώσσω(-ττω). || . εἶμαι ὀλίγον κοντόφωτος ('δὲν καλοβλέπω). » Ἀμβλυτέρως ἔχω τῆς ὄψεως.

Κοντόχρονος, η, ον. » Ὠκύμορος, πρόωρος, μινυνθάδιος (ποιητ.). qui est mort (ou doit mourir) avant terme, moissonné à la fleur de son âge.

Κοντυλῶ, ῥ. ἀμ. (περιπατῶ 'σὰν μεθυσμένος, ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Κοτυλέω (ὅθεν ὁ Κοτύλων, ἐπίθετον μεθύσου τινὸς, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουν ὁ Κικέρων, ὁ Διον. Ἁλικ. καὶ ὁ Πλούτ. ἐν βίῳ Ἀντων.). » Παραφέρομαι, μεθυσφαλέω (Ἀππιαν.), σφαλερὸν βαδίζω καὶ παράφορον (Λουκιαν. Βίων πρᾶσις), κονδυλίζομαι (» Τὸν σῖτον ὡς ὀρφανὸν τῇ τῶν ἀνέμων ἀκρασίᾳ κονδυλιζόμενον,« Βασίλ. Ὁμιλ. ἐν αὐχμῷ καὶ λιμῷ). chanceller, aller de travers (comme les gens ivres).

Κοπάδι (κυρ. ζώων, ἀπὸ τοῦ Κόπτω, διότι κόπτονται, ὡς καὶ Σφακτὰ, διότι σφάζονται πρὸς τροφὴν τῶν ἀνθρώπων). » Ἀγέλη (γενικῶς, ἰδιαιτ. δὲ) βουκόλιον (τῶν βοδιῶν), ἱπποφόρβιον (τῶν ἀλόγων), ποίμνη καὶ ποίμνιον (τῶν προβάτων), αἰπόλιον (τῶν 'γιδιῶν), συφόρβιον καὶ συβόσιον (τῶν χοίρων). troupeau, haras (τῶν ἀλόγων), harde (τῶν ἐλαφιῶν), θ. §. (κατάχρ. δὲ καὶ 'ψαριῶν, καὶ πουλιῶν, καὶ ἀνθρώπων, κτλ.). » Ἀγέλη, ἴλη, μοῖρα, σύνταγμα, σύστημα. troupe, θ. bande, θ.

Κοπαδιαστὰ, ἐπ. » Ἀγεληδὸν, ἰλαδόν. par troupes (bandes), en troupe.

Κοπανίζω, ῥ. μετ. » Πτίσσω, κόπτω, τρίβω, λε(λει)αίνω, κοπανίζω, ἰγδίζω (κυρ. εἰς τὸ 'γδί). piler, broyer, concasser (κυρ. χονδροκοπανίζω). macquer (κυρ. κανάβι). teiller (κυρ. λινάρι). || . ἀφ' οὗ 'τὸ κοπανίσῃς ψιλά. »Τρίψας (»Κόψας) δὲ λεῖα (λεῖον). || . λιναρόσπορον κοπανισμένον. » Λίνου σπέρμα κεκομμένον (Θεδ.).«

Κοπάνισμα. » Τρίψις, πτισμός. l'action de piler (concasser, etc).

Κόπανος, ἐργ. » Κόπανον, κοπανιστὴρ, κοπανιστήριον. battoir, brisoir. » Στύπος (ἰδιαιτ. τοῦ λιναριοῦ, κανναβιοῦ, ἀχύρου, κτλ.). macque, θ. écang.

Κοπέλα, ἴδε Κορῆτσι.

Κοπέλι. » Παῖς, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος. garçon, ἴδε καὶ Δοῦλος. || . κατὰ τὸν μαστρο-Ἰάννην καὶ τὰ κοπέλια 'του (παροιμ.). »Οἷα περ ἁ δέσποινα, τοιάδε χἀ κύων (Κλμ. Ἀλεξ.). tel maître, tel valet, (Λτν.) qualis rex, talis grex.

Κοπιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Πονέω, πονέομαι (» Τοὺς χειρωνακτικοὺς καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα,« Αἰσχ. Σωκρ.), κάμνω, μοχθέω καὶ μογέω, ταλαιπωρέω, κοπιάω(-άζω). travailler. || . κοπιάζω τοῦ κάκου. » Ματαιοπονέω. travailler en vain (infructueusement). || . κοπιάστε (λέγουν κοινῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀντὶ τοῦ ἀλλοῦ Ὁρίστε, θέλοντες 'νὰ προσκαλέσουν κἀνένα. Ὁ Ἀβραὰμ ἔλεγε:) » Μὴ ἀποδοκιμάσῃς τὸν παῖδά σου, καὶ ἐκκλίνατε παρ' ἐμοὶ εἰς τὴν οἰκίαν μου,« (ὁ δὲ Ἑκατόνταρχος τοῦ Εὐαγγελίου, συμφωνότερον μὲ τῆς ἰδικῆς μας λέξεως τὴν ἔννοιαν,) » Κατάδεξαι σκυλῆναι εἰς τὴν οἰκίαν μου. prenez (donnez-vous) la peine.

Κοπιαστικὸς, ἡ, όν. » Ἐπίπονος, ἐπίμοχθος, ἐργώδης, κοπώδης, πονηρός. pénible, fatiguant.

Κοπίδι (τὸ ςρογγυλὸν μαχαῖρι τῶν κουντουράδων κλπ. ἀπὸ τοῦ) » Κοπίδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κοπὶς-ίδος (ἡ), σμίλη, κοπεὺς, τομεὺς, ἄρβηλος καὶ ἄρβηλον. tranchet.

Κόπος. » Πόνος, κάματος, μόχθος, κόπος, ταλαιπωρία. peine, θ. travail, fatigue, θ. || . κόπος μάταιος (χαμένος). »Ματαιοπονία, κενοσπουδία. futilité. §. (συνεκδοχ. ὁ μισθὸς ὁ διδόμενος διὰ τὸν κόπον), ἴδε Δίκαιον καὶ Μισθός.

Κοπριά (ἀντὶ) » Κοπρία, κόπρος (ἡ), ὄνθος (ὁ). fiente, θ. fumier (κυρ. ἡ ξηρὰ, μὲ τὴν ὁποίαν κοπρίζουν τὴν γῆν). ||. κοπριὰ τοῦ βῳδιοῦ κτλ., ἴδε Σβουνιά. ||. τοῦ μουλαριοῦ. » Ἡμιονὶς καὶ ἡμιονεία. ||. τοῦ γαϊδάρου. » Ονίς. ||. τοῦ ἀρνιοῦ, ʼγιδιοῦ κτλ. ἴδε Τριβηλιά. ||. τοῦ χοίρου. » Χοιροσπέλεθος. §. (συνεκδοχ. ὁ σωρὸς, ἡ στοίβα τῆς κοπριᾶς). » Κοπρὼν, κοπραβολεῖον, κοπροβολὼν, κοπρία (» Καὶ αὐτὸς [ὁ Ἰὼβ] ἐκάθητο ἐπὶ κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως, « Γραφ.). tas de fumier.

Κοπρίζω (κυρ. βάλλω κοπριὰν εἰς χωράφι, ἀμπέλι κτλ.), ῥ. μετ. » Κοπρόω(-ίζω). fumer, amender, engraisser. §. (ἀδειάζω τὴν κοιλίαν, κυρ. διὰ τὰ ζῶα). » Κοπρίζω, ἀποσκυβαλίζομαι, ἀποσκευάζομαι. fienter.

Κόπριον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ., τὰ κόπρια), ἴδε Σκουπίδι.

Κόπρισμα. » Κόπρισις καὶ Κόπρωσις, κοπρισμός. l'action de fumer la terre (etc), amendement.

Κοπρολούλουδον, φ. καὶ ἄνθ., ἴδε Ἀσπρολούλουδον.

Κοπρομέλισσα, ἔντ. » Ἀνθρήνη (» Αἱ δ' ἀνθρῖναι ζῶσι τὰ πολλὰ σαρκοφαγοῦσαι· διὸ καὶ περὶ τὴν κόπρον διατρίβουσιν, « Ἀρστ.). frelon, ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Κοπρόσκυλον (τὸ) / Κοπρόσκυλος (ὁ) (συνεκδοχ. ὁ ἄχρηστος σκύλος, ὁποῖος ἦτον ὁ τοῦ Ὀδυσσέως, κείμενος » ἐν πολλῇ κόπρῳ, « καθὼς λέγει ὁ Ὅμηρος, Ὀδ. Ρ. 297. Τοιοῦτοι εἶνε καὶ τὴν σήμερον οἱ σκύλοι τῶν πόλεων τῆς Τουρκίας). §. (μεταφορ. ὁ ὀκνηρὸς καὶ ἀργὸς ἄνθρωπος), ἴδε Ἀκαμάτης.

Κόρακας (ὁ), π. » Κόραξ. corbeau. §. κόρακας (φρσ. ἐλλειπτ. ἰσοδύναμος μὲ τῶν Τουρκομεριτῶν τὸ Κάρναξι [carnifex ;], ἐπιφωνουμένη ἐν εἴδει κατάρας, ἀπαράλλακτος μὲ τῶν παλαιῶν τὸ) » Ἐς κόρακας! » Ἔῤῥ' ἐς κόρακας. corbleu ! peste ! va-t-en aux diables, etc. ||. κόρακας κοράκου ʼμάτι ʼδὲν ʼβγάζει (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν Γάλλων τὸ) corbeaux avec corbeaux ne se crèvent jamais les yeux.

Κορακιστικὰ (τὰ, εἶδος ὁμιλίας συνθηματικῆς). » Κορακιστὶ (» Μὴ κορακιστὶ φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία, « Ι. Χρσ. Ὁμιλ. Δ'. εἰς τὰς Πρξ. τῶν Ἀποστ. Τόμ. Δ', σελ. 634, 25). (Ἂς κρίνουν ἄλλοι, ἂν ἔχῃ ʼνὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὸ) » Βρόνδον (τὸ ὁποῖον ὁ Βαρῖνος ἑρμηνεύει » Εἶδος διαλέξεως). argot, jargon.

*Κορακοπόδι. » Κορακόπους, κορωνόπους, κορωνοπόδιον. corne de cerf.

Κορακόπουλον. » Κοράκιον. corbillat.

Κόρδα. » Χορδὴ (» Κυρίως χορδὴ εὐτραφὲς, ὅ ἐστιν εὔκλωστον, ἔντερον οἰὸς, ὃ παραφθείροντες Κόρδαν οἱ χυδαῖοί φασιν, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Φ, 408), νευρά. corde, θ.

Κορδέλλα (Ἰταλ. Ἀπὸ τοὺς Κυπρίους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ σχολ. τοῦ Ἀριστοφ., ὠνομάζετο) » Κορδύλη (ὁ Ἀττικὸς) κρώβυλος (» Τὸ κεφαλῆς περιείλημα, « κατὰ τὸν Σουΐδ.). » Ταινία. ruban, ἴδε καὶ παρβλ. Κουρέλι.

Κορδόνομαι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κορδινάομαι, σύστοιχον τοῦ Σκαρδινάομαι τὸ Τεντόνομαι), ῥ. μεσ. » Βρενθύομαι, ἁβρύνομαι (Πλατ.), γαυριάω, σοβέω, λαμπρύνομαι, ἀγάλλομαι, φυσάω. se glorifier, marcher avec un air d'ostentation (d'arrogance, de fierté), ἴδε καὶ Καμαρόνω.

Κόρδωμα (ἔχει πολλὴν σχέσιν ἡ λέξις μὲ τὸ Δόρδωσις καὶ μὲ τὸν Κόρδακα τῶν ἀρχαίων), ἴδε Καμάρωμα καὶ Κορδόνομαι.

Κορδωμένος, η, ον. » Γαῦρος, γαυριῶν, βρενθυόμενος, φυσῶν, πεφυσημένος. altier, qui marche fièrement.

Κόρη, ἴδε Θυγατέρα καὶ §. Κορῆτσι.

Κορητσάκι. » Θυγάτριον. fillette, θ.

Κορῆτσι (ἀπὸ τοῦ) » Κορίσκιον (ἢ) Κοράσιον ([ἴδε Ἀγόρι] ὑποκορ. τοῦ) » Κόρη, νεᾶνις. fille, θ. §. » Παρθένος, κόρη (» Ἀδελφὴν δὲ, κόρην τέτταρα καὶ δέκ' ἔτη γεγονυῖαν, » Ἰσοκρ. Αἰγιν.). vierge, θ.

Κορητσίστικος, η, ον. » Παρθενικὸς, παρθένιος. §. κορασιώδης. §. παιδικός. virginal.

Κορμί. » Σῶμα, σκῆνος (τό). corps.

Κορμοστασιὰ (τὸ Τουρκ. Μπόϊ). » Ἀναδρομὴ σώματος, ἀνάστημα (μεταγ.), ἡλικία (» Τὴν δ' ἡλικίαν αὐτῆς εἰ ἴδοιτε, οὐκ ἂν θυγατέρα μου, ἀλλ' ἀδελφὴν εἶναι αὐτὴν νομίσαιτε, « Δημοσθ. πρὸς Βοιωτ. περὶ προικός). taille, θ. stature, θ.

Κορνιαχτίζω, ῥ. μετ. » Κονίζω, κονιάω, κονιορτόω. remplir (salir) de poussière.

Κορνιαχτός. » Κονιορτὸς, κονίσαλος (ποιητ.). poussière, θ. ἴδε καὶ παραβ. Σκόνι.

Κορόμηλον (ὀνομάζουν κοινῶς τὸ Ἀβράμηλον, ὁ δὲ Ἀέτιος [βιβλ. Α.] ὀνομάζει κορόμηλα τὰ δαμάσκηνα, καλλήτερον ὅμως ʼνὰ προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸ Ἀγριόμηλον), κ. » Ὀρείμαλον, ὀρομηλὶς καὶ ὀρει(υ)μαλίς. pomme sauvage, θ.

Κορόνω (ἐβγάλλω φλόγα), ῥ. μετ. » Ἀνακαίω, ἐκκαίω, ἐκτύφω. faire éclater le feu. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀνακαίομαι, ἐκ-

καίομαι, ἐκρήγνυμαι, ἀναλάμπω (»Ἐξαπίνης ἀνέλαμψεν οἰκία τις,« Ξενοφ. Ἀναβ.). éclater.

Κόρυζα(ὁ ἄλλ. Κορηὸς),ἔντ.»Κόρις (ὁ καὶ ἡ). punaise, θ. §. (ἡ ἄλλ. Τσύφνα τῶν ὀρνίθων), παθ. »Κόρυζα, (ὑπὸ τοῦ Γοδδελᾶ ὠνομάσθη) » Λέπη. pépie, θ.

Κορυζόχορτον (εἰς τὴν Ἀττικὴν λέγεται Κόνυζον, καὶ κατ' ἐπέκτασιν Ἀκόνυζον), φ. ἴδε Ἀγριοθρύμπα καὶ Ψυλλοβότανον.

Κορφὴ (ἐκ τοῦ) » Κορυφή. sommet, cime, θ. haut. ||. ἡ κορφὴ τοῦ βουνοῦ, ἴδε Κορφοβοῦνι. ||. ἡ—τοῦ λόφου. » Ἀκρολοφία. ||. ἡ χουρμαδηὰ κάμνει τὸν καρπόν της εἰς τὴν κορφήν. » Ὁ φοῖνιξ ἀκρόκαρπος (Θεόφρ.). ||. ἡ κορφὴ τοῦ στύλου (τῆς κολώνας), ἴδε Στυλοκέφαλον. ||. ἡ κορφὴ τοῦ 'σπιτιοῦ. »Ἀέτωμα,ἀέτωσις. faîte, comble.

Κόρφιασμα (τὸ χονδρὸν ξύλον, ὅ,που βάλλεται πλάγιον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στέγης). » Μεσόδμη, *διατόνιον, διαδοκὶς (Ἡσυχ.). faîtage, entrait.

Κορφοβλάστηρον. » Ἀκρέμων, ὅρμενον, ὀρόδαμνος (σώζεται ἡ λέξ.).

Κορφοβοῦνι (ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἄλλ. Ζυγὸς) (τὸ). »Ἄκρα, ἀκρώρεια. sommet d' une montagne, coupeau.

Κορφολόγημα, γεωργ. » Βλαστολογία. ébourgeonnement, épamprement (κυρ. τοῦ ἀμπελιοῦ).

Κορφολογῶ, ῥ. μετ. »Ἀκρίζω, ἀκρολογέω, βλαστολογέω, βλαστοκοπέω. ébourgeonner, épamprer (κυρ. τὸ ἀμπέλι).

Κόρφος (ἐκ τοῦ) » Κόλπος, προκόλπιον (Θεοφρ. χαρ.). sein. ||. φτύσ' 'ς τὸν κόρφο' σου ('να μὴ βασκαθῇς δηλ.), (φρσ.), ἴδε Φτύνω. §. (μεταφορ. ἐπὶ θαλάσσης). »Κόλπος, ὅρμος. baie καὶ baye, θ. golfe, anse, θ.

Κόρωμα (φλογός). » Ἀνάκαυσις, ἐκπύρευσις. l'action de faire éclater le feu.

Κορώνα. (ἀπὸ τοῦ » Χορωνὸς, ὁ στέφανος τὸ πάλαι, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι,« λέγει ὁ Ἀθήν. ΙΕ). » Στέμμα (τὸ), διάδημα, στέφος, στεφάνη, στέφανος. couronne, θ. ||. κορώνα διαμαντένια ἢ μαργαριταρένια. » Στεφάνη λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος (Λχ.). » Στέφανος λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος (Ἡρωδ.).«

Κορωνιάζω. ῥ. μετ. » Ἀναδέω, στέφω, ἀναγορεύω. couronner, sacrer.

Κορώνιασμα. »Ἀναγόρευσις, στέψις. couronnement, sacre.

Κόσα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐργ. ἴδε Κόσσα, κτλ.

Κοσκινᾶς, οῦ. » Κοσκινοποιὸς, κοσκινοπώλης. qui fait (qui vend.) des cribles etc. ||. κ' ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄνδρα 'της μὲ τοὺς πραγματευτάδες (παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων). »Καὶ Σαοὺλ ἐν προφήταις (Γραφ.) «; se mettre en rang d'oignon, ἴδε καὶ Φακῆ.

Κοσκινίδι, ἴδε Σκύβαλον.

Κοσκινίζω, ῥ. μετ. » Σήθω, διασσάω (σσάω), διασήθω, σινιάω. cribler, sasser, tamiser, bluter (κυρ. ἀλεῦρι). ||. καὶ ἀφ' οὗ 'τὸ κοσκινίσῃς μὲ ψιλὸ' κόσκινο'. » Καὶ διασήσας λεπτῷ κοσκίνῳ (Διοσκορ.).«

Κοσκίνισμα. » Σῆσις, διάττησις. l'action de cribler etc.

Κοσκινόγυρος (ὁ ἄλλ. Κόθρος). » Τηλία. le cercle du crible.

Κόσκινον, ἐργ. » Κόσκινον. crible. ||. κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ (τὸ ἄλλ. Ἀλευρικόν), ἴδε Σῆττα. ||. κόσκινον ψιλόν. »Λεπτότρητον. ||. κόσκινον χονδρόν. » Εὐρύτρητον. ||. τὸ κορμί 'του εἶνε κόσκινον ἀπὸ ταῖς πληγαίς. » Ἅπαν αὐτῷ τὸ σῶμα κοσκινηδὸν ὑπὸ τῶν τραυμάτων διατέτρηται. (τὴν αὐτὴν ἰδέαν εἶχε καὶ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Λουκίλλιος, ὅταν, περιγελῶν ἕνα ἀφυῆ πύκτην, ἔλεγε· » Κόσκινον ἡ κεφαλή σου, Ἀπολλόφανες, γεγένηται«). il est criblé de blessures. ||. καινούργιο' κοσκινάκι μου κτλ. (παροιμ. ἀνάλογος κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ:) » Θύραζε, Κᾶρες· οὐκέτ' Ἀνθεστήρια. balai neuf.

Κοσμογυρισμένος, η, ον. » Πολύτροπός (, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη κλπ. Ὅμ. Ὀδυσ. Ἀ), πολυπλάνητος. qui a vu bien de pays, vieux routier.

Κόσμος. » Κόσμος. τὸ πᾶν, τὸ σύμπαν· ἡ οἰκουμένη. monde, univers. ||. 'σ τὴν ἄκρη' τοῦ κόσμου (φρσ.) » Πείρατα γαίης (ποιητ.).« ||. ἐφώναζε καὶ χαλοῦσε τὸν κόσμο' (φρσ. ὑπερβ.). »Ἐβόα δὲ καὶ δεινὰ ἐποίει. §. κόσμος(συνεκδοχ. οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι. ὅθεν: Ἦτον πολὺς κόσμος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὸ λουτρὸν, κτλ.). »Ὄχλος, ὅμιλος, λαός. monde. ||. γέρως ἄνθρωπος 'να ξεγυμνόνεται 'μπροστὰ 'ς τὸν κόσμο'. »Ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι.«

Κόσαα (δρεπάνι μὲ 'δόντια), ἐργ. γεωργ. » Ἅρπη. faux, θ.

Κοσσίζω (δρεπανίζω μὲ τὴν κόσσαν), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ Αἰολ. Κόσσω-ττω=Κόπτω) » Δρέπω, δρεπεύω. faucher.

Κόσσισμα.» *Δρέψις. fauchage, fauche, θ.

Κόστος, φ. (εἰς τὸ ὁποῖον καλλήτερον 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις)»Καρυόφυλλον (τὸ κη-

παῖον). Κόστον (ὀνομάζουν ὁ Θεόφραστος καὶ Διοσκορίδης τὴν ῥίζαν ἀρωματικοῦ τινος φυτοῦ τῆς Ἰνδίας). **coq des jardins, herbe au coq (ou) du coq, θ. menthe de coq, baume le grand.**

Κοτσάνι. » Καυλός. **tige**, θ. ||. τὸ κοτσάνι τῆς ἀγκινάρας. » Ἀσκάληρον, πέρνιξ καὶ πτέρνιξ. **œilleton.** ||. τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου (τοῦ μάρουλιοῦ κτλ.), ἴδε Γουλί.

Κότσι (ἀπὸ τοῦ) » Κόττος (ὁ κύβος κατὰ τοὺς Γραικορωμαίους, ὅθεν καὶ Ἐκκεκοτισμένος, ὁ ἄλλως Ἐκκεκυβευμένος καὶ Ἐκκεκομμένος, ὁ διὰ τοῦ κυβεύειν τὰ αὐτοῦ ἀπαλέσας,« κατὰ τὸν Ἡσύχιον). » Ἀστράγαλος. **cheville (du pied).** §. (εἶδος παιγνιδιοῦ, παιζομένου κατὰ δύο τρόπους· οἱ παλαιοὶ 'τὸ ἔπαιζον ἀπαράλλακτα καθὼς 'τὸ παίζουν σήμερον τὰ παιδιὰ εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Ἴδε Ἀπολλων. Ἀργοναυτ. βιβλ. Γ', 117—126). » Ἀστραγαλισμός. **osselet.** ||. παίζω τὸ κότσι. » Ἀστραγαλίζω καὶ Ἀστρίζω (Πολυδ.). **jouer aux osselets.** §. (τὸ σκληρὸν πρήξιμον, ὅ,που 'βγαίνει κυρ. εἰς τὰ ποδάρια καὶ εἰς τὰ χέρια), πάθ. » Τύλος, ἧλος. **cal, cor, durillon.**

Κότσυφας (ὁ) } , π. » Κότυφος καὶ (Ἀττ)
Κοτσύφι (τὸ) } Κόττυφος καὶ Κόψιχος. **merle.**

Κόττα (» Κοττοί, οἱ ἀλεκτρυόνες « καὶ » Κόττος, ὄρνις,« Ἡσυχ.), π. ἴδε Ὄρνιθα.

Κοττέρι (τὸ 'σπιτάκι τῶν ὀρνίθων, Τουρκ. κουμάσι). » Ὀρνιθών, κοττάναθρον. **poulailler, juchoir, perchoir** (κυρ. τὸ ξύλον ὅπου σκαλόνουν καὶ κοιμοῦνται).

Κοτῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Τολμῶ.

Κούβακας (ἀπὸ τοῦ) » Κόαξ-ακος (ὁ βάτραχος), ζ. ἴδε Βαθρακός.

Κουβάλημα. » Μετακομιδή, ἀνασκευή, ἀγωγή (» Πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, « Πλάτ.), μετακόμισις, σκευαγωγία. **transport.**

Κουβαλητὸς, ή, όν. » Φορητὸς (Στρβ. Γ', β'). **transportable.**

Κουβαλιστικὰ (τὰ Τουρκ. Χαμαλιάτικα). » Κόμιστρα. **le port, le salaire d'un porteur.**

Κουβαλῶ } , ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Κοβα-
Κουβανῶ } λέω καὶ Κοβαλικεύω (Κορ. Σχολ. Ἰσοκρ. καὶ Ἀτ., Τομ. Δ). » Φέρω, μεταφέρω, κομίζω, μετακομίζω, ἀνασκευάζω. **transporter.** ||. κουβαλῶ τὰ πράγματά (νοικοκυριά) μου. » Σκευάγωγέω(-ομαι), ἀνασκευάζομαι. **déménager.** ||. κουβαλῶ μὲ τὸ ἀμάξι. » Ἁμαξεύω. **charier.** ||. κουβαλῶ λάσπην. » Πηλοφορέω. ||. κουβαλῶ νερόν. » Ὑδροφορέω.

Κουβαράκι. » Ἀκατίδιον, κυβαρίσκιον (Ὀρνεοσόφ.).

Κουβάρι. » Ἀγαθὶς, τολύπη, σπεῖρα, σπείραμα, μήρυμα καὶ μήρυγμα, πηνίον, σφαίρωμα. **peloie, peloton.** §. (μεταφορ. μάζωμα πολλῶν πραγμάτων, ἀνθρώπων, κτλ. εἰς ἕνα μέρος). » Συστροφή. **groupe.**

Κουβαριάζω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου), ῥ. μετ. » Τολυπεύω, συσπειράω, συνειλέω, μηρύω(-ομαι), ἀναμηρύομαι, τὸ μήρυμα ἀναλέγομαι, πηνίζω(-ομαι), ἀναπηνίζομαι, σφαιρόω. **pelotonner.** §. (μεταφορ. στενοχωρῶ, σφίγγω, στρυμόνω), ἴδε Μανδρίζω καὶ §. Κουλουριάζω.

Κουβάριασμα. » Σπείρωσις. **l'action de pelotonner.**

Κουβαρίδα, ἔντ. » Ὄνος, ὀνίσκος, κουβαρὶς, ἴουλος, ἀκατὶς, πολύπους. **cloporte, millepieds**, θ.

Κουβαρίστρα, ἐργ. » *Σπειρωτὴρ (ὁ). **pelote**, θ.

Κουβᾶς (ἐκ τοῦ Κύββα, τὸ ποτήριον Δωρικῶς), ἀγγ. » Ἰβάνη. **broc, tine, tinette**, θ. **sébile.**

Κουβέλι (τὸ 'σπίτι τῶν μελισσῶν ἀπὸ τὰ » Κύβελα, ἄντρα, θάλαμοι« τοῦ Ἡσυχ. καὶ τὸ » Κύβηλις, ἀγγεῖον κεραμεοῦν, ὡς πυξίς« τοῦ Φωτ.), ἴδε Κυψέλι. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα· χωρεῖ 40 ὀκ. Τουρκ.), ἴδε Κοιλόν.

Κουβοῦκλι (ἐκ τοῦ **Cubiculum** τὸ σκέπασμα τοῦ ἐπιταφίου καὶ κάθε τι ὁμοιόσχημον). » Σκιάς. **baldaquin.** §. (ὅθεν ἡ κληματαρηὰ), ἴδε Δράνα.

Κουδοῦνι. » Κώδων-ωνος (ὁ). **grelot, sonnette**, θ. **clochette**, θ. ||. τὸ κουδοῦνι, ὅ,που κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν 'γιδιῶν (καμηλιῶν, κτλ.), ἴδε Κυπρί.

Κουδουνίζω (κυρ. κτυπῶ τὸ κουδοῦνι), ῥ. μετ. » Κωδωνίζω. **sonner.** §. (μεταφορ. διαδίδω, κοινοποιῶ ἀπόῤῥητόν τι). » Διακωδωνίζω, δια(περι)σαλπίζω, θρυλλέω, δια(περι)θρυλλέω, διαλαλέω, διαθροέω, διαφημίζω, διαβοάω. **publier à son de trompe.**

Κουδουνιστὸς, ἡ (κυρ. φωνή), όν, ἴδε Τραγανιστός. §. κουδουνιστὸν (εἶδος παιγνιδιοῦ, Τουρκ. Γιαζή-τουρά). » Στρεπτίνδα (ἦτον πάντη διαφορετικόν· ἀναλογεῖ δὲ κάτάτι καὶ μὲ τὸ) Ὀστρακίνδα. **croix ou pile.**

Κουκκὶ (ἀπὸ τοῦ) » Κοκκίον (ὑποκορ. τοῦ Κόκκος), φ. καὶ ὄσπριον. » Κύαμος (ὁ). **fève (des marais)**, θ. ||. ῥίχνω τὰ κουκκιὰ (ἢ) 'σ τὰ κουκκιὰ, (εἶδος μαντείας). » Κυάμοις (» Ψήφοις, » Κλήροις) μαντεύομαι.

tirer aux fèves (au sort). §. κουκκὶ (τὸ ἄλλ. Σπυρί). »Κόκκος, θρόμβος, χόνδρος (ἁλῶν, λιβανωτοῦ, κτλ.). **grain.**

Κουκκίδα (ἡ). » Στιγμή. **point** ||. ὅποιος γράφει καλὰ, πρέπει 'να βάλλῃ καὶ ταῖς κουκκίδες ὅπου πρέπει. » Τὸν ὀρθογραφοῦντα, καὶ στίζειν ᾗ δέον εἰκός. **ponctuer.**

Κουκκίζω, ῥ. μετ. »Πάσσω(-ττω),ἐμ(δια, ἐπι)πάσσω, σμάω (» Σμήσας τε λεπτοῖς ἁλσὶν, « Ἀθην.). **poudrer, saupoudrer.** ||. κουκκίζω μὲ στάχτην. » Ἐμπάσσω τῆς τέφρας. ||. ἀφ' οὗ ἐκούκκισε τὰ μαλλιά του μὲ τὸν χρυσὸν ἐκεῖνον ἄμμον. » Διαπάσας εἰς τὰς τρίχας τοῦ ψήγματος. «

Κουκκίτης (βῆχας, ὁ ἄλλ. Γαϊδουρόβηχας. Ἡ λέξις ἔχει πιθανῶς σχέσιν μὲ τὸν Κοκκυσμὸν, τὴν λεπτοτέραν καὶ ὀξυτέραν φωνὴν, κατὰ τοὺς μουσικοὺς, ἧς ἐναντίον ἡ Βηχία, ἡ βαρυτέρα καὶ χαμηλοτέρα). **coqueluche, toux férine,** θ.

Κοῦκκος (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας), π. » Κόκκυξ-υγος. **coucou.**

Κουκκουβάγια (ἡ λέξις εἶναι πεποιημένη ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ, καὶ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ἡσύχ.), π. » Γλαὺξ (ἡ), κικυμὶς, κίκυμος, κίκυβος, κικκάβη (Ἀριστοφ.), κικκαβὰς (ἡ). **chat-huant, chouette (la petite),** θ. **cheveche,** θ. (συγχέεται πολλάκις μὲ τὸν μικρὸν Μπεῦφον, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Νυκτοποῦλι). || ἄλλα τὰ 'μμάτια τοῦ λαγοῦ, κὴ-ἄλλα τῆς κουκκουβάγιας (παροιμ.), ἴδε Λαγός.

Κουκκοῦλα (ἀπὸ τὸ Λατιν. **cucullus**, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Κύκλος). » Κάλυμμα (»Ἐπικάλυμμα) κεφαλῆς, καυσία, κορδύλη, (εἰς τὰ Γλωσσάρια ἀναφέρεται καὶ ἡ λέξις) καρακάλλιον. **capuchon, coqueluchon.**

Κουκκοῦλι (τοῦ μεταξιοῦ). » Θύλαξ καὶ Θυλάκιον (βόμβυκος), νεκύδαλον, βομβύκιον, πηνίον (Ἀρστ. Ζ, έ, 18). **coque,** θ. **cocon.** ||. ἐβγάλλω μετάξι ἀπὸ τὰ κουκκούλια. » Ἀναλύω τὰ βομβύκια, ἀναπηνίζομαι (Ἀρστ. Ζ, ἑ, 18). «

Κουκκουλόνω, ῥ. μετ. » Ἐγ(»Συγ-»Ἐπι) καλύπτω, ἐγκορδυλέω(-ίζω). **affubler, emmétoufler.**

Κουκκούλωμα. » Συγκάλυψις, ἐγκορδύλησις. **affublement.**

Κουκοῦμι (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸ Τουρκ. Γκιουγιοῦμι, ἀπὸ τοῦ Λατιν. **cucuma**, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐπίκτητος ἐξελλήνισε διὰ τοῦ Κουκούμιον: » Δεῖ αὐτὸν κουκούμιον ἔχειν, ὅπου τὸ θερμὸν ποιήσει τῷ παιδίῳ«), ἀγγ. » Θερμαντὴρ, θερμαντὴρ, θερμαστρὶς, ἰπνολέβης (τὸ ὁποῖον περιγελᾷ ὁ Ἀθήναιος). **chaudière,** θ. **bouilloire, coquemar.**

Κουκκουνάρα (ὁ καρπὸς τῆς Κουκκουναρηᾶς, ἀπὸ τοῦ Κόνναρον, παράγ. τοῦ Κόνος τῷ=)»Κῶνος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), στρόβιλος (»Καρπὸς τοῦ πίτυος, ὃν δὴ μετεξέτεροι Στρόβιλον, οἱ δὲ Κῶνον καλέουσι, « Ἡροδ.), πιτυοστρόβιλος. **cône, pomme (de pin),** θ. §. (τὸ στάχυ τοῦ ἀραποσίτου). **panouille.**

Κουκκουναρηά, δ. »Πίτυς-υος (ἡ ἥμερος), στρόβιλος. **pin.**

Κουκκουνάρι, κ. » Πιτυΐς, πιτύϊνον κάρυον, στρόβιλον (» Ἡ τοῦ κώνου τὸ κάρυον, ὃ καλοῦσι στρόβιλον, « Διεύχ. παρ' Ὀρειβασ.), ὀστρακὶς, κόκκαλον. **pignon.**

Κουκκοῦτσι (τὸ μέσα τοῦ καρποῦ μερικῶν δένδρων, ὅπου περιέχεται ὁ σπόρος 'των). » Πυρὴν-ῆνος (ὁ), ὀστοῦν, κόκκος, κάρυον, γίγαρτον (κυρ. τοῦ σταφυλιοῦ). **noyau, pepin.** ||. ἡ μικραῖς ῥῶγαις, ἢ 'δὲν ἔχουν διόλου κουκκούτσια, ἢ τὰ ἔχουν μικρότερα. » Αἱ μικραὶ ῥᾶγες οὐκ ἔχουσιν, ἢ ἐλάττους πυρῆνας (Ἀριστοτ. Προβλ.). ||. τῶν ῥοδακίνων τὰ κουκκούτσια. »Περσικῶν τὰ ὀστᾶ, « Δσκρ. » Περσεῖης κάρυα,« Νίκανδρ. ||. κουκκοῦτσι (φρσ. ἀντὶ τοῦ Τίποτε). »Κόκκυ (τὸ ἐλάχιστον,« λέγει ὁ Ἡσύχ. ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. » τὸ Κόκκυ, ἀντὶ τοῦ ὀλίγον.« Σαφέστερον δὲ πάντων Τίμων ὁ Σιλλογράφος ἐκφράζει τὴν δύναμιν τῆς λέξεως διὰ τοῦ ἑξῆς στίχου: » Πτωχὸς δὲ φρένας εἰμὶ, νόου δέ μοι οὐκ ἔνι κόκκος «). **pas aussi gros qu'un pois,** ἴδε Στάλα. §. (ὅταν ἦνε συνθεμένον μὲ ἄλλην λέξιν, σημαίνει ὁλόκληρον τὸν καρπὸν, καθὼς:)Δαφνοκούκκουτσον, Κεδροκούκουτσον, κτλ. (καὶ σχηματίζεται συνήθως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ δένδρου εἰς γένος θηλυκὸν καὶ κατάληξιν ις, καθὼς) » Δαφνὶς, κεδρὶς, κτλ. **baie,** θ. **grain.**

Κοῦκλα. » Πλαγγὼν-όνος (ὁ), κόρη (ὅθεν ὁ κοροπλάθος), νύμφη, γλήνη, νανίον, νευρόσπαστον (κυρ. τὸ κινούμενον μὲ κλωστὴν ἢ ἐλατήριον). **poupée,** θ. **pentine,** θ. **marionette,** θ. ||. ἀπ' ἔξω κοῦκλα, κὴ ἀπὸ μέσα πανοῦκλα, (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τὸ)»Καλὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες,« Μένανδρ. παρὰ Σουΐδ., (ἴδε καὶ Μυλωνᾶς).

Κουλαίνω, ῥ. μετ. » Κυλλαίνω (» Κυλλαινόμενοι κατὰ τὸν κενεῶνα,« Ἱπποκρ. περὶ ἀγμ. Παραπάνω 'τὸ εἶπε » Κυλλοὶ), κυλλόω, πηρόω (τὴν χεῖρα). **estropier, rendre manchot.**

Κουλλίκι (ἀπὸ τοῦ) » Κολλίκιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κόλλιξ (καὶ Κόλληξ)-ικος (ὁ), ἴδε Κουλοῦρι.

Κουλλὸς, ή, όν. » Κυλλὸς, χωλὸς (πη-

ρὸς, πεπηρωμένος) τὴν χεῖρα (καὶ μονολεκτ.) χωλόχειρ, μονόχειρ, ἄχειρ. manchot.

Κουλλοῦρα (ἡ) }
Κουλλοῦρι (τὸ) } . »Στρεπτὸν, στρεπτὸς, κολλύρα, κολλύριον, κολλυρὶς, κόλλαβος. gimblette, θ. petit-pain. §. κουλοῦρι τοῦ ἀλετριοῦ (τὸ κρικελωτὸν ξύλον, ὅπου ἐμβαίνει τοῦ Σταβαριοῦ ἡ ἄκρη). »Κορώνη. §. (κάθε πρᾶγμα κουλουριασμένον). » Σπείραμα. replis tortueux.

Κουλλουριάζω, ῥ. μετ. » Συστρέφω, συσπειράω, συνελίσσω, συνειλέω. rouler, recourber en replis tortueux.

Κουλλούριασμα. » Συστροφή. l'action de rouler etc.

Κουλλουριασμένος, η, ον }
Κουλλουριαστὸς, ὴ, ὸν } . »Συνεστραμμένος, συνεσπειραμένος. roulé, recourbé.

Κουλλοχέρης (ἢ Κουλοχέρης, ὡς ἀπὸ τοῦ Χωλόχειρ). α ἢ ισσα, ικον, ἴδε Κουλλός.

Κουμαρᾶς (προφ. Κουμπαρᾶς), ἀγγ. (ὅπου ἀποθέτονται πρὸς φύλαξιν λεπτὰ νομίσματα). tire-lire, θ. tronc.

Κουμάρι (ἀντὶ Κουκουμάρι, ἀπὸ τοῦ Λατιν. cucuma, ὅθεν τὸ Κουκούμιον τοῦ Ἐπικτήτου. Ἀῤῥ. Γ', ἴδε καὶ Κουκοῦμι), ἀγγ. » Σκεῦος, κεράμιον, κυμβίον. pot à l'eau broc, coquemar.

Κουμαρηὰ, δ. »Κόμαρος (ἡ). arbousier.

Κούμαρον, κ. »Κόμαρον, μιμαίκυλλον ἢ μιμαίκυλον ἢ μεμάκυλον ἢ μαιμάκυλον. arbouse, θ.

Κουμέρκι (ὀρθ. Κουμμέρκι, ὡς ἀπὸ τοῦ Λατ. commercium, τὸ πληρονόμενον διὰ τὰς πραγματείας. Ὁ Πορφυρογ. τὸ γράφει Κομμέρκιον: » Ἔχει δὲ καὶ κομμέρκιον ἐκ τῶν τοιούτων πραγματειῶν ἄπειρον.« Ἡ δὲ Ἄννα ἡ Κομν. Ἀλεξ. ς'. Κουμέρκιον). »Τέλος (τὸ), τελώνιον. droit de douane. ||. 'παίρνω τὸ —. » Τελωνέω, τὸ τέλος ἐκλέγομαι. *prélever le droit de la douane. §. (συνεκδχ. ὁ τόπος ὅπου κάθεται ὁ κουμερκιάρης). »Τελωνεῖον. douane, θ.

Κουμερκιάρης (ἀπὸ τοῦ Λατ. commerciarius: ὅθεν καὶ εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς γράφεται Κομμερκιάριος. » Ἀκινδύνως γίνεται ἱερεὺς ἢ διάκονος καταλλάκτης ἢ κομμερκιάριος, « Μκρκ. Πατριάρχ. Ἀλεξανδρ. Ἐρωτ. Καν. ΚΔ'). » Τελώνης. douanier.

Κουμουλιὰ (Λατ.), ἴδε Στοίβα.

Κουμπὶ (ἀπὸ τοῦ) » Κομβίον (ὑποκορ. τοῦ) Κόμβος, (οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο θηλυκωτήρια). bouton, ἴδε καὶ Θηλυκωτῆρι.

Κουμπιάζω, ῥ. μετ. ἴδε Κουμπόνω.

Κούμπιχσμα (τὸ ἀλλ. Κούμπωμα). »Ἐγκόμβωσις, ἐγκόμβωμα. l'action de boutonner ou de se boutonner.

Κουμπόνω, ῥ. μετ. » Ἐγκομβόω. boutonner, ἴδε καὶ Θηλυκόνω.

Κουμπότρυπα. » Πόρπη. boutonnière, θ.

Κουνάδι (τὸ ἀλλ. Ἀτσίδι καὶ Τουρκ. Σανσάρι), ζ. » Ἰκτὶς (ἡ), αἴλουρος. fouine, θ. putois.

Κουνελάκι. » Λεβηρίδιον. lapereau.

Κουνέλι, ζ. (ἀπὸ τὸ Λατ. cuniculus, ἐξελληνισθὲν ὑπὸ τοῦ Πολυβίου εἰς τὸ) » Κύνικλος (» Ὁ δὲ κύνικλος, πόῤῥωθεν μὲν ὁρώμενος, δοκεῖ εἶναι λαγὼς μικρός· ὅταν δ' εἰς τὰς χεῖρας λάβῃ τις, μεγάλην ἔχει διαφορὰν, καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατὰ τὴν βρῶσιν, γίγνεται δὲ τὸ πλεῖον μέρος κατὰ γῆς« Πολύβ. ΙΒ'). »Δασύπους, λεβηρὶς (Στραβ. Γ'), γεωρύχος λαγιδεύς. lapin.

Κούνημα. » Κίνησις. sécoûment. αἰώρα (κυρ. μὲ τὴν κούνιαν). branlement, branle, hochement (κυρ. τῆς κεφαλῆς). §. (μεταφορ. ἡ παρακίνησις), ἴδε Κούντημα.

Κούνια (ἀπὸ τοῦ Λατ. cuna, διὰ τὰ μωρὰ παιδιά). » Λίκνον, κίστη, κοιτὶς (νεολογ.). (εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται, καθότι καὶ εἶνε τῷ ὄντι) σκάφη (ἴδε Κουνῶ). berceau. §. (ἡ κρεμαστὴ, ὅπου κουνιοῦνται πρὸς σωμασκίαν ἢ διασκέδασιν, ἡ ἀλλ. Ἀνεμόκουνια). » Αἰώρα. escarpolette, θ. brandilloire, balançoir.

Κούνουπας (ὁ) }
Κουνοῦπι (τὸ) } , ἔντ. « Κώνωψ -ωπος (ὁ), ἐμπὶς-ίδος (ἡ). cousin.

Κουνουπίδι, φ. » Ἀνθοκράμβη (νεολογ.) chou-fleur.

Κουνουπιέρα }
Κουνουπολόγος } . » Κωνωπεῖον (» Καὶ ἦν Ὀλοφέρνης ἀναπαυόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ ἐν τῷ κωνωπείῳ, « Γραφ. Ἰουδ.). courtine, θ. cousinière, θ.

Κούντημα. »Ὤθισις, ὠθισμός. l'action de pousser. §. (μεταφορ. ἡ παρακίνησις, ὅθεν :) θέλει κούντημα, διότι εἶν' ὀλίγον ἀργοκίνητος. » Μύωπος δεῖται. il a besoin d'aiguillon, ἴδε καὶ Παρακίνησις.

Κουντοῦρα. » Κόθορνος, κρηπὶς (μὲ διάφορα ἐπίθετα, καθὼς Σχιστὴ, Λεπτοσχιδὴς, Ἀττικὴ κτλ.), ἐμβὰς, ἐμβάτη, ἐμβάθρα. soulier.

Κουντουράδικον (ἐργαστῆρι). »Σκυτοτομεῖον, σκυτεῖον. boutique de cordonnier, θ.

Κουντουρᾶς. » Σκυτοτόμος (» Ὑπόδημα δημιουργῆσαι μὲν, τοῦ σκυτοτόμου ποιῆσαν δὲ ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευροῤῥάφου,« Γαλην. πρὸς Θρασύβ.), σκυτεὺς, κρηπιδοποιὸς, ὑποδηματοποιός. cordonnier.

Κουντῶ, ῥ. μετ. » Ὠθέω, ὤθω, ὠθίζω. **pousser.** §. νύσσω. ||. τὰ καράβια ἔπιπτον ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ ἐκουντοῦντο μὲ τὰ κοντάρια. »Ναῦς τε νηὶ προσέπιπτε, καὶ τοῖς κοντοῖς διωθοῦντο (Θκδ.). ||. τὸν ἐκούντησα (μὲ τὸν ἀγκῶνά μου), καὶ 'τὸν λέγω. » Νύξας αὐτὸν, ὁρᾷς, ἔφην, κτλ. Πλάτ. »Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, ἀγκῶνι νύξας, »Ὀδ. Ξ.

Κουνῶ, ῥ. μετ. » Κινέω, σείω, κραδαίνω, κλονέω, διαφέρω, σαλεύω, πάλλω, διακινέω, κιγκλίζω. **secouer, agiter, mouvoir, branler, ébranler, brandir, brandiller, bocher.** ||. κουνῶ τὴν κούνιαν βρέφους. » Ὅτε δὲ κλαίοι (τὸ βρέφος), τὴν σκάφην ἐκίνει, καὶ κατεκοίμιζεν αὐτὸ (Ἀθ), « ἴδε Κούνια. §. ἀμ. αὐτοπ. ||. τὰ 'δόντιά μου κουνοῦν (καταχρ. ἀντὶ Κουνιοῦνται). **mes dents branlent.** ||. κουνηοῦμαι (ἢ καλλήτερα, Κουνῶ τὰ χέριά μου) ὅταν περιπατῶ. »Παρασείω τὰς χεῖρας (Ἀριστοτ.), σοβέω. **aller les bras ballans, brandiller les bras.**

Κουπαστή, ναυτ. »Ἔγκωπον, κωπωτὴρ, ἐπισκαλμὶς, τράπηξ-ηκος (ὁ): **le plat bord, l'endroit du bateau ou les rames sont placées.**

Κουπί. » Κώπη, ἐρετμὸς καὶ ἐρετμόν. **rame** θ. **aviron.** ||. τὸ πλατὺ (τὸ κάτω) μέρος τοῦ κουπιοῦ. » Πτερὸν, ταρσὸς, σπάθη. **pale.** θ. ||. τραβῶ κουπὶ, ἴδε 'Λάμνω. ||. μὲ τὸ κουπὶ (ἢ) μὲ τὰ κουπιὰ (τὸ ἐναντίον τοῦ, Μὲ τὸ πανὶ), ἐπ. » Εἰρεσίᾳ, εἰρεσίᾳ χρώμενοι.

Κουράδα (-δι), (ἀπὸ τοῦ) » Σκωράδιον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1170). » Πέλεθος καὶ σπέλεθος, σπέλληξ. **étron.**

Κουράζω (ἴδε Ἀκούραστος), ῥ. μετ. »Παρατείνω, κόπτω (» Ὁ ἵππος τὸν ἀναβάτην κόπτει«). **fatiguer, lasser.** ||. κουράζομαι, μέσ. αὐτοπ. » Κάμνω, κοπιάω, πονέω. **se lasser, être fatigué (las),** ἴδε καὶ Ἀποκάμνω.

Κούρασις } . » Κόπος, κάματος, πόνος.
Κούρασμα } **fatigue,** θ. **lassitude,** θ.

Κουρασμένος, η, ον. » Κεκμηκὼς, κεκοπιακὼς, πεπονηκώς. **fatigué, las.**

Κούρβουλον (καὶ Κούρμουλον, ἀπὸ τὸ Κορμὸς). » Ὁ τῆς ἀμπέλου στέλεχος, ἴδε Κλῆμα.

Κουρδίζω, ῥ. μετ. »Ἐντείνω, ἁρμόζομαι (κυρ. λύραν). **accorder, monter, bander** (κυρ. δοξάρι, τουφέκι κτλ.).

Κούρδισμα. »Ἔντασις, ἁρμογὴ, χορδοτονία. **l'action de bander (monter; accorder).**

Κουρδιστῆρι. » Χορδοτόνον. **clef pour monter les cordes d'un instrument.**

Κουρέλι. (ἀντί) » Κουράλιον (» Γέλγια, Κουράλια, « Ἡσύχ.) ὡς χρησιμεῦον εἰς τὰ μικρὰ κοράσια 'να ἐνδύουν τὰς κούκλας [κόρας] 'των καὶ εἰς τὰς γυναῖκας τῶν ἀρχ. ἀντὶ Κορδέλλας, Γαλλ. chiffons). » Ῥάκος (τὸ), ῥάκιον, λακίς. **haillon, guenille,** θ. **guenillon, chiffon, lambeau, oripeau.**

Κουρελιάζω, ῥ. μετ. »Ῥακόω. **délabrer.** ||. κουρελιάζομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ῥακόομαι (Πλουτ. Συμπ.). **s'en aller par lambeaux.**

Κουρελιάρης, α, ικον. »Ῥακενδύτης, ῥακενδυτῶν. **couvert de haillons, déguenillé, dépénaillé.**

Κουρέλιασμα. » Ῥάκωσις. **délabrement.**

Κουρελιασμένος, η, ον (φόρεμα κυρ.). » Διεῤῥωγὼς, ῥακώδης. **délabré.** §. κουρελιασμένος ἄνθρωπος, ἴδε Κουρελιάρης.

Κούρεμμα (ἀντὶ Κούρευμα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ἡσύχιος). » Κουρὰ, κάρσις, πέξις. **tonte,** θ. **tonsure,** θ.

Κουρεύω (ὁ Ἐτυμολγ., ἐν λέξει Κοδράντης, 'τὸ γράφει Κορεύω), ῥ. μετ. »Κείρω, ἀποκείρω, πέκω (κυρ. πρόβατον). **tondre.** §. κουρεύω φλουρί. » Περικόπτω, παραψαλίζω. **rogner.**

'Κουριάζω (κυρ. ἐπὶ ὀρνίθων, ὅταν σκαλόνουν τὸ βράδυ 'να κοιμηθοῦν· ἴσως ἐκ τοῦ Οἰκουρέω), ῥ. οὐδ. » Κοιτάζομαι. **jucher, se jucher.** §. (μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅσοι κάθονται εἰς τὸ 'σπίτι ἀδιακόπως, καὶ 'δὲν ἐβγαίνουν ἔξω). » Οἰκουρέω. **garder la maison.**

Κούρκα (ἢ ἄλλ. Μισίρκα καὶ Γάλλισσα). π. » Ὄρνις (»Ἀλεκτορὶς) ἡ Ἰνδική. *μελεαγρίς. **dinde,** θ. **poule d'Inde.**

Κουρκάκι, »*Μελεαγρίδιον. **dindonneau.**

Κουρκάνος. »Ὄρνις (»Ἀλεκτρυὼν) ὁ Ἰνδικός. **dindon, coq-d'Inde.**

Κουρούνα, π. » Κορώνη. **corneille,** θ. **corbine** (ἡ κατάμαυρη). ||. εἶπε κ' ἡ κουρούνα Κρᾶ (παροιμ. ἀνάλογος μὲ τὸ) » Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς.«

Κουρουνεβότανον, φ. ἴδε Σκυλοβότανον.

Κουρουνοπόδαρον, φ. ἴδε Κορακοπόδαρον.

Κουρσάρος. » Πειρατὴς, ληστὴς, καταποντιστὴς, καταδρομεύς. **corsaire, pirate, écumeur des mers, forban.** ||. τοὺς κουρσάρους. » Τὸ ληστρικὸν, τὸ πειρατικὸν, τὰ ληστήρια.

Κουρσάρικος, η, ον. » Πειρατικὸς, ληστρικός. **de pirate (corsaire).**

Κούρσευμα. » Λεηλασία, προνομὴ (κυρ.

ζωοτρεφιῶν). pillage, maraudérie, ἴδε καὶ Διαγούμισμα.

Κουρσεύω, ῥ. μετ. »Ληστεύω, λῃΐζομαι, συλάω(-έω), λεῖαν ἐλαύνω (ποιέομαι), λεηλατέω, ἄγω καὶ φέρω, λαφυραγωγέω, κλωπεύω, προνομεύω. piller, marauder, ἴδε καὶ Διαγουμίζω.

Κουσκουρειά. » Περιεργία, πολυπραγμοσύνη. curiosité (mal entendue, déplacée).

Κουσκουρεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Πολυπραγμονέω, περιεργάζομαι. fureter; être curieux, rechercher (enquérir, s'enquérir) avec une blamâble curiosité.

Κουσκούρης (ἀπὸ τοῦ Λατιν. Susurrus), α, ικον. » Πολυπράγμων, ψίθυρος, περίεργος. curieux; enquérant, furet (μεταφορ.).

Κουτάβι (τὸ μικρὸν διαφόρων ζώων, κυρ. ὅμως τοῦ λύκου, σκύλου κτλ.). » Σκύμνος (κυρ. τοῦ λεονταριοῦ), λυκιδεὺς (τοῦ λύκου), σκύλαξ, σκυλάκιον. lionceau. louveton.

§. (μεταφορ. τὸ νόθον, ἀχρεῖον, ἔκφυλον γέννημα). » Σκυλάκευμα (» Ἔῤῥε, κακὸν σκυλάκευμα, ἔῤῥε ποθ' ᾅδαν, » ἔλεγεν ὑβρίζουσα μία παλαιὰ Λάκαινα τὸν λειποτάκτην υἱόν 'της).

Κουτάκι. » Πυξίδιον, κυτίδιον. petite boîte, θ.

Κουτάλα, ἐργ. (Ὁ Εὐστάθ. ἔχει: » Κωταλὶς, ἡ τορύνη, ἢ τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον«), ἴδε Χουλιάρα. §.(συνεκδοχ. τὸ βαθουλὸν τῆς πλάτης κόκκαλον). » Ὠμοπλάτη. omoplate.

Κουτάλι (ἀπὸ τοῦ) »Κύταλον ἢ Κοτύλη, ἐργ. ἴδε Χουλιάρι.

Κουταλιὰ, ἴδε Χουλιαριά.

Κούτελον (ἴσως ὀρθότ. Κούττελον, Κόττα γὰρ παρὰ τοῖς Δωρ. ἡ κεφαλή. Εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου [Τόμ. Β'. σελ. 60] γράφεται Κύτελον), ἴδε Μέτωπον.

Κουτί. » Πυξὶς, κυτὶς (ἀντὶ) κοιτὶς, κίστη (» Τῆς δὲ θηλείας φιλύρας ὁ φλοιὸς λεπτότερος καὶ εὐκαμπὴς, ἐξ οὗ τὰς κίστας ποιοῦσι,« Θεοφρ. φυτ. Γ'). étui, boîte, θ. tronc (τὸ τῶν Ἐκκλησιῶν).

Κούτικας (τ' ὀπισινὸν μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Σνίχι.

Κουτοπόνηρος, η, ον. » Μωροκακοήθης (Προκόπ. Ἀνέκδ. Ἡ), μωρόκακος (Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 223), μωροπόνηρος. sot et méchant, sottement méchant.

Κουτὸς (ὁ ἄλλ. Ζαβὸς), (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κότος, καθὼς φαίνεται εἰς τὸ Ζάκοτος τοῦ Ὁμήρ. »φαίης κεν ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὔτως,« Ἰλ. Γ, 220), ή, όν, ἴδε Παλαβός.

Κούτρα, ἴδε Μέτωπον.

Κουτρίζω, ῥ. μέσ. ἀλληλοπαθ. » Ῥάσσω, ἀράσσω, συῤῥάσσω, συναράσσω. heurter, s'entre-choquer. » Διακερατίζομαι, διακυρίττομαι (Συνεσ.). s'entre-cosser. §. (κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, καθὼς τὰ κριάρια, τὰ βώδια κτλ. προφ. καὶ Κουτουλίζω), ῥ. μετ. » Κυρίσσω καὶ (Ἀττ.) Κυρίττω, κερατίζω. donner (frapper) de la corne, cosser (κυρ. διὰ τὰ κριάρια).

Κούτρισμα. » Ἄραγμα, ἀραγμός. heurt. §. » Κυρηβασία καὶ κυρήβασις. coup de corne.

Κούτσα. » Χωλότης, σκέλους πήρωσις. claudication. ||. κούτσα-μιὰ, κούτσα-δυὸ (λέγουν συνήθως τὰ παιδιὰ, ὅταν πηδοῦν μ' ἕνα ποδάρι), παιγν. » Ἀσκωλιασμός. clopin-clopant.

Κουτσαίνω, ῥ. μεν. » Χωλαίνω. rendre boiteux. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Χωλαίνω (-εύω), ὑποσκάζω (ὅταν ὀλίγον). clocher, boiter, clopiner, aller clopin clopant.

Κουτσοδόντης, α, ικον. » Νωδός. ébréché, brèche-dent.

Κουτσομεσιασμένος, η, ον, ἴδε Κοψομεσιασμένος.

Κουτσομύτης, α, ικον. »Ῥινότμητος, ἄῤῥιν, ἠκρωτηριασμένος τὴν ῥῖνα. à qui on a coupé le nez.

Κουτσὸς (» Κοτζὸς, ὁ κεκομμένους τοὺς πόδας ἔχων, οἱονεὶ κότος,« Ἐτυμολ.), ή, όν. » Χωλὸς, κυλλοπόδης. boiteux.

Κουτσουλιὰ (ἴσως ἐκ τοῦ Κικκιλονθὶς ἢ Κοκκιλονδὶς, παιδὸς ἀφόδευμα, « τοῦ Ἡσυχ.). »Κόπρος (»Ἀπόπατος, »Ἄφοδος, »Ἀποπάτημα) ὄρνιθος. ément.

Κουτσουλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Κατατιλάω, (οὗ τὸ ἁπλοῦν) τιλάω (κυρ. τσιρλίζω), ἐντιλάω (» Ὁ λάρος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία,« Ἀριστοφ. Ἀχαρν.), ἐκτιλάω. (Ἐπὶ Βυζαντ. ἦτον ἐν χρήσει καὶ τὸ Ἀποτσυλῶ. » Καὶ ἀποτσυλᾷ διεσπαρμένα καὶ δυσώδη, » λέγει Δημήτριος ὁ Κωνσταντινουπολίτης εἰς τὸ Ἱερακοσόφιόν του, Βιβλ. Α, κεφ. ρις', σελ. 107, τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοήσας ὁ Δουκάγγιος, κατεχώρισεν εἰς τὸ λεξικόν 'του τὴν ἀνύπαρκτον λέξιν ἀποτσύλον). crotter, émentir.

Κουτσουνούρης. α, ικον, ἴδε Κολοβός.

Κούτσουρον (ἀπὸ τοῦ) » Κόττουρον καὶ Κόσσουρον (ἴδε Κοσσίζω). » Στέλεχος (ὁ καὶ τὸ), κορμὸς, πρέμνον. bûche, θ. souche, θ. chicot. §. (συνεκδοχ. τὸ ξύλον, ὅπου σφίγγουν τὰ ποδάρια τῶν φυλακωμένων, Τουρκ.

Τομπρούχι). » Ξύλον, χοῖνιξ, ποδοκάκκη, ποδοστράβη. entrave de bois (ou l'on met les pieds des criminels). §. (μτφορ. ἄνθρωπος κτηνώδους νοὸς, ἀναίσθητος, ξυλοκέφαλος) » Στέλεχος (» Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ, » Δικαίαρχ. Ἑλλάδ. Περιήγ.). bûche, θ.

Κοῦφα. » Κόφινος, ἄρριχος, κάρταλος. hotte, θ. grand cabas. §. ναυτ. (τὸ Τσανακλῆκι). » Θωράκιον, φάτνωμα, καρχήσιον. hune, θ.

Κουφαίνω, ῥ. μετ. » Κωφόω, διαφθείρω τὴν ἀκοήν. assourdir, rendre sourd, ἴδε καὶ Ξεκουφαίνω. ||. κουφάθηκα. » Κεκώφωμαι, τὴν ἀκοὴν διέφθαρμαι. devenir sourd.

Κουφάλα. » Κοίλωμα (δένδρου κυρ.). creux (d'arbre), ἴδε καὶ Βαθούλωμα.

Κουφάρι (τὸ κορμὶ ἀπὸ ταῖς πλάταις ἕως τὰ μεριά. Ἡ ἀπὸ τοῦ Κοῦφος ἐτυμολογία τῆς λέξεως εἶνε τόσον προφανὴς, ὥστε δὲν μὲ φαίνεται διόλου ἀναγκαία ἡ ἀπὸ τοῦ Κιθάρα, τὸ κόκκαλον τῶν πλευρῶν ἢ τὸ Καρδιοχούλιαρον). » Ὅλμος. corsage. §. (τὰ κόκκαλα τοῦ νεκροῦ σώματος, καὶ ἰδίως τὸ ῥαχοκόκκαλον μὲ τὰ πλευρὰ, πρὶν διαλυθῶσι). » Σκελετὸν (καταχρ.). carcasse.

Κούφαρον (κυρ. τὸ Τουρκ. Σεπέτι, καλὸν ὅμως 'να γενικευθῇ ἡ λέξις, διὰ 'ν' ἀποφύγωμεν καὶ τὸ ἀσυγκρίτως ἀηδέστερον Μπαοῦλο τῶν Ἰταλιζόντων, καὶ τὰ ὅμοιά 'του). » Ῥίσκος, κυνούχιον. coffre, malle, θ.

Κουφίζω ('δὲν καλοακούω), ῥ. οὐδ. » Βαρυτέρως ἔχω τῆς ἀκοῆς, βαρυηκοέω καὶ βαρηκοέω (Ἱπποκρ.). avoir l'oreille dure, entendre dur.

Κούφιος, α, ον (κυρ. τὸ χαλασμένον ἀκρίδρυον, ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθοῦντος) » Κοῦφος. » Διεφθορὼς, κενὸς, διά(ὑπό)κενος. gâté. §. δένδρον ('δόντι, κτλ.) κούφιον. » Κοῖλον. creux. ||. 'να φθειάσῃ μιὰν ξυλένιαν ἀγελάδα, κούφιαν μέσα. » Ποιήσασθαι βοῦν ξυλίνην κοίλην (Ἡροδ.). « ||. τὸ μὲν ἀρσενικὸν καλάμι εἶνε γεμάτον μέσα, τὸ δὲ θηλυκὸν κούφιον. » Ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄρρην κάλαμος, στερεός· ὁ δὲ θῆλυς, κοῖλος, « Θεφρ.

§. κούφιος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ Κοῦφος καὶ Ἀσύστατος), ἴδε Εὔκαιρος καὶ Ἐλαφρόμυαλος. §. κούφια λόγια. » Ἀνεμώλια, ἴδε καὶ Μωρολογία. §. τὸ βόλι ἦλθε κούφιο' (ψυχρὸν δηλ. καὶ ἀδύνατον, ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Ὁμήρου τό:) » Κωφὸν βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο, » (τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ ὠνόμασεν) » Ἅλιον βέλος (Ἰλ. Ρ.) «. mort.

Κουφοξυλιὰ, φ. (ἐμφαντικώτερον τὸ σημερινὸν παρὰ τὸ ἀρχαῖον τοῦ φυτοῦ ὄνομα, διότι, κατὰ τὸν Θεόφραστον [περὶ φυτ. Γ'. 13.], » Τὸ ξύλον ἔχει χαῦνον καὶ κοῦφον ξηρανθὲν, «). » Ἀκτῆ. sureau, sambuque.

Κουφόξυλον (εἶδος καλαμιοῦ ἀγκαθωτοῦ), φ. » Νάρθηξ (οἱ Ἕλληνες τὸ πάλαι, καθὼς καὶ οἱ χωρικοὶ τῆς Σικελίας τὴν σήμερον, μετεχειρίζοντο τὴν ψύχαν 'του ἀντὶ ὕσκας, καὶ ὁ Προμηθεὺς μὲ αὐτὸ, φαίνεται, ἔκλεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, κατὰ τὴν μυθολογίαν). férule, θ. Ἴδε καὶ παράβλ. Μαγκοῦτα (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κουφὸς, ἡ, όν. » Κωφὸς (ὠνομάζετο τὸ πάλαι κυρ. ὁ Βουβὸς ἢ Μουγκὸς, καὶ ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος πάντοτε σχεδὸν εἶνε καὶ κουφὸς, προσέλαβε μὲ τὸν καιρὸν ἡ λέξις καὶ ταύτην τὴν σημασίαν), κωφεύων. sourd. ||. ὀλίγον τι κουφὸς (ἢ κουφούτσικος). » Ὑπόκωφος. sourdaud. ||. κουφὸς ἀπὸ τὸ ἓν αὐτί. » Ἑτερόκωφος. ||. εἶμαι κουφός. » Κωφεύω, πεπήρωμαι τὴν ἀκοήν. ||. κάμνω τὸν κουφόν. » Ἐθελοκωφέω. faire le sourd, ἴδε καὶ Κάμνω. ||. κουφὸν καμπάνα' κὴ-ἂν λαλῇς, νεκρὸν κὴ-ἂν γαργαλίζῃς, (παροιμ. σύμφωνος μὲ ἄλλην ὁμοίαν:) 'στοῦ κουφοῦ τὴν πόρταν, ὅσο' θέλεις κτύπα, ἴδε Ἀράπης.

Κούφταλον (ἀντὶ Κύπταλον, ὁ) » Ὑπέργηρως, ἴδε Σκατόγερως.

Κοφίνι (προφ. καὶ Κουφίνι). » Κόφινος. coffin, ἴδε καὶ Κοῦφα καὶ §. Κυψέλι.

Κοφτερὸς (ἀντὶ Κοπτερὸς), ἡ, όν. » Ὀξὺς, τομός. tranchant, coupant. ||. ἡ κοφτερὴ (ἐλλειπτ. Μεριὰ, τοῦ μαχαιριοῦ, σπαθιοῦ, κτλ.). » Ἀκμὴ, στόμα. fil, le (côté) taillant (tranchant, coupant).

Κόφτης (ὁ), (τὸ Τουρκ. Σατῆρι). » Κοπὶς, ίδος (ἡ). couperet.

Κοφτοῦρι (ἢ ἄλλ. Μουστόπητα, εἶδος πλακουντίου ἀπὸ τοῦ) » Κοπτάριον (ὑποκορ. τοῦ) κοπτὸν, κοπτὴ, οἰνοῦττα. petit gateau fait de moût.

Κόφτω, ῥ. μετ. » Κόπτω, τέμνω. couper, tailler. ||. κόφτω ὅλως δι' ὅλου (πέρα-πέρα, ἀπὸ τὴν ῥίζαν, κτλ.). » Ἀποκόπτω(-τέμνω), ἐκκόπτω(-τέμνω). trancher. ||. κόπτω 'σ τὴ' μέσῃ', (ἢ) 'σ τὰ δύο. » Διατέμνω (-κόπτω), διχοτομέω, ἀνατέμνω (κυρ. σῶμα ζώου νεκροῦ). diviser, disséquer. ||. κόφτω (τὸ ἄλλ. Χωρίζω) ῥοῦχον (ἵνα 'τὸ ῥάψω φόρεμα). » Συντέμνω (» Ὁ δὲ χιτῶνας μόνον συντέμνων' ὁ δὲ συντιθεὶς, « Ξενοφ. Κυρουπ. Η). tailler. ||. κόφτω πέτραν, δένδρα, τὸν λαιμόν τινος, κτλ. » Λατομέω, δενδροτομέω, λαιμοτομέω (καὶ πλῆθος ἄλλων ῥημάτων σχηματίζονται παρομοίως). ||. οἱ ἐχθροὶ ἔκο-

ψαν τὰ δένδρα. » Ἐδενδροτόμησαν τὴν χώραν. »Τὴν γῆν (»Τῆς γῆς)ἔτεμον. || .κόφτω ἄνθος, φύλλα, καρπόν. » Δρέπομαι. cueillir. || . κόφτω ψωμί. »Κλάω ἄρτον (κυρ. ὅταν 'τὸ κόφτω χωρὶς μαχαῖρι). découper. || . κόφτω τὰ 'νύχιά μου, ἴδε 'Νύχι. || .κόφτω δρόμον, ἴδε Ἀνοίγω. || . κόφτω τὸν δρόμον τινός. »Ὑποτέμνομαι τὴν ὁδόν, ἴδε καὶ Ἐμποδίζω. || . κόφτω τὸ νερὸν, τὰς ζωοτροφίας, κτλ. (πόλεως πολιορκουμένης). »Ὑποτέμνομαι. || .'τοῦ ἐκόπη ὁ μισθός. »Ἀπόμισθος ἐγένετο (Δημοσθ.).« || . ὁ κρόκος (τὸ πικραμύγδαλον κτλ) κόφτει (ἐμποδίζει δηλ.) τὸ μεθύσι, ἴδε Μεθύσι. || . κόφτω ἀπὸ τὸ φαγεῖ' μου. » Τῆς καθημέραν τροφῆς ἀποτεμνόμενοι. retrancher de (prendre sur) sa nourriture. || . κόφτω μονέδαν. » Κόπτω (»Πρῶτοι ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Λυδοὶ, κοψάμενοι νόμισμα, ἐχρήσαντο,« Ἡρόδ.), χαράσσω (-ττω). battre, frapper de la monnaie; monnayer. || .ἔκοψε ταῖς φωναίς. » Φωνὴν ἔῤῥηξε. || . κόπηκε-ἡ φωνή 'του. » Ἐπέλιπεν αὐτῷ ἡ φωνή, sa voix fut éteinte, la parole lui manqua. || . κόπηκεν ὁ ἄνεμος, ἴδε Καταπέφτω. || .κόπηκε-ἡ ὄρεξί' (τὸ φαγεῖ, ὁ ὕπνος, κτλ.) 'του, ἴδε Ὄρεξις. || . κόπηκαν (ἀπόκαμαν δηλ. ἀπὸ τὴν κούρασιν) τὰ ποδάριά (χέριά) μου, ἴδε Ποδάρι. || . τὸ λούπινον, τὸ σουσάμι, τὸ ῥοβίθι κτλ. 'δὲν κόπτονται ('δὲν τρώγονται) ἀπὸ τὸ σκωλῆκι. » Θέρμος δὲ καὶ σήσαμον καὶ ἐρέβινθος καὶ ὅλως τὰ δριμέα ἀκόπως ἔχει (Θφρ.).« §. ἔκοψε (καταχρ. ἀντὶ, κόπηκε) τὸ κρασί. »Ἐτράπη, ἐξετράπη (ὅθ. Ἐκτροπίας οἶνος, τὸ κομμένον κρασί),παρακεκίνηται (Θφρ.Φυτ. ς [7, 6]). tourner, se gâter, ἴδε καὶ παράβλ. 'Ξοινίζω. || . τὸ γάλα κόπηκεν (ἢ) ἔκοψεν. » Ὀῤῥοῦται, θρομβοῦται. tourner, se grumeler, se mettre en grumeaux. §.ἔκοψεν ἡ θωριά'του (ἔχασε δηλ. τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ ἄνθος 'της ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ τὸν ἀέρα). » Ἐμαράνθη (»Ἐσβέσθη) τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς. déteindre, s'altérer, devenir mât, ἴδε καὶ Ξεβάφω καὶ Ξεθωριάζω. §. ῥ. ἀπρ. (μεταφορ.) τί με κόφτει; 'δέν με κόφτει· μὴ σε κόφτῃ, κτλ. (ἀντὶ, τί μ' ἐννοιάζει; κτλ.), ἴδε Μέλει.

Κοχλίδι (προφ. κοιν. Χοχλίδι), θαλ. » Κοχλὶς-ίδος, κοχλίον, κογχύλιον. limaçon de mer, coquillage.

Κοχλιδότσεφλον. » Κοχλίον, κοχλίδιον, κοχλίδος σκέπασμα (Γεωπον.).

Κοχλιὸς (ἀπαράλλακτα 'τὸ ἔχει καὶ ὁ Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Κοχλιοῦσα), θαλ.»Κοχλίας (ὁ θαλάσσιος), κόχλος, στρόμβος. conque, ἴδε καὶ παράβλ. Κήρυκας.

Κόψι' (ἡ), ἴδε Κοφτερή.

Κοψίδι (μικρὸν καὶ ἄχρηστον κομμάτι τομαριοῦ, πανιοῦ, κτλ.). » Περίκομμα, κοσκυλμάτιον. rognure, θ. retaille, θ.

Κόψιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ κόπτειν). »Τομή. coupe, θ. §. (τρόπ. ὁ ἐσωτερικὸς τῶν ἐντέρων πόνος; ὁ ἄλλ. Σφάχτης). » Στρόφος, δηγμὸς (» Ἐν τῇ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ καὶ δυσεντερίαν,« Θφρ. Ἱστορ. Φυτ. Δ'). tranchée, θ. || . ἔχω κοψίματα. »Στρέφομαι (»Στροφόομαι) τὴν γαστέρα· »Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.). avoir des tranchées. §. συνεκδχ. ἡ πληγὴ τοῦ κοψίματος). » Τομὴ, ἐντομὴ, διάκομμα, πληγή. coupure, θ. taillade, θ.

Κοψομεσιάζω, ῥ. μτβτ. » Τὴν ὀσφὺν κατάγνυμι. éreinter.

Κοψομεσιασμένος, η, ον. » Ὀσφυήξ. éreinté.

Κράββατος, ἴδε Ἐργαλειὸς καὶ §.Ξυλοκρέββατον.

Κράζω, ῥ. μετ.'καὶ ἀμ. ἴδε Φωνάζω.

Κρασᾶς. » Οἰνοπώλης. marchand de vin.

Κρασάτος, η, ον. » Οἰνόχροος. couleur de vin.

Κρασὶ (ὑποκορ. τοῦ Κρᾶσις, κυρ. τὸ κεκραμένον, τὸ ἄλλ. Κρᾶμα. » Ψυκτῆρα, λέγει ὁ Σουΐδας, ποτήριον μέγα, ἀπὸ τοῦ θᾶττον ψύχεσθαι ἐν αὐτῷ τὴν κρᾶσιν, «). »Οἶνος. vin. || .ἀγοράζω ('βγάζω, 'παίρνω) κρασί. » Οἰνίζομαι. || . κρασὶ 'ξοινισμένον (κομμένον, ξεθυμασμένον, χαλασμένον). » Ἐξεστηκὼς (»Ὀξίνης, »Τροπίας,»Ἐκτροπίας) οἶνος. (vin) tourné, éventé, qui sent l'évent. || . 'σὰν 'να πιῇς ἕνα ποτῆρι κρασὶ (παροιμ. διὰ τὰ εὐκολοκατόρθωτα). » Ὡς εἰ καὶ κόγχην διεῖλες. » Ὥσπερ ᾠόν τι ῥοφῶν, « (Νικόμαχ. παρ') Ἀθην.

Κρᾶσις (ἡ φυσικὴ κατάστασις τοῦ σώματος). » Ἕξις, διάθεσις, κρᾶσις. complexion, tempérament, constitution, affection.

Κρασοβάρελον. » Οἰνηρὸν ἄγγος, ἴδε Βαρέλι καὶ Βουτσί.

Κρασοκανάτα. »Κοτύλη. pot de vin.

Κρασοκανάτας καὶ Κρασοπατέρας,Κωμ. » Δεινὸς κωθωνιστὴς, κοτύλων. grand videur de pots.

Κρασοπότης. » Οἰνοπότης, οἰνόφλυξ, φίλοινος. buveur.

Κρασοπουλειὸ', ἴδε Καπηλειό.

Κρασοπούλι, πτ. » Οἰνάς. linotte.

Κρατητῆρα (εἶδος λίθου πολυτίμου).

» Ἀετίτης λίθος. aëtite, pierre d'aigle. §.(τὸ λαγαρισμένον κρασὶ), ἴδε Λαγάρα.

Κρατσουλῆά (ἡ), χυδ. ἀντὶ Κρεατοελῆά.

Κρατῶ, ῥ. μετ. ἴδε Βαστῶ. §. »Κατέχω, κατέχω παρ' ἐμαυτῷ, παρακατέχω. retenir. ||. 'τὸν κράτησε τρεῖς 'μέραις 'σ τὸ 'σπίτι 'του. »Κατέσχε παρ' αὐτῷ τρεῖς ἡμέρας. il le retint chez lui trois jours. ||. ἐκρατήθη τὸ οὐρός 'του. » Τῶν οὔρων αὐτῷ ἐπισχεθέντων,« ayant eu une suppression d'urine (une retention).

Κράχτης (ἀπὸ τοῦ) » Κεκράκτης, (κυρ. ὁ προσκαλῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν). » Κήρυξ, κλήτωρ. crieur de corps. §. (τὸ ἡμερωμένον πουλὶ, μὲ τὴν φωνὴν τοῦ ὁποίου ἀπατοῦν οἱ κυνηγοὶ τὰ ἄγρια, καὶ 'τὰ φέρνουν εἰς τὴν παγίδα). » Παλευτής (Ἀριστοτ. Ζ. 9), ἐφελκυστὴρ (ὄρνις). appeau, chanterelle, appelant, coureaille (ἰδιαιτ. τῶν ὀρτυκιῶν).

Κρέας (τὸ). » Κρέας-ατος καὶ-ως. viande, θ. §. » Σὰρξ-αρκὸς (ἡ). chair.

Κρεατάκι. » Κρεάδιον. petit morceau de viande.

Κρεατερνὸς (ὁ μὴ νηστήσιμος), ἡ, όν (φαγεῖ κυρ.). » Καταλύσιμος. gras.

Κρεατοελῆά. »Ἀκροχορδὼν, (ἄλλο παρὰ τὸ) μυρμήκιον(-ειον), μυρμηκία. poireau, verrue, θ. envie, θ. (παρβλ. Ἐλῆά).

Κρεατόμυιγα (» Τῶν μυιῶν αἱ πρὸς τὰ κρέα προσιζάνουσαι, κυανοῦ τὴν χρόαν μεταξύ εἰσι καὶ μέλανος,« Παυσαν. Ι, 28), ἐντ. » Μυῖα στρατιῶτις ἢ κύων. mouche vomique, θ.

Κρεατοσάνιδον (τὸ Τουρκ. Κιγιμὰ-ταχτασί). » Ἐλεὸν καὶ Ἐλεὸς, ἐπίξηνον, ἐπίκοπον, ἐπικόπανον. hachoir, tranchoir, tailloir

Κρεββατάκι. » Κλινίδιον. petit-lit.

Κρεββαταρῆά, ἴδε Καλαμωτὴ καὶ Σκαλωσιά.

Κρεββάτι. » Κλίνη, λέκτρον, λέχος (τὸ), κράββατος. lit. ||. ἄῤῥωστος 'σ τὸ κρεββάτι, ἴδε Στρῶμα.

Κρεββατοστρῶσι' (ἡ), ἴδε Κοιμησιόν.

Κρεμάλα, ἴδε Κρέμασμα καὶ Κρεμασαριά.

Κρέμασμα. » Ἀγχόνη. l'action de pendre, pendaison (χυδ.). §. » Ἀνάρτησις, ἐπαιώρησις, κρεμασμός. l'action de suspendre.

Κρεμασμένος (ὅ,που κρέμεται), η, ον. » Κρεμαστὸς, ἐκκρεμής. pendant. §.(ὅ,που ἐκρεμάσθη εἰς τὴν κρεμάλαν). » Ἐσταυρωμένος. pendu. §.(καταχρ. ὁ ἄξιος διὰ κρεμάλαν). » Κύφων, βάραθρος, ὄλεθρος. pendard, pendable, scélérat, roué.

Κρεμασταρηά. » Σταυρός. potence, θ. gibet. §. (κλῆμα μὲ σταφύλια, τὸ ὁποῖον φυλάττουν κρεμασμένον διὰ τὸν χειμῶνα). » Ὄσχη, ὅσχος. moissine, θ.

Κρεμαστάρι. »Ἄρτημα, ἐξάρτημα, παρακιώρημα. appendice, perpendicule (τοῦ ὡρολογιοῦ κτλ.), ἴδε καὶ Βαρύδι.

Κρεμνῶ, ῥ. μετ. » Ἀναρτάω, ἀπαιωρέω, κρεμάω, κρεμαννύω(-υμι), ἀρτάω, ἐξαρτάω, ἐκ(ἀνα)κρεμάω, προσάπτω, περιάπτω, αἰωρέω. suspendre, accrocher. ||. οἱ γεωργοὶ κρεμνοῦν εἰς ταῖς συκηαῖς τοὺς ἐρινεούς. » Περιάπτουσι τὰ ἐρινὰ πρὸς τὰς συκᾶς οἱ γεωργοὶ, « Ἀρστ. ||. ἐκρέμασε κουδούνια ἀπὸ 'πάνω 'του. » Κώδωνας ἐξαψάμενος. ||. κρεμνῶ τι εἰς τὸ πλάγιον τινός. » Παραρτάω, παραιωρέω. ||. εἶχον κρεμασμένα εἰς τὸ πλευρόν των μικρὰ σπαθιά. » Ξιφίδια παρηώρηντο (παρήρτηντο). ||. κρέμουμαι, ῥ. αὐτοπ. »Κρέμαμαι, ἤρτημαι, ἐξήρτημαι. pendre, dépendre. 2) (φονεύω διὰ κρεμάλας), ἄγχω, ἀπάγχω, κρεμάω, ἀνακρεμάω. ||. μερικοὶ ἐκρεμῶντο μόνοι των ἀπὸ τὰ δένδρα. » Καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο (Θκδ.). «

Κρεωπουλειὸ (τὸ Τουρκ. Κασάπικον), ἴδε Μακελλειόν.

Κρησάρα (τὸ κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ), ἐργ. ἴδε Σῆττα.

Κρησαριστὸς, ἡ, ὸν (ψωμὶ κυρ.). »Κρησερίτης (ἄρτος) (Ἀθήν.), σηστός. passé par la tamise, sassé, tamisé.

Κριάρι, ζ. » Κριός. bélier.

Κριθάρι. » Κριθὴ, κριθαί. orge, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ σπυράκι ὅ,που 'βγαίνει 'ς τὸ 'μάτι), πάθ. » Κριθὴ, ποσθία. orgueilleux.

Κριθαρόνερον. » Πτισάνη, κρίθινον ὕδωρ (Ἱππκρ. 401, 47). tisane d'orge mondée, θ.

Κριθολόγος (εἶδος Συκοφάγου), π. » Χλωρίων, χλωρίς. ortolan.

Κρικέλλα (κατ' ἀναγραμματ. ἀντὶ Κιρκέλλα. » Ἑλκύσεις πρὸς σεαυτὸν τὰς πύλας, καὶ ἐν τοῖς κρικέλλοις αὐτῶν εἰσαγάγεις τὴν ἅλυσιν τῆς κατήνας, καὶ κλείσας κτλ. « Βίος τοῦ ἁγίου Σιλβέστρου).

» Κρίκος. anneau. ||. ἡ—τῆς θύρας. » Ἐπισπαστὴρ, ἐπίσπαστρον. ||. ἔχει περασμένην εἰς τὸ χεῖλί 'του μίαν χαλκωματένιαν μικρὴν κρικέλλαν. » Κεκρίκωται τὸ χεῖλος χαλκῷ (Στράβ.), (καὶ ἐντεῦθεν ὁ Τουρκ. Χαλκᾶς).

Κρῖμα (τὸ) (» Ἔχουσαι κρῖμα, ὅτι τὴν

πρώτην πίστιν ἠθέτησαν,« Παύλ. Ά. πρὸς Τιμόθ. Έ, 12), ἴδε Ἁμαρτία. §. κρῖμα! ἐπ. » Φεῦ! quel dommage! ||. κρῖμα 'σ τὸν ἄνθρωπον! » Φεῦ τοῦ ἀνδρός!

Κρινὶ (τὸ), (τ' ὀσπίτι τῶν μελισσῶν), ἴδε Κυψέλι.

Κρίνος (τὸ ἄλλ. Ζαμπάκι, κυρ. ὅμως τὸ ἄγριον ἢ τοῦ βουνοῦ), φ. καὶ ἄνθ. » Κρῖνον καὶ Κρίνον (τὸ) καὶ Κρίνος (ὁ). crinole. ||. (ὁ καλλιεργημένος). » Λείριον. lis tubéreuse simple, ἴδε καὶ Ζερνεκαδὲς (εἰς τὸ παράρτημα) ||. (ὁ κίτρινος ἢ ἄγριος). » Ἡμεροκαλλὲς, ἡμεροκαλλής. belle de jour, hémérocale. ||. (ὁ γαλάζιος ἢ μόρικος), (αὐτὸν κυρ. ὀνομάζουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Κρίνον). » Ἶρις (ἡ ῥίζα 'του εὐωδιάζει). iris, flambe, crinole d'Afrique, tubéreuse bleue, θ. ||. (ὁ διπλὸς καὶ εὐωδέστατος, τὸ Τουρκ. Τεμπέρι). » Λείριον (υΚρίνον) τὸ βασιλικὸν (εὐανθὲς, πολυανθὲς, περικαλλὲς, εὐθαλές). lis (le superbe), tubéreuse, θ. jacinthe des Indes.

Κρίνω, ῥ. μετ. » Δικάζω, διαδικάζω (Πλάτ. Πολιτ.), κρίνω, διαιτάω (κυρ. δι' αἱρετοκρισίας), βραβεύω. juger, rendre la justice. ||. ἤθελαν 'να κριθοῦν ἀπὸ τὰς πόλεις. » Δίκας ἤθελον δοῦναι παρὰ πόλεσιν (Θουκ.).« ||. ὁ κριτὴς πρέπει 'να κρίνῃ κατὰ τὸν νόμον. » Σὺν τῷ νόμῳ δεῖν τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §.(συνεκδχ. ἀντὶ Ὁμιλῶ, συντυχαίνω) ἐσένα κρίνω (προφ. κοιν. κρένω), ἐσένα λέγω. » Σέ τοι, σὲ κρίνω (Σοφ. Ἠλ. 1447).«

Κρίσις. » Δίκη (κυρ. ἡ ἰδιωτική), γραφὴ (κυρ. ἡ δημοσία καὶ πολιτική), κρίσις. jugement. §. affaire, θ. cause, θ. procès. ||. ἔχω κρίσιν μὲ τὸν τάδε, ἴδε Κρισολογοῦμαι. ||. κερδίζω τὴν κρίσιν μου, ἴδε Κερδίζω. ||. ἐκέρδισε τὴν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ἐκίνησεν ἐναντίον 'του ὁ Στέφανος. » Ἀνελομένου τὴν γραφὴν, ἣν ἐδίωκε Στέφανος (Δημοσθ.).« ||. χάνω τὴν κρίσιν μου. » Ὄφλω τὴν δίκην, ἁλίσκομαι, ἡττάομαι. perdre son procès, être condamné.

Κρισολόγημα } . » Δίκη, διαδικασία.
Κρισολογία } litige, procès.

Κρισολογοῦμαι, ῥ. μέσ. » Δικάζομαι, διαδικάζομαι, δίκας δίδωμι (Θουκ.), διὰ δίκης ἔρχομαι (ὁ αὐτ.). plaider, être en procès. ||. οὔτε ἡμεῖς ἐκρισολογήθημέν ποτε μὲ κἀνένα, οὔτε κἀνεὶς μὲ ἡμᾶς. » Οὐδενὶ πώποτε δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα, οὔτε ἐφύγομεν (Λσ.).«

Κρίταμον, φ. » Κρίταμον καὶ (συγκ.) Κρίθμον. bacile, passe (perce)-pierre, herbe de saint Pierre, θ. fenouil-marin, criste (crête) marine, salicot.

Κριτήριον. » Δικαστήριον, κριτήριον. cour, θ. tribunal.

Κριτής. » Δικαστὴς, κριτὴς, βραβευτὴς, διαιτητὴς (κυρ. ὁ αἱρετοκριτής), δικαιοδότης. juge. ||. θέλεις 'να βάλωμεν κριτὴν τὸν Λάμαχον; » Βούλει ἐπιτρέψωμεν Λαμάχῳ;

Κριτσανίζω (προφ. καὶ Γριτσανίζω), ῥ. μετ. (ξύνω μὲ τὰ 'νύχια πρᾶγμα σκληρόν). » Γράω. gratter. §. (μὲ τὰ 'δόντια), ἴδε Κοκκαλίζω.

Κροκάδι (τὸ κιτρινάδι τοῦ αὐγοῦ). » Λέκι(κυ)θος (ὁ), τὸ ὠχρὸν (ὁ κρόκος, τὰ χρυσᾶ, τὰ πυῤῥὰ) τῶν ὠῶν. jaune (moyeu) d'œuf.

Κροκίδι. » Γνάφαλον καὶ Κνάφαλον, κροκὺς (ἡ). bourre-lanice, θ.

Κρόκος, φ. » Κρόκος. safran. » Κνῆκος (κυρ. ὁ ἄγριος). carthâme, safran -bâtard. §. ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ (ὁ ὁποῖος καὶ Κροκὸς ὀξυτόνως προφέρεται, καθὼς 'τὸν ἔχει καὶ ὁ Ἐτυμολόγος ἐν λέξει Ἔριθος), ἴδε Κροκάδι.

Κρομμύδι (προφ. καὶ Κρεμμύδι, κατὰ συνήθειαν ἀρχαιοτάτην, ἂν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὸν Κρομμυῶνα, λεγόμενον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στεφάνου, Κρεμμυῶνα), φ. » Κρόμμυον. oignon καὶ (ὀρθότ.) ognon. §.(ἡ ῥίζα διαφόρων ἄλλων φυτῶν ὁμοίων μὲ τὸ κρομμύδι). » Βολβός. bulbe, θ.

Κρομμυδότσεφλον. » Κρομμύου λέπυρον, λοπὸς, λεπύχανον. écorce (pelure) d'ognon, θ.

Κρομμυδόχορτον, φ. ἴδε Ἀγριοφλησκοῦνι.

Κροντῆρι, ἀγγ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Κρατὴρ-ῆρος (ὁ), ἀμφορεὺς, ψυκτὴρ, ψυκτηρία, κρουνεῖον, βαύκαλις. vase, cruche, θ.

Κρόσσι (ἐκ τοῦ) » Κροσσίον (ὑποκορ. τοῦ) » Κροσσὸς (τὸ Τουρκ. Σατζάκι, προφ. κοιν. Κλόσσι), κροκὺς (-ίς). crépine, θ. frange, θ.

Κρουνιὰ (ἡ βρύσι, ἡ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ). » Κρουνὸς, πηγή. source, θ.

Κρουσταλλένιος, α, ον. » Κρυστάλλινος. de cristal.

Κρουστάλλι, ὀρ. » Κρύσταλλος. cristal (de roche).

Κρουσταλλιάζω (γίνομαι κρούσταλλον ἀπὸ τὴν ψύχραν), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κρυσταλλόομαι. se congeler, se glacer.

Κρουστάλλιασμα. » Κρυστάλλωσις. congélation.

Κρούσταλλον (τὸ παγωμένον νερὸν, τὸ Τουρκ. Μποῦζι). » Κρύσταλλος ἢ (ὀρθότ.) Κρύσταλλος. glace, θ

Κρουσμένος, η, ον, ἴδε Κρούω καὶ Πανουκλοκτυπημένος.

Κρουστὸς, ή, όν (κυρ. πανί). » Κλωςὸς, κροτητὸς, κεκροτημένος (» Ἐπιστολὰς δὲ γράφειν ἐν σινδόσι λίαν κεκροτημέναις, « Στρἀβ. ΙΕ), σπαθητός. serré, crêpé, bien frappé, croisé.

Κρουτάλι (προφ. κοιν. Κουρτάλι), ὄργ. » Κρόταλον, πλατάγη, πλαταγώνιον, ῥόμβος καὶ ῥύμβος, ῥόπτρον. crécelle, θ. cliquette, θ.

Κρουταλῶ (προφ. κοιν. Κουρταλῶ). ῥ. ἀμ. (καλὴ ἡ λέξις ὄχι μόνον διὰ τὸν ἦχον τοῦ κροτάλου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πλατάγημα τῶν λελέκων, καὶ ἄλλους παρομοίους κτύπους). » Κροταλίζω, πλαταγέω(-ίζω). cliquetter, faire du bruit avec la crécelle.

Κρούω ῥ. μετ. (διεσώθη μόνον παθητικῶς εἰς τὸ κτύπημα τῆς πανούκλας. Ὅθεν:) ||. ἐκρούσθηκε-ἀπὸ τὸ θανατικὸν,(ἢ ἁπλῶς) ἐκρούσθηκε (ἀπαράλλ. μὲ τὸ) »Ἐπλήγη (τοῦ Ἱπποκράτους. » Ἀπέθανε.. ἐν ᾗπερ ἡμέρῃ ἐπλήγη,« Ἐπιδημ. Ζ', 357, 41). » Τῷ λοιμῷ ἑάλω. il fut attaqué par la peste.

Κρύα, ἐπ. » Ψυχρῶς. froidement. §. (μεταφορ.) 'τὸν δέχθηκε ('τὸν ἀποκρίθηκε) κρύα-κρύα. » Στυγνῷ τῷ προσώπῳ. sèchement. ||. πιάνει τὴ' δουλειά' 'του κρύα-κρύα. » Ἀπροθύμως, ἀνειμένως, νωχελῶς. nonchalement.

Κρυάδα (ἡ). » Ψυχρότης, τὸ ψυχρόν. froideur, θ. froidure, θ.

Κρυβητὸ (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ἀποδιδρασκίνδα, δραπετίνδα, κρυπτίνδα. cligne-musette, θ. cache-cache.

Κρύβω (» Καὶ ἦν μετ' αὐτῆς κρυβόμενος ἐν οἴκῳ κυρίου ἓξ ἔτη,« Γρφ. Βασιλ. Δ', 11), ῥ. μετ. » Κρύπτω, συγ(κατα,ἀπο)κρύπτω, ἀποκρύπτομαι, κεύθω (ποιητ.). cacher, céler, couvrir. ||. κρύβει τὰ χρονιά 'του. » Ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει (Νικόλ. Δαμασκ.).« §. κρύβω (φυλάττω τὶ δι' ἄλλην φοράν). » Ταμιεύομαι, ἀποτίθεμαι, ἀποταμιεύω. serrer, garder, réserver, mettre à la réserve. ||. 'τὸ κρύβω διὰ τὰ γεράματά μου. » Εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεμαι, ἴδε καὶ Φυλάγω,

Κρύο, ἴδε Ψύχρα.

Κρυοβότανον, ἄρ. ἴδε Πιπερόῤῥιζα.

Κρυολόγημα. » Περίψυξις. réfroidissement.

Κρυολόγος (ἀγγεῖον ὅπου κρυόνει τὸ νερόν). » Ψυκτήρ. vase dans le quel l'eau se rafraîchit.

Κρυολογῶ, ῥ. αὐτοπ. » Περιψύχομαι (» Μετὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυχόμεθα μᾶλλον,« Πλούτ. π. τ. πρώτου ψυχροῦ). se refroidir, ἴδε καὶ Κρυόνω.

Κρυόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Κρυόω. » Ψύχω, ψῦχος ἐμποιέω. refroidir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ῥιγόω, κρυόομαι. avoir froid, se refroidir se morfondre. ||. ἐκρύωναν, διότι ἐχιόνιζε. » Ἐῤῥίγουν· νίφειν γὰρ τὸν θεὸν,« (Παυσ.). ||. κρύωσε τὸ φαγεῖ. » Ἀπεψύγη. le dîner froidit (refroidir, s'est froidi). §. (μεταφορ.) κρύωσ' ἡ καρδιά μου ἐπάνω 'του. » Ἐψύγη τὸ πρὸς αὐτόν μου φίλτρον· » Ἀλλοτριώτερον πρὸς αὐτὸν διετέθην. mon amitié pour lui se refroidit.

Κρύος, α, ον. »Ψυχρὸς, κρυερός. froid. § κρύος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ καλοκαμωμένος πλὴν ἀνούσιος). » Ἄκομψος, ἄχαρις. bellâtre. ||. λόγος (χωρατᾶς) κρύος (ὁ ἄνοστος καὶ ἀνάλατος, ἢ ὁ πολλὰ ἐπιτετηδευμένος. Μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ὠνομάζετο καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων) » Ψυχρολογία, ἴδε Ἀνοστιά.

Κρυφὰ (ἢ μᾶλλον Κρυφᾶ, Δωρ. καθὼς τὸ ἔχει ὁ Πίνδαρος), ἐπ. » Κρύφα, λάθρα, λεληθότως, λαθραίως, λαθρηδὸν (ποιητ.), κρύβδην, ἀφανῶς, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, ἐν ἀποῤῥήτῳ (παραβύστῳ), ὑπὸ μάλης, κρυφῇ ἢ κρυφῆ. secrètement, furtivement, clandestinement, en secret, en cachette, sous main, à la dérobée, à la sourdine, à l'insçu de, couvertement. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἢ μὲ τὴν Ὑπὸ, καθὼς:) ἐβγαίνω κρυφά. »Ὑπεξέρχομαι. ||. βλέπω κρυφά. » Ὑποβλέπω· (ἢ μὲ τὸ Λάθρα, καθὼς:) ||. τρώγω κρυφά. » Λαθροφαγέω· (ἢ διὰ τοῦ Κλέπτω, καθὼς:) ||. πίνω κρυφά. » Κλεψιποτέω. ||. 'πανδρεύομαι κρυφά. » Γαμοκλοπέω, κλεψιγαμέω, κτλ.

Κρυφογελῶ, ῥ. ἀμ. » Ὑπογελάω. rire sous cape (ou) dans sa barbe.

Κρυφοκυττάζω, ῥ. μετ. » Ὑποκλέπτω τὰς ὄψεις, παραβλέπω (» Καὶ γὰρ παραβλέψας τι.. νυνὶ κατεῖδον.. χιτωνίου παραῤῥαγέντος τιτθίον προκύψαν, »Ἀριστοφ.). lorgner, regarder à la derobée.

Κρυφομίλημα. »Ψιθυρισμός. chuchoterie.

Κρυφομιλῶ, ῥ. ἀμ. » Ψιθυρίζω, διαψιθυρίζω, ὑποφθέγγομαι. chuchoter, ἴδε καὶ Μουρμουρίζω.

Κρυφὸς (ἀπαράλλακτα τὸ ἔχει ὁ Ἡσύχιος), ή, όν. »Κρύφιος, ἀπόῤῥητος, λαθραῖος,

ἀφανὴς, μυστικός. secret, caché, furtif, occulte, dérobé. ||. κρυφὴ θέρμη. » Πυρετὸς ἀλαμπὴς, ὑποδρύχιος,« Ἀρετ. ||. εἶχαν κρυφὴν ἔχθραν μεταξύ 'των. » Ὑπούλως εἶχον πρὸς ἀλλήλους.« §. κρυφὸς ἄνθρωπος (Α, ὅποιος κρύβει τὸν στοχασμόν 'του). » Κρυψίνους. couvert, caché, sournois, impénétrable. ||. (καὶ Β'. ὅποιος φυλάττει μυστικόν). » Ἐχέμυθος. discret, secret. §. τὸ κρυφὸν (εἰς τὸ οὐδετ.), ἴδε Μυστικόν.

Κρυφτὸ' (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Κρυβητό.

Κρύψιμον. » Κρύψις, κατάκρυψις. l'action de cacher (ou de se cacher) §. » Ἀπόθεσις, ἀποταμίευσις. l'action de serrer (réserver, etc.).

Κρυψιῶνα (ἡ) } . » Κευθμὼν, κατάδυ-
Κρυψιῶνας (ὁ) } σις. cache, θ. cachette, θ. secret.

Κρύωμα. » Ψῦξις, ψυγμὸς, κατάψυξις. refroidissement.

Κταπόδι (προφ. κοιν. Χταπόδι), 'ψ. ἴδε Ὀκταπόδι.

Κτένα (κυρ. τὸ ἀρὺ κτένι, ὅ,που φοροῦν ἡ γυναῖκες εἰς τὸ κεφάλι διὰ στολήν). » Ξάνιον.

*Κτενάγκαθον, φ. (νομίζω ὅτι πρέπει 'να ὀνομασθῇ, ἂν δὲν ὀνομάζεται ἤδη, τῶν ἀρχαίων τὸ) » Γνάφος καὶ Κνάφος. chardon à foulon ou à bonnetier, (ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται τὰ ἀγκαθόκτενα. Ἴσως ἐλέγετο τὸ ἴδιον καὶ) » Δίψακος (διὰ τὴν ἰδιότητά 'του, ἴδε Νεροκράτης).

Κτένι (προφ. κοιν. Χτένι), ἐργ. (ἀπὸ τὸ) » Κτένιον (»Οὐ μᾶλλον, ἢ φαλακρὸς ἂν τις πρίαιτο κτένιον,« Λουκιαν., ὑποκορ. τοῦ) » Κτεὶς-ενὸς (ὁ). peigne, θ. §. (ἐκεῖνο 'που φοροῦν ἡ γυναῖκες εἰς τὸ κεφάλι πρὸς στολισμὸν), ἴδε Κτένα. §. (τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον). » Σπάθη, κτεὶς (ἡ). instrument de tisserand. §. (συνεκδοχ. τὸ χώρισμα τῶν δακτύλων). » Κτεὶς (» Χερῶν ἄκρους κτένας,« Αἰσχυλ. Ἀγαμ.), ἐπικτένιον (» τοῦ ποδὸς τὰ πρὸς τοῖς δακτύλοις μέρος,« Ἡσυχ.), ταρσὸς, (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι » τὸ ἄνωθεν τοῦ ποδὸς ἐν τοῖς πρανέσιν, ἀνώνυμον,« Ζ. Α, 15). le dessus de la main (du pied). §. (εἶδος θαλασσινοῦ). » Κτεὶς-ενὸς (ὁ). pétoncle, pelerine, θ.

Κτενίζω, ῥ. μετ. » Κτενίζω, πέκω. peigner.

Κτένισμα. » Πέξις, κτενισμὸς (Μενεμαχ. παρ' Ὀρειβασ.). l'action de peigner.

Κτίζω (προφ. κοιν. Χτίζω), ῥ. μετ. » Κτίζω, οἰκοδομέω. bâtir, construire, maçonner (κυρ. τοῖχον, κτλ.). ||. 'τὸν ἔκτισαν μέσ' σ' τὸν τοῖχον. » Ἐγκατῳκοδόμησαν. ||. ἀπὸ ταῖς δύο θύραις ἔκτισαν τὴν μίαν. » Ἀπῳκοδόμησαν τῶν θυρῶν τὴν ἑτέραν (Θουκ.). murer.

Ἐκτικιάρης, α, ικον. » Φθινώδης, φθισιῶν, φθισικός. sujet (porté) à la phthisie, d'une complexion étique.

Ἐκτικιασμένος, η, ον. » Φθισιῶν, φθινώδει νόσῳ τηκόμενος (παλαίων, συνεχόμενος). étique. §. » Ἔμπυος (κυρ. ὅποιος ἔχει ἀπόστεμα σ' τὸ πλεμόνι). qui crache du pus.

Ἐκτικὸν (προφ. κοιν. Ἐχτικὸν, καὶ εἶνε ἢ ἀπὸ τοῦ) » Ἑκτικὸν (νόσημα, ἢ ἀπὸ τοῦ) Ἐκτήκω (ῥήματος, καὶ τότε πρέπει νὰ γράφεται Ἐκτηκὸν), πάθ. » Φθίσις (ἡ), φθόη (Ἀττ.), φθινὰς (νόσος). phthisie, θ. consomption.

Κτίριον. » Κατασκευὴ, κατασκεύασμα, οἰκοδομὴ, οἰκοδομία. édifice, bâtiment.

Κτίσιμον. » Κτίσις, οἰκοδόμησις, οἰκοδομὴ, οἰκοδομία, κατασκευή. construction, bâtisse.

Κτίστης (ὁ Τουρκ. Δουβαρτζῆς). » Κτίστης, οἰκοδόμος. maçon.

Κτύπημα (ἡ ἐνέργεια τοῦ κτυπᾶν). » Πληγὴ, βολὴ, κροῦσις, πρόσκρουσις, κτύπημα (Ἡσυχ.). coup, heurt. ||. κτύπημα τοῦ στήθους. » Στερνοτυπία. ||. κτύπημα τῶν 'δοντιῶν (ἀπὸ ψύχραν ἢ φόβον). » Βρυγμὸς, ἀραγμὸς, ἄραβος (ὀδόντων). ||. μὲ τρία κτυπήματα, (ἡ) 'σ τὸ τρίτο κτύπημα, τὸ ἔσπασεν. » Ἐν τρίτῃ πληγῇ διέκοψεν (Ἀριστοτ. Ζ. 9). « §. (συνεκδχ. τὸ κτυπημένον μέρος, καὶ τὸ σημάδι τοῦ κτυπήματος). » Πληγὴ, ὑπώπιον (κυρ. τοῦ προσώπου), πρόσκομμα καὶ πρόσκρουσμα (κυρ. τοῦ ποδαριοῦ), coup, heurt, marque de coup, ἴδε καὶ Μελανάδα.

Κτύπος. » Κρότος, πάταγος, ψόφος, κτύπημα (Ἡσυχ.). bruit.

Κτυπῶ (προφ. κοιν. Χτυπῶ), ῥ. μετ. » Βάλλω, τύπτω καὶ τυπτέω, πλήσσω (-ττω), κρούω, πατάσσω, κροτέω, κόπτω, παίω. frapper, battre. ||. κτυπῶ τὸ στῆθός μου. » Στερνοτυπέομαι, στερνοκοπέομαι. ||. κτυπῶ τὰ 'δόντια. » Συναράσσω (-ττω) τοὺς ὀδόντας, βαμβαίνω, βαμβαλίζω. claquer (craquer) les dents. ||. κτυπῶ χέρια (κυρ. ἵν' ἀποδείξω τὴν εὐχαρίστησίν μου εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα). » Ἐπικροτέω, χεῖρας κροτέω καὶ (μονολεκτ.) *χειροκροτέω. applaudir, battre des mains. ||. κτυπῶ τὰ ποδάριά μου κατὰ γῆς (κυρ. εἰς τὸ θέατρον). » Στερνοτυ-

πέω, πτερνοκοπέω. taper du pied, trépigner. ||. κτυπῶ τὴν θύραν. »Κρούω (»Ψοφέω, »Κόπτω) τὴν θύραν καὶ (μόνολεκτ.) θυροκοπέω (» Κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν,« Πλουτ. Ποπλικ.). frapper (heurter) à la porte. ||. κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, ἴδε Κουτρίζω. ||. κτυπῶ τι ἕνα ἔμϐῃ μέσα. »Ἐγκρούω, ἐγκόπτω (»Ἀμυγδαλῇ δὲ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, « Θεοφρ. Φυτ. Β'). ||. κτυπῶ καρφιὰ σ' τὰ 'ποδήματα. »Ἥλους ἐγκρούω (ἐγκόπτω) εἰς τὰ ὑποδήματα (Θεόφρ.).« enfoncer, pousser. § κτυπῶ τὸ ἄλογόν μου (ἢ ἁπλῶς, Κτυπῶ) 'μπροστά. » Ἐλαύνω (διώκω, σοϐέω) πρόσω, προεξελαύνω. pousser son cheval en avant. ||. κτυπῶ 'πίσω. » Ἀπελαύνω (» Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν αἰγιαλοῖς, ὀπίσω ἀπήλαυνε, « Λουκιαν.). ||. κτύπα σ' τὸ Ἄργος. » Σόϐει εἰς Ἄργος (Πλούτ.)«. §. κτυπῶ κάστρον (στρατόπεδον, πόλιν, κτλ.). » Προσϐάλλω, ἐπιτίθεμαι. attaquer. ||. ἐκτυπήθησαν καθ' ὁδὸν ἀπὸ τοὺς . . . »Πληγέντες δὲ ὑπὸ τῶν . . . (Θκδ.), ayant été battus par les. . §. τὸ κρασὶ κτυπᾷ 'σ τὸ κεφάλι. »Ἅπτεται (»Καθάπτεται) τῆς κεφαλῆς ὁ ἄκρατος. le vin donne (porte, monte) à la tête, il entête. ||. 'τὸν κτύπησ' ὁ ἥλιος ('σ τὸ κεφάλι). »Ἐνεκάη (Γαλην. πρὸς Γλαῦκ.), ἐκαυσώθη. il a eu un coup de soleil. ||. τὸ ἀπόστημα (τὸ ἀνεμοπύρωμα κτλ.) ἐκτύπησε μέσα. »Παλινδρομέει τὸ ἐρυσίπελας εἴσω (Ἱππκρ.). l'erysipèle est rentrée, il y a une rentrée. §. κτύπησε κἄτι χάχλανα, (ἢ) ἕνα χάχλανον. » Τηλικοῦτον ἀνεκάγχασεν. il partit d'un tel eclat de rire. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. Προσκρούω, προσκόπτω, προσπταίω. heurter (donner, se heurter, choquer, se choquer) contre. ||. κτυπᾷ ἡ καρδιά μου, ἴδε Καρδιοκτυπῶ. ||. κτυπᾷ ὁ σφυγμός 'του. »Σφύζει (»Πάλλεται) αὐτῷ ἡ ἀρτηρία. le pouls lui bât. ||. κτύπησα 'σ τὸ ποδάρι. » Πρόσκρουμα ἔσχον. je me blessai au pied. ||. κτυπᾷ ἡ θύρα. »Ψοφεῖ ἡ θύρα. on frappe à la porte. ||. καὶ 'κτύπησε λοιπὸν ἡ καμπάνα; »Ἤδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφηκε (Στραϐ. ΙΔ');

Κυϐερνημένος (ὁ ἄλλ. Εὐκατάστατος), η, ον. » Εὔπορος, εὐκαιρούμενος τῷ βίῳ (Πολύϐ.). aisé, solvable.

Κυϐέρνησις. »Πόρος, χρηματισμός. moyen de gagner de l'argent, ressource, θ.

Κυϐερνῶ, ῥ. μετ. » Ἀναλαμϐάνω χρήμασιν, ἐν εὐπορίᾳ τίθημι. mettre dans un état honnête, procurer de l'aisance.

Κυδωνάτον (γλυκὸ κυδωνιοῦ). »Τὸ διὰ κυδωνίων (ἴδε Γλυκὸς), κυδώνειον. cotignat. marmelade (de coings), δ.

Κυδωνηὰ, δ. » Κυδωνία (μηλέα). cognassier.

Κυδῶνι, 'πωρ. » Κυδώνιον (μῆλον, κυρίως τὸ Τουρκ. Λεμόν-ἀΐϐασι, διότι τὸ Ἐκμέκ-ἀΐϐασὶ λέγεται) Στρούθιον. coing.

Κυδωνόπαστον. » Τὸ διὰ κυδωνίων, κυδώνειον (μελίπηκτον). pâte de coing.

Κύκνος, π. » Κύκνος. cygne.

Κυλιντρόνω. ῥ. μετ. » Κυλινδρόω. aplanir avec le cylindre.

Κύλεντρος, ἐργ. » Κύλινδρος. rouleau, cylindre.

Κυλιοῦμαι, ῥ. μεσ. »Κα(»Κυ)λινδέομαι, κυλίομαι, κυλίνδομαι. se rouler, se vautrer (κυρ. διὰ τοὺς χοίρους). §. (μεταφορ.) ἀπὸ μικρὸ παιδὶ κυλισοῦνταν 'σ τὰ καπηλειὰ καὶ 'σ τὰ χαρτιά. » Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύϐοις καὶ καπηλείοις καλινδηθεὶς (Συνεσ.).«

Κύλισμα. »Κύλισις, κυλίνδησις. l'action de rouler (ou de se rouler).

Κυλίστρα (τόπος ὅπου κυλίονται). »Καλίστρα (Ξεν. Ἱππικ.), κυλίστρα, κυλινδήθρα, ἀλινδήθρα, ἐξαλίστρα. endroit où on se roule (on se poudre).

Κυλῶ, ῥ. μετ. » Κυλίω, κυ(κα)λινδέω, κυλίνδω (ποιητ.). rouler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Κατρακυλῶ.

Κῦμα (τό). » Κῦμα. flot, vague, θ. onde, θ. ||. κἄτι κύματα, μεγάλα ἴσια μὲ βουνὰ (φρσ. ὑπερϐ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τό:) » Κύματα τροφέοντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσι.«

Κυματίζω (κινοῦμαι κυματοειδῶς), ῥ. ἀμ. » Ἀνεμόομαι, δι(ἐξ)ανεμόομαι, κυμαίνομαι, κυματίζω(-όω). flotter, ondoyer. §. (σηκόνω κύματα), ἴδε Κυματόνω.

Κυμάτισμα (ἡ κυματοειδὴς κίνησις). »* Κυματισμός. ondulation, flottement (κυρ. στρατεύματος). §. (τὸ σήκωμα τῶν κυμάτων), ἴδε Κυμάτωμα.

Κυματόνω, ῥ. μετ. »Κυματόω, κυμαίνω. soulever des flots, agiter. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κυματόομαι, κυματίας γίγνομαι. devenir houleux, s'agiter.

Κυμάτωμα. »Κυμάτωσις. soulevement des flots, agitation.

Κυματωμένος, η, ον. » Κυματίας. houleux, agité.

Κύμινον, φ. καὶ ἀρ. »Κύμινον. cumin.

Κυνήγημα. » Δίωξις, δίωγμα (Ξενοφ. Κυνηγ.). poursuite, θ.

Κυνῆγι (τὸ ἔργον τοῦ κυνηγοῦ). » Θήρα (κυρ. τῆς ξηρᾶς), ἄγρα, κυνηγέσιον, κυ-

νηγεσία (Γαλην.). chasse, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ πιασμένον ἢ σκοτωμένον εἰς τὸ κυνῆγι ζῶον). » Θήρα, ἄγρα, θήραμα, ἄγρευμα, κυνήγει(γι'ον, κυνηγία. le fruit de la chasse, ἴδε καὶ Ἀγρίμι.

Κυνηγός. »Κυνηγὸς, κυνηγέτης, θηρευτὴς, ἀγρευτὴς, θηρητὴρ (ποιητ.). chasseur. ||. κυνηγὸς τῶν πουλιῶν. »Ὀρνιθοθήρας. oiseleur.

Κυνηγῶ, ῥ. μετ. »Θηρεύω, ἀγρεύω, κυνηγέω (» Ὁ δ' ἀετὸς, ὅταν κυνηγήσῃ καὶ ἄρῃ, οὐκ εὐθὺς φέρει, « Ἀριστοτ. Ζ'. Θ', 21). chasser, courir. §. » Διώκω, καταδιώκω, κυνηγέω (» Ὁ μὲν ἐκυνήγει τὸν Ἡρακλείδην· Θεοδότης δὲ, ἀγγέλους πέμπων Ἡρακλείδῃ, φεύγειν διεκελεύετο, « Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'). poursuivre, donner la chasse, courir. ||. διότι κἀνεὶς 'δὲν 'μᾶς κυνηγᾷ, (φρσ.). » Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς, τὸ λεγόμενον, ἐπείγων διώκει, «Πλάτ.(Νόμ. . .)

Κυπαρισσένιος, α, ον. » Κυπαρίσσινος (-ίττινος). fait de cyprès.

Κυπαρίσσι, δ. » Κυπάρισσος(-ττος) (ὁ καὶ ἡ). cyprès.

Κυπαρισσόμηλον, κ. » Κηκὶς (κυπαριττίνη), σφαῖρα (σφαιρίον) κυπαρίσσου. fruit (noix, pomme) de cyprès.

Κύπερη, φ. » Κύπειρος (ὁ ἰατρικός). souchet, ἴδε καὶ Ἀμπδιλεζὶ (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κυπρὶ (ὀνομάζουν εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ χαλκωματένιον κουδοῦνι, ὅ,-που κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν ζώων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν 'γιδιῶν. Οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζαν Κύπρον τὸ χάλκωμα ἐν γένει). » Κώδων (ὁ). sonnaille, θ. clarine, θ.

Κυριεύω, ῥ. μετ. » Αἱρέω, χειρόομαι, παρίσταμαι, ὑποχείριον ποιέομαι (λαμβάνω), καταστρέφομαι. se rendre maître, s'emparer, conquérir. ||. ποιὰ πόλις ἠμπορεῖ 'να κυριευθῇ; » Τίς ἂν πόλις ἁλοίη; ||. κυριεύω πόλιν μὲ συμβιβασμὸν (συνθήκην). » Παραστήσασθαι πόλιν ὁμολογίᾳ. §. (μεταφορ.) 'τὸν κυρίευσεν ὁ θυμός. »Τῷ θυμῷ κάτοχος γέγονεν. ||. ἦτον κυριευμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα. »Ὅλος τοῦ πάθους ὤν.

Κύρις (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) » Κύριος (λέγεται ὁ πατὴρ ὑπὸ τῶν τέκνων 'του), ἴδε Πατέρας.

Κυριτσάκης } . (Πρὸ μερικῶν ἀκόμη χρόνων ἡ λέξις ἐδίδετο εἰς τὴν
Κυρίτσης }
Κωνσταντινούπολιν ὡς τίτλος τιμῆς εἰς τοὺς εὐγενεῖς καὶ σημαντικούς· τώρα κατήντησε 'να σημαίνῃ εἰς τὸ ἀρσενικὸν ὅ,-τι τὸ » Κεράτσα εἰς τὸ θηλυκὸν, ἴδε τὴν λέξιν). »(Ἴσως ὁ) Κυρακίσκος (Ἡσυχ.).»Σαλάκων, πέρπερος. petit-maître.

Κυριτσιὰ (τὸ φέρσιμον ἑνὸς Κυρίτση, ἴδε ἀνωτέρω). » Σαλακωνία, περπέρεια(-ία), γυναικισμός. les manières affectées d'un petit-maître (d'un fat).

Κύρτος (τὸ ἄλλ. 'ψαροκάλαθον, προφ. κοιν. Κιοῦρτος). » Κύρτος, κύρτη, κυρτὶς, πόρκος, ἐγκύρτιον (κυρ. τὸ μέσα μέρος 'του). nasse, θ.

Κύτταγμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν). »Βλέμμα, ὀφθαλμοῦ βολή. regard. §. (τὸ 'Νοιάσιμον, ἡ Ἐπιμέλεια κυρ. ἀῤῥώστου, ὅτε καὶ γραπτέον μὲ οι). »Νοσηλεία, θεραπεία, κομιδή. l'action de soigner un malade; traitement d'une maladie, ἴδε καὶ 'Νοιάσιμον.

Κυττάζω (ἀπὸ τοῦ) » Κυπτάζω (» Χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; « Ἀριστοφ.), ῥ. μετ. ἴδε Βλέπω. §. (ἀντὶ τοῦ Προσέχω): κύτταξε μή σε γελάσῃ, ἴδε Προσέχω. ||. κυττάζω τὴ' δουλειά' μου ('δὲν ἀνακατόνομαι δηλ. εἰς τὰ κοινά). » Τὰ ἐμαυτοῦ πράττω (σκοπέω), ἰδιοπραγέω. se mêler de ses propres affaires, ἴδε καὶ Δουλειά. ||. καθένας 'να κυττάζῃ τὴ' δουλειά 'του; »Σκοπέειν τινα τὰ ἑωϋτοῦ (Ἡρ. Α', 8),» ||. καὶ 'δὲν κυττάζουν ἄλλο, παρὰ πῶς 'να δαγκάσουν μὲ τὰς ἀποφάσεις 'των. » Οὐδὲ βλέπουσιν ἄλλο, ἢ ψήφῳ δακεῖν (Ἀριστοφ.).« §. (ἀντὶ τοῦ Ἀγωνίζομαι, Πασχίζω, Δοκιμάζω): ἄγε-δὴ, καὶ κύτταξε 'να ἔλθῃς πουρνό. » Ἄγε, ὅπως πρωῒ παρέσῃ (Ξενοφ.).« ||. κύτταξε 'να 'τὸ κάμῃς καλλήτερο'. »Πειρῶ βέλτιον ποιεῖν (παρέχειν), ἴδε καὶ Προσπαθῶ. §. (ἀντὶ τοῦ Ἐπιμελοῦμαι, 'Νοιάζομαι, κυρ. ἄῤῥωστον. Ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν ἀναλογώτερόν μοι φαίνεται τὸ Κοιτάζω, καὶ μάλιστα εἰς τὸ παθ. Κοιτάχθηκε ['Δὲν κοιτάχθηκε] καλὰ, κτλ. Μ' ὅλον ὅτι εἰς τὴν φράσιν: » Ποιὸς ἰατρὸς 'τὸν κυττάζει, 'δὲν ἔχει χώραν ἡ οι). » Θεραπεύω, νοσηλεύω, ἐπισκοπέω (» Νοσήσαντά με οὐ πρὸ πολλοῦ, ἐπεσκόπει καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς, « Λουκιαν. φιλοψ.). §. (βλέπω μὲ θαυμασμὸν ἢ πόθον τι): » Εἰσορῶ. ||. 'τὸν κυττάζουν 'σα Θεῷ. »Τόν νῦν ἶσα Θεῷ (Ἰθακήσιοι) εἰσορόωσι, « Ὀδ. Ο, (ὅμοιον μὲ τὸ) » πάντες δὲ Θεοὺς ὡς εἰσορόωσιν,« Ἰλ. Μ. traiter (soigner) un malade, ἴδε καὶ 'Νοιάζομαι.

Κυψέλι (τὸ 'σπίτι τῶν μελισσῶν, τὸ ἄλλ. Κοφίνι καὶ Κουβέλι, προφέρεται καὶ Γυψέλι, ἀπὸ τοῦ) »Κυψέλιον (ὑποκορ. τοῦ) Κυ-

ψέλη. »Σίμβλον καὶ σίμβλος, σμῆνος(Ἀρς.), κύτταρον καὶ κύτταρος. ruche, θ.

Κωλάντερον. »Κῶλον, ἀρχός. côlon, boyau culier.

Κωλὶ (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ., τὰ Κωλιὰ, τὰ ἄλλ. Πισινά). » Κώλια (» Καὶ τὰ κώλια εὐπαγῆ τὰς κύνας ἔχειν,« Ἀῤῥ.). croupe, θ.

Κώλικας (ὁ) } , πάθ. »Στρόφος, κώλου
Κωλικόπονος } ἄλγημα (Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συν. Ὅπου ὅμως πιθανὸν να ἐννοῆ καὶ ταῖς ζοχάδαις), κωλικὴ νόσος, κωλικὸν νόσημα. colique, θ. (εἶδος αὐτοῦ τοῦ πάθους, τὸ κινδυνωδέστατον, εἶνε καὶ ὁ) »Χορδαψὸς (ὁ ἄλλως) Εἰλεός. passion iliaque ; miséréré.

Κωλοκούκκουρον. »Κόκκυξ, ὀῤῥοπύγιον, ἱερὸν ὀςοῦν (κατ' ἀντίφρ.). croupion, coccix, os sacrum.

Κωλομέρι. » Γλουτὸς, ἰσχίον, σφαίρωμα, ἑφέδρανον. fesse, θ.

Κωλόπανον. »Ῥάκος (τό). braie, θ. drapeau.

Κωλοῤῥίζι. » Πυγόῤῥιζα (» Οὕτω καλοῦνταί τινες τῶν ῥιζῶν, « Ἡσυχ.), ἴδε Παρεβλάσταρον.

Κωλοσαῦρα, ζ. ἴδε Σαμμιαμύθι.

Κῶλος. « Πρωκτὸς, πυγὴ, ἀφεδρὼν, τὰ ὀπίσθια, τὰ πυγαῖα. cul, derrière. || .μὲ τὸν κῶλον, (ἢ) κῶλον μὲ κῶλον, ἐπ. » Πυγηδόν.

Κωλοσέρνω, ῥ. μετ. »Κατασύρω, διασύρω. entraîner, ἴδε καὶ Σέρνω.

Κωλοσοῦσα, πτ. (κατὰ λέξ.) »Σεισοπυγὶς, (ἴδε Σουσουράδα).

Κωλοτρυπίδα. » Δακτύλιος, στεφάνη, κύσθος (σώζεται ἡ λέξις), κυσὸς, κύσσαρος, σφιγκτήρ. anus.

Κωλοφωτιὰ, ἐντ. » Πυγολαμπὶς, λαμπυ(που)ρίς. mouche luisante, ver luisant, lucciole, θ.

Κωνσταντινᾶτο (φλουρὶ, κυρ. τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Οἱ ἁπλοῖ τὰ σέβονται ὡς θαυματουργὰ, καὶ ἀγοράζουν ὡς τοιαῦτα ὄχι μόνον τὰ τοῦ Κωνσταντίνου, ἀλλ' ὅλων τῶν ὁμωνύμων του αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Πτωχοπρόδρομος ἀναφέρει καὶ Μανουηλᾶτον, τὸ ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ νομιζόμενον). » Χρυσοῦς. besant.

Κώχη (ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀκώκη, ἢ ἀπὸ τοῦ Κόγχη, καὶ τότε πρέπει να ὀμικρογραφῆται). » Γωνία. coin, angle, θ. encoignure, θ. || .κώχη δρόμου (ὄχθης, κτλ.). »Ἀγκών. tournant, ἴδε καὶ Ἀγκωνάρι. || .κώχη ψωμιοῦ. » Μιστύλλη. grignon. || . τῆς κώχης. » Γωνιαῖος. angulaire. §. (συνεκδοχ. κάθε παράμερος τόπος). »Μυχὸς, παράβυστος. fond, recoin, enfoncement, lieu reculé.

Κωχιαστὸς, ἡ, όν. » Γωνιώδης, ἐγγώνιος (» Τοῦ δὲ κιττοῦ νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα [τὰ φύλλα], πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα, « Θφρ.), πολυγώνιος. anguleux, angulé.

Κωχίτσα. » Γωνίδιον. petit-coin.

Λ.

Λ, λ, τὸ ἐνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ζ:» Ἐκβάλλω-ἐβγάζω, ἐμβάλλω-ἐμβάζω, κτλ. ||. εἰς Ν: » Βάλλω-βάννω, (καθὼς καὶ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Ἦνθον ἀντὶ Ἦλθον, φίντατος ἀντὶ φίλτατος) κτλ. ||. εἰς Ρ. » Ἀδελφὸς-ἀδερφὸς, ἁλμυρὸς-ἁρμυρὸς, κόλπος -κόρφος, κτλ.

Λαβίδα (ἡ λέξις, ἂν καὶ καθιερώθη εἰς τὸ ἱερὸν σκεῦος, διὰ τοῦ ὁποίου μεταλαμβάνομεν, ἠμπορεῖ να χρησιμεύσῃ καὶ πρὸς ἄλλων ἐργαλείων ὀνομασίαν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Μασιὰν καὶ τῶν χαλκέων κλπ. τὴν Τσυμπίδαν). » Λαβὶς (» Καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου, « Γραφ.). tenaille, θ.

Λαβώνω, (ἀπὸ τοῦ) » Λωβάω, ῥ. μετ. ἴδε Πληγόνω.

Λάβρα (ἡ ὑπερβολικὴ καῦσις). » Καύσων. ardeur, chaleur ardente, ἴδε καὶ Κάψι.

Λαβράκι (ἀπὸ τοῦ Λαβράκιον » Τὸ δέ γε λαβράκιον ὀπτᾶν ὅλον,« Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην.), ψ. »Λάβραξ-ακος (ὁ). loup de mer, lubin.

Λαβωματιά. » Τραῦμα, πληγή. blessure, θ.

Λαβωμένος, η, ον, ἴδε Πληγωμένος.

Λαγάνι (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ Τηγανήτας, ἴδε Ψαθοῦρι.

Λαγάρα (ἡ ἄλλ. Κρατητῆρα, κυρ. τὸ λαγαρισμένον κρασὶ, ἢ ἐκεῖνο που ςάζει μόνον του, πρὶν πατηθοῦν τὰ σταφύλια). »Πρότροπος (»Ἄτραπος, »Πράμνειος) οἶνος, πρόχυμα, πρόουρον. mère-goutte.

Λάγαρον (κυρ. εἰς τὸ πληθ., τὰ λάγαρα), ἴδε Λαγγόνι.

Λαγαρίζω (καθαρίζω κυρ. ὑγρὰ, μέταλλα, κτλ. Κυρίως ἔπρεπε να ἦνε λογαρί-

ζω· διότι Λογάριν ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς τὰ εἰς χρυσὸν νομίσματα, ἐν γένει τὸ χρύσιον. » Δίδει των στάμενα πολλὰ καὶ ἀμέτρητον λογάριν, « Ἱστορ. Βελισάρ. » Καὶ σκούφιαν δικτυωτὴν μὲ τὸ πολὺ λογάριν, » Ἐρμάν: Γεωργιλ. Περὶ τοῦ θανατικοῦ τῆς Ῥόδου), ῥ. μετ. » Διϋλίζω; διηθέω, διακρίνω. affiner, clarifier, épurer, dépurer.

Λαγάρισμα (τὸ καθάρισμα κυρ. μετάλλων καὶ ἐν γένει τῶν ῥευστῶν). » Διΰλισις, διϋλισμὸς, διήθησις. affinage, raffinage, clarification, dépuration.

Λαγαρισμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. || .ἀσῆμι (μάλαμμα κτλ.) λαγαρισμένον. » Ὄβρυζος, ἄπεφθος (χρυσὸς κτλ.). épuré, affiné, passé par le creuset.

Λάγγερας (-ρὸς,-ρὸν), (τὸ πρόστυχον κρασὶ, ὅ,που βγαίνει ἀπὸ τ' ἀποστραγγίδια τῶν σταφυλιῶν, ἀφ' οὗ χύσουν ἐπάνω νερόν). » Λάκυρος (Ἡσύχ.), δευτερίας, τρυγηφάνιος, στεμφυλίτης, τάργανον. piquette, θ.

Λαγγόνι (τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν μηρῶν, ὅπου εἶν' ἡ κοιλιὰ καὶ τὰ ἄντερα, Τουρκ. Μπὸς - γερί). » Λαγὼν (ἡ), λαπάρα, κενεών, κτλ. le défaut de côtes.

Λαγῆνα | (προφ. κοιν. Λαΐνα; καὶ ἐκ
Λαγῆνι | τούτου συμπεραίνεται ἡ παραγωγή της ἀπὸ τοῦ Λᾶας, ὁ λίθος), ἀγγ. » Λάγη(γυ)νος (ἡ), ὑδρία, ἀμφορεὺς, στάμνος (ὁ καὶ ἡ), βίκος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον), κρωσσὸς (ἡ), (ὅθεν τὸ Γαλλ.) cruche, θ. jarre, θ.

Λαγηνάκι. » Λαγή(γυ)νιον, λαγυνὶς, σταμνίον, σταμνίσκος, σταμνάριον, βικίον, βικίδιον, cruchon.

Λαγκάδα καὶ Λαγκάδι. » Λαγὼν (ὄρους), ἄγκος (τὸ), κοιλὰς, φάραγξ (» Φάραγγα, τὴν κοινῶς λεγομένην Λαγκάδα, » Ι. Καναβρύτζ.), νάπη, νάπος (τὸ). vallée, vallon, » Αὐλὼν, διασφὰξ, ἐντομή. gorge, θ.

Λαγοπόδαρον, φ. » Λαγώπους. pied-de-lièvre, trefle des champs.

Λαγὸς, ζ. » Λαγωὸς καὶ λάγως-ω, πτὼξ -κὸς. lièvre. || . λαγὸς τὴν φτέρνην ἔτριβε, κακὸ τῆς κεφαλῆς του (παροιμ. ἀναλογ. μὲ τό) » Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη, παῖδας ὡς παιδεύεται· θρέψασα γὰρ, τέθνηκε πρὸς τῶν φιλτάτων (Σουΐδ.)« · καὶ μὲ τὸ » Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις (ὁ αὐτ.) α. καὶ μὲ τὸ » Αἲξ ἑαυτῇ τὴν μάχαιραν.« || . ἄλλα 'ν' τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ, κὴ-ἄλλα τῆς κουκκουβάγιας (παροιμ.). » Ἄλλο γλαὺξ, ἄλλο κορώνη (φθέγγεται.)

Λαγουδάκι, ζ. » Λαγιδεὺς, λαγί(γώ)διον, λαγωδάριον. levreteau, levraut (τὸ μεγαλήτερον).

Λαγόψωμον (Τουρκ. Γὲρ-σομουνού), φ. (ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Τρίμερον). » Κυκλάμινον, κυκλάμινος, κυκλαμίς. pain de pourceau, cyclamin.

Λαγωνίκα (ἡ) | , ζ. (ἡ λέξις, μ' ὅλον ὅτι
Λαγωνικὸν (τὸ) | φαίνεται παράγωγος τοῦ λαγοῦ, πολὺ πιθανώτερον 'νὰ ἦναι παραφθορὰ τοῦ) » Λακωνικὴ (κύων, ἢ ἄλλως) Λάκαινα ἡ θηρευτικὴ (διότι εἰς τὴν Λακωνίαν ἐβγαίναν καὶ τὸ πάλαι τὰ καλλήτερα σκυλιὰ τοῦ κυνηγίου. Ὠνομάζοντο ἀκόμη καὶ) Κυναλώπεκες καὶ κυνοσουρίδες καὶ ἀλωπεκίδες (ἴσως διὰ τὸ σχῆμα των μᾶλλον παρὰ διότι, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν σμίξιν τῆς ἀλώπεκος καὶ τοῦ σκύλου, τὸ ὁποῖον ὁ περικλεὴς Βυφφὼν ἐδοκίμασε πλὴν δὲν ἐπέτυχε). levrier, levrette, θ.

Λαδάδικον (ἐργαστήρι). » Ἐλαιοπωλεῖον, ἐλαιουργεῖον. lieu ou l'on fabrique (boutique où l'on vend) de l'huile.

Λαδάνηα; φ. » Λῆδος, λῆ(λά)δανος (ἡ), κίστος. lède, lédum, ciste.

Λάδανος (προφ., κατ' ἐπέκτασιν, καὶ Ἀλάδανος). ἰατρ. » Λῆ(» Λά)δανον. ladanum, labdanum.

Λαδᾶς. » Ἐλαιουργὸς, ἐλαιοπώλης. marchand d'huile.

Λαδερὸς, ή, όν. » Ἐλαιώδης, ἐλαιηρός. huileux. §. onctueux.

Λάδι (ἀπὸ τοῦ) » Ἐλάδιον (Ἐπικτ., ὑποκορ. τοῦ) ἔλαιον. huile, θ. || . χύθηκε τὸ λάδι μας μέσα 's τὸ τηγάνι μας (παροιμ.), ἴδε Τηγάνι.

Λαδικὸν, (» Λήκυθος δὲ τὸ λαδικὸν, ὃ καὶ Ληκύθιόν τε, « Σχεδογρ. Boissonn. Anecd. T. 4, 390, 468), ἀγγ. » Λήκυθος (ἡ) (Σημ. Ὁ Ἀθήν. ἀναφέρει ὅτι ἡ ἑταίρα Νικὼ, σκώπτουσα τινὰ παράσιτον, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχεν ἐρωτήσει: » Τί γὰρ οἴει με ἐν τρισὶν ἡμέραις καταβεβρωκέναι; τὸν ἀπεκρίθη· » Ἤτοι τὴν λήκυθον ἢ τὰ ὑποδήματα «. Τοῦτο; καὶ ἡ συνήθεια τῶν παλαιῶν τοῦ 'να κρεμαοῦν τὰς ληκύθους εἰς τὰ ζωνάρια των, δίδει αἰτίαν 'να ὑποθέσωμεν ὅτι κατεσκευάζοντο καὶ ἀπὸ δέρμα), ἐπαρυστήρ, ἐπαρυστρίς. huilier, cruche à huile. §. (ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ ἁγ. Νικολάου λαβόντες αἰτίαν, ὀνομάζουν οἱ ἀστεῖοι καὶ ταῖς διεστραμμέναις γρηαῖς Λαδικά), ἴδε Στρίγλα.

Λαδόνω, ῥ. μετ. » Ἐλαιόω. huiler.

Λαδωμένος, η, ον. » Ἐλαιοπινὴς (Ἱπποκρ.). huilé.

Λαθεύω, ῥ. οὐδ. »Σφάλλομαι, διαμαρτάνω, (Λήθω ἄχρ., ὅθεν τὸ) λέληθα ἐμαυτὸν, πλανάομαι, πλημμελέω. faillir, manquer, s'égarer, se méprendre, se tromper. ||. ἐλάθευψα 'ς τὸν λογαριασμόν. »Παραλελόγισμαι. mécompter, se mécompter. ||. κάμνω ἄλλον 'να λαθευθῇ. »Σφάλλω, ἴδε καὶ Γελῶ. ||. ὅσοι δὲν ξεύρουν, λαθεύονται καὶ ἐτοί τους, κάμνουν καὶ ἄλλους 'να λαθευθοῦν. »Τοὺς μὴ εἰδότας, αὐτούς τε σφάλλεσθαι, καὶ ἄλλους σφάλλειν (Ξενοφ.).«

Λάθος (τὸ). »Πταῖσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα, πλημμέλημα, παράπτωμα, ἁμαρτία, ἁμαρτὰς (ἡ), διαμαρτία, τὸ ἡμαρτημένον, τὸ πλημμεληθὲν, παραλογισμὸς (κυρ. εἰς λογαριασμόν). faute, θ. erreur, θ. méprise, θ. bévue, θ. quiproquo, mécompte (κυρ. εἰς λογαριασμόν). ||. ἂν γένῃ κανένα λάθος. » Ἐάν τι πλημμεληθῇ. si quelque faute serait commise. ||. τὸ βιβλίον ἔχει (εἶνε) λάθος. » Ἡμάρτηται. ||. ἔχεις λάθος. » Λέληθας σεαυτόν· » Κακῶς ἔγνωκας (γιγνώσκεις) περὶ τούτου· » Γνώμης ἁμαρτάνεις. vous avez tort. ||. ὅλα τὰ λάθη, ὅσα ἔκαμαν οἱ Λακεδαιμόνιοι. » Πάνθ', ὅσα ἐξημάρτηται Λακεδαιμονίοις.«

Λαθοῦρι, ῳ. καὶ ὄσπρ. (ὁμοιάζει τὸ Πιζέλι καὶ συγχέεται πολλάκις μὲ τὸν Αρακᾶν. » Παραπλήσιον δ' ἐστὶ τὸ σπέρμα [τῶν ἀράκων] τῷ τῶν λαθύρων, καί τινες γ' οὐχ ἕτερον εἶναι γένος ἐκείνων νομίζουσιν αὐτὸ, καὶ γὰρ καὶ ἡ χρῆσις ἅπασα καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ παραπλησία τῇ τῶν λαθύρων ἐςὶ, πλὴν ὅσον σκληρότεροί τε καὶ δυσεψητότεροι, καὶ διὰ τοῦτο δυσπεπτότεροι, τῶν λαθύρων εἰσὶν οἱ ἄρακοι, « Γαλην. περὶ Δυν. Τροφ.) »Λάθυρος. vesce ἢ gesse, θ. pois de pigeon, ἴδε καὶ παραβ. Βίκος.

Λαιμὰ (τὰ), (ἡ φλεγμονὴ τοῦ λαιμοῦ) παθ. » Αντιάδες (« Ἢν ἀντιάδες γένωνται, συνοιδέει ὑπὸ τὴν γνάθον, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ ψαυόμενον, σκληρόν ἐστιν ἔξωθεν,« Ἱπποκρ. π. Νούσ.). » Αγκύλη, ἀγκύλωσις. angine, θ. παραβλ. Συνάχι

Λαιμαργία. »Λαιμαργία, λιχνεία, γαστριμαργία. gourmandise, θ.

Λαίμαργος (ὁ ἄλλ. Λιμάρης), η, ον. »Λαίμαργος, λίχνος, γαστρίμαργος. gourmand, goulu, goinfre.

Λαιμοδέτι. » Περιτραχήλιον (Πλούτ. Αλεξ.). cravate, θ. rabat.

Λαιμός. » Τράχηλος, λαιμὸς, αὐχὴν τένος (κυρ. τὸ 'πίσω μέρος, ὁ σβέρκος), δέρη καὶ (ποιητ.) δειρὴ (κυρ. τῶν ζώων καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος). cou, gorge (τὸ ἔμπροσθεν), θ. §. goulot (καταχρ. ὁ τῶν ἀγγείων). ||. πιάνω ἀπὸ (πατῶ εἰς, σφίγγω) τὸν λαιμόν τινος (μεταφ.). » Αγχω. tenir le pied sur la gorge, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. §. (κατὰ μετων. λαιμὸς τοῦ φορέματος, ὁ Τουρκ. Γιακάς). » Βρογχωτὴρ (ἱματίου), τὸ περὶ τὸν τράχηλον. collet.

Λάκκα (ἡ), ἴδε Λάκκος.

Λακκάκι (ὑποκορ. τοῦ Λάκκος). » Βόθριον. fossette, θ. §. (τὸ σχηματιζόμενον βαθρύλωμα εἰς τὰ μάγουλα μερικῶν ὅταν γελοῦν). » Ἀλοκὶς (ἡ), γελασῖνος. fossette, θ.

Λάκκος. » Βόθρος, ὄρυγμα, λάκκος, βόθυνος. fosse, θ.

Λαλαγκῆτα (εἶδος ζυμαρικοῦ. Οἱ σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. καὶ ὁ Σουΐδ. ἀναφέρουν τὰς λέξεις) » Λάλαγγες καὶ Λαλάγγιον, ἴδε Τηγανῆτα.

Λαλιὰ, ἴδε Ὁμιλία καὶ Φωνή.

Λαλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ὁμιλῶ. §. λαλῶ (ἀντὶ τοῦ Παίζω) τὸ βιολὶ, τὴν φλογέραν, κτλ. (ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Θεοκρίτου [Εἰδυλ. Κ', 29] τό:) » Κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δώνακι, κῆν πλαγιαύλῳ. « (Εἰς ἕνα δὲ στίχον τοῦ ποιητοῦ Αναξανδρίδου, τὸν ὁποῖον μᾶς διέσωσεν ὁ Ἀθήναιος [Βιβλ. Δ'.] εὑρίσκεται κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τὸ λαλῶ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν μεταβατικῶς) » Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν, « ἴδε Παίζω. ||. λάλησ' ὁ πετεινὸς, ἴδε Φωνάζω. ||. σηκόνεται ὅταν κοντεύῃ πλέον 'να ξημερώσῃ καὶ λαλοῦν οἱ πετεινοί. » Ἐξεγείρεσθαι πρὸς ἡμέραν, ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων,« Πλάτ. Συμπ.

'Λάμα (ἡ λεπτὴ πλάκα ἢ τὸ φύλλον τοῦ μετάλλου ἀπὸ τοῦ) » Ἔλαμα καὶ Ἔλασμα. » Πέταλον, λεπίς. lame, θ. ἴδε καὶ Λάγμνα.

Λάμια, ψ. (τὸ κινδυνωδέστερον ἀπ' ὅλα τὰ Σκυλόψαρα), ἴδε Σκυλόψαρον. §. (μεταφ. ὁ Αχόρταγος, ὅθεν ἡ φρσ.) λάμιαν ἔχει 's τὴν κοιλιά του, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει καὶ ὁ Ὡραπόλλ. Β', 109: » Πῶς ἄνθρωπον λάμειαν [γράφε Λάμιαν, καθὼς τὸ ἔχουν καὶ τὰ πλειότερα χειρόγραφα] ἔχοντα. Ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα βουλόμενοι σημῆναι σκάρον ζωγραφοῦσιν. Οὗτος γὰρ μόνος τῶν ἰχθύων μαρυκᾶται καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα ἰχθύδια ἐσθίει, « ἀπαράλλακτον σχεδὸν μὲ τοῦ ποιητοῦ Σώφρονος ἐν Θυννοθήρᾳ τό) » Ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὅκα τινὸς δῆσθε, « ἴδε Αχόρταγος καὶ Δρακόντισσα.

Λάμνα (ἀπὸ τοῦ Λτν. Lamna, Lamina, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Ἐλαύνω, ἔλασμα),=Λάμα (« Ἐσκευασμένος ἄργυρός ἐστιν ὁ μὴ ὢν ἐν βώλῳ ἢ λάμναις ἢ σφραγῖδι,« Βασιλ. Βιβλ. ΜΔ΄, 1, 15). Λαμνὶ (ὑποκορ. τοῦ Λάμνα. » Λαμνία μολίβδινα τοῖς νεφροῖς αὐτῶν ἐπιτιθέναι,« Μοσχίων περὶ νόσ. γυν. 138), ἐλασμάτιον.

Λάμνω (τραβῶ κουπὶ), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Ἐλαύνω (κώπην, καὶ μονολεκτ.) κωπηλατέω, ἐρέσσω(-ττω). **ramer, avironner, voguer.**

Λαμπάδα (ἡ). » Δᾴς-ᾳδὸς (ἡ), λαμπάς. **bougie, θ. chandelle, θ. cierge, flambeau.**

Λαμπρὸς, ἡ, όν. » Λαμπρὸς, λάμπων, τηλαυγὴς, φαεινὸς ἀγλαὸς καὶ αἰγλήεις (ποιητ.). **brillant, éclatant, luisant, reluisant, resplendissant.** §. λαμπρὴ (μεταφορ. ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα), ἴδε Πασχαλιά.

Λάμπω, ῥ. ἀμ. » Λάμπω, ἐκ(δια-περι) λάμπω, μαρμαίρω, σελαγέω(-ίζω). **briller, luire, reluire.**

Λάμψις. » Αὐγὴ, λαμπηδὼν, αἴγλη, μαρμαρυγὴ, λαμπρότης, λάμψις, ἔλλαμψις, σέλας (τὸ). **éclat, splendeur, θ. clarté, θ. brillant.**

Λανάρα, ἐργ. » Ξάνιον. **carde, affinoir, peigne à cardeur.**

Λαναρίζω, ῥ. μετ. »Ξαίνω, πέκω. **carder.**

Λανάρισμα. » Ξάνσις. **l'action de carder.**

Λάπατον (τὸ ἄλλ. Παζὶ ἢ ἄγριον Σεῦκλον. » Δύναταί τις ἄγριον εἶναι φάναι τεῦτλον αὐτὸ, παραπλήσιον ὑπάρχον οὐ τῇ γεύσει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ δυνάμει τῷ κηπευομένῳ τεύτλῳ,« Γαλην. περὶ Δυν.Τροφ. Β΄, 47), φ. » Λάπαθον (τὸ ἄγριον). **parelle** (ἰδιαιτ. τὸ ἥμερον ἢ κηπευτὸν), θ. **patience,** θ.

Λαρδὶ (Λατιν. κυρ. τὸ παχὺ τοῦ χοίρου ἀπὸ τοῦ) » Λαρινὸν (τὸ εὐτραφὲς, κατὰ τὸν Ἡσυχ.). »Σίαλος (Ἱπποκρ.), λίπος (χοίρειον), παστὸν, ὀξύγγιον (ἀντὶ ἀξούγγιον). **saindoux, lard, axonge.**

Λάρυγγας. » Λάρυγξ (ὁ), φάρυγξ (ἡ), βρόγχος, στόμαχος, οἰσοφάγος, λαυκανία (ποιητ.). **gosier.**

Λάσπη (ἐκ τοῦ »Ἐλεοπὶς,« Ἀπλλν. Ῥόδ. Α, 1266, καὶ Λεοπίς). » Πηλὸς (ἡ λέξις διεσώθη, ἁπλῶς μὲν, εἰς ἓν εἶδος ἀργίλλου, τὸ ὁποῖον ἔκπαλαι μεταχειρίζονται εἰς τὸ λουτρὸν διὰ πλύσιμον· ἐν συνθέσει δὲ εἰς τὴν λέξιν Πηλοφόρι). **boue,** θ. ||. ἡ λάσπη τοῦ ποταμοῦ (τῆς λίμνης, κτλ.), ἴδε Βοῦρκος.

Λασπόνω, ῥ. μετ. » Πηλόω (Πλούτ.). **crotter.**

Λάσπωμα. »Πήλωσις (Πλουτ.). **l'action de crotter (ou de se crotter).**

Λατρόνι (εἶδος Γκιουβερτζιλὲ τῆς Αἰγύπτου), ὀρ. » Νίτρον καὶ Λίτρον. **natron.**

Λαυκὶ (τὸ Τουρκ. Χαβοῦτσι), φ. ἴδε Δαυκί.

Λαυράκι, ψ. ἴδε Λαβράκι.

Λάφι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε Ἐλάφι κτλ.

Λαφιάτης (εἶδος φιδιοῦ), » Ἐλαφὶς (;) ζ. **lozange.**

Λαχαίνω, ῥ. ἀμετ. καὶ ἀπροσ. (ἐκ τοῦ) » Λαγχάνω, ἴδε Τυχαίνω.

Λαχαναρμιὰ (ἡ ἄλλ. Ξοινολάχανον, καὶ Τουρκ. Τουρσί). » Κράμβη ταριχευτή. **choucroute,** ἴδε καὶ Ἀρμυά.

Λαχανιάζω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ἀσχομαχῶ.

Λαχάνιασμα, ἴδε Ἀσχομαχητόν.

Λαχανικὸν (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Λαχανικά, ὅσα χορταρικὰ καλλιεργοῦνται εἰς τοὺς κήπους διὰ μαγείρευμα, Τουρκ. Ζαβζαβάτι). » Λάχανα (τὰ κηπευόμενα, κηπευτὰ ἢ κηπαῖα). **légumes, herbes potagères,** θ.

Λάχανον (τὸ ἄλλ. Καρπολάχανον ἢ Κραμπὶ), φ. » Κράμβη (ἡ κηπαία). **chou (pommé ou cabu).** ||. λάχανα (ὀνομάζονται εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ φαγώσιμα ἀκαλλιέργητα βότανα), ἴδε Χορτάρι. ||. κάλλιον λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαριν μὲ γρῆναν, (Παροιμ.), ἴδε Ζάχαρι.

Λαχνὸς (ὁ ἄλλ. Λάτος, ἀντὶ) » Λαχμὸς, κλῆρος, διακλήρωσις, λάχος (τὸ) (ποιητ.). **lot, loterie, θ. sort.** ||. βάλλω (ῥίχνω) λαχνὸν (κοιν. 'βγάζω τὸν λότον). »Κλῆρον ἕλκω, διακληρόω(-ομαι), βάλλω κλήρους (Γραφ.), λαγχάνω (Εὐαγγ.). **tirer au sort, tirer la loterie.** ||. ἔρριξε λαχνὸν, κ' ἔβγηκεν ὁ Ἀβραδάτης (ἢ) εἰς τὸν Ἀβραδάτην. » Διεκλήρωσεν αὐτοὺς, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτης. ||. ἔπεσεν (ἐβγῆκεν) ὁ λαχνός. »Ἔλαχε. **le sort est tombé, échoir.** ||. εἰς ποιὸν ἔπεσεν ὁ λαχνός; » Τίς ἔλαχεν (ἐκληρώσατο); **à qui est échu (le lot)?**

Λαχτάρα (ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία), ἴδε Λαχταρῶ.

Λαχταριστὸς, ἡ, ὸν (κυρ. 'ψάρι νωπὸν, τὸ ὁποῖον ἐπομένως ἀκόμη λαχταρεῖ [σπαράζει], καὶ μεταφορ. κάθε πρᾶγμα ἐπιθυμητὸν καὶ ὀρεκτικὸν), ἴδε Ἐπιθυμητός.

Λαχταρῶ (τὸ ἄλλ. Λαχταρίζω), ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Λακτίζω (ἢ τοῦ) » Ὑλακτέω

(» Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει, « ἐκτυποῦσε δηλ., λαχταροῦσεν), ἴδε Σπαράζω.

§. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ), ῥ. μετ. » Περιμανῶς (» Διακαῶς) ποθέω, λιχνεύομαι (» Ἀγαπᾷν καὶ λιχνεύεσθαι τὴν δόξαν, « Πλούτ. Κικ.). désirer ardemment, ἴδε καὶ Ἐπιθυμῶ.

Λεβέτι (τὸ μεγάλον Καζάνι, ἀπὸ τοῦ) » Λεβήτιον (ὑποκορ. τοῦ) Λέβης ητος (ὁ), κάκκαβος. chaudron, chaudière, θ. ἴδε καὶ Κακκάβι.

Λεβίδα (τὸ σκουλῆκι τῆς κοιλιᾶς), ἔντ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἔλμινς-ινθος (ὁ καὶ ἡ), ἀσκαρὶς (τὸ μικρὸν καὶ χονδρόν). strongle, ascaride, θ. ἕλμινς πλατεῖα καὶ ταινία (τὸ μεγαλήτερον καὶ κινδυνωδέστατον). ténia, solitaire. ||. ἔχω λεβίδαις. » Ἐλμινθιάω.

Λεβιδόχορτον (τὸ ἄλλ. Μυρμηγκοβότανον καὶ Τουρκ. Χαράσανὶ), φ. » Ἐλμίνθειον, ἐλμινθοβότανον, ἀνδρόσακες (Διοσκορ. Γ′). coralline, θ. mousse de corse. §. tanaisie, θ. §. » Ἀρτεμισία (ἰουδαϊκή). poudre aux vers; santoline, θ. semencine, θ. barbotine, θ. (καὶ κοινῶς) sement contra.

Λέγω, ῥ. μετ. » Φημὶ, φάσκω, λέγω, (εἴρω καὶ ἔρω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) ἐρῶ καὶ εἴρηκα. dire. ||. λέγω τὴν γνώμην μου. » Γνώμην ἀποφαίνομαι. énoncer son avis. ||. λέγω τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι. » Σύμφημι ἢ ἀπόφημι. ||. εἰπὲ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι. » Ξύμφαθι ἢ ἄπειπε (Πλάτ.). « ||. λέγω τὰ ἐναντία (ἀνατρῶ τοὺς πρώτους μου λόγους). » Παλινῳδίαν ᾄδω. rétracter, chanter la palinodie. ||. λέγω τὰ ἐναντία (ἀπ' ὅ,τι λέγει ἕνας ἄλλος), ἴδε Ἀντιστέκομαι. ||. ποιὸν λέγεις; τοῦ εἶπα. » Τὸν τίνα φῂς; ἦν δ' ἐγώ. ||. λέγε (λάλης) καλὰ (φρσ.). » Εὔφημει, εὔφημα φώνει, εὔφημος ἴσθι, εὔστομ' ἔχε. ||. ἄλλαν 'πέ τ' αὐτὰ (φρσ.) » Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε (παροιμ.). à d'autres. ||. εἴπαμε πολλά. » Πολὺς ἡμῖν προδιήντληται λόγος (Ἀθήν.). « ||. ξεύρεις, μὲ λέγει, τὸν Ἀδείμαντον ἀπὸ τὴν Μυῤῥινοῦντα; » Ἀδείμαντον, ἦ δ' ὅς, οἶσθα τὸν Μυῤῥινούσιον; ||. καθὼς λέγει ὁ Ὅμηρος (ὁ Ἡρόδοτος, κτλ.). » Καθ' Ὅμηρον (Ἡρόδοτον, κτλ.). ||. καθὼς εἶπα καὶ προτήτερα. » Ὡς περ καὶ πρότερόν μοι εἴρηται (Θκ.). « ||. καλὰ λέγει ἕνας παληὸς λόγος, ὅτι κτλ. » Ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς κτλ. on a dit depuis long temps, et avec raison, que etc. ||. λέγουν (τριτοπροσ. καὶ πληθ. ἀντὶ τοῦ, λέγει ὁ κόσμος, λέγουν οἱ ἄνθρωποι, λέγεται ἕνας λόγος). » Φασὶν. on dit. ||. καθὼς λέγουν. » Ὡς λόγος, καθὰ φασίν. à ce qu'on dit. ||. λέγουν ὅτι ὁ Κῦρος ἦτον (ἤ, ὁ Κῦρος ἦτον, λέγουν), υἱὸς τοῦ Καμβύσου. » Λέγεται (» Λόγον ἔχει) δὲ ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου· » Λόγος ἔχει αὐτὸν γενέσθαι, κτλ. ||. μὲ τέτοιον σκοπὸν λοιπὸν λέγουν ὅτι ὁ Ἀρχίδαμος ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀχαρνάς. » Γνώμη μὲν οὖν τοιᾷδε λέγεται τὸν Ἀρχίδαμον περὶ Ἀχαρνὰς μεῖναι. ||. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, καθὼς ἔλεγαν, ἦτον εἰς ταῖς Ἰνδίαις. » Ἀλέξανδρος δ', ὡς οἱ λέγοντες, ἐν Ἰνδοῖς ἦν (Δείναρχ.). « ||. καὶ καταντοῦσε 'να λέγεται δημοκρατία, καὶ 'να ἦνε μοναρχία. » Ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχὴ (Θουκ. Β′.). « ||. ἐλέγοντο (ἐφημίζοντο) δὲ ὅτι ἦσαν οἱ πρῶτοι (καλλήτεροι) τῶν μουσικῶν. » Ἤκουον δὲ μουσικὴν (-κῶν) εἶναι πρῶτοι. ils passaient pour être les meilleurs musiciens. ||. πρᾶγμα ὅ,που 'δὲν λέγεται. » Ἄῤῥητον, ἄφραστον, ἀνέκφραστον, ἀνεκλάλητον. indicible. §. καὶ τί ἔλεγε τὸ γράμμα; » Ὅ,τι δὲ καὶ ἔφραζεν ἡ ἐπιστολή; qu'est ce que la lettre contenait? ||. τὸ δὲ γράμμα ἔλεγεν ἀπαράλλακτα ἔτσι. » Ἡ δ' ἐπιστολὴ ἐπὶ λέξεως (αὐταῖς λέξεσιν) εἶχεν οὕτως. la lettre était conçue en ces termes; la lettre portait littéralement que, etc; voici mot par mot le contenu de la lettre. ||. τὸ δὲ συμφωνητικὸν ἔλεγεν ὅτι, κτλ. » Τὸ δὲ γραμματεῖον εἶχεν οὕτως. l'acte portait que, etc., παρβλ. Γράφω. §. πῶς 'τὸν λέγουν (ἀντὶ τοῦ, πῶς ὀνομάζεται); ἴδε Ὀνομάζω. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω, ὑποθέτω, παραδείγματος χάριν). » Δὸς εἰπεῖν, φέρ' εἰπεῖν, φέρε, λόγου χάριν, δεδόσθω, τεθείσθω, ὡς ἐν ὑποδείγματι, ὡς ἐν παραδείγματος μοίρᾳ. supposons, prenons, posons, posons en fait, par exemple. ||. ἂς 'ποῦμεν ὅτι εἶνε δώδεκα. » Θῶμεν αὐτοὺς εἶναι δυοκαίδεκα. ||. διότι ἂς 'ποῦμεν ὅτι ἕνας 'πῆγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ῥέας. » Φέρε γὰρ, εἴ τις, εἰς τὸ Μητρῷον ἐλθὼν (Λυσ.). ||. ἂς 'ποῦμεν ὅτι γελασθήκετε. » Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας (Ξενοφ.). « ||. ποῦ λέγεις (καὶ συγκ. λὲς) 'να πιάσῃς; » Ποῦ σχήσειν δοκεῖς; §. (εἰς τὸ γ′. προσ. τοῦ Ἀορ. ἐκλαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ, Σημαίνει, δηλοῖ, ἐξηγεῖται) « αὐτὸ τὸ παραμῦθι θὰ 'πῇ, ὅτι. » Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς. ||. Τί θὰ 'πῇ (Τί θέλει 'να 'πῇ) αὐτὴ ἡ λέξις; » Τίς ὁ νοῦς τοῦ ὀνόματος; » Ὅ,τι καὶ δύναται τὸ ῥῆμα; » Τί ποτ' ἐννοεῖ (Πλάτ. Ἀπολ.); « que signifie

-t-il ? ‖. αὐτὸς δὲ ὁ στίχος θὰ 'πῇ. » Τὸ δὲ ἔπος τοῦτο βούλεται λέγειν (Ἡροδ.). « ‖. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, τί θὰ 'πῇ Ἀποφρὰς, τώρα μετ' ὀλίγον σὲ 'τὸ μαθαίνω. » Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν Ἀποφράδα, ὅ,τι καὶ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον (Λουκ.).«

Λειανίζω (καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ), ἴδε Λιανίζω.

Λειξουρία (ἡ Λαιμαργία, ἡ Πλεονεξία, « λέγουν τὰ Γλωσσ. καὶ » Λείξουρος, ὁ πλεονέκτης). » Λ χνεία. gourmandise.

Λειπανάβατος, -η, -ν (κυρ. ψωμί). » Ἄζυμος (» Ἐσθίομεν ἄζυμα, τὰ λεγόμενα λειπανάβατα, « Βαλσ. [Καν. 10 τῆς ΣΤ'. Συν.], ἢ ἀκροβάστερον) » Ἀκρόζυμος (Γαλ.). qui n'a point de levain, qui n'est point levé (fermenté).

'Λείπω, ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐλλείπω. » Ἄπειμι, ἀποδημέω, οὐκ ἐνδημέω (ἐπιδημέω, ἐπιχωριάζω). être absent, s'absenter. ‖. 'λείπει 'ς τὴν Θράκην. » Ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης. ‖. 'λείπει (τριτοπρόσ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ ἀψύχων). » Ἐνδεῖ (» Ἐνδεῖ τὸν νεκρὸν εἰς τῷ λογισμῷ, « Λουκ. Κατάπλ.), ἐλλείπει. il s'en faut, ἴδε καὶ Χρειάζομαι. ‖. 'δὲν μὲ 'λείπει ποτὲ τὸ τυρὶ, οὔτε καλοκαίρι οὔτε χειμῶνα. » Τυρὸς οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτε χειμῶνος (Θεοκρ. ΙΑ', 36).« ‖. 'λείπουν τὰ περισσότερα. » Τῶν πλείστων ἐνδεῖ. manquent. ‖. 'τοῦ 'λείπουν τὰ χρειαζόμενα. » Τῶν ἀναγκαίων ἐνδεόμενος (ἐνδεῶς ἔχων). manquer du nécessaire. ‖. πολλὰ 'τοῦ 'λείπουν. » Πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ. ‖. ὀλίγον ἔλειψε (φρα.). » Μικροῦ ἐδέησε · » Μικροῦ δεῖν · » Μικρὰς ῥοπῆς ἐδέησε · » Μικρὸν ἀπέλιπε · » Παρ' ὀλίγον ἦκεν · » Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο · » Παρ' ἐλάχιστον ἦλθεν · » Ἐγγὺς ἦλθε. peu s'en fallut. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'νὰ 'τὸν σκοτώσουν. » Παρ' οὐδὲν ἦλθον ἀποκτεῖναι αὐτόν. il ne s'en fallut de rien qu'ils ne l'aient tué. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'ν' ἀποθάνουν. » Ἥκοντες παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν (Σωκρ. Ἐπιστ). » Παρ' ὀλίγον ἦλθον ἀποθανεῖν. il pensèrent mourir. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'νὰ νικηθῇ ὅλον τὸ στράτευμα. » Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα νικηθῆναι. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'νὰ 'τοὺς φάγω ('νὰ δαρθῶ). » Ὀλίγου πληγὰς ἔλαβον, « Πλάτ. ‖. ὀλίγον ἔλειπε 'νὰ ἦναι (ἦτον ἐγκ. σχεδὸν) ἔρημος. » Μικροῦ ἀπέλιπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.).« §. (μεταφορ.). 'δὲν ἠμπορῶ 'νὰ ἔλειψα ποτε ἀπὸ τὸ χρέος ὅ,ποῦ ἔχω εἰς ἐκεῖνα. » Μηδὲν ἐμαυτῷ σύνοιδα τοῦ πρός σὲ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι.

Λειρὶ (ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Λείριον, τὸ καργάλι τοῦ πετεινοῦ). » Κάλλαια (τὰ), κύρβασις καὶ κυρβασία. barbe (du coq), θ. crête (τὸ ἐπάνω), θ.

Λειτουργία (ἡ τελετὴ τοῦ μυστηρίου). » Ἱερουργία, θεία μυσταγωγία (λειτουργία), ἀναίμακτος λατρεία, ἁγιστεία. (la célébration de l') office divin, messe, θ. §. (τὸ μυστήριον αὐτό). » Εὐχαριστία. eucharistie, θ.

Λειτουργῶ, ῥ. ἀμ. » Ἱερουργέω, τὴν ἀναίμακτον λατρείαν (θυσίαν, τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν, τὴν θείαν ἱερουργίαν) ἐπιτελέω. dire la messe, célébrer l'office divin, officier.

Λειχῆνα (ἡ), παθ. » Λειχὴν-ῆνος (ὁ) (ἡ ἁπλῆ), ἕρπης-ητος (ἡ κακοήθης) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀλφὸς (ἡ ἀχρειεστέρα καὶ δυσίατος). dartre, θ. ἴδε καὶ Λέπρα.

Λείψανον (τὸ κορμὶ τοῦ ἀποθαμμένου). » Νεκρὸς, σῶμα. corps. ‖. τὴν τρίτην ἡμέραν, ὅπου ἐβγάζαν τὸ λείψανον τοῦ παιδιοῦ. » Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρα, ἡ ἐξεφέρετο ὁ παῖς (Ἀντιφ.).«. §. (συνηθέστ. καὶ κοινότερον, τὸ κουβάλημα τοῦ νεκροῦ εἰς τὸν τάφον, καὶ αὐτὴ ἡ παράταξις καὶ συνοδία, καθ' ἣν ἐξοχὴν λέγομεν · » Ἤμουν [Πῆγα] 'ς τὸ λείψανον). » Κῆδος (τὸ), ἐκφορὰ, κηδεία. convoi, funérailles, θ. πλ. obsèques, θ. πλ. ‖. 'δὲν εἶναι συγχωρημένον 'νὰ 'πηγαίνουν ἡ παρθένοις εἰς λείψανον. » Οὐκ ἔξεστι νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ' ἐκφορὰν (Συνεσ.).«

Λειψόπηττα (ἡ ἄλλ. Μποχάτσα). » Ἄζυμος καὶ Ἀζυμίτης ἄρτος. fouace, θ. tourte faite sans levain.

Λειψὸς (ὁ μὴ γεμάτος), -ή, -όν. » Ἐλλειπὴς καὶ Ἐλλιπής. incomplet, qui manque. ‖. φλουρὶ λειψὸ (τὸ Τουρκ. Ἐξίκικον). » Χρυσοῦς ἐνδέων τῷ σταθμῷ · » Νόμισμα παράσταθμον, » Νόμ. Ῥωμ. qui n'est pas de poids.

Λεκάνη, ἀγγ. » Λεκάνη, νιπτὴρ, χέρνιψ-ιβος (ὁ καὶ ἡ), χέρνιβον (ἐσώζετο ἡ λέξις εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου), ποδονιπτήρ. bassin, cuvette, θ. ‖. ἑκατὸ λεκανοξέστρακα ἀργυρένια. » Ἑκατὸν ἀργυραῖ λεκάναι καὶ κατεχύσεις ἦσαν παράκειντο (Ἀθην.).«

Λέλεκας (ὁ) }, π. » Πελαργὸς (Ἐπιγ. Ὁ
Λελέκι (τὸ) } Στράβων λέγει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμαζαν τοὺς Πελασγοὺς Πελαργοὺς διὰ τὴν πλανητικήν ζωήν των. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ Πελασγοὶ ἐλέγοντο καὶ Λέλεγες, πιθανὸν ἡ λέξις Λελέκι νὰ ἦναι Ἑλληνική). cigogne, θ.

Λεμονάδα. » Ὀξύμελι, ὀξύγλυκυ, ὀξυσάκχαρ (Επιφ. Στιθ. ἐν φ. Ισχάδος). limonade, θ.

Λεμονιά, δ. » Κιτρία, κιτρομηλέα. citronnier.

Λεμόνι (προφ. καὶ Λειμόνι. Η λέξις, ἂν καὶ ἀραβική, σημαίνουσα κυρ. τὸ Γλυκολέμονον, διὰ τὸ εὐπρόσφορόν της ὅμως δὲν εἶν' ἐκφυλλοφορητέα. Οἱ παλαιοὶ τὸ συνέχεον μὲ τὸ κίτριον, καὶ τὸ ὠνόμαζον ὡσαύτως) » Κίτριον, μῆλον Μηδικὸν, κιτρόμηλον. citron, limon (κυρ. τὸ ξουμηρόν).

Λεμονὶ (χρῶμα). » Κίτριον. citrin, citron.

Λεμπίδα (ἡ) } (ἀπὸ τοῦ) » Λεπὶς-ίδος
Λέμπιδι (τὸ) } (ἡ), ἴδε Λάμα καὶ Μαχαιράκι.

Λέξις. » Ὄνομα, ῥῆμα, λέξις. mot, terme, ἴδε καὶ Λόγος.

Λεοντάρι, ζ. » Λέων, λέαινα (τὸ θηλ.). lion-onne.

Λέπι » λεπὶς, λέπος (τὸ), φολὶς (κυρ. τῶν ψαριῶν καὶ τῆς χελώνης). écaille, θ.

Λεπίδι, φ. ἴδε Αγριοκάρδαμον.

Λεπιὸς, εἶδ. ὀψαρ. (ἴσ. ὁ) » Λεβίας καὶ Λέβιος (τοῦ Αθην. Ζ', 301, καὶ Γ' 118).

Λεπούντια (ἡ ἄλλ. Λοβούδια), ἴδε Λαπούντια.

Λέπρα, παθ. » Λέπρα (εἴδη ἢ συμπτώματα αὐτῆς καὶ βαθμοὶ διάφοροι εἶν' ἡ) λεύκη (συνώνυμον τοῦ) ἀλφὸς, (ἡ) ἀλωπεκία, (ἡ) πιτυρίασις, (ἡ) ἐλεφαντίασις, (καὶ τέλος πάντων, ἡ δεινὴ καὶ ἀποτρόπαιος) λώβη (ἡ ὁποία καὶ κοινῶς Λώβα λέγεται). lèpre, θ. ἴδε καὶ Λειχῆνα.

Λεπτὰ, ἐπ. » Λεπτῶς, menu, ἴδε καὶ Ψιλά.

Λεπταίνω, ῥ. μετ. » Λεπτύνω, λεπτοποιῶ. amincir, amenuiser. § ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Λεπτύνομαι. s'amincir.

Λεπτοκάρυον } (τὸ ἄλλ. Φουντούκι), κ:
Λεπτοκάρυδον } » Κάρυον Ποντικὸν, λεπτοκάρυον. noisette, θ. aveline (κυρ. τὸ μεγάλον καὶ μακρουλόν), θ.

Λεπτοκαρυὰ } (ἡ ἄλλ. Φουντουκιά),
Λεπτοκαρυδιὰ } δ. » Καρύα Ποντικὴ (Ηρακλεωτικὴ ἢ Ηρακλεῶτις, Θεοφρ.). noisetier, avelinier, coudrier καὶ coudrier (ἡ ἄγρια καὶ μικροτέρα).

Λεπτοπρόσωπος, ἡ, ον. » Λεπτοφυὴς. qui a les traits mignards.

Λεπτὸς (ὁ ἄλλ. Ψιλὸς καὶ Στενὸς), ἡ, όν. » Λεπτός. mince, ἴδε καὶ Ψιλός.

Λέρα (ἐκ τοῦ) » Αλερὸν (Ησυχ.), ἀκαθαρσία (Γραφ. Εσδρ. ἢ Ρύπος, ἀκαθαρσία, ζῶη (Λουκιαν. καὶ Κλήμ.), μίασμα, μόλυσμα, ῥύπασμα, μῶμος (τὸ). crasse, θ. saleté, salissure, souillure. || ἡ λέρα τοῦ μαλλιοῦ, (ἡ ἄλλ. Σερμά). » Οἴσυπος οἰσύπη οἴσπη καὶ οἰσυπίς (κυρ. τῶν προβάτων). suint (de mouton).

Λερώνω (ἐκ τοῦ) » Αλερόνω (Ησυχ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπ. » Ρυπαίνω, μιαίνω, μολύνω, χραίνω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον). salir, encrasser, souiller. § (μεταφορ.) » Βεβηλόω. profaner.

Λέρωμα. » Μολυσμὸς, μίανσις, ῥύπανσις. l'action de salir etc. § (μεταφορ.) » Βεβήλωσις. profanation.

Λερωμένος, η, ον. » Ρυπαρὸς, ῥυπαρὸς, πιναρὸς, μυδαρὸς, αὐχμῶν, αὐχμηρὸς, αὐχμώδης. crasseux, crasse, encrassé, sale, malpropre. § (μεταφορ.) » Βέβηλος, ἐναγής. profane.

Λε('Λη)τρόπεδι, ἴδε Αλετρόπεδι.

Λευκαίνω (κυρ. ἀσπρίζω), ῥ. μετ. » Γνάφω, γναφεύω καὶ κναφεύω, λευκαίνω. blanchir.

Λεύκασμα (κοινοῦ κυρ.). » Γνάψις, γναφεία, λεύκανσις, λευκασμός. blanchiment, blanchissage.

Λευκαστής. » Γναφεὺς καὶ Κναφεύς. foulon, blanchisseur.

Λεῦκος (ὁ) } (τὸ Τουρκ. Ακ-καβάκι)
Λεῦκον (τὸ) } δ. » Λεύκη, αἴγειρος (ἡ λευκή). peuplier (le blanc), ἴδε καὶ Καβάκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Λευτέρι (ἐκ τοῦ) » Ελευτέριον, ἴδε Ακλουθον.

Λεφτουργός. » Τέκτων, ξυλουργὸς, οἰκοδόμος, λεπτουργὸς (κυρ. ὁ Παλιαδοῦρος ἢ Δογραματζῆς, ὁ αὐτὸς καὶ) γομφωτὴρ. charpentier, menuisier.

Λεφτουργική. » Τεκτονική, ξυλουργική, οἰκοδομική, τεκτονεία, ξυλουργία. charpenterie, θ. menuiserie, θ.

Λεχούδι, τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος, νεογνὸν, νήπιον. nouvellement-né.

Λεχοῦσα (εἰς τὴν Νορμανδ. [ἀλλὰ δὲν ἦνε σφάλμα] γράφεται προπαροξ. » Γυνὴ ἐὰν ἀποθάνῃ λέχουσα). » Λεχὼ-οῦς. femme accouchée ou en couches. § (εἶδος θαλασσινοῦ, ἡ ἄλλ. Κοθουρομάνα), ἴδε Κουρουμάννα.

Λεχουσιὰ (ἡ). » Επιλόχια (τὰ), λεχῶα (τὰ). couches.

Λεχουσιάτικος, η, ον. » Επιλόχιος, λεχῶος. qui convient (appartient) à une femme accouchée, qui a rapport aux couches.

Λεχῶνα, ἴδε Λεχοῦσα.

Λῆνός. » Ληνός. cuve, θ.

Λησμονῶ (καὶ, κατ' ἐπέκτασιν, Αλη-

σμονῶ, τὸ ἄλλ. Ξεχάνω καὶ συγκ. Ξεχνῶ), ῥ. μετ. » Ἐπιλανθάνομαι. oublier. ||. πολλοὶ ἀπὸ τὸν φόβον 'τους λησμονοῦν καὶ τὰ παληά 'τους μαθήματα. » Πολλοὶ διὰ φόβον καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίςαντάι (Ξενοφ. Κυρουπ.).« ||. διότι τὰ μεγάλα ἔργα, ἂν 'δὲν 'τὰ διαλαλήσουν οἱ λόγιοι, λησμονοῦνται. » Τὰ γὰρ μεγάλα τῶν ἔργων, ἂν μὴ τύχῃ λόγων κηρύκων, ἀπορρεῖ τῆς μνήμης καὶ λήθην ἀμπίσχεται. ||. ἐλησμόνησα 'να σᾶς 'πῶ. » Παρῆλθέ με τοῦτο εἰπεῖν. ||. ὅποιος λησμονεῖ εὔκολα, ἴδε Ξεχνιάρης. ||. ὅσο προβαίνει ἡ ἡλικία μου, τόσῳ δυσκολώτερα μαθαίνω, καὶ εὐκολώτερα λησμονῶ ὅσα ἔμαθα. » Προβαινούσης γάρ μοι τῆς ἡλικίας, καὶ δυσμαθέστερός εἰμι, καὶ ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερος (Ξενοφ.).«

'Λιάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ἡλιάζω.

Λιανίζω (ἀπὸ τοῦ Λιαίνω, ῥήματος ὁμογενοῦς τοῦ Λε(Λει)αίνω), ῥ. μετ. ἴδε Κομματιάζω. ||. λιανίζω κρέας. » Κρεωκοπέω, χορδεύω, καταχορδεύω, κρεουργέω, κατακρεουργέω. hacher, émincer.

Λιάνισμα, ἴδε Κομμάτιασμα. ||. λιάνισμα κρέατος. » Κρεουργία. l'action de hacher, etc.

Λιανοκάππαρη, φ. » *Καππαρίς. câpre capucine, θ.

Λιανοκούλημα }
Λιανοπούλι } . » Καπηλεία, *κοτυλισμὸς, τὸ κοτυλίζειν. détail, vente partielle ou en détail.

Λιανοπουλητής. » Κάπηλος (διαφέρει τοῦ) μεταβολεὺς, *κοτυλιστὴς, *κοτυλίζων. détailleur, regrattier.

Λιανοπουλῶ, ῥ. μετ. » Κοτυλίζω (κυρ. διὰ τὰ ῥευστά). vendre en détail, regratter (κυρ. ἅλας).

Λιανὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Λιγνὸς καὶ Ψιλός. §. λιανὸν (τὸ μικρότερον νόμισμα). » Λεπτὸν, χαλκοῦς (εἰς τὰς Ἀθήνας, ὃ εἰς τὸν ὀβολὸν), ἀσσάριον (εἰς τὴν Ῥώμην). liard, denier.

'Λιάσιμον, ἴδε Ἡλίασμα.

Λιβάδι (ἀπὸ τοῦ). » Λιβάδιον (ὑποκορ. τοῦ λιβὰς-άδος, κυρ. ἡ σταλαγματιὰ, ἢ τὸ ἀναβρυστικὸν νερὸν), λειμὼν (ὁ ὑγρὸς καὶ βοτανώδης τόπος, ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα Λιβάδιον λέγει, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἔλεβον, δευτέρου ἀορίστου, ἔνθα ὕδωρ συλλείβεται,« Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 458), ἄλσος (τὸ). pré, prairie, θ.

Λιβαδοπέρδικα (τὸ ἄλλ. Ἀρτιχιονάρι καὶ 'Ταγηνάρι), π. » Ἀτταγὴν-ῆνας, ἀττάγας -α καὶ (Ἀττ.) ἀτταγᾶς-ᾶ (ὁ). gelinotte, θ. §. francolin.

Λιβάνι (τὸ ἄλλ. Θυμίαμα), ἀρ. » Λίβανος, λιβανωτός. encens. || λιβάνι ἀρσενικὸν (τὸ καθαρὸν, μακρουλὸν ἢ στρογγυλὸν σπυρί 'του, τὸ ἄλλ: Δάκρυ). » Ἄῤῥην καὶ σταγονίας λίβανος (Διοσκορ.). ||. ἕνα σπυρὶ λιβάνι. » Χόνδρος λιβανωτοῦ.

Λίβας (ἄνεμος δυτικονότειος, ὁ Ἰταλ. Γαρμπῆς). » Λὶψ-ιβὸς (ὁ). garbin, lebêche.

Λιβρὸς (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Λευρὸς), ἡ, όν, » Λιπόθριξ-ότριχος (ὁ καὶ ἡ). ras.

'Λιγάκι (ὄν. οὐδ. καὶ ἐπίρ.) ἐκ τοῦ Ὀλιγάκι (Ἐτυμολ.) ἀντὶ Ὀλιγάκις. ||. τώρα 'σὲ 'λιγάκι, ἴδε Ὀλίγος.

Λίγδα (» Λίγδος, κονία, ἀλοιφὴ, » λέγει ὁ Εὐστάθιος). » Λίπος καὶ Λίπας (τὸ). graisse, θ. ἴδε καὶ Ἄλειμμα καὶ Πάχος.

Λιγδερὸς, ἡ, όν, » Λιπαρός. gras, ἴδε καὶ Παχύς,

Λιγδόνω, ῥ. μετ. » Λιπαίνω, λίπει μιαίνω. engraisser.

Λίγδωμα. » Λιπασμός. l'action d'engraisser (ou) s'engraisser, engraissement.

Λιγδωμένος, η, ον. » Λελιπασμένος. gras.

'Λιγεύω, ῥ. ἀμ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρ. ||. 'λιγεύει ἡ καρδιά μου. » Ἐπιλείπει μοι τὰ τῆς ἰσχύος, ὀλιγοδρανέω (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) ὀλιγηπελέω. le coeur me faut, languir.

Λιγνάδα. » Ἰσχνότης, λεπτότης. maigreur, θ. amaigrissement.

Λιγνεύω, ῥ. μετ. » Κατισχνόω(-αίνω), ἰσχναίνω, ἐκτήκω, σκελετεύω, κατασκελετεύω. amaigrir, atténuer, défaire (κυρ. ἐπὶ ἀσθενείας). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐκτήκομαι, κατέσκληκα. maigrir, amaigrir.

Λιγνὸς (ἐκ τοῦ) » Λιγνὺς (, ὁ λεπτὸς καὶ μὴ ἁδρὸς σῖτος,« κατὰ τὸν Ἡσυχ.), ἡ, όν. » Ἰσχνὸς, λεπτὸς, λιπόσαρκος, λειπόκρεως -ω, κατεσκληκώς. maigre, grêle, menu, décharné. ||. λιγνῆς κράσεως. » Ἰσχνὸς τὴν ἕξιν. d'une complexion délicate.

'Λιγοθυμιά. » Λειποθυμία, λειποψυχία. évanouissement, défaillance, pâmoison, θ. faiblesse, syncope, θ. ||. τὸ ξεῖδι καὶ τὸ φλησκοῦνι εἶνε καλὸ διὰ τὴν λιγοθυμιά. » Ὄξος καὶ γλήχων ἀνακτῶνται λειποθυμίαν (Διοσκορ.).

'Λιγοθυμῶ (» Τὸ δὲ θυμὸν ἔχων ὀλίγον παρὰ τοῖς ὕστερον συνθέτως ὀλιγοθυμεῖν λέγεται,« Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 596. ἴδε καὶ Ἰλ. Ο, 240), ῥ. οὐδ. » Λειποψυχέω, λειποθυμέω, ἐκλείπω, ἀποψυχέω (Ἱπποκ.). s'évanouir, se pâmer, se trouver mal, tomber en défaillance (en pâmoison, en syncope).

Λιγοῦρα. » Ὀλιγοδρανίη (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) ὀλιγηπελίη. langueur, θ. faiblesse.

Λιγόψυχος, η, ον. » Μικρόψυχος, ὀλιγόψυχος. impatient.

Λίγωμα, ἴδε Λιγοῦρα.

Λιγωμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. ||. μάτια λιγωμένα (τὰ Τουρκ. Μαχμούρικα). » Ὑγρὰ, *περικεκλασμένα (Ἀριστοτ.): langoureux, languissans, mourans.

Λιγόνω, ῥ. μετ. καὶ Λιγόνομαι, αὐτοπ., ἴδε Λιγεύω.

Λιθάρι, (ὑποκορ. τοῦ) » Λίθος, ἴδε Πέτρα. §. (ἰδιαιτ. ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν ῥίχνουν πρὸς διατριβὴν καὶ σωμασκίαν). » Δίσκος, δισκοβολία. palet, disque, ἴδε καὶ Ἀμάδα. ||. ῥίχνω (παίζω) τὸ λιθάρι. » Δισκεύω, δισκοβολέω. jouer au disque.

Λιλίγκι (προφ. καὶ Λελίγκι, κυρ. ἡ ἡλιασμένη ἀθερίνα. Λίγγια, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Βυζαντινῶν, ἐλέγοντο αἱ Ἕλικες [τὰ Ἑλίκια] τῆς ἀμπέλου, ἴδε τὸ Παράρτημα τοῦ Δουκαγγ. » Λελίσκος δὲ καὶ Λελικκὸς, εἶδος ἰχθύος«, κατὰ τὸν Ἡσύχ.). » Σαπερδὶς, θρίσσης τάριχος. athérine salée et dessechée, ἴδε καὶ Θρίσσα καὶ Λυκουρῥίνι.

Λίμα, παθ. (ὅταν τρώγων τις δὲν χορταίνῃ). » Βουλιμία, βούλιμος, βουλιμίασις, φάγαινα. faim canine (dévorante). §. (μεταφ. ἡ Πολυφαγία). » Ἀδηφαγία καὶ Ἀδδηφαγία. voracité.

Λιμάζω (κυρ. πάσχω τὸ πάθος Λίμαν, καὶ μεταφορ. Ὀρέγομαι ὑπερβολικὰ φαγώσιμόν τι), ῥ. οὐδ. » Λιμώσσω(-ττω), βουλιμιάω, λιμοκτονέω (καταχρ.). §. λιχνεύομαι. être enragé de faim (affamé).

Λιμάνι (ὅπου καταφεύγουν τὰ πλοῖα), ἴδε Λιμένας. §. (ἐπίπεδον, κτισμένον εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἢ εἰς τὴν ὄχθην ποταμοῦ). » Κρηπὶς (Ἡρόδ. καὶ Πολύβ. Ἑ. » Καταλαμβάνει τόν τε Κλεομένην καὶ τὸν Παντέα, ἐν τῷ λιμένι παρὰ τὴν κρηπῖδα περιπατοῦντας«), Δεῖγμα (ἰδιαιτ. τὸ τοῦ Πειραιῶς, γενικῶς δὲ καὶ κάθε πόλεως ἐμπορικῆς, ἡ ἄλλ. Σκάλα. Δημοσθ. Λακρ. παραγρ.). quai.

Λιμάρης, α, ικον, ἴδε Λαίμαργος καὶ Φαγᾶς.

Λιμασμένος, η, ον. » Λιμώσσων(-ττων), βουλιμιῶν. affamé, famélique.

Λιμένας } . » Λιμὴν-ένος (διαφ. τοῦ)
Λιμιῶνας } ὅρμος. port; baie, θ. rade, θ. Ναύλοχος. havre, θ. ||. μικρὸς λιμιῶνας (τὸ ἄλλ. Μανδράκι), ἴδε Ἀραξοβόλι. ||. λιμένας βασιλικὸς (ὁ εὐρύχωρος καὶ ἀκίνδυνος). » Κλειστὸς, ἀκύμων, ἄκλυστος, ἀγχιβαθὴς (, τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Στράβων, προσθέτει: » Ὥστε τὴν μεγίστην ναῦν ἐπὶ κλίμακος ὁρμεῖν «. Τοιοῦτος εἶνε ὁ λιμὴν τοῦ Πόρου εἰς τὴν Ἑλλάδα). sûr.

Λίμνη. » Λίμνη. lac.

Λιμπίζομαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Λαχταρῶ καὶ Ὀρέγομαι.

Λινάρι, φ. » Λίνον, λινοκαλάμη καὶ λινοκαλαμὶς (κυρ. τὸ φυτόν). lin.

Λιναρόσπορος. » Λινόσπερμον. semence de lin, θ.

Λινὸς, ή, όν. » Λίνεος καὶ (κρσ.) λινοῦς. de lin.

Λισγάρι } , ἐργ. γεωργ. (ἀναφέρει τὴν λέ-
Λίσγος } ξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτου, ὁ Σουΐδας, καὶ ὁ Ἐτυμολόγος, καὶ πολὺ πρὸ αὐτῶν ὁ Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ', 20, ὡς συνήθη εἰς τὸν καιρόν του κατὰ τὴν Θεσσαλίαν. » Θετταλοὶ δὲ ἰσχυρότερον ἔτι δικέλλης ὄργανον ἔχουσιν, ὃ καλοῦσι Λίσγον [ὅπου γρφ. κακῶς Μίσχον], ὃ, μᾶλλον εἰς βάθος κατιὸν, πλείω γῆν περιτρέπει καὶ κατωτέρωθεν«. Μὲ διεφθαρμένην ἐπίσης γραφὴν Μίσγος ἀναγινώσκεται ἡ λέξις καὶ εἰς τὰ Ὀνειροκριτικὰ τοῦ Ἀρτεμιδώρου, Β', 24. Ὁ Κορ. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Λατιν. Ligonem, ἴδε Πλούτ. Παράλλ. Τόμ. 6, 437). » Σκαφεῖον, λίστρον. bêche, θ. ἴδε καὶ Ἀξινογύρι.

Λιστρόνω (κυρ. ἰσάζω δρόμον μὲ τὸ λίστρον), ῥ. μετ. » Λιστρόω. applanir, niveler.

Λίτρα (εἶδος μέτρου, κυρ. Ῥωμαϊκοῦ ἢ Σικελικοῦ, καὶ ἐκεῖθεν ὕστερον Ἀθηναϊκοῦ, ἐζύγιζε 14 οὐγγ., 288. γραμμάρ., 96 δραχμ. Σήμερον, εἰς τὴν Πελοπόννησον μάλιστα, μεταχειρίζονται κοινῶς τὴν Βενετικὴν, ζυγίζουσαν 12 οὐγγ. ἢ 150 δράμ., ἡ ὁποία καὶ μεγάλη λίτρα λέγεται πρὸς διαφορὰν τῆς μικρῆς, ἥτις περιέχει 133 δράμ. Εὑρίσκονται ὅμως καὶ μέχρις 100 δραμ. Ὡς μονέδα θεωρουμένη, ἄξιζεν ἕνα ὀβολόν). » Λίτρα. livre (ἡ Γαλλ. περιέχει 16 οὐγγ. ἢ 164 δραμ.).

Λιχνίζω, ῥ. μετ. » Λικμίζω (-άω). vanner.

Λίχνισμα. » Λίκμησις. l'action de vanner.

Λιχνιστῆρι, ἐργ. » Λικμητήριον, λίκνον, λικμός. van.

Λίχνος, ψ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Κωβιοῦ), ἴδε Γουβίδι.

Λοβοδιὰ, φ. ἴδε Λοπουντιά.

Λογαριάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Λογίζομαι (» Ἔκφερε, παῖ, τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν ἁπόσοις ὀφείλω καὶ λογίσω-

μαι τοὺς τόκους, « Ἀρστφ.), ἐκλογίζομαι, ὑπὸ λόγον ποιοῦμαι (Πλ. Λαχ.), ἐν λόγῳ τίθεμαι, ὑπολογίζομαι faire le compte, compter, calculer, supputer. ||. λογαριάζω μὲ τὰ δάκτυλα, ἴδε Δάκτυλον. ||. λογαριάζω μὲ τὰ κουκκιά. » Ταῖς ψήφοις λογίζομαι, ψηφίζομαι. ||. 'τὰ ἐπέτυχε 'φθηνὰ, πλὴν ἔχει σκοπὸν 'να 'τοῦ 'τὰ λογαριάσῃ ἀναιβασμένα (ἀκριβά). » Εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι,« (Ἀρστ. Οἰκον.). ||. λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, ἴδε Συλλογίζομαι. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Νομίζω), 'δὲν τὸν λογαριάζω διὰ τίποτε. » Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεμαι· »Οὐδένα λόγον ἔχω (ποιοῦμαι) αὐτοῦ. ||. διότι τὸν ἄλλον μου υἱὸν λογαριάζω ὡς ἂν 'να μὴ ἦνε (ὡς ἂν 'να μὴ 'τὸν ἔχω). » Τὸν γὰρ ἕτερον (παῖδα) οὐκ εἶναί μοι λογίζομαι (Ἡρόδ.).« ||. ποιός σε λογαριάζει διὰ ἄνθρωπον; ἴδε Ἠξεύρω, Μετρῶ, καὶ Ψηφῶ. §. (ἀντὶ τοῦ Μετρῶ), αὐτὰς τὰς δύω ἡμέρας τὰς λογαριάζουν (διὰ) μίαν. »Μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται,« (Ξεν.). ||. τὴν νύκτα 'τὴν λογαριάζουν μὲ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν. » Τὴν νύκτα τῇ μετ' αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζονται (Συν.).« ||. δὲν λογαριάζω πόσα καλὰ 'τοῦ ἔκαμα. » Οὐ προσλογίζομαι (ὑπολογίζομαι). je ne mets point en ligne de compte. ||. θὰ 'τὸ λογαριάσει καὶ αὐτὸ διὰ εὐεργεσίαν. »Ἐν μέρει εὐεργεσίας τοῦτ' ἀριθμήσει (Δημοσθ.).« ||. ἡ ἀγάπη 'δὲν λογαριάζει τὸ κακόν. » Ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακὸν, » Γρφ. §. (ἀντὶ τοῦ, Ἔχω σκοπόν): λογαριάζει 'να ἀναχωρήσῃ αὔριον, ἴδε Μελετῶ. ||. λογαριάζομαι (κυττάζω λογαριασμὸν), ῥ. ἀλληλοπ. ἴδε Λογαριασμός.

Λογαριασμός. » Λόγος, λογισμὸς, ἐκ(ὑπο)λογισμὸς, ὑπόλογος, ἀριθμός. compte, calcul, supputation. ||. κάμνω λογαριασμὸν (ἢ) τὸν λογαριασμὸν, ἴδε Λογαριάζω. ||. δίδω λογαριασμόν. »Λόγον (»Εὐθύνας) ὑπέχω (παρέχω, ἀποδίδωμι), ἀπολογίζομαι (»Τοῦ δὲ μαγείρου τοῖς συνάρχουσιν ἡμερῶν τινων δαπάνην ἀπολογιζομένου, « Πλουτ.). rendre compte (raison). ||. κυττάζω ('παίρνω) λογαριασμόν. »Λογισμὸν λαμβάνω (» Ἀρχὴν τὴν ληψομένην λογισμόν· καλοῦσι δὲ τούτους εὐθύνους, Ἀρστ. πολιτ. ϛ', 8)· » Συναίρω λόγον (Εὐαγγ.)· » Διαλογίζομαι (» Ὁ δὲ, διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμὲν,« Δημοσθ.). régler, arrêter (vérifier) des comptes. ||. σωστὸς λογαριασμὸς, ἴδε Σωστός. §. (συνεκδοχ. τὸ κατάστιχον τοῦ λογαριασμοῦ). »Λόγος (»Ἠρώτων Ἀριστόδικον, εἰ ὁ λόγος αὐτῷ εἴη τῆς τριηραρχίας· ὁ δὲ ἔφασκεν εἶναι, καὶ, ἐλθόντες οἴκαδε, εὕρομεν . . . « Λυσ.), συμβόλαιον, γραμματεῖον, ὑπόλογος. mémoire, compte. ||. φέρε με τὸν λογαριασμόν σου. » Κόμισόν μοι τὸ γραμματεῖον. ||. περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν. » Λογίζομαι (»Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα, « Ἀρστφ.).

§. (μεταφορ. καὶ συνεκδοχ.) ἐδούλευαν τὴν γῆν διὰ λογαριασμὸν ἐκείνων, πληρόνοντες ἓν εἰς τὰ ἕξη. » Ἐγεώργουν ἐκείνοις, ἕκτα τῶν γιγνομένων τελοῦντες (Πλούτ.).« ||. 'παίρνουν (πιάνουν τὸ) φαγεῖ' εἰς λογαριασμὸν τῶν ἄσπρων 'τους. »Σιτία εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν (Ἀθην.),« ἴδε καὶ Μέτρον. ||. αὐτὸ εἶνε διὰ λογαριασμόν σου (σὺ δηλ. θὰ 'τὸ πληρώσῃς, θὰ δώσῃς λογαριασμὸν [ἀπόκρισιν] δι' αὐτό). »Σὺ ἀπολογήσῃ περὶ αὐτοῦ. il est sur votre compte. ||. 'τὸ βάλλω 'σ τὸν λογαριασμόν. » Ὑπὸ λόγον ποιοῦμαι, ἐν λόγῳ τίθεμαι, προσλογίζομαι. ||. 'δὲν 'τὸ βάλλω καθόλου 'σ τὸν λογαριασμόν. » Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεμαι. je ne le mets point en ligne de compte. ||. 'δὲν ἔρχεται ('δὲν ἐμβαίνει) 'σ τὸν λογαριασμὸν, ἴδε Ἔρχομαι.

Λόγγος (ἐκ τοῦ Λόχος [ἴδε Πουγγὶ], ὅθεν) = » Λόχμη, ἴδε Δάσος.

Λόγιον (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ πληθ., τὰ λόγια), ἴδε Λόγος. ||. μεγάλα λόγια, ἴδε Μεγάλος. ||. διὰ 'να 'πῶ μὲ 'λίγα λόγια, ἴδε Συντομία. ||. ἄλλα λόγια (φρσ.). »Ἐπίσχες, ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον (Εὐρ. Ἠλ. 962).« parlons d'autre chose. ||. λόγια 'στὸν ἀέρα (μεταφ.). » Ἀνεμώλια. paroles en l'air (vaines, vagues). ||. βάλλω 'σ τὰ λόγια (φρσ.). »Ἀναπτερόω, ἴδε καὶ Βάλλω.

§. λόγια (ἰδιαιτ. τὰ μάταια, εὔκαιρα, ἀσήμαντα. Ὅθεν:) αὐτὰ εἶναι λόγια. » Λόγοι ταῦτα, λόγοι ταῦτα κενοὶ, κόμπος ῥημάτων κενός. discours que tout cela; des chansons. ||. εἰ δέ κε σᾶς εἰπῇ ὅτι ὅσα εἶπα εἶνε λόγια, αὐτὰ ὅμως, ὅπου θὰ σᾶς 'πῶ, 'δὲν εἶνε βέβαια λόγια. » Εἰ δὲ ταῦτα λόγους καὶ φλυαρίας εἶναι φήσει, ἐκεῖνό γε οὐ λόγος (Δημοσθ. Λεπτ.).«

Λογιάζω, ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) »Λογίζομαι, ἴδε Νομίζω.

Λογικόν. » Νοῦς, λόγος. raison, f. ||. (οἱ ἁπλοῖ 'τὸ ἐκφράζουν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πληθ.) ἔχασε τὰ λογικά 'του (καὶ ἐλλειπτ., τἄχασε), ἴδε Χάνω. ||. 'δὲν εἶνε 'σ τὰ λογικά 'του. »Οὐκ ἐντὸς ἑαυτοῦ· »Οὐκ ἐν ἑαυτοῦ ὄντα (Ἀῤῥ.). « il a perdu la raison.

Λογισμὸς, ἴδε Γνώμη καὶ Στοχασμός.

||. μὲ λέγει ὁ λογισμός μου (φρσ.), ἴδε Νοῦς.

Λογῆς (γενικὴ τῆς μὴ σωζομένης ὀνομαστικῆς Λογὴ, τὴν ὁποίαν ὁ Βλάχος ἐξηγεῖ διὰ τοῦ »Στάσις, κατάστασις, τρόπος. Τὴν μεταχειριζόμεθα μόνον μὲ τὰς ἀντωνυμ. Τί καὶ ὅ,τι, καὶ μὲ τὴν πρόθ. Κάθε, ὅπου ζήτει τὰς φράσεις. Λέγομεν δὲ καὶ εἰς τὸ πληθ., Πολλῶν λογιῶν, χίλιων λογιῶν, λογιῶν-λογιῶν, ὥστε ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων 'τό) » Εἶδος. espèce, θ. sorte, θ. ἴδε καὶ Διάφορος.

Λόγος. » Ῥῆμα, λόγος. parole, θ. mot. ||. 'να μὴν ἔβγῃ ἔξω λόγος. » Μηδὲν ἐκφερομυθεῖσθαι τῶν πραττομένων (λεγομένων). ||. λόγο'-λόγο', (ἢ) ἀπὸ ἕνα-ἕνα λόγον (φρσ.). »Κατὰ λέξιν. mot à mot, mot pour mot. §. (ἰδιαιτ. ὁ τοῦ θεοῦ ἢ τῶν σοφῶν, σύντομος μάλιστα, καὶ ἑπομένως εὐμνημόνευτος). »Λόγιον, ῥῆσις, ῥητὸν, ἀπόφθεγμα. dit; sentence. §. (ὁ κοινὸς καὶ γνωστὸς εἰς ὅλους ἢ παροιμιώδης), ἴδε Παροιμία. ||. καθὼς λέγει (ἢ, 'ποῦ λέγει) ὁ λόγος. »Τὸ τοῦ λόγου· »Τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου. ||. αὐτὸς ὁ παληὸς λόγος. » Τοῦτο δὴ τὸ παλαίφατον. ce vieux dicton. §. (ὁ ἐκφωνούμενος παρὰ τοῦ ἱεροκήρυκος εἰς τὴν ἐκκλησίαν.), ἴδε Διδαχή. ||. (ὁ παρὰ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τοῦ βήματος). » Λόγος, ἀγόρευσις, δημηγορία. discours, harangue, θ. ||. (ὁ παρὰ τοῦ δικηγόρου εἰς τὸ δικαστήριον). » Λόγος, δικηγορία ἢ συνηγορία. ||. βάλλω λόγον. » Ἀγορεύω, δημηγορέω, λόγον λέγω (» Καὶ λόγους κατὰ ἔτος ἕκαστον ἐπ' αὐτοῖς λέγουσι, « Παυσαν. Γ', 14). prêcher, haranguer. §. (ἡ ὑπόσχεσις, ἡ ἰταλ. Παρόλα). » Πίστις, τὰ πιστά, δεξιὰ (ἡ). parole, θ. parole d'honneur, θ. engagement. ||. ἀφ' οὗ ἔδωσαν τὸν λόγον 'τους. »Πίστιν (»Τὰ πιστὰ, »Δεξιὰν) δόντες καὶ δεξάμενοι (λαβόντες). ayant donné (engagé) leur parole (leur foi). ||. φυλάττω (στέκομαι εἰς) τὸν λόγον μου. » Ἐμμένω τῇ πίστει· » Εὐσυνθετέω. tenir parole. ||. 'δὲν ἐφύλαξε τὸν λόγον 'του. »Ἐψεύσατο τὰ καθωμολογημένα· » Ἠθέτησε τὴν συνθήκην· » Οὐκ ἐνέμεινε τοῖς ὡμολογημένοις· » Δεξιάς τε παραβὰς καὶ ὅρκους πατήσας (Σουΐδ.) «. il a manqué de parole. §. (ἡ ἀντιλογία, τὸ ἐλάττωμα). 'δὲν ἔχει ('δὲν θέλει) λόγον. »Ἀνεπίληπτός ἐστι. il n'y a pas à dire (à redire). §. τοῦ λόγου σου ('του, 'της, 'τους κτλ. φρσ. δημώδης πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ Σὺ., ἐκεῖνος, -νη, -νοι κτλ.). ||. ἀπὸ λόγου 'του, ἴδε Ἑαυτός.

Λογοτριβή. »Λογομαχία, διαφορά. dispute, θ. démêlé, débat, contestation, altercation, contention, discussion, noise; ἴδε καὶ Φιλονεικία.

Λογοφέρνω, ῥ. ἀμ. »Λογομαχέω. avoir un démêlé avec quelqu'un, ἴδε καὶ Φιλονεικῶ.

Λοιμικὴ, παθ. »Πυρετὸς (φλογώδης, κακοήθης, συνεχής), λοιμὸς, τύφος, καῦσος (Ἱπποκρ.). fièvre-maligne, θ.

Λοιπὸν, σύνδ. (συμπερ.). » Οὖν, γοῦν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν, ἄρα, ἀλλὰ μὴν, οὐκοῦν (εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου), δῆτα, δὴ, ὥστε, οὕτω δὴ, τοιγὰρ (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) τοι (καὶ τὸ) αὐτὰρ καὶ ἀτάρ. donc, aussi, conséquemment, en conséquence, par conséquant; or. ||. ἦτον λοιπὸν γραφτό' μου. » Ἔμελλεν ἄρα. ||. 'δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀφήσωμεν τέτοιαν εὐκαιρίαν, ἀφ' οὗ 'μᾶς ἔτυχεν. »Οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον καιρὸν παραπεπτωκότα ἀφεῖναι (Δημοσθ.).«

Λόξα (ἡ), ἴδε Δίπλα.

Λοξὰ, ἐπ. » Λοξῶς, λοξά. obliquement, de (en) biais, ἴδε καὶ Πλάγια.

Λοξὸς, ἡ, όν. » Ἐγκάρσιος, ἐπικάρσιος, λοξὸς, πλάγιος. oblique, biais, dévers.

Λόξυγγας (Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μαγίστρου Θωμᾶ καὶ τοῦ Μοσχοπούλου ἐλέγετο κοινῶς, καθὼς καὶ λέγεται ἀκόμην εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη, Κλῶξος), παθ. »Λὺξ -υγγὸς (ἡ), λυγμός. hoquet. ||. μ' ἔπιασε (μὲ ἦλθε) λόξυγγας. » Λύγξ μοι ἐνέπεσεν (ἐπέπεσεν). ||. ἐπειδὴ ἔτυχε 'να τοῦ ἔλθῃ λόξυγγας. » Τυχεῖν γὰρ αὐτῷ λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν (Πλατ. Συμπ.).« ||. ἔχω λόξυγγα. » Λύζω, λυγγαίνω (-άζω).

Λοπουντιὰ (ἡ ἄλλ. Λοβοδιά· προφ. καὶ Λεπουντιά.), φ. (Διαιρεῖται εἰς πολλὰ εἴδη). » Ἀτράφαξις ἢ Ἀτράφαξυς (ἡ), χρυσολάχανον. atriplex; arroche ἢ aroche; bonne-dame. §. (ἓν εἶδος βρωμᾷ 'σὰν 'ψάρι), ἴδε Βρωμοῦσα.

Λοστὸς, ἐργ. » Μοχλὸς, διωστὴρ, ἔμβολος. levier; barre, θ.

Λόφος. » Βουνὸς, λόφος, γεώλοφος καὶ γήλοφος, γεωλοφία, κολωνὸς, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) colline, θ. monticule.

Λουβὶ } (τὸ στενόμακρον φλοῦδι, ὅπου
Λουβίδι } περιέχονται τὰ ὄσπρια καὶ διαφόρων ἄλλων φυτῶν καὶ δένδρων σπόροι). » Λοβάς. gousse, θ. cosse, θ. éosse, θ.

Λουκάνικον (ἡ ἀπὸ τοῦ Λακωνικὸν ἐτυμολόγησις τῆς λέξεως, τὴν ὁποίαν ἀπάντησα εἰς τὴν Κιβωτὸν, 'δέν με ἀρέσει· πιθανωτέραν ὑποθέτω τὴν ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ

ἁγ. Λουκᾶ εἰς τὰς 18 τοῦ Ὀκτωβρίου, καθ' ἣν συνήθως σφάζουν τοὺς χοίρους, ἀφ' ὧν κατασκευάζονται τὰ Λουκάνικα, εἰς τὴν Ἄσπρην θάλασσαν; ἢ μᾶλλον τὴν ἀπὸ τοῦ Λευκανικὸν, ὡς ἐν Λευκανίᾳ, ἐξ ἧς Ὄκελλος ὁ Λευκανὸς, ἀρίστων σκευαζομένων). » Ἀλλᾶς-άντος (ὁ), ἰσίκιον, καρύκη. boudin (αὐτὸ εἶνε κυρ. ἡ) » Αἱματῖτις χορδὴ (τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Ἀθήν. ἀπὸ ἕνα παλαιὸν κωμικὸν), saucisse, θ. saucisson, andouille, θ.

Λουλουδάκι. » Ἀνθύλλιον καὶ Ἀνθήλιον, ἀνθέμιον, ἄνθιον. petite fleur, θ.

Λουλοῦδι (εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. κοιν. Λελοῦδι.). »Ἄνθος-ους (τό). fleur, θ.

Λουλουδίζω, ῥ. ἀμ. » Ἀνθέω, θάλλω, κομάω. fleurir. §. (μεταφορ.) » Ἀκμάζω, ἀνθέω. fleurir, être florissant. || .ἀνθεῖ καὶ λουλουδίζει (φρσ. μεταφορ.). »Ἀρχόμενος ἀνθεῖ καὶ ἀκμάζει μάλιστα ὁ πυρετὸς (Ἱπποκρ.).«

Λουρὶ (ἐκ τοῦ) » Λωρίον (ὑποκορ. τοῦ) λῶρος (καὶ μεταγ.) λῶρον, (καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Ἔλωρ, Ἐλώριον). »Ἱμὰς-άντος. courroie, θ. sangle, θ. || . 'βγάλλω λουριά. » Λωροτομέω. || .τὸ πλατὺ λουρὶ τῶν στρατιωτῶν (ὅπου κρεμνοῦν τὸ σπαθί 'τους, κτλ.). » Τελαμὼν, ἀναφορεύς. baudrier, bandoulière, θ.

Λουρίδα. » Λωρίς. longe, θ.

Λοῦρος (ἡ βέργα, τὸ κοντάρι μὲ τὸ ὁπ. τινάζουν ἀπὸ τὸ δένδρον ταῖς ἐληαῖς καὶ ἄλλα 'πωρικά). » Ῥάκτρια (ῥάβδος). gaule, θ.

Λούσιμον. »Λουτρὸν, λοῦσις. l'action de baigner ou de se baigner.

Λουστικὸν (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Ἐπίλουτρον, *λοῦτρον. ce qu'on paye au bain.

Λουτράρης (ὁ Τουρκ. Χαμαμτζῆς). »Βαλανεύς. celui qui tient un bain.

Λουτρικὸν (φόρεμα), ἴδε Λουτροπουκάμισον.

Λουτρός. » Λουτρὸν, λουτρὼν-ῶνος (ὁ), βαλανεῖον. bain.

Λουτροπουκάμισον. » Σάβανον, λουτρὶς (ἡ). robe de bain, θ.

Λοῦτσα (ἀντὶ Λοῦσα, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Λούουσα, τόπος κάθυδρος, ἢ Πλυσταρειόν), ἴδε Πλυςαρειὸν καὶ §. Μούσκεμμα.

Λοῦτσος (» Τὸ ἰψάριον, ὁποῦ λέγουσι Λοῦτσον, εἶνε ὡσὰν τὴν Ζαργάναν, μακρὺς ἀμὴ χονδρὸς ὡς τὸν κέφαλον, » Γεωπον.). » Λεύκιος (;). brochet.

Λουφάζω (στέκομαι ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς), ῥ. οὐδ. (ἐκ τοῦ) » Λωφάω. »Ἀτρέμας ἔχω, ἀτρεμέω(-ίζω). se tenir coi, ἴδε καὶ Ἡσυχάζω καὶ Σιωπῶ.

Λουφάρι, 'ψ. ἴδε Γουφάρι.

Λοῦφος, π. (κατὰ τὰ λεξικὰ, τὸ ἴδιον μὲ τὴν Ἀγριόπαππιαν, ἴδε τὴν λέξιν. Ἂν συμπεράνωμεν ὅμως ἀπὸ τὸ ὄνομά 'του [ἴδε Λουφάζω], ἴσως εἶναι ὁ) »Κέπφος (τῶν ἀρχαίων. Σ. Ὅταν ἔγραφα τοῦτο 'δὲν εἶχον ἰδῆ τὸν Σχολιαστὴν τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἀριςοφάνους, Φλωριάνον Χριςιάνογ, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ὁ Κέπφος ὀνομάζεται κοινῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Λοῦφα). nigaud, cormoran (de petit), le fou (Λατ. sula).

Λούω (προφ. κοιν. Λούγω καὶ Λούζω), ῥ. μετ. »Λούω. baigner. || .εἶχε χρόνια 'νὰ λουσθῇ (ἢ) ἀφ' οὗ λούσθηκεν. » Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος (Ἀριστοφ.).«

Λυβρὸς, ἡ, όν, (ἴσως ἐκ τοῦ) » Λυπρὸς, ἴδε Λεβρός.

Λυγαριὰ, φ. » Λύγος (ἡ), ἄγνος (ὁ καὶ ἡ). osier, agnus-castus (Λατ. καθὼς καὶ τὸ) vetex.

Λυγίζω, ῥ. μετ. » Κάμπτω, συγ(ἐπι)-κάμπτω, λυγόω (» Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὧδε [ὁ χρυσὸς] φρένα, « Σουΐδ.). ployer, courber, flechir, arquer, cambrer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Λυγῶ. ||. λυγίζομαι, ῥ. μεσ. ἴδε Σειοῦμαι.

Λύγισμα. »Κάμψις, καμπή. courbure, θ.

Λυγῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κάμπτομαι, συγ-(ἐπι)κάμπτομαι. plier, se plier, arquer, se courber (cambrer).

Λυκόγουνα (τὸ ἄλλ. Λυκοτόμαρον). » Λυκέη καὶ (κρσ.) Λυκῆ, λυκεία. peau de loup, θ.

Λύκος, ζ. »Λύκος-αινα. loup-cerve. || . θρέψε λύκον 'νὰ σὲ φάγῃ (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τοῦ Θεοκρ. τὸ) » Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι (Εἰδ. Ε, 38).« || .ὁ λύκος 'στὴν ἀνεμοζάλην χαίρεται, παροιμ., ἴδε Ἀνεμοζάλη. §. (μεταφορ. εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφανίζει τὰ σπαρτά. Ἐν χειρογρφ. βοταν. Λεξικῷ φέρεται: » Ὑποκυστὶς ἤτοι Ὑοσκύαμον ἄγριον, τὸ παρά τινων λεγόμενον Λύκον, τὸ φυόμενον ἐν τοῖς φα[σηόλοις ;] «). » Λέων, ὀσπριολέων, λεόντειος πόα (βοτάνη). herbe-louve, (διαφ. τοῦ) §. »Ὀροβάγχη. orobanche, θ.

Λυκουῤῥίνι(-ῖνος), 'ψ. (κυρ. ὁ) » Λευκίσκος. mulet blanc; (κοινότερον ὀνομάζονται τὰ ξηρὰ ἢ καπνιςὰ κεφαλόπουλα), ἴδε καὶ Βοῦρος.

'Λυμάρικα (παιδιὰ), ἴδε Διδυμάρικα.

'Λυθρινάρι } ; 'ψ. ἴδε 'Ρυθρινάρι.
'Λυθρίνι }

Λύνω, ῥ. μετ. » Λύω. délier, dénouer, défaire. §. λύνω τὸν δεμένον ἢ ἀποδεμένον διὰ μαγείας (κυρ. νεόνυμφον). » Αναλύω (» Αναλῦσαι, τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι, « Ἡσυχ.). dénouer l'aiguillette, ἴδε καὶ Δένω.

Λυόνω, ῥ. μετ. » Τήκω, ἐκ(συν)τήκω, διαλύω, χωνεύω (κυρ. ἐπὶ μετάλλων). fondre. §. dissoudre. ||. λυόνω τὸν πηλὸν μὲ (εἰς) τὸ νερὸν (Σημ. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν καὶ τὰς ὁμοίας, καλλήτερον 'να γράφεται Λειόνω, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς τὰ Γεωπονικά : » Νίτρον καὶ ἀφρόνιτρον λειώσας μετὰ ὄξους «). » Δίημι (ὁ ἀόρ. Διεὶς), φύρω. délayer ; gâcher ; détremper. ||. ηὗραν τὸν τρόπον (τὴν τέχνην) 'να λειόνουν τὸ σίδερον. » Σιδήρου χώνευσιν ἐξεῦρον. fondre. §. ἴδε Σβύνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Τήκομαι, ἐκ(συν)τήκομαι, λύομαι, διαλύομαι, διαχέομαι, διαῤῥέω. §. δαπανάομαι, φθίνω. fondre, se fondre, se dissoudre. §. se consumer, dépérir; languir, ἴδε καὶ Στραγγίζω. ||. ἀφ' οὗ λειώσῃ τὸ ἀφιόνι μὲ τὸ 'λάδι. » Ἐλαίῳ διεθεὶς ὁ ὀπὸς (Διοσκορ.). ||. ἡ κόλλα ἀφ' οὗ λειώσῃ μὲ 'ξεῖδι. » Κόλλα, λυθεῖσα ὄξει (ὁ αὐτ.).« ||. ἂν ἦνε νοτιὰ, καὶ ἔβγῃ καὶ ἥλιος, λυόνει 'γλίγωρα (τὸ χιόνι). » Ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ, καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, ταχὺ διαχέεται (συντήκεται);« Ξενοφ. ||. τὰ ξύλα τῶν καραβιῶν 'μας 'σάπησαν, καὶ τὰ σχοινιά 'μας ἔλυωσαν. » Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται (Ὅμηρ.).« ||. ἔλυωσαν τὰ ῥοῦχά 'του. » Διέπεσεν αὐτοῦ τὰ ἱμάτια. ses vêtemens tombèrent en lambeaux. ||. 'να 'τὸ βράσῃς, 'ως οὗ 'να λυώσῃ. » Ταχερῶς ἕψειν (Ἀθην.).« ||. (καὶ μτφορ.) λυόνει βλέποντάς σε (ὅσο σὲ βλέπει). » Ὁ δὲ.. λείβεται θεώμενος (Ἀρστφ. Ἱππ. 327).«

Λύπη. » Λύπη, ἀθυμία, ἀνία, θλίψις, πικρία, ἄλγος (τὸ), τὸ λυπούμενον (κτλ.). douleur, θ. tristesse, affliction, chagrin, peine, θ. déplaisir. §. » Οἶκτος, οἰκτιρμὸς, ἔλεος (ὁ καὶ τὸ), συμπάθεια. pitié, θ. compassion, commisération.

Λυπημένος, η, ον. » Λυπούμενος (κτλ.), περίλυπος, στυγνάζων, κατώδυνος, περιαλγής. affligé, triste, chagrin.

Λυπηρὸς, ἡ, όν. » Ἀνιαρὸς, λυπηρὸς, ἀλγεινός. triste, affligeant.

Λυπητερὰ, ἐπ. » Οἰκτρῶς, λυπηρῶς, γοερῶς (κυρ. ἐπὶ φωνῆς). tristement, lugubrement, lamentablement.

Λυπητερὸς (ὁ ἄλλ. Παραπονετικὸς), ἡ, όν. » Θρηνώδης, γοερὸς καὶ γοώδης (κυρ. ἐπὶ φωνῆς). triste, plaintif, lugubre, lamentable, gémissant. §. (ὁ προξενῶν λύπην). » Οἰκτρὸς, ἐλεεινός. triste, ἴδε καὶ Λυπηρός. §. (συνεκδοχ. ὁ Ἐλεημονητικὸς καὶ εὐσυμπάθητος). » Οἰκτίρμων, ἐλεήμων, εὔσπλαγχνος, συμπαθής. compatissant, miséricordieux.

Λυποῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀνιάομαι, θλίβομαι, ἀλγέω, ἀθυμέω, ἀσχάλλω, λυποῦμαι (» Θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην, » Δημοσθ. Πανταίν.), ὀδυνάομαι. s'affliger, s'attrister, se chagriner. §. regretter. §. » Φείδομαι. épargner. ||. λυπήθηκες 'νά με προσκαλέσῃς εἰς τὸ τραπέζι σου. » Ἐφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ (Θεοφρ.).« ||. 'δὲν λυποῦμαι. » Ἀφειδέω, ἴδε καὶ Ψηφῶ. §. » Οἰκτείρω, ἐλεέω, φείδομαι, συμπαθέω, σπλαγχνίζομαι (Εὐαγγ.), λυποῦμαι (» Λυπούμενοι τοὺς αἰλούρους καὶ τοὺς ἱέρακας,« Διοδ. Σικελ. Ά, 84). compatir, plaindre, avoir (être ému de) pitié (de compassion). ||. ἐκεῖνος ὅ,που λυπεῖται, ἴδε Λυπητερός. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'δὲν λυπεῖται, ἴδε Ἀλύπητος.

Λύρα, ὄργ. (μουσ.). » Λύρα. lyre, θ.

Λυσεντερία (προφ. κοιν. Λυσαντερία καὶ Λυσοντερία), πάθ. » Λειεντερία (συγχέεται 'μὲ τὸ) δυσεντερία. dyssenterie ; lienterie. ||. ἔχω (πάσχω) δυσεντερίαν. » Δυσεντεριάω.

Λυσίδι (λέξις ὑφαντ.), ἴδε 'Πάσμα.

Λύσιμον. » Λύσις. l'action de délier (etc).

Λύσσα, πάθ. » Λύσσα. rage, θ. §. ἁλμυρὸ λύσσα (φρσ.). » Δεινῶς ἁλμυρόν. extrêmement salé.

Λυσσιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Λυσσάω καὶ (Ἀττ.) λυττάω. enrager.

Λυσσιασμένος, η, ον. » Λυσσῶν(-ττῶν), λυσσαλέος. enragé.

Λυτάρι (τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰ λαγωνικὰ, τραβοῦν τὰ ἄλογα κτλ.). » Ἀγωγεὺς, ῥυτὴρ, ῥυταγωγεὺς, ζευκτηρία. laisse, θ. couple, θ. harde, θ. accouple, θ. trait (ἰδίως ἐπὶ ἵππ.). longe, θ.

Λυτὸς, ἡ, όν. » Λελυμένος, ἄνετος. délié.

Λυχναράκι. » Λυχνίδιον(-άριον), λυχνίσκος. lampion.

Λυχνάρι } . » Λύχνος, λύχνον. lampe,
Λύχνος } θ. bougeoir.

Λυχνοστάτης. » Λυχνία, λυχνοῦχος. gueridon.

Λυώσιμον. » Τῆξις, ἔκτηξις, τηκεδὼν (Διοδ. Σικελ.). Χώνευσις καὶ Χωνεία (κυρ. διὰ τὰ μέταλλα). fonte, θ. §. ἴδε Σβύσιμον.

Λώβα, πάθ. ἴδε Λέπρα.

Λωβιάρης, α, ικον / Λωβιασμένος, η, ον } » Λεπρὸς, λεπρῶν, λωβὸς (λωβὸν ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς χωρικούς μας τὸ χαλασμένον βαμβάκι, σιτάρι, κτλ.). lépreux.

Λωλὸς (ὀρθ.) Ἀωλὼς (ἂν ἦν ἐκ τοῦ) » Ὀλωλὼς-ῶτος· ἢ Δολὸς (ἂν ἦν ἐκ τοῦ) » Ὄλολος (, ὁ γυναικώδης καὶ βάκηλος, καὶ ὁ δεισιδαίμων«, κατὰ τὸν Φώτιον· ἢ ἐκ τοῦ) » Λύλλος (, ποιητὴς κωμῳδούμενος ἐπὶ μωρίᾳ«, κατὰ τὸν αὐτὸν Φώτιον), ἡ, ὸν, ἴδε Τρελλός.

M.

M, μ, τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Β· » Μυζάω-βυζάνω, Ἕλμινθα-λεβίθα, κτλ. ||. εἰς Ν. » Λαχμὸς-λαχνὸς, λικμίζω-λιχνίζω, στάθμη -στάφνη, κτλ. §. Ἐκθλίβεται· » Γόμφος-γόφος, λαμβάνω-λαβαίνω, νύμφη-νύφη, ὀμφαλὸς-ὀφαλὸς, κτλ.

Μὰ, ἐπ. (Ὁρκ.). » Μὰ (κυρ. ἐπὶ ἀρνήσεως), νὰ (ἐπὶ βεβαιώσεως). par. || .ναὶ, μὰ τὸν Δία. » Ναὶ, μὰ Δία· » Νὴ τὸν Δία. ||. ὄχι, μὰ τὸν Δία. » Οὐ, μὰ Δία· » Μὰ Δία.

Μαγαρίζω (ἀμφιβάλλω ἂν ἔχῃ σχέσιν μὲ τὸ) » Μεγαρίζω (, κατασκευάζω τὸ εἰς τὰ Θεσμοφόρια ὑπόγειον οἴκημα, μέγαρον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο καὶ μάγαρον, ἀπὸ τοῦ Φοινικικοῦ ἢ Ἑβραϊκοῦ Μαγούρ, κατοικία, καὶ ἐσήμαινε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἀχοῦρι), ῥ. μετ. » Κόπρῳ μιαίνω, τιλάω, ῥυπάττω. embrener, crotter, salir.

Μαγαρισιὰ (ἡ). » Κόπρος, τίλος, τίλημα. bran.

Μαγάρισμα. » Τίλησις. l'action d'embrener.

Μαγγανίζω (βάλλω, σφίγγω εἰς τὸν Μάγγανον), ῥ. μετ. » Πιέζω, θλίβω, συνθλίβω. presser, serrer sous la presse.

Μαγγανοπήγαδον. » Γαυλὸς (κυρ. τὸ Ἀνασυρτῆρι), περιακτὸν ἄντλημα. chapelet, roue à pots, puits grec.

Μάγγανος (ὅπου σφίγγουν, ὁ Τουρκ. Μεγγενές), .ἐργ. » Πιεστήριον, πιεστὴρ, κύλινδρος, μάγγανον (μεταγ.). presse, θ. calandre (κυρ. τῶν ὑφασμάτων). §. (ὅπου κεντοῦν). »* Ἱστός. métier.

Μαγεία. » Μαγεία, γοητεία, μαγγανεία, φαρμακεία. magie, θ. sorcellerie.

Μαγειρειὰ (ἡ), (τὸ μαγειρευμένον φαγεῖ), ἴδε Μαγέρεμμα. ||. 'χύθ' ἡ μαγειρειά 'μας, 'πάγ' ἡ κουμπαριά 'μας (παροιμ.), ἴδε Κουμπαριὰ (εἰς τὸ παράρτημα).

Μαγειρειὸ (τὸ) / Μαγειρειὸς (ὁ) } » Ὀπτανεῖον, μαγειρεῖον, ὀψοποιεῖον. cuisine, θ.

Μαγειρεύω, ῥ. μετ. » Σκευάζω, ὀψοποιέομαι. apprêter, accommoder (la viande, le poisson, etc); faire la cuisine.

Μάγεμμα. » Γοητεία, φαρμακεία. ensorcellement.

Μαγεμμένος (προφ. καὶ Μαγνωμμένος), η, ον. » Γεγοητευμένος, πεφαρμαγμένος, φαρμακῶν (Δημοσθ.). ensorcelé. §. (μεταφορ. ὁ ἀνόητος, παραλογιασμένος, ξεχασμένος, χαμένος, κτλ.). » Ἐμβρόντητος, ἐμβεβροντημένος (Λουκιαν.), καταπλὴξ -ῆγος. égaré, étourdi.

Μάγερας, -ισσα. » Μάγειρος (τὸ θηλ. Μαγείραινα [Ἀθην. ΙΓ']· τὸ Μαγείρισσα εὑρίσκεται μόνον εἰς τοὺς Ο': » Τὰς θυγατέρας ὑμῶν λήψεται εἰς μαγειρίσσας,« Βασιλ. Α, ἡ, 13), ὀψοποιός. cuisinier. ||. εἶμαι μάγερας (ἢ) κάμνω τὸν μάγεραν. » Μαγειρεύω. être cuisinier, faire la cuisine. ||. ὅσοι φοροῦν μαχαίρι, 'δὲν εἶν' ὅλοι μαγέροι (παροιμ.), ἴδε Μαχαίρι.

Μαγέρεμμα (τὸ ἔργον τοῦ μαγείρου). » Ὀψοποιΐα, μαγειρεία. l'action de faire la cuisine. §. (συνεκδοχ. τὸ μαγειρευμένον φαγεῖ). » Μαγείρευμα (» Τὰς χεῖρας πρὸς τὰ λεκανίδια προσῆγεν, ἐν οἷς τὰ μαγειρεύματα,«) ἴδε καὶ Φαγητόν.

Μαγεύω, ῥ. μετ. » Γοητεύω, μαγγανεύω, φαρμάσσω (-ττω), φαρμακεύω (-όω), μαγεύω (» Ὑπ' ἐκείνης τῆς καταράτου μεμάγευται [ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας ὁ Ἀντώνιος],« Δίων Κάσ. Α'). ensorceler, donner un sort.

Μάγια (τὰ), (Ὁ Ἐτυμολ. τὰ γράφει Μάγεια. » Τὸ Μάγος σημαίνει . . . καὶ τὸν τὰ μάγεια ἐργαζόμενον«). » Γοητεῖαι, φίλτρα, ἐπῳδαὶ, μαγγανεῖαι, μάγγανα, μαγγανεύματα, φάρμακα, φαρμακεῖαι. sort, charme, maléfice, enchantement, sortilège. ||. ὅσαις γυναῖκες κάμνουν μάγια τοὺς ἄνδρας. » Ὅσαι φίλτρα μηχανῶνται καὶ γοητείας ἐπὶ τοὺς ἄνδρας· » Αἱ φίλτρα τινὰ καὶ γοητείας ἐπιτεχνώμεναι τοῖς ἀνδράσι (Πλουτ.).«

Μαγιὰ (ἡ), ἴδε Προζύμι.

Μαγκεύρα (ἡ ἄλλ. Ἀγκούλα [ἀπὸ τοῦ Ἀγκύλη], Λαγγοῦσα καὶ Στραβολέκκα, τὸ λυγισμένον εἰς τὴν κορυφὴν ῥαβδὶ τῶν χωρικῶν, ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἄγκυρα, * ἀγκυ-

ρκ. Καμπύλη (Λακωνική) βακτηρία, κα-λαῦροψ-οπος (ἡ). croche καὶ crosse, θ.

Μαγνήτης (ὁ), ὀρ. »Ἡρακλεία (»Μαγνῆτις, »Μαγνησία, »Σιδηρῖτις) λίθος (ἡ), Μάγνης (Μαγνήτης) λίθος (ὁ). aimant.

Μάγος,-ισσα. » Γόης, μάγος, φαρμακὸς -ὶς, φαρμακεὺς-εύτρια, ἐπαοιδὸς καὶ (κρσ.) ἐπῳδός. sorcier, magicien. §. » Μάντις (κυρ. ὅστις προλέγει τὸ μέλλον). devin.

Μαγουλήθρα, πάθ., ἴδε Παραμαγοῦλα.

Μαγουλίκα (εἶδος κεφαλοδέσμου γυναικείου). » * Παρα(» Περι)γναθὶς, προσγναθίδιον.

Μάγουλον (ἀπὸ τοῦ) » Μᾶλον (Δ. ἀντὶ) Μῆλον (» Ἠρέμα φοινιχθεὶς μᾶλα παρηΐδων, « Ἐπγρ. » Διατί τῶν περιπνευμονικῶν τὰ μῆλα ἐρυθρά ἐστιν ;« Ἀλέξ. Ἀφρδ.). » Γνάθος (ἡ). παρειά. joue, θ.

Μαδημένος, η, ον. » Μαδαρὸς, μαδὸς, ψιλὸς, λεῖος, ἐψιλωμένος, παρατετιλμένος (ἐπὶ κακοῦ). pelé, dépilé, etc.

Μαδίζω (τὸ ἄλλ. Τσουμαδῶ), ῥ. μετ. » Τίλλω, ψιλόω, λει(λε)αίνω, μαδίζω, παρατίλλω (κυρ. ταῖς μασχάλαις καὶ τὰ κρύφια μέλη). peler, dépiler, épiler; plumer (κυρ. πουλιά). ||. μαδίζω τριαντάφυλλα. » Λύω. effeuiller.

Μάδισμα (τὸ ἄλλ. Τσουμάδισμα). »Τίλσις, ψίλωσις, μάδη(δι)σις, μαδάρωσις, τιλμὸς, παράτιλσις (ἴδε ἀνωτέρω). dépilation. §. (τὸ πέσιμον τῶν τριχῶν). »*Τριχορροΐα. chute des cheveux, θ. ||. (τὸ—τῶν φύλλων). Φυλλορροΐα, φυλλοβολία. chute des feuilles, θ. ||. (τὸ—τῶν πτερῶν). »*Πτερορροΐα, πτίλωσις. mue, θ.

Μαδῶ, ῥ. μετ. ἴδε Μαδίζω. §. (πέφτουν ἡ τρίχες μου), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Τριχορροέω, μαδάω, ψιλόομαι. perdre ses cheveux. ||. (τὰ πτερά μου). » Πτερορρυέω. muer, se déplumer, perdre son plumage. ||. (τὰ φύλλα μου). » Φυλλορροέω, φυλλοβολέω, φυλλοχοέω. se dépouiller, s'effeuiller.

Μάζαλη (ἡ κόλλα ἢ ἀλευρόκολλα τῶν ὑφασμάτων). » Μαζαλὶς, * ὑγροπαιπάλη. empois, chas.

Μαζαλίζω (κολλάρω ὑφάσματα), ῥ. μετ. » Παιπαλόω(-άω). empeser.

Μαζάλισμα (τὸ κολλάρισμα τῶν ὑφασμάτων). » Παιπάλη(λω)σις. empesage.

Μαζεύω (ἐκ τοῦ) » Ὁμαδεύω (» Ὁμαδεύειν, ἀθροίζειν«, Ἡσύχ. » Ὡμάδευσεν, ἀντὶ τοῦ ἐσώρευσε,« Σουΐδ.), ἴδε Μαζόνω.

Μαζῆ ἢ Μαζὶ (ἂν ἦνε ἀπὸ τοῦ Ὁμάδι, τὸ ἄλλ. Ἀντάμα, ἐκ τοῦ Μάζα » Δρουγγιστὶ, ἅμα, πυκνῶς, μάζα,« Βασιλ. ἐπιστ. πρὸς Ἀμφιλοχ. παρὰ Βαλσαμ. » Εἴθ' οὕτως οἱ συνόντες αὐτοῖς δρουγγιστὶ, ἤγουν ὡς μάζα, ὁμοῦ [Λέων. τακτ.] «, ἴδε καὶ Μαζωμὸς), ἐπ. (ἀθρ.). » Ὁμοῦ, ἅμα, σὺν (εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), μετὰ (ἴδε Μέ). avec. » Συνάμα. ensemble, conjointement. ||. ὅλοι(-αις,-α) μαζῆ. » Ἀθρόοι(-αι,-α), σύμπαντες, ἀθρόον, ἀθρόως, συλλήβδην, ὁμοθυμαδόν. tous ensemble. ||. αὐτὰ τὸ γράμμα πρέπει, ἂν 'μποροῦμεν, 'νὰ 'τὸ διαβάσωμεν καὶ οἱ τρεῖς μαζῆ, καθὼς εἴμεθα· εἰδὲ μὴ, ἀπὸ δυὸ-δυὸ μαζῆ. » Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ἡμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ, μάλιστα μὲν ἀθρόους, εἰδὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ (Ξενοφ. Ἑλλ.).«

Μαζόνω (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. amassare, κατὰ τὸν Κορ.), ῥ. μετ. »Ἀθροίζω, συναθροίζω, συνάγω, συλλέγω (κυρ. καρποὺς, γεννήματα κτλ. καθὼς καὶ τὸ)συγκομίζω, συναλίζω, συμφορέω, ἐκλέγω, ἀναλέγομαι, δρέπομαι (κυρ. ἄνθη, 'πωρικὰ, κτλ.). amasser, ramasser, rassembler, assembler, recueillir; cueillir (ἄνθη, 'πωρικὰ, κτλ.). ||. μαζόνω ('παίρνω, συκόνω) ἀπὸ καταγῆς. » Ἀναλέγομαι, ἀναιρέομαι. ramasser. ||. ὁ δοῦλός 'του, ἀκολουθῶντας κατόπιν, ἐμάζονεν ὅσα φλουριὰ ἔπεφταν ἀπὸ τὰ ποτήρια. » Τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιάλεων στατῆρας ἑπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. ||. μαζόνω τὰ πράγματά ('νοικοκεριά) μου (ἕνα 'τὰ μετακομίσω). » Συσκευάζομαι. plier (trousser) bagage, faire son paquet. ||. ὅταν μαζόνῃ (συνάζῃ) ἢ σιτάρι, ἢ λάδι, ἢ κρασί, ἢ μαλλί. » Ὁπότε συγκομίζοι, ἢ σῖτον, ἢ ἔλαιον, ἢ οἶνον, ἢ ἔρια (Ξενοφ. Ἀπομν.).« ||. 'να μαζόνῃ ἕνα ὀβολὸν ἀπὸ τὸν καθένα. » Ὀβολὸν παρ' ἑκάστου ἐκλέγειν (Λουκιαν.).« ||. μαζόνω τὸ πλῆθος. » Ἐκκλησιάζω, ἐκκλησίαν παραγγέλλω (προγράφω, συγκαλέω), ἀγείρω, συναγείρω. convoquer le peuple. ||. μαζόνω ἄσπρα. » Ἀργυρολογέω, χρηματίζομαι. ||. μαζόνω τὰ δοσίματα. »Φορολογέω, δασμολογέω (διάφορα ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται παρομοίως), ἴδε καὶ Δόσιμον. ||. εἴχομεν δὲ εἰσόδημα εἰς μετρητὰ ἕως σαράντα-πέντε τάλαντα, καὶ αὐτὰ ἦσαν τότε μαζωμένα. » Χρημάτων δὲ σύνταξιν εἰς πέντε καὶ τετταράκοντα τάλαντα, καὶ ταῦτ' ἦν προεξειλεγμένα (Δημοσθ. περὶ Στεφ.).« ||. μαζόνω τὰ πανιὰ (ναυτ.). » Στέλλω (»Συστέλλω, »Ὑποστέλλω) τὰ ἱστία. plier (carguer, ferler, larguer [ἐξ ἡμισείας]) les voiles. ||. μαζόνω τὰ φορέματά μου ἐπάνω. »Ἀνακολπάζω

(-ίζω,-όω)-ομαι. trousser. §. 'να μαζώξῃ τὸν νοῦν 'του 'σ τὸ κεφάλι 'του. » Ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν (Πλάτ.).« ||. μαζόνομαι, ῥ. μεσ. » Συνέρχομαι, ἀθροίζομαι, συναθροίζομαι, εἰς ταὐτὸ (ἐπὶ τὸ αὐτὸ) γίγνομαι. s'assembler, se rassembler. » Συνίσταμαι. s'attrouper (ἐπὶ κακοῦ). » Συῤῥέω (μεταφορ.). affluer. §. » Συστέλλομαι. se contracter, ἴδε καὶ Συμμαζόνω.

Μάζωμα. » Συνάθροισις, συναθροισμὸς, ἄθροισις, ἀθροισμὸς, συμφόρησις. assemblage; recueil. ||. μάζωμα ἀνθρώπων, ἴδε Μαζωμός. ||.μάζωμα γεννημάτων (καρπῶν κτλ.). » Συλλογὴ, συγκομιδή. récolte, θ. §. (τὸ ζάρωμα) » Συστολή. contraction.

Μαζωμὸς { (κυρ. ἀνθρώπων. » Μαζῶνες
Μάζωξις { ὠνομάζοντο, λέγει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Δ'] καὶ αἱ ἐν Φιγαλείᾳ τῆς Ἀρκαδίας γινόμεναι Διονυσιακαὶ σύνοδοι, ἀπὸ τῆς ῥευστῆς μάζης, τὴν ὁποίαν διένεμον εἰς τοὺς συντρώγοντας οἱ διωρισμένοι πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς πόλεως ἐπιστάται). » Ὁμήγυρις, σύνοδος, συνέλευσις, σύλλογος, συναγωγὴ, ὅμιλος, συνάθροισις. ἐκκλησία καὶ ἐκκλησιασμὸς (κυρ. διὰ δημοσίας ὑποθέσεις), συῤῥοὴ καὶ σύῤῥοια (μεταφορ.), σύστασις (ὄχλου) (ἐπὶ κακοῦ). affluence, concours; amas; attroupement. ||.μάζωξις φίλων, ἴδε Συναναστροφή.

Μαθαίνω, ῥ. μετ. » Διδάσκω, παιδεύω, ἐκπαιδεύω, μαθητεύω (τινά). enseigner, instruire, apprendre à, dresser, ἴδε καὶ Διαβάζω. ||. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, τί θὰ 'πῇ Ἀποφρὰς, τώρα σὲ 'τὸ μαθαίνω. » Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν Ἀποφράδα ὅ,τι καὶ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον (Λουκιαν).« ||. 'να βάλῃ τὸν υἱόν 'του 'να μάθῃ τέχνην, ἴδε Βάλλω. ||. ἀνίσως θέλῃς 'να μάθῃς τὸν υἱόν σου 'να γένῃ 'ποδηματᾶς ἢ λεφτουργός. » Εἰ μέν τοι βούλοιο σκυτέα διδάξασθαι αὐτὸν ἢ τέκτονα (Ξενοφ. Ἀπομν.).«

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Παιδεύομαι, διδάσκομαι, ἀσκέω. apprendre. ||.διότι ὁ σκοπὸς δὲν εἶνε 'να 'τὸ μάθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ 'να 'τὸ κάμῃς. » Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστοτ. Ἠθ.), « ἴδε Ἀποστηθίζω. ||. μαθαίνω ἀπ' ἔξω. »Ἐκμανθάνω. apprendre par cœur. ||.μαθαίνω καλά. » Ἀκριβόω (» Ὁ διδάσκαλός με, ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλους καθίστη δικάζειν, « Ξενοφ. Κυρ.). ||. 'να μάθῃ ἐκεῖνος ('να 'τὸν δείξω ἐγὼ ἐκεῖνον)! (φρσ.). »Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται. §. ῥ. οὐδ. « Πυνθάνομαι, γιγνώσκω, μανθάνω, ἀκούω. apprendre.

Μάθημα. »Μάθημα. leçon. θ. ||. ἤκουσε μερικὰ μαθήματα καὶ ἀπὸ τὸν Δίωνα. » Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες (Πλάτ. Ἐπιστ.).« ||. τὰ παθήματα μαθήματα (παροιμ.). » Τὰ δέ μοι παθήματα τὰ ἐόντα ἀχάριτα μαθήματα γέγονεν (Ἡρόδ. Α).«

Μαθημένος (» Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, μαθημένοι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν πλεονεξίαν, δὲν ἐδύναντο πλέον νὰ τὴν ἀπομάθωσι, « Κορ. Χιακ. Ἀρχαιολ.), η, ον, ἴδε Πραγμένος καὶ Συνηθισμένος.

Μάθησις (ἡ ἄλλ. Προκοπή). » Παιδεία, γνῶσις. connoissances, lumières, θ. πλ.

Μαθητεύομαι, ῥ. παθ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπροσ.). ||. ἀφ' οὗ μαθητεύθηκε τὸ πρᾶγμα. » Ὡς δ' οὖν ἐγνώσθη· » Ἐπεὶ δ' ἔκπυστα ἐγεγόνει. dès qu'il fut connu.

Μαθητής. » Συνὼν, φοιτητὴς, ἀκουστὴς, ἐπιτήδειος, ὁμιλητὴς, μαθητεύων, μαθητευόμενος. élève, disciple; écolier, étudiant; apprenti (τεχνίτου). ||. ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ (δεῖνος). » Διήκουσε (Φιλιστίωνος).«

Μαθήτρα. » Μαθήτρια, μαθητρίς. écolière, θ.

Μαϊάτικον ('ψάρι), ἴδε Παλαμύδα.

Μαϊμοῦ, ζ. (ἀπὸ τοῦ) »Μιμὼ-οῦς (Τζέτζ). » Πίθηκός-ου καὶ Πίθηξ-ηκος (ὁ). singe. (Εἶνε ὑπὲρ τὰ 80 εἴδη. Ὁ) » Χοιροπίθηκος (τοῦ Ἀριστοτέλους, εἶνε ὁ) papion ἢ babouin, ἴδε καὶ Ἀγριάνθρωπος. ||. μαϊμοῦ μὲ μακρυὰν οὐρὰν (ἢ ἄλλ. Σεμπέκα). »Κερκοπίθηκος. guénon.

Μαινοῦλι, 'ψ. ἴδε Στρογγύλα.

Μακάρι, ἐπ. (εὐκτ. κατ' ἀποχ. ἐκ τοῦ) » Μακάριε! (Ἡ χρῆσίς 'του εἶναι ἀρχαιοτάτη· διότι ὁ Σουΐδας λέγει· » Τὸ δὲ Μακάρι τῶν ἀπαιδεύτων εὐκτικὸν ἐπίῤῥημα), ἀντὶ τοῦ »Εἴθε, ἴδε Ἄμποτε. §. συνδ. (ὑποθ.), ἴδε Ἀνίσως.

Μακαριὰ (ἡ). » Μακαρία, περίδειπνον, καθέδρα (Φωτ.). (Παρετηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους ἡ σύμπτωσις τῆς λέξεως καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) Αἱμακουρία· ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ὀνομάζεται) » Τάφος (»Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυ,« Ἰλ. ψ, 29). repas funèbre, ἴδε καὶ Κόλλυβα.

Μακαρίτης, -ισσα ἢ-ίτρα,-ικον. » Μακαρίτης, μακάριος, μακαρισθεὶς, ὁ τῆς μακαρίας (ἀμείνονος, εὐδαίμονος) λήξεως, ὁ τῆς ὁσίας μνήμης (Συνέσ.). feu, défunt, d'heureuse mémoire.

Μακεδονῆσι, φ. (ὁ Μαγηδανὸς ἢ Μαϊδανὸς, λέξις ὄχι Τουρκικὴ, καθὼς τὴν ἐξέλαβεν ὁ Κορ., ἀλλὰ παρεφθαρμένη προφανῶς ἀπὸ τοῦ Μακεδανὸν, ταὐτόσημον

τὸ καὶ Πετροσέλινον· τοῦτο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ ἐν ἀποκρήμνοις τόποις, » Διοσκορ. Αὐτὸ εἶνε κυρίως τὸ ἥμερον ἢ κηπευτὸν μικρὸν) » Σέλινον καὶ πετροσέλινον (ὅθεν τὸ Γαλλ.) persil.

Μακελλάρης (ὁ Τουρκιστὶ Κασάπης). » Κρεωπώλης. boucher.

Μακελλειὸ (ἀπὸ τοῦ Λατ., τὸ Τουρκ. Κασάπικον ἢ Κασαπειόν). » Κρεωπωλεῖον. boucherie, θ.

Μάκος (ὁ σπόρος τῆς μεγάλης παπαρούνας) (» Ἡ μήκων, ἐκ τοῦ μήκους παρωνομασμένη, μάκων εἰσέτι καὶ νῦν παρ' ἐνίοις λέγεται, βαρβάροις μὲν, ἐοικόσι δὲ ἀπήχημα φυλάττειν γλώττης Ἑλληνίδος παλαιᾶς, « Εὐσταθ. Ἰλ. Θ, 302), ἰατρ. » Μήκωνος σπέρμα, *μηκώνειον (σπέρμα). graine de pavot.

Μακραίνω, ῥ. μετ. » Μηκύνω, μακρύνω. allonger, rallonger. §. » Παρατείνω. prolonger. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Μηκύνω (-ομαι), μακρύνομαι devenir plus long, s'allonger,. §. ῥ. μέσ. ἢ μετ. (τὸ ἄλλ. Ξεμακραίνω, πηγαίνω δηλ. ἢ στέλνω μακρυὰ), ἴδ. Ἀπομακραίνω.

Μακρινὸς, ἡ, ὸν. » Ἀφεστηκὼς, ἀπῳκισμένος. §. μακρός. lointain. §. de longue haleine.

Μακρογένης. » Βαθυπώγων, μακροπώγων, βαθυγένειος, μακρογένειος, βαθεῖαν (ποδήρη [ὑπερβ.]) καθειμένος ὑπήνην. qui a une longue barbe.

Μακρολαίμης, ισσα, ικον. » Μακροτράχηλος, μακραύχην (Ἀριστοτ.), δολιχόδειρος (ποιητ.) (καὶ μετωνυμ.) γερανίας (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Γαλλ.) (qui a un) cou de cigogne (de grue).

Μάκρος (τὸ). » Μῆκος (τὸ), μακρότης. longueur, θ. le long. ||. 'ς τὸ μάκρος. ἴδε Εἰς. ||. 'πάγει εἰς μάκρος, ἴδε Πάγω.

Μακρουλὸς, ἡ, όν. » Ἐπιμήκης, ἑτερομήκης, παραμήκης, ᾠοειδὴς, ἐπιμηκέστερος. oblongue, ovale.

Μακρυὰ, ἐπ. » Μακρὰν, πόῤῥω, ἀπὸ καὶ (ποιητ.) ἄπο, τηλοῦ καὶ τῆλε (ποιητ. Ἀπ' αὐτοῦ σχηματίζονται πολλὰ σύνθετα, καθὼς, Τηλεγράφος, τηλεσκόπιον, τηλεβόλον, κτλ.). loin. ||. πλέον μακρυὰ, ἴδε Μακρύτερα. ||. ὀλιγώτερον μακρύτερα. » Ἔλασσον ἄπωθεν (Θκδ.). » ||. ὅσοι δὲ ἦσαν μακρυὰ, καὶ μάλιστα οἱ πολλὰ μακρυά. » Οἱ δὲ ἄπωθεν, καὶ μάλιστα οἱ διὰ πλείστου«, (αὐτ.). ||. ὅταν τοὺς ἰδοῦν ἀπὸ πολλὰ μακρυά. » Ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς ἐκ πάνυ πολλοῦ«, Ἀριστ. ||. πολλὰ μακρυά. » Ποῤῥωτάτω, ὡς (ὅτι) ποῤῥωτάτω, ἐπὶ μήκιστον, ἐπὶ μακρότατον, μακροτάτω, μακρότατα. très-loin. §. πολλὰ μακρυὰ (φρσ. μεταφορ.)! » Πολλοῦ γε καὶ δεῖ· » Πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς, ἐνδεῖ· » Ἐλλείπει μακρῷ· » Οὐδ' ἐγγύς· » Πολὺ τὸ μέσον· » Τοῦ παντὸς δέω (Αἰσχύλ. Προμ.)· » Πολλοῦ δέω ἀπολογεῖσθαι (Πλάτ. Ἀπολογ.)· » Πολὺ δεήσομεν μιμεῖσθαι (αὐτ. Πολιτ. Γ'). il s'en faut beaucoup. ||. ποῦ 'να 'μοιάσῃ τὸν ἀδελφόν 'του! πολλὰ μακρυά! » Καὶ τῷ ἀδελφῷ ἀνομοιότατος. πῶς γάρ; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. ||. πόσο' μακρυὰ εἶσαι! » Ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις! ||. εἶμαι (κατοικῶ, εὑρίσκομαι, στέκομαι) μακρυά. » » Ἀπέχω (» Ἡ πόλις ἀπέχει τοῦ πέραν σταδίους πέντε «), ἀφέστηκα (» Ἵνα τί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν;), ἀπῴκισμαι· ||. ἡ μία πόλις εἶνε μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην δύο ἡμερῶν δρόμον. » Δυεῖν ἡμέραιν τὼ πόλεε ἀλλήλαιν διέχετον (ἀπέχετον, ἀφεστήκατον). les deux villes sont distantes (éloignées) l' une de l' autre.

Μακρυνάρι. » Σύριγξ-ιγγος (ἡ). (Πολύβ. καὶ Ἀθήν.), αὐλὼν, πάροδος, δίοδος. corridor, couloir, galerie, θ. allée, θ. ἴδε καὶ Ῥοῦγα.

Μακρὺς, εια, ύ. » Μακρὸς, δολιχὸς (ποιητ.), βαθὺς (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται πολλὰ σύνθετα). long-longue. ||. φόρεμα μακρὺ, γένεια (μαλλιὰ) μακρυά. » Χιτὼν (» Πώγων, » Κόμη) βαθὺς, ποδήρης, ποδηνεκής. ||. πλέον μακρύς. ἴδ. Μακρύτερος. ||. πολλὰ μακρύς. » Μήκιστος, σχοινοτενής. très-long. ||. 'ξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς (φρσ.), ἴδ. Ξαπλάνομαι.

Μακρύτερα, ἐπ. » Ποῤῥωτέρω, μακροτέρω, μᾶσσον. plus loin. ||. Βλέπει μακρύτερα, » Ἐπὶ πλεῖον ὁρᾷ, « Ξεν. (Ἱππ. ά).

Μακρύτερος, η, ον. » Ἐπιμηκέστερος, βαθύτερος, σχοινοτενέστερος, μάσσων (Ξενοφ.). plus long.

Μαλάζω (τὸ ἄλλ. Χειρομαλάζω), ῥ. μετ. » Μαλάσσω (-ττω), μάσσω (-ττω), βλιμάζω, χειραπτάζω, δέφω καὶ δέψω. manier, palper, patiner.

Μαλαθρίτης (εἶδος 'φειδιοῦ, ἴσως ὁ) » Μόλουρος (ὁ καὶ) μολουρὶς καὶ μολυρὶς (ἡ). espèce de serpent. §. (εἶδος πουλιοῦ), ἴδε Τρυποκάρυδον.

Μάλαθρον, φ. » Μάραθον καὶ Μάραθρον. fenouil.

Μαλακὰ, ἐπ. » Ἁπαλῶς, μαλακῶς (» Αἱ

γαλίαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδειν «, Θκρ.). mollement.

Μαλακόνω, ῥ. μετ. » Ἀπαλύνω, ἀνίημι, μαλάσσω (-ττω), μαλακοποιέω, λαπάσσω-άζω (τὴν γαστέρα κυρ.). amollir, ramollir, mollifier (ἰατρ.). ||. ἡ ἀγριομολόχα μαλακόνει τὸν βῆχα. » Βῆχα πεπαίνει μαλάχη ἡ ἀγρία. la guimauve cuit la toux §. ῥ. αὐτοπ. » Μαλάσσομαι (-ττομαι), ἀπαλύνομαι, ἀνίεμαι, ἀποφλεγμαίνω (κυρ. διὰ τὰ σπυριὰ, πονέματα, κτλ.). mollir, s' amollir.

Μαλακὸς, ηὰ, όν. » Ἀπαλὸς, μαλακὸς, ὑγρὸς, ὑπείκων τῇ ἀφῇ, λεῖος (καθὼς ἡ γούναις, κτλ.). mou-olle, doux -ouce (au toucher), moelleux. ||. (οὐσ.) μαλακόν. » Τὸ βρέγμα τῆς κεφαλῆς. » la fontanelle.

Μαλακούτσικος, η, ον. » Μαλακίων, *ἀπαλίας. mollet, douillet.

Μαλάκωμα, τὸ. » Μαλάκυνσις, μάλαξις, λάπαξις (κυρ. τῆς γαστρός). amollissement.

Μάλαμμα, μέταλλ. (ἐκ τοῦ) » Μάλαγμα, (διὰ τὴν ἄκραν 'του μαλακότητα καὶ ἐλαστικότητα, ὅθεν καὶ τὸ Πλουτάρχειον: » Χρυσοῦ μαλακτῆρες «). » Χρυσὸς, χρυσίον (κυρ τὸ νομισματοκομμένον). or. §. (τὸ ἀνακαλυφθὲν οὐ πρὸ πολλῶν χρόνων) ἄσπρον μάλαμμα (ἠμποροῦσεν ἴσως 'να ὀνομασθῇ) » Λευκὸς χρυσὸς καὶ (μονολ.) Λευκόχρυσος (ἂν οἱ ἀρχαῖοι 'δὲν εἶχον προσδιωρισμένην τὴν λέξιν διὰ τὸ ἀλαγάριστον ἢ δολωμένον, τὸ κοινῶς Φράγκικον μάλαμμα. Προσφυέστερον νομίζω τὸ) » *Χρυσάργυρος. (ἴσως αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ) » Ἤλεκτρον (τοῦ Ὁμήρου, ἢ, καλήτερα, τὸ) » Χρυσήλεκτρον (τοῦ Πλινίου). platine, θ. or-blanc.

Μαλαμματένιος, α, ον. » Χρύσεος καὶ (κρσ.) χρυσοῦς, χρυσήλατος, χρυσότευκτος. d' or, fait d' or, ἴδ. καὶ Χρυσός.

Μαλαμματικόν. » Χρύσωμα, χρυσίς. vaisselle d' or, θ.

Μαλαμματοκαπνίζω, ῥ. μετ. » Χρυσόω (πυρὶ), ἐπιχρυσόω. dorer.

Μαλαμματοκάπνισμα. » Χρύσωσις (ἡ ἐκ πυρὸς) (Ἀθην. Ἐ). dorure, θ.

Μαλαμματοκαπνισμένος, η, ον. » Κεχρυσωμένος, χρυσοβαφὴς, χρυσόκλυστος, χρυσωτὸς, ἐπίχρυσος, χρυσεπίβαπτος. doré, vermeil.

Μαλαμματόνω, ῥ. μετ. ἴδε Μαλαμματοκαπνίζω καὶ Χρυσόνω.

Μαλαχτικὸς, ἡ, όν. » Μαλακτικός. emollissant. ||. μαλακτικὸν (κυρ. ἰατρικόν). » Μάλαγμα. émollient.

Μάλιστα, ἐπ. (βεβ). » Γε, μενοῦν, μενοῦνγε (Γραφ.), πάντως, καὶ μάλα, νὴ Δία, ναὶ μὰ Δία, ἔγωγε, μάλιστά γε, φήμ' ἐγώ. oui; sans doute ||. τεχνῖται λοιπὸν εἶνε, λέγει, ὅσοι 'ξεύρουν 'να κάμουν ἕνα τι χρήσιμον πρᾶγμα; μάλιστα, εἶπεν. » Ἆρα οὖν, ἔφη, τεχνῖταί εἰσιν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι; μάλιστά γε, ἔφη. « § ἐπ. (συγκρ. καὶ ἐπιτατ.). » Μάλιστα, οὐχ ἥκιστα, γε. même, surtout. ||. ναὶ, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ πολλοὶ μάλιστα. » Ναὶ μὰ Δία, καὶ πολλοί γε (Ξενοφ. Κυρ.). « || καὶ 'δὲν θὰ σὲ κακοφανῇ, ἂν σὲ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν; (καθόλου!) μάλιστα καὶ θὰ χαρῶ. » Καὶ σὺ οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τἀληθῆ; ἡσθήσομαι μὲν οὖν. ||.καὶ μάλιστα. » Ἄλλως τε, καὶ μάλιστα, καὶ ταῦτα, οὐχ ἥκιστα δέ. d'ailleurs. ||. καὶ μάλιστα, ἀφ' οὗ καὶ 'μᾶς 'τὸ εἶπαν ἀπὸ προτήτερα. » Ἄλλως τε καὶ προειπόντων (Θουκ.). «

Μαλλὶ (κυρ. τῶν προβάτων κτλ., τὸ γνεθόμενον). » Ἔριον, ἐρέα, μαλλός. laine, θ. || χράμια ἀπὸ τὸ καλλήτερον μαλλί. » Ἀμφίταποι τῆς πρώτης ἐρέας (Ἀθήν.). «

§. (τῶν ἄλλων ζώων, ἡ τρίχες). » Τρίχες. poil. §. τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς (τοῦ ἀνθρώπου κυρ.). » Κόμη, τρίχες. cheveux, chevelure, θ. ||. τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀλόγου (τοῦ λεονταριοῦ, κτλ.). » Χαίτη. crinière, θ. §. μαλλιὰ τῆς Παναγίας (ὀνομάζουν οἱ ἁπλοῖ ἕνα εἶδος παρασιτικοῦ φυτοῦ), ἴδε Νεραϊδονέματα.

Μαλλιάζω ('βγάζω μαλλὶ ἢ τρίχαις), ῥ. ἀμ. » Τριχόομαι, τριχοφυέω, μαλλόομαι. pousser du (se couvrir de) poil.

§. ἐμάλλιασεν ἡ γλῶσσά μου 'νὰ λαλῶ (φρσ. μεταφ. τῆς ὁποίας ἡ παρὰ τοῦ Γαζῆ ἐτυμολογία ἐν λέξει Μαλκάω 'δέν μοι φαίνεται πιθανὴ), ἴδε Γανειάζω.

Μαλλιαρὸς, ἡ, όν. » Λάσιος, δασὺς, μαλλωτός. velu, poilu; laineux (καθὼς τὰ πρόβατα).

Μαλλιαροχόρτι, φ. ἴδε Ἀγριοφλησκοῦνι.

Μάλλινος, η, ον. » Ἐρεοῦς-οῦ. de laine, fait de laine.

Μαλόνω, ῥ. μετ. Ἐπιτιμάω, ἐπιπλήσσω (-ττω), καθάπτομαι, καθικνέομαι, ἐπιλαμβάνομαι, κακίζω, μάχομαι (» Καὶ, χειμῶνος ὄντος, μάχεσθαι τῷ παιδὶ, ὅτι σικύους οὐκ ἠγόρασε, « Θεόφρ. Χαρ.). gronder, gourmander, réprimander, tancer, quereller, reprendre,

entreprendre, faire une mercuriale à.

Μάλωμα (κυρ. μεγαλητέρου πρὸς μικρότερον). » Ἐπίπληξις, ἐπιτίμησις, κακισμὸς (Στραβ.). reprimande, θ. gronderie, θ. §. (ἡ μεταξὺ δύο τινῶν, ἢ καὶ περισσοτέρων, λογοτριβὴ, ὁ Τουρκ. Καβγάς). » Ἔρις. querelle, θ. démêlé, ἴδε καὶ Λογοτριβή. §. ἴδε Κάκιωμα.

§. ῥ. ἀμ. (φωνάζω θυμωμένος). » Δεινὸν ποιέω, σχετλιάζω, βριμάομαι (-όομαι), ἐμβριμάομαι. gronder. §. ἴδε Κακιόνω. §. ῥ. ἀλληλοπ. » Ἐρίζω. se quereller.

Μάμμα (φωνὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν, ὅταν θέλουν φαγεῖ). » Μάμμα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) mamam. ||. ὅταν φωνάζῃ τὸ παιδὶ, Μαμμὰ-μαμμά. » Μαμμᾷν (Ἀριστοφ. Νεφ.)

Μαμμή. » Μαῖα, μαιεύτρια, ἀκεστρὶς (ἐκ τοῦ) ἀκεστορὶς, ἀκέστρια. sage-femme, accoucheuse, θ.

Μάμμος. » Μαιευτής. accoucheur.

Μαμμοῦδι, » Ἔντομον, δάκετον (κυρ. τὸ φαρμακερόν). insecte. ||. τὸ ῥεβίθι δὲν κάμνει μαμμοῦδι. » Ἐρέβινθος οὐ ζωοῦται (οὐ ζωογονεῖ, οὐ θηριοῦται), « Θεόφρ. (Φυτ.).

Μανδάλωμα. » Συζύγωσις, ἐπιζύγωσις. l'action de fermer (de s'enfermer) au verrou (au loquet).

Μάνδαλος. » Ζύγωθρον, κόραξ, λύκος, τύλαρος (Ἡσύχ.), ἐπιβλὴς (ἡ), στροφεὺς, βάλανος, κλεῖθρον, μάνδαλος (ὅθεν τὸ Μανδαλωτόν). loquet, verrou, clinche, θ. ἴδε καὶ Συρτάρι. ||. βάλε τὸν μάνδαλον εἰς τὴν θύραν (εἰς τὸ παράθυρον, κτλ.). » Συζύγωσον τὰς θύρας (τὰς θυρίδας κτλ.). » Ἔμβαλε τὴν βαλανάγραν. ||. σήκωσε τὸν μάνδαλον. » Ἀναζύγωσον (τὰς θύρας, κτλ.), ἄνωσον (ἄνες) τὸν κόρακα (κτλ.). haussez le loquet. ||. κατέβασε τὸν μάνδαλον. » Ἐπιζύγωσον, κάθες τὸν κόρακα. baissez-le. ||. γύρισα (σήκωσα, ἔβγαλα) τὸν μάνδαλον, κ' ἐμβῆκα. « Παρεγαγὼν τὸν στροφέα, παρῆλθον (Λουκιαν.). «

Μανδαλόνω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), ῥ. μετ. » Συζυγόω (» Ἐπιζυγόω, » Βαλανόω) τὰς θύρας. fermer au loquet (au verrou).

Μανδῆλι (ἢ Μαντεῖλι, ἢ Μαντίλι, ἴσως ἀπὸ τοῦ Mannalium, ἐγχείριον, ἐγχειρίδιον, χειρομάνδυλον. Τὰς δὲ λεγομένας Μαντείλας οὐδὲν ἂν κωλύει Λάσια καλεῖν καὶ Χειρόμακτρα, ὡς ἀπὸ τῆς δασύτητος, « Πολυδ. Ζ'). » Ἡμιτύβιον (κυρ. τὸ λινὸν, ἡ Μπατίστα), καψιδρώτιον, σιμικίνθιον ἢ (ὀρθότ.) σημικίνθιον (Λατ., καθὼς καὶ τὸ) σουδάριον. mouchoir, ἴδε καὶ Μυξομάνδηλον.

Μάνδρα. » Σταθμὸς, σηκὸς, αὐλὴ, μάνδρα, αὖλις, ἔπαυλις, αὔλιον (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'). parc, bercail.

Μανδρίζω (κυρ. πρόβατα κτλ.), ῥ. μετ. » Αὐλίζω, σηκάζω (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'), εἰς τὸν σηκὸν κατακλείω, συναυλίζω, μανδρεύω (Νικητ. Χρον.). parquer, renfermer. §. (μεταφορ. ἄνθρωπον, ἀντὶ τοῦ Κλείω, Στενοχωρῶ). » Συνελαύνω, συγκλείω, συναλίζω, συνειλέω, συνωθέω. resserrer, reduire à l'étroit.

Μάνδρισμα. » Αὐλισμὸς, συναυλισμὸς καὶ *συναλισμὸς, ἡ ἐν τῷ σηκῷ κατάκλεισις, *συνείλησις, μάνδρευμα (Νικητ. Χρον.). l'action de parquer (de renfermer. §. resserrer).

Μανδρόσκυλον (τὸ), **Μανδρόσκυλος** (ὁ), ζ. » Μολοσσὸς, ποιμενικὸς κύων. mâtin, chien de troupeau (de berger, de Brie).

Μανδὺ (τὸ), (ἡ λέξις εἶνε Περσικὴ, διασωθεῖσα μόνον εἰς τὸ μακρὺ ἐπανωφόρι τῶν ἀρχιερέων καὶ ἡγουμένων. Ὁ Δίων Κάσσιος τὴν μεταχειρίζεται ἀντὶ τῆς Κάππας τῶν Ῥωμαίων). » Μανδύας (ὁ), (» Ὁ δὲ Μανδύης χλαμύδος εἶδός ἐστι, τὸ παρὰ τῷ πλήθει μαντίον λεγόμενον, μὴ πλέον (ἢ) ἄχρι γονάτων ἐξ ὤμων ἠρτημένον, » Ἰωάνν. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν), μανδύη καὶ μανδὺς (ἡ). soutane, θ.

Μανίκι (Λατ.). » Χειρὶς (ἡ), χείρωμα (» Σημαίνει δὲ τὸ χείρωμα, μανίκιν, » Ἐτυμολ.). manche, θ. ||: εἶχε τὰ χέριά 'του ξεπερασμένα ἀπὸ τὰ μανίκια τοῦ φορέματός 'του ('δὲν εἶχε τὰ μανίκιά 'του περασμένα). » Εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον (Δημοσθ.)· » Οὐ διειρκὼς τὼ χεῖρε διὰ τοῦ χιτῶνος· » Ἀναβληδὸν (» Ἐπαναβληδὸν) ἠμφίεστο. il portait son habit en guise de manteau. ||. πέρνα τὰ μανίκιά σου, ἴδε Περνῶ.

Μανιτάρι (ὑποκορ τοῦ) » Ἀμανίτης (Νίκανδρ. καὶ Διοσκορ.). Μύκης-ητος (ὁ). champignon.

Μάννα (» Ἔχασ' ἡ μάννα τὸ παιδὶ, καὶ τὸ παιδὶ τὴν μάνναν, « Θρν. ΚΠ. ἐκ τοῦ Μῆνα, ἡ μητέρα, ὅθεν Μηναγύρτης, ὁ ἄλλ. Μητραγύρτης, ἴδε Κορ. Ἀτ. Τομ. Δ. ἢ ἐκ τοῦ) » Μάμμη καὶ Μαμμία (» Οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν; « Ἀριστοφ., ὅθεν τὸ Γαλλ.). maman (Εἰς

τὸν Λουκιανὸν διετηρήθη τὸ ὑποκοριστικόν, Μαννάριον, καὶ εἰς τὸν Πλούταρχον τὸ, Μαμμίδιον, ταὐτὸ εἰπεῖν, Μανοῦλα ἢ Μανίτσα), ἴδε Μητέρα. §. μάννα τοῦ νεροῦ (μεταφορ. ὁ τόπος ὅπου ἀναβρύει), ἴδε Κρουνιά.

Μάννα, ἰατρ. » Μάννα (τὸ), (διαφ. τοῦ) ἀερόμελι, manne, θ. ἴδε καὶ Μέλεγος.

Μανόλι, (τὰ ἄλλ. Μαινοῦλι), ψ. ἴδε Στρογγύλα.

Μαντίλα (τὸ πεταὶ, ὅ,που κρέμεται ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βωδιοῦ). » Ὑποδερὶς, φάρυγξ (Ἡλιοδ. Γ΄), λωγάνιον. fanon.

Μαντίλι (ἢ Μαντίλλι), ἴδε Μανδῆλι.

Μαξιλάρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. maxilaris, Παρήϊον, παραγναθίδιον), ἴδε Προσκέφαλον.

Μαξιλάρα, ἴδε Προσκεφαλάδα.

Μαραγκιάζω (κυρ. διὰ τὰ 'πωρικὰ), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Σταφιδιάζω.

Μαράγκιασμα, ἴδε Σταφίδιασμα.

Μαραίνω, ῥ. μετ. » Μαραίνω. faner; fletrir.

Μάραμμα. » Μάρανσις, μαρασμός. fletrissure, θ.

Μαργαριταρένιος, α, ον. » Μαργαροκόλλητος, μαργάροις πεποικιλμένος (διηνθισμένος, κατηστερισμένος). orné de perles.

Μαργαριτάρι. » Μαργαρίτης (ὁ), μαργαρῖτις (ἡ), μάργαρος (ὁ). μάργαρον (τό) (Παυσαν. Η, 18). perle, θ.

Μαργαριταρόῤῥιζα (τὸ Τουρκ. Σαδέφι). » Κόχλος (ἡ μαργαροφόρος), ὄστρακον (τὸ πολυτελὲς), ὄνυξ, *μαργαρῖτις (ἡ), *μαργαροκόγχη, βέρβερι (τὸ). nacre (de perle), θ.

Μαργιὰ (προβατίνα, ἐκ τοῦ) » Ἀμοργὶς-ίδος (ἀμνὰς, ἡ ἐξεσβηκυῖα τὸ γάλα, « Ἡσύχ.). brébis qui a cessé d' agneler.

Μαργωτήρα, ψ. ἴδε Μουδιάστρα.

Μαρίτσα (εἶδος κογχύλης ποταμίας, τὰ ὄστρακα τῆς ὁποίας μεταχειρίζονται πρὸς καλλωπισμὸν τῶν ἀχθοφόρων ζώων, καὶ ἀντὶ ψήφων εἰς τὸ παιχνίδι Μάγκαλα, ὅθεν ἴσως εἶνε τῶν ἀρχαίων ἡ) » *Χοιρίνη (, ἂν δὲν ὠνομάζετο καὶ τότε) » Μαρὶς (, καθὼς ἠμπορεῖ τις πιθανῶς 'να 'τὸ συμπεράνῃ ἀπὸ τὴν λέξιν Γλυκυμαρὶς, ἴδε Ἀχηβάδα), porcelaine, θ.

Μαρκηοῦμαι (κυρ. ἐπὶ βωδιῶν), ῥ. ἀμ. (ἀντὶ) » Μαρυκέομαι, ἴδε Ἀναμασσῶ.

Μαρμαρένιος, α, ον. » Μαρμάρε(ρει)ος καὶ Μαρμάρινος, μαρμαρωτὸς (Γλωσσαρ.), μαρμάρου (λίθου τοῦ Παρίου) πεποιημένος, λύγδινος. de marbre, fait de marbre.

Μάρμαρον. » Μάρμαρος (λίθος, ὁ καὶ ἡ. » Ἰστέον δὲ ὅτι γενικὴ μὲν λέξις ὁ πέτρος, καθὰ καὶ ὁ λᾶς, εἰδικὴ δὲ ὁ μάρμαρος, ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν λεχθεὶς, ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα κατὰ γένος προφέρει οὐδέτερον, » Εὐσταθ. Ἰλ. Π, 734), λίθος Πάριος, λύγδος, (ἡ). marbre.

Μαροῦλι (ὁ Σουΐδ. καὶ τὰ Γεωπον. 'τὸ γράφουν Μαϊούλιον, καὶ ὀρθότ. Μαϊούνιον, ἴσως διότι φυτρόνει ἀπὸ τὸν Μάϊον ἕως τὸν Ἰούλιον), φ. » Θρίδαξ (ὁ καὶ ἡ), θριδακίνη. laitue, θ.

Μάρτυρας (ὁ). » Μάρτυς καὶ Μάρτυρ-υρος. témoin. ||. φέρνω μάρτυρας (ἢ μαρτύρους, κατὰ τὸν ἀρχαιότατον Αἰολικὸν σχηματισμόν), ἴδε Φέρνω.

Μαρτυρία. » Μαρτυρία, μαρτύριον (Ξενοφ.), μαρτύρημα. témoignage, déclaration (en justice), déposition; autorité.

Μαρτυρικὸν (γράμμα). » Γραμματεῖον. certificat, attestat.

Μαρτύριον, ἴδε Τυραννία.

Μαρτυρῶ (φανερόνω πρᾶγμα, ἄνθρωπον κτλ., κρυμμένον), ῥ. μετ. » Μηνύω, καταγγέλλω, εἰσαγγέλλω. revéler, déferer, dénoncer. §. (δίδω μαρτυρίαν), ῥ. ἀμ. » Μαρτυρέω, ἐπιμαρτυρέω, ὁμολογέω. témoigner, déposer, attester, avouer. ||. μαρτυρῶ ἐναντίον τινός. » Καταμαρτυρέω. charger, déposer contre.

Μασοῦρι (τὸ καλαμάκι). » Πήνη, πηνίον, καλάμιον, καλαμίσκος. bobine, θ. époullin (ὅταν ἦνε γεμάτον μὲ γνέμα).

Μασουρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδ. Καλαμίζω.

Μάσσημα. » Μάσσησις καὶ Μάσησις, διαμάσσησις καὶ διαμάσησις. l'action de mâcher; mastication.

Μασσουλίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Μασαρύζω, μαστιχάομαι, μαμμάω. mâchonner.

Μασσῶ, ῥ. μετ. » Μασσάομαι καὶ Μασάομαι, διαμασσάομαι καὶ διαμασάομαι. mâcher. §. (μεταφορ.) μασσῶ τὰ λόγιά μου, (ἢ ἐλλειπτ.) 'τὰ μασσῶ. » Θορυβέομαι, βαμβαίνω, βαμβαλίζω, ὑποτονθορύζω. balbutier, parler entre ses dents.

Μαστάρι (κυρ. τὸ βυζὶ τῆς ἀμελγομένης ἀγελάδας, κατὰ μετωνυμ. δὲ ἡ κάνουλα τοῦ βαρελιοῦ καὶ τὸ Μουσλοῦκι). » Ὀρσύδρα, κρουνὸς, κρουνίσκος. στρόφιγξ-ιγγος (ἡ) (κυρ. τὸ κινούμενον μέρος 'του). robinet, fontaine, θ. canulle καὶ cannelle, θ.

Μαστίχα. » Μαστίχη, σχινίνη, σχινοῤ·

ῥητίνη (» Γεννᾶται δὲ καὶ ῥητίνη ἐκ τῆς σχίνου, σχινίνη καλουμένη, ὑπ' ἐνίων δὲ μαστίχη, « Διοσκορ.). mastic. ||. μασσῶ μαστίχαν. » Σχινίζομαι. §. (μτνμ. τὸ ἐγκοίλιον τῶν μαλακίων). » Ἐριθάκη.

Μαστιχηὰ, δ. » Σχῖνος (ὁ καὶ ἡ), τερέβινθος καὶ τέρμινθος, φυλία. (» Ἡ δὲ φυλία, εἶδος καὶ αὐτὴ ἀγρίας ἐλαίας, ἐχούσης φύλλα ὅμοια μυῤῥίνῃ, φυλάττουσα μέχρι καὶ νῦν παρὰ πολλοῖς τοὔνομα, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ἑ, 477), ἴδε καὶ Φυλίκη. lentisque.

Μαστίχι, ἴδε Μαστίχα. ||. μαστίχι τῆς σουπιᾶς κτλ. » Μύτις. (εἰς τὰ ὄστρεα) Μήκων. §. (εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους, διότι τὴν παρὰ τὰς ῥίζας αὐτοῦ ἰξὸν ἐμάσσων τὸ πάλαι, κατὰ τὸν Διοσκορίδην, καὶ μασσοῦν ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ γυναῖκες ὡς μαστίχην). » Κονδρίλλη καὶ Χονδρίλη (σώζεται, κατὰ τὸν Βελλώνιον, ἡ λέξις εἰς τὴν Λῆμνον), ἴδε Ἰξιά.

Ματὰ (ἀντὶ Μετὰ), προθ. (σημαίνει καὶ καθ' ἑαυτὴν καὶ ἐν συνθέσει ὅ,τι καὶ τὸ 'Ξανά), ἴδε τὴν λέξιν.

Μάταιος, η, ον. » Μάταιος, κενὸς, φροῦδος, ἐτώσιος καὶ ἀνεμώλιος (ποιητ.). vain.

Ματαιότης. » Ματαιότης, ματαιοφροσύνη. vanité, θ.

Ματάκι. » Ὀφθαλμίδιον (Ἀριστοφ. Ἱππ. 903.)

'Μάτι (ἀπὸ τοῦ) » Ὀμμάτιον (Ἀριστοτ. Φυσιογν., Ὑποκορ. τοῦ) » Ὄμμα (τὸ), ὀφθαλμὸς, ὄψεις (θ. πλ.). œil. ||. μὲ τὰ 'μάτιά μου (σου, 'του, 'της, 'μας, 'σας, 'των ἢ 'τους). » Αὐτοψεί, αὐταῖς ὄψεσι. de mes (tes, ses, etc) yeux. ||. 'μάτια λιγωμένα, περικομμένα, πρησμένα, ἴδε τὰς λέξεις. ||. ἀνοίγω καὶ κλείω συχνὰ τὰ 'μάτιά μου, ἴδε Καμμύζω. ||. 'δὲν ἔκλεισα 'μμάτι ὅλην νύκτα (φρσ. ἀντὶ τοῦ, 'δὲν ἐκοιμήθην ὁλότελα.). » Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσι, « Ὅμηρ. ||. καρφόνω ('στυλόνω) τὰ μάτιά μου (ἐπάνω εἰς ἕνα τί). » Ἀτενὲς (» Ἀσκαρδαμυκτὶ) ὁράω (ἐνοράω)· » Ἀτενίζω· » Τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενὲς ἀπερείδομαι. fixer. ||. 'τὸν ἀγαποῦσα (τὸν εἶχα) 'σὰν τὰ 'μάτιά μου (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Μόσχου τὸ) » Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν. » ||. τὸ ἕνα 'του 'μάτι σ' τὴν ἀνατολή', καὶ τἄλλο σ' τὴ' δύσι' (παροιμ. διὰ τοὺς ἀλλοιθωρίζοντας). » Τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα (Ἀριστοφ. Ἱππ.)· » Εἰς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷ καὶ τριῶν ἀλωπέκωνε. ||. παίζει τ' ὀμμάτι μου, ἴδε Παίζω. ||. τὰ 'μάτιά 'του βγάζουν φωτιαῖς (σπίθαις). » Πῦρ βλέπει. (καὶ ποιητικώτ.) » Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, » Ἰλ. Ν. » Πῦρ δ' ὣς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο «, Ἡσ. » Πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς « ; Ὀδ. Τ. ||. κάμνει 'σ τὰ μάτια (κυρ. ἐπὶ ἵππου πάσχοντος Κριθίασιν, μεταφορ. δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ, Λαχταρεῖ, Ζηλεύει). » Ὀφθαλμιᾷ, ἐποφθαλμιᾷ, ἐποφθαλμεῖ. envier. §. διὰ τὰ 'μάτια (φρσ.). » Ὄψεως ἕνεκα (Πλούτ. Ἀντών.)· » Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα (Θουκ. Δ', καὶ Ξεν. Ἑλλ. Β'. ἀνάλογον ταύτης φράσιν ἔχουν οἱ Τοῦρκοι τὸ, Ἀγιάκ-πατιρδισί)· » Πρόφασιν· » Πρόσχημα· » Ὄνομα μέν· » Τῷ μὲν ὀνόματι· » Ὅσον ἀφοσιώσασθαι· » Λόγου χάριν· » Ἀφοσιώσεως ἕνεκα. pour la forme ; par manière d' acquit; pour sauver les apparences. §. (συνεκδοχ. ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν). » Ὄψις, ὅρασις. vue, θ. ||. ὅσο' φθάνει τ' ὀμμάτι. » Ἐξ ὄψεως μήκους (Ξενοφ.). « ||. 'δὲν φθάνει τ' ὀμμάτι μου 'ως ἐκεῖ. » Οὐκ ἐφικνοῦμαι τῇ ὄψει. ma vue ne porte pas jusque là. ||. ἔχει καλὸ 'μάτι (βλέπει δηλ. καλὰ, μακρυὰ). » Ὀξυδερκεῖ. il a la vue perçante. ||. ἔχω 'σ τὸ 'μάτι. » Ἐποφθαλμιάω, ἐποφθαλμίζω. guigner, lorgner, avoir des vues sur. ||. εἶχε τ' ὀμμάτι 'του 'σ τ' ἄσπρα. » Καὶ τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος. ||. κάμνω 'μάτι (κυρ. ἐπὶ ἐρωτικῆς διανεύσεως). » Πειράω, ἐπιλλίζω, πληκτίζομαι, διαπληκτίζομαι (» Διαπληκτιζόμενος ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον, « Πλούτ.), ἰλλώπτω, κατιλλώπτω (» Τῇ θεραπαίνῃ κατιλλώπτων, « Φιλομ. παρὰ Κλήμ.). jouer de la prunelle. ἴδ. καὶ Γνέφω. §. 'μάτι (ἰδιαιτ. τὸ βάσκανον, καὶ αὐτὴ ἡ βασκανία), ἴδε 'Μάτιασμα. ||. ἔχει κακὸ 'μάτι ('ματιάζει δηλ. καὶ ἐπομένως βλάπτει ὅ,τι ἰδῇ καὶ 'τὸν ἀρέσῃ). » Βάσκανον ἔχει τὸν ὀφθαλμὸν (Πλούτ. Συμπ.)». ||. 'νὰ μή σε πιάσῃ 'μάτι (φρσ.)! ἴδε Βασκαίνω. ||. 'τὸ φορεῖ διὰ τὸ 'μάτι, (ἢ) ἵνα μὴ 'τὸν πιάνῃ 'μάτι. » Βασκάνιον (» Ἀντὶ βασκανίου, » Ἐπὶ βασκανίας [φθόνου] ἀποτροπῇ) τοῦτο φέρει.

§. (κατὰ μετωνυμ. ἡ τρύπα τοῦ δικτυοῦ, 'ποῦ σχηματίζεται εἰς τὸ πλέξιμον). (ἀπὸ τοῦ) » Ἀμμάτιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ἄμμα καὶ Ἅμα-ατος (τὸ), ἀψίς. maille, θ.

'Ματιά. » Βλέμμα, ὀμμάτων (ὀφθαλμῶν)· ἐπιβολὴ (βολὴ), ῥίψις ὄμματος. regard; coup d' oeil; §. œillade, θ.

'Μάτιαγμα, ἴδε 'Μάτιασμα.

'Ματιάζω (βλάπτω μὲ τὸ 'μάτι μου),

ῥ. μετ. » Βασκαίνω, καταβασκαίνω, βάσκανον ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλω, ἐποφθαλμιάω (-άζω). fasciner. ||. ἔφτυσα τρεῖς φοραῖς 'ς τὸν κόρφο' μου, 'νὰ μὴ 'ματιαχθῶ (φρσ.), ἴδε Φτύνω. §. (παρατηρῶ τὸ σημάδι μὲ τὸ 'μάτι μου, ἵνα 'τὸ ἐπιτύχω), ἴδε Σημαδεύω.

Μάτιασμα. » Βάσκανος ὀφθαλμοῦ βολή, βασκανία (» Τὸ πήγανον βασκανίας φασὶ φάρμακον εἶναι, » Ἀριστοτ.). fascination.

'Ματοϋάλι (τὸ μονὸν, ὅ,που κρατοῦν μὲ τὸ χέρι). » *Διόπτρα, *δίοπτρον. lorgnette, θ. lunette, θ. ||. 'ματοϋάλια (τὰ διπλᾶ, 'που βάλλουν εἰς τὴν μύτην, ἢ σφίγγουν περὶ τὰ μελίγκια). » *Διοπτῆρες. lunettes, θ. besicles, θ. conserves, θ. πλ.

'Ματοχυλίζω } ῥ. μετ. » Καθαιμάσσω,
'Ματοχυλῶ } καθαιματόω. ensanglanter, mettre tout en sang.

'Ματοχυλισμένος, η, ον. » Αἱμόφυρτος (ἀντὶ) Αἱματόφυρτος, αἱματοσταγὴς καὶ αἱμοσταγής. tout en sang, ἴδε καὶ Καταματωμένος.

'Ματόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Αἱματόνω.

'Ματόπονος (ὁ ἄλλ. Πονόμματος), πάθ. » Ὀφθαλμία. ophtalmie, θ. ||. ἔχω 'ματόπονον. » Ὀφθαλμιάω. avoir mal au yeux.

'Ματοτσούναρον (κυρ. ἡ τρίχα τοῦ 'ματοφύλλου). » Βλεφαρὶς (ἡ). cil.

'Ματόφυλλον (τὸ δέρμα, ὅ,που σκεπάζει τ' ὀμμάτι· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχιος). » Βλέφαρον (Γλέφαρον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζουν τὸ μέτωπον), ἔλυτρον (ὀφθαλμοῦ), ταρσός. paupière, θ.

Ματραπάζης (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Μεταπράτης, ἴδε Μεταπουλητής.

'Ματωμένος, η, ον, ἴδε Αἱματωμένος.

Μαυλίζω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), ῥ. μετ. » Προαγωγεύω, μαστροπεύω. prostituer.

Μαυλιστὴς (ὁ Τουρκ. Πεζεβέγκης), ἴστρια (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.). » Προαγωγὸς, μαστροπός. maquereau, mercure, proxenète, (τὸ θηλ.) appareilleuse.

Μαυράδα, ἴδε Μαυρίλα.

Μαυραγάνι (εἶδος σιταριοῦ). » Μελανα(ναι)θήρ. espèce de froment.

Μαυραγκαθιά, δ. ἢ θ. » Ῥάμνος (ἡ) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Θεσσαλονίκην). brande, θ. (ὁ σπόρος 'του, χρήσιμος εἰς τὴν βαφικὴν, εἶνε τὸ κοινῶς λεγόμενον Λαζιχέρι, καὶ Γαλλ. grain d' Avignon ou jaune.).

Μαυράδι (μαύρη βοῦλλα, μαῦρον σημάδι). » Μελάνωμα, μέλαν (» Τὰ μέλανα τὰ περὶ τὰ ὦτα, « Ξεν.), μέλασμα. noircissure, θ. ||. (ἰδίως τὸ τοῦ ματιοῦ, ἀντιθ. τῷ Ἀσπράδι). » Μέλαν τῶν ὀφθαλμῶν (Ἀριστ.), κόρη (σώζεται ἡ λέξις), γλήνη. prunelle, θ. pupille, θ. iris.

Μαυριδερὸς, ή, όν. » Ὑπόμελας, ἀμαυρὸς, φαιὸς, μελανωπὸς, κυανόχρους καὶ κυανόχρως-ωτος. noirâtre, ἴδε καὶ Μελαχρινὸς καὶ §. Σκοῦρος.

Μαυρήτερος, η, ον. » Μελάντερος (» Ἡ γέρανος, οὖσα τεφρὰ, γηράσκουσα μελάντερα τὰ πτερὰ ἴσχει, » Ἀριστοτ. Ζ'. Γ', 10).

Μαυρίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἀμαυρόω (τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ [Ἔργ. 325.] εὑρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ α) μαυρόω (» Ῥεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοί «). » Μελαίνω. noircir. §. ῥ. αὐτοπ. » Μελαίνομαι. noircir, se noircir.

Μαυρίλα. » Τὸ μέλαν, μελανότης. noirceur, θ. §. » Μελανία. noircissure, θ. ||. (φαίνεται) 'σὰν μιὰ μαυρίλα 'ς τὸν κάμπο'. » Ὥσπερ μελανία τις ἐν τῷ πεδίῳ (Ξενοφ.). «

Μαύρισμα. » Μελάνωσις, μέλανσις, μελασμός. noircissure, θ.

Μαυροκέρασον, 'πωρ. » *Μελανές. merise, θ. ἴδε καὶ Ἀγριοκέρασον.

Μαυροκίτρινος, η, ον. » Ὠχρόμελας, πελιδνὸς, μολι(λυ)βδόχρους (-χρως), μελάγχλωρος. livide.

Μαυροκούδιδον, 'ψ. ἴδε Γουδίδι.

Μαυροκοῦκκι (ἡ ἄλλ. Μαύρη-μυρωδιά, καὶ Τουρκ. Τσουρὲ-ὀτοῦ), ἄρ. » Μελάνθιον (σώζεται ἡ λέξις). herbe aux épices, θ. toute-épice, θ. nielle, θ. cumin-noir. ||. τὸ ἄγριον —, nielle des champs, barbue, θ. poivrette, θ.

Μαυρομμάτης, α, ικον. » Μελανόφθαλμος, κυανώπης-ῶπις. qui a les yeux noirs.

Μαυροποῦλι, π. ἴδ. Ψαρόνι.

Μαῦρος (ἀντὶ) » Μαυρὸς (τὸ ἴδιον μὲ τὸ) » Ἀμαυρός. » Μέλας-αινα, μελαμβαφής. noir. ||. μαῦρος πίσσα (ἢ) 'σὰν τὴν πίσσα'. » Μελάντερος ἠΰτε πίσσα (Ὅμηρ.) «. noir comme du jais. §. σκοτεινὸς, (ἐπομ.) ἄγριος, φοβερός. ||. ἡ μαύρη γῆ. » Γαῖα μέλαινα (Ὀδ. Λ.). ||. ἡ μαύρη θάλασσα. » Πόντος μέλας. ||. Ἡ μαύρη ὥρα. » Κῆρα μέλαιναν. §. 'μαῦρος (συνεκδοχ. ὁ Γάϊδαρος, ὅθεν αἱ παροιμίαι:) ζῆσε μαῦρέ μου, 'νὰ φᾶς τριφύλλι. (καὶ) ἐψόφησεν ὁ μαῦρός μου, χορτάρι μὴ φυτρώσῃ, ἴδε Ψοφῶ.

Μαυροσίτι, ἴδε Μαυραγάνι.

Μαυροτήγανον (μεταφορ.), πάθ. » Ἄνθραξ. charbon.

Μαυροφορεμένος, η, ον. » Μελανειμονῶν, μελανείμων, μελανόστολος (Πλούτ.), κυανόστολος (ποιητ.). vêtu de noir.

Μαυροφρύδης, α, ικον. » Μελάνοφρυς, κυανόφρυς. qui a les sourcils noirs.

Μαυρόψαρον, ʼψ. » Κάνθαρος, κορακῖνος (» Καὶ κορακῖνον ἐπώνυμον αἴθοπι χροιῇ», Οππ. Ά, 133). ἴδε canthère, καὶ Μελανοῦρι.

Μαχαιράδικον (ἐργαστῆρι). » Μαχαιροπωλεῖον καὶ Μαχαιροπώλιον. boutique de coutelier, ϐ. coutellerie, θ.

Μαχαιράκι.. » Μαχαιρὶς, μαχαίριον, μαχαιρίδιον. couteau de poche, jambette, θ.

Μαχαιρᾶς. » Μαχαιροποιὸς, μαχαιροπώλης. coutelier.

Μαχαῖρι (τοῦ τραπεζιοῦ, κτλ.). » Μαχαίριον (τὸ ἐπιτραπέζιον. Κλημ. Ἀλεξ.). couteau, coutelas. ||. μαχαῖρι τῆς μέσης (ἢ) τοῦ ζωναριοῦ (τὸ Τουρκ. Χαντζάρι). » Ἐγχειρίδιον, μάχαιρα, παραξιφὶς, παραζωστρὶς, παραμαχαιρίδιον, ἀκινάκης (Περσ.). poignard. ||. εἶνε σ' τὰ μαχαίρια (φρσ.). » Θανασίμως πρὸς ἀλλήλους διάκεινται (στασιάζουσι). ils sont aux épées et aux couteaux (aux couteaux tirés). ||. ὅσοι φοροῦν μαχαῖρι, 'δὲν εἶν' ὅλοι μαγέροι (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ τοῦ κωμικοῦ Φιλήμονος· » Μάγειρός ἐστιν οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν » Ἔχων τις ἔλθη καὶ μάχαιραν πρός τινα «, Ἀθην. Ζ'), (παροιμ.). » Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι, (ἢ) » Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

Μαχαιριά. » Μαχαίρας (» Μαχαιρίου) πληγή. coup de poignard.

Μαχαιροβγάλτης. » Φονῶν, ἀνδροφόνος, τὴν μάχαιραν ἔχων προχειροτέραν τοῦ λόγου. coupe-jarret; ferrailleur.

Μαχαιρόνω, ῥ. μετ. » Τῷ ξίφει (» Τῇ μαχαίρᾳ) πλήττω (παίω). poignarder.

Μάχομαι (σύνηθες μόνον εἰς τὴν μεταφ. σημασ. ἀντὶ τοῦ Ἔχω ἀντιπάθειαν, Ἀντιστέκομαι, Κατατρέχω κτλ), ἴδε Πολεμῶ κτλ.

Μὲ, πρόθ. (ἀποκοπεῖσα ἐκ τῆς) » Μετὰ, (καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς σωζομένας εἰσέτι φράσεις· Μετὰ μένα, μετὰ κεῖνον-νὰ, κτλ. καὶ ἀπὸ τῶν Βυζαντ. διάφορα χωρία. » Μάλαξον κρόκον αὐγοῦ μετὰ ῥοδέλαιον καὶ τὸ βραδὺ θέτε τὸ μετὰ βαμπάκιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς [Ἱερακοσόφ.]. Συντάσσεται δὲ μὲ αἰτιατ., ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰς προθ.) » Σὺν, μετὰ, ἐν, διὰ, ἐπὶ, ὑπὸ, κτλ. (μὲ τὰ ἐπιῤῥ.) ἅμα καὶ ὁμοῦ, (μὲ τὰς τροπολογικὰς λεγομένας μετοχὰς, καὶ μὲ τῶν Γάλλ. τὰ μόρ.) avec. ϛ. par, etc. (καὶ σημαίνει 1ον. τὸ Ὁμοῦ, ἢ σχέσιν τινὰ καὶ ἀναλογίαν): αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο (τρεῖς, τέσσαρας κτλ.), ἴδε Αὐτός. ||. εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Μαραθῶνος ἦτον στρατηγὸς ὁ Μιλτιάδης μὲ ἄλλους ἐννηά. » Τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης Μιλτιάδης ἐστρατήγει δέκατος αὐτός. lui dixième. ||. ἔρχεται μὲ διακόσια καράβια. » Ὅτι προσπλεῖ μετὰ νεῶν διακοσίων. ||. 'νὰ ἔβγῃ ἀμέσως μὲ εἰκοσιπέντε καράβια. » Πλεῦσαι τὴν ταχίστην πέντε καὶ εἴκοσι ναυσί. ||. ἐσυμφώνησαν 'νὰ ἔβγουν ἀπὸ τὸ κάστρον. οἱ μὲν φυλακάτορες μὲ τὰ ἄρματά 'των, οἱ δὲ ἄνδρες μ' ἕνα 'πουκάμισον μόνον, καὶ ἡ γυναῖκες μὲ δυό. » Συνέθεντο τὴν μὲν φρουρὰν ἔνοπλον ἐξιέναι τοῦ φρουρίου, ἄνδρας δ' ἐν ἑνὶ χιτῶνι, γυναῖκας δὲ ἐν δυσί. ||. καλλήτερα 'να ἦνε μὲ τοὺς Ἕλληνας παρὰ μὲ τὸν βάρβαρον. » Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι. ||. τρώγει πολὺ φαγεῖ μὲ 'λίγο ψωμί. » Ἐπεσθίων μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον. ||. τρώγει τὸ μαῦρο 'ψωμὶ μὲ ταῖς ἐληαῖς ἢ μὲ τὸ κάρδαμον. » Αὐτόπυρον ἐπ' ἐλαίαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται. ||. ἡ φιλία 'του μὲ τὸν Νικόστρατον. » Τὴν πρὸς Νικόστρατον φιλίαν αὐτοῦ. ||. 'μποροῦσα 'να (ἤθελα) 'πάρω τὰ ἄσπρα μου μὲ τὸ διάφορό 'τους. » Ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ. ||. καθὼς ἦτον μὲ τὰ φορέματα. » Ὡς εἶχεν αὐτῇ σκευῇ. ||. μὲ ταῖς ῥίζαις. (ἢ) μὲ τὴν ῥίζαν. » Αὐταῖς ῥίζαις, αὐτόῤῥιζος, πρόῤῥιζος, πρόῤῥιζα καὶ πρόῤῥιζον (ἐπίῤῥ.), αὐτόπρεμνος, προθέλυμνος. ||. ἀφ' οὗ 'τὸ μαζώξουν (τὸ καλάμι), τὸ βάλλουν τὸν χειμῶνα εἰς τὸ ὕπαιθρον (καθὼς εἶνε) μὲ τὴν φλοῦδάν 'του. » Ὅταν ξυλλέξωσι, τιθέασιν ὑπαίθριον τοῦ χειμῶνος ἐν τῷ λέμματι «, Θεόφρ. ||. μοιράσθηκα μὲ τὸν ἀδελφόν 'του; » Μεμερισμένος ἐστὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν; ||. στόμα μὲ στόμα, ῥάχι' μὲ ῥάχι', κτλ. » Στόμα πρὸς στόμα, κτλ. ||. τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο (φρσ.). » Ἓν ἀνθ' ἑνός. l' un portant l' autre; le fort portant le faible. ||. χρόνον μὲ τὸν χρόνον (φρσ.). » Ἔτος πρὸς ἔτος. année commune. ||. τί ἔχει 'να κάμῃ αὐτὸ μὲ τὸν λόγον 'που εἶπες; » Τί δ' οὖν τοῦτό ἐστι πρὸς τὸν λόγον ὃν ἐρήσθη (Πλατ.);«

ϛ. (2ον. τὸν Τρόπον ἢ τὴν ὄργαν. Αἰτίαν): ὄχι ('δὲν 'τὸ ἔκαμε) μὲ κακίαν,

» Μὴ μετὰ κακίας (, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ), « Θκδ. ||. ἀδύνατον 'ν' ἀποκτήσῃ τις δύναμιν στερεὰν μὲ ταῖς ἀδικίαις, μὲ ταῖς ἐπιορκίαις καὶ μὲ ταῖς ψευτιαῖς. » Οὐκ ἔστιν ἀδικοῦντα, καὶ ἐπιορκοῦντα, καὶ ψευδόμενον, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι (Δημοσθ.) « ||. μὲ κόπον ἀποκτῶνται τὰ καλά. » Τὰ καλὰ κόπῳ κτῶνται. ||. (ὁ Δράκων, ἔλεγαν,) 'δὲν ἔγραψε τοὺς νόμους 'του μὲ μελάνι, ἀλλὰ μὲ αἷμα. » Οὐ διὰ μέλανος, ἀλλὰ δι' αἵματος γράψαι τοὺς νόμους. ||. μὲ τί τρόπον; » Τίνα τρόπον; » Τίνι τρόπῳ; » Ὃν τρόπον; par quel moyen? ||. μὲ κάθε τρόπον. » Μεθ' ὁτουοῦν τρόπου (Θουκ.)· » Πάντα τρόπον. ||. μὲ βίαν (ζόρι, Τουρκ.). » Βίᾳ, βιαίως, πρὸς βίαν, βιαζόμενος (-η, -ον, -οι, κτλ.). par force. ||. μὲ τιμήν. » Ἐντίμως. honnêtement; honorablement. ||. ἐπολέμησαν μὲ πολλὴν δύναμιν. » Πολλῇ τῇ ῥώμῃ μαχεσάμενοι. ||. μὲ τὸ ἴδιόν 'του χέρι. » Αὐτοχειρί. ||. μὲ τὰ 'μάτιά 'του 'το εἶδεν. » Αὐτοψεὶ (» Αὐταῖς ὄψεσιν) ἑωρακώς. ||. μὲ ὀλίγα λόγια, ἴδε Σύντομα. ||. μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ἴδε Συμφωνία. ||. ἐσήκωσε μὲ στοίχημα ἕνα γαΐδαρον. » Ὄνον ἐκ συνθήκης ἦρεν (Ἱπποκρ.). « ||. μὲ ψωμὶ μόνον 'δὲν ζῇ ὁ ἄνθρωπος. » Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος (Εὐαγγ.)«. ||. τὰ καλάμια, μὲ τὰ ὁποῖα στυλόνουν τὰ κλήματα. » Τοῖς καλάμοις, ἐν οἷς ἱστῶσι τὰς ἀμπέλους «, Ἀριστοτ. ||. ||. (ὁ Λύσανδρος) ἐκρήμνιζε τὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν μὲ τούμπανα καὶ φλογέραις. » Ὑπ' αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις τὰ τείχη καθῄρει τῶν Ἀθηνῶν. au son des flûtes et des tambours. ||. διαβάζω μὲ τὸ κερὶ (μὲ τὴν κανδήλαν, κτλ.). » Πρὸς λύχνον ἀναγινώσκειν· » Εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι (Λουκιαν.)« à la lueur de la lampe. ||. νὰ περιπατῇ τὴν νύκτα μὲ τὸ φανάρι. » Μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς, «(Ἀλεξ. παρὰ) Πλδ. ||. περπατῶ τὴν νύκτα μὲ τὸ φεγγάρι. » Πρὸς τὴν σελήνην ὁδεύειν. au clair (à la lueur) de la lune. ||. καὶ 'να σηκόνεσαι ('ξυπνᾷς) τὸ πουρνὸ μὲ τὴν καμπάνα'. » Ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξανιστάμενος (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων).« ||. 'να κάμνῃ τὸν περίπατόν του μὲ τὴν δροσιά'. » Ποιεῖσθαι τοὺς περιπάτους ὑπὸ τὸ ψύχος (Πολιτ. Ε.).« ||. 'νοιώθει μὲ τὸ γνέψιμον. » Ἀπὸ νεύματος αἰσθάνεται. ||. δανείζω μὲ σημάδι (ἐμανέτι). » Δανείζειν ἐπὶ ὑποθήκῃ prêter sur gage. ||. μὲ μεγάλο' (βαρὺ) διάφορο'. » Ἐπὶ μεγάλοις τόκοις. ||. ἐγὼ θέλω σοῦ 'τὸ κατορθώσῃ μὲ ἕνα τι πολλὰ ὀλίγον. » Ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπρᾶξαι (Ἀριστοφ.). « ||. πουλῶ μὲ τὴν πήχην. » Πρὸς πῆχυν. à la toise. ||. 'νοικιάζω 'σπίτι μὲ τὸν μῆνα (μὲ τὸν χρόνον, κτλ.). » Εἰς μῆνας, εἰς (ἐπὶ) ἐνιαυτὸν, κτλ. au mois, à l'année, etc. ||. ἡ θάλασσα γράφεται μὲ δύο σῖγμα. » Ἐν τοῖς δυσὶ (» Διὰ δυοῖν) σῖγμα τὴν θάλασσαν γράφουσι. ||. καμωμένον μὲ (ἀπὸ) σουσάμι καὶ μέλι. » Σησάμῳ καὶ μέλιτι (» Διὰ [» Ἐκ] σησάμου καὶ μέλιτος) σκευασθέν. ||. ἐφώναζε κάθε στρατιώτην μὲ τὸ ὄνομά 'του. » Καὶ τῶν στρατευομένων ἕκαστον ἐξ ὀνόματος (ὀνομαστὶ) ἀνακαλούμενος. par son nom. ||. ἔρχεται μὲ τὰ κλάμματα, ἴδε Δακρυσμένος. ||. 'περνοῦσε τὰ γεράματά 'του μὲ κλάμματα. » Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων. ||. 'τὸν ἐρώτησε τί κρατεῖ μὲ τὰ χέριά 'του. » Ὅ,τι μετὰ χεῖρας φέροι; ἴδε καὶ Εἰς. ||. μ' ὅλα ταῦτα, μ' ὅλον τοῦτο, μ' ὅλον ὅτι, ἴδε Ὅλος. ||. (ἐνίοτε, καὶ ἡ χρῆσις εἶνε ἀρκετὰ παλαιὰ, 'λλείπει.) » Τινὲς δαφνέλαιον ἀλείφουσι τὴν κεφαλὴν (Ἱερακοσόφ. Δημητρ.)«, (καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν:) 'Τὸ ἀλείφεις (μὲ) δαφνόλαδον. §. (3ον. Χρόνον). μὲ τὸν καιρὸν καὶ αὐτὸ γίνεται. » Τῷ χρόνῳ· » Μετὰ τοῦ χρόνου ·(» Οὕτως ἀγαθόν ἐστι μετὰ τοῦ χρόνου βασανίζειν τὰ πράγματα!« Ἀντιφ. Ἡρώδ.). ||. ἦλθε μὲ τὸν καιρὸν (τὸν ἁρμόδιον δηλ. ἢ τὸν διωρισμένον). » Μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι (Θουκ.). « ||. σηκώθηκα μὲ τὰ χαράμματα, ἴδε Χαράμματα. ||. ἐσηκωθήκαμεν (ἐκινήσαμεν διὰ τὸ ταξεῖδι) μὲ ἕνα δυνατὸν βορρῆα'. » Ἄραντες λαμπρῷ (ὑπὸ λαμπρῷ) σφόδρα Σκίρρωνι. par. ||. ποῦ πᾷς μὲ τέτοια' ψύχρα'; » Ποῖ δὴ σὺ ὑπὸ τηλικούτῳ ψύχει; où allez vous par le froid que fait? ||. ἕνα περιπατοῦν εὐκολώτερα μὲ τὴν δροσιά. » Ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψύχος (Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'.). « ||. τὸ πρωῒ θὰ τὸν ἐβγάλωμεν μὲ τὴν δροσιάν. » Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἔξω οἰσεῦμες (Θεοκρ. Εἰδ. ΙΕ, 132).«

Μεγαλήτερος (εἰς τὰ Τακτ. γράφεται Μεγαλώτερος: » Τέσσαρας πόρτας μεγαλωτέρας καὶ δημοσίας, παραπόρτια δὲ μικρὰ πλείονα.« » Διὰ τοῦτό ἐστι καλὸν ἵνα ποιῇς καὶ μικρότερα βάνδα καὶ μεγαλώτερα«), η, ον. » Μείζων, ἁδρότερος, προφερέστερος. plus grand. » Πρεσβύτερος (ὁ μεγαλήτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν), μείζων (» Μικρὸν μὲν ὄντα, ἐποιεῖτο αὐτὸν ὁ πατήρ· μείζω δὲ γενόμενον, ἠτίμαζε, « Δη-

μουθ. Βοιωτ.). aîné. » Ἀνώτερος (μεταφορ. ὁ κατὰ τὴν τάξιν, τὸν βαθμὸν). superieur. ||. εἶμαι μεγαλήτερος. » Τὰ πρεσβεῖα φέρομαι, ὑπερτερέω, προφέρω, ὑπερέχω, πλεονεκτέω. surpasser, l' emporter sur, avoir l' avantage, ἴδε καὶ Περνῶ.

Μεγαλόλογος, η, ον. » Μεγαλοῤῥήμων, μεγαλήγορος, κομποῤῥήμων, μεγάλαυχος, στομφώδης, ἀλαζών, θράσων. hableur, fanfaron, rodomont, bravache, casseur d' assiettes (de raquettes).

Μεγαλόνω, ῥ. μετ. » Αὔξω, μεγεθύνω, ἁδρύνω (Θεοφρ.). aggrandir. §. ῥ. μτβτ. αὐτοπ. » Αὔξομαι, ἁδρόομαι, ἁδρύνομαι, (ἐπὶ ἡλικίας), ἀνδρόομαι, μέγας (μείζων) γίγνομαι. grandir, aggrandir. ||. τί θα κάμουν ἄρά γε, ἀφ' οὗ μεγαλώσουν! » Τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσιν (Ἡροδ.) «; ἴδε καὶ Μεγαλοποιῶ.

Μεγαλοπιάνομαι, ῥ. μέσ. » Μεγάλων ἐμαυτὸν ἀξιόω (Πλούτ.), σεμνοποιέω ἐμαυτὸν, σεμνοπροσωπέω, μεγαλοπρεπεύομαι (Νικ. Χρον. ΙΒ', 2), μεγαλίζομαι (» Μαρίη μεγαλίζεται, ἀλλὰ μετέλθοις κείνης, πότνα Δίκη, κόμπον ἀγηνορίης,« Ἐπγρ.). se donner des airs de grandeur, trancher du grand seigneur, affecter les manières des grands.

Μεγαλοποιῶ, ῥ. μετ. » Αὔξω, αἴρω ἐπὶ μέγα (μεῖζον) τῷ λόγῳ, αἴρω τῷ λόγῳ, μεγεθύνω, μεγεθοποιέω, μεγαλοποιέω (μεταγ.). Δεινόω, δεινοποιέω, τραγῳδέω, ἐπιτραγῳδέω. Μεγαλύνω. exagérer, outrer, amplifier, exalter, relever, aggrandir, charger.

Μεγάλος, η, ον. » Μέγας-άλου. πολύς. ἁδρός. grand, considérable. ||. πλέον μεγάλος, ἴδε Μεγαλήτερος. ||. πολλὰ μεγάλος (ἢ ὁ μεγαλήτερος ἀπὸ ὅλους). » Μέγιστος, ἔξοχος, ὑπέρμεγας. ||. ἐγὼ δὲ τότε ἤμουν ἀκόμη μικρός· τώρα δὲ ὅπου εἶμαι μεγάλος. » Τὸ πάροιθεν ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα· νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ (Ὁμ. Ὀδ. Β, 313, 314)· » Παῖς ἔτ' ἐών. . . . . « Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις (Ὀδυσ. Σ, 216, 217). ||. ἕνα μῆλον παρὰ φύσιν μεγάλον. » Μῆλον ὑπερφυὲς μεγέθει. ||. τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ ὅσα ἔκαμαν, ἴδε Κάμνω. ||. τὸ καλοκαῖρι ἡ 'μέραις εἶνε πολλὰ μεγάλαις. » Θέρους μήκισται αἱ ἡμέραι. en été les jours sont longs. ||. μεγάλη φωνή, ἴδε Δυνατός. ||. μεγάλη ψύχρα. » Κρύος μέγα (Λουκιαν.)« ||. καὶ εἰς ταῖς μεγάλαις ψύχραις, καὶ εἰς ταῖς μεγάλαις ζέσταις. » Καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ψύχεσι, καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἀλέαις, » Ἀριστ. ||. δι' αὐτὸ εἶνε μεγάλη φιλονεικία. » Ἔστι δὲ περὶ τούτου νεανικὴ διαφορά. ||. ὅσον μεγάλαις κὲν ἦνε. » Ὁπηλίκαι ποτ' ἂν οὖσαι τύχωσι (Διον. Ἀλικ). « ||. ὅσον μεγάλα κὲν γένουν, ἴδε Ὅσον. ||. μεγάλα λόγια. » Μεγαλοῤῥημοσύνη, μεγαληγορία, μεγαλαυχία, κόμπος, κομποῤῥημοσύνη, στόμφος, στομφώδη (στομφάζοντα) ῥήματα, ἀλαζονεία, ἀλαζόνευμα, νεανίευμα. jactance, θ. hablerie, θ. rodomontade, θ. gasconade, θ. ||. 'να μὴν 'πῶ μεγάλον λόγον (φρσ. θεμελιωμένη εἰς τὴν αἰωνίαν καὶ παγκόσμιον σχεδὸν ἰδέαν τῆς θείας νεμέσεως)! » Προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, χάριν οὗ μέλλω λέγειν (Πλατ.)· » Νεμέσεως δὲ μὴ βάλοι βέλος! » Ἀπείη δὲ ἡ Ἀδράστεια· » Ἀπέστω φθόνος· » Φίλη Ἀδράστεια (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.). ||. μὴ λὲς μεγάλο' λόγο'. » Νόμους Ἀδραστείας αἰδέσθητι· » Εἰς κόλπον ἀπόπτυσον. ||. συντυχαίνεις μεγάλα λόγια. » Ὑπερμαζᾷς γε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις (Λουκιαν.): » Μήποτε, πάμπαν εἴκων ἀφραδίῃς, μέγα εἰπεῖν (» Ὀδ. Χ, 87, 88· » Λίην μέγα εἶπες (Ὀδ. Π, 243)· (λέγει καὶ ὁ Βροῦτος πρὸ τῆς ἐν Φιλίπποις μάχης) » Νέος ὢν ἐγὼ, Κάσσιε, λόγον ἀφῆκα μέγαν « (, περὶ οὗ ἴδε τὴν σημείωσιν τοῦ Κοραῆ).

Μεγαλούτσικος, η, ον. » Εὐμεγέθης, εὐαυξής. grandelet, assez grand, ἴδε καὶ Ἀρκετά.

Μεγαλόφωνος, η, ον. » Μεγαλόφωνος, διάτορος, διαπρύσιος, (καὶ ἀπὸ τοῦ Ὁμηρ.) Στέντωρ χαλκεόφωνος. qui a une forte (grande) voix.

Μεγαλοφώνως, ἐπ. » Διαπρύσιον, διαπρυσίως, γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ, μέγα τῇ φωνῇ (» Καὶ λέγων μέγα τῇ φωνῇ, ἵν' αὐτοῦ κατακούοι, « Πλάτ. Ἐρασ.), διάτορον, ἐξάκουστον, στεντορείως, γεγωνότερον, μεγαλοφώνως. a haute voix. ||. ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. » Ἐπιβοῶμαι (» Θεοὺς ἐπιβοώμενοι «, Θκδ).

Μεγάλωμα. » Αὔξη, αὔξησις. aggrandissement.

Μεγαλωσιάνος. » Μεγιστὰν-ᾶνος (κυρ. εἰς τὸ πληθ. Οἱ μεγιστᾶνες.). les grands.

Μεθαυρινὸς, ή, όν. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ, » Οἱ κτλ.) μετὰ τὴν αὔριον. celui (celle, ce, etc) de l' après demain.

Μεθαύριον, ἐπ. » Ἐς τρίτην, μετὰ τὴν αὔριον. après demain, le surlendemain.

||. ἂν κινήσῃς αὔριον τὸ πουρνὸ, μεθαύριον χωνεύεις βέβαια εἰς τ' ὁσπίτι 'μας. » Ἢν δ' αὔριον ἴῃς πρωῒ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν (Ξενοφ. Κυρ.)«.

Μεθοκοπῶ, ῥ. ἀρ. » Μεθύσκομαι, κραιπαλάω, βαπτίζομαι, συμβολοκοπέω οἴνῳ (Γραφ.), συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγέω. faire débauche, crapuler. ||. διότι καὶ 'γὼ εἶμ' ἕνας ἀπ' ἐκείνους 'που μεθοκοποῦσαν ἐχθές. » Καὶ γὰρ καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων (Πλατ. Συμπ.). «

Μεθυσειὸ καὶ Μεθύσι. » Μέθη, παροινία (κυρ. ἡ ἐκ τῆς μέθης ἀταξία), μέθυσις, κραιπάλη. ivresse, θ. énivrement; crapule, θ. ivrognerie, θ. ||. ὁ κρόκος (τὸ κραμβολάχανον, τὸ πικραμύγδαλον κτλ.) ἐμποδίζει (κόφτει) τὸ μεθύσι. » Κρόκος (κτλ.) ἀκραίπαλός (ἀμέθυσός) ἐστι (Διοσκορ.). §. » Πότος. κῶμος. débauche (de table), θ.

Μέθυσμα. » Μέθυσις. énivrement.

Μεθυσμένος, η, ον. » Μεθύων, οἰνόληπτος. énivré, ivre, soûl. ||. εἶνε μεθυσμένος. » Μεθύει. il est ivre (énivré).

Μέθυσος, η, ον } (ὁ Τουρκ. Μπεκρής).
Μεθύστακας } » Οἰνόφλοξ-υγος, μέθυσος, οἰνόληπτος, κραιπαλῶν, πάροινος. ivrogne, crapuleux.

Μεθύστρα (συνεκδοχ. ἡ μεγάλη ἀχηβάδα· διότι, καθὼς τῆς χύσουν κρασὶ, ἐβγάζει τὴν γλῶσσάν 'της), θαλ. » Κόγχη (» Αἴ γα μὰν κόγχαι κεχάναντι ἁμὶν πᾶσαι, τὸ δὲ κρῆς ἑκάστας ἐξέχει, » Σώφρ. Γυναικ. παρ' Ἀθην. Γ'), κόγχος (ὁ), πελωρὶς, χηραμὶς (-μύς). pe(pe) lourde, θ.

Μεθῶ, ῥ. μετ. » Μεθύσκω, οἰνόω. énivrer, soûler. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Μεθύσκομαι, μεθύομαι, οἰνόομαι. s' énivrer, soûler.

Μελανάδα (τοῦ σώματος ἀπὸ κτύπημα). » Πελίδνωμα, πελίωμα, αἱμάλωψ καὶ μώλωψ (ὅταν ἔχῃ καὶ κοκκινάδα), ὑπώπιον (ἰδικῶτ. τοῦ προσώπου), σμώδιγξ (ἡ). meurtrissure, θ. contusion livide, θ.

Μελάνη (ἡ) } .» Μέλαν (τὸ). encre, θ.
Μελάνι (τὸ) } ||. τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς. » Θολὸς (ὁ Γαζ. λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς Ὀλὸς καὶ Νολός· 'δὲν 'τὸ ἤκουσα). le noir de la sèche.

Μελανιάζω, ῥ. μετ. » Πελιδνόω, πελιόω, πελιαίνω. meurtrir, rendre livide. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Πελιδνόομαι, πελιόομαι (-αίνομαι). devenir livide.

Μελάνιασμα. » Πελίωσις, πελιδνότης, πελιότης. lividité.

Μελανόνω, ῥ. μετ. » Μέλανι μολύνω (ῥυπαίνω, μιαίνω). barbouiller (salir) avec de l' encre.

Μελανὸς, ἡ, όν. » Πελιδνός (» Πελιδνὸν τὸ βαρβάρως οὕτω καλούμενον μελανὸν, « Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. 135). livide.

Μελανοῦρι, 'ψ. » Μελάνουρος, μελανουρίς. oblade.

Μελάτον (κυρ. αὐγὸν, τὸ μετρίως ἑψημένον). » Ἡμιπαγὲς (Ἱπποκρ. περὶ Διαίτ. Ὀξ.). mollet.

Μελαχρινὸς, ἡ, όν. » Μελάγχρους-ου, μελάγχρως-ωτος. brun, basané, moricaud (οἰκ.).

Μελαψὸς, ἡ, όν. (εἰς τὴν Τοπογραφ. τοῦ Κοσμᾶ γράφεται Μελαμψός: »Τὸ κρέας τῆς χελώνης ὡς προβάτου ἐστὶ μελαμψόν«), ἴδε Μαυρειδερός.

Μέλεγος (εἶδος ἀγριοκουκκουναριᾶς), δ. » Μελία (ἀπὸ ἓν εἶδός 'του στάζει τὸ ἰατρικὸν Μάννα). melèze.

Μέλει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Διαφέρει, μέλει (μοι, σοι, αὐτῷ, ἐκείνῳ, ἡμῖν, κτλ.). importer. ||. 'δὲν με μέλει, ἴδε Ἀδιαφορῶ. ||. μὴ σε μέλῃ. » Μηδέν σοι μελέτω· » Ἀμέλει (ἐπιῤ.). ||. τί 'μᾶς μέλει; » Τί δ' ἡμῖν μέλει; » Τί πρὸς ἡμᾶς; ||. καὶ θαῤῥεῖς ὅτι μὲ μέλει διὰ τὸ ὄνομα; » Ἐμοὶ δὲ τοὔνομα οἴει διαφέρειν; crois tu que j' attache une grande importance au nom? ||. καὶ διὰ τὸ καλὸ τῶν φίλων 'του 'δὲν 'τὸν ἔμελε καθόλου. » Τοῦ δὲ καλοῦ τῶν φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος (Ξενοφ.). «

Μελένιος, α, ον. » Μελίτινος. de miel.

Μέλερη (διὰ τὸ χρῶμά 'της, ἡ) » Ἐρυσίβη, ἴδε Κ α π ν ι ά.

Μελετῶ (ἔχω σκοπὸν, ἢ κατὰ νοῦν), ῥ. ἀμ. » Μέλλω, προτίθεμαι. se proposer, projeter, compter, méditer, faire son compte. §. (ἀναπολῶ τὸ μάθημά μου), ῥ. μετ. » Μελετάω-ομαι (Πλάτ. Φαιδρ.). étudier.

Μέλι. » Μέλι-ιτος (τὸ). miel. ||. βρασμένος μὲ (τὸ) μέλι. » Μελίεφθος. cuit au miel. ||. γλυκὸς 'σὰν τὸ μέλι. » Μελιηδύς. mielleux. ||. ὅ,που στάζει μέλι (μεταφορ.). « Μελισταγὴς, μελίῤῥυτος. doux, mielleux.

Μελίγγι (ἀπὸ τοῦ) » Μῆνιγξ-ιγγος (κυρ. ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον μεμβράνα). » Κρόταφος. tempe. θ.

Μέλισσα, ἔντ. » Μέλισσα (-ττα). abeille, θ. mouche à miel, θ. ||. ὅλαις ἡ μέλισσαις 'δὲν κάμνουν μέλι (παροιμ.). » Οὐ πάντες ὄρνιθες ἐναίσιμοι, ἴδε καὶ

Μ α χ α ῖ ρ ι. ||. μήτε τὸ μέλι, μήτε ταῖς μέλισσαις (παροιμ.). »Μήτε μέλι, μήτε μελίσσας.

Μελίσσι (κυρ. τὸ μάζωμα καὶ τὸ 'σπίτι τῶν μελισσῶν, καὶ μεταφορ. τὸ ἄπειρον πλῆθος). » Σμῆνος (τὸ), ἑσμὸς, μελίσσιον -ττιον (Ἀριστοτ.). essaim.

Μελισσουργὸς }, π. (εἶνε πάμπολλα
Μελισσοφάγος } εἴδη). » Αἰγιθαλὸς (-λλός). croque-abeille, guêpier. (ὁ Ἀριστοτ. διακρίνει τρία εἴδη, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλήτερον εἶνε ὁ) » Σπιζίας, σπιζίτης, σπίζα, (τὸ ἴδιον ἴσως μὲ τὴν) πιπὼ (τοῦ ἰδίου φιλοσόφου). Μέροψ. mésange, ἴδε καὶ Κ α λ ο γ ρ ή τ σ α καὶ Π ί π ι ζ α.

Μελισσόχορτον (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν 'του ἐλέγετο Μελισσοβότανον), φ. »Μελισσό(ττό)-φυλλον, μελίφυλλον, μελίται(τται)να καὶ μελίκταινα, μελίτεια (Θεοκρ. Εἰδ. Δ', 25) μέλινον. melisse, θ. citronelle θ. poncirade, θ. ||. —τὸ ἄγριον; φ. »Βαλλωτὴ, πράσιον τὸ μέλαν.

Μελισσῶνας (ὁ). »Μελισσών. l' endroit qui contient les ruches

Μέλλει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. »Μέλλει. devoir, ||. τί μ' ἔμελλε 'να πάθω! » Τί μοι παθεῖν ἐπέπρωτο (εἵμαρτο, ἀπέκειτο)! quel sort m' était reservé! ||. μὲ μέλλουνταν λοιπόν. »Ἔμελλεν ἄρα· »Ἀπέκειτό μοι.

Μελόπητα. »Μελικηρὶς, μελίκηρον, κηρίον μελίσσειον (Εὐαγγ.). rayon (gateau) de miel.

Μένω (τὸ ἄλλ. Ἀπομένω, πραφ. κοιν. Μνέσκω καὶ Μνήσκω), ῥ. οὐδ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ. » Λείπομαι, κατα(ὑπο)-λείπομαι, περίειμι, μένω (μεταγ.). rester, demeurer. ||. 'να 'τὸ βράσῃς 'ως οὗ 'να μείνῃ τὸ 'μισό. »Ἕψειν ἕως ἂν λειφθῇ τὸ ἥμισυ. ||. ὅ,τι μ' ἔμεινε διὰ παρηγορίαν, μοῦ τὸ ὑστέρησεν. » Ὅ,τι μοι λοιπὸν ἦν εἰς ψυχαγωγίαν, ἀφείλετο. ||. ἔμεινε 'ς τὸν τόπον (φρσ.), ἴδε Τόπος. ||. ἔμεινε δυὸ 'μέραις εἰς τὴν πόλιν. »Ἐπαυλισάμενος δύο ἡμέρας τῇ πόλει· » Ἔμεινε δὲ ἐκεῖ δύο ἡμέρας (Γραφ.).« ||. ἀφ' οὗ δὲ ἔμειναν μονάχοι. » Γενόμενοι δὲ μόνοι κατ' αὐτούς. ||. 'μᾶς μένει τώρα. » Λείπεται δ' ἡμῖν ἤδη· » Λοιπὸν οὖν ἡμῖν ἔστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν κτλ. (Ἰσκρ.).« ||. ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ καὶ διὰ τοὺς ὑγιεῖς εἶν' ἐπικίνδυνα τὰ λάθη, ποῦ ἔμεινε πλέον διὰ τοὺς ἀρρώστους; (φρσ.). » Ὅπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἁμαρτάνειν ἀσφαλὲς, σπουδῇ γ' ἂν ἀκίνδυνον ἄν ποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο (Γαλην.).« ||. καὶ ἂν 'δὲν ἦν' αὐτὰ, ποῦ ἔμεινε πλέον τὰ ἄλλα; »Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ γε ἄλλων (Ἀριστ.).« ||. μένω 'πίσω (ἢ) κατόπι. » Ἀπολείπομαι, ὑστερέω, ἐλλείπω. rester en arrière, arriérer.

Μερὶ (ἀπὸ τοῦ) »Μηρίον (ὑποκορ. τοῦ) μηρός. cuisse, θ.

Μεριά. » Μέρος. endroit, parti.

Μερίδιον (τὸ ἄλλ. Μερτικόν). » Μερὶς, μοῖρα, μέρος (τὸ); μόριον, κλῆρος. part, portion, θ. partage. ||. δίδω καὶ σένα μερίδιον. » Μεταδίδωμι (» Κοινωνέω) καί σοι τούτου. faire part. ||. ἔχει καὶ 'κεῖνος μερίδιον. »Μέτεστι κἀκείνῳ· » Κἀκείνῳ μετόν· » Μετέχει κἀκεῖνος. il a part, il participe.

Μερικοὶ, αἱς, ὰ (εἰς τὸ πληθ. μόνον). » Ἔνιοι, ἔστιν οἳ (αἳ, ἃ, ὧν, κτλ.). certains, quelques. ||. μερικὰς μὲν πόλεις ἐκυρίευσε, μερικὰς δὲ λεηλατεῖ. » Ἃς μὲν κατείληφε πόλεις, τινὰς δὲ πορθεῖ (Αμ. Π. Στεφ.).« ||. εἰς μερικὰ μέρη. » Ἔστιν ᾗ· » Ἔστιν οὗ.

Μερμῆγκι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Μυρμῆγκι κτλ.

'Μεροδοῦλι } » Ἡμερήσιον (μίσθω-
'Μεροκάματον } μα), * ἡμερομίσθιον.
'Μερομίσθι } journée, θ. ||. 'μεροδοῦλι-μεροφάγι (φρσ.). »Ἡμερόβιος δίαιτα. vivre au jour la journée (au jour le jour).

'Μερόνυκτον (ἀντὶ) »Ἡμερόνυκτον (»Μῆνας, ἑβδομάδας, ἡμερόνυκτα, ὥρας,« Τζέτζ. Εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. 613). » Νυχθήμερον, ἡμερονύκτιον (Βασίλ.). espace de vingt quatres heures. ||. εἰς ἓν ἡμερόνυκτον (εἰς 24 ὥρας). » Ἐν ἡμέρᾳ τε καὶ νυκτὶ (Ἱπποκρ.).« ||. τριάντα 'μερόνυκτα. » Ἡμέρας τριάκοντα καὶ ἴσας νύκτας (Λουκιαν.).«

'Μερόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Ἡμερόω (κυρ. μωρὸ' παιδὶ ὅταν κλαίῃ). » Μειλίσσω, ἐκμειλίσσω (-ομαι). appaiser un enfant qui crie.

Μέρος (τὸ). » Χώρα, χωρίον, endroit; côté; contrée, θ.; partie, θ. §. sens, ἴδε καὶ Τόπος. ||. ἐστάθηκαν, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο. » Στάντες, ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν. ||. ἀπὸ δυὸ μέρη. »Ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν. ||. καὶ εἰς τὰ δυὸ μέρη. » Ἑκατέρωθι. ||. εἰς ὅποιον ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. » Ὁποτέρωσε, ὁποτέρωθι. ||. εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. » Οὐδετέρωσε. ||. εἰς ὀλίγα (πολλὰ, μερικὰ, ὅλα τὰ) μέρη, εἰς κάθε μέρος, κτλ. ἴδε Εἰς. ||. εἰς μερικὰ δὲ μέ-

ρη τῆς Βαρβαριᾶς εὑρίσκεταί καὶ χουρμαδηά. » Τῆς δὲ Λιβύης ἔν τισι μέρεσιν ὁ φοῖνιξ (Θεοφρ. Φυτ. Δ΄).« ||. εἰς ἄλλο δὲ μέρος ἀναφέρων ὁ Καλλίμαχος ὀνομασίας ψαριῶν, λέγει. » Ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει καταλέγων Καλλίμαχος ἰχθύων ὀνομασίας, φησὶν (Ἀθήν. Ζ΄) «. ||. εἰς κἄποιον μέρος. ἴδε Κἄπου. ||. εἰς χίλια μέρη (φρσ. ὑπερβολ. ἀντὶ τοῦ, Εἰς πολλὰ, παραπολλὰ, ἄπειρα καὶ ἀμέτρητα). » Μυριαχοῦ. §. (μεταφορ.) ἀπὸ μέρους τοῦ πατρὸς (τῆς μητρὸς, κτλ.). » Πρὸς (»Τὰ πρὸς) πατρὸς (μητρὸς κτλ.), πατρόθεν (μητρόθεν κτλ.). ||. ἴσον τὸ ἐκ μέρους μου. » Τοὐμὸν μέρος· »Τό γ᾽ ἐπ᾽ ἐμοί. quant a moi.

Μερσινηὰ, δ. » Μύῤῥινος (ὁ), μυρσίνη καὶ μυῤῥίνη, μύρτος (ἡ). myrthe.

Μερσίνι (ὁ καρπὸς τῆς μερσινηᾶς). » Μύρτον (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), μυρτὶς (ἡ). baie de myrthe.

Μερσίνι, ᾽ψ. ἴδε Μουροῦνα..

Μερτικὸν (ἀπὸ τοῦ Μεριτικὸν τὸ τῷ Μερίτῃ ἀνῆκον, τοῦ ὁποίου τὸ θηλυκὸν Μεριτικὴν, ὡς ἐπίθετον γεωργουμένης γῆς, ἀναφέρει ὁ Ἡσύχιος ἐν λέξει Θὴς,) ἴδε Μερίδιον.

᾽Μέρωμα (ἐκ τοῦ) »Ἡμέρωμα (κυρ. τῶν μωρῶν παιδιῶν ὅταν κλαίουν). »Μείλιξις. l᾽action d᾽appaiser un enfant.

Μέσα (τὰ). (» Ἔπειτα σικύην τοῖσι μέσοισι προσβάλλειν, τῷ ἥπατι ἐγχρίμπτοντα, » Ἀρετ. περὶ τῶν καθημερ. νοσ. 1, 5. 125—127), ἴδε Μέση. ||. πονοῦν τὰ μέσα μου. » Τὴν ὀσφῦν ἀλγέω, καὶ (μονολεκτ.) ὀσφυαλγέω. ||. πόνος εἰς τὰ μέσα. » Ὀσφυαλγία. mal des reins.

Μέσα, ἐπ. (τοπ.). » Ἔνδον, ἐντὸς, ἔσω καὶ εἴσω, ἐν, εἰς (μόνον ἐν συνθέσει). dans, dedans. ||. ἀπὸ μέσα. » Ἔνδοθεν, ἔσωθεν. en (par) dedans, intérieurement. ||. πλειὸ᾽ μέσα, ἴδε Παραμέσα. ||. πολλὰ μέσα. » Ἐσωτάτω, ἐνδοτάτω. très avant dans l᾽interieur. ||. περνοῦσε τὴν σαγίτταν μέσ᾽ ἀπὸ τὸ δακτυλίδι. » Διὰ δακτυλίου τὸν ὀϊστὸν διϊέναι. ||. ἐπερνοῦσαν μέσα ἀπὸ τοὺς πύργους. » Διὰ τῶν πύργων μέσων διήεσαν (Θκδ.). on les traversait par leur centre. ||. τὸ μέσα. »Τὸ ἐντὸς (ἔνδον, ἔσω). interieur, interne. ||. γυρίζει τὸ μέσα ἔξω. » Ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, « Ἀρστ. ||. καθάρισε πρῶτα τὸ μέσα τοῦ πινακιοῦ, ἵνα καθαρισθῇ καὶ τὸ ἔξω.΄» Καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς καθαρὸν (Εὐαγγ.). « ||. τὸ μέσα τοῦ ᾽σπιτιοῦ (τοῦ καραβιοῦ, τοῦ βαρελιοῦ, καὶ ἐν γένει τοῦ περιέχοντος). » Κῦτος (τὸ), ἐμβαδὸν (τὸ). capacité. §. (Χρον.) μέσα εἰς τριάντα ᾽μέραις. »Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν (Ἑρμγ.)«, ἴδε καὶ Εἰς.

Μεσάζων. » Μεσίτης, médiateur, entremetteur. ||. γίνομαι μεσάζων, ἴδε Μέση.

Μεσάνυκτα (τὰ). » Μέσαι νύκτες, τὸ μέσον τῆς νυκτὸς, τῆς νυκτὸς τὸ σταθερώτατον, μεσονύκτιον. minuit. ||. μεσάνυκτα (ἐλλειπτ. προθ.), ἐπ. » (Τῆς) νυκτὸς ἀκμαζούσης. »Μεσονύκτιον. en plein minuit.

Μέση. » Μέσον. milieu, l᾽entre deux. ||. καὶ ὅταν φθάσουν εἰς τὴν μέσην τοῦ στενοῦ. » Γενομένους κατὰ μέσον τὸν πόρον. ||. εἰς τὴν μέσην τῆς ἀγορᾶς. » Ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ (Δημοσθ.).« ||. βάλλω εἰς τὴν μέσην, ἴδε Βάλλω καὶ Ζώνω. ||. αὐτοὺς δὲ ᾽τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν μέσην. »Μέσους δὲ αὐτοὺς ἔταξεν. ||. » Ὅσα ἔχω, ᾽τὰ βάλλω ὅλα ᾽στὴ᾽ μέση᾽. » Ὅσα μοι ἐστὶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω, « Ξεν. Οἰκ. Ζ΄, 13. ||. ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Ἀνάμεσα. §. ἡ μέση τοῦ σώματος (ἡ ὁποία καὶ Μέσα, οὐδετ. καὶ πληθ. λέγεται). » Ὀσφὺς-ύος (ἡ), διάζωμα. le milieu du corps. ||. ᾽τὸν ἔπιασ᾽ ἀπ᾽ τὴ᾽ μέση᾽. »Μέσον λαβὼν (περιλαβών). il le prit à fois de corps. §. (μεταφορ.) ἐμβαίνω ᾽στὴ᾽ μέση᾽ (ἵνα φιλιώσω, συμβιβάσω, κτλ.). » Μεσιτεύω. intercéder, intervenir, s᾽ interposer. ||. ἐβγαίνω ᾽σ τὴ᾽ μέση᾽ (ἀφ᾽ οὗ ἤμουν προτοῦ κρυμμένος). » Εἰς μέσον ἰών· »Ἐν τῷ μέσῳ (φανερῷ) ἐμαυτὸν παρέχω. ||. ἐβγαίνω σ᾽ τὴ᾽ μέση᾽ (ἀποδεικνομαι ὅτι εἶμαι κακοποιός). » Φωράομαι (κυρ. ἐπι κλοπῆς), ἐλέγχομαι, ἐξελέγχομαι. être convaincu. ||. ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν μέσην. » Ἐκ μέσου (»Ἐκ ποδῶν) γίγνομαι (τίθημι ἐμαυτόν)· » Ἐξίσταμαι ἐκ τοῦ μέσου. ||. ἐβγάζω ᾽σ τὴ᾽ μέση᾽ (πρᾶγμα κρυμμένον). »Φωράω, ἐλέγχω, ἐξελέγχω. découvrir; convaincre; surprendre. ||. ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην. »Ἀναιρέω ἐκ μέσου (Δημοσθ.)· » Ἐκ ποδῶν ποιέομαι (τίθημι-εμαι)· » Ἀποσκευάζομαι (Ἡρωδ.). s᾽en défaire.

Μεσημέρι (» Πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; « Θεοκρ. Εἰδ. Ζ΄, 21). » Μεσημβρία, μέση ἡμέρα, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας. midi. ||. ἕως τὸ μεσημέρι. » Μέχρι μέσου ἡμέρας (Θκδ.) «. ||. κοιμοῦμαι τὸ μεσημέρι. ἴδε Κοιμοῦμαι. ||. σηκόνεται ἀπὸ τὸν ὕπνον μεσημέρι (ἢ) τὸ μεσημέρι (ἐλλειπτ. προθ.). »Μεσημβρίας ἐγείρεται. ||. καὶ μεσημέρι ἂν σηκωθῇς. » Κἂν

ἔγρῃ μεσημβρινός. || . 'μέρα-μεσήμερι, ἴδε Καταμεσήμερα.

Μεσημεριάζω (ἀπρσ.). » Μεσουρανέω. il se fait midi.

Μεσημέριασμα. » Μεσουράνησις.

Μεσημεριανὸς, ἡ, όν | » Μεσημβρι-
Μεσημεριάτικος, η, ον | νός. de (du) midi.

Μεσιακὸς |, ἡ, όν. » Μέσος. moyen, du
Μεσικνὸς | milieu, qui tient le milieu. || . μεσιακά. » Ἐξ ἡμισείας. || . δουλεύω τὸ χωράφι (δίδω τὰ πρόβατά μου κτλ.) μεσιακά. » (Θὴς, λέγει ὁ Ἡσύχιος, ὁ) γῆν μισθωτικὴν ἐργαζόμενος. « §. ἴδ. Μέτριος.

Μεσίτης. » Μεσίτης. βραβευτής. Προξενητής. médiateur-trice, entremetteur (ὁ τῶν πραγματευτῶν, ὁ αὐτὸς καὶ) courtier.

Μεσοδόκι (τὸ μεγάλο' δοκάρι, ὅ,που βάλλεται δίπλα εἰς τὰ κτίρια, ἵνα κρατῇ τὴν πατωσιάν). »Μεσόδμη. entrait.

Μεσόκοπος, η, ον. » Μεσῆλιξ, μεσοκόπος, μεσο(σαι)πόλιος, (μετφορ.) ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου (Συν.). entre deux âges, de moyen âge. || . μεσόκοπη γυναῖκα. » Μέση καὶ κεκριμένη τῇ ἡλικίᾳ ἤδη (Κέβ. Πίν.)«.

Μεσολάβησις. » Μεσιτεία. entremise, θ. intervention, médiation.

Μεσολαβῶ, ῥ. οὐδ. » Μεσιτεύω, βραβεύω. intervenir, s' interposer.

Μέσον (τὸ), ἴδε Τρόπος. || . μὲ τὸ μέσον τοῦ τάδε. » Διὰ τοῦ δεῖνος. par le canal (l' entremise, l' interposition) d' un tel.

Μεστόνω, ῥ. μεσ: αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) » Μεστόω (κυρ. διὰ τοὺς καρποὺς καὶ τὰ γεννήματα). »Ἀδρόομαι, ἀδρύνομαι (» Ὥστε μήτ' ἀδρῦναι τὸν καρπὸν, ἀλλὰ μέχρις ἄνθης μόνον ἀφικνεῖσθαι, »Θεοφρ.), συνίσταμαι. parvenir en pleine maturité.

Μεστὸς, ἡ, ὸν | (ἡ λέξις διεσώθη
Μεστωμένος, η, ον | μόνον διὰ τὰ γεννήματα, τὰ 'πωρικὰ κτλ.). » Ἀδρός, συνεστηκὼς (» Ἐπιγενομένου δὲ χρόνου, καὶ ὥσπερ ἤδη συνεστηκότων [τῶν κυάμων], » Θφρ.). plein, mûr, mûri.

Μέστωμα (τῶν καρπῶν). » Ἄδρυνσις (Ἀριστοτ. καὶ Θεοφρ.). maturité,

Μετὰ (προφ. κοιν. Μάτὰ), πρόθ. (Σημαίνουσα, ἐν μὲν συνθέσει, δευτέρωσιν, ἐπαναδίπλωσιν ἢ μεταβολὴν, ἐν δὲ συντάξει, τὸ ὕστερον τοῦ χρόνου: καὶ εἰς μερικὰς μόνον φράσεις τὸ ὁμοῦ, καθὼς Μετὰ 'μένα, Μετὰ 'σένα, Μετὰ 'κεῖνονα, ἀντὶ Μετ' ἐμοῦ, Μετὰ σοῦ, Μετ' ἐκείνου), ἴδε Μέ. || . μετὰ χαρᾶς, μετὰ πάσης χαρᾶς, ἴδε Χαρά. || . (Ἀπ' αὐτῆς ἐσχηματίσθη κατ' ἀποκοπὴν τὸ μόριον Μέ), ἴδε Ξ α ν ά, καὶ Ὕ σ τ ε ρ α. || . μετὰ 20 χρόνους. » Ἑνὸς δέοντος τριακοστῷ ἔτει (Θουκ.)· « Ἔτεσιν ἑνὸς δέουσι τριάκοντα ὕστερον».

Μεταγγίζω, ῥ. μετ. » Ἀγγίζω, κατ-(ἴδ.,-μετ)αγγίζω, μετεράω, καταστεμνίζω (κυρ. ἀδειάζω τὸ κρασὶ εἰς βωκάλια). transvaser, reverser, soutirer.

Μετάγγισμα. » Μεταγγισμός. soutirage.

Μετάδοσις (ἡ κοινωνία τῶν θείων μυστηρίων). » Μετάληψις. communion.

Μεταλαβαίνω, ῥ. μετ (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἱερουργοῦντος). » Μεταδίδωμι τῶν θείων (τῶν ἀχράντων κτλ) μυστηρίων. communier. §. ῥ. ἀμ. (ὡς ἐκ μέρους τοῦ κοινωνοῦντος). »Μεταλαμβάνω (»Κοινωνέω) τῶν θείων (τῶν ἀχράντων, κτλ.) μυστηρίων, προσέρχομαι (πλησιάζω) τοῖς θείοις (κτλ.) μυστηρίοις. communier, faire ses pâques (ses dévotions, son bon jour).

Μεταλλάζω, ῥ. μετ. » Μεταμφιέννυμι, μεταμπίσχω (Πλάτ.). faire (donner à) changer d' habit. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Μεταμφιέννυμαι, μεταμπίσχομαι, μεταβάλλομαι τὰ ἱμάτια (Ξεν.). changer d' habit.

Μετάνοια (ὠνομάσθη παρὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἡ) » Γονυκλισία (ἡ πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἁμαρτιῶν, ὡς δεῖγμα χριστιανικῆς μετανοίας). génuflexion.

Μετανοιόνω, ῥ. οὐδ. ἴδε Μετανοῶ. »Μεταμέλει μοι, μεταμέλομαι, μεταγινώ(γνώ)σκω, μεταβουλεύομαι, μετανοέω, γνωσιμαχέω (κυρ. ἐπὶ πολεμούντων). se repentir, ἴδε καὶ Ἀ λ λ ά ζ ω. || . τὴν ἄλλην ὅμως ἡμέραν εὐθὺς (ὡς ἂν νὰ) 'τὸ μετενόησαν. » Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ μετάνοιά τις εὐθὺς ἦν αὐτοῖς, » Θουκ. || . θὰ 'τὸ μετανοιώσῃς (φρσ. ἐν εἴδει φοβερισμοῦ). » Οὐ χαιρήσεις. || . (σᾶς λέγω βεβαίως ὅτι ὀλίγωρα) θὰ 'τὸ μετανοήσετε. » Ἦ τάχ' ὔμιν φημὶ μεταμελήσειν «, Ἀρστφν. || . (εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται καὶ τὸ Μεταεῖδα, ἀντὶ τοῦ Μετενόησα).

Μετάνοιωμα. »Μεταμέλεια, μετάμελος (ὁ), μετάνοια, μετάγνωσις. repentir.

Μεταξᾶς, ᾶ (ὁ). » Σηρονήματος μεταβολεύς. ouvrier ou negociant en soie.

Μετάξι. »Σηρικὸν νῆμα (Ἀρρ. Ὁ Στράβ. 'τὸ ὠνόμασιν ἁπλῶς) Σηρικὸν, μέ(μά)ταξα (Προκοπ. Ἱστορ. Γοτθ.), βόμβυξ-υκος (ὁ).

soie, θ. ||. τὸ φόρεμά 'της ἦτον μετάξι (συνεκδοχ. ἀντὶ Μεταξωτὸν, ἢ ἀπὸ μετάξι). » Βόμβυξ ἦν τὸ χιτώνιον (Ἀλκίφρ. Ἐπιστ.). « ||. μετάξι τῆς ἀλεποῦς, φ., ἴδε Νεραϊδονέματα.

Μεταξωτὸς, ἡ, όν. » Σηρικὸν ὕφασμα, ἐσθὴς Σηρικὴ, βομβύκινος, ὁλοσηρικὸν (κυρ. τὸ ὁλομέταξον, καθὼς τὸ Τουρ. Πεμπεζέρι, τὸ Τζαμφέσι [taffetas], τὸ Ἀτλάζι [satin] κτλ.). etoffe de soie, θ.

Μεταπιάνω, ῥ. μετ. » Συλλαμβάνω, συναντιλαμβάνομαι. prêter les mains (secours), assister, ἴδε καὶ Βοηθῶ.

Μεταπούλημα. » Ἀνά (» Μετά) πρασις, καπηλεία. revente, θ.

Μεταπουλημένος, η, ον. » Παλίμπρατος. revendu, de revente.

Μεταπουλητὴς-ήτρα (ὁ ἄλλ. Ματραπάζης). » Ἀνα(» Μετα)πράτης-τρια, κάπηλος (διαφ. τοῦ) μεταβολεὺς, παλιγκάπηλος, παλιμπράτης (Συνεσ. Ἐπιστ.). revendeur. regrattier. ||. κάμνω τὸν μεταπουλητὴν, (ἢ) εἶμαι μεταπουλητής. » Καπηλεύω, παλιγκαπηλεύω. exercer (faire) le metier de revendeur.

Μεταπουλῶ, ῥ. μετ. » Ἀνα(» Μετα)πιπράσκω, ἀνεμπολέω (Πολυδ.), μεταβάλλομαι. revendre.

Μετασάλεμμα. » Μετακίνησις. remuement.

Μετασαλεύω, ῥ. μετ. » Μετακινέω. remuer. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. ἴδε Σαλεύω.

Μετατοπίζω, ῥ. μετ. » Μεταφέρω, μετακομίζω, μεταβιβάζω, μετατίθημι, μεθίστημι (κυρ. ἐπὶ πατρίδος, καθὼς καὶ τὸ) μετοικίζω (καὶ τὸ) μετανίστημι. déplacer, transposer, transporter. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Μεθίσταμαι, μεταβαίνω, μετοικέω, μεταχωρέω, ἐκτοπίζω (Ἀριστοτ.). changer de place. » Μετανίσταμαι (κυρ. ἐπὶ πατρίδος). emigrer.

Μετατόπισμα (ἐνεργ.). » Μετάθεσις, μετακόμισις, μετακομιδή. déplacement. §. (παθ. ἢ αὐτοπαθ.) » Μετοίκησις, μετοικεσία, μετάβασις, μετάστασις, μεταχώρησις, ἐκτοπισμός. deplacement. » Μετανάστασις (κυρ. ἐπὶ πατρίδος). émigration.

Μεταφύτευμα, » Μεταφυτεία, μεταφύτευσις, μεταμόσχευσις. transplantation.

Μεταφυτεύω, ῥ. μετ. » Μεταφυτεύω, μεταμοσχεύω. transplanter, déplanter.

Μεταχειρίζομαι, ῥ. ἀποθ. » Χράομαι. προσφέρομαι, ὁμιλέω. employer, s'en servir, user. ||. εἰς τὴν Σπάρτην μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονέδαν. » Σιδηρῷ σταθμῷ νομίζουσι. ||. 'να μεταχειρίζεται τὸ ἄλογον καθὼς πρέπει. » Ὀρθότατα ἵππῳ προσφέρεσθαι (Ξενοφ.) «. ||. (ἐπὶ γυν.) 'τὴν μετεχειρίσθη. » Ἐχρήσατο αὐτῇ. il en jouit, il en abusa.

Μεταχείρησις. » Χρῆσις. usage, emploi.

Μεταχειρισμένος, η, ον (κυρ. φόρεμα), ἴδε Μισότριβος.

Μεταχύνω, ῥ. μετ., ἴδε Μεταγγίζω καὶ Ξαναχύνω.

Μέτρημα. » Κατα(» Δια)μέτρησις, μέτρησις. mesurage. §. » Κατ(» Ἀπ)αρίθμησις. dénombrement, énumération.

Μετρητὰ (κυρ. ἄσπρα). » Κέρμα (τὸ). (argent) comptant.

Μέτρια, ἐπ. » Μετρίως, συμμέτρως. suffisamment, modiquement, médiocrement. ||. κρέας βρασμένον ('ψημένον) μέτρια. » Μετρίως ἔχον ἑψήσεως (ὀπτήσεως).

Μετριάζω, ῥ. μετ. » Ἀνίημι, κολάζω, μετριάζω, θεραπεύω. modérer, tempérer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀνίεμαι, κολάζομαι, μετριάζω. se tempérer. ||. διότι ἡ ἁλμύρα (τῆς γῆς) μετριάζει, ὅταν ἑνωθῇ μὲ ἀνάλατα πράγματα, εἴτε ξηρὰ, εἴτε ὑγρά. » Ἡ γὰρ ἅλμη κολάζεται, μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις, καὶ ξηροῖς καὶ ὑγροῖς.

Μέτριος, α, ον. » Σύμμετρος, μέτριος, συμμέτρως (μετρίως) ἔχων. modéré, tempéré; médiocre; moyen. §. modique, raisonable. ||. εἶναι μέτριος. » Μετρίως (» Συμμέτρως) ἔχει· » Μετριάζει.

Μέτρον (πρόφ. καὶ Μέτρος). » Μέτρον. mesure, θ. dimension, θ. §. » Ἀριθμός. compte, ἴδε καὶ Λογαριασμός. ||. δίδω μὲ τὸ μέτρον. » Ἀριθμῷ (» Πρὸς ἀριθμὸν) παραδίδωμι· » Διαμετρέω τινί. ||. 'παίρνω μὲ τὸ μέτρον. » Διαμετρέομαι (Ξενοφ. καὶ Δημοσθ.). par (en) compte. ||. τὸ δὲ ἀσῆμι καὶ τὸ μάλαμμα 'να 'τὸ μοιρασθοῦν ὄχι μὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ μὲ τὸ ζύγι. » Ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι (Πλούτ.). » ||. ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τὰ εἰσοδήματα περπατοῦσαν μὲ λογαριασμὸν καὶ μὲ μέτρον (μεταφορ.). » Παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντος (Πλούτ.). « §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρά). » Ἀμφορεὺς, χοεὺς καὶ χόος (ἐχωροῦσε 12 κοτύλας ἢ ξέστας 6), μετρητὴς (ἔπαιρνε 12 χόας, ἤτοι 120 λίτρας). métrète, θ. mesure, θ.

Μετρῶ (μονέδαν, ἀνθρώπους, τὸ διηρημένον δηλ. ποσὸν), ῥ. μετ. » Ἀριθμέω, κατ(ἀπ)αριθμέω. compter, énumérer, nombrer. ||. 'να μὴ 'ξεύρῃ καθόλου 'να μετρᾷ, οὔτε 'να 'μπορῇ 'να λογαριάζῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα. » Μὴ ἀριθμεῖν τὸ παράπαν εἰδὼς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυνατὸς ὢν (Πλατ. Νομ.).« §. (γῆν, πανὶ, σιτάρι, τὸ συνεχὲς δηλ. ποσόν). » Μετρέω, κατα(δια)μετρέω. mesurer, prendre les dimensions. §. (συνεκδοχ. πληρόνω εἰς μετρητὰ, ἢ ἐπὶ χεῖρας, Τουρκ. Πεσίνι). » Καταβάλλω, κατατίθημι, ἀπαριθμέω, εἰσφέρω. payer en argent comptant. ||. κ' ἐγὼ σὲ ὑπόσχομαι, πρῶτα ὁ θεὸς, δι' ὅσα μὲ δανείσῃς, ἢ ἄλλην πολὺ μεγαλητέραν χάριν 'νὰ σὲ κάμω, ἢ τὰ ἄσπρα 'να σοῦ μετρήσω, ἂν 'μπορέσω. » Ἐγὼ δέ σοι ὑπισχνοῦμαι, ἢν θεὸς εὖ διδῷ, ἀνθ' ὧν ἂν ἐμοὶ δανείσῃς, ἢ ἄλλα πλείονος ἄξια εὐεργετήσειν, ἢ τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν, ἢν δύνωμαι (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κρίνω, Λογαριάζω, Στοχάζομαι): θὰ 'τὸ μετρήσῃ μεγάλην χάριν, ἴδε Λογαριάζω. ||. ποιός σε μετρᾷ διὰ ἄνθρωπον; ἴδε Ψηφῶ.

Μέτωπον (τὸ ἄλλ. Κούτελον, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα Γλέφαρον). »Μέτωπον. front.

Μέτωρον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Χωρατᾶς, κτλ.

Μὴ (προφ. καὶ Μὴν), ἐπ. (ἀπαγορ.). » Μὴ, μὴ οὐ, μὴ οὐχί. ne, ne pas. ||. μὴ λέγῃς τέτοιον λόγον. » Μὴ λέγε· »Εὐφήμει, ἴδε καὶ Λέγω. ||. 'δὲν 'μπορῶ 'να μὴ 'τὸν ἐχθρεύωμαι. » Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ οὐχὶ μισεῖν. je ne puis m' empêcher de le haïr. ||. ποιὸς ἄνθρωπος 'μπορεῖ, υἱοὺς θεῶν 'να πιστεύῃ, καὶ θεοὺς 'να μὴν πιστεύῃ; » Τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας ἡγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μή;

Μηγάρι (προφ. καὶ Μηγάρις), μόρ. (διστακτ. ἐκ τοῦ) » Μηγὰρ (κατὰ πρόσληψιν ἀρχαιοτάτην), ἴδε Μήπως.

Μηλιὰ, θ. » Μηλέα. pommier.

Μῆλι (τὸ), ἐργ. (χειρουργ.). » Μήλη (ἡ), σμίλη, σμιλίον, καθετήρ. sonde, θ. ||. βάλλω τὸ μῆλι (εἰς τὴν πληγήν). » Μηλόω-ῶ (Ἱπποκρ.). sonder.

Μῆλον, 'πωρ. » Μῆλον. pomme, θ.

Μῆνας (ὁ). » Μὴν-νός. mois. ||. τρεῖς (τέσσερης, πέντε, κτλ.) μῆνες. » Τρίμηνον (» Τετράμηνον, κτλ.). trimestre. ||. εἶνε 'σ τὸν μῆνά 'της (ἡ ἐγγαστρωμένη). » Πρὸς (»Ἐπὶ, »Ἐν) τῷ τίκτειν (τεκεῖν) ἐστιν. elle est à son terme. ||. εἶμαι ὀκτὼ μηνῶν 'γγαστρωμένη. »Κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη, « Λουκ. (Εταιρ. Διαλ.). ||. εἶνε τώρα ἕξ μηνῶν » Καὶ οὗτος ἤδη μὴν ἕκτος αὐτῇ «, Εὐαγγ.

Μηνιάτικον. » Μηνιαῖον (μίσθωμα). mois, ἴδε καὶ Μισθός.

Μήνυμα. » Μετάπεμψις, μετάκλησις. l' action de mander (faire ve...), ἴδε καὶ §. Εἰδοποίησις.

Μηνῶ (δίδω εἴδησιν), ῥ. μετ. » Μηνύω. mander, faire savoir à. ||. 'τοὺς παρακάλεσεν δι' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχον μηνύσῃ καὶ οἱ φίλοι 'των ἀπὸ τὴν Λακεδαίμονα. » Ἐδέοντο τούτων, ὧν περ καὶ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος αὐτοῖς φίλοι ἐπεστάλκεσαν, « Θκδ., ἴδε καὶ Εἰδοποιῶ. §. (στέλνω καὶ φέρνω τινά). »Μεταπέμπομαι, μετακαλέομαι. mander, faire venir, envoyer chercher. ||. μ' ἐμήνυσαν καὶ 'πῆγα (ἦλθα). » Μετάπεμπτος ἀφικόμην.

Μήπως, ἐπ. (διστακτ.). » Μὴ, μήτι, μήποτε. de peur que, si. ||. φοβοῦμαι μήπως. » Δέδια μή. ||. ἐφοβούμουν μήπως ἦτον (ἦνε). » Ἐδεδίειν μὴ εἴη. ||. πρόσεχε ὅμως μήπως σὲ γελάσῃ. » Ἀλλ' ὅρα μή σε διακρούσηται, (καὶ ἐλλειπτ.) »Ἀλλ' ὅπως μή σε παρακρούσηται. ||. φοβοῦμαι μήπως 'δὲν ηὑρήκαμεν. » Δέδοικα μὴ λελήθαμεν. §. ἐπ. (ἐρωτημ.) » Μὴ γάρ; μή τι; μῶν; μή ποτε; est-ce que? ||. μήπως εἶμ' ἐγώ; Μή τι ἐγώ εἰμι; est-ce moi?

Μήτε, ἐπ. (ἀρν. καὶ ἀπαγορ.) » Μήτε, οὔτε, μηδὲ, οὐδὲ, ni. ||. διότι μήτε αὐτὸ 'δὲν εἶν' ὀλίγον. » Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο μικρὸν (Συνεσ.). «

Μητέρα. » Μήτηρ—μητρὸς, τεκοῦσα. mère, θ., ἴδε καὶ Μάννα.

Μητρυιά. » Μητρυιά. belle-mère, marâtre (ἐπὶ κακοῦ).

Μητρυιός. » Πατρωὸς καὶ Πατρυιὸς, μητρυιός. beau-père.

Μιὰ, ἀριθμ. (θηλ. τοῦ Ἕνας). »Μία-ᾶς. une, ἴδε καὶ Ἕνας. ||. μιὰ φορά, ἴδε Φορά. ||. σ' τή' μιά' (γιὰ μιὰ', μὲ μιὰ'), ἐπ. »Ἀθρόως (-ον), συλλήβδην, διὰ μιᾶς. tout d' un coup (ἀπαράλλακτα 'τὸ λέγουν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα: Μιᾷ κοπανιᾷ, ὡς ἂν εἴποι τις, μεταφέρων τὴν ἔννοιαν ἐπὶ τὸ ἀρχαϊκώτερον:) » Μιᾷ πληγῇ. §. ἀντων. (ἀόρ.) »Τὶς-ινός. une, certaine, ἴδε καὶ Κάποιος.

Μικραίνω, ῥ. μετ. » Μι(»Σμι)κρύνω, μειόω, ἐλαττόω, συστέλλω. apetisser, rapetisser, diminuer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Μι(»Σμι)κρύνομαι, μειόομαι, συστέλλο-

μαι. apetisser, rapetisser. ||. μίκραιναν ἡ 'μέραις. » Βραχύτεραι ἑαυτῶν ἐγένοντο. les jours sont décrus (diminuèrent).

Μικροκάμωτος, η, ον. » Μικροφυὴς, μικρογλάφυρος, μικρομελής. mignon.

Μικρὸς, ἡ, όν. » Μι(» Σμι)κρὸς, βραχὺς, ὀλίγος. petit.

Μικρότερος, η, ον. » Ἐλάσσων (-ττων), μείων. plus petit. §. (κατὰ τὴν ἡλικίαν). » Νεώτερος, ὑστερογενὴς, ὁπλότερος γενεῆ (ποιητ.). cadet, ἴδε καὶ Μεγαλήτερος.

Μικρούτσικος, η, ον (προφ. καὶ Μικκούτσικος, ἀναλογώτερον ἴσως μὲ τῶν Δωριέων τὸ) » Μικκὸς καὶ Μικκύλος. mignon, ἴδε καὶ Ἀρκετά.

Μίλι (τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον), ἴδε Μῆλι.

Μίλι (μέτρον διαστήματος 'Ρωμαϊκὸν, περιέχον συνήθως 1000 σχεδὸν γεωμετρικὰ βήματα, ἑπτά-μιση [ὀκτὼ, ὀκτὼ καὶ ἓν τρίτον] στάδια, 14: λεπτὰ περίπου. Τὸ Ἰταλικὸν εἶνε τὸ ἑξηκοστημόριον τῆς Γεωγρ. μοίρας, τὸ Ἑλληνικὸν τὸ 86ον). » Μίλιον (Λατιν.), στάδιον (τὸ Ὀλυμπιακὸν περιεῖχεν 610 πόδας). mil. ||, ἑκατὸ' μίλια τόπον, ἑκατὸ' μίλια μακρυὰ (φρσ. ὑπερβολ.). » Παρασάγγας ὅλους. à cent lieues.

Μιλιοῦνι, ἀριθμ. » Ἑκατὸν μυριάδες. million. ||. δύο (τρία, τέσσερα, δέκα κτλ.) μιλιούνια. »Διακόσιαι (»Τριακόσιαι, »Τετρακόσιαι, »Χίλιαι) μυριάδες. ||. εἴκοσι (τριάντα, σαράντα, ἑκατὸ') μιλιούνια. »Δισχίλιαι (»Τρισχίλιαι, »Τετρακισχίλιαι, » Μύριαι) μυριάδες, μυριακισμύριοι. ||. διακόσια (τριακόσια, τετρακόσια, χίλια) μιλιούνια. » Δισμύριαι (» Τρισμύριαι, » Τετρακισμύριαι, » Ἑκατοντακισμύριαι) μυριάδες.

Μίμησις. » Ζῆλος, μίμησις. imitation.

Μιμητής. » Μιμητής. imitateur.

Μιμοῦμαι, ῥ. μετ. »Μιμέομαι, ζηλόω. imiter; copier; singer (γελ.); contrefaire (ἐπὶ κακοῦ).

'Μισάδι (εἶδος μέτρου). »Ἡμίτομον καὶ »Ἡμιτόμιον. moitié.

'Μισαποθαμένος, η, ον. » Ἡμιθανὴς, ἡμιθνής-ῆτος, ἡμίθνητος. demi-mort.

Μισερὸς (ὁ Τουρκ. Σακάτης. Ὁ Κορ. τὸ γράφει Μυσερὸς, καὶ τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Μῦσος· πιθανώτερον μὲ φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ἥμισυς), ἡ, όν. » Πηρὸς, ἀνάπηρος, λελωβημένος, πεπηρωμένος, ἠκρωτηριασμένος. estropié.» »Νώθουρος (κυρ. ὁ ἀνίκανος πρὸς τεκνοποιΐαν). impotent.

Μισερόνω (Τουρκ. Σακατέβω), ῥ. μετ. »Πηρόω, ἀναπηρόω (Πλατ.), ἀκρωτηριάζω, κολοβόω, αἰκίζομαι, λωβάομαι. estropier.

Μισεῖδι. » Σημεῖον μορφῆς, χαρακτὴρ προσώπου. trait (de visage).

Μισεύω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀναχωρῶ.

Μισθός. » Μισθός. paye, θ. salaire, traitement; loyer (ἐργάτου), appointement (ἀξιωματικοῦ, κτλ.); pension; gage (δούλου); » Μισθοφορά. solde (στρατιώτου), θ. » Δίδακτρα (αὐτὴ ἡ κατάληξις συνηθίζεται καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας μισθοδοσίας) καὶ διδασκάλια (διδασκάλου). honoraires. ||. 'παίρνω μισθόν. » Μισθὸν φέρω (καὶ μονολέκτ.) μισθοφορέω, μισθοδοτέομαι. ||. δίδω μισθόν. »Μισθὸν φέρω, μισθοδοτέω.

'Μισοκαμμένος, η, ον. » Ἡμίφλεκτος, ἡμίκαυτος. à demi brûlé.

'Μισοκοῖλι (τὸ ἄλλ. Μισοβάτσελον), (εἶδος μέτρου). » Ἡμιμέδιμνος. minot.

'Μισόκοπος, η, ον, ἴδε Μεσόκοπος.

'Μισοξουρισμένος, η, ον. »Ἡμιξύρητος. à moitié rasé.

'Μισοπνιγμένος, η, ον. » Ἡμίπνικτος. à moitié étouffé ou noyé.

'Μισὸς (ἀντὶ Ἥμισος, καθὼς εὑρέθη εἰς τρεῖς ἐπιγραφὰς τῆς Φωκίδος. » Καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τᾶς Ἀθάνας, τὸ δὲ ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος.«), ἡ, όν. » Ἥμισυς-εος καὶ-ους,-εια,-υ. demi. ||. τὸ 'μισόν. » Τὸ ἥμισυ, τὸ ἡμίτομον. la moitié. ||. 'μισὸ' περισσότερον (τοῦ ὅλου, ὅσο' εἶνε δηλ. καὶ τὸ 'μισὸν ἀκόμη', καθὼς τρία ἀντὶ δύο, ἓξ ἀντὶ τεσσάρων, δεκαπέντε ἀντὶ δέκα, κτλ.). » Ἡμιόλιον (» Ὑπισχνεῖται ἡμιόλιον πᾶσι δώσειν οὗ πρότερον ἔφερον, ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά «). ||. 'μισὸ' σφέμμα, 'μισὴ ὥρα, κτλ. » Ἡμίπλεθρον, ἡμιώριον, κτλ. un demi arpent, une demi heure. ||. δυό-'μισει' δραχμαί. »Τρίτον ἡμίδραχμον (Δείναρχ.). ||. ἕξ-ἥμισυ τάλαντα. » Ἕβδομον ἡμιτάλαντον. ||. ὀκτώ-'μισυ τάλαντα. »Ἔννατον ἡμιτάλαντον (κτλ. εἰς τὸ ἑνικόν. διότι εἰς τὸ πληθ. ἀλλάζει ἡ σημασία, παρ. χαρ): ||. ἕνα-'μισυ τάλαντον. »Τρία ἡμιτάλαντα (Ἡροδ.). ||. δυό-'μισει' ὀκάδες. » Πέντε ἡμιμναῖα· » Πένθ' ἡμίχοα (Ἀριστοτ.). §. ἕνα βαρέλι κρασὶ, ὄχι γεμάτον 'ως ἐπάνω, ἀλλὰ 'μισὸν (ἢ) 'ως τὴ' μέση'. » Βῖκος οἴνου ἡμιδεής. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον μὲ τὴν Διὰ, ἢ μὲ τὸ Ἡμι, καθώς:) 'μισανοίγω. »Διανοίγω. entrouvrir. ||. 'μισοφαγωμένος. » Ἡμίβρωτος. presque (ou

à demi) rongé (mangé), κτλ.

Μισοστιγμὴ (ἀντὶ Μεσοστιγμή). »Διαστολή, ὑποδιαστολή, ὑποστιγμή, κόμμα. virgule, θ. ||. βάλλω ταῖς μισοστιγμαῖς. »Ὑποστίζω; ὑποδιαστέλλω (τὸν λόγον).

Μισοτελειωμένος, η, ον. » Ἡμιτελής. qui n' a pas été achevé (accompli), qui n' est fait qu' à demi.

Μισότριβος, η, ον· (κυρ. φόρεμα) »Ἡμιτριβής, μεσοτριβής, *χρηστὸς (»Καὶ τὰ ἱμάτια χρηστὰ μεταβάλλεσθαι, » Θεοφρ. χαρ.). (habit etc) usé.

Μισοφαγωμένος, η, ον. » Ἡμίβρωτος, ἡμιβρὼς-ῶτος. à demi mangé (rongé).

Μισοφέγγαρον (κυρ. ἔπρεπε 'να ὀνομάζεται ἡ) » Ἡμιφαὴς ἢ Ἡμίτομος ἢ Ἀμφίκυρτος (σελήνη), (ἡ ἄλλ.) ἡμισέληνος· §. (καταχρ. ὅμως ὀνομάζεται ἡ νέα σελήνη, τὸ Μεσοσέληνον, κατὰ τὸ γλωσσάρ. τοῦ Στεφ., ἡ παρὰ τῶν ἀρχαίων) » Μηνοειδής. croissant. ||. ὡσὰν 'μισοφέγγαρον. » Μηνοειδῶς, ἐν ἡμικυκλίου (τόξου) σχήματι. en forme de croissant.

Μισοφούστανον. » Κολόβιον (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Χίον), ἡμιφάριον (Ἀριστοφ.), ἡμιδιπλοΐδιον (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 318), ὑποδύτης, ἐπιγονατίς, ἔγκυκλον. jupe, θ. jupon (τὸ μικρότερον), cotte, θ. cotillon.

Μισοψημένος, η, ον. » Ἡμίοπτος, ἡμίεφθος. à demi cru.

Μιταρηὰ } ,ἐργ. (ὑφαντ.)»Ἀρκάνη(-λη), Μιτάρι } χαῖρος (τὸ), χαίρωμα. lisse, θ.

Μιτάρωμα. » Μίτωσις, μίτωμα, χαίρωμα. l' action de passer la trame par la lisse.

Μνῆμα (τὸ). » Τάφος, μνῆμα, μνημεῖον, τύμβος (ποιητ.), σῆμα (ποιητ. κυρ. ἡ κολώνα 'που ἔστηναν εἰς τοὺς τάφους διὰ σημάδι). tombe, θ. tombeau, sepulcre.

Μνήσκω (τὸ ἄλλ. Μνέσκω), ῥ. οὐδ., ἴδε Μένω.

Μόδι (ἐκ τοῦ) » Μόδιος (εἶδος μέτρου), ἴδε Κοιλόν.

Μοιάζω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ὁμοιάζω.

Μοιάξι(σι)μον. » Ὁμοιότης, ἐμφέρεια, ἔμφασις. ressemblance, θ.

Μοῖρα, ἴδε Τύχη. ||. ἤτον τῆς μοίρας μου, ἴδε Γραπτὸν καὶ Μέλλω. ||. μαύρη μοῖρα (μεταφορ. ἡ κακὴ καὶ ἐναντία, ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ) »Μέλαινα κήρ. §. (συνεκδοχ. τὸ προφήτευμα τῆς καλῆς ἢ κακῆς μοίρας, ὅθεν:) 'νά σε 'πῶ τὴ' μοῖρά' μου. »Μοιρολογέω-ομαι (Γλωσσαρ.).

Μοιράζω, ῥ. μετ. » Διανέμω, διαδίδωμι, νέμω, μερίζω, διαμερίζω (Εὐαγγ.). partager; distribuer, répartir, départir, faire le partage; dispenser. ||. μοιράζω μὲ λαχνόν. »Διακληρόω. distribuer au sort, adjuger par la voie du sort. ||. μοιράζομαι (μὲ ἄλλον ἕνα τι), ῥ. μεσ. » Μερίζομαί τι πρός τινα, νέμομαι (Δημοσθ. Φορμ.). ||. 'τὸ μοιράσθηκαν μὲ λαχνόν. » Διεκληρώσαντο. ||. (τί ἔκαμε); μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν 'του τὴν κατάστασίν 'τους, ἢ τὴν ἔχουν μαζῆς »Μεμερισμένος ἐστὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν, ἢ κοινὴ οὐσία ἐστὶν αὐτοῖς (Δημοσθ.);« ||. 'νὰ 'τὰ μοιρασθῶμεν ἴσια. » Ἰσομοιρεῖν ἡμῖν αὐτῶν (Δημοσθ.).

Μοιράσι, ἴδε Κληρονομία.

Μοιρασιὰ } . »Διανομή, νέμησις (»Διαφορᾶς αὐτοῖς γενομένης ἐν Μοίρασμα } τῇ νεμήσει τοῦ χωρίου, « Ἰσαῖ. Ἀστυφ.), νομὴ (Δημοσθ. Φορμ.), διανέμησις, διάδοσις, μερισμὸς, διαμερισμὸς (ὁ Πολυβ. 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει). partage, distribution, repartition, dispensation. ||. μοίρασμα μὲ λαχνόν. » Διὰ(» Ἐπι)κλήρωσις. distribution par la voie du sort. ||. μοίρασμα κρέατος. »Κρεωδαισία, κρεανομία. ||. μοίρασμα γῆς. » Γεωδαισία (κτλ. κατ' ἀναλογίαν).

Μοιραστής. » Διανομεύς. distributeur, dispensateur.

Μόλεμμα (κυρ. τὸ τῆς πανούκλας). »Μόλυσμα λοιμικόν. contagion, pestilence.

Μολεμμένος, η, ον. » Λοιμώττων. pestiféré, empesté, contaminé.

Μολεύω (κύρ. ἐπὶ πανούκλας), ῥ. μετ. » Λοιμεύω. empester, contaminer, infecter.

Μόλις, ἐπ. » Μόλις(γις). à peine. ||. μόλις καὶ μετὰ βίας· »Ὑπὸ βίας καὶ μόλις (Πλουτ. Ποπλικ.). « ||. μόλις εἴχαμεν φθάσει εἰς τὴν Τροιζῆνα καὶ 'μᾶς πιάνει μιὰ ἀῤῥώστια, ἴδε Ἀκόμη.

Μόλωμα. » Ἐνδόμησις, πρόσχωσις.

Μόλος. »Προκυμαία, προκύμαιον. môle.

Μολόνω, ῥ. μτβτ. »Προσχωννύω(-χώννυμι).

Μολόχα, φ. » Μαλάχη καὶ μολόχη. mauve, θ.

Μολυβάκι. » Μολύβιον, μολιβίδιον. un petit morceau de plomb.

Μολυβένιος, α, ον. » Μολύ(λί)βδινος, μολυ(λι)βδοῦς(-βοῦς). de plomb, qui est fait de plomb.

Μολυβήθρα (τῆς κανδήλας), ἴδε Φιτρί. §. (τὸ μολύβι τῆς βόλτας). » Μολύ(λί)βδαινα, μολυβὶς καὶ μολυ(λι)βδίς. **masse de plomb qu' on attache à la ligne (de pêcheur).**

Μολύβι, μέταλλ. » Μόλυ(λι)βδος καὶ Μόλυ(λι)βος. **plomb.** §. (συνεκδοχ. τοῦ τουφεκιοῦ), ἴδε Βόλι.

Μολυβοκόνδυλον, » Χρωστὴρ-ῆρος (ὁ), (ὁ Ἰουλιανὸς ἔχει:) χρωστὴρ μόλιβος, (ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Φίλιππος 'τὸ ὠνόμασε περιφραστικῶς) » Γυρὸν (ἀλλοῦ 'τὸν εἶπε Κυκλοτερῆ) κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς », γραφὶς, ὑπογραφὶς, γραφεῖον. **crayon.** ||. οἱ διδάσκαλοι, ὅσα παιδιὰ 'δὲν εἶν' ἀκόμη' καλοσυνηθισμένα 'ς τὸ γράψιμον, 'τὰ κάμνουν ἀράδες μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον. » Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι (Πλατ. Πρωταγ.). « (Σημ. Ἡ τοιαύτη ὅμως ὑπογραφὴ πιθανὸν ὅτι ἐγίνετο μὲ σουβλερόν τι ἐργαλεῖον, [καὶ τοιαύτη τῷ ὄντι ἦτον ἡ γραφὶς,] τὸ ὁποῖον ἀντὶ 'να χρωματίζῃ, ἐχάραζε μᾶλλον τὰς γραμμὰς, ὅθεν ἀναλογεῖ περισσότερον μὲ τὸ 'δικόν μας Χαράκωμα).

Μολυβόνω (σκεπάζω μὲ μολύβι) ῥ. μτβτ. » Μολυβδόω. **plomber, garnir de plomb.**

Μολυβοσκέπαστος, η, ον. » Μολυβδωτός. **plombé, garni de plomb.**

Μολυβόχωμα, ὀρ. » Μολύ(λί)βδαινα. **plombagine**, θ. **molybdène**, θ. **crayon.** 2) (τὸ μουρτεσέγκι) » Λιθάργυρος, κύανος (Ὁμ. Ἰλ. Α, καὶ Παυσ.). **litharge**, θ. **glette**, θ.

Μολυβωτὸς, η, όν, = Μολυβοσκέπαστος.

Μοναξιὰ (ἡ κατάστασις τοῦ μεμονωμένου. Ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Ἀ.] προσπαθεῖ 'να δικαιολογήσῃ τὴν λέξιν, συνήθη εἰς τὸν καιρόν του). » Μονήρης βίος (δίαιτα), μόνωσις, μοναυλία, μονὰς ἐρημία (Εὐριπ. Φοιν.). **vie solitaire.** §. (συνεκδοχ. ὁ μεμονωμένος τόπος). » Ἀναχώρησις, ἀνακεχωρηκὼς τόπος. **solitude**, θ. **retraite**, θ.

Μοναστηράκι » Μονήδριον. (μεταγ.). **petit couvent.**

Μοναστῆρι (προφ. κοιν. Μαναστῆρι). » Μονὴ, μοναστήριον (μεταγ.). **couvent, cloître, monastère**

Μοναχὰ, ἐπ. » Μοναχῇ (Ξενοφ.), μοναχοῦ (Πλατ.). **seulement**, ἴδε καὶ Μόνον.

Μοναχικὸς, ή, όν. » Μονήρης, μονώτης, μοναχὸς (Διοδ. Σικελ.), μονὰς (ποιητ.). **solitaire, détaché.** ||. 'σπίτι μοναχικὸν (μὴ συνεχόμενον δηλ. μὲ ἄλλα). » Περιάμφοδος (» Διάλαυρος) οἰκία. **maison isolée.** ||. καΐκι μοναχικὸν (δηλ. ὄχι μὲ ἄλλους μαζῇ). » Ἰδιόστολον πλεῖον.

Μοναχὸς (προφ. κοιν. Μονάχος), ή, όν. » Μόνος. **seul.** §. **unique.** ||. μοναχός μου (σου, 'του), μοναχή μου (σου, 'της), μοναχό μου (σου, 'του), μοναχοὶ(αἰς, ά) μας (σας, 'τους ἢ 'των). » Αὐτὸς (ή, -ὸ, -οὶ, -αὶ, -ὰ), αὐτόματος. **de soi même, de son propre mouvement.** (Μὲ τὸ Αὐτὸς ἐκφράζονται εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ τὰ σύνθετα, καθώς: Αὐτοδίδακτος, Αὐτοκίνητος, Αὐτόκλητος κτλ.), ἴδε καὶ Ἴδιος. ||. σκοτώθηκε μοναχός 'του (μὲ τὸ χέρι 'του δηλ.). » Αὐτὸς ἑαυτὸν διεχρήσατο· » Αὐτὸς ἑαυτῷ χεῖρας προσήνεγκεν· » Αὐτόχειρ ἑαυτοῦ ἐγένετο· » Αὐτοχειρὶ (» Αὐτοχειρίᾳ) ἀπώλετο. **il s'est tué de sa propre main.** ||. δουλεύω μοναχός μου. » Αὐτουργέω. ||. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἰησοῦς 'δὲν ἐβάπτιζε μοναχός 'του, ἴδε Αὐτός. ||. διότι ἐκεῖνο, 'ποῦ ἐφωνάζετε ὅλοι σας, τῶρα ἔγινε μοναχό' του. » Νυνὶ γὰρ, ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, γέγονεν αὐτόματον. ||. αὐτὸ ἤθελε γένῃ μοναχό' του. » Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ἡμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἴδε καὶ Ἐγώ.

Μοναχοκόρη. » Μονογενὴς θυγάτηρ, (εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο καὶ) ἐπίκληρος καὶ ἐπίδικος (διότι ἐκρίνοντο οἱ συγγενεῖς 'της ποιὸς 'να 'τὴν πρωτοπάρῃ, καὶ μάλιστα ὅταν εἶχε πλουσίαν κληρονομίαν.). **fille unique.**

Μοναχοϋιός. » Μονογενὴς υἱὸς (τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Μοῦνον, τηλύγετον). **fils unique.**

Μονήμερα (τὴν ἴδιαν ἢ εἰς μίαν ἡμέραν), ἐπ. » Αὐθημερὸν, μονήμερον (» Ταῦτα μονήμερον τὸν χρησάμενον ἀναιρεῖ «, Ἀφριχ. [τὸ ὁποῖον ὁ Νίκανδρος ἐξέφερε ποιητικώτερον:] » Ἐν δὲ μονήρει ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα, « Ἀλ. 400). **le même jour, dans un seul jour.**

'Μονοιάζω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ὁμονοιάζω.

'Μόνοιασι' / **'Μόνοιασμα** }, ἴδε Ὁμόνοια.

Μονοκόκκαλος, η, ον. » Μονόστεος. **qui n' a qu' un seul os.**

Μονοκόμματος, η, ον. » Μονήλατος. **fait d'une seule pièce**, (Παρβλ. Ἀτόφυος).

Μονοκονδυλιά. » Μονογράμματον. **monogramme.**

Μονοκοῦπι. » Μονῆρες (πλοῖον), κέλης, δίκωπον, δίσκαλμον (κελήτιον), ἀκάτιον ἀμφηρικὸν (Θκδ. Δ', 67). **esquif, batelet (qui n' a qu' une paire de rames).**

Μονομιᾶς, ἐπ. (τ[illegible]π.), ἴδε Μιὰ (εἰς τὸ ||. 'σ τὴ' μιά').

Μόνον (προφ. κοιν, Μόναι), ἐπ. »Μόνον, μόνως, μοναχῶς. **seulement.** ||. ὄχι μόνον. » Οὐχ ὅπως, οὐχ ὅτι. ||. μόνον ὅτι δέν. » Μονονοὺχ ἢ » Μονονουχί. ||. μὲ τοῦτον μόνον τὸν τρόπον. » Οὕτω μόνως, (ἢ) »Μόνως οὕτως,« Πλάτ. ||. διότι κατ' αὐτὸν μόνον τὸν τρόπον ἠμπορεῖ νὰ ἦνε βεβαία ἡ εἰρήνη. » Οὕτω γὰρ ἂν εἴη μόνως εἰρήνη βεβαία, » Ξεν. **il n'y a que de cette manière que.** §. σύνδ. (αἰτιολ.). » Ἀλλὰ γὰρ, κτλ. **car.** ||. θὰ πεινάσῃς, μόναι σήκω. » Πεινήσεις, ἀλλ' ἐγείρου (Ἀριστοφ. Πλ.).«

Μονόξυλον (πλοῖον). » Μονόξυλον (Ἀριστοτ. Ζ. δ', 8. »Ἡ διὰ μικρῶν πλοιαρίων τῶν λεγομένων μονοξύλων, » Λέων Τακτ.), αὐτόξυλον (» Λεμβάδιόν τι ἀναβὰς, ὁποῖα πρὸς ταῖς ἀκταῖς ἐνταῦθα διασαλεύει αὐτόξυλα,« Ἰωάνν., Κίναμ.), αὐτοφυὲς (ἀκάτιον κτλ.). **canot.**

Μονοπάτι (ἡ λέξις ἀναφέρεται εἰς τὰς Πανδέκτας καὶ εἰς τὰ Τακτ. τοῦ Λέοντος· » Τὰς δὲ δημοσίας ὁδοὺς καὶ τὰ μονοπάτια μὴ ἀποκλειέτωσαν, ἀλλ' ἀνεωγμένα ἔστωσαν, «). » Ἀτραπὸς (ἡ), τρίβος (Ξενοφ.), πάροδος. **sentier, défilé.**

Μονοπόδαρος, η, ον. » Μονόπους. **qui n'a qu'un pied.**

Μονόπετρος, η, ον (κυρ. δακτυλίδι). » Μονόλιθος. **solitaire**

Μονοπρόσωπον (εἶδος κεντήματος, τὸ ἐναντίον τοῦ Ἀναιβατόν). » *Ἑτεροποίκιλτον. ***brodé* d'un seul côté.**

Μονοῤῥοῦφι, ἐπ. » Ἀμυστὶ, ἀπνευστὶ, ἀθρόως, χανδὸν, Σκυθῶν (Θρᾳκῶν) δίκην, τὸν Σκυθικὸν (Θρᾳκικὸν) τρόπον. **d'un trait, d'un seul trait, tout d'une tire (d'un coup), d'une baleine.** §. (μεταφορ.) ἐκοιμήθηκα τρεῖς ὥραις μονοῤῥοῦφι. » Τρεῖς ὥρας συνεχῶς ὑπνώσας. **tout d'un somme; sans débrider.**

Μονὸς (ἀπ' ἐναντίας τοῦ Διπλὸς), ἡ, όν. » Ἁπλοῦς, μονομερής. **simple.** §. (ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ζυγός). » Περιττός. **impair.** ||. μονὰ ἢ ζυγά (εἶδος παιγνιδιοῦ τὸ ὁποῖον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφάν. [Πλοῦτ. 817] ἐλέγετο: » Ζυγὰ ἢ ἄζυγα). » Ἀρτιασμὸς, ἀρτιάζειν (τὸ). **pair ou non.** ||. παίζω ζυγὰ-ἢ-μονά. » Ἀρτιάζω (» Ἀρτιάζομεν, ἤγουν παίζομεν ἄρτιά ἢ περισσὰ . . ., ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν, « Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 817). **jouer à pair ou non.**

Μονόφθαλμος (ὁ χυδ. Γκαβός). » Ἑτερόφθαλμος, μονόφθαλμος, (καὶ περιφρ.) » Μὴ ἀκεραιούμενος τὴν συζυγίαν τῶν ὀφθαλμῶν (Εὐστάθ.) «. **borgne.**

Μονόχορδη (λύρα), ὄργ. (μουσ). » Μόναυλος λύρα, μονόχορδον. **trompette marine,** θ.

Μοράκι (προφ. καὶ Ἀμοράκι), κ. ἴδε Βατόμουρον.

Μόρικος, η, ον (χρῶμα). » Πορφυροῦς -οῦ (ὁ βαθύτερος ἢ) μελανοπόρφυρος (»Πορφυροῦν ἀντὶ τοῦ μέλαν. Ἐοίκασι γάρ πως ἄμφω τὰ χρώματα, ἐπεὶ ἐγγὺς μελανίας ἐστὶ καὶ τὸ πορφυροῦν,« Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 482), ἰοβαφὴς (ὁ ἀνοικτότερος), (μόρικον ὑποθέτω καὶ τὸ) Ἀμόργινον (χρῶμα, διὰ τὸ ὁποῖον τόσον ἐφιλονείκησαν οἱ λεξικογράφοι. Πιθανώτατον ὅμως ὅτι ἡ λέξις, ἂν δὲν ἦνε ἡ αὐτὴ, ἔχει ὅμως μεγίστην συγγένειαν μὲ τὸ) » Μόρυχος (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου εἰς τὴν Σικελίαν, τοῦ ὁπ. τὸ πρόσωπον ἄλοιφαν μὲ τρύγα· ἂς σημειωθῇ ἐν παρόδῳ, ὅτι καὶ τὸ κοκκινόστικτον τοῦ Σύλλα πρόσωπον σατυρίζοντες οἱ Ἀθην., ἔγραφαν: » Συκάμινον ἔσθ' ὁ Σύλλας «), **purpurin** (ἄνθος κυρ.), **violet,** ἴδε καὶ Βυσσινύς.

Μοσχάγκαθον, φ. »Ἄκαρνα, ἀτρακτυλίς. **chardon benit.**

Μοσχαράκι. » Μοσχάριον. **petit veau.**

Μοσχαρήσιος, α, ον (κρέας κυρ.). » Μόσχειος. **de veau.**

Μοσχάρι (προφ. κοιν. Μουσκάρι), ζ. (ἀπὸ τοῦ) » Μοσχάριον (Γραφ. ὑποκορ. τοῦ) μόσχος. **veau.**

Μοσχάτον (κρασί). » Ἀνθοσμίας (οἶνος). **(vin) muscat.** ||. σταφύλι μοσχάτον, ἴδε Μοσχοστάφυλον.

Μοσχοβολῶ, ῥ. οὐδ. » Μύρου ἀπόζω, ἥδιστον ἀπόζω, θεσπέσιον οἷον ὄζω, εὐωδιάζω, μυρίζομαι (Ἡλιόδ.). **parfumer, sentir bon.**

***Μοσχοβότανον** (ἔκρινα εὔλογον 'να ὀνομάσω κοινῶς τὸ Τουρκ. Ἰνδρισαχί), φ. » Γεράνιον (τὸ εὔοσμον), καρδάμωμον. **géranium musqué.**

Μοσχοθυμίαμα (τὸ Τουκ. Μεντζουβί), ἀρ. » Στύραξ-ακος (ὁ) (ἴδε Στράβ. Βιβλ. ΙΒ'). **benjoin** (συγχέεται μὲ τὸ) **sto(sty)-rax.**

Μοσχοκάρυδον, ἀρ. » Κάρυον (βασιλικὸν, μυρεψικὸν, Περσικὸν). (ἡ λέξις Μοσχοκάρυον, εἶνε μεταγ.). **noix muscade.**

Μοσχοκάρφι, ἀρ. (ἡ λέξις μὲ φαίνεται πολὺ προσφυεστέρα παρὰ τὸ) » Καρυόφυλλον. (ἴσως εἶναι καὶ τὸ) » Καρπίον (τοῦ Κτησίου). **clou de girofle.** §. (εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὠνομάσθη, διὰ τὰ

σχῆμα καὶ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων 'του, καὶ τὸ δένδρον) azedarah (ἐκ τοῦ γένους τῆς Μελίας).

Μοσχολίβανον, ἄρ., ἴδε Μοσχοθυμίαμα.

Μοσχολούλουδον, ἄνθ., **ambrette (des jardins), fleur du grand seigneur.** (Εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη ὀνομάζουν καὶ τὸ ἄνθος τῆς Γαζίας, ἴδε τὴν λέξιν).

Μοσχομυρίζω, ῥ. οὐδ., ἴδε Μοσχοβολῶ.

Μοσχομυρωδάτος, η, ον, ἴδε Μυρωδάτος.

Μοσχομυρωδιά, ἴδε Μυρωδιὰ καὶ Μυρωδικόν.

Μοσχοπόντικον, ζ. » Ἰκτὶς ἡ Ἰνδικὴ (ἢ μοσχοφόρος). **rat musqué.**

Μόσχος, ἀρ. » Μόσχος (ἡ λέξις εἶνε νέα). **musc.**

Μοσχοσίτι, φ. » Αἰγόκερας (τὸ), βούκερας (τὸ), τῆλις-ιδος καὶ -εως (ἡ)· (ὁ Βενδότης λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Τιντηλῖνα). **fenugrec.**

Μοσχοστάφυλον, 'πωρ. » (ἴσως ἡ) Βασιλικὴ ἄμπελος (τοῦ Πλινίου), μυροστάφυλον (Γεωπον.). **raisin muscat.**

Μοῦ, ἀντων. (πρωτότ. Α. προσώπου), ἴδε Ἐγώ.

Μουγγὸς, ἡ, ὸν (ὁ ἄλλ. Βουβός· αὐτὸς κυρ. ὠνομάζετο παρὰ τῶν ἀρχαίων) »Κωφὸς, ἐνεὸς καὶ ἐννεὸς, ἄλαλος, ἄφωνος, πηρὸς τὴν γλῶτταν, (εὑρίσκεται εἰς τὰ Ἱππιατρ. καὶ ἡ λέξις) Μογγὸς (ἐπὶ ὄνου. » Ἔστω δὲ καὶ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός »). (Συγγενὲς, ἂν ὄχι παρεφθαρμένον ἀπὸ, τούτου εἶνε καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. καὶ Στεφ. τῷ Βυζ. Μυνδὸς, (τοῦ ὁποίου τὸ συγκριτικὸν » Μυνδότερος νεπόδων, « μετεχειρίσθη ὁ Καλλίμαχος. Ἐντεῦθεν τῶν Λατ. τὸ **mutus**, καὶ ἐκ τούτου τῶν Γάλλ. τὸ) **muet.** ||. ὅσοι εἶν' ἀπὸ γεννησιμιοῦ 'των κουφοὶ, ἐκεῖνοι εἶνε χωρὶς ἄλλο καὶ μουγγοί. »Ὅσοι δὲ κωφοὶ γένωνται ἐκ γενετῆς, πάντως καὶ ἐννεοί (Ἀριστοτ. Προβλ.). «

Μουγγρὶ (ἐκ τοῦ) »Γογγρίον (»Γόγγροι τὰ γογγρία, » Σχλ. Ὀππ.), 'ψ. » Γόγγρος (ὁμοιάζει πολὺ τὴν Σμύρναν). **congre.**

Μουγγρίζω (κυρ. διὰ τὴν φωνὴν τοῦ βωδιοῦ κτλ.), ῥ. ἀμ. » Μυκάομαι. **beugler, meugler, mugir.**

Μούγγρισμα (κυρ. ἡ φωνὴ τοῦ βωδιοῦ κτλ.). » Μυκηθμός. **beuglement, meuglement, mugissement.**

'Μουδιάζω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) » Αἱμωδιάζω (κυρ. ἐπὶ ὀδόντων), ναρκόομαι (-ῶμαι). **s'engourdir.** ||. 'μουδιάζουν τὰ 'δόντιά μου. » Γομφιάζω (-άω), 'ομφακιάω, ἀκάζω, αἱμωδέω, αἱμωδιάω -άζω (ὁ Ἱπποκρ. ἐπρόσθεσε καὶ) τοὺς ὀδόντας (, ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνεται ὅτι σημαίνει καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τὸ 'μούδιασμα. Ὁ Ἱερεμίας ἔχει: » Οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων αἱμωδίασαν [τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ εἶπεν] ἐγομφίασαν). **agacer, cramper.** ||. 'μουδιάζει τὸ χέρι μου. »Νάρκη μου (κατὰ) τῆς χειρὸς καταχεῖται (Ἀριστοφ.). «

'Μούδιασμα (τοῦ κορμιοῦ), (ἀπὸ τοῦ) »Αἱμωδιασμὸς (κυρ. τῶν 'δοντιῶν). »Νάρκη, νάρκωσις. **engourdissement, crampe,** θ. ||. 'μούδιασμα τῶν 'δοντιῶν. » Αἱμωδία, αἱμωδιασμὸς, τὸ αἱμωδιᾶν, γομφίασις, γομφιασμὸς (» Γομφιασμὸν, μοδιασμὸν ὀδόντων, « Ἡσύχ.), τὸ γομφιᾶν. **agacement.**

'Μουδιάστρα, 'ψ. » Νάρκη. **torpille,** θ. **crampe,** θ. **tremble,** θ.

Μουλαρᾶς. » Ὀρεοκόμος. **muletier.**

Μουλάρι (ἐκ τοῦ Μυλώνιον. Ὁ Ἐτυμολ. 'τὸ γράφει Μωλάριον.), ζ. » Ἡμίονος (ὁ καὶ ἡ), ὀρεὺς, γίννος. **mulet** (τὸ ἄρσεν.), **mule** (τὸ θηλ.), **bardeau** (τὸ ἐξ ἡμιόνου καὶ ἵππου).

Μουλλόνω (ἐκ τοῦ) » Μυλλαίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Λουφάζω.

Μουνουχίζω, ῥ. μετ., ἴδε Εὐνουχίζω.

Μουνούχισμα, ἴδε Εὐνούχισμα.

Μουνοῦχος, ἴδε Εὐνοῦχος.

Μούντζα (ἡ), ἴδε Σφάκελα.

Μουντζόνω, ῥ. μετ. ἴδε Σφακελόνω.

Μουντζοῦρα, ἴδε Σβύσιμον.

Μουντζουρόνω, ῥ. μετ. » Ἀσβολόω, καταιθαλόω, μέλανι (ἀσβόλῃ) μιαίνω (μολύνω, φύρω), » Ἐπιτιλᾶν τῆς μαρίλης (Ἀριστοφ.). **barbouiller,** ἴδε καὶ Σβύνω.

Μουντζούρωμα. » Ἀσβόλωσις. **l'action de barbouiller,** ἴδε καὶ Σβύσιμον.

Μούντζωμα, ἴδε Σφακέλωμα.

Μουντὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Σκοῦρος.

Μουράκι, κ. ἴδε Βατόμουρον.

'Μούργα (τὸ κατακάτι τοῦ 'λαδιοῦ), ἴδε Ἀμαύργα.

Μούρη, ἴδε Πρόσωπον.

Μουρηὰ (ἡ μαύρη 'δαυτιὰ), δ. »Μορέα. **murier noir,** ἴδε καὶ Συκαμινηά.

Μουρμούρα, 'ψ. » Μόρμυρος. **mormo, mormurot.**

Μουρμούρα }. » Ψιθυρισμὸς, ψιθύ-
Μουρμουρητὸν } ρισμα, μορμυρυγμὸς,
Μουρμούρισμα } *τονθορυσμός. **murmure, brédouillement.** §. (συνεκδοχ. τὸ παράπονον.). » Γογγυσμός. **murmures,** θ. πλ.

Μουρμουρίζω ἢ (ὀρθότ.) Μουρμουρύζω,

ῥ. ἀμ. » Ψιθυρίζω, ὑποτονθορύζω, διαψιθυρίζω, ὑποφθέγγομαι, μυχθίζω (Πολυβ.), τονθορύζω καὶ τονθρύζω, μορμύρω καὶ μορμυρίζω (ἐπὶ νεκροῦ κυρ.), γογγύζω. **murmurer, gromeler, bredouiller, grogner, gronder, marmotter, parler entre ses dents.** §. (συνεκδοχ.), ἴδε Παραπονοῦμαι καὶ Προσκλαίομαι.

Μοῦρον (τὸ μαῦρον δροῦτι), 'πωρ. » Ἄβρυνον, μό(μῶ)ρον (Ἡσύχ. » Τῶν δὲ συκαμίνων αἱ μὲν τὸν τῶν μόρων καρπὸν φέρουσιν, « Διόδ. Σικελ. Α). **mure (noire)**, θ. ἴδε καὶ Συκάμινον.

Μοῦρος (εἶδος σπυρεοῦ. 'βγαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ κεφάλι τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων). » Θηρίωμα, (ἴσως καὶ ὁ) τέρμινθος (τῶν ἀρχαίων, ὁ ὁποῖος ὅμως, κατὰ τὸν Γαληνὸν, 'βγαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ ποδάρια). **terminthe**; (ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι εἶνε τὸ) » Σῦκον, **fic**; (ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἡ Ἰταλ. Λοῦπα). **loupe**, θ. (ὁ Σουίδας καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφάνους τὸ ὀνομάζουν) σύκωμα καὶ (ἰδιωτικῶς) συκάμινον.

Μουρσοῦνα (ἀπὸ τοῦ) » Μύραινα, 'ψ. (εἶνε δύο εἰδῶν: ἡ μεγάλη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται κυρίως ἡ 'ψαρόκολλα καὶ τὸ χαβιάρι) » Ἀνταχαῖος (Ἡρόδ. κατὰ διάλεκτον), ἢ » Σίλουρος (ὁ μέγας), **esturgeon** ἢ **éturgeon (le grand)**, (καὶ ἡ μικρότερη, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν, ἢ ἁλατιστὴν, ἢ καπνιστὴν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξυρύχι καὶ Μερσίνι). » Σίλουρος (ὁ ὀξύρυγχος ἢ μικρός). **esturgeon** ἢ **éturgeon (le petit)**. (Ἕνα εἶδος αὐτοῦ, τὸ μικρότατον, εἶνε ἡ Τσίγα, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ Παράρτημα).

Μουσάντερα (τὰ) καὶ (κατὰ συγκ.) Μουσάντρα (ἡ), τὰ ἀναμεταξὺ τοῦ ὀρόφου καὶ τῆς στέγης εὔκαιρα διαστήματα, ὅπου βάλλονται τὰ οἰκιακὰ σκεύη. Ἕνας πεπαιδευμένος φίλος μου, χωρατεύων, παρῆγε τὴν λέξιν ἀπὸ τὰ) » * Μεσάνδηρα. **galetas.**

Μούσκεμμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Μουσκεύειν). » Ἐμ(» Δια)βροχὴ, *ἀνάδευσις, δίεσις. **mouillure**, θ. **humectation**. §. **infusion.**

§. (συνεκδοχ. τὸ μουσκεμμένον, καταβρεγμένον πρᾶγμα. Ὅθεν:) ἔγινε μούσκεμμα. » Διάβροχος ἐγένετο. **il se mit tout en eau, il est tout trempé.** ||. βρεμμένος μούσκεμμα, ἴδε Μουσκεμμένος.

Μουσκεμμένος, η, ον. » Κάθυγρος, διάβροχος, δίυγρος. **mouillé, humecté.** ||. ψωμὶ μουσκεμμένο 's τὸ νερό. » Ἄρτον ὕδατι δεδευμένον (Ξεν. Κυροπ.). «

Μουσκεύω (ἀπὸ τοῦ Μοσχεύω), ῥ. μετ. » Δεύω, ἀναδεύω, δίημι, διαίνω, βρέχω, (» Πρὸς τὸ τὰ ὄσπρια μὴ γίνεσθαι ἀτέραμνα, βρέξαντα κελεύουσιν ἐν νίτρῳ νυκτὶ, τῇ ὑστεραίᾳ σπείρειν ἐν ξηρᾷ, « Θεόφρ. Φυτ. Β'), ἐμ(δια,ἀπο)βρέχω, ἐναποβρέχω (Σημ. Σηθ), φύρω. **tremper, mouiller, humecter, faire tremper, impregner, imbiber, infuser.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Βρέχομαι, διαβρέχομαι (» Σῖτος διαβραχεὶς «), δίεμαι, κτλ. **tremper, s' imbiber, beigner.** §. (συνεκδοχ. = μεθοκοπῶ). » Βρέχομαι (» Βεβρεγμένος ἥκω καὶ κεκωθωνισμένος, « Εὔβουλ. παρ' Ἀθην. «). **s' enivrer, se soûler.**

Μούσκουλη (ἀπὸ τοῦ Λατιν. **musclus**, τὸ χορταράκι ὅπου φυτρώνει εἰς ταῖς ὑγραῖς πέτραις καὶ εἰς τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων). » Βρύον, μνίον, φάσκον, φασκὶς, λειχὴν. **mousse, hépatique** (ἕνα εἶδός του).

Μουσμουληὰ, δ. » Μέσπιλος (ἡ), μεσπίλη. **neflier.**

Μούσμουλον (ὁ Μοσχόπουλος τὸ γράφει Μούσπουλον), 'πωρ. » Μέσπιλον. **nèfle**, θ.

Μουσουνητόν. » Μυχθισμὸς, φυσίαμα, φυσιασμὸς (Ἀρετ. Προβλ. ΙΑ, 42). **reniflement, renifleria.**

Μουσουνίζω, ῥ. ἀμ. » Μυχθίζω, μοστιάω, διὰ τῶν μυκτήρων πνέω (πνευστιάω), φυσιάω. **renifler.**

Μουστακᾶς (ὁ ἔχων μεγάλα μουστάκια). » Μυστάκων (ἐπωνομάζετο ἐπὶ Βυζαντινῶν Ἰωάννης τις, » διὰ τὸ τῆς ὑπερῴας χελύνης κατάκομον «, λέγει ὁ Θεοφύλ. Ἱσ. Μαυρικ.). **qui porte de longues moustaches.**

Μουστάκι (ἀπὸ τοῦ) » Μύσταξ (καὶ Δωρ.) Μάσταξ (κυρ. τὸ ἐπάνω χεῖλι), ὑπόρρινον. **moustache**, θ.

Μουσταλευριά. » Ἀθάρα (γλεύκους πεποιημένη), πολτὸς (γλεύκει ἐσκευασμένος), γλυκίνας (ἴσως ἐγράφ.) γλυκοῤῥίνας (Ἡσύχ.). **panade faite avec du moût.**

Μουστόπητα. » Οἰνοῦσσα(=ττα), μάζα (γλεύκους πεποιημένη, γλεύκει δεδευμένη), (ἴσως αὐτὴ εἶνε καὶ τὸ) μουστάκιον (τὸ ὁποῖον ὁ Γαζῆς, ἀπὸ τοῦ Λατιν. **mustacea**, κατεχώρισεν εἰς τὸ λεξικόν του). **gateau fait de moût**, ἴδε καὶ Κοφτοῦρι.

Μοῦστος. » Γλεῦκος (τὸ). **moût.**

Μουσχάρι, ζ., ἴδε Μοσχάρι.

Μουτὰς (κυρ. ἐπὶ πτηνῶν, ἀπὸ τοῦ Λατιν. **mutus**, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑλλην..) » Μυττὸς (ὁ ἄφωνος), ἴδε Μουγγός.

Μουτσοῦνα, ἴδε Προσωπίδα.

Μούτσουνον, ἴδε Πρόσωπον. §. μ' ἔ-

καμε μούτσουνα (φρσ. μεταφορ.), ἴδε Στραβοκυττάζω καὶ Στραβομουτσουνιάζω.

Μοῦχλα (ἐκ τοῦ Λατιν. **Mucus**, **Mucor**, ἡ πρασινώδης ὀμίχλη «, λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Δ'. Ἴσως ἐπροφέρετό ποτε, καθὼς καὶ εἶνε τῷ ὄντι, μοῦσκλα, ἴδε Μούσκουλη). » Εὐρὼς-ῶτος. **moisissure**, θ. **chancissure**, θ.

Μουχλιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Εὐρωτιάω. **moisir, chancir, se chancir.**

Μπᾶ, μόρ. (σημ. ἀπορίαν καὶ ἀγανάκτ., ἐκ τοῦ) » Βᾶ! βαβαί! οὐά! **ah, ah! oh!** ἴδε καὶ Πὰθ, καὶ Ὦ.

Ἀμπαίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐμβαίνω.

Μπαλαίνα (ἀντὶ) » Βάλαινα (Μακεδον. ἡ) Φάλαινα, 'ψ. ἴδε Φάλιανος. §. (συνεκδοχ. τὰ μουστάκια τῆς φαλαίνης, τὰ ὁποῖα οἱ περισσότεροι νομίζουν καὶ ὀνομάζουν κόκκαλά 'της). » Βαλαίνιον (ἀντὶ) Φαλαίνιον. **baleine**, θ.

Ἀμπαλόνω, ῥ. μετ. » Ἀκέομαι (» Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων »), ἐπιῤῥάπτω. **ravauder, rapiecer, rapieceter, rapetasser.**

Μπάλσαμον (ἀπὸ τοῦ Φοινικ. Μπᾶλ σαμῆν, Κύριος τοῦ οὐρανοῦ, [περιφρ.] ὁ ἥλιος, διὰ τὸ λαμπρόχρουν καὶ ἀκτινωτὸν τῶν ἀνθέων τοῦ δένδρου), ἰατρ. » Βάλσαμον (, τὸ περιφημότερον καὶ σπανιώτατον ἦτον καὶ εἶνε) τὸ Ἰουδαϊκὸν, ὀποβάλσαμον, βαλσάμινον (βαλάνιον) ἔλαιον. **baume**, θ.

Μπαλσαμόνω, ῥ. μετ. » Ἀρώμασι (» Δὶ ἀρωμάτων) ταριχεύω (ἴδε Ἡροδ. Β' καὶ Διόδ. Σικελ.). **embaumer.**

Μπαλσάμωμα. » Ἡ δι' ἀρωμάτων ταριχεία. **embaumement.**

Ἀμπάλωμα. » Ἐπίβλημα, ἐπίῤῥαμμα, ῥύτισμα (ἴδε εἰς τὸ Παράρτ. Οὐρούδισμα). **ravaudage, rapiecetage**, ἴδε καὶ Διόρθωμα.

Ἀμπαλωματᾶς (ὁ Τουρκ. Ἐσκιτζῆς). » Ἠπητὴς, παλαιοῤῥάφος. **ravaudeur.**

Μπαμπᾶς (ὁ). » Πάππας (» Ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι, » Ἀριστοφ. Εἰρ.). **papa.** ||. (ἔχει καὶ ὑποκοριστικὸν) μπαμπάκας. » Παππίον, παππίδιον, πατέριον. **(mon) petit papa.** ||. λέγω (φωνάζω) μπαμπᾶ-μπαμπᾶ. » Παππάζω.

Μπάμπω (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ γρηά). » Βαυὼ (ἐλέγετο, καὶ ἐπροφέρετο ἴσως, ἀπαράλλακτα καὶ ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος), ἴδε καὶ Βάγια.

Ἀμπέρδεμμα. » Πλοκὴ, περιπλοκὴ, ἐμπλοκή. **entortillement, entrelacement.** §. (μεταφορ. ἡ δυσκολία). » Πλοκὴ, ὄχλος πραγμάτων δυσδιεξίτητος, λαβύρινθος. **embarras, embrouillement, confusion.**

Ἀμπερδεμμένος, η, ον. » Περίπλοκος, συγκεχυμένος (» Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν, « Πλάτ.). **mêlé, entortillé, entrelacé.** §. (μεταφ. ὁ δύσκολος). » Ποικίλος, πολύπλοκος. **embrouillé, embarrassé, confus.** ||. ἀῤῥώστια 'μπερδεμμένη. » Ποικίλον νόσημα. **(maladie) compliquée.** ||. ὁμιλεῖ 'μπερδεμμένα. » Ἀδιάρθρωτα φθέγγεται.

Ἀμπερδεύω (ἀπὸ τοῦ) » Περιδέω, ῥ. μετ. » Περιπλέκω, ἐμπλέκω, συγχέω. **mêler, entortiller, enlacer, entrelacer.** §. (μεταφορ.) » Περιβάλλω, ἐμβάλλω, ἐμπλέκω. **brouiller, impliquer, compliquer, embrouiller, embarrasser, envelopper, compromettre.** ||. 'μπερδεύομαι. » Περιπίπτω, ἐμπίπτω, ἐμβάλλω (ἐνσείω) ἐμαυτὸν, ἐμ(περι)πλέκομαι. **s'impliquer, s'engager, s'embarrasser, s'enchévetrer.** ||. εἰς τί κακὰ 'μπερδεύθηκα! » Εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα!

Ἀμπήγω, ῥ. μετ. » Πηγνύω (-υμι), ἐμ-(κατα)πήγνυμι, ἐγκρούω. **enfoncer; planter, ficher.** ||. τὄμπηξε 'σ ἕνα κοντάρι. » Περιπείρας λόγχῃ (ἢ) περὶ λόγχην. **l'ayant mis au bout d'une pique.**

Ἀμπήξιμον. » Πῆξις, ἔμπηξις. **enfoncement.**

Ἀμπλάζω, ῥ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐμπαλάσσω, ἴδε Ἐμπλέκω καὶ Ἀμπερδεύω.

Ἀμπλάστρι. » Ἐπίπλασμα, ἐπιπλαστὸν, ἔμπλαστον (-στρον), καταπλαστὸν, κηρωτὴ καὶ κηρωτόν. **emplâtre.**

Ἀμπλάστρωμα. » Κατάπλασις (Ἱπποκρ.). **l'action d'appliquer un emplâtre.**

Ἀμπλαστρόνω, ῥ. μετ. » Ἐμ (» Προσ-, » Κατα-, » Ἐπι)πλάσσω (-ττω). **appliquer un emplâtre.**

Ἀμπλέκω (τὸ ἄλλ. Ἀμπλάζω), ῥ. αὐτοπθ., ἴδε Ἐμπλέκω καὶ Ἀμπερδεύω.

Ἀμπόλι (ἀντὶ) » Ἐμβόλιον (, τὸ ἐμφυλιαζόμενον κλωνάριον. » Εἰς μεγάλον δένδρον δὲν προκόπτει τὸ μπόλι «, Γεωπον.), ἔνθεμα. **greffe, ente**, θ.

Ἀμπόλια (ἡ ἄλλ. Πετσέτα, σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἐμβολίς, ἴδε Σκέπη καὶ Φακιόλι.

Ἀμπολιάζω (» Ὅσα δένδρα μπολιάσεις εἰς ὅμοιαν φύσιν, γίνονται ὀγλιγωρότερα, καὶ κάμνουν καρπὸν καλλίτερον «, Γεωπον.), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐμβολίζω, ἴδε Φελιάζω.

'Μπόλιασμα, ἴδε Φέλιασμα.

'Μπουκάλι (κυρ. ἡ μαύρη καράφα), ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) » Βαυκάλιον, (ἀγγεῖον ὀστράκινον «, κατὰ τὸν Φιλοστόργ. » Τὰ λεγόμενα Βαυκάλια ἐν τῷ πληροῦσθαι ὕδατος ψόφον τινὰ ἀποτελεῖ, « Ἀλέξ. Ἀφροδ.), βαυκαλὶς, βαυκαλία, βυκίον ὑελοῦν (Διοσκορ). bouteille, θ. caraffe, θ.

'Μπουλόνω, ῥ. μετ. » Περονάω, προσπερονάω, ἐνείρω. ficher.

'Μπούλωμα. » Ἔνερσις. l' action de ficher.

Μπουμποῦκι (ὁ Τουρκ. Κοντζὲς τῶν λουλουδιῶν, ἀπὸ τοῦ) » *Βόμβυξ-υκος (ὁ), » Κάλυξ, νύμφη (κυρ. τοῦ τριανταφύλλου). bouton. §. (τ' ὀμμάτι, ἡ φύτρα τῶν δένδρων). » Ὀφθαλμός. l' endroit par où sort le petit bourgeon des arbres.

Μπουμπουκιάζω, ῥ. ἀμετβ. (ἐκ τοῦ) » Βομβυκιάω. boutonner.

Μπουμπουνιάζω (εἶμαι πρησμένος. προφ. κοιν. Μπαμπουνιάζω), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) » Βουβωνιάω καὶ Βομβωνιάω, οἰδίσκω. s' enfler, avoir des tumeurs, bouffir, ἴδε καὶ Πρήσκω.

Μπουμπούνιασμα (προφ. κοιν. 'Μπαμπούνιασμα, ἀπὸ τοῦ) *Βουβωνίασμα. bouffissure, θ., ἴδε Πρήξιμον.

Μπουμπουνίζω (λέξις πεποιημένη, κυρ. διὰ τὸν βρόντον τῶν νεφῶν), ῥ. ἀμ. » Βομβέω (κυρ. βοῦζω καθὼς ἡ μέλισσα κτλ.). gronder, bruire.

Μπουμπούνισμα (κυρ. ὁ κρότος τῆς βροντῆς). » Βόμβος (κυρ. ἡ βοὴ τῶν μελισσῶν, κουνουπιῶν κτλ.). bruissement.

Μπούμπουρας (ἀπὸ τοῦ) » Βόμβυρ (Δωρ. ὁ) βόμβυξ (, εἶδος σφήκας μεγάλης), ἔντ., ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Μπουμπούτσης (» Ἐφιάλτης, ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς πολλοῖς Βαβουτζίκς ἢ Βαβουτζικάριος [ἐν ἄλλ. ὀρθογρ. Βουβουτζικάριος], Σουΐδ. » Ἀνεπλάσθη γοῦν ἀπὸ τῆς Βαβοῦς, » Μ. Ψελλ.). » Μορμὼ καὶ Μορμὼν (» Φοβοῦνται τοὺς πελταστάς, ὥσπερ μορμόνας παιδάρια, « Ξεν.), ἴδε καὶ Στοιχειό'.

Μποῦφος (ἀντὶ) » Βοῦφος (ὅθεν ἡ παροιμ. » Βοῦφος περιφοιτᾷ, « ἐπὶ μωρῶν καὶ ἀνοήτων), π. (νυκτ.). (εἶνε ἕως δώδεκα εἴδη, τὰ ὁποῖα, διὰ τὴν μεταξὺ 'των ὀλίγην διαφορὰν, ἀδύνατον 'να προσδιορισθῶσιν ἐπ' ἀκριβές. Εἰ μὲν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὴν φωνήν 'του, αὐτὸς πρέπει 'να ἦνε τῶν ἀρχαίων ὁ) » Βύας. bibou (cornu ou le grand)· (Εἰ δὲ ἀπὸ τὸ σχῆμά 'του καὶ τὴν ἀνέκαθεν παροιμιώδη εὐήθειάν 'του, ὁ) » Ὦτος (» Λάρους καὶ Ὤτους τοὺς εὐήθεις φαμέν... καὶ ἡ κωμῳδία, σκώπτευσα τοὺς Ἀθηναίους, » Ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων, « ἔφη, « Εὐστάθ. Ὀδ. Ε. » Καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥαδίως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ κωμικοὶ ὤτους καλοῦσιν [Ἀθην. Θ']). duc; (ἢ ὁ) » Νυκτικόραξ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα). corbeau de nuit; (Τοῦ αὐτοῦ γένους εἶνε καὶ ὁ) » Ἀσκάλαφος, (καὶ ὁ) » Αἰγωλιὸς, (καὶ ἡ) » Στρὶγξ-ιγγὸς, (καὶ ὁ) » Σκὼψ (ὁ μικρότατος ὅλων, καὶ συγχεόμενος πολλάκις μὲ τὴν Κουκκουβάγιαν. » Δοκοῦσι Σκῶπες εἶναι, ἃς Κουκούβας οἱ Ῥωμαῖοι φασίν... Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρεται καὶ ὅτι λέγεται ὁ Σκὼψ μικρότερος εἶναι γλαυκὸς, καὶ ἐπὶ μολιβδοφανεῖ χρώματι ἔχειν ὑπόλευκα στίγματα, δύο τε ἐκ τῶν ὀφρύων παρ' ἑκάτερον κρόταφον ἀναφέρειν πτερά, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ε, 66). hulotte, θ. huette houette καὶ chouette; duc (le petit), ἴδε καὶ Κλαψοποῦλι.

Μπρὲ, μόρ. (κλητ.), ἴδε τὰ προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως καὶ τὴν λέξιν Μωρός.

'Μπρὸς, ἐπ. (κατ' ἀποχ. ἐκ τοῦ Ἔμπρὸς, ἢ μᾶλλον ἡ ἀρχ.) πρόθ. » Πρὸς (προφερομένη δασύτερον). ||. (σημαίν. σύγκρισιν, καθώς:) μπρὸς τὰ τωρινὰ κακὰ, ὅ,τι ἐδοκιμάσαμεν προτήτερα, εἶνε ὅλα τίποτε. » Πρὸς τὰ νυνὶ δεινὰ, πᾶν ὅ,τι πρότερον ὑπεμείναμεν, λόγος καὶ μηδέν. en comparaison de nos maux présents, tout ce que nous avons souffert auparavant n' était que de rien, ἴδε καὶ Ἐμπρός.

'Μπροστὰ, ἐπ. (χρον. καὶ τοπ.), ἴδε Ἐμπροστά.

'Μπροστέλλα. » Διά(»Περί)ζωμα, λέντιον (Λατ. linteum). tablier.

'Μπροστινὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ἐμπροσθινός.

Μυαλός. » Ἐγκέφαλος (ἰδιαιτ. ὁ τῆς κεφαλῆς). cervelle θ. cerveau. » Μυελὸς καὶ Μυαλὸς, (κατὰ τὸ Γλωσσ. τοῦ Κυρίλλ., ὁ τῶν κοκκάλων). moelle, θ. ||. 'τὸ βράζω καὶ 'τὸ κάμνω μυαλό' (φρσ. ἀντὶ τοῦ, 'τὸ Βράζω πολὺ 'ως οὗ 'νὰ λυώσῃ, 'να μαλακώσῃ' ἀπαράλλακτα λέγει καὶ ἕνας μάγειρος εἰς μίαν τῶν μὴ σωζομένων κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους:) » Εἶθ' ἕψων ποιῶ μυελὸν (Ἀθήν. Γ').

Μυδάκι, θηλ. » Μύαξ, μυάκιον, μυΐσκος. petite moule, θ.

Μύδι, θελ. » Μῦς (ὁ θαλάσσιος, » Ὁ

δὲ μῦς παραφθείρεται τοῖς πολλοῖς εἰς ὀμύδιον «, Εὐστάθ. Ὀδυσ. Δ, 89): moule (de mer), θ. cayeu ἢ cailleu (κοιν.). §. μύδι τοῦ ποταμοῦ. » Τελλίνη, ξιφύδριον. telline, θ. moule, θ.

Μυδότσεφλον. » Μυάκειον, κόγχος. coquille (de moule), θ.

Μυιάζω (κυρ. διώχνω ταῖς μυίγαις), ῥ. μετ. » Μυιοσοβέω. chasser les mouches, émoucher. §. (καταχρ. ἀντὶ τοῦ Ἀερίζω), ἴδε Ἀνεμίζω.

Μυιαστῆρι, ἐργ. (κυρ. διὰ ταῖς μυίγαις). » Μυιοσόβη, μυιοσόβιον. chasse-mouche, θ. émouchoir. §. (καταχρ. δὲ καὶ τὸ) Ἀνεμιστῆρι, ἴδε τὴν λέξιν.

Μυῖγα, ἐντ. » Μυῖα. mouche, θ. §. μυῖγα (ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς καὶ ἡ μέλισσα:). » Μυίας (οἱ γεωργικοὶ, λέγει καὶ ὁ Εὐστάθιος, ὅτε δόξει αὐτοῖς καὶ τὰς μελίσσας λέγουσιν, « Ἰλ. Β, 469). mouches à miel καὶ mouches (ἁπλῶς τὰς ὀνομάζουν καὶ οἱ Γάλλοι).

Μυιόγγιχτος, η, ον (κυρ. ἔπρεπε 'να λέγεται ὁ) » Οἰστρηλατηθεὶς, οἰστρήλατος, οἰστροπλήξ. piqué par le taon. §. (κοινότερον ὅμως ὀνομάζεται ὁ) » Μικρόλυπος, δυσάνιος, εὐπαθὴς, (καὶ μεταφορ.) λινόπληκτος. tendre aux mouches, que la moindre chose affecte.

Μυλλοκόπι, 'ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). » Μύλλος, κορακῖνος (ὁ μέσος τὴν ἡλικίαν). mulet, surmulet, sortel.

Μυλόπετρα (ἡ πέτρα τοῦ μύλου). » Μύλη, μύλος ὀνικὸς, ὄνος, ὄνος ἀλέτης (Ξενοφ.) (κυρ. ἡ κάτω, ἡ ἀκίνητος). gîte, θ. » Ἀλετὼν, ἐπιμυλὶς καὶ ἐπιμύλιον (κυρ. ἡ ἐπάνω, ἡ στρεφομένη). meule (tournante ἢ courante), θ. §. (ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν κάμνουν μυλόπετραν). » Μυλίτης (» Μυλίας) λίθος. pierre meulière ἢ de meulière, θ.

Μύλος, » Μύλων-ωνος καὶ » Μυλὼν-ῶνος (ὁ), μύλη, μύλος (» Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτὰ, « Παροιμ.). moulin. ||. γυρνῶ τὸν μύλον. » Μύλην ἐλαύνειν (περιελαύνειν, περιάγειν). faire aller la meule.

Μυλοχαράκτης. » Μυλοκόπος, μυλουργός. tailleur de meules.

Μυλωνάδικος, η, ον. » Μυλώνιος, μυλωθρικός. de moulin, qui appartient au moulin ou au meunier.

Μυλωνᾶς-άδενα. » Μυλωθρὸς-ωθρίς (» Μύλωθρὸς, ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος· οἱ δὲ ἰδιῶται Μυλωνᾶν «, Σουίδ.). meunier-ère, ||. θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ (παροιμ.). » Οἴκοι (» Ἐν πόλει) λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ (πολέμῳ) δ' ἀλώπεκες. belle montre, et peu de rapport, ἴδε καὶ Κοῦκλα.

Μυντιλλὶ (ἄλογον μικροκάμωτον τῆς Μυτιλήνης), ζ. » Γίννος. bidet.

Μύξα. » Κόρυζα, μύξα, βλένα καὶ βλέννα, βλένος καὶ βλέννος (τὸ). morve, θ. ||. 'βγάλλω (φυσῶ) τὴ' μύξα' μου. » Ἀπομύττομαι. se moucher. ||. 'βγάλλω τὴν μύξαν (τοῦ παιδιοῦ). » Ἀπομύσσω(-ττω). moucher. ||. διατὶ ἡ παραμάννα σου σ' ἀφίνει μὲ τῆς μύξαις, καὶ 'δέν σε παστρεύει: » Διατί ἡ τιθή σε κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον (Πλατ. Πολιτ.);»

Μυξιάρης, α, ικον. » Κορυζῶν, κορύζης ἀνάπλεως, μυξόῤῥους (Ἱπποκρ.), μυξώδης, βλεννὸς βλεννώδης καὶ βλενώδης (καθὼς οἱ σάλιαγκοι καὶ μερικὰ 'ψάρια). morveux.

Μυξομάνδηλον. » Ῥινόμακτρον. mouchoir, mouchoir de poche.

Μυρίζω (ἐβγάζω μυρωδιὰν), ῥ. ἀμ. » Ὄζω, ἀπόζω (» Κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ τράγος, «), πνέω (» Κρόκου πνέον, « Διοσκορ.), ἀποπνέω. sentir, se faire sentir, répandre (exhaler) une odeur, fleurer. ||. ἐμύριζεν ὅλο' τριαντάφυλλα. » Ῥόδων ὅλος ὀδώδει. ||. 'μύριζε πουρνὸ-πουρνὸ ὅλο' κρασί. » Ἀκράτου ἕωθεν ἀποπνέων (Λουκιαν.). « §. (ἰδιαιτ. ἐβγάζω καλὴν μυρωδιὰν), ἴδε Μοσχοβολῶ. §. (καταχρ. ἐβγάζω κακὴν μυρωδιὰν), ἴδε Βρωμῶ. ||. μυρίζει βοῦρκον. » Θινὸς ὄζει, « Ἀριστ. il sent la bourbe. §. μυρίζω ἢ μυρίζομαι (αἰσθάνομαι ἢ 'παίρνω τὴν μυρωδιάν). » Ὀσφραίνομαι, ὀσμάομαι. sentir, flairer, prendre (avoir) le vent. ||. δίδω εἰς ἄλλον 'να μυρίσῃ. » Ὀσφραίνω, προσοσφραίνω, προσόζω. donner à sentir (à flairer).

Μυρικηά, δ. » Μυρίκη. tamaris.

Μυριόπλουτος, η, ον. » Βαθύπλουτος, ὑπέρπλουτος, μυριόλβος. millionaire.

Μυριστικός, ή, όν (καὶ εἰς τὸ πληθ. Μυριστικὰ ὀνομάζονται κοινῶς εἰς τὴν Πελοπόννησον τὰ εὐώδη χορταρικὰ, μὲ τὰ ὁποῖα ἀρτύνονται τὰ μαγειρεύματα). » Φύλλια (λέγει ὁ Γαληνὸς), ἡδύσματα κηπαῖα, ἃ τοῖς ὠνουμένοις τὰ λάχανα προσεπιτιθέασιν, οἷον κορίαννον, ἡδύοσμον, πήγανον, σέλινον κ.). herbes fines, garniture (de la salade), θ., ἴδε καὶ Μυρωδάτος.

Μύρμηγκας (ὁ) καὶ

Μυρμῆγκι (τὸ, προφ. κοιν. Μερμῆγκι), ἔντ. » Μύρμηξ-ηκος. fourmi, θ. ||. ἔχει κὴ- ὁ μύρμηγκας χολὴν, ἔχει κ'ἡ μυῖγα σπλῆνα, (παροιμ.). » Ἔνεστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολή «.

Μυρμηγκοβότανον, φ., ἴδε Λεβιθόχορτον.

Μυρμηγκοφωληά. » Μυρμηκιά. fourmilière, θ.

Μυρολογήτρα (γυναῖκα). » Θρηνοῦσα, θρηνῳδὸς, πενθήτρια. pleureuse, θ.

Μυρολόγι. » Οἰμωγὴ (κυρ. ἐπὶ ἀνδρῶν), ὀλολυγὴ (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν), ὀλολυγμὸς, κοπετὸς, θρῆνος, θρηνῳδία, ὀλοφυρμὸς καὶ ὀλόφυρσις, ὀδυρμὸς, γόος, κωκυτὸς, πένθος (τὸ). lamentation.

Μυρολογῶ, ῥ. ἀμ. » Οἰμώζω (κυρ. ἐπὶ ἀνδρῶν), ὀλολύζω (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν), ὀλοφύρομαι, κόπτομαι, θρηνέω, θρηνῳδέω, (ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ) μυρῳδέω, πενθέω, γοάω(-ομαι), κωκύω, μινυρίζω, μι(κι)νύρομαι. lamenter, se lamenter.

Μυρτηὰ (ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς προφ. Σμερτηὰ), δ. ἴδε Μερσινηά.

Μυρωδάτος, η, ον. » Μεμυρισμένος, μυρίπνοος καὶ (κρσ.) μυρίπνους, εὐώδης εὔοσμος καὶ εὔοδμος, μυροβαφὴς, θυώδης καὶ θυώ(ή)εις (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) κηώεις. odoriférant.

Μυρωδιά. » Ὀσμὴ καὶ Ὀδμὴ, ἀποφορὰ (Πολυδ. καὶ Διοσκορ.). odeur, θ. senteur, θ. vent. ||. 'παίρνω μυρωδιὰν, ἴδε Μυρίζω. ||. ἔχει βαρειὰν μυρωδιὰν, ἴδε Βαρύς. ||. μήτε διὰ μυρωδιὰν (φρσ). » Οἴνου μηδὲ μύρισμα εὐτυχήσαντες «, Εὐστάθ. §. (ἰδιαιτ. ἡ καλή). » Εὐωδία. senteur, θ. parfum. ||. ἔβγαινε καὶ ἀπὸ ταὶς δάφναις μιὰ μυρωδιά. » Εὐωδία τε τῆς τῶν δαφνῶν ἀποφορᾶς (Ἡρωδ.)· » Τῶν δὲ δαφνῶν ἡδὺ προσέπνει (Ἀχιλ. Τάτ.). ||. τί νόστιμη μυρωδιὰ μὲ ἦλθε χοιρινοῦ κρέατος! » Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν, « (Ἀριστφ.). §. (συνεκδοχ. ἡ ἀλοιφὴ, σκόνη, στάμμα καὶ κάθε κατασκευαστὸν μίγμα, ὅ,που εὐωδιάζει). » Μῦρον, ὀσφράδιον. senteur, θ. κλ. parfum, eau (poudre etc) de senteur. ||. ἀλείφω(-ομαι) μὲ μυρωδιαίς. » Μυρίζω(-ομαι), μυρόω(-ομαι), μυραλειφέω, μύροις ἀλείφομαι (» Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο, « Ἀρχίλ.). se frotter d' essences, se parfumer. §. μαύρη μυρωδιὰ (τὸ Τουρκ. Τσουρὲ ὀτοὺ), ἀρ., ἴδε Μαυροκοῦκκι.

Μυρωδικὸν (κάθε πρᾶγμα ὅ,που εὐωδιάζει. Καλλήτερον ὅμως 'νὰ προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὰ φυσικὰ μυρωδικὰ προϊόντα, καθὼς Κανέλλα, Γαρόφαλα. κτλ.). » Μῦρον, ἄρωμα, θύωμα (ποιητ.). épice, θ. drogue, θ.

Μυρῶνι, φ. » Μυῤῥὶς (ἡ), χαιρέφυλον (τὸ εὔοσμον, ὅθεν τὸ Γαλλ.) cerfeuil musqué ou d' Espagne, herbe de musc ou musquée, θ. moscateline, θ. myrrhis.

Μυστικὰ, ἐπιῤ. » Ἐν ἀποῤῥήτῳ, δι' ἀποῤῥήτων. en secret, sous le sceau du secret, ἴδε καὶ Κρυφά.

Μυστικόν. » Ἀπόῤῥητον. secret.

Μυστρὶ (ἴσ. ἐκ τοῦ) » Μυστρίον (εἶδος κοχλιαρίου, καὶ μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ, ἴδε Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 627), ἐργ. (οἰκοδ.). » Ὑπαγωγεὺς, ξυστὸν, παράξυστον, ὑπάλειπτρον. truelle, θ.

Μυτερὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Σουβλερός.

Μύτη (» Οἱ τὴν ῥῖνα μύτιν καλέσαντες οὐ φαύλως οὕτως ὠνόμασαν. Ἔστι γὰρ καὶ τῆς λέξεως ταύτης χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς... ὥσπερ δὲ ὁ μυκτὴρ καὶ ἡ μύξα ἐκ τοῦ μύζειν λέγεται, οὕτω μεταφορικῶς καὶ ἡ μύτις, « Εὐστάθ. Ἰλ. Ν, 616). » Ῥὶς καὶ Ῥὶν-ινὸς (ἡ). nez. ||. συντυχαίνω μὲ τὴν μύτην. » Τοῖς μυκτῆρσι φθέγγομαι. nasiller, parler du nez. ||. 'νὰ φᾶτε κρέας, 'ὡς οὗ 'νὰ ἔβγῃ ἀπ' τὴ μύτη' σας (φρσ. ὑπερβολ. ἀπαράλλακτες μὲ τὸ Γραφικόν:). » Καὶ φάγεσθε κρέα, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν μυκτήρων ὑμῶν (Ἀριθμ.).« ||. σήκωσε τὴν μύτην 'τοῦ (φρ. μεταφ. διὰ τοὺς ὑπερηφανευομένους· ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Τὰς ὀφρῦς ἀνέσπακε (Δημοσθ. Παραπρ.) «. ||. τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὴν μύτη' (φρ. διὰ τοὺς εὐπαραπείστους). » (Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει), τῆς ῥινὸς, φασὶν, ἕλκων (Λουκιαν. Θ. Διάλ). « ||. ἡ μύτη τῶν πουλιῶν. » Ῥάμφος (τὸ). bec. ||. ἡ μύτη τοῦ χοίρου καὶ μερικῶν 'ψαριῶν. » Ῥύγχος (τὸ). boutoir, museau, groin, hure (τοῦ ἀγριοχοίρου), θ. ||. ἡ μύτη τοῦ ἐλέφαντος, ἴδε Προβοσκίδα. §. (καταχρ. καὶ κατὰ μετων.) ἡ μύτη (ἡ σουβλερὴ δηλ. ἄκρα) τοῦ κονταριοῦ, τῆς σαγίττας, κτλ. » Ἀκωκὴ, αἰχμὴ, ἀκὶς (ἡ), γλωχὶν (ἡ). pointe, θ.

Μωρολογιά. » Λῆρος, λήρησις, λήρημα, ὕθλος, κουφολογία, εὐκαιοῤῥημοσύνη, μωρολογία. baliverne, niaiserie, θ. bavardage, faribole, θ. badaudage, badauderie, radotage, radoterie, sornettes, θ. πλ. chansons, θ. πλ., ἴδε καὶ Φλυαρία.

Μωρόλογος, η, ον. » Λῆρος, κουφολόγος, μωρολόγος, εἰκαιοῤῥήμων, εἰκαιόμυθος. **bavard, radoteur, diseur des riens (des pauvretés), conteur de sornettes (de chansons, de fleurettes, de fagots)**, ἴδε καὶ Φλύαρος.

Μωρολογῶ, ῥ. ἀμ. » Ληρέω, μωρολογέω, κουφολογέω, εἰκαιοῤῥημονέω, εἰκαιομυθέω. **radoter, bavarder, baliverner, niaiser, dire des pauvretés (des riens, des sottises, des balivernes), conter des sornettes**, ἴδε καὶ Φλυαρῶ.

Μωροπίστευτος, η, ον. » Εὔπει(πι)ςος. **crédule.**

Μωρὸς, ἡ, ὸν (τὸ μεταχειριζόμεθα ἀρσενικῶς μὲν καὶ θηλυκῶς μόνον εἰς τὴν κλητικὴν, **Μωρὲ** καὶ (κατὰ συγκ.) Μπρὲ [ἴδε τὰ προλεγόμενα], μωρὴ, ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » **Μέλεε**, μῶρε (τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Πλάτωνα εὑρίσκεται καὶ ὀξυτονούμενον) μωρέ. **hola! l' ami!** (Οὐδετέρως δὲ, ὡς ἐπίθετον μικροῦ θηλάζοντος παιδίου, τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ ὀνομάζεται Σαλόν). » Νήπιον, βρέφος (τὸ). **bambin, enfant à la mamelle**. || . κάμνω 'σὰν μωρὸ' παιδί. » Νηπιάζω, νηπιεύομαι. **agir en enfant.** || . αὐτὸ 'τὸ 'ξεύρει κ' ἕνα μωρὸ' παιδὶ (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ:) » Γνωστὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν· (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὴν παροιμίαν:) » Καὶ τυφλῷ, φασὶ, δῆλον « (, τὴν ὁποίαν ὁ Παυσαν. [Ζ',23,] ἐξέφερε σαφέστερον): » Καὶ παιδὶ εἶναι δῆλα. » (Ὁ δὲ Πλάτ. ἐν Εὐθυδήμῳ): » Τοῦτο δὲ κἂν παῖς γνοίη «. **un aveugle y mordrait.** §. (ὡς μόριον ἐκλαμβανόμενον, σημαίνει ἀπορίαν ἢ ἀγανάκτησιν, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ σχετλιαστικὰ ἐπιφωνήματα) » Παπαί! βαβαί! ὤ! κτλ., ἴδε **Μπᾶ**! Πὴθ: καὶ **Ὤ**.

N.

N, ν, τὸ δέκατον-τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Λ: **Βραχιόνιον-βραχιόλι**, » Μήνιγγι-μελίγγι, **Πνεύμων** (Ἀττ. πλεύμων)-πλεμμόνι, κτλ. §. **Ἐκθλίβεται**: » **Μανθάνω-μαθαίνω**, Ξανθὸς-ξαθὸς, Πενθερὸς-πεθερὸς, Πρύμνα-πρύμη, κτλ. §. **Ἀποκόπτεται**: » Αὔριον-αὔριο', Ἑκατὸν-ἑκατὸ', Ξύλον-ξύλο', (καὶ ἀπ' ὅλας τὰς ἑνικὰς αἰτιατικάς:) εἰς τὴ' μαύρη' θάλασσα', ἀπ' τὸ' φόβο' 'του, κτλ. §. **Ἐπεντίθεται**: » Δαίρω-δαίρνω, δέω-δένω, διώκω-διώχνω, ἐπαίρω-'παίρνω, πτύω-φτύνω, φέρω-φέρνω, χέω-χύνω, λειόω (καὶ ὅλα τὰ εἰς όω ῥήματα τῶν ἀρχαίων)-λειόνω κτλ. (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον: Δύω καὶ Δύνω).

Νὰ, ἐπ. (Δεικτ., ἴσως ἐκ τοῦ) » **Ἠνὶ** (ποιητ.), » Ἰδοὺ, ἴδε (μεταγ.). **voici, voilà.** || . νά με (φρ. ὁμοία μὲ τὴν Λατιν. ecce me). » Ἰδοὺ ἐγὼ (Γραφ.)«. **me voici.**

'Να, μορ. (πολυσήμαντον, κυρ. δὲ Ἀποτελεσματικὸν, κατ' ἀποχ. ἐκ τοῦ) » Ἵνα, ὡς, ὅπως, ὥστε. **pour, de, à fin que.** || . (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον δι' ἀπαρεμφάτου τοῦ λεγομένου Τελικοῦ, διὰ Τελικῆς μετοχῆς, καὶ διὰ τῆς Αὐθυποτάκτου ἐγκλίσεως): τοῦ 'σπιτιοῦ καὶ τοῦ καραβιοῦ τὰ κάτω πρέπει 'να ἦνε πολλὰ 'γιερά. » Οἰκίας καὶ πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ«. || . ἂν θέλετε 'να ἔλθετε 'σ τὸν ἑαυτόν σας. » Ἢν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι. || . ἀφ' οὗ στείλῃ τὸν δοῦλόν' του 'να 'ψουνίσῃ, 'να στέλνῃ καὶ ἄλλον δοῦλον κατόπιν 'να 'ρωτήσῃ πόσο' 'τ' ἀγόρασε. » Ἀποστείλας τὸν παῖδα ὀψωνήσοντα, ἕτερον παῖδα πέμπειν πευσόμενον πόσου ἐπρίατο (Θεοφρ. Χαρ.).» . || . ἔρχομαι 'να σᾶς βοηθήσω. » Ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων«. || . ἔςειλα 'να 'ρωτήσω πῶς εἶσαι. » Ἔπεμψα πευσόμενος ἐν οἷς εἴης. **j' ai envoyé demander de vos nouvelles** || . 'δὲν 'ξεύρω ('δὲν ἔχω) τί 'να 'πῶ. » Οὐκ οἶδα (» Οὐκ ἔχω) τί φῶ. || . θέλεις 'να 'τοὺς ὀνομάσωμεν ἀγριομέλισσαις; » Βούλει (ἢ, κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, Βούλῃ) φῶμεν αὐτοὺς κηφῆνας εἶναι «; || . θέλεις 'νά σε κάμω καὶ ὅρκον; » Βούλῃ ἐπομόσομαι «; §. (Ὑποθετικὸν ἀντὶ τοῦ) » Ἂν (ἴσως κατὰ μετάθεσιν στοιχείων). **si.** || . ποιὸς 'να ἦτον ἄρά γε; » Τίς ποτ' ἄρ' ἦν «; || . μιὰ πολιτεία, ἡ ὁποία 'να μὴν εἶχέ ποτε κτίρια μεγαλοπρεπῆ. » Πόλεως οὐδέποτε κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης «. §. Διστακτικὸν μὲ εἰρωνείαν): ἐσὺ 'ν' ἀποστατήσῃς χώραν; ἐσὺ 'να παρουσιασθῇς 'μπροστὰ εἰς ἀνθρώπους; » Σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις; §. (Αἰτιολογικόν): μάλλιασε ἡ γλῶσσά μου 'να 'τὸν λέγω, ἴδε **Γανιάζω**. || . φαίνεται 'να μὴν ἄκουσεν, ἴδε **Ὅτι**. || . ὥστε 'δὲν ἐντρέπονται 'να 'τὸν 'βρίζουν καὶ 'να 'τὸν ὀνομάζουν βάρβαρον. » Ὥστ' οὐκ αἰσχύνεσθαι λοιδορουμένους

αὐτῷ καὶ βάρβαρον αὐτὸν ἀποκαλοῦντας (Δημοσθ. Παραπρ.)«. §. (Εὐκτικόν), ἴδε Ἄμποτε! ||. 'να ζήσῃς! » Ζώῃς ἐπιμήκιστον! ||. 'να μὴ φτάξῃς (σώσῃς)! » Μὴ ἐς ὥραν ἵκοιο! ||. 'να πεθάνῃ χαλλήτερα! » Τεθναίη μᾶλλον! qu' il meure plutôt, ἴδε καὶ Ὀποῦ. §. (Προστακτικὸν ἐλλειπτικῶς τοῦ Λέγω, Παραγγέλλω κτλ.) 'να μὴ σ' ἀκούσω πλέον 'να καυχηθῇς, (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου Ἰλ. Φ, 525) » Μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω εὐχομένου. « ||.. (περὶ τοῦ Χυδ.) Γιανὰ, (διορθωθέντος ὑπὸ τῶν τὰ πάντα διορθούντων εἰς τὸ) Διὰ νὰ, ἴδε Διά.

Ναὶ, ἐπ. (Βεβ.) » Ναί. oui. ||. λέγω τὸ Ναί. » Φημὶ, σύμφημι. ||. ἀφ' οὗ δὲ εἶπε (ἀποκρίθηκε) τὸ Ναί. » Φήσαντος δέ. ||. ἀφ' οὗ εἶπαν ὅλοι οἱ κριταὶ τὸ Ναί. » Ἐπειδὴ φῆσαι πάντας τοὺς δικαστὰς (Δημοσθ.), « ἴδε καὶ Μάλιστα. ||. εἰπὲ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι, ἴδε Λέγω.

Ναίσκε, ἐπ. (Βεβ.). » Ναιχὶ (Ἀττ.). oui da. ||. ναίσκε, αὐθέντη. » Ταῦτ', ὦ δέσποτα (Ἀριστοφ. Εἰρ.). «

Νανυρίζω (ὁ Ἡσυχ. ἔχει: » Νανίον, βρέφος, καὶ Νανάζον, παιζόμενον «. Πιθανὸν ἄρα ὅτι ὑπῆρχε καὶ ῥῆμα Νανάζω συνώνυμον τοῦ Νηνυρίζω τοῦ αὐτοῦ Λεξικογράφου, καὶ τοῦ Μινυρίζω), ῥ. μετ. » Βαυκαλάω(-έω), καταβαυκαλάω (-έω, -ίζω), βαυβάω (ἀπὸ τὴν Βαυβὼ, τροφὸν τῆς Δήμητρος), τιθηνέομαι μετ' ᾠδῆς τὸ παιδίον. bercer, faire dodo.

Νανούρισμα. » Καταβαυκάλησις. l'action de faire dodo.

Νάρθηκας. » Νάρθηξ (Ἐκκλ.), πρόναος, προτεμένισμα, πρόδομος, ἔμβολος (Πρακτ. Ἀ. Συνόδ.). » Στοὰ, περίστῳον, περίστυλον. vestibule.

Ναῦλος. » Ναῦλος (ὁ), ναῦλον (τὸ). fret, nolis, naulage.

Ναυλόνω, ῥ. μετ. » Ναυλόω (δίδω μὲ ναῦλον). ναυλόομαι (πιάνω μὲ τὸν ναῦλον). fréter, affréter, noliser.

Ναύλωμα. » Ναύλωσις., affrétement, nolis, nolage, nolissement.

Νειάτα (τὰ). » Νεότης. jeunesse, θ.

Νειόγαμπρος. » Νεόνυμφος, νεόγαμος, νεοπήκτους ἔχων τοὺς θαλάμους. nouvellement marié.

Νειόνυφη, » Νεόνυμφος, νεόγαμος, nouvellement mariée.

Νειόπανδρος; η, ἴδε τὰς προλαβούσας δύο λέξεις.

Νεκρολούλουδον, ἄνθ. » Χρυσάνθεμον, χρυσανθέμιον. souci.

Νεκρός, ή, όν, ἴδε Πεθαμένος.

Νεκροτσουκνίδα, φ. (ἴσως ἡ) » Γαλίοψις(, τὸ ἄλλ.) Γαλεόβδολον (τοῦ Διοσκορ.). ortie morte, lamier blanc, ἴδε καὶ Βρωμοῦσα.

Νεογεννημένος, η, ον. » Ἀρτίτοκος, ἀρτίγονος, ἀρτιγέννητος, ἀρτιγενής, ἀρτιφυής, νεογνός. nouveau-né.

Νέος (πρεφ. κοιν. Νειὸς), α, ον. » Νέος, jeune, jeune homme. ||. (Περιληπτ.) οἱ νέοι. « Ἡ νεολαία. la jeunesse, les jeunes gens.

Νεοφερμένος, η, ον. » Νέηλυς-υδος (ὁ καὶ ἡ). nouveau-venu, nouvellement arrivé.

Νεράγκαθον, φ. (ἴσως τὸ ἴδιον μὲ τὸ Νεροχράτης). » Ἀτρακτυλὶς (ἡ). chardon (à bonnetier).

Νεράϊδα (ἀπὸ τοῦ) » Νηρη(ρε)ΐς-ΐδος (ἰδιαιτ. πνεῦμα, δαίμων τοῦ νεροῦ, καθὼς καὶ) ὀρεστιὰς, δρυὰς καὶ ἀμαδρυὰς (ἢ τῶν λόγκων καὶ βουνῶν, ἡ ὁποία εἰς τὸν καιρὸν Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ ὠνομάζετο κοινῶς) Καλὴ τῶν ὀρέων. (Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἐν γένει [διότι ἡ περὶ θηλυκῶν πνευμάτων δεισιδαιμονία εἶναι τόσον παλαιὰ ὅσον ὁ κόσμος] ὠνομάζετο) Νύμφη. Nymphe, θ. Néréïde, θ. fée, θ.

Νεραϊδονέματα (τὰ), φ. » Ἐπίθυμον, cuscute, θ. barbe de moine, θ., ἴδε καὶ Σφάκα.

Νεράκι. » Ὑδάτιον. un peu d'eau; filet d'eau.

Νερόβραστος, η, ον. » Ἑφθὸς ἐν ὕδατι, ἀνάβραστος (Ἀριστοφ.). cuit à l'eau.

Νεροζύγι, ἐργ. (οἰκοδ.), ἴδε Στάφνη.

Νεροκάλαμον, φ., ἴδε Καλάμι.

Νεροκάρδαμον, φ. » Σίον, σισύμβριον, καρδαμίνη. cresson (de fontaine, de ruisseau, d'eau).

Νεροκολόκυθον (τὸ στρογγυλὸν καὶ ςενόλαιμον κολοκύθι, τὸ ὁποῖον, ξηρανθὲν, χρησιμεύει διὰ νερὸν, κρασὶ, κτλ.), φ. » Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ Κολόκυντα. courde ou gourde, θ. cougourde, θ. gourde des pelerins, θ. courge-bouteille, θ. calebasse, θ.

Νερόκρατον. » Κρᾶμα. vin trempé; melange de vin et d'eau.

Νεροχράτης, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Γαϊδουράγκαθου). » Δίψακος. chardon (à fouler, à bonnetier, à carder), verge à berger ou de pasteur, bain (cuve) de Venus, cardère, θ. ἴδε καὶ Κτενάγκαθον.

Νερολάπαθον, φ. » Ὑδρολάπαθον, ἱπ-

πολάπαθον, Βρεττανικὴ πόα. parelle des marais, θ.

Νερόμυλος. » Ὑδρομύλη, ὑδραλέτης, ὑδρόμυλος. moulin à eau.

Νερὸν (προφ., ὀρθότερον ἴσως, καὶ Νηρὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ) » Ναρὸς (, ὁ ὑγρὸς καὶ ῥευστός. » Κρηναῖα ναρὰ ποτὰ [τρεχάμενα δηλ:]«, Σοφοκλ.). Ὕδωρ-ατος (τὸ). νᾶμα. eau, θ. || 'παίρνω ('βγάζω) νερόν. » Ἀρύομαι, ἀρύτομαι, ἀντλέω, ὑδρεύομαι. puiser. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ζῇ (τρέφεται, αὐξάνει) εἰς τὸ νερόν. » Ἔνυδρος, ἐνυδρόβιος, ἐνυγρόβιος, ὑγροβατικὸς (Πλάτ.), *ὑδρόβιος, *ὑδροδίαιτος. aquatique. §. (συνεκδοχ. Δ'. ἡ βροχή. Ὅθεν :) ἐφέτος ἔγιναν (ἔκαμε) πολλὰ νερά. » Ὕδατα πολλὰ γέγονε. ||. διότι ἀνθίζουν εὐθὺς μὲ τὰ πρῶτα νερά. » Εὐθὺς γὰρ ἀνθοῦσι τοῖς πρώτοις ὕδασι (Θεοφρ. Φυτ. ΣΤ', 8.). ||. τὴν νύκτα κάμνει ἕνα μεγάλο νερό. » Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ τῆς νυκτὸς λάβρον ἐπιγίνεται (Θουκ), « ἴδε καὶ Βροχή. §. (Β'. τὸ ποταμάκι), ἴδε τὴν λέξιν. ||. ὕστερα ἔχεις 'να περάσῃς ἕνα νερόν. » Μετὰ δὲ ταῦτα ῥυάκιόν τι διελεύσῃ. §. (Γ'. ἡ δύναμις, ἡ κατασκευὴ τοῦ σπαθιοῦ, μαχαιριοῦ, κτλ.). » Βαφή. trempe, θ. §. (μεταφορ.) 'τὸ 'ξεύρω σὰν νερὸν (φρ.). je le sais sur le bout du doit. §. (κατ' εὐφημ. τὸ οὖρος. ὅθεν:) κάμνω τὸ νερό μου, ἴδε Κατουρῶ. ||. πάγω ('βγαίνω) πρὸς νεροῦ μου, ἴδε Χρεία.

*Νεροπίπερον, φ. » Ὑδροπέπερι. persicaire (âcre ou brûlante), θ. piment (poivre) d' eau.

Νεροποῦλι (λέξις γενικὴ, ἐφαρμοζομένη εἰς ὅλα τὰ ἐνυδρόβια καὶ λιμνοδίαιτα πτηνὰ, κυρ. δὲ ἡ) » Φαλαρίς. poule d' eau, sarcelle; pivert d' eau. (Παρβλ. Θαλασσοποῦλι).

Νεροσέλινον, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Βατραχίου). » Σίον, ἐλειοσέλινον, ὑδροσέλινον. berle, θ. ache d' eau, persil des marais.

Νερουλιάζω, ῥ. ἀμτβ. » Ἐξυδαροῦμαι. dévenir aqueux.

Νερούλιασμα. » Ἐξυδάτωσις. liquidité, θ.

Νερουλὸς, ή, όν. » Ὑδαρὴς, ὑδατώδης, ὑδαλέος, ὑδρηλὸς, ῥοώδης, ῥευστός. aqueux; liquide. ||. αὐγὸν νερουλόν. » Ῥοῶδες, ὑδαρὸν, ῥοφητὸν (Διοσκορ.). des œufs à la coque

Νεροφεῖδα (ἡ) } , ζ. » Ὕδρα, ὕδρος, χέρσυδρος, χέλυδρος. serpent d' eau.
Νερόφειδον (τὸ) }

Νεροχύτης. » Λείβηθρον, ὑδρορρόα (-όη). évier.

Νερωμένος, η, ον. » Ὑδαρὴς (Ξεν. Λακ. Α', 3). trempé.

Νευροκαβαλίκεμμα, παθ. » Νευροπληγία, νευρόθλασμα. foulure, θ. tressaillement (foulure) de nerf.

Νευροκαβαλικεύομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ.). » Νευρόθλαστος (Νευρότρωτος) γίγνομαι. se fouler le nerf.

Νεῦρον (ὀνομάζεται κοινῶς, ὄχι μόνον τὸ καθαυτὸ καὶ κυρίως) » Νεῦρον, (ἀλλὰ καταχρ. καὶ ἡ) » Ἲς-ἰνὸς, (καὶ ὁ) » Τένων, (καὶ ὁ) » Μυὼν ἢ Μῦς, (καὶ ἡ) φλὲψ-εβός. nerf, ἴδε καὶ Φλέβα.

Νεφρὶ καὶ Νεφρόν. » Νεφρός. rein; rognon (ἰδιαιτ. τῶν ζώων).

Νέφτι, ὀρ. (κυρ. τὸ λευκὸν) » Πετρέλαιον. » Νάφθας καὶ Ἄφθας (ὁ), νάφθα (ἡ) καὶ ἄφθα (ἡ καὶ τὸ), ἄσφαλτος (φυσικὴ, εἰς ὑγρότητα προαχθεῖσα, ἡ) » ἀσφάλτου Βαβυλωνίας περιήθημα (κατὰ τὸν Διοσκορ.). naphte, θ. petrole.

'Νηάμερα (τὰ), ἴδε Ἐννιάμερα.

Νῆμα, ἴδε Γνέμμα.

Νηνὶ (τὸ μωρὸν παιδὶ, τὸ ἄλλ. Λεχοῦδι, λέξις χαϊδευτική). » Νανίον, νύννιον (ἐπὶ τοῖς παιδίοις καταβαυκαλουμένοις φασὶ λέγεσθαι· ὁμοίως καὶ τὸ Νύννιος «, Ἡσύχ.). bambin.

Νησάκι. » Νησὶς-ίδος (ἡ), νησίον (» Ἡ τῶν Κυζικηνῶν νῆσος καὶ τὰ περὶ αὐτὴν νησία, « Στράβ. Β'), νησίδιον. îlot.

Νησὶ (ἀπὸ τοῦ) » Νησίον (, ὑποκορ. τοῦ) νῆσος (ἡ). île, θ.

Νησιώτης, ισσα, ιωτάκι. » Νησιώτης (ὁ), νησιῶτις (ἡ). insulaire.

Νηστεία. » Νηστεία. ἀσιτία. jeûne.

Νηστεύω (θρησκευτικῶς), ῥ. οὐδ. » Νηστεύω, ἀσιτέω. jeûner, faire maigre. §. (ἰατρικῶς, κάμνω δηλ. δίαιταν). » Λεπτῇ διαίτῃ τὸ σῶμα (τὴν ἕξιν) διαπονέω (ἐκπονέω), τῶν σιτίων ἀποκέκλεισμαι. être mis au régime.

Νηστικίδα (ἡ ὀσμὴ τοῦ στόματος τοῦ νηστικοῦ). » Νηστεία (» Διατὶ τὰ στόματα μηδὲν ἐδηδοκότων, ἀλλὰ νηστευσάντων, ὄζει μᾶλλον, ὃ καλεῖται νηστείας ὄζειν, φαγόντων δὲ, οὐκέτι; « Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΓ', 2).

Νηστικάτα, ἐπ. » Νῆστις, μηδὲν προσενεγκάμενος. à jeun.

Νηστικὸς, ή, όν. » Νῆστις, ἄσιτος (διαφ., κατὰ τὸν Γαλην., τοῦ) ἀπόσιτος. à jeun.

Νηστήσιμος, η, ον. » Νήστιμος. maigre.

Νιαουρίζω (λέξις πεποιημένη διὰ τὴν φωνὴν τῆς κάττας), ῥ. ἀμ. » Κρίζω (» Γαλῆν κρίξασαν, « Αἰλ.). miauler.

Νιαούρισμα (ἡ φωνὴ τῆς κάττας). » Κριγμὸς, κριγή. miaulement.

Νίκη. » Νίκη. victoire, θ. ||. ἑορτάζω διὰ νίκην. » Νικητήρια ἄγω (τελέω). ||. κάμνω (δίδω) τραπέζι διὰ νίκην. » Νικητήρια θύω (ἑστιῶ).

Νικητής. » Νικητὴς, νικηφόρος. vainqueur.

Νικῶ, ῥ. μετ. » Νικάω, νίκην αἴρομαι, καταγωνίζομαι, καταπαλαίω, τροπόομαι, περιγίγνομαι (τῶν πολεμίων), καθυπέρτερος γίγνομαι. vaincre, défaire, battre, remporter une victoire, avoir le dessus, l' emporter sur. ||. νικηοῦμαι, ῥ. παθ. » Ἡττάομαι. être vaincu (défait), avoir le dessous, succomber.

Νίπτω (προφ. κοιν. Νίβω καὶ Νίβγω), ῥ. μετ. » Νίπτω (κυρ. πρὸ τοῦ τραπεζιοῦ), ἀπονίπτω (κυρ. μετὰ τὸ τραπέζι). laver. ||. τὤνα χέρι νίβγει τἄλλο, καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο' (παροιμ.). » Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον «, ἴδε καὶ Χέρι.

Νιψίδι, ἴδε Στάμμα καὶ Φυκιασίδι.

Νίψιμον (κυρ. ἡ ἐνέργεια τοῦ νίπτειν ἢ νίπτεσθαι). » Νίψις. l' action de laver ou de se laver. §. (συνεκδοχ. δὲ καὶ ἰδιαιτ. τὸ πρὸ τοῦ τραπεζιοῦ, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι) » Κατὰ χειρῶν ὕδωρ (ἔλεγον. Ἡμεῖς ὀνομάζομεν καὶ τὸ μετὰ τὴν τράπεζαν). ||. φέρε (ἂς φέρουν) νίψιμον, (ἢ καὶ ἁπλῶς) νίψιμον. » Ὕδωρ κατὰ χειρὸς (Ἀριστοφ. Σφ.) «. donnez à laver.

Νόημα (τὸ σημαινόμενον λέξεως ἢ φράσεως). » Νοῦς-οῦ καὶ-οὸς (ὁ), ἔννοια, διάνοια (» Διάνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα, « Πλουτ.), σημασία καὶ σημαινόμενον (κυρ. λέξεως). sens, acception, signification, entente, θ. §. (ἡ διὰ γνεψίματος εἰδοποίησις), ἴδε Γνέψιμον. ||. κάμνω νόημα, ἴδε Γνέφω.

Ἐνοιάζομαι, ῥ. ἀποθ., ἴδε Ἐννοιάζομαι.

Ἐνοιάσιμον, ἴδε Φροντίδα. §. » Θεραπεία, κομιδὴ, ἐπιμέλεια, ἀγωγή. soins, attentions, θ. πλθ., ἴδε καὶ Περιποίησις.

Ἐνοιασμένος, η, ον. » Ἔμφροντις. inquiet.

Ἐνοικάτωρας, ισσα. » Ἐνοίκιος (οἰκήτωρ). locataire.

Ἐνοῖκι. » Ἐνοίκιον, μίσθωσις (» Διακωλύει με τὰς μισθώσεις κομίζεσθαι ἐκ τῆς οἰκίας, « Δημοσθ. Σπουδ.). loyer.

Ἐνοικιάζω, ῥ. μετ. » Μισθόω (κυρ. δίδω 'σ τὸ 'νοῖκι ἢ μὲ τὸ 'νοῖκι: » Πασίων ἐμίσθωσε τὴν τράπεζαν Φορμίωνι, » Δημοσθ.), ἐκμισθόω, ἀπομισθόω (» Τὴν δὲ γῆν ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, « Θκδ.), μισθό-ω-ομαι (κυρ. 'παίρνω [πιάνω] μὲ τὸ 'νοῖκι) (» Ἐμισθοῦντο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αὐλὴν, » Ἡρόδ.). louer, arrêter, donner à loyer, (ἰδίως ἐπὶ κτημάτ.) affermer.

Ἐνοίκιασμα. » Μίσθωσις (» Ἐκμίσθωσις) οἰκίας. loyer.

Ἐνοικοκερά. (κατὰ λέξιν) » Οἰκοδέσποινα, (ἐν γένει) δέσποινα. maîtresse. θ. §. (συνεκδοχ.) » Οἰκονόμος ἀγαθή. bonne ménagère.

Ἐνοικοκεριόν. » Ἔπιπλον, σκεῦος (οἰκίας), οἰκητήριον (σκεῦος). meubles, mobilier. ||. τὰ 'νοικοκεριὰ τοῦ 'σπιτιοῦ. » Κατασκευὴ, ἐνδουχία. l' ameublement, ἴδε καὶ Πρᾶγμα.

Νοικοκύρης (-ρις). (κατὰ λέξιν) » Οἰκοδεσπότης. maître. (ἐν γένει) » Δεσπότης, κύριος, κεκτημένος. propriétaire. §. père de famille. §. (συνεκδοχ.), ἴδε Οἰκονόμος. §. Καλοπίχερος καὶ Τιμημένος. §. εἶσαι 'νοικοκύρης. » Παρὰ (» Ἐν) σοὶ κεῖται· » Αὐτὸς οἶδας. vous en êtes le maître.

Ἐνοιώθω, ῥ. μετ. » Αἰσθάνομαι. sentir, se sentir, ἴδε καὶ Καταλαμβάνω. ||. καὶ 'δὲν ('τὸ) ἔννοιωσε κἀνείς. » Καὶ ᾔσθετο οὐδείς.

Ἐνομάτοι (ὑποκείμενα, ἄτομα). » Ὀνόματα (» Ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσι, « Πράξ. Ἀποστ.). personnes, θ. individus.

Νομίζω (τὸ ἄλλ. Θαῤῥῶ καὶ Λογιάζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Οἴομαι καὶ (κρσ.) Οἶμαι, δοκῶ, δοκῶ μοι καὶ δοκεῖ μοι, νομίζω, ὑπολαμβάνω, διαλαμβάνω (Πλβ.), ἡγέομαι, δοξάζω, τίθεμαι, λογίζομαι, ποιέομαι. croire, penser, compter, se persuader. ||. ἵνα μή με νομίσουν ἄπρακτον καὶ ἀγράμματον. » Ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. ||. ἔκαμε 'να νομίσουν ὅσοι στέκουνταν ἔξω ὅτι ὡμίλησε διὰ ... » Δόξαν (» Δόκησιν) παρέσχε τοῖς ἐκτὸς περὶ ... διειλέχθαι. ||. 'τοὺς ἐνόμισαν υἱοὺς θεῶν. » Δόξαν ἔσχον ἐκ θεῶν γεγονέναι. ||. 'τὸν ἐνόμισαν δειλόν. » Δίκην δειλίας ὦφλε. ||. τόσον φοβιτσιάρην μὲ νομίζετε; » Τοσαύτην μου δειλίαν κατεγνώκατε «; m' avez-vous supposé une si grande timidité? ||. πόσον ἀνοήτους ἤθελαν σᾶς νομίσει; » Ἡλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε;

||. μόνος ὁ Φιλοκράτης νομίζω ὅτι εἶνε τοιοῦτος. » Φιλοκράτην μόνον τοιοῦτον εἶναι τίθεμαι «. ||. 'δὲν ἐνόμισαν οὔτε τὴν ζωὴν οὔτε τὸν θάνατον καλὸν πρᾶγμα. » Οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν, οὐδὲ τὸ θνήσκειν «.

Νόμος. » Νόμος, θεσμὸς, θέσμιον. **loi**, θ.

Νόστιμα, ἐπ. » Ἡδέως, καθ' ἡδονήν. **agréablement; savoureusement**. §. (μεταφ.). »Χαριέντως, ἐπιτερπῶς, ἐπιχαρίτως, ἡδέως, ἀστείως, κομψῶς. **gracieusement, plaisamment; gentiment** (εἰρων.).

Νοστιμάδα (εἰς τὴν γεῦσιν). » Ἡδύτης, τὸ ἡδύ. **saveur**, θ. §. (μεταφορ. εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον). » Κομψότης, εὐτραπελία, τὸ ἐπίχαρι (εὔχαρι), ἀστειότης, κομψεία. **gentillesse**, θ.

Νοστιμεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Χαίρω, ἥδομαι, ἡδομένῳ μοί ἐστι, δι' ἡδονῆς ἔχω (Θουκ.), ἄγαμαι. **se plaire**. ||. καὶ ἀφ' οὗ 'τ' ἀκούσετε, θὰ 'τὸ νοστιμευθῆτε. » Καὶ ἡδίους ἔσεσθε ἀκούσαντες (Δημοσθ.). « ||. μὴν ἠξεύροντες τὴν ἀλήθειαν, ἐσυμπέρανεν ἐκεῖνο 'που νοστιμεύονταν αὐτοὶ περισσότερον. » Οὐ γινώσκοντες τὰ ὄντα, τὰ μάλιστα καθ' ἡδονὴν σφίσιν εἴκαζον (Ἀῤῥ.) «. ||. ὡσὰν 'να 'τὴν νοστιμεύουνταν. » Ἡδέως πως αὐτῆς ἔχειν. ||. δὲν νοστιμεύομαι. » Ἀηδῶς ἔχω πρός.

Νοστιμίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἡδύνω, καθηδύνω. **rendre (devenir) agréable (savoureux), assaisonner**. ||. τὸ ἅλας νοστιμίζει τὸ φαγεῖ. » Ἡδύνουσιν οἱ ἅλες (Ἀριστοτ.). §. (μεταφορ.) » Κομψεύω (-ομαι). **rendre (devenir) élégant (plaisant, etc)**.

Νόστιμος (εἰς τὴν γεῦσιν), η, ον. » Ἡδὺς, εὔστομος (» Τὸν δὲ καρπὸν τοῦ λωτοῦ ἐσθιόμενον, οὐχ οὕτω γλυκὺν ὡς εὔστομον, « Θεοφρ. Φυτ. Δ'). νόστιμος (Θεόφρ.). **savoureux**. ||. τὸ χέλι τῆς λίμνης 'δὲν εἶνε τόσον νόστιμον καθὼς τῆς θάλασσας. » Ἡ δὲ λιμαία ἔγχελυς τῆς θαλασσίας ἐστὶν ἀστομωτέρα (Ἀθην.) «.
§. (μεταφορ. εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον). » Ἡδὺς, κομψὸς, χαρίεις-εσσα-ίεν (καὶ ὄχι χάριεν, λέγει ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 798, εἰμὴ μόνον Ἀττικῶς, καὶ ἐν εἴδει ἐπιῤῥήματος ἀντὶ τοῦ Χαριέντως), εὔχαρις, ἐπίχαρις, εὐχάριστος, εὐτράπελος, ἀστεῖος, ἁβρὸς, ἐπιτερπὴς, ἅλμην ἔχων (,καθὼς καὶ » Ἅλμην οὐκ ἔχων, ὁ ἄνοστος καὶ ἀνάλατος). **agréable, gracieux, galant, gentil, gaillard, plaisant, amusant, avenant; drôle**. ||. εἶνε νόστιμος (εἰρων. ἢ κατ' ἀντίφρσ. ἀντὶ Ἄνοστος). » Οὕτως ἡδύς ἐστιν, ὡς κτλ. (Στρϐ. Α', γ') «. ||. νόστιμον τῇ ἀληθείᾳ (φρσ. εἰρων.). »Χάριεν, νὴ τοὺς θεούς. **il est plaisant (c'est drôle), ma foi**.

Νοτερὸς, ὴ, ὸν, ἴδε Ὑγρός.

Νοτιὰ, ἄνεμ. » Νότος, νότιον. **vent du Sud (du Midi)**. ||. τῆς νοτιᾶς. » Νότιος. ||. τὸ καλοκαῖρι φυσοῦν νοτιαίς. » Ὑπὸ τὸ ἄστρον νότια πνεῖ (Θφρ.)«, ||. ἂν ἦνε νοτιὰ καὶ λάμπῃ ὁ ἥλιος. » Ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, « Ξεν.
§. (συνεκδοχ. τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ πρὸς τὴν νοτιάν). » Μεσημβρία, νότος. **Sud, midi**.

Νοτίζω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. » Νοτίζομαι, ὑγραίνομαι. **devenir humide (moite)**.

Νοτισμένος, η, ον, ἴδε Ὑγρός.

Νουνὸς, ὰ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. **Nonno**, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλλην.) »Νέννος (, ὁ θεῖος«, κατὰ τὸν Πολυδ.). »Ἀνάδοχος (Ἐκκλ.). **parrain, marraine (la)**.

Νοῦς. » Νοῦς-οῦ καὶ -οὸς, διάνοια, γνώμη, φρὴν-ενὸς (ἡ) καὶ (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ.) φρένες (αἱ). **entendement; esprit**; §. **intelligence**. ||. ἔχω κατὰ νοῦν (ἔχω σκοπὸν, ἀπόφασιν), ἴδε Γνώμη καὶ Σκοπός. ||. εἶχαν κατὰ νοῦν 'να χαλάσσουν τὸ γεφύρι. » Ἐν διανοίᾳ ἦσαν λύειν τὴν γέφυραν «. ||. ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν. » Ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει (Λυσ.) «. ||. διότι πρέπει τοῦτο 'να 'τοῦ ἔμϐῃ εἰς τὸν νοῦν. » Δεῖ γὰρ ἐκείνῳ τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ παραστῆναι. ||. εἶπε μὲ τὸν νοῦν 'του. » Εἶπε πρὸς (καθ') ἑαυτὸν «, Ξεν. §. (συνεκδοχ. Α', ἡ φρόνησις): 'δὲν ἔχει νοῦν, ἴδε Γνῶσις. §. (Β', ἡ ἐνθύμησις): ἔχε 'το 'σ τὸ' νοῦ' σου, ἴδε Ἐνθυμοῦμαι.

Νούφαρον (ἐκ τοῦ Ἀραϐ. νενουφάρ. » Λουλούφερον, τὰ Νούφαρα «, Γλωσσάρ. Ὁ ποταμὸς ὁ παραῤῥέων τὴν Προῦσαν λέγεται Λουφέρ-σουγιού), φ. καὶ ἄνθ. »Νυμφαία. **nénuphar, jaunet d'eau, plateau**.

Νταρτανίζω (ἀπὸ τοῦ » Ταρταρίζω [Πλουτ.], ἢ, πιθανώτερον, ἀπὸ τοῦ) » Τρυτανίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Κλονέω -ομαι, κραδαίνω-ομαι. **branler, cahoter**.

Νταρτάνισμα. » Κλόνος, κλόνησις, κραδασμός. **branlement, cahotage**.

'Ντηρηοῦμαι (ἀπὸ τοῦ) » Ἐντηρέομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ὑποστέλλομαι, εὐλαβέομαι, δυσωπέομαι, συστέλλομαι. **se retenir, n'oser**.

Νύκτα (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Νύχτα κτλ.). » Νὺξ-υκτὸς

(ἡ). nuit, θ. || . νύκτα (ἐλλειπτ. τῆς Κατὰ), ἐπ. »Νύκτωρ, νυκτὸς, ἐκ νυκτὸς, ἔννυχα (ποιητ.). de nuit, nuitamment. || . πλειὸ' νύκτα. » Ἐννυχώτερον. || . σηκόνομαι νύκτα. » Νυκτὸς (» Νύκτωρ) ἐγείρομαι καὶ (μονολ.) Νυκτηγερτέω. || . 'ταῖς σήκονε πλειὸ' νύκτα. » Ἐννυχώτερον ταύτης ἀνίστη. || . ἔφυγε νύκτα. » Σκοταῖος (»Ἔννυχος,»Ἐννύχιος) ἀπῄει. || . μέραν-νύκτα. » Νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν· »Ἡμέρας καὶ νυκτός. || . τὴν περασμένην νύκτα. » Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησὶ (Πλάτ.). || . ὅλην νύκτα. » Τὴν νύχθ' ὅλην· » Παννύχιον· » Πάννυχα. pendant toute la nuit. || . τὸ φτίλι καίει ὅλην νύκτα. » Παννύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον. || . ὁ πολιτικὸς ἄνθρωπος 'δὲν πρέπει 'νὰ κοιμᾶται ὅλην νύκτα. » Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα «.

Νυκτερεύω, ῥ. ἀμ. » Διανυκτερεύω, νυκτερεύω, παννυχίζω, διαπαννυχίζω (Πλούτ.). veiller (en travaillant).

Νυκτέρι. » Νυκτερεία, νυκτέρευμα (Πολύβ.), *διανυκτέρευσις, παννύχισμα, διαπαννυχισμός. veillée, θ.

Νυκτερίδα, ζ, » Νυκτερίς (ἡ). chauve-souris, θ.

Νυκτικὸς, ἡ-νὰ, όν. » Νυκτερινὸς, νύχιος. nocturne, de nuit. || . τὸ νυκτικὸν (ἐλλ. φόρεμα.). » Ἐγκοίμητρον, εὐναῖον, ἐνεύναι(νι)ον. habit de nuit.

Νυκτόνει, ῥ. ἀπρ. » Συσκοτάζει, νὺξ ἐπέρχεται (ἐφίσταται). il se fait nuit, il commence à faire brun. || . ὅτι ἄρχισε 'νὰ νυκτόνῃ, ἴδε Σκοτεινιάζει. §. νυκτόνομαι, ῥ. πθ. » Ὑπὸ τῆς νυκτὸς καταλαμβάνομαι. anuiter, s' anuiter, se mettre à (être surpris par) la nuit.

Νυκτοπόλεμος. » Νυκτομαχία.

Νυκτοποῦλι (ἠμπορεῖ 'νὰ ὀνομασθῇ ἐν γένει κάθε) » Νυκτινόμον (» Νυκτιβόρον) ὄρνεον. oiseau nocturne. (εἶνε δὲ ἄπειρα γένη, ὑποδιαιρούμενα εἰς διάφορα εἴδη, ἴδε Κλαψοποῦλι, Κουκκουβάγια, Μποῦφος, κτλπ.).

Νυκτοχελίδονον, πτν. » Αἰγοθήλας. caprimulgue.

Νύστα. » Νυσταγμὸς, νυσταλγία. somnolence, θ.

Νυστάζω, ῥ. οὐδ. »Ὑπνώσσω, εἰς ὕπνον καταφέρομαι, ὕπνῳ ἡττάομαι, νυστάζω. sommeiler, se laisser gaguer par le (aller au) sommeil.

Νυστέρι, ἐργ. (χειρουργ.). » Σχαστήριον, φλεβότομον, μαχαιρὶς ἐξυδελής, (Ἱπποκρ.). lancette, θ.

Νύφη (ἡ ὑπανδρευομένη). » Νύμφη, νυμφευομένη, γαμουμένη. mariée, θ. épousée, θ. || . 'σὰν νύφη, ἐπ. » Νυμφικῶς, νυμφευομένης δίκην. §. (ἡ γυναῖκα τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ). »Νύμφη, νηὸς (ποιητ.). bru, θ. belle-fille (ἢ ἁπλῶς) fille (ὡς ἐκ μέρους τοῦ πενθεροῦ καὶ τῆς πενθερᾶς 'της), belle sœur (ἢ ἁπλῶς) sœur (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἀνδραδέλφου ἢ τῆς ἀνδραδέλφης 'της).

Νυφιάτικος, Νυφικάτος { , η, ον. » Νυμφικὸς, νυμφαῖος. nuptiale (robe, etc.).

Νυφίτσα, ζ. (αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ) Γαλῆ (τῶν παλαιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦτο προσδιωρίσθη διὰ τὴν κάτταν, ἡ νυφίτσα ἠμπορεῖ 'νὰ ὀνομασθῇ) »Μυγαλῆ (, μ' ὅλον ὅτι παρὰ τῶν ἀρχαίων ὠνομάζετο οὕτως ἡ Γαλλ. musaraigne, ποντικάκι μὲ σουβλερὴν μύτην, νομιζόμενον φαρμακερόν). (Ἕνα εἶδος νυφίτσας ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς) » Ἰκτὶς (ἄλλο παρὰ τὸ Κουνάδι, ἴδε τὴν λέξιν, καὶ ἴσως τὸ Γαλλ. furet). belette, θ.

'Νυχάκι, φ. καὶ ἄνθ., ἴδε Τριφύλλι.

'Νύχι (ἀπὸ τοῦ) »Ὀνύχιον (ὑποκορ. τοῦ) Ὄνυξ υχος (ὁ). ongle. || . κόπτω τὰ 'νύχια (ἄλλου). » Ὀνυχίζω. || . (τὰ ἐδικά μου). » Ὀνυχίζομαι. se faire les ongles. || . σκαλίζω μὲ τὸ 'νύχι (καὶ μεταφορ. ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν). »Διονυχίζω. || . περπατεῖ 'ς τὰ 'νύχια. »Ἀκροποδητὶ βαίνει (βαδίζει). sur la pointe du pied. || . 'νύχι τοῦ ἀλόγου (καὶ τῶν ὁμοίων). » Ὁπλὴ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν παροιμίαν: »Τὸν λύκον βλέπομεν, καὶ τὴν ὀμπλὴν γυρεύομεν,« ὁμοίαν μὲ Τό: » Ἄρκτου παρούσης ἴχνη ζητεῖς,«), χελιδὼν καὶ (Ἱππιατρ.) βάτραχος (κυρ. τὸ ὑποκάτω τοῦ 'νυχιοῦ βαθούλωμα). corne, sole, sabot. || . 'νύχι τοῦ βωδιοῦ, ἐλαφιοῦ, προβάτου, χοίρου (καὶ τῶν ὁμοίων). » Χηλή. || . 'νύχι τοῦ λεονταριοῦ, τῆς κάττας, τοῦ ἀετοῦ, κτλ. » Γαμψός. griffe, θ.

'Νυχιὰ (εἰς τὰ Ὀρνεοσόφ. γράφεται Νυχέα). » Ὄνυχος ἀμυχή. coup d' ongle (de griffe).

Νύχτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Νύκτα κτλ.

Νωπὸς (ἀπὸ τοῦ Νεωπὸς, ὁ Τουρκ. Ταζέδικος), ἡ, όν. » Πρόσφατος (κυρ. διὰ τὸ κρέας), νεαλὴς (κυρ. διὰ τὰ 'ψάρια), νεαρὸς (κυρ. διὰ τὸ νερὸν), νεοχμὸς (κυρ. διὰ ταῖς ῥίζαις), νεόδρεπτος (κυρ. διὰ τοὺς καρπούς). frais,-aiche. §. (μεταφορ.) λόγος (φωνὴ, κτλ.). » Ἔναυλος (» Ἔναυλα τὰ λεχθέντα ὑπηχεῖ, «), (ὁ Πλάτων ἔχει

καὶ, Φόδος ἔνχυλος, καὶ ὁ Γεωργ. Πισειδ. » Εὐεργεσία ἔνχυλος). récent.

Ἀωρὶς — 'Νωρὶς, ἐπ. (χρον., ἀπὸ τοῦ) » Ἐνωρὶς (τοῦ ὁποίου τὸν συγκριτικὸν μόνον τύπον ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ἀθήναιον· διότι τὸ Ἐνωρέας τοῦ Διοδώρου εἶναι ὕποπτον. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον ἀντὶ τούτου:) » Ἐν ὥρᾳ (» Ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλου » Οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη «; Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 391: » Τοὺς δ' ἄλλους, δειπνήσαντας ἐν ὥρᾳ καὶ κοιμηθέντας, ἅμ' ἡμέρᾳ συνέταττε, « Πλούτ. Γάϊος Μάρ.). »Πρωΐ. de bonne heure. ||. πολλὰ 'νωρίς. » Πρωϊαίτατα (» Οἱ μέθυσοι πρωϊαίτατα γηράσκουσι.« Πλούτ.).

'Νωρίτερα, ἐπ. » Πρωϊαίτερον, ἐνωρίστερον (Ἀθην. Δ'. ὁ Ἡσύχ. 'τὸ γράφει) ἐνωρότερον. de meilleure heure.

Ξ.

Ξ, ξ, τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.

'Ξάγι (μέτρον βαρύτητος, ζυγίζον 4 δέγκια, ἢ 1 1]3 δράμι, τὸ ἕκτον δηλ. τῆς οὐγκιᾶς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται τὸ διδόμενον εἰς τὸν μυλωνᾶν ἢ ἐλαιοτριβιάρην). » Ἐξάγιον (κυρ. ἡ ζυγαριά). quatre scrupules, sextule.

'Ξαγρυπνῶ (χάνω τὸν ὕπνον μου), ῥ. οὐδ. » Ἀγρυπνέω, τῶν ὕπνων ἀποσυλάομαι. ne pouvoir dormir.

Ξανθογένης. » Ξανθοπώγων, ξανθογένειος. qui a la barbe rousse.

Ξανθὸς, ή, όν. » Ξανθός, ξανθόθριξ. blond.

Ξαίνω, ῥ. μετ. » Ξαίνω, ἐριθεύω. carder.

'Ξακουσμένος, η, ον } , ἴδε Ἐξακουσμένος.
'Ξακουστὸς, ή, όν }

'Ξαλλάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Μεταλλάζω.

'Ξανὰ, μορ. (χρήσιμον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν συνθέσει. Ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχ. τὴν πρόθ.) » Ἀνὰ (καὶ τὸ ἐπιῤῥ.) » Πάλιν, (καὶ σημαίνει Δευτέρωσιν ἢ τὸ Ἀνάπαλιν) (εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα εἶν' ἀντὶ τούτου ἐν χρήσει τὸ Ματά). de nouveau, derechef, pour la seconde fois, encore une fois, (καὶ ἐν συνθέσει μὲ τὸ ἀνεκφώνητον μόριον re).

'Ξαναανεβαίνω, ῥ. ἀμ. » Δεύτερον ἀνέρχομαι. remonter.

'Ξαναβάζω, ῥ. μετ. » Δεύτερον ἐμβάλλω. remettre.

'Ξαναβαπτίζω, ῥ. μετ. » Ἀναβαπτίζω. rébaptiser.

'Ξαναβάπτισμα. » Ἀναβαπτισμός, ἀναβάπτισις. rébatisation, θ.

'Ξαναγέννημα. » Ἀναγέννησις, παλιγγενεσία. régénération.

'Ξαναγεννῶ, ῥ. μετ. » Ἀναγεννάω. régénérer. ||. 'ξαναγεννοῦμαι, ῥ. μεσ. » Ἀναγεννάομαι, ἐξαναγεννάομαι (» Βούλομαι ὑμῶν ἐγὼ καὶ τὰς ἀκοὰς καὶ τὴν γλῶτταν ἐξαναγεννηθῆναι. «, Ἰουλ. Ἐπιστ. μϐ'). renaître.

'Ξαναδιαβάζω, ῥ. μτβτ. » Ἐπαναγινώσκω. relire.

'Ξαναδίνω, ῥ. μετ. ἴδε Δίδω (εἰς τὸ ||. δίδω 'πίσω). §. ῥ. ἀμ. (κυρ. διὰ τὰ δένδρα, ὅταν, ἀφ' οὗ κοποῦν, τινάζουν νέα βλαστάρια). » Ἀναδίδωμι, ἀναβλαστάνω. repousser.

'Ξαναέρχομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐπανέρχομαι, ἐπάνειμι, παλινοστέω, παλινδρομέω. revenir.

'Ξαναθυμίζω, ῥ. μετ. » Ἀναμιμνήσκω, ἐπαναμιμνήσκω. rappeler, faire ressouvenir.

Ξανακάθουμαι, Μ. 'ξανακαθήσω, » Ἀνακαθέζομαι. se rasseoir.

'Ξανακαινουργόνω, ῥ. μετ., ἴδε Καινουργόνω.

'Ξανακτίζω, (ἀντὶ) » Ἐξανακτίζω (» Τὴν Σαμαρέων πόλιν ἐξανακτίσας«, Τζ. Ἱστορ. ΙΓ', ζ'), ῥ. μετ. » Ἀνοικοδομέω. rebâtir, réédifier.

'Ξανακύλημα (ἀῤῥώστου). » Ὑποτροπή, ὑποτροπιασμὸς, ὑποστροφὴ (Ἱπποκρ.). rechute, θ.

'Ξανακυλῶ (μεταφορ. ἐπὶ ἀῤῥώστου), ῥ. ἀμ. » Ὑποτροπιάζω. avoir des retours (d' une maladie).

'Ξανακυριεύω, ῥ. μετ. » Ἀνακτάομαι, ἀνασώζομαι, ἀνακομίζομαι, ἀναλαμβάνω, ἐπανακτάομαι. réconquerir.

'Ξαναλέγω, ῥ. μετ. » Παλιλλογέω, τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀνακυκλέω (Πλούτ.). redire, répéter.

'Ξαναμάσσημα. » Ἀναμάσσησις. l' action de remâcher.

'Ξαναμασσῶ, ῥ. μετ. » Ἀναμασσάομαι. remâcher.

'Ξαναμέτρημα. » Ἀναμέτρησις. l'action d' énumérer (mésurer, compter) de nouveau.

Ξαναμετρῶ, ῥ. μετ. » Ἀναμετρέω(-ομαι). énumérer (mesurer, compter) de nouveau.

Ξαναμοιράζω, ῥ. μετ. » Ἀναδάζω(-δαίω)-ομαι. diviser ou distribuer de nouveau, refaire le partage.

Ξαναμοίρασμα. » Ἀναδασμός, nouveau partage.

Ξαναμωραίνομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἀναννηπιεύομαι, γεροντιάω. tomber en (dans l') enfance.

Ξαναμώραμα }(ὁ Κοραῆς [Ἐπιςολ.]
Ξαναμωραμὸς } τὸ λέγει Ξεμώραμα).
» Ἡ τοῦ γήρως λῆρησις (Ἀρετ.). radotage de l'âge, imbécillité de la vieillesse.

Ξαναμωραμένος, η, ον. » Παλίμπαις -αιδος, λῆρος, κρονόληρος. (vieillard) imbécile, tombé dans l'enfance.

Ξανανειόνω (ἀπὸ τοῦ Ἐξαναγεόω-έομαι, » Συγγένειαν αὐτῶν ἐξανανεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν.«, Στράβ. Θ, δ', 2). §. ῥ. οὐδ. »Ἀνηβάω, ἀνανέομαι. rajeunir.

Ξανάνειωμα. » Ἀνήβησις, ἀνανέωσις. l'action de rajeunir (redevenir jeune).

Ξανανοικιάζω, ῥ. μετ. » Ἀναμισθόω (-ομαι). relouer.

Ξαναπανδρεμμένος, η, ον. » Δευτερόγαμος. marié pour la seconde fois.

Ξαναπανδρεύομαι, ῥ. μεσ. » Δευτερογαμέω, εἰς δευτέρους ἀποκλίνω γάμους. se remarier, convoler à des secondes noces. || . ἂν πεθάνω, μὴ ξαναπανδρεύσαι. » Ἤν με θανοῦσαν στείλῃς, μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου (Ἀναλ.). »

Ξαναπαίρνω ('παίρνω 'πίσω, ἢ ἐκ δευτέρου), ῥ. μετ. » Ἀνακτάομαι, ἀνακομίζομαι, ἐπανακτάομαι, ανα(ἀπο)λαμβάνω. reprendre, recouvrer.

Ξαναπεργῶ, ῥ. ἀμ. » Ἐπάνειμι, ἐπαναπεράω (Νικολ. Δαμ.). repasser.

Ξαναπιάνω, ῥ. μετ. » Δεύτερον συλλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνω. reprendre, rattraper.

Ξαναπλυμένος, η, ον. » Παλίμπλυτος. relavé.

Ξαναπούλημα. » Ἀνάπρασις. revente, θ.

Ξαναπρυλημένος, η, ον. » Παλίμπρατος. revendu.

Ξαναπουλῶ, ῥ. μετ. » Ἀναπιπράσκω. revendre. §. ἴδε Μεταπουλῶ.

Ξαναῤῥωστῶ, ῥ. οὐδ. = Ξαναχυλῶ.

Ξαναρχινῶ, ῥ. μετ. » Δευτέραν ἀρχὴν ποιοῦμαι. recommencer.

Ξαναρωτῶ, ῥ. μετ. » Ἐπανέρομαι (» Μηδὲ ἐπανέρῃ, μηδὲ διστάσῃς, « Συνέσ.), ἐπανερωτάω, ἀναπυνθάνομαι (Πλούτ. π. τ. ἀκούειν). redemander.

Ξανασαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ανασαίνω. §. Ξεκουράζομαι, καὶ §. Συνέρχομαι.

Ξανασηκόνω, ῥ. μετ. » Ἐπανορθόω. redresser.

Ξανασήκωμα. » Ἐπανόρθωσις. redressement.

Ξανάστροφα (ἀντὶ Ἐξανάστροφα, ἐξ ἀντιστρόφου, καθὼς 'τὸ ἔχει ὁ Πορφυρογέννητος. » Φοροῦντες γούνας ἐξ ἀντιστρόφου,«), ἐπίῤ. ἴδε Ἀνάποδα.

Ξανάστροφος, η, ον. » Ἀνάστροφος, παλίντροπος. qui est à rebours, ἴδε καὶ Ἀνάποδες.

Ξαναυρίσκω, ῥ. μετ. » Ἀνευρίσκω. retrouver, recouvrer.

Ξαναφαίνομαι, Μ. φανῶ (ἀόρ. φάνηκα). » Ἀναφαίνομαι. réparaître.

Ξαναφέρνω, ῥ. μετ. » Ἐπανάγω. ramener, remener.

Ξαναφθειάνω } , ῥ. μετ. » Ἀνοικοδο-
Ξαναφθυάνω } μέω (κυρ. 'σπίτι). re-
Ξαναφυκιάνω } bâtir, reconstruire.

Ξαναφυκιάσιμον. » Ἀνοικοδόμησις (κυρ. 'σπιτιοῦ), reconstruction.

Ξαναφύτεμμα. » *Ἀναφύτευσις. l'action de replanter.

Ξαναφυτεύω, ῥ. μετ. » Ἀναφυτεύω. replanter, repiquer (γεωπ.).

Ξαναφυτρόνω, ῥ. ἀμ. » Ἀναφύομαι. repousser.

Ξαναφυτρωμένος, η, ον. » Παλίμβλαστος, παλιμφυής. qui repousse.

Ξαναφωνάζω, ῥ. μετ. » Ἀνακαλέω (-ομαι) τῇ φωνῇ, ἐπανακαλέω (-ομαι). rappeler.

Ξαναχύνω (εἰς τὸ καλοῦπι), ῥ. μετ. » Ἀναχωνεύω. refondre.

Ξανθοκίτρινος, η, ον. » Ὠχρόξανθος.

Ξανοίγω, ῥ. μετ. » Ἀναφαίνω. découvrir, apercevoir; démêler. §. 'Ξανοίγω-ομαι (τὸ ἄλλ. Ξυπνῶ καὶ Ξετινάζομαι), ῥ. ἀμ. » Ἀνίεμαι. se dégourdir, ἴδε καὶ Ξετινάζομαι. ||. ἐπειδὴ εἶχαν πολὺ 'ξανοιχθῆ. » Διὰ τὸ πλεῖον ἀνεθῆναι (Ἀθην.). «

Ξανοιχτικὸν (ἰατρικόν). » Ἀνακτητικὸν (» Ἀνακτητικὸν γλήχων«, Ἡσ.). §. » Διαφορητικόν. §. « Διουρητικόν. §. « *Ἐμμηναγωγὸν (νεολ.). diurétique; emménagogues, κλ.

Ξαντόν. » Τιλτὸν, τίλμα. charpie θ ἴδε καὶ Φτίλι.

Ξαπερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, παρέχο-

μαι (» Παρελθεῖν δόξῃ τὸν Κάμιλλον,» Πλουτ), ὑπεράλλομαι, ὑπερακοντίζω, παρελαύνω, ὑπερελαύνω, ὑπεραίρω, παραλλάσσω(-ττω), περιγίγνομαι, ὑπερτερέω, ὑπέρκειμαι, κρατέω, κρατιστεύω, διαφέρω. surpasser, dépasser, dévancer; surmonter; prévaloir; l'emporter sur, avoir le dessus, prendre les avants.

'Ξαπλόνω, ῥ. μετ. » Ἐκτείνω, τανύω, τείνω. étendre. ||. 'τὸν 'ξάπλωσε κατὰ γῆς (συνεκδοχ. 'τὸν σκότωσε δηλ.). »Κατέβαλεν. il l'étendit roide mort sur le pavé. ||. ἀφ' οὗ 'τοὺς 'ξάπλωσαν ὅλους κατὰ γῆς. » Ἐπεὶ δέ σφι πάντες κατέστρωντο (Ἡροδ.). « ||. 'ξαπλόνομαι, ῥ. μεσ. » Ἀναπίπτω, ἀνάκειμαι (ὁ Ἀθην. 'τὸ περιγελᾷ, διότι συμπίπτει μὲ τοὺς στημένους ἀνδριάντας), κατακλίνομαι, κατάκειμαι, ἀναβάδην ἀναπαύομαι. s'étendre. ||. 'ξαπλώθηκε κατὰ γῆς ('λιγοθυμισμένος). » Κατεῤῥύη πρὸς τοὔδαφος. ||. 'ξαπλώθηκε μακρὺς - πλατὺς (φρσ.). » Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς (ποιητ.)«. tout de son long.

'Ξάπλωμα. » Ἔκτασις. extension.

'Ξαπολνῶ }
'Ξαπολῶ } , ῥ. μετ. ἴδε Ἀπολνῶ.

'Ξαποσταίνω, ῥ. ἀμετ., ἴδε Ξεκουράζομαι.

'Ξάργου, ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἐξ ἔργου, ἴδε Ἐπιταυτοῦ.

'Ξαρθρωμένος, η, ον. » Ἔξαρθρος. deboîté, ἴδε καὶ Ξεγοφιασμένος καὶ Ξεχαρφωμένος.

'Ξαρματόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Ἐξαρματόνω, κτλ.

'Ξάρτι (» Ἐξάρτια, σχοινία τὰ βαστάζοντα τὴν ὀθόνην τοῦ πλοίου, « Ἐτυμολ.), ναυτ. » Πρότονος (τὸ πρὸς τὴν πρῷραν), ἐπίτονος (τὸ πρὸς τὴν πρύμνην). haubans.

'Ξαστεριά. » Αἰθρία. sérénité, θ.

'Ξάστερος (ἴδε Πούλεια), η, ον. » Αἴθριος, ἀνέφελος. serein. §. τὸ 'ξάστερον (συνεκδοχ. ἡ λεπτὴ καὶ ἀνεπαίσθητος δροσιὰ τῆς νυκτὸς, τὸ Τουρκ. Ἀγιάζι). » Αἰθρία, αἶθρος (ὁ καὶ τὸ), αἶθρον (τὸ). le frais (serein) du soir. ||. ἀφίνω (βάλλω) εἰς τὸ 'ξάστερον. » Αἰθριάω (» Ἀδιάντου δραχμίδα ἐμβαλὼν, αἰθριάσας, δίδου, « Ἱπποκρ.), ἐν ὑπαίθρῳ ἐάω. exposer au serein du soir.

'Ξαφνίζω, ῥ. μετ. » Αἰφνιδιάζω, ἴδε Ξυππάζω καὶ Τρομάζω. §. 'ξαφνίζομαι (μεταφορ.). » Αἰφνιδιάζομαι. avoir des momens (des lubies).

'Ξαφρίζω, ῥ. μετ. » Τὸν ἀφρὸν ἀφαιρέω (ἀναλαμβάνω), ἀπαφρίζω. écumer.

Ξε, μορ. (χρήσιμον μόνον ἐν συνθέσει, ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχ. τὴν) » Ἐξ (τῆς ὁποίας φαίνεται καὶ ἀναγραμματισμὸς), (καὶ μὲ τῶν Γάλλ. τὸ ἀνεκφων. μόρ. de, καὶ σημαῖνον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀναίρεσιν τῆς προκειμένης πράξεως).

Ξεβάφω, ῥ. μετ. » Μαραίνω (» Σβέννυμι) τὸ ἄνθος (τὴν βαφήν). déteindre. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Ξεθωριάζω.

Ξεβγάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ξεπροβοδῶ καὶ §. Ξεπλύνω.

Ξεβιδόνω, ῥ. μετβ. » Ἐξαρμόζω (» Ὁ τροχὸς ἐξήρμοσται «, Φλστρ. Εἰκ. Β, 4). démonter.

Ξεβίδωμα (τὸ). » Ἐξάρμοσις.

Ξεβλασταρόνω ('βγάζω βλαστάρι ἢ κοτσάνι, τὸ ἄλλ. 'βγαίνω [κτυπῶ] 's τὸ' σπόρο'), ῥ. ἀμ. » Ἐκβλαστάνω, καυλὸν ἀνίημι, ἐκκαυλέω, διακαυλίζω (Θεοφρ.), ἐξορμενίζω. monter en graine (en tige).

Ξεβλαστάρωμα (τὸ), = Ξεφύτρωμα. » Ἐκβλάστησις.

Ξεβούλωμα. » Ἡ τῶν σφραγίδων λύσις. l'action de décacheter.

Ξεβουλόνω, ῥ. μετ. » Λύω τὰς σφραγίδας, ἀποσφραγίζω. décacheter.

Ξεβούλωτος, η, ον. » Ἀκατασήμαντος. décacheté.

Ξέγδαρμα (ἡ πρᾶξις τοῦ Ξεγδέρνειν), ἴδε 'Γδάρσιμον. §. (συνεκδοχ. τὸ ξεγδαρμένον μέρος). » Ἀπόσυρμα (Γαλην. καὶ Διοσκορ.), ἀπόξεσμα. écorchure, θ. ||. ξένος πόνος ξέγδαρμα (παροιμ.). mal d'autrui n'est que songe.

Ξεγδέρνω, ῥ. μετ., ἴδε 'Γδέρνω.

Ξεγέννημα. » Μαίευσις. l'action d'accoucher.

Ξεγεννῶ, ῥ. μετ. » Μαιεύω(-όω)-ομαι, λοχεύω(-ομαι). accoucher, délivrer.

Ξεγλιστρῶ (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Φεύγω κρυφὰ), ῥ. ἀμετ. (ἐκ τοῦ) » Ἐκλιστράω (Εὐστάθ. Ἰλ., 119, 59, τὸ ὁπ. ὁ Νικήτ., Γλωσσάρ. Γραικοβάρβ. γράφει Ἐγλιςράω, » Ἐγλιστρῶντα, διωλισθηκότα,«), ἴδε Γλιστρῶ.

Ξεγοφιάζω, ῥ. μετ. ereinter.

Ξεγοφιασμένος, η, ον. » Ἐξίσχιος. éhanché, déhanché, éreinté.

Ξεγυμνόνω, ῥ. μετ. » Ἀποδύω, ἀπογυμνόω. dépouiller, mettre à nu. ||. 'νὰ ξεγυμνόνεται, γέρος ἄνθρωπος, 'μπροστὰ 's τὸν κόσμον. » Ἐν ὄχλῳ, πρεσβύτην ὄντα, ἀποδύεσθαι «. §. » Συλάω, σκυλεύω, ἐκδύω (» Τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν ἕκαστος οὐκ ἂν οἷός τ' ἂν ἦ πάν-

τες ἐκδύειν, « Δημοσθ. Τιμοκρ.). détrousser, dévaliser. ||. ἄχ, ὁ κακόμοιρος! μὲ ξεγυμνόνουν 'μέρα - μεσημέρι! » Οἴμοι! τάλας! ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.

Ξεγύμνωμα. » Ἀπόδυσις, ἀπογύμνωσις. §. » Σύλησις. l'action de deshabiller (§. dépouiller, etc).

Ξεδιάλεγμα, ἴδε Διάλεγμα.

Ξεδιαλέγω, ῥ. μετ, » Ἐκκρίνω. ségreger (ἄχρ.), ἴδε καὶ Διαλέγω.

Ξεδιαλύζω, ῥ. μετ. » Διαλύω, διακρίνω, λύω, διευκρινέω, διασαφέω. éclaircir. §. ἴδε Ξεμπερδεύω. §. ῥ. ἀμ. ἀπρ. (κυρ. ἐπὶ ὀνείρων), ἴδε Ἐβγαίνω.

Ξεδιάλυσμα. » Διάλυσις, λύσις, διασάφησις. éclaircissement.

Ξεδιπλόνω, ῥ. μετ. »Ἀνα(»Δια)πτύσσω, ἀνελίσσω(-ττω), ἀναλύω(-ομαι). déployer, déplier.

Ξεδίπλωμα. »Ἀνά(»Διά)πτυξις. l'action de déplier (etc.).

Ξεδοντιάρης, α, ικον. »Νωδός. édenté.

Ξεζεύγω, ῥ. μτϐτ. » Λύω τοὺς ἵππους (τοὺς βόας) ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ (Ὅμ. Ἰλ. Θ), ὑπολύω (Θουκδ. Δ', 128). dételer.

Ξεζώνωτος καὶ Ξέζωστος, η, ον, ἴδε Ἄζωστος.

Ξεθάῤῥεμμα. » Ἀναθάῤῥησις.

Ξεθαῤῥεύομαι, ῥ. μέσ. »Ἀνα(»Κατα)θαῤῥέω(-ρσέω), ἐκθαῤῥέω (Πλουτ.). prendre courage ; devenir plus ranimé (audacieux).

Ξεθεμελιόνω, ῥ. μετ. »Ἀποθεμελιόω, ἴδε Ξεπατόνω.

Ξεθυμαίνω (κυρ. μοῦ περνᾷ ὁ θυμὸς), ῥ. ἀμ. »Ἀπερείδομαι (»Ἀφίημι, »Ἐκχέω, »Ἀποσκήπτω) τὴν ὀργὴν ἐπί(εἴς)τινα, ἀποφλεγμαίνω, ἀποπνέω. exhaler sa colère; jeter le venin. §. (συνεκδοχ. σβύνει ἡ προθυμία μου). »Ἀναπίπτω(Δημοσθ. Μειδ.). se refroidir, se ralentir. §. (μεταφορ. χάνω τὴν δύναμιν, τὴν οὐσίαν μου, κυρ. διὰ τὸ κρασί, κτλ.). » Διαπνέω καὶ Διαπνέομαι (»Παλαιοὺς λόγους, ὥσπερ φάρμακα παλαιά, διαπνεύσαντας ἀπολωλεκέναι τὴν δύναμιν, »Δ. Χρσ.), διαφορέομαι, ἀποπνέω (» Τιθέασι δ' ἐν νάρθηκι καὶ καλάμῳ, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν· ἀσθενέστερον γὰρ ἀποπνεῦσαν, « Θεοφρ.), ἐκπνέω (Διοσκορ.), ἀναθυμιάομαι, ἐξατμίζομαι. s'évaporer, s'éventer, s'exhaler.

Ξεθύμασμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Ξεθυμαίνειν). » Ἐξάτμισις, διαφόρησις, ἀποπνοὴ (Θεοφρ. φυτ. Αἰτ. Ζ'). évaporation, θ. §. (τὰ σπυριὰ 'που 'βγαίνουν ἀπὸ ἔξαψιν τοῦ αἵματος.), πάθ. » Ἔκθυμα, ἔκβρασμα (Ἱπποκρ.), ἐξάνθημα, αἰθύ(θό)λιξ (ἡ), ἴονθος (» Ἐξάνθημα σώματος ἀκμάζοντος, ἅπερ οἱ νῦν χυδαΐζοντες ἰονθονάριά φασιν, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ξ, 50). pustule, θ. bourgeon, boutons d'échauffement; éphélides (κυρ. τῶν κορασίων καὶ τῶν ἐγγαστρωμένων).

Ξεθυμασμένος, η, ον (κρασὶ κτλ.). »Ἐξεστηκώς, ἐκτροπίας. éventé, évaporé. §. (μεταφορ. ὁ ἀνόητος ἢ ἀσήμαντος ἄνθρωπος), ἴδε Ἐλαφρόμυαλος καὶ §. Ξεπλυμένος.

Ξεθωριάζω, ῥ. ἀμ. » Ἐξανθέω (» Διαερούμενον, ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον, « Πλουτ.), ἀπανθέω, μαραίνομαι, σβέννυμαι, ἐξίτηλος γίνομαι. se déteindre, se décolorer, perdre ses couleurs, se décharger.

Ξεθώριασμα. »Σβέσις (τοῦ ἄνθους). décoloration.

Ξεθωριασμένος, η, ον. » Ἐξίτηλος, ἄχρους. décoloré.

Ξειδᾶς. » Ὀξοπώλης. vinaigrier.

Ξειδάτος, η, ον. » Ὄξει ἐσκευασμένος (ταριχευμένος), ὀξωτὸς (» Ὀξωτὰ, σιλφιωτὰ, « Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ.). confit au vinaigre.

'Ξειδερὸν, ἀγγ. »Ὀξύβαφον, ὀξίς. vinaigrier.

'Ξεῖδι (ἀπὸ τοῦ) »Ὀξείδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ὄξος (τὸ). vinaigre.

'Ξεικάζω (ἀντὶ) »Ἐξεικάζω (, νομίζω, συμπεραίνω, » Σὰν 'μελῆς καὶ 'δὲν σ' ἀκοῦν, 'ξείκασε σ' τὸν μύλον εἶσαι «, παροιμ. Ἡ λέξις 'δὲν σώζεται εἰς τὰ Ἑλληνικὰ λεξικά).

Ξεκαβαλλίκεμμα, ἴδε Ξεπέζεμμα.

Ξεκαβαλλικεύω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ξεπεζεύω.

Ξεκαθαρίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ. ἐπὶ λογαριασμῶν), ῥ. μετ. » Ἐκκαθαίρω (Πλούτ. Ἄγησ. » Καὶ πότου δαπάνης ἐκκαθάραι λογισμὸν οὐκ ἀμελὴς «, αὐτ. π. τ. πῶς ἂν τις διακρ. τὸν κ. τοῦ φ.), διαλύω. vider, apurer un compte, §. ῥ. μεσ. » Διακρίνομαι. s' eclaircir.

Ξεκαθάρισμα (κυρ. λογαριασμοῦ). »Διάλυσις. l'action de vider un compte, apurement.

Ξεκακιόνω, ῥ. οὐδ. » Ἀπομηνίω. défâcher, se défâcher.

Ξεκαλοκαιριάζω (ἀπερνῶ πουθενὰ τὰ καλοκαῖρι), ῥ. οὐδ. » Διαθερίζω.

Ξεκαλτσόνω, ῥ. μετ. » Ὑπολύω. déchausser.

Ξεκάλτσωτος. η, ον. » Ὑπολελυμένος. déchaussé.

Ξεκάμνω, ῥ. μετ. (κατὰ λέξ.). » Ἐκ-

ποιέω, ἀπαλλάσσω(-ττω), ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀποσκευάζομαι, ἀφοσιόομαι. défaire, s'en défaire, s'en débarrasser; renvoyer, congédier, ἴδε καὶ Δρόμος (εἰς τὸ ||. δίδω δρόμον). ||. ἀφ' οὗ ξεκάμουν τὸ φόρτωμά τους. » Ἐπειδὰν διαθῶνται τὸν φόρτον «. || . οἱ δὲ πραγματευταὶ, ἀφ' οὗ ξεκάμουν ὅ,τι ἔχει καθεὶς 'των διὰ πούλημα, 'να 'παίρνουν ἄλλα. »Τοὺς ἐμπόρους, ὅ,τι ἔχοι ἕκαστος πράσιμον διαθεμένους, ἄλλα ἄγειν, « §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀπαλλάσσω(-ττω)-ομαι. se défaire, se débarrasser. ||. ἀφ' οὗ 'ξέκαμεν ἀπ' ἐκείναις ταῖς δουλειαίς. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων.«

Ξεκαπιστρόνω, ῥ. μτβτ. » Τὸν κημὸν ἀφαιρέω-ομαι. débâillonner.

Ξεκαρδίζομαι (κυρ. ἀπὸ τὰ γέλια, φρσ. ὑπερβολ.), ῥ. αὐτοπ. » Παρατείνομαι γέλωτι. pâmer de rire.

Ξεκαρφόνω. ῥ. μετ. » Ἀποκαθηλόω. ἀπογομφόω (κυρ. διὰ τὰ ξυλοκάρφια). déclouer, détacher; déboîter.

Ξεκάρφωμα. » Ἀποκαθήλωσις. l' action de déclouer (détacher; déboîter).

Ξεκαρφωμένος } , η, ον. »Ἀνήλωτος (Ἀνν. Ξεκάρφωτος } Κομν.), ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (μεταφορ. ἄνθρωπος 'ξαρθρωμένος, ξεπαραλυμένος). » Ἔκλυτος, ἐκλελυμένος. dégingandé.

Ξεκινῶ, ῥ. μετ. » Ἐκπέμπω, στέλλω. dépêcher, expédier. §. ῥ. ἀμ., ἴδε Κινῶ.

Ξεκληρίζω, ῥ. μετ. »Πανέστιον(»Ἄρδην, »Παγγενεὶ) ἀπολλύω (-υμι), ἐκτρίβω γένος (Σόλων παρὰ Πλουτ.). exterminer, ἴδε καὶ Ξεκατόνω.

Ξεκλωσσῶ, ῥ. μερ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἐβγάζω.

Ξεκοιλιάζω, ῥ. μετ. » Ἐκκοιλιάζω, ἐκκοιλίζω (»Ταινίαν ἐκκοιλίξας, τὰν κεφαλὰν ἀποταμὼν, ἀποπλύνας, καὶ ταμὼν τεμάχεα, κατάχει ἔλαιον, « Μίκαιθος ἐν ὀψαρτυτ. παρ' Ἀθήν. Ζ'), ἐξεντερίζω. étripper, éventrer, vider, éffondrer.

Ξεκοκκαλίζω, ῥ. μετ. » Κατατρώγω, (κατέδω, ἄχρ., ὅθεν τὸ) κατεδήδοκα, κατεσθίω, καταβιβρώσκω. dévorer, croquer, gruger.

Ξεκοκκινίζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀποβάλλω (ἀποτίθεμαι) τὸ ἔρευθος. dérougir. §. ἴδε Κοκκινίζω.

Ξεκόλλημα. »Ἀπόσπασις, ἀποσπασμός. l' action de décoller (détacher, dégluer).

Ξεκολνῶ, ῥ. μετ. » Ἀποσπάω. décoller, détacher, dégluer; dessouder (διὰ τὰ μετάλλινα). §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Ἀποσπάομαι. se décoller, se détacher. §. (μεταφορ.) déprendre. ||. δύσκολα ξεκολνᾷ. » Δυσαποσπάστως ἔχει. «

Ξεκομμένος, η, ον. » Ὡρισμένος, εἰρημένος. fixé.

Ξεκοπὴ, ἴδε Ἀποκοπή.

Ξεκορυζιάζω, ῥ. μετ. »Ἐκκορίζω. nettoyer des punaises.

Ξεκορνιακτίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεσκονίζω.

Ξεκουβαριάζω, ῥ. μετ. » Ἐκμηρύω(-ομαι), ἀναπηνίζω(-ομαι), ἀναλύω(-ομαι). dévider.

Ξεκουμπιάζω, ῥ. μετ. » Ἐκπορπόω. déboutonner.

Ξεκούμπιασμα. » Ἐκπόρπησις. déboutonnement.

Ξεκούμπιαστος, η, ον, ἴδε Ξεκούμπωτος.

Ξεκουμπίζω, ῥ. μετ. » Ἐκτραχηλίζω, ἐπιτρίβω. casser le cou à quelqun.

§. ξεκουμπίσου (μεταφορ. ἐν εἴδει κατάρας)! » Ἐπιτριβείης. va-t-en au diable.

Ξεκούμπωτος, η, ον. » Ἐκπεπορπημένος. déboutonné.

Ξεκουντῶ, ῥ. μετ. » Ἀπωθέω. repousser.

Ξεκουράζω, ῥ. μετ. » Ἀναλαμβάνω, ἀναπαύω, ἀναψύχω. délasser. ||. ξεκουράζομαι, ῥ. μεσ. »Ἀναλαμβάνω (» Ἀναπαύω, »Ἀνακτάομαι) ἐμαυτὸν, ἀναπαύομαι, ἀναψύχω(-ομαι). se délasser, se reposer, ἴδε καὶ Συνέρχομαι. ||. ξεκουράσου. » Ἀνάψυξον πόνου (Εὐρ. Ἑλ.)«.

Ξεκούρασμα. » Ἀνάπαυλα, ἀναψυχή. délassement.

Ξεκουρδίζω, ῥ. μετ. »Χαλάω (»Ἀνίημι) τὰς νευρὰς τοῦ τόξου (τῆς λύρας, κτλ.). démonter.

Ξεκουφαίνω, ῥ. μετ. » Ἐκκωφόω(-έω) (» Τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν«, Ἀριστοφ. Ἱππ. 312), ἀνα(ἀπο)κωφόω. assourdir, abasourdir, étourdir. ||. ξεκουφαίνομαι, ῥ. παθ. καὶ μεσ. » Ἐκκωφόομαι (» Ἐξεκεκώφει τὸ κάθαρμα, « Συνεσ. Ἐπιστ. Δ'). être tout étourdi. ||. ξεκουφάθηκαν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν ἀλόγων. » Ἐκτύπηται τὰ ὦτα τῷ τῶν ἵππων πατάγῳ (Φιλοστρ.)«.

Ξεκόφτω (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ἐμποδίζω), ῥ. μετ. » Ἀποκόπτω, ἀποτρέπω. ἐκκόπτω (» Ὅπως τοῖς δείμασι τούτοις μορμολυττόμενοι οἱ κακέκται καὶ βίαιοι κἂν ἐπ' ἔλαττον τῆς κακίας ἐκκόπτοιεν «, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. 34, 30). détourner.

§. (διορίζω τὴν τιμὴν πράγματος πω-

λουμένου). » Ὁρίζω, τάσσω (-ττω). fixer, tarifer.

Ξεκρεμνῶ, ῥ. μετ. » Καθαιρέω (τοῦ πασσάλου, τοῦ σταυροῦ, κτλ.). détacher, dépendre.

Ξελάκκωμα (-ισμα) (τὸ). » Περιόρυξις, γυρεία. dechaussement.

Ξελακκόνω (-ίζω) (κάμνω λάκκον περὶ τὴν ῥίζαν δένδρου). » Γυρόω (-εύω), περισκάπτω, περιορύσσω, φιαλόω, (καὶ Ποιητ.) ἀμφιλαχαίνω (Ὀδ. Ω, 241). dechausser.

Ξελαιμιάζω (ἐβγάλλω τὸν λαιμόν τινος), ῥ. μετβ. » Ἐκτραχηλίζω, ἐκσπονδυλίζω. casser le cou.

Ξελιγοθυμῶ, ῥ. μετ. » Ἀνακτάομαι λειποθυμοῦντα. faire revenir de pâmoison. §. ῥ. μέσ. » Ἀνακομίζομαι (» Λειποθυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' οὐκέτι, « Γαλην.). revenir d'une pâmoison, ἴδε καὶ Συνέρχομαι.

Ξελογιάζω, ῥ. μετ. » Διαφθείρω, ἐξαπατάω, φρεναπατάω, ἀποβουκολέω (μεταφορ.). débaucher, suborner, séduire, corrompre, mettre à mal. ||. ξελογιάζω δοῦλον. » Δουλαπατάω. débaucher (séduire) un domestique. ||. ξελογιάζομαι, ῥ. μεσ. καὶ παθ. » Ἐκδιαιτάομαι, ὑφ' ἓν ἐκπίπτω, ἐξολισθαίνω, ἐξοκέλλω. se déranger (dérégler, déborder) dans ses mœurs (sa conduite).

Ξελόγιασμα. » Ἀποβουκόλησις. subornation, seduction.

Ξελογιασμένος, η, ον. » Ἐκδεδιῃτημένος, φαυλόβιος. débauché, dissipé, dissolu, libertin, relaché (dérangé, déréglé, debordé, désordonné) dans ses mœurs (sa conduite), garnement.

Ξεμαθαίνω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ξεσυνειθίζω.

Ξεμακραίνω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀπομακραίνω. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ: » Πόῤῥω γίγνομαι. s'éloigner. ||. καθὼς ξεμάκρηναν ὀλίγον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κάστρου. » Ὡς πορῥωτέρω τῶν πυλῶν ἐγεγόνεισαν (Πλτ.). quand ils furent plus loin (à une plus grande distance) des portes de la ville.

Ξεμαλλιάρης (ὁ ἄλλ. Ἀναμαλλιάρης), α, ικον (κυρ. ὁ χωρὶς σκέπασμα εἰς τὸ κεφάλι). » Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἀσκεπὴς τὴν κεφαλήν. nu tête. §. (συνεκδοχ. καὶ καταχρ. ὁ ἔχων τὰ μαλλιὰ ξέπλεκα καὶ σκορπισμένα), ἴδε Ξέπλεκος.

Ξεμασχαλίζω (κυρ. ἐπὶ φυτ.) » Ἐκμασχαλίζω. ébrancher.

Ξεματίζω (κυρ. κουκκιά, δένδρα, κτλ.) ῥ. μετ. » Ἐξοφθαλμίζω. ébourgeonner (des arbres).

Ξεμέθυσμα (τὸ). » Ἀποκραιπαλισμός.

Ξεμεθῶ, ῥ. ἀμ. » Ἐκ (» Ἀνα)νήφω, ἀποκραιπαλάω, ἀποκραιπαλίζομαι. revenir de son ivresse, désénivrer, dessaouler, se degriser, cuver son vin. ||. ὁ ξεκουρασμένος καὶ περισσότερον ἠμπορεῖ 'να πιῇ καὶ εὐκολώτερα 'να ξεμεθύσῃ παρὰ τὸν κουρασμένον. » Καὶ μᾶλλον δύνανται πιεῖν εἰς μέθην οἱ ἀγύμναστοι τῶν γεγυμνασμένων καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν (Ἀριστοτ.). »

Ξεμουδιάζω, ῥ. μετ. καὶ μέσ. dégourdir; se dégourdir.

Ξεμπέρδεμμα. » Ἀνάλυσις. debrouillement.

Ξεμπερδεύω (κλωσταῖς, μαλλιὰ, κτλ.), ῥ. μετ. » Διακρίνω, ἀναλύω (-ομαι). demêler. ||. 'να ξεμπερδεύσῃ τὰ μαλλιά 'της. » Διακρίναι τὴν κόμην. ||. 'να ξεμπερδεύσῃ τὸ μπερδεμμένον στημόνι. » Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν.

Ξεμυαλίζω, ῥ. μετ. » Ἐκμαίνω, ἐκμυελίζω (» Τῷ ὄντι γὰρ ἐμπαῖκται ἦσαν, καταγελῶντες τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἐκμυελίζοντες αὐτοὺς, » Θεοφύλ. κατὰ Ματθ. 18, 14). faire perdre (tourner) la tête à quelqu'un, ἴδε καὶ Ξετρελλαίνω καὶ 'Παίρνω (εἰς τὸ ||. 'πῆρ' ὁ θεὸς τὸν νοῦν 'του).

Ξεμυαλισμένος, η, ον. » Ἔκφρων, παράφρων, ἔμπληκτος, παράφορος, φρενοπλήξ, ἀπενενοημένος. écervellé, évaporé, ἴδε καὶ Τρελλός.

Ξεμυστηρεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀνακοινοῦμαι ἀπόῤῥητον, μεταδίδωμι τῶν ἀποῤῥήτων, κοινολογέομαι. confier (communiquer, découvrir) son secret à quelqu'un, s'ouvrir (faire confiance) à.

Ξενδύνω, ῥ. μετ. » Ἐκ(» Ἀπο)δύω, déshabiller. ||. ξενδύνομαι, ῥ. μεσ. » Ἐκ (» Ἀπο)δύομαι. se déshabiller, ἴδε καὶ 'Γδύνω καὶ Ξεγυμνόνω.

Ξενητειά. » Ξένη, ἀλλοδαπή. étranger. ||. εἰς τὴν ξενητειάν. » Ἐπὶ ξένης, ἐν ἀλλοδαπῇ. ||. εἶμαι (ζῶ) εἰς τὴν ξενητειάν. » Ξενητεύω (-ομαι).

Ξενητεύομαι, ῥ. μεσ. » Ἀποδημέω, ξενητεύω (-ομαι). s'expatrier.

Ξενικὸς, ή, όν. » Ξενικὸς, ἐπείσακτος, ἔπηλυς. étranger.

Ξεννοιάζω, ῥ. ἀμ. » Τῶν φροντίδων ἀπολύομαι. être sans souci.

Ξεννοιασμένος, Ξέννοιαστος, η, ον, ἴδε Ἀξέννοιαστος.

Ξενοδουλεύω, ῥ. ἀμετ. » Θητεύω. travailler pour les autres.

Ξενοκοιμοῦμαι, ῥ. οὐδ. » Ἀπόκοιτος γίγνομαι, ἀποκοιμάομαι, ἀπονυκτερεύω. découcher.

Ξένος, η, ον. » Ξένος, ἀλλότριος, ὀθνεῖος, ἀλλοδαπὸς, ἔπηλυς. étranger.

Ξεντερίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκοιλιάζω.

Ξενυκτίζω } , ὁ. ἀμ. » Διανυκτερεύω,
Ξενυκτῶ } ἐννυκτερεύω, ἐννυχεύω, παραπέμπω (διαβιβάζω) τὴν νύκτα, διαπαννυχίζω (Πλουτ. Ἐρωτ.). veiller.

Ξενύκτισμα. » Διαπαννυχισμὸς (Διον. Ἁλικ.).

Ξενυστάζω (» 'πηίρνω νερὸν καὶ νίβγομαι, νερὸν 'να ξενυστάξω«,), ῥ. ἀμετ. καὶ αὐτοπ. » Ἀποσείομαι τὸν ὕπνον. chasser le sommeil.

Ξεπαγιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐκ(» Ἀπο)πήγνυμαι. geler.

Ξεπάγιασμα. » Ἔκπηξις. §. » Χεί(» Χί)μετλον, χειμέτλη. engelure, θ. mule, θ.

Ξεπαγόνω, ῥ. μετ. » Διαλύω τὸν πάγον. dégeler, débâcler (κυρ. ἐπὶ ποταμῶν). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Διαλύομαι. se dégeler, se débâcler.

Ξεπάγωμα. » Ἡ τοῦ πάγου διάλυσις. dégel, débâcle (κυρ. τῶν ποταμῶν).

Ξεπαίρνομαι, ῥ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) » Ἐξεπαίρομαι (Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 623). » Ἐπαίρομαι, ἐξάγομαι, ἀναπτοέομαι, σοβέομαι, αἴρομαι τὸν νοῦν εἰς ἀτασθαλίαν (Θουκ.), τυφόομαι, παραφέρομαι, ἀπονοέομαι. s'emporter.

Ξεπαράχωμα. » Ἀνόρυξις. l'action de déterrer.

Ξεπαρμένος, η, ον. » Ἔμπληκτος, τετυφωμένος, σεσοβημένος, ἀπονενοημένος. emporté, ἴδε καὶ Ξυπνασμένος καὶ 'Παρμένος.

Ξεπαστρεύω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκαθαρίζω.

Ξεπατόνω, ῥ. μετ. » Ἐξαίρω (» Ἐξαιρέω, » Ἐκβάλλω) τὸν πυθμένα. défoncer. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ) » Ἐξολοθρεύω, ἐκκόπτω, ἄρδην (πανωλεθρίᾳ) ἀπόλλυμι. ruiner, exterminer, ἴδε καὶ Ξεκληρίζω.

Ξεπέζεμμα. » Ἡ τοῦ ἵππου (ἅρματος) ἀπόβασις.

Ξεπεζεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀποβαίνω τῶν ἵππων (τοῦ ἅρματος). mettre pied à terre.

Ξεπέρασμα (κυρ. τῆς κλωστῆς ἀπὸ τὸ βελόνι). » Ἐξίεσις (» Ἀνάπαλιν δὲ γίνεται ἡ Ἐξίεσις τῇ ἐνάρσει, « Αἰλ. Τακτ.).

Ξεπερνῶ (κυρ. τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὸ βελόνι), ῥ. μετ. » Ἐξίημι. défiler. §. (μεταφορ. τὸν ἀνταγωνιστήν μου εἰς τὸ τρέξιμον κτλ., τὸν νικῶ δηλαδή), ὑπερβαίνω, ὑπεράλλομαι, ὑπερελαύνω, ὑπερπαίω, ὑπερακοντίζω, κτλ. surpasser, ἴδε καὶ Νικῶ καὶ Περνῶ.

Ξεπεσμένος, η, ον. » Παρηκμακὼς, ἀπηνθηκὼς, ἀπανθήσας. déchu, qui est sur le déclin. ||. τοὺς πτωχοὺς, καὶ μάλιστα τοὺς ξεπεσμένους εὐγενεῖς. » Πένησι καὶ μάλιστα τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασι (Γρηγ. Ναζ.). §. τιμὴ ξεπεσμένη. » Ἀνειμένη. baissé.

Ξεπεσμὸς (τῆς τιμῆς). » Ὑφαίρεσις, ἔκπτωσις, ἄνεσις. déduction, soustraction, décompte, déchet, baisse, θ. rabais. §. (τῆς ὑπολήψεως). » Παρακμή, ἀπάνθησις. déclin, décadence, θ.

Ξεπετσόνω, ῥ. μετ. » Ἀποδερματόω, ἴδε Γδέρνω.

Ξεπέφτω, ῥ. μετ. » Ὑφαιρέω (-ομαι). déduire, rabattre, défalquer; soustraire, décompter, faire le décompte. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐκπίπτω, ἀνίεμαι, παρακμάζω, ἀπανθέω (μεταφορ.). déchoir, décliner, tomber, baisser. ||. καὶ ἡ τιμαὶς τῶν πραγματειῶν ἐπειδὴ εἶχαν ξεπέσει. » Καὶ αἱ τιμαὶ τῶν ὠνίων πεσοῦσαι (Πλουτ.)«. ||. διότι ἄκουσαν ὅτι ἐδῶ ἡ τιμαὶς (τῶν γεννημάτων) εἶχαν ξεπέσει. » Τὰς γὰρ τιμὰς ἐνθάδε ἀνειπέναι ἤκουον.« ||. ἕως ὅτου μὲν ἐνόμιζεν ὅτι τὸ σιτάρι, ἀφ' οὗ ἔλθῃ ἐδῶ, θὰ πουληθῇ μὲ κέρδος, τὸ ἐβαστοῦσεν· ἀφ' οὗ ὅμως ἦλθεν ἐδῶ καὶ ἐξέπεσεν ἡ τιμή του, ἄλλαξεν εὐθὺς γνώμην. » Ἕως μὲν ᾤετο τὸν σῖτον κέρδος ἐλθόντα ποιήσειν, ἀντείχετο τούτου· ὡς δὲ, δεῦρο ἥκοντος αὐτοῦ, ἐπανῆκεν ὁ σῖτος, ἄλλην εὐθέως ἔλαβε γνώμην (Δημοσθ. πρὸς Ζηνοθ.)«. §. (χάνω τὴν κατάστασίν μου) ἐκπίπτω (» Ἐκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσὼν, εἰς πτωχηΐην ἀπῖκται,« Ἡρόδ. Γ', 14). §. ξεπέφτω (φρσ. ναυτ.). » Παράγομαι, ἐξωθέομαι. dériver, ἴδε καὶ Χάνω. §. (μεταφορ. διὰ ταῖς γυναῖκαις ὅταν ἐξοκείλουν), ἴδε Ξελογιάζομαι.

Ξεπλανῶ (ἐκ τοῦ) » Ἐκπλανάω (Ἡσύχ.), ῥ. μετ., ἴδε Ξελογιάζω.

Ξεπλατίζω, ῥ. μτβτ. » Τὴν ὠμοπλάτην ἐξαρθρόω (ἐξαρμόζω). épauler.

Ξεπλάτισμα. » Ἡ τῆς ὠμοπλάτης ἐξάρθρωσις. déboîtement de l'omoplate.

Ξέπλεκος, η, ον. » Λελυμένος τὴν κόμην. échevelé, déchevelé. ||. μαλλιὰ ξέπλεκα. » Λελυμένη (» Ἄνετος) κόμη. ||

ξέπλεκα τὰ μαλλιά 'του. » Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη.

Ξεπλέκω, ῥ. μετ. » Ἀναλύω (-ομαι). dénatter.

Ξεπληρόνω (προφ. κοιν. Ξεπλερόνω), ῥ. μετ., ἴδε Ἐξοφλῶ.

Ξέπλυμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Ξεπλύνειν). » Κλύσις, περικλυσμός. l'action de rincer (égayer, etc.). §. (συνεκδοχ. τὸ νερὸν μὲ τὸ ὁποῖον). » Ἀπό(»Περί)πλυμα. rinçure, θ.

Ξεπλυμένος (μεταφορ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), η, ον. » Ἐξίτηλος (κυρ. ἐπὶ χρωμάτων), ἔκπλυτος (»Ἐκπλύτῳ ἀλουργεῖ «, Ἐπιγρ. Βοικκ. Ἀττ.). délayé, ἴδε καὶ Ξεθυμασμένος καὶ Ξεθωριασμένος.

Ξεπλύνω, ῥ. μετ. » Ἐκ(»Ἀπο)πλύνω, κλύζω, ἐκ(δια-, ἀπο)κλύζω, διανίζω(-νίπτω). rincer. ||. ξεπλύνω τὸ στόμα μου: » Διακλύζομαι. se rincer la bouche. ||. ξεπλύνω τὰ ῥοῦχα. » Ἀποσμήχω, ἀποσμάω. égayer, guéer.

Ξεπόνεμα (τὸ), (ἡ παῦσις, τὸ ἰάτρευμα τοῦ πονέματος). » Ἀπάλγησις.

Ξεπονῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀπαλγέω.

Ξεποδαριάζω (κόπτω ἀπὸ τὴν κούρασιν τὰ ποδάριά τινος, 'τὸν κατακουράζω), ῥ. μετβτ. » Λύειν γόνατα (Π.).

Ξεπορτίζω καὶ Ξεπορτῶ (» Ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Ο, 363, ἀναφέρει ταὐτοσήμαντον καὶ ὁμοιοσύνθετον λέξιν τῆς κοινῆς τοῦ καιροῦ 'του γλώσσης τὸ Ἐκθυρίζω), ῥ. μετ., ἴδε Δρόμος, (εἰς τὸ ||. δίδω δρόμον). §. ῥ. μεσ. » Τὴν πύλην ἔξειμι. §. (συνεκδοχ.) » Δρασμῷ χράομαι. déserter la maison. ||. καὶ κἀνεὶς πλέον 'δὲν θὰ τολμήσῃ οὔτε 'να ξεπορτίσῃ. » Καὶ τὴν πύλην οὐκέτι τῶν ἔνδον οὐδεὶς ἐξιέναι θαῤῥήσει, » Πλούτ.

Ξεπουλῶ, ῥ. μετ. » Ἐξεμπολέω (Ἡρ. Α), διαπωλέω (Ξενοφ. Ἑλλ.), διατίθεμαι (» Ἐπειδὰν δὲ διάθηται τὰ φορτία «), ἀποδίδομαι, ἀπεμ(ἐξεμ)πολέω, ἐκπιπράσκω. se défaire de ses marchandises, ἴδε καὶ Ξεκάμνω.

Ξεπρήσκομαι, ῥ. μεσ., ἴδε Ξεφουσκόνω.

Ξεπροβόδισμα. » Προπομπή. l'action de reconduire.

Ξεπροβοδῶ, ῥ. μετ. » Προπέμπω, προεκπέμπω, ἀποπέμπω(-ομαι) (»Τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ «, Ξενοφ. Κυρουπ.). reconduire.

Ξέρα (κυρ. πέτρα ἐξέχουσα εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης). » Σκόπελος, ἕρμα, σπιλὰς, χοιρὰς, ὕφαλος (ὅταν ἦνε σκεπασμένη ἀπὸ τὴν θάλασσαν). écueil. ||. ἔπεσεν ἔξω εἰς τὴν ξέραν. » Πρὸς τὸ ξηρὸν ἐξώκειλε, (Στράβ. Θ', Ε)«.

Ξερὰ, ἐπ. » Ξηρῶς. sèchement.

Ξεραγίζω (μαδῶ ταὶς ῥώγαις ἀπὸ τὸ τσαμπὶ), ῥ. μτβτ. » Ῥαγίζω. égrainer, égrapper.

Ξεραΐλα. » Αὐχμὸς, ξηρασία. sécheresse, θ.

Ξεραίνω, ῥ. μετ. » Ξηραίνω, αὐαίνω, ἐκτήκω. sécher, dessécher, ἴδε καὶ Στεγνόνω. ||. ξεραίνω κρέας ('ψάρια κτλ.) εἰς τὸν καπνὸν ἢ εἰς τὸν ἥλιον. » Ταριχεύω. faire sécher à la fumée (au soleil), saurer.

Ξερακιανὸς, ἡ, όν. » Λειπόσαρκος, λειπόκρεως, οὐκ εὔσαρκος, ἀσαρκώδης, κατεσκληκώς. décharné, ἴδε καὶ Λιγνός.

Ξέραμμα καὶ Ξεραμὸς | . » Ξήρανσις, Ξηρασμός. dessèchement.

Ξερατικὸν (ἰατρικόν). » Ἐμετικόν, vomitif, émétique, ἴδε καὶ Σκάρφη.

Ξερατόν. » Ἔμετος, ἔμεσις, ἐξέραμα (Γραφ.). vomissement.

Ξεραχνίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεῤῥαχνίζω.

Ξερικὸς, ἡ, ὸν (κυρ. χωράφι κτλ., ἀπ' ἐναντίας τῷ Ποτιστικόν). » Ἄνυδρος. (champ, verger, etc.) qu'on n'arrose pas.

'Ξερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐξεράω, ἐμέω, ἐξερεύγομαι. vomir, rendre, rendre gorge, ||. 'ξερνῶ (ἢ) θὰ 'ξεράσω (φρσ. Ὅταν θέλωμεν 'να παραστήσωμεν ἄκραν δυσαρέσκειαν εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα). » Δότε μοι λεκάνην (Ἀριστοφ. Νεφ.) «. §. (μεταφορ.) ὅσους ἐξέρασεν (ὀρθότ. ἐξέβρασεν) ἡ θάλασσα εἰς τὸ περιγιάλι. » Τοὺς ἐκβρασθέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἠιόνα. » Τῶν νεκρῶν τοὺς πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς ἠϊόνας ἐκκυμανθέντας (Διον. Ἀλ.)«.

Ξερόβηχας, παθ. » Βὴξ ξηρὰ (λεπτή, ἄπτυστος). toux sèche, θ.

Ξεροβήχω, ῥ. μετ. » Ὑποβήσσω(-ττω), ὑπὸ βηχὸς ξηρᾶς ἐνοχλέομαι. avoir la toux sèche.

Ξερογλείφομαι, ῥ. μεσ., ἴδε Σάλιον (εἰς τὸ ||. τρέχουν τὰ σάλια μου). §. (μτφορ.) κοντοστέκομαι, 'δὲν ἠξεύρω τί 'να πῶ, ξερομασσῶ, (ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ Ἀριστοτ. τὸ) » Οὐκ εὐποροῦντες δὲ πρὸς τέτταρα (τὰ στοιχεῖα) πέντ' οὔσας (τὰς αἰσθήσεις) συνάγειν, γλίχονται περὶ τῆς πέμπτης (437, 21) «.

Ξεροκαταπίνω, ῥ. ἀμ. » Κατασπάω (» Κατασπᾶν, ἑτέρου ἐσθίοντος, καταπίνειν τὸν σίαλον,« Ἡσύχ.). avaler (déglu-

ξιr) à vide. ἴδε καὶ Σάλεον.

Ξερολίθι (τοῖχος κτισμένος μὲ πέτραις μόνον, χωρὶς λάσπην. » Ἐπιτειχισμὸς ἐκ λίθων σκληρῶν, « Πχυμ.). » Θριγκός. mur en pierres sèches.

Ξερομασσῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Διαμασσά(σσά)ομαι. faire semblant de mâcher: mâcher à vide, ἴδε καὶ Μασσουλίζω.

Ξερονῆσι. » Νῆσος ἐρήμη. île déserte.

Ξεροπόταμον. » Χείμαῤῥος καὶ Χειμάῤῥους. torrent (ὅταν ἔχῃ νερόν), ravine (ἀφ' οὗ στερεύσῃ), θ.

Ξερὸς (ὁ μὴ ὑγρὸς), ή, όν. » Ξηρὸς, αὖος. sec-èche. » Ἄνυδρος. aride, ἴδε καὶ Στεγνός. § (ὁ μὴ μαλακός). » Σκληρὸς, ἀντίτυπος καὶ ἀντιτυπής. dur. ||. ξερὸς καὶ ἀποξυλωμένος (φρασ.), ἴδε Ἀποξυλωμένος.

Ξεροτανηοῦμαι } , ῥ. μεσ. » Διατανύο-
Ξεροτανίζομαι } μαι (Συνεκδ. Ακ.), ἴδε Τεντόνομαι.

Ξεροτάνισμα, ἴδε Τέντωμα.

Ξεροτηγανίζω (τὸ Τουρκ. Καβουρδίζω), ῥ. μετ. » Φρύγω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰς φράσεις: Ἐφρύγη ἀπ' τὴ δίψα' [μεταφορ.], καὶ Κριθάρι φρυμένο'), περιφρύγω, παροπτάω, φώζω καὶ φώγω (ὅθεν ἡ Φωγοῦ καὶ ἡ Χώβολι), κοδομεύω. griller, torréfier, rissoler.

Ξεροτηγάνισμα (Τουρκ. Καβούρδισμα) » Φρυγμός, παρόπτησις. l'action de griller (etc).

Ξεροτηγανισμένος (ὁ Τουρκ. Καβουρδισμένος ἢ Καβουρδιστὸς), η, ον. » Φρυκτὸς, πεφρυγμένος. torréfié.

Ξεροτρόχαλος (τοῖχος, ὁ ἀπὸ τροχάλας, ἤγουν πέτρας ξηρὰς, χωρὶς πηλὸν ἢ ἀσβέστην, κτισμένος), » Τρόχαλος ἢ Τρόχμαλος (κυρ. ὁ μικρὸς λίθος, ὁ κάχληξ, λέγει ὁ Ἐτυμολ.), ἴδε Ξερολίθι.

Ξεροτρώγω, ῥ. ἀμτβτ. » Ξηροφαγέω. manger du pain sec.

Ξεῤῥαχνίζω (κυρ. 'παίρνω ταῖς ἀραχνιαῖς), ῥ. μετ. » Ἐκκορέω (ὁ Ἡσίοδος τὸ ἐξέφρασε, περιφραστικῶς) » Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια«. ôter les araignées (d'un plancher). (§. συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Ξεκαρνιακτίζω), ἴδε Ξεσκονίζω.

Ξεῤῥιζόνω, ῥ. μετ. » Ἐκριζόω, ῥιζόθεν (πρόῤῥιζον, προθέλυμνον, αὐταῖς ῥίζαις, ἄρδην) ἀνασπάω, ἐκκόπτω. déraciner, arracher, extirper. §. (κατὰ μετωνυμ.) ξεῤῥιζόνω τὴν θύραν κτλ. » Ἐκμοχλέω, ἀναμοχλεύω. démonter.

Ξεῤῥίζωμα, » Ἐκρίζωσις. déracinement.

Ξεῤῥοχαλίζω (βήχων ἐβγάλλω ῥόχαλα), ῥ. ἀμ. » Ἀποχρέμπτομαι. expectorer.

Ξεῤῥοχάλισμα (τὸ). » Ἀπόχρεμψις. expectoration.

Ξεσαγωνιάζω, -ομαι. » Τὰς σιαγόνας ἐξαρθρόω-όομαι). se démonter la mâchoire.

Ξεσαμαρόνω } , ῥ. μετ. » Ἀποσάττω.
Ξεσελλόνω } desseller, déharnacher, débâter.

Ξεσκαλλένω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Τοῦ πασσάλου ἐξαιρέω. décrocher, détacher, dégager.

Ξεσκάφτω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεπαραχόνω.

Ξεσκεπάζω, ῥ. μετ. » Ἐκ(» Ἀνα-, » Ἀπο)καλύπτω, γυμνόω. découvrir, dévoiler, déceler. §. révéler.

Ξεσκέπασμα. » Ἀνακάλυψις. dévoilement.

Ξεσκεπασμένος } , η, ον. » Ἀσκεπής, ἀ-
Ξεσκέπαστος } κατακάλυπτος, ἀπα-
Ξέσκεπος } ρακάλυπτος. découvert.

Ξεσκλαβόνω, ῥ. μετ. » Ἀπελευθερόω (κυρ. σκλάβον). donner la liberté à un esclave. §. ἴδε Ἐξαγοράζω.

Ξεσκλάβωμα. » Ἀπελευθέρωσις, ἀπελευθερία. délivrance.

Ξεσκολίζω, ῥ. ἀμ. » Τῶν διδασκαλείων ἀπαλλάσσο(ττο)μαι, ἀκριβόω τὰ μαθήματα. achever ses études.

Ξεσκονίζω, ῥ. μετ. » Ἐκκονίζω. épousseter.

Ξεσκουντῶ, ῥ. μετ. » Ἀπωθέω (ὅθεν τὸ κοιν. Ἀμπώθω), ἐξωθέω. repousser.

Ξεσκουριάζω, ῥ. μετ. » Ἐξιόω (Ἀῤῥ. Ἐπκτ. Δ, 11). dérouiller.

Ξεσκούφωτος, η, ον, ἴδε Ξεμαλλιάρης.

Ξεσπαθόνω, ῥ. ἀμ. » Γυμνόω τὸ ξίφος. mettre l'épée à la main, dégainer, (εἰρων.) mettre flamberge au vent.

Ξεσπάθωμα. » Ξιφουλκία. l'action de tirer l'épée du fourreau.

Ξεσπαθωμένος, η, ον. » Γυμνὸν ἔχων τὸ ξίφος, ξιφήρης. l'épée à la main.

Ξεσπάνω (» Μετὰ δέκα ἔτη τῆς κατὰ τῶν Σαμίων ἐκστρατείας ἐξέσπασε καὶ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, « Κορ. Χιακ. ἀρχαιολ.), ῥ. αὐτοπ. » Ἐκῤήγνυμαι. éclater.

Ξεσπιτόνω, ῥ. μετ. » Ἐξοικίζω. priver quelqu'un de sa demeure.

Ξεσποριάζω (ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον), ῥ. ἀμ. » Ἐκσπερματόω(-ομαι). monter en graine.

Ξεστὴ (προφ. κοιν. Ξηστή), εἶδος μέ-

τρου διὰ τὰ ῥευστὰ, περιέχοντος 5 1/2 Τουρκ. ὀκάδ. Τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὴν Ἀττικὴν, Βοιωτίαν καὶ ἄλλα μέρη τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος). » Ξέστης (ἐκ τοῦ Λατ. sextarium, τὸ ὁποῖον περιεῖχε, κατὰ τὸν Γαλην., » μίαν λίτραν καὶ ἡμίσειαν καὶ ἕκτον, ὡς εἶναι τὰς πάσας οὐγγίας κ'. Καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις, οὔτε τὸ μέτρον ἦν, οὔτε τοὔνομα τοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ Ῥωμαῖοι ἐκράτησαν, τὸ μὲν ὄνομα τοῦ ξέστου παρὰ πᾶσίν ἐστι τοῖς Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ χρωμένοις ἔθνεσιν· αὐτὸ δὲ τὸ μέτρον οὐκ ἴσον τῷ Ῥωμαϊκῷ. Χρῶνται γὰρ ἄλλοι ἄλλῳ ξεστιαίῳ μέτρῳ «). sétier (χωροῦντος 20 οὐγγίας καὶ ἀποτελοῦντος το ἐκτημόριον τοῦ Χόου, conge).

Ξεστομίζω, ῥ. μετ. » Ἐκφερομυθέω. divulguer, publier un secret.

Ξεστουππόνω (προφ. κοιν. Ξεστουμπόνω), ῥ. μετ. » Ἀναστομόω, ἐκπωματόω (-ίζω). deboucher, débonder, débondonner.

Ξεστούππωμα (προφ. κοιν. Ξεστούμπωμα). » Ἀναστόμωσις. débouchement.

Ξέστρωμα. » Ἀνασκευὴ στρωμάτων (κλίνης). l'action de défaire un lit.

Ξεστρώνω, ῥ. μετ. » Ἀνασκευάζω τὰ στρώματα (τὴν κλίνην), ἀποστρωννύω (-υμι). défaire un lit.

Ξέστρωτος, η, ον. » Ἀπεστρωμένος. (lit) qu'on a défait, ἴδε καὶ §. Ξεσαμάρωτος.

Ξεσυνειθίζω, ῥ. μετ. » Ἀπεθίζω. désaccoutumer, déshabituer. §. ῥ. ἀμ. » Ἀπομανθάνω. désapprendre. ‖. (ὁ Οὐεσπασιανὸς ἔλεγεν) ὅτι οἱ Ἕλληνες ξεσυνείθισαν τὴν ἐλευθερίαν. » Ἀπομεμαθηκέναι τοὺς Ἕλληνας τὴν ἐλευθερίαν.

Ξεσφίγγω, ῥ. μετ. » Ἀνίημι. desserrer, ἴδε καὶ Ξεκουρδίζω.

Ξεσχίζω (προφ. κοιν., καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Ξεσκίζω), ῥ. μετ. » Διαῤῥήσσω, διαῤῥηγνύω(-υμι). §. » Σπαράσσω(-ττω), διασπαράσσω(-ττω), διασπάω (-ομαι), διαφορέω (Ἀριστοφ. Ἱππ.). déchirer.

Ξέσχισμα. » Διάῤῥηξις. §. » Σπαραγμός. déchirement, déchirage.

Ξεσχισμένος, η, ον. » Διεῤῥωγώς. déchiré, ἴδε καὶ Κουρελλιάρης.

Ἐξετάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ἐξετάζω.

Ἐξέτασμα (προφ. καὶ Ἐξέταγμα), ἴδε Ἐξέτασις.

Ξετελειόνω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀποτελειόνω.

Ξετίμησις. » Ἐκτίμησις [Στράβ. ΙΔ', 641), τίμησις, δια(ὑπο)τίμησις. éstimation, évaluation, appréciation.

Ξετιμητής. » Τιμητὴς, διατιμητὴς, ἀποτιμητὴς (Ἁρποκρατ.), ἐξισωτής. éstimateur.

Ξετιμῶ, ῥ. μετ. » Τιμάομαι, ἐκ(δια, ἀπο)τιμάω(-ομαι), σταθμάομαι. évaluer, apprécier, faire l'appreciation, éstimer.

Ξετιναγμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (μεταφορ. ὁ Ξυπνητὸς, ἀνοικτομμάτης). » Ἐγρηγορώς. dégourdi, débourré, dégagé.

Ξετινάζω, ῥ. μετ. (μεταφορ.) » débourrer, dérouiller. ‖. ξετινάζομαι, ῥ. μετ. » Τὸ νωθρὸν ἀποσείομαι. se dégourdir (débourrer, dénouer, dérouiller.

Ξετραχηλίζομαι (ξεσκεπάζω τὸν λαιμὸν καὶ τὰ στήθη), ῥ. μεσ. » Ἀπογυμνόω τὰ περὶ τὸν τράχηλον· » Τὰ περὶ τὴν δειρὴν ἀποκαλύπτομαι (ἀπογυμνόομαι). débrailler, se débrailler.

Ξετραχηλισμένος, η, ον. » Τετραχηλισμένος. tout débraillé (décolleté).

Ξετρελλαίνω, ῥ. μετ. » Ἐκμαίνω, ἐξοιστράω, οἰστρηλατέω. faire tourner la tête à quelqu'un, rentre furieux.

Ξετρυπόνω (ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν τρύπαν, κυρ. ζῶον, καὶ μεταφορ. ἄνθρωπον κλέπτην, πρᾶγμα κρυμμένον), ῥ. μετ. » Ἀναφαίνω, φωράω. déterrer. §. (ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν τρύπαν), ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀνέρπω, ἀναδύω(-υμι), προ(ἀνα)κύπτω (» Παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν«, Ἀριστοφ. Βατρ.), ἐκκύπτω (» Πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη «; Ἀρστφν. Ἐκκλ.) ἀνέχω, ἐξερπύζω, ἐκτρυπάω (» Οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει· Ἀλλ' ἐκτετρύπηκε, λαθοῦσά μ', ἔνδοθεν, » Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 336, 337). sortir.

Ξετσιπόνομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀπερυθριάω, ἀπαναισχυντέω, παρατρίβομαι τὸ μέτωπον. s'armer d'éffronterie.

Ξετσιπωμένος (μεταφορ. ὁ πάντη ἀδιάντροπος), η, ον. » Ἀνασεσυρμένος, ἀπηρυθριακὼς, ἀπαναισχυντήσας, ἀπονενοημένος, ἰταμός. éffronté, dépouillé de toute pudeur.

Ξετσίπωμα, Ξετσιπωμὸς. » Ἀπόνοια, ἰταμότης, τὸ ἀνασεσυρμένον (ἰταμόν). éffronterie, θ.

Ξετσίπωτος, η, ον, ἴδε Ξετσιπωμένος.

Ξετύλιγμα. » Ἀνέλιξις, ἀνάλυσις. l'action de dérouler.

Ξετυλίζω (-ίγω), ῥ. μετ. » Ἀνελίσσω (-ττω). §. » Ἐκ(»Ανα)μηρύω(-ομαι), ἀναλύω(-ομαι). dérouler, dévider, ἴδε καὶ Ξεδιπλόνω καὶ Ξεκουβαριάζω.

Ἐξεύρω (προφ. κοιν. Ἐξέρω), ῥ. ἀμετ. (ἐκ τοῦ) »Ἐξευρέω (κατὰ τὴν γνώμην τῶν

πλειοτέρων. μερικοὶ 'τὸ γράφουν Ηξεύρω, ἄλλοι Εἰξεύρω, καὶ οἱ περισσότεροι Ἐξεύρω). » Οἶδα, γινώ(γνώ)σκω, ἐπίσταμαι. savoir. ||. τὸ 'ξεύρω ἀπ' ἔξω, ἴδε Ἔξω. ||. τὴν Ἰλιάδα ὅμως ὅλοι σχεδὸν 'τὴν 'ξεύρουν ἀπ' ἔξω. » Ὅμως τήν γε Ἰλιάδα ὀλίγου πάντες ἴσασιν ἀπὸ στόματος (Δίων Χρυσοστ. Λϛ')«. ||. ὅσοι 'ξεύρουν καλλήτερα κάθε τόπον. » Τοὺς ἐπιστημονεστάτους ἑκάστων τόπων (Ξενοφ)«. ||. 'τὸ ἤξευρεν ἀπὸ προτήτερα. » Προήδει. ||. 'ξεύρεις τὸν Ἀδείμαντον ἀπὸ τὴν Μυῤῥινοῦντα; » Ἀδείμαντον οἶσθα τὸν Μυρινούσιον; ||. 'δὲν 'ξεύρω. » Ἀγνοέω· οὐκ οἶδα· λέληθα ἐμαυτόν. ignorer. ||. εἶσαι γελασμένος, καὶ 'δὲν 'τὸ 'ξεύρεις. » Λέληθας σεαυτὸν ἐξηπατημένος. ||. 'δὲν ἤξευραν ποῖον δρόμον 'να 'πάρουν. » Ἀνεπιστημόνων ὅποι τράπωνται (Θουδ.). « ||. φλυαρεῖς καὶ 'δὲν 'ξεύρεις τὶ λέγεις. » Ληρεῖς, κοὐκ οἶσθ' ὅ,τι λέγεις «, Ἀριστφ.

Ξεφακιολίζω, ῥ. μετ. » Τὸν ἀνάδεσμον (ἀνα)λύω, τὸ κρήδεμνον ἐκλύω. décoiffer.

Ξεφαντόνω, ῥ. ἀμ. » Εὐωχέομαι, συμποσιάζω, ἑστιάομαι. faire bonne-chère.

Ξεφάντωμα. » Εὐωχία. banquet; bonne-chère, θ. ἴδε καὶ Τραπέζι καὶ Φαγοπότι.

Ξεφασκιόνω, ῥ. μετ. » Ἀποσπαργανόω. démailloter.

Ξεφλουδίζω, ῥ. μετ. »Λεπίζω, ἐκλεπίζω, περιλέπω, περιλεπίζω, φλοίζω (Θεοφρ.), ἀποφλοιόω, τὸν φλοιὸν περιαιρέω, λεπυρίζω. écorcer, ecosser (κυρ. κουκκιά, κτλ.).

Ξεφλούδισμα. » Φλοισμὸς, λεπισμὸς, ἡ τοῦ φλοιοῦ περιαίρεσις. décortication.

Ξεφορτόνω, (ἐκ τοῦ) » Ἐκφορτόω (» Καὶ με τῆς νεὼς ἐξεφόρτωσεν«, Εὐμάθ. Boiss.), ῥ. μετ. » Απο(» Δια)τίθεμαι τὸν φόρτον, ἐξαιρέομαι τὸν φόρτον (Δημοσθ.), ἀπογεμίζω (Διον. Ἀλ.), ἀποσκευάζω (-ομαι). décharger. ||. ξεφορτόνομαι, ῥ. μεσ. » Ἀποσκευάζομαι, ἀποφορτίζομαι κτλ. se décharger. §. (μεταφορ.). »Ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀποσκευάζομαι. se delivrer (se débarasser) de quelqu' un. ||. ξεφορτώσου με (φρσ. μεταφορ.). »Ἀπαλλάγηθί μου. ||. ξεφορτωθῆτέ με. » Ὦ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ (Ἀριστοφ.).«

Ξεφόρτωμα. » Ἡ τοῦ φόρτου ἐξαίρεσις (διάθεσις). déchargement, décharge, θ.

Ξεφουρνίζω, ῥ. μετ. » Τοῦ κριβάνου ἐξαιρέω. défourrer.

Ξεφουσκόνω, ῥ. μετ. » Ἐκπνευματόω. désenfler. §. ῥ. μέσ. » Ἐκπνευματόομαι· désenfler, se désenfler.

Ξεφούσκωμα. » Ἔκπνευσις (Θφρ. Φυτ. Ιϛ. Θ', 9) ».

Ξεφράζω (τὸ ἀμπέλι κτλ.), ῥ. μετ. » Τὸν φραγμὸν περιαιρέω(ἀφαιρέομαι). déclorre. §. (τὸν νερεχύτην, κτλ.), ἴδε Ξεστουππόνω.

Ξέφρακτος, η, ον. » Ἄφρακτος, τὸν φραγμὸν ἀφῃρημένος (περιῃρημένος), ἄερκτος (Λυσ.). qui n' est pas clos, déclos.

Ξεφτιλίζω, ῥ. μετ. » Προβύω τὸν λύχνον. avancer la mèche de la lampe; moucher.

Ξέφτισμα. » Παράλυσις.

Ξεφτῶ (ἐκ τοῦ Ἐκπτύω, μτνμ. ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων ὅσα σηκόνουν χνοῦδι), ῥ. μετ. » Παραλύω (καὶ μεσ.) Παραλύομαι, διαξαίνω, κροκύδα ἀνίημι. effiler, s' effiler, éfaufiler. ||. 'τὰ ξέφτυσε, (φρσ. παροιμιώδης ἀντὶ Ἀπέθανε. Νομίζω ὅτι ὅμοιόν τι ἐννοοῦσε καὶ ὁ Κωμικὸς ὅταν ἔλεγεν) »Ἀνήσει κροκύδα μαστιγουμένη,« Ἀριστφ. (παρὰ Πλδ. 508), (ἴσως, τῇ ἀληθείᾳ, 'να ἔχῃ κάποιαν σχέσιν ἡ φρσ. καὶ μὲ τὸ παρ' ἰατροῖς) Κροκυδίζειν (καθόσον, κατὰ τὸν Ἱπποκρ., »Ὁκόσοισι ἐν πυρετοῖσι ὀξέσι κτλ. ἀποκαρφολογούσας καὶ κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας, πάσας εἶναι θανατώδεας. «).

Ξεφυλακόνω, ῥ. μετ. » Ἀφίημι (τοῦ δεσμωτηρίου). élargir.

Ξεφυλίζω, ῥ. ἀμ. » Ἐκπίπτω, ἐκτρέπομαι, νοθεύομαι. dégénerer.

Ξεφυσῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Κλάνω.

Ξεφυτρόνω, ῥ. μετ. (ταυτὸν τῷ Φυτρόνω). »Ανα(»Δια)βλαστάνω, ἀναφύομαι, pousser, paroitre.

Ξεφύτρωμα (τὸ). » Ἀναβλάστησις.

Ξεφωνητόν. » Ὀλολυγὴ, γόος, οἰμωγὴ, πένθος (τό). cris déchirans.

Ξεφωνίζω (κυρ. φωνάζω δυνατὰ), ῥ. ἀμ. » Ἀνακράζω. écrier, s' écrier, pousser des grands (jetter des hauts) cris. vociferer. §. (συνεκδοχ. ἐπὶ νεκροῦ). » Ἀνολολύζω, ἀνακωκύω, φωνὴν ῥήγνυμι. lamenter (en poussant des grands cris).

Ξέχασμα. » Λήθη. oubli.

Ξεχασμένος (ὁποιος Ξεχνᾷ), η, ον, ἴδε Ξεχνῶ. §. (συνεκδοχ. ὁ) Ἀνόητος καὶ Χαμένος, ἴδε τὰς λέξεις.

Ξεχειλίζω, ῥ. μετ. » Ὑπερχειλῆ ποιέω, ὑπερεχχέω. verser dans (remplir) un vase de manière à faire déborder. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ὑπερβάλλω, ὑπερχέομαι, ὑπερεκχέομαι, κλύζομαι (Πλουτ.). débor-

der, se déborder, regorger.

Ξεχείλισμα. » Ὑπερέκχυσις. débordement.

Ξεχειλισμένος, η, ον. » Ὑπερχειλής. débordé.

Ξεχειμωνιάζω, ῥ. ἀμ. » Παραχειμάζω, διαχειμάζω (Θουκ), χειμάζω (Ξενοφ.), χειμερίζω. hiverner, passer l'(être en quartier d') hiver.

Ξεχειμώνιασμα. » Παραχειμασία. l'action d' hiverner.

Ξεχνιάρης, α, ικον. »Ἐπιλήσμων. oublieux.

Ξεχνῶ (ἐκ τοῦ Ξεχάνω, καθὼς καὶ προφ. ἀλλ.), ῥ. μετ., ἴδε Λησμονῶ.

Ξεχόνω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεπαραχόνω. §. ξεχόνω τὸ ἀμπέλι (τὴν ἐληά' κτλ.), (γεωργ.), ἴδε Ξελακκόνω.

Ξεχρεόνω, ῥ. μετ. » Διαλύομαι (τινὶ) τὰ χρέη, χρεωλυτέω. acquitter (éteindre) des dettes. §. ξεχρεόνω καὶ ξεχρεόνομαι, ῥ. μεσ. » Διαλύω (-ομαι) τὸ χρέος (τὰ χρέα, τὴν ὀφειλὴν, τὸ δάνειον). acquitter (éteindre) ses dettes..

Ξέχωμα, ἴδε Ξεπαράχωμα. §. ξέχωμα τῶν ἀμπελιῶν (τῶν ἐληῶν κτλ.), (γεωργ.), ἴδε Ξελάκκωμα.

Ξέχωρα, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Ξεχωρίζω, ῥ. μετ. »Ἀποκρίνω (χωρὶς), χωρίζω, διασπάω (Ξενοφ. Κυρουπ.), ἀφορίζω. désunir, déprendre, détacher, ἴδε καὶ Χωρίζω, καὶ §. Διακρίνω. §. » Ἐξαιρέω, ἐξαίρετον ποιέομαι. choisir, mettre à part, ἴδε καὶ Διαλέγω. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Διΐσταμαι, χωρίζομαι, ἀποκρίνομαι, ἀποσπάομαι, διαλύομαι, τὴν διάλυσιν ποιέομαι. se séparer.

Ξεχώρισμα, ἴδε Χώρισμα. §. » Ἐξαίρεσις. l' action de choisir etc, ἴδε καὶ Διάλεγμα.

Ξεχωριστὰ, ἐπ. »Ἰδίᾳ, ἰδίως, κατ' ἰδίαν, κατὰ μέρος, δίχα. §. » Χωρίς, ἐξαιρέτως. separément, à part, ἴδε καὶ Ἔξω.

Ξεχωριστὸς, ή, όν. » Ἴδιος, μερικός. particulier, ἴδε καὶ Διαλεκτός.

Ξεψυχῶ, ῥ. ἀμ. » Ἐκπνέω, ἐκ(ἀπο)-ψύχω. expirer, rendre l' ame (le dernier soupir).

Ξεψωμίζω. » Ἄρτον (» Τἄλφιτα) περίζομαι.

Ξηλόνω (πρᾶγμα ῥαμμένον), ῥ. μετ. » Ἀναλύω τὰς ῥαφὰς (Πλουτ. Λυσανδρ.). découdre. §. (ὡρολόγι καὶ ἁπλῶς κάθε μηχανήν). »Δια(»Παρα)λύω. démonter, ἴδε καὶ Ξεκαρφόνω.

Ξήλωμα. » Ἀνάλυσις τῶν ῥαφῶν. décousure, θ.

Ξημερόνει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Ἡμέρα γίγνεται (Ἀριστοφ. Νεφ.). il fait jour (clair). ||. κοντεύει νὰ 'ξημερώσῃ. » Πρὸς ἡμέραν ἐστί. ||. ὅτι ἐξημέρονεν, (ἢ) ὅτι ἄρχισε νὰ 'ξημερόνῃ » Ἅμ' ἡμέρᾳ διεφαυσκούσῃ (Ἡροδ.)· » Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης. ||. 'ξημέρωσε. » Διέφαυσε, διέφαυσεν ἡμέρα. le jour a lui, ἴδε καὶ Φέγγω.

Ξημερονοβραδυάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Διημερεύω καὶ διανυκτερεύω, ὅσαι τε ἡμέρας ὧραι ὅσαι τε νυκτὸς (συντάττων, σπουδαιολογῶν, κυβεύων, κτλ.) διατελέω. passer les jours et les nuits à.

Ξηρὰ (ἡ γῆ ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). » Χέρσος (ἡ), ἤπειρος (ἡ), ξηρά. terre ferme, ἴδε καὶ Στερηά. ||. διὰ ξηρᾶς. » Κατὰ γῆν, πεζῇ, διὰ ξηρᾶς (Γραφ.). par terre ||. διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης. » Διά τε γῆς καὶ κατὰ θάλασσαν. par terre et par mer.

Ξινάρι (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) Ἀξινάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Ἀξίνη, ἴδε Ἀξινάρι.

Ξιππάζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξυππάζω.

Ξιφιὸς, (ἀναφέρει τὴν λέξ. ὁ Ἡσύχ.), ψ. » Ξιφίας. espadon, tronchon, epée (glaive) de mer, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) empereur.

Ξόβεργα (ἀντὶ Ἰξόβεργα). »Δόναξ (»Κάλαμος) ἰξευτικός. glueau, pipeau.

Ξοδεύω } (καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν), ῥ. μετ.,
Ξοδιάζω } ἴδε Ἐξοδεύω κτλ.

Ξόδι' (τὸ πένθος, τὸ μυρολόγι ὅ,που γίνεται εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ, ἀπὸ τοῦ) » Ἐξόδιον (, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Π. Γραφ. ἀναφέρεται μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν. » Τὸ πρωῒ ἐξόδους καὶ τὸ ἑσπέρας τέρψεις.« Ὅθεν ἡ κατάρα, τὴν ὁποίαν συνειθίζουν ἡ γυναῖκες μάλιστα:) μυρολόγια καὶ 'ξόδια νάχῃ! ἴδε Χρόνος.

Ξοινάδα (ἡ ποιότης τοῦ 'ξινοῦ). » Ὀξύτης, τὸ ὀξύ. aigreur, θ.

Ξοινήθρα, φ. » Ὀξαλὶς (ἄλλο παρὰ τὸ) ὀξυλάπαθον. oseille, θ.

Ξοινίζω, ῥ. μετ. » Ἀποξύνω. aigrir. ||. τὸ στομάχι 'ξοινίζει φυσικὰ τὸ γάλα. » Ὁ στόμαχος ἀποξύνειν τὸ γάλα πέφυκεν (Αἐτ.)«. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. (ἔχω γεῦσιν 'ξοινήν). » Ὀξίζω. être (avoir un goût) aigre. §. (κυρ. ἐπὶ οἴνου, γίνομαι 'ξοινός). » Ὀξύνω (» Καὶ τὸν οἶνον, ὅν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσιν, οὐ διαμένειν, ἀλλ' ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, εἶτ' ὀξύνειν, « Θεοφρ. Δ', Φυτ. 4), παρατρέπομαι (Γεωπον. Β',

47, 5), ἀποξύνομαι καὶ ἀποξυνοῦμαι (Διοσκορ. καὶ Γαλην.). devenir aigre. Παρβλ. Κόφτω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κακιόνω. Ὅθεν.) 'τὰ 'ξοίνισαν (τὸ ἄλλ., 'τὰ χάλασαν), ἴδε Τσουγκρίζω καὶ Χαλνῶ. ||. 'τὰ 'ξοίνισεν (ἀντὶ τοῦ, Ἔγινε σκυθρωπὸς, χάλασ' ἡ ὀρεξί' 'του, κτλ.), ἴδε Κατσουφιάζω. ||. (μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν λέγομεν καί:) ὁ καιρὸς 'τὰ 'ξοίνισεν (ὅταν σκοτεινιάσῃ ἡ ἀτμοσφαῖρα καὶ δείχνῃ πῶς θὰ βρέξῃ), ἴδε αὐτόθι.

'Ξοινίλα (ἡ ποιότης τοῦ 'ξοινοῦ), ἴδε 'Ξοινάδα. §. 'ξοινίλα τοῦ στομάχου πάθ. » Ὀξίνη, ὀξυρεγμία. aigreurs, πλθ.

'Ξοινόγαλον (τὸ Τουρκ. Ἰαγοῦρτι), ἴδε 'Ξύγαλον.

'Ξοινόγλυκος, η, ον, ἴδε Γλυκόξοινος.

'Ξοινοκέρασον, 'πωρ., ἴδε Βύσσινον.

'Ξοινολάπαθον, φ. ἴδε 'Ξεινίθρα.

'Ξοινὸς (ἢ 'Ξινὸς), ἡ, όν. » Ὀξὺς (» Τῶν ῥοιῶν αἱ μὲν ὀξεῖαι, αἱ δὲ γλυκεῖαι τὴν γεῦσιν, » Σημ. Σὴθ), ὀξίνης (κυρ. διὰ τὸ κρασί). aigre. Ὀμφακίας καὶ Ὀμφακίτης (κυρ. διὰ τὰ 'πωρικά). sur ||. ῥώδια 'ξοινὰ (τὰ μονολ. 'Ξοινόῤῥωδα). » Ὀξεῖαι ῥοιαί.

'Ξοινοτύρι. » Ὀξερίας (τυρός).

'Ξοινόμηλον, 'πωρ. » Ὀξύμηλον.

'Ξοινούτσικος, η, ον. » Ὕποξυς. aigre, aigrelet, suret.

'Ξόμπλι (ἀπὸ τοῦ Λατιν. exemplum, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσυχ. κατεχώρισεν ὡς Γραικορωμαϊκόν: » Ἔξομπλον, ἴσον. Ὁ Κύριλ. 'τὸ γράφει Ἐξέμπλον, καὶ 'τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ, ὑπόδειγμα, μίμημα· ὁ δὲ Πορφυρογ. Ἐξέμπλιον. » Ἐσωφόρια διαφόρων χροιῶν καὶ ἐξεμπλίων»), ἴδε Κεντίδι καὶ §. Παράδειγμα.

'Ξομπλιαστὸς (ἀπὸ τοῦ Λατιν. exemplatus, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθιος ἔχει ὡς Γραικορωμαϊκὸν, »Ἐξομπλωτὰ καὶ πλουμιστὰ «, ὁ δὲ Νικήτας εἰς τὸν Κώδηκά 'του ἐξηγεῖ διὰ τοῦ » Ἐξομπλωτὰ τευχία, τὸ Ἀλουργοὶ τάπητες), ἡ, ὸν, ἴδε Κεντημένος.

Ξουράφι (ἀπὸ τοῦ) » Ξυράφιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ξυρὸν (τὸ) καὶ Ξυρὸς (ὁ). rasoir.

Ξουρίζω, ῥ. μετ. » Ξυράω καὶ (Ἰων.) Ξυρέω. » Κείρω (κυρ. κουρεύω, καθὼς ἐσυνείθιζαν οἱ παλαιοὶ) ἐν χρῷ, ἀποξυράω(-έω), ἀποξύρομαι, ἀποκείρω(-ομαι). raser; faire la barbe (ἀπαράλλακτα μὲ τὸ Γραφ. » Οὐδὲ ἐποίησε τὸν μύστακα αὐτοῦ,« Βασιλ. Β', ιθ', 24). ||. ἐξούρισε τὰ γένειά 'του, ἵνα μὴ γνωρίζεται. » Τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο (Ἡρωδ.).« ||. ἔβρεχε τὰ γένειά 'του, πῶς ἤθελε τάχα 'να ξουρισθῇ. » Ὡς ξύρεσθαι μέλλων, κατέβρεχε τὰ γένεια (Πλούτ. Κικ.).«

Ξούρισμα. » Κουρὰ (ἡ ἐν χρῷ). l'action de faire ou de se faire faire la barbe.

'Ξύγαλον (τὸ Τουρ. Ἰαγοῦρτι). » Ὀξύγαλα (ἡ λέξις ἀναφέρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Κτησίαν, σύγχρονον τοῦ Ἡροδότου, ὁ δὲ Στράβων [βιβ. Ζ', δ', 6] λέγει περὶ τῶν κατοίκων τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ὅτι, » Τρέφονται καὶ τυρῷ ἱππείῳ, καὶ γάλακτι, καὶ ὀξυγάλακτι [τοῦτο δὲ καὶ ὄψημά ἐστιν αὐτοῖς κατασκευασθέν πως]«). du lait aigri (caillé).

'Ξύγγι (ἀπὸ τοῦ Λατ. axungia, axis ungere). » Ἀξούγγιον (τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Διοσκορ. διεφθαρμένως φέρεται) Ὀξύγγιον (κυρ. τὸ ἄλειμμα τοῦ χοίρου), ἴδε Ἄλειμμα καὶ Λαρδί.

'Ξυγγοκέρι, ἴδε Ἀλειμματοκέρι.

'Ξύδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε 'Ξεῖδι, κτλ.

Ξυλάγγουρον (αὐτὸ, νομίζω, ὅτι εἶνε τὸ Πετράγγουρον, τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Σ. Σὴθ καὶ ἄλλοις γράφεται Τετράγγουρον καὶ Κετράγγουρον, διορθωθὲν κακῶς εἰς Κιτράγγουρον καὶ Πικράγγουρον), φ. καὶ κ. » Ἄγγουρον, ἀγγούριον, *σίκυος ὁ σκυταλίας (Θεοφρ. Ζ') ἢ ἄωρος (πρὸς διαστολὴν τοῦ ὡρίμου ἢ πέπονος, ἴδε Πεπόνι). concombre.

Ξυλάκι. » Ξυλάριον, ξυλήφιον. petit morceau de bois.

Ξυλάρμενον (χαράβι.), ναυτ. » Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας (Λουκ. Τοξ. 19). a sec.

Ξυλᾶς. » Ξυλεύς. bûcheron.

Ξυλένιος, α, ον. » Ξύλινος. de bois, fait de bois.

Ξυλιά. » Πληγή. coup, coup de bâton. ||. δίδω ξυλιαῖς, ἴδε Δίδω. ||. ἔφαγε ξυλιαῖς, ἴδε Τρώγω. ||. (ἐνίοτ' ἐλλείπει:) θὰ φάγῃ πολλαῖς (ξυλιαῖς δηλ.). » Δαρήσεται πολλὰς (Εὐαγγ.). « (ὁ δὲ Ξενοφ. Ἀνάβ. Ἑ. ἔχει: » ὀλίγας παίσειεν).

Ξυλιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ξυλόομαι, ἐκξυλόομαι (Θεοφρ. Ἁ, Φυτ. 4), τραχύνομαι, σκληρύνομαι. se roidir, corder (κυρ. διὰ τὰ ῥεπάνια, κτλ.). §. ἴδε Κοκκαλιάζω.

Ξύλιασμα, ἴδε Κοκκάλιασμα.

Ξυλίζω, ῥ. μετ., ἴδε Δέρνω.

Ξυλική. » Ξύλωσις, ξυλεία, ὕλη, (εἰς ἐπιγραφ. εὑρέθη ὡς ἐπίθ. μετὰ τοῦ οὐσ.) » ξυλικὴ ὕλη (Bœckh, vol. 2, p. 373, 15). charpente, θ. charpenterie, θ.

Ξυλογαϊδάρα (τὸ φορεῖον, δι' οὗ μετακομίζουσι τὰς πέτρας κτλ. αἱ κτίσται).

» Φορεῖον. bard, civière (à bras).

Ξυλοκάρβουνον. » Θυμάλωψ (ὁ). fumeron.

Ξυλοκάρφι (τὸ ξύλινον καρφὶ, τὸ Τουρκ. Τσιβί). » Γόμφος, γομφωτήρ. cheville, θ.

Ξυλόκαττα. »Μυάγρα, γαλεάγρα. souricière, θ. ratière, θ.

Ξυλοκερατηά, δ. » Κερατωνία. caroubier.

Ξυλοκέρατον (ἡ ἄλλ. Χαρούμπα καὶ Κούτσουκον), κ. » Κεράτιον. carouge, caroube.

Ξυλοκέφαλος (μεταφορ. ὁ ἄλλ. Χονδροκέφαλος κτλ.), η, ον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Ξυλοκοπῶ, ῥ. μετ., ἴδε Δέρνω καὶ Στουμπανίζω.

Ξυλόκοττα, π. ἴδε Ξυλόρνιθα.

Ξυλοκρέββατον. » Σορὸς (ἡ), φέρετρον, λέχος (τὸ νεκροφόρον), σκίμπους (ὁ) καὶ κλίνη (νεκροφόρος). cercueil, bière (κυρ. τὸ σανδοῦκι), θ.

Ξύλον. » Ξύλον. bois. ||. μαζόνω (κόπτω) ξύλα. » Ξυλεύομαι (-ίζομαι). faire du bois. ||. μαγαζὶ διὰ ξύλα. » Ξυλοθήκη. bûcher, chantier. ||. τὸ ξύλον ὅ,που δένουν τὰ κλήματα, κτλ. (ἡ ἄλλ. Στεντωσιὰ ἢ Φοῦρκα). » Χάραξ (ἡ), χάμαξ. échalas. ||. τὸ ξύλον ὅ,που μπήγουν εἰς τοὺς φράχταις. » Χάραξ (ὁ), σταυρός. perche de treille, θ. §. (συνεκδοχ. καὶ ἰδιαιτ. τὸ ξύλον, μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦν, δέρνουν κτλ. ἡ ἄλλ. Τσομάκα, Ματσοῦκα, Σόπα, Λομποῦτι κτλ.). » Ῥόπαλον (σώζεται ἡ λέξις), σκυτάλη, στύπη καὶ στύπος (ἀπ' ἐδῶ ἴσως παρεφθάρη ὁ Στοῦμπος [ὁ κόπανος], ὅθεν καὶ τοῦ Ἡσυχ. τὸ Ἀπεσούπαζον διορθοῦσιν Ἀπεστύπαζον, ἴδε καὶ Στουμπανίζω.). »Κορώνη. gourdin, massue, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ κτύπημα), ἴδε Δάρσιμον καὶ Ξυλιά. ||. 'τοῦ ἔδωκαν ἕνα καλὸ' ξύλο', ἴδε Καλός.

Ξυλοπετεινὸς, π. » Τέτριξ (διαφ. τοῦ) τέτραξ. coq de bruyere. §. cannepetière, θ.

Ξυλοπινάκα (ἡ ἄλλ. Γαβάθα), ἀγγ. » Πελίκη, πέλιξ (ὁ), πελὶς καὶ πελλὶς -ίδος (ἡ), πέλυς-υος. écuelle (de bois), θ.

Ξυλοπόδαρον. » *Ξυλόπους, κα(κω)λόβαθρον. échasses, θ. πλ.

Ξυλόρνιθα (ἡ Ἰταλ. Μπεκάτσα), π. » Σκολόπαξ καὶ Ἀσκολόπαξ, ἀσκαλώπας -ου (ὁ). bécasse, θ.

Ξυλοσχίστης (προφ. κοιν. Ξυλοσκίστης). » Ξυλοτόμος, ξυλοσχίστης (Προκλ.). fendeur de bois.

Ξυλοφάγος καὶ (συγκ.) Ξυλοφᾶς, π. » Δρυοκολάπτης, καλοτύπος, πελεκῖνος καὶ πελεκάν. pic (εἶνε 32 εἴδη. Ὁ σεβόμενος ὡς ἱερὸς ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων εἶνε ὁ) pic-vert καὶ (συγκ.) pivert (ὁ αὐτὸς καὶ) pic-mart: (ἡ φωνή 'του ὁμοιάζει) pleu-pleu ἢ plui plui (ὅθεν καὶ φερωνυμεῖται Γαλλιστὶ ὡς προάγγελος βροχῆς). §. (ἐργαλ. τεκτον.), ἴδε Ῥινί.

Ξύνω (Εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ξυῶ), ῥ. μετ. » Ξύω καὶ Ξέω, κνήθω καὶ κνάω (» Ταὐτόν ἐστι τότε Ξύειν καὶ τὸ Κνεῖν,« Ἡρωδιαν.). gratter. §. racler, ratisser. ||. ξύνομαι (Εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ξυοῦμαι καὶ Ξυέμαι), ῥ. μεσ. » Κνήθομαι καὶ Κνάομαι, ξύομαι (» Ξυόμενοι δ' ἄνθρωποι ἥδονται, « Δημόκρ.). se gratter.

'Ξύπνημα. » Ἐπέγερσις, διέγερσις. reveil.

'Ξυπνητάδα (ἡ). » Τὸ ἐγρήγορον. vivacité θ.

'Ξυπνητῆρι. » *Διϋπνιστήρ. reveille-matin.

'Ξυπνητὸς, ή, όν, ἴδε Ἔξυπνος.

'Ξύπνο' (λέξις, τὴν ὁποίαν μεταχειριζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν:) ||. 'σ τὸν ὕπνο' μου ἢ 'σ τὸ 'ξύπνο' μου; (ἀναλογεῖ δὲ μὲ τῶν ἀρχαίων τό:) » Ὄναρ ἢ ὕπαρ;

'Ξυπνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἐξυπνῶ.

'Ξυπόλυτος (προφ. καὶ Ἀξυπόλυτος), η, ον. » Ἀνυπόδητος. nu-pieds, nu-jambe.

Ξυππάζω (ἀπὸ τοῦ » Ἐυσπάω-ομαι, καθὼς εὑρίσκεται γραμμένον εἰς τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀπολλώνιος ὁ ἐν Τύρῳ: » Ὁ δάσκαλος τῆς γιατρικῆς ἄνοιξε τὴν κασέλα, » Τὴν ὥραν ἐξυσπάστηκεν, ὡς εἶδε τὴν κοπέλα «), ῥ. μετ. » Πτύρω, πτοέω, ἀναπτοέω., σοβέω, ἀνασοβέω, θροέω, ἐκφοβέω. effrayer, ἴδε καὶ Τρομάζω. ||. ξυππάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Πτύρομαι, πτοέομαι, ἀναπτοέομαι, ἀνασοβέομαι. s'effrayer. §. » Θροέομαι, διαταράσσο(-ττο)μαι. s'étonner; s'engouer. ||. ξυππάσθηκα. » Ἐπτόημαι, ἴδε καὶ 'Ξεπαίρνομαι.

Ξύππασμα. » Πτεία, πτόησις, πτυρμὸς, σόβησις, ἐκφόβησις. frayeur, θ.

Ξυππασμένος (μεταφορ.), η, ον. » Ἐπτοημένος, καταπλὴξ-ῆγος, σεσοβημένος (» Σεσοβημένον πρὸς δόξαν μειράκιον «, Πλούτ.), (κυρ. δὲ ὁ) μικροφιλότιμος (τὸν ὁποῖον ζωγραφίζει φυσικώτατα ὁ Θεόφρ. εἰς τοὺς Χαρακτῆράς 'του), ἀπειρόκαλος. ébloui (infatué) de quelque chose, engoué.

Ξυππαστῆρι (τὸ ἄλλ. Σκιάντζαρον καὶ

Τουρκ. Μποστὰν-κορκουσού). »Φόβητρον. épouvantail.

'Ξυῤῥύχι (κυρ. ἔπρεπε 'να ὀνομάζεται ὁ » Ὀξύρυγχος [ἴδε Βοῦρος καὶ Λυκουῤῥίνι], κοιν. ὅμως τὸ ταριχευμένον μέρος τῆς ῥάχης τοῦ Μερσινιοῦ), ἴδε Μουροῦνα.

Ξύσιμον (ἡ πρᾶξις). » Ξέσις. §. Κνῆσις. l' action de gratter (§. racler, etc).

§. (τὸ ξυσμένον πρᾶγμα ἢ μέρος. Ὅθεν: Τὰ κατάστοιχα 'δὲν πρέπει 'να ἔχουν ξύσιμον). » Ξέσμα (» Ἀμυχαὶ ξεσμάτων τῶν ὁπουδήποτε, οἷον καὶ ἐν βιβλίοις, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ἀ, 243). rature, θ.

Ξύστρα (ἡ) | (Ἀ. τὸ Τουρ. Κασαΐ), ἐργ.
Ξυστρὶ (τὸ) | » Στλεγγὶς καὶ Στελγὶς, ψηκτρὶς (σώζεται ἡ λέξις) ψήκτρα καὶ ψηκτὴρ (κυρ. ὁ Τουρκ. Γκεμπρὲς), ξύστρα καὶ ξυστρίς. étrille, θ. §. (Β'. ὁ Τουρκ. Ῥεντές), ἴδε Τυροτρίφτης. §. (Γ'. τὸ σίδηρον, μὲ τὸ ὁποῖον ξύνουν τὴν γῆν, τὰ σανίδια, τὰ μάρμαρα, κτλ. ἵνα ἐκβάλωσι τὰ χόρτα, ταὶς λέραις, κτλ.). » Λίστρον, ξύστρον, ὁμαλιστὴρ, ὁμάλιστρον. racloir, ratissoire, θ.

Ξυστρίζω (κυρ. τὸ ἄλογον), ῥ. μετ., ἴδε Τιμαρεύω.

Ξύστρισμα. » Ψῆξις, ἴδε Τιμάρευμα.

Ξυφτέρι, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ἱερακιῶν, τὸ Τουρκ. Σαχίνι ἢ Ἀτματζές. Εἰς τὸ Ὀρνεοσόφ. σελ. 246, γράφεται Ἐξυπτέριον. Ὁ Κορ. 'τὸ θέλει ἀπὸ τοῦ Λατ. accipiter· πιθανώτερον φαίνεται ἀπὸ τὸ) »'Οξύπτερος (κίρκος). épervier, tiercelet (τὸ ἀρσενικόν 'του, διότι εἶνε κατὰ τὰ δύο τρίτα μικρότερον τοῦ θηλυκοῦ, χαρακτὴρ γενικὸς τῶν ἱεράκων).

'Ξώκαρδα, ἐπ. » Ἀθύμως, ἀπροθύμως. à contre-cœur.

'Ξώπετσα, ἐπ. » Ἐν χρῷ, ἐπιπολῆς, ἐπιλίγδην, γράβδην, ἐπιγράβδην, ἐπιπολαίως, ἀκροθιγῶς, οὐ διὰ βάθους, ἐς τὴν ὁμοχροΐην (Ἡρόδ.). superficiellement, en effleurant.

'Ξώπετσος, -η, ον. »Ὁ ἐν χρῷ, ὁ μὴ διὰ βάθους, ἐπιπόλαιος. superficiel.

'Ξώρας (τὸ ἐναντίον τοῦ 'Νωρὶς), ἐπ. » 'Οψὲ, ὀψὲ τῆς ὥρας. tard. ||. πλέον 'ξώρας. » 'Οψιαίτερον. plus tard. ||. πολλὰ 'ξώρας. » Ὀψιαίτατα. très tard, très avant dans la nuit. ||. ὅσοι κοιμοῦνται πολλὰ 'ξώρας. » Οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι «, Ξεν. ||. διότι 'δὲν ἦτον ἀκόμη πολλὰ 'ξώρας· » Οὐ γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν (Λουκ.).«

'Ξωρίζω, ῥ. ἀμ. » Ὀψίζω, ὀψὲ (ὀψὲ τῆς ὥρας) γίγνομαι. tarder, arriver tard.

'Ξώστεγον, ἴδε Ἐξώστεγον.

'Ξωφυλλίζω (λέξις συνηθισμένη εἰς τὰ χαρτοπαίγνια), ῥ. μετ. » Ἐκφυλλοφορέω (ἡ λέξις ἐσήμαινεν εἰς τοὺς παλαιοὺς ἄλλο). écarter.

'Ξωφύλλισμα. » Ἐκφυλλοφορία, ἐκφυλλοφόρησις. écartement, l' action d'écarter (au jeu des cartes).

'Ξώφυλλον (χαρτί). » Ἐκφυλλοφόρημα. écartée.

O.

O, ο, τὸ δέκατον-πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α: » Ὀρμαθὸς-ἁρμαθιὰ, ὀρφανὸς-ἀρφανὸς, ὀμφαλὸς-ἀφαλὸς, κτλ. ||. εἰς Ε: » Ἄροτρον-ἀλέτρι (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον Ἐρέτριαν τὴν Ἀρότριαν πάντως), κρόμμυον-κρεμμύδι (καθὼς ὁ Κρομμυὼν ἐλέγετο, κατὰ τοῦ Στεφάνου τὴν μαρτυρίαν, καὶ Κρεμμυών), κτλ. ||. εἰς ΟΥ: » Ἔρχομαι (καὶ ὅλα τὰ εἰς ομαι ῥήματα)-ἔρχουμαι, κόλυρα-κουλοῦρα, κορώνη-κουρούνα, μοσχάριον-μουσκάρι, σφογγάριον-σφουγγάρι, τολύπη-τουλούπα, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν: Κόρη-κούρη, ὅλος-οὖλος [ἀπαράλλακτα 'τὸ προφέρει καὶ τὴν σήμερον ὁ λαὸς], ὄρος-οὖρος, κτλ. Ἡ προφορὰ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀθην. Βιβλ. Ι', εἶνε Ἀχαϊκή). §. Ἀφαιρεῖται: » Ὁμοιάζω-'μοιάζω, ὀδόντι-'δόντι, ὀνύχιον-'νύχι, ὀπωρικὸν-'πωρικόν, ὀρίγανες-'ρίγανη, ὀφείδιον-'φεῖδι', ὀψάριον-'ψάρι, (καθὼς καὶ οἱ Λατῖνοι: Ὀδόντες, dentes, Ὄνομα, nomen, Ὄπισθα, post κτλ.). §. Ἐκθλίβεται. » Γοητεύω-γητεύω, σκόροδον-σκόρδον, κτλ.

Ὁ, ἄρθρ. Ἀρσ. (ἡ γεν. Τοῦ, ἡ αἰτ. Τόν· Θηλ. ἡ ὀνομ. Ἡ, ἡ γεν. Τῆς, ἡ αἰτ. Τήν. Οὐδ. ἡ ὀνομ. καὶ αἰτ. Τὸ, ἡ γεν. Τοῦ. Πληθ. ἀρσ. ἡ ὀν. Οἱ, ἡ γεν. Τῶν, ἡ αἰτ. Τούς· Θηλ. ἡ ὀνομ. Αἱ, ἡ γεν. Τῶν, ἡ αἰτ. Τάς· Οὐδ. ἡ ὀνομ. καὶ αἰτ. Τὰ, ἡ γεν. Τῶν.). »Ὁ (κτλ.). le, la, les. (Σημ. Ἀντὶ τῆς Δοτ. μεταχειριζόμεθα τὴν Γενικὴν καὶ ἀλλοῦ τὴν Αἰτιατικήν, ἴδε Ἐγώ). ||. (εἰς τὰ κύρια ὀνόματα ἐλλείπει τὸ ἄρθρον εἰς τοὺς ἀρχαίους) ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ Φιλίππου (ὁ υἱός). »Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. §. (εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις ἐπέχει τόπον ἀντωνυμίας δεικτικῆς ἢ ἀναφορικῆς, ὅτε νομίζω εὐλογώτερον 'να γράφηται μὲ ἀπό-

στροφον, ἀφαιρουμένου ὅταν πρέπη καὶ τοῦ τόνου). 'τοῦ, 'τὸν, 'τῶν, 'τούς· 'τῆς, 'τὴν, 'ταὶς· 'τὸ, 'τά: (ἢ) 'του, 'των, 'ταις, 'τα, κτλ. ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως.

Ὀβρυὰ, φ. ἴδε Βρουνιά.

Ὀγδῶντα, ἀριθ. » Ὀγδοήκοντα. **quatre-vingts.** ||. ὀγδῶντα φοραίς. » Ὀγδοηκοντάκις. ||. ὀγδῶντα χιλιάδες. » Ὀκτακισμύριοι. ||. ὀγδῶντα χρόνων. » Ὀγδοηκονταέτης καὶ (χρσ.) ὀγδοηκοντούτης (ὁ), ὀγδοηκοντοῦτις (ἡ). **âgé de 80 ans, plus que séxagénaire.**

Ὀγδωνταριά. » Ὀγδοηκοντάς-άδος (ἡ). ||. κάμμια ὀγδωνταριά. » Ὀγδοήκοντά που μάλιστα.

Ὀγλίγωρα (ἢ ὀρθ.) Ὀγλήγορα (ἐὰν, καθὼς φαίνεται, ἦν ἀπὸ τὸ Ἐγρήγορα), ἐπ. » Ταχὺ, ταχέως, διὰ τάχους, διὰ ταχέων, κατὰ τάχος, ἐν τάχει, ὀξέως, τάχα (ποιητ.). **vite, promptement, preste, vitement** (οἰκ.), **tôt** ||. πλέον ὀγλίγωρα, ἴδε Ὀγλιγωρότερα. ||. πολλὰ ὀγλίγωρα. » Τάχιστα, τὴν ταχίστην, ὡς (ὅτι) τάχιστα. **bien vite.** ||. κάμε (ἔλα, τρέξε, εἰπέ με, κτλ.) ὀγλίγωρα, ἴδε Κάμνω. ||. ἄνοιξ' ἄνοιξ' ὀγλίγωρα τὸ σχολεῖον. »Ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. « ||. ὅσον 'μποροῦσεν ὀγλίγωρα (φρσ.). » Ὡς εἶχε τάχους· » Ὡς εἶχε ποδῶν· » Ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν (κωμ.). **au plus vite.**

Ὀγλιγωράδα. » Ταχότης καὶ Ταχυτὴς, τάχος (τὸ), τὸ ταχὺ, ἡ ὀξύτης. **vitesse,** θ. **célérité, promptitude,** θ. **diligence.**

Ὀγλίγωρος, η, ον. »Ταχὺς, ὠκύς, ὀξύς. **vite, prompt, preste, diligent, expéditif.** ||. ὀγλίγωρος εἰς τὰ ποδάρια. » Ταχύπους, ὠκύπους, ποδάρκης (ποιητ.). **grand coureur.** ||. ὀγλίγωρον καράβι, ἴδε Καράβι.

Ὀγλιγωρότερα, ἐπ. »Θᾶσσον(-ττον), τάχιον. **plus vite; plutôt.**

Ὀγλιγωρότερος, η, ον. » Ταχίων, ταχύτερος, θάσσων. **plus vite.** ||. τ' ὀγλιγωρότερον, ἐπ., ἴδε Ὀγλιγωρότερα. ||. ὅσον τ' ὀγλιγωρότερον, ἐπ. »Ὡς (»Ὅτι, »Ὅσον) τάχιστα, ὅσον τάχος, τὴν ταχίστην. **au plus tôt, le plus tôt (vite) possible.** ||. εἰπέ με τ' ὀγλιγωρότερον. » Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων. ||. ἐλᾶτε κατόπι μου τ' ὀγλιγωρότερον. » Οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀκολουθοῦντες «.

Ὀγρὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ὑγρός.

Ὁδηγία. »Ὁδηγία, ποδηγεσία. **conduite,** θ.

Ὁδηγός. » Ὁδοῦ ἡγεμὼν (Θκδ.), ποδηγέτης. **conducteur.**

Ὁδηγῶ, ῥ. μετ. »Ἡγοῦμαί τινι τῆς ὁδοῦ, ὁδηγῶ, ποδηγῶ. **montrer le chemin, conduire.**

Οἰκονομία. » Φειδώ. **économie,** θ. **épargne,** θ. ||. μὲ οἰκονομίαν, ἐπ. ἴδε Οἰκονομικά.

Οἰκονομικὰ, ἐπ. » Πεφεισμένως, φειδομένως, τεταμιευμένως, εὐσταλῶς. **économiquement.** ||. πολλὰ οἰκονομικά. »Γλίσχρως, εὐτελῶς. **chichement.**

Οἰκονομικὸς, ἡ, όν. » Εὐτελής. **qui coûte peu, qui n'exige pas une grande dépense.**

Οἰκονόμος. » Ὀλιγοδάπανος, ταμιευτικὸς, εὐσταλὴς (τὰ περὶ τὴν δίαιταν). **économe, ménager, épargnant.**

Οἰκονομῶ (ἔξοδα), ῥ. μετ. » Ταμιεύομαι. **économiser, épargner, faire des épargnes; gouverner.** §. (ὑποθέσεις). » Διοικέω (-ομαι), τίθεμαι, διατίθεμαι, διεξάγω. **ménager.** ||. οἰκονομῶ καλὰ τὰς περιστάσεις. » Τὰ προσπίπτοντα εὖ διατίθεμαι. ||. οἰκονόμησεν ἐξαίρετα τὴν περίστασίν 'του. »Καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται (Γρηγορ.). « ||. ἀποροῦσαν πῶς 'να οἰκονομήσουν τὸ πρᾶγμα. »Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρὸν (Θουκ.), « ἴδε καὶ Διορθόνω.

Ὀκνὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ἀκαμάτης.

Ὀκτακόσιοι, αις, α. » Ὀκτακόσιοι. **huit cent.** ||. ὀκτακόσιαις χιλιάδες. » Ὀγδοήκοντα μυριάδες.

Ὀκταποδάκι. » Πολυπόδιον (Ἀριστοτ.). **petit polype,** (ὑποκορ. τοῦ-

Ὀκταπόδι (ὑποκορ. τοῦ) » Ὀκτάπους (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σκυθίαν ὁ ἔχων ἕνα ζευγάρι βώδια), 'ψ. »Πολύπους, (ἕνα εἶδος αὐτοῦ βαρύοσμον ὀνομάζεται) ὀσμύλη, ὄσμυλος, ὄζαινα καὶ βολβίταινα. **polype.**

§. (εἶδος σκίρρου, ὅ,που 'βγαίνει κυρ. εἰς τὴν μύτην), παθ. » Πολύπους (ὁ τῆς ῥινὸς), ὄζαινα. **ozène,** θ. **polype.**

Ὀκτὼ (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Οχτώ), ἀριθμ. » Ὀκτώ. **huit.** ||. ὀκτὼ φοραίς. » Ὀκτάκις. ||. ὀκτὼ 'μερῶν. » Ὀκταήμερος. ||. ὀκτὼ χρόνια, ἐπ. » Ὀκτάετες. ||. ὀκτὼ χρόνων. » Ὀκταέτης (ὁ), ὀκταέτις (ἡ). ||. ὀκτὼ χρόνων διάστημα. » Ὀκταετηρὶς, ὀκταετία.

Ὁλάκερος (προφ. κοιν. Ἀλάκερος), η, ον, ἴδε Ἀκέραιος.

Ὁλημέρα, ἐπ. ἴδε Καθημερινῶς.

Ὁλημερινὸς (προφ. κοιν. Ὁλημερνὸς), ἡ, όν, ἴδε Καθημερινός.

Ὀλιγόλογος, η, ον. » Βραχύλογος. **concis, qui parle peu.**

Ὀλίγον, ἐπ. »Μικρὸν, βραχὺ, ὀλίγον, (καὶ εἰς τὰς συνθέσεις) ὑπὸ· peu, un peu, tant soit peu. ||. ἀπ' ὀλίγο'-'λίγο'. » Κατὰ μικρὸν (βραχὺ), ἠρέμα, ἐκ προσαγωγῆς. peu à peu. ||. ὀλίγον προτήτερα. » Μικρῷ πρότερον· »Ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ (Πλατ.)«. un peu auparavant. ||. ὀλίγον ὑστερώτερα. » Ὀλίγῳ ὕστερον. peu après. ||. ὀλίγον πρὶν τοῦ δειλινοῦ. » Βραχὺ πρὸ δείλης. ||. ἐπάνω εἰς ἕνα λόφον ὀλίγον κατηφορικόν. » Ἐπὶ γεωλόφου τινὸς ἠρέμα κατακλινοῦς. ||. πολλὰ ὀλίγον. » Ὡς ἐλάχιστα, βραχύτατα. ||. ὀλίγον χωριάτης. »Ἀγροικότερος (Ὑπαγροικότερος) τὸν τρόπον (Ἀῤῥ.).« ||. κουτσαίνω ὀλίγον. Ὑποσκάζω (τὼ πόδε),« Ax. boiter un peu (tout bas). ||. νυστάζω ὀλίγον. »Ὑπονυστάζω (καὶ ἄλλα πολλὰ σύνθετα σχηματίζοντα παρομοίως). ||. ὀλίγον ἔλειψεν, ἴδε Ἀείπω. ||. πρὸ ὀλίγου. »Ἀρτίως, πρὸ μικροῦ. recemment, tantôt, tout à l' heure, tout nouvellement, dernièrement, il n' y a qu' un moment. ||. 'βγῆκε πρὸ ὀλίγου. »Ἄρτι (»Ἀρτίως) ἐξελήλυθεν. il vient de sortir. ||. μετ' ὀλίγον (τὸ ἄλλ. 'Σὲ λιγάκι). » Ἀπάρτι, αὐτίκα, αὐτίκα μάλα, μετὰ μικρὸν, οὐκ ἐς μακρὰν, ἐντὸς ὀλίγου (οὐ πολλοῦ, οὐ πολλοῦ χρόνου), ὀλίγου χρόνου (Διον. Ἀλικ.), μετ' οὐ πολὺ, ὅσον οὔπω. tantôt, dans peu, bien-tôt, tout à l' heure, ci -aprés.

Ὀλίγος, η, ον. » Βραχὺς, μικρὸς, ὀλίγος, οὐ πολύς. peu. ||. πλέον ὀλίγος, ἴδε Ὀλιγώτερος. ||. πολλὰ ὀλίγος. » Βραχύτατος, ὀλίγιστος. ||. ἵνα 'πῶ μὲ 'λίγα λόγια, ἴδε Συντομία. ||. ἦλθε μὲ ὀλίγους ἀνθρώπους. » Ὀλιγοστὸς ἀφίκετο. ayant peu de monde avec lui. ||. 'να 'τὸ βράζῃς μὲ 'λίγη' φωτιά'. » Ἀπαλῷ (» Πρᾴῳ) τῷ πυρὶ ἕψειν «. à petit feu.

Ὀλιγόστευσις. » Μείωσις, ἐλάττωσις. diminution, amoindrissement.

Ὀλιγοστεύω, ῥ. μετ. » Μειόω, ἐλαττόω, συντέμνω, συστέλλω. diminuer, amoindrir, abréger. §. ῥ. ἀμ. » Ἐλαττόομαι (-σσόομαι). diminuer.

Ὀλιγοστός, ή, όν. »Σπάνιος. rare, ἴδε καὶ Μέτριος.

Ὀλιγόφαγος, η, ον. »Μικρόσιτος, ὀλιγόσιτος. qui mange peu, frugal.

Ὀλιγοψυχία. » Μι(».Σμι)κροψυχία. pusillanimité

Ὀλιγόψυχος. η, ον. » Μι(»Σμι)κρόψυχος. pusillanime.

Ὀλιγώτερον, ἐπ. » Ἔλασσον (-ττον), ἧσσον(-ττον), μεῖον, βραχύτερον. moins.

Ὀλιγώτερος, η, ον. » Βραχύτερος καὶ (ποιητ.) βράσσων, ἐλάσσων(-ττων), μείων, ὀλιγώτερος (» Εἰ δὲ περιμένοιεν, ὀλιγωτέροις χρήσεσθαι [τοῖς πολεμίοις], δαπανηθεῖσιν ἐν τῇ στάσει,« Ἰωσ. π. Ἀλωσ. Δ', ιϛ'). moindre.

Ὀλόγυμνος (ὁ ἄλλ. Τσύτσυδος), η, ον. » Ὅλος γυμνὸς (Λουκιαν.), πάγγυμνος. tout nu, ἴδε καὶ Θεόγυμνος.

Ὀλόγυρα, ἐπ. »Πανταχῇ κύκλῳ (Θκδ. Γ', 68), ἐν κύκλῳ, γύρωθεν καὶ γυρόθεν. tout autour, en cercle, en rond, dans une ligne circulaire.

Ὀλογυρίζω } ,ῥ.ἀμ., ἴδε Τριγυρίζω.
Ὀλογυρνῶ }

Ὀλομέταξον (ὕφασμα, τὸ ἄλλ. Πεμπεζάρι), ἴδε Μεταξωτός.

Ὀλομόναχος, η, ον. »Μονώτατος. tout seul.

Ὀλονυχτιά. » Παννυχὶς, διαπαννυχισμός. veille (passée en prières). ||. κάμνω ὀλονυχτιάν. Παννυχίζω, διαπαννυχίζω. veiller (en l' honneur de la divinité).

Ὀλόπρωτος, η, ον. » Πάμπρωτος (Ἰλ. Ο), ἴδε καὶ Πρῶτος.

Ὀλόρθος (πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ) » Λορδὸς (παρὰ ἀπὸ τοῦ Ὅλος ὀρθὸς), η, ον, ἴδε Ὀρθός.

Ὅλος (ἀλλ. προφ. Οὖλος, καθὼς καὶ παλαιόθεν ἐπροφέρετο κατὰ διάλεκτον, ὅθεν λέγει ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Π, 225]: »Οὖλος ἄρτος ὁ ἀκέραιος καὶ Οὔλω τὸ ὑγιαίνω,«), η, ον. « Πᾶς καὶ Ἅπας-ασα-αν (τὸ θηλυκὸν Πᾶσα διεσώθη, μεταπεσὸν εἰς ἀντωνυμ. ἀκλ., ἴδε Κάθε). tout. ||. ὅλος ὁ κόσμος. » Τὸ σύμπαν, τὰ σύμπαντα. ||. ὅλοι(-αις,-α, κτλ.) μαζῆ, ἴδε Μαζῆ. ||. στέλνουν χίλιους τετρακόσιους στρατιώτας ὅλους-ὅλους (ἢ) ὅλο' κὴ'-ὅλο' (φρσ.). »Πέμπουσι τετρακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὁπλίτας. ils envoyèrent en tout mille quatre cent soldats. ||. ἔμεινεν ἐκεῖ ὅλαις-ὅλαις τριάντα 'μέραις. » Μείνας τριάκοντα τὰς πάσας ἡμέρας. ayant demeuré trente jours en tout. ||. ὅλη-'μέρα, ἴδε Κάθε. ||. ὅλην τὴν ἡμέρα' (νύχτα), ἴδε Ἡμέρα.. ||. μ' ὅλον ὅτι (μ' ὅλον τοῦτο, μ' ὅλα ταῦτα), σύνδ, (ἐναντ.). » Καίτοι, καίπερ, μὴν, οὐ μὴν ἀλλὰ, περ (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἔμπης. quoique, cependant, nonobstant, bien que, tout (toute). . que, pourtant, néanmoins, toutefois, malgré le, ne laisse pas de. ||. μὲ τὰ ὅλα μου (σου, 'του, 'της, 'τους, κτλ.), (φρσ.). »Σπουδῇ, σπουδάζων (οὗ ἐναντίον

τὸ, Παίζων). tout de bon! sérieusement! vous le croyez! raillerie (plaisanterie) à part. ||. καλὲ, μὲ τὰ ὅλα σου, ἢ χωρατεύεις; » Παίζων, ὦ 'γαθὲ, ἢ σπουδάζων; parlez-vous sérieusement, ou bien vous plaisantez! ||. χωρατεύεις; 'τὸν λέγει.. τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε, 'τὸ λέγω μὲ τὰ ὅλα μου. » Παίζεις; ἔφη.. ἦ μὴν, ἦ δ' ὅς, σπουδῇ λέγω (Ξενοφ. Κυροπ. Η')«, ἴδε καὶ Ἀλήθεια! ||. (εἰς τὰς συνθέσεις αὐξάνει καὶ ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν, καθὼς: Ὁλοζώντανος, Ὁλοκαίνουργος, Ὁλομόναχος, Ὁλοστρόγγυλος κτλ. καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) Παν καὶ Παμ(καὶ τῶν Γάλλ. τὸ) tout.

Ὁλοστρόγγυλος, η, ον. » Ἀμφιστρόγγυλος (Λουκ. Ἱππ. ἢ Βαλαν.)

Ὁλότης. »Τὸ ὅλον, τὸ σύνολον, τὸ σύμπαν. le total, la totalité, le tout ensemble. §. μὲ τὴν ὁλότη', ἐπ., ἴδε Καθόλου.

Ὁλότελα, ἐπ., ἴδε Καθόλου.

Ὁλοτρόγυρα, ἐπ., ἴδε Ὁλόγυρα.

Ὁλοΰστερα | (Ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Λ, 758, Ὁλοΰστερινὰ | 'τὸ γράφει Ὅλων ὕστερον, καὶ λέγει ὅτι ἡ κοινὴ γλῶσσα τοῦ καιροῦ 'του 'τὸ μετεχειρίζετο ἐπὶ πολέμων καὶ αἰκιῶν καὶ τῶν τοιούτων, οἷον· » Ὁ δεῖνα ὅλων ὕστερον ἕνα ἔρριψε, κτλ.), ἐπ. » Ὕστατον, ὕστατα, πανύστατον, πανύστατα, τελευταῖον, ἐν τοῖς ὑστάτοις (ἐσχάτοις). en dernier lieu.

Ὁλοϋστερινὸς, ἡ, όν. » Ὕστατος, πανύστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, πύματος καὶ λοίσθιος (ποιητ.). dernier.

Ὁλοφάνερα ἐπ. »Ἀριδήλως, πασιφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς. évidemment, manifestement.

Ὁλοφάνερος, η, ον. » Ἀρίδηλος, ἔκδηλος, πρόδηλος, διάδηλος, προὔπτος, πασιφανής, ὀφθαλμοφανής, περίτρανος. évident, manifeste, qui saute aux yeux.

Ὁλοχρονικῆς | , ἐπ. » Δι' ἔτους, δι' ἐνιαυτοῦ. pendant tout le Ὁλοχρονῆς | cours de l' année. ||. εἰς τοῦ Λουκούλλου τρέφουν ὁλοχρονικῆς κίχλαις. » Κίχλας παρὰ Λουκούλλῳ δι' ἔτους τρεφομένας.

Ὁλόχρυσος, η, ον. »Διάχρυσος, πάγχρυσος, ὁλόχρυσος (Ἰώσηπ. Ἀρχ., Εὐστάθ. Ἰλ. Λ. 632). qui est tout en or (tout entier d'or).

Ὁμιλία (γεν. ἡ ἐνέργεια, ὁ τρόπος τοῦ λαλεῖν). » Λόγος. τὸ λαλεῖν (διαλέγεσθαι). propos, parler. ||. ἔχει εὔμορφην (νόστιμην) ὁμιλίαν. » Λέγει μὲν οὐκ ἀχάριτα. il a un parler doux et gracieux.

§. (ἰδιαιτ. ἡ μεταξὺ δύο ἢ καὶ περισσοτέρων ἀνθρώπων, ἡ ἄλλ. Συνομιλία). » Ὁμιλία, διάλεξις, διάλογος, * συνδιάλεξις, προσλαλιὰ (ἀμφιβ.). conversation, entretien. » Ἰδιολογία (ἡ μεταξὺ δύο μόνον ἀνθρώπων καὶ ἐπομένως μυστική). »Σπουδαιολογία (ἡ διὰ πράγματα οὐσιώδη). conférence, pourparler. ||. ὁμιλία θαῤῥετὴ (ἐλεύθερη). » Παῤῥησία. franchise, θ. franc-parler. ||. ἐμβαίνω εἰς (ἀνοίγω) ὁμιλίαν. » Λόγους συνάπτω, εἰς λόγους εἰμί (καθίσταμαί, ἀφικνοῦμαί) τινι, διὰ λόγων γίνομαί τινι (Πλδ.). entamer la conversation.

Ὁμιλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὁμιλέω, λαλέω, φθέγγομαι. parler; discourir. §. »Διαλέγομαι, συνδιαλέγομαι, προσλαλέω. s'entretenir. ||. ὁμιλῶ θαῤῥετὰ (ἐλεύθερα). »Παῤῥησιάζομαι. parler librement (franchement). ||. ὁμιλεῖ δυνατώτερα παρ' ὅλους τοὺς ἄλλους. » Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων (Δημοσθ.). « ||. ὁμιλοῦν σιγανά. » Μικρὸν διαλέγονται (Λυσ. Μαντιθ.)«. ||. ὁμιλῶ κρυφά. »Ἰδιολογέομαι, ἴδε καὶ Κρυφομιλῶ. ||. ὁμιλῶ διὰ πράγματα οὐσιώδη. »Σπουδαιολογέομαι, σπουδάζω. ||. ὁμιλῶ εἰς τὸν λαὸν (εἰς τὸ πλῆθος). » Ἀγορεύω, δημηγορέω. haranguer le peuple. ||. ὁμιλῶ μεγάλα λόγια. » Μεγαληγορέω, σεμνολογέω. ||. ὁμιλῶ μάταια. » Εἰκαιομυθέω, ἴδε καὶ Ἀέρας καὶ Μωρολογῶ. ||. ὁμιλῶ Ἑλληνικὰ (Γαλλικὰ κτλ.). »Ἑλληνίζω(»Γαλλίζω κτλ.) τῇ φωνῇ· »Τὴν Ἑλλάδα (Γαλλίδα κτλ.) φωνὴν ἵημι (προΐημι, ἀφίημι). ||. ὁμιλοῦν τὴν Δωρικὴν γλῶσσαν (Δωρικά) » Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντες (Θκδ.), ἴδε καὶ Γλῶσσα. ||. ἕνας Ἱσπανὸς, στεκόμενος πλησίον, ὁ ὁποῖος ὡμιλοῦσε καθαρὰ τὰ Ἑλληνικά. » Κελτὸς δέ τις παρεστὼς, ἀκριβῶς τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιεὶς (Λουκιαν. Ἡρακλ.)«.

Ὅμοια, ἐπ. » Ὁμοίως, κτλ. pareillement, ἴδε Παρομοίως.

Ὁμοιάζω (» Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει,« Εὐαγγ.), ῥ. οὐδ. » Ἔοικα, ὁμοίως ἔχω, ὁμοιόω (»Ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ«, Διοσκ.). ressembler; avoir la mine. ||. κατά τι μὲν ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ, κατά τι δὲ διαφέρουν. » Πῇ μὲν ὁμοίως ἔχει τούτοις, πῇ δὲ ἑτέρως, « Ἀριστοτ. ||. 'δὲν ὁμοιάζω. » Ἀνόμοιός εἰμι. je suis dissemblable. ||. 'δὲν ὁμοιάζει καθόλου ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. » Ἀνομοιότατοι πρὸς ἀλλήλους τυγχάνουσιν ὄντες.

§. 'μοιάζει ('δὲν ὁμοιάζει), ῥ. ἀπρ., ἴδε Φαίνομαι.

Ὅμοιος, α, ον. »Ὅμοιος, παραπλήσιος, ἐοικὼς, ἐμφερὴς, παρεμφερὴς, ἴσος, ἰσο-

στάσιος, ἴκελος καὶ ἐναλίγκιος (ποιητ.). semblable, égal, pareil; conforme. ||. ὅμοιος τὸν ὅμοιον (παροιμ. ἀρχαιοτάτη). » Αἰεὶ γὰρ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον· » Κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἱζάνει· » Ἧλιξ ἥλικα τέρπει, γέρων δέ τε τέρπει γέροντα. qui se ressemble, s'assemble; fagot cherche bourrée. ||. καὶ τοὺς ἔκαμαν τὰ ὅμοια (ἴδια). » Καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως (Εὐαγγ.).« et ils leur en firent autant.

Ὁμοίως, ἐπ., ἴδε Παρομοίως.

Ὁμολογία (Σημ. Εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινεν ἁπλῶς ὑπόσχεσιν καὶ συμφωνίαν· Ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους ὅμως τὸ »Ἐν γραμ- » ματιδίῳ, δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ, καὶ » βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ τὴν ὁ μ ο λ ο γ ί α ν » καταλέλοιπε τοῦ ποιήσειν τὰ δίκαια «, συμπεραίνεται πόθεν μετέπεσεν ἡ λέξις εἰς τὸ 'να 'σημαίνη σήμερον τὴν ἔγγραφον ὑπόσχεσιν τῶν δανειζομένων). »Συγγραφή, γράμμα (» Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ γράψον πεντήκοντα«, Εὐαγγ. Λουκ. Ις', 6, 7), γραμματεῖον, συνθήκη (»Ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμενος, καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, μνᾶν τόκον ἔφερεν αὐτῷ «, Λυκοῦργ.), χειρόγραφον. obligation, promesse, θ. ||. ὅσοι 'δανείσθηκαν χωρὶς ὁμολογίαν. » Τοὺς ἀσύγγραφα δανεισαμένους (Διοδ. Σικελ. Α', 79)«.

Ὁμολογῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Διηγοῦμαι καὶ §. Μαρτυρῶ.

Ὁμόνοια. »Ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη. union, concorde, θ. (bonne) intelligence, θ.

Ὁμονοιάζω (προφ. κοιν. 'Μονοιάζω), ῥ. ἀμ. » Ὁμονοέω, συμφρονέω, ὁμοφρονέω, ὁμογνωμονέω, ταὐτὰ φρονέω. vivre (être) en bonne intelligence. ||. 'δὲν ὁμονοιάζω. » Διχονοέω, διχογνωμέω, στασιάζω. vivre en dissension.

Ὁμόνω (προφ. κοιν. Ἀμόνω), ῥ. ἀμ., ἴδε Ὁρκίζομαι.

Ὁμπυάζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐμπυάζω, κτλ.

Ὅμως, σύνδ. (ἐναντιωμ.). » Ἀλλὰ, οὐ μὴν ἀλλὰ, δὲ, μὴν, γε, γεμὴν, γε μέν τοι, μέντοι, ἀλλὰ γὰρ, ἀλλά γε. mais, cependant, après tout. ||. ἀλλ' ἐσένα μὲν, ὦ Ἑρμῆ, σ' εὐχαριστῶ, διότι μ' ἐννοιάζεσαι· αὐτὸν ὅμως τὸν Πλοῦτον 'δὲν 'μπορῶ 'να τὸν δεχθῶ. »Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, χάρις τῆς ἐπιμελείας· τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν δεξαίμην «. ||. τὸ 'να ςοχάζεσαι ὅμως ὅτι ἐγώ σε ἀδίκησα, τοῦτο δὲ πλέον 'δὲν 'μπορῶ 'να 'τὸ ὑποφέρω. » Τὸ μέν τοι σὲ νομίζειν ὑπ' ἐμοῦ ἀδικεῖσθαι, τοῦτο δ' ἐγὼ χαλεπῶς πάνυ φέρω. ||. ἂς ἀφήσω ὅμως αὐτὰ, τῶν ὁποίων τὴν αἰτίαν 'μπορεῖ κἀνεὶς 'να 'τὴν ἀποδώσῃ καὶ εἰς τὴν πτωχείαν. » Ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις (Δημοσθ.)«. ||. ἐκεῖνος ὅμως ὁ μακαρίτης ὄχι. »Ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος (Γρηγ.).«

Ὀνειρεύομαι, ῥ. αὐτόπ. » Ὀνειροπολῶ, ὀνειρώττω(-ώσσω). songer, rever. ||. πολλοὶ δὲ ὠνειρεύοντο καὶ τὴν Καρχηδόνα καὶ τὴν Ἰταλίαν. » Πολλοῖς δὲ καὶ Καρχηδὼν καὶ Ἰταλία ὄνειρος ἦν.

Ὀνειροκρίτης. »Ὀνείρων ὑποκριτής. interprète des songes.

Ὄνειρον. » Ὄναρ (τὸ), ὄνειρος (ὁ), ὄνειρον (τὸ), ὄψις, ἐνύπνιον, ὀπτασία. songe, rêve. ||. εἰς τὸ ὄνειρόν μου(σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'τους ἢ 'των), ἐπίῤ. » Ὄναρ, κατ' ὄναρ, ἐνύπνιον (Ὁμηρ.). en songe.

Ὄνομα. » Ὄνομα, κλῆσις, προσηγορία. nom. ||. τὸν ἕνα μὲν υἱόν 'του τὸν ὠνόμασε Δημήτριον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ 'του, τὸν ἄλλον δὲ Φίλιππον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός 'του. » Τὸν μὲν ἐπὶ τἀδελφῷ Δημήτριον, τὸν δ' ἐπὶ τῷ πατρὶ Φίλιππον ὠνόμασε. §. (συνεκδοχ. ἡ καλὴ ὑπόληψις). » Δόξα, εὔκλεια, ὄνομα, κλέος (τὸ). renommée, nom. ||. ἄφησαν ὄνομα ἀθάνατον. »Ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὐτῶν δόξαν κατέλιπον (Ἰσοκρ.)«, ἴδε καὶ Δόξα.

Ὀνομάζω, ῥ. μετ. » Καλέω, ἀποκαλέω (κυρ. διὰ τὰ ἐπίθετα), ὀνομάζω, προσαγορεύω. nommer, appeler. ||. ὀνομάζομαι, ῥ. μεσ. » Καλέομαι, ὀνομάζομαι, ἀκούω (» Ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τἄλλα ἃ προσήκει πάντα ἀκούουσι,« Δημοσθ.), προσαγορεύομαι. s'appeler, se nommer. ||. πῶς ὀνομάζεται; » Ὅ,τι δὲ καὶ καλῶμεν αὐτόν; » Τί δ' ὄνομα τῷ . . . ; ||. τὸ ἴδιον λοιπὸν θὰ ὀνομάσῃς καὶ τὸν ἀγοράζοντα μαθήματα; »Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα ξυνωνούμενον ταὐτὸ προσερεῖς ὄνομα (Πλάτ. Γοργ.)«; ||. μήτε τὸ ὄνομά 'της 'δὲν ἐρώτησες κἂν, πῶς ὀνομάζεται; »Οὐδὲ τοὔνομα ἐπύθου σύ γε, ἥ τις καλοῖτο (Λουκιαν. Εἰκ.)« ;

Ὀξιὰ (εἶδος βαλανιδιᾶς ἀπὸ τὸ γένος τῆς φηγοῦ), δ. » Ὀξύα καὶ Ὀξέα. oxye, espèce de hêtre ou de sapin.

Ὀξύγκλα (ἢ ἄλλ. Προγκίδα), ἐργ. (ὑφαντ. μὲ τὸ ὁποῖον στυλόνουν τ' ὀπισινὸν ἀντί).

Ὀπισινὸς, η, όν. » Ὀπίσθιος. derrière.

||. τὰ ὀπισινὰ ὀδόντια, ἴδε Τραπεζίτης. ||. τ' ὀπισινὸν (τὸ Τουρκ. Μποῦτι) τοῦ ἀρνιοῦ κτλ. »Κωλέα καὶ (κρσ.) Κωλῆ, κωλῆν. **gigot, eclanche, θ. membre (de mouton).** ||. τὰ 'πισινὰ τοῦ ἀλόγου (σκύλου) 'να ἦνε γεμάτα, ἴδε Κωλί. §. (εὐσχημότερον ὁ Κῶλος), ἴδε τὴν λέξιν.

Ὀπίσω (προφ. κοιν. 'Πίσου), ἐπίῤ. » Ὀπίσω, κατόπιν, πάλιν (ποιητ.), ἐς τοὔμπαλιν, ἐπὶ πόδα, ἀνὰ πόδα. **derrière, sur ses pas.** ||. 'να γυρίσ' ὀπίσω. »Πάλιν ἀπελθεῖν. ||. κἀμμιὰ ἀπ' ὅσαις (Ἀμαζόναις) ἦλθαν 'δὲν ἐγύρισεν ὀπίσω. » Τῶν μὲν ἐλθουσῶν οὐδεμία πάλιν ἀπῆλθεν (Ἰσοκρ.). ||. 'να φεύγῃς, καὶ 'να μὴ κυττάζῃς ὀπίσω (φρσ.). » Φεύγειν ἀμεταστρεπτὶ (προτροπάδην)· » Δρόμῳ συντείνειν· » Ὡς ποδῶν εἶχεν. **aller (courir) à toutes jambes.** ||. 'πᾶμε 'πίσω. » Ἄπιμεν ἐς τοὔμπαλιν (Ξενοφ.). ||. ἀπ' ὀπίσω. » Ὄπισθεν, ἐκ τῶν ὄπισθεν, κατὰ νώτου. **par derrière.** ||. τ' ὀπίσω (τ' ὀπισινὸν δηλ. μέρος). » Τὰ ὄπισθεν, τὰ ὀπίσθια. **l'arrière-corps.** ||. τ' ὀπίσω τοῦ 'σπιτιοῦ. » Ὁ ὀπισθόδομος (κυρ. τοῦ ἐν Ἀθήναις Παρθενῶνος). ||. ὀπίσω ἀπὸ τὸν ναόν. » Κατὰ νῶτον δὲ τοῦ νεώ.

Ὁποῖος, α, ον, ἀντων. (ἀναφορ.), (πάντοτε μὲ τὰ ἄρθρα: Ὁ, ἡ, τὸ, κτλ.). »Ὅς, ἥ, ὅ, κτλ. » Ὅστις, ἥτις, ὅ,τι κτλ. »Ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ κτλ. **(celui, celle, ce etc) qui, que, le (la, etc) quel-elle, dont** (γεν. καὶ ἀφαιρετ.). ||. 'δὲν εἶνε καλὸν τὸ ὁποῖον 'δὲν ἔκαμνεν. » Οὐκ ἔστι τῶν δεινῶν ὁποῖον οὐκ ἐποίει (Πλβ. ΛΒ', 21)«.

Ὅποιος, α, ον (καὶ Ὅ,τι),ἀντων. (ἀόρ.). »Ὅστις, ἥτις, ὅ,τι, κτλ. Ὁστισοῦν, ἡτισοῦν, ὁτιοῦν κτλ. » Εἴτις, εἴτι κτλ. » Ὅς, ἄν, ἥπερ ἄν, ὅ,τι περ ἂν κτλ. **qui, quelque, quiconque, quel-que.** ||. ὅποιος εἶνε τίμιος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἀγαπᾷ τὴ' γυναῖκά 'του. » Ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει«, Ὅμ. (Ἰλ. Ι). ||. καλὴ δουλειὰ, ὅποιος 'μπορεῖ 'να 'τὴν κάμῃ. » Καλὸν ἀνδρὶ ἔργον, εἴτις δύναιτο (Ξενοφ. Κυρουπ.) «. ||. ὅποιος ἀδιαφορεῖ περὶ ἀρετῆς, δὲν 'μπορεῖ 'να κρίνῃ καθὼς πρέπει τὴν ἱστορίαν τῶν παλαιῶν. » Οὐ γὰρ οὔτε κρίνειν καλῶς δύναιτ' ἂν ὅσα τοῖς πάλαι ἱστόρηται, ὅτῳ οὐδὲν ἐμέλησεν ἀρετῆς κτλ. ||. 'να γραφθῇ ὅποιος θέλοι. » Ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον. ||. ὅποιος ὑποφέροι 'ως τὸ τέλος. » Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος· » Ὅς ἂν ἄχρι τέλους ὑπομείνειεν. ||. ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο. » Ὁπότερος, ὁποτεροσοῦν, ὁποτεροσδήποτε. **le quel des deux qui se puisse être.** ||. μὲ ὅποιον τρόπον (κεν) ἠμποροῦν. » Τρόπῳ ὅτῳ ἂν δύνωνται «, Πλάτ. ||. ἀπ' ὅποιον τόπον κεν ἦνε. » Ὁποδαπός κεν εἴη. **de quelque pays que se soit.** ||. εἰς ὅποιον μέρος τῆς γῆς κεν ἦνε. » Ὅπου ποτ' ἂν ᾖ γῆς. ||. 'να 'τὰ πάρωμεν μὲ ὅποιον τρόπον ἠμποροῦμεν. »Εἰσπράττεσθαι τρόπῳ, ᾧ ἂν (τρόπον ὅν τινα ἂν) δυνώμεθα (Δημοσθ.)«.

Ὁποῦ καὶ (κατ' ἀφαίρεσιν), 'Ποῦ, μόρ. ἢ ἀντων. (ἀναφορ ἀπὸ τοῦ) »Ὅς (»Ἡ, »Ὁ, »Οἵ, κτλ.) ποῦ. **que, qui**, ἴδε Ὁποῖος. §. (αἰτιολογ.) 'να 'τὸν συγχωρήσουν ὁποῦ φορεῖ τέτοια ῥοῦχα, ἴδε Ἐπειδή. §. (χρον.) εὐθὺς ὁποῦ (ἀντὶ Ἀποῦ, καὶ τοῦτο 'Ιων. ἀντὶ Ἀφ' οὗ), ἴδε Εὐθύς. §. (τοπ.). ἄφησέ 'το ἐκεῖ ὁποῦ εἶνε, ἴδε Ὅπου. §. (εὐχτικ.) μήτε 'τὸν ἐγνώριζα, ὁποῦ 'να μὴν ἔφθανα μήτε τώρα 'να 'τὸν γνωρίσω, (ἢ) 'ποῦ 'να μὴν ἔφθανα μήτε τώρα, (ἢ ἁπλῶς) 'ποῦ 'να μὴν ἔφθανα! »Μηδὲ γιγνώσκων, ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον! **ne le connaissant pas, et plût à Dieu que je ne le connusse pas encore**

Ὅπου (καὶ κατ' ἀποκ. 'Που, συγχ. ἐνίοτε μὲ τὸ Ὁποῦ, ἴδε ἀνωτέρω), ἐπιῤ. (τοπ.). »Ὅπου, ὅπη ὅπῃ καὶ ὅποι, ὅπου περ, ὅπου ποτ', ὁπηποτοῦν, ἵνα (ποιητ.), οὗ καὶ οὗ περ, ᾗ καὶ ᾗπερ. **où, en quelque lieu (endroit) que.** ||. ἐκεῖ, ὅπου. » Ταύτῃ, ᾗ· οὗ· ὅπου περ. ||. ὅπου σᾶς ὑπάγουν, 'να ἀκολουθῆτε. »Ἧ περ ἂν ἄγωσι, ταύτῃ ξυνέπεσθαι «, Βασίλ. ||. ὅπου θέλω. » Ὅποι περ ἂν ᾖ βουλομένῳ μοι. **où bon me semble.** ||. ὅπου κεν πᾶς. »Ὅπῃ ποτ' ἂν ἀπίῃς. **quelque part que vous alliez.** ||. ἐκεῖ ὅπου χύνεται (ὁ Δούναβις) εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν. » Ἵνα ἐκδιδοῖ ἐς τὸν Εὔξεινον Πόντον (Ἀῤῥ.). ||. ἐκεῖ ὅπου ἦτον κοννεμμένος. » Οὗ κατήγετο. ||. ἂς πᾶμεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἤλθαμεν. » Ἄπιμεν ἥν περ ἤλθομεν (Ξενοφ.).« ||. ἀπ' ἐκεῖ ὅπου 'τ' ἀφήσαμεν. » Ὅθεν ἐλίπομεν· » Ἀφ' οὗ κατελίπομεν.

Ὅπως, ἐπίῤ. (τροπ.). » Ὅπῃ, ὅπῃ περ, ὡς ἄν. **de quelque manière que.** ||. ὅπως κεν ὀνομάζεται. » Ἥτις ποτὲ καλεῖται. **quel que soit son nom.** ||. κάμε ὅπως θέλεις. » Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. ||. κἀνεὶς 'να μὴν ἐμποδίζῃ τοὺς κυνηγοὺς 'να κυνηγοῦν ὅπου καὶ ὅπως κεν θέλουν. » Μηδεὶς θηρευτὴς κωλυέτω ὅπου καὶ ὅπῃ περ ἂν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν «, Πλάτ.

Ὀργανίζω, ῥ. μετ. » Πράσσω (-ττω),

διαπράττομαι, μεθοδεύω, τεχνάομαι(-άζομαι), σκευωρέομαι, συσκευάζω. négocier; travailler; machiner, tramer (ἐπὶ κακοῦ, καθὼς καὶ τὸ) intriguer. ||. ὀργανίζω 'να 'πάρω ὑπούργημα (ἀξίωμα κτλ.). »Παραγγέλλω, μέτειμι, μετέρχομαι, σπουδαρχέω. briguer. ||. ὠργάνιζε 'να γένη ὕπατος. » Ὑπατείαν μετῄει. ||. ὠργάνιζε διὰ τὴν ἀγορανομίαν. » Ἀγορανομίαν παρήγγελλεν. ||. ὁ Δομίτιος ὠργάνιζε 'να γένη ὕπατος αὐτὸς καὶ ὄχι ὁ Πομπήϊος. » Πομπηΐῳ δὲ εἰς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγελλε Δομίτιος (Ἀππιαν.).»

Ὀργάνισμα. » Παρασκευὴ (ῥητορικὴ ἡ λέξις), παραγγελία. intrigue, θ.

Ὄργανον. » Ὄργανον. instrument, ἴδε καὶ Σύνεργον.

Ὀργὴ, ἴδε Θυμός. ||. ὀργὴ (τοῦ) θεοῦ. » Θεομηνία, δαιμόνιον μήνιμα, θεήλατος συμφορά. colère divine, courroux celeste.

Ὀργόνω, ῥ. μετ. » Ἀρόω, ἀροτριάω (-όω). labourer.

Ὀργυιὰ, μέτρ. » Ὄργυια. brasse, θ. ||. πενῆντα ὀργυιαῖς σχοινί. » Σχοῖνον πεντηκοντόργυιον.

Ὄργωμα. »Ἄροτος (ὁ), ἄροσις, ἀροτρίασις, ἀροτριασμός. labour, labourage.

Ὀρέγομαι (ἐπιθυμῶ κυρ. φαγώσιμόν τι, μάλιστα ἐπὶ ἐγκύων), ῥ. ἀποθ. »Κισσάω. avoir des envies de femme grosse, appéter (ἐπιστημ.). ||. ἡ Λητὼ ὅταν ἦτον ἐγγαστρωμένη τὸν Ἀπόλλωνα, ὠρέχθηκε πρασουλίδαις. » Τὴν Λητὼ, κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα, κιττῆσαι γηθυλλίδος (Ἀθήν.).«

Ὀρεκτικὸς (προφ. κοιν. Ὀρεχτικὸς), ἡ, ὸν, ἴδε Ἐπιθυμητός. §. (κυρ. διὰ τὰ φαγητερὰ, ὅσα ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν, τὰ ὁποῖα ἀναγωγότερον ὁ Ἀριστοφάνης » Ὑποβινιῶντα βρώματα « ὠνόμασε). »(Ἔδεσμα, »Βρῶμα) τὴν ὄρεξιν ἐκκαλούμενον, ἐρεθιστικὸν ὀρέξεως (Ἀθήν. Γ′). friant, appétissant. ||. ἀχηβάδαις ὀρεκτικαῖς (ἡ ἄλλ. χαρακωταῖς, ἴσως διότι ἐρεθίζουν τὴν ὄρεξιν περισσότερον τῶν ὁμαλῶν, παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν καὶ οἱ παλαιοὶ), ἴδε Ἀχυβάδα.

Ὄρεξις. »Ὄρεξις-εως (ἡ). appétit, goût, ἴδε καὶ §. Ἐπιθυμία. ||. τὰ 'ξυνὰ ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν, ἴδε Ἀνοίγω. ||. χωρὶς ὄρεξιν, ἴδε Ἀνόρεξα. ||. γελᾷ χωρὶς ὄρεξιν. » Σαρδώνιον γελᾷν· » Γναθμοῖς γελᾷν ἀλλοτρίοις« (παροιμ. καθὼς καὶ) » Γναθμοῖς ἐσθίειν ἀλλοτρίοις « (δι' ὅσους) τρώγουν χωρὶς ὄρεξιν. ||. κόπτει τὴν ὄρεξιν. »Ἀποκλείει τοῦ σιτίου. ||. ἂν κοπῇ ἡ ὄρεξίς 'του. » Ἢν τῶν σιτίων ἀποκλεισθῇ.

Ὀρθὰ (ὄχι δίπλα ἢ καθιστὰ δηλ.), ἐπίῤ. » Ὀρθοστάδην. debout. §. (τροπ. ἀντὶ τοῦ Καλὰ, Εὔλογα κτλ.) »Ὀρθῶς (Θεοφ.), πρὸς τρόπου, κατὰ τρόπον, κατὰ μοῖραν (Ὁμηρ.). bien, ἴδε καὶ Ἴσια.

Ὀρθάνοικτος, η, ον. » Ἀναπεπταμένος. ouvert, ἴδε καὶ Ἀνοικτός.

Ὀρθοποδῶ (ὁ Ἀπόςτ. Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν, Κεφ. β′, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν εἰς ἄλλην ἐκδοχὴν), ῥ. ἀμ. »Συνίσταμαι, ἀνακτάομαι τὰ πράγματα (τὰ ἐμαυτοῦ). retablir ses affaires. ||. διὰ τῆς δραστηριότητος εἶνε ἀκόμην ἐλπὶς καὶ 'να ὀρθοποδήσωμεν. » Μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς (Θκδ.).«

Ὀρθὸς, ἡ, ὸν. » Ὄρθιος, ὀρθός. debout, droit.

Ὁρίζω (ἐξουσιάζω), ῥ. μετ. » Ἄρχω, κρατέω, δεσπόζω. dominer, maîtriser. §. » Διέπω, κυβερνάω, ἰθύνω. commander, gouverner, ἴδε καὶ Ἐξουσιάζω. ||. 'τὸν ὁρίζει ἡ γυναῖκά του. »Γυναικοκρατεῖται. ||. ὁρίζω τὴν θάλασσαν. »Θαλασσοκρατέω. §. 'δὲν ὁρίζετε εἰς τὸ πτωχικόν μου (φρσ. φιλοφρονητική. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγουν, 'Δὲν κοπιάζετε); ἴδε Κοπιάζω. ||. καλῶς ὡρίσετε, καλῶς 'να ὁρίσαιτε. » Ὡς εὖ παρέστης! soyez le bien venu. §. (προστάζω): τί ὁρίζετε; »Δέσποτα, τί προστάσσεις τῷ σῷ οἰκέτῃ; que vous plaît-il? ||. ὁρίστε (κατ' ἀποχ. ἐκ τοῦ ὁρίσατε.), (φρσ. τὴν ὁποίαν μεταχειριζόμεθα ἀποκρινόμενοι ὅταν μᾶς φωνάζουν). » Ἰδοὺ ἐγώ. plaît-il?

Ὁρισμὸς, ἴδε Προσταγή. ||. ὁρισμός σας, (ἢ) μὲ τοὺς ὁρισμούς σας, (ἢ) εἰς τοὺς ὁρισμούς σας (φρσ. φιλοφρονητική)' »Ταῦτ' ὦ δέσποτα (Ἀριστοφ.)«. à vos ordres.

Ὁρκίζω (βάλλω εἰς ὅρκον), ῥ. μετ. »Ἐξορκίζω(-έω,-όω), ὅρκον δίδωμι καὶ λαμβάνω, ὁρκίζω(-όω). lier par (faire faire) un serment, adjurer. ||. ὁρκίζομαι ('παίρνω ἢ κάμνω ὅρκον), ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ὄμνυμι, ὀμνύω, ἐπόμνυμι (-υμαι, -ύω), ὀμόω, ὁρκομοτέω. jurer, prêter serment. ||. ὁρκίζομαι ὅτι 'δὲν 'τὸ 'ξεύρω. » Ἐξόμνυμαι (»Ἀπόμνυμι) τὴν περὶ τούτου γνῶσιν (Πλούτ.).«

Ὅρκος (ὁ). »Ὅρκος. serment. ||. κάμνω ('παίρνω) ὅρκον, ἴδε Ὁρκίζομαι. ||. φυλάττω τὸν ὅρκον μου. »Εὐορκέω, ἐμπεδορκέω (» Ὁ δὲ ὅρκος ἐστὶ τῷ μὲν Βασιλεῖ, κατὰ τοὺς τῆς πόλεως κειμένους νόμους βασιλεύσειν, τῇ δὲ πόλει, ἐμπεδορκοῦντος ἐκείνου, ἀστυφέλικτον τὴν βασιλείαν παρ-

ἴξειν, « Ξενοφ. Λακεδ. Πολιτ.). observer réligieusement son serment, ἴδε καὶ Λόγος. ||. πατῶ τὸν ὅρκον μου. » Ἐπιορκέω, ψευδορκέω. parjurer, se parjurer. ||. ὅρκος ψεύτικος. » Ψευδορκία, ἐπιορκία. parjure.

Ὁρμή. » Ὁρμὴ, φορὰ, ῥύμη, σφοδρότης, βία, τὸ ῥαγδαῖον καὶ λαῦρον, ῥόθιον, ῥοῖζος (κυρ. διὰ τὰ πουλιά). impétuosite, θ. véhémence, θ. emportement.

Ὁρμήνεια, ἴδε Συμβουλή.

Ὁρμηνεύω (ἀντὶ) Ἑρμηνεύω, ῥ. μετ. ἴδε Συμβουλεύω.

Ὁρμητικὰ, ἐπ. » Λάβρως καὶ Λαύρως, βιαίως, ῥαγδαίως, ῥάγδην (ἀμφ.). impétueusement, brusquement, violemment.

Ὁρμητικὸς, ἡ, όν. » Σφοδρός, λαῦρος καὶ λάβρος, ῥαγδαῖος, βίαιος, νεανικός. impétueux, véhément.

Ὁρμίδι (ἡ βόλτα). » Ὁρμιά. ligne (de pêcheur), θ.

Ὁρμῶ, ῥ. ἀμ. » Ὁρμάω, ὁρμάω, ἐπιφέρομαι, ἐπιτίθεμαι. fondre (donner, se jeter) sur, charger, ἴδε καὶ Τινάζομαι.

Ὄρνεον (κυρ. κάθε μεγάλον σαρκοφάγον πουλί). » Οἰωνὸς, γαμψώνυχον. oiseau de proie. §. (ἰδιαιτέρως δὲ τὸ Τουρκ. Καρτάλι), π. » Γύψ (ὁ). vautour. §. (μεταφορ. ἄνθρωπος εὐήθης καὶ ἀνόητος), ἴδε Ἀνόητος, Ἐλαφρόμυαλος, Χάχας καὶ (εἰς τὸ παράρτημα) Μπουδαλᾶς.

Ὄρνιθα, π. » Ἀλεκτορὶς, ὄρνις. poule, θ. ||. ἡ ὄρνιθα, σκαλίζωντας, ἔβγαλε τ' ὀμμάτι 'της (παροιμ. ἀνάλογ. μὲ τὸ) » Οἰνόη τὴν χαράδραν.

Ὀρνιθήσιος, η, ον. » Ὀρνίθειος, ἀλεκτόρειος (» Ὠὰ ἀλεκτόρεια, « Συνεσ.). de poule.

Ὀρνιθόκωλος (ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοτριανταφυλλῆας). » Κυνόσβατον, κυνόμορον (Γαλην.). gratte-cu.

Ὀρνιθοπάζαρον. » Ἀλεκτρυοπωλητήριον. marché à la volaille.

Ὀρνιθοποῦλι. » Ὀρνίθιον, *ἀλεκτορίδιον, νοσσὰς (ὄρνις). poulet, poussin (τὸ πολλὰ μικρὸν, τὸ ἄλλ. Κλωσσοπούλι).

Ὀρνιθοσκαλίδα, π. ἴδε Ξυλόρνιθα.

Ὀρνιθοτυφλιά, πάθ. » Νυκταλωπία, νυκταλωπίασις. nyctalopie, θ. ||. ἔχω ὀρνιθοτυφλιάν. » Νυκταλωπιάω. ||. ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει. » Νυκτάλωψ.

Ὀρτυκάκι. » Ὀρτύγιον. cailleteau, (ὑποκορ. τοῦ-

Ὀρτύκι, π. (ἀπὸ τοῦ) » Ὀρτύγιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ὄρτυξ-υγος (ὁ). caille, θ.

Ὀρτυκομάνα (τὸ Τσίλι), π. » Ὀρτυγομήτρα. râle.

Ὀρφάνεια. » Ὀρφανεία. état d'un orphelin.

Ὀρφανεύω, ῥ. αὐτοπ. » Ἀπορφανίζομαι. devenir (rester) orphelin, perdre ses parens.

Ὀρφανὸς (προφ. κοιν. Ἀρφανὸς), ἡ, όν. » Ὀρφανός. orphelin.

Ὀρφὸς, ψ. » Ὀρφὸς (καὶ Ἀττικ.) Ὀρφώς. orphe ou orfe.

Ὅσον, ἐπίρ. (ἀναφορ.). » Ὅσον, ὁπόσον, ἤ γε. autant que. §. tant que. §. quant à. ||. (ἡ ἀμούργα) ὅσω παληώνει, γίνεται καλλήτερη, (ἡ) τόσω καλλήτερη γίνεται. » Παλαιουμένη τε βελτίων γίνεται (Διοσκορ.) (Ὁ Ἀριστοτ. τὸ ἐξέφρασε συμφωνότερον μὲ τὴν σημερινὴν φράσιν) : » Βελτίων δ' ἐστὶν ἡ πυιτία, ὅσω ἂν ἡ παλαιοτέρα (Ἀριστοτ. Ζ, Γ', 16). plus il est vieux, plus il devient meilleur. ||. ἀλλ' ἐκεῖνοι, ὅσω περισσότερον ὁ Κλέων ἀπέφευγε τὸ ταξεῖδι, τόσω περισσότερον παρεκίνουν τὸν Νικίαν 'να τοῦ παραδώση τὴν ἀρχηγίαν. » Οἱ δὲ, ὅσω μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν, τόσω ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχὴν (Θκδ.) «. plus Cléon voulait éviter l'expédition, plus les Athéniens pressaient Nicias de lui livrer le commandement. ||. ὅσον δι' αὐτὸ, μὴ φοβᾶσαι » Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. ||. ὅσον μπορεῖς περισσότερον. » Ὡς ἂν δύνῃ πλεῖστον, » Ὁπόσα πλεῖστα δύνασαι. ||. ὅσον εἶναι δυνατὸν, (ἢ) ὅσον τὸ δυνατόν. » Ἢ δυνατόν, ὡς οἷόν τε, ὡς ἔνι μάλιστα, ὅσον ἐγχωρεῖ, ἴδε καὶ Δύναμις. ||. ὅσον μεγάλα κὰν γένουν. » Κἂν ὁπηλικονοῦν μέγεθος λάβωσιν (Ἀριστοτ.). « à quelque grandeur qu'ils parviennent. ||. ὅσον εἶναι καιρὸς ἀκόμη. » Ἐν ᾧ καιρός ἐστιν ἔτι. » Ἕως ἔτι καιρός. pendant qu'il est temps encore. ||. ὅσω ἦσαν μὲ τὸν Σωκράτην, ἴδε Ἕως. ||. ὅσον τ' ὀγληγορότερον. » Ὅσον τάχιστα, ὅτι τάχιστα, le plus tôt possible. ||. ὅσον ἠμποροῦσεν ὀγλιγωρότερα. » Ἡ ἐδύνατο τάχιστα, « Ξεν. ||. ὅσω προχωροῦσα. » Προβαίνοντος δέ μου. à mesure que j'avançai. ||. τόσον μεγάλος (ὑψηλὸς), ὅσον. » Τηλίκος (» Τηλικοῦτος), ἡλίκος (ὁπηλίκος).

Ὅσος, η, ον, ἀντ. (ἀναφ.). » Ὁπόσος, ὅσος. autant.

Ὄσπριον. » Ὄσπριον, χέδροψ-οπος (ὁ), χεδροπὸν (τὸ), πύανον (ὅθεν ὁ Πυανεψιὼν ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μῆνας τῶν Ἀθηναίων, ἴδε Κόλλυβον.). légume. ||. τρώγω

(τρέφομαι μὲ) ὄσπρια. » Ὀσπριοφαγέω. se nourrir de légumes.

Ὀστρακιὰ, ἴδε Ἀστρακιὰ καὶ Δῶμα.

Ὀστρυὰ, δ. (ὁμοιάζει τὴν Ὀξειάν). »Ὀστρὺς, ὀστρύα. hêtre.

Ὅταν, ἐπ. (χρον.). » Ὅτε, ἡνίκα, ὁπότε, ὁπηνίκα, ἔταν, ὁπόταν. quand, lorsque. ||. (ἐκφράζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς): ὅταν ὁ Κάσσανδρος ἔκτιζε τὰς Θήβας, οἱ Ἀθηναῖοι ἐφόρεσαν στέφανα. »Ἀθηναῖοι, Κασσάνδρου Θήβας κτιζοντος, ἐστεφανηφόρησαν«. ||. (διὰ προθέσεως): ὅταν ἦλθε κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὁ Δάτις. » Ὑπὸ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν. lors de l'invasion de Datis. ||. ὅταν ἦτον ἄρχων εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Πυθοκλῆς. » Ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοκλέους. sous l'archontat de Pythoclès.

Ὅτι, συνδ. (παρεμφατ.). »Ὡς, ὅτι, διότι. que. ||. Ἠξεύρω ὅτι γελάσθηκα. » Οἶδα ἐξηπατημένος. ||. λέγουν ὅτι ἔρχεται ὁ βασιλεὺς μὲ τοὺς ἀνθρώπους 'του. »Φασὶν ἔρχεσθαι τοὺς ἀμφὶ τὸν βασιλέα. ||. ἑτοιμάζετο καὶ αὐτὸς ἀπ' ἐδῶ, διότι ὑπωπτεύετο ὅτι θὰ χρειασθῇ καὶ ἄλλη μάχη. » Ἀντιπαρεσκευάζετο, ὡς μάχης ἔτι δεῆσον (Ξενοφ. Κυρουπ.)«. ||. ἔτσι 'να 'ξεύρετε, ὅτι μήτε θὰ παύσω. » Οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου. ||. μανθάνω ὅμως ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι. » Πυνθάνομαι μέντοι, διότι Ἀθηναῖοι κτλ. §. (Αἰτιολογ.) ἀντὶ Διότι. ||. μετενόησαν ὅτι τοὺς ἔδοσαν. » Μετεμέλοντο (αὐτοὺς) ἀποδεδωκότες (Θουδ.)«. ils se repentaient de les avoir rendus. §. (ἐπίρ. χρον.). » Ὡς οὖν τάχιστα. dès (aussi tôt) que. ||. ὅτι ἦλθ' ἀπὸ τὸν δρόμον. » Ἀρτίως ἐληλυθώς. il ne fait que d'arriver. ||. ὅτι ἄρχισεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἴδε Ἀρχινῶ. ||. ὅτι ἔφυγεν. » Ἄρτι ἀπελήλυθεν. il ne vient que de partir. ||. ὅτι ἀρχίζει νὰ φυτρόνῃ. » Ὅταν ἄρτι φύηται (Θεοφρ.)«.

Ὅ,τι, ἀντων. (ἀόρ. ἴδε Ὅποιος). »Ὅ,τι καὶ Ὅτι, εἴτι. quel que soit. ||. ὅ,τι καὶ ἂν (κεν) μὲ εἰπῇς. »Ὅ,τι κεν εἴπῃς. quoique vous disiez. ||. ὅ,τι 'τὸν φανῇ. » Τὸ δόξαν, τὸ παριστάμενον, ὅ,τι ἂν δόξῃ. ce que bon lui semble. ||. ὅ,τι τύχοι. » Τὸ προστυχὸν, τὸ παρατυχὸν, τὸ προσπεσὸν, ὅπερ ἂν τύχῃ. quelconque. 2) (ἀναφορ.) » Ὅ, ὅπερ. ce que. ||. ὅ,τι εἶνε ὡς πρὸς τὰ δένδρα ἡ γῆ, τοῦτο εἶνε ὡς πρὸς τὰ ζῶα ἡ κοιλία. » Ὅπερ τοῖσι δένδροισι ἡ γῆ, τοῦτο τοῖσι ζώοισι ἡ γαστὴρ (Ἱππκρ.). l'estomac est pour les animaux ce que la terre est pour les arbres. ||. ὅ,τι λογῆς. »Ὁποῖος, οἷος, ὅστις ἄν. quoique, ἴδε καὶ Ὅπως.

Οὐγγιὰ, μέτρ. »Οὐγγία καὶ Οὐγκία (ἡ παλαιὰ Ῥωμαϊκὴ περιεῖχεν 24 γραμμάρια· δώδεκα οὐγγιαὶς ἔκαμναν μίαν λίτραν· τὴν σήμερον περιέχει ὀκτὼ δράμια). once (περιέχει 8 drachmes ou gros), θ. ἴδε καὶ Λίτρα.

Οὖια (ἐκ τοῦ) Ὦα (ἢ ὀρθότερον) Ὧα (καὶ παρατηρητέα ἡ προφορὰ, καθ' ἣν συνεκφωνεῖται καὶ τὸ ὑπογεγραμμένον ἰῶτα), (τὸ περιῤῥαπτόμενον ἢ συνυφαινόμενον τριγύρω εἰς τὰ φορέματα, διὰ εὐπρέπειαν ἢ οἰκονομίαν, τὸ Τουρκ. Κενάρι). »Λῶμα, λέγνον καὶ λέγνη (ὅθεν ὁ Λεγνωτὸς χιτὼν), παρυφὴ, ὀχθοιβος. bord, bordé.

Οὔγαινα ἢ Οὔϊαινα (ἡ), 'ψ. » Ὕαινα. truie de mer (;).

Οὐρά. » Οὐρὰ, κέρκος (ἡ), τὸ οὐραῖον. queue, θ.

Οὐρανίσκος. » Ὑπερῴα, οὐρανὸς, οὐρανίσκος. palais.

Οὐρανογάλαζον, χρ. (τὸ ἄλλ. Οὐρανὶ), ἴδε Γαλάζιος.

Οὐρανοκαταίβατος, η, ον. » Διϊπετὴς καὶ Διοπετὴς, οὐρανοπετὴς (Πλούτ. π. τ. Ἡροδ. κακοηθ.), θεσπέσιος. tombé du ciel.

Οὐρανός. » Οὐρανός. ciel (τὸ πληθ. cieux) ||. 'ψηλὸς 'ως τὸν οὐρανὸν (φρασ. ὑπερβ.). » Οὐρανομήκης, ἀγχινεφής. qui touche le ciel.

Οὐρλιάζω (φωνάζω καθὼς τὸ σκυλὶ ὅταν κλαίῃ), ῥ. ἀμ. » Ὠρύομαι. hurler.

Οὔρλιασμα. » Ὠρυγὴ, ὠρυγμός. hurlement.

Ουσία (ἡ γεῦσις, ἡ νοστιμάδα, ὅθεν ὁ Ἀνούσιος). » Χυμὸς, γεῦσις. saveur, θ. goût. ||. (τὰ ἀνάλατα ἁλατίζονται μὲ τὸ ἅλας·) ἀλλ' ὅταν τὸ ἅλας χάσῃ τὴν οὐσίαν 'του, μὲ τί θα ἁλατισθῇ; » Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται;

Οὔτε, ἐπίρ. (ἀρν.). » Οὐδὲ, οὔτε. ni, pas même. || τὸ ὁποῖον οὔτε 'να 'το 'πῇ τινας πρέπει. » Ὃ μηδ' εἰπεῖν θέμις. ce qu'il n'est pas permis même de dire. ||. οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. »Οὐδέτερος. ni l'un ni l'autre. ||. οὔτε εἰς τὸ ἕνα μέρος, οὔτε εἰς τὸ ἄλλο. » Οὐδετέρωσε.

Οὔφ! ἐπιφών. (ἐκφράζον ἀποστροφὴν ἢ πλῆξιν καὶ δυσαρέσκειαν). » Ἰὸφ (Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 834). fi! fi donc! ouf!

Ὀφαλὸς (προφ. κοιν. Ἀφαλός). » Ὀμφαλός. nombril. ||. τὸ κόψιμον τοῦ ὀφαλοῦ. » Ὀμφαλοτομία.

Ὄφελος (τὸ), ἴδε Ὠφέλεια. ||. πρὸς ἐ-

φελος τῶν Θηβαίων περισσότερον παρὰ τοῦ ἑαυτοῦ 'των. » Πρὸς τῶν Θηβαίων μᾶλλον ἢ πρὸς ἑαυτῶν (Ξενοφ. Ἑλλ.)«.

Ὀρφίκιον (Λατιν.), ἴδε Ἀξίωμα.

Ὄχεντρα, ζ. » Ἔχις-ιος καὶ -εως (ὁ), ἔχιδνα (μερικοὶ 'τα ὑποθέτουν διαφορετικοῦ εἴδους). couleuvre, θ. (διαφέρει τοῦ) vipère, θ.

Ὄχθος (προφ. κοιν. Ὄχτος, καὶ σημαίνει, καθὼς καὶ τὸ πάλαι, ὕψωμα ἢ σωρὸν γῆς, κατὰ τὸν Ἀμμώνιον). » Ὄχθος (ὁ). butte, θ. §. (τὸ χεῖλος ποταμοῦ, λίμνης, κτλ.). » Ὄχθη (ἡ). bord, rive, θ.

Ὄχι, ἐπίῤ. (ἀρν.). » Οὐ (πρὸ συμφώνου), οὐκ (πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου), οὐχ (πρὸ δασυνομένου), οὐχὶ, οὔμενουν, οὔκουν, ἥκιστα. non, non pas. ||. μήπως θέλης 'να γένης ἀρχιτέκτων; ὄχι, εἶπεν. » Ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; οὔκουν ἔγωγ', ἔφη (Πλάτ.) «. ||. καθήμενος κἀνεὶς ἀργὸς, δὲν 'μπορεῖ οὔτε τοὺς φίλους του 'να προστάξῃ 'να κάμουν τίποτε πρὸς ὄφελός του, ὄχι τοὺς θεούς. » Οὐκ ἔνι δ' αὐτὸν ἀργοῦντα, οὐδὲ τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μήτι γε δὴ τοῖς θεοῖς. ||. θαῤῥοῦσε πῶς μήτε θὰ 'τὸ θυμηθῇ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὄχι καὶ 'να θυμώσῃ τόσον. » Οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην αὐτὸν, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν (Λουκ.)«. je croyais que, bien loin d'être si fort irrité de cela, ne s'en rappelerai pas même le lendemain. ||. ποῖος 'μπορεῖ ποτε θεῶν μὲν υἱοὺς 'να πιστεύῃ, καὶ θεοὺς ὄχι, ἴδε Μή. ||. λέγω τὸ ὄχι. » Ἀπόφημι, ἴδε καὶ Στέργω. ||. εἰπὲ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι, ἴδε Λέγω.

Ὀχιὰ, ζ., ἴδε Ὄχεντρα.

Ὀχλοβοή. » Θροῦς. tumulte, tintamarre, vacarne, brouhaha.

Ὀψιμειὰ (ἡ), (τὰ ὄψιμα γεννήματα). » Ὀψικαρπία. productions tardives.

Ὄψιμος, η, ον. » Ὄψιμος, ὄψιος, ὀψιβλαστὴς, ὀψίκαρπος, ὀψίγονος. tardif.

Ὄψις (τὸ φαινόμενον μέρος κάθε πράγματος, καὶ ἰδιαιτ. τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου). » Ὄψις. aspect, face, θ. mine, θ. §. (συνεκδοχ. τὰ χρώματα τοῦ προσώπου). » Εὔχροια, τὸ εὔχρουν. teint. ||. πίνε ὀλίγον κρασὶ 'να κάμῃς ὄψιν. » Οἴνῳ βραχεῖ διατέλει χρώμενος εὐχροίας χάριν. ||. τὸ κρασὶ κάμνει (δίδει δηλ. εἰς ὅποιον 'τὸ πίνει) ὄψιν, ἴδε Κάμνω. ||. ἄλλαξ' ἡ ὄψις 'του. » Τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ (Ὁμήρ. Ἰλ. Ν)· » Καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη (Γραφ.)· » Παντοῖος ἐγίγνετο· » Πολλὰς εἶναι χρόας ἐπὶ τοῦ προσώπου (Πλαυτ. Κικ.), ἴδε καὶ Ἀλλαξομισειδιάζω. §. ἐπιφάνεια, τὸ ἐπιπολῆς (» Τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίγνεται τὸ ἐπιπολῆς «). superficie, θ. apparence, θ. surface, θ. ||. 'βγῆκε 'σ τὴν ὄψιν (δι' ὅσα βυθίζονται καὶ ὕστερον ἐβγαίνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) » Ἀνηνέχθη, ἀνέδυ, ἐπεπόλασεν (» Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις, οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, « Ἀριστοτ.). monter à la surface; paraître; sortir. §. (τὸ φαινόμενον καὶ ἑπομένως καλλήτερον μέρος τῶν ὑφασμάτων, φορεμάτων κτλ., τὸ ὁποῖον καὶ Καλὴ, ἐλλειπτικῶς τοῦ Μερειὰ καὶ ἀπ' ἐναντίας τῷ Ἀνάποδη, λέγεται). » Τὸ ἐκτός. endroit.

Π.

Π, π, τὸ δέκατον-ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Κ: » Πάγουρος-κάβουρας, κτλ. Εἰς Μ: » Μέσπιλον-μούσμουλον. Εἰς Φ: » Ἑπτὰ-ἑφτὰ, κόλπος-κόρφος, πτερὸν-φτερὸν, πτωχὸς-φτωχὸς κτλ.

Πᾶ (ἐπιφών. ἐκπλήξ. καὶ χαρᾶς)! ἴδε Πάθ!

Παγιαῦλι (εἰς τὰ Γλωσσάρ. γράφεται Πηδιάβλιν, τὸ ὁποῖον ὁ Donins ἐτυμολογεῖ ἀπιθάνως ἀπὸ τοῦ Πυθιαύλου· καλὸν 'να γενικευθῇ ἡ λέξις, προσδιοριζομένη διὰ τὸ Τουρκ. Νέϊ καὶ τὸ Εὐρωπ. Φλάουτο), ὄργ. (μουσ.). » Πλαγίαυλος, πλάγιος αὐλός. flageolet, flûte (traversière) fifre.

Παγίδα. » Παγὶς, πάγη, δελεάστρα. piège, traquet, traquenard, ἴδε καὶ Ξυλόκαττα. §. (συνεκδοχ. τὰ κόκκαλα τῶν πλευρῶν, τὰ ὁποῖα καὶ Παγίδια οὐδετέρως λέγονται. Θεόφιλος ὁ Πρωτοσπαθάριος ἔχει: » Παγίδας τῶν πλευρῶν. «), ἴδε Πλευρόν.

Παγόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Παγόω, » Πηγνύω (-υμι). glacer, geler, figer, congéler. §. ῥ. αὐτοπ. » Πήγνυμαι. geler, se geler, glacer, se glacer, se congéler, se figer. §. (συνεκδ. καὶ ὑπερβ. ἀντὶ τοῦ Κρυόνω μὲ ὑπερβολήν). » Ῥιγόω. être transi de froid. §. (μτνμ). μένω ξηρὸς (ἀκίνητος) ἀπὸ φόβον ἢ ἔκστα-

σεν, παγόνει τὸ αἷμά μου. » Πήγνυμαι. demeurer stupéfait. ||. ἐπάγωσε καθὼς τὸ ἤκουσεν. » Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοὴν (Ἡλιόδ.)«.

Πάγος » Κρύσταλλος (ὀρθοτ.) Κρύσταλος, πάγος. glace, θ.

Παγοῦρι, ὄστρ. » Πάγουρος. cancre, poupart. pagurus.

Παγουρομάννα, ὄστρ. » Μαῖα, γραῖα (» Γραῖαι ἐριθακώδεες«, Ἐπιχαρμ. παρ' Ἀθην.). crabe. araignée de mer. pagul.

'Πάγω, ῥ. ἀμ. (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) » Ὑπάγω, ἴδε Πηγαίνω. ||. 'πάγω 'νὰ κοιμηθῶ. » Εἰς ὕπνον τρέπομαι. ||. ἐπρόσταξα τὴν γυναῖκα 'ποῦ 'μᾶς ἄνοιξε 'νὰ 'πάγῃ 'νὰ 'τὸν εὕρῃ ὅπου κεν ἦνε. » Ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη (Δημοσθ.) ||. διότι πρέπει 'νὰ 'πάγουν εἰς τὸν Καίσαρα. » Εἶναι γὰρ αὐτοῖς πρὸς Καίσαρα βαδιστέον«, Πλ. ||. 'δὲν 'πᾶς 'στ' ἀνάθεμα; » Οὐκ εἰς ὄλεθρον; (ἔλλειπτ. καθὼς καὶ τὸ κατωτέρω): ||. ποῦ πᾶς; » Ποῖ δὴ σύ; ||. 'πῆγαν μὲ τοὺς βαρβάρους (ἐγύρισαν δηλ. πρὸς τὸ μέρος 'των), ἴδε Γυρίζω καὶ Περνῶ. ||. 'δὲν 'πάγει 'μπρὸ στὰ ἡ δουλειά (μεταφ.). » Οὐ χωρεῖ τοὔργον (Ἀριστοφ.) «, ἴδε καὶ Προχωρῶ. ||. πῶς 'πάγει ἡ δουλειά; » Ὡς ἔχει τὰ πράγματα; comment va l'affaire? ||. 'πάγει καλὰ (φρσ. ἀντὶ τοῦ. Εἶνε καλά)! » Εὖ (» Καλῶς) ἔχει· » Καλῶς χωρεῖ. » Ὁδῷ βαδίζει (» Εἰ μὲν οὖν ὑμεῖς ταῦτα βούλεσθε, ὁδῷ βαδίζει καὶ ἐὰν δεῖ. » Δημοσθ.). l'affaire marche, elle est en train. ||. ὅταν 'πᾶν καλὰ τὰ πράγματα. » Καὶ εὐροούντων τῶν ἔξωθεν. ||. καλὰ 'πάγει ἡ γεωργία. » Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας (Ξενοφ. Οἰκον. Ε).« ||. κακὰ 'πᾶν τὰ πράγματα. » Τὰ πράγματα κακῶς φέρεται (Ξενοφ. Ἑλλην. Γ')«. ||. 'πάγει εἰς μάκρος ἡ ἀσθένεια, (δηλ. διαρκεῖ πολὺν καιρόν). » Ἦν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἴῃ (Ἀρετ. περὶ ὀξ. νοσ. Α', I)«. la maladie tire en longueur. ||. 'τὸν 'πάγει ἀπὸ κάτω. » Κάτω διαχωρεῖ αὐτῷ (Ξεν.)· » Ὑποχωρεῖ αὐτῷ ἡ γαστήρ. aller par bas. ||. ἂν 'τοῦ 'πάγῃ πολὺν καιρὸν τὸ αἷμα. » Ἦν γὰρ τὸ αἷμα ἐπὶ πολὺν χρόνον ἴῃ (Ἀρετ. περὶ ὀξ. νοσ. Β', 2)«. §. ῥ. μετ. (ἀπ. ἐκεῖ 'τὸν 'πῆγαν εἰς τοῦ . .) » Φέρω, ἄγω, πορεύω (Πλάτ. Φαῖδρ.). mener, conduire. ||. ἂν δὲν ἠξεύρετε τὸν δρόμον, ἐγὼ σᾶς 'πάγω. » Ἡγήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· » Ἡγεμὼν ὑμῖν ἔσομαι τῆς ὁδοῦ· » Ὁδηγήσω ὑμᾶς. je vous mènerai (conduirai). ||. εἰς τὸν δρόμον ὅ,που 'πάγει εἰς τὰς Ἀθήνας. » Κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν ἄγουσαν· » Τὴν φέρουσαν ἐς Ἀθήνας· (ἢ ἁπλῶς:) » Τὴν ἐπ' Ἀθήνας. la route qui mène (va, conduit, rend, tend) à Athènes.

'Πάγωμα. » Πῆξις. congélation, θ.

Παγωμένος, η, ον. » Πεπηγώς. gelé.

Παγῶνι, τ. » Ταώς-ὼ (ὁ), καὶ ταὼν ὤνος, ὄρνις Περσικὸς ἢ Μηδικός. paon- (προφ. pan).

Παγωνιά. » Παγετὸς, κρυμός. gelée, θ.

Παζαρεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Πράσσω (-ττω), *μνάομαι. traiter, marchander, négocier, ἴδε καὶ Συμφωνῶ.

Παζαρήσιος, α, ον. » Ἀγοραῖος. qui se fait (se vend, appartient) au marché (aux halles).

Παζάρι (ὁ τόπος). » Ἀγορὰ, πρατήριον. marché, halle, θ. ἴδε καὶ Ψαροπάζαρον.

§. (ἡ μεταξὺ πωλητοῦ καὶ ἀγοραστοῦ συμφωνία). » Ἀγορὰ (Ἡρόδ. Ζ'), συμβόλαιον, πρᾶξις. marché.

Παζὶ, φ., ἴδε Βλίτον, Λάπατον καὶ Σεῦκλον.

Πάθ (ἐπιφών. θαυμασμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως· τὸ συνηθίζουν μάλιστα αἱ ἀβροδίαιτοι τῆς πόλεως γυναῖκες)! » Παπαὶ, βαβαὶ, βᾶ! parbleu!

Παθαίνω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. » Πάσχω. souffrir, subir, éprouver. ||. τί ἔπαθα ὁ κακόμοιρος! » Τί πέπονθα, δείλαιος! ||. τί ἔπαθες κ' ἐῤῥίφθηκες μέσα 'ς τοὺς κρατῆρας; » Ὅ,τι παθὼν σεαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; par quel motif (par quelle raison)? ||. τί διάβολο' ἔπαθες; ἴδε Παίρνω.

Παθιασμένος, η, ον. » Νοσηματικὸς, νοσηματώδης, ἐμπαθής. maladif, sujet à des maladies.

Πάθος (ἀῤῥωστία χρονικὴ καὶ δυσίατος). » Νόσος, νόσημα, πάθος (τὸ), πάθημα. maladie, θ. §. (συμφορὰ, συμβεβηκὸς λυπηρὸν καὶ ἐναντίον, εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Δεινὸν, πάθημα (Ἡρόδ.). malheur, calamité, θ. mal, revers, disgrace, θ. ἴδε καὶ Συμφορά. §. (ἀντιπάθεια, μῖσος ἀδιάλλακτον). » Δυσμένεια, ἀπέχθεια. animosité, θ. inimitié, θ. §. (ἐνθύμησις τῆς γενομένης ἀδικίας, καὶ ἐπιθυμία πρὸς ἐκδίκησιν). » Μνησικακία. rancune, θ. ressentiment. ||. φυλάττω πάθος, ἴδε Φυλάγω. ||. μὲ πάθος, ἐπιρ. » Ἐμπαθῶς, περιπαθῶς. passionnément. ||. χωρὶς πάθος, ἐπιρ. » Ἀπαθῶς. de sang froid.

Παιγνιδάκι. » Ἀθυρμάτιον (Λουκιαν.). babiole, θ.

Παιγνίδι (τὸ παίξιμον, προφ. κοιν. Παιχνίδι). » Παιδιά. jeu. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν, κυρ. τὰ παιδία). » Παίγνιον, ἄθυρμα. jouet, biubelot. §. (συνεκδ. εἰς τὸ πληθ. τὸ) » Μουσικὸν ὄργανον. instrument de musique. §. (μεταφορ. Γέλασμα.) 'τοῦ ἔπαιξαν ἕνα (τὸν ἔβγαλαν 'στὸ) παιγνίδι, κτλ. »Παιδιὰν αὐτῷ τοιάνδε ἐμηχανήσαντο. mystifier, jouer un tour (une pièce), faire une pièce.

Παιγνιδιάρης, α, ικον. » Παιγνήμων, φιλοπαίγμων, παιγνιώδης. enjoué.

Παιγνιδιάτωρας (» Ἵστανται πάντες οἱ λεγόμενοι παιγνιῶται, ἤτοι σαλπιγκταί, βουκινάτορες, ἀναχαρισταὶ καὶ σουρουλισταί, « Κουροπαλ.). » Αὐλητὴς (ὁ), αὐλητρὶς (ἡ), κιθαριστής, κιθαρῳδός. joueur d' instrument.

Παιδάκι. » Παιδάριον. petit enfant. ||. παιδάκι μου (φρσ. χαϊδευτική) » Τεκνίον. mon enfant.

Παιδεία. »Κόλασις, (διαφέρει τοῦ) τιμωρία, ποινή, αἰκία· δίκη. punition, θ. peine, θ. châtiment.

Παιδεύω, ῥ. μετ. » Κολάζω, τιμωροῦμαι, αἰκίζομαι, δίκας λαμβάνω. punir, châtier. ||. παιδεύομαι, ῥ. παθ. » Κολάζομαι, δίκην (δίκας) δίδωμι (ὑπέχω, παρέχω, ἀποτιννύω-υμι). §. παιδεύομαι (συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Κοπιάζω), ἴδε Τυραννῶ.

Παιδὶ (κατὰ τὴν ἡλικίαν). » Παῖς (ὁ καὶ ἡ). §. (κατὰ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς 'του σχέσιν) » Τέκνον. enfant. ||. τὸ παιδὶ 'δὲν εἴδαμε', καὶ Γιάννη 'τὸ 'βγάλαμε' (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Αἲξ οὔπω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει. «

Παιδιακήσια, ἐπ. » Παιδικῶς. puérilement.

Παιδιακήσιος, α, ον. » Παιδαριώδης. puéril, enfantin.

Παιδοκομῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Γεννῶ.

Παίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀθύρω, παίζω. jouer, se jouer. ||. παίζω κιθάραν. »Κιθαρίζω. pincer la guitare. ||. παίζω φλογέραν κτλ. » Αὐλέω. ||. παίζω τὴν σάλπιγγα (τρουμπέτταν). » Σαλπίζω. sonner de la trompette; donner du cor. ||. παίζω τὴν ἀσκομαντοῦραν. » Ἀσκαυλέω, (ὁ Δίων Κάσ. 'τὸ ἐξέφρασεν οὕτως:) » Αὐλεῖν, ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβάλλοντας. ||. παίζω σφαῖραν (τὸ τόπι). » Σφαιρίζω. jouer à la paume. ||. παίλω καρύδια. » Καρυατίζω. ||. παίζω ζυγὰ ἢ μονά. » Ἀρτιάζω ||. παίζω δάμαν. » Πεσσεύω (-ττεύω). jouer aux echecs. ||. παίζω τάβλι (χαρτιά). » Κυβεύω. jouer au trictrac (aux cartes). ||. παίζω χαρτιὰ (τάβλι) μὲ (τὸν τάδε). » Διακυβεύω πρὸς (τὸν δεῖνα). § παίζει (ἀντὶ τοῦ Σπαράζει) τ' ὀμμάτι μου τὸ δεξί' ἀρά γε θὰ 'τὴν ἰδῶ; (φρσ. συνήθης, καὶ ἔχουσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν παλαιὰν δεισιδαιμονίαν, ἐκλαμβάνουσαν τὸν παλμὸν τῶν βλεφάρων ὡς σημεῖον ἐρχομοῦ τινος τῶν φίλων ἢ ἐδικῶν μας. Πρὸ δύο χιλιάδων χρόνων ἔλεγεν ὁ Θεόκριτος:) » Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ » Αὐτάν; §. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἀπατῶ). ἴδε Γελῶ.

Παίξιμον. » Τὸ παίζειν. l'action de jouer. ||. παίξιμον τῆς κιθάρας. » Τὸ κιθαρίζειν (κιθαρῳδεῖν), κιθαρισμός, κιθαρῳδία (κυρ. ὅταν συντροφεύεται καὶ μὲ τραγούδια). ||. τῆς δάμας. » Πεττεία, τὸ πεττεύειν. ||. τῶν χαρτιῶν καὶ τοῦ ταβλιοῦ. » Κυβεία, τὸ κυβεύειν, κτλ. ἴδε τὸ Ῥῆμα.

'Παίρνω (ἀπὸ τοῦ Ἐπαίρω ἢ Ἀπαίρω [» ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, » Εὐαγγ.] ἢ ἀπὸ τοῦ Φέρω, ἴδε παρακατιὼν τὸ παράδειγμα), ῥ. μετ. » Λαμβάνω, κομίζομαι. prendre. ||. 'παίρνω 'πίσω. »Ἀπολαμβάνω, ἀνακομίζομαι, ἀναλαμβάνω (» Καὶ τὰ κατεῤῥαθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε, « Δημοσθ. Φιλ. Α). recouvrer. ||. 'παίρνω ἐπάνω μου (μὲ μισθὸν ἕνα τι ἵνα 'τὸ τελειώσω). » Ἐργολαβέω. entreprendre un ouvrage à forfait. » Ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑφίσταμαι. prendre sur soi, s'en charger, répondre de. ||. 'παίρνω ἐπάνω μου (ὅ,τι 'δὲν με ἀνήκει), ἴδε Κάμνω. ||. 'παίρνω ἐπάνω μου (διὰ τοὺς ἀῤῥώστους), ἴδε Ἀναλαμβάνω ||. 'τὸν 'πῆρ' ἐπάνω του (ὁ ἰατρὸς τὸν ἄῤῥωστον) ἵνα 'τὸν ἰατρεύσῃ. » Ἀνέλαβεν αὐτόν. il en repond. ||. 'παίρνω ἀπὸ καταγῆς » Ἀναιρέομαι. ramasser. ||. 'παίρνω δῶρα. » Δωροδοκέω (-ομαι). se laisser corrompre par des présens. ||. 'παίρνω ἄσπρα ἢ μισθόν. » Χρήματα (»Μισθὸν) πράττομαι (» Καὶ τῆς δραχμῆς τόκον τρία ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας πράττεσθαι, » Θεοφρ.). ||. 'παίρνοντας (ὀρθ. Πέρνοντας) δύο δραχμὰς τὴν ἡμέραν μισθόν. » Μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.) «. ||. μοῦ 'παίρνει διάφορον.

» Πράσσει με τόκους (Όμηρ. Βατραχ.). ||. τί θὰ μοῦ 'πάρῃς δι' αὐτό ; » Τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ (Λουκιαν.) ; combien me le ferez-vous payer? (ἢ) combien me le ferez-vous? ||. 'παίρνει 'σ τὰ τριάντα ἕνα. » Τριακοστὴν πράττεται. ||. 'παίρνω αἷμα (ἐγὼ ἄλλον). » Φλεβοτομέω, σχάζω (-άω), σχάζω (διαιρέω) τὴν φλέβα. saigner. ||. 'παίρνω αἷμα (μοῦ 'παίρνει δηλ. ἄλλος). » Φλεβοτομέιμαι. se faire saigner, être saigné. ||. 'παίρνω νερόν. » Ὑδρεύομαι. §. » Ἀρύομαι καὶ ἀρύτομαι. faire de l' eau. ||. 'παίρνουν νερὸν τὰ 'ποδήματά μου. » Οὐ στέγουσι. mes bottes percent, ἴδε καὶ Πλέω ||. 'παίρνω φωτιὰ' (ἀνάπτομαι δηλ.), ἴδε Πιάνω. ||. προτοῦ 'να 'πάρῃ φωτιά'. » Πρὶν ἀντιλαβέσθαι τῆς φλογὸς (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 249) «. ||. 'παίρνει ('δὲν 'παίρνει) δηλ. ὠφελεῖται ἀπὸ λόγια, (φρσ. ἀντὶ) αἰσθάνεται, ἐννοεῖ, (ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ Ὁμ. τὸ :) » Αἴ γὰρ δήποτε τέκνον, ἐπιφροσύνης ἀνέλοιο, οἴκου κήδεσθαι (Ὀδ. Τ. 22) «. ||. 'παίρνω λόγια ἀπό τινα. » Ἀποστοματίζω (Εὐαγγ.), = » Παγιδεύω ἐν λόγοις. ||. 'τὸν 'πῆρε ('δὲν 'τὸν 'πῆρε) τὸ βόλι κτλ. (ἀπαράλλ. μὲ τοῦ Ὁμήρ. τὸ) » Ἀπηῦρεν (» Καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται, « Ἰλ. Λ. 391, ὀλίγον 'να 'τὸν 'πάρῃ). ||. 'παίρνω ἰατρικὸν (φαρμάκι, κτλ.). » Προσφέρομαι, λαμβάνω (» Καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ λαμβάνων ἕωθεν δύο ἢ τρεῖς δακτύλους, οὐδὲν ὁτιοῦν ὑπὸ φαρμάκου πείσεται, » Ἀθήν. Γ'). ||. 'παίρνω (ἀντὶ Τρώγω) μίαν βοῦκαν ψωμί. » Σῖτον αἱροῦμαι (προσφέρομαι). prendre. ||. 'παίρνω ('παίρνω κοντά μου) δοῦλον, δουλεύτραν, κτλ. » Μισθόομαι. arrêter. ||. ('παίρνω γυναῖκα), 'πῆρε τὴν κόρην τοῦ τάδε. » Ἔσχεν (» Ἔλαβεν, » Ἠγάγετο). ||. 'τὸν 'πῆρε μαζῆ 'του. » Ἀπήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ. il l' a amené avec lui; il l' a emporté. ||. (ἐπὶ πράγμ.) 'παίρνω μαζῆ μου. » Συνεπάγομαι. ||. 'πάρε 'τον μαζῆ σου. » Ἄγε μετὰ σεαυτοῦ λαβών. emmenez-le. ||. 'τόν 'πῆρ' ὁ ἄνεμος, ἴδε Ἄνεμος. ||. 'τὸν 'πῆρ' ὁ θυμός, ἴδε Πιάνω. ||. 'μὲ 'πῆραν τὰ δάκρυα (τὰ γέλια)· τὸν 'πῆρε τὸ παράπονον (φρσ.), ἴδε Ἔρχομαι. ||. 'τὸν 'πῆρε τὸ ποτάμι. » Παρεῤῥύη (» Παρηνέχθη, » Ἠλάθη, » Παρεσύρη) τῷ ῥεύματι. il fut emporté (entraîné). ||. τί σ' ἐπῆρ' ὁ δαίμονας (τί διάβολον ἔπαθες) ; (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Σοφοκλέους τὸ) » Τί σ' ἐπῆρε δαίμων (Οἰδ. Τυρ.); « ||. 'να 'τοὺς 'πάρῃ ὁ διάβολος! » Ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ γένοιντο· » Κακοὶ κακῶς ὄλοιντο· » Κακῶς ὄλοιντο. ||. 'πῆρ' ὁ θεὸς τὸν νοῦν 'του (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ) » Φρένας ἐξείλετο μητίετα Ζεύς, (καὶ μὲ τοῦ Πλάτωνος τὸ ἐν Ἴωνι): » Ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων (τῶν ποιητῶν) τὸν νοῦν. ||. 'τοῦ 'πῆρε τὸν νοῦν (ἡ τάδε τοῦ τάδε), (τὸν ἐξεμυάλισε, κτλ.), (φρσ. τῆς ὁποίας τὸ ἀνάλογον περιέχεται εἰς τὸ ὄνομα Ἀρσινόη, μὲ τὸ ὁποῖον ἐβάπτισεν ἡ κολακεία διαφόρους τῆς Αἰγύπτου βασιλίδας;), ἴδε Τρελλαίνω καὶ Ξετρελλαίνω. ||. 'τὸν 'πῆρ' ἡ πανοῦκλα. » Ἀπήνεγκεν αὐτὸν ὁ λοιμὸς (Ἡροδ.). la peste l' emporta. ||. 'παίρνω ὅρκον, ἴδε Ὁρκίζομαι. ||. 'παίρνω βράσιν, ἴδε Βράσις. ||. 'παίρνω ἄλλον δρόμον. » Ἑτέραν τρέπομαι· » Ὅμως δὲ καὶ αὐτὸς ἑτέραν καὶ ἑτέραν λαμβάνω ὁδὸν (Δίων Χρυσόστ. λόγ. μβ') «. ||. ἐπῆρεν ἄλλον δυσκολώτερον δρόμον. » Ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν (ὁδὸν) «, Θκδ. ||. 'να 'πάρῃ τὸν δρόμον τῆς Ἰταλίας. » Τὴν ἐπ' Ἰταλίας τραπέσθαι. ||. μὴ 'ξεύροντας ποιὸν δρόμον 'να 'πάρῃ. » Ἀπορῶν ποίαν τράπηται. ||. ἕνας καλὸς πεζοδρόμος 'τὸν 'παίρνει (τὸν δρόμον δηλ.) εἰς ἕνδεκα 'μέραις. » Ἀνὴρ εὔζωνος ἐνδεκαταῖος τελεῖ (Θουκ.) «. ||. καὶ μ' ὅλον ὅτι ὁ δρόμος 'ως τὸ παραθαλάσσιον ἦτον πολύς, αὐτὸς 'τὸν 'πῆρεν εἰς δυὸ 'μέραις καὶ μίαν νύκτα. » Πολλὴν τὴν ἐπὶ θάλασσαν ὁδὸν ἡμέραις δυσὶ καὶ μιᾷ νυκτὶ συνελών «. ||. 'παίρνωντας (τὸ ἀλλ. ἀφίνωντας) τὸ βουνὸν τῆς Ἴδης ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν χέρι. » Τὴν Ἴδην λαβὼν εἰς ἀριστερὰν χέρα (Ἡρόδ. Ζ', 42) «, ἴδε καὶ Ἀφίνω ||. 'παίρνω ἕναν ὕπνον. » Καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο (Ὅμ.)· » Ὕπνον αἱρεῖσθαι· » Μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου (Ἡροδ). ||. τὸν Δία ὅμως 'δὲν 'τὸν ἔπαιρν' ὁ ὕπνος. » Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος (Ἰλ. Β') «. ||. 'πέ 'μας τίποτε 'να μᾶς 'πάρῃ ὁ ὕπνος. » Λέγειν τι ἡμῖν, ἵνα ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ (Θεοφρ.) «· (καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐν Ἴων. στίχ. 318): » Ἅπαν Θεοῦ μοι δῶμ', ἵν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος «. ||. 'πῆρε μέσα εἰς τὸ περιβόλι 'του κ' ἐκεῖνον τὸν τόπον. » Διέλαβε τὸ χωρίον τῷ τοῦ κήπου περιβόλῳ. ||. 'τὸν 'πῆρε σ' τὸ 'σπίτι 'του. » Στέγης αὐτῷ μεταδέδωκε» · » Ἀνέλαβεν ὡς αὐτὸν (Δημ. κατὰ Νεαίρ.). ||. ποιός 'πῆρε τὸ παιγνίδι (ἐκέρδισε δηλ., ἐνίκησεν, ἀνάλογον μὲ

τῶν ἀρχαίων τὸ:) » Ἀνείλετο Ὀλύμπια, ἀνείλετο τὸν ἀγῶνα, (καὶ σαφέστερον ἀκόμη μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ) » Ἤ κε φέροισι μέγα κράτος ἤ κε φεροίμην (Ἰλ. Σ) «. ||. ποιὸς 'τὸ 'πῆρε (τὸ παιγνίδι δηλ. ἢ τὸ εἰς τὸ λαχεῖον ἐβγαλμένον πρᾶγμα); ἴδε Λαχνός. ||. 'πῆρε τὸ κάστρον. » Εἷλεν (» Ἐξεῖλε) τὸ χωρίον (τὸ τεῖχος, τὴν ἄκραν, τὸ φρούριον). ||. 'πῆρεν ἀέρας. » Ἄνεμος ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης. prendre, ἴδε καὶ Σηκόνω. ||. τὸ 'σπίτι 'παίρνει ἀέρα, φῶς κτλ. » Οἴκημα κατάγειον, οὔτε πνεῦμα λαμβάνον οὔτε φῶς ἔξωθεν (Πλτ. Φιλοπ. 19, καὶ Λιβ. 39, 50) «. ||. 'ως οὗ 'να 'πάρῃ τὴν μυρωδιάν. » Μέχρις ἂν οὗ τὴν ὀσμὴν ἀναλάβῃ (Διοσκορ.) «. ||. 'πῆρα τὸ γράμμα σου. » Ἐκομισάμην τὴν ἐπιστολήν. j'ai reçu votre lettre. ||. 'παίρνω 'σ τὸ κονδύλι (φρσ. ἀντὶ τοῦ Γράφω). » Γραφῇ παραδίδωμι. mettre (coucher) par ecrit. ||. ἔπαρε τὸ δικόν σου. » Ἆρον τὸ σὸν (Εὐαγγ.) «. ||. 'να 'τοῦ 'πάρετε λογαριασμόν. » Τὸν λόγον ἀπολαβεῖν παρ' αὐτοῦ (Αἰσχ.) «, ἴδε καὶ Λογαριασμός. ||. 'να 'πάρῃ πάλιν εὔκολα τὸ ἀξίωμα. » Ἑλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχήν. ||. 'τὸ 'πῆρεν ἀνάποδα. » Εἰς τοὔμπαλιν ὑπείληφεν· » Οὐχ ὡς ἔδει ἐξεδέξατο. il l'a pris mal (de travers). ||. 'τὸ 'πῆρε σὲ 'ντροπή', σὲ ἀτιμία. » Τοῦτο πρὸς ἀτιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε (Πλούτ. Κικ.) «. ||. πόσο 'παίρνει μέσα αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον; ἴδε Χωρῶ. ||. 'παίρνομαι, ῥ. αὐτοπ., ἴδε Ξεπαίρνομαι.

Παχτόνω, ῥ. μετ. » Μισθόομαι, ὠνέομαι. prendre à ferme, affermer, ἴδε καὶ Ἐνοικιάζω.

Πάκτωμα. » Μίσθωσις, ἐκμίσθωσις, ὠνή (κυρ. δημοσ. προσόδων, τὸ αὐτὸ καὶ) τέλος. l'action de prendre à ferme (d'affermer).

Παλαβὸς (ὁ Τουρκ. Σασκίνης ἢ Σερσέμης, ἐκ τοῦ) Παλαιὸς (κατ' ἐπένθεσιν τοῦ Αἰολικοῦ F » Παλαιὸς, ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη, ἄφρων, ἠλίθιος, « Ἡσύχ. ἢ τοῦ) » Ἀλαὸς, ή, όν. » Ἐμβρόντητος, ἠλίθιος. niais, imbecille, sot, ἴδε καὶ Ἀνόητος καὶ Χαμένος καὶ Χάχας.

Πάλαι, ἐπ., ἴδε Πάλιν.

Παλαιὸς (προφ. κοιν. Παληὸς), ά, όν. » Ἀρχαῖος, παλαιὸς, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, τὰ κτλ.) πάλαι, πρεσβυγενὴς (ποιητ.), παλαιγενὴς, ἀπηρχαιωμένος. vieux. vieil, ancien, antique. ||. 'τὸν παληὸν καιρόν. » Τὸ πάλαι, τὸ παλαιὸν, τὸ ἀρχαῖον, ἐν τοῖς ἄνωθεν (πάλαι, ἔμπροσθεν) χρόνοις (Δημοσθ.). anciennement. §. (ἐν συνθέσει σημαίνει συνεκδοχ. τὸ ἄχρηστον, οὐτιδανὸν, καθὼς Παληάνθρωπος, Παληόγρηα, Παληόρασον κτλ.). » Λυπρὸς, φαῦλος, εὐτελής. chetif, suranné, ἴδε καὶ Ἀχρεῖος καὶ Τιποτένιος. ||. κἄτι παληόδενδρα. » Δένδρ' ἄττα λυπρὰ (Θεοφρ.) «. ||. μιά' παληοκαλύβα'. » Καλύβην λυπράν. ||. κἄτι παληόπαιδα καὶ παληογυναῖκες. » Γύναιά (» Γυναικάριά) τινα καὶ παιδάρια οἰκτρά. «

Πάλαιμα. » Πάλη. lutte, θ.

Παλαίστρα (κυρ. ἡ πρᾶξις), ἴδε Πάλαιμα. §. (συνεκδοχ. ὁ τόπος ὅπου). » Κονίστρα, παλαίστρα, γυμνάσιον. lieu de la lutte, lice, θ. gymnase.

Παλαμάρι. » Κάλως-ω (ὁ), κάμη(μι)λος, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) câble. » Πρυμνήσιον (» Ἀπόγειον καὶ Ἀπόγαιον) σχοινίον, πεῖσμα. amarre, θ. ἴδε καὶ Παράγγι.

Παλάμη (τὸ μέσα τοῦ χεριοῦ). » Παλάμη. paume θ. §. (εἶδος μέτρου 4 δακτύλων), ἴδε Δάκτυλον.

Παλαμίζω (ναυτ.), ῥ. μετ. » Ἀλείφω, ἐπαναλείφω, κονιάω, κωνίζω, ἐπιχρίω. espalmer.

Παλαμύδα, 'ψ. (γενικῶς μὲν) » Θύννος (ἰδιαιτ. δὲ) ὄρκυνος (ἡ μεγίστη, ἡ κοινῶς Πετσοῦδα, τοῦ ὁποίου μετάφρασις εἶνε τὸ) Τεμαχῖτις (-ίτης). (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἁλιεύεται τὸν Μάϊον, ὅθεν λέγεται Μαϊάτικον 'ψάρι, καὶ ἀπὸ τὸν Ὀππιαν. Ἀλ. Γ': » Εἰαρινὸς θύννων στρατὸς, « ἢ μᾶλλον Τοῦνος, διότι τὸ Μαϊάτικον ἔχει λίπια), θυννὰς θυννὶς θύννη καὶ πηλαμὺς (ἡ μικρότερη), σκορδύλη (ἡ μικροτάτη, ὁμοία μὲ μεγάλον Σαυρίδι [Λατ. lacerta], ὅθεν ἴσως ἡ Λακέρδα, τὴν ὁποίαν Κατσιβέλαν ὀνομάζουν εἰς τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Βόσπορον). thon, pélamyde, θ.

Παλαμυδοκόμματον, ἴδε Τροχοῦλι.

Παλάτι. » Βασίλειον (Ξεν. Κυρουπ. Ζ'. συνηθέστερον ὅμως τὸ πληθ.) βασίλεια (τὰ), ἀνάκτορον, αὐλὴ (μεταγ. » Νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλὰς, « Ἀθήν.), ἡ βασίλειος αὐλὴ (ἑστία) (Ἡρωδ.), ἀρχεῖον, τὰ ἀρχεῖα. palais.

Πάλεμμα, ἴδε Πάλαιμα.

Παλεύω, ῥ. ἀμ. » Παλαίω. lutter.

Παληόγερως (-γρηα), ἴδε 'Σκατόγερως.

Παληόνω, ῥ. μετ. » Παλαιόω. user, friper (διὰ τὰ φορέματα). §. ῥ. αὐτοπ. » Παλαιοῦμαι. vieillir.

Παληόπανον. » Ῥάκος (τὸ), ῥάκιον. chiffon, haillon, ἴδε καὶ Κουρέλι.

Παληοπάπουτσον. » Σαθρὸν ὑπόδημα,

ἐμβὰς παλαιὰ (Ἀριστοφ.). savate, θ.

Παληόρρουχον. » Ἱμάτιον σαθρὸν (πεπαλαιωμένον). vieil habit, friperie.

Παληὸς, ἀ, όν, ἴδε Παλαιός.

Παληόσπιτον. »Πεπαλαιωμένον (»Ὑπόσαθρον) οἴκημα. masure, θ. vieille (mechante) masure.

Πάληωμα (ἐκ τοῦ) » Παλαίωμα, » Παλαίωσις. vetusté, θ,

Πάλιν (προφ. κοιν. Πάλαι), ἐπ. » Αὖθις, αὖ, πάλιν, (καὶ ἐκ παραλλήλου) αὖθις αὖ, (καὶ) πάλιν αὖ. de nouveau, encore une fois (un coup), une seconde fois.

Παλιοῦρι, δ. (ἀγκαθ.). » Παλίουρος (ὁ καὶ ἡ), ῥάμνος (ἡ μέλαινα). palioure, épine de Christ, porte-chapeau.

Παλλακίδα. » Παλλακὶς, παλλακευομένη. concubine, θ.

Παλληκαράκι. » Ἔφηβος, βούπαις, μεῖραξ, μειράκιον, ἐφήλιξ. jouvenceau.

Παλληκαρᾶς. » Ἀκμαῖος, σφριγῶν, ῥωμαλέος, γεννάδας. vigoureux, robuste.

Παλληκαρήσια, ἐπ. (ἐπὶ σώματος) » Ἐῤῥωμένως, ἀνδρικῶς, νεανικῶς, ἐντόνως. vigoureusement. §. (ἐπὶ ψυχῆς). » Γενναίως. courageusement, vaillement, bravement, valeureusement. ||. ʼπολέμησε παλληκαρήσια. » Ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγένετο, ἠρίστευσεν, ἠνδραγάθησε, τὴν ἀρετὴν ἐπεδείξατο. il se comporta en brave.

Παλληκαρήσιος, α, ον. » Νεανικὸς, ἀνδρικός. valeureux, d'un homme de coeur.

Παλληκάρι ἢ Παλλικάρι (καθὼς ἀναφέρεται εἰς τὰ Τακτικά » Συμβολῆς δη» μοσίας προσδοκωμένης, πλῆθος τῶν λε» γομένων Παλλικαρίων, ἤγουν τῶν δου» λευόντων τοῖς τι ἄρχουσι καὶ ταῖς στρατι» ώταις, ἐπιφέρεσθαι οὐ συμβουλεύομεν,«), (κατὰ τὴν ἡλικίαν) » Νεανίας, μεῖραξ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ θηλυκοῦ), μειράκιον, πάλληξ καὶ πάλλαξ. adolescent. §. (κατὰ τὴν ἕξιν τοῦ σώματος), ἴδε Παλληκαρᾶς. §. (ἠθικῶς, κατὰ τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς). » Γενναῖος, ἀνὴρ ἀγαθός. homme de cœur, courageux, brave, vaillant. ||. ʼστάθηκε (φέρθηκε) ʼσὰν παλληκάρι. » Ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγένετο. il se comporta en brave (bravement). ||. ἂν ἦσαν παλληκάρια οἱ στρατηγοί. » Εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοὶ (Θκδ.).

Παλληκαριὰ (κυρ. ἡ ἰδιότης καὶ ἕξις τοῦ παλληκαριοῦ), ἴδε Ἀνδρία. §. (συνεκδοχ. τὸ ἔργον τοῦ παλληκαριοῦ). » Ἀρετὴ (εἰς τοὺς παλαιοτέρους), ἀνδρὸς ἔργον, ἀριστεία, ἀνδραγάθημα, ἀνδραγαθία, νεανίευμα. trait de courage, coup de bravoure, exploit, bravoure, θ.

Παλοῦκι. » Πάσσαλος καὶ Πάτταλος, σκόλοψ, σταυρός, ἔμβολος. pieu. ||. μήτε παλοῦκι, (φρσ.) δηλ. τίποτε. »(Ἔχουσιν) οὐδὲ πάτταλον (Ἀριστφ. Ἐκκλ. 284).

Παλουκόνω, ῥ. μετ. » Ἀνασκολοπίζω (διὰ τῆς ἕδρας), ἀνασκινδαλεύω καὶ ἀνασχινδαλεύω (Πλάτ.), σκολοπίζω. empaler.

Παλούκωμα. » Ἀνασκολόπισις καὶ ἀνασκολοπισμὸς (ὁ διὰ τῆς ἕδρας). empalement.

Πάνα (ἡ), (τὸ πάχος ὅ,που σκεπάζει τὰ ἄντερα). » Ἐπίπλοον. épiploon.

Πανάδα (ἡ), (πάθος τῶν ὀφθαλμῶν ὁ Τουρκ. Περδὲς) » Καταῤῥάκτης (εἶνε δύο εἰδῶν:) μέλας (ὅστις λέγεται καὶ) ἀμαύρωσις (καὶ) γλαύκωμα· (καὶ) λευκὸς (, ὅστις λέγεται καὶ) ὑπόχυμα. tasé, θ. goutte, sereine, θ. ||. ʼτοῦ καταίβηκε πανάδα. » Ἐγλαυκώθη τὰς ὄψεις.

Παναιράκι. » Κανίσκιον. corbillon, petite corbeille, θ.

Παναίρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. Panarium, Πανάριον [Σέξ. Εμπ.], ταὐτὸν τῷ ἀρτοφόριον. Ὁ Ἅγ. Ἐπιφάνιος ἐπέγραψε τὸ κατὰ τῶν Αἱρέσεων σύγγραμμά ʼτου Πανάριον). »Κανοῦν,κάνα(νι)στρον (σώζεται ἡ λέξις), λίκνον, ἄῤῥιχος καὶ ἄρσιχος (ὁ καὶ ἡ), κάνης-ητος (ὁ). corbeille, θ. panier.

Πανᾶς. » Ὀθονοποιὸς (Διοσκορ.), ὀθονιοπώλης. linger, ouvrier en toile.

ʼΠανδρειά. » Γάμος. mariage, ἴδε καὶ Ὑπανδρεία. ||. χορῆτσι τῆς ʼπανδρειᾶς. » Παρθένος γάμου ὡραία (ὡρία), γάμων (ἀνδρὸς) ὥραν ἔχουσα, ἐπίγαμος, ἀκμαία (Λουκιαν.), συναικεῖν ἡλικίαν ἔχουσα (Ἰσαῖος). mariable, nubile, ἴδε καὶ Φθασμένος.

ʼΠανδρεμμένος, η, ον, ἴδε Ὑπανδρευμένος.

ʼΠανδρεύω, ῥ. μετ., ἴδε Ὑπανδρεύω.

Πανηγύρι (ἐμπορικόν). » Ἀγορά. foire, θ. ||. κάμνουν πανηγύρι. » Ἀγορὰν συνάγουσι (Στράβ.). §. (θρησκευτικὸν, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτον κατ' ἀρχὰς, ἢ εἶνε μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ἐμπορικόν· ὅθεν καὶ ἡ Τουρκικὴ παροιμία διὰ τὸ πανηγύρι τῆς Μέκας εἰς τὴν Ἀραβίαν: » Ἔμ ζιαρὲτ, ἐμ τυτζαρὲτ«, ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Πλάτ. τὸ, » Ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν«). »Θεωρία, πανήγυρις. solemnité, θ.

Πανὶ (ἀπὸ τοῦ) » Πηνίον (ὑποκορ. τοῦ) πήνη (» Πηνίον δέ . ., ἀφ' οὗ καὶ τὸ Πανίον ἡ ἀγοραία λέξις « , Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ, 762), πήνισμα, ὕφασμα, ὀθόνη, φάρος (τὸ) (ποιητ.). étoffe, θ. toile, θ. ||. βάλλω πανὶ (εἰς τὸν ἐργαλειὸν ἵνα 'το 'φάνω). » Ἱστὸν ἵστημι. ||. 'βγάζω τὸ πανί. » Καθαιρέω τὸν ἱστόν. §. πανὶ τοῦ χαραβιοῦ. » Ὀθόνη, ἱστίον. voile, θ. (γενικῶς) ||. (ἰδιαιτ. δὲ τὸ πρῶτον ἢ μεγαλήτερον). » Ἀρτέμων, ἀκάτιος. voile d'artimon. ||. (τὸ δεύτερον). « Ἐπίδρομος. misaine. ||. (τὸ τρίτον.) » Δόλων. bunier (le petit). ||. κάμνω πανιά. » Δοῦναι τοῖς ἱστίοις, ἀνάγεσθαι, ἐκπλέειν. mettre à la voile. ||. στέκομαι 'σ τὰ πανιὰ (Ἰταλ. ὄρτσα-λαμπάντα). » Ἀνακωχεύω. mettre en panne.

Πανοῦκλα (τὸ ἄλλ. Θανατικὸν ἐκ τοῦ Λατιν. panucula, φυμάτιον,) »Πανίκουλα (εἶδος πράσματος, κατὰ τὸν Ἀλέξ. Τραλλ. 8, 196). » Λοιμός, λοιμώδης νόσος, λοιμικὸν νόσημα, πανώλης καὶ πανώλη. peste, θ. ||. ἀπ' ἔξω κοῦκλα, καὶ ἀπὸ μέσα πανοῦκλα, (παροιμ.), ἴδε Κοῦκλα.

Πανουκλιάρης, α, ικον / Πανουκλιασμένος, η, ον / Πανουκλοκτυπημένος, η, ον } . » Λοιμῶν, λοιμόβλητος pestiféré. §. pestilentiel.

Πάντα, ἐπίῤ., ἴδε Πάντοτε.

Παντέρημος (ὁ ὅλως δι' ὅλου ἔρημος), η, ον. » Ἀπέρημος. tout à fait désert.

Πάντοτε, ἐπίῤ. » Ἀεὶ, ἀείποτε, ἐσαεὶ καὶ εἰσαεὶ, διηνεκῶς, ἑκάστοτε, πάντοτε (μεταγ.), εἰς τὸν Λούκ. τοῦ Λουκ. εὑρίσκεται καὶ τὸ, πάντα (» οὔτε φαγεῖν ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε,«). toujours.

Πανταπραμμένος, η, ον, ἴδε Τριμμένος.

Παντοτεινὰ, ἐπ. » Ἀϊδίως, αἰωνίως, τὸν ἀεὶ χρόνον (Πλάτ.), ἐνδελεχῶς. éternellement, perpétuellement.

Παντοτεινὸς, ή, όν. » Ἀΐδιος, διηνεκής, ἐνδελεχής, αἰώνιος. éternel, perpétuel.

Παντοῦ, ἐπ. (τοπ.). » Πανταχοῦ (-χῇ, -χοῖ), πάντῃ, πάντοσε (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'), πανταχόσε. partout. ||. ἀπὸ παντοῦ, ἴδε Ὅλος.

Παξημάδι (εἰς τὰ τακτ. τοῦ Λέοντ. γράφεται Παξαμάδιν, εἰς δὲ τὰ Γλωσσαρ. Παξαμὰς-άδος, ἴσως ἀπὸ τοῦ Παξάμου, ὅστις, κατὰ τὸν Σουίδαν, ἔγραψεν Ὀψαρτυτικὰ κατὰ στοιχεῖον.). » Δίπυρος (»Διπυρίτης) ἄρτος. biscuit.

Πάπαλα (λέξις, τὴν ὁποίαν, ἀναλογοῦσαν μὲ τὸ Κουκκοῦτσι, Στάλα, καὶ ἄλλας τοιαύτας τῆς γλώσσης 'μας φράσεις, συνηθίζουν αἱ τροφοὶ καὶ μητέρες, ὅταν θέλουν 'να 'ποῦν εἰς τὰ βρέφη, ὅτι 'δὲν ἔμεινε τίποτε. Ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λεξιν) » Παιπάλη (καὶ ὁ Ἀριστοφάνης), ἴδε καὶ Στάλα.

Παπί, ἴδε Παππί.

Πάπια, π., ἴδε Πάππια.

Παπίσιος, α, ον, ἴδε Παππίσιος.

'Πάπλωμα (πιθανωτέρα μοὶ φαίνεται ἡ ἀπὸ τὸ) » Πέπλος-πέπλωμα (παραγωγὴ, παρὰ τὴν (ἀπὸ τοῦ) Ἐφάπλωμα (μ' ὅλον ὅτι ὁ Εὐσταθ. Ἰλ. Ω, 230, λέγει ὅτε » Τοὺς τάπητας οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων ἓν πρὸς ἓν φράζοντες ἐφαπλώματα ἑρμηνεύουσι«). » Εγκοίμητρον, κυπάς. couverture, θ.

Παππαγάλος, π. » Ψιττακός (» Παρὰ δὲ Ἰνδῶν μόνων ἄλλα τε κομίζεται καὶ ὄρνιθες οἱ ψιττακοὶ, « Παυσαν. Β', 28), ψιττάκη. perroquet (εἶνε ἄπειρα εἴδη).

Παππάρα. »Πολτὸς, ἀθάρα. panade, θ.

Παππαροῦνα (ὁ Ἐτυμολόγος 'τὴν γράφει Παπαρίναν), φ. καὶ ἄνθ. » Μήκων (ἡ κηπαία, κυρ. ἡ μεγάλη ἢ ἥμερη ἢ κατμερλίδικη, Αραβ. Χασχὰσ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται τὸ ἀφιόνι), ῥοιὰς (ἡ κατακόκκινη), ἀργεμώνη (ἡ ἀσπροκόκκινη). pavot, ἴδε καὶ Ἀγριοπαππαροῦνα.

Παππᾶς. » Πρεσβύτερος (ὁ ἔγγαμος), ἱερεὺς ἢ ἱερομόναχος (ἐκκλησ. κυρ. ὁ ἄγαμος). prêtre.

Παππάκι, ὑποκορ. τοῦ

Παππί. » Νησσάριον καὶ νηττάριον, νήττιον. canette, θ. canneton, bourat.

Πάππια, π. » Νῆσσα καὶ Νῆττα. canard, καὶ (εἰς τὴν Νορμανδίαν) malard (κυρ. ὁ πάππος), cane ἢ boure (ἡ πάππια).

Παππίσιος, α, ον. » Νησσαῖος. de canard.

Παππούς. »Πάππος, μητροπάτωρ, πατροπάτωρ. grand-père. ||. ὁ πατέρας τοῦ παπποῦ. » Πρόπαππος, ἐπίπαππος. bisaïeul. ||. ὁ παπποῦς τοῦ παπποῦ. »Ἐπίπαππος (Πολυδ.), προσεπίπαππος, τρισεπίπαππος. trisaïeul.

Παπύρι, φ. »Πάπυρος, βύβλος. papyrus.

Παρὰ, πρόθ. ('τὴν μεταχειριζόμεθα ἐν μὲν συντάξει συγκριτικῶς, Α, ἀντὶ τοῦ συνδέσμου) » Ἤ. que. (ὁ Κορ. Ἀτ. τόμ. Α. λέγει πότε πρέπει 'να 'τὴν γράφωμεν Παρὰ καὶ πότε Παρ' ἄ). ||. καλλίτερα αὐτὸ παρὰ ἐκεῖνο. » Τοῦτο ἐκείνου αἱρετώτε-

ρον. ||. τὸ νερὸν εἶνε πλέον στοιχεῖον παρὰ ἡ γῆ. » Κυριώτερον συμβέβηκε τῷ ὕδατι τὸ εἶναι στοιχεῖον παρὰ τῇ γῇ (Ἀριστοτ. περὶ φυτ.) «. ||. μερικοὶ καρποὶ γίνονται καλλήτεροι εἰς ἕνα τοπον παρὰ εἰς ἄλλον. » Τινὲς τῶν καρπῶν κρείττονές εἰσιν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ παρ' ὃ ἐν ἑτέρῳ (ὁ αὐτ. αὐτόθι)«. ||. καὶ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου ἔγιναν συχνότεραι παρὰ ὅσας ἐνθυμοῦντο ἀπὸ τοὺς προτητερινοὺς χρόνους. » Ἡλίου τε ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα (Θουκ.)«. §. (Β'. ἐξαιρετικῶς). » Πλὴν, ἀλλ' ἤ. excepté. » Παρά. moins, (καὶ πολὺ ἀκριβέστερον) près, ἴδε καὶ Ἔξω. ||. οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν Ἔρωτα, παρὸ αἱ Μοῦσαι (λέγει ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου, ἐξηγούμενος τὴν ἀρχὴν τοῦ Α'. Εἰδυλ.) » Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, » Ἢ ταὶ Πιερίδες «. ||. ἡ ὥρα εἶνε ὀκτὼ (δέκα, κτλ.) παρὰ τέταρτον (παρὰ δέκα, παρὰ εἴκοσι κτλ.). » Οκτάπουν (» Δεκάπουν) τὸ ϛοιχεῖον, τεταρτημορίου (πεμπτημορίου, κτλ.) δέοντος. il y a huit (dix etc) heures, moins un quart (dix, vingt minutes etc). ||. παρὰ δύο πενῆντα (δηλ. σαράντα ὀκτώ). » Δυοῖν δεόντοιν (ἀποδεόντοιν) πεντήκοντα. ||. παρὰ εἰκοσιένα τρακόσια (δηλαδὴ διακόσια ἑβδομῆντα ἐννέα). » Εἴκοσι δεόντων ἐφ' ἑνὶ τριακόσια (Φωτ. Μυριοβ.) «. ||. εἴκοσι χρόνους, παρὰ ἕξ μῆνας. » Ἔτεσιν εἴκοσι, μησὶν ἓξ δέουσιν (Εὐσέβ.). vingt ans, à six mois près. §. 'μέρα παρὰ 'μέρα. » Παρ' ἡμέραν· » Ἡμέραν παρ' ἡμέραν (Δημοσθ. Νεαιρ.)· » Παρὰ μίαν. ||. 'δὲν ηὑρίσκομεν ἄλλον παρὰ τὸν Δημοσθένην. » Οὐδένα πλὴν Δημοσθένη (πλὴν Δημοσθένους) γινώσκομεν. ||. τίποτε ἄλλο 'δὲν ἔπρεπε 'να κοττάζωμεν παρὰ τὸ φαγεῖ.' » Οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν προσῆκεν, ἀλλ' ἢ τὸ ἄριστον. ||. 'δὲν ἦτον ἄλλο, παρὰ ὅτι . . » Οὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι . . (Συνεσ.).

§. (Γ'. ἐν δὲ συνθέσει ά, εἰς σημασίαν αὐξήσεως, ὑπερβολῆς, τοῦ πέραν τοῦ δέοντος): 'τὸ παράκαμες, τὸ παραξήλωσες, παράκαιρα, παραμέσα, παραχώνω, κτλ. (ἡ σημασία εἶνε ἀρχαιοτάτη). plus qu' il ne faut. (β', σχέσιν καὶ ἐγγύτητα) παρακόρη, παραθύρι, κτλ.

Παραβαραίνω, ῥ. μετ. » Δι' ὄχλου γίγνομαι. importuner, être à charge.

Παραβλάϛαρον. » Παραφυάς, παραβλαστή, παραβλάστημα. rejeton, surgeon, drageon, œilleton (κυρ. τοῦ Γαροφάλλου καὶ τῶν ὁμοίων). jeton, talle.

Παραβλέπω, ῥ. μετ. » Ὑπεροράω, παροράω, περιοράω, (περιείδω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) περιϊδεῖν. négliger, voir d' un œil indifferent. ||. 'δὲν πρέπει 'να 'τὰ παραβλέπωμεν. » Οὐ περιοπτέον.

Παραγγελιά. » Ἐντολή, παρεγγύησις, παραγγελία, τὸ ἐντεταλμένον (παραγγελλόμενον). commandement, message. §. » Ἐπίσταλμα (Θεοφρ. Χαρακτ.). commission, θ.

Παραγγέλνω. ῥ. μετ. » Ἐντέλλομαι, ἐπισκήπτω, παραγγέλλω, κελεύω, διαϛέλλομαι, παρεγγυάω (-ομαι), διατάσσω -ττω (-ομαι), ἐπιστέλλω. enjoindre, charger, recommander, commander, donner commission. ||. μὲ παρήγγειλε 'να εἰπῶ. » Ἐπέϛειλεν φράσαι (Ἀριϛφν.)«. ||. καθὼς τοὺς παρήγγειλεν ὁ Δημοσθένης. » Κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους (Θουκ.)«. ||. ἀφ' οὗ τοὺς παρήγγειλαν τί ἔπρεπε 'να εἰποῦν, 'τοὺς ἔστειλαν ὀπίσω. » Ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν ἀπέπεμψαν, « Θουκ.

Παραγγελτὸς, ή, όν. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ, » Τὰ, κτλ.) ἀπ' ἐντολῆς, ὁ κατὰ συγγραφήν. de commande.

Παράγγι, ναυτ. (τὸ παλαμάρι, ἢ ἡ 'γούμενα τοῦ καραβιοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Παράγειον, ἀπόγειον καὶ ἀπόγαιον (σχοινίον), εὐνή (ποιητ.). amarre, θ.

Παραγεμίζω (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Παραγιομίζω), ῥ. μετ. » Ὀνθυλεύω, μον(ξον)θυλεύω. farcir.

Παραγέμισμα. » Ονθύλευσις, γέμισμα. farce, θ.

Παραγεμιστὸς, ή, όν. » Ὠνθυλευμένος, σακτὸς (» Τευθὶς σακτή, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, κατὰ τοὺς ἰδιωτίζοντας, παραγεμιστή,» Εὐστάθ.), γεμιστὸς (Ἀθην.), μεμονθυλευμένος. farci.

Παραγίνομαι (Ὡριμάζω παρὰ τὸ δέον: προφ. κοιν. Παραγένουμαι.), ῥ. ἀποθ. » * Ὑπερπεπαίνομαι. devenir trop mûr.

Παραγνωρίζω (κάμνω λάθος εἰς τὸ γνώρισμα). » Ἀλλογνοέω. prendre le change, méconnaître.

Παραδάγκαλον (ἡ πρησμένη γαργαλήθρα τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Γαργαλήθρα.

Παραδαρμός. » Ῥιπτασμὸς, βλιστρισμὸς, ἔῤῥιψις (Ἱππκρ. π. Χυμῶν). anxiété (agitation) d' un malade.

Παράδειγμα. » Ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, τύπος, παράδειγμα. exemple.

Παράδεισος. » Παράδεισος (Ἐκκλ.) (» Ὥσπερ ὁ χριστιανικὸς λόγος ὑπογράφει τινὰ παράδεισον, οὕτω καὶ οἱ Ἕλληνες . . χωρίον, ὃ καλοῦσι Μακάρων νήσους

καὶ Ἠλύσιον πεδίον, « Γρηγ. Ναζ. Στηλιτευτ. Β′). paradis.

Παραδέρνω, ῥ. αὐτοπ. » Παραφέρομαι, παραφέρω ἐμαυτὸν, ῥιπτάζομαι, ῥιπτάζω ἐμαυτὸν, σφαδάζω, βλησπρίζω. se debattre, être dans une grande agitation (comme un malade). §. τὸ καράβι παραδέρνει. » Διαφέρεται. lutter contre les flots. §. (μεταφ.), ἴδε Κοπιάζω καὶ Τυραννοῦμαι.

Παραδίνω, ῥ. μετ. » Παραδίδωμι, ἐγχειρίζω. rendre, livrer, remettre, délivrer. §. ἴδε Προδίδω. ||. παραδίδομαι, ῥ. μέσ. » Ἔκδοτον ἐμαυτὸν ποιέω, προσχωρέω. se rendre, se livrer, s'adonner. ||. παραδόθηκε τὸ κάστρον. » Προσεχώρησεν ἡ πόλις. se rendit.

Παραδομένος, η, ον. » Ἔκδοτος. adonné.

Παραέξω (» Καὶ κατέκαυσεν αὐτὰ πυρὶ παρέξω τῆς παρεμβολῆς, « Γραφ. Λευιτ.), ἐπ. » Ἐξωτέρω. plus extérieurement, plus au delà.

Παραζάλη. » Θόρυβος, ταραχή. trouble, alarmes (πληθ.).

Παραζαλίζω, ῥ. μετ. » Θορυβέω, ταράσσω (-ττω). troubler; étourdir, abasourdir.

Παραζάλεσμα. » *Ἐκθορύβησις. étourdissement.

Παραζαλισμένος, η, ον, ἴδε Παραλογιασμένος.

Παραθυράκι. » Θυρίδιον. petite fenêtre, θ.

Παραθύρι } . » Θυρὶς-ίδος (ἡ), φωταγωγὸς (ἡ). fenêtre, θ. croisée, θ. ||. τοῖχος χωρὶς παράθυρα. » Τυφλὸς (μεταφορ. Βυζαντ.).
Παράθυρον }

Παραθυρόφυλλον (τὸ Τουρκ. Κανάτι τοῦ παραθυριοῦ). » *Πτερόν. volet.

Παραίτησις. » Ἀπόθεσις. démission, θ. renonciation, θ.

Παραιτῶ, ῥ. μετ., ἴδε Ἀφίνω. ||. παραιτοῦμαι, ῥ. μεσ. » Ἀποτίθεμαι (τὴν ἀρχὴν, κτλ.), ἀπείπατο τὴν ἀρχήν. se demettre de, renoncer à, déposer. ||. » Ἔχε με παρῃτημένον (Εὐαγγ.). dispensez-en moi.

Παράκαιρα, ἐπ. » Ἀκαίρως (Πλουτ.), παρ' ὥραν, οὐκ ἐν δέοντι. à contre temps, mal à propos, hors de saison.

Παράκαιρος, η, ον. » Ἄκαιρος. inopportun, intempestif.

Παρακάλεμα } . » Δέησις, ἱκεσία, παράκλησις, ἀξίωσις, ἱκέτευμα, ἀντιβόλησις (Πλάτ. Ἀπολογ.), ἀντιβολία (Θουκ.). prière, θ. supplication, θ.
Παρακάλεσις }

Παρακαλῶ, ῥ. μετ. » Δέομαι, ἱκετεύω, ἀξιόω (σπανίως οἱ ῥήτορες τὸ μεταχειρίζονται, λέγει ὁ Οὐλπιανὸς, χωρὶς τὸ Δέομαι ἢ τὸ) Ἀντιβολέω, παραιτέομαι (» Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι, « Δημοσθ.), ἐρωτάω (Εὐαγγ.). prier, supplier. ||. παρακαλῶ μὲ πολλὴν ἐπιμονήν. » Λιπαρέω, ἐκλιπαρέω. conjurer, demander avec de vives et continuelles instances.

Παρακατιανὸς, ή, όν. » Εὐτελέστερος. bas, inférieur, ἴδε καὶ Πρόστυχος.

Παρακάτω, ἐπ. » Κατωτέρω, παρακάτω (Πλούτ. περὶ τοῦ ἐμφαιν. προσ. τῷ δίσκῳ τῆς σελ.). au dessous.

Παρακεῖθες, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Ἐκεῖθε καὶ Παρεμπρός.

Παρακίνημα } . » Προτροπή, παρόρμησις. exortation, θ. excitation, θ. incitation, θ. instigation (ἐπὶ κακοῦ), θ.
Παρακίνησις }

Παρακινῶ, ῥ. μετ. » Προτρέπω, κελεύω, ὀτρύνω, παροτρύνω, ἐγκελεύομαι, παρορμάω, ἐπισπέρχω, παρακελεύομαι, παρακαλέω, ἐξάγω (ἐπὶ κακοῦ, καθὼς καὶ τὸ) ἐπαίρω. exciter, exhorter, pousser, solliciter, inciter, instiguer (ἐπὶ κακοῦ). ||. παρακινούμενος ἀπὸ φθόνον. » Ἐξενεχθεὶς ὑπὸ τοῦ φθόνου. poussé par l'envie.

Παρακόρη. » Ἅβρα καὶ Ἅβρα καὶ Αὖρα. suivante, θ. demoiselle (dame) d'honneur (d'atour).

Παρακούω (ἀκούω λάθος), ῥ. μετ. » Παρακούω (Πλάτ. Πρωταγ.), παρακροάομαι (Ἰωσηπ.). ne pas bien saisir ce qu'on entend, mal entendre, faire un malentendu.

Παρακύλημα } , ἴδε Παραδαρμός.
Παρακυλητὸν }

Παρακυλιοῦμαι } , ῥ. μεσ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) » Παρακυλίω (Σχολ. Ἀριστφ. Εἰρ. 7), ἴδε Παραδέρνω.
Παρακυλῶ }

Παραλαλητόν. » Λῆρος, παραλήρησις. radotage (qui survient pendant le sommeil ou le délire).

Παραλαλῶ (κυρ. ὅταν ἔχω θέρμην ἢ κοιμοῦμαι), ῥ. ἀμ. » Παραλέγω (Ἱπποκρ.), παραληρέω, ἀλλοφάσσω καὶ ἀλλοφράζω. radoter pendant le delire, extravaguer. §. (μεταφ. λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων): » Παραπαίω, ληρέω. radoter, deraisonner, ἴδε καὶ Μωρολογῶ.

Παραλογιάζω, ῥ. μετ. » Συνταράσσω

(-ττω), ἐκπλήσσω (-ττω). étourdir, déconcerter, décontenancer. §. ῥ. αὐτοπ. » Συνταράσσομαι, ἐκπλήττομαι, ανασοβέομαι, ἀναπτοέομαι. se déconcerter, se décontenancer, être interdit (déconcerté), ἴδε καὶ Παραζαλίζω, καὶ Τρομάζω καὶ Χάνω. §. (χάνω τὰ λογικά μου ἐν καιρῷ μάλιστα θέρμης νόσου). » Ἀλλοφρονέω (ἀπαράλλακτα 'τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Πελοπόννησον), ἴδε καὶ Φρενιάζω.

Παραλογιασμένος, η, ον. » Καταπλὴξ, ἔμπληκτος, ἐκπεπληγμένος, ἐμβρόντητος. déconcerté, décontenancé.

Παραλυμένος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Ξελογιασμένος.

Παράλυτος, η, ον. » Παραλυτικὸς, παρέλυτος, παραλελυμένος, παρειμένος. paralytique.

Παραλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ξηλόνω καὶ Χαλνῶ.

Παραμάγερας. » Μαγειρίσκος, (καλὴ καὶ ἡ λέξις) *παραμάγειρος. garçon cuisinier, aide de cuisine, marmiton.

Παραμαγοῦλα (τὸ πρήξιμον τῶν παρωτίδων), πάθ. » Παραγναθὶς, ἴδε καὶ Γαργαλήθρα,

Παραμάννα (ἡ ἐπὶ μισθῷ θηλάζουσα), ἴδε Βυζάστρα. §. (ἡ ἀνατρέφουσα παιδιὰ, ἡ Τουρκ. Δαδὰ, ἡ ὁποία ἐνίοτε εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ Βυζάστρα 'των· ὅθεν ὁ Κοραῆς [Συνεκδ. Ἱερατ. 176] ὀνομάζει τὴν Εὐρύκλειαν παραμάνναν τοῦ Ὀδυσσέως). » Τροφὸς, μαῖα. gouvernante, θ. bonne (ὡς ἐκ μέρους τῶν παιδιῶν).

Παράμερα, ἐπ. » Χωρὶς, ἀπάνευθε καὶ (πρὸ φωνήεντος) ἀπάνευθεν (ποιητ.). à part, à écart.

Παραμερίζω, ῥ. μετ. » Μεθίστημι. écarter, éloigner, ranger. §. ῥ. αὐτοπ. » Μεθίσταμαι, ἐξίσταμαι, ἐκκλίνω, ὑποχωρέω, ἀφίσταμαι (» Κελεύει τῷ Μακρίνῳ, ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι, ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασιν, « Ἡρωδ.). céder, se retirer, faire place à, se ranger de coté pour faire place à

Παραμέρισμα. » Μετάστασις. éloignement, retraite, θ. l' action d' écarter (se retirer, faire place, etc.).

Παράμερος, η, ον. (κυρ. τόπος, μέρος). » Ἀνακεχωρηκώς. (lieu, endroit) écarté, reculé, retiré. || . τόπος παράμερος. » Ἀναχώρησις, ἀνακεχωρηκὼς τόπος. retraite, θ. reduit.

Παραμέσα. ἐπ. » Ἐνδοτέρω, ἐσωτέρω. plus avant dans l' intérieur.

Παραμικρὸς, ἡ, όν. » Σμικρὸς, εὐτελὴς, φαῦλος. chetif, mesquin, ἴδε καὶ Πρόστυχος.

Παραμικρότερος, η, ον. » Ἐλάχιστος, πολλοστός. moindre.

Παραμιτίζω ('περνῶ τὰ νήματα τοῦ στημονιοῦ ἀπο τὸ μιτάρι), ῥ. μετ., ἴδε Μιταρόνω.

Παραμοιάζω, ῥ. μετ. καὶ μεσ., ἴδε Παρομοιάζω.

Παραμονεύω (κυρ. Κάμνω καρτέρι, ἴδε τὴν τελευταίαν λεξιν), ῥ. μετ. » Ἐνεδρεύω, λοχάω, ἐλλοχάω, δοκεύω (-έω, -άω), τηρέω, παρα(ἐπι)τηρέω, παραφυλάσσω (-ττω). guetter, être à l' affût (au guet, aux aguets), se tenir en embuscade (aux aguets). §. (μεταφ. Προσμένω εὐκαιρίαν). » Καιροφυλακτέω(-ακέω, Ἀριστοτ.), καιροσκοπέω. épier (observer) le temps (l' occasion, le moment).

Παραμονή. » Ἡ προεόρτιος (ἡμέρα), ἡ προτεραία. veille, θ.

Παραμυθάκι » Μυθάριον. petite fable.

Παραμύθι. » Μῦθος, ἀπόλογος, πλάσμα, μυθοπλαστία. fable, θ.

Παράνομα } (τό). » Ἐπωνυμία προσω-
Παρανόμι } νυμία, παρωνύμιον (» Σάτυρος ἐν Θάσῳ, παρωνύμιον ἐκαλεῖτο Γρυπαλώπηξ, « Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. ΣΤ'. » Λέγεται ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον προχειράμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόρσην «, Ἀθην.), παρωνυμία (» Πολλὰ δ', ὡς ἔοικε, τῶν ὀνομάτων ἀποκρύπτουσιν αἱ παρωνυμίαι, « Πλούτ. π. τ. μὴ χρᾶν ἔμμετρα τὴν Πυθ.), ἐπίκλησις (ἴδε Παυσαν. Ἠλ. Α'), ἐπίκλην (τό). surnom.

Παρανομία. » Ἀθεμιτουργία, ἀνοσιουργία, παρανόμημα, ἀνοσιούργημα, ἀνοσιότης, παρανομία. infraction (contravention) à la loi, prevarication, θ.

Παράνομος, η, ον (πρᾶγμα κυρ.). » Ἀθέμιτος, ἔκθεσμος, ἄθεσμος, ἀνόσιος, παράνομος. illicite, illégal, criminel.

Παράνυμφη. » Νυμφοστόλος, νυμφαγωγὸς, νυμφεύτρια. femme qui conduit (accompagne) la nouvelle mariée.

Παρανυχίδα. » Πτερύγιον. envie, θ.

Παραξενειά. » Δυσκολία (τρόπων), τὸ δύσκολον, τὸ δυσκολαῖνον (τῶν τρόπων), βαρύτης, *ἰδιοτροπία. bizarrerie, θ. caprice, boutade, θ, quinte, lubie, θ. || . 'να ὑποφέρωμεν μὲ εὐκολίαν ταῖς παραξενιαῖς καὶ ἀνοστιαῖς τῶν ἄλλων. » Τὰς τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥαδίως φέροντες (Ἰσοκρ. Πανηθ.)«.

Παραξενεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ξενίζομαι,

ξενοπαθέω. trouver étrange, s' étonner.

Παράξενος (ἄνθρωπος), η, ον. » Δύσκολος, δυσάρεσκος καὶ δυσάρεστος, μικρόλοπος, *ἰδιότροπος. capricieux, fantasque, quinteux, bizarre. §. (ἐπὶ πραγμ.) »Ξένος, ξενίζων, καινὸς, καινοπρεπὴς, ἄτοπος, ἔκτοπος, ἔκφυλος, παράδοξος, παράλογος, ἀλλόκοτος. étrange, extraordinaire, singulier, ἴδε καὶ Ἀλλόκοτος.

Παραξηλόνω (μεταφορ. ὑπερβαίνω τὰ ὅρια τοῦ μετρίου), ῥ. μετ. » Πλεονάζω (» Καὶ τοὺς πάντυ δεινοὺς ἑκάστοτε, ἐὰν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε κοσμίους ποιεῖν,« Δημοσθ.). sortir des bornes de la modération.

Παραξυμιασμένος, η, ον. » Πυρεκτικὸς, πυρέσσων(-ττων), πυρετῷ συνεχόμενος, ἠπιάλῳ παλαίων. fébricitant, qui a la fièvre.

Παραξυμὸς (ἀντὶ) Παροξυσμός, πάθ. » Ἠπίαλος (πυρετὸς), πυρετὸς (διαλείπων), πυρετὸς φρικώδης. fièvre (intermitente). ||. ἔχω παραξυμόν, ἴδε Θερμαίνομαι.

Παραπάνω, ἐπ. » Ἀνωτέρω, ὑπὲρ (μὲ αἰτιατ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις), ἐπέκεινα, ἀνώτερον. au dessus, par dessus. §. ἴδε Περισσότερον.

Παραπάτημα. » Παράπτωμα, ὀλίσθημα. faux pas.

Παραπατῶ, ῥ. ἀμ. » Σφάλλομαι, *παρασφάλλομαι, διαμαρτάνω τοῦ ποδὸς καὶ διαμαρτάνει μοι ὁ ποῦς (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μι συνόντων). faire un faux pas. ||. ἐπειδὴ παραπάτησε. »Σφαλεὶς δὲ. le pied venant à lui manquer.

Παραπέρα, ἐπ., ἴδε Ἐκεῖθε.

Παραπέφτω, ῥ. ἀμ. » Διαπίπτω (»Πότερον,διαπέπτωκεν, ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα;« Συνέσ.), παραπίπτω (» Εἶναι δὲ τὸ σανδάλιον ἔφασκε, παραπεσὸν, ὑπὸ τῇ κιβωτῷ,« Λουκιαν. Φιλοψ.). s' égarer.

Παρὰ πολὺ ἢ Παραπολὺ (προφ. κοιν. Πάρα-πολὺ), ἐπ. » Παρὰ πολὺ καὶ Παραπολὺ (» Περιεγένοντο παρὰ πολὺ τῶν Σαβίνων, « Διονύσ. Ἁλικαρ.). de beaucoup, considérablement.

Παρα-πολὺς, λλή, λύ. » Ὅτι πλεῖστος, ὡς πλεῖστος, πάμπολυς, ὑπέρπολος, πλεῖστος ὅσος. très nombreux (considérable). ||. ὕστερα δὲ, ἀφ' οὗ 'πέρασε πάρα-πολὺς καιρός. »Μετὰ δὲ ταῦθ' ὕστερον χρόνῳ παμπληθεῖ (Δημοσθ.) «. ||. πάρα-πολλὰ 'ζήτησες. » Ὡς ὑπέρπολυ τὸ αἴτημα (Πλούτ.).«

Παραπονετικὰ, ἐπ., ἴδε Λυπητερά.

Παραπονετικὸς, ή, όν, ἴδε Λυπητερός.

Παραπονιάρης, α, ικον. » Μεμψίμοιρος, φιλαίτιος, μικρόλυπος, ὀδύρτης (Ἀριστοτ. Φυσιογν.). qui aime à se plaindre toujours, plaintif.

Παράπονον. »Μεμψιμοιρία, δεινολογία. plainte, θ. §. » Ἔγκλημα, αἰτία (»Αἰτία μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων,« Θουκ.). grief. §. (ἡ ἐπιθυμία τοῦ κλαίειν. Ὅθεν:) 'τοὺς 'πῆρε τὸ παράπονον. » Τοῖς δ' ἵμερος ὦρτο γόοιο «.

Παραπονῶ, ῥ. μετ. » Λυπέω. affliger. ||. παραπονοῦμαι, ῥ. αὐτοπ. » Ποτνιάομαι, μεμψιμοιρέω, δεινοπαθέω, δεινολογέω, οἰκτίζομαι, ἐλεεινολογέω, ἐπισκήπτομαι (τίνι, ἢ εἴς τινα), (» Ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι· »Ἀδικηθεὶς οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς, « Λυσ.). se plaindre, geindre, ἴδε καὶ Προσκλαίομαι. ||. παραπονοῦντο ἀπὸ τὴν κρίσιν 'του, ὅτι τάχα 'να τοὺς ἀδίκησεν. »Ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν, ὡς καταβεβραβευμένοι (Πολύβ.).«

Παραπόρτι (» Ἔχειν δὲ τὴν περίμετρον τοῦ φωσσάτου τέσσαρας μὲν πόρτας τελειοτέρας [ἄλλ. Μεγαλιτέρας] καὶ δημοσίας, παραπόρτια δὲ μικρὰ πλείονα, « Τακτ.). » Ὀρσοθύρα, παραθύρα, παραθύριον, παράθυρος πύλη (Νικήτ. χρον.), παραπύλιον. guichet, porte bâtarde (fausse, dérobée), dégagement.

Παραπροῖκι. »Παράφερνα (τὰ), ἐξώπροικα (τὰ), ἐπιμείλια (τὰ). les biens paraphernaux, le trousseau, ce qu' une femme apporte à son mari outre sa dot.

Παραστάρι } (τὸ πλαγινὸν τῆς θύρας ξύ-
Παραστάτης } λον). »Παραστὰς-άδος (ἡ), παρασταθμὶς, σταθμὸς, φλιὰ (» Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους, « Ὀδυσ. Ρ. 221). montant, jambage d'une porte).

Παραστεκάμενος (ὁ συνεργάτης καὶ βοηθὸς), η. » Συμπαραστάτης, συμπαραστατῶν. assistant. §. ἴδε Ἐπιστάτης.

Παραστέκω(-ομαι), ῥ. ἀποθ. »Παρίσταμαι, συμπαραστατέω, συναντιλαμβάνομαι, προστατέω. assister, ἴδε καὶ Βοηθῶ καὶ 'Νοιάζομαι.

Παραστρατίζω, ῥ. ἀμ. » Ἐκτρέπομαι (τῆς ὁδοῦ), παραβαίνω τὴν ὁδὸν (Στρβ. ϛ', ά), παρεκνεύω τῆς ὁδοῦ (Κ. Πορφυρογ.), παρεκτρέπομαι. dévier, s' écarter du droit chemin, ἴδε καὶ Παραμερίζω.

Παραστράτισμα. »Παρεκτροπή. deviation, θ.

Παραταῖρι. »Ἑτερόζυγος, ἄζυγος (»Σαν-

δάλια ὑποδουμένας ἄζυγα, τὸ μὲν ὑψηλὸν, τὸ δὲ ταπεινὸν, « Στράβ. ϛ, ά), ἀνόμοιος, παράζυξ καὶ παράζυγος. déparié, dépareillé, impair.

Παράταξις. » Πομπή. parade, θ. pompe, θ. appareil, cortège.

Παρατήρησις. » Κατανόησις, ἐπιτήρησις, σκέψις, ἐπίστασις καὶ ἐπιστασια. observation, θ. remarque, θ.

Παρατηρῶ, ῥ. μετ. » Σκέπτομαι, κατα (ἐπι)σκέπτομαι, συν(κατα)νοέω, ἐφίστημι τὴν γνώμην (τὴν διάνοιαν, τὸν νοῦν), συνθεωρέω, συνοράω, δια(ἐπι)σκοπέω, ἀθρέω, τηρέω, ἐπιτηρέω. observer, considérer, contempler, remarquer, s' apercevoir de. §. ἴδε Παραμονεύω.

Παρατσοῦκλι (Ὁποία διαφθορὰ ἂν ἦν ἀπὸ τὸ) »Τούπίκλην! » Ἐπίκλησις (Παυσαν. Ἠλ. Α',). sobriquet, ἴδε καὶ Παρανόμι.

Παραϋϊὸς, ἴδε Ψυχοϋϊός.

Παραυτα, (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), ἐπ., ἴδε Ἀμέσως.

Παραφέρνω (τὸ ἄλλ. Προσφέρνω), ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » Παρεμφέρω ἢ Παρεμφαίνω (»Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν,«). ressembler un peu, avoir quelque ressemblance, ἴδε καὶ Παρομοιάζω.

Παράχωμα. »Κατόρυξις. l' action d'enfouir, ἴδε καὶ Θάψιμον.

Παραχώνω, ῥ. μετ. » Ἐγκατορύσσω (-ττω), κατορύσσω(-ττω). enfouir, enterrer, ἴδε καὶ Θάπτω.

Παραψήνω, ῥ. μτβτ. »Ὑπεροπτάω. rotir plus qu' il ne faut.

Παρδαλὸς, ή, όν. » Ποικίλος, ποικιλόχροος καὶ ποικιλόχρους, κατάστικτος, αἰόλος (ποιητ.). bigarré, varié de plusieurs couleurs, tiqueté, jaspé, diapré, marbré, madré.

Παρεδῶθε (προφ. Παραδῶθες), ἴδε Ἐδῶθες.

Παρέκει (ὁ Σουΐδας, ἀναφέρων τὴν λέξιν, ἑρμηνεύει δι' αὐτῆς τὸ Ἐπέκεινα), ἐπ. (τοπ.), ἴδε Ἐκεῖθε.

Παρεκκλῆσι (προφ. κοιν. Παρακκλῆσι). » Σηκός. chapelle, θ.

Παρεμπρὸς, ἐπ » Προσωτέρω, περαιτέρω, ἐπέκεινα. en delà.

Παρεξήγημα } . » Παρεξήγησις (Γρηγ. Παρεξήγησις } Ναζ.), παρερμηνεία. explication (interprétation) fausse (erronnée); malversation, θ. contre sens.

Παρεξηγῶ, ῥ. μετ. »Παρερμηνεύω, παρεξηγέομαι. interpréter mal, donner une fausse explication.

Παρηγορητικὰ, ἐπ. » Παραμυθητικῶς, παρηγορικῶς. d'une manière consolante.

Παρηγορητικὸς, ή, όν. » Παραμυθητικὸς, παρηγορικὸς, παρήγορος. consolant.

Παρηγορία. » Παραμυθία, παραψυχὴ, παρηγορία. consolation, θ.

Παρηγορῶ, ῥ. μετ. » Παραμυθέομαι, παρακαλέω (Γραφ.). consoler. ||. ἐκεῖνος ὅ,που παρηγορεῖ. »Παραμυθούμενος, παρήγορος, παράκλητος (Γραφ.). consolateur.

Παρθενοῦδι (τὸ ἄλλ. Σκαρολάχανον, καὶ Τουρκ. Γιαμπὰν-φεσλιὲν, ἀγριοβασιλικὸς), φ. » Παρθένιον, λινόζωστις. mercuriale, θ. ἴδε καὶ παράβ. Ἀνεμόχορτον καὶ Σιδερίτης. §. (τὸ ἄγριον). » Λινόζωστις ἡ ἀγρία, κυνοκράμβη (δηλ. Σκυλολάχανον). mercuriale sauvage, chou de chien.

Παρμένος, η, ον (ἀπὸ τοῦ Ἐπαρμένος, μετοχ. τοῦ Ἐπαίρνω), ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. (μεταφορ. ὁ ματαιόφρων καὶ ἀνόητος). » Πέρπερος (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ὁ Φώτιος) » Ὁ μετὰ βλακείας ἐπηρμένος· « Ἔμπληκτος, παράφορος, (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) θεόληπτος. emporté, ἴδε καὶ Θεότρελλος, καὶ Ξεπαρμένος καὶ Παραλογιασμένος.

Παροιμία. » Παροιμία. proverbe. ||. καθὼς λέγει ἡ παροιμία. » Τὸ τῆς παροιμίας, τὸ τοῦ λόγου, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ παροιμιῶδες, τὸ παροιμιαζόμενον, φασὶν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι. comme dit (suivant) le proverbe. ||. ὁ κόρχορος (εἶδος φυτοῦ) διὰ τὴν πικράδα 'του κατάντησε παροιμία. » Παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ τὴν πικρότητα κόρχορος. l' amertume du mouron est passée en proverbe.

Παρομοιάζω, ῥ. μετ. » Εἰκάζω, ἀπεικάζω, προσεικάζω. assimiler. §. ῥ. οὐδ. » Προσέοικα, παρεμφέρω (Διοσκορ.), παρεμφερής πως εἰμί. approcher, être approchant, ἴδε καὶ Ὁμοιάζω.

Παρόμοιος, α, ον, ἴδε Ὅμοιος.

Παρομοίως, ἐπ. » Ὡσαύτως, οὕτω καὶ (πρὸ φωνήεντος) οὕτως, ὁμοίως, παραπλησίως, παραπλήσιον, ἐξίσου, ἐξίσης, κατὰ τὰ αὐτά. de même, aussi, pareillement.

Παρὸν ('τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον ἐπιῤῥηματικῶς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνάρθρως, καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν Κατὰ). ||. ὁ τάδε καὶ ὁ τάδε ἦτον παρόν. » Παρῆσαν δὲ ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. tels et tels y étaient présens. ||. εἶμαι (εἶσαι, εἶνε, εἴμεθα κτλ) παρόν. » Πάρειμι(-εις-εστι-εσμεν κτλ.). ||. εὑρέθηκα μίαν φορὰν παρὸν, ὅταν ἐρωτοῦσεν ἕνας τὸν Σοφοκλῆ, ἴδε Εὑρίσκω. ||. κατὰ τὸ παρόν. »Ἐν τῷ παρόντι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τό γε νῦν ἔχον, τὸ νῦν εἶναι (Πλάτ.

Λαχ.). pour le moment, pour le présent, pour le coup.

Παῤῥησίᾳ, ἐπ. » Ἀνέδην, ἀνέτως, μηδὲν ὑποστειλάμενος(-νη,-νον,-νοι,-νουςκ τλ.), παῤῥησίᾳ, ἀναφανδόν. ouvertement, librement, ἴδε καὶ Φανερά.

Ἀπάρσιμον. »Λῆψις. l' action de prendre, prise, θ.

Πᾶσα, αἰτ. (ἄκλ. ἐκλαμβανομένη τριγενῶς): πᾶσα ἕνας, πᾶσα 'μέρα, πᾶσα βράδυ), ἴδε Κάθε καὶ Ὅλος. ||. 'να σᾶς εἰπῶ τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. » Πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.).

Πασάλειμμα, ἴδε Ἄλειμμα.

Πασαλείφω, ῥ. μετ. (ἴσ. ἐκ τοῦ) » Πισσαλειφέω, ἴδε Ἀλείφω καὶ Πισσόνω.

Πάσμα (λέξις ὑφαντ. ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἡσύχ. καὶ σημαίνει 120 δίπλαις νήματος 'γλυτηρισμένου). »Ἀγαθὶς, δέσμη ῥάμματος ἢ στήμονας, écheveau.

Πασπάλη (τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλευριοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Πούδρα). »Παιπάλη, παιπάλημα, γύρις (ἡ). la fleur de la farine, poudre, θ.

Πασπάτεμμα. » Ψηλάφησις, ψηλάφημα. tâtonnement.

Πασπατεύω (σκαλίζω μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ σκοτεινὰ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ψηλαφάω, ἀπαφάομαι, ἐρεβοδιφάω, ψάω (ὅθεν τὸ κοιν. ψάχνω, καὶ τὰ ἀρχ. ψαλάσσω καὶ ψαθάλλω). tâter, tâtonner, palper, chercher en tâtonnant.

Πασπατεύωντας, μετοχ. ἐπιῤ. » Ψηλαφῶν (-ῶσα, -ῶντες, κτλ.). en tâtonnant, à tâtons, à l' aveuglette (οἰκ).

Πασσίζω, ῥ. μετ., ἴδε Κουκκίζω.

Πάστα (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ, εἶδος γλυκοῦ, κυρ. ἀπὸ κυδώνια. Ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὠνομάζετο) » Πάστα (ἕνα εἶδος φάβας, καὶ εἶδος ζυμαρικοῦ ἀπὸ χλωροτύρι καὶ σουσάμι), ἴδε Κυδωνόπαστον καὶ Παστέλλι.

Παστέλλι (ἀπὸ τοῦ Λατιν. pastillus). » Μελιτοῦττα, σησαμὶς καὶ σησαμοῦς (ὅταν ἦνε μὲ σουσάμι), *σησαμόπαστον. gateau fait de miel et de sésame.

Παστόνω, ῥ. μετ. » Ταριχεύω, ἁλσὶ πάσσω. saler, garder dans la saumure.

Παστὸς (ὁ κοιτὼν τῶν νεονύμφων. μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν παροιμίαν : » Ὅ,τι πάρ' ἡ νύφη σ' τὸν παστό). » Παστὸς, παστὰς (ἡ), νυμφὼν, θάλαμος. lit nuptial.

Παστὸς (ὁ παστωμένος), ἡ, όν. » Ταριχευτὸς, παστὸς, ἁλίπαστος. salé, saupoudré.

Πάστρα. » Καθαριότης, καθαρότης. propreté, θ. netteté, θ. pureté, θ.

Πάστρεμμα. » Καθαρισμὸς, κάθαρσις, καθαρμός. §. » Ἁγνισμός. nettoiement, purification, θ. curage (κυρ. πηγαδιοῦ, χανδακιοῦ κτλ.), ἴδε καὶ Καθαίρισμα.

Παστρεύω (ἀπὸ τοῦ Σπαρτεύω, ἴδε Σάρωμα), ῥ. μετ. » Καθαίρω, καθαρίζω. nettoyer, épurer, décrasser, purger, écurer (κυρ. ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἀργυροῦν κτλ), curer (κυρ. πρᾶγμα βαθουλὸν, πηγάδι, χανδάκι, αὐτί, κτλ.). ||. παστρεύω 'πωρικόν (σιτάρι, 'ψάρια, κτλ.), ἴδε Καθαιρίζω. ||. παστρεύει τὰ 'δόντια. »Σμήχει τοὺς ὀδόντας. §. (μεταφορ.). » Ἁγνίζω. purifier, ἴδε καὶ Λαγαρίζω §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καθαίρομαι. se purifier.

Παστρικὰ, ἐπ. » Καθαρῶς, καθαρίως. proprement, nettement, avec propreté, purement. §. (συνεκδοχ.) βλέπω (ἀκούω, ὁμιλῶ κτλ.) παστρικὰ, ἴδε Καθαρά. §. (μεταφ.) 'τοῦ 'τὸ εἶπα παστρικὰ (μὲ θάῤῥος δηλ., χωρὶς συστολὴν καὶ στρηφογυρίσματα). » Διαῤῥήδην, τρανῶς, σαφῶς. tout nettement, tout net, franc, tout franc, clair, clairement, haut et clair, formellement, hautement, expressément, en termes formels (expresses, clairs).

Παστρικὸς (ὁ μὴ λερωμένος), ή, όν. »Καθαρός. net, propre, blanc (κυρ. πιάτον, πανικὸν, κτλ.). §. (συνεκδοχ. ὁ μὴ ἀνακατωμένος). νερὸ (ὑαλὶ, κτλ.) παστρικὸν, γράμματα παστρικὰ, ἴδε Καθαρός. ||. ὁμιλία παστρική. » Ἔναρθρος, εὖ διηρθρωμένη, εὔσημος, εὐκρινὴς, τρανὴ καὶ τρανὴς, περίτρανος. clair. ||. φωνὴ παστρικὴ (ψάλτου, τραγῳδιστοῦ, κτλ). » Λαμπρὰ, τρανὴ, περίτρανος, λιγυρά. sonore, claire. §. (μεταφ.) » Ἁγνός. pur. §. παστρικὸς (συνεκδοχ. ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν πάστραν). » Καθάριος. propre, qui aime la propreté.

Πάστωμα. »Ταριχεία. l'action de saler (du poisson ou de la viande), salage.

Παστωμένος, η, ον, ἴδε Παστός.

Πάσχα (τὸ). » Πάσχα. pâques. ||. κάθε 'μέρα 'δὲν εἶν' πάσχα (παροιμ. ἀναλογ. κατά τι μὲ τὸ :) » Θύραζε Κᾶρες· οὐκέτ' Ἀνθεστήρια (Σουΐδ.) «

Πασχαλιά, ἴδε Πάσχα. §. ἄνθ. lilas.

Πασχίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Προσπαθῶ.

Πάσχω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. » Πάσχω, πονήρως ἔχω, νοσέω. souffrir, pâtir.

Πατέρας (ὁ). » Πατὴρ-τρὸς, γεννήτωρ, τεκὼν, τοκεὺς, φύσας. père.

Πατερίτσα (κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν χωλῶν).

»Σκήπων, βακτηρία, ῥάκτρον. **béquille**, θ. **potence**, θ, ἴδε καὶ Δεκανίκι. §. (ἡ τῶν ἀρχιερέων). » Ῥάβδος ἡ ποιμαντικὴ (μεταφ.). **crosse**, θ.

Πατερμὸν (ἐκ τοῦ » Πάτερ-ἡμῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Τὰ πατερμὰ πλθ.), ἴδε Κομβολόγι.

Πατερὸν (τὸ δοκάρι, ὅπου καρφόνονται τὰ σανίδια τῆς πατωσιᾶς), οἰκοδ. » Σταμὶν (ἡ) (κυρ. τοῦ καραβιοῦ, τὸ ὁποῖον ἑνόνει ἑκατέρωθεν τὰ στραβόξυλα, καὶ βαστᾷ τὴν κουβέρταν). **poutre, solive**, θ. διαδοκὶς καὶ στρωτὴρ (τὸ μικρότερον). **soliveau**.

Πάτημα. (ἡ πρᾶξις τοῦ πατεῖν). »Πάτησις, (καὶ μόνον εἰς τὸν Ἀρετ.) πάτημα. **l'action de fouler** (etc). » Βῆμα, ἴχνος (τὸ) καὶ (ποιητ.) ἴχνιον (» ἴχνια, ἴχνη, πατήματα, « Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 71 καὶ Ἐτυμολ.). **pas**. ||. πάτημα-πάτημα, ἐπιρ. » Βάδην καὶ σχολαίως. **pas à pas**. §. σ' τὸ πάτημα (φρα. διὰ τοὺς πολλὰ στολισμένους). » Εὐπάρυφος. **tiré à quatre épingles**. §. (μεταφ. ἀντὶ Πιάσιμον) » Ἀντίληψις, λαβή. **prise**, θ. ||. ηὗρε πάτημα. » Λαβὴν ἔσχε. **il eut de prise sur**. §. » Ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ κατάληψις. **surprise (en flagrant delit.)**.

Πατημασιά. » Ἴχνος (τὸ), βῆμα: **pas, trace**, θ. **vestige**.

Πατητὴ (εἶδος ῥαψίματος). » Ἐπιρραφή. **surjet**.

Πατητῆρι. » Ληνὸς, » σταφυλοβλεῖον (τὸ καλούμενον πατητήριον, « Σουΐδ.). **fouloir, pressoir**.

Πατόνω (βάλλω τὴν πατωσιὰν τοῦ σπιτιοῦ), ῥ. μετ. » Σανιδόω (τὸ δάπεδον). **plancheïer, parqueter**. §. (στοιβάζω κυρ. εἰς ἀγγεῖον, καθὼς σενδοῦκι, σακκὶ, καὶ μεταφορ. εἰς τὴν κοιλιάν μου, ὅθεν καὶ ἡ ἐλλειπτικὴ φράσις: Τὴν πάτωσα). » Νάττω(-σσω), σάττω. **encoffrer, charger, farcir, presser**.

Πάτος (ἀπὸ τοῦ) Ὕπατος (ὁ τελευταῖος, ὁ ἄκρος, ὁ κατώτατος: » Αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόγις ἐξ ὑπάτοιο » Στήθεος ἀμπνεύσας, « Ἀπολλ.). » Πυθμὴν-ένος (ὁ), πύνδαξ-ακος, βάθος (τὸ), βυθὸς (κυρ. τῆς θαλάσσης). **fond**. §. (τὸ ὑποκάτω τοῦ ὑποδήματος), ἴδε Χνάρι. §. (τοῦ σώματος) » Ἕδρα. **fondement**.

Πατοῦνα. » Πέλμα (τοῦ ποδὸς), ταρσὸς (κυρ. τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῆς πτέρνας μέρος). **plante de pied**, θ.

Πατρίδα. » Πατρίς-ίδος (ἡ), ἡ ἐνεγκοῦσα (ἐνεγκαμένη). **patrie**, θ.

Πατσομύτης, α, ικον. » Σιμὸς (τὴν ῥῖνα. » Ὁ πατζὸς καὶ μικρόμυττος, « λέγει ὁ Ἐτυμολ.). **camard, camus, qui a le nez écrasé (épaté)**.

Πατῶ, ῥ. μετ. » Πατέω, βαίνω. **fouler**. ||. πατῶ τὸ ποδάρι (τὴν οὐράν κτλ.) τινός. » Ἐμπεριπατέω (τινί). **marcher sur la queue (le pied etc) de**. ||. πατῶ ποδάρι (φρα. μεταφ.). » Ἰσχυρίζομαι. **insister**. ||. πατῶ 'ς τὸν λαιμὸν, ἴδε Λαιμός. ||. μήτε πάτησα 'ς τὸ 'σπίτι 'του. » Οὐδ' ἐπέβην. **je n'ai pas mis le pied**. ||. πατῶ (βάλλω) τὴν βοῦλλαν. » Ἐπιβάλλω σφραγίδα· » Τύπον ἐνσημαίνομαι (Πλατ.). **apposer le scellé**. ||. πατῶ τὴν φωτιὰν (σβύνω τὴν φλόγα, τὴν ὁρμήν της). » Κατισχύειν τῆς φλογός. **devenir maître du feu**. ||. τὰ ἀποῖα (φείδια) ἂν τὰ πατήσῃ τινὰς καὶ τὸν δαγκάσουν, 'πεθαίνει. » Τούτοις εἴ τις ἐμβὰς, πληγείη, θνήσκειν (Θεοφρ. Φυτ. Δ) «. §. (προφθαίνω τινὰ εἰς τὴν πρᾶξιν, κυρ. ἐπὶ κακοῦ). » Καταλαμβάνω, φωράω. **surprendre quelqu'un (en flagrant délit)**. §. οἱ κλέπται 'πάτησαν τὸ 'σπίτι (τὸ χωριὸν κτλ.). » Τὴν πόλιν πατήσαντες (Ἡλιοδ. Αἰθιοπ. Α). **assaillir**.

Πάτωμα (τὸ ὁριζόντειον τοῦ 'σπιτιοῦ χώρισμα, ὅθεν 'σπίτι δίπατον, τρίπατον κτλ). » Ὄροφος (ὅθεν διώροφον, τριώροφον κτλ. οἴκημα), στέγη (ὅθεν δίστεγον, τρίστεγον κτλ). **étage**. §. (τὸ ἔδαφος). » Δάπεδον. **plancher**. ||. ἐρράντισεν ὅλον τὸ πάτωμα μὲ ῥοδόσταγμα καὶ μὲ κρασὶ μοσχάτον. » Ἔρρανε δὲ καὶ μύρῳ σπουδαίῳ καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον.

Πατωσιὰ (Τουρ. Δουσεμές). » Σανίδωμα, δάπεδον. **plancher, parquet**. §. **parquetage**.

Παύω, ῥ. αὐτοπ. » Παύομαι. **cesser, s'arrêter**. ||. ἔπαυσα πλέον 'να ταξειδεύω διὰ θαλάσσης. » Τὸ μὲν πλεῖν καταλέλοιπα (Δημοσθ. Ἀπατ.). » ||. ἀφ' οὗ ἔπαυσε 'να τὸν ἀκούῃ. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. ||. ἀφ' οὗ ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν δουλειάν 'του. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῆς ἐργασίας. ||. κάμνω ἄλλον 'να παύσῃ. » Παύω, καταπαύω, **faire cesser**.

Πάφυλας (ὁ κίτρινος Τενεκές). » Ὀρειχάλκου πέταλον (ἔλασμα) εἰς λεπτότητα ἠσκημένον. **feuille de laiton**, θ. §. (ὁ ἄσπρος ἢ καθαυτὸ τενεκές). » Σιδήρου πέταλον. **fer-blanc**. §. (μερικοὶ ὀνομάζουν καὶ τὸν Μπροῦντζον), ἴδε Χάλκωμα.

Παχαίνω, ῥ. μετ. » Παχύνω, πιαίνω, λιπαίνω. **engraisser**. §. ῥ. αὐτοπ.

» Παχύνομαι, πιαίνομαι. engraisser, s'engraisser.

Πάχνη. » Πάχνη. gélée blanche, frimas, givre, verglas, bruine, θ.

Παχνὶ (κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων ἢ) » Φάτνη (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Πάθνη). crèche, θ. mangeoire θ.

Πάχος (τὸ). » Λίπος (τὸ), πιμελὴ (ἴδε Ἄλειμμα), παχύτης, πιότης, πῖαρ (ποιητ.). graisse, θ.

Παχουλὸς, ή, ὸν, (ἀπὸ τοῦ) » Παχυλὸς, εὔσαρκος, εὐτραφής. grasset, potelé, qui a de l'embonpoint.

Παχουλούτσικος, η, ον. » Ὑπόπαχυς. grassouillet.

Παχτρὶ, ἐργ., ἴδε Μυστρί.

Παχὺς, εια, ύ, » Παχὺς, πίων (» Θύννος. . πίων καὶ παχὺς », Στρβ. Γ', β'), λιπαρὸς, πιμελὴς, πολύσαρκος. gras. ||. πολλὰ παχύς. » Ὑπέρπαχυς. extrêmement gras, d'un excessif embonpoint. §. χορτάρι (στρῶμα κτλ.) παχύ. » Πόα (στρωμνὴ κτλ.) βαθεῖα.

Παχύτερος, η, ον. » Παχύτερος, πάσσων (ποιητ.). plus gras.

Πεδιάδα. » Πεδίον, πεδιὰς, ἱππάσιμον (χωρίον). plaine, θ.

Πέδικλον (Λτν. τὸ Τουρκ. Παϊβάντι). » Πέδη, entraves, θ. πληθ.

Πεδικλόνω (ζῶον. » Καὶ ἢ πεδικλοῦν ταύτας [τὰς βόας], ἢ δεσμεύειν, ἵνα, εἰ καί τινες ἐξ αὐτῶν τιτρώσκωνται, μὴ διαταράσσωσι τοὺς πεζούς, » Τακτ.), ῥ. μετ. » Πέδαις διαλαμβάνω. mettre des entraves, entraver. §. (τὸν ἀντίπαλόν μου). » Ἀγκυρίζω, συμποδίζω, ὑποσκελίζω. donner le croc-en jambe. ||. (πθ.) συμποδίζομαι. s'entraver.

Πεδίκλωμα (τῶν ζώων). » Τὸ πέδαις διαλαβεῖν. l'action d'entraver. §. (τῶν παλαιστῶν). » Συμποδισμὸς, ἀγκύρισμα. ὑποσκελισμός. croc-en jambe.

Πεζόβολος (ὁ ἑλλ. Ἀθίβολος, εἶδ. δικτύου). » Ἀμφίβληστρον (ἴδε Ὀππιαν. Ἁλ. Δ', 144 κ. ε.). épervier, drouillettes, θ. πληθ. verveux.

Πεζοδρόμος. » Δρομεὺς-έως. coureur, exprès, pédon, savate.

Πεζὸς, ή, όν. » Πεζός. piéton. ||. 'πῆγα πεζὸς, ἴδε Ποδάρι.

Πεζοῦλι (κυρ. τὸ κτιστὸν καὶ πέτρινον κάθισμα ἔξωθεν τῆς θύρας οἴκου, ἴσως διότι εἰς αὐτὰ ξεπεζεύουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων. Ὁ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Ε', 483] τὸ γράφει Πεσσούλιον, καὶ ὑποθέτει ὅτι εἶνε ἡ) » Στιβάς (» Κατέκειτο ἐν σπηλαίῳ στιβάδας ἐντετμημένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν, »), βατήρ. banc de pierre.

Πεθαίνω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ἀποθνήσκω.

Πεθαμμένος, η, ον, ἴδε Ἀποθαμμένος.

Πεθερά. » Πενθερὰ (ἡ μητέρα τῆς γυναικὸς), ἑκυρὰ (ἡ μητέρα τοῦ ἀνδρός). belle-mère. ||. ἐσένα 'τὰ λέγω, πεθερὰ, γιάνα τ' ἀκούῃ ἡ νύμφη. battre le chien devant le lion.

Πεθερός. » Πενθερὸς (ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς), ἑκυρὸς (ὁ πατὴρ τοῦ ἀνδρός). beau-père.

Πεῖνα. » Λιμὸς, πεῖνα (Ὁμ. Ὀδυσ.). faim, θ. §. » Σιτοδεία. famine, θ. disette (des vivres). ||. πεθαίνω τῆς πείνας. » Λιμαγχονέομαι, λιμαγχέομαι, λιμοκτονέω. mourir de faim. ||. ἀφίνω (κάμνω) τινὰ 'νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας. » Λιμαγχονέω, λιμαγχέω, λιμοκτονέω. faire (laisser) mourir de faim.

Πεινασμένος, η, ον. » Λιμώττων, πεινῶν, πειναλέος. affamé.

Πεινῶ, ῥ. οὐδ. » Λιμώττω (-σσω), πεινάω. avoir faim, être pressé (tourmenté) par la faim.

Πείραγμα, ἴδε Πείραξις.

Πειράζω, ῥ. μετ. » Ἐνοχλέω, ἀποκναίω, δι' ὄχλου γίγνομαι (εἰμὶ), ὄχλον παρέχω, πειράζω (μεταγ. ὅθεν ὁ Πειρασμὸς) καὶ ἐκπειράω (» Τί πειράζετε τὸν θεόν; » Οὐκ ἐκπειράσεις κύριον τὸν θεόν σου ». Εὑρίσκεται καὶ » Πειράζεσθαι νόσῳ »), βαρύνω, σκύλλω, ἐπηρεάζω, ἀδικέω, λυπέω, σίνομαι, ἀνιάω, λυμαίνομαι, κακουργέω. incommoder, importuner, molester, offenser, choquer, agacer, ἴδε καὶ Βλάπτω καὶ Ἐγγίζω. ||. τὰ πολλὰ ζεστὰ ἰατρικὰ πειράζουν τὸ στῆθος. » Τῶν φαρμάκων τὰ ὑπέρθερμα προσφερόμενα τὴν περὶ τὸν θώρακα ἕξιν λυμαίνεται. les remèdes trop chaudes affectent la poitrine. ||. ὁ ἄνεμος πειράζει τὰ 'μάτια. » Βλάπτουσιν οἱ ἄνεμοι τὰς ὄψεις (Ξενοφ. Ἀπολ.) ». ||. αἱ ὁποῖαι βούζουν τριγύρω 'σ τὸ κεφάλι μου, καὶ μὲ πειράζουν. » Αἳ βαμβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσι. » ||. ἵνα μὴ πειράζεται ἡ ῥάχις τοῦ ἀλόγου. » Ὡς τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι (Ξενοφ.) ». ||. ἵνα μὴ 'τὰ πειράζῃ (τὰ 'μάτια) ὁ ἵδρως ὅ,που 'τρέχει ἀπὸ τὸ κεφάλι. » Ὡς μὴ ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ (Ξενοφ.) ». ||. μή με πειράζῃς, σὲ λέγω! » Μὴ ἐνόχλει, φημί. ||. μὴ πειράζεσθε, Κύριε! » Κύριε, μὴ σκύλλου (Εὐαγγ.) ». ||. 'δὲν πειράζει τίποτε (ἀπρσ.).

» Ἀλλ' οὐδὲν δεινόν· » Οὐδὲν πρᾶγμα. n'importe. ||. 'δὲν ἄφιναι κἀνένα 'να πειράζῃ τὰ 'ψάρια. » Τοὺς ἰχθῦς ἀδικεῖν οὐκ εἴων (Ξεν. Ἀναβ.)«. ||. 'τὸν ἠρώτησεν ἵνα 'τὸν πειράξῃ. » Ἐρομένου αὐτὸν, δι' ἀχθηδόνα (Θκδ.). « ||. πειράζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἐνοχλέομαι, δυσχεραίνω, ἄχθομαι, βαρύνομαι, ἀνιάομαι, δάκνομαι. s'offenser, se facher, se piquer. ||. ἀφ' οὗ δὲ 'τὰ ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Κῦρος, πειράχθηκεν, ἴδε Ἐγγίζω. §. (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Δοκιμάζω, πλησιάζομεν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἀποπειράομαι. sonder, tenter. (εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν φράσιν:) ||. 'τὸ 'ξεύρεις, εἶπε, καλλήτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον, μόνον μὲ πειράζεις. » Ἀποπειρᾷ μου, ἔφη, καὶ τοῦτο κάλλιστα πάντων ἐπιστάμενος (Ξενοφ.)«. §. (ῥίπτω λόγους, Τουρκ. Ταχχιλδίζω ἢ Ὀλαστίζω, κυρ. γυναῖκα, κορῆτσι, κτλ. ἐκ τοῦ) » Πειράω (-άζω). taquiner. (Ἀξιοπαρατήρητον εἶνε ὅτι εἰς τὸν Ἀόριστον ἡ λέξις προσλαμβάνει καὶ ἄλλην σημασίαν· ὅθεν τὸ 'Τὴν πείραξεν ἢ 'δὲν 'τὴν πείραξεν, ἀναλογεῖ μὲ τὸ » 'Τὴν ἐβίασε, τὴν ἀτίμασε, κτλ., ἴδε καὶ Χαλνῶ).

Πειρακτικὸς, ή, όν. » Ὀχληρὸς, ἐπαχθὴς, φορτικὸς, ἀνιαρός. importun, offensant, incommode, gênant, ἴδε καὶ Βλαπτικὸς καὶ Ἐγγικτικός.

Πείραξις. » Ὄχλος, ἀχθηδὼν, ἐνόχλησις. importunité, θ. ||. δίδω πείραξιν, ἴδε Βάρος. §. » Βλάβη, ἐπήρεια, ἐπηρεασμός. offense, θ.

Πειρασμὸς (μεταφ. ὁ Διάβολος, ἴδε τὸ ῥῆμα.). » Ὁ πειράζων, ἴδε Διάβολος καὶ Ἐνόχλησις.

Πεῖρος (τὸ ξύλινον στούππωμα τοῦ βαρελιοῦ κτλ. ὅ,που ἐμβαίνει εἰς τὸ Μαστάρι). » Ἔμβολον, ἐμβολεὺς, στρόφιγξ. broche, θ.

Πειροῦνι (ἀπὸ τοῦ) » Περόνη, κρεαγρὶς, δίκρανον, πεμπώβολον (Ὅμηρ.). fourchette, θ.

Πειρουνιάζω, ῥ. μετ. » Διαπείρω, πείρω. entamer par la fourchette, percer avec.

Πεῖσμα. » Πεισμονὴ, τὸ φιλόνεικον, ἰσχυρογνωμοσύνη. opiniâtreté, entêtement, obstination, θ. aheurtement. §. » Λύπη. dépit. ||. σ' τὸ πεῖσμά σου. » Ὡς διαῤῥαγείης· » Λυπεῖν σε βουλόμενος. en dépit de vous, en dépit que vous en ayez.

Πεισματάρης, α, ικον. » Φιλόνεικος, σχυρογνώμων. §. » Δυσπειθὴς, δύσπειστος. opiniâtre, entêté, obstiné, mutin, tenace, têtu, entier, volontier.

Πεισματικὰ, ἐπ. » Ἰσχυρογνωμόνως. obstinément.

Πεισματόνω { , ῥ. μετ. » Προκαλέομαι.
Πεισμόνω { obstiner, agacer, bisquer. §. ῥ. αὐτοπ. » Ἀπισχυρίζομαι, φιλονεικέω. obstiner, s'obstiner, dépiter, se dépiter, s'opiniâtrer, mutiner.

Πελαγήσιος, α, ον. » Πελάγιος. de la haute mer.

Πελαγόνω (Πλημμυρῶ), ῥ. ἀμ. » Πελαγίζω (-όω). se déborder.

Πέλαγος (τό). » Πέλαγος (τὸ). la haute (la pleine) mer. ||. 'βγαίνω 'ς τὰ πέλαγος. » Πελαγίζομαι. prendre le large, tenir le large, ἴδε καὶ Ἀνοίγω. ||. ἀρμενίζω σ' τὸ πέλαγος. » Μετεωρίζομαι, πελάγιος (μετέωρος) φέρομαι (πλέω), ποντοπορέω. aller (cingler, voguer) en haute mer, tenir (prendre) la haute mer. ||. ἐφάνηκαν σ' τὸ πέλαγος. » Ἐφάνησαν πελάγιοι. ils parurent en pleine mer.

Πελέκημα. » Πελέκησις. l'action de trancher (doler, couper avec la hache).

Πελεκοῦδι. » Πελέκημα, παρασχὶς-ίδος (ἡ). copeau.

Πελεκῶ, ῥ. μετ. » Πελεκάω, πελεκίζω (κυρ. τὸ κεφάλι τινός). couper (doler) avec la hache, trancher.

Πενῆντα, ἀριθμ. » Πεντήκοντα. cinquante. ||. πενῆντα φοραίς. » Πεντηκοντάκις. ||. πενῆντα χιλιάδες. » Πενταχισμύριοι. ||. πενῆντα χρόνια. » Πεντηκονταετηρίς. ||. πενῆντα χρόνων. » Πεντηκοντούτης (ὁ), πεντηκοντοῦτις (ἡ). ||. ἓν εἰς τὰ πενῆντα (δόσιμον). » Πεντηκοστή.

Πενηνταριά. » Πεντηκοστύς. cinquantaine, θ.

Πεντάβολα (τὰ ἄλλ. Σβόλια καὶ Χονδρόβολα, εἶδος παιγνιδιοῦ). » Πεντάλιθα. nom d'un certain jeu; *pierette, θ. ||. παίζω τὰ πεντάβολα. » Πενταλιθίζω, πενταλίθοις παίζω. jouer à la pierette.

Πεντακόσιοι, αις, α, (ἀριθμ.). » Πεντακόσιοι, αι, α. cinq cent. ||. πεντακόσιαις χιλιάδες. » Πεντήκοντα μυριάδες, πεντηκονταχισμύριοι.

Πεντάλφα (ἡ). » Τὸ τρίγωνον πεντάγραμμον τὸ δι' ἀλλήλων (Πλούτ.).

Πεντάνευρον, φ. » Ἀρνόγλωσσον. plantain.

Πεντάρι (μονέδα). » Πεντάχαλκον (τὸ χαλκωματένιον), πεντώβολον (τὸ ἀσημέ-

νιον), πεντάδραχμον (τὸ μεγάλον). pièce de monnaie valant cinq deniers (sous).

Πεντάρφανος, η, ον (ἀντὶ) Παντάρφανος, (καθὼς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ Πεντεπένιχρον τὸν πάμπτωχον.), ἴδε Ὀρφανός.

*Πεντάφυλλον, φ. » Πεντάφυλλον, πενταπέτηλον, πενταπετές. quintefeuille.

Πέντε, ἀριθμ. » Πέντε. cinq. ||. πέντε φοραῖς, ἐπίρ. » Πεντάκις. ||. πέντε χιλιάδες » Πενταxισχίλιοι. ||. πέντε χρόνια. » Πενταετηρίς, πενταετηρία, πενταετία. cinquenalité, θ. lustre. ||. πέντε χρόνια, » Πενταετία. ἐπίρ. » Πενταέτες. ||. πέντε χρόνων. » Πενταέτης-ους, καὶ Πενταετὴς-οῦς. ||. εἰς πέντε ἡμέραις ἦλθεν, ἴδε Ἡμέρα. ||. τὰ Προπύλαια ἐτελείωσαν εἰς πέντε χρόνια. » Τὰ Προπ. ἐξειργάσθη ἐν πενταετίᾳ, « Πλ. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους πέντε, ἴδε Αὐτός.

Πεπόνι, καρπ. » Πέπων (σίκυς ἢ σίκυος) καὶ (μονολεκτ.) σικυοπέπων (πρὸς διαφορὰν τοῦ ἀώρου, ἴδε Ξυλάγγουρον), μηλοπέπων. melon.

Πέρα (κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ) » Πέραν, (ἐπίρ.), ἴδε Ἀντίκρυ. ||. περνῶ πέρα. » Περαιοῦμαι. ||. τὸ πέρα (μεσολαβούσης θαλάσσης) μέρος. » Περαία. ||. ἀπὸ πέρα. » Πέραθεν, ἐκ τῆς περαίας. ||. πέρα-πέρα (ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕως τὸ ἄλλο). » Διαμπερὲς, διαμπάξ. d'outre en outre, de part en part. §. (μεταφορ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, ὅτε καὶ ἐκφράζεται εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα μὲ τὴν) Διὰ, (τὴν) Ἐπὶ (καὶ τὴν) Ἐξ, (καθὼς διέρχομαι, διεξελαύνω, ἐπεξέρχομαι, κτλ.). §. (προστιθέμενον εἰς τὰ ἐπιῤῥήματα) ἐδῶ (ἐκεῖ, αὐτοῦ) πέρα ('δὲν διαφέρει σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὸ ἁπλοῦν, Ἐδῶ, ἐκεῖ, αὐτοῦ, ἐκτὸς μόνον ἂν εἴπῃ τις, ὅτι προσθέτει μικράν τινα ἔμφασιν καὶ ἀκριβεστέραν δεῖξιν τοῦ τόπου, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἐκεῖσε, ἐκεῖθι (ἢ καλήτερα μὲ τὸ) »Περ.

Πέραμα (τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ). » Πόρος, διάβασις, δίαρμα. gué. §. (τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον περνοῦν τοὺς ποταμούς). » Πορθμεῖον, ποταμηγὸς (σκάφη), ποταμηγὸν (σκάφος). traille, bac, θ. bachot (τὸ μικρόν).

Περαματάρης. » Πορθμεὺς, περάτης. passeur, bachoteur.

Πέρασις (κυρ. μονέδας). ||. αὐτὴ ἡ μονέδα ἔχει (ἢ 'δὲν ἔχει) πέρασιν. (καὶ μεταφορ.): ||. αὐτὰ 'δὲν ἔχουν πέρασιν, ἴδε Περνῶ.

Πέρασμα (ὁ τόπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον περνοῦν καὶ ἡ πρᾶξις αὐτή). » Διάβασις, δίοδος, πάροδος, διαγωγὴ, διακομιδὴ (Θουκ.), πόρος. passage. ||. τὸ—διὰ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ. » Δίαρμα (Στραβ.), διάπλους, περαίωσις, διάβασις. trajet, traversée, θ. ||. πέρασμα βουνοῦ. » Ὑπερβολή. passage d' une montagne. ||. πέρασμα τῆς κλωστῆς ἀπὸ τὸ βελόνι (κτλ.). » Δίερσις (Αἰν. Τακτ.), *ἔνερσις.

Περασμένος, η, ον. » Παρελθὼν, παροιχόμενος, παρῳχημένος, πρότερος. passé. ||. τὸν περασμένον χειμῶνα, » Τοῦ προτέρου χειμῶνος (Λυσ. κατὰ Σιτοπ.) « l' hiver passé. ||. τὸ περασμένον σαββατον. » Τοῦ παρῳχηκότος σαββάτου. samedi dernier. ||. τὴν περασμένην νύκτα. » Ἐν τῇ παρῳχομένῃ νυκτί. la nuit dernière. §. (μεταφ. ὁ παλαιός). »Παρηκμακὼς, ἕωλος. suranné.

Περαστικὸς, ή, όν (ἐπιῤῥηματικῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Ἐν παρόδῳ, ὁδοῦ πάρεργον, ἐκ παρόδου. en passant, chemin faisant.

Περγαμότον (εἶδος λεμονιοῦ εὐώδους), 'πωρ. » Κιτρόμηλον τὸ Περγαμηνόν. pergamotte, θ.

Πέρδικα, π. » Πέρδιξ (ὁ καὶ ἡ). perdrix. §. 'ψ. ἴδε Πέρκη.

Περδικάκι καὶ Περδίκι } » Περδίκιον. petite perdrix.

*Περδικομάννα (εἶδος πέρδικας μεγαλήτερης καὶ κοκκινωπῆς), π. » *Περδικομήτωρ. bartavelle, θ.

Περδικόπουλον. » Περδικιδεύς. perdreau.

Περδικοπάτημα, φ. » *Ἀλεκτροπόδιον (τὸ). pied de pigeon, ἴδε καὶ Κορακοπόδι καὶ Χηνοπόδι καὶ παρβλ. Καυκαλήθρα.

Περεχύνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Περιχέω, καταχέω, κατασκεδαννύω (-υμι), κατασκεδάζω (-άω), ἐπιχέω, περικαταχέω, καταντλέω. jeter (répandre) sur. ||. περεχύνομαι (κυρ. εἰς τὸ λουτρὸν), ῥ. μέσ. » Ἐμαυτοῦ καταχέομαι (Θεοφρ. χαρ.), βαπτίζομαι, περιχέομαι (» Ἄριστον δὲ μετὰ ταῦτα λούεσθαι· εἰ δὲ μὴ, περιχείσθωσαν ὕδατι γλυκεῖ,« Ὀρειβάσ. κεφ. ΛΘ'). ||. 'νὰ βουτήσῃ τὸ τάσι, καὶ 'να περεχυθῇ ἀτός 'του » Βάψας ἀρύταιναν, αὐτὸς αὑτοῦ καταχέασθαι «. ||. καὶ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ παζάρι, 'δὲν τρώγουν, ἂν 'δὲν περεχυθοῦν (οἱ Φαρισαῖοι). » Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσιν (Εὐαγγ.) «. ||. ἀφ' οὗ περεχυθῆς ὀλίγον, πλάγιασε (ἡσύχασε). »Ἀ-

ναπαύου, μικρῶς περιχεάμενος (Μνησίθ. παρ' Ἀθην.). || . μὲ περέχυσεν ἵδρως ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου: » Ἱδρώς μοι περιεχεῖτο ὑπ' αἰδοῦς (Λουκιαν. Συμπ.).«

Περέχυμα. » Κατάχυσις, ἐπίχυσις, περίχυσις. l' action de répandre sur.

Περεχῶ, ῥ. μετ., ἴδε Περεχύνω.

Περιβολάκι (τὸ Τουρκ. Μπαχτσεδάκι). » Κηπίον καὶ Κήπιον. jardinet.

Περιβολάρης (ὁ Τουρκ. Μπαχτσεβάνης). » Κήπω(πευ)ρὸς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), φυτοκόμος. jardinier.

Περιβόλι (ὁ Τουρκ. Μπαχτσές). » Παράδεισος, κῆπος. jardin, verger (κυρ. τῶν ὀπωρικῶν), ἴδε καὶ Κῆπος.

Περιγέλασμα. » Ἐμπαιγμὸς, χλευασμὸς, χλεύη, κατάγελως, τωθασμὸς, χλευασία (Ἀριστοτ.), μυκτηρισμός. moquerie, θ.

Περιγελαστής. » Σκώπτης, ἐμπαίκτης, σκωπτικὸς, τωθαστικὸς, μυκτηριστής. railleur, moqueur.

Περιγέλιον. » Χλεύη, γέλως, κατάγελως, μυκτὴρ (συνεκδοχ.). raillerie, θ. moquerie, θ. risée, θ.

Περιγελῶ, ῥ. μετ. » Χλευάζω, ἐμπαίζω, γελάω, καταγελάω, σκώπτω, διαχλευάζω, κατειρωνεύομαι, γέλωτα (ἐν γέλωτι) τίθεμαι (ποιοῦμαι); χλεύην ποιοῦμαι (τίθεμαι), μωκάομαι, μυκτηρίζω, τωθάζω, ἐπιτωθάζω, ἐγχαίνω τινὶ (μεταφορ.). moquer (se moquer) de, railler, tourner en ridicule, se jouer de, berner.

Περιδιαβάζω (τὸ Τουρκ. Σεριανίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Περιπατέω, διαβαδίζω (κυρ. τὸ Ἰταλ. Σολατσάρω). promener, se promener.

Περιδιάβασις (τὸ Τουρκ. Σεριάνι, καὶ Ἰταλ. Σολάτσο). »Περίπατος, αἰώρα. promenade, θ, ἴδε καὶ Γύρος. ||. τόπος διὰ περιδιάβασιν. » Περίπατος. promenade, θ.

Περιδρομιάζω (τὸ ἄλλ. Τρώγω τὸν περίδρομον, φρσ. ἐπιφωνουμένη ἐν εἴδει κατάρας εἰς τοὺς πολυφάγους), ῥ. ἀμ. » Διαῤῥήγνυμαι ἐσθίων. crever (en mangeant).

Περίδρομος (κυρ. ἡ Παρωνυχίδα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (συνεκδοχ. δὲ ἐπιφώνημα κατάρας, συνώνυμον τοῦ, Κόρακας, Σφάχτης, Ψόφος καὶ τοῦ εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον ἀναφερομένου Ντρόλυκος ἢ Δρόλικος, τοῦ ὁποίου τὸ παράγωγον μόνον ῥῆμα Δρολυκόνω διετηρήθη μέχρις ἡμῶν), ἴδε Σκάνω.

Περιεργάζομαι, ῥ. ἀποθ., ἴδε Κουσκουρεύω καὶ Παρατηρῶ.

Περιέργεια. » Φιλοπραγμοσύνη. curiosité, θ, ἴδε καὶ §. Κουσκουριά.

Περίεργος, η, ον (πρᾶγμα). » Ἀξιοθέατος. curieux. §. (ἄνθρωπος). » Φιλοθεάμων, φιλακροάμων, φιλοπράγμων. curieux, ἴδε καὶ §. Κουσκούρης.

Περιθῶρι. » Σελίς. marge, θ. ἴδε καὶ Καταιβατόν.

Περικεφαλαία. » Κόρυς-υθος (ἡ), κράνος (τὸ), κυνέη (ποιητ). casque.

Περικομμένος, η, ον (κυρ. 'μάτι). »Ἐνδεδυκότα (ὄμματα). des yeux abattus (battus).

Περικυκλόνω, ῥ. μετ. » Κυκλόω(-ομαι), περικυκλόομαι, περιστοιχίζω (-ομαι), περικλείω, περιστέφω, περιτειχίζω, γυρόω. entourer, environner, cerner, envelopper, enceindre, investir (κυρ. κάστρον, κτλ.).

Περιμαζόνω, ῥ. μετ., ἴδε Συμμαζώνω, κτλ.

Περιοχή. » Περίβολος. enceinte, θ.

Περιπαίζω (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Περιγελῶ κτλ.

Περιπάτημα (προφ. κοιν. Περπάτημα). » Βάδισμα, βάδισις. allure, θ. démarche, θ. marcher, train.

Περιπατῶ (προφ. κοιν. Περπατῶ), ῥ. ἀμ. » Βαδίζω (κυρ. Περιπατῶ ταχτικὰ καὶ ἥσυχα, τὸ ὁποῖον σαφηνίζει κάλλιστα ἡ ἐξῆς περικοπὴ τοῦ Ξενοφῶντος: » Ὅταν ἀτρέμα πορεύηται [ὁ λαγὼς], πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακε, «), ὁδεύω, πορεύομαι, στείχω καὶ στίχω. marcher, cheminer. ||. ἐγὼ περιπατῶ ὀγλίγωρα, καὶ σὺ ἀργὰ (σιγανά). » Ἐγὼ μὲν ταχὺ (ταχέως) βαδίζω, σὺ δὲ ἀτρέμας (Δημοσθ. Πανταίν.) » ||. περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα. » Ἀεροβατέω. planer (κυρ. διὰ τὰ πουλιά). ||. περιπατῶ εἰς τὰ βουνά. »Ὀρειβατέω. ||. περιπατῶ τὴν νύκτα. » Νυκτοπορέω. §. *Νυκτοβατέω (κυρ. δι' ὅσους περιπατοῦν κοιμώμενοι). voyager de nuit. ||. περιπάτησα πολλοὺς τόπους. » Πολλὴν ἐπῆλθον (ἐπεπορεύθην, ἐπῄειν) χώραν. parcourir. ||. περιπατῶ εἰς τὰ εὔκαιρα. »Εἰς κενὸν (»Διακενῆς) πορεύομαι, κενεμβατέω. faire des démarches qui n'aboutissent à rien, s'épuiser en vains efforts. §. (μεταφ.) ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τὰ εἰσοδήματα περπατοῦσαν μὲ τὸ μέτρος καὶ μὲ τὸν λογαριασμόν. »Πάντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντος (Πλουτ.)«

Περιπλεκάδα (ὠνόμαζαν ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων τὴν ἀκανθώδη Σμίλακά). » Φυλλὰς-άδος (ἡ). feston, des fleurs entrelacées.

Περιποίησις. » Θεραπεία, δεξίωσις, φιλοφροσύνη. prévenances, bon traitement, accueil affectueux (flatteur), égards, ἴδε καὶ Ἀνοιάσιμον.

Περιποιητικὸς, ή, όν, » Θεραπευτικὸς, φιλοφρονητικός. officieux, obligeant, complaisant.

Περιποιοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Θεραπεύω, φιλοφρονέομαι, δεξιόομαι. traiter (accueillir) amicalement, rendre des soins officieux à, ἴδε καὶ Ἐννοιάζομαι.

Περίσσεμμα. » Τὸ περιττεῦον (περιὸν, καταλειφθὲν, καταλειπόμενον, κατάλοιπον, περιγενόμενον, πλεονάζον), λείψανον, ὑπόλειμμα, κατάλειμμα, περίσσευμα. reste, superflu, surabondant.

Περισσεύω, ῥ. μετ., ἴδε Αὐξάνω. §. ῥ. ἀμ. » Περίειμι, περιγίγνομαι (Ξεν.), πλεονάζω, περισσεύω (-ττεύω). être superflu (surabondant).

Περισσότερον, ἐπίῤ. (συγκρ.). » Μᾶλλον, πλέον καὶ (Ἀττ.) πλεῖν, ὑπὲρ (μὲ Αἰτιατ.), (ὁ *Παυσανίας* μετεχειρίσθη καὶ τὸ) περισσότερον (» Τῷ δὲ Ἐπαμινώνδᾳ καὶ ἐς ἄλλους Βοιωτῶν ὕποπτα ἦν, ἐς δὲ τοὺς Θεσπιεῖς καὶ περισσότερον, «). plus, davantage. ||. εἰς διάστημα διακοσίων χρόνων καὶ περισσότερον. » Ἐν πλείοσιν ἢ διακοσίοις ἔτεσι. ||. αὐτὰ, καὶ τίποτε περισσότερον. » Ταῦτα, πάρεξ δὲ μηδὲν (Πλβ.) «. ||. τὸν χειμῶνα τρῶμεν περισσότερον. » Χειμῶνος βρωτικώτεροι ἐσμὲν ἑαυτῶν. ||. πολὺ περισσότερον. » Πολλαπλασίως. beaucoup plus, bien davantage. ||. ὅσῳ περισσότερον 'τὸν βλέπω, τόσῳ περισσότερον 'τὸν ἀγαπῶ. plus je le vois, plus je l'aime.

Περισσότερος, η, ον. » Πλέων καὶ πλείων-ονος. plus grand (nombreux, considérable). ||. τὸ περισσότερον μέρος τοῦ στρατεύματος. » Ἡ πολλὴ (» Τὸ πολὺ) τῆς στρατιᾶς. la plupart, le gros de l'armée. ||. τὸ περισσότερον μέρος τοῦ τόπου. » Ἡ πλείστη τῆς χώρας. ||. εἰς περισσότερον καιρόν. » Ἐν πολλαπλασίονι χρόνῳ· » Πολλαπλασίονι χρόνῳ. ||. τὰ περισσότερα μέρη τοῦ νησιοῦ. » Τῆς νήσου τὰ πολλά. ||. μὲ περισσοτέραν ἀκρίβειαν. » Δι' ἀκριβείας μᾶλλον, « Ἀρρ. ||. οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι (οἱ ἁπλούστεροι δηλ. καὶ ἀμαθέστεροι). » Οἱ πολλοί· » Ὁ λεὼς ὁ πολὺς αὐτος. le commun (le vulgaire) des hommes. ||. ταῖς περισσότεραις φοραῖς, ἐπιῤ. » Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὰ πολλὰ, ὡς τὰ πολλὰ, τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα. ordinairement, le plus souvent, communément.

Περίστασις. » Τὸ συμβαῖνον, τὸ συμ-(προσ)πίπτον, τὸ προστυχὸν, ὁ καιρὸς, τὰ πράγματα, περίπτωσις, περιπέτεια. circonstance, θ. conjoncture, θ. ||. ἡ περίστασις εἶνε κρίσιμος. » Ὀξὺς ὁ καιρός· » Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἐστι τὰ πράγματα. le moment est décisif (délicat). ||. καὶ 'να οἰκονομῇ καλὰ τὰς περιστάσεις. » Καὶ τὰ συμπίπτοντα εὖ διατίθεσθαι. «

Περιστατικόν. » Συντυχία, συντύχημα, τύχη. accident, aventure, θ. conjoncture, θ.

Περιστέρι, τ. » Περιστερὰ (τὸ θηλυκὸν, τὸ ὁποῖον προφέρομεν βαρυτόνως Περιστέρα), περιστερὸς (τὸ ἀρσενικὸν, προφ. κοιν. Περίστερος). pigeon, colombe (Βιβλ.).

Περιστερειῶνας. » Περιστερεὼν, περιστεροτροφεῖον. colombier, pigeonnier.

Περιττὸς (ὁ ἄλλ. Παραπανισμένος), ή, όν. » Περισσὸς (-ττὸς), πλεονάζων. superflu, de trop.

Περιτριγυρίζω, ῥ. μετ., ἴδε Περικυκλόνω.

Περιτριγύρισμα. » Κύκλωσις. l'action d'entourer (envelopper, etc).

Περιτριγυρισμένος, η, ον, » Περιστεφής. environné, entouré.

Περίφανος (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ὑπερήφανος, κτλ.

Περίφημος, η, ον, ἴδε Ἐξακουσμένος.

Πέρκα } . ψ. » Πέρκη, περκὶς, περκάς.
Πέρκη } perche, θ. persègue (γενικῶς), θ.
Περκίδα }

Περκνάδες (ἡ μαυράδες 'που 'βγαίνουν κυρίως εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ χέρια). » Ἐφηλὶς καὶ Ἔφηλις, πέρκνωμα (Ἡσυχ.). éphélides, θ. πληθ.

Περκνὸς (ὁ ἔχων περκνώματα). » Ἔφηλος, *περκνόστικτος. qui a des éphélides.

Περνοδιαβαίνω, ῥ. ἀμ. » Παραπορεύομαι. passer devant, se promener le long de.

Πέρνω, ῥ. μετ., ἴδε Παίρνω.

Περνῶ (προφ. καὶ Ἀπερνῶ) ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Περάω (ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Περνάμενος, καὶ Περνὰς νήσων ἐπ' ἀλλοδαπῶν «), διαπορεύω (Ξενοφ.), διακομίζω, παράγω, περαιόω, διαβιβάζω, διαβάλλω. faire passer, transposter, ἴδε καὶ Διαπερνῶ. ||. περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον, ἴδε Καταστιχόνω. ||. περνῶ τὸ νερὸν (κτλ.) ἀπὸ

πανὶ, ἴδε Σουρόνω. ||. 'τοὺς ἀπέρασαν ὅλους ἀπὸ τὸ σπαθί. »Πάντας ἡβηδὸν ἀπέκτειναν· » Σφάζοντες διὰ πάντων διεξῆλθον (Ἡρόδ.). » Ἀπέκτειναν αὐτοὺς ἐν στόματι μαχαίρας (Γραφ.). ils les passèrent au fil de l'épée, ils firent main basse sur eux. ||. περνῶ ἓν ξύλον εἰς μίαν κρικέλλαν. »Διεμβάλλω (»Καὶ διεμβαλοῦσι τοὺς ἀναφορεῖς αὐτῆς, « Γραφ.). ||. περνῶ τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὸ βελόνι. » Διείρω τὸ νῆμα (λῖνον) τῆς βελόνης, διαπείρω. enfiler. ||. ἀφ' οὗ 'τὴν κόψῃς καὶ 'τὴν περάσῃς εἰς κλωστήν. » Τμηθεῖσα καὶ διαιρεθεῖσα (ἴσ. διερθεῖσα) λιναρίῳ (Διοσκορ. Ἀλλοῦ 'το εἶπε) » Διαβληθέντος λιναρίου. ||. 'τὰ τρυπᾷς, καὶ περνᾷς μίαν κλωστήν. » Τρυπήσαντα, λίνῳ διείρειν. ||. περνᾶς τὴν κλωστὴν εἰς τὴν τρύπαν. »Ἐνείρειν τὸ λῖνον εἰς τὸ τρύπημα. ||. περνῶ τὰ κομβολόγια εἰς τὴν κλωστήν. »Διαβάλλω, διείρω. ||. πέρασε τὰ μανίκια τοῦ φορέματός σου, (δηλ.) πέρασε τὰ χέρια σου εἰς τὰ μανίκια. » Διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων (, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσιν, ὅταν ὁρᾷ βασιλεὺς,) « Ξενοφ. Κυρουπ. ||. περνῶντας τὰ δάκτυλά μου ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ 'δόντια τοῦ θηρίου. » Διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους «. ||. περνῶ 'σ τὸ σουβλὶ, ἴδε Σουβλίζω. ||. ἐπέρασαν τὰ καράβια ἀπὸ τὴν Χίον εἰς τὴν Ναξιάν. »Διέβαλον ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας εἰς τὴν Νάξον (Ἡροδ.) «. ||. περνῶ εἰς τὸν λογαριασμὸν, ἴδε Λογαριασμός. §. (μεταφορ.) τρέφω, κάμνω τινὰ 'να ζήσῃ μὲ ('να περάσῃ τρώγων) ἕνα τί. » Διάγω (» Τέτταρσιν ὀβολοῖς, ὥσπερ ἀσθενοῦντα, τὸν δῆμον διάγουσι, « Δημοσθ. « Διῆγε τὸν στρατὸν τοῖς λαχάναις, « Φίλ.). §. ῥ. ἀμ. (τὸ ἄλλ. Διαβαίνω). » Διέρχομαι διεξέρχομαι, δίειμι, διέξειμι, διοδεύω, διαπεράω, παραμείβω (-ομαι), διαπορεύομαι, παραλλάσσω (-ττω), παροδεύω, παράγω (Εὐαγγ.), δι(παρ-, διεξ) ἐλαύνω (κυρ. μὲ ὄχημα ἢ καβαλλάρης). §. » Μεταβαίνω. passer, traverser, franchir. ||. περνῶ ἀντίκρυ (κυρ. διὰ θαλάσσης, ποταμοῦ κτλ.). » Διαπλέω, διαβάλλω, περαιοῦμαι, διαπεράω, περάω (Δίων Κάσ. ΜΔ), διείρω, παραβάλλω (Ἡρόδ. καὶ Θουκ.). faire le trajet, traverser. ||. ἐν ᾧ περνοῦσαν ἀπὸ ταῖς Πάτραις εἰς τὴν ἀντικρυνὴν στερειάν. » Ἐκ Πατρῶν πρὸς τὴν ἀντιπέρας Ἤπειρον διαβαλλόντων «. ||. περνῶ κολυμβῶντας. » Διανήχομαι, διακολυμβάω. ||. περνῶ (ἐμβαίνω δηλ.) μέσα. » Παρέρχομαι. ||. 'να μὴν ἀφίνουν κανένα 'να περάσῃ μέσα, ἴδε Ἀφίνω. ||. περνῶ βουνὰ (κακοτοπιαῖς, κτλ.). » Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερακρίζω, ὑπεραίρω. passer, franchir. ||. 'δὲν 'μπαροῦμε 'να περάσῃ, διότι ὁ δρόμος ἦτον στενός. » Παρελθεῖν οὐκ ἦν, διὰ τὸ στενὸν τῆς παρόδου. ||. περάσαμεν τὸν κάβο' Μαλειᾶν. »Παρηλλάξαμεν (»Ἐκάμψαμεν) τὸν Μαλέαν. doubler, parer. ||. καθὼς πέρασε τὴν θύραν. » Ἅμα τῷ τὰς πύλας ἀμεῖψαι (παραλλάξαι). §. (μεταφορ.). περνῶ τὸν καιρόν μου (ταῖς ὥραις μου, κτλ.). »Παραπέμπομαι (»Παράγω, »Διάγω, »Διατρίβω, »Παρέλκω) τὸν χρόνον (» Ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον, « Πλούτ. Τιμολ.), ἐξετάζομαι, passer (tuer) le temps. ||. 'ξεύρωντας τὸ εἶναί σου, θὰ περάσεις τὴν ζωήν σου εὐτυχισμένα. » Σαυτὸν γιγνώσκων εὐδαίμων περάσεις (Ξενοφ.) «. ||. περνῶ τὴν ἡμέραν μου. » Διημερεύω. ||. περῶ τὴν νύκτα. »Διανυκτερεύω, διαβιβάζω (παραπέμπω) τὴν νύκτα. percer la nuit à. ||. περνῶ βιβλίον (γράμματα, κτλ. 'τὸ διαβάζω δηλ.). »Διέρχομαι, διεξέρχομαι, ἐπέρχομαι, ἐπεξέρχομαι, ἀναλέγομαι, ἐπιλέγομαι (» Ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο, « Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ. Β'), ἀνελίσσω (-ττω) (αὐτὸ κυρ. εἶναι τὸ) feuilleter (τῶν Γάλλων), parcourir. ||. ὅσοι πέρασαν τοὺς 14-15 χρόνους τῆς ἡλικίας 'των. » Τοῖς τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσι (Ξενοφ.) «. ||. τόσον πυκνὸν, ὥστε μήτε ἡ βροχὴ 'τὸ περνᾷ. » Τοὺς (θάμνους) οὔτ' ἄνεμος οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερὲς, ὡς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν, « Ὀδ. Ε. » Πυκνὸν οὕτως, ὥστε μήθ' ὑετὸν διϊέναι (Θεόφρ.) «. ||. 'δὲν 'τὸν περνᾷ τὸ βόλι, κτλ. » Ἀπαθὴς πρὸς τὰς ἐκ χειρὸς βολὰς διαμένει. il est à l'épreuve du mousquet (de la pluie etc). ||. 'τὸν ἐπέρασεν εἰς τὸ τρέξιμον, (καὶ μεταφορ.) εἰς τὴν προκοπὴν, κτλ. ἴδε Ξεπερνῶ. ||. ἐπειδὴ ἔβλεπαν ὅτι 'τοὺς περνοῦσεν εἰς ὅλα. »Ἐπεὶ δὲ κρατιστεύοντα αὐτὸν ἑώρων περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν (Ξενοφ. Κυρουπ.) «. ||. ἂν 'δὲν 'τὸν περάσῃ 'σ τὴν γνῶσιν. » Εἰ μὴ αὐτοῦ τῷ βουλεύεσθαι ἐκεῖνος περιέσται· » Τῷ φρονεῖν αὐτοῦ περιγένηται. §. ῥ. οὐδ. (τὸ ἄλλ. Πορεύομαι, συνώνυμον τοῦ Ζῶ, ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχαίων τό:) » Διάγω, διεξάγω τὸν βίον, διαγίγνομαι (»Τὸ δὲ στράτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε, κρέα οὖν ἐσθίοντες οἱ στρατιῶται, διεγίγνοντο, « Ξενοφ. Ἀναβ.), διατρίβω, ἀναστρέφομαι

(καὶ καθαρώτερα ἀκόμη τοῦ Εὐριπίδου τὸ) ἐκπερᾶν τὸν βίον (καὶ τοῦ Ξενοφ. Οἰκον. τὸ:) »Διαπερᾶν τὸν βίον«, passer, ἴδε καὶ Ζωή. ||. πῶς περνᾷς; ἴδε Εἶμαι. ||. ὁ ἄῤῥωστος πέρασε καλά. » Καλῶς διῆλθεν (Ἱπποκρ.).«. ||. 'δὲν πέρασε καλά. » Κακῶς (»Οὐ καλῶς) ἀπήλλαξεν, ἴδε καὶ Καλοπερνῶ. ||. πῶς πέρασ' ἀπ' τὸν δρόμον; » Πῶς ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; ||. ἐπέρασαν πολλὰ καλὰ εἰς τὴν ἐξοχήν. » Ἄριστα κατ' ἀγρὸν διήγαγον· » Ἥδιστα κατὰ τὴν ἐσχατιὰν διεγένοντο. ||. περνοῦσε κακόμοιρα γεράματα. » Καὶ γῆρας ἐλεεινὸν διαντλῶν (Διον. Ἁλικαρν.). ||. ἐλπίζοντες 'να περάσουν μὲ αὐτὰ τὰ τετρακόσια φλωριὰ ἕως τὸ παραθαλάσσιον. » Ἐλπίζοντες ἀπὸ τῶν τετρακοσίων τούτων χρυσῶν διαγενέσθαι μέχρι θαλάσσης «. §. πέρασ' ὁ καιρὸς (ἡ διορία). » Ὁ χρόνος ἐξήκει (ἐξῆλθε, παρῆλθε). le terme a expiré. ||. ἀφ' οὗ πέρασε καιρὸς (χρόνος). » Ἐπειδὴ χρόνος ἐγένετο (Λυκοῦργ.)· » Χρόνων ἐγγεγενημένων (Δημοσθ. Πανταίν.) «. ||. 'δὲν ἐπέρασεν ἕνας χρόνος. » Ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη (Θυ. Α') «. ||. ἀφ' οὗ πέρασαν διακόσια χρόνια. » Ἐτῶν διακοσίων διαγενομένων (διαλιπόντων). après un intervalle de deux cent années, ἴδε καὶ Εἶμαι. ||. ἀφ' οὗ ἐπέρασε τὸ σάββατον. » Διαγενομένου τοῦ σαββάτου (Εὐαγγ.) «. ||. ἀφ' οὗ πέρασε 'σ τὸ μεταξὺ μιὰ 'μέρα. » Ἡμέρας δὲ διαλιπούσης. ||. ἀφ' οὗ ἄφησε καὶ πέρασαν δυὸ 'μέραις, ἴδε Ἀφίνω. ||. ἡ ζωὴ περνᾷ 'σὰν ὄνειρον. » Ὁ βίος ὡς ὄναρ παρέρχεται. ||. αὐτὴ ἡ μονέδα περνᾷ. » Ἀγώγιμον τὸ νόμισμα, δύναται (» Καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Αἰγιναῖος ὀβολὸς, « Λουκ.), προχωρεῖ (» Μέχρι νῦν ἐν Βαρυγάζοις παλαιαὶ προχωροῦσι δραχμαὶ, γράμμασιν Ἑλληνικοῖς ἐγκεχαραγμέναι, « Ἀῤῥιαν. Περίπλ. Ἐρ. Θαλ.). la monnaie est de mise. ||. 'δὲν περνᾷ. » Οὐ νομίζεται (νομιστεύεται, χωρεῖ, διαχωρεῖ) τὸ ἀργύριον, ἀδόκιμον (οὐ χρήσιμον, Ξενοφ. Πορ.) τὸ νόμισμα. cette monnaie n'a pas de cours, elle n'est pas de mise. ||. (καὶ μεταφορ.) αὐτὰ 'δὲν περνοῦν. » Οὐ χωρεῖ ταῦτα. à d'autres. ||. αὐτὸ τὸ ὑποστατικὸν πέρασεν εἰς τὸν τάδε. » Περιῆλθε, περιέστη. passa. ||. 'τὸν πέρασ' ἡ καταῤῥοὴ (ὁ παροξυσμὸς, κτλ.). » Ἐκρίθη αὐτῷ ὁ κατάῤῥους. ||. σὲ πέρασεν ὁ λόξυγγας. » Τῆς λυγγὸς πέπαυσαι (Πλάτ.) «. ||. ἐπέρασαν μὲ τὸ μέρος τῶν βαρβάρων. » Μετετάξαντο πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἴδε καὶ Γυρίζω. ||. ἀφ' οὗ πέρασε πολλὰ (ἢ ἀπὸ πολλὰ) μαθήματα. » Διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος (Λουκ.). «

Περῤοῦκα. » Φενάκη, πηνήκη, πρόσθετος κόμη. perruque, θ.

Περῤουκιέρης, ισσα. » Πλοκεὺς, πλαστοκόμος. perruquier.

Περπάτημα } (ὁ τρόπος τοῦ περιπατεῖν),
Περπατησιὰ } ἴδε Περιπάτημα.

Περπατῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Περιπατῶ.

Πέρσι, ἐπ. (χρον.) » Πέρυσι, καὶ (πρὸ φωνήεντος) Πέρυσιν. l'année passée (dernière).

Περσινὸς, ή, όν. » Περυσινὸς καὶ Περσινὸς, ὁ (ἡ, τὸ, τὰ, κτλ.) πέρυσιν, περυσίας. (qui est) de l'année dernière.

Πέσιμον. » Πτῶσις, πτῶμα, πέσημα (Σοφοκλ.). chute. ||. πέσιμον τῶν μαλλιῶν (φύλλων κτλ.), ἴδε Μάδισμα.

Πέταγμα. » Πτῆσις. vol.

Πεταγμένος (ὁ ἐξέχων 'μπροστὰ ἢ 'πίσω, κτλ.), η, ον. » Προπεπτωκὼς, προνενευκὼς, προκύπτων. saillant.

Πεταλίδα (ὁ Σχλ. τοῦ Ὀππ. τὰς γράφει Πατελίδας), θαλ. » Λεπὰς-άδος (ἡ). patelle, œuil de bouc, (καὶ κατὰ τὸν Βουκάγγ.) poyle, (οἱ Μασσαλιῶται φυλάξαντες, φαίνεται τῶν προγόνων αὐτῶν Φωκαέων τὴν λέξιν, τὴν ὀνομάζουν) lepada.

Πεταλίδι (εἶδος παιγνιδιοῦ, ῥίπτουν ἓν κεραμιδοκόμματον ἢ 'στρειδότσεφλον πλάγια εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ὥστε 'να κάμῃ κάμποσα πηδήματα πρὶν βουλήσῃ). » Ἐποστρακισμός. ricochet.

Πέταλον. » Κρηπίς. fer à cheval.

Πεταλόνω, ῥ. μετ. » Κρηπιδόω, πεταλόω. ferrer.

Πεταλοῦδα (ἀπὸ τοῦ » Πετηλὶς [καὶ Δωρ. Πεταλὶς)-ίδος, ἡ ἀκρὶς, « κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἢ εἶδός τι ἀκρίδος, τὸ Γαλλ. criquet), ἐντ. » Ψυχὴ (ἰδιαιτέρως ἡ καιομένη περὶ τοὺς λύχνους. » Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν, « Ἀριστοτ.), χρυσαλλὶς (πρὶν ἀρχίσῃ 'να πετᾷ). papillon.

Πετάλωμα. » Κρηπίδωσις, πετάλωσις. ferrure, θ.

Πέταυρον (τὸ ψιλὸν σανίδι). » Πέταυρον καὶ Πέτευρον (κυρ. ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ ἐκεῖν' ὅπου κοιμοῦνται ἡ ὄρνιθες). volige, θ. latte, θ.

Πεταυρίζομαι, ῥ. μεσ., ἴδε Τεντόνομαι.

Πεταχτὰ (τὸ ἄλλ. Εἰς τὸν ἀέρα, Εἰς τὸ φτερὸ'), ἐπ. » Ἱπτάμενον, ἐν τῷ ἵπτασθαι. à la volée.

Πεταχτὸς (μεταφορ. ὁ ἑρμηνευτικὸς καὶ

-ἰσαμὸς), ή, όν. » Προπετὴς, προαλής. vif, alerte.

Πετειγάρι, π. » Ἀλεκτορίδιον, νόσσαξ (Διοσκορ.), ὀρτάλιχος. cochet.

Πετεινὸς, π. » Ἀλέκτωρ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν) καὶ Ἀλεκτρυών. coq. §. (συνεκδοχ.) ὁ πετεινὸς τοῦ τουφεκιοῦ. » Κόραξ ἢ Λύκος. le chien (loup) du fusil.

Πετονιὰ (ἡ), (ἐκ τοῦ Πετῶ τὸ ῥίπτω), ἡ βόλτα τῶν ψαράδων), ἴδε Ὁρμίδι.

Πετούμενον. » Πτηνὸν, ὄρνις, ὄρνεον. volaille, θ. volatilles, θ. πληθ.

Πέτρα. » Λίθος (ὁ). pierre, θ. ||. ἀπὸ πέτρα σὲ λιθάρι (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Τὴν τέφραν φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν ἐμπέπτωκεν· (ἢ) » Τὴν Σκύλλην φεύγων εἰς Χάρυβδιν ἐνέπεσον«. ||. προσευχὴ καὶ πέτραις (παροιμ.), ἴδε Προσευχή. §. πέτρα τῆς δάμας (τοῦ σατραντσιοῦ, κτλ.). » Πεσσὸς(-ττὸς), ψῆφος. piéce (d'echecs, de tric-trac, etc), pion. §. πέτρα τοῦ δακτυλιδιοῦ. » Ψῆφος (Ἡσύχ). §. πέτρα τῆς κολάσεως (εἶδος χημικῆς κατασκευῆς). » Ἄσσιος ἢ Σαρκοφάγος λίθος. pierre infernale. §. μαβιὰ πέτρα, ὀρυκτ., ἴδε Ἀλογόπετρα. §. πέτρα (ἡ γινομένη εἰς τὰ νεφρὰ ἢ τὴν κύστιν), πάθ. » Λιθίασις. pierre, θ. gravelle, θ. ||. πάσχω (ἔχω) πέτραν. » Λιθιάω. avoir la gravelle.

Πετραδάκι. » Λίθαξ, λιθάριον, ψηφὶς (κυρ. τῶν ἀκρογιαλιῶν). pierrette, θ. cailloux, ἴδε καὶ Χαλίκι.

Πετράδι. » Λίθαξ (» Λίθος) πολυτελής. pierre, θ. pierreries, θ. πληθ.

Πετρᾶς (ὁ δουλεύων πέτραις). » Λιθοξόος, λιθουργὸς, γλύπτης, ἑρμογλύφος (κυρ. ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα). sculpteur.

Πετραχῆλι (Ἐκκλ. ἀπὸ τοῦ) » Περιτραχήλιον ἢ Ἐπιτραχήλιον (μεταγ.). étole, θ.

Πετρένιος, α, ον, ἴδε Πέτρινος.

Πετριά. » Λίθου βολή. coup de pierre, ||. μιὰ πετριὰ τόπον. » Λίθου βολήν. un jet de pierre, ἴδε καὶ Τόπος.

Πέτρινος, η, ον. » Λίθινος, ὁ ἐκ λίθων, λίθου πεποιημένος, λάϊνος (ποιητ.). fait de pierre.

Πετρίτης, π. » Ἐρίθακος (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι εἶνε τὸ ἴδιον μὲ τὸν Φοινίκουρον, μεταβαλλόμενοι εἰς ἀλλήλους, ἴδε Κοκκινόκωλος.). rouge-gorge, rouge-bourse, rubeline, θ. rubiette, θ. rubienne, θ. roupie, θ. κτλ. ἴδε καὶ Χειμωνιάτης.

Πετρίτσα, ἴδε Πετραδάκι.

Πετροβόλημα. » Λιθοβολία, λιθοβολισμὸς, πετροβολία (Ξενοφ. Ἀνάβ.). attaque à coup de pierres.

Πετροβολῶ (κτυπῶ μὲ ταὶς πέτραις), ῥ. μετ. » Λίθοις βάλλω, λιθοβολέω, πετροβολέω. attaquer à coups de pierres. §. (συνεκδοχ. σκοτόνω μὲ ταὶς πέτραις). » Λεύω (Θκδ. Ε, 60), καταλεύω, καταπετρόω. lapider.

Πετροϊέρακας }, π.
Πετροϊεράκι }

Πετροκάλαμον (τὸ σκληρότερον καλάμι), φ. ἴδε Καλάμι καὶ Τσουποκάλαμον.

*Πετροκάρβουνον (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ ὁ) » Λιθάνθραξ ἢ Γαιάνθραξ. charbon de terre ou fossile.

Πετροκότσυφας(-φος), π. » Κόττυφος ὁ Ἀρκαδικὸς, *πετροκόττυφος, κύανος (» Ὅμοιος τῷ μέλανι κοττύφῳ ἐστὶ, φαιὸς, τὸ δὲ μέγεθος μικρῷ ἐλάττων· οὗτος ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν κεράμων τὰς διατριβὰς ποιεῖται· τὸ δὲ ῥύγχος οὐ φοινικοῦν ἔχει, καθάπερ ὁ κόττυφος, « Ἀριστοτ. Ζ.Θ',28. καὶ οἱ Τοῦρκοι: 'τὸν ὀνομάζουν Καγιὰ-μπουλμπούλ). merle solitaire.

Πετρόνω (μεταβάλλω εἰς πέτραν), ῥ. μετ. » Ἀπολιθόω. pétrifier. §. (γίνομαι πέτρα), ῥ. ἀμ. » Ἀπολιθόομαι. se pétrifier.

Πετροπόλεμος. » Λιθομαχία. combat à coups de pierres.

Πετροσέλινον (ὁ Φράγκικος Μαγηδανὸς), φ. » Πετροσέλινον (κυρ. ὁ ἄγριος ἢ βουνήσιος, διότι φυτρόνει κατ' ἐξοχὴν εἰς ταὶς πέτραις). cerfeuil. §. persil des rochers (de Macédoine), ἴδε καὶ παράβ. Μακεδονῆσι.

Πετροχελίδανον (ἡ λέξις ἦτον κοινὴ καὶ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου, Ὀδυσ. Δ), π. » Δρεπανὶς, τρωγλίτης, κύψελλος. martinet, martelet; hirondelle de muraille (de caverne, de rocher), moutardier, alerion.

Πετρόψαρον, ψ. » Πετραῖος (ἰχθύς). poisson saxatile, genre de poissons.

Πέτρωμα (ἡ εἰς πέτραν μεταβολή). » Ἀπολίθωσις. pétrification, θ.

Πέτσα (κυρ. ἡ κόρα, τὸ ἔξω τοῦ ψωμιοῦ. 'Δὲν ἠξεύρω ἐὰν, καθὼς λέγει ὁ Κορ., ὀνομάζεται Κύταλον). » Φλόγωμα. croûte, θ. croûton (τὸ καμμένον). §. (ἡ σκληρὰ φλοῦδα ἢ τσούπα τῆς πληγῆς). » Ἐσχάρα. eschare, θ. ||. τὸ καύσιμον (τὸ βεζικατόρι) σηκόνει πέτσαν. » Ἐσχαροῦται. se couvre d'une eschare.

Πετσένιος, α, ον. » Δερμάτινος, ὁ ἐκ δέρματος πεποιημένος. de peau, de cuir.

Πετσέτα. » Χειρόμακτρον. essuie-main, serviette, θ.

Πετσετάκι | . (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Χει-
Πετσετίστα | ρόμακτρον (τοῦ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. Α).

Πετσὶ (ἀπὸ τοῦ Πεσκίον, ὑποκορ. τοῦ Πέσκος), ἴδε Δέρμα καὶ Τομάρι. ||. ἔμεινα πετσὶ καὶ κόκκαλα, ἴδε Κόκκαλον.

Πετσοῦδα (ἡ μεγάλη παλαμύδα), ὀψ., ἴδε Παλαμύδα.

Πετῶ (» Θέμα δὲ τοῦ Πετάσας ἢ τὸ Πετῶ κοινότερον, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Πέτω παράγωγον Πετάζω, οὗ καὶ ἔγνωσται ἡ χρῆσις, « Εὐσταθ. Ἰλ. Δ, 523), ῥ. ἀμ. » Ἵπταμαι, πέταμαι (-ομαι), ἀφίπταμαι, ἀνίπταμαι (πρὸς τὰ ἄνω), καθίπταμαι (πρὸς τὰ κάτω), περιΐπταμαι (ὁλοτρόγυρα), προσίπταμαι (κοντά), διΐπταμαι (ἀνάμεσα). voler, envoler, s' envoler, preudre son essort vers, voltiger (ὁλοτρόγυρα). ||. πέταξ' ἀπὸ τὴν χαράν μου (μεταφορ.). » Περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμαν (Σοφοκλ. Αἴας) «.. ||. πετειοῦμαι, (τινάζομαι μὲ βίαν, φεύγω), ῥ. μέσ. αὐτοπ., ἴδε Τινάζομαι. ||. πετάχθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸν ναόν. » Ἔξω τοῦ ναοῦ πετέσθαι (Στράβ. Θ', γ', 8). §. (εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ) » Ῥίπτω (» Ῥίπτω, τὸ, Πετάζω, « λέγει ὁ Ἐτυμολόγος), ῥ. μετ., ἴδε Ῥίχνω.

Πεῦκι (ἀπὸ τοῦ) » Ἐπαύχιον (» Νακοτάπητας τοὺς ἀπὸ τῆς εὐχῆς τὸ ἐπώνυμον φέροντας «, Κωνσταντ. Πορφυρογ., ἢ ἀπὸ τοῦ Πάκος, κατὰ τὸν Κ. Οἰκονομ. τὸ ἄλλ. Χαλί.), ἴδε καὶ Ταπί.

Πεῦκος (ἡ Ἀγριοκουκκουναρηὰ, τὸ Τουρ. Τσάμι), ὁ. » Πεύκη. pin (sauvage). (εἴδη αὐτῆς εἶνε καὶ ἡ) » Πίτυς (Διοσκορ. βιβλ. Α', 85). picea, pinastre, mélèze· (καὶ ἡ) » Λάριξ. larix· (καὶ ἡ) » Ἐλάτη (ἴδε τὴν λέξιν).

Πέφτω, ῥ. οὐδ. » Πίπτω. tomber; choir. ||. πέφτω κάτω. » Καταπίπτω, καταβάλλομαι, καταφέρομαι, καταῤῥέω (» Κατεῤῥύη πρὸς τοὔδαφος, » μεταφορ.), καταῤῥήγνυμαι. tomber par terre (à terre), se precipiter. ||. πέφτω ἐπάνω. » Ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, ἐμβάλλω, προσπίπτω. fondre sur, charger. §. ἔπεσεν ἐπάνω 'του (φρ. μεταφ., 'τὸν παρακαλοῦσε δηλ. μὲ ἐπιμονήν). » Λιπαρῶς ἐνέκειτο· » Προσκειμένης δὲ τῆς γυναικός. solliciter (presser) vivement, faire les plus vives instances. ||. 'να 'τοὺς κάμῃ 'να πέσουν ὁ ἕνας ἐπάνω 'ς τὸν ἄλλον. » Αὐτοὺς ἑαυτοῖς περιπετεῖς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας· » Περιπεσεῖν ἀλλήλοις παρεσκεύασε. ||. πέφτω μέσα ἢ ἀνάμεσα. » Περιπίπτω, ἐμπίπτω. tomber (donner) dans. ||. πέφτω ἔξω (κυρ διὰ τὰ καράβια), » Ἐξοκέλλω, ἐκπίπτω (Ἀριστοτ.), ὀκέλλω (» Εἰς τὸν Σαλμυδησσὸν, ἔνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι, « Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'). echouer, donner sur. ||. πέφτω 'ς τὰ ποδάρια 'του (φρσ.), ἴδε Ποδάρι. ||. πέφτουν τὰ φύλλα (τοῦ δένδρου), τὰ μαλλιὰ, ἡ τρίχες (τοῦ ἀνθρώπου, ζώου, κτλ.), τὰ πτερὰ (τοῦ πουλιοῦ). » Ἐκπίπτει (Ἀριστ.), ἴδε καὶ Μαδῶ. ||. ἔπεσαν τὰ μαλλιά 'του, τὰ δάκτυλά 'του καὶ τὰ 'νύχιά 'του. » Περιεῤῥύηταν δὲ αὐτῷ αἱ κόμαι, δάκτυλοί τε καὶ ὄνυχες «, Ἀρετ. ||. ἔπεσεν ἀστροπελέκι (ἀῤῥώστια, ἀκρίδα κτλ.). » Σκηπτὸς (» Πρηστὴρ, » Λοιμὸς, » Νόσημα, » Ἀκρὶς, κτλ.) ἐνέσκηψεν (ἐγκατέσκηψεν, ἐνέπεσε). la peste se mit (éclata) dans. ||. ἔπεσε μιὰ πέτρα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. » Λίθος οὐρανόθεν κατηνέχθη. ||. ἔπεσε τὸ 'σπίτι. » Τὸ οἴκημα κατέπεσε (κατεῤῥάγη), « Θκδ. ||. ἔπεσε τὸ 'σπίτι καὶ 'τὸν πλάκωσεν, ἴδε Πλακόνω. ||. ὁ τοῖχος κοντεύει 'να πέσῃ, ἴδε Κοντεύω. ||. ἀπὸ τὸν φόβον 'του ἔπεσε τὸ σουραύλι. » Ἀποβεβλήκει γὰρ τὴν σύριγγα ὑπὸ δέους «. ||. ἔπεσε 'ς τὴν παγίδα. » Περιέπεσε πάγῃ· » Περιπετὴς ἐγένετο. donna dans. ||. ἔπεσε 'ς τὰ δίχτυά 'του, ἴδε Δίχτυ. ||. ἔπεσεν εἰς τὸ στόμα 'του (φρσ. ἔγινεν ἀντικείμενον δηλ. τῆς κακολογίας τινός. ὁ Κορ. [Χιακ. ἀρχαιολ.] μετεχειρίσθη τὴν φράσιν: » Ἀλλ' ὁ Θεόπομπος ἔπεσεν εἰς ἄλλων ἐχθρῶν στόματα: « Ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ Ἡροδότου [ϛ', 136] τὸ » Ἀθηναῖοι δὲ ἐκ Πάρου Μιλτιάδεα ἀπονοστήσαντα ἔσχον ἐν στόματι «). ||. ἔπεσαν ἐπάνω 'του καὶ 'τὸν ἐκομμάτιασαν. » Ἐπιπεσόντες (» Ἐπιθέμενοι) κατέκοψαν. il fondirent sur lui, ἴδε καὶ Ὁρμῶ. ||. ἔπεσε κατακέφαλα. » Κατενεχθεὶς ἐπὶ κεφαλήν. tomba la tête la première, ||. ἔπεσε κατακέφαλα 'να 'τὸ κατορθώσῃ (μεταφορ.), ἴδε Βάλλω. ||. πέφτουν εἰς τὰ χαρτιὰ καὶ 'ς τὰ φαγοπότια. » Εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι (Πλούτ.). « ||. ἔπεσε κατακέφαλα (ἢ μὲ τὸ κεφάλι) 'ς τὸ παιγνίδι. » Ὅλος πρὸς τῇ παιδιᾷ γενόμενος. donner tête baissée dans. §. (συνεκδοχ.) εἰς ποιὸν ἔπεσεν ὁ λαχνός; » Ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν (Εὐαγγ.)· « » Ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους· τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι

(Πλατ. Πολ. Ι′), ἴδε Λαχνός. ||. ἔπεσε 'σ τὸ μερίδιόν 'του. » Ἔλαχεν. il lui est echu (tombé) en partage. ||. ὅ,τι πέφτει 'σ τὸ μερίδιον (ἀνάλογον) τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὴν κληρονομίαν. » Τὸ ἐπιβάλλον (γιγνόμενον, ἀνῆκον) ἑκάστῳ τοῦ κλήρου. ||. 'τοὺς ἔπεσαν 6000 τάλαντα ἀπὸ τὰ λάφυρα. » Ἀπὸ τῶν λαφύρων ἑξακισχίλια τάλαντα αὐτοῖς πεσεῖν, « (Πλβ. Β′, ξϐ′). ||. 'δὲν σε πέφτει λόγος. » Κἂν περὶ ἀνδρῶν ἐμπέσῃ λόγος που. « Ἀριστρ.

§. ἔπεσ' ὁ ἀέρας. » Ἐπεὶ δ' ὅ,τε ἄνεμος ἐξαπιναίως ἔπεσε (Δίων Κάσσ. λθ′), ἴδε καὶ Καταπέφτω. §. πέφτει 'ς τὸ στομάχι. » Βαρύνει τὸν στόμαχον. il pèse sur l'estomac, ἴδε καὶ Στέκομαι.

Πηγαδάκι. » Φρεάτιον. petit puits, (ὑποκορ. τοῦ-

Πηγάδι. » Φρέαρ-ατος (τό). puits.

Πηγαδήσιος α, ον. » Φρεατιαῖος, φρεάτι(τει)ος. de puits.

Πηγαιμός. » Ἄφιξις. arrivée, θ.

Πηγαινοέρχομαι, ῥ. ἀποθ. » Προφορέομαι (Ξενοφ. Κυνηγ.), ἀνακάμπτω. aller et venir.

Πηγαινοερχομὸς. » Διαδρομὴ (Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων). allées et venues.

Πηγαίνω (ὀρθ. 'Παγαίνω), ῥ. ἀμ. » Πορεύομαι, εἶμι, ὑπάγω (» Ὕπαγε, τί μέλλεις; « Ἀριστοφ. Νεφ. 1298. » Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν, « Εὐαγγ), ἀπέρχομαι, ἄγω (» Ἦγεν ἐπὶ τὰς οἰκίας, « Δημοσθ. καὶ Γραφ. πολλ.), ἄπειμι, φοιτάω (κυρ. εἰς τὸ σχολεῖον). se rendre, aller. ||. 'τὸν εἶπαν 'να πηγαίνῃ καὶ 'νὰ εὐχαριστᾷ τὴν τύχην 'ποῦ 'τὸν ἐβοήθησεν εἰς ταῖς Πλαταιαίς. » Ἐκέλευσεν ἀπιέναι, καὶ ἀγαπᾷν τὴν συνηγωνισμένην τύχην ἐν Πλαταιαῖς. » Ὕπαγε νῦν, καὶ Ἀλέξανδρόν μοι λέγε (Μ. Ἀντ. Θ′, 29) «. ||. τί 'να κάμωμεν; 'να 'πᾶμεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἤλθαμεν; » Πότερον; ἄπιμεν ἥν περ ἤλθομεν (Ξενοφ.) «; ||. σηκωθῆτε 'να πηγαίνωμεν. » Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν (Εὐαγγ.) «. ||. ἐπήγαιναν δὲ εἰς τὸ σχολεῖόν 'του σχεδὸν 2000 μαθηταί. » Ἀπήντων δὲ εἰς τὴν διατριβὴν αὐτῷ μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους (Διογ. Λαέρτ.) «. ||. ἐξερνοῦσαν, καὶ 'τοὺς 'πήγαινε καὶ ἀπὸ κάτω. » Ἤμουν, καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς (Ξενοφ. Ἀνάϐ) «. ||. πήγαινα ('πῆγα κτλ.) 'να 'πῶ (φρσ.), ἀντὶ ἔμελλα (εἶχα σκοπὸν. ἡτοιμαζόμην) 'να, (ἀπαράλλ. μὲ τὸ) » Ἤα ἐρῶν. j' allai dire §. (ῥ. μετ.) τὸ ῥέμμα 'τὰ 'πῆγε κάμποσον διάστημα. » Ὑπήγαγεν ὁ ῥοῦς οὐ πολὺν τόπον (Πλούτ. Ποπλ.) «. ||. 'τὸν πηγαίνουν (ἐλλειπτ. ἐπὶ κακοῦ πάντοτε, ἢ εἰς τὴν καταδίκην δηλ. ἢ εἰς τὸν τάφον). » Ἄγεται τὴν ἐπὶ θάνατον, ἀπάγεται. on le mène, ἴδε καὶ 'Πάγω.

Πήγανος, φ. » Πήγανον (τὸ). rue (Λατιν. ruta, » Ἰόλαος ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων, τὸ πήγανον ὑπὸ Πελοποννησίων ῥυτὴν καλεῖσθαί φησι, « Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ.), θ.

Πηγοῦνι (ἀπὸ τοῦ) » Πωγώνιον (ὑποκορ. τοῦ) Πώγων (τὸ γένειον). » Γένυς (ἡ), ἀνθερεὼν (τῶν ἀνδρῶν κυρ.), ὀξύγενυς. le menton, bas du visage. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἔχει μακρὺ πηγοῦνι. » Προγένειος, σφηνοπώγων. (qui a un) menton de galoche.

Πήδημα. » Πήδημα, ἅλμα, σκίρτημα, πήδησις. saut, bond, bondissement. ||. πήδημα μ' ἕνα ποδάρι. » Ἀσκωλιασμός. saut à cloche-pied.

Πηδηχτὰ, ἐπ. » Πηδητικῶς. pétulamment, en sautant (bondissant).

Πηδηχτὸς, ἡ, όν. » Πηδητικὸς, ἁλτικὸς, σκιρτητικός. pétulant.

Πηδοῦλι (ὀνομάζεται, κατὰ τὸν Γαζῆν, τὸ μικρότατον σκουλῆκι τοῦ τυριοῦ, ἀλευριοῦ κτλ.), ἔντ. » Ἀκαρι-εως (τὸ). mitte, ciron.

Πηδῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Πηδάω, ἅλλομαι, σκιρτάω. sauter; bondir; tressaillir. ||. πηδῶ χανδάκι. » Τάφρον διάλλομαι (διαπηδάω, ὑπεράλλομαι), (Ξενοφ. Ἱππ.) «. ||. πηδῶ μ' ἕνα ποδάρι. » Ἀσκωλιάζω. sauter à cloche-pied.

Πήζω (γάλα, κτλ.), ῥ. μετ. » Πηγνύω, πήγνυμι, τυρόω, συνίστημι καὶ συνιστάω (Ἀριστοτ.). faire cailler (prendre) congeler; coaguler, figer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πήγνυμαι, τυρόομαι, συνίσταμαι (» Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, «). prendre, se cailler (congeler).

Πηλὸς ('δὲν εἶνε, καθὼς ἐνόμισεν ὁ Κορ. [Ἀτ. Τομ. Α′, 2], ἡ Κρήτη τοῦ Τραλλιανοῦ· διότι ὁ πηλὸς οὗτος δὲν ξηραίνεται εἰς τὸ πῦρ.). » Γῆ, κιμωλία (πλυντρὶς, σμηκτρὶς) γῆ. terre à foulon.

Πηλοφόρι (τὸ σανίδι μὲ τὸ ὁποῖον κουβαλοῦν οἱ κτίσται τὴν λάσπην). » Ὑπαγωγεύς. porte-mortier.

Πήξιμον. » Πῆξις. coagulation, θ. figement, caillement.

Πήττα (ἄλλοι 'τὸ παράγουν ἀπὸ τὸ Πίττα-σσα!!! ἄλλοι ἀπὸ τὸ Πτύσσω, ἄλλοι ἀπὸ τὸ Πυτία [καὶ τούτου ἀπόδειξιν φέρουν τὸ λείψανον τὸν Ἀλκίφρ.], καὶ ἄλ-

λοι τέλος ἀπὸ τοῦ Πίσσω-ττω, τῶν ὁποίων ἡ γνώμη μὲ φαίνεται ἡ πιθανωτέρα). » Πλακοῦς (» Πλακοῦς δὲ γενικῶς ἄρτος τις ἢ πέμμα πλατὺ παρὰ τὴν πλάκα, « Εὐστάθ. Ἰλ. Ρ, 428), ἄμυλος. tourte, θ. galette, θ. ||. ἀπὸ πήττα 'που 'δὲν τρῶς, τί σε μέλει κι ἂν καῆ; (Παροιμ.).

Πηχτὰ, ἐπ. » Πυκνῶς. dru.

Πηχταίνω, ῥ. μετ. » Πυκνόω. épaissir, rendre épais (compacte), condenser.

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πυκνόομαι. s'épaissir; ἴδε καὶ §. Πήζω.

Πηχτὴ (εἶδ. φαγητοῦ). » Πηκτὴ (κυρ. τὸ πηγμένον γάλα). gelée.

Πηχτὸς, ὴ, όν. » Πυκνὸς, στεγανὸς, δασὺς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα). épais, compacte, dense. dru, serré. ||. τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἦσαν πηχτά. » Δασύκομα (» Ἀμφιλαφῆ) τὰ δένδρα.

Πήχτωμα. » Πυκνότης, τὸ στεγανόν. §. πύκνωσις. épaississement, compacité, θ.

Πήχη (εἶδος μέτρου καὶ τὸ ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον. Ἀπαράλλακτα 'τὴν ἀναφέρει καὶ ὁ Ἐτυμολ.). » Πῆχυς-εως (ὠνομάζετο κυρ. παρὰ τῶν ἀρχαίων τὸ ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ ἀγκῶνος ἕως τὴν ἄκραν τοῦ μεσαίου δακτύλου διάστημα, δηλ. ἑνὸς-ἡμίσεος ποδὸς μέτρον, τὸ Γαλλ. coudée, θ.), κάλαμος (ἦταν πολὺ μεγαλήτερος), ῥάβδος. aune. (διαφέρει, διότι περιέχει 3 πόδας καὶ 8 δακτύλους.). ||. δυὸ (τρεῖς τέσσαρης κτλ.) πήχαις. » Δί(-» Τρί-» Τετράκτλ.) πηχυς. §. (ἡ ἄλλ. Θαλειά, ὅσον νῆμα δηλ. χωρεῖ τὸ 'γλυτῆρι). » Μήρυμα (-υσμα). écheveau.

Πηχυάζω (κάμνω τὸ νῆμα πήχαις 'γλυτηρίζοντάς 'το), ῥ. μετ. » Μηρύω (-ομαι). nouer, ἴδε καὶ 'Γλυτηρίζω.

Πιάνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) Πιέζω (καὶ Δωρ.) Πιάζω (» Τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς, « Θεοκρ. Εἰδ. Δ', 35—36, τοῦ ὁποίου παραδείγματα σώζονται μόνον εἰς τὸν Θεόφραστον καὶ εἰς τὴν Γραφὴν, ἴδε Κατωτέρω). » Συλλαμβάνω, καταλαμβάνω, αἱρέω, ἁλίσκω, ἔχω. prendre, saisir, attraper (κυρ. ζῶα μὲ τὴν παγίδα). ||. πιάνω (διὰ τῶν χειρῶν). » Ἅπτομαι, ἐφάπτομαι. tâter, ἴδε καὶ Ἀδράχνω. ||. ὅσοι πιάνουν σφικτὰ ταῖς πυρωμέναις σούβλαις, καίονται ὀλιγώτερον. » Οἱ τοὺς διαπύρους ὀβελίσκους σφοδροτέρως πιάσαντες, ἧττον καίονται (Θεοφρ. περὶ Πυρ.) «. ||. καὶ πιάνωντάς 'τον ἀπὸ τὸ δεξὶ χέρι, 'τὸν ἐσήκωσε. » Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἤγειρε (Πραξ. Ἀποστ. Γ') «. ||. ἐσεχάθη καὶ ἔπιασε τὴν μύτην 'της. » Ἀπεστράφη, τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα, « Ἀριστοφ. ||. 'τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ φόρεμα. » Λαβόμενος αὐτοῦ θοἰματίου. ||. ἔπιασε τὸν σφυγμόν 'του, καὶ παρατηροῦσε. » Τῷ καρπῷ τὴν χεῖρα προσθεὶς, ἐσκόπει. tâter le pouls. ||. πιάνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μεση. ||. 'τὸν πιάνεις ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ τὸν κουνεῖς. » Διαλαβόντα σείειν (Ἱπποκρ.) «. ||. ὅλην τὴν νύκτα ἐψάρευαν, καὶ 'δὲν ἔπιασαν τίποτε, » Τῆς νυκτὸς ὅλης ἁλιεύοντες, οὐδὲν εἷλον (ἔλαβον, ἤγρευσαν), » Ἐπίασαν οὐδὲν (Εὐαγγ.). « prendre. ||. καὶ ἐπιάναμεν καὶ παγούρια μεγαλούτσικα. « Καὶ καράβους εὐμεγέθεις αἱροῦντες (Συνέσ.) «. ||. 'δὲν ἔπιασε (φρσ. μεταφορ., ὅταν ἀποτυχαίνη τὸ πρᾶγμα, καὶ δὲν κατωρθόνεται ὁ σκοπὸς, ἀναλογεῖ μὲ τὸ) » Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.)· « » Ἀλλ' οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γε. il n'a pas pris. §. ἔλα 'να πιάσωμε τὸ' χορὸ' (συνεκδοχ. ἀντὶ 'να πιασθῶμεν ἀπὸ τὰ χέρια ἵνα χορεύσωμεν, ὅμοιον μὲ τοῦ Αἰσχύλ. Εὐμεν.) » Ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν «. §. ῥ. πιάνω τοὺς δρόμους (ἵνα μὴ μοῦ φύγῃ ὁ ἐχθρὸς κτλ.). » Διαλαμβάνω τὰς ὁδοὺς (Πολύβ.) «. s'assurer des chemins. ||. 'να πιάσῃ τὸν λόφον. » Τὸν λόφον κατασχεῖν. s'emparer de la colline. ||. ἔπιασαν ταῖς ἄκραις. « Τὰ ἄκρα ἔσχον (κατέλαβον). ||. καθὼς ἔπιασαν (ἔφθασαν εἰς) τὰ βουνά. » Λαβόμενοι τῶν ὀρῶν (Θουκ.) «. ||. πιάνω δουλειάν. » Ἔργου ἔχομαι (ἅπτομαι). ||. πιάνω τὴν δουλειάν μου μὲ περισσοτέραν προθυμίαν. » Προθυμότερον ἀντιλαμβάνομαι τῶν πραγμάτων· » Θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας. (Πλούτ. Συμποσ. Ε', 4) «. ||. πιάνω ὁμιλίαν. » Λόγον συνάπτω. lier conversation. ||. ἔπιασαν γράμματα. » Ἐπεσυλλάβησαν, εἷλον. intercepter. ||. ἔπιασαν τὸν πόλεμον (τὴν φιλονεικίαν). » Μάχην (» Ἔριν) συνάψαντες (κρατήσαντες). » Μάχην συνάγειν· » Εἰς χεῖρας ἰέναι. engager le combat (la discussion), en venir aux mains. ||. 'τὸν ἔπιασεν (ἐλλειπτ. τὸ δαιμόνιον, ἡ τρέλλα). » Κατεσχέθη, κάτοχος γέγονε, καταλαμβανόμενος (κατάληπτος γενόμενος) ὑπὸ τοῦ δαιμονίου, ἐπιλαμβάνεται, ἐπείληπται, ἁλοὺς μανίᾳ (Σοφοκλ.) «. ||. ἀφ' οὗ τρελλαθῇ καὶ 'τὸν πιάσῃ. » Μανέντι καὶ κατασχομένῳ (Πλάτ. Φαίδ.) «. ||. καταλαμβάνω τί λέγεις, ὦ Σώκρατες, ὅτι τὸ δαιμόνιόν σε πιάνει κά-

θε' φοράν. » Μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ὅτι τὸ δαιμόνιον φῄς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι (Πλατ.) «. ||. 'τὸν ἔπιασεν (τὸν 'πῆρεν) ὁ θυμός. » Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν (Ἰλιάδ. Α'. ἀλλοῦ 'τὸ ἔχει: ἕλεν)· »Τῷ θυμῷ κατεσχέθη· » Κάτοχος γέγονε. ||. 'τὸν πιάνει παραξυμός. » Πυρετῷ λαμβάνεται (Ἱπποκρ.) «. ||. 'τὸν ἔπιασε παραξυμός. »Ἁλῶναι τριταίῳ (Γαλην.)· » Κατέλαβεν αὐτὸν ὁ πυρετός. la fièvre a pris à quelqun ||. 'τὸν ἔπιασε πόνος. »Καρδιωγμῷ ἁλούς. ||. μήπως σ' ἔπιασε πόνος; » Ἀλλ' ἡ ὀδύνη σε εἴληφε (Ξενοφ. Συμπ.); « ||. 'τὸν πιάνει κεφαλόπονος. » Λαμβάνεσθαι περικεφαλαίᾳ (Θεοφρ. Φυτ. Γ') «. ||. διότι 'τὸν ἔπιασε κεφαλόπονος δυνατός. » Ἐπέλαβε γὰρ τῆς κεφαλῆς ἄλγημα αὐτὸν ἰσχυρόν (Παυσαν. Δ')«. ||. μὲ πιάνει ἡ θάλασσα. » Ναυτιάω, κακῶς διατίθεμαι ὑπὸ τῆς ναυτίας. δυσφόρως ἔχω. la mer me fait mal. ||. 'να μή σε πιάσῃ 'μάτι! ἴδε Βασκαίνω. ||. μᾶς ἔπιασε μία φουρτοῦνα. » Χειμῶνι περιπεσόντες (ἁλόντες). ||. πιάνω 'σπίτι (ἐργαστῆρι κτλ.), ἴδε 'Νοικιάζω. ||. κακὸν δρόμον ἔπιασες. » Οὐκ ἀγαθῆς ὁδοῦ ἧψω· » Οὐκ ἀγαθὴν ἐτράπης. prendre. ||. ἔπιασες ὅλον τὸν τόπον (πόσον τόπον πιάνει!). » Ἐπέχω, κατέχω, ἐπιλαμβάνω (» Αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, « Λουκιαν.). occuper, tenir. ||. πιάνω τόπον εἰς τὸ θέατρον, κτλ., ἴδε Τόπος. ||. σ' ἔπιασα, καταραμένε. » Ἔχω σε, κατάρατε. je vous y prends. ||. καὶ ἄν με πιάσῃς ψεύστην. » Κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον (Σοφοκλ. Οἰδ.) «. ||. θὰ 'τό πιάσῃ διὰ μεγάλην χάριν, ἴδε Λογαριάζω. ||. 'τὸ πιάνω εἰς τὸν λογαριασμόν, ἴδε Λογαριασμός. ||. ὁ γέρων πρέπει 'να κυττάζῃ τί (φόρεμα, τί θεωριὰ) 'τὸν πιάνει. » Δεῖ σκοπεῖν, ὡς νέῳ φοινικὶς, οὕτω γέροντι τὶ πρέπει, « Ἀρστφ. ||. αὐτὸ τὸ φόρεμα μὲ ταὶς πολλαὶς λόξαις (σούφραις) πολλά σε πιάνει. » Μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει (Θεοκρ. Εἰδ. ΙΕ', 34-34)«. ||. αὐτὴ ἡ θωριὰ (αὐτὸ τὸ κόψιμον) 'δέν με πιάνει. » Οὔ μοι πρέπει, οὐκ ἐμπρέπω ταυτηῒ τῇ χροιᾷ. ne m' acompagne bien, ne me sied bien, me sied mal, ἴδε καὶ 'Ταιρειάζει. §. (ῥ. ἀμ.) ἔπιασεν ('δὲν ἔπιασεν) ἡ βαφή. » Διὰ βάθους ἐνέδυ τὸ ἄνθος. ||. ἔπιασεν ('δὲν ἔπιασεν) ἡ ὕσκα (τὸ τουφέκι, κτλ.). »Ἥφθη. prit, prit feu (manqua [ou] ne prit pas). ||. ἔπιασε ('δὲν ἔπιασε) τὸ ἅλας 'ς τὸ φαγεῖ'. prendre. ||. τὸ δένδρον (τὸ φυτὸν κτλ.) πιάνει. » Λαμβάνει (» Ἵνα τὰ σπέρματα λαμβάνωσι, « Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ', 20 »Οὐ γὰρ φασὶ δύνασθαι φύεσθαι καὶ λαμβάνειν τὸν θύμον, « Αὐτ. Φυτ. ϛ',β'), ἀντιλαμβάνεται (»Ἐὰν δὲ καὶ ἀντιλάβηται, μὴ καρποφορεῖν, « Θεοφρ. Φυτ. Δ'). prendre, ἴδε Ῥιζόνω καὶ τὰ Προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσεως. ||. τὸ φέλιασμα 'δὲν ἔπιασεν. » Οὐκ ἐκράτησεν ἡ ἐμβολάς. prendre. ||. τὸ φαγεῖ ἔπιασεν, ἴδε Τσυχνίζω. ||. τὸ κρέας τῆς πληγῆς 'δὲν ἔπιασεν ('δὲν ἐνώθηκε δηλ.). »Οὐ συνήχθη (συνεπήχθη). §. (ναυτ. ἀντὶ τοῦ Ἀράζω). »Σχέω, ἔχω, προσέχω, κατέχω, ἴσχω. aborder, toucher. ||. ποῦ στοχάζεσαι (λέγεις) 'να πιάσῃς; » Ποῦ σχήσειν δοκεῖς (Ἀριστοφ. Βατρ.)« ; ||. 'τοὺς παρετήρουν ποῦ θὰ πιάσουν. » Ἐπετήρουν αὐτοὺς, οἷ κατασχήσουσι (Θκδ.) «. ||. ἔπιασαν εἰς τὴν Ἱμέραν. » Ἔσχον ἐς Ἱμέραν. ||. πιάνομαι, ῥ. παθ. » Συλλαμβάνομαι, κτλ. être pris (etc). §. προσίσχομαι, ἐνίσχομαι, προσφύομαι. se prendre, s' engager, ἴδε καὶ Σκαλόνω. ||. πιάσθηκε 'ς τὰ 'ξόβεργα. » Τοῖς καλάμοις ἐνσχεθείς. s' étant englué. ||. πιάνουνταν ἡ φωνή 'του. » Καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος (Πλούτ. Κικ.)«. ||. πιάσθηκ' ἡ γλῶσσά 'του! » Τὴν γλῶτταν κεχαλίνωται (Ἱπποκρ.) «. ||. πιάσθηκε τὸ κάτουρόν 'του. » Ἐπεσχέθη αὐτῷ τὸ οὖρον. ||. πιάνομαι ἀπὸ τὰ λόγιά μου. » Ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω· » Ἐμαυτῷ περιπετὴς γίγνομαι. ||. ἐπιάσθηκαν γράμματα. » Γράμματα ἑάλωσαν (Ξενοφ.)· « Ἐμεσολαβήθη τὰ γράμματα. furent interceptées. §. πιάνομαι (πιάνονται τὰ μέλη μου δηλ.). » Ἀγκυλόομαι· συσπάομαι (Ἱππιατρ.). être perclus (entrepris) de ses membres. §. ῥ. μεσ. » Ἔχομαι, λαμβάνομαι. se tenir, ἴδε καὶ Βαστκοῦμαι. §. » Συμπλέκομαι, συμβάλλω, συμπίπτω, συμμίγνυμι, συνάπτω. être aux prises, engager un combat, venir aux mains. ||. ὅταν δὲ πιασθῇ πόλεμος γειτονικός. » Ἐπειδὰν δ' ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ (Δημοσθ. Ὀλ. Β')«. ||. μὴ πιάνεσαι μὲ τὸν μεγαλήτερόν σου. » Μὴ φιλονείκει πρεσβυτέρῳ. ne vous commettez pas avec vos supérieurs; il ne faut pas se prendre à plus fort que soi. ||. 'τὸν πιάσθηκα κακά. » Χαλεπῶς λαμβάνεσθαί τινος (Ἡροδ. Β', 21, 4).

Πιάσιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ πιάνειν). Σύλληψις §. Λῆψις, λαβή. prise, θ. §. Ἀφή (κυρ. τὸ διὰ τῶν χειρῶν). toucher.

§. (συνεκδοχ. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου). » Λαβὴ, ἀντίληψις. poignée. » Κώπη καὶ Μύκης (κυρ. τοῦ σπαθιοῦ). garde, manche, pommeau, ἴδε καὶ Χέρι. §. πιάσιμον τῶν νεύρων (ἄρθρων κτλ.), πάθ. » Ἀγκύλη καὶ Ἀγκύλωσις (Παύλ. Αἰγιν.), (ὑπὸ τοῦ Ἱπποκρ. ὀνομάζεται) δεσμὸς (» Φλεγμονὴ δὲ οὐ μεγάλη προσγίνεται οὐδὲ δεσμὸς τοῦ ἄρθρου, « Ἱπποκρ. π. ἀγμ.). ankylose.

§. πιάσιμον τοῦ οὔρους, ἴδε Στάσιμον.

Πιασμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. (κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος). » Ἠγκυλωμένος (Παυλ. Αἰγιν.). perclus.

Πιάτον (ἴσως ἀπὸ τὸ Βιάτορ τοῦ Ἡσυχ. τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ὁ ἴδιος. » Κυάθιον μικρόν, ἤγουν Κοχλιάριον,«), ἀγγ., ἴδε Πινάκι.

Πιζέλι (προφ. κοιν. Μπιζέλι), ὄσπρ. »Πίσον (τὸ), πίσος καὶ πίσσος (ὁ). pois, petit pois, ἴδε καὶ Φασοῦλι. ||. πιζέλια χλωρά. » Ἀρτιδρεπῆ. pois goulus (verds).

Πιθαμὴ, μέτρ. » Σπιθαμή. empan.

Πιθαράκι. »Πιθάριον, πιθάκνη. cuveau.

Πιθάρι. » Πίθος. jarre, θ.

Πικρὰ, ἐπ. » Πικρῶς. amèrement.

Πίκρα (ἡ γεῦσις τοῦ πικροῦ, ἢ ἄλλ. Πικράδα). » Πικρία, πικρότης . amertume, θ. §. (μεταφ. ἡ λύπη), ἴδε Λύπη.

Πικραγγουριὰ, φ. »Ἐλατήριον , *κολοκυνθὶς , (καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντ.) ἀγριαγγουρέα. concombre sauvage, concombre d' âne.

Πικράδα, ἴδε Πίκρα.

Πικραίνω, ῥ. μετ., ἴδε Πικρίζω, καὶ §. Χολοσκάνω. || . πικραίνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Πικραίνομαι (» Ὁ ζωγράφος πονεῖ τε καὶ πικραίνεται, « Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην.), ἴδε Λυποῦμαι.

Πικραλίδα (τὸ καλλιεργημένον ῥαδίκι), φ. » Πικρὶς, κιχώρη καὶ κιχώριον (τὸ κηπαῖον). chicorée, θ, ἴδε καὶ Ῥαδίκι καὶ παρβλ. Πικρομάρουλον.

Πικραμένος η, ον, ἴδε Λυπημένος.

Πικραμύγδαλον, καρπ. » Ἀμυγδάλη (ἡ πικρά). amande amère, θ.

Πικρίζω , ῥ . μετ. » Πικραίνω (-ίζω) rendre amer, §. ῥ. ἀμ. . » Πικραίνω, πικραίνομαι. être (devenir) amer.

Πίκρισμα. » Πικρασμός. amertume. θ.

Πικρόγλυκος, η, ον. » Γλυκύπικρος. douce-amer.

Πικροδάφνη, δ. ἴδε Ῥοδοδάφνη.

Πικρομάρουλον (τὸ Ἰταλ. Ἀντίδι), φ. »Θρίδαξ ἢ Θριδακίνη ἡ ἀγρία, σέρις ἡ κηπαία ἢ λαχανευομένη, laitue amère, θ. endive, θ. ἴδε καὶ Πικραλίδα καὶ Ῥαδίκι.

Πικροῦτσικος, η, ον. » Ἔμπικρος, ὑπόπικρος. un peu amer.

Πικρὸς, ή, όν. » Πικρός. amer.

'Πιλαλῶ (κ.τ.λ.), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ Ἐπιλαλῶ, ταὐτὸν τῷ) » Ἐπιβοηθέω, ἴδε Τρέχω.

Πινάκα. » Λεκάνη. jatte, θ. terrine, θ.

Πινακάκι. » Πινάκιον, πινακίδιον, πινακὶς, πινακίσκος, λεκανίδιον. petite assiette, θ. petit plat.

Πινάκι (ἐκ τοῦ) » Πινάκιον (ὑποκορ. τοῦ) Πίναξ-ακος (ὁ) , παροψὶς (τὸ ἴσιον καὶ πλατὺ, ὅπου βάλλουν 'μπροστά 'τους εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ἄλλ. Πιάτον ἢ Σκουτέλι), πατάνη, πάτανον, πατάνιον. assiette, θ. τρυβλίον (τὸ βαθὺ), λοπὰς (ὅπου κενόνουν τὸ φαγεῖ), λεκάνιον, λεκανίς. plat. ||. ἔφαγε μόνος 'του ἕνα πινάκι χόρτα. »Τῶν λαχάνων λοπάδα ὅλην αὐτὸς κατεδηδοκώς. ||. γλείφει τὰ πινάκια (παροιμ. διὰ τοὺς παρασιτοῦντας). » Τὸ τρυβλίον περιλείχων ἄσμενος (Λουκ. Ἀλεκτρ.)«. écumer les marmites. §. (εἶδος μέτρου). » Τρυβλίον, ἡμίξεστον, κοτύλη (ἐχωροῦσεν 7 1]2 οὐγκίας).

Πινακίδα (τὸ σανίδι ὅπου γράφουν καὶ διαβάζουν). » Πινακὶς, πινάκιον, πινακίδιον, πίναξ. tablette, θ.

Πινακωτή. » Τράπηξ-ηκος (ὁ), (σχολ. Λυκοφρ.), μαζονόμιον , μαζονόμος (μαζηρὸς) πίναξ (Πολυδ.). sebile, θ.

Πίννα, θαλ. » Πίννα καὶ Πίννη. pinne marine, θ.

Πίνω, ῥ. μετ. » Πίνω. boire. ||. πίνω νερόν. » Ὑδροποτέω. || . 'δὲν πίνω παρὰ νερὸν (δηλ. ὄχι κρασί). » Ὑδροποτέω, (καὶ τροπ.) » Νηφάλιον ἵστημι κρατῆρα· »Μούσαις σπένδομαι νηφαλίαις . || . τὸ νερὸν πίνεται ('δὲν πίνεται). » Πότιμον (»Οὐ πότιμον) τὸ ὕδωρ. potable, buvable, bon à boire. ||. πίνω εἰς ὑγείαν, ἴδε Ὑγεία. §. πίνει (ἀπροσ. ἐπὶ ἀψύχων), ἴδε Ῥουφῶ.

Πιόσιμον. » Πιεῖν (τὸ), πόσις. l'action de boire.

Πιοτόν. » Ποτὸν, πόμα. boisson, boire, breuvage.

Πιπεράτος, η, ον. » Πεπερόπαστος, πεπερίτης, πεπεράτος. poivré.

Πιπέρι, ἄρ. » Πέπερι-εως ἢ-ιδος (τὸ), Ἰνδικὸν (» Τὸ Ἰνδικὸν , ὃ καλέουσιν οἱ Πέρσαι Πέπερι, « Ἱπποκρ. περὶ Γυν. Β'). poivre. ||. κουκκὶ (σπυρὶ) πιπέρι. » Πεπερὶς, κόκκος πεπέρεως. grain de poivre. ||. ὅποιος ἔχει πολὺ πιπέρι, βάζει καὶ 'ς τὰ λάχανα (παροιμ., τὴν ὁποίαν οὕτω

μετέφερεν εἰς τὸ ἀρχαῖον ὁ Ἀποστόλιος) : » Ὁ ἔχων πολὺ πέπερι, τίθησι κἂν λαχάνοις.

Πιπεριὰ, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Λεπιδίου). » *Πεπερὶς-ίδος. corail de jardin, poivre de Guinée, passe(chasse)-rage.

Πιπερίζω, ῥ. ἀμτβλ. » Πεπερίζω. avoir le goût du poivre.

Πιπερόῤῥιζα (τὸ ἄλλ. » Κρυοβότανον καὶ Τουρκ. Τζεντζεφίλι), ἄρ. » Ζιγγίβερι εως (τὸ), *πύρεθρον (Διοσκορ.). gingembre.

Πίπιζα, π. (ἴσως ὁ) » Ὀρεσπίζης. pinçon des montagnes, ἴδε καὶ Μελισσουργὸς καὶ Συκοφάγος.

Πιπιλίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Πιπίζω (» Κυνοραῖσται, κρότωνες οἱ τοὺς κύνας πιπίζοντες, « Ἡσύχ.). »Μυζάω(-έω), ἐκμυζάω (-έω), ἀπομυζάω (-έω). sucer, suçoter, ἴδε καὶ Βυζάνω.

Πιπίλισμα. » Ἐκμύζησις. sucement, succion, θ.

Πιπίνι (τὸ νεογεννημένον περιστέρι). »Πίπος καὶ Πίππος (ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς τὸ Κοτόπουλι), νεοσσὸς περιστερᾶς. pigeonneau.

Πισθάγκωνα (τὰ χέρια 'πίσω δεμένα), ἐπίῤ. »Ἀποστρέψαντα τοὺς ἀγκῶνας (»Ἐξαγκωνίσαντα) ξυνδῆσαι. lier les mains derrière le corps.

'Πισινὸς, ὴ, ὸν, ἴδε Ὀπισινός.

'Πισοβελονιὰ καὶ 'Πισοκέντι , (εἶδος ῥαψίματος), arrière-point.

'Πισοκάπουλα, (ὄπισθεν τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου εἰς τὰ καπούλια. Ὁ Σ. Πόρτιος καὶ ἄλλοι τὸ γράφουν Ξικάπουλα), ἐπ. en croupe.

'Πισοκέντι, ἴδε 'Πισοβελονιά,

'Πισόκωλα (ἐλέγετο καὶ Ἐξανάκωλα), ἐπ. » Παλιμπυγηδὸν, ἐπὶ(ἀνὰ)πόδα , ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω , τρέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ (Ἡρωδ.). à reculons.

Πίσσα (εἶνε δύο εἰδῶν: Ἡ φυσικὴ, διαιρουμένη εἰς φυτικὴν, ἡ ὁποία καὶ) »Ὑγρόπισσα ἢ Ὑγρὰ πίσσα (λέγεται , καὶ τρέχει ἀπὸ τὰ ξύλα τοῦ Πεύκου), (καὶ ὀρυκτὴν, ἡ ὁποία συνάζεται ἀπὸ μερικοὺς ποταμοὺς , ἢ πηγάδια σκαπτόμενα ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀνομάζεται) » Ἄσφαλτος, πετρέλαιον (καὶ Τουρκ. Καρὰ νέφτ, ἴδε Νέφτι). poix minérale ou de terre, bitume. (ἀπ' αὐτὴν , φαίνεται , ἐζυμώθησαν αἱ πλίνθοι τῆς Βαβυλῶνος [ἴδε τὸν Ἡρόδ.], καὶ ἐχρίσθη καὶ ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε· συγχέεται συχνάκις καὶ ἑνόνεται μὲ τὴν φυτικὴν ὑγρόπισσαν· καὶ ἡ τεχνητὴ ἢ κατασκευαστὴ , ἡ ὁποία κατασκευάζεται διὰ τῆς ἑψήσεως, ἢ ἀπὸ τὴν φυτικὴν, καὶ αὐτὴ κυρίως ὀνομάζεται) » Πίσσα καὶ Πίττα, πίσσα ξηρὰ καὶ παλίμπισσα (ἀπὸ τὴν Πίτυν τὸ δένδρον), poix, θ. (ἢ ἀπὸ τὴν ὀρυκτὴν, καὶ ὀνομάζεται) » Πισσάσφαλτος. goudron, guitran (Τουρκ. Κατράνι). || . 'μαῦρο 'σὰν (τὴν) πίσσα', (καὶ ἐλλειπτ.) 'μαῦρο πίσσα (τὸ κατάμαυρον). » Μελάντερον ἠΰτε πίσσα. noir comme poix. ||. σκοτάδι πίσσα (τὸ βαθύτατον σκότος). » Ὅταν οἱ ἄλλοι λέγωσι· Πίσσα (Θεόφ. χαρακτ.) «.

Πίσσωμα. » Ἀσφάλτωσις, πίττωσις. l'action de poisser.

Πισσόνω , ῥ. μετ. » Πιττόω (-σσόω), ἀσφαλτόω, κωνίζω, κωνιάω, πισσοκωνέω (-άω), πισσαλοιφέω καὶ πισσαλειφέω (Ἀϊν. Πολ.) (ὅθεν ἴσως τὸ Πασσαλείφω). poisser, enduire de poix, empoisser.

Πιστεμμένος, η, ον, ἴδε Πιστός.

Πιστεύομαι (» Ἂν 'δὲν πιστεύεται εὔκολα εἰς τὴν ἔξω φαινομένην τῶν ἀνθρώπων διαγωγὴν , « Κορ . Συνέκδ. Ἱερατ. 195), ῥ. μέσ., ἴδε Ἐμπιστεύομαι.

Πιστεύω, ῥ. ἀμ. » Ἔχω πίστιν, πείθομαι, πιστεύω. ajouter foi à, croire. ||. 'δὲν πιστεύω. » Ἀπίστως ἔχω πρός. ||. 'δέν σε πιστεύω 'ς αὐτό. » Ταῦτ' ἐγώ σοι οὐ πείθομαι (Πλάτ.) «. || . ἂν 'τὸ ἤκουέ τις προτοῦ, 'δὲν ἤθελε 'τὸ πιστεύσῃ. » Ὅ, πρὶν γενέσθαι, ἠπίστησεν ἄν τις ἀκούσας (Θκδ.)«.

'Πιστιὰ (ἐκ τοῦ Ὀπισθία , τὸ Τουρκ. Κουσκοῦνι καὶ, κατὰ τὸν Δουκάγγιον, Καπουλοδέτης μέρος τῆς σκευῆς τοῦ ἵππου). » Ὑπουρίς. croupière, θ,

Πίστις (κυρ. ἡ πρὸς Θεόν). » Πίστις, θρησκεία. foi, θ. réligion, θ. croyance, θ.

'Πίστομα, ἐπ. » Ἐπὶ στόμα, πρανὴς καὶ πρηνής. ventre à(visage contre)terre.

Πιστὸς, ὴ, όν. » Πιστὸς, πίστιν ἔχων, ἐχέγγυος, φερέγγυος, ἀξιόχρεως. fidèle , affidé, homme (personne) de confiance.

Πιστοσύνη, ἴδε Ἐμπιστοσύνη καὶ Πίστις.

'Πίσω (προφ. κοιν. 'Πίσου), ἐπ. , ἴδε Ὀπίσω.

Πίτερον. » Πίτυρον. son.

Πιτύζω, ἴδε (ὀρθότ.) Πυτίζω.

Πιτσυλίζω, ῥ. μετ. » Πιτυλίζω («Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις, « Ἱπποκρ. Γυν. πθ. 2), πιτυλέω , ἐπι(ἐν-, προσ)τιλάω . éclabousser.

Πιτσύλισμα. » Πίτυλος, ἐπιτίλησις. éclaboussure, θ.

Πιττάκι, ἴδε Πυττάκι.

Πιτυρίδα. » Πιτυρίασις. dartre farineuse à la tête.

Πιωμένος (κυρ. ὁ μὴ ἐντελῶς μεθυσμένος), η, ον. » Ὑποβεβρεγμένος, ὑποπεπωκώς. qui est en pointe de vin (entre deux vins), ἴδε καὶ Κέϊφι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Πλάγι (τὸ). » Θάτερα (τὰ). côté. ||. τὸ πλάγι ἑνὸς βουνοῦ (ἡ ἄλλ. Πλαγιά). » Κλίτος (τὸ), κλιτὺς (ἡ). côte, coteau. ||. τὰ ἐμπροσθινά 'του μαλλιὰ καταιβαίνουν ἕως εἰς τὰ 'μάτιά 'του· ὥστε βλέπει καλλήτερα εἰς τὸ πλάγι, παρὰ ἐμπροσθά. » Τὸ δὲ προκόμιον (τοῦ βονάσου) καθήκει ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥσθ' εἰς τὸ πλάγιον παρορᾷν μᾶλλον, ἢ εἰς τὸ πρόσθεν (Ἀριστ.)«. les crins qu' ils ont sur le front leur viennent jusque sur les yeux, de sorte qu'ils voyent mieux de côté qu' en face.

Πλάγια (τὸ ἄλλ. Δίπλα), ἐπ. » Πλαγίως, ἐγκαρσίως, ἐπικαρσίως. de côté, à côté, transversalement, de travers. §. latéralement. ||. τὸ κλῆμα πῶς 'τὸ φυτεύεις; ὀρθὸν, ἢ ὀλίγον πλάγια; » Πότερα, τὸ κλῆμα ὀρθὸν τίθεις, ἢ καὶ πλάγιόν τι (Ξενοφ. Οἰκον.)« ;.

Πλαγιάζω (βάλλω ἄλλον 'να πλαγιάσῃ), ῥ. μετ. » Κατακλίνω, εὐνάζω. coucher. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Κατακλίνομαι, εὐνάζομαι, ἀναπίπτω, κοιτάζομαι. coucher, se coucher. §. (συνεκδοχ. ἐκ τοῦ παρεπομένου, Κοιμοῦμαι.), ἴδε τὴν λέξιν.

Πλάγιασμα. » Κατάκλισις. l'action de coucher ou de se coucher; la situation de celui qui est couché.

Πλαγιασμένος, η, ον. » Κεκλιμένος, κατακείμενος. couché. ||. εἶμαι πλαγιασμένος. » Κατάκειμαι. être couché.

Πλαγινὸς, ἡ, όν. » Πλάγιος. latéral.

Πλάθω (ψωμὶ), ῥ. μετ. » Πλάσσω (-ττω). façonner, former. ||. 'να πλάσῃς ἐξῆντα κουλλήκια. » Πλάσαι κόλληκας ἑξήκοντα (Ἱπποκρ.)«.

Πλάκα (ἡ). » Πλὰξ-ακὸς (ἡ). dalle, θ. carreau, cadette, θ. pavé.

Πλακὴ (εἶδος φαγητοῦ). » Πλακωτὸν (ἔδεσμα), λοπὰς (Γαλην. π, τ. ἀπὸ τ. ἐνυδρ. ζ. τροφῆς.), (εἴη δ' ἂν μᾶλλον ἡ λοπὰς τὸ Ταμρχ, Γιαχνὶ, ἢ μᾶλλον τὸ Παππὰζ-γιαχνὶ, καὶ μάλιστα ὅταν σκευάζηται δι' ἰχθύων, ὡς ἔστι τεκμήρασθαι ἐκ τούτων τοῦ Ἀρχεστράτου τῶν στίχων: » Ὅσσα δ' ἂν ἐν λοπάδος κοίλης πληρώμασιν ἕψῃς, » Μηθ' ὕδατος πηγὴν αὐτοῖς, μήτ' οἴνινον ὄξος » Συμμίξῃς· ἀλλ' αὐτὸ μόνον κατάχευον ἔλαιον, » Αὐχμηρόν τε κύμινον, ὁμοῦ δ' εὐώδεα φύλλα. » Ἕψε δ' ἐπ' ἀνθρακιῆς, φλόγα τούτοις μὴ προσενεγκών· » Καὶ κίνει πυκνῶς, μὴ προσκαυθέντα λάθῃ σε (Ἀθην.) «.

Πλακόνι (τὸ μικρότερον πανὶ τῶν πλοιαρίων τὸ πρὸς τὴν πρώρην), ναυτ. » Ἀρτέμων. foque de beauprés.

Πλακόνω (κυρ. βάλλω πέτραν ἢ πλάκα ἐπάνω εἴς τι), ῥ. μετ. » Πλακόω. presser sous une pierre. ||. ἔπεσε τ' ὀσπίτι καὶ 'τοὺς πλάκωσεν, » Ἐμπεσούσης αὐτοῖς τῆς οἰκίας. §. (καταχρ. πατῶ ἀπὸ 'πάνω). » Θλίβω, ἐπιθλίβω. accabler. §. (μεταφ. προφθαίνω τινὰ ἐν ᾧ κάμνει τι) » Καταλαμβάνω. surprendre. ||. 'μᾶς πλάκωσαν οἱ ἐχθροί. » Αἴφνης ἐπέπεσον ἡμῖν οἱ πολέμιοι. nous fûmes assaillis (surpris).

Πλαντάζω (σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, ἢ χολοσκάνω. » Πολλοὶ δὲ καὶ . . ἀνιπποι εἰς τὸ στρατόπεδον ἐπανῆλθοσαν, τῇ συντονίᾳ τοῦ δρόμου πλανταξάντων [ὅπου ἄλλοι κώδηκες ἔχουσι' λακησάντων] σφίσι τῶν ὀχημάτων, «Νικήτ. Χων.), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Πλατάσσω, πλαταγέω (-ίζω), ἴδε Σκάνω καὶ Χολοσκάνω.

Πλάσιμον. » Πλάσις. l'action de façonner (le pain).

Πλαστάρι (ψωμί). » Ἄρτος πλακόεις. galette, θ.

Πλαστηριὰ, ἐργ. » Πλαθάνη, πλάθανος (ὁ), πλάθανον. plateau sur le quel on fait (façonne) le pain, tour (du boulanger).

Πλαταίνω, ῥ. μετ. » Πλατύνω, εὐρύνω. élargir. §. ῥ. ἀμ. » Πλατύνομαι εὐρύνομαι. s'élargir.

Πλάτανος, ὁ. » Πλάτανος (ἡ), πλατάνιστος (ἡ). plane, θ. platane.

Πλατειὰ, ἐπ. » Πλατέως. largement.

Πλάτη. » Ὠμοπλάτη, πλάτη. épaule, θ.

Πλατίτσα, 'ψ. (τοῦ ποταμοῦ). » Πλατίστακος καὶ Πλάταξ (τὸ μεγαλήτερον), μύλλος (τὸ μεσαῖον), ἀγνωτίδιον (τὸ μικρότατον), κορακῖνος, σαπέρδης (τὸ ἀλατισμένον). mulet, sortel, ἴδε καὶ Θρίσσα.

Πλατομαντήλα, φ. » Ἄρκειον, προσωπὶς, προσώπιον. bardane (la grande), herbe aux teigneux, θ. ἴδε καὶ Δενδρομολόχα.

Πλάτος (τὸ). » Πλάτος, εὖρος. largeur, θ. ampleur. θ.

Πλατόφυλλος, η, ον (διεσώθη ἡ λέξις μόνον ὡς ἐπίθετον ἑνὸς εἴδους βασιλικοῦ. Ὁ Θεόφραστος, Ἱστορ. Φυτ. ς'., ὀνομάζει) Πλατύφυλλον (ἓν εἶδος γαλατσίδας ἢ φλόμου). à larges feuilles.

Πλάτρα (ἡ). » Πράτρια. vendeuse, θ. revendeuse, θ.

Πλατὺς, εια, ύ. » Εὐρὺς, πλατύς. large, ample. ||. ξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς, ἴδε Ξαπλόνομαι.

Πλατῶνι (εἶδος Ἀγριοκάτσικου, ἴδε τὴν λέξιν), ζ. » Αἴγαγρος ὁ πλατύκερως. bouquetin, bouc-Estain ou bouc-stein. §. (εἶδος ζαρκαδιοῦ ἢ ἐλαφιοῦ μὲ πλατειὰ κέρατα). » Πλατύκερως (Πλίν.), εὐρύκερως (Ὀππιαν.). daim, daine (τὸ θηλυκόν).

Πλειότερον (προφέρεται κοινῶς Πειότερο'), ἐπ., ἴδε Περισσότερον.

Πλειότερος (προφ. κοιν. Πειότερος), η, ον, ἴδε Περισσότερος.

Πλεκτὸς (προφ. κοιν. Πλεχτὸς), ἡ, όν. » Πλεκτός. tressé, natté.

Πλέκω, ῥ. μετ. » Πλέκω, ἐμπλέκω. tresser, natter (κυρ. τὴν οὐρὰν καὶ τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀλόγου), tricoter (κυρ. κάλτσαν κτλ.).

Πλεμμάτι, ἴδε Δίχτυ.

Πλεμόνι (τὸ κόκκινον Τσιγέρι Τουρκ. ἀπὸ τοῦ) » Πλεύμων-ονος (Ἰων. ὁ) Πνεύμων. poumon.

Πλεξίδα, ἴδε Πλεξοῦδα.

Πλέξιμον. » Πλοκὴ, ἐμ(συμ)πλοκή. l' action de tresser (natter etc.), tricotage (κυρ. κάλτσας κτλ.).

Πλεξοῦδα. » Πλόκαμος. πλοκαμὶς, βόστρυχος, κρώβυλος καὶ κόρυμβος (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηναίων). tresse, θ. natte (de cheveux), θ.

Πλέον (προφ. κοιν. 'Πλειὸ, καὶ χυδ. Πειὸ καὶ Πειά), ἐπ. (συγκρ.). » Ἔτι. §. μᾶλλον. plus. §. déja. ||. πλέον νύκτα, ἴδε Νύκτα. §. (χρον.) 'δὲν θέλω πλέον 'νὰ 'τὸν 'ξεύρω, ἴδε Τῶρα.

Πλερόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Πληρόνω κτλ.

Πλευρίτης, παθ. » Πλευρῖτις (νόσος). point de côté, pleuresie, θ.

Πλευριτόνω (-ομαι), ῥ. μέσ. αὐτοπ. (καὶ σπανιώτατα μεταβατικόν) » Πλευρίτιδι λαμβάνομαι (Ἀριστοφ.) «. gagner une pleuresie.

Πλευροβότανον, φ. » Πνευμονιὰς, πλευμονίς. pulmonaire, θ. consoude, θ.

Πλευρόν. » Πλευρά. côte, θ, ἴδε καὶ Πλάγι. §. (συνεκδοχ. ὁ πόνος τοῦ πλευροῦ), πάθ., ἴδε Πλευρίτης.

Πλέω, ῥ. ἀμ. » Ἐπινήχομαι, ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω, ἐπινέω. surnager, flotter, nager. ||. τὰ 'ποδήματα πλέουν 'ς τὰ ποδάριά 'του (ὅταν ἦνε πλατειά). » Ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν (Ἀριστοφ. Ἱππ. 321, ἀπαράλλακτα μὲ τὴν σημερινὴν τῆς φράσεως ἐκδοχήν) «. (ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ ὅτι » Ἐκτεινομένων καὶ πλατυνομένων εὐχερῶς τῶν δερμάτων, ἐκολύμβων ἐν αὐτοῖς, ἐκ τοῦ μηκέτι ἡρμοσμένα τοῖς ποσὶ τῶν φορούντων αὐτὰ εἶναι) «.

Πληγή. » Τραῦμα, ἕλκος (τὸ), πληγή. blessure, θ. plaie, θ. ulcère, θ. ||. πληγὴ χωρὶς 'μάτωμα. » Μώλωψ (ὁ). contusion, θ. ||. πληγὴ κακοφορμισμένη. » Φλεγμαίνουσα.

Πληγόνω, ῥ. μετ. » Τιτρώσκω, τραυματίζω, ἑλκόω. blesser.

Πλήγωμα. » Ἕλκωσις ulcération, θ.

Πληγωμένος, η, ον. » Τραυματίας, ἡλκωμένος, τετραυματισμένος, τετρωμένος. blessé.

Πληθαίνω, ῥ. μετ. » Πληθύνω. multiplier, croître, ἴδε καὶ Αὐξάνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πληθύνω (-ομαι). multiplier.

Πλῆθος (τὸ). » Πλῆθος, πληθὺς-ύος (ἡ). grand nombre, quantité, θ. multitude, θ. ||. πλῆθος ἀνθρώπων. » Δῆμος, ὄχλος, ὅμιλος. foule, θ. presse, θ.

Πλημμύρα. » Πλημμύρα, ἐπίδοσις. crue (des eaux), θ. débordement.

Πλημμυρισμένος, η, ον. » Ὑπερχειλὴς, μέγας. gros.

Πλημμυρῶ, ῥ. ἀμ. » Πλημμυρέω. se grossir, hausser. ||. καὶ ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐπλημμύρισε. » Καὶ ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐῤῥύη μέγας. a bien haussé. ||. ἐπλημμύρισαν τὰ ποτάμια. » Ἐξυβρίσαντες οἱ ποταμοί «· Τραφὲν γὰρ ὑπ' ὄμβρων τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἄβατον ἦν, » Ἰώσηπ. (Ἅλωσ. Δ' 7«.)

Πλῆξις. » Ἄλυς (ὁ), ἄση, ἀδημονία. ennui.

Πληρωμένος (ὅποιος πληρόνεται ἢ κάμνει τι μὲ πληρωμήν), η, ον. » Μισθωτὸς, ἔμμισθος, μίσθιος, ὑπόμισθος. mercenaire.

Πληρωμὴ, ἴδε Μισθός.

Πλήρωμα. » Ἔκτισις, ἀπότισις. payement.

Πληρόνω (προφ. κοιν. Πλερόνω), ῥ. μετ. » Ἀποτιννύω (-υμι), ἀποτίνω(-ίω), τελέω, κατατίθημι-εμαι (κυρ. μὲ μετρητὰ καθὼς καὶ τὸ) καταβάλλω. §. μισθοδοτέω. payer. ||. πληρόνει ἐνοίκιον. » Ἐνοίκιον

τελεῖ, « Πλούτ. || . πληρόνω τὸ χρέος μου, ἴδε Ἐξοφλῶ. ||. 'πάρ' τὴν γυναῖκά σου καὶ τὰ παιδιά σου, χωρὶς 'να πληρώσῃς τίποτε διὰ τὴν ἐξαγοράν 'τους. »Ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς (Ξενοφ.)«. ||. τίποτε 'δὲν πλήρωσα, τίποτε 'δὲν ἀγόρασα. » Οὐδὲν κατεθέμην καὶ οὐδὲν ἐπριάμην. ||. ὁ ἀχρεῖος ἄνθρωπος 'παίρνει δανεικὰ καὶ 'δὲν πληρόνει. » Δανείζεται ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ οὐκ ἀποτίσει (Γραφ.)«. ||. πληρόνομαι, ῥ. παθ. » Μισθοφορέω, μισθὸν φέρω (Ξενοφ.), μισθοδοτέω (-ομαι.)

Πλησιάζω (φέρνω κοντὰ), ῥ. μετ. » Προσάγω, παρίστημι (-αμαι), προστίθημι, προσπελάζω. approcher, faire approcher. §. (πηγαίνω, ἔρχομαι, κοντὰ), ῥ. ἀμ. »Πλησίον (»Ἐγγὺς, »Πρός τινι) γίγνομαι, προσέρχομαι, ἐγγίζω, πρόσειμι, προσπελάζω, προσεγγίζω, συμμίγνυμι (-υμαι), συνάπτω, πλησιάζω. approcher, s' approcher, toucher. ||. ἐπλησίαζεν ἕνα καράβι. » Ναῦς προσεφέρετο (προσέπλει). ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐπλησίασαν εἰς τοὺς ἐμπροσθινούς. » Τοῖς δὲ πρώτοις συμμίξαντες. ||. καθὼς δὲ ἐπλησίασαν εἰς αὐτόν. » Ὡς δὲ πρὸς αὐτῷ ἐγένοντο. ||. καὶ ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα. » Τῆς δὲ ὥρας συγκλειούσης (συναπτούσης) «, Πολύβ. ||. πλησίαζαν 'να τελειώσουν καὶ αἱ συνθῆκαι. » Καὶ τὰς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι (Θουκυδ.) «.

Πληχτικὸς (ἄνθρωπος), ἡ, όν. » Ὀχληρὸς, βαρύς. ennuyant, ennuyeux, importun, gênant, fastidieux, choquant, embêtant, ἴδε καὶ Βαρετός. §. καιρὸς ('σπίτι κτλ.) πληχτικός. » Στυγνὸς, σκυθρωπός. triste, ἴδε καὶ Στενόχωρος.

Πλήχτω, ῥ. μετ. » Ἀποκναίω. ennuyer, impatienter, chicaner, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. §. (σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ). » Δυσχεραίνω. se sentir du dégoût (de l'aversion) pour. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀλύω, βαρύνομαι, ἄχθομαι, ἀδημονέω. s' ennuyer, s' impatienter.

Πλίκος (Λατιν. ἐκ τοῦ Πλίσσω τὸ Διπλόνω). » Φάκελος (γραμμάτων), σύνδεσμος (» Τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν,« Ἡρωδ.). paquet, enveloppe, θ.

Πλινθαργειὸ, » Πλινθουργεῖον. briqueterie, θ.

Πλίνθος. » Πλίνθος (ἡ). brique, θ. || φθυάνω (κόπτω) πλίθαις. » πλίνθους ἑλκύω, πλινθεύομαι, πλινθουργέω, πλινθουλκέω. faire (tirer) de la brique.

Πλοκαμὸς (τὸ ποδάρι τοῦ ὀκταποδιοῦ, καλαμαριοῦ, κτλ.). » Πλόκαμος, πλεκτάνη (» Τῶν σηπιῶν τὰς πλεκτάνας καὶ τὰ πτερύγια συντεμὼν, ἑφθὰ ποιῶ,« Ἀθην.). antenne, θ. pied (de polype), cirrhes, filet.

Πλοκὸς (ὁ πλεκτὸς φράκτης τῶν κήπων καὶ ἀμπελιῶν). » Τάρσωμα. claie, θ. treillis, treillage, ἴδε καὶ Φράχτης.

Πλόσκα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. pilasca, ἀγγεῖον οἰνηρὸν δερμάτινον, κατὰ τὸν Ἰσίδωρον· ἢ ἄλλ. Τσότρα), ἀγγ. » Βομβύλη, βομβυλίς. espèce de bouteille de bois.

Πλουμίδι (τὸ ἄλλ. Ξόμπλι), ἴδε Κεντίδι.

Πλουμίζω (ἀπὸ τοῦ) » Φλομίζω (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοτ.) Πλομίζω (, σημαίνοντος κυρ. τὸ βάφω καὶ χρωματίζω μὲ τὰ ἄνθη τοῦ φλόμου· ὅθεν ἡ συνήθεια ἐξέτεινε τὴν σημασίαν εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς ποικίλσεως. Ἢ ἀπὸ τοῦ Πολύμιτον, Λατιν. plumatica, παραγωγὴ μὲ φαίνεται πολλὰ βεβιασμένη), ῥ. μετ., ἴδε Κεντῶ.

Πλουμιστὸς, ἡ, όν, ἴδε Κεντητός.

Πλουσιοπάροχα, ἐπ. » Ἀφθόνως, δαψιλῶς, ἐκ περιουσίας, ἀμφιλαφῶς, φιλοτίμως, ἐλευθερίως, λαμπρῶς, χύδην, ἄδην καὶ ἅδην. abondamment, copieusement, à foison, libéralement, largement.

Πλουσιοπάροχος, η, ον (πρᾶγμα). »Ἄφθονος, δαψιλὴς, ἀμφιλαφής. abondant, copieux, ample. §. (ἄνθρωπος, ὁ Τουρκ. Τζουμέρτης). » Ἐλευθέριος, φιλότιμος, μεγαλόδωρος, λαμπρός. liberal.

Πλούσιος, α, ον. » Πλούσιος, εὐδαίμων, πολυκτήμων, ὄλβιος. riche, opulent ||. εἶμαι πλούσιος. » Πλουτέω, εὐδαιμονέω. être riche (etc.)

Πλουταίνω, ῥ. μετ. » Πλουτίζω, πλούτῳ περιβάλλω. enrichir. §. ῥ. ἀμ. » Πλουτίζομαι, πλουτέω. s' enrichir.

Πλοῦτος. » Πλοῦτος, οὐσία, ὄλβος (ποιητ.). richesses, θ. πλ. opulence, θ.

Πλύνω, ῥ. μετ. » Πλύνω. laver. ||. πλύνω ῥοῦχα (καὶ μάλιστα πανικά). » Γναφεύω. blanchir. ||. πλύνω τὰ ποδάρια. » Νίπτω τοὺς πόδας. ||. πλύνω ποτῆρι ἢ ἄλλο τι παρόμοιον, ἴδε Ξεπλύνω.

Πλύσι (ἀντὶ) » Πλύσις (τὸ πλύσιμον τῶν ῥούχων. ὅθεν·) ||. σήμερα ἔχω πλύσιν, ἔβαλα πλύσιν, κτλ., ἴδε Πλύσιμον. §. (συνεκδοχ. ὁ τόπος ὅπου πλύνουν.), ἴδε Πλυσταρειόν.

Πλύσιμον. » Πλύσις. l'action de laver (blanchir), blanchissage. ||. ἡ θωριὰ (ἐβγαίνει ἢ) 'δὲν ἐβγαίνει εἰς τὸ πλύσιμον.

» Ἀνέκπλυτος ἡ βαφὴ, ἴδε καὶ Ἐβγαίνω.

Πλυσταρειόν. » Πλυνὸς, πλυντὴρ, γναφεῖον. lavoir, blanchisserie, θ. buanderie, θ.

Πλυστικὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πληθυντικῶς). » Πλύντρον. prix du blanchissage.

Πλύστρα. » Πλυντρὶς, πλύντρια. blanchisseuse, θ.

Πλώρη. » Πρῷρα. proue, θ.

Πλωρηός. » Πρῳρεὺς, πρῳράτης. celui des bateliers qui est assis vers la proue.

Πνεῦμα. » Φύσις δεξιὰ, νοῦς, εὐφυΐα, λεπτότης φρενῶν, ἀγχίνοια. esprit. ||. τί πνεῦμα! » Ὦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν! oh, qu'il a d'esprit!

Πνευματώδης, ισσα, ικον. » Εὐφυὴς, ἀγχίνους, δεξιὸς (Θουκ. Γ΄), φύσεως ἔχων δεξιῶς. spirituel.

Πνιγμός. » Πνιγμὸς, πνιγμονή. étouffement, suffocation, θ.

Πνίγω (ἐμποδίζω τὴν ἀναπνοὴν, διὰ μὲν τῆς θελειᾶς), ῥ. μετ. » Ἄγχω, ἀπαγχονίζω, στραγγαλίζω (-όω). étrangler, engouer· (διὰ δὲ τοῦ νεροῦ ἢ τοῦ καπνοῦ) » Πνίγω, ἀποπνίγω. noyer, étouffer, suffoquer. §. τὸ ποτάμι ἔπνιξε τὸν κάμπον. » Κατέκλυσε τὴν χώραν (τὸ πεδίον) ὁ ποταμός. inonder. ||. πνίγομαι, ῥ. παθ. καὶ αὐτοπ. » Ἀποπνίγομαι. étrangler, s'être étranglé; se noyer; suffoquer, étouffer. §. (καταχρ.) πνίγηκε τὸ καράβι, ἴδε Βουλῶ. §. (μεταφορ.) πνιγμένος ἀπὸ (μέσα εἰς) τὸ χρέος. » Ὀφλήμασι βεβαπτισμένος. abymé (noyé, criblé) de dettes.

Πνίξιμον. » Πνίξις, πνιγμὸς, πνιγμονὴ, ἀγχόνη. l'action d'étrangler (etc). ||. πνίξιμον καραβιοῦ, ἴδε Βούλημα.

Ποδάγρα / Ποδαλγία (κυρ. τὰ ῥευματικὰ τῶν ποδαριῶν), πάθ. » Ποδάγρα, ποδαλγία, χειράγρα (τῶν χειριῶν). goutte, θ. ||. ἔχω (πάσχω) ποδαλγίαν. » Ποδαγράω, ποδαλγέω. avoir la goutte, ἴδε καὶ Ῥεμματικά.

Ποδάρι (ἀντὶ Ποδάριον, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸ παρ' Ἀθηναίῳ [Βιβλ. Γ΄] ἀπόσπασμα τοῦ ποιητοῦ Ἀλέξιδος· εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ λέγουν Πόδι, ἐκ τοῦ) » Πόδιον (ὑποκορ. τοῦ) « Ποῦς-οδὸς (« Ἐκ τοῦ Ποδὸς Ποδίον καθ' ὑποκόρισιν, οἷον· Ἀστακοὶ, τὰ ποδία ἔχουσι μικρὰ, τὰς χεῖρας δὲ μακρὰς, « Εὐσταθ. Ἰλ. Υ, 64). pied. ||. τὸ ποδάρι τοῦ στακοῦ καὶ τῶν ὁμοίων. » Χηλή. pince, θ. ||. τοῦ 'κταποδιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, ἴδε Πλοκαμός. ||. φόρεμα ὅ,που φθάνει ἕως τὰ ποδάρια. » Ποδήρης (καὶ ποιητ. » Ποδηνεκὴς) χιτὼν (πώγων κτλ.). ||. ἀναχωρῶ ποδάρι-ποδάρι (φρσ.). » Ἐπὶ σκέλος (πόδα) χωρεῖν· » Βάδην· » Ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων (Ὁμηρ.) «. reculer, se retirer à reculons. ||. ὅσο' βαστοῦν τὰ ποδάρια μου (φρσ.). » Ὄφρα γούνατ' ὀρώρῃ « (Ὁμηρ. Ἀλλοῦ 'τὸ ἐξέφρασε διὰ τοῦ). » Γούναθ' ἕποιτο, (καθὼς καὶ τὸ ἐναντίον :) ||. κόπηκαν τὰ ποδάρια μου (ἀπόκαμα δηλ. ἀπὸ τὴν κούρασιν ἢ ἄλλην αἰτίαν, διὰ τοῦ) » Βλάβεν γούνατα (καὶ) » Λῦτο γούνατα. ||. πέφτω 'σ τὰ ποδάρια 'του (ἵνα 'τὸν παρακαλέσω, 'να 'τοῦ ζητήσω συγχώρησιν, κτλ.), (φρσ.) » Τοῖς γόνασι προσπίπτω· » Προκυλινδέομαι· » Ἅπτομαι τῶν γονάτων· » Γούνων ἅπτομαι· » Γούναθ' ἱκάνω· » Γουνάζομαι (Ὅμηρ.). tomber aux genoux. ||. τὸ 'πόδημα (κτλ.) εἶνε 'ς τὸ ποδάρι μου. » Ἔστι μοι περὶ πόδα (Πλάτ. Κωμ.) «. ||. μὲ τὰ ποδάρια (δηλ. οὔτε καβαλάρης, οὔτε μὲ πλοῖον). » Τοῖν ποδοῖν (Ξενοφ.), πεζῇ, αὐτοποδητὶ καὶ αὐτοποδὶ, ἐμβαδόν. à pied. §. (συνεκδ. μέτρον 12 δακτύλων). » Ποῦς. pied, ἴδε Πάτημα καὶ 'Χνάρι. ||. πόσα ποδάρια πηδᾷ; » Ὁπόσους ἅλλοιτο πόδας (Ἀριστοφ. Νεφ.) «; il saute tant de semelles. ||. πόσα ποδάρια (ἢ πόσων ποδαριῶν) εἶνε; » Ποσάπουν; » Ποσάπουν ἐστί; ||. δέκα (κτλ.) ποδάρια. » Δεκάπουν κτλ. §. εἰς τὸ ποδάρι, ἐπ. » Ἐπὶ ποδὸς (ποδῶν), ἴδε καὶ Ὀρθός. §. (μεταφ.) 'τὸν πέρασ' ἡ καταῤῥοὴ 'ς τὸ ποδάρι. » Ὀρθοστάδην αὐτῷ ὁ κατάῤῥους ἐκρίθη. ||. σηκόνω ς' τὸ ποδάρι. » Ἀναπτοέω, ἀνασοβέω, διεγείρω. soulever. ||. ὅλη ἡ Ἀνατολὴ σηκώθηκε 'ς τὸ ποδάρι. » Τὴν Ἀσίαν ἅπασαν ἀναπτοηθῆναι. ||. καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἦτον σηκωμένη 'ς τὸ ποδάρι, (ἢ ἁπλῶς) ἦτον εἰς τὸ ποδάρι. » Μετεώρου δὲ τῆς Ἑλλάδος οὔσης· » Ἐπῆρται (» Ἐπῆρτο) τῇ γνώμῃ. ||. καὶ ἐπειδὴ σηκώθηκεν ὅλη ἡ πολιτεία 'ς τὸ ποδάρι. » Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως γενομένης ἐπὶ τούτοις. ||. ἔχει τόσαις χιλιάδες στράτευμα σ' τὸ ποδάρι (ἕτοιμον δηλ.), ἴδε Ἕτοιμος. §. ἀφίνω ἄλλον εἰς τὸ ποδάρι μου, ἴδε Τόπος.

Ποδαρικὸν (τραπεζιοῦ, σκαμνιοῦ, κρεββατιοῦ, κτλ.). » Ποῦς, ὑπόβαθρον, ὑποβάθρα. treteau. ||. (κολώνας). » Κρηπὶς, βάσις, στυλοβάτης. piedestal. §. καλὸν ἢ κακὸν ποδαρικὸν (φρσ. στηριζομένη εἰς ἀρχαιοτάτην δεισιδαιμονίαν. Ὁ Ἰακὼβ ἔλεγεν εἰς τὸν πενθερόν 'του Λά-

δαν:) » Καὶ εὐλόγησέ σε ὁ θεὸς ἐπὶ τῷ ποδί μου « (δηλ. μὲ ἄλλας λέξεις :) τὸ ποδαρικόν μου ἦτον καλορίζικον. (τὸ ἴδιον λέγει ἡ Γραφὴ καὶ διὰ τὸν Ἰωσήφ, ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τοῦ Πετεφρῆ τ' ὀσπίτι. Ὁ δὲ Σουΐδας, ἑρμηνεύων τὸ » . . . θεράποντ' ὄρνιν« τοῦ Ἀριστοφάνους, προσθέτει: » Ἐπεί τινας εἰώθασι τῶν θεραπόντων καλόποδας λέγειν «). ||. (ἐνίοτ' ἐλλείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον). κουτσὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια. »Χωλὸς ἀμφοτέροις (Λουκ. Τιμ.)«, ἴδε καὶ Ἄτακτ. Κορ. (Τομ. Α. σελ. 117, 118)

Πόδημα (κυρ. τὸ σκεπάζον καὶ τὴν κνήμην). » Ὑπόδημα (κυρ. τὸ Τσαροῦχι), ἐμβὰς, κρηπὶς, ἐνδρομὶς (αὐτὸ φαίνεται 'να ἦνε κυρίως τὸ ἐδικόν μας ὑπόδημα), πέδιλον (εἰς μέσην κνήμην ἢ εἰς γόνυ ἀνατεῖνον, « κατὰ τὸν Ἡρόδοτον). botte, θ. ||. βάλλω (φορῶ, τραβῶ) τὰ 'ποδήματά μου. » Κρηπιδόομαι, ὑποδέομαι (ὅθεν τὸ κοιν. Ἰποδένομαι), (ὑπόδυμι, ἄχρ. ὅθεν τὸ) ὑπόδυθι (Ἀριστοφ. Σφ.). mettre ses bottes, se botter, se chausser.

'Ποδηματάκι. » Ὑποδημάτιον. petite botte, dottine, θ.

'Ποδηματᾶς. » Κρηπιδοποιός. bottier, ἴδε καὶ Κουντουρᾶς.

Ποδιά. » Πτέρυξ, κράσπεδον, πτερύγιον, πέζα, κόλπος. pan, basque. §. ἴδε καὶ 'Μπροστέλλα. §. (συνεκδ.) ποδιὰ τοῦ βουνοῦ, ἴδε Ῥιζοβοῦνι.

Ποδίζω (λέξις ναυτ. » Ποδιάζειν, τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὑποστρέφειν, « Ἡσύχ.), ῥ. ἀμ. » Ἀνακόπτω, παλινδρομέω (Πλούτ), πρύμναν κρούομαι (ἀνακρούομαι), παλιμπρυμνηδὸν ἐλαύνω. révirer de bord.

Πόδισμα, ναυτ. » Ἀνακοπὴ, ἀνάκρουσις, ἐπανάκρουσις. révirement de bord.

Ποδόγυρος. » Πεζίς-ίδος (ἡ), κράσπεδον, περιπόδιον, ποδήρης πέζα. bordure du bas d' une robe, garniture, θ. ||. φουστάνι μὲ ποδόγυρον. » Διάπεζος χιτών. robe garnie d' en bas.

Ποδότης (ὁ Ἰταλ. Πιλότος, ἀπὸ τοῦ) » Ποδηγέτης (κατὰ τὸν Παππαδόπουλον), πρῳρεὺς καὶ πρῳράτης, ναυστόλος, (ἀπὸ τὸν Εὐφορίωνα ἐν Χρηστομαθ. ὀνομάζεται) ναυηγός. pilote.

'Ποδόχι, ἴδε Καρτέρι καὶ §. 'Πολῆνι.

Πόθεν, ἐπ. (Τόπ. ἐρωτ.). » Πόθεν; d'ou? ||. πόθεν εἶνε φανερόν; » Τῷ τοῦτο δῆλον (Δημοσθ.); «

'Ποθετὸν (ἐκ τοῦ) » Ὑπόθετον (βαλάνιον), βάλανος, πρόσθετον, πρόσθεμα, πεσσὸς (-ττὸς). suppositoire. ||. βάλλω 'ποθετόν. » Βαλανίζω. employer un suppositoire.

Ποιὸς, ὰ, ὸν; (ἀντ. ἐρωτ.). » Τίς; ὅς τις; ποῖος; ὁποῖος; quel? qui? ||. ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό; » Πότερος; ὁπότερος; ||. 'δὲν διέκριναν εὔκολα, ποῖοι ἐνικοῦσαν, καὶ ποῖοι ἐνικοῦνταν. » Οὐ ῥᾳδίως τὴν διάγνωσιν ἐποιοῦντο, ὁποῖοι ἐκράτουν, ἢ ἐκρατοῦντο (Θουκ. Α') «. ||. ποῖοι καὶ ποῖοι; » Τίνες καὶ τίνες εἰσὶν οἱ περιιόμενοι (Ἐξόδ. Ι', 8) «; ||. 'δὲν ἠξεύρω ποίαν ὠφέλειαν ἠμποροῦν 'να προξενήσωσιν. » Οὐκ οἶδα ἥν τινα δύναιντο ἂν παρασχεῖν ὠφέλειαν (Δ. Ἁλικ.)«. ||. 'δὲν 'μπορῶ 'να καταλάβω ποιὸς Διόνυσος εἶν' αὐτός. » Οὐκ ἔχω ξυμβαλεῖν ὅς τις δὴ οὗτος ὁ Διόνυσος (Ἀῤῥ.) «. ||. 'δὲν πρέπει 'να κυττάζῃς ποιὸς 'τὸ εἶπεν, ἀλλὰ... » Οὐ τοῦτο σκεπτέον, ὅς τις αὐτὸ εἶπεν, ἀλλὰ . . «. ||. 'σὰν ποιός; »Ποῖός τις; ||. ποιὸν λέγεις; » Τὸν τίνα φής; ||. ποιὰ εἶν' ἡ καλλήτερη διοίκησις. » Τίς ἀρίστη τῶν πολιτειῶν. ||. ἀπὸ ποιὸν τόπον εἶνε; » Ποδαπὸς εἶ; ||. εἰς ποιὸ' μέρος τῆς γῆς; » Ποῖ γῆς «; ἴδε καὶ Τί.

Ποκάρι (τὸ μαλλὶ ἑνὸς προβάτου χωρισμένον ἀπὸ τὴν προβηάν, ἐκ τοῦ) » Πο-κάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Πόκος, toison, θ.

Πολεμάρχος (εἰς τοὺς παλαιοὺς ὁ) »Πολέμαρχος (ἦτον συνώνυμον τοῦ » Στρατηγός. παρ' ἡμῖν λέγεται ὁ) » Φιλοπόλεμος, πολέμων μελητής. guerrier.

Πολεμίστρα (ἡ τρύπα τοῦ τειχοκάστρου, διὰ τῆς ὁποίας πολεμοῦν, τὸ Τουρκ. Μασγάλι). » Τοξότις (Πολύβ.). meurtrière, θ. barbacane, θ. embrasure, θ. canonnière, θ.

Πόλεμος. » Πόλεμος. guerre, θ. §. »Μάχη (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφέρεται Ἀμάχη). bataille, θ. §. Συμπλοκὴ, συμβολή. combat, action, θ. ||. πόλεμος διὰ ξηρᾶς (ἢ εἰς τὴν στερηάν). » Πεζομαχία. ||. πόλεμος διὰ θαλάσσης (ἢ μὲ τὰ καράβια). »Ναυμαχία, θαλασσομαχία. combat naval. ||. πόλεμος μὲ καβαλαρίαν. » Ἱππομαχία. ||. πόλεμος διὰ νυκτός. » Νυκτομαχία. ||. πόλεμος μὲ τὸν ἴσκιον (δηλ. μὲ τίποτε). »Σκιαμαχία ||. ἄνθρωπος τοῦ πολέμου. » Μάχιμος, πολεμικὸς, ἀρειμάνιος. belliqueux.

Πολεμότρυπα, ἴδε Πολεμίστρα.

Πολεμῶ, ῥ. μετ. » Πολεμέω. faire la guerre. §. (διαφέρει τοῦ) »Μάχομαι. Ὁ Ὅμηρος ὅμως [Ἰλ. Ω, 667] μετεχειρίσθη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σημασίαν τὸ Πο-

λεμῶ. » Τῇ δὲ ἐπιούσῃ πολεμοῦμεν. ἐὰν σας ἀνάγκη «. καθὼς 'το ...πολεμήσαμεν καὶ ἡμεῖς τὸν σήμερον, διὰ πατρίδος ... combattre. ||. πολεμῶ διὰ ξηρᾶς. » Πεζομαχέω. ||. πολεμῶ διὰ θαλάσσης ('ἢ μὲ καράβια). » Ναυμαχέω. ||. πολεμῶ μὲ καβαλλαρίους. » Ἱππομαχέω. ||. πολεμῶ διὰ νυκτός. » Νυκτομαχέω. ||. πολεμῶ μὲ τὸν ἑαυτόν μου (διὰ χέρια). » Σκιαμαχέω. ||. πολεμῶ μὲ θηρίον. » Θηριομαχέω. ||. πολεμῶ μὲ τὸν θεόν. » Θεομαχέω. ||. πολεμῶ μὲ τὸν ὕπνον. » Πρὸς ὕπνον ἀπομάχομαι (καὶ πλῆθος ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται παρομοίως). §. (συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Κατατρίβομαι, Πασχίζω 'νὰ κατορθώσω.), ἴδε Προσπαθῶ.

Πολῆτρι (ἡ μεγάλη κάδος, εἰς τὴν ὁποῖον γίνεται τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸν ληνόν). » Ὑπολήνιον, ὑπολῆνίς. vaisseau (bassin) placé sous le pressoir pour recevoir le vin.

Πόλι (ἀντὶ) » Πόλις-εως, ἴδε Πολιτεία. ||. πόλι (κατ' ἐξοχὴν ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ Πολῖται οἱ Κωνσταντινουπολῖται, καθὼς καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια τὸ πάλαι. » Φέρεται γὰρ ἱστορία, λέγει ὁ Εὐστάθιος [Ἰλ. Β. 367], πόλιν τὰς ἀρχὰς, αὐτὸ τοῦτο δίχα προσθήκης, κατ' ἐξοχὴν κληθῆναι τὴν Ἀλεξάνδρειαν «).

Πολιτεία. » Πόλις (προφ. κοιν. Πόλι). ville, θ. ||. μικρὴ πολιτεία. » Πόλισμα, πολίχνιον, πολισμάτιον, πολίχνη. petite ville.

Πολιτεύομαι (φέρομαι μὲ πολιτικὸν τρόπον πρός τινα, οἰκονομῶ τὴν κακίαν του), ῥ. ἀποθ. » Θεραπεύω. ménager. §. (ἐπὶ νομισμάτων) πόσῳ πολιτεύεται; ἴδε Περνῶ. §. (τριτοπροσώπως ἀντὶ Συνηθίζεται. » Τὸ καββάδιον αὐτοῦ, ἐκ τῶν συνήθως πολιτευομένων βλατίων «, Κουροπαλ. Δ. 20).

Πολίτης, ισσα. » Ἀστός. §. » Πολίτης (τὴν σήμερον Πολῖται ὀνομάζονται ἰδιαιτέρως οἱ Κωνσταντινουπολῖται). bourgeois, citadin, citoyen.

Πολιτική (τὸ καλὸν καὶ εὐγενικὸν φέρσιμον), ἴδε Εὐγένεια. §. (ὁ χαρακτὴρ τοῦ πολιτικοῦ). » Τὸ πολιτικόν. la politique.

Πολιτικὸς (ὁ περιποιητικὸς καὶ εὐπροσήγορος), ἡ, όν. (» Οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, πλὴν πολιτικῶς, οὓς καὶ καλοῦσιν ἀρέσκους, « Ἀριστ. Ἠθ. Θ'), ἴδε Εὐγενικός. §. (ὁ πράττων τὰ πολιτικὰ πράγματα). » Πολιτευόμενος. politique. ||. ἀπὸ τοὺς πρώτους τῶν ἐδῶ πολεμηθῶσι. » Ὥστε τῶν πόλεων τὰ πρῶτα ἡγοῦντο εἰ τῷ πολεμεῖσθαι (Ξενοφ. «.

Πολίταρχος, α, ου. » Ὁ ἐκ τῆς Πόλεως ἀρχ. τῆς Κωνσταντινουπόλεως).

Πολίτσιον (τό), ἴδε Πολίτσα.

Πολιτσά (ἀντὶ Ἀστυνομία, ἢ Ἀστυνομική), λέγεται τὸ χαρτίον ἀπομαρτυρίας τῆς πλάκας τοῦ σπιτιοῦ.

Πολλά, ἐπ. » Λίαν, ἄγαν. πάνυ. σφόδρα, μάλιστα, σφόδρα, μακρῷ, πολλῷ, πολὺ, πολλὰ (Ἀττικ.), περὶ πολλοῦ, ἐπιπολὺ, ἐκτόπως, κατὰ κόρον, ..., πολλὰ καὶ μέγα (ποιητ.). très, trop, beaucoup, fort, bien, considérablement. ||. πολλὰ καλός. » Ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος. ||. πολλὰ κακός. » Κάκιστος, πανκάκιστος, παμπόνηρος, παγχάλεπος. ||. πολλὰ παλαιός. » Παμπάλαιος. ||. πολλὰ ἔμορφος, πολλὰ ἐγκαπνισμένος, πολλὰ λυπημένος, κτλ. » Περικαλλής, περιπόθητος, περίλυπος (καὶ πλῆθος ἄλλων ὑπερθετικῶν σχηματίζονται παρομοίως, καὶ ἀναλογῶν μὲ τὸ ἰδικόν μας Καταλυπημένος, Κατακόκκινος, κτλ.). ||. πολλὰ βρεγμένος. » Διάβροχος (Ἱπποκρ.). ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται καὶ διὰ τοῦ Τρίς, καθὼς Τρισάθλιος, Τρισόλβιος, κτλ.). ||. παρὰ πολλά (προφ. κοιν. Πάρα πολλά). » Ἐς τὰ μάλιστα, παρὰ πολύ. ||. πολλὰ μακρυά (φρσ.), ἴδε Μακρυά.

Πολὺ, ἐπ., ἴδε Πολλά. ||. πολὺ 'που θὰ 'μπορέσεις 'νὰ 'τὸ μάθῃς (φρσ. εἰρων. ἀντὶ, ποτὲ 'δὲν θὰ 'μπορέσεις 'νὰ 'τὸ μάθῃς)! » Ταχὺ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν (Ἀριστοφ.) «. ||. πολὺ 'που 'τὸν μέλει (φρσ. εἰρων. ἀντὶ, Καθόλου 'δὲν 'τὸν μέλει). » Ταχὺ γ' ἂν φροντίσειε (Δημοσθ.) «, ἴδε καὶ Ταχεῖα. » Πολύ γε αὐτοῖς μέλει, ὅπως μὴ ἐξερημωθῇ ὁ οἶκος ὁ Ἀγνίου (Δημοσθ. Μακάρτ.) « !

Πολύγαλον, φ. » Πολύγαλον. herbe de lait, θ. laitier, polygale.

Πολυέλαιος, ἴδε Πολυκάνδηλον.

Πολυέξοδος, η, ον. » Πολυτελής, πολυδάπανος, δαπανηρός. somptueux, dispendieux.

Πολυκαιρία. » Πλῆθος χρόνου. long temps.

Πολυκαιρίζω, ῥ. ἀμ. » Χρονίζω, χρονίζομαι (» Τῶν ἀνθῶν τὰ εὔοσμα, χρονιζόμενα, ἀμβλύνεται διὰ τὴν ἀποπνοήν, « Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Ζ').

Πολυκαιρινός, ἡ όν. » Χρόνιος. qui dure long temps.

Πολυκάνδηλον. » Πολύφωτος λυχνία,

πολυφώτων (βεζ.). candélabre, lustre.

Πολύσπαστον, τό. » Πολύγωνον, πολυγώνιον. renouée, θ.

Πολυλογᾶς, οῦ, ὁ λαος. » Ἀδόλεσχος, λάλος, βαττολόγος, λαλιστής (καθομ.), λαλοῦν στόμα (παροιμ.), λαλίστατος. babillard, grand parleur.

Πολυλογία. » Ἀδολεσχία, λαλιὰ, βαττολογία. babil, caquet.

Πολύλογος, α, ον, ἴδε Πολυλογᾶς.

Πολυλογῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀδολεσχέω, βαττολογέω. babiller, ἴδε καὶ Φλυαρῶ.

Πολυμβρία (ἡ πολλαὶς βροχαὶς, λέξις διαφυλαχθεῖσα μεταξὺ τῶν χωρικῶν μας, ἐκ τοῦ)» Πολυομβρία. des pluies abondantes.

Πολύξευρος (προφ. καιν. Πολύξερος, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ), α, ον. » Πολύπειρος, πολυΐστωρ, πολυειδήμων. qui sait beaucoup de choses, qui a une longue expérience, ἴδε καὶ Τριμμένος.

Πολυπαθημένος, η, ον. » Πολυπαθὴς, πολύτλας. qui a trop souffert, qui a enduré beaucoup de maux.

Πολὺς, ἡ, ὁ. » Πολὺς, συχνὸς (» Συχνῷ ὕστερον χρόνῳ, « Πλάτ. Γοργ.). beaucoup, plusieurs, πληθ. || . ἔχω πολὺν καιρὸν ὁποῦ δὲν τὸν εἶδα, ἴδε Καιρός. || . διότι ἡ πολλὴ ἐλευθερία.» Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία. || . ἀπὸ τὴν πολλήν χαράν. » Ὑπὸ πλήθους χαρᾶς. || . πολλαὶς φοραὶς, ἐπ. » Πολλάκις, πλειονάκις. souvent, plus d'une fois. || . αὐτὸν τὸν λόγον θὰ τὸν 'πῆ πολλαὶς φοραίς. » Τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ (Δημοσθ.) ». || . τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ, 'που ἔκαμεν, ἴδε Κάμνω. || . ἀπὸ πολλῆς. » Ἐκ πολλοῦ, ἔκπαλαι, πρόπαλαι. depuis long temps, de longue main. ||'. τὸ πολὺ-πολύ. » Ἐὰν πάμπολυ · » Εἰ πάνυ πολλοῦ (Πλάτ.) · » Τὸ μέγιστον · » Τὸ πλεῖστον (Γαλην.). » Ἄκρον (» Τέκτονα πρίαιο πέντε ἢ ἓξ μνῶν ἄκρον, « Πλάτ. Θεαιτ.). tout au plus. || . εἰς σαράντα μέραις τὸ πολὺ-πολύ. « Ἐν τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις. || . 'τὸ ἔχω πολὺ πρᾶγμα. » Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. §. Πολὺς (μεταφ. ὁ Ἔνδοξος, Δυνατὸς, κτλ. Ἐνωμένον πάντοτε μὲ τὸ Μέγας). || . ἦτον (ἔγινε) μέγας καὶ πολύς. » Οὕτω δ' ἴσχυσέ τι, καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολύς (Ἀριστοφ. Ὀρν. 488.) ».

Πολυτεχνίτης. » Πολυτέχνης, πολύτεχνος. versé dans plusieurs arts.

Πολύτιμος, η, ον. » Πολυτελὴς, πολλοῦ ἄξιος, πολλοῦ τινος ἄξιος, πολύτιμος, τίμιος, βαρύτιμος, πολυτίμητος, τιμαλφὴς, περισπούδαστος. précieux, de grand prix. || . ἀποβάλλουσιν ἀπὸ τὰ πλέον πολύτιμα πράγματα 'τας, ἐσθῆτα, μάλλινα, σεντόνια, κτλ. » Ἐκφέρει ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἀξία σκευῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, ἐσθῆτα (Πλουτ. Ἀντων.)».

Πολύτριχον, τό. » Ἀδίαντον, πολύτριχον, καλλίτριχον. adiante, capillaire, perce-mousse.

Πολυφαγία. » Ἀδηφαγία καὶ Ἀδδηφαγία (ἴδε Φαγᾶς). voracité, ἡ. gloutonnerie, θ.

Πολύχρονος, α, ον. » Πολυετὴς, μακρόβιος. qui vit long temps.

Πομπὴ (ἐπὶ κακοῦ). » Αἰσχύνη, αἶσχος (τὸ), ὄνειδος (τὸ), καταισχύνη (Δημοσθ., ἴδε τοὺς σχολιαστάς). honte, θ. || . ταῖς δημοσίαις 'του ταῖς πομπαῖς. » Τὰ προσόντα τούτῳ ὀνείδη (αἰσχρά). «

Πομπεύω, ῥ. μετ. » Στηλιτεύω, πομπεύω, ἐκπομπεύω, θεατρίζω, ἐκθεατρίζω. vouer à l'(noter d') infamie, ἴδε καὶ Ἐντροπιάζω.

Πόμπευμα, ἴδε Ἐντρόπιασμα.

Πονεμένος, η, ον (κυρ. μέρος σώματος). » Νοσοῦν, πεπονηκὸς, πεπονθὸς. (partie) affligée.

Πονηριά (ἡ ἕξις καὶ τὸ ἔργον τοῦ πονηροῦ, ἡ ἄλλ. Διαβολιά). » Πανουργία, δεινότης, τὸ κακόηθες, κακεντρέχεια, τὸ κακεντρεχὲς, τὸ πανοῦργον. malice, θ. fourberie, θ. astuce, θ. » Δόλος, τέχνασμα, πλοκὴ, μηχανοβραφία, μηχανουργία. artifice, supercherie, θ. ruse, θ. manœuvre, θ.

Πονηρὸς (ἐπὶ κακοῦ), ἡ, όν. » Πανοῦργος, κακοήθης, δεινὸς, κακοπράγμων, δόλιος, ἀπατεὼν, κακεντρεχὴς, ῥᾳδιουργός. astucieux, fourbe, rusé, malicieux, madré, matois. §. (ἐπὶ καλοῦ, ὁ ἄλλ. Ξυπνητὸς, καὶ χυδ. Μαργιόλος). » Κόβαλος. fripon, espiègle, ἴδε καὶ Τριμμένος.

Πονοκέφαλος, παθ., ἴδε Κεφαλόπονος.

Πονοκεφαλῶ, ῥ. μετ. » Καταδολεσχέω, ὠτοκοπέω, διαθρυλλέω, ἀποκναίω, κόπτω. étourdir quelqu'un par son caquet, rompre (briser, casser) la tête à quelqu'un, importuner. || . 'τὸν πονοκεφαλοῦσε μὲ παράκαιρα 'ρωτήματα. » Κόπτων ἀκαίροις ἐρωτήσεσιν. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (τὸ ἄλλ. Σπάνω τὸ κεφάλι μου, ἵνα εὕρω, ἐξηγήσω τι). » Παρατείνομαι, ἐπιτρίβομαι. se creuser la tête.

Πονόμματος, παθ., ἴδε Ματόπονος.

Πόνος. » Ὀδύνη, ἄλγος (τὸ), ἀλγηδὼν, ἄλγημα. douleur, θ. mal. §. (ἰδιαι-

τέρως ὁ τοῦ στομάχου), ἴδε Καρδιώπονος.

§. (τῆς γέννας κυρ. εἰς τὸ πλθ. καθὼς μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκδοχῆς καὶ ὁ Ἀριστοτέλης : » Ταῖς γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι καὶ μάλιστα ταῖς ἑδραίαις καὶ ὅσαι μὴ εὔπλευροι , « Ἀρστ. Ζ. Ἱστ. Ζ'), ἴδε Κοιλοπόνημα.

Ποντικοκούραδον , » Μυσκέλεδρον καὶ Μυσκέλεθρον ἤ, ὀρθότ., Μυσπέλεθος, μυόχοδον. crotte de souris, θ.

Ποντικὸς, ζ. » Μῦς-υός (Σημ. Ὁ Ἀριστοτ. διαιρεῖ τοὺς μύας εἰς κατοικιδίους, ἀρουραίους καὶ Ποντικοὺς, τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπίθετον ἡ συνήθεια ἐξέλαβεν ἀντὶ οὐσιαστικοῦ). souris (ὁ μικρὸς), θ. rat (ὁ μεγάλος). ||. ὁποντικὸς 'ς τὴν τρύπα' 'δὲν χωροῦσε, κ' ἔσερνε καὶ κολοκύθα (παρ. τὴν ὁποίαν οὕτω μετέφερεν εἰς τὸ ἀρχαῖον ὁ Ἀποστόλιος) : » Μῦς , εἰς τρώγλην οὐ χωρῶν, κολοκύνταν ἔφερεν. (ἀναλ. δὲ καὶ μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Ὃς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει· (καὶ μὲ τὸ) » Αὐτὸν οὐ τρέφων, κύνας τρέφεις (Σουΐδ.)«.

§. (μέρος τοῦ σώματος). » Μῦς, μυὼν (» Τοιούτου δὲ τρόπου καὶ τὸ Ποντικὸς, ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐπὶ νεύρων. Εἰσὶ μὲν γὰρ ἀληθῶς μύες τινὲς παρὰ Ἀριστοτέλει Ποντικοί. Τὸ δὴ Ποντικοὺς τοὺς μυῶνας εἰπεῖν καὶ εἰς τοῦτο μεταλαβεῖν τὴν λέξιν ἐκείνην μεταλήψει ἔοικε τῇ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς. Μυῶνες μὲν γὰρ μύες τινές· μύες δὲ ποντικοί· μυῶνες ἄρα ποντικοί, » Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 189, καὶ Π, 315).

Ποντικοφαγωμένος, η, ον. » Μυόβρωτος, μυότρωκτος. rongé par les rats (souris).

Ποντικοφάρμακον, ὀρ. » Μυοκτόνον (ἐπιθετικῶς διὰ τὴν χρῆσιν του ὀνομάζει ὁ Διοσκορίδης τὸ Ἀκόνιτον, ἴδε Ψιάκι,). mort aux rats, ἴδε καὶ Ζερνίκι.

Ποντικοφωληά. » Μυωπία, μυωξία. nid à rat.

Πονῶ, ῥ. αὐτοπ. » Ἀλγέω , ὀδυνάομαι, πονέω (» Ἐκ κατάῤῥου κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπόνεον, « Ἱπποκρ. » Εἰ τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης, πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν, Ἔρως, οὓς αὐτὸς βάλλεις,» Ἀνακρ. Μ'). souffrir, sentir de la douleur. ||. μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι μου (ἢ ὀρθότερον) μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι, (καὶ ἁπλῶς) πονεῖ τὸ κεφάλι μου. » Ἀλγῶ τὴν κεφαλήν. la tête me fait mal, j'ai mal à la tête. ||. ὅσων πονεῖ τ' ὀδόντι ἢ τὸ δάκτυλον. » Οἱ μὲν ὀδόντα πονοῦντες, ἢ δάκτυλον (Πλούτ. π. τ. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ κτλ.) ||. ἐπόνεσεν ἡ ψυχή μου. » Ἤλγησα (» Δέδηγμαι) τὴν καρδιαν· » Πέπονθα τὴν ψυχήν· » Δίϊκετό μου τὴν καρδίαν· » Περιεπάθησα· » Περιπαθὴς ἐγενόμην. mon cœur en fut percé, j'en ai le cœur navré.

Πορδαλᾶς, οῦ, ἄδικον. » Πόρδων (Ἀῤῥ. Ἐπικτ.), πορδαλέος (Λουκ. Λεξιφ.). vesseux.

Πορδή. » Περδὴ, βδόλος, φύσσα. pet, vent, vesse, θ.

Πορδομανίταρον (εἶδος μανιταριοῦ), φ. » Λυκοπέρδιον ἢ Λυκοπέρσιον. vesse de loup, θ.

Πορεύομαι (τὸ ἄλλ. Περνῶ , Ζῶ), ῥ. ἀποθ. » Διαγίνομαι. vivre, passer, ἴδε καὶ Περνῶ.

Πόρευσις (προφ. κοιν. Πόρεψι'), ἴδε Χρεία.

Πόρτα (Ἰταλ.), ἴδε Θύρα.

Πορτάρης. » Θυρωρός, πυλωρὸς, ὁ ἐπὶ τῆς θύρας.. portier.

Πορτί } . » Πυλὼν, θύριον, παραθύριον. petite porte, θ.
Πορτίτσα }

Πορφύνα (ἀντὶ) » Πορφύρα (εἶδος κοχλιοῦ θαλασσ.). pourpre, espèce de coquillage.

Πόσον, ἐπ. » Ὡς, ὅσον. que! combien! ||. πόσον δύσκολα ! » Πῶς δυσκόλως ! ||. πόσον μεγάλος (ὑψηλός). » Πηλίκος, ἡλίκος; combien grand. ||. πόσον μεγάλον καὶ δύσκολον πρᾶγμα ! » Ὡς μὲν μέγα, ὡς δὲ δεινὸν καὶ δυσχερὲς ἔργον !« ||. γνωρίζω πόσον μεγάλην δουλειὰν καταπιάνομαι· πλήν. » Οὐκ ἀγνοῶ ὅσον τὸ μέγεθος ἔργον ἐνίσταμαι. je n' ignore pas quel grand ouvrage j' entreprends.

Πόσος; η; ον; ἀντων. (ἐρωτ.). » Πόσος ; ὅσος ; ὁπόσος ; combien? ||. πόσαις φοραίς ; » Ποσάκις ; combien de fois? ||. πόσων λογιῶν, ἴδε Λογῆς. ||. πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν ; » Πόστην τοῦ μηνὸς ἄγομεν ; » Τίς ἐστιν ἡμέρα σήμερον (Θεοφρ.); (καὶ Ποιητικ.)» Ὁποσταίη μηνὸς περιτέλλεται ἠώς, « Ἄρ. (Διοσημ. 7). le quantième du mois avons-nous? quel quantième? ||. εἰς πόσαις ἡμέραις ἦλθες ; » Ποσταῖος πάρει ; en combien de jours. ||. εἰς πόσαις ἡμέραις ἄρά γε 'μπορῶ 'να φθάσω ἐκεῖ; » Ποσταῖος ἂν ἐκεῖσε ἀφικοίμην (Ξενοφ.); ||. 'τὸν ἐρώτησε πόσο ἔχει ; » Ἤρετο ὁπόσου. il lui demanda quel en était le prix (combien cela coûtait)? ||. πόσο 'τὸ δίνεις αὐτό ; » Πόσου τοῦτο ; ||. πόσον ἔχουν τὰ σταφύλια ; » Πόσου αἱ σταφυλαί pour com-

bien les raisins? ||. πόσο 'τ' ἀγοράζεις; » Ὁπόσου ἂν πρίαιο; ||. πόσα ἔδιδεν ἄρά γε ὁ καθένας σας διὰ 'νὰ . . ; » Ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτο ὑμῶν; à quel prix mettez-vous? ||. πόσου (πωλῆται) τὸ τυρὶ εἰς τὴν Βοιωτίαν; » Πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος; » (Ἀριστ.) ||. (εἰς τὰς ἀποκρίσεις ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου πράγματος ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον μὲ γενικὴν, π. χ. Τὸ μέλι πέντε δραχμαῖς ἡ κοτύλη. »Τοῦ μέλιτος ἡ κοτύλη πέντε δραχμῶν, κτλ.). ||. πόσα 'παίρνει τὸν μῆνα ὁ διδάσκαλος; » Πόσου διδάσκει; combien prend-il pourles lesons qu'il donne? ||. πόσα ποδάρια εἶν' ὁ ἴσκιος τοῦ ὡρολογιοῦ (τί ὥρα εἶνε δηλ.; ἴδε Ὥρα); » Ποσίπουν ἐστὶ τὸ στοιχεῖον; §. ἀντων. θαυμ. » Ὅσος! πηλίκος! ἡλίκος! quel grand! ||. εἰς πόσην ἀχρειότητα κατήντησεν ὁ ἄνθρωπος! » Οἷ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος! il a poussé l' insolence si loin! ||. ὤ! πόσαις ζαρωματιαῖς ἔχει! » Ὦ τῶν ῥυτίδων! ὅσας ἔχει! oh! combien elle a des rides ||. πόσα καὶ πόσα (φρ. ἀντὶ τοῦ Πολλά, ἀναρίθμητα.); » Ὅσα, πόσα! κτλ.

Ποταμάκι. » Ῥύαξ, ῥυάκιον, ποτάμιον, ῥεῖθρον, ὁλκὸς ὕδατος. ruisseau.

Ποταμήσιος (φέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Γεωπονικὰ), α, ον. » Ποτάμιος. de rivière.

Ποτάμι (καλὸν ἦτον 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τοὺς μικροτέρους καὶ μὴ πλευστοὺς ποταμοὺς, καθὼς καὶ οἱ Γάλλοι ἔχουν διαφορετικὰς λέξεις). » Ποταμός. rivière θ.

Ποταμίδα, π. » Ὑπολαΐς. fauvette, θ. ἴδε καὶ Καλογρήτσα.

Ποταμὸς (κυρ. ὁ μεγάλος καὶ πλευστός. ἴδε ἀνωτέρω). » Ποταμός. fleuve.

Ποταμόσκυλον (ὁμοιάζει τὸν Κάστορα, καὶ λέγεται καταχρ. Σκυλοπόταμον), ζ. » Λάταξ (Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. Η, 5), ἴδε Βύδρα.

Πότε. ἐπ. (ἐρωτ.); Πότε; πηνίκα (κυρ. σημαίνει εἰς ποίαν ὥραν;); quand? §. (χρον. καταχρ. ἀντὶ τοῦ) » Ποτέ. ||. πότε χαρούμενος καὶ πότε λυπημένος. » Τοτὲ μὲν (» Νῦν μὲν, » Ἄρτι μὲν, » Ὁτὲ μὲν, »Ὅπου μὲν, » Τὰ μὲν, »Ἄλλοτε μὲν) γεγηθὼς, τοτὲ δ' (» Νῦν δ', » Ἄρτι δ', »Ὁτὲ δ', »Ὅπου δ', »Τὰ δ', »Ἄλλοτε δ') ἀθυμῶν. tantôt gai, tantôt triste. ||. πότε πολεμοῦμεν καὶ πότε ξεκουραζόμεθα. »Τὰ μέν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαυόμενοι(Ξενοφ. Ἀνα. 6.). « ||. πότε καὶ πότε (φρ.). »Διὰ τοῦτο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ὀδυνῶνται τὰ πρὸς τῇ κνήμῃ (Ἱπποκρ. περὶ ἀγμῶν)«, ἴδε καὶ Φορά.

Ποτὲ, ἐπ (χρον.). »Οὐδέποτε, οὐκ ἔστιν ὅτε, οὐκ ἔσθ' ὅτε, μηδέποτε, μηδεπώποτε. jamais. ||. ποτέ μου (σου, 'του, 'της, 'μας, 'τους, κτλ.). de ma vie.

Ποτῆρι. » Ἔκπωμα, κύλιξ (ἡ), ποτήριον, σκύφος, φιάλη (κυρ. τὸ Τουρκ. Τάσι), κύπελλον καὶ δέπας (ποιητ.). verre, coupe, θ. ||. ποτῆρι ξεχειλισμένον, ἴδε Χεῖλι. ||. σηκόνω ποτῆρι (εἰς τὸ τραπέζι, ἵνα πιῶ εἰς ὑγείαν τινὸς), (φρσ.), ἴδε Ὑγεία.

Ποτηροπλύτης (διὰ τὴν χρῆσίν 'του), φ. ἴδε Ἀνεμόχορτον.

Ποτίζω (φυτὰ), ῥ. μετ. »Ἄρδω καὶ Ἀρδεύω, ὑδρεύω (Θεοφρ.), ποτίζω. arroser, §. (ζῶα) » Ποτίζω. abreuver, faire (mener) boire. §. (ἄνθρωπον) » Ποτίζω; πιπίσκω. donner à boire, faire prendre. §. ἴδ. Μουσκεύω.

Πότισμα. » Ἀρδεία, ἄρδευσις, ποτισμὸς, πότισις. arrosement; irrigation, θ.

Ποτιστικὸν (χωράφι, φυτὸν, κτλ. ἀπεναντίας τῷ Ξερικὸν,). » Ὑδρευόμενον, ἔνυδρον καὶ ἔνυγρον. arrosé.

Ποτίστρα (ὁ τόπος ὅπου ποτίζουν τὰ ζῶα). Ποτίστρα, ἀρδάνιον. abreuvoir. §. (τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ποτίζουν τὰ φυτά). » Ὑδρορρόη, ὑδροχόη, ἄμη, ἀρδάνιον. arrosoir.

Ποῦ; ἐπ. τοπ. (ἐρωτ.). » Ποῦ (ἐπὶ στάσεως); » πῇ (ποιητ. καὶ) ποῖ (ἐπὶ κινήσεως); οἷ; οὗ; où? où est-ce que? ||. καὶ ἀνίσως ἐρωτήσῃ ποῦ εἶμαι.»Ἢν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμί. ||. δὲν ἤξευραν ποῦ 'να ἀράξουν. » Ἀγνοοῦντες οἷ κατασχήσουσι. ne sachant pas où il aborderaient. ||. ἴσως καταλάβῃς ποῦ εὑρίσκεται.» Ἐάν πως αἴσθῃ οὗ εἶ (Πλάτ. Ἀλκ.). ||. ἀπὸ ποῦ (ποίαν πατρίδα δηλ., ποῖον τόπον) εἶνε; » Ποδαπός; ||. ἀπὸ ποῦ; ἴδ. Πόθεν. ||. ποῦ πᾷς, (ἢ) διὰ ποῦ; » Ποῖ δὴ σύ; ||. ἀπὸ ποῦ καὶ ποῖ; » Ποῖ δὴ καὶ πόθεν (Πλάτ.);« ||. ἀπὸ ποῦ καὶ 'ως ποῦ; »Πῶς γὰρ καὶ πόθεν; » Ἐκ ποίας ἴσης καὶ δικαίας προφάσεως (Δημοσθ. Στεφ.); ||. 'δὲν 'ξεύρουν, οὔτε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουν, οὔτε ποῦ 'να παύσουν. » Οὔθ' ὅθεν ἀρκτέον, οὔθ' ὅπῃ 'παυστέον εἰδότες (Πλούτ. π. παίδ. ἀγ.). §. ποῦ καὶ ποῦ. » Σπανίως. rarement, ἴδε καὶ Ἀραιά. §. (καταχρ.) ποῦ τὸ ἠξεύρεις; (ἀντὶ Πόθεν;). » Πόθεν οἶδας; » Τί εἶδας (Γρφ.);«

Πουγγὶ (ἀναφέρεται ἡ λέξις, καθὼς καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς σύνθετον Σελλοπούγγιον, εἰς

τὰ Τακτικά. Ὁ Δουκάγγ. καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ὑποχή, καθὼς καὶ τὸ Λόγγος ἐκ τοῦ Λόχος. »Ἀνοίγω τὸ Περσίκιν μου, γυρέβω τὸ πουγγίν μου, » Διὰ στάμενα τὸ ψηλαφῶ, καὶ αὐτὸ γέμει χαρτία, «Πτωχοπρ. Α', 103, 104), ἴδε Σακκοῦλα.

Πουκαμίσα, ἴδε Μισοφούστανον.

Πουκαμισάκι. » Ἀμπεχόνιον. chemisette, θ.

Πουκάμισον, ἴδε Ὑποκάμισον.

Πουθενὰ, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Πούπετα.

Πουλάδα (ἀπὸ τοῦ) Φωλὰς (ὄρνις, ἴδε Κλῶσσα). » Νοσσὰς ὄρνις; ὀρταλὶς, νόσσαξ (σώζεται, λέγουν, ἡ λέξις εἰς τὴν Χαλδίαν). poulette, θ. poularde, θ.

Πουλάκι. » Ὀρνίθιον, νεόσσι (ττι)ον. petit poussin.

Πουλαράκι. » Πωλίον, πωλάριον. petit poulain, petite pouline, (ὑποκορ. τοῦ

Πουλάρι (τὸ μικρὸν τοῦ ἀλόγου, κτλ.), (ἐκ τοῦ) » Πωλάριον (ὑποκορ. τοῦ) »Πῶλος (ὁ καὶ ἡ). poulain (le), pouline (la).

Πούλεια (ἡ ἄλ. Κλῶσσα καὶ Ἀλέτρι), ἀστερ. (Ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν του ὠνομάζετο κοινῶς Ἑξάστερον, διότι, κατὰ τὸν Ἄρατον, » Ἑπτὰ δ' ἐκεῖναι (αἱ Πληϊάδες) ἐπιῤῥήδην καλέονται, ἓξ οἶαίπερ ἐοῦσαι «. Ἡμεῖς ὀνομάζομεν Ἑξάστερον οὐρανὸν τὸν αἴθριον, καὶ Ξαστεριὰν τὴν αἰθρίαν. Ἐκ τοῦ) » Πλειὰς καὶ Πελειάς. poussinière, θ. pleiades, θ. πληθ.

Πούλημα } . » Πρᾶσις, πώλησις. vente,
Πούλησις } θ. débit.

Πουλητής. » Πρατήρ, πράτης. vendeur.

Πουλὶ (κάθε ζῶον πτερωτόν. Ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. I, 12ὅ, τὸ γράφει Πωλίον, ἑρμηνεύων δι' αὐτοῦ τὸ Λατινικὸν Pulli. Ὁ δὲ Ἐτυμολ. ἔχει: » Πωλία τὰ στρουθία. ») »Πτηνὸν, πετεινὸν, ὄρνις (ὁ καὶ ἡ). oiseau. §. (ἰδιαιτ. τὸ νεογέννητον). »Νεοσσὸς (ττός). petit d' oiseau. §. (ἰδιαιτ. τῆς ὄρνιθας), ἴδε Ὀρνιθοποῦλι. ||. τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα (φρα. παροιμ.), ἴδε Γάλα.

Πουλῶ, ῥ. μετ. » Πιπράσκω, πωλέω, ἀποδίδομαι (-ωμι), ἐμπολέω. vendre, débiter. ||. 'νὰ πουλήσῃς καὶ τὰ ῥοῦχά σου. » Ἀποδόμενος καὶ τὰ σαυτοῦ ἱμάτια (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ') «. ||. πόσου πουλήται τὸ σιτάρι; » Πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; « (Ἀριστοφ.). || 'τὸν πουλεῖ ὅσα εὕροι, ἴδε Εὑρίσκω.

Πουμόνω, ῥ. μετ., ἴδε Στουππόνω.

Πούπετα (καταχρ. ἀντὶ Πούποτε), ἐπιῤ. (τοπ.). » Οὐ(«Μη)δαμοῦ, οὐ(μη)δαμόσε, οὐ(μη)δαμόθι, οὐκ ἔστιν ὅπου, οὐκ ἔσθ' ὅπου. nulle part. ||. ἀπὸ πούπετα. » Οὐ(«Μη)δαμόθεν. §. (ἀοριστ.), ἴδε Κάπου. ||. εἶδες πούπετα; » Ἔσθ' ὅπη («Ἔστιν ὅπου) ἑώρακας; est-ce que vous avez vu quelque part?

Πουπουλένιος, α, ον. » Πτιλωτὸς (Πολυδ.). de duvet.

Πούπουλον. » Πτίλον, χνόος καὶ (κρσ.) χνοῦς, τὸ χνοῶδες τῶν πτίλων (Κλημ. Ἀλεξ.). duvet.

Πουρὶ (εἶδος πέτρας). » Πῶρος (ὁ). tuf.

Πουρνήσιος, α, ον. » Πρωϊνὸς, πρώϊος, ἑωθινός. matinal, du matin.

Πουρνιάτικος, η, ον, ἴδε Πουρνήσιος. ||. πουρνιάτικον (φαγεῖ, Τουρκ. Καφεαλτί), ἴδε Πρόγευμα.

Πουρνό. » Πρωῒ καὶ (Ἀττικ.) πρῷ, πρωΐα, τὸ ἑωθινόν. matin, la matinée. ||. πλειὸ πουρνό. » Πρωϊαίτερον. de plus grand matin. ||. πολλὰ πουρνό. » Πρωϊαίτατα (καὶ Ἀττικῶτ.) πρῳαίτατα. de grand (de bon) matin. || σηκόνομαι πουρνό. » Πρώϊος ἐγείρομαι, ὀρθρίζω. je suis matinal (matineux). ||. γύρισε τὸ πουρνό. » Πρώϊος δ' ἐπανάγων. ||. ἀπὸ τὸ πουρνό. dès le matin. ||. ἀπὸ τὸ πουρνὸ ἕως τὸ βράδυ » Ἕωθεν ἐς ἑσπέραν (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). » Ἀφ' ἡλίου ἀνίσχοντος μέχρι δυομένου (Αἰσχ.)». ||. πουρνὸ πουρνό. » Πρωῒ πρωῒ (Γραφ. »Καὶ θυμιάσει ἐπ' αὐτοῦ τὸ πρωῒ-πρωῒ, Ἐξοδ. Λ').

Πουτάνα. » Πόρνη, ἑταίρα, μαχλὰς (μάχλος) γυνὴ, ἑταιροῦσα. catin, prostituée, θ. courtisane, θ. fille de joie, femme perdue (publique), putaine, gouine, θ. garce, θ.

Πουταναρειόν. » Χαμαιτυπεῖον, πορνοβοσκεῖον, πορνοστάσιον, πορνεῖον, οἴκημα, παιδισκεῖον, lieu infâme ou de débauche, bordel, boucan, garouge.

Πουτανήστικος, η, ον. »Πορνικὸς, ἑταιρικὸς, ἀκόλαστος, ἀσελγής. lascif, lubrique, putassier, luxurieux.

Πουτανιάρης, α, ικον. » Πόρνος, ἀκόλαστος, ἀσελγὴς, πορνοκόπος, πορνομανὴς, θηλυμανής. lascif, incontinent, luxurieux, paillard, ribaud.

'Πόχη (τὸ Τουρκ. Ταλιάνι, ἐκ τοῦ) » Ὑποχὴ (κυρ. τὸ δίκτυον. » Ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγῆναι, « Ὀππ. Ἁλ. Γ', 81). » Θυννοσκοπεῖον. madrague; talian; (περίεργος ἡ σύμπτωσις καὶ μὲ τὸ Γαλλ.) poche, θ.

Πρᾶγμα (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Πρᾶμα). » Ἔργον, χρῆμα,

πρᾶγμα, πρᾶξις. chose, θ. fait. || . τί πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ, τὸ ἰδικόν σου; τί πρᾶγμα (εἶνε) μὲ ἐσένα; » Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, τὸ σὸν τί ἐστι πρᾶγμα»; (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.). || . πολὺ πρᾶγμα αὐτὸς ὁ Λάκριτος (φρσ.). »Οὑτοσὶ Λάκριτος μέγα πρᾶγμα (Δημοσθ.)«. || . ξεύρεις δὰ, μεγάλο πρᾶγμα! ἴδε Δουλειά. §. πρᾶγμα (ἡ πραγμάτεια), ἴδε Πραγμάτεια. §. πράγματα (τὰ Τουρκ. Καλαμπαλήκια). » Σκεύη, κτήματα, ἔπ.πλα, ἀπάρτια. meubles, effets, bagages, ἴδε καὶ Νοικοκεριόν. || . (εἰς τὸ ἀρχαῖον ἰδίωμα πολλάκις ἐννοεῖται ἔξωθεν), τὰ πράγματά μου (σου, 'του, 'της, 'μας,σας, 'των, κτλ.). » Τὰ ἐμαυτοῦ (σαυτοῦ, κτλ.). §. πράγματα (τὰ πολιτικά). ἐμβῆκε 'ς τὰ πράγματα, ἴδε Ἐμβαίνω.

Πραγμάτεια (τὸ ἔργον τοῦ πραγματευτοῦ). » Ἐμπορία (εία), ἐργασία, ἐμπόριον. commerce, négoce, trafic, spéculation commerciale, θ. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον πραγματεύεταί τις). »Ἐμπόρευμα, χρῆμα, ἀγόρασμα, ἐμπόλημα, ἀγώγιμον, ἐμπολή. » Γέλγη, γέλγος (τὸ), ῥῶπος (ἡ Πακοτίλια ἢ ὁ Γκρῶπος). marchandise. θ. mercerie, θ. || . παράγγειλε τοὺς πραγματευτὰς 'να φορτώσουν εἰς τὰ καράβια ταῖς πραγμάτειαῖς 'των καὶ 'να ἀναχωρήσουν. » Παρήγγειλε τοῖς ἐμπόροις, τὰ χρήματα ἐνθεμένους εἰς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν.«

Πραγματεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἐμπορεύομαι. commercer, trafiquer, négocier, faire le commerce.

Πραγματευτάδικος, η, ον. »Ἐμπορικὸς, ἐμπορευτικός. commercial.

Πραγματευτὴς (ὠνομάζετο κυρίως ὁ τοκιστὴς). » Ἔμπορος (κυρ. ὁ μεταφέρων πραγματείας ἀπὸ τόπου εἰς τόπον). négociant, marchand, commerçant, trafiquant. » Γελγοπώλης καὶ ῥωποκάπηλος (κυρ. ὅποιος πουλεῖ ταῖς λεγόμεναις πραγματειαῖς Βενέτικαις). mercier.

Πραγμένος, η, ον. } Πρακτικὸς, ἡ, όν. } Ἔμπειρος, πολύπειρος τρίβων πραγμάτων, ἐμπειροπράγμων (Σουΐδ.), δεξιὸς, πολυγνώμων. expérimenté, expert, fait au commerce du monde, rompu au travail, qui a de l'acquis, qui est de mise. || . πραγμένος εἰς τὸν πόλεμον. » Ἐμπειροπόλεμος. habile (versé) dans l' art militaire.

Πράζω, ῥ. ἀμ. » Πεῖραν κτάομαι, τρίβων γίγνομαι. se faire (dans le commerce du monde).

Πρᾶξις. »Πεῖρα, ἐμπειρία, πολυπειρία. expérience, θ.

Πρασινάδα. » Χλόη (ἀπαράλλακτα 'τὴν ὀνομάζουν 'ως τὴν σήμερον οἱ χωρικοί μας). verdure, θ.

Πρασινίζω, ῥ. ἀμ. » Χλοάζω. §. χλοηφορέω. verdir. §. verdoyer.

Πράσινος, η, ον. » Χλωρὸς (ἐκ τοῦ) χλοερὸς, χλοώδης, χλοηφορῶν, πράσινος καὶ πράσιος. verd, verdoyant.

Πρασινωπὸς, ἡ, όν. » Χλοάζων, ὑπόχλωρος. verdâtre.

Πράσον, φ. » Πράσον (τὸ κεφαλωτόν). poireau, porreau.

Πρασουλίδα (-ήθρα), φ. » Γήθει(θυ)ον καὶ Γήτειον, γηθυλλίς. ciboule, θ. civette, θ. ciboulette, θ.

Πρέπει, ῥ. ἀπρ. » Δεῖ, χρὴ, προσήκει, εἰκός (χρεών)ἐστι. il doit, il faut, ἴδε καὶ 'Ταιριάζει. || . (εἰς τὸ ἀρχ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκφράζεται διὰ τῶν θετικῶν λεγομένων ἐπιῤῥημάτων ἢ μᾶλλον ὀνομάτων). πρέπει 'να περιπατήσω. » Βαδιστέα ἢ Βαδιστέον. || . πρέπει 'να περιπατήσωμεν. »Βαδιστέον ἐστὶν ἡμῖν. || . ὁ φιλόσοφος 'δὲν πρέπει μὲν 'να πολεμῇ, πρέπει ὅμως 'να ἐπιστατῇ καὶ εἰς πολέμους καὶ εἰς στρατόπεδα. » Φιλοσόφῳ οὐ πολεμητέον μὲν, ἐπιστατητέον δὲ καὶ πολέμοις καὶ στρατοπέδοις, « Ψελλ. || . πρέπει 'να ἦλθεν 'ως τώρα. » Εἰκὸς (ἐστιν) ἀφικέσθαι αὐτὸν ἐς δεῦρο. il doit. || . τί ἔπρεπε 'να 'τὴν συμβουλεύσω 'να κάμῃ; » Τί ἔμελλον συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; que devais-je lui conseiller de faire? || . τὸν δὲ υἱόν του, λέγει, 'τὸν εἶδες τί εὔμορφος εἶνε; Καὶ πῶς; 'δὲν ἔπρεπε ('να τὸν ἰδῶ δηλ.); » Τὸν δ' υἱὸν, ἔφη, ἑώρακας αὐτοῦ ὡς καλός ἐστι; Τί δ' οὐ μέλλω; (ἢ) πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλον; || . πρέπει 'να 'πάρῃς ὀπίσω τ' ἄσπρα σου. » Ἀπολαβεῖν τ' ἀργύριον δίκαιος εἶ (Ἀριστοφ.), » ἴδε καὶ Δίκαιον.

Πρήξιμον. » Οἴδημα, ὄγκωμα, ὄγκωσις, φῦμα, πρῆσμα (Ἱπποκρ.), ἔπαρμα, ἐπανάστασις, φύγεθλον καὶ βουβὼν (Γαλλ. bubon, ἰδιαιτ. τοῦ μηριοῦ). tumeur, θ. enflure, θ. bouffissure, θ. grosseur, θ. œdème, ἴδε καὶ Φούσκωμα. || . ἔβγαλ' ἕνα πρήξιμον. » Βουβὼν αὐτῷ ἐπήρθη (Προκόπ. Ἱστορ.)«

Πρησκοκοίλης. » Ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα, ἴδε καὶ Κοιλαρᾶς.

Πρήσκω, ῥ. μετ. » Ὀγκόω, ἐπαίρω, πρήθω. bouffir. || . πρήσκομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ὀγκοῦμαι, οἰδαίνω, οἰδάω -έω

ἀνοιδέω (» Ὁ δὲ τράχηλος αὐτῶν καὶ τὰ στέρνα ἀνῴδει «, Αἰσχ. Ἐπιστ.), αἴρομαι, φυσάομαι, πρήθομαι (» Ἢν πρησθῶσιν αἱ μῆτραι «, Ἱπποκρ. Γυναικ. » Ἐὰν πρὶν ἢ πρησθῆναι τὸ πᾶν σῶμα «, Αἰλ. Ζ. Ἱστορ. » Καὶ πρησθήσεται τὴν κοιλίαν αὐτῆς «, Γραφ. Ἀριθμ.). bouffir, se gonfler, ἴδε καὶ Φουσκόνω. ||. πρήσκονται τὰ πόδιά 'των. » Τοὺς πόδας οἰδοῦσιν «, Ἀριστ.

Πρησμένος (ἴδε τὸ Ῥῆμα), η, ον. » Ἐξῳδηκώς, πεπρησμένος (Γραφ. » Καὶ τὴν κοιλίαν σου πεπρησμένην, « Ἀριθμ.). bouffi, gonflé, ἴδε καὶ Φουσκωμένος. ||. πρησμένα 'μάτια. » Κυλοιδιῶντα (βλέφαρα, ὄμματα). (des yeux) chargés, gros, bouffis, gonflés.

Πρητσίλα (κυρ. ἡ βρῶμα τῶν τράγων, ἐκ τοῦ » Πρητὴν καὶ Πρητίας, ὁ ἐνιαύσιος ἀμνὸς « ἢ τοῦ » Προτήνιος τράγος, « ὁ παρῆλιξ). » Κινάβρα, γράσος. odeur de bouc.

Πριέλι, ἐργ. » Διαβήτης, περίγρα. compas.

Πρὶν, ἐπ. (χρον), ἴδε Προτήτερα καὶ Προτοῦ.

Πριναράκι » Πρινίδιον. (petit chêne verd)

Πριναρήσιος, α, ον. » Πρίνινος.

Πρινάρι, δ. » Πρῖνος (ἡ), κόκκος (διότι 'βγάζει τὸ πρινοκόκκι). chêne verd, yeuse, θ.

Πρινοκόκκι, βαφ. » Κόκκος (ἡ βαφική) (Διοσκορ.), κόκκος (ὁ φοινικοῦς) (Θεόφρ.), ὗς καὶ ὕσγη (τοῦ Παυσανίου, ὁ ὁποῖος λέγει τὴν λέξιν Γαλατικὴν, καὶ ὁ Γάλλος μεταφραστής 'του 'τὴν ἑρμηνεύει διὰ τοῦ houx). graine d' écarlate, Kermès du petit chêne (ou chêne vert), cochenille ou Kermès de Provence, vermillon, coccus.

Πρίξιμον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Πρήξιμον, κτλ.

Πριονάκι. » Πριόνιον. petite scie.

Πριόνι, ἐργ. » Πρίων-ονος (ὁ). scie, θ.

Πριονίδι (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Πρίσμα. sciure, θ.

Πριονίζω, ῥ. μετ. » Πρίζω καὶ Πρίω. scier.

Πριόνισμα. » Πρίσις, πρισμός. sciage.

Πριονιστὸς, ἡ, όν. » Πριστός. scié.

Πρίσκω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Πρήσκω, κτλ.

Πριτσίλα, ἴδε Πρητσίλα.

Πριχοῦ, ἐπ. (χρον.), ἴδε Προτοῦ.

Προαίρεσις. » Προαίρεσις. bonne volonté (disposition).

Προβαίνω (ἐβγαίνω ἔξω ἢ προχωρῶ), ῥ. αὐτοπ. » Προβαίνω (Χρυσόστ.), προέρχομαι. sortir, ἴδε καὶ-

Προβάλλω (πρόβλημα), ῥ. μετ. » Προτείνω, προβάλλω (-ομαι), προτίθημι (-εμαι), εἰσηγέομαι, εἰσφέρω (γνώμην, νόμον, κτλ.), προΐσχομαι. proposer, mettre en question. §. (ἐβγάλλω κυρ. τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ παράθυρον ἵνα ἰδῶ), ῥ. ἀμ. » Προκύπτω, παρακύπτω, προέχω (» Τῇ κεφαλῇ προσχὼν «, Ξενοφ. Κυρουπ.), διακύπτω (» Διὰ τῆς γοργύρης διακύψας, « Ἡρ.). avancer la tête (de la fenêtre pour voir).

Προβατήσιος, α, ον. » Προβάτειος. de brebis.

Προβατίνα. » Ἀμνὰς καὶ (Ποιητ.) ἀμνίς. brebis, θ.

Πρόβατον, ζ. » Οἶς-οἰὸς καὶ Ὄϊς-ὄϊος, πρόβατον, μῆλον (ποιητ.). mouton (κυρ. τὸ 'μνουχισμένον).

Προβειά. » Μηλωτὴ, κώδιον, κῶας (τὸ), νάκος (τὸ), καὶ νάκη (ἡ), δέρας (τὸ). peau de brebis, θ.

Πρόβειος, α, ον, ἴδε Προβατήσιος.

Πρόβλημα. » Ζήτημα, πρόβλημα, πρότασις. question, θ. proposition, θ.

Προβοσκίδα (ἡ μύτη τοῦ ἐλέφαντος). » Προβοσκὶς, προνομαία, χείρ. trompe, θ.

Πρόγευμα (τὸ πουρνιάτικον φαγεῖ, τὸ Τουρ. Καφεαλτὶ, Ἰταλ. Κολατσιόνε. Εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου καὶ Ἀθηναίου, ὠνομάζετο) » Ἄριστον (ἐπειδὴ ὅμως μὲ τὸν καιρὸν προσδιωρίσθη αὐτὴ ἡ λέξις διὰ τὸ γεῦμα, τότε τὸ πρόγευμα ὠνομάσθη) » Διανηστισμὸς, ἀκρατισμὸς (» Ἀκρατισμὸς γὰρ λέγεται τὸ πρωϊνὸν φαγεῖν «, Σχολ. Ἀριστοφ. 295) καὶ ἀκράτισμα, προάριστον. déjeuner καὶ déjeuné.

Προγευματίζω, ῥ. ἀμ. » Προαριστάω, ἀκρατίζομαι. déjeuner.

Προγκίδα, ἐργ. (ὑφαντ.), ἴδε Ὀξύγκλα.

Προγόνι, } . » Πρόγονος (ὁ καὶ ἡ),
Προγονὸς, ἡ } προγόνη. beau-fils (ἀρσ.), belle-fille (θηλ.).

Προδίδω, ῥ. μετ. » Προδίδωμι. §. » Καταγγέλλω. trahir. § dénoncer. §. livrer.

Προδοσία. » Προδοσία. trahison, θ.

Προδότης. » Προδότης. traître. §. Συκοφάντης. délateur, denonciateur.

Προεστὼς-οῦ (ὁ πρόκριτος πόλεως ἢ ἐπαρχίας, καὶ ὁ πρωτεύων τῶν ἐρημερίων τῆς ἐνορίας). » Προὔχων, προϊστάμενος, προεστὼς-ῶτος (Θεσ. Η', 17), προστατῶν, προστάτης. primat. §. prélat.

§. supérieur. ||. εἶμαι προεστὼς (ἢ προεστεύω). » Προΐσταμαι, προστατέω(-εύω).

Προζύμι (ἢ ἄλλ. Μαϊά). » Ζύμη» (Ζύμη παλαιά, ὃ καλεῖται προζύμη«, λέγει δ' Ἡσύχιος.) levain, ferment.

Προθυμία. » Τὸ πρόθυμον, προθυμία, σπουδή. empressement, ardeur, θ. ||. ἔχω προθυμίαν. » Σπουδάζω, προθυμέομαι. s' empresser.

Πρόθυμος, η, ον. » Πρόθυμος, ἕτοιμος. prompt, empressé, disposé. ||. εἶμαι πρόθυμος, ἴδε Εἶμαι.

Προῖκα. » Προὶξ καὶ Προίξ (ἡ), φερνή. dot, trousseau, mariage. ||. 'να 'ταῖς 'πάρουν χωρὶς προῖκα. » Λαβεῖν αὐτὰς ἀπροίκους (Λυσ.) «.

Προικίζω, ῥ. μετ. » Προικίζω (Διοδ. Σικελ.). doter.

Προικοσύμφωνον. » Προικὼς συγγραφὴ (Διοδ. Σικελ. Α'). contrat (de mariage). ||. ἐκάμαν τὸ προικοσύμφωνον. » Συγγραψάμενοι τὸν γάμον (Πλούτ.)».

Προκοῖλι (ἄλλου τὸ προφέρνουν, ὀρθότερόν ἴσως, 'Ποκοῖλι). » Ὑπογάστριον, ὑποκοίλιον, ἦτρον, ὑπήτριον. bas-ventre, abdomen.

Προκομμενέστατος (διὰ τὸν παράλογον σχηματισμόν τοῦ ὑπερθετικοῦ ἴδε τὴν λέξιν Ἀχρεῖος), η, ον. » Παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακὼς, σοφίας ἐν ἄκροισι θαμίζων. très instruit.

Προκομμένος, η, ον. » Πεπαιδευμένος. instruit, qui a de l' acquis, ἴδε καὶ Γραμματισμένος.

Προκοπή. » Πρόοδος, ἐπίδοσις (Ἰσοκρ.). progrès. §. » Παιδεία, πολυμάθεια. lumières, θ. πλ. instruction, θ. savoir, érudition, θ.

Προκόπτω (προφ. κοιν. Προκόφτω), ῥ. ἀμ. » Ἐπιδίδωμι, πρόειμι. faire des progrès, ἴδε καὶ Ὠφελοῦμαι. ||. πρόκοψα (ἢ θὰ προκόψω) μὰ τὸν θεὸν, ἂν πρέπῃ ἀκόμη, καὶ 'να πληράνω διὰ τοὺς πεθαμμένους (φρσ. εἰρων.)! » Νὴ Δία, ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν (Λουκ.)! «

Προκρίνω, ῥ. μετ., ἴδε Προτιμῶ.

Πρόκροσσαις (τὰ περισσεύοντα ἀπὸ ταῖς ἄκραις τοῦ στημονιοῦ· ἀρχαιοτάτη λέξις). » Ἀκροστήμονες.

Προμηθεύω, ῥ. μετ. » Πορίζω. procurer, fournir.

Πρόμυτα (προφ. κοιν. Προύμυτα), ἐπίρ., ἴδε Πίστομα.

Προμυτίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Προμυτῶ.

Πρόμύτισμα. » Ἡ ἐπὶ στόμα (πρόσωπον) πτῶσις, πρόπτωσις. l' action de se prosterner (visage contre terre).

Προμυτῶ, ῥ. ἀμ. » Πίπτω ἐπὶ στόμα (πρόσωπον), προσπίπτω. se prosterner, tomber (se mettre) ventre (visage) contre terre. ||. μή πως μὲ κάμῃ καὶ προμυτίσω. » Μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ με (Λουκίαν περὶ τῶν Εἰκ.) «.

Προξενεία. » Προξένησις. négociation (d' un mariage), entremise, θ. ||. στέλνω προξενειάν. » Μνηστεύομαι, μνάομαι, ἐγγυάομαι. négocier (un mariage), rechercher une fille en mariage.

Προξενεύω, ῥ. μετ. » Πράττω (»Καταπράττομαι) γάμον, προξενέω, ἐγγυάω, κατεγγυάω, προμνηστεύω (-ομαι), προμνάομαι, νυμφαγωγέω. négocier un mariage. ||. 'τὸν κατηγοροῦσα, λέγωντας· τί ἄνθρωπον μὲ προξένεψεν. » Ἐμεμφόμην αὐτὸν λέγων· οἷον ἄνθρωπον προὐξένησί μοι (Δημοσθ.) «.

Προξενήτης, -τρα. » Νυμφαγωγὸς (ὁ καὶ ἡ), προμνήστωρ, προξενητὴρ, προμνηστὴρ, προμνηστρὶς καὶ προμνήστρια, νυμφεύτρια, προξενήτρια. négociateur (-trice) d' un mariage. ||. ἐλεύθερος προξενητὴς διὰ λόγου του γυρεύει (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἄκαιρος πρόξενος εἰς ἑαυτὸν ἀφορᾷ(Ζηνόβ. καὶ Διογ.)«.

Προξενῶ, ῥ. μετ. » Ἐμποιέω, παρέχω, περιποιέω. procurer, causer.

Προπαίρνω, ῥ. μετ. » Προλαμβάνω, φθάνω, συναρπάζω. prévenir. ||. προπαίρνομαι, ῥ. μεσ. » Προκαταλαμβάνομαι. s' emporter, se prévenir.

Πρόπερσι, ἐπ. » Προπέρυσι (ἢ) Προπέρυσιν, τρίτον ἔτος τουτί, τρίτον ἔτος, τρίτον ἤδη ἔτος. l' avant dernière année, il y a trois ans.

Προπερσινὸς, ἡ, όν. » Προπερυσινὸς (Θεοφρ. Γ', φυτ. 12). qui a été fait (etc) il y a trois ans.

Πρὸς, πρ. (σημαίνει ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους. Τὴν μεταχειριζόμεθα ὅμως σπανιώτατα, καὶ μόνον σχεδὸν εἰς τὴν ἑξῆς φράσιν καὶ τὰς ὁμοίας). ||. ἐδάνεισεν ὁ τάδε τὸν τάδε τόσαις δραχμαῖς πρὸς τόσα ταῖς ἑκατόν. » Ἐδάνεισεν Ἀνδροκλῆς Ἀρτέμωνι τρισχιλίας δραχμὰς ἐπὶ διακοσίαις εἰκοσιπέντε ἢ τριακοσίαις τὰς χιλίας (Δημοσθ. Λακρ «.) ||. (Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως 'λείπει, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους, ἡ πρόθεσις). καὶ ἐπλήρωσαν διάφορον δώδεκα τὰ ἑκατὸν τὸν χρόνον. »Καὶ

τόκον ἤνεγκαν δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς (Αἰσχ. Κτησιφ.)«.

Προσάναμμα. » Ἔναυσμα, ὑπέκκαυμα, ἐμπύρευμα, ζώπυρον. ce qui sert à allumer le feu.

Προσεκτικὰ, ἐπ. » Ἐσκεμμένως, ἐπιστρεφῶς, προσεχόντως, ἐπεσκεμμένως, περιεσκεμμένως, μετ' ἐπιστασίας, ἐφιστὰς (-ᾶσα, -άντες, κτλ.) τὴν διάνοιαν. attentivement. §. » Εὐλαβῶς, πεφυλαγμένως. avec circonspection (précaution).

Προσεκτικὸς (ὅ,που ἔχει τὸν νοῦν 'του εἰς τὴν δουλειάν 'του). » Προσεκτικός. attentif. §. (ὅποιος φυλάττεται μὴ προσκρούσῃ). » Εὐλαβὴς, πεφυλαγμένος. réservé, circonspect, précautionné.

Προσευχή. » Προσευχὴ, εὐχή. prière, θ. ||. προσευχὴ καὶ πέτραις (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τό) » Σὺν Ἀθήνῃ καὶ χεῖρα κίνει· (ἢ μᾶλλον μὲ τὸ) » Δόρυ καὶ κηρύκειον«.

Προσεύχομαι, ῥ. ἀποθ. » Εὔχομαι, προσεύχομαι. prier.

Προσέχω (προφυλάττομαι. §. προσηλόνω τὸν νοῦν μου εἰς ἕνα πρᾶγμα), ῥ. ἀμ. » Προσέχω τὸν νοῦν, ἐφίστημι τὴν γνώμην (τὴν διάνοιαν), σκοπέω, ὁράω, τηρέομαι (» Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια», Ἀριστοφ.), φράζομαι (ποιητ.). prendre garde, être attentif, faire (avoir, prêter) attention à. ||. προσέχετε ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς. » Βλέπετε ἀπὸ τῶν Γραμματέων (Εὐαγγ.)«. ||. πρόσεχε 'να μή σε γελάσῃ. » Φράσαι μή σε δολώσῃ (Ἀριστοφ.)«. ||. (ἐνίοτε 'λείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον). πρόσεχε ὅμως μήπως σὲ γελάσουν. » Ἀλλ' ὅπως μή σε διακρούσωνται, ἴδε καὶ 'Να καὶ Φοβοῦμαι. §. ῥ. μετ. » Ἐπιτηρέω, τηρέω, ἐπιμελοῦμαι. veiller sur, surveiller. ||. πρόσεχε τὴν θύραν. » Τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ, « Ἀριστοφ. (Σφ. 254).

Προσηκόνομαι, ῥ. μεσ. » Ὑπεξανίσταμαι, ὑπανίσταμαι. se lever (faire place à quelqun) par respect.

Προσήκωμα. » Ὑπανάστασις (» Παντὶ δὲ τῷ [ἴσως ὀρθότ. δέ τῳ πρεσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπαναστάσεσι καὶ κατακλίσεσιν «, Ἀριστοτ. Ἠθ.). l'action de se lever (céder sa place à quelqun) par respect.

Προσθέτω, ῥ. μετ. » Προστίθημι, ἐπιμετρέω, ἐπιβάλλω. ajouter.

Προσθήκη. » Προσθήκη, πρόσθεσις, ἐπίμετρον. addition, θ.

Πρόσκαιρος, η, ον, ἴδε Προσωρινός.

Προσκάλεσμα. » Κλῆσις, πρόσκλησις. invitation, θ.

Προσκαλεσμένος, η, ον, ἴδε Καλεσμένος,

Προσκαλῶ, ῥ. μετ. » Καλέω, παρακαλέω, συγκαλέω. inviter, convier. ||. 'να προσκαλέσῃ ἰατρόν. » Ἰατρὸν εἰσκαλέσασθαι, « Ἀρετ., ἴδε καὶ Φέρνω.

Προσκεφαλάδα (ἡ μεγάλη μαξιλάρα). » Προσκεφάλαιον. traversin, chevet, coussin.

Προσκεφαλάκι. » Ὑπαυχένιον. oreiller, chevet.

Προσκλαίομαι, ῥ. ἀποθ. » Ἀποδύρομαι, προσανακλαίομαι. se plaindre, ἴδε καὶ Παραπονοῦμαι.

Προσκυνήματα (τὰ). » Ἀσπασμὸς, προσκύνησις. salutation, complimens, civilités. ||. 'πέ 'τον καὶ ἀπ' ἐμένα προσκυνήματα. » Ἄσπασαι αὐτὸν καὶ παρ' ἐμοῦ· » Ἄσπασαι αὐτὸν καὶ ἐμοί. » Χαίρειν αὐτὸν κέλευε παρ' ἐμοῦ. faites lui aussi mes civilités (mes complimens), saluez-le de ma part.

Προσκυνητάρι. » Εὐκτήριος (οἶκος). prie-Dieu. ἴδε καὶ Εἰκονοστάσι.

Προσκυνῶ (τὸν θεὸν κτλ.), ῥ. μετ. » Προσκυνέω. adorer. §. (ἄνθρωπον), ἴδε Χαιρετῶ.

Προσμένω, ῥ. ἀμ. » Ἐν(» Ἀνα-, » Προσ-, » Ἀπεκ)δέχομαι, προσδοκάω, καραδοκέω, ἀποκαραδοκέω, ἀναμένω. attendre. ||. ἐπρόσμενεν ἀπὸ τὴν Μεσσήνην κ' ἐκείνους 'ποῦ ἔμειναν ὀπίσω. » Τούς τε καθυστεροῦντας ἐκ τῆς Μεσσήνης ἀναδεχόμενος«. ||. ἐπρόσμενε τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἀσδρούβα. » Ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβα παρουσίαν (Σουΐδ.)«. ||. καὶ τὴν ἄνοιξιν ἐπρόσμεναν τοὺς βαρβάρους. » Καὶ τῶν βαρβάρων ἔτους ὥρᾳ προσδοκίμων ὄντων. «

Προσοχή. » Ἐπίστασις καὶ Ἐπιστασία (νοὸς, διανοίας). attention, θ. application, θ. §. (ἡ προφύλαξις). » Εὐλάβεια, πρόνοια, προμήθεια, τὸ πεφυλαγμένον. précaution, θ. circonspection, θ. considération, θ. ||. μὲ προσοχὴν, ἐπίρ., ἴδε Προσεκτικά.

Προσόψι. » Χειρόμακτρον, ἐκμάγειον. essuie-main, serviette, θ.

Προσπάθησις. » Σπουδὴ, ἀγών. efforts, empressement, zèle.

Προσπαθῶ, ῥ. ἀμ. » Σπουδάζω, πειράομαι, ἰσχυρίζομαι, φιλοτιμέομαι, ζητέω, πάντα κάλων (λίθον) κινέω, προσπαθέω. s'efforcer, tâcher, faire tout son possible. ||. ἐπροσπαθοῦσαν 'να ἀναι-

δρῦν. » Επειρῶντο ἀναβαίνειν (Ξενοφ.)«. ||. προσπαθεῖ 'να κρυφθῇ. »Λαθεῖν ζητεῖ (Ἰσοκ.)«.

Προσπάππος (ὁ πατὴρ ἢ ὁ παπποῦς τοῦ παπποῦ), ἴδε Παπποῦς.

Προσταγή. » Κελευόμενον (τὸ), ἐντολή, ἐπίταγμα, προσταχθὲν (τὸ), πρόσταγμα, παράγγελμα. ordre, commandement. ||. ἔδωκεν (ἔβγαλε) προσταγήν. » Τέλος ἐξέφερε (Πλούτ. Θεμιστοκλ.)«.

Προστάζω, ῥ. μετ. » Κελεύω, παραγγέλλω, ἐντέλλομαι, προστάσσω (-ττω), ἐπιτάσσω (-ττω). ordonner, enjoindre, intimer l'ordre, commander.

Πρόστυχα, ἐπ. » Φαύλως, εὐτελῶς, λιτῶς, λυπρῶς, αὐτοσχεδίως. simplement.

Πρόστυχος, η, ον. » Ὁ τυχών, εὐτελής, φαῦλος, λυπρὸς, κοινὸς, ἀγελαῖος, λιτὸς, αὐτοσχέδιος, ἀπέριττος. commun, simple, très ordinaire. ||. διότι 'δὲν ἦτον καὶ πρόστυχος. » Οὐδὲ γὰρ ὢν ἔτυχεν ἦν (Δημοσθ.)«.

Προσφάγι. » Ὄψον, προσόψημα (Ἀθήν. Ζ'), τὸ ἐπεσθιόμενον, προσφάγιον (Εὐαγγ.). ce qu' on mange avec son pain, (οἰκ.) fricot.

Προσφαγίζω, ῥ. ἀμετ. » Παροψάομαι.

Προσφέρνω (τὸ ἄλλ. Παραφέρνω), ῥ. μετ. καὶ ἀμετ. » Προσφέρω (-ομαι) (»Ἀλλά τι προσφερόμεθ' ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἤτοι φύσιν, ἀθανάτοις, «Πινδ. Νέμ. 5, 7. » Ο χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκεε ἐς ἑωϋτόν, « Ἡρόδ. Α'), ἴδε Ὁμοιάζω.

Πρόσχαρος, η, ον. » Φαιδρὸς, χαρίεις, προσχαρὴς, εὔθυμος, εὐτράπελος. enjoué, gai, joyeux, ἴδε καὶ Γελαζούμενος, καὶ Γλυκὸς, καὶ Νόστιμος, καὶ Χαρούμενος.

Προσωπίδα (ἡ ἄλλ. Μουτσοῦνα). »Πρόσωπον, προσωπὶς, προσωπεῖον, προσωπίδιον, μορμολύκη, μορμολύκειον. masque, θ.

Προσωποδέρνω (ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου τό: »Εἴτις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει), ῥ. μετ. »Ὀνειδίζω, εἰς ὄνειδος προφέρω. outrager, faire des remontrances sanglantes, reprocher d' une manière injurieuse.

Πρόσωπον. » Πρόσωπον, ὄψις, μορφή, ἰδέα. visage, face, θ. §. (κατὰ μετων.) τὸ πρόσωπον τοῦ 'σπιτιοῦ καὶ ἁπλῶς κάθε κτιρίου. » Μέτωπον, τὸ ἔμπροσθεν. le devant (d'une maison), l' avant corps.

Προσωρινὸς, ή, όν. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, »Τὰ, κτλ.) παραυτίκα (αὐτίκα), ἐφήμερος, ἐπίκαιρος. temporel, passager, momentané, provisoire.

Προτήτερα, ἐπ. » Πρότερον, τὸ πρότερον, πρὶν, πρώην, ἔμπροσθεν, πρόσθεν, τὸν ἔμπροσθεν (πρόσθεν, προτοῦ) χρόνον. auparavant, avant, précédemment, antérieurement, ci-devant, ἴδε καὶ Προτοῦ. ||. εἰς εἴκοσι 'μέραις, ἢ καὶ ἀκόμη προτήτερα. » Ἐν εἴκοσιν ἡμέραις ἢ καὶ ἔτι πρόσθεν (Ἱπποκρ.)«. le vingtième jour, ou même plus tôt. §. (προθ.). » Πρὸ. avant. ||. ἐσκοτώθη προτήτερα ἀπὸ τὸν ἄνδρα 'της. » Ἑαυτὴν προανεῖλε τοῦ ἀνδρός. ||. πολλοὺς χρόνους προτήτερα. » Πολλοῖς ἔτεσιν ἔμπροσθεν. ||. 'τὸν παράγγειλ' ἀπὸ προτήτερα. » Προδιεστειλάμην αὐτῷ. ||. μιᾷ 'μέρᾳ προτήτερα. »Τῇ προτεραίᾳ, τῇ προτέρᾳ. la veille. ||. τρεῖς (πέντε) 'μέραις προτήτερα. » Πρότριτα, Πρόπεμπτα, » Τῇ τρίτῃ (πέμπτῃ) πρὸ. ||. τρεῖς χρόνους προτήτερα. »Τρίτῳ πρότερον ἔτει. trois années auparavant.

Προτητερινὸς, ή, όν » Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, »Τὰ, κτλ.) πρὶν (πρώην, πρόσθεν, πρότερον). antérieur, précédent, antécédant.

Προτίμησις. »Προτίμησις. préférence, θ. prédilection, θ.

Προτιμῶ, ῥ. μετ. » Αἱρέομαι, ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι (ἄγω, τίθεμαι), προαιρέομαι, περὶ πλείονος (προὐργιαίτερον) ποιέομαι, προτιμάω. préférer, aimer mieux. ||. ἐσὺ λοιπὸν ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο προτιμᾷς; »Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ (Πλάτ.)«; ||. προτιμῶ τὴν ἐλευθερίαν παρὰ ὅλα τὰ ἄλλα. » Πάντα ἐν ὑστέρῳ τῆς ἐλευθερίας ποιούμενος. » Δεύτερα πάντα τῆς ἐλευθερίας τιθέμενος«. ||. διότι ἠθέλομεν προτιμήσῃ κάλλιον 'να ἀποθάνωμεν τῆς πείνας. » Εἱλόμεθα γὰρ ἂν πρό γε τούτου λιμῷ τελευτῆσαι (Θκδ)«.

Προτοῦ, ἐπ. (χρον.). »Πρὸ τούτου, προτοῦ (»Καὶ νεμομένους τὰ ἑαυτῶν ἑκάστους, ἅπερ καὶ προτοῦ. «Θουκ.), πρὶν ἢ, πρότερον ἤ. avant que, que. . ne (πρὸς ὑποτακτικὴν), ἴδε καὶ Προτήτερα. ||. ἔπρεπε 'να μὴ διορίσῃ τὸν ἰδικόν 'του νόμον, προτοῦ 'να ἀκυρώσῃ αὐτὸν τὸν παλαιόν. » Ἔδει μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσεν«. il ne devait pas faire passer la nouvelle loi qu' il n' eût fait abolir l' ancienne. ||. ἀνταμωθέντες προτοῦ μὲ μερικοὺς τῶ. . « Προξυγγενόμενοί τισὶ τῶν. . (Θκδ.)«. ||. ἀπέθανε προτοῦ 'να τελειώσῃ (κατορθώσῃ) τὸ ἔργον.» Προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον. ||. μιᾷ 'μέρᾳ πρὸ τοῦ 'να σηκωθῇ (κινήσῃ ἀπὸ

τὸν λιμένα διὰ τὸ ταξίδι 'του). »Τῇ προτεραίᾳ ἡ ἀνήγετο (Δημοσθ.)«. la veille de son embarquement. ||. ἕνα χρόνον προ τοῦ 'νὰ κυριευθῇ ('παρθῇ) ἡ πόλις. »Ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως. ||. πρὸ τοῦ 'νὰ φθάσωμεν ἡμεῖς ἐτελείωσαν ὅλα. »Φθάνουσαν ἡμᾶς ἀναλωθέντα πάντα. ||. πρὸ τοῦ 'νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐξημέρωσε. »Φθάνει ἡμέρα γενομένη αὐτὸν πορευόμενον εἰς ἄςυ. ||. πρὸ τοῦ 'νὰ ἀδειάσῃ (εὐκαιρήσῃ) 'νὰ ἰδῇ καὶ τοὺς φίλους 'του, ἐβράδυασεν. » Ἔφθασεν ἑσπέρα γενομένη πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι«. ||. εἶχαν φθάσει πρὸ τοῦ 'νὰ ἔλθουν οἱ βάρβαροι. » Ἔφθασαν ἀφικόμενοι πρὶν ἢ τοὺς βαρβάρους ἥκειν«.

Προύμυτα (προφ. κοιν. Μπρούμυτα), ἐπ., ἴδε Πίστομα.

Προμυτίζω (κτλ.), ῥ. ἀμ., ἴδε Προμυτίζω, κτλ.

Προυνιὰ (ἡ Τουρ. Ἐρεικιὰ καὶ κοιν. Ἀγριοαβραμηλιὰ ἢ Τσαπρουνιὰ), δ. » Προῦμνος (ἡ), πλούνη (Θεοφρ.). prunellier sauvage.

Προῦνον (τὸ Τουρκ. Τσακκάλ-ἐρεἱτ. καὶ κοιν. Ἀγριοαβράμηλον), 'πωρ. »Προῦμνον. prunelle sauvage.

Προϋπάντησις. » Ὑπάντησις, συνάντησις (Γραφ). l' action d' aller au devant de quelqun.

Προϋπαντῶ, ῥ. μετ. » Ἀπαντάω, ὑπαντάω, προϋπαντάω, ὑπαντιάζω. aller (venir) au devant de quelqun, s' avancer à sa rencontre.

Προφασίζομαι, ῥ. ἀποθ. » Σκήπτομαι (»Σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἴη, «Πλάτ.), προΐσχομαι, προβάλλομαι, προτείνω (» Τὴν ἡλικίαν προϋτεινόμην«), αἰτιάομαι (»Νόσου; καὶ δίκας πρὸς ὑμᾶς αἰτιῶ, « Αἰσχ. ἐπις.), ὑποτιμάομαι, αἰτιολογέομαι, προφασίζομαι (» Πρὸς μὲν οὖν τὰς κοινὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι προφασιοῦνται, « Αἰσχ. κατὰ Κτησιφ). user des pretextes, prétexter, alleguer (des excuses ou des prétextes).

Πρόφασις. » Σκῆψις, πρόφασις, πρόσχημα, ὑποτίμησις (Πλούτ.). prétexte.

Προφητεία. » Πρόῤῥησις, προφητεία, προαγόρευσις, θεοπρόπιον. prédiction, θ.

Προφητεύω, ῥ. ἀμ. » Προαγορεύω, προφητεύω, προθεσπίζω, φοιβάζω. prédire.

Προφήτης. » Προφήτης (ὁ), προφῆτις (ἡ), ὑποφήτης, θεοπρόπος. prophète.

Προφθαίνω (κινήσας κατόπιν τινὸς 'τὸν φθάνω), ῥ. μετ. »Καταλαμβάνω. atteindre, joindre. §. (φθάνω που προτήτερα ἀπὸ ἄλλον), ῥ. ἀμ. » Φθάνω, προ(ὑπο)φθάνω, προλαμβάνω, προτερέω, ἀπαντάω. prévenir, dévancer, prendre les devans, gagner de vitesse. ||. διότι ἤθελον, πρὶν ἔλθῃ περισσότερον ναυτικὸν πρὸς βοήθειαν, 'να προφθάσουν. » Ἐβούλοντο γὰρ . . . πρὶν πλέον τι ἐπιβοηθῆσαι ναυτικὸν, ὅπως προφθάσωσι (Θυδ.)«. ||. 'να προφθάσῃ 'να πιάσῃ ῥίζαν πρὸ τοῦ 'να χειμωνιάσῃ. » Προλαμβάνειν τοῦ χειμῶνος τῇ ῥιζώσει. « ||. 'δὲν προφθαίνω. » Ἀπολείπομαι. ||. 'δὲν ἐπρόφθασαν εἰς τὸν πόλεμον. »Ἀπολειφθῆναι τῆς μάχης. ||. 'δὲν ἐπρόφθασες 'να ἰδῇς ἓν πολλὰ νόστιμον πρᾶγμα. » Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης«. ||. 'δὲν ἐπρόφθασες εἰς τὸ πανηγύρι. » Κατόπιν ἑορτῆς ἥκεις (Παροιμ.)· »Οὐκ ἀπήντησας ἐπὶ τὴν ἑορτήν.

§. (δίδω ἐν καιρῷ). » Ἐπαρκέω. subvenir, fournir, pourvoir aux besoins. ||. 'δὲν 'τὸν προφθαίνει 'ποδήματα. » Οὐκ ἐπαρκεῖν αὐτῷ πρὸς ἐμβάδας. ||. 'νὰ 'τοὺς προφθάσῃ σιτάρι. » Οὐκ ἂν φθάνοι σῖτον αὐτοῖς πορίσας ποθέν«. ||. 'δὲν προφθαίνω τὰ ἔξοδα. » Οὐκ ἐπαρκῶ πρὸς τὴν δαπάνην· » Ὑπέραντλος γίγνομαι τῇ δαπάνῃ. je ne puis faire face à la dépense.

Προφύλαξις, ἴδε Προσοχή.

Προφύλλι (ὁ Κορ. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ) Πορφύρα. » Ὤα, λῶμα. fourrure attachée aux bords d' une pelisse, bordure de fourrure.

Πρόχειρος, η, ον. » Ὁ (»Ἡ, »Οἱ, κτλ.) ἐξ ὑπογυίου (ἐν ἐφικτῷ, ὑπὸ χεῖρα), πρόχειρος. qui est sous la main, facile à trouver (manier).

Προχθὲς, ἐπ. (οἱ παλαιοὶ 'τὸ ἐπρόφερον παροξύτονον) » Πρόχθες, πρότριτα, πρώϊζα, πρῴην (» Ἀλλ' ἡμεῖς γε οὐδενὶ ἐμαχόμεθα χθὲς, ἀλλὰ πρῴην, « Θυδ.), τρίτην ἡμέραν (» Καὶ χθὲς δὲ καὶ τρίτην ἡμέραν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔπραττον. «Ξενοφ. Κυρουπ. ϛ'.), τρίτην ταύτην ἡμέραν. avant hier. ||. ἀπόψιν ἐχθὲς προχθὲς (φρσ., ἀντὶ Πρὸ ὀλίγου), ἴδε Ἐχθές.

Προχθεσινὸς, ἡ, όν. » Πρότριτος. d' avant hier.

Προχώρημα. »Πρόοδος, προκοπή. progrès, avancement.

Προχωρῶ, ῥ. ἀμ. »Προβαίνω, πρόειμι, ἐπιδίδωμι, προκόπτω, προέρχομαι, χωρέω, προχωρέω, πρόσω χωρέω (εἶμι, εἰμὶ, γίγνομαι), προάγω. pénetrer, avancer.

Πρύμα, ἐπ. » Ἐξ οὐρίας, οὐρίῳ (φορῷ) τῷ πνεύματι. le vent en poupe (en arrière), par un vent favorable.

Πρύμνη. »Πρύμνα. poupe, θ.

Πρυμίζω, ῥ. ἀμ. »Οὐριοδρομέω, ἐξ οὐρίας πλέω. voguer par un vent favorable. ||. 'τὰ πρύμισε (φρσ. ἀντὶ Ἔφυγεν), ἴδε Ἀναχωρῶ.

Πρύμος (ἄνεμος). »Οὔριος, φορὸς, τὸ ἐκ πρύμνης (κατὰ πρύμνην) πνεῦμα, ἐπίφορος, δεξιὸς (Λουκιαν. καὶ Ηλιοδ.), πρύμνηθεν (Ἡσύχ.). (vent) favorable ou à poupe. ||: ἀρμενίζαμεν μὲ πρύμον ἄνεμον. »Ἐπλέομεν ἐκ πρύμνης ἀνέμῳ.«

Πρώϊμα. »Πρώϊμον (»Πρώϊμον σπείρουσι τὸν ὄροβον,« Θεοφρ.). hâtivement, de bonne heure.

Πρώϊμος, η, ον. »Πρώϊμος, πρώϊος (Θεοφρ.), *πρωϊβλαστής. hatif, précoce.

Πρῶτα, ἐπ. »Πρῶτον, ἐν πρώτοις, πρῶτα (Ποιητ. »Πρῶτα στρατηΐην ποιέεται ἐπὶ τοὺς ἀπεστεῶτας,« Ἡρόδ. Ζ', Τ). d'abord, prémièrement, en prémier lieu, auparavant, en préalable. ||. εἶμαι δυνατώτερος ἀπὸ πρῶτα, »Ἰσχυρότερος ἐμαυτοῦ καθέστηκα. ||. πρῶτα-πρῶτα. »Πρώτιστα, πρώτιστον.

Πρωτάρα, Πρωταρειὰ (γυναῖκα). »Πρωτοτόκος, πρωτογόνος, πρωτολεχὴς (Ποιητ.). mère (qui a enfanté) pour la première fois.

Πρωτειὰ (ἡ). »Πρωτεῖον, πρεσβεῖον, τὰ πρῶτα. preéminence, θ. primauté, θ. ||. ἔχει τὴν πρωτειάν. »Τὰ πρῶτα φέρεται, πρωτεύει, πρωτιστεύει. il excelle, il a le pas (sur les autres).

Πρωτινὸς, ή, όν. »Ὁ (»Ἡ κτλ.) πρότερον. les gens d'autre fois.

Πρωτινώτερα. ἴδε Ἀρχήτερα·

Πρωτογεννημένος, η, ον. »Πρωτότοκος, πρωτογεννὴς, πρωτογέννητος, πρωτόγονος. prémier-né, l'ainé.

Πρωτόγερος. »Δημογέρων, πρεσβύτερος, προεστὼς (προεστηκὼς)-ῶτος, προϊστάμενος, προστάτης. ancien, primat:

Πρωτοκαθεδρία. »Προεδρία, πρωτοκαθεδρία, προκάθισις. préséance, θ. place d'honneur, θ.

Πρωτοκλέφτης. »Λῃσταρχος, ἀρχιληστὴς, ἀρχικλώψ. chef de bandits (brigands, voleurs, forbans).

Πρωτόλουθος, η, ον, ἴδε Πρωτοφανήσιμος.

Πρωτομάστορης. »Τέχνης προϊστάμενος. chef d'ouvriers.

Πρωτομηνιά. »Νουμηνία (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ) νεομηνία. le premier jour du mois.

Πρωτοπαλλήκαρον. »Ἀριστεύων (»Διαφέρων, »Προέχων) τῶν ἄλλων ῥώμῃ (προθυμίᾳ, μεγέθει σώματος, τόλμῃ, κτλ.). le premier des braves.

Πρωτόπαππας. »Ὁ πρῶτος (πρωτεύων) τῶν ἱερέων. le prémier des prêtres.

Πρῶτος (κατὰ τὴν φυσικὴν θέσιν ἢ τάξιν), η, ον. »Πρῶτος, πρωτεύων. prémier. ||. ἐκεῖνος ἐσήκωσε πρῶτος χέρι. »Ἐκεῖνος ἦρξε χειρῶν. il fut l'agresseur, ἴδε καὶ Σηκόνω. ||. πρῶτος-πρῶτος (ἢ ὁλόπρωτος). »Πρώτιστος. ||. κάθε πρῶτον δύσκολον (Παροιμ.). c'est le prenier pas qui coûte. §. (μεταφορ. κατὰ τὴν ἠθικὴν θέσιν ἢ τάξιν). »Ὁ τὰ πρῶτα φερόμενος (ὤν), πρωτεύων. celui qui tient le prémier rang, ἴδε Γέρος, Προεστὼς καὶ Πρωτόγερος. ||. ἀπὸ τοὺς πρώτους τῶν ἐδῶ πολιτικῶν μας. »Παρὰ τῶν τῇδε τὰ πρῶτα ἐχόντων ἐν τῷ πολιτεύεσθαι (Συν.)«.

Πρωτόσχολος. »Ὁ πρωτεύων τῶν μαθητῶν. empereur.

Πρωτοτάξιδον (πλοῖον). »Πρωτόπλοος (καὶ κράσει) Πρωτόπλους, πρωτόνεως-ω. (vaisseau, bâtiment) lancé à la mer pour la prémière fois.

Πρωτοφανήσιμος (εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται Πρόφαντος, ὅθεν τὸ Τουρκ. Τορφαντά), η, ον. »Πρωτοδρεπὴς, πρωτοφανής. (fruit) hatif, prémices, θ. πλ. de primeur.

Πταίσιμον (προφ. κοιν. Φταίξιμον), ἴδε Σφάλμα.

Πταίστης (προφ. κοιν. Φταίχτης). »Αἴτιος, ἔνοχος. coupable.

Πταίω (προφ. κοιν. Φταίγω), ῥ. ἀμ. »Πταίω, ἁμαρτάνω, ἀδικῶ, αἴτιός εἰμι. faillir, commettre une faute. ||. ἐγὼ 'δὲν σὲ πταίω. »Ἀναίτιος ἐγώ σοι. ||. τὸν Νικίαν, ἂν 'δὲν πταίῃ, συγχώρησαί 'τον· εἰ δέ κε πταίῃ, συγχώρησέ 'τον διὰ χάριν μου. »Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες.«

Πτερὸν (προφ. κοιν. Φτερό'). »Πτερόν. plume, θ. ||. τινάζω τὰ πτερὰ, ἴδε Τινάζω ||. τὰ πτερά 'της (μυίας) 'δὲν ὁμοιάζουν τὰ τῶν ἄλλων πτηνῶν. »Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς λοιποῖς ὄρνισι«, Λχ. ||. 'ς τὸ πτερὸν, ἐπ., ἴδε Πεταχτά. §. (συνεκδχ. τὸ ἀπὸ πτερὰ κατεσκευασμένον ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον φυσοῦν τὴν φωτιάν.), ἴδε Ἀνεμιστῆρι.

Πτεροῦγα (προφ. κοιν. Φτεροῦγα). »Πτέρυξ-υγος. aile.

Πτερωτὴ (ὁ τροχὸς τοῦ νερομύλου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ τριγυρινὰ πτεροειδῆ ξύλα κτυπᾷ τὸ νερόν. Ἡ λέξις εἶναι καλὴ καὶ

ἄλλην 'δὲν χρειαζόμεθα). la roue d' un moulin (à eau).

Πτωχὰ, ἐπ., ἴδε Πτωχικά.

Πτωχαίνω, ῥ. μετ. » Εἰς πενίαν καθίστημι, πτωχίζω (Γραφ.). appauvrir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Εἰς πενίαν καθίσταμαι. s' appauvrir.

Πτωχεία (προφ. κοιν. Φτώχεια). » Πενία, πτωχία (μεταγ.), ἔνδεια. pauvreté, θ. indigence, θ.

Πτωχικὰ, ἐπ. » Πενιχρῶς, πενήτων τρόπον. pauvrement.

Πτωχικὸς, ἡ, όν. » Πενιχρὸς, λυπρός. qui appartient aux pauvres.

Πτωχὸς (προφ. κοιν. Φτωχὸς), ἡ, όν. » Πτωχὸς (εἰς τοὺς ἀρχαίους ὠνομάζετο κυρίως ὁ Ζητιάνος, καὶ διέφερεν ἀπὸ τὸ) πένης, (καθὼς 'τὸ διακρίνει ὁ Ἀριστοφ. ἐν Πλ.), πενόμενος, ἐνδεὴς, δυσπραγῶν, ἐνδεόμενος. pauvre, indigent, nécessiteux. || . εἶμαι πτωχὸς, ἴδε Δυστυχῶ. §. (ἀντὶ Λιγνὸς, Ἄπαχος: »Εἶνε καὶ πτωχὸ τ' ἀρνὶ, ἔχει καὶ πλατειὰν οὐρὰν« , Παροιμ.). εἶναι πτωχὸν τὸ χωράφι. » Λυπρὸν (» Λυπρόγεων) τὸ γήδιον.

Πυκνάδες (ἢ μαυράδες 'που 'βγαίνουν κυρ. εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ χέρια), ἴδε Περκνάδες.

Πυξάρι (τὸ Τουρκ. Τσιμσῆρι), δ. »Πύξος (ἡ). buis.

Πυοφύτης (τὸ ἄλλ. Ἀμπέλι), πάθ. » Ἀχὼρ-ῶρος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). achores, ἀρσ. πληθ, gourme (des enfans). (εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γαλλίας ὀνομάζεται) râche, θ., παραβαλ. Κασίδα.

Πυργάκι } (ὑποκορ. τοῦ Πύργος). »Πύρ-
Πυργὶ } γιον, πυργίσκος, *πυργίδιον, tourelle, θ.

Πύργος (κάστρου). » Πύργος, βάρις (ἡ), πυργοβάρις (ἡ). tour, θ. §. ('σπίτι πετρόκτιστον καὶ ὑψηλὸν εἰς τὴν ἐξοχήν). » Ἀγροικία, πύργος (» Ἐν ταῖς κώμαις καὶ ἐν τοῖς ἐποικίοις καὶ ἐν ταῖς πύργοις», Γραφ. Παραλειπομ. Α, κζ', 25), τετραπυργία (ἴσως διότι ἦσαν συνήθως τέσσαρες πύργοι ἐν τετραγώνῳ περιῳκοδομημένοι διὰ τὸ ἀσφαλέστερον. » Τὰς κατὰ τὴν χώραν ἐπαύλεις καὶ τετραπυργίας,« Πλ. Εὐμ., ἴδε καὶ Πολύβ. καὶ Στραβ.). chateau.

Πυρειὰ (τὸ διὰ τοῦ Πυροφανίου 'ψάρεμμα, διὰ τοῦ ὁποίου 'ψαρεύουν εἰς τὸν Βόσπορον καὶ τὴν Προποντίδα τοὺς τριχιοὺς, ἐκ τοῦ) »Πυρεία καὶ Πυρσεία (λέξιν προσδιωρισμένην εἰς ἄλλην χρῆσιν). » Πύρευσις, πυρευτικὴ τέχνη (Πλάτ. Σοφ.). manière de pêcher les sardines (etc.)

Πυροβόλος (τὸ Τουρκ. Τσακμάκι. οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο δύο ξύλα, τὰ ὁποῖα ἔτριβον πρὸς ἄλληλα, καθὼς ἐκπυρσεύουσι καὶ οἱ ἄγριοι τῶν Ἰνδιῶν: ὁ δὲ Φιλοκτήτης τοῦ Σοφοκλέους, » Πῦρ' ἂν οὐ παρῆν, ἐν πέτραισι πέτραν ἐκτρίβων, μόλις ἔφην' ἄφαντον φῶς «. Τὸ ὁποῖον σαφέστερον ἐκτίθησιν ὁ χαριέστατος Νόννος [Βιβλ. β']: » Ὡς λίθος ἀμφὶ λίθον φλογερὴν ὠδῖνα λοχεύων, »Λάϊον ἠκόντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ, » Πυρσογενὴς ὅτε θῆλυς ἀράσσεται ἄρσενι πέτρῳ),« »Πυρεῖον (καὶ πληθ.) Πυρεῖα (τά. » Αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, « Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ.). briquet, fusil.

Πυρόνω, ῥ. μετ. »Πυρακτέω (-έω), πυρόω. enflammer, rougir au feu, ἴδε καὶ Ζεσταίνω. §. ῥ. αὐτοπ. » Πυροῦμαι, πυριμανέω (παικτ. ἀμφ.). s' enflammer.

Πυρούλας (ἢ Πυῤῥούλας), π. ἴδε Χειμωνιάτης.

Πυροφάνι ('σχάρα σιδηρᾶ, βαλμένη εἰς τὴν πρῶραν τοῦ γρίπου, καὶ φέρουσα ἀναμμένα φρύγανα ἢ δαδί, διὰ τὸ 'ψάρεμμα τῶν τριχιῶν κτλ.). » Πυρσός. torche allumée au devant d' une barque pour la pêche des sardines (etc.)

Πύρωμα. » Πύρωσις, πυράκτωσις. l' action de faire rougir au feu.

Πυρωμένος, η, ον. Πεπυρωμένος, πεπυρακτωμένος, διάπυρος, ἔμπυρος, πυρώδης. ardent, rougi au feu. || . σίδερον πυρωμένον (πέτρα πυρωμένη). » Μύδρος.

Πυρωστιὰ (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Παριστία, εἰς τοῦ Μοσχοπούλου Πυροστάτης). » Ἐσχάρα, χυτρόπους, τρίπους, τριπόδιον (Ἡσυχ.), πυριστάτης, ἐμπυριβήτης. chenet, trépied.

Πυτιά. » Πυετία καὶ Πυτία, ὀπὸς (ὅταν κατασκευάζεται ἀπὸ τὸ γάλα τῆς συκῆς). présure, θ. caillette, θ.

Πυτίζω, ῥ. μετβ., ἴδε Κουκκίζω.

Πυττάκι (χαρτὶ διπλωμένον κατὰ μῆκος, καὶ γράμμα γραμμένον εἰς τοιοῦτο χαρτὶ, ἀπὸ τοῦ, Πυκτάκιον, Πτυχίον). » Πίναξ πτυκτὸς (Ὅμηρ.), πτυκτεῖον, δίπτυχον (δέλτιον, Ἡρόδ.), γραμματεῖον δίθυρον. §. (τὸ γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐχειροτονοῦσαν τοὺς ἄρχοντάς 'των οἱ ἡγεμόνες τῆς Μολδοβλαχίας). » Γραμματεῖον (ἡγεμονικὸν, βασιλικὸν κτλ.) (»Καὶ γραμματεῖα βασιλικὰ τὴν τῶν Πατρικίων τιμὴν δωρούμενα.« Συνέσ.), χρυσόβουλον, (εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσήχθη εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἡ λέξις) δίπλωμα. brévet, lettre de créance, diplome, lettres patentes.

Πωρικόν. » Ὀπώρα (κυρ. δι' ὅσα ἔχουν τὸ φαγώσιμον μέρος ἔξωθεν, καὶ τρώγονται καὶ χλωρὰ, καθὼς δαμάσκηνα, σῦκα, κτλ.), ἀκρόδρυον (κυρ. δι' ὅσα ἔχουν τὸ φαγώσιμον μέρος ἔσωθεν, καθὼς ἀμύγδαλα, φιστίκια, κτλ. Ἡ λέξις, Ἀκρέδυ, σώζεται εἰς τὴν Ἀττικήν). fruit. ||. τὰ ξηρὰ πωρικά. » Τρωκτὰ, τρωγάλια, τραγήματα, τρώξιμα. ||. μαζόνω 'πωρικά. » Ὀπωρίζομαι. cueillir (des fruits). ||. καθὼς ἔφεραν (ἔβαλαν) τὰ 'πωρικὰ (εἰς τὸ τραπέζι). »Ὡς οὖν εἰσήχθη τὸ ἐπίδειπνον (τὸ ἐπιδόρπιον, τὰ ἐπιφορήματα). dès qu' on a servi le dessert (le fruit).

Πῶς; ἐπ. (Ἐρωτημ.). Πῶς; ὅπως; πῇ (Πλάτ. Πολιτ. Β'); comment? ||. πῶς σε λέγουν; » Τί σοι ὄνομα; Κλῆσιν ἣν τινα δεῖ σε καλεῖν; Πῶς σε καλῶμεν; quel est votre nom? §. ἴδε καὶ Διατί; ||. καὶ πῶς 'δέν με 'ξύπνησες εὐθύς; »Πῶς οὖν οὐκ εὐθύς με ἐπήγειρας; que ne m' a tu reveillé aussitôt? §. σύνδ. (Τροπολ.) »Ὡς, ὃν τρόπον (Θεοφρ.). comme. ||. 'ξεύρεις λοιπὸν πῶς 'νὰ κάμῃς. »Οἶσθ' οὖν ὅπως ποιήσεις (Συν.)«. ||. ἔστειλα 'νὰ ρωτήσω πῶς εἶσαι. » Ἔπεμψα πευσόμενος ἐν οἷς εἴης (Συνέσ) «. §. (αἰτιολ.), ἴδε Ὅτι. §. (θαυμαστ.), »Ὡς! quoi? ||. καὶ πῶς! » Εἶτα! » Τί δέ! quoi, quoi donc!

Ρ.

Ρ, ρ, τὸ δέκατον ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Λ. » Πράτρια-πλάτρα, πρῴρα-πλῴρη, μάραθρον-μάλαθρον, ἄροτρον-ἀλέτρι κτλ. §. Προστίθεται. Αἰολικῶς ὡς δίγαμμα. »Ὄζος-ῥόζος, κτλ.

Ῥαβασάκι } (κάθε γραμματάκι, κυρίως ὅμως τὸ ἐρωτικόν. »Ῥαβάσια,
Ῥαβάσι } [Ῥαούσια, κατὰ τὸν Δουκάγγιον] δὲ, ἤτοι λογαριαστήρια, λέγουσιν [οἱ Ἀγαρηνοὶ] τὰ ξύλα, ἅπερ, ἀγράμματοι ὄντες, κόπτοντες καὶ χαράκια ποιοῦντες, ἠρίθμουν δι' αὐτῶν, ὡς καὶ νῦν ἔτι οἱ ἀρτοποιοὶ χρῶνται, « Ἱστορ. πολ. ΚΠ). » Γραμμάτιον, ἐπιστόλιον, δελτάριον (τῶν ἐρωτικῶν«, Πλούτ. Ἀντ.). billet, billet-doux (τὸ ἐρωτικόν)· πιττάκιον. (»Γράψας βραχὺ πιττάκιον, καὶ σφραγισάμενος«, Πολύβ.), ἴδε καὶ Γραμματάκι. καὶ Πυττάκι.

Ῥαβδάκι. » Ῥαβδίον. baguette, θ. petite baguette.

Ῥαβδί. » Ῥάβδος (ἡ). canne, θ. bâton, ἴδε καὶ Δεκανίκι.

Ῥαβέντι, φ. ἰατρ. ('δὲν ἠξεύρω ἂν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες 'τὸ ἐξελλήνισαν εἰς τὸ) »Ῥὰ ποντικὸν (ὀρθ.) *Ῥαπόντιον, (ἢ οἱ βάρβαροι 'τὸ μετεποίησαν ὕστερον. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἡ λέξις) Ῥᾶ (φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ πρωτότυπος, μεταποιηθεῖσα, διὰ τὸ εὐφωνότερον, εἰς τὸ) Ῥεῦον. (ῥηθείη δ' ἂν καί) » *Σκυθικὴ ῥίζα (κυρ. ἡ Γλυκόῤῥιζα). rhubarbe, θ.

Ῥαγάζι (Σλαβων. rogoz, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑλλην. »Ῥάχος [» ῥάχη, στοιβαί, σάγματα]«, Ἡσύχ., εἶδος χόρτου, μὲ τὸ ὁποῖον γεμίζουν τὰ σαμάρια. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχλ. τοῦ Εὐριπ. ἐν Ὀρέστῃ), φ. » Στοιβὴ καὶ Στοίβη (σώζεται ἡ λέξις), φλεὼς (Ἀττικ.) καὶ φλοῦς (Ἰωνικ), ἀνθήλη, τύφη (τὸ Τουρκ. Λίφι, μὲ τὸ ὁποῖον σαπουνίζονται· εἶν' αἱ ἶνες τῶν φύλλων τοῦ φοίνικος). phleos.

Ῥαγίζω, ῥ. μετ. » Ῥήγνυμι καὶ Ῥήσσω. fèler. §. ῥ. αὐτοπ. » Ῥήγνυμαι. se fêler.

Ῥάγισμα. » Ῥῆγμα, ῥαγάς. fêlure, θ.

Ῥαγισμένος, η, ον. » Ῥηγματίας. fêlé. ||. ῥαγισμένος ἀπὸ τὴν φωτιάν. » Πυριῤῥαγὴς καὶ Πυροῤῥαγὴς (κυρ. διὰ τὰ πήλινα ἀγγεῖα).

Ῥαδίκι (ἀπὸ τοῦ). » Ῥάδικο-ικος (τὸ βλαστάρι ἢ κλωνάρι), φ. Κιχώρη καὶ Κιχώριον, σέρις (ἡ ἀγρία), (ἓν εἶδος ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Διοσκορ.) χονδρίλλη. chicorée (sauvage), θ. ἴδε καὶ Πικραλίδα.

Ῥαίνω, ῥ. μετ. » Ῥαίνω (ἡ λέξις διεσώθη μόνον εἰς τοὺς γάμους, ὅπου ῥαίνουν τοὺς νεονύμφους μὲ λεπτὰ νομίσματα, μὲ ῥύζι, βαμβακόσπορον, ζαχαρωτὰ, κτλ. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἔῤῥαινον ἀπαράλλακτα μὲ τρωγάλια, τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον Καταχύσματα, ὄχι μόνον τοὺς νεονύμφους [» .... φέρε σὺ τὰ καταχύσματα » Ταχέως κατάγει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης, »Θεοπομπ. Ἡδυχάρει.], ἀλλὰ καὶ τοὺς νεωνήτους δούλους, καὶ τοὺς πρώτους θεωροὺς καὶ πρεσβευτάς. Εἰς τὴν Ῥώμην ὁ γαμβρὸς ἔῤῥιπτε καρύδια ἔμπροσθεν τῆς νύμφης). faire pleuvoir (jetter) sur les nouveau-mariés des pièces de monnaie (des fruits, des bombons, etc.).

Ῥακί (» Ῥάχι, τὸ στέμφυλον, « Ἡσυχ.). » Οἰνόπνευμα καὶ Πνεύμοινον (νεολογ.). eau de vie, brandevin.

Ῥάμμα, ἴδε Κλωστή.

Ῥαντίζω, ῥ. μετ. »Ῥαίνω, δια(περι)ῤ-ῥαίνω, ῥαντίζω, καταψεκάζω. arroser, asperger, répandre autour.

Ῥάντισμα. » Ῥαντισμός. aspersion, θ.

Ῥάπη (εἶδος βούρλου, μὲ τὸ ὁποῖον πλέκουν ταὶς χοντρόψαθαις), φ. (ἐκ τοῦ) » Ῥίψ καὶ Ῥίπος καὶ Ῥιπὸς (» Ἐπιθεὶς ῥίπον ἐκ καλάμου, »Διοσκ.), ἴδε Παπύρι καὶ παράβ. Ῥαγάζι.

Ῥαπτάδικος, η, ον. » Ῥαπτικός. de tailleur, ce qui lui appartient. ||. τὸ ῥαπτάδικον (ἐργαστῆρι). » Ῥαφεῖον. la boutique du tailleur.

Ῥάπταινα (ἡ) » Ἀκέστρια, ῥάπτρια, ἠπήτρια. coutourière, θ.

Ῥάπτης (προφ. κοιν. Ῥάφτης), -ισσα καὶ -αινα. » Ἀκέστης, ῥάπτης, ἠπητὴς (κυρ. ὁ Ἀπαλωματᾶς). tailleur.

Ῥαπτοσύνη. » Ῥαπτική. le metier du tailleur.

Ῥαπτικὸν (καὶ πληθ.). »Ῥάπτρον. façon, θ.

Ῥάπτω, ῥ. μετ. »Ῥάπτω, συῤῥάπτω. coudre.

Ῥάσον (ἐκ τοῦ Ἰταλ. raso, » quæ pilos non habet, detrita et usu de floccata«, κατὰ τὸν Δουκάγγ.). » Τρίβων, τριβώνιον, τριχίνιον. serge rase, froc, haire, θ.

Ῥαφή. » Ῥαφή, συῤῥαφή, συμβολή. couture, θ.

Ῥάχη. » Νῶτος, νῶτον (τὸ) καὶ νῶτα (τὰ, κυρ. τοῦ ἀνθρώπου), ῥάχις-εως, μετάφρενον. dos. ||. τῆς ῥάχης (κτητ.). » Νωτιαῖος. dorsal. ||. δεῖξέ με τὴ' ῥάχι' σου (φρσ.). »Τὸ κοῖλον δεῖξαι τοῦ ποδός· » Στρέφε τὰ νῶτα. montrer les talons. ||. σὲ τρώγ' ἡ ῥάχις σου (φρσ.), ἴδε Τρώγω. ||. ῥάχη τοῦ βουνοῦ, ἴδε Κορφοβοῦνι καὶ Λόφος.

Ῥαχίτης, πάθ. » Ῥαχῖτις (νόσος). rachitisme.

Ῥαχιτιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ῥαχίτιδι περιπίπτω (ἁλίσκομαι). devenir noué (rachitique), être attaqué par le rachitisme.

Ῥαχιτιασμένος, η, ον. » Ῥαχιτικὸς, ῥαχιτιῶν. noué, rachitique.

Ῥαχοκόκκαλον. » Ἄκανθα, ῥάχις-εως (ἡ). échine, θ. épine du dos.

Ῥαχὸς, φ., ἴδε Ῥαγάζι.

Ῥάψιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ ῥάπτειν). » Ῥαφή. coutoure, θ. §. (τὸ πρᾶγμα ὅπου ῥάπτεται· ὅθεν: Πάρε μαζῆ καὶ τὸ ῥάψιμο' σου), ἴδε Δουλειά.

Ῥέμμα (ποταμοῦ, θαλάσσης, κτλ.). »Ῥοῦς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) ῥόος, ῥεῦμα. courant (d'eau). §. ἴδε Ποταμάκι.

Ῥεμματιὰ (ἡ). »Χαράδρα. ravine.

Ῥεμματικὰ (τὰ), πάθ. » Ἀρθρῖτις (νόσος). goutte, θ. §. » Ῥεῦμα, ῥευματισμὸς, κέδμα. rhumatisme, ἴδε καὶ Ποδαλγία καὶ Σχιάτικα. ||. ἔχω ῥεμματικά. » Ῥευματίζομαι. avoir la goutte, être attaqué de rhunatisme.

Ῥεπανάκι. » Ῥαφανίδιον. petite rave.

Ῥεπάνι, φ. » Ῥαφανὶς καὶ Ἰων. Ῥεφανὶς (κατὰ τὸν Ἀμμώνιον). raifort, rave. θ. radis ||. 'γιερὸς 'σὰν τὸ ῥεπάνι (φρσ. παροιμ.) »Κολοκύντης ὑγιέστερος(Σουΐδ)«.

Ῥεπανίδα, φ. » Ῥαφανὶς (ἀγρία). raiponce, θ. navette, θ. raifort (sauvage), bulbonac, lunaire, cransón, ἴδε καὶ Χράνος.

Ῥετσίνα. »Ῥητίνη. resine, θ. ||. ῥετσίνα τῆς πιτυᾶς ἢ τοῦ πεύκου (τὸ Τουρκ. Τσὰμ-σακχιζί). »Πιτυΐνη (ῥητίνη). poix-resine, θ. galipot.

Ῥετσινάτον (κρασὶ κυρ.). » Ῥητινίτης (οἶνος). (vin) résiné.

'Ῥεύγομαι, ῥ. ἀποθ. »Ἐρυγγάνω, (ἐρύγω ἄχρ. ὅθεν τὸ) ἐρυγεῖν, ἐρεύγομαι. roter, avoir des rapports.

Ῥεύτης (ἡ βαθουλὴ ἄκρα τῶν κεραμιδιῶν, διὰ τῆς ὁποίας τρέχουν τὰ νερὰ ἀπὸ τὴν στέγην). » Ὑδροῤῥόη. larmier, gouttière, θ. battelement.

'Ῥέψιμον. »Ἐρυγή, ἐρυγμὸς, ἐρευγμός. rot, rapport, éructation, θ.

'Ῥημάδι ('σπίτι, φόρεμα, κτλ. χωρὶς οἰκοκύρην). »Ἔρημος, χηρεύων (μεταφορ), ἠρημωμένος. (maison etc) abandonnée (délaissée, déserte).

'Ῥημάζω, ῥ. μετ. » Ἐρημόω, ἐξερημόω. dévaster, désoler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐρημόομαι. devenir désert.

Ῥῆσος, ζ. »Λύγξ-υγκὸς καὶ-υγγὸς (ὁ), λυκοπάνθηρ. loup-cervier, lynx, rich; guépard (κυρ. τὸ Τουρκ. Καρακουλάκι), πάνθηρ, πάρδος καὶ πάρδαλις (τὰ τρία ταῦτα ὀνόματα 'δίδονται ἀπροσδιορίστως εἰς τρία ὁμοφυῆ μὲν, πλὴν ἑτερογενῆ ζῶα). panthère, θ. (αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ πάρδαλις τῶν ἀρχαίων), once (αὐτὸς εἶνε ὁ πάρδος τῶν παλαιῶν), leopard (τὸ δέρμα τούτου εἶνε τὸ ὡραιότερον.). (ὁ) Πάνθηρ (τοῦ Ἀριστοτέλους φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ) adive.

Ῥηχὸς, ἡ, όν. »Ἀβαθὴς, βραχὺς(» Ἔστι δὲ βραχὺς [ὁ ποταμὸς] ὥστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρόν, « Ἡγήσ. παρ' Ἀθην.), ταπεινὸς (» Ταπεινότατοι δὲ [εἰσὶν οἱ ποταμοὶ] κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους, »Πλδ).

plat, bas. ||. ῥηχὰ (νερά). »Βραχέα (»Αἱ δὲ [τινες τῶν νεῶν] καὶ ἐς βραχέα ὤκειλαν,« Θυκδ). καὶ Βράχεα (τὰ: »Καὶ κατὰ τὰς ἀμπώτεις καὶ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη καὶ καθίζειν,« Στράβ. ΙΖ'), προσβραχῆ ἢ (ὀρθότ.) προβραχῆ, τέναγος (τὸ), τεναγώδη, τεναγίζοντα (ὕδατα, κυρ. ὅπου εἶνε καὶ βοῦρκος, καθὼς τὰ παρὰ τὸ Ναύπλιον, ὅπου ἁλιεύονται οἱ κέφαλοι, ἀναφερόμενα δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἁλιείαν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, μεταχειρισθέντος τὴν ἰδίαν λέξιν), ῥαχία καὶ (Ἰων.) ῥηχία (» Ὁ πλόος ἅπας οὗτος παρὰ τὴν Περσίδα βράχεά τε ἦσαν καὶ ῥηχίαι καὶ τενάγεα, » Ἀῤῥ.), στῆθος, ταινία (κυρ. τὸ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν). bas-fonds, basses, banc (de sable, de rocher etc). ||. ὁ ποταμὸς εἶνε ῥηχός. » Ταπεινὸς καὶ κοῖλος ὁ ποταμός.

'Ρίγανη, φ. » Ὀρίγανος (ὁ καὶ ἡ), ὀρίγανον (τὸ). origan.

'Ρῖγος (τὸ), (ἀρχ. λέξις), ἴδε Ἀνατριχίλα.

'Ρίζα. » 'Ρίζα. racine, θ. §. (συνεκδοχ. καὶ ὅλον τὸ δένδρον, ὅθεν. Ἔχει τόσαις ῥίζαις ἐληαὶς, ἀμυγδαληαὶς κτλ.) » Στέλεχος (» Τὰς ἐλαίας ἐξεπρέμνιζον πλεῖστον ἢ χίλια στελέχη, ὅθεν ἔλαιον ὑπέρπολυ ἐγίγνετο, » Δημοσθ. Μακάρτ. » Καὶ ἑβδομήκοντα στελέχη φοινίκων«, Γραφ.). pied (d' arbre).

'Ριζάρι (» Ὥστε τὰ ἐκ τῶν ῥιζῶν βαπτόμενα ἐνάμιλλα εἶναι τοῖς ἐκ τῆς κόκκου καὶ ταῖς ἁλουργίσι«, Στράβ. ΙΓ, δ'), φ. (βαφ.) » Ἐρυθρόδανον καὶ Ἐρευθέδανον. garance, θ. ||. ἄγριον. » Ἄλυσσον. garance sauvage (Ricard, ὁ Γάλλος μεταφραστὴς τοῦ Πλουτάρχου).

'Ριζικὸν (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Βρυέννιος, ὁ ὁποῖος, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, 'τὸ γράφει 'Ροιζικὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Δουκάγγ. παράγει ἐκ τοῦ Ἰταλ. Risico, Γαλ. Risque. κυρίως δὲ εἶνε συνώνυμον τοῦ) »Πυθμενικὸν (λέξεως γνωστῆς παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις καὶ ἀποτελεσματικοῖς), ἴδε Τύχη.

'Ριζοβοῦνι (ἢ ἄλλ. Ποδηὰ τοῦ βουνοῦ). »Πόδες (» Πρόποδες, » Κράσπεδα) ὄρους, ὑπώρεια, pied de la montagne.

'Ριζόνω, ῥ. ἀμ. » 'Ριζοβολέω, ῥιζόομαι. prendre racine. §. (μεταφορ.). enraciner, s' enraciner, invéterer, s' invéterer, ἴδε καὶ Πιάνω.

'Ριζόφυτον, ἴδε Κωλοῤῥίζι.

'Ρίζωμα. » 'Ρίζωσις. la pousse des racines.

'Ριμάδα καὶ 'Ρίμα ἢ 'Ρῆμα, ἐκ τοῦ 'Ρυθμὸς κατὰ τὸν Δουκάγγ.). » Σίλλος (ὁ), ἴαμβος, γεφυρισμός. satyre, θ. brocard, libelle, chanson diffamatoire, θ. ||. κάμνω ῥιμάδες. » Γεφυρίζω. brocarder.

'Ρίνα, ψ. » 'Ρίνη, λειόβατος (καταχρ. ἢ κατ' ἀντίφρασιν καθὼς καὶ τὸ Γαλλ. miraillot), ῥινόβατος. raie (bouclée), ange, angelot, ἴδε καὶ Βάτος.

'Ρινὶ, ἐργ. » 'Ρίνη (ἡ). lime, θ.

'Ρινίζω, ῥ. μετ. » 'Ρινάω, ῥινίζω. limer.

'Ρίνισμα (ἡ πρᾶξις). »''Ρίνησις. limure, θ. §. (τὸ λεπτὸν μόριον ὅ,που καταπίπτει ἀπὸ τὸ ῥινιζόμενον πρᾶγμα). «'Ρίνημα καὶ 'Ρίνισμα. limaille, θ.

'Ρίξιμον, ἴδε 'Ρίψιμον.

'Ρίχνω (ὁ Κορ. 'τὸ γράφει 'Ρήχνω καὶ 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ 'Ράσσω 'Ρήσσω, καθὼς 'τὸ ἔχει καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος εἰς τὰ ὀνειροκρ. 62: »Ἔδοξε παλαίειν καὶ . . ῥῆξαι τὸν ἀντίπαλον«· καὶ κατωτέρω:» Ἀεὶ δὲ ἄμεινον τὸ ῥήσσειν«, καὶ ὁ Δημοσθ. κατὰ Κόν: » Εἶθ' ὑποσκελίσαντές με καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον), ῥ. μετ. » 'Ρίπτω, βάλλω. jeter, ruer. || ῥίχνω κάτω. » Καταβάλλω, καθαιρέω. abbattre, terrasser. ||. ῥίχνει τ' αὐτιά του (κάτω). »Τὰ ὦτα καταβάλλει (Ἀριστ.)«. ||. ῥίχνει κάτω τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ μακρυὰ ὅσο φθάνει τ' ὀμμάτι. » Ἄνδρα ἐξ ὄψεως μήκους καθαιρεῖν (Ξενοφ.)«. ||. τὸ ἄλογον ἐξυπνάσθη καὶ τὸν ἔῤῥιψε κάτω. » Καὶ ὁ ἵππος πτυρεὶς ἀπεσείσατο αὐτόν«. il l'a démonté. ||. ῥίχνω τὸ λιθάρι. » Δισκεύω. ruer. ||. ῥίχνω σαγίτταν (κοντάρι, σφενδόναν, κτλ.), ἴδε Τινάζω. ||. ἐπειδὴ εἶχε ῥίξει πλέον ὅλαις 'του ταὶς σαγίτταις. » Πάντων αὐτῷ τῶν βελῶν ἤδη ἐκτετοξευμένων. « ||. ῥίχνω μέσα. » Ἐνσείω, ἐμβάλλω. jeter (lancer) dans ||. ἐῤῥίχθηκεν εἰς τὴν φυλακήν. » Εἰς εἱρκτὴν ἐνέπεσεν. ||. ῥίχνω σίδερον (ναυτ.). » Ἄγκυραν βάλλομαι. jeter l' ancre. ||. ῥίχνω τὰ πλεμμάτια (εἰς τὴν θάλασσαν). »Καθίημι (» Χαλάω) τὰ δίκτυα. ||. ῥίχνω τὸ ὁρμίδι (τὴν βόλταν) εἰς τὴν θάλασσαν. » Τὴν ὁρμιὰν καθίημι. ||. ῥίχνω (τὸ καράβι) ἔξω. » Ὀκέλλω, ἐξοκέλλω. échouer. ||. ῥίχνω ἀπὸ 'πάνω μου, ἴδε Τινάζω. ||. ἔῤῥιξε τὸ παιδὶ (ἡ ἐγγαστρωμένη), ἴδε Ἀποβάλλομαι. ||. ῥίχνω τὸ σφάλμα (τὴν αἰτίαν) εἰς τινα. »Αἰτιάομαι, τὴν αἰτίαν ἀναφέρω (ἀνατίθεμαι, ἀνάπτω, προστρίβομαι). imputer la faute. ||. νὰ ῥίψῃ τὸ σφάλμα εἰς ἐμένα. » Εἰς ἔμ' αἰτίαν βά-

λη (Εὐρ. Τρ. 305)«. ||. ῥίχνω δόσιμον, ἴδε Δόσιμον. ||. ἔῤῥιξε μιὰν λεξιν. »Ῥίψας λόγον (Πολύϐ. Δ, 20, ς)· » Ἐνέϐαλε λόγον. jeter un propos. ||. ῥίχνω λόγια (Τουρκ. Ταχχιλδίζω ἢ Ὀλαστίζω). »Νεανίας, λόγους ῥίπτων εἰς ἡμᾶς (Εὐρ. Ἀλκ. 683)«, ἴδε καὶ Πειράζω. ||. ῥίχνω λαχνὸν, ἴδε Λαχνός. ||. ἔῤῥιξε τέσσαρα, πέντε κτλ. (εἰς τὸ τάϐλι). » Πέντ' ἔϐαλεν. il a amené un quatre, un cinq etc. ||. 'να ἔχῃ ῥιχμένην τὴν ἄκρην τοῦ φορέματός 'του εἰς τὸν δεξιὸν ὦμον, καθὼς οἱ εὐγενεῖς. »Ἀναϐάλλεσθαι ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως (Πλάτ.)«. ||. ἔῤῥηξε τὰ 'μμάτια 'της κατὰ γῆς. » Κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα (Ὅμ. Ὕμν. Ἀφρδ.)«, ἴδε καὶ Καρφώνω. ||. ῥίχνομαι ῥ. μέσ. (ἀντί Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν), ἴδε Ὁρμῶ, Πετῶ καὶ Τινάζω. ||. (τὸ λεοντάρι), ὅταν ἦνε κοντὰ, ῥίχνεται ἐπάνω. » Ἐπιῤῥίπτει ἑαυτόν, ὅταν ᾖ πλησίον«, Ἀριστ.

Ῥίψιμον (προφ. κοιν. Ῥίξιμο'), » Ῥίψις, βολή. l'action de jeter, jet (κυρ. πέτρας). ||. ῥίψιμον τῆς πέτρας ἢ τοῦ λιθαριοῦ. » Δισκοϐολία. ||. ῥίψιμον σαγίττας, κονταριοῦ κτλ, ἴδε Τίναγμα.

Ῥιψοκινδυνεύω, ῥ. ἀμ. » Παραϐάλλομαι, παραϐάλλω ἐμαυτὸν, δια(παρα. ἀπο)κινδυνεύω, ἀναῤῥίπτω κίνδυνον, ἐπὶ τῇ τύχῃ ποιοῦμαι. hasarder, risquer.

Ῥιψοκίνδυνος, η, ον. » Παράϐολος (ἄνθρωπος), παρακεκινδυνευμένος (λόγος). téméraire, hardi.

Ῥόϐι (τὸ) |, φ. » Ὄροϐος, βούτρωκτον.
Ῥόϐη (ἡ) | ers, orobe, θ.

Ῥοϐίθι (προφ. καὶ Ῥεϐίθι), φ. »Ἐρέϐινθος. pois-chiche, pois bécu, garvance, θ.

Ῥόγα, ἴδε Ῥῶγα. 2) (ἐκ τοῦ Λατιν. Erogo, ὁ μισθὸς), ἴδε τὴν λέξιν. (Ὁ Σουΐδας λέγει: » Ῥόγα, ἡ τῶν Βασιλέων εὐσέϐεια καὶ ἡ φιλοτιμία«).

Ῥοδακινηὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ σχολ. τοῦ Νικάνδρου), δ. » Μηλέα Περσικὴ, περσεί(σέ)α. pêcher.

Ῥοδάκινον (κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ Λατιν. duracina Persica, σκληρὰ δηλ. ἑπομένως ὄχι οἱ Γιαρμάδες, ἀλλὰ τὰ Παπάτια, Γαλλ. pavie ἢ brugnon), 'πωρ. » Μῆλον Περσικὸν, *Περσέμηλον, Πέρσειον καὶ Περσικὸν (ἐννοουμένου τοῦ Μῆλον), (εἰς τὰ Γεωπονικὰ εὑρίσκεται καὶ ἡ λέξις) Δωρακινά. pêche, θ. duracine, θ.

Ῥοδάνι, ἐργαλ. » *Βέμϐιξ καὶ *Βέμϐηξ, *ῥόμϐος, περίακτον, περιαγωγεύς. *rouet (κυρίως τὸ Τουρκ. Τσικρίκι).

Ῥοδανίζω, ῥ. μετ. » Βεμϐηκίζω, ῥο(ῥα)δανίζω. devider (par le moyen du rouet), bobiner.

Ῥόδι, πωρ., ἴδε Ῥῶδι.

Ῥοδηὰ, δ., ἴδε Ῥωδηά.

Ῥοδίτης (εἶδος σταφυλιοῦ, τὸ Τουρκ. Ῥουχνιγκιάρι). » Ῥοδία (σταφυλὴ), ῥοδωνιὰ (» Εἶδος ἀμπέλου, φερούσης σταφυλὴν παραπλησίαν τῷ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα, « Σουΐδ.). espèce de raisin.

Ῥοδοδάφνη (ἡ ἄλλ. Πικροδάφνη. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται ἁπλῶς Δάφνη), δ. »Νήριον, ῥοδοδάφνη. oléandre, laurier-rose, rosage, rosagine, θ.

Ῥοδοζάχαρη (καλὴ ἡ λέξις, οἱ παλαιοὶ 'τὴν ὠνόμαζαν) » Τὸ διὰ ῥόδων (καθὼς ἔλεγαν καὶ τὸ διὰ κυδωνίων, κτλ. ἴδε Γλυκόν), ῥοδωτόν. conserve de roses, θ.

Ῥοδοκόκκινος, η, ον. » Ῥοδόχρους, εὔχρους. vermeil.

Ῥοδόσταμμα (ἀντὶ Ῥοδόσταγμα, τὸ. » Ῥοδόσταγμα τὸν βρέχουσιν διὰ νὰ συμφέρῃ ὁ νοῦς του«, Ποιητ. ἀνών.) » Ῥόδου ἢ Ῥόδων στάγμα (Εὐστάθ. opusc. 305), ῥοδωτὸν, ῥοδόστακτον καὶ ῥοδόσταγμα (Ἱππιατρ.). eau-rose, θ. » Στακτὸν μῦρον (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ). eau de roses.

Ῥοδότσεφλον, ἴδε Ῥωδότσεφλον.

Ῥόζος. » Ὄζος, τύλος, κόνδυλος, κονδύλωμα. noeud (d' arbre), dourillon.

Ῥοΐ, ἀγγ, ἴδε Ἀαδικόν.

Ῥοΐδι (καθὼς 'τὸ προφέρουν εἰς τὴν Ἑλλάδα), κτλ., ἴδε Ῥῶδι.

Ῥόκα, ἐργ. »Ἠλακάτη. quenouille, θ. §. (ἀπὸ τοῦ Λατιν. eruca), φ. » Εὔζωμον (σώζεται ἡ λέξις διεφθαρμένη εἰς τὴν Ἀττικήν). roquette, θ.

Ῥοκάνα (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Κρόυταλον.

Ῥοκάνι |, ἐργ. » Ῥυκάνη καὶ Ῥυ-
Ῥόκανον | κάνα (» Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς τρύπανον», Ἐπιγρ.). rabot, varlope, θ. erminette θ.

Ῥοκανίδι. Ῥοκάνισμα. planure, θ.

Ῥοκανίζω, ῥ. μετ. Ῥυκανάω (-ίζω). raboter. §. (μασσῶ σκληρόν τι ἀντί) » Βρυκανίζω (ἐκ τοῦ) Βρύκω (» Ἐνθέντα δ' εἰς τὸ στόμα βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον .... παρ' Ἀθην.), ἴδε Κοκκαλίζω.

Ῥοκάνισμα. » Ῥυκάνισις. l'action de raboter.

Ῥοκοκέφαλος (ὁ). | »Γέρων οντος (ὁ). la
Ῥοκοκέφαλον (τὸ) | tête de la quenouille

Ῥοῦγα (ἡ), (σοκάκι, δρόμος στενὸς, μαχαλάς), (ἐκ τοῦ) » Ῥὼξ-ωγὸς (κυρ. ἡ στενὴ δίοδος, τὸ μακρυνάρι οἰκίας, ὅθεν

ἐνὰ ῥώγας μεγάρετο (Ὀδ. Χ, 143)» ἴδε καὶ Σωκάκι καὶ Μαχαλὲς (εἰς τὸ Παράρτημα).

'Ρεῦδι, δ. (τὸ ἄλλ. Σουμάκι. Ὁ σπόρος, ἡ ῥίζα καὶ ἡ φλοῦδά του χρησιμεύουν εἰς πολλὰ πράγματα.). »Ῥοῦς (ὁ ἐρυθρός). vinaigrier; sumac.

'Ρευθοῦνι. »Μυκτὴρ, μυξωτὴρ, ῥώθων (πλ. ὡς ἄνω. κτλ.). narine. θ.

Ῥούφηγμα. »Σπάσις, ῥόφησις. l'action de humer.

Ῥουφηματιά. »Σπάσις. gorgée, θ. ἴδε καὶ Γιουλιά.

Ῥουφηκτά. ἐπ. »Σπάσει, ῥοφηστί. en humant. ||. τὰ μακρολαίμικα πουλιὰ πίνουν ῥουφηκτά. »Τῶν ὀρνέων τὰ μακραύχενα πίνει σπάσει (Ἀριστοτ.).«

Ῥουφηστιὰ, ἴδε 'Ρουφηματιά.

'Ρουφῶ, ῥ. μετ. »Ῥοφάω (-έω), ἐκροφέω, ἀποῤῥοφάω, σπάω (Ἀθην.), ῥυμφάνω (Ἱπποκρ.). humer. §. (ἐπὶ ἀψύχων). »Ἀναπίνω. absorber.

'Ρουχικὰ (τὰ). »Ἱματισμός. hardes, θ. πλ. garde-robe.

'Ροῦχον (ὠνομάσθη ἰδιαιτέρως ἡ Τσόχα). »Ἐρέα. drap. ἴδε καὶ φόρεμα.

'Ροχαλητόν. »'Ρέγχος καὶ (παρ' Ἱπποκρ.) Ῥέγκος (τὸ), ῥόγχος καὶ ῥόγκος (ὁ), ῥογχασμὸς (Γαλην.), ῥέγξις. ronflement, râle.

'Ροχαλίζω, ῥ. ἀμ. »'Ρέγχω καὶ Ῥέγκω, ῥογχάζω. ronfler, râler.

Ῥόχαλον (φλέγμα ἀναπτυόμενον). »Βῆγμα. ἀπόχρεμμα. crachat.

'Ῥυζάλευρον. »Τὰ ἀπὸ τῆς ὀρύζης ἄλευρα. farine de riz, θ.

'Ῥύζι, φ. »Ὄρυζα (ἡ), ὄρυζον (τὸ). riz, ris.

'Ῥυζόγαλον. »Ὀρυζόγαλα. riz au lait.

'Ῥυθρινάρι (τὸ Τουρκ. Μερτζάνι, προφ. κοιν. Λυθρινάρι), ἰχθ. »Ἐρυθῖνος καὶ Ἐρυθρῖνος. rouget (συγχέεται μὲ τὸ Τριγλί); frangolin.

Ῥῶγα (τοῦ σταφυλιοῦ, ἡ μονολ. Σταφυλόρωγα). »'Ρὰξ καὶ (εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμὸν) Ῥώξ. grain de raisin.

§. (κατὰ μετωνυμ.) ἡ — τοῦ βυζιοῦ. »Θηλὴ (»Θηλὴ δέ ἐστι τὸ ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, ἡ παρὰ ταῖς ἰδιώταις 'Ρὰξ θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν σταφυλὴν ῥαγὸς«, Εὐστάθ. Ὀδυσ. Δ', 89), ἀκρομάσθιον. mamelon, tetin, tette (κυρ. τῶν ζώων), θ.

§. ἔντ. (φαρμ.) »'Ρὰξ, ῥὼξ, φαλάγγιον (»Καλοῦσι δὲ ῥάγα τὸ φαλάγγιον, εἴτε ὅτι μέλαν ἐστὶ καὶ τῷ ὄντι προσέοικε σταφυλῆς ῥαγὶ, καὶ πως ὁρᾶται καὶ περιφερὲς, κτλ.« Αἰλ. περὶ Ζ. ιδ. Γ'). tarentule. (ὀνομάζεται κοινῶς καὶ

'Ρωγαλίδα, ἴδε τὸ προηγ.

'Ρωγίτσα. »'Ράγιον. petit grain de raisin.

'Ρῶδι (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ) »'Ροΐδιον (καθὼς τὸ προφέρουν εἰς τὰ περισσότερα τῆς Ἑλλάδος μέρη), 'πωρ. »'Ροιὰ καὶ Ῥόα (ἡ), εἴδη. grenade. θ. ||. τὸ σπυρὶ (κουκκὶ) τοῦ ῥωδιοῦ. »Κόκκων. grain de grenade. ||. μᾶς ἔβγαλεν ἀμύγδαλα, καὶ τρώγαμεν καὶ ῥώδια. »Ἀμυγδάλας παρέθηκε, καὶ τῶν ῥοϊδίων ἐτρώγομεν«.

'Ρωδηὰ, δ. »'Ροιὰ καὶ Ῥοὰ, εἴδη. grenadier. ||. τὸ ἄνθος της. »Κύτινος.

'Ρωδότσεφλον. »Σίδιον, ῥοιᾶς λέπισμα. l'écorce de la grenade.

'Ρωλόγι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ὡρολόγι, κτλ.

'Ρωτῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Ἐρωτῶ, κτλ.

Σ.

Σ. σ. τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ζ: Σύγχος-ζυγὸς, σάπφειρος-ζαφείρι, κτλ.
§ Προστίθεται (κατ' ἀρχὰς τῶν λέξεων): »Κύπτω-σκύπτω, κόνις-σκόνη, μύρτον-σμύρτον, κορυδαλὸς-σκορδαλὸς (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον: »Μικρὸς-σμικρὸς), κτλ.

§ Ἀφαιρεῖται. »Σκαλεύω-χαλεύω, σπιθαμὴ-πιθαμὴ, πόλις-πόλι', καῦσις-κάψι' (καὶ ἀπ' ὅλα τὰ εἰς ΙΣ θηλυκὰ ὀνόματα), κτλ.

Σάβανον (ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνομάζετο κυρ. ὁ τρίφτης τοῦ λουτροῦ, ἢ τὸ Τουρκ. Σιλετζέκι.). »Ἐντάφιον, νεκροτάφια (τὰ), ταφήϊον σπεῖρον (Ὁμηρ.). drap mortuaire, linceul.

Σαβανόνω, ῥ. μετ. »Στέλλω (Περιστέλλω) νεκρικῶς. ensevelir.

Σαβάνωμα. »Ἡ ἐντάφιος σπείρωσις. ensevelissement.

Σαβοῦρα (Λατιν. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχιος). »Ἕρμα (τὸ). lest.

Σαβουρόνω, ῥ. μετ. »Ἑρματίζω, ἑρμάζω (Ἱπποκρ.). lester. §. (μεταφ. Γεμίζω καλὰ τὴν κοιλιάν μου), ἴδε Πατόνω.

Σαβούρωμα. Ἕρμασις, ἑρματισμός. lestage.

Σαγανάκι (ἄνεμος ἐξαφνικὸς καὶ ἐπικίνδυνος, φυσῶν κυρ. ἀπὸ ταὶς στερεαὶς), ναυτ. » Ἀπόγαιος καὶ Ἀπογεία (αὔρα), (οὗ ἐναντίον τὸ Τροπαία). vent qui souffle de la terre.

Σαγιακένιος, α, ον (φόρεμα κυρ.). »Σάγινος. de serge (saie).

Σαγιάκι (εἶδος ὑφάσματος καὶ φορέματος μαλλίνου). » Σάγος (λέξις Γαλατική). saie, θ. serge. θ.

Σάγισμα (τὸ Τουρκ. Τσοῦλι τοῦ ἀλόγου). » Ἐπίβλημα, πῖλος, πίλημα, περιβόλαιον, ἐφίππιον, σάγη, σάγιον. couverture, θ.

Σαγίττα (Λατιν.), ἴδε Δοξάρι. § »Βέλος(τὸ), ὀϊστὸς, βέλεμνον. flèche, θ. trait.

§. ἐργ. (ὑφαντ.) » Κερκίς. navette, θ.

§. ἐργ. (μὲ τὸ ὁποῖον πλέκουν τὸ πλεμμάτι). » Χηλὴ, χηλώτιον. §. (τὸ μικρότερον ἀπὸ τὰ δύο κόκκαλα τοῦ ποδαριοῦ). »Παρακερκὶς, περόνη (Ξενοφ.), παρακνήμιον. péroné, ἴδε καὶ Καλάμι.

Σαγιττειά. » Τόξευμα. coup de flèche (trait). §. (εἶδος 'φειδιοῦ, ὅ,που τινάζεται, ὅθεν:) » Ἀκοντίας. trait, dard, jaculateur: serpent aurore (ou sombre).

Σαγίττεμμα. » Τόξευμα. l'action de darder (tirer) des flèches.

Σαγιττεύω, ῥ. μετ. » Τοξεύω, ὀϊστεύω, κατατοξεύω. lancer des flèches, darder.

Σαγιττοθήκη. » Φαρέτρα. carquois, trousse, θ.

Σαγωνάκι. » Σιαγόνιον, ὑποκορ. τοῦ-

Σαγῶνι (ἐκ τοῦ)»Σιαγόνιον (Γραφ. Δεύτερον. καὶ Ἱπποκρ., ὑποκορ. τοῦ) » Σιαγὼν -όνος (ἡ), γνάθος (ἡ), γένυς-υος (ἡ). machoire, θ. (καὶ ταῦτα μὲν γενικῶς καὶ διὰ τὰς δύο σιαγόνας. ||. ἰδιαιτέρως δὲ τὸ μὲν ἐπάνω· δηλ. τὸ Ἐπανωσάγωνον, ὀνομάζεται κυρ.) » Γένειον καὶ Γένυς (Γνάθος) ἡ ἄνωθεν (ἢ ἄνω). superieure. ||. (τὸ δὲ κάτω, δηλ. τὸ Κατωσάγωνον κυρ.) Γένυς (εἰς τὸ ὁποῖον προςτίθεται ἐνίοτε, πρὸς πλειοτέραν σαφήνειαν, καὶ τὸ ἐπίῤ.) κάτω ἢ κάτωθεν, γαμφηλὴ (ἰδίως καὶ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τῶν ζώων), γένειον. l'inférieure. ||. ὅλα τὰ ζῶα (ὅταν τρώγουν)κουνοῦν τὸ κατωσάγωνόν 'τους. » Κινεῖ δὲ πάντα τὰ ζῶα τὴν κάτωθεν γένυν (Ἀριστοτ.). ||. ἀφ' οὗ ἀκκουμπήσῃ τὸ κατωσάγωνόν 'του (ὁ λαγὸς) εἰς τὴν ἄκραν τῶν ποδαριῶν 'του. » Ἐπ' ἄκρους τοὺς πόδας τὴν γένυν καταθεὶς (Ξενοφ.) «.

Σακκὶ (τὸ Τουρκ. Τσουβάλι, ἀπὸ τοῦ) »Σακκίον (« Περὶ τοὺς πόδας τῶν ἵππων σακκία περιδεῖν, ὅταν διὰ τῆς χιόνος ἄγωσι,« Ξενοφ.), ἀγγεῖον (»Τὰςῥαφὰς τῶν ἀγγείων κάτωθεν ἀναλύσας, καὶ ἀφελὼν συχνὸν ἀργύριον ἐξ ἑκάστου, πάλιν συνέῤῥαψε,« Πλούτ. Λύσ.), σάκκος καὶ σάκος (ὁ). poche, θ. sac.

Σακκολέβα (εἶδος πλοίου, ἴσως ἀπὸ τοῦ Σάκκος καὶ Λέμβος. Ὁ Κορ., Ἀτ. Τομ. Δ, τὴν γράφει Σακολαῖβαν. » Λαίφεα, αἱ τῶν πλοίων ὀθόναι· ὅθεν οἱ κοινότεροι συνθέντες ἐκ τοῦ Σάγος καὶ τοῦ Λαῖφος Σαγολαίφεα λέγουσιν, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Υ, 206). » Γαυλὸς, ἄκατος (ὁ καὶ ἡ). espèce de bâtiment.

Σακκοῤῥάφα. » Ἀκέστρα (, ἡ μείζων βελόνη, ἣν νῦν Σακκοράφιον καλοῦσιν, « Ἐτυμολ.), φορμοῤῥαφὶς, ἀκέστριον. carrelet. §. 'ψ. ἴδε Ζαργάνα.

Σακκοῦλα (τὸ ἀλλ. Πουγγί). » Βαλάντιον (» Ἔστι δὲ [καὶ] σταθμός τις βαλλάντιον, ὃ καὶ Φόλλις, δηναρίων ν', « Ἐτμλγ.) μαρσίπιον (-ίππιον καὶ -ύπιον), γλωσσόκομον. bourse. θ.

Σακκουλάκι. » Σακκίον. sachet.

Σακκοῦλι (τὸ ἀλλ. Πουγγὶ, ἐκ τοῦ) »Σακκύλιον ἢ Σακκέλιον (Φώτ.) ἢ Σακέλλιον (Ἡσύχ.). » Μαρσίπιον (-ίππιον καὶ -ύπιον), ἀγγεῖον, πήρα, ἀρύβαλλος. sachet. §. (ὁ Τουρβᾶς ἢ ἡ Ταγιρτζίκα), ἴδε Δισάκκι.

Σακκουλιάζω (βάλλω εἰς τὸ σακκὶ ἢ εἰς τὴν σακκοῦλαν), ῥ. μετ. »Σάττω. ensacher, embourser. §. τὸ φόρεμά 'του σακκουλιάζει(ὅταν δὲν ἦνε καλοκομμένον). » Διακολποῦται. il fait des poches.

Σακκούλιασμα. »Σάξις. l'action d' ensacher (embourser).

Σαλάκι } , 'ψ. »Σέλαχος (τὸ), σελάχιον.
Σαλάχι } pastenaque (ἔχει ἀγκάθι εἰς τὴν οὐράν); tarre ronde; raie à bayonnette; (ἕνα εἶδος ὀνομάζεται) murine, ἴδε καὶ παράβ. Βάτος καὶ 'Ρίνα.

Σαλβάρι (ἐκ τοῦ Περσικοῦ ἢ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., Παρθικοῦ) » Σαράβαρα (τὰ), ἴδε Βρακκί.

Σάλεμμα. » Κίνησις. mouvement.

Σαλεύω, ῥ. μετ. » Κινέω, σαλεύω. mouvoir, remuer, ἴδε καὶ Κουνῶ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κινέομαι, σαλεύομαι. remuer, se remuer, bouger, grouiller, ἴδε καὶ Κουνῶ. ||. μὴ σαλεύῃς. » Ἔχ' ἀτρέμας. ne bougez (branlez) pas. ||. ἐσάλευσ' ὁ νοῦς 'του (φρσ.). » Παρακεκίνηται, παρακινητικῶς ἔχει, τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι δοκεῖ. avoir l'esprit aliéné (dérangé), être (fou) timbré (οἶκ).

Σάλιαγκος, ὀστρ. » Κοχλίας, σέσιλος, σεσελίτης. limaçon, escargot. ||. σάλιαγ-

κος. βουλωμένος. » Πωματίας (Διοσκορ.).

Σαλιάζω (τρέχουν τὰ σάλιά μου, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπω ἄλλον τρώγοντα 'ξοινά), ῥ. ἀμ. » Σια(ε)λίζω, σιαλοχοέω, πτυα(ε)λίζω. saliver, ἴδε καὶ Σάλιον. §. (μεταφ. λέγω σάλια-μύξαις, ὅ,τι μὲ κατέβῃ), ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

Σαλιακοῦδα, 'ψ. ἴδε Γλῆνος.

Σαλιάρης (μεταφ. ὁ Χάχας καὶ Μωρόλογος), α, ικον. » Σιαλώδης (Ἱπποκρ. περὶ ἱερ. νούσου). baveux. §. bavard, ἴδε τὰς λέξεις.

Σαλιαριά, 'ψ. ἴδε Γλῆνος.

Σάλιασμα (πληθώρα σαλιοῦ). » Πτυα(ε)λισμὸς, σια(ε)λισμός. salivation (ἰατρ.), flux de salive.

Σάλιον. » Σία(ε)λον, σία(ε)λος, πτύα(ε)λος. salive, θ. bave, θ. ||. τρέχουν τὰ σάλιά 'του (λέγομεν, φυσικῶς μὲν, δι' ὅσους βλέπουν ἄλλους τρώγοντας 'ξοινόν· μεταφορικῶς δὲ, δι' ὅσους, ἐπιθυμοῦντές τι, 'δὲν ἠμποροῦν 'να 'τὸ ἀπολαύσουν). » Αἱμωδιάζω (-άω) καὶ Αἱμωδέω. « Λιχνεύομαι. l'eau lui vient à la bouche. (Συμφώνως καὶ μὲ τὰς δύο σχεδὸν σημασίας ὁ Ἀθήναιος λέγει, ὅτι ὁ Κόρυδος, πτωχός τις καὶ λαίμαργος παράσιτος, βλέπων εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ χέλια, τὰ παγούρια κτλ.) » Ἠμωδία (ἔτρεχαν δηλ. τὰ σάλιά 'του. Ὁ Ἱπποκράτης [π. Χυμῶν δ'.] μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ διὰ τὸ πάθος ὅ,που συμβαίνει εἰς τὰ 'δόντια, ὅταν ἀκούωμεν σκληρόν τι τριβόμενον καὶ τρίζον, παρ. χ. τὸ πιάτον μὲ τὴν μύτην τοῦ πειρουνιοῦ.) » Μύλης τριφθείσης πρὸς ἑαυτὴν, ὀδόντες ἠμώδησαν.

Σαλιόνω, ῥ. μετ. » *Σια(ε)λόω. enduire de salive.

Σάλιωμα. » *Σιέ(ά)λωσις. l'action d'enduire de salive.

Σάλπη, 'ψ. » Σάλπη καὶ Σάρπη. saupe, θ.

Σαμαντοῦρα, ἴδε Σημαντοῦρα.

Σαμάρι (ἀπὸ τοῦ) » Σαγμάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Σάγμα, ἐπίσαγμα, κανθήλιον, ἀστράβη. bât. ||. σὲ πταίει ὁ γάϊδαρος, καὶ δέρνεις τὸ σαμάρι (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τὸ) » Μάγειρος ἠδίκησεν, αὐλητὴς δ' αἰκίζεται. ||. σαμάρι τῶν βαστάζων (χαμάλιδων). » Τύλη (κατὰ τὸν Διογένην Λαέρτιον 'τὴν ἐπενόησε πρῶτος ὁ Πρωταγόρας). §. (ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου, ὁ ὁποῖος κλείει ὁλοτρόγυρα τὴν περιοχὴν τοῦ 'σπιτιοῦ). » Θριγκὸς, θώραξ, τοιχόκρανον (Μαθημ.). chaperon.

Σαμαρόνω, ῥ. μετ. » Σάττω, ἐπισάττω. bâter.

Σαμάρωμα. » Ἐπίσαξις. l'action de bâter.

Σαμμιαμύθι (εἰς τὸν Σωφρόν. [Maïi Spicil. Rom. v. 3, p. 477 καὶ 481] γράφεται Σαμαμίθιον, ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ἴδε Φυχιασίδι), ζ. (ἡ ἄλλως Γουστέρα καὶ Γουστερίτσα. εἶνε ἄπειρα εἴδη). » Σαῦρα καὶ Σαῦρος, ἀσκαλαβώτης, χλωροσαῦρα (κυρ. ἡ πράσινη), χαλκὶς καὶ ζιγνὶς καὶ πίγγαλος (ἓν εἶδος μὲ βέργαις χαλκοειδεῖς εἰς τὴν ῥάχιν). lézard.

'Σαμόλαδον, ἴδε Σουσαμόλαδον.

Σαμοῦρι, ζ. » Σαθέριον ἢ (κατὰ διόρθ. ἡμετ.) Σαπύριον (τὸ Ἀρκτικὸν), σίμωρ -ωρος (τὸ), (Εἰς τὴν νῆσον Ταπροβάνην ἐπαρχία τις ἐκαλεῖτο, κατὰ τὸν Κοσμᾶν τὸν Ἰνδικοπλεύστην, Σίμωρ, τὸ ὁποῖον οἱ Πέρσαι γράφουσι καὶ προφέρουσι σήμερον σ ε μ μ ο ὺ ρ). zibeline, martre zibeline.

Σαμψῶνι (εἶδος μεγάλου σκύλου). » Μολοσσὸς, κύων Ἰνδικὸς, ἀγασσαῖος καὶ ἀγασσεὺς (Οππιαν. Κυνηγ.). dogue (Allemand ou Anglais).

Σανιδάκι. » Σανίδιον. petite planche, θ.

Σανίδι. » Σανὶς (ἡ). planche, θ. ais.

Σαπίζω, ῥ. μετ. » Σήπω. putrefier. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Σήπομαι, σέσηπα (» Δοῦρα σέσηπε νεῶν »). se putrefier, pourrir. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'δὲν σαπίζει. » Ἄσηπτος, ἀσαπὴς (Θεόφρ.). qui ne peut pourrir.

Σαπίλα. » Σῆψις, σηπεδὼν, σαπρία. pourriture, θ.

Σάπιος, α, ον. » Σεσηπὼς, σαπρὸς, διεφθορώς. pourri, blette (κυρ. διὰ τὰ 'πωρικά).

Σαπίτης (εἶδος 'φειδιοῦ). » Σήψ-ηπὸς (ἡ), σηπεδὼν (Νίκανδ. Θηρ.). espèce de serpent.

Σαπουνάδα, ἴδε Σκάμμα.

Σαποῦνι (ἀπὸ τοῦ) » Σαπώνιον (ὑποκορ. τοῦ) » Σάπων-ωνος ('λέξιν Κελτικὴν, κατὰ τὸν Πλίν.), σμῆγμα. (» Σμῆγμα τὸ σαπώνιον, « Σχολ. Θεοκρ, Εἰδ. Γ', 17) καὶ σμῆμα (ἀπὸ τοῦ Σμῶ, οὗ παράγωγον τὸ Σμήχω. » Ἀπονίψασθαι δότω τις δεῦρ' ὕδωρ καὶ σμῆμα, « Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ), νίτρον, ῥύμμα, χαλαστραῖον (νίτρον). savon.

Σαπουνίζω (ἀλείφω μὲ σαπουνάδαν, καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος, πλύνω, πασρεύω), ῥ. μετ. » Νιτρόω, στρουθίζω (ὅταν μεταχειρίζωμαι ἀντὶ σαπουνίου στρούθιον [ἴδε Σαπουνόῤῥιζα]), σμάω, σμήχω. savonner.

Σαπούνισμα. » Νίτρωσις, στρουθισμὸς (ἴδε τὸ ῥῆμα), savonnage.

Σαπουνόῤῥιζα (τὸ Τουρ. Τσογένι), φ. » Στρούθιον (» Ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασησαμένῳ,« Λουκιαν. Ἀλεξ.). bois de savon, savonnière, θ. ||. πλύνω μὲ σαπουνόῤῥιζαν. » Στρουθίζω.

Σαπουνόχωμα (εἶδος γῆς). » Στεατῖτις (γῆ). stéatite, θ.

Σαράκι (τὸ ἄλλ. Σκόρος, Βώτριδα καὶ Μολιτσα), ἔντ. » Σής-τὸς (ὁ) καὶ (Δωρικῶς) Σὴρ-ηρὸς (ὅθεν μετεσχηματίσθη). §. (τὸ τῶν ξύλων). » Θρὶψ (ὁ), τερηδών. teigne, θ. gerce, θ.

Σαρακοστή. » Τεσσαρακοστὴ, ἡ τεσσαρακονθήμερος (νηστεία). carême. ||. λείπ' ὁ Μάρτις ἀπ' τὴ σαρακοστὴ (παρ.), il n'y manque non plus que Mars en carême.

Σαρακοστιανὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Νηστήσιμος.

Σαρακοφαγωμένος, η, ον. » Σητόβρωτος. §. » Θριπήδεστος, θριπακοπηθεὶς, (Θεόφρ.). vermulu. §. mouliné.

Σαράντα, ἀριθ. » Τεσσαράκοντα καὶ Τετταράκοντα, τετράκις δέκα. quarante. ||. σαράντα φοραίς. » Τεσσαρακοντάκις. quarante fois. ||. σαράντα χιλιάδες. » Τετρακισμύριοι. quarante mille. ||. σαράντα χρόνια. » Τεσσαρακονταετία, τεσσαρακονταετηρίς. l'espace de 40 ans. ||. σαράντα χρόνων » Τεσσαρακονταετὴς καὶ Τεσσαρακονταέτης (ὁ), τεσσαρακονταέτις καὶ τεσσαρακοντοῦτις (ἡ). ||. σαρανταοκτώ. » Δυοῖν δεόντοιν πεντήκοντα. ||. ἓν εἰς τὰ σαράντα, » Τεσσαρακοστὴ (εἶδος δοσίματος εἰς τὰς Ἀθήνας).

Σαραντάμερον (ἡ νηστεία τῶν Χριστουγενῶν). » Τεσσαρακονθήμερος (νηστεία). avent, les avents de Noel.

Σαρανταοκτὼ, ἀριθμ. » Δυοῖν δέοντες πεντήκοντα (Θκ.).

Σαρανταεννηὰ, ἀριθμ. » Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης (Θκ.).

Σαρανταπόδαρον / Σαρανταποδαροῦσα, (τὸ ἄλλ. Χιλιοπόδαρον), ἔντ. » Σκολόπενδρα, (διαφέρει τοῦ) ἴουλος. scolopendre, (διαφέρει τοῦ) jule, mille-pieds, ἴδε καὶ Κουβαρίστρα.

Σαρανταριά. » Τεσσαρακοντάς. quarantaine, θ. ||. κάμμιὰ σαρανταριά. » Τεσσαράκοντά που μάλιστα.

Σαργὸς, ψ. » Σαργὸς καὶ Σάργος. sargue.

Σαρδέλλα, ψ. ἴδε Τριχιός. §. (ἰδιαιτέρως ὁ ἀλατισμένος καὶ παστωμένος τριχιός). » Σαρδῶον τάριχος, σάρδα, σαρδῖνος, σαρδίνη. sardine, θ.

Σαριά (ἡ βρῶμα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων), ἴδε Ἀερα.

Σαρκόνω (παχαίνω, πιάνω κρέας ἢ [ἐπὶ πληγῆς] σφαλνῶ), ῥ. ἀμ. » Σαρκόομαι, σαρκοφυέω. prendre chair, prendre de l'embonpoint, s'incarner.

Σάρπη, ψ. ἴδε Σάλπη.

Σάρκωμα. » Σάρκωσις. régénération des chairs.

Σαρόνω (τὸ ἄλλως Σκουπίζω καὶ Φρουκαλῶ), ῥ. μετ. » Σαρόω, σαίρω, κορέω, καλλύνω (» Περὶ δὲ τῆς πλατείας ταύτης σπουδάζουσιν, ὡς ῥαίνηται καὶ καλλύνηται σφίσιν ἐπιμελῶς, « Πολυδ. ΣΤ). balayer, housser (κυρίως μὲ τσαλόσκουπαν).

Σάρωμα (ἡ πρᾶξις τοῦ Σαρόνειν, τὸ ἄλλ. Σκούπισμα). » Σάρωσις, κορεία. l'action de balayer. §. (τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου, ἡ ἄλλ. Σκοῦπα καὶ Φρουκάλι). » Σάρωθρον, κόρηθρον, κάλλυντρον, συρματίς. balais, houssoir (ἡ τσαλόσκουπα).

§. (τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου κάμνουν ταῖς σκούπαις). » Σάρον, σάρος (ὁ καὶ ἡ), σαρὸς (ὁ), σπάρτος (ὁ καὶ ἡ) καὶ σπάρτον (ὅθεν τὸ Παστρεύω). » Πράσιον. bruyère (genêt) à balais, ἴδε καὶ Μυρικιά.

Σαχλιάζω, ῥ. ἀμ. » Πλαδάω, πλαδαρέομαι. devenir flasque (moite).

Σάχλιασμα. » Πλαδαρότης, πλάδος (ὁ) (Ἱπποκρ.). moiteur, θ.

Σαχλιασμένος, η, ον. » Σαχνὸς, πλαδαρὸς, πλαδῶν, πλαδόεις, λαγαρός. flasque, moite.

Σαυρίδι (ἀπὸ τοῦ Σαυρίδιον. ὑποκ. τοῦ) » Σαῦρος καὶ Σαῦρα καὶ Σαυρὶς (lacert, ἀπὸ τοῦ Λατιν. Lacerta, ὅθεν ἴσως ἡ Λακέρδα), τράχουρος. sansonnet, ἴδε καὶ παράδ. Τσῆρος.

Σαψάκι, ἀγγ. (ἐκ τοῦ) » Καψάκιον (, ὃ κεῖται παρ' Ἡσυχ., ὑποκορ. τοῦ) » Καψάκης (Γραφ. Βασ. Γ'), ἀντλητήριον, ἀρύταινα. écope, θ. vase propre à puiser.

Σαψαλιάζω, ῥ. ἀμ. » Χαυνόομαι. devenir flasque, ἴδε καὶ Σαχλιάζω.

Σαψάλιασμα. » Χαύνωσις. l'état de celui qui est flasque.

Σάψαλον. » Κεχαυνωμένον, χαῦνον. flasque.

Σβάρνα, ἐργ. (γεωργ.). (ὁ Γαζ. τὸ παράγει ἀπὸ τὸ) » Σφύρα (τοῦ Μαλυδεύκους), ἴδε Βωλοκόπι.

Σβαρνίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Σφυρέω. » Βωλοκοπέω. herser, ἴδε καὶ Βωλολογῶ.

Σβάρνισμα (ἀπὸ τοῦ) » Σφύρωσις. » Βωλοκοπία. διάρεσις (Ἡσύχ.). hersage, labourage à la houe, ἴδε καὶ Αἰδυλισμα.

Σβέρκος (τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ, ἴσως ἀπὸ τοῦ Λατιν. Cervix,-icis), ἴδε Σνίγι.

Σβίγα, ἐργ. » Ἐξελίκτρα. tourniette, θ. ἴδε καὶ Ἀνέμη καὶ Τυλιγάδι.

Σβίγγος (ὁ), εἰδ. ζυμαρικοῦ, ἴδε Λουκμάς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Σβόλια (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Πεντάβολα.

Σβουνιὰ (ἐκ τοῦ) » Βουβωνία (ἡ κοπριὰ τοῦ Βωδιοῦ), ἴδε Βουνιά.

Σβούρδουκλας ⎫ (ἡ ἄλλ. Φοῦσκα), θαλ.
Σβουρδοῦκλος ⎭ » Τήθυον καὶ Τήθεον (Ἰλ. Π), τῆθος (τὸ). espèce d'huître.

Σβοῦρος (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Βέμβιξ καὶ Βέμβηξ, ῥόμβος, στρόβιλος, κῶνος, στρόμβος (» Στρόμβον τινὲς νοοῦσι τὴν παιζομένην βέμβικα, ἣν καὶ Στράβον βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες, « Εὐστάθ. Ἰλ. Ξ, 418), δῖνος. sabot, toupie (ὅθεν τὸ Τουρκ. Τοπάτσι), θ. roulette, θ. || .παίζω τὸν σβοῦρον. » Βεμβηκίζω. jouer à la toupie.

Σβύνω (κερὶ, φωτιὰν κτλ.), ῥ. μετ. » Σβεννύω καὶ Σβέννυμι, σβέω, ἀποσβέννυμι. éteindre. §.(γράμματα κτλ.). » Ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, διαγράφω, περιγράφω (Αἰσχ.). rayer, biffer, effacer, raturer, barrer, croiser. §. ῥ.ἀμ. αὐτοπ. » Σβέννυμαι, ἀποσβέννυμαι (» Ἀποσβέννυται γὰρ εὐθὺς [ὁ ἄνθραξ τῆς ἀλιφλοίου δρυὸς] ὅταν παύσηται φυσώμενος, « Θεοφρ. Φυτ. Γ'). s'éteindre. §. (κατὰ μετων. ἐπὶ ὀφθαλμῶν) σβυσμένα 'μμάτια. » Ὄψιες ἀλαμπεῖς », Ἱπποκρ. des yeux sans éclat. (ἐπὶ χρωμάτων), ἴδε Ξεθωριάζω· (ἐπὶ ἐξανθημάτων) » Σβέννυμαι (» Ὀκόσοισι τὰ σκέλεα γένηται φυματώδεα καὶ μὴ ἐκπυΐσκηται, ἀλλὰ σβεσθῇ «, Ἱπποκρτ.). §. (μεταφ. ἐπὶ μνήμης ἀνθρώπου κτλ.) 'να σβύσῃ τὸ ὄνομά 'του. (ἀπαράλλακτα ὁ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η) » Σὺν ἐμοὶ τελευτῶντι πᾶν ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα «.

Σβύσιμον (κεριοῦ, φωτιᾶς κτλ.) :» Σβέσις, ἀπόσβεσις, extinction, θ. §.(γραμμάτων κτλ.) » Ἐξάλειψις, διαγραφή. l'action d'effacer (biffer etc). §. (συνεκδ. ἡ σβυσμένη λέξις εἰς ἔγγραφον). » Διαγεγραμμένον. rature, θ.

Σβυστὸς, ή, όν. » Σβεστός. éteint.

Σβῶλος (ὁ) » Βῶλος (ἡ). motte, θ.

Σγάρα (ἡ ἄλλ. 'Γοῦσα). » Προηγορεὼν (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Προηγορεὼν, πρόλοβος (γράφεται καὶ) πρόβολος, φῦσιγξ. poche, θ. jabot.

Σγουραίνω, ῥ. μετ. » Συστρέφω, συνελίσσω (-ττω), συσπειράω. crêper, boucler, friser, anneler. §. ῥ. αὐτοπ. » Συστρέφομαι, συνελλίσσομαι (-ττομαι), συσπειρᾶσμαι. se friser, se crêper.

Σγουρέλλα, ψ. ἴδε Γύλος.

Σγουροβελονιὰ (εἶδος ῥαψίματος). point-bouclé.

Σγουρὸς, ή, όν, (ἀπὸ τοῦ) » Γυρὸς. » Οὖλος, συνεστραμμένος, κλωστός (κυρ. διὰ τὰ μεταξωτά). frisé, crépu, crêpé, annelé. §. σγουρὸν (μαλλὶ τῆς κεφαλῆς). » Κίκινος καὶ Κίκκινος, βόστρυχος, ἕλιξ (ἡ), *στρεπτόν. boucle, θ. anneau, crochet. || . κάμνω σγουρά. » Βοστρυχίζομαι. mettre ses cheveux en boucles, calamistrer (aix.). §. σγουρὸς (ἄνθρωπος, ὁ ἄλλ. Σγουρομάλλης). » Οὐλόθριξ-ότριχος (ὁ καὶ ἡ), οὐλοκόμης. qui a les cheveux crépus.

Σγούρωμα. » Οὐλότης, συστροφή. annelure, θ.

Σειοῦμαι, ῥ. μέσ. (ἀντὶ) » Σείομαι, διακλάομαι. s'agiter, se balancer (en marchant), ἴδε καὶ Κουνῶ.

Σειρῆτι. » Λῶμα, λέγνον (ὅθεν ὁ Λεγνωτὸς χιτὼν), ὄχθοιβος, παρυφή. galon, passement. || . ὅποιος φορεῖ χρυσᾶ (κόκκινα, ἄσπρα κτλ. σειρήτια). » Χρυσο (» Φοινικο,- » Λευκο) πάρυφος. isat galonné.

Σεισμός. » Σεισμός. tremblement de terre. || . ἔγινε σεισμός. » Ἔσεισεν (ἐννοεῖται, καὶ προστίθεται ἐνίοτε) ὁ Θεός. il y a eu un tremblement de terre.

Σεληνιάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Καταπίπτω πρὸς τὴν σελήνην, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπίληπτος γίνομαι, σπῶμαι ἐπιληπτικῶς, ἐπιληπτεύομαι, σεληνιάζομαι. être lunatique (sujet au mal-caduc).

Σεληνιασμένος, η, ον. » Ὁ πρὸς τὴν σελήνην καταπίπτων, πτωματιζόμενος (Ἀπολλ. Δυσκ. Ἱστ. Θαυμ.), σεληνιαζόμενος, σεληνιακὸς, σεληνόβλητος. lunatique, ἴδε καὶ Ἐπιληψιάρης.

Σεληνιασμὸς, πάθ. » Σεληνιασμός. mal de saint (χυδ.), ἴδε καὶ Ἐπιληψία.

Σέλινον, φ. » Σέλινον (ὠνομάζετο κυρίως ὁ Μαϊντανὸς, ὅθεν, πρὸς διαστολὴν, τοῦτο ἐλέγετο) ἱπποσέλινον (Θεοφρ.) καὶ βουσέλινον (δηλ. μεγάλος Μαϊντανὸς), σμύρνιον (Διοσκορ. κυρ. τὸ Γαλλ. maceron ou gros persil de Macedoine), céleri, ache.

Σέλλα (» Σέλμα γὰρ ἡ καθέδρα, ἐξ οὗ καὶ τὸ σελλίον ἔοικε λέγεσθαι, » Εὐστάθ. Ἰλ. Β. » Παρὰ μέντοι τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ τῆς κοινότερον λεγομένης σέλλας ἡ λέξις [δίφρος] κειμένη εὕρηται, αὐτ. Ἰλ. Τ.). » Ἐφίππιον. selle, θ. ||. καβαλικεύω χωρὶς σέλλαν, ἴδε Καβαλικεύω.

Σελλόνω, ῥ. μετ. » Σάττω καὶ Ἐπισάττω (κυρ. Σαμαρόνω καὶ Φορτόνω), ἐπιστορέννυμι τὸν ἵππον. seller.

Σέλλωμα. » Ἐπίσαξις. l'action de seller.

Σεμιγδάλι (τὸ). » Σεμίδαλις (ἡ). fleur de farine, θ.

Σενδόνι. » Σινδὼν-όνος (ἡ) (ταὐτὸν τῷ Ἰνδὸν καὶ διὰ τοῦ F. Σινδὸν ὕφασμα, κυρ. τὸ Ἰνδικὸν, τὸ λεπτότατον Τουλπάνι). drap.

Σερβοῦλι (καὶ Τσερβοῦλι, τὸ Τσαροῦχι εἰς τὴν Βουλγαρίαν. » Σέρβουλα ἡ κοινὴ συνήθεια τὰ δουλικὰ φησιν ὑποδήματα, « λέγει ὁ Πορφυρογέννητος. Περίεργος εἶναι ἡ σύμπτωσίς 'του μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἀρβύλη, ἴδε Τσαροῦχι (εἰς τὸ παράρτημα).

Σέρνω, ῥ. μετ. » Σύρω. traîner. ||. σέρνει κατόπι 'του πολλοὺς δούλους. » Πολλὴν ἐπισυρόμενος θεραπείαν. il traîne après lui une longue suite de valets. ||. σέρνω τὸν χορόν. » Ἡγοῦμαι (» Προεξάρχω) τοῦ χοροῦ. » Ἑλκύειν κόρδακα (Ἀριστοφ.). mener la danse (le branle). ||. ἐκεῖνος ὅπου σέρνει τὸν χορόν. » Κορυφαῖος (» Προεξάρχων) τοῦ χοροῦ, χορηγὸς (ἐσήμαινεν ἄλλο). celui qui mène la danse. ||. ὅσα σέρν' ἡ σκοῦπα (φρσ.). » Τὰ ἐξ ἁμάξης (παροιμ.). ||. σέρνομαι, ῥ. μεσ. » Ἕρπω. se traîner, ramper. ||. σέρνομαι εἰς τὴν λάσπην (ὡσὰν τὰ χέλια). » Εἰλυσπάομαι καὶ Ἰλυσπάομαι. ||. τὸ φόρεμά 'του σέρνεται κατὰ γῆς. » Ὁ χιτὼν ποδήρης καθεῖται, (καὶ μονολεκτ.) Ἑλκεσίπεπλος (Ὁμηρ.). §. (μεταφ.) σέρνομαι (μόλις στέκω εἰς τὰ πόδια μου, ζῶ ζωὴν ἀθλίαν). » Διαφέρω (» Διαφέρει φθειρόμενος, « Ἱππκρ.), διαφέρομαι (» Ὅταν τις ἐκ νόσου μακρῆς ἀκάθαρτος διαφέρηται πολὺν χρόνον, « Ἱππκρ.). §. (εἰς τὸ Β' προστακτικὸν πρόσωπον) σύρε (ἀντὶ τοῦ Πήγαινε, ἐφύλαξε τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Σουΐδας, φέρων καὶ παράδειγμα Γεωργίου τοῦ Πισείδου. » Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ βρέμου «).

Σερπετειά. » Τὸ ἀνηρέμητον (ἀειδίνητον), γοργότης. espièglerie, θ. gaillardise, θ. mièvrerie, θ.

Σερπετὸς (ἐκ τοῦ Συρφετὸς ἢ, πιθανώτ., ἐκ τοῦ Ἰταλ. spiritoso), ἡ, όν. » Γοργὸς, ἀνηρέμητος, ἀειδίνητος, * ταραξίοικος, σκίρταξ (καθὼς ὠνόμαζον οἱ Λάκωνες τοὺς ἐφήβους). folâtre, gaillard, remuant, semillant, espiègle, égrillard, mievre.

Σεῦκλον (προφ. κοιν. Σέσκλον), φ. (τὸ ἥμερον Παζὶ ἢ κηπευόμενον Λάπαθον). » Σεῦτλον καὶ Τεῦτλον, τευτλίον, τευτλίς. bette (blanche), θ. poirée, θ.

Σήκαλη (ἡ ἄλλ. Βρίζα), γένν. » Ὀλύρα. seigle, ἴδε καὶ παράβ. Ἀσπροσίτι καὶ Καλαμπόκι.

Σηκόνω, ῥ. μετ. » Αἴρω. lever, ôter. » Ἐπαίρω, διαίρω, ἀνέχω, ἀνίσχω, ἀνατείνω, ἀναφέρω. » Βαστάζω, μετεωρίζω, ἀνυψόω, εἰς τὸ ὕψος αἴρω. hausser, élever, enlever, ἴδε καὶ Ἀψηλένω. » Ἐγείρω, διεγείρω, ἀνεγείρω, ἐπεγείρω, ἀνορθόω, ἀνίστημι, ἀνιστάω, διανίστημι (ἀπὸ τὸ κρεββάτι). relever. ||. σηκόνω ἀπὸ κατὰ γῆς, ἴδε 'Παίρνω. ||. σηκόνω τὰ ῥοῦχά μου ἐπάνω, ἴδε Ἀνασηκόνω. ||. σηκόνω ταὶς ποδιαίς μου, ἴδε Μαζόνω. ||. σηκόνω πανιά. » Αἴρω τὰ ἱστία, πετάννυμι τὸ ἱστίον. faire voile, ἴδε καὶ Κάμνω. ||. ἐσήκωσεν ὅλα 'του τὰ πράγματα. » Ἀπήγαγεν. il emporta (enleva) tous ses effets. || » Σηκόνω χέρι (ἵνα κτυπήσω). » Ἀνταίρω ἢ Ἀνταίρομαι (» Φιλόσοφος ἀνὴρ, γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων καὶ παιόμενος, « Ακ. Λαπιθ.). » Χεῖρας ἀνταίρομαι (Θουκυδ. Γ' 32). ||. ποιὸς ἐσήκωσε πρῶτος χέρι; » Τίς ἦρξε χειρῶν; » Τίς πρῶτος ἀντῆρεν (Ἀριστείδ.); « ||. (εἰς τὰς κοινὰς συνελεύσεις) σηκόνω τὸ χέρι μου (ἵνα γνωμοδοτήσω). » Χειροτονέω, ἀνατείνω τὴν χεῖρα. ||. ὅποιος στέργει εἰς αὐτὰ, ἂς σηκώσῃ τὸ χέρι 'του· καὶ 'τὰ σήκωσαν ὅλοι. » Ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες. ||. ἐσήκωσε τὸ ῥαβδί 'του (ἵνα 'τὸν κτυπήσῃ). » Τὴν βακτηρίαν διαράμενος (ἐπαράμενος, ἐπαναράμενος, ἀνατεινάμενος). ||. 'δὲν 'μποροῦσαν 'να σηκώσουν τὰ κουπιά. » Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἀναφέρειν (Θκδ.). ||. σηκόνω ποτῆρι (φρσ.), ἴδε Ποτῆρι. ||. σηκόνω τὸν νεκρὸν (τὸ λείψανον) ἵνα 'τὸν θάψω. » Ἀναιρέομαι. enlever, faire la levée d'un mort. || . ὅσοι δὲ ἀποθνήσκουν εἰς τὰ χωρία καὶ 'δὲν τοὺς σηκόνει κανεὶς, ἐκείνους ὁ δήμαρχος 'να εἰδοποιῇ τοὺς συγγενεῖς 'των ἵνα τοὺς σηκόνουν καὶ 'τοὺς θάπτουν. » Τοὺς δὲ ἀπογινομένους ἐν τοῖς δήμοις, οὓς ἂν μηδεὶς ἀν-

αιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς ᾽προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν «. ||. ᾽δὲν σηκόνω κεφάλι. » Οὐδ᾽ ἀνανεύω (ἀνακύπτω). §. σηκόνω εἰς τὸν ὦμόν (τὴν ῥάχιν) μου. » Αἴρομαι, ἀναβαστάζω, φέρω. ||. ᾽τὸν σήκωσε ᾽ς τὸν ὦμον. » Ἀράμενος (» Ἀναθέμενος) αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. ||. ἐσήκωσαν φόρτωμα μεγαλήτερον τῆς δυνάμεώς ᾽των. » Μεῖζον φορτίον ἢ καθ᾽ ἑαυτοὺς ἀράμενοι. ||. μία ψωριάρικη καμήλα σηκόνει φόρτωμα πολλῶν γαϊδάρων. » Κάμηλος καὶ ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία (παροιμ.). ||. σηκόνω μπαντιέραν. »Αἴρω τὸ σημεῖον. arborer. ||. σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. ||. ᾽να ᾽τοῦ σηκόσουν ἀνδριάντα εἰς τὴν ἀγοράν, ἴδε Στήνω.. ||. σηκόνει πολλὴν σκόνιν. » Πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει, « Σουΐδ. ||. σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι (μεταφ.). » Διεγείρω, ἐπεγείρω, ἀναπείθω, μετεωρίζω, ἀναπτερόω. soulever, revolter. || σηκόνω τὸ στράτευμά μου. » Ἀνάγω. décamper. ||. σηκόνω τὴν πολιορκίαν. »Λύω τὴν πολιορκίαν. lever le siége. ||. σηκόνει πέτσαν (τὸ καύσιμον, βεζικατόρι). »Ἐσχαροῦται, φλύκταιναν ἐπαίρει (Θεοφρ. περὶ Πυρός). ||. σηκόνουν σπυριά. »(Ἐπιπλάσματα, ὅσα) ἰόνθους ἐγείρει, « Ἀρετ. || (τὸ ὕφασμα) σηκόνει χνοῦδι. »Κροκύδα ἀνίησι (» Ἀνήσει κροκύδα μαστιγουμένη, « Ἀριστφ. παρὰ Πλδ.). ||. σηκώθηκαν ἡ τρίχες ᾽του.» Ὤρθωσεν (» Ἔστησε) τὰς τρίχας, ἔφριξε. ses cheveux se dressèrent (se herissèrent). ||. ᾽τὸν σήκωσαν (εἰς τὴν φυλακὴν δηλαδή). » Ἀπήγαγον αὐτόν· » Ἀγώγιμος ἐγένετο· » Εἰς εἱρκτὴν ἐνέπεσεν· » Ἀπήχθη. il fut arrêté (mis aux arrêts). ||. σηκόνω κρασὶ (χωρατᾶν, φόρτωμα κτλ.). » Φέρω. porter ; soutenir ; entendre raillerie ; être à l'epreuve de. ||. ᾽δὲν εἶνε ἴδιον κάθε σώματος ᾽να σηκόνῃ πολὺ κρασί. » Οὐ παντὸς σώματός ἐστι πολὺν ἄκρατον ἐνεγκεῖν «. || .σηκόνω πολεμον. » Ἀναιρέομαι (» Ἐκφέρω-ομαι, »Αἴρομαι, » Ἐπαίρομαι, » Ἀναλαμβάνω, »Συνίστημι) πόλεμον(καὶ ὁ Θκδ. ἀπαραλλάκτως) » Καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν (Θκ. Α, 121). entreprendre la (entrer en) guerre. §. (μιμοῦμαι τὸ ζωγράφισμα, τὸ γράψιμον τοῦ ἄλλου). » Ἀπογράφω-ομαι, ἀποζωγραφέω, ἀποτυπόω, ἀπεικάζω. copier, ἴδε καὶ Ἀντιγράφω. || σηκόνομαι, ῥ. μέσ. » Ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι. se lever, se relever. ||. σηκόνομαι πουρνὸ, ἴδε Πουρνό. ||. σηκόνομαι ἀπὸ τὴν ἀῤῥωστιάν, ἴδε Ἀναλαβαίνω. ||. ἂν ἦνε γραφτό᾽ σου ᾽να σηκωθῇς ἀπὸ τὴν ἀῤῥώστιαν, θὰ σηκωθῇς, κἂν φέρῃς ἰατρούς, κἂν ᾽δὲν φέρῃς. » Εἰ εἵμαρταί σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἐάν τε εἰσάγῃς τὸν ἰατρὸν , ἐάν τε μὴ εἰσάγῃς, ἀναστήσῃ (Πλάτ. Λαχ.)«. §. »Ἐξαίρομαι, μετεωρίζω (ἐξαίρω) ἐμαυτὸν, εἰς ὕψος αἴρομαι, μετεωρίζομαι, ἀναφέρομαι. s'élever, se hausser, ἴδε καὶ Ἀψηλόνω. §. (ἀντὶ τοῦ Κινῶ διὰ δρόμον· διὰ ξηρᾶς μὲν) » Αἴρω, ἀναζευγνύω (-εύγνυμι), ἀνάγω (»Σκοταῖος ἀναγαγὼν ἀπήει«), τὴν ἀναγωγὴν ποιοῦμαι. se mettre en route. ||. ἐσηκώθηκαν ἀπὸ τὰς Ἀχαρνάς. » Ἄραντες ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. ||. (διὰ θαλάσσης δέ·) » Ἀνάγομαι, αἴρω (» Ἄραντες ἐκ Φωκαιοῦντος «), ἀπαίρω, ἀφίημι, λύω (» Λύσαντες ἐκ Μουνυχίας «), στέλλομαι, ἐκπλέω. appareiller, démarrer. §. ἐσηκώθη σφοδρὸς ἄνεμος. » Ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος· » Ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου (Θκδ.)«.

§. (μεταφορ.), ἴδε Ἀποστατῶ.

Σήκωμα (ἀπὸ τόπου). » Ἄρσις, ἔπαρσις. l'action d'élever. §. (ἀπὸ τοῦ ὕπνου). » Ἔγερσις, ἀνέγερσις. reveil. §. (συνκδχ. ἀντὶ τοῦ Φυλάκωμα). » Ἀπαγωγή. arrestation, θ.

Σηκωτάκι. » Ἡπάτιον.

Σηκῶτι, ἴδε Συκῶτι.

Σηκωτὸς, ἡ, όν. » Αἰρόμενος, φοράδην, περιφόρητος. porté, que l'on porte.

Σημάδεμμα. »Στοχασμός. l'action d'ajouster (de viser). §. » Ἐπισημασία. tracement. §. designation.

Σημαδεύω. ῥ. μετ. »Στοχάζομαι, καταστοχάζομαι, σκοπεύω, ἐπέχω. viser, mirer, coucher en joue (κυρ. μὲ τὸ τουφέκι κτλ.) §. (βάλλω σημάδι). » Σημαίνω (-ομαι), κατασημαίνομαι, ἐπι(ἐν)σημαίνω (-ομαι). marquer, tracer, noter, désigner. ||. σημαδεύθηκε (λέγουν ἡ γυναῖκες, ὅταν πρώτην φορὰν ἰδῇ ἡ κόρη τὰ γυναικεῖά ᾽της. Μὲ τὴν αὐτὴν λέξιν ᾽τὸ ἐκφράζει καὶ ὁ Ἀριστοτέλης:) » Καὶ θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει«.

Σημάδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Ζ. 169. Εἰς δὲ τὸ Λ. τῆς Ὀδυσ. 125, λέγει: » Σήματος ὑποκοριστικὸν κοινότερον εὕρηται Σημάτιον, κατὰ τὸ γράμμα γραμμάτιον· Σημάδιον δὲ εἰπεῖν, ἀκολουθεῖ μὲν ἀναλογίᾳ τῇ Χεῖμα χειμάδιον, δοκεῖ δὲ ὅμως ἰδιωτικώτερον εἶναι«). »Σημεῖον, τεκμήριον, γνώρισμα, δεῖγμα, σήμαντρον, σύμβολον, σύσσημον (ὅθεν τὸ κοιν. Σουσοῦμι). signe, marque, θ. indice. §. » Ἐπίσημον, σήμαντρον, χα-

ρακτὴρ, τύπος (» Τύπον ἐνεσημήνασθαι ἑκάστῳ«, Πλάτ.), σῆμα. enseigne, θ. ||. αὐτὸ τὸ σημάδι εἶνε διὰ ὅλους, διότι ὅλοι εἶνε φαλακροί. » Ἅπαντες φαλακροί εἰσιν, ὥστε ἁπάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα (Λουκιαν.)«. ||. εἶχεν ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα του σημάδι μίαν μυῖγαν. » Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον. « §. σημάδι (εὐλογιᾶς, πληγῆς κτλ.) » Οὐλή, ὠτειλή. cicatrice, θ. couture, θ. §. σημάδι (ἡ ἄλλ. Βοῦλα καὶ Τουρκ. Μπέγκι). « Στίγμα. marque, θ. §. σημάδι (καλὸν, κακὸν κτλ.). » Σημεῖον, οἰωνός. augure, présage. ||. καλὸ σημάδι. »Αἴσιος (»Δεξιὸς) οἰωνὸς (ὄρνις). bon augure. ||. κακὸ σημάδι. » Ἀπαίσιος οἰωνὸς (ὄρνις)· Μοχθηρὸν σημεῖον. mauvais augure. §. σημάδι (τὸ ὁποῖον βάλλουν ἵνα τὸ ἐπιτύχουν ῥίπτοντες). »Σκοπός. but. §. σημάδι (τὸ Τουρκ. Ἐμανέτι), ἴδε τὴν λέξιν (εἰς τὸ Παράρτημα).

Σημαδιακὸν (τὸ πολύτιμον στολίδι). » Κειμήλιον, ἄγαλμα (ποιητ.). joyau.

Σημαίνω (κρούω τὴν καμπάναν ἢ τὸ σήμαντρον), ῥ. μετ. » Σημαίνω, κωδωνίζω. sonner, tinter.

Σημαντικὸς, ή, όν. » Ἐπίσημος. marquant, notable. ||. ὅλοι οἱ σημαντικοὶ τοῦ τόπου. » Καὶ τῶν ἐγχωρίων ὅσον ἐπίλεκτον. toutes les notabilités du pays, les personnes les plus marquantes de la contrée.

Σημαντοῦρα, ναυτ. (προφ. κοιν. Σαμαντοῦρα, ἀπὸ τοῦ) *Σημαντὴρ-ῆρος καὶ Σημάντωρ -ορος (ὁ)· » Πιστὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλὸν, « Ἐπιγρ. bouée, θ. bonneau.

Σήμαντρον (ἀρχ. λέξ., καθιερωθεῖσα εἰς τὸ κρουόμενον προσκλητήριον ξύλον ἢ σίδηρον εἰς τὰς ἐκκλησίας). » Σήμαντρον. tarabat.

Σημειόνω, ῥ. μετ. » Ἐπισημαίνομαι (» Καθ' ἕκαστον ἐπεσημαίνοντο τῆς κραυγῆς τὸ μέγεθος, « Πλούτ.), σημειόομαι, ἀποσημειόομαι, ἀπογράφω(-ομαι), κατασημαίνομαι (Δημ.). noter, mettre sur des tablettes. ||. ἐσημείωσας δὲ καὶ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπάρθηκαν τὰ ἄσπρα, καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνου ὅ,που τὰ 'πῆρεν. » Ἀπεγράψατο δὲ καὶ τὴν χρείαν ἐς ἣν ἐλήφθη τἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος (Δημ.)«.

Σημείωμα. » Γραμματεῖον, ὑπόμνημα, σημείωσις. mémoire.

Σημειωμένος, η, ον. » Παράσημος, ἐπίσημος (Ἱππιατρ.). contrefait, marqué au B, ἴδε καὶ Μισερές.

Σήμερα, ἐπίῤ. ἴδε Σήμερον.

Σημερινὸς (προφ. Σημερνὸς), ή, όν. » Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, »Τὰ, κτλ.) σήμερον. d'aujourd'hui.

Σήμερον (προφ. κοιν. Σήμερα), ἐπ. (χρον.). » Σήμερον καὶ Τήμερον. aujourd'hui.

Σημύδα, δ. » Σημύδα. bouleau (τὸ κάμνουν σαρώματα).

Σηρόπι (τό). » Σεράπιον (Actuar. Method. Med. Lib. 5, cap. 1). sirop.

Σῆττα (τὸ λεπτότατον κόσκινον τοῦ ἀλευρίου). » Ἀλευρότησις, τηλία, διαττος (ἡ), κρησέρα. tamis, bluteau, blutoir, sas.

Σιάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ἰσιάζω καὶ Συγυρίζω. §. (εἰς τὴν φράσιν) σιάξε τὸ ἄλογον (ἀντὶ τοῦ Σέλλωσε, καλλήτερον 'να τὸ προφέρωμεν, Σάξε, ἵνα ἀναλογῇ μὲ τὸ) » Σάττω-ξω (τῶν ἀρχαίων), ἴδε Σελλόνω.

Σιάκι, ψ. ἴδε Συάκι.

Σιάξιμον, ἴδε Ἴσιασμα καὶ Συγύρισμα.

Σιγὰ | , ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) » Σίγα, σιγῇ. Σιγανὰ | ἠρέμα, ἡσυχῇ, ἀψοφητί, πρᾴως (» Κάθες πρᾴως εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων,« Διοσκορ.), μικρὸν (»Οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρὸν, « Ἀρστ.). doucement, tout doucement.

Σιγανός, ή, όν. »Σιγηλός, ἠρεμαῖος, σιγαλέος, ἤρεμος. taciturne, ἴδε καὶ Σιωπηλός. ||. ἀπὸ σιγανὸ ποτάμι μακρυὰ τὰ ῥοῦχά σου (παροιμ.).

Σιγοβράζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἕψω(»Ἑψέω, »Ἕψομαι) μαλθακῷ τῷ πυρί, πρᾴως ἕψειν (ἕψεσθαι) (Διοσκορ.), σταθεύω. faire bouillir (cuire) à petit feu.

Σιδεράδικον (ἐργαστῆρι). » Σιδηρεῖον, σιδηρουργεῖον, χαλκεῖον. boutique de forgeron.

Σιδεράκι. » Σιδήριον. petit ferrement.

Σιδερᾶς. » Χαλκεὺς, σιδηρουργός, σιδηρεύς. forgeron.

Σιδερένιος, α, ον. »Σιδηροῦς (κατὰ κρσ. ἀπὸ τοῦ) σιδήρεος. de fer.

Σιδερίτης (ὁ). »Σιδηρῖτις (»Ἐλξίνη καὶ Κλύβατις, καὶ Σιδηρῖτις, καὶ Παρθένιον, καὶ Περδίκειον, πάντα ἐπὶ ἑνὸς φυτοῦ, « Σχολ. Νικανδ. Θηρ.), περιστερεών, ἱερὰ βοτάνη, ἱεροβότανον. verveine, θ. § crapaudine, θ. ἴδ. Ανεμόχορτον, καὶ Κολλητσίδα καὶ Παρθενοῦδι.

Σιδερικὸν (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Τὰ σιδερικά, τὰ ἐργαλεῖα τῶν τεχνιτῶν). » Σιδήρια, σίδηρος (συνεκδοχ.). ferrement, ἴδε καὶ Σύνεργον. §. (τὸ τῶν γεωργῶν). »Γεωργικὸν σκεῦος. instrument aratoire.

Σίδερον, μέτ. » Σίδηρος (ὁ). fer. §. (τὸ τοῦ καραβιοῦ). » Ἄγκυρα. ancre. §. (τὸ τῆς θύρας). » Μοχλὸς (σιδηροῦς). barre de fer, θ. ἴδε καὶ Σύρτης. ||. ἂν ἦνε τὸ σίδερο' βαλμένο' 'ς τὴ' θύρα' τῆς αὐλῆς. » Εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὴν θύραν τὴν αὔλειαν ἐμβέβληται (Θεοφρ. Χαρ.)«. §. σίδερα (τὰ), πλ. (τὰ τῶν φυλακωμένων. » Κλοιὰς σημαίνει τὰ σίδηρα, ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι, « Ἐτυμολογ. » Δεσμὰ καὶ πέδας καὶ ποδοκάκας καὶ σίδηρα, « Ἰ. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 57). » Δεσμὰ (τὰ), δεσμὸς, πέδη, κλοιὸς (κυρ. τοῦ λαιμοῦ, ὁ Τουρκ. Μπουκαγιᾶς). fers, πλ. ||. βάλλω εἰς τὰ σίδερα. » Δέω, εἰς πέδας δέω (Ἡρόδ.) «. ||. λέγεις ὅτι σ' ἔβαλαν εἰς τὰ σίδερα, χωρὶς 'να πταίῃς τίποτε. » Φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι. «

Σιδεροπουκάμισον. » Θώραξ. cuirasse, θ. cotte de maille, θ.

Σιδε(δη)ροστιὰ, ἐργ. ἴδ., Πυροστιά.

Σιμὰ, ἐπίῤ. ἴδε Κοντά.

Σιμόνω, ῥ. μτβτ. καὶ ἀμτβτ. (ἐκ τοῦ) » Σιμόω (»Τὴν ἰγνύαν σιμώσας,« Ἠλ...), ἴδε Πλησιάζω.

Σιμωτινὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κοντινός.

Σινάπι (τὸ ἄλλ. Χαρδάλι), φ. (ἀπὸ τοῦ) »Σινάπιον (ὑποκορ. τοῦ) Σίναπι (τὸ), νάπυ -υος (τό). moutarde, θ. sénevé.

Σιναπίδι (τὸ Τουρκ. Λῶκι, εἶδος ῥητίνης μὲ τὴν ὁποίαν βάφουν τὰ κόκκινα τομάρια. Καλὸν 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις) » Σινωπὶς, μίλτος ἡ Σινωπική. rubrique de Sinope; laque, θ.

Σινόδι (ἡ μεγάλη Συναγρίδα, ἴδε τὴν λέξιν), 'ψ. »Συνόδους, συνοδοντίς. dentale.

Σιπποῦρα (προφ. κοιν. Τσιπποῦρα, ἴσ. ἐκ τοῦ) »Ἵππουρος, 'ψ., ἴδε Χρυσόφα.

Σιρόπι (τὸ), ἴδε Σηρόπι.

Σιτάρι, ἄρ. » Κάρος(τὸ), κάρον, καρῶον, κύμινον Αἰθιοπικόν, καρναβάδιον. carvi.

Σιτάρι, γένν. (ὑποκ. τοῦ) »Σῖτος, πυρός. bled, froment (τὸ καλλήτερον). ||. ἔκαμε κ' ἡ 'Νιάδα σιτάρι (παρ. διὰ τοὺς παρ' ἀξίαν εὐδοκιμοῦντας. Ἡ 'Νιάδα (Θυνιὰς)εἶνε δυτικόν τι παράλιον ἀμμῶδες καὶ ἄκαρπον τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγουν: » Ἔκαμε κή 'Λευσῖνα στάρι). »Ἐγένετο καὶ Μάνδρωκι συκίνη ναῦς· »,Δίδοται καὶ κακοῖσιν ἄγρα «.

Σιταρήθρα, πτ., ἴδ. Σκορδαλός.

Σιταρόσπυρον. » Κόκκος σίτου. grain.

Σιταρόψειρα, ἔντ. »Τρὼξ-ωγὸς(ὁ). charançon, cosson, calandre, θ. chate peleuse.

Σιφοῦνι (ἡ στενὴ τρύπα, ἀπὸ τῆς ὁποίας χυνόμενον τὸ νερὸν τοῦ νερομύλου, κτυπᾷ τὴν πτερωτὴν καὶ τὴν κάμνει 'να γυρίζῃ). »Σίφων. nubée, θ.

Σίφωνας. »Τυφὼν, σίφων. trombe, θ. siphon, échillon, ἴδε καὶ Ἀνεμοστρόφιλον.

Σιχαίνομαι, ῥ. ἀπ. » Βδελύττομαι, δυσχεραίνω, μυσάττομαι, ἀποστρέφομαι (»Ἀποστραφέντες τὸ μελίκρατον,« Γαλ.), ἀποτροπιάζομαι, σικχαίνω (-ομαι), σικχάζω (-ομαι), ἀηδίζομαι, προσοχθίζω. s'en dégoûter, abhorrer. ||. σιχάθηκα τὸ κρασὶ (τὸν ὕπνον, τὸ φαγεῖ κτλ.). »Διαβέβλημαι πρὸς τὰ σιτία (τὸν οἶνον)· » Ὕπνον ἀπεχθαίρω καὶ ἐδωδὴν (Ὅμηρ.). je me suis brouillé avec le vin.

Σίχαμα (τὸ σιχαμερὸν πρᾶγμα). » Βδέλυγμα, μῦσος (τό). abominable, abomination, θ.

Σιχαμερὸς, ἡ, όν. » Βδελυρὸς, βδελυκτὸς, μυσαρὸς, ἀηδὴς, δυσχερὴς, ἀποτρόπαιος, κατάπτυστος, στυγερός. dégoûtant.

Σιχασιά. » Βδελυγμία, ἀηδία, δυσχέρεια, σικχασία. dégoût. §. (τὸ σιχαμερὸν πρᾶγμα), ἴδε Σίχαμα.

Σιχασιάρης, α, ικον. » Σικχὸς, δύσκολος, δυσάρεστος. dégoûté, délicat, difficile.

Σιωπή. » Σιγὴ, σιωπή. silence. §. σιωπὴ, ἐπ. (παρακελ.)! » Σῖγα! paix! paix-là.

Σιωπηλὸς, ἡ, όν. » Σιγηλὸς, σιωπηλὸς (-ρὸς), σιωπῶν, σιγαλέος. taciturne, silentieux, morne.

Σιωπῶ, ῥ. οὐδ. »Σιγάω, σιωπάω. taire, se taire, garder le silence.

Σκάθαρος (καὶ κατ' ἐπέκτασιν, Ἀσκάθαρος), ἔντ. »Κάνθαρος. scarabée, escarbot, fouille-merde.

Σκαθαρῶνι, π. ἴδε Φλῶρι.

Σκαθὶ, π. » Ἀκανθὶς, ἀκανθυλίς. tarin.

Σκάλα (Λατιν. ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Σχαλίς). » Κλίμαξ. escalier, echelle (ἡ περιπατητὴ), θ. degré. ||. ἡ σκάλα τοῦ καραβιοῦ. »Ἀνα(»Δια-, »Ἀπο)βάθρα. §. (τὸ προέχον εἰς τὴν θάλασσαν οἰκοδόμημα, ὅπου ξεφορτάνονται τὰ καράβια), ἴδε Λιμάνι. §. (συνεκδ. πόλις παραθαλασσία, ὅπου φορτόνονται καὶ ξεφορτόνονται ὅσα ἐβγαίνουν ἀπὸ, ἢ ἐμβαίνουν εἰς τὴν ἐπικράτειαν). » Ἐπίνειον, ἐμπόριον καὶ ἐμπορεῖον, κλίμαξ (» Κατέστησεν αὐτὸν στρατηγὸν ἀπὸ τῆς κλίμακος Τύρου ἕως τῶν ὁρίων Αἰγύπτου, « Γραφ. Μακ. Α'). echelle, θ. ||. ἡ Σμύρνη εἶνε σκάλα τῆς Ἀνατολῆς. »Σμύρνη Ἰωνίας ἐπίνειον. « §. (τὸ Τουρκ. Ζεγγὶ [Τσαγγίον] τοῦ ἐφιππείου: » Τοῦ ποδὸς αὐτοῦ κρατηθέντος ἐν τῇ σκάλᾳ, θρονθεὶς

ὁ ἵππος κτλ. Λέων Γραμ., καὶ ἄλλως Κατέχι). » Ἀναβολεύς. étrier.

Σκάλεθρον, ἐργ. (μὲ τὸ ὁπ. οἱ φουρνάροι ἀνακατόνουν τὴν φωτιὰν καὶ τραβοῦν τὰ κάρβουνα καὶ τὴν στάκτην τοῦ φούρνου). » Σκάλευθρον, σκάλευρον. instrument avec le quel on remue la braise et les charbons du four.

Σκαλίδα, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Σκαλιστῆρι.

Σκαλίζω, ῥ. μετ. » Ζητέω, ἀναζητέω, μαστεύω, ἔρευναν (ζήτησιν) ποιέομαι, γυρεύω (»Περιστερὰς ἠφίει, κᾀκείνας ἐκέλευε γυρεύειν,« Στράβ.), ἀνερευνάω (διερευνάω) -ομαι, σκαλεύω (» Πῦρ σιδήρῳ μὴ σκαλεύειν, «). chercher, fouiller, demander, fureter. §. σκαλίζω τὸ χωράφι (περιβόλι κτλ)»Σκαλεύω(-ίζω), σκάλλω, σκαλιδεύω. sarcler. §. σκαλίζω πέτραν. » Ξέω, γλύφω, ἐγχαράσσω(-ττω), ἐγγλύφω, ἐγκολάπτω. sculpter, graver, gratter. ||. διὰ τοῦτο ἔβαλε καὶ 'τοῦ σκάλιξαν ἐπάνω εἰς τὴν βοῦλλαν ἕνα δέλφινα. »Ὅθεν ἐποιήσατο δελφῖνα γλυφὴν τῇ σφραγίδι (Πλούτ.) «.

§. σκαλίζω τὰ 'δόντιά μου. » Γλύφω τοὺς ὀδόντας (Κλήμ. Ἀλεξάνδρ. Παιδαγ. Β'). §. (ἀντὶ τοῦ Ἀνακατόνω, ἴδε τὴν λέξιν. ||. μὴ 'τὰ σκαλίζῃς (φρσ.) »Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον (παροιμ.) «. ||. σκάλιξ' τὴν φωτιάν. » Τὸ πῦρ ἀνα(ὑπο)σκάλευσον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.) «. remuez le feu.

Σκάλισμα. »Ζήτησις, ἀναζήτησις, ἔρευνα. recherche, θ. §. (τῶν φυτῶν). »Σκαλεία, σκάλευσις, σκάλσις (Θεοφρ.). sarclage. §. (πέτρας). » Γλυφή, χάραγμα, γλύψις, γλύμμα. sculpture.

Σκαλιστῆρι, ἐργ. (κυρ. διὰ ταῖς πέτραις). »Σμίλη, λαξευτήριον, γλυφὶς καὶ γλαφίς, γλυφεῖον. ciseaux. §. (διὰ τὰ ξύλα), ἴδε Γλύφτης. §. (διὰ τὰ φυτά). »Σκαλίς, σκαλιστήριον(Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. Ἰ, 14). sarcloir.

Σκαλιστής. »Σκαλεύς. sarcleur.

Σκαλιστός, ή, όν. » Γλυπτὸς, λαξευτός. sculpté, gravé.

Σκαλοκέφαλον. » (πρῶτος) Βαθμὸς, ἡ τῆς κλίμακος κεφαλὴ (» Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανὸν, « Γραφ.). le haut de l'escalier.

Σκαλόνω (ἀπὸ τοῦ Σχαλίζω) ῥ. μετ. »Ἀν(»Προσ)αρτάω. accrocher, cramponner. §.ῥ. αὐτοπ. »Προσίσχομαι, ἐνέχομαι (»Μαχομένου γὰρ αὐτοῦ, τὸ δορυδρέπανον ἐνέσχετό που ἐν τοῖς τοῖς νεὼς σκεύεσι, καὶ ἀντελάβετο, « Πλάτ.), προσίσταμαι. s'accrocher, se cramponner, aggriffer καὶ s'aggriffer (κυρ. διὰ ταῖς κάτταις). §. percher (διὰ τὰ πουλιά), ἴδε καὶ Πιάνομαι. §. » Ἀνέρπω, ἀναρριχάομαι. grimper, gravir (κυρ. βράχους καὶ κρημνούς).

Σκαλοπάτι (τὸ ἄλλ. Σκαλοῦνι). » Βαθμίς, βαθμὸς, κλιμακτήρ. degré, marche, θ. echelon (τὸ τῆς περιαιρετῆς), montée, θ.

Σκαλοπόδαρον (τὸ πλαγινὸν τῆς σκάλας ξύλον, ὅπου ἀκκουμποῦν τὰ σκαλοπάτια). » Ἐνήλατον. le montant (de l'escalier).

Σκάλωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Σκαλόνειν. Ὁ Πολύβιος ὀνομάζει Σκάλωμα τὸ Σκαλοπάτι). » Ἀνάρτησις· ἀναρρίχησις. l'action d'accrocher ou de s' accrocher, accrochement.

Σκαλωσιά. » Ἰκρίον καὶ Ἴκριον (» Ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον ἴκριον, σκηνικὸν ὄρθωμα καὶ πανηγυρικὸν, χρήσιμον ἐν θεάτρῳ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ θεωμένοις, ὁποῖα ἴσως ὕστερον τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα Σκαλωσίαι, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ε, 252), πῆγμα. echafaud, echafaudage.

Σκάμμα (παράδοξος μὲ φαίνεται καὶ ἡ συνωνυμία τῆς λέξεως μὲ τὴν σκαπουνάδαν, καὶ ἡ διὰ τοῦ Σκάφη ἐξήγησις, τὴν ὁποίαν 'τῆς δίδει ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς). » Ἀφρόνιτρον, νίτρου ἀφρός. mousse (qui vient sur l'eau de savon).

Σκαμνάκι. » Θρόνος, διφρίσκος, σκολύθριον καὶ σκολύφριον. escabeau, petit tabouret.

Σκαμνὶ (φαίνεται ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ, Σκαμβὸς ὁ στραβός). »Σκίμπους-ποδος (κυρ. σκαμνὶ ἢ κρεββατάκι ἀναπαυτικὸν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, τὸ Γαλ. fauteuil ἢ chaise à la Voltaire), κλιντὴρ, θράνος, θῶκος, ἑδώλιον, ἕδρα, διφρίσκος, σκόλυθρος. escabelle, θ. escabeau, placet, tabouret. ||. τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. » Δίφρος λοχαῖος (Ἀρτεμίδ. Ε, 74). «

Σκανδαλήθρα (τὸ ἄλλ. Σκανδάλι ἢ Σκανδαλίδι). » Σκανδάληθρον, σκάνδαλον καὶ σκανδάλη (Ἀλκίφρ.), πάσσαλος (Πολυδ.), ῥόπτρον. le ressort du piège (de la trappe).

Σκανδάλι, ἐργ. (ναυτ. μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης), ἴδε Σκανδῆλι.

Σκανδαλιάρης, α, ικον, ἴδε Ἀνακατωτούρης.

Σκανδαλίδι, ἴδε Σκανδαλήθρα.

Σκανδαλίζω (κυρ. κουνῶ τὸ σκανδαλίδι τῆς παγίδας, καὶ μεταφορ. πειράζω τὴν συνείδησιν, δίδω σκάνδαλον), ῥ. μετ.

»Σκανδαλίζω (ἐκκλ.). **donner du scandale, scandaliser.**

Σκάνδαλον. » Σκάνδαλον (κυρ. ἡ παγίδα, καὶ μεταφ. ὁ πειρασμὸς, τὸ ἐμπόδιον). **tracasserie,** θ. **intrigue,** θ. **machination,** θ. ||. βάλλω σκάνδαλα, ἴδε Βάλλω.

Σκανδῆλι (τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης), ναυτ. »Καθετὴρ, βολὶς, καταπειρατὴρ, καταπειρατηρία. **sonde,** θ ||. μετρῶ μὲ τὸ σκανδῆλι (τὸ βάθος τῆς θαλάσσης). » Βολίζω. **sonder.**

Σκαντζόχοιρος, ζ. »Ἐχῖνος, ἄκανθος, ἀκανθίων, ἀκανθόχοιρος. **hérisson.**

Σκάνω (ἀπὸ τοῦ Σχάζω, καθὼς 'τὸ ἔγραψε καὶ ὁ Κορ. » Ἀπὸ τοὺς ἀγωνιζομένους συμποσιαστὰς, τριάκοντα πέντε ἔσχασαν παραυτα, « Χιακ. Ἀρχαιολ.), ῥ. μετ. ἴδε Σπάνω. ||. ἔσκασε τρία ἄλογα. »Τρεῖς δ' αὐτῷ ἵπποι ἐῤῥάγησαν (Πλουτ. Ἀρ.). « **il creva trois chevaux, il eut trois chevaux crevés sous lui.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Διαῤῥήγνυμαι, ῥήγνυμαι, λακέω (-ίζω). **crever, se crever.** ||. σκάνω ἀπὸ τὰ γέλια, ἴδε Ἀποθνήσκω. ||. σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου (τὸν θυμόν μου). »Ἀποπνίγομαι (»Πνίγομαι, »Σμύχομαι, » Ἄγχομαι) τῷ θυμῷ. **crever de dépit, enrager, endêver** (οἰκ.). ||. ; δὲν εἶν' αὐτὰ ἵνα σκάσῃ κανείς; » Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη (Ἀριστοφ.); « **n'y a-t-il pas là de quoi se pendre?** ||. ὄχ! θὰ σκάσω! » Οἴμοι, διαῤῥαγήσομαι,« Ἀρςφ. ||. διότι θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ πεῖσμά τους. » Ἀγχόνη γὰρ αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα γενήσεται«. ||. σκάσε, ἐπ.(καταρ.)! » Διαῤῥαγείης! ἐπιτριβείης! **p ste! puisses tu crever!** ||. σκάνουν τὰ χέριά (χείλιά, ποδάριά) μου. » Ῥαγάδας ἔσχον. **mes lèvres (etc) gercent.** ||. ἔσκασεν ἡ γῆ (ὁ τοῖχος). » Διεῤῥάγη, ἔχανε. **crevassa, se crevassa.**

Σκαπέτα, ἐργ., ἴδε Ἀξινορύγι.

Σκάπτω (προφ. κοιν. Σκάφτω), ῥ. μετ. »Ὀρύσσω-ττω (κυρ. λάκκον, χανδάκι κτλ.). **creuser.** ||. σκάπτω πηγάδι. »Φρεωρυχέω. ||. σκάπτω τὸ ἀμπέλι (χωράφι κτλ.). » Σκάπτω. **labourer, remuer la terre, piocher, bêcher** (κυρ. μὲ τὸ λισγάρι), **fouir, creuser.** §. σκάπτω πέτραν, δακτυλίδι κτλ., ἴδε Σκαλίζω.

'Σκάρα (σκεῦος τοῦ μαγειρειοῦ). »Ἐσχάρα (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. στιχ. 888). **gril.**

Σκαρβελόνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Σκαλόνω.

'Σκαρὶ (ἡ Ἰταλ. Carina, τὸ θεμέλιον τοῦ καραβιοῦ). » Στείρωμα, τρόπις (-ιος καὶ ιδος[ή]), στεῖρα. **quille,** θ. **carène,** θ. §. (τὰ ξύλα καὶ ὁ τόπος ὅπου στέκεται τὸ καράβι ἵνα φθιασθῇ). » Ἐσχάριον (» Ἀθήναιος δὲ καὶ ἐσχάριον παραγώγως οἶδε, δι' οὗ καθέλκονται νῆες εἰς θάλασσαν, ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα παραφθείρουσα, τὸ κοινὸν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναί φησι, βουλομένη πάντως, ἀπὸ ἐσχαρίου εἰπεῖν, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Η, 153), ἐσχάρα, ναυπήγιον, δρύοχοι. **chantier.** ||. ἀπεφάσισαν 'να φθειάσουν πάλιν ἀπὸ τὸ 'σκαρὶ (ἀπὸ καινουργῆς δηλ.) διακόσια εἴκοσι καράβια. »Αὖθις ἔγνωσαν ἐκ δρυόχων εἴκοσι καὶ διακόσια ναυπηγεῖσθαι σκάφη (Πολυβ.). « ||. ἐν ᾧ φθειάνεται ἀπὸ τὸ 'σκαρὶ μία ἀκέρια ἀρμάδα. »Στόλου δ' ἐκ δρυόχων ναυπηγουμένου (Πλάτ. Τιμ.). «

§. (μεταφορ. ὁ διοργανισμὸς τοῦ σώματος). » Κατασκευὴ, διοργάνωσις. **structure,** θ. **conformation,** θ.

Σκαρμός. »Σκαλμός, κωπωτήρ. **échome,** θ.

Σκαρολάχανον, φ., ἴδε Παρθενοῦδι.

Σκαρόνω, ῥ. μετ. »Τρόπιν (»Δρυόχους) καταβάλλομαι (τίθεμαι. Πλούτ. Δημητ.). **mettre sur le sentier.** ||. ἀπεφάσισαν 'νὰ 'σκαρώσουν πάλιν ἀπὸ καινουργῆς 220 καράβια, ἴδε 'Σκαρί.

Σκάρος, 'ψ. »Σκάρος. **scare, sarget.**

Σκαρούχια (ἴσ. ἀπὸ τοῦ) »Καρούα (Λακων. ἡ καρυὰ), τὰ Σοῦρβα, ἴδε τὴν λέξιν.

Σκάρφη (ἡ λέξις εἶνε ἀρχαία, διότι, κατὰ τὸν Στράβωνα, Σκάρφη μετωνομάσθη ὁ Ἐτεωνὸς, πόλις τῆς Εὐβοίας: Φαίνεται δὲ ὅτι ἐσχηματίσθη, κατὰ πρόσληψιν τοῦ σ, ἀπὸ τοῦ Κάρφη, διότι χρησιμαι κυρίως εἰς τὴν ἰατρικὴν ἦσαν αἱ ἶνες (τὰ κάρφη) τῆς ῥίζης τοῦ φυτοῦ. » Κάρφεα τ' ἐλλεβόρου μελανόχροος, « λέγει ὁ Νίκανδρος [Θηριακ.]. ὁ δὲ Ἀέτ. [Γ', 120] » Ἐλλεβόρου τοῦ λευκοῦ καὶ καλλίστων τῶν καρφίων, «), φ. (φαρμακ.). » Ἐλλέβορος (ὁ καὶ ἡ. Εἶνε δύο εἰδῶν: ἄσπρος καὶ μαῦρος). **ellébore.** (Σημ. οἱ παλαιοὶ 'τὸ μετεχειρίζοντο ὡς καθαρτικὸν καὶ ἐμετικὸν, μάλιστα διὰ τοὺς μελαγχολικοὺς καὶ ὑποχονδριακοὺς, καὶ ἐν γένει τοὺς τρελλούς· ὅθεν καὶ λέξιν εἶχον Ἐλλεβορίζειν, καὶ παροιμ. διὰ τοὺς τρελλούς. »Ἐλλεβοριᾷ, Ἐλλεβόρου δεῖται· ἀνάλογον μὲ τὸ ἐδικόν μας· »Εἶνε διὰ ταῖς ἀλυσίδαις, διὰ τὸ Ἐγρὶ-Καπὶ, διὰ τὸν Ἅγι-Ἀντώνη, διὰ τὸν Ἀρχιστράτηγον κτλ. **il a besoin d'ellébore, c'est un homme à enfermer [pour les petites maisons].** Ὁ καλλίτερος ἐλλέβορος ἔβγαινεν εἰς τὴν Ἀντίκυραν, πόλιν παραθαλασσίαν τῆς Φωκίδος· ὅθεν ἡ

ἄλλη ταυτόσημος παροιμ. »Πλεῖν [»Πλεύσαις] εἰς Ἀντίκυραν«).

Σκάρωμα. » Ἡ τῆς τρόπιδος καταβολή. l'action de mettre un vaisseau sur le sentier.

Σκάσιμον. » Ῥῆξις, ῥῆγμα, ῥαγὰς (κυρ. τῶν χεριῶν, ποδαριῶν, χειλιῶν κτλ.). crevasse, θ. gerçure, θ.

Σκασμένος, η, ον, ἴδε Ῥαγισμένος.

Σκατόγερος-γρηα (ὕβρις ἀπάνθρωπος, παραφθαρεῖσα ἐκ τοῦ) »Ἐσχατόγηρως(-ρας), σοροδαίμων, σορὸς, τυμβογέρων, σαπρόγηρως (ὁ καὶ ἡ). (vieillard, vieille) décrépit, vieux pénard.

Σκατόν. » Σκῶρ-ατὸς (τὸ), πέλεθος καὶ σπέλεθος (ὁ), σπέλληξ, κόπρος, ὑπο(ἀπο)χώρημα, ἀποπάτημα, περίττωμα, σκύβαλον. merde, θ. excrément, matière fécale, ||. τρώγει τὰ σκατά 'του. »Σπέλεθον κατέδει (Ἀριστοφ.) «, ἴδε καὶ Χέζω.

Σκατόνω. ῥ. μετ. »Σκατέω, διασκατέω. embrener.

Σκατοχούλιαραν (τὸ), (μετφορ. ὁ ἀνακατωτούρης καὶ φιλοτάραχος ἄνθρωπος). »Βορβοροτάραξις (Ἀρςφ. Ἱππ. 309), ἴδε Χουλιάρα.

Σκαφίδι (ἡ μικρὴ σκάφη, καὶ ἰδιαιτ. ὅπου κοιμίζουν τὰ παιδιὰ καὶ ζυμόνουν). » Σκαφὶς, σκαφίδιον, κάρδοπος (ἡ), τηλία, μάκτρα. huche, θ. sebile, θ. ἴδε καὶ Κούνια.

Σκάφη. » Σκάφη. auge, θ. ||. σκάφη διὰ ζύμωμα, ἴδε Σκαφίδι. §. (τὸ ξύλινον δοχεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πίπτει τὸ σιτάρι εἰς τὸν μύλον καὶ ἀλέθεται). »Χώνη. trémie, θ.

Σκαφτιὰς (τῶν ἀμπελιῶν, χωραφιῶν κτλ.). » Σκαφεὺς, σκαπανεὺς, σκαπτὴρ (Ξενοφ.). qui pioche (remue la terre). ||. (τῶν πηγαδιῶν), » Φρεωρύχος, φρεωρύκτης. qui creuse des puits. ||. (τῶν μνημάτων). »Νεκροθάπτης, ταφεὺς, τυμβωρύχτης. fossoyeur.

Σκάφτω, ῥ. μετ., ἴδε Σκάπτω.

Σκάψιμον. » Σκαφὴ, σκαφεία, σκαπάνη (» Κοινὰ μὲν οὖν τῶν δένδρων ἥ τε σκαπάνη καὶ καὶ ἡ ὑδρεία καὶ ἡ κόπρωσις,« Θεοφρ. Φυτ. Β'), σκαφι(φη)τὸς, σκάφος (ὁ) (Γεωπ.). l'action de creuser (remuer la terre). §. σκάψιμον πέτρας (βούλλας κτλ.), ἴδε Σκάλισμα.

Σκεβρόνω, ῥ. μετ. » Καπυρόω (σώζεται ἡ λέξις), ῥικνόω. faire ratatiner (recroqueviller). §. ῥ. αὐτ. » Καπυρόομαι (Στράβ. 6), ῥικνόομαι, ἕλκομαι (Θφρ. 7). se ratatiner, recroqueviller, se recroqueviller, se déjeter, se cambrer.

Σκέβρωμα. » Ῥίκνωσις, ῥικνότης, καπυρότης. l'état d'une chose ratatinée (recroquevillée).

Σκεβρωμένος, η, ον. »Καπυρὸς, ῥικνὸς, ἐῤῥικνωμένος. ratatiné, recroquevillé.

Σκέδα. » Παλίμψηστον, διφθέρα. parchemin (pour l'écriture).

Σκέλι. » Σκέλος (τὸ). jambe, θ.

Σκε(σκη)λίδα } (τοῦ σκόρδου). » Ἄγλις
Σκε(σκη)λίδι } (καὶ Ἄγγλις) -ιθος (ἡ), γελγὶς -ῖδος, σκελὶς καὶ σκελλὶς, (μεταγ. » Ἀγλίθες, οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, ἅπερ Σκελίδια ἡ συνήθεια καλεῖ, « Σχολ-Νικάνδρ. σελ. 67), ὄνυξ (κυρ. τὸ κάτω μέρος ὅπου φυτρόνουν ἡ ῥίζαις). gousse (d'ail), θ.

Σκεπάζω, ῥ. μετ. » Καλύπτω, συγ(κατα, περι)καλύπτω, σκεπάζω (-άω). couvrir. ||. σκεπάζω 'σπίτι. » Ἐρέπτω, στεγάζω, καταστεγάζω, ὀροφόω, δοκόω. couvrir une maison, mettre la toiture. ||. σκεπάζω ἀγγεῖον (Τουρ. Καπακόνω). »Πωμάζω. fermer avec un (mettre le) couvercle. ||. ἐσκέπασε μὲ τὰ στρατεύματά 'του ὅλα τὰ τριγυρινὰ παραθαλάσσια. » Πάντας τοὺς πέριξ αἰγιαλοὺς ἀπέκρυψεν (ἠφάνισε) τῷ πλήθει τῆς στρατιᾶς. «

Σκεπαρνάκι. » Σκεπάρνιον, σκεπαρνίς. petite doloire. §. π. ἴδε Πετροχελίδονον.

Σκεπάρνι, ἐργ. » Σκέπαρνον. doloire, θ.

Σκέπασμα (ἡ πρᾶξις τοῦ σκεπάζειν). »Ἐπι(»Ἐγ)κάλυψις. l'action de couvrir. ||. σκέπασμα 'σπιτιοῦ. »Ὀρόφωσις, ἔρεψις. l'action de mettre la toiture. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζει τις) » Κάλυμμα, ἐπικάλυμμα, σκέπαστρον. couverture, θ. ||. σκέπασμα ἀγγείου (τὸ Τουρ. Καπάκι). » Πῶμα, ἐπιθε(θη)μα. couvercle. ||. σκέπασμα τοῦ ἀλόγου κτλ. (τὸ Τουρκ. Τσοῦλι), ἴδε Σάγισμα. ||. σκέπασμα τοῦ ὕπνου, ἴδε Πάπλωμα.

Σκεπαστὰ (μεταφ.), ἐπ. » Λεληθότως, ὑπὸ μάλης. sous main.

Σκεπαστή. » Ὄροφος, ὀροφὴ, ὀρόφωμα, στέγη, στέγασμα, τέγος (τὸ). toit, toiture, θ. couverture, θ.

Σκεπὴ (τοῦ 'σπιτιοῦ), ἴδε Σκεπαστή. §. (τὸ λεπτότατον σκέπασμα μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζουν τὸ πρόσωπον αἱ γυναῖκες). »Καλύπτρα, ἐγκαλυπτήριον. crêpe, voile (ἀρσ.). §. (τὸ πάχος ὅ,που σκεπάζει τὰ ἔντερα, Τουρκ. Ἰτσ-γιαγί.) » Ἐπίπλοον. épiploon, gras double.

Σκιάδι (κυρ. τὸ ψάθινον καπέλλον· καλὸν ὅμως ἦτον ἐὰν ἐγενικεύετο ἡ λέξις),

»Πέτασος, σκιάδιον, καυσία (ἰδίως τῶν Μακεδόνων). chapeau.

Σκιάζομαι, ῥ. μέσ., ἴδε Ξυπνάζομαι καὶ Φοβοῦμαι.

Σκιάζω (ἀπὸ τῶν φοβουμένων τὸν ἴσκιόν 'τους, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἴδε Ἴσκιος), ῥ. μετ., ἴδε Φοβίζω.

Σκιάντζαρον } (τὸ Τουρκ. Μπογὰν-κόρ-
Σκιάχτρον } κσυσοὺ), ἴδε Ξυπνάστηρι.

Σκίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Σχίζω κτλ.

Σκιλλοκρομμύδα } (Σκιλλοκρόμμυον ἐ-
Σκιλλοκρόμμυδον } λέγετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.), φ. »Σκίλλα καὶ Σκίλλη, σχῖνος (ἡ) (» Οἱ Ἀττικοὶ τὴν σκίλλαν ἔστιν ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσι,« Πλουτ. Περ.). charpentaire, ognon marin, squille καὶ scille, θ.

Σκῖνος, ὁ., ἴδε Σχῖνος.

Σκίον, 'ψ., » Σκίασμα, σκιαδεὺς, σκινὶς (ὀρθ.) σκιαινίς. ombre.

Σκίῤῥος, παθ. » Καρκῖνος, καρκίνωμα. cancre, cancer. §. » Σκίῤῥος (Γαλ.), σκίῤῥωμα. squirre.

Σκλαβιά. » Δουλεία. » Αἰχμαλωσία. »Θητεία. esclavage, servitude, captivité, θ.

Σκλαβόνω, ῥ. μετ. » Δουλόομαι, αἰχμαλωτίζω (-εύω), ἐξανδραποδίζω, δουλαγωγέω, ὑποδουλόω, ἀνδραποδίζομαι (-ίζω). asservir, mener en servitude (captivité), faire prisonnier (de guerre); captiver (μεταφορ.)

Σκλάβος (ὁ πωλημένος), α. » Δοῦλος, ἀνδράποδον, ἀργυρώνητος. esclave. §. (ὁ πιασθεὶς εἰς τὸν πόλεμον). » Αἰχμάλωτος, δοριάλωτος, δορίκτητος. prisonnier de guerre, captif.

Σκλάβωμα. » Αἰχμαλωσία, ἀνδραποδισμὸς, ὑποδούλωσις, ἐξανδραποδισμὸς, δούλωσις, ἀνδραπόδισις. asservissement.

Σκλῆθρος, ὁ. »Κλῆθρος (ὁ καὶ ἡ) (» Ἡ δὲ κλήθρη φυλάσσει μέχρι καὶ νῦν τοὔνομα, ὑποβαρβαριζομένη διὰ προσθήκης τοῦ σ « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ε, 64). aune.

Σκληρὰ, ἐπ. »Ὠμῶς. cruellement, durement, rudement.

Σκληρόκαρδος, η, ον. » Σκληροκάρδιος (ἐκκλ.), ἀτειρέα θυμὸν (σιδήρεον ἦτορ) ἔχων (ποιητ.). qui a le coeur dur, ἴδε καὶ Ἀλύπητος.

Σκληρὸς (ἄνθρωπος), ἡ, όν. »Σκληρὸς, ὠμὸς, ἀπηνὴς, πικρὸς, χαλεπὸς, ἀτεράμων καὶ ἀτέραμνος, ἀπότομος. cruel, ἴδε καὶ Ἀλύπητος. §. (πρᾶγμα). » Ἀντίτυπος καὶ Ἀντιτυπής. dur, rude.

Σκληρότης (ἐπὶ ἀνθρώπου). » Ὠμότης, σκληρότης, χαλεπότης, ἀπανθρωπία, ἀσπλαγχνία. cruauté, θ. §. (ἐπὶ πράγματος). » Ἀντιτυπία. dureté, θ.

Σκλιβόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Στιλιβόνω.

Σκνίπα, ἔντ. » Κνὶψ καὶ Σκνὶψ-ιπὸς (ὁ καὶ ἡ). moucheron piquant, cynips.

Σκοινὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σχοινὶ κτλ.

Σκόλυμβρος (φυτὸν ἀγκαθωτὸν, τὸ κοιν. Γαϊδουράγκαθον καὶ Κεφαλάγκαθον). »Σκόλυμος (ἀμφιβάλλεται ἂν ὁ τοῦ Διοσκορίδου ἦν ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Θεοφράστου). chardon.

Σκόνι' (ἡ). » Κόνις-εως (ἡ), κονιορτὸς, χνοῦς. poudre, θ. ||. σκόνι τῶν καρβούνων. » Ἀσβόλη. poussier.

Σκονίζω, ῥ. μετ. » Κονίζω, κονιάω. remplir (salir) de poussière.

Σκονισμένος, η, ον. » Κονισσαλέος, κεκονισμένος. poudreux.

Σκόνταμμα. » Πρόσκομμα, πρόσκρουσμα, πταῖσμα, πρόσπταισμα, πταῖσμα, πρόσκρουσις. bronchade, θ.

Σκοντάφτω (-άβω) (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ. Οἱ Γραικοὶ τῆς Η καὶ Θ' ἑκατονταετηρίδος τὸ ἐπρόφεραν Κονδάπτω), ῥ. ἀμ. » Προσκόπτω, προσκρούω, προσπταίω. broncher, donner contre, chopper, trebucher. ||. τὸ ἄλογον, ὅταν ἔχῃ εὐλύγιστα πόδια, σκοντάπτει ὀλιγώτερον. » Τὰ ὑγρὰ σκέλη ἀπταιστότερον παρέχει τὸν ἵππον, » Ξεν.

Σκοπός. » Πρόθεσις, νοῦς, διάνοια, τέλος (τὸ), γνώμη, ἐπιβολὴ, σκοπὸς (μεταφ.). but, intention, θ. vue, θ. fin, θ. projet, dessein. ||. ἔχω σκοπόν. » Μέλλω, διανοέομαι, διάνοιαν ἔχω, ἐν διανοίᾳ εἰμὶ, γνώμην ποιοῦμαι, ἐν νῷ ἔχω, ἐπέχω (»Ἐπὶ ταύτην ἐπεῖχον στρατεύεσθαι, «). avoir en vue, viser. ||. ἀλλάζω σκοπὸν, ἴδε Ἀλλάζω. ||. ὁ Ἀρχίδαμος λοιπὸν μὲ τέτοιον σκοπὸν λέγουν ὅτι ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀχαρνάς. »Τοιαύτῃ μὲν νῦν διανοίᾳ (»Γνώμῃ μὲν οὖν τοιᾷδε) λέγεται τὸν Ἀρχίδαμον περὶ Ἀχαρνὰς μεῖναι (Θουκ.)«. ||. 'δὲν 'μπορεῖ κἀνεὶς 'να καταλάβῃ μὲ τὶ σκοπὸν πέρασεν εἰς τὴν Ἄσπενδον, ἴδε Γνώμη. ||. διότι ὁ σκοπὸς 'δὲν εἶνε 'να 'τὸ μάθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ 'να 'τὸ κάμῃς. »Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστ. Ἠθ.)«. §. (τοῦ τραγουδιοῦ). » Νόμος, μέλος. air.

Σκορδαλιά. »Μυττωτὸς καὶ »Μυττωτὸν (οἱ παλαιοὶ ἐκοπάνιζαν μαζῆ μὲ τὸ σκόρ-

δον καὶ μαύραις ἐληαὶς), σκοροδάλμη καὶ σκορδάλμη, σκορόδων ὑπότριμμα. aillade, θ. ἴδε καὶ Σκόρδον.

Σκορδαλὸς (Τουρκ. Τσαΐρ-κουσοῦ), π. » Κορυδαλὸς, κόρυδος, κορυδαλλὶς, (κυρ. ὁ) alouette huppée, (διότι εἶνε ὑπὲρ τὰ 100 εἴδη); alouette des prés; cochevis.

Σκορδογοῦδι » *Σκοροδοτρίβανον. égrugeoir (κυρ. διὰ τὸ ἅλας).

Σκόρδον. φ. » Σκόροδον καὶ Σκόρδον (» Το Κύπριον καλούμενον σκόροδον οὐχ ἕψουσιν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς μυττωτοὺς χρῶνται, καὶ ἐν τῇ τρίψει θαυμαστὸν ποιεῖ τὸν ὄγκον ἐκπνευματούμενον, « Θεοφρ. Φυτ. Ζ΄, 4), μῶλυζα (τὸ μονοσκέλιδον). ail.

Σκόρος, ἔντ., ἴδε Σαράκι.

Σκορπίδι, ᾽ψ. »Σκορπίος (ὁ θαλάσσιος ἢ πελάγιος), σκορπὶς καὶ σκόρπαινα (τὸ θηλυκόν ᾽του ἢ ἄλλο εἶδος τοῦ αὐτοῦ γένους, καθὼς τὰ διαστέλλει καὶ ὁ Ἀθήν. » Σκόρπαιναν καὶ σκορπίους πολλάκις ἡμεῖς ἐφάγομεν· ὅτι δὲ διάφοροι καὶ ὁ χυμὸς καὶ αἱ χρόαι εἰσιν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ«). scorpion, scorpène, θ. rascasse, vive, θ.

Σκορπίζω, ῥ. μετ. » Σκεδαννύω καὶ Σκεδάννυμι, σκεδάζω, διαῤῥίπτω, διαχέω, διασπείρω, σκορπίζω (μεταγ.), διασκορπίζω, διασκεδάζω. disperser, dissiper, éparpiller. §. ῥ. ἀμετ. αὐτοπ. » Σκεδάννυμαι, διαχέομαι κτλ. se dissiper etc. ||. σκόρπισε τὸ πρήξιμον (σπυρὶ κτλ.). » Διεφορήθη (» Διενήνεκται, » Διελύθη, » Διεχύθη) τὸ οἴδημα (τὸ φῦμα). ||. σκόρπισε τὸ πλῆθος (ἡ συνέλευσις, τὸ μάζωμα κτλ.). » Διελύθη ἡ ὁμήγυρις (ἡ ἐκκλησία κτλ.). s'est rompue (dissoute).

Σκορπίνα } , ᾽ψ. ἴδε Σκορπίδι.
Σκορπίνι

Σκορπιὸς, ἔντ. » Σκορπίος. scorpion.

Σκόρπισμα. » Διασκεδασμὸς, διασπορὰ, σκορπισμὸς, διασκορπισμὸς, σκεδασμός. dispersion, θ.

Σκορπισμένος, η, ον. » Διεσπαρμένος κτλ., σποράς-άδος (ὁ καὶ ἡ). épars, dispersé, éparpillé.

Σκοτάδι, ἴδε Σκότος καὶ §. Χασοφεγγαριά.

Σκοτεινά, ἐπ. » Σκότους, ἐν σκότει, διὰ σκότους (Πλουτ.), σκοταῖος (α, ον). obscurement.

Σκοτεινιάζω, ῥ. μετ. » Ἐπισκοτέω (-ίζω,-άζω), σκοτίζω, ἀμαυρόω, ζοφόω, γνοφόω. obscurcir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀμαυρόομαι, σκοτίζομαι, ἐπισκοτίζομαι. s'obscurcir §. σκοτεινιάζει, ῥ. ἀπρ. » Συσκοτάζει. il fait brun. ||. ὅπε ἤργισε 'νὰ σκοτεινιάζῃ. » Ἤδη συσκοτάζοντος. sur la brune (οἰκ.).

Σκοτείνιασμα. » Ἐπισκότισις, ἀμαύρωσις, σκοτισμὸς καὶ σκοτασμὸς, ζόφωσις. obscurcissement.

Σκοτεινὸς, ή, όν. » Σκοτεινὸς, ζοφερὸς, ζοφώδης, γνοφερὸς καὶ δνοφερὸς, γνοφώδης. obscur, ténébreux, noir, sombre.

Σκοτίζω, ῥ. μετ. (μεταφ.). » Σκοτόω (»Ὥσπερεὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγεὶς, ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα, « Πλάτ. Πρωταγ.), ἴδε Ζαλίζω καὶ §. Πονοκεφαλῶ.

Σκοτόνω ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Σκοτόω (κυρ. Σκοτίζω. » Βληθεὶς πέτρᾳ κατὰ τῆς κεφαλῆς πίπτει σκοτωθεὶς, « Ἀπολλόδ. Γ΄, ιά). » Ἀναιρέω, κτείνω, φονεύω, ἀποκτείνω, διαφθείρω, διεργάζομαι, ἀποκτιννύω(-υμι), διαχράομαι. tuer, mettre à mort. ||. σκοτόνω μὲ ξύλον ἢ ἄλλο βαρὺ πρᾶγμα. » Συγκόπτω. assommer. ||. 'τοὺς σκοτόνει κάθε μέρα ἀπὸ τὸ ξύλο (φρσ. ὑπερβ.). » Πληγαῖς ὁσημέραι συγκόπτων αὐτούς «. ||. σκοτόνομαι, ῥ. παθ. » Ἀποθνήσκω, πίπτω. ||. σκοτόνομαι μόνος μου. »Αὐτὸς ἐμαυτὸν διαφθείρω, ἀναιρέω (κτλ) ἐμαυτὸν, τὰς χεῖρας προσφέρω ἐμαυτῷ (Πλτ.). se donner la mort, se défaire soi-même. ||. ἐκεῖνος ὅ,που σκοτώθη μόνος 'του. »Αὐτόχειρ. suicide. ||. ἐσκοτώθησαν μόνοι των παλληκαρήσια καὶ ὡς ἂν Λάκωνες. »Προσήνεγκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας εὐψύχως πάνυ καὶ Λακωνικῶς (Πλδ.)«.

Σκοτίδι } (τὸ) »Σκότος (τὸ καὶ ὁ), ζόφος (ὁ), γνόφος καὶ δνόφος,
Σκότος

σκοτία (μεταγ.), κνέφας (ποιητ) (τὸ). ténèbres, θ. πλ. obscurité, θ. ||. εἰς τὸ σκότος, δὲν 'τοὺς εἶδον (μακρόθεν) ἐρχομένους. » Ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν, οὐ προϊδόντων αὐτοὺς (Θκδ.) «. ils ne purent, dans l' obscurité, les voir.

Σκοτοῦρα, πάθ. » Σκότωσις, σκότωμα, σκοτοδίνη, σκοτοδινίασις, σκοτόδινος, σκοτισμός. éblouissement, vertigo, θ. ἴδε καὶ Ζάλη.

Σκότωμα. » Φόνος. meurtre, ἴδε καὶ Φονικόν.

Σκοτωμός. » Φόνος, φονοκτονία, σφαγὴ, ἀνδροκτασία (ποιητ.). massacre, carnage, tuerie, θ.

Σκουλαρίκι (ὁ Ἐτυμολ. 'τὸ γράφει Σκολαρίκιον· ὁ δὲ Πορφυρογέννητος Σχολαρίκιον: » Καὶ σχολαρίκια ζυγὴν μίαν ἐκτιμηθεῖσαν λίτρας δέκα«). »Ἐνώτιον, ἑλικτὴρ (» Τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς χρυσοῦς ἑλικτῆρας ἐκ τῶν ὤτων ἐξείλετο, «

Λύσ. κατὰ Ἐρατοσθ.), ἐλλόβιον, ἕρμα. boucle (pendant) d'oreilles, θ.

Σκουληκάκι. »Σκωλήκιον (Ἀθην.). vermisseau.

Σκουλῆκι, ἔντ. »Σκώληξ-ηκος (ὁ). ver. ‖.—τῶν Ἀμπελιῶν, ἴδε Ἀσβός. ‖.—τῶν βιβλίων (ῥούχων κτλ.), ἴδε Σαράκι. ‖.—τῆς γῆς. » Δρῖλος. lombric, achée. ‖.—τῆς ἐληᾶς. »Κάρπη. chiron. ‖.—τῶν κεράτων. »Ἴψ. ‖.—τῆς κοιλιᾶς, ἴδε Λεβίθα. ‖.—τῶν κουκκιῶν κτλ. » Μίδας (Θεοφρ.). ‖.—τοῦ κρέατος. »Εὐλή. ‖.—τοῦ μεταξιοῦ. »Σὴρ-ρος, Σὴρ Περσικὸς (Ἰουλιαν.), σκώληξ ὁ Σηρικὸς, βόμβυξ, βομβύκιον, μεταξοσκώληξ. ver à soie. ‖.—τῶν ξύλων. »Θρίψ, τερηδὼν, δὴξ. artison. ‖.—τοῦ σιταριοῦ, ἴδε Σιταρόψειρα. ‖.—τοῦ τυριοῦ, τοῦ ἀλευριοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος (τὸ μικρότερον ἀπ' ὅλα), ἴδε Πηδοῦλι.

Σκουληκιάζω, ῥ. αὐτοπ. Σκωληκόομαι (» Ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη· » Σκωληκοῦται δὲ μάλιστα μόνα πυρὸς καὶ ἐρέβινθος,« Θεοφρ., ἴδε καὶ Κόπτω). σκωληκιάω (Ἀχμ. Ονειροκρ.), σκωληκοποιέω. engendrer (être infecté) des vers.

Σκουληκιάρικος, η, ον, ἴδε Σκουληκιασμένος.

Σκουλήκιασμα. » Σκωληκίασις, σκωλήκωσις. l'état d'une chose vereuse.

Σκουληκιασμένος, η, ον. » Σκωληκιῶν. qui fourmille (engendre) des vers, vereux.

Σκουληκοφαγωμένος, η, ον. » Σκωληκόβρωτος. vermoulu, rongé des vers.

Σκουλὶ (κυρ. τὸ λαναρισμένον δεμάτι τοῦ λιναριοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Σκόλλυς (ὁ) καὶ (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) Σκολλὶς (ἡ, κυρ. ἡ κατὰ κορυφὴν πλεξοῦδα, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουν καὶ τὴν σήμερον παρομοίως). » Πειχός. lin cardé.

Σκοῦλι, φ. (ἡ ῥίζα 'του τρώγεται). »Τραγοπώγων. scorsonère, θ. sasifis.

Σκουμπρὶ, 'ψ., »Σκόμβρος. maquereau.

Σκουντούφλημα, ἴδε Σκόνταμμα.

Σκουντουφλῶ, ῥ. οὐδ, ἴδε Σκοντάφτω.

Σκοῦπα (τὸ ἐργαλεῖον καὶ τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου), ἴδε Σάρωμα καὶ Φοῦντα.

Σκουπιδαρειόν. » Φορυτὸς, συρφετός. tas d'immondices (balayúres).

Σκουπίδι. » Σύρμα, σάρωμα καὶ σάρμα, σκύβαλον, κόρημα, κάθαρμα. balayure, θ.

Σκουπιδολόγος (τὸ Τουρκ. Φαράσι).

Σκουπίζω, ῥ. μετ., ἴδε Σαρόνω καὶ §. (καταχρ.) Σφουγγίζω.

Σκούπισμα, ἴδε Σάρωμα καὶ §. (καταχρ.) Σφούγγισμα.

Σκουριά. » Ἰὸς (κυρ. τοῦ χαλκώματος, ἴδε Ἰάρι), σκωρία. rouille, θ. crasse, θ.

Σκουριάζω, ῥ. μετ.» Ἰόω (ὅθεν τὸ κοιν. Ἰόνω). rouiller. §. ῥ. αὐτοπ. » Ἰόομαι. se rouiller, s'enrouiller.

Σκούριασμα.» Ἴωμα, ἴωσις. rouillure, θ.

Σκουριασμένος, η, ον. » Ἰωμένος. rouillé. §. (μεταφ. ὁ παλαιὸς καὶ ἐπιμένως ἄχρηστος). » Ἕωλος, εὐρωτιῶν, ἀρχαῖος. vieux, suranné, ἴδε καὶ Παλαιός.

Σκοῦρος (ἀπὸ τοῦ) » Σκιερὸς ἢ Σκωριόχρους, ἢ τοῦ Λατιν. Obscurus, (ὁ ἄλλ. Μουντὸς), α, ον. » Αἰθὸς, φαιὸς, ἀμαυρὸς, ζοφερός. brun.

Σκουτάρι (τὸ Τουρκ. Καλκάνι. Ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὸ Γλωσ. τοῦ Κυρίλλ.). »Ἀσπὶς, θυρεὸς, γέῤῥον (κυρ. τὸ πλεκτὸν καὶ τρίχωχον). bouclier.

Σκουτελάκι (κυρ. τοῦ γλυκοῦ), ἴδε Πινακάκι.

Σκουτέλι (τὸ ἄλλ. Πιάτον, ἀπὸ τοῦ) » Σκυτάλη (τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ Πίναξ, ὅθεν τὸ Λατιν. scutella, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Κοτύλη. Σημειωτέον προσέτι ὅτι τὸ φυτὸν Κοτυληδὼν, ἄλλως Κυμβάλιον, λέγεται καὶ Σκυτάλιον. » Φύλλον δὲ ἔχει ὥσπερ ὀξύβαφον, περιφερὲς, λεληθότως κοῖλον,« Δσκρ. Δ', 92), ἴδε Πινάκι.

Σκουτὶ (ἐκ τοῦ Σκύτος, Λατιν. scutis, ὅθ.) » Χιτὼν, ἱμάτιον, ἴδε Φόρεμα.

Σκουφάτος, η, ον (κυρ. πτηνὸν). » Λοφωτός. huppé.

Σκούφια } (τὸ φόρεμα τῆς κεφαλῆς). »Πίλος (κυρ. ὁ ἀμπαδένιος), καλύπτρα, καυσία, κεκρύφαλος (ὁ πλεκτὸς βαμβακερινός). bonnet. §. (ἡ φοῦντα 'που ἔχουν μερικὰ πουλιὰ εἰς τὸ κεφάλι 'τους). » Λόφος, λόφωσις. crête, θ. huppe, θ.
Σκοῦφος }

Σκουφίτσα. » Πιλίον, πιλίδιον. petit bonnet, beguin (τῶν μωρῶν παιδιῶν).

Σκρόφα (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.). » Ὗς, σῦς, γρομφὰς, γρωνὰς, σύαινα, κάπραινα. truie, θ.

Σκύβαλον (τὸ ἀποκοσκινίδι τῶν γεννημάτων). » Σκύβαλον, κάθαρμα, σινίασμα (Λαυσ.). criblure, θ.

Σκύλα. » Κύων-υνὸς (ἡ). chienne, θ. ‖. ἡ σκύλ' ἀπ' τὴ' βιά 'της, γεννᾷ τυφλὰ τὰ παιδιά 'της (παροιμ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ ποιητοῦ τὸ:) » Καί τε κύων σπερχθεῖσα, τυφλὴν προέηκε γενέθλην»«.

Σκυλάκι. » Σκύλαξ, σκυλάκιον, κυνά-

ριον, κυνίδιον. petit chien, roquet, ἴδε καὶ Κουτάβι.

Σκυλὶ, ζ., ἴδε Σκύλος.

Σκυλιάζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Λυσσιάζω.

Σκυλήτικος, η, ον. »Κύνειος καὶ Κύνεος, κυνώδης, κυνικὸς, σκυλακώδης. de chien.

Σκυλοβότανον (τὸ ἄλλ. Κουρουνοβότανον), φ. (φαρμακόνει τοὺς σκύλους καὶ ὅσα ζῶα πίνουν μὲ τὴν γλῶσσαν, ὅθεν). » Ἀπόκυνον, κυνοκτόνον κτλ. (Οἱ παλαιοὶ ἔδιδαν τὴν αὐτὴν ἰδιότητα καὶ εἰς τὸ ἄγριον Παρθενοῦδι. [ἴδε τὴν λέξιν.] κυρ. ὅμως εἶνε τὸ) »Κολχικόν. colchique d'automne, tue-chien, mort aux chiens, apocyn, ἴδε καὶ Φόλλα.

Σκυλόδοντον. »Κυνόδους-όδοντος. dent canine, θ.

Σκυλόκαρδος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Σκληρόκαρδος.

Σκυλοκέφαλος, η, ον. » Κυνοκέφαλος. qui a une tête de chien.

Σκυλοκρόμμυδον, φ., ἴδε Σκιλλοκρόμμυδον.

Σκυλομούρης, α, ικον } ,(μεταφ. ὡς
Σκυλομούτσουνος, η, ον } ἐπὶ τὸ πλεῖστον).» Κυνῶπις (ἡ), κυνοπρόσωπος. figure de chien, ἴδε καὶ Ἀδιάντροπος.

Σκυλόμυιγα, ἐντ. » Κυνόμυια, κυνόπρηστις. mouche de chien (ou à chien), ἴδε καὶ Τσιμποῦρι.

Σκυλοπόταμον (καταχρ. ἀντὶ Ποταμόσκυλον). » Κυνοπόταμος (Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 128, 21), ζ. (τὴν αὐτὴν κατάχρησιν, ἂν ἦνε κατάχρησις, παρατηροῦμεν καὶ εἰς τὴν λέξιν Ἱπποπόταμος), ἴδε Βύδρα.

Σκυλόῤῥοδον, φ. (καὶ τὸ ἄνθος τον), ἴδε Ἀγριοτριαντάφυλλον.

Σκύλος (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ.), ζ. » Κύων-υνὸς (ὁ καὶ ἡ). chien. ‖. ὅλ' οἱ σκύλοι μιὰ γεννιὰ (παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἅπας ἐχῖνος τραχύς».

Σκυλοστάφυλον, φ. ἴδε Ἀγριομελιζάνα.

Σκυλόχορτον, φ. ἴδε Σκυλοβότανον.

Σκυλόψαρον, 'ψ.(εἶνε ἄπειρα εἴδη). »Κύων (ὁ θαλάσσιος), 'σκύλλα, γαλεὸς (ὁ ἀστερίας ἢ ποικίλος), λαμία, λάμνα (» Ἀταρτηρῆς τε δυσαντέα χάσματα λάμνης,» Ὀππ. 379), καρχαρίας καὶ σκύλλα (τὸ κινδυνωδέστερον). chien-marin, loup-marin, lamie, requin, goulu de mer, morue(ἕνα εἶδος ὅ,που τρώγεται ἴδε Γαϊδουρόψαρον).

Σκυλόψειρα, ἐντ., ἴδε Τσιμποῦρι.

Σκύρτος (καλάθι διὰ 'ψάρεμμα), ἴδε Κύρτος.

Σκυφτὰ, ἐπ. » Κύβδην, κύβδα. la tête baissée.

Σκυφτὸς, ή, όν (ἀπὸ τοῦ) » Κυπτὸς (Αἰσχύλ. Χοηφ.). » Κυφὸς, κεκυφὼς, κάτω νενευκὼς, κυρτός. courbé, ἴδε καὶ Γυρτός.

Σκύφτω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Κύπτω, ἢ (πιθανῶς καὶ ἐκ τοῦ) » Σκήπτω (καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου τὸ » Οὐδεὶ ἐνισκήψαντε καρήατα, « τὸ ὁποῖον ἄλλως δὲν εἶνε δυνατὸν 'νὰ ἑρμηνευθῇ εἰς τὴν γλῶσσάν μας, εἰμὴ διὰ τοῦ » Ἔσκυψαν τὰ κεφάλια των κατὰ γῆς «), κάμπτω. pencher, incliner, baisser. ‖. ῥ. μεσ. »Κάμπτομαι, κάτω νεύω καὶ (μονολ.) κατανεύω. baisser, pencher, incliner, se pencher, se baisser. ‖. σκύφτω τὸ κεφάλι μου (ἵν' ἀποδείξω ὅτι στέργω).» Ἐπι(»Κατα)νεύω (οὗ ἐναντίον τὸ Ἀνανεύω). faire une signe de tête (pour faire voir qu'on est d'accord, qu'on acquiesce à ce qu'on propose).

Σκύψιμον. » Κέμψις, κλίσις, κατάνευσις. penchement, inclination(de tête), θ.

Σμαλτόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Μαλθόω (ῆ) » Μιλτόω. » Ἐγκαίω. émailler.

Σμάλτος (ἀπὸ τοῦ) » Μάλθη, μίγμα διαφορετικῆς κατασκευῆς καὶ χρήσεως, (ἢ τοῦ) Μίλτος (κυρ. τὸ Κοκκινόχρωμα ἢ ὁ κόκκινος Σουλιμᾶς). » Ἔγκαυστον ἢ ἔγκαυσιν, ἔγκαυμα (Πλούτ.). émail.

Σμάλτωμα. » Ἔγκαυσις. l'action de peindre en émail (émailler).

Σμαραγδένιος, α, ον. » Σμαράγδινος, ὁ ἐκ σμαράγδου. d'émeraude, fait (garni, orné, enrichi) d'émeraudes.

Σμαράγδι, λίθ. (πολύτ.) (ἀπὸ τοῦ) »Σμαράγδιον(ὑποκορ. τοῦ) Σμάραγδος (λίθος (ἡ) (ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, Βιβλ. Θ, 41, ὀνομάζεται) » λίθος χλωρά. émeraude, θ.

Σμαραγδόῤῥιζα (το 'ξεθωριασμένον καὶ πρόστυχον σμαράγδι, τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ἐγνώριζαν, καθὼς φαίνεται, οἱ παλαιοὶ), πετρ. (πολύτ.). » Πράσιος καὶ Πρασίτης λίθος, χαλκοσμάραγδος, μαλαχίτης, βήρυλλος καὶ βηρύλλιον. prase, prime (mère) d'émeraude, smaragdoprase, peridot, aigue-marine ou béril.

'Σμάρι (τὸ κοπάδι τῶν Μελισσῶν, κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ) »Ἑσμάριον, ἴδε Μελίσσι.

Σμαρίδα (καὶ Μαρίδα), 'ψ., » Σμαρὶς καὶ Μαρίς. picarel, eperlan (ὁμοιάζει πλειότερον τὴν ἀθερίναν, καί τοι μεγαλήτερον), ἴδε καὶ Στρογγύλα.

Σμιγάδι (ἄλευρι ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν

γεννήματα, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ψωμί). »Συμφορητὸς (»Συμμιγής) σῖτος. meteil (κυρ. σιτάρι καὶ θήκαλη).

Σμίγω (εἰς τοὺς Βυζ. γράφεται Ἐσμίγω. »Μὴ ἐσμιχθέντες τοῖς Τούρκοις «, Πανάρετ. Χρον. Τραπεζουντ. [καὶ πρὸς αἰτ.] »Ἐσμίγξωμεν τὸν αὐτοῦ γαμβρὸν «, αὐτ. Τοῦ δὲ Πλουτ. τὸ »Ἐσμίγθεῖσαι δὲ τῷ ἐλαίῳ «, διορθ. »Εἰσὶ, μιχθεῖσαι δὲ κτλ.), ῥ. μετ., ἴδε Ἀνακατόνω καὶ Ἑνόνω. §. ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀντάμόνω. ‖. τὸν εἶπεν ὅτι θέλει 'να τὸν σμίξῃ (ἀνταμώσῃ) διὰ μίαν ὑπόθεσιν. »Ἔφη θέλειν οἱ κοινόν τι πρῆγμα συμμίξαι (Ἡροδ.) «. ‖. ἂν σμίξῃς μὲ κακοὺς. » Ἦν δὲ κάκιστοι συμμιγέης (Θεόγν.)«.

Σμιλάγκι, φ. » Σμίλαξ (ἡ λεία, πρὸς διαφορὰν τῆς ἀγκαθωτῆς, ἡ ὁποία ὀνομάζεται τραχεῖα: » Σμίλαξ, φυτὸν ἀκανθῶδες, ἢ ὃ λέγομεν Περιπλοκάδα, « Λεξ. βασιλ.), κισσάμπελος. fragon; liseron, liset, campanelle, θ. clochette, θ. vrillée, θ. smilax.

Σμιλάρι (ἐργ. κοπτίριον διαφόρων τεχνιτῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τῶν Κουντουράδων καὶ Λεπτουργῶν). »Σμίλη; σμιλίον, ἐγκοπεύς. ciseau, ἴδε καὶ Κοπίδι.

Σμίξιμον (ἀπὸ τοὺς Βυζ. γράφεται Ἔσμιξις), ἴδε Ἀνακάτωμα. §. Ἀντάμωσις; καὶ § Ἕνωσις.

Σμύρνα, ἰχθ. (ὁμοιάζει πολὺ τὸν) Γόγγρον. »Μύραινα καὶ Σμύραινα. murène, θ. flûte, θ., ἴδε καὶ Σαλιακοῦδα.

Σνίχι (ὁ ἄλλ. Κούτικας, ἀπὸ τοῦ) »Ἰνίον (κυρ. τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ. Genick, Γερμ. ὁ αὐχήν). » Αὐχὴν, τένων (κυρ. τὸ πλατὺ νεῦρον). chignon, occiput (Λατ.), nuque, θ.

Σοδιά (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ἐσοδιὰ κτλ.

Σοινίκι (εἶδος μέτρου, ἐκ τοῦ) » Χοῖνιξ (ἐχωροῦσε 2 ξέστας ἢ 4 κοτύλας, καὶ, κατὰ τὸν Θουκυδίδην, 2 περίπου λίτρας, καὶ ἔφθανε συνήθως διὰ τὴν καθημερινὴν τροφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου· οἱ ἀθληταὶ ὅμως ἐχρειάζοντο, κατὰ τὸν Θεόφραστον [Φυτ. Η, 4], εἰς μὲν τὴν Βοιωτίαν τριημιχοίνικα, εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας πενθημιχοίνικα: διότι ὁ Βοιωτικὸς σῖτος ἦτον, λέγει, βαρύτατος). chénice, chénic, chénix.

Σοῦβλα (διὰ τὸ ψητόν). » Ὀβελός. broche, θ. §. (εἶδος ὅπλου). » Σειρομάστης (ὁ). epée, θ.

Σουβλερὸς, ή, όν. » Ὀξύς. pointu, perçant. ‖. σουβλερὴ φωνὴ, ἴδε Διαπεραστικός.

Σουβλί, ἐργ. » Ὀπητήριον καὶ Ὀπήτριον, ὀπητήριον, ὀπήτιον, ὀβελίσκος; κέντρον, κεντητήριον; οἶστρον. alène, θ. perçoir, poinçon, touret (ἰδιαιτ. διὰ τὰ Φέλδιατ).

Σουβλιὰ (ὅσο κρέας χωρεῖ ἡ σοῦβλα). »Ὀβελίς. brochée, θ. §. (συνεκδοχ. ὁ δριμὺς πόνος). » Νυγμὸς, ἀκὶς (Ἀρετ.). cuison, douleur aigüe (viv.).

Σουβλίζω (περνῶ 'ς τὸ σουβλί), ῥ. μετ. »Πείρω, περιπείρω, διαπείρω (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. στίχ. 1007). embrocher. §. (τρυπῶ μὲ τὴν σούβλαν). »Διελαύνω; percer; transpercer.

Σουβλοκέφαλος (καταχρ. ἀντὶ Σουφλεροκέφαλος), κ. ἀν. »Σφηνοκέφαλος (Στράβ.), σχινοκέφαλος, φοξός. pain de sucre (μεταφ.), dont la tête en a la forme.

Σοῦγλα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σοῦβλα κτλ.

Σοῦδα (στενὴ καὶ μακρὰ δίοδος), ἴδε Μακρυνάρι. (Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς σημαίνει τάφρον, ὅθεν καὶ τὸ Σουδάτον ὁμώνυμον τοῦ Φοσσάτου).

Σοῦκλας (ἀπὸ τὸν Δουκάγγ. γράφεται Σίκλα, καὶ Σίτλα, ἀπὸ τοῦ Λατιν. situla), ἀγγ., ἴδε Ἀνασυρτῆρι.

Σωλῆνα, θαλ. » Σωλὴν (ὁ θαλάσσιος), δάκτυλος, δόναξ, αὐλὸς, ὄνυξ, ἀλεσσύριον. couteau de mer; manche de couteau, sollens. §. (τὸ εἶδος εὑρίσκεται μέσα εἰς τὰς πέτρας). » Φωλάς. pholade, pitant, dail.

Σωληνάρι (ἀπὸ τοῦ) » Σωληνάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Σωλήν. tuyau, tube, conduit.

Σουπιά, θαλ. » Σηπία, sèche. ‖. τὸ κόκκαλόν της —. » Σήπιον. os de sèche.

Σουραῦλι (τὸ Τουρκ. Μισκάλι), ὄργανον (μουσ.) » Σῦριγξ (ἡ), *σειραύλιον.

Σοῦρβιά, δ. » Ὄα, ὄη, οἴη, καὶ οὖα. cormier, sorbier, cochêne.

Σοῦρβον, (Λατίν.), ὀπώρ. »Ὄον καὶ Οὖον, sorbe, θ. corme, θ.

Σουρόνω (περνῶ ὑγρὸν ἀπὸ τὸ πανὶ ἢ τὸ τρυπητὸν, ἵνα καθαρισθῇ), ἐκ τοῦ Σειρόω (Παραβλ. Ζουριάζω), ῥ. μετ. » Διηθέω, διυλίζω, ἐξητριάζω (Ἱππκρ.), ἠθέω (-ίζω), σακκέω (-εύω, -ίζω) καὶ σακκελίζω (κυρ. ἀπὸ σακκὶ, διπλωμένον εἰς σχῆμα χωνίου). passer à la chausse (au couloire, au filtre), couler, filtrer. §. (καταχρ. ἀντὶ τοῦ Στραγγίζω). » Στραγγεύω (-ίζω) (Διοσκορ. καὶ Γραφ.), ἴδε τὸ ῥῆμα.

Σούρουπα, ἐπ. » Ἤδη (» Ἄρτι ἢ »Ἔτι)

συσκοτάζοντος. au jour faillant, avec le crepuscule.

Σουρουπάνει, ἀπρ. » Συσκοτάζει. il commence à faire brun.

Σουρούπωμα. » Τὸ πρὸς ἑσπέραν λυκαυγὲς (λυκόφως, σκόφως), ἀμφιλύκη νὺξ, κνέφας, (ὁ Λουκιαν. ἐν Λεξιφ. περιγελᾷ τὸ) ἀκροκνεφές. le crepuscule (du soir).

Σούρωμα (ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ) »Διήθησις (μὲ τὸ) Σείρωσις. » Διύλισις, ἠθισμός. l'action de passer par la chausse, filtration, θ.

Σουσάμι, φ. » Σήσαμον, σησάμη καὶ σησαμὴ καὶ σησαμίς. sésame.

Σουσαμόλαδον. » Σησάμινον ἔλαιον(λίπος). huile de sésame, θ.

Σουσοῦμι (ἀπὸ τοῦ) » Σύστημον, ἴδε Μισεῖδι καὶ Σημάδι.

Σουσουράδα, π. (τὸ ὄνομα ἠμπορεῖ 'να δοθῇ γενικῶς εἰς ὅσα πουλιὰ σείουν τὴν οὐρὰν, καθὼς ἡ Καλογρήτσα, ἡ Καρακάξα, τὸ Σχοινοποῦλι, τὸ Ψαροποῦλι κτλ. κυρίως ὅμως εἶναι ἡ) » Σεισοπυγὶς ἢ Σεισούρα (διὰ τῆς ὁποίας ὁ σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου ἑρμηνεύει τὸ) » Ἴυγξ, κίγκλος. hoche-queue, batte-queue, torcol. §. bergeronnette (τρώγει ψάρια). §. becasseau, cul-blanc, pivette, θ. pied-verd, sifflasson, alouette de mer κτλ.

Σοῦφρα (τοῦ φορέματος). » *Σφήκωμα, στολίς. plissure, θ. froncis. ‖. τὰ ζουνάριά σου λυμένα, κ' ἡ σοῦφραις τοῦ φορεματός σου ξετεντωμέναις. » Ζῶναι τε χαλῶσι, κ' οὐχ' ἑῆς πέπλων στολίδας ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσι σίθεν (Εὐριπ. Βακχ.)».

Σουφρόνω, ῥ. μετ. (κυρ. τὰ φρύδια, ἴσως ἐκ τοῦ) » Συνοφρυόω, ἴδε Κατσουφιάζω. §. (συνεκδοχ. ὕφασμα). » Σφηκόω, συνάγω. plisser, froncer.

Σούφρωμα. » *Σφήκωσις. plissure, θ. froncement. §. σούφρωμα τοῦ προσώπου. » *Συνοφρύωσις. refrognement, renfrognement.

Σουφρωμένος(ἴσως ἐκ τοῦ) »Συνωφρυωμένος, η, ον. » Τὰς ὀφρῦς συννενευκὼς (ὅταν ὁ λόγος ἦνε δι' ἄνθρωπον, ἔχοντα τὰ χείλη καὶ τὸ πρόσωπον σφιγμένα), renfrogné (ὅταν δὲ διὰ φόρεμα), » Ἐσφηκωμένος, στολιδωτὸς χιτὼν (Ξενοφ.). plissé, froncé.

Σπάγγος (Ἰταλ. Spago). » Σπαρτίον, θώμιγξ-ιγγος (ὁ), μήρινθος (ἡ), λῖνον, λινόδεσμος, καλώδιον. ficelle, θ.

Σπάθα (τὸ ξύλον ὅπου βαστᾷ τὸ ξυλόκτενον), ἐργ. (ὑφαντ.). » *Σπάθη, σπαθίς. battant.

Σπαθί. » Ξίφος (τὸ ἴσιον), μάχαιρα (τὸ γυρτὸν), σπάθη, ῥομφαία, φάσγανον καὶ ἄορ (ποιητ.). épée, θ. sabre, θ. cimeterre, θ.

Σπαθιὰ (σώζεται ἡ λέξις Σπαθέα καὶ Σπαθία εἰς τοὺς Βυζαντ. καὶ τὰ Ὀνειροκρ.). »Ξίφους πληγή. coup d'épée (de sabre etc).

Σπαθόχορτον (διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων του). »Φασγάνιον, ξίφιον. glaieul.

§. (διὰ τὴν ἰαματικήν ἰδιότητά του). »Ἀχυραν, ἀνδρόσαιμον, ὑπερικὸν (ὁ Δουκάγγ. ἀναφέρει λέξιν Περίκιν), ὑπέρεικος (ἡ). millefeuille, mille-pertuis, herbe à la coupure (ou au charpentier, ou au militaire ou de Saint-Jean).

Σπάλαθρον, φ., ἴδε Ἀσπάλαχτα.

Σπανάκι (καὶ ὀρθότ. Σπινάκι, ὡς ἐκ τοῦ Spinacium), φ. » Ὀνόβλητον καὶ Ὀνόβλιτον (ἀμφιβ.), χηνόπους. épinards, πλ. ἴδε καὶ Βλίτον καὶ Χηνοπόδι.

Σπανὸς, ἡ, όν. »Λειογένειος, ἀγένειος, *λιπόθριξ-ότριχος, οὐ πάνυ εὐγένειος, ψαιδρὸς (Εὐςάθ.), βαθηγένειος (Ἀρισ.), σπανοπώγων (Γαλην.), σπανὸς (Κωνς. Πορφυρογ. (ἴδε καὶ τὸ Ἑλληνικο-Γαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ Πλάνς). qui a peu (ou qui n'a pas) de barbe.

Σπάνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Σπάω (»Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων,« Πλούτ. Ἀρ. »Καταθρώσκοντα δὲ τὴν αἱμασιὴν, τὸν μηρὸν σπασθῆναι, « Ἡρόδ. ς', 134), συντρίβω, ῥηγνύω(-υμι), θραύω, θλάω, συνθραύω, συνθλάω, κατάγνυμι. casser, briser, rompre, mettre en pièces, crever, écacher (καρύδια κτλ.). ‖. ἔσπασαν τὴν θύραν. »Ἐκκόψαντες (»Διαρρήξαντες)τὴν θύραν. ayant enfoncé (forcé) la porte. ‖. ἔπεσε καὶ ἔσπασε τὸ κεφάλι 'του. » Συνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταρρυεὶς, « Ἀρςφ. ‖. μοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι ὁ ἀναθεματισμένος »Κατέαγα τοῦ κρανίου ἀπὸ τοῦ παλαμναίου,« Λουκ. ‖. σπάνω τὸ κεφάλι μου (ἵνα 'τὸ εὕρω) (φρσ. μεταφορ. ὑπερβολ.). » Παρατείνομαι, παραπτείνω ἐμαυτὸν, στραγγεύομαι. se rompre (se creuser) la tête, se mettre l'esprit à la torture. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ῥήγνυμαι, ἐκ(διαρ)ρήγνυμαι, συντρίβομαι, θραύομαι, θλάομαι. crever, eclater, rompre, se crever, casser, briser, se briser (διὰ τὸ χαράδι καὶ τὰ κύματα). ‖. πρὶν τοῦ 'να σπάσῃ ἀκόμη τὸ σπυρί 'του. » Πρὶν ἢ ῥαγῆναι (ἐκραγῆναι) τὸ φῦμα. avant qu'il crevât, παρβλ. καὶ

ἀνοίγω. §. ἔσπασε τὸ στράτευμα (τὸ χωρίον), (ἐσκόρπισε δηλ.). » Διαλέλυται, διεσπάσθη ἡ φάλαγξ. se disperser, se mettre en déroute. §. σπάσα ἢ σπάνευν τὰ ἀχαμνά μου (παθ.). » Ῥῆγμα λαμβάνω, ῥήγνυμαι (τὰ ἔντερα, τὰ περὶ τὰ αἰδοῖα, τὰ περὶ τὴν κύστιν κτλ.). se donner une hernie.

Σπαράγγι. » Ἀσπάραγος καὶ (Ἀττικ.) Ἀσφάραγος (ὁ). asperge, θ.

Σπαραγγιά, φ. » Ἀσπάραγος καὶ (Ἀττικ.) Ἀσφάραγος (ἡ), ἀσφαραγία καὶ ἀσπαραγωνία. la plante de l'asperge.

Σπαράζω, ῥ. αὐτ. » Σπαίρω, ἀσπαίρω, σπαρίζω, ἀσπαρίζω, σφαδάζω. s'agiter, palpiter, frétiller.

Σπάραχνον (προφ. καὶ Σβάραχνον), » Βράγχιον. ouïes, θ. πλ.

Σπάρος, ὁ. » Σπάρος. espèce de poisson.

Σπάρσιμον. » Σπορά. semaille, θ. l'action de semer (ensemencer).

Σπαρτὰ (κυρ. τὰ σπαρμένα γεννήματα). » Λήϊον, θέρος (τὸ), σπόριμα (» Ἐπορεύετο διὰ τῶν σπορίμων, » Εὐαγγ.). moisson, θ.

Σπάρτον, δ. » Σπάρτον, σπάρτιον. genêt, (εἶνε διάφορα εἴδη. τὸ γνωστὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἶνε τὸ Γαλλ.) genêt d'Espagne ou joncier.

Σπάσιμον. » Θλάσις, θραῦσις, ῥῆξις, ῥῆγμα. rupture, θ. ||. σπάσιμον τῶν κυμάτων. » Κυματωγή. brisant (ναυτ.), brisement (des flots). §. (παθ.) » Κήλη, ἐντεροκήλη, ῥῆγμα. descente, θ. hernie, θ. rupture, θ.

Σπασμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (ὁ πάσχων ἀπὸ σπάσιμον). » Κηλήτης, ῥηγματίας. herniaux.

Σπέρνω, ῥ. μετ. » Σπείρω. semer, ensemencer.

Σπήλαιον. » Ἄντρον, σπήλαιον, σπέος (ποιητ. τό). grotte, θ. caverne, θ. antre.

Σπηλειά. » Σπιλὰς (κυρ. ἡ τρυπημένη ὕφαλος πέτρα), φάραγξ, σπῆλυγξ-υγγος (ὁ καὶ ἡ), κενεών. cavité sous les rochers.

Σπίθα (ἡ ἄλλ. Τσιμπλίδα). » Σπινθὴρ -ῆρος (ὁ), φέψαλος καὶ φεψάλυξ. étincelle, θ. bluette, θ. ||. 'βγάλλω σπίθαις. » Σπινθηροβολέω, σπινθηρίζω. étinceler.

Σπῖνος (Τουρκ. Τζιμδίκ), π. » Σπῖνος, σπίνα, σπίζα. pinson.

'Σπιτάκι. » Οἰκίδιον, οἰκίσκος, οἰκημάτιον. maisonnette, θ.

'Σπιτάλι. » Νοσοκομεῖον. hôpital, infirmerie, θ.

'Σπίτι (Λατ.) » Οἶκος, οἰκία, οἴκημα. maison, logis. ||. θὰ τὸν εὕρωμεν εἰς τὸ 'σπίτι· διότι τὸν περισσότερον καιρὸν κάθεται μέσα. » Ἔνδον καταληψόμεθα αὐτόν· καὶ γὰρ τὰ πολλὰ ἔνδον διατρίβει (Πλάτ.) «. il est à la maison. ||. εἰς τὸ ὁσπίτι τοῦ τάδε, (καὶ ἐλλειπ.) εἰς τοῦ τάδε, ἴδε Εἰς. ||. καὶ ἀφ' οὗ τὰ ἐτελείωσα καὶ τὰ εἶχα ἕτοιμα εἰς τὸ 'σπίτι μου, ἐπήδησε μέσα αὐτὸς νύκτα. » Καὶ ἐμοῦ συντελέσαντος αὐτῷ καὶ ἔχοντος παρ' ἐμαυτῷ ἕτοιμα, εἰσπηδήσας πρός με νύκτωρ οὗτος, κτλ. (Δημ. Κατὰ Μειδ.) «. ||. κώνευσαν εἰς τ' ὁσπίτι σου. » Παρὰ σοὶ κατέλυσαν. ||. δεκαέξ συγγενεῖς, καθήμενοι 'ς τὸ ἴδιο 'σπίτι. » Ἑκκαίδεκα συγγενεῖς, μίαν ἑστίαν νέμοντες (Πλουτ. Αἰμιλ.). ||. καθένας 'ς τ' ὁσπίτι του. » Ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια (Εὐαγγ.) «. chacun chez soi. §. (συνεκδοχ. τὰ ἔξοδα τοῦ 'σπιτιοῦ). » Οἰκονομία. ménage, (ὅθεν. ||. ἀνοίγω (βαστῶ) 'σπίτι. » Οἶκον νέμω. tenir (se mettre en) ménage. §. (γενεὰ, φαμίλια). Οἶκος, οἰκία, πατριά, ἑστία, maison, θ. famille, θ. ménage. ||. εἶνε ἀπὸ καλὸν (πλούσιον, τιμημένον, κτλ.) 'σπίτι. » Οἴκου γεγονὼς ἐνδόξου (πλουσίου, κτλ.). il est de bonne maison.

'Σπιτικόν. » Ἑστία, οἰκία. πατριά. famille, θ. ménage. ||. μὲ τ' ὁσπιτικόν 'του, ἢ μὲ ὅλον 'του τ' ὁσπιτικόν. » Πανέστιος, πανοίκιος, πανοικεὶ καὶ πανοικὶ, πανοικεσίᾳ καὶ πανοικησίᾳ. avec toute sa famille.

'Σπιτικὸς, ή, όν. » Οἰκεῖος, ὁ οἴκοι, ὁ κατ' οἶκον, οἰκιακός. familier, de la maison, qui est de la maison. ||. 'σπιτικὸ' σκυλί (κτλ.). (chien etc) domestique, privé. ||. 'σπιτικὸ' ψωμὶ (πανὶ κτλ.). » Αὐτόπυρος καὶ Αὐτοπυρίτης ἄρτος (κυρ. τὸ πρόστυχον ἢ χονδρὸν ψωμί). pain (toile etc) de ménage.

'Σπιτονοικοκερὰ (καταχρ.). » Οἰκοδέσποινα, δέσποινα. la maîtresse de la maison.

'Σπιτονοικοκύρης (καταχρ.). » Οἰκοδεσπότης. le maître de la maison.

'Σπιτόνω (προικίζω μὲ 'σπίτι), ῥ. μετ. ||. (τοῦ παθητικοῦ) 'σπιτόνομαι, ἀποκτῶ δηλ. 'σπίτι, γίνομαι 'νοικοκύρης, ἀνάλογον εἶνε τοῦ Αἰσχύλου τὸ) » Δωματόομαι (» Καὶ δώματ' ἐστὶ πολλὰ μὲν τὰ δήμια » Δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερί, « Αἰσχ. Ἱκ.) devenir propriétaire d'une maison.

'Σπιτότοπος. » Οἰκόπεδον: emplacement (d'une maison).

Σπλῆνα. »Σπλὴν (ὁ). rate, θ. §. (συνεκδ. τὸ πάθος 'της). »Σπληνῖτις(ἡ), σπλῆνες (οἱ). douleurs (mal) de rate, θ. ||. ἔχω σπλῆνα. »Σπληνιάω. avoir mal à la rate.

Σπληνιάρης,ρα, ικον. »Σπληνιῶν, σπληνικὸς, σπληνώδης. qui a mal à la rate, qui a des affections spléniques.

Σπληνοβότανον, φ. »Σπλήνιον, ἄσπληνον, σκολοπένδριον, τεύκριον, ἡμιονῖτις βοτάνη (πόα), ἡμιόνειον. cétérach (ἡ λέξις εἶν' Ἀραβική), scolopendre, θ. doradille, θ.

'Σπολλάτη (συνεφθάρη ἀπὸ τοῦ » Εἰς πολλὰ ἔτη, καὶ κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, ταὐτοσήμαντον τοῦ) » Εὐχαριστία, ἴδε τὴν λέξιν. ||. 'δέν μὲ εἶπεν οὔτ' ἕνα 'σπολλάτη. » Οὐδὲ χάριν μοι ὡμολόγησεν. il ne m'en a pas seulement dit grand merci. ||. 'νὰ τὸ 'σπολλάτη! »Ταῦτ' ἀπολελαύκαμεν. voilà le grand merci.

Σπολοκάνι (τὸ κρασὶ ὅ,που πίνομεν μετὰ τὸ νίψιμον, ὅθεν φαίνεται ὅτι παρεφθάρη ἐκ τοῦ) » Ἀπὸ λεκάνης. » Ἐπινιπτρὶς καὶ μετανιπτρὶς κύλιξ. pour rincer les dents.

Σποριάζω, ῥ. αὐτ. » Σπερματόομαι, σπερματίζω. monter en graine.

Σποριασμένος, η, ον. » Σπερματίας, σπερματίζων. monté en graine.

Σπόρος. »Σπέρμα, σπόρος. semence, θ. graine (διαφόρων φυτῶν), θ. ||. 'βγῆκε (κτύπησε) 'ς τὸν σπόρον (διὰ τὰ φυτά), ἴδε Ξεβλασταρόνω. §. (συνεκδ. ὁ καιρὸς τοῦ σπόρου). » Σπορητὸς, σπόρος. semailles, θ. πλ. §. (τὸ σπέρμα τῶν ζώων). » Θορὸς, γονή. semence, θ.

Σπουργίτης (ὁ) , π. (εἶνε πολλὰ εἴδη).
Σπουργίτι (τὸ) » Στρουθίον, στρουθὸς, πυργίτης (στρουθός). moineau (de muraille), passereau, friquet (τὸ μικρότατον εἶδος), ἴδε Τρυποκάρυδον.

Σπρώξιμον, ἴδε Κούντημα.

'Σπρώχνω (ἀπὸ τὸ) Προώθω ἢ Προωθῶ (μέλλ. κατὰ κρσ. Πρώσω), ῥ. μετ. ἴδε Κουντῶ.

Σπυράκι, πάθ. »Φυμάτιον; élevure, θ.

Σπυρὶ (σιταριοῦ, ῥοδιοῦ κτλ.); ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Πυρὴν (ἢ πιθανῶς ἀπὸ τοῦ) » Σπυρὰς (= Σπύραθος. » Μύῤῥας τρεῖς καταπιεῖν σπυράδας, « Ἱπποκρ.). »Κόκκος (ὁ), κόκκιον (ἰδιαιτ. τοῦ ῥοδιοῦ). grain. ||. τὸ μαζόνουν σπυρὶ - σπυρί. » Σπερμολογοῦσιν, ἐπικοκκίζουσιν, ὀρνίθων δίκην συλλέγουσιν. on le recueille grain à grain.

§. (συνεκδοχ.) ἕνα σπυρὶ λιβάνι, ἴδε Λιβάνι. §. (πόνεμα, πάθος τοῦ σώματος). » Φῦμα. bouton; bube.

'Σταβάρι (τὸ μακρὺ ξύλον τοῦ ἀλετριοῦ). » Ἱστοβοεὺς (» Ἱστοβοεὺς παρὰ Ἡσιόδῳ, βαρβαριζόμενος νῦν παρὰ πολλοῖς, οἵ φασιν αὐτὸν Σταβάριον, ὡς οἷον ἱστοβοάριον, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ζ, 40· ἀλλοῦ [Ἰλ. Η καὶ Ω] λέγει ὅτι τὰ κατὰ παραφθορὰν λεγόμενα Σταύαρα, οἷς ὅσα καὶ ἐρκίῳ τοίχου αὐλὴ φράττεται, εἶεν ἂν οἱ Σταυροὶ καὶ οἱ σκόλοπες, ἢ χάρακες καὶ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., πάντα τὰ ἱστῶντα ξύλα, « ὅθεν καὶ ῥῆμα Σταυροῦν, Σταυρόνειν, = Σταυροῦν.), ἱστοβόη (ἡ). le timon de la charrue.

Στάζω, ῥ. ἀμ. »Σταλάζω(-άσσω), στάζω, ἀποστάζω, ἀποσταλάζω, ἀπολείβω (-ομαι). égoutter, s'égoutter, tomber goutte à goutte, découler, suinter. ||. στάζει τ' ὀσπίτι (τὸ βαρέλι, τὸ κουμάρι κτλ.). » Οὐ στέγει, στάζει (» Ἐπισκευάσας τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα, « Δίν. Τακτ. » Ἐν ἀργίαις χειρῶν στάξει ἡ οἰκία, « Γραφ. Ἐκκλ.). la maison (le tonneau) dégoutte (suinte). ||. τὸ κρασὶ στάζει ἀπὸ τὸ βαρέλλι. » Διαῤῥέει, διαχέεται. s'enfuit. ||. στάζει ἀπὸ τὸν ἵδρων. » Ἱδρῶτι περιῤῥεόμενος. tout en nage, tout trempé de sueur. §. (κάμνω 'νὰ στάξῃ, ἢ χύνω σταλαγματιὰ-σταλαγματιὰ), ῥ. μετ. » Ἐνστάζω, ἐπιστάζω, ἐνσταλάζω, ἐπισταλάσσω, ἐπιλείβω, στάζω. instiller.

Σταθερὸς, ή, όν. » Εὐσταθὴς, ἑδραῖος, ἐμβριθής. constant.

Σταθερότης. » Εὐστάθεια, ἐμβρίθεια. constance.

Σταθῶ(θοῦ)ρι (τὸ ἀλλ. Ξαθῶρι, καὶ Τουρκ. Καδηφὲς), φ. καὶ ἀνθ. »Ἀμάραντος. amaranthe, θ. passe-velours.

Στακὸς, ὀστρ. »Κάραβος (» Ἀστακοί τε χὠς τὰ πόδι' ἔχει μικρὰ κάραβος [Ἐπίχ. παρ' Ἀθ.]. Αὐτὸς κυρίως εἶνε τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον εἰς τὸ Βυζάντιον Μποτζέκι, καὶ μόνον σχεδὸν γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἴδε τὸν Ἀριστοτέλην περὶ Ζ. Δ', 2), κάμμαρος, ἀστακός. homard, écrevisse de mer (la grande).

Σταχουδάκι, ὀστρ. » Καραβὶς (ἡ θαλασσία). écrevisse de mer (la petite), langouste, salicot καὶ salicoque.

Στάλα
Σταλαγματιὰ } » Ῥανὶς, σταγὼν, σταλαγμὸς, στίλη (» Στίλα, στίλη, τὸ οὐδὲν καὶ τὸ
Σταλιὰ
τυχὸν· ἔστι δὲ ὁ σταλαγμὸς«), ψεκὰς, ἀπόσταγμα. goutte, θ. ||. σταλαγματιὲ

-σταλαγματιά, ἐπ. »Στάγδην. goutte à goutte. ||. 'δὲν ἔχει στάλαν. » Ἀργυρίου μηδὲ ψεκάς (Ἀριστοφ. Εἰρ.), (καὶ τὸ ἀστειότατον τοῦ Χίου Θεοκρίτου:) »Λέξεων μὲν ποταμὸς, νοῦ δὲ σταλαγμὸς (Στοβ. Λς'). il n'y a pas brin, pas un clou, pas un zest. ||. διατὶ 'να μὴ κοιμηθοῦμε' μιὰ' σταλιά' (φρσ.); » Τί δὴ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην (Ἀριστόφ. Σφ.); « pourquoi ne pas dormir un bien petit? ἴδε καὶ Κουκοῦτσι καὶ Πάπαλα.

Σταλίζω (ἀναπαύομαι τὸ μεσημέρι εἰς τὸν ἴσκιον, κυρ. διὰ τα πρόβατα), ῥ. ἀμ. » Μεσημβρίζω. se reposer pendant les chaleurs de l'été (il ne se dit que pour les moutons).

Στάλσιμον. »Πέμψις-εως (ἡ). envoi, l'action d'envoyer.

Σταμάτισμα. »Ἐπίστασις (Ξενοφ. καὶ Θεόφρ.), ἐπίσχεσις. l'action d'arrêter ou de s'arrêter; étanchement (κυρίως διὰ τὰ ὑγρά).

Σταματόνω (τεντόνω μὲ καρφιὰ τομάρι ἢ γουναρικὸν ὑγρὸν, ἵνα μὴ σκεβρώσῃ ξηραινόμενον), ῥ. μετ. »Διαπασσα(ττα)λεύω, θρανεύω, σπαδίζω (Ἡρόδ. Ε, 25). étendre par des clous.

Σταματῶ, ῥ. μετ. » Ἐφίστημι, ἐπέχω, ἀνακωχεύω (κυρ. τὸ καράβι εἰς τὸ πέλαγος). arrêter; étancher (κυρίως διὰ τὰ ὑγρά). ||. 'δὲν ἠμποροῦσαν 'να σταματήσουν τὸ αἷμα. » Οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε) «. ||. (ἰατρικὸν) ὅ,που σταματᾷ τὸ αἷμα. » Ἴσχαιμον. qui étanche (arrête) le sang. ||. ὁ ἐλέφας ὅταν ἔχῃ διάῤῥοιαν, 'τὸν δίδουν ζεστὸν νερὸν, καὶ 'τοῦ σταματᾷ. » Ὅταν δὲ ἁλῷ διαῤῥοίᾳ ὁ ἐλέφας, ὕδωρ θερμὸν δίδοασι πίνειν καὶ ἵστησι (Ἀριστοτ. Ζ. Η, 25) «.

§. ῥ. ἀμ. αὐτοπαθ. » Ἐφίσταμαι, ἐφίστημι τὴν πορείαν, ἐπέχω, ἐπέχομαι. s'arrêter, ἴδε καὶ Στέκομαι.

Σταμάτωμα (ἴδε τὸ ῥῆμα). » Διαπασσά(ττά)λευσις. l'action d'étendre par des clous.

Στάμενον (καὶ εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Στάμενα (λέξ. ἄχρ. τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ἀπὸ τοῦ) » Ἱστάμενα (ὡς ζυγιζόμενα); ἴδε Φλουρί.

Στάμμα (ἀπὸ τοῦ) » Στάγμα (»Στάγμα τῆς 'ἀνθεμουργοῦ, « Αἰσχ. Πέρσ.); (ἐν μὲν συνθέσει κάθε νερὸν ἐξατμισμένον διὰ τοῦ Λαμπίκου, καθὼς Ῥοδόσταμμα, Κυτρόσταμμα κτλ.) » Στακτὸν, στακτή. eau, θ. (ἰδιαιτέρως δὲ καὶ ἁπλῶς τὸ χρησιμεῦον εἰς τὰς γυναῖκας ὡς) » Κοσμητικὸν (νᾶμα ἢ ὕδωρ, τὸ ἄλλ. Νεψίδι). lait virginal, cosmétique.

Στάμνα
Σταμνὶ } , ἴδε Λαγήνα.

Στάνη (κυρ. ὁ κατάσκιος τόπος, ὅπου ἀναπαύονται τὰ ζῶα τὸ μεσημέρι. Ὁ Ἡσύχ. 'τὸ γράφει) » Στάλη (ἔχει ὅμως τὸ σύνθετον Βουστάνη), ἴδε Μάνδρα.

Στανικὸς, ἡ, όν. » Ἄκων, ἀκούσιος. involontairement, malgré. ||. ἐστρατεύετο, ἂν καὶ μὲ ἀγανάκτησιν καὶ στανικῶς 'του, 'να ἐκστρατεύσῃ. » Ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἴσχε περὶ τὴν ἔξοδον (Ἡρωδ.) «.

Στάξιμον. » Ἐπίσταξις, στάξις, ἀπόσταξις (Θεόφρ.). écoulement goutte à goutte, suintement, instillation, θ. égout.

Σταπίδα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σταφίδα κτλ.

Στασίδι (κυρ. τῶν ἐκκλησιῶν, 'δὲν πειράζει, νομίζω, ἂν μεταδοθῇ ἡ λέξις καὶ εἰς τὰ τοῦ θεάτρου). » Βάθρον, ἕδρα, ἑδώλιον. stalle, loge, θ.

Στάσιμον (ὁ τρόπος τοῦ στέκειν). » Στάσις. tenue, θ. posture, θ. §. (τὸ σταμάτισμα). » Ἐπίσχεσις. l'action de s'arrêter. ||. στάσιμον τοῦ οὔρους. » Ἰσχουρία. suppression (retention) d'urine.

Στατε(τῆ)ρα (ἡ)
Στατέρι (τὸ) } , ἴδε Καντάρι.

Σταῦλος (ἀχοῦρι διὰ τὰ βώδια). » Βουστάσιον, βούσταθμον. étable à bœuf, ou vacherie. ||. σταῦλος τῶν ἀλόγων, ἴδε Ἀχοῦρι.

Σταυράγκαθον, φ. ἴδε Μοσχάγκαθον.

'Σταυρεβοήθειμοι (φρ. εὐκτ., ἡ ὁποία κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον)! » Ἀγαθῇ τύχῃ! croix de par Dieu, θ.

Σταυραετὸς (ὁ μεγαλήτερος ἀπὸ ὅλους), π. » Χρυσαίετος ἢ Λαγοφόνος. aigle royal.

Σταυρείδα, φ. » Γεντιανὴ (ῥίζα), κενταύριον. gentiane (croisette), θ.

Σταυρὶ (μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὄπισθεν ὑπὸ τὴν μέσην, ὅπου θηλυκόνονται τὰ μεριὰ καὶ τὸ κωλοκούκκουρον). » Κοτύλη, κοτυληδών. le haut de la hanche, l'emboîture de la tête du fémur.

Σταυρίδι, ψ., ἴδε Σαυρίδι.

Σταυροβελονιὰ (εἶδος ῥαψίματος). point-croisé.

Σταυροβότανον. » Ἄλισμα, δαμασώνιον.

Σταυροδρόμι. » Τετραόδιον (Γλωσσάρ.). carrefour.

Σταυρομύτης, π. » Λοξίας. bec-croisé.

Σταυρόνω (καρφόνω εἰς τὸν σταυρὸν), ῥ. μετ. » Ἀνασταυρόω, σταυρόω, ἀναρτάω (προσπήγνυμι) ἐπὶ ξύλου. crucifier, attacher à la croix. §. (διπλόνω σταυροειδῶς). » Πτύσσω, συμπτύσσω. croiser. ||. σταυρόνω τὰ χέριά μου. » Τὰς χεῖρας πτύσσω (Σοφοκλ.), συμπλέκω (Θκδ.), συντίθημι. croiser les bras. ||. σταυρόνω τὰ ποδάριά μου. » Συγκάμπτω τὰ σκέλη. croiser les jambes. §. ῥ. ἀμ. ||. δὲν σταυρόνουν καλὰ ἡ ποδιαῖς (τοῦ φορέματος). » Οὐ πτύσσονται.

Σταυροπόδης, ισσα, ικον, ἴδε Διπλοπόδης.

Σταυρός. » Σταυρὸς (κυρ. τὸ Παλοῦκι), τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον. croix, θ. ||. κάμνω τὸν σταυρόν μου. » Τῷ τοῦ σταυροῦ σημείῳ κατασημαίνομαι. faire le signe de la croix. §. (συνεκδοχ. ἡ προσευχή). ἴδε τὴν λέξιν. §. (εἶδος θαλασσινοῦ). » Ἀστήρ. etoile, θ.

Σταυροχόρτι, φ., ἴδε Σιδερίτης.

Σταύρωμα (ἡ εἰς τὸν σταυρὸν προσήλωσις). » Σταύρωσις. crucifiement. §. (τὸ σταυροειδὲς δίπλωμα). » Πτύξις, σύμπτυξις. l'action de croiser (plie).

Σταφίδα. » Σταφὶς καὶ Ἀσταφὶς ἢ Ὀσταφίς. raisin sec.

Σταφιδιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Σταφιδόομαι, ἀποσταφιδόομαι (Θεοφρ.). se cuir comme le raisin au soleil.

Σταφίδιασμα. » *Σταφίδωσις. l'état de raisin sec.

Σταφιδιασμένος, η, ον. » *Σταφιδωτὸς, ἐσταφιδωμένος. cuit comme le raisin sec.

Στάφνη (τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν καὶ σημαδεύουν οἱ κτίσται καὶ οἰκοδόμοι, τὸ ἄλλ. Νεροζύγι, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Βαρύδι). » Στάθμη (κάθετος), σπάρτος (ἡ) καὶ σπάρτη, σταφύλη. cordeau, ligne, θ. plomb.

Σταφνίζω (ἰσάζω ἢ μετρῶ καὶ σημαδεύω μὲ τὴν στάφνην), ῥ. μετ. » Σταθμάω (-άομαι), σταθμίζω. niveler, tirer au cordeau.

Στάφνισμα. » Στάθμισις. l'action de tirer au cordeau.

Σταφύλι, 'κωρ. » Σταφυλὴ, βότρυς. raisin.

Σταφυλίτης. » Ἐπιγλωττὶς (-ωσσὶς), κίων, κιονὶς, γαργαρεὼν, σταφυλὶς καὶ σταφυλὴ (κυρ. ὅταν πρησθῇ. » Σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν, « Ῥοῦφ. [ἀλλ' ὁ Ἱπποκρ. λέγει:] » Ὁκόσοισι ἐν τῷ θηλάζειν τῶν νηπίων βὴξ προσίσταται, σταφυλὴν εἴωθε μείζονα ἔχειν«). luette, θ.

Σταφυλόρρωγα, ἴδε 'Ρῶγα.

Σταχολόγημα. » Σταχυλογία. glanage.

Σταχολόγος. » Σταχυολόγος, καλαμήτρια καὶ καλαμητρίς. glaneur-ouse.

Σταχολογῶ, ῥ. μετ. » Καλαμάομαι, σταχυολογέω. glaner.

Σταχόνω (μεστόνω, κυρ. διὰ τὰ γεννήματα), ῥ. ἀμ. » Σταχυάομαι. épier.

Σταχτερὸς, ἡ, ὸν (χρῶμα, τὸ Τουρκ. Σεντζαπί). » Σποδοειδὴς, σποδιὸς (» Ἡ φάσσα χρῶμα ἔχει σποδιὸν, ἡ δὲ τρυγὼν λευκόν [ἀνοικτότερον δηλ. καὶ βαθύτερον σταχτερὸν] «), τεφρώδης, τεφρὸς (» Ἡ γέρανος οὖσα τεφρὰ, γηράσκουσα μελάντερα τὰ πτερὰ ἴσχει, « Ἀριστοτ. Ζ΄. Γ΄, 10), λευκόφαιος, φαιὸς (» Τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν ὅταν μιχθέντα φαιοῦ ποιήσῃ φαντασίαν, « Θεόφρ. περὶ Χρωμ.). cendré.

Στάχτη (ἀπὸ τὸ Σταχτὴ [κονία], παλαιὸν ἐπίθ. τῆς Θολόσταχτης). » Σποδὸς (ἡ), τέφρα, σποδιά. cendre, θ. ||. στάχτη ζεστὴ, ἴδε Ἀνθρακιὰ καὶ Χόβολη. ||. καμμένον ὡς οὗ νὰ γένῃ στάχτη. » Κεκαυμένον ἄχρι τεφρώσεως (Διοσκορ.)«.

Σταχτόνερον, ἴδε Θολόσταχτη.

Σταχτόπανον (τὸ πανὶ ὅπου κάμνουν τὴν θολόσταχτην). » Κονιατήρ. charrier.

Σταχτοπαίπαιλη (μεταφ. γυναῖκα ἢ κόρη ἀδυνάτου κράσεως, καὶ διὰ τοῦτο καθημένη πλησίον τῆς γωνιᾶς, ἐπομένως ῥυπαρὰ, ἀηδὴς κτλ.). » Σποδεύνης. cendrillon, σκουντέρ.

Σταχτόπητα (ἡ ἄλλ. Μπογάτσα). » Σποδίτης (» Ἐγκρυφίας) ἄρτος. fouace, θ.

Στάχυ (τό) » Στάχυς καὶ Ἄσταχυς-υος (ὁ). épi.

Στέγνη (ἡ), ἴδε Ξηραΐλα.

Στεγνόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Στεγνόω (τὸ Στύφω καὶ Στερεύω· ὅθεν τὸ παρὰ Διοσκορ. » Ἐστεγνωμένη μήτρα«). » Ψύχω (» Χειμῶνος ὥρᾳ τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον, « Αἰσ.), ἀναψύχω (» Τὰς αὐλαίας, διαβρόχους γενομένας, ἀνέψυχον, « Πλούτ. Θεμιστ.), διαψύχω (» Τὰς ναῦς ἀνελκύσαντας διαψύξαι«, Θκδ). sécher, mettre à sec. ||. στεγνόνω εἰς τὸν ἀέρα, ἴδε Ἀέρας. §. ῥ. ἀμ. » Ἀναψύχομαι. sécher, ressuyer.

Στεγνὸς (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἦτο συνώνυμον τοῦ Στερεὸς καὶ Σκεπασμένος· ὁ Γαλλην. ὅμως ἔχει: » Στεγνὸς πυρετὸς, ὁ ἐναντίος τῷ ῥοώδει«), η, όν. » Ξηρὸς, ἄνικμος. sec-èche.

Στέγνωμα. » Ψύξις. l'action de sécher (ressuyer).

Στειλιάρι. » Στειλε(ιε)ὸν (» Στειλειὸν δὲ οὐδετέρως τὸ ἐντιθέμενον ξύλον εἰς τὴν θηλυκῶς λεγομένην Στειλειάν, ἤγουν εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ σιδήρου· καὶ φυλάσσεται μέχρι τοῦ νῦν ἡ λέξις, Στειλειάριον λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ε, 236) καὶ Στελεόν. manche, θ.

Στεῖρα (γυναῖκα). » Στεῖρα, ἄγονος, στερίφη, ἄφορος (Ἱπποκρ.). stérile, θ. brehaigne (κυρ. διὰ τὰ ζῶα).

Στεκάμενος, η, ον. (κυρ. νερὸν, ἀπ' ἐναντίας τοῦ Τρεχάμενον). » Στάσιμον (ὕδωρ). (eau) stagnante (dormante).

Στεκοῦλι (Τουρκ. Γιαρά-ὀτοῦ), φ. » Σύμφυτον. consoude la grande.

Στέκομαι, ῥ. ἀπλθ. καὶ-

Στέκω (ἀπὸ τοῦ). » Ἑστήκω (τὸ ὁποῖον οἱ μεταγενέστεροι ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων, ἐξέφεραν χωρὶς τοῦ ἀρχικοῦ ε), στήκω (» Τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει «, Παυλ. Ῥωμ. Ἐπιστ.), ῥ. αὐδ. » Ἵσταμαι. se tenir, s'arrêter, ‖. στέκομαι 'ς τὰ πανιὰ (ἢ Ὀρτσα-λα-μπάντα), ναυτ. ἴδε Πανί. ‖. στέκομαι 'ς τὸ σίδερον, ναυτ. » Σαλεύω ἐπ' ἀγκύρας. être à l'ancre, ἴδε καὶ Ἀνοικτά. ‖. στέκεται καλὰ εἰς τὸ ἄλογον. » Ἑδρασμένος (» Βεβηκὼς) εὖ ἐπὶ τοῦ ἵππου, il a une belle position (assiette) à cheval, il s'y tient bien. ‖. ἡ βοῦκα στάθηκε 'σ τὸν λαιμόν του, ἢ τὸ φαγεῖ στάθηκε (κάθησε) 'ς τὸ στομάχι του. » Προσίστατο αὐτῷ (» Ἤδη φαγόντι πώποθ', οἷον γίγνεται, ὀψάριον, ἔκαμες καὶ προσίστατο τοῦτό σοι; [Β'.] Ἔγωγε πέρυσι κάραβον φαγὼν, « Πλάτ. παρὰ Ἀθην. Θ', ΛΕ, 385), ἴδε καὶ Κάθουμαι. §. (ἐμποδίζομαι, παύω), ἴδε Σταματῶ. ‖. στάθηκε τὸ ὡρολόγι. » Ἐπισχέθη. ne joue pas. ‖. ἐστάθηκαν τὰ καταμήνιά της. » Ἐπισχέθη αὐτῇ τὰ γυναικεῖα. ‖. στάσου (φρα. προστακτ.)! » Ἐπίσχες arrêtez-vous! halte-là! tout beau! ‖. πήγαινε καὶ ἔλα χωρὶς 'να σταθῇς. » Ἐπανῆκε δὲ μηδὲν διατρίψας. allez et revenez sans vous arrêter. §. στάθηκεν (ἀντὶ τοῦ Ὑπῆρξεν), ἴδε Χρηματίζω.

Στέλνω, ῥ. μετ. » Πέμπω, στέλλω. envoyer.

Στενὰ, ἐπ. » Στενῶς. étroitement.

Στένεμμα. » Στένωσις. étrécissement.

Στενεύω, ῥ. μετ. » Στενόω. rétrécir, étrécir. §. ῥ. ἀμ. » Στενόομαι, συμπίπτω. s'étrécir.

Στενόλαιμος, η, ον. » Στεναύχην. qui a le col étroit.

Στενόμακρος, η, ον » Ἐπιμήκης. oblong.

Στενὸς, ή, όν. » Στενὸς, συμπεπτωκώς (» Μυκτῆρες οἱ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκότων εὐπνοώτεροι, «). étroit.

§. στενὸν (μέρος θαλάσσης μεταξὺ δύο στερεῶν) » Πορθμὸς, πόρος, στενόν. détroit, canal. ‖. τὸ στενὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Τουρκ. Μπογάζι). » Βόσπορος ὁ Θρακικός. ‖. τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτάρ. » Πορθμὸς Γαδείρων §. (πέρασμα διὰ ξηρᾶς μεταξὺ δύο βουνῶν ἢ βουνοῦ καὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ κτλ.) » Στενὰ (τὰ), πύλαι (αἱ), αὐχὴν, αὐλὼν, στενοπορία (Δίων Κάσ.). défilé, pas, détroit, gorge, θ. col, ἴδε καὶ Κλεισοῦρα.

Στενοχοῦλι, φ., ἴδε Στεκοῦλι.

Στενόχωρα, ἐπ. » Κατεστενωμένως. à l'étroit, serrément.

Στενοχωρία. » Πίεσις, θλίψις, στενοχωρία, ἀδημονία. anxiété, θ. perplexité, θ. contrainte, θ. §. (διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἔχουν θέρμην). » Δυσφορία, ἀλυσμὸς, ἄση, ῥιπτασμὸς, ἀδημονία, συνοχὴ (καρδίας). oppression, θ. ‖. ἔχω στενοχωρίαν. » Δυσφορέω, δυσφορίᾳ συνέχομαι. se sentir de l'oppression.

Στενόχωρος (ἄνθρωπος, μεταφορικῶς ὁ Ἀνυπόμονος), η, ον. » Ἀνυπομόνητος. impatient. §. (τόπος, 'σπίτι κτλ.). » Στενόχωρος, πνιγηρός. étroit (à étouffer), resserré, étouffant. ‖. εἰς στενόχωραις καλύβαις. » Ἐν σκηνώμασι πνιγηροῖς «, ἴδε καὶ Πληγτικός.

Στενοχωρῶ, ῥ. μετ. » Θλίβω, πιέζω, συνθλίβω, πνίγω (μεταφ. καθὼς καὶ τὸ) ἄγχω, παρατείνω, συνωθέω, συνελαύνω, συνάγω, ἐπαναγκάζω, καταναγκάζομαι. presser, gêner, oppresser, réduire à l'étroit, contraindre, serrer de près, serrer le bouton à, prendre à la gorge, ἴδε καὶ Βιάζω. ‖. στενοχωροῦμαι (προφ. κοιν. Στενοχωριοῦμαι), ῥ. μέσ. » Θλίβομαι, δυσχεραίνω, ἀσχάλλω, δυσανασχετέω, ἀδημονέω, δυσφορέω, δυσχρηστέομαι. se gêner, se contraindre, s'impatienter, ἴδε καὶ Βιάζομαι, καὶ Πειράζομαι, καὶ Πλήχτω.

Στεντωσιὰ (τὸ ξύλον ὅ, που στυλόνει τὰ κλήματα κτλ.), ἴδε Ξύλον.

Στέργω (προφ. κοιν. Στρέγω), ῥ. οὐδ. » Πείθομαι, πείθω ἐμαυτὸν, σύμ(ξύμ)φημι, συναινέω, συνδοκεῖ μοι, συγκάταινος γίγνομαι, συγχωρέω, ἐπι(συν,-συγκατα)νεύω, ἀποδέχομαι, συντίθεμαι, συγκατα-

τίθεμαι, δέχομαι, ἐνδίδωμι, συγκατανεύω, συνεπιψηφίζομαι, οὐκ ἀναίνομαι. consentir, acquiescer à, s'en tenir à. ||. 'τα στέργετε καὶ σεῖς αὐτά; » Ἦ, καὶ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε (Ξενοφ.); « ||. καὶ ὁ Ξενοφῶν 'τὸ ἔστερξε. »Καὶ ὁ Ξενοφῶν συνεχώρησεν. ||. ἀφ' οὗ ἔστερξαν εἰς αὐτὰ, ἔκαμαν ἀγάπην. »Τούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίγνεται (Ξενοφ.) «. ||. σὲ ἀρέσει λοιπὸν καὶ 'τὸ στέργεις; » Ἀρέσκει οὖν σε καὶ τίθεσαι ταύτῃ (Πλάτ. Θεαί) «; ||. στέργω 'να κακοπάθω καὶ κἄτι τι ὡσὰν κατάδικος. »Καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι (Γρηγ.) «. ||. 'να στέργωμεν εἰς ὅ,τι μᾶς 'ποῦν. » Παντὶ λόγῳ πλαγίους, ὥσπερ πνεύματι, παραδιδόναι ἑαυτοὺς (μεταφ. Πλάτ.) «. ||. 'δὲν στέργω. » Ἀπαναίνομαι, ἀνaίνομαι. ne pas consentir.

§. (τριτοπροσώπως εἰς τὰς κατωτέρω φράσεις). » Στέργω. être propre; compatir; sympatiser. ||. 'τὸν ἔστερξεν ὁ τόπος. » Εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο (τὸ χωρίον). ||. μόνον δὲ τὸν κισσὸν 'δὲν 'τὸν ἔστερξεν ἡ γῆ (τῆς Βαβυλωνίας). »Τὸν δὲ κισσὸν οὐκ ἔστεξεν ἡ γῆ μόνον. « ne lui fut pas propre; le lierre se déplut en Babylone.

Στέρεμμα. » Ἀπόσβεσις (πηγῆς, γάλακτος, βρύοντος ὕδατος κτλ.). tarissement.

Στερεύω, ῥ. μετ. » Ἐξαντλέω. tarir, épuiser. §. ῥ. ἀμ. αὐτ. » Ἐκλείπω, ἀποσβέννυμαι, μαραίνομαι (»Καὶ τὰ ἐγχώρια ῥεύματα μαραίνεσθαι τῶν ποταμῶν «, Ἡροδ. Β', 74). tarir.

Στερεόνω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὴν μεταφορικὴν σημασίαν), ῥ. μετ. » Στερεόω, στηρίζω, ἐπιστηρίζω. affermir, consolider, assurer. ||. διεδέχθηκεν ἀπὸ τὸν πατέρα 'του τὸ βασίλειον καλὰ στερεωμένον. » Διεδέξατο παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν εὖ βεβηκυῖαν «.

Στερηὰ (ἡ γῆ ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). »Ἤπειρος (ἡ), χέρσος (ἡ). terre ferme, continent. ||. στερηᾶς (ἐλλ. τῆς Διά), ἀπὸ στερηᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης, ἴδε Ξηρά. ||. (ζῶον, ἄνθρωπος κτλ.) τῆς στερηᾶς. »Χερσαῖος, ἠπειρώτης (ὁ), ἠπειρῶτις (ἡ). terrestre. ||. ἐχάσαμεν τὴν στερηὰν (φρσ. ναυτ.). » Γῆν ἀπεκρύπτομεν. perdre terre.

Στέρνα (Λατιν. cisterna, ὅθεν τῶν Βυζαντ. τὸ) Κινστέρνα. » Λάκκος (ὕδατος), λάκκος (κονιωτὸς), δεξαμενὴ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Κύπρον). citerne, θ. ||. νερὸ τῆς στέρνας. » Λακκαῖον ὕδωρ «.

Στεφνάρι (εἶδος πέτρας διαφανοῦς καὶ σκληρᾶς, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται, εἰς τὴν στερ. Ἑλλάδα μάλιστα, ὡς τσακμακόπετραν. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν 'του ὀνομάζετο κοινῶς, Κρύος λίθος). » Ὕελος (ἡ). espèce de pyrite ou marcassite.

Στέρξιμον (προφ. κοιν. Στρέξιμον). »Συγκατάθεσις, συναίνεσις, ἀποδοχή. consentement, assentiment, acquiescement.

Στέρφος, α, ον, ἴδε Στεῖρα.

Στεφάνι (τὸ ἄλλ. Βεργὶ καὶ τὰ ὅμοια). » Στεφάνη (ἡ). cercle, cerceau, ἴδε καὶ Γύρος καὶ Ζουνάρι. §. (τὸ ἐξέχον μέρος τῆς στέγης). » Γεῖσον, γείσωμα, παρωροφὶς (Ἡρόδ. Β'.), προστέγασμα καὶ προτέγισμα, προστέγιον καὶ προτέγιον. entablement.

Στέφανον (τὸ), (κυρ. τὸ νυμφικόν). »Στέφανος, στέμμα. couronne, θ.

Στεφανόνω (κυρ. εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν νύμφην, κατὰ συνήθειαν ἀρχαιοτάτην. Ὁ Εὐριπ. λέγει. » Σοὶ καταστέψασ' ἐγώ νιν, ἦγον ὡς γαμουμένην, «), ῥ. μετ. »Ἀναδέω, στέφω, στεφανόω. couronner (à la cérémonie du mariage), marier (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἱερέως). ||. ὅσοι ἐπολέμησαν καλὰ καὶ ἐσκοτώθησαν, ἐστεφανόνοντο μὲ κλωνάρια ἐληᾶς. » Οἱ δὲ καλῶς ἀγωνισάμενοι καὶ ἀποθανόντες, θαλλοῖς ἀνεδοῦντο «.

Στεφάνωμα (κυρ. τὸ νυμφικὸν, ὅθεν καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου). » Ἀνάδεσις στεφάνου, στεφάνωσις, στέψις. la bénédiction nuptiale, la cérémonie du mariage, épousailles, θ. πλ.

Στηθοκατάῤῥοον, παθ. rhume de poitrine, ἴδε Κατάῤῥοή.

Στηθοπάνι. » Στηθόδεσμος, στηθόδεσμον καὶ στηθοδεσμὶς, στρόφιον, ἀπόδεσμος, περιστήθιον, ταινία. gorgerette, θ.

Στηθόπλευρον, παθ. » Περιπνευμονία. inflammation de poitrine, ἴδε καὶ Πλευρίτης.

Στῆθος. » Στῆθος (τὸ), στέρνον. poitrine, θ. §. (συνεκδ. τὰ βυζιὰ καὶ ὁ λαιμὸς τῆς γυναικὸς). »Στέρνα (τά). sein, gorge, θ.

Στημόνι. » Στήμων καὶ Στῆμα, μίτος. chaîne, θ.

Στήνω. (ἡ συγγένεια τῆς λέξεως φαίνεται εἰς τὸ Δύστηνος), ῥ. μετ. » Ἵστημι, ἱστάω, ἐγείρω, ὀρθόω. dresser, asseoir. ||. 'να τοῦ στήσουν ἀνδριάντα εἰς τὴν ἀγορὰν.

» Ἱδρύσασθαι αὐτὸν ἐν ἀγορᾷ· » Εἰκόνα ἀναστῆσαι αὐτοῦ κατ' ἀγοράν. lui élever (dresser, ériger) une statue dans la place publique. ||. στήνω ξόβεργα (παγίδαν, κτλ.). » Ῥάβδους (» Καλάμους, » Πάγην κτλ.) ἱστάναι (ἱστᾷν)· » Πηγνύειν πάγας (Ξενοφ.) «, tendre (dresser) des gluaux. ||. στήνω τὴν τένταν μου. » Τὴν σκηνὴν πήγνυμι· » Σκηνοποιοῦμαι· » Σκηνοπηγέομαι. dresser sa tente.

Στήσιμον. » Στάσις, ἵδρυσις (κυρ. ἀγάλματος). l'action de placer (dresser, asseoir), érection, θ. pose, θ.

Στιγμή. » Ἀκαρὲς (τὸ) τοῦ χρόνου, στιγμή. moment, instant.

Στιλιβόνω (τὸ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Λουστράρω, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ) » Λιστρόω, ῥ. μετ. » Στιλβόω, στιλβοποιέω, λεαίνω. donner le poli, lustrer, lisser, glacer (κυρ. ὑφάσματα).

Στιλίβωμα. » Στίλβωσις. l'action de polir (e. t. c.), poliment.

Στιλιβωμένος, η, ον. » Ἐστιλβωμένος, λισσός. lustré, lissé, lisse.

Στιλιβωτῆρι. » Στίλβωτρον, στιλβωτήρ. lissoir, ἴδε καὶ Γυαλιστῆρι.

Στιχάρι (φόρ. ἱερατ.). » Στιχάριον(μεταγ.). soutane, θ. aube, θ.

Στοῖβα. » Σωρὸς, θῖν-ινὸς (ὁ καὶ ἡ), σώρευμα, συμφόρημα. tas, monceau, amas, ἴδε καὶ Θημωνιά. §. ἐπ. » Σωρηδόν. en tas (monceau).

Στοιβάζω, ῥ. μετ. » Σωρεύω, ἐπισωρεύω, συμφορέω, νέω (μελλ. νήσω. » Ἄρτοι νενασμένοι «), στοιβάζω (Λουκιαν.). entasser, tasser, amonceler, cumuler, accumuler, ammasser, ἴδε καὶ Θημωνιάζω.

Στοίβασμα(αγμα). » Σώρευσις, συμφόρησις, νῆσις, στοιβασμὸς (Νικ. χρον.), στοιβασία. entassement, amoncelement.

Στοιχειὸ' (τὸ κατοικίδιον δαιμόνιον ἢ φάντασμα). » Μορμώ. lutin, esprit follet, farfadet. §. (μεταφ. ὁ ἄσχημος ἄνθρωπος), ἴδε Φάντασμα.

Στοίχημα (ἡ λέξις ἦτον συνηθισμένη καὶ εἰς τοὺς χρόνους ἀκόμη τοῦ Εὐςαθίου). » Συνθήκη, συνθεσία, περίδοσις, ἆθλον (Θεοκρ. Εἰδ. Ἡ. 11, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Σχολιαστής του, » Ἆθλον, φησὶ, τὸ κοινῶς Στοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας«). pari, gageure, θ. ||. βάλλω στοίχημα, ἴδε Στοιχηματίζω. ||. θέλεις 'να βάλωμεν ςοίχημα; » Βούλει περιδόσθαι;« Ἀριστοφ.). || ἐσήκωσε μὲ στοίχημα ἕνα γάιδαρον. » Ὄνον ἐκ συνθήκης ἦρεν (Ἱπποκρ.). «

Στοιχηματίζω, ῥ. ἀμ. » Συντίθεμαι (Πλούτ.), περιδίδομαι (Ὅμηρ. καὶ Ἀριστοφ. » Περιδώμεθον δὲ ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν, καὶ, ὡς οἱ πολλοί φασι, θῶμεν στοίχημα, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ. 485), τίθημι (» Μόσχον ἐγὼ θησῶ, σὺ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνὸν, « Θεοκρ. Εἰδ. Ἡ, 14), κατατίθημι (» Χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον « ; ὁ αὐτ. αὐτόθι). parier, gager.

Στοιχητὸς (ὁ μισθωτὸς ἐργάτης). » Μίσθιος, μίσθαρνος, μισθαρνῶν, θὴς-ητὸς (τὸ θηλ. Θῆσσα), ἔριθος (ὁ Δημοσθ. 'τὸ ἀναφέρει εἰς τὸ θηλυκὸν), ἐριθεύων. gagiste.

Στοιχῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Μισθόω, μισθόομαι. louer ou se louer, ἴδε καὶ Συμφωνῶ.

Στολίδι. » Κόσμος, κόσμημα, καλλώπισμα. ornement, parure, θ.

Στολίζω, ῥ. μετ. » Κοσμέω, ὡραΐζω, καθωραΐζω, καλλωπίζω, καλλύνω. orner, parer, embellir, décorer (διὰ ταῖς οἰκοδομαῖς).

Στόλισμα καὶ Στολισμός. » Ἀγλαΐα (» Δέδοται δὲ παρὰ θεῶν καὶ ἀγλαΐας ἕνεκα ἵππῳ χαίτη καὶ προκόμιόν τε καὶ οὐρὰ, « Ξενοφ.), κόσμος, ὡραϊσμὸς, καλλωπισμός. embellissement, decoration, θ.

Στολισμένος, η, ον. » Κεκοσμημένος, λαμπρῶς ἐσταλμένος, εὐπάρυφος. bien-mis.

Στόμα. » Στόμα. bouche, θ. ||. τὸ—τοῦ λεονταριοῦ κτλ. » Χάσμα (καὶ μάλιστα ὅταν 'τὸ ἔχῃ ἀνοικτόν). gueule, θ. §. (καταχρ.) τὸ—τοῦ ποταμοῦ. » Ἐκβολή(πλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καθὼς καὶ τὸ) προχοή, ςόμα. embouchure, θ. ||. —λιμένος. » Εἴσπλους-ου. l'entrée du port. ||. —πηγαδιοῦ. » Στόμιον, ἴδε καὶ Φρώχειλον. ||. —διαφόρων ἀγγείων. » Στόμιον. orifice, ouverture, θ.

Στοματάκι. » Στόμιον. petite bouche, θ.

Στομάχι (ὑποκορ. τοῦ) » Στόμαχος (κυρ. ὁ Καταπιῶνας, τὸ σουληνάρι διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ ἡ τροφὴ εἰς τὸ στομάχι). » Κοιλία. estomac. ||. ἐχάλασε τὸ στομάχι 'του. » Διεφθαρέναι οἱ τὴν γαστέρα (Ἡλιοδ. Αἰθ.). §. (συνεκδ. τὸ χάλασμα τοῦ στομαχιοῦ), πάθ., ἴδε Κακοστομαχιά.

Στομόνω (χαλνῶ τὴν κόψιν τοῦ μαχαιριοῦ κτλ., 'τὸ κάμνω 'να μὴ κόπτῃ), ῥ. μετ. » Ἀμβλύνω, ἀποστομόω, ἀπαμβλύνω. émousser. §. ῥ. ἀμ. αὐτ. » Ἀμβλύνομαι, ἀποστομόομαι, ἀπαμβλύνομαι. s'émousser.

Στουμπανίζω, ῥ. μετ. (τὸ ἄλλ. Ξυλοκοπῶ, ἀπὸ τοῦ) » Τυμπανίζω (ἢ μᾶλλον

ἀπὸ τοῦ) » Στυπάζω (τῷ στύπει παίω). rosser, bâtonner, donner la bastonnade, fustiger.

Στουμπάνισμα. »Τυμπανισμός. l'action de rosser (etc), bastonnade, θ.

Στουμπίζω (ἐκ τοῦ, Στύπος ὁ Κόπανος), ῥ. μετ., ἴδε Κοπανίζω.

Στούμπωμα κτλ., ἴδε Στούππωμα κτλ.

Στουππένιος, α, ον. »Στύπινος, ϛύπειος.

Στουππί. » Στυππεῖον καὶ Στυππίον καὶ Στυπεῖον. étoupe, θ.

Στουππόνω, ῥ. μετ. » Βύω (κυρ. τὰ ὦτα), πωματίζω, ἐπιπωματίζω, πωμάζω -όω (σώζεται ἡ λέξις Πουμόνω), ἐπιπωμαννύω (-υμι). boucher, bouchonner, étouper, tamponer. §. ῥ. ἀμ. αὐτ., ἴδε Φράζω.

Στούππωμα (ἡ πρᾶξις). » *Ἐπιπωματισμός. l'action de boucher (etc), ἴδε καὶ Φράξιμον. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον). » Πῶμα (σώζεται ἡ λέξις), βύσμα, ἐπιστόμιον. bouchon, tampon, bondon (κυρ. τοῦ βαρελίου, ὁ ἄλλως Πεῖρος).

Στουφάτον (εἶδος φαγητοῦ). » Πνικτὸν (κυρ. τὸ ψημένον εἰς χύτραν περιχρισμένην καὶ εἰς τὸν φοῦρνον), (ἴδε Θεοφρ. περὶ Πυρός). étuvée, θ.

Στοχάζομαι, ῥ. ἀποθ. » Διανοέομαι, ἐννοέω (-ομαι), βουλεύομαι, ἐφίστημι τὴν διάνοιαν, λογίζομαι, διαλογίζομαι (σώζεται ἡ λέξις), ἐπιλογίζομαι, ἐπινοέω. penser; réflechir; juger, s'aviser, aviser, songer à (que), ἴδε καὶ Νομίζω καὶ Συλλογίζομαι. ||. αὐτὸ πρέπει 'να 'τὸ στοχασθῶμεν προσεκτικώτερα, ἴδε Καλοϛοχάζομαι. ||. πῶς στοχάζεσαι (τὶ γνώμην |σκοπὸν| ἔχεις); ἴδε Γνώμη.

Στόχασις. » Σκέψις, λογισμὸς, φρόνησις. bon sens.

Στοχασμός. » Βουλὴ, ἔννοια, λογισμὸς, ἐννόημα, ἐπίνοια, διαλογισμὸς, διανόημα. pensée, θ.

Στοχαστικὸς, ἡ, όν. »Λογιστικὸς. (»Οὐ μέν τοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι, « Ξεν.). sensé.

Στραβὰ }, ἐπ. » Διάστροφον. de
Στραβοδίβολα } travers, de guingois (χυδ.).

Στραβοδίβολος, η, ον. » Διάστροφος (τὸ σῶμα κτλ.). travers, guingois (χυδ.).

Στραβοκύτταγμα. » Ὑπόβλεψις, ὑπόβλεμμα. regard de travers (menaçant).

Στραβοκυττάζω, ῥ. μετ. » Ὑποβλέπω, λοξὸν ἐνοράω, λοξοβλεπτέω, ὑπόδρα (ὑποδρὰξ) ὁράω (ποιητ.). regarder de côté (de travers).

Στραβολαίμης. » Παραυχενίζων, παρακλίνων, παρατράχηλος. torticolis.

Στραβολαιμιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτ. » Διαστρέφομαι (»Παρακινέομαι) τὸν τράχηλον, παραυχενίζω, παρακλίνω, devenir (être) torticolis.

Στραβολέκκα (τὸ λυγιστὸν ῥαβδὶ τῶν χωρικῶν), ἴδε Μαγκοῦρα.

Στραβομουτσουνιάζω, ῥ. ἀμ. » Σιλλαίνω, μορφάζω, διαστρέφω τὸ πρόσωπον, μυλλαίνω, διαμυλλαίνω, μωκάομαι, μυχθίζω. faire la moue (des grimaces, des simagrées, des lazzis), grimacer.

Στραβομουτσούνιασμα. » Διαστροφὴ προσώπου, μορφασμός. grimace, θ.

Στραβόνω, ῥ. μετ. » Στρεβλόω, δια(παρα)στρέφω. tortuer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Στρεβλόομαι, στρέφομαι (Θεοφρ. Φυτ. Γ'), δια(παρα-, ἀπο)στρέφομαι. se tortuer. ||. τῆς φτελειᾶς τὸ ξύλο 'δὲν στραβόνει καθόλου. » Ἀστραβέστατόν ἐϛι τὸ τῆς πτελέας ξύλον (Θεοφρ.)«. §. (ϛερῶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ παθ. Στραβόνομαι), ἴδε Τυφλόνω.

Στραβόξυλον, οἰκοδ. » Ἀντήρεις (ἡ), ἄτλας, γεισίπους καὶ γεισόπους. courbe, θ. étançon. ||. τὸ—τοῦ καραβιοῦ. »Ἐγκοίλιον, νομεὺς, σταμὶν, ἐπιστατὴρ, ἀμφιμήτριον, δρύοχος (ἡ). (Ἴσως τοῦτο ἐννοεῖ καὶ ὁ Αἴσχυλος ὅταν λέγῃ [Ἱκέτ. 450]: »Γεγόμφωται σκάφος, στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον «). varangue, θ. côte (d'un vaisseau), courbe, θ. πλ.

Στραβοπατῶ ('ποδήματα, παπούτσια κτλ.), ῥ. μετ. » Παραβαίνω. éculer. §. ῥ. ἀμ., ἴδε Παραπατῶ.

Στραβοπόδης, ισσα, ικον. » Βλαισὸς (ὁ πρὸς τὰ ἔξω), ῥαιβὸς (ὁ πρὸς τὰ ἔσω), ῥαιβοσκελὴς, στρεβλόπους (Γλωσ. Φιλοξ.). cagneux, bancal καὶ bancroche (οἰκ.), qui a les jambes arquées.

Στραβὸς (ὁ μὴ ἴσιος), ἡ, όν. » Στρεβλὸς, διάστροφος, σκαμβὸς (ὅθεν τὸ Γκαβὸς), σκολιός. tortu, torse, crochu, croche. §. (ὁ στερημένος τῶν ὀφθαλμῶν). ἴδε Τυφλός.

Στραβοστομιάζω, ῥ. οὐδ. (αὐτοπθ.) » Παρειρύσθη τὸ στόμα (Ἱπποκρ.) «.

Στράβωμα. »Διαστροφή. tortuosité, l'état d'une chose tortue (crochue).

Στραγάλια (τὰ Τουρκ. Λεμπλεμπιὰ, ἴσως ἐκ τοῦ) » Τρωγάλια (ὅσα 'πωρικὰ σπάνονται). » Ἐρέβινθοι φρυκτοί. pois chiches grillés.

Στραγαλιάνος (ὁ) (ἀπὸ τοῦ) »Ἀστραγαλῖνος, εἶδ. πτην., ἴδε Καρδερίνα.

Στραγγίζω (κυρ. Σφίγγω πανὶ, λεμόνι, σταφύλια κτλ., ἵνα 'τὰ ξεζουμίσω. Οἱ Ο'. καὶ ὁ Διοσκορ. μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Σουρώνω), ῥ. μετ. » Ἐκ(» Ἀπο)θλίβω, ἐκ(ἀπο) πιέζω, ἀποβλίττω, ἐξιπόω. exprimer, pressurer, épreindre. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐξαντλέομαι, στραγγεύομαι (-ίζομαι).. égoutter. §. (μεταφ. ἐπὶ τῶν λειποσαρκούντων διὰ νόσον, λύπην ἢ κακοπάθειαν, συνώνυμον τοῦ Λυώνω). » Στρεύγομαι (» Στρεύγεσθαι δὲ τὸ στραγγίζεσθαι καὶ οἷον κατὰ ςράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπειν, ὃ καὶ ἀπολιβάζειν φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον, οἱονεὶ κατὰ λιβάδα ὑποῤῥεῖν, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ο, 512). §. (καταχρ. Περνῶ τὰ ὑγρὰ ἀπὸ τὸ πανὶ), ἴδε Σουρώνω.

Στράγγισμα. » Ἀπόθλιψις, ἐκπίεσις, ἔκθλιψις. l'action d'épreindre etc.

Στραγγιστῆρι. » Ἠθμὸς καὶ Ἠθμός. chasse, θ. couloir, passoire, θ. étamine, θ., ἴδε καὶ Σουρώνω καὶ Τρυπητή.

Στραγγουλίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Στραγγαλίζω (» Κυνηγεσίᾳ δήποτε ςραγγαλισθεὶς Δαρεῖος, « Τζέτζ. Ἱστορ. Γ' 550) καὶ Στραγγαλόω. » Στρέφω (» Ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν, σφυρὸν στρέψαι, « Ἐπικτ. Ἐγχ.), δια (παρα) στρέφω, παραρθρόω, σπάω (» Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων, « Πλ. Ἀρ.), παρακινέω. détordre, donner une entorse. ||. στραγγούλισε τὸ ποδάρι 'του, (ἢ) στραγγουλίσθηκεν. » Ἐστράφη τὸν πόδα (Ἡροδ.) « il se donna une entorse.

Στραγγούλισμα (ἐκ τοῦ) » Στραγγαλισμός. » Στρέμμα, διάστρεμμα (Ἱπποκρ.), παράρθρημα, παράρθρωσις. entorse, θ. detorse, θ.

Στράτα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. via strata, Ὁδὸς στρωτή), ἴδε Δρόμος.

Στράτευμα. » Στρατὸς, στρατιὰ, στράτευμα, δύναμις. armée, θ. troupes, θ. πλ. forces, θ. πλ.

Στρατιώτης. » Στρατιώτης, στρατευόμενος. soldat.

'Στρειδᾶς (ὁ). » Γαγγαμεὺς, γαγγαμουλκός. pêcheur d'huitres.

'Στρεῖδι, θαλ. (κυρ. τὸ) » Λιμνόστρεον, ὄστρεον. huitre, θ.

'Στρειδότσαφλον. » Ὄστρακον. écaille, θ.

Στρέμμα (ἴσως ἔχει κἄποιαν σχέσιν μὲ τὸ » Στρέφειν τὴν γῆν, « Ξενοφ. Οἰκον. ιϛ'). » Πλέθρον (τὸ τρίτον τοῦ σταδίου)· ἄρουρα (μέτρον περιέχον 50 πόδας). arpent. ||. 'μισὸ στρέμμα. » Ἡμίπλεθρον. un demi arpent.

Στρεμματόσχοινον (τὸ). » Ἀρπεδὼν, ἀρπεδόνη. cordeau (pour arpenter).

Στρηφογυρίζω (τὸ ἄλλ. Κλωθογυρίζω), ῥ. μετ. » Στροβέω καὶ Στρομβέω, στροβιλίζω, περιστρέφω, στρεφοδινέω, δονέω, βεμβικίζω, συστροβιλέω. faire tourner (tournoyer). ||. τί 'τὰ στρηφογυρίζεις (φρ.); » Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ (Πλάτ. Φαίδ.); » Τὶ ταῦτα στρέφῃ, τεχνάζῃ τε καὶ πορίζεις τριβὰς (Ἀριστοφ.) «; §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ., ἴδε Τριγυρίζω.

Στρηφογύρισμα. » Περιστροφὴ, περιδίνησις, ἑλιγμὸς, περιέλιξις. tournoiement, vire-volte, θ. vire-vouste, θ.

Στρηφτάρι (ὁ πασσαλίσκος, διὰ τοῦ ὁποίου τεντόνονται αἱ χορδαὶ τῆς λύρας κτλ.). » Κόλλοψ, κόλλαβος καὶ κόλαβος. la clef d'une guitarre etc.

Στρήφω, ῥ. μετ. » Στρέφω (» Τὸ ἀτράκτῳ στραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον, στήμονά φασι, « Πλάτ.), κλώθω. tordre, tortiller, corder, cordonner. ||. φλαμούρια (σχοινιὰ) στρημμένα καλὰ (σφικτά). « Σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα (Ξεν. Ἀναβ.) «.

Στρήψιμον. » Κλῶσις. tortillement.

Στρίγλα / Στρίγγλα (ὀνομάζεται κυρ. ἀπὸ τοὺς ἁπλοῦς ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ φαντάσματα, ἢ θηλυκὰ δαιμόνια, τὸ ὁποῖον κακοποιεῖ μάλιστα τὰ βρέφη [ἴδε Παυσαν. βιβλ. Α, κεφ. ΜΓ']. Ἡ αὐτὴ δεισιδαιμονία εὑρίσκεται καὶ εἰς τοὺς Ἑβραίους καὶ εἰς τοὺς Τούρκους. Ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς Ἑκάτης ἐπίθετα ἦτον καὶ τὸ) » Τρίγληνος (ὅθεν ἡ μετωνυμία. Ἡ αὐτὴ ἐλέγετο προσέτι καὶ) » Γιλλὼ ἢ Γελλὼ-οῦς (ἴδε Μιχ. Ψελλ.), καὶ Βριμὼ-οῦς, καὶ Μορμὼ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), καὶ Ἔμπουσα· (ἀναλογεῖ καὶ μὲ τὸ) Ἐριννὺς (καὶ μὲ τὸ) Λάμια (ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει: » Στρίγλος, ὄρνεον νυκτίφοιτον, ὁ νυκτικόραξ, « ὀνομαζόμενος ἄλλ. καὶ) Στρὶγξ-ιγγός. latin. §. (μεταφ. γυναῖκα, καὶ μάλιστα γρηὰ, διεστραμμένη). » Ἔμπουσα (κατ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν μοὶ φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Δημοσθένης, ἂν 'δὲν ἤθελε συγχρόνως νὰ φανερώσῃ καὶ ἄλλο τι ἀσεμνότερον). » Ἐριννύς. mechante femme. §. (εἶδ. ἐντόμου), ἴδε Βωδόμυιγα.

Στριγγλοβότανον, φ. (φαρμακ.), ἴδε Ψάκι.

Στρογγύλα (τὸ Τουρκ. Μεζίκι, καὶ ἄλλ. Γρέτσα), ψ. » Ἀφύη (ἡ μεμβρὰς ἢ μαινὶς [» Τῆς δὲ θηλείας μαινίδος μορφὴ στρογγυλωτέρα, Ἀριστοτ. Ζ. Η, 29] ἢ κε-

στρῖτις). mendole, θ. girelle, θ. cagarel, susole, (Παράβαλ. Βοῦκα).

Στρογγυλάδα. » Τὸ στρογγύλον (περιφερὲς, κυκλοτερὲς), στρογγυλότης. rondeur, θ.

Στρογγυλαίνω, ῥ. μετ. » Στρογγυλόω (-αινω,-ίζω,-εύω), στρογγύλλω καὶ στρογγύλω, σφαιρόω, σφαιροποιέω. arrondir.

Στρογγυλοπρόσωπος, η, ον. Στρογγυλοπρόσωπος (Ἀριστοτ. Ζ). qui a le visage rond.

Στρογγυλὸς, ἡ, όν. » Στρογγύλος, κυκλοτερὴς, περιφερὴς, σφαιροειδής. rond.

Στρογγυλούτσικος, η, ον. » Στρογγυλίας, ἠρέμα στρογγύλος. rondelet.

Στρογγύλωμα, » Στρογγύλωσις. arrondissement.

Στρόμπος (κομμάτι σχοινιοῦ ἢ πανὶ στρημμένον). » Στρόφος, *στροφίς. corde, θ. §. (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Σχοινοφιλίνδα ἢ Σχοινοβολίνδα. traine-balai, jeu du mouchoir.

Στρουθοκάμηλο', π. » Στρουθὸς (ἡ Λιβυκὴ ἢ Λίβυσσα), στρουθοκάμηλος (ὁ καὶ ἡ). autruche, θ.

Στροφιληὰ (ἀπὸ τοῦ) » Στρόβιλος (ἡ), ἴδε Κουκκουναρηά.

Στροφουλίδα / Στροφυλίδα, θαλ. » Στρόμβος. trombe, θ. ἴδε καὶ Κήρυκας καὶ Κοχλιός.

Στρυμόνω (χώνω μὲ βίαν), ῥ. μετ. (ἀπὸ τὸ » Στρύμος τοῦ Ἡσυχίου). » Συνωθέω, συνώθω, συνειλέω. fourrer, fouler.

Στρυμωκτὰ, ἐπίρ. » Βύζην (» Βύζην ἔμελλον κλήσειν τοὺς ἔσπλους, « Θκ.)

Στρυφνοκάρυδον (τὸ σφικτὸν καὶ δυσκολοπάστρευτον καρύδι). noix angleuse.

Στρυφνὸς, ἡ, ὸν (κυρ. καρύδι, ἠμπορεῖ ὅμως 'νὰ ὀνομασθῇ καὶ ἄνθρωπος). » Στρυφνός. qui est d'une humeur aigre (âcre), ἴδε καὶ Διεστραμμένος καὶ Παράξενος.

Στρῶμα. »Στρῶμα. matelas. §.(συνεκδοχ. ὁλόκληρον τὸ κρεββάτι μὲ τὰ στρωσίδια). » Στρωμνὴ, εὐνή. lit. ||. (ἄῤῥωστος) εἰς τὸ στρῶμα. » Κλινήρης, κλινοπετής. sur le côté, ἴδε καὶ Κοιτάμενος.

§. (μεταφ. στρῶμα ποταμοῦ). »Κῦτος, ἔλυτρον. lit.

Στρωματόπανον, ἴδε Καναβόπανον.

Στρώνω, ῥ. μετ. » Στορεννύω(-υμι), στρωννύω(-υμι), στορέω(ποιητ.), ἐπιστρωννύω(-υμι), ἐπιστορέννυμι καὶ ἐπιστόρνυμι. dresser (στρῶμα), joncher (τὸ ἔδαφος μὲ κλαδιὰ, ἄνθη, κτλ.), paver καὶ carreler (μὲ μάρμαρα, τοῦβλα, κτλ.). ||. στρῶσέ 'μας (ἐλλειπτ.). » Στρῶσον ἡμῖν. faites nos lits. ||. στρώνομαι, ῥ. μεσ. » Κατακλίνομαι, καταβάλλω ἐμαυτόν. se mettre par terre tout au large, ἴδε καὶ Ξαπλόνομαι. ||. στρώθηκε κατὰ γῆς ἐπάνω εἰς τὸ χορτάρι. » Κατεκλίνη χαμάζε ἐπὶ τῆς πόας. «

Στρωσίδια (τὰ). » Στρώματα. garniture d'un lit.

Στρώσιμον (στρώματος κτλ.). »Στρῶσις. l'action d'étendre (faire) un lit (d'étendre à terre). §. (δρόμου) » Στρῶσις (» Ῥωμαῖοι προὐνόησαν μάλιστα ὧν ὠλιγώρησαν Ἕλληνες, στρώσεως ὁδῶν, καὶ ὑδάτων εἰσαγωγῆς κτλ. «, Στράβ. Ε). pavement (d'un chemin).

Στρωτὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Ἁπλωτός. ||. μετάνοιαις στρωταίς. » Ἐδαφιαῖαι προσκυνήσεις (κλίσεις γονάτων, γονυκλισίαι). réverences profondes.

Στυλοκέφαλον. » Ἐπίκρανον, κιονόκρανον, ἀκροκιόνιον. chapiteau.

Στυλόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Στυλόω, στηρίζω, ὑπο(ἀντι)στηρίζω, ἐρείδω, ὑπερείδω. étayer, assujetir, étançonner, étrésillonner. ||. τὰ καλάμια, μὲ τὰ ὁποῖα στυλόνουν τὰ κλήματα. » Τοῖς καλάμοις, ἐν οἷς ἱστῶσι τὰς ἀμπέλους, « Ἀρστ. (Ζ. Ε, 25). ||. στυλόνω τὰ 'μάτιά μου, ἴδε Καρφόνω.

*Στυλοπάτι. » Στυλοβάτης, piédestal.

Στύλος. »Στύλος. colonne, θ., ἴδε Κολώνα.

Στύλωμα (ἡ πρᾶξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ στυλόνειν). » Τὸ στηρίζειν (ὑπερείδειν, ἀντιστηρίζειν), στήριξις, στηριγμός. étaiement. §. (τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον). »Στήριγμα, ὑπο(ἀντι)στήριγμα, ὑπέρεισμα, τὸ ὑπερεῖδον (ἀντιστηρίζον). étaie, θ. soutien, étançon, étrésillon, ἴδε καὶ Ξύλον.

Στυπτικὸς, ἡ, όν. » Στύφων, στυπτικὸς, σταλτικός, astringent, restringent.

Στυφάδα. » Τὸ στύφον, στυφότης (Πλουτ.), στύψις. âpreté, θ. la qualité d'une chose sure (acerbe, etc).

Στυφὸς, ἡ, όν. » Στύφων, στρυφνὸς (» Καὶ τὸ τῶν στρυφνῶν κυδωνίων μήλων ἀφέψημα, » Γαλην.), στυφὸς (Βασιλ.), αὐστηρὸς (» Οὐ σμικρὰ δὲ διαφορὰ τῶν σταφυλῶν ἐστὶ, κατὰ τὸ γλυκείας, ἢ αὐστηράς, ἢ ὀξείας εἶναι, « Ἀέτ). âpre, acerbe, sur, revêche.

Στυφούτσικος, η, ον. Ὑποστύφων, ὑπόστυφος. suret.

Στύφω, ῥ. μετ. ἴδε Στραγγίζω. §. ῥ. οὐδ., ἴδε Στερεύω.

Στύψιμον, ἴδε Στράγγισμα.

Στύψις (προφ. κοιν. Στύψι'), ὀρ. »Στυπτηρία. alun.

Σuακάκι, 'ψ. » Ἄδμων (Ὅππ. Ἁλ. Γ'), σuάκιον. turbotin.

Σuάκι, 'ψ. »*Σύαξ, ῥόμβος. turbot, faisan de mer.

Σύδρασις (προφ. κοιν. Σύδρασι'), (καλὴ λέξις, μ' ὅλον ὅτι 'δὲν σώζεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων). »Συνέψημα(»Καὶ χωρὶς τοῦ συνεψήματος ὠμὰ τὰ κρέμματα προσφέρονται,« Γαλ.). oignon haché qu'on fait frire pour assaisonner les mets.

Σύγγαμβρος (προφ. κοιν. Σύγαμπρος). »Συγκηδεστὴς, ὁμόγαμβρος, σύγγαμβ.ος. beau-frère.

Συγγένεια. » Ἀρχιστεία, γένος, συγγένεια. parenté, θ. ||. εἶχε στενὴν συγγένειαν μὲ τὸν Ἀγνίαν. » Ἄγχιστα τοῦ γένους (» Ἐγγυτάτω ἢ » Ἐγγύτατα τῷ γένει) οὖσα τῷ Ἀγνίᾳ«. ||. εἶχε μακρυνὴν συγγένειαν. » Ἀπωτέρω τῷ γένει οὖσα.

Συγγενεύω (κάμνω συγγένειαν), ῥ. ἐμ. ἴδε Συμπεθερεϊάζω. §. (εἶμαι συγγενὴς, τὸ αὐτὸ καὶ Συγγενεύομαι), ῥ.οὐδ. »Προσήκω κατὰ γένος, ἀγχιστεύω. être parent, être attaché par les liens de la parenté, appartenir (à telle famille).

Συγγενὴς,-ισσα. » Προσήκων (γένει ἢ κατὰ γένος) τινὶ, ἐπιτήδειος, ὁ (ἡ, οἱ, αἱ, κτλ.) ἐκ γένους, προσγενὴς, ἀγχιστεὺς, συγγενὴς, οἰκογενὴς (κυρ. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὸ 'σπίτι τοῦ αὐθέντου 'του σκλάβος, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τοὺς παλαιοὺς εἶδος συγγενείας). parent, proches, πληθ. ||. ἐπειδὴ ἦτον συγγενὴς πολλὰ στενὴ (κοντινὴ) μὲ τὸν Ἀγνίαν. » Γένει οὖσα ἐγγυτάτω (ἐγγύτατα) Ἀγνίᾳ«.

Συγγενικὸς, ἡ, όν. » Συγγενὴς, συγγενικός. qui a de la parenté, qui appartient à la famille (à la même famille), qui est de la famille.

Συγγενολόγι. » Οἱ συγγενεῖς, τὸ συγγενικόν. parenté, θ. parentage (ἄχρ.).

Συγκαθιστὸς (εἶδος χοροῦ Ἀλβανικοῦ, ὁρμητικοῦ καὶ πηδηχτοῦ). »Θερμαυστρὶς (ὅθεν τὸ Θερμαυστρίζειν τοῦ Εὐσταθ.). danse folle (haute), ou l'on bat des entrechats.

Συγκαίομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀφθάω, διάτριμμα λαμβάνω. s'écorcher quelque partie du corps par le frottement. ||. ἂν συγκαοῦν τ' ἀχαμνὰ τοῦ παιδιοῦ. » Ἢν παιδίου ἀφθῇ τὰ αἰδοῖα (Ἱπποκρ.) «.

Σύγκαιρα (μὲ [τὸ] τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν. §. Ἐνωρίς. » Διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸν αὐτάρκη βίον, χρεωστεῖ νὰ μάθῃ σύγκαιρα νὰ ὀλιγοστεύῃ ὅσον δυνατὸν τὰς ἐπιθυμίας του, » Κορ. Συνέκδ. Ἱερατ. 212), ἰσ. ἴδε Καιρὸς καὶ 'Νωρίς.

Σύγκαμμα. »Παράτριμμα, διάτριμμα (Ἱπποκρ.), ἔκτριμμα (αὐτ.), ἄφθαι. écorchure (meurtrissure, excoriation) causée par le frottement d'une partie du corps contre l'autre.

Συγκάτοικος, η, ον. » Συνοικῶν-οὖσα -οῦν, σύσκηνος, ὁμοδίαιτος, ὁμωρόφιος, σύνοικος, συνέστιος. qui habite la même maison.

Συγκατοικῶ, ῥ. οὐδ. » Συνοικέω, συγκατοικέω, συνδιαιτάομαι, συσκηνέω, τὴν αὐτὴν νέμω ἑστίαν (Πλουτ. Αἰμιλ.), τῆς αὐτῆς μετέχω στέγης (ἑστίας, οἰκίας). habiter la même maison, cohabiter.

Συγκέρι (τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον εἶν' ἀπὸ δυὸ-δυὸ δεμένα τὰ χαμαιτερὰ βόδια). » Ζευκτηρία. attache, θ.

Συγκρατητὰ, ἐπίρ. » Συνεχῶς, ἐν συνεχείᾳ. en se tenant comme par la main.

Συγκρατητὸς, ἡ, όν. » Συνεχὴς, συνεχόμενος. qui se tient comme par la main, contigu.

Συγκρίνω, ῥ. μετ. »Παρατίθημι(-εμαι). ἀντιπαρατίθημι(-εμαι), παραβάλλω, παράλληλα τίθημι (-εμαι), παραλληλίζω, συγκρίνω, παρεικάζω. comparer, confronter.

Σύγκρισις. » Παράθεσις, ἀντιπαράθεσις, παραλληλισμὸς, σύγκρισις. comparaison, θ. confrontation.

Συγκρουστὸς, ἡ, ὸν (πανὶ κυρ.), ἴδε Κρουστός.

Συγυρίζω, ῥ. μετ. » Διευθετέω (-ίζω), εὐτρεπίζω, διατάσσω (-ττω), συν(δια)τίθημι(-εμαι), διακοσμέω, κατὰ χώραν (ἐν χώρᾳ) τάσσω-ττω (Ξενοφ. Οἰκονομ.), παρασκευάζω, καθίστημι, ῥυθμίζω, εὐθετέω (-ίζω), τημελέω (» Καὶ τημελήσας τὴν κεφαλὴν, » Πλουτ.), καλλύνω. arranger, ajuster, dresser, disposer; ranger, mettre en ordre, raccommoder, approprier; agencer(κυρ. τὴν ἐνδυμασίαν); faire (κυρ. κρεββάτι, κάμαραν, κτλ); rédiger. ||. συγυρίζομαι, ῥ. μεσ. » Θεραπεύω (»Σχηματίζω)ἐμαυτὸν, παρασκευάζομαι κτλ. ||. καθὼς σηκωθοῦμεν ἀπὸ τὸ στρῶμα, πρωτοῦ 'να συγυρισθοῦμεν. » Ἐξ εὐνῆς ἐξανιστάμενοι, πρὶν παρασκευάσασθαι «.

Συγύρισμα. » Διευθέτησις, εὐτρεπισμὸς, διακόσμησις, κατάστασις, εὐθημοσύνη. §. » Θεραπεία, σχηματισμός. arrangement, ajustement; agencement.

Συγυρισμένος, η, ον. » Εὐπρεπὴς, ἐν χώρᾳ (κατὰ χώραν) τεταγμένος. συγυρισμένος. στανικό (etc). §. (ἡ ἐνδυμένη κοσμίως). » Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν, κοσμίως ἐσταλμένο,(ἐσχηματισμένος). décemment vêtu.

Συγχαίρομαι, ῥ. ἐπαθ. » Συνήδομαι, συγχαίρω. féliciter, congratuler.

Συγχαρίκια (ἡ διδομένη ἀμοιβὴ εἰς τὸν πρῶτον φέροντα χαροποιὰς εἰδήσεις, προφ. κοιν. Σχαρίκια, τὰ, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστοφ. [Πλούτ. 764] καὶ εἰς τὴν χρονογραφ. τοῦ Θεοφάν. » Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν πέμπει συγχαρίκια τῷ Ἡρακλείῳ ἐν τῇ Περσῶν νίκῃ μαργαρίτας καὶ λίθους τιμίους ἱκανοὺς »). » Εὐαγγέλια, μήνυτρα. récompense (qu'on donne à celui qui porte une bonne nouvelle).

Συγχύζω (προφ. κοιν. Συχύζω), ῥ. μετ. » Ταράσσω (-ττω), ἐκ (συν-, ἀνα-, δια) ταράσσω (-ττω), θορυβέω, πτοέω, θροέω, ἀναστοβέω. troubler, inquiéter; brouiller; confondre.

Σύγχυσις. » Ταραχὴ, τάραχος, θόρυβος. trouble, agitation; embarras; tumulte, rumeur, θ.

Συγχωρημένος (προφ. κοιν. Συχωρεμένος), η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. ὅ,τι γίνεται στανικῶς, εἶνε συγχωρημένον. » Ξύγγνωμόν ἐστι τὸ ἀκούσιον (Θουκ.) «.

Συχώρησις (προφ. κοιν. Συχώρεσι'). » Συγγνώμη, ἄφεσις, συγχώρησις. pardon, rémission, excuse, θ. ||. ζητῶ συγχώρησιν. » Παραιτέομαι. s'excuser, faire ses excuses à.

Συγχωροχάρτι. » Ἀφετήριον (γράμμα). indulgence, θ. pardons, πληθ., bref absolutoire.

Συγχωρῶ (προφ. κοιν. Συχωρνῶ), ῥ. μετ. » Συγγινώ(γνώ)σκω, ἀφίημι, συγγνώμην ἔχω, συγγνώμων εἰμὶ, συγγνωμονέω (Ἀπολλοδ.). pardonner, excuser, remettre. ||. συγχώρησέ με διὰ τόσον παραμικρὸν σφάλμα. » Σύγγνωθί μοι πταίσματος ἐλαχίστου. passez-moi cette peccadille-là. ||. τὸν Νικίαν, εἰ μὲν 'δὲν πταίει, συγχώρεσέ 'τον· εἰ δὲ καὶ πταίῃ, συγχώρεσέ 'τον διὰ χάριν μου. » Νικίαν εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες, εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες. « ||. τώρα μὲν 'τὸν συγχωρῶ διὰ χάριν σου. » Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν. « ||. σᾶς παρακαλῶ 'να με συγχωρήσετε. » Παραιτοῦμαι δ' ὑμᾶς συγγνώμονάς μοι γενέσθαι. je vous fais mes excuses. ||. 'να παρακαλέσῃς τοὺς Θεοὺς 'να σε συγχωρέσουν. » Θεοὺς παραιτήσει συγγνώμονάς σοι εἶναι (Ξενοφ.) «. ||. (ὁ θεὸς) εἶνε ἥμερος καὶ συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων. » Πρᾶος τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. ||. ὁ θεὸς 'να μὲ συγχωρέσῃ (φρ. ἐπιφωνουμένη συνήθως, ὅταν, θέλων τις 'να κατηγορήσῃ καὶ ἀποφεύγων τύχα τὴν καταλαλιὰν, προεξιλεώνῃ τὸν Θεόν)! » Ἵλήκη δὲ Ζεύς! dieu me pardonne! ||. θεέ μου συγχώρησέ με! » Ἵλήκοις, ὦ Ζεῦ! ||. ὁ θεὸς συγχωρήσαι 'τον (φρ. συνήθης διὰ τοὺς ἀποθανόντας)! » Γαῖαν σχοίη (ἔχοι) ἐλαφράν! » Ἐκείνῳ μὲν οὖν, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος (Ἰουλ. Ἐπιστ. ΚΓ') «. Dieu veuille avoir son âme! Dieu lui fasse paix! ||. συγχωροῦμαι (προφ. κοιν. Συχωρνιοῦμαι), ῥ. παθ. Συγγνώμης τυγχάνω. être pardonné. §. συγχωρῶ (ἀντὶ τοῦ Δίδω ἄδειαν), ἴδε Ἄδεια.

Συκάκι καὶ Συκαλάκι. » Συκάριον. petite figue.

Σύκαλη, γέν., ἴδε Σύκαλη.

Συκαμινιὰ (ἡ Τουρκ. Δουτηὰ, κυρ. ἡ ἄσπρη), δ. Συκαμινέα. mûrier (blanc), ἴδε καὶ Μουριά.

Συκάμινον (τὸ ἄσπρον Δοῦτι), 'πωρ. » Συκάμινον. mure (blanche), θ. ἴδε καὶ Μοῦρον.

Συκιὰ, δ. » Συκῆ. figuier.

Σῦκον, 'πωρ. » Σῦκον. figue, θ. ||. σῦκον ξηρόν. » Ἰσχὰς-άδος (ἡ).

Συκῶτι (ἐκ τοῦ Συκωτὸν, διότι, κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ὀδ. Ω, 344, τὸν Πολυδ. ς', 49, τὸν Συμ. Σὴθ, Χ, 1, καὶ ἰδίως τὸν Ἀέτιον, Β', 127, » Τὸ ἧπαρ ἄμεινον, οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθέντων χοίρων, καὶ διὰ τοῦτο Συκωτὸν καλούμενον «). » Ἧπαρ. foie.

Συκοφάγος (διάφορα πουλιὰ χαρακτηρίζονται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ μὲ τὸ Μελισσοφάγος, ὅθεν καὶ ἠμπορεῖ 'να ἐκληφθῇ ὡς γενικόν), π. » Συκαλὶς (εἴδη αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ). » Μελαγκόρυφος (καὶ ὁ) » Κέγχραμος ἢ Κεγχραμὶς (καὶ ἄλλα πολλά). figuier, bec-figue καὶ becfigue; ortolan.

Συκόφυλλον (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου ἐν λέξει Ἀποτεθρίακεν) » Θρίον καὶ Θρῖον. feuille de figuier

Συλλαβή. » Συλλαβή. syllabe. θ.

Συλλαβίζω, ῥ. ἀμ. » Συλλαβίζω (Πλουτ.). épeler.

Συλλάβισμα. » Συλλαβισμὸς, τὸ συλλαβίζειν. l'action d'épeler.

Συλλογή. » Σύννοια, φροντὶς, λογισμὸς,

διαλογισμός. méditation ; l'état d'un homme pensif.

Συλλογηοῦμαι } , ῥ. ἀποθ. » Λογίζομαι, Συλλογίζομαι } συλλογίζομαι, διαλογίζομαι (Δημοσθ.), διέξειμι πρὸς ἐμαυτὸν (Ἰσοκρ.), ἀνακυκλέω(-όω) πρὸς ἐμαυτὸν (Λουκιαν. Αὐτὸ εἶνε τῶν Γάλλ. τὸ rouler dans son esprit), φροντίζω, ἐν φροντίδι γίγνομαι, συννοέομαι (»Φαίνῃ γέ τι ἐσκυθρωπακέναι, καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τι συννοούμενος, » Ἀριστ.), σκέπτομαι, ἐπὶ συννοίας ἔχω, πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι, λόγον (λογισμὸν) ἐμαυτῷ δίδωμι, πρὸς ἐμαυτῷ γίγνομαι (» Ὁ δὲ Πομπήϊος ἀκούσας, καὶ πρὸς αὐτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον, « . . .). penser, méditer, délibérer, songer à, ἴδε καὶ Στοχάζομαι καὶ Λογαριάζω. ||. ἐν ᾧ συλλογίζουμουν αὐτά. »Τούτους ἑλίττων τοὺς λογισμούς«. ||. αὐτὰ 'πήγαινε μέσα καὶ συλλογίσου 'τα. » Ταῦτ' ἰὼν εἴσω λογίζου, « (Σοφ.).

Συλλογισμένος, η, ον. » Σύννους, *ἔμφροντις. pensif, absorbé dans ses pensées. ||. περπατεῖ συλλογισμένος. » Ἐπὶ συννοίᾳ βαδίζειν (Λουκιαν.)«. ||. 'μοιάζεις συλλογισμένος. » Σκεπτομένῳ (» Φροντίζοντι) ἔοικας.

Συλλυποῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Συνάχθομαι, συναλγέω. prendre part à (partager) la douleur de quelqun, faire des condoléances à.

Συμβιβάζω, ῥ. μετ. »Συμ(»Ξυμ)βιβάζω (Θουκ. Ἡρόδ.), διαλύω (τὰς διαφοράς). concilier, accorder, mettre d'accord, accomoder, rapprocher, ἴδε καὶ Φιλιόνω. ||. ἐπειδὴ θέλησαν 'να 'τα συμβιβάσουν. » Βουληθέντες διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους. ||. συμβιβάζομαι, ῥ. μεσ. »Συμβαίνω, συμ(ξυμ)βάσεις ποιοῦμαι, διαλύομαι. s'arranger, s'accomoder, s'accorder, composer.

Συμβιβασμός. »Σύμ(»Ξύμ)βασις (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), συμβίβασις, συμβιβασμὸς, διάλυσις. accomodement, composition, rapprochement. ||. κλίνω πρὸς συμβιβασμόν. » Συμβιβαστικῶς ἔχω (Πλ.) «, συμβασείω.

Συμβουλάτορας (ὁ). » Σύμβουλος. conseil, conseiller.

Συμβουλεύω, ῥ. μετ. » Παραινέω, διδάσκω, ὑφηγέομαι, εἰσηγέομαι, ὑποβάλλω, συμβουλεύω, νουθετέω, ὑποτίθεμαι. conseiller; suggérer. ||. συμβουλεύομαι, ῥ. μέσ. » Συμβουλεύομαι (Ξενοφ. Ἀναβ.), βουλεύομαι, ἀνατίθεμαι, ὑπερτίθεμαι (Ἡρόδ.), κοινόομαι, κοινολογέομαι. consulter, conférer ensemble, concerter.

Συμβουλή. » Παραίνεσις, ὑποθήκη, νουθεσία, εἰσήγησις, ὑφήγησις, ὑποβολὴ (ἐπὶ κακοῦ). conseil.

Συμμάζωμα. » Συστολή. resserrement.

Συμμαζωμένος (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), η, ον. »Εὐσταλής, συνεσταλμένος. décent, séant, ἴδε καὶ Ταπεινός.

Συμμαζόνω, ῥ. μετ. » Συστέλλω, συνάγω, resserrer, réduire à un moindre espace. §. (συνεκδοχ. 'παίρνω ξένον καὶ δυστυχῆ εἰς τὸν οἶκόν μου). » Συνάγω, (»Ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με,« Εὐαγ.). recueillir. §. (μεταφρ. σωφρονίζω τινά). » Μεταδιαιτάω ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον· »Κόσμιον ποιέω (» Καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς, ὅταν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε ὑμεῖς κοσμίους ποιεῖν, « Δημοσθ.). réduire (amener) à la voie d'honneur ; ramener à des sentimens plus honnêtes. ||. συμμαζόνομαι, ῥ. μεσ. » Συστέλλομαι, συστέλλω ἐμαυτόν. se resserrer, se contracter (κυρ. ἐπὶ νεύρων), se reduire a un moindre espace. §. (μεταφορ. δι' ἕνα ἄσωτον καὶ φαυλόβιον, ὅταν ἀλλάξῃ τρόπον εἰς τὸ καλόν). » Μεταδιαιτάω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον (βέλτιον), ῥυθμίζω (μετακοσμέω) τὸν βίον. changer son genre de vie, devenir meilleur.

Συμπάθειο' (τὸ), ἴδε Συγχώρησις. ||. μὲ συμπάθειο' (φρ. τὴν ὁποίαν συνειθίζουν οἱ ἁπλοῖ, ὅταν θέλουν 'να εἰποῦν δύσφημόν τινα, ἢ νομιζομένην τοιαύτην, λέξιν. Εἰς τὸ I. τοῦ Λυδοῦ Περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, Α', 5, εὑρίσκεται: » Ἡ γὰρ γραμματικοῖς παρὰ ταύτην εἰσαγομένη ἐτυμολογία, μετὰ συγγνώμης, βεβίασται «· καὶ ἐν τῷ Γ', 9: » Μετὰ συγγνώμης εἰρήσθω. « Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἀνάλογον φράσιν τὸ) » Εὔστομα κείσθω. sauf le respect que je vous dois, sauf (sous) correction.

Συμπαθῶ, ῥ. μετ., ἴδε Συγχωρῶ.

Συμπατριώτης, ισσα. » Πολίτης, δημότης, συμπολίτης. concitoyen.

Συμπεθεριάζω (ὁ κύριος 'Ρωμανὸς ὁ βασιλεὺς μετὰ Βουλγάρων συνεπενθερίασε, καὶ τὴν ἰδίαν ἐγγόνην δέδωκε τῷ κυρίῳ Πέτρῳ τῷ Βουλγάρῳ, « Κωνσ. Πορφυρογ. περὶ Διοικ. 15), ῥ. ἀμ. » Κηδεύω, κῆδος συνάπτω (τίθεμαι), γαμβρεύω πρός τινα (Γραφ. Δευτερον.), ἐπιγαμβρεύω. s'allier à, apparenter, entrer dans une famille. ||. ἂν δὲν ἐταίριαζαν, 'δὲν ἐσυμπεθέριαζαν, (παροιμ.), ἴδε Ὅμοιος.

Συμπεθερειό' (ὁ Εὐστάθιος [Ἰλ. N, 464] τὸ γράφει Συμπενθερίαν, καὶ τὸ ἑρμη-

νεύει διὰ τοῦ Οἰκειότητα κηδεστικήν). » Ἐπιγαμβρία, κῆδος (τὸ), κήδευμα. alliance.

Συμπέθερος, α. » Κηδεστὴς, συγκηδεστής. parent (par alliance).

Συμπεραίνω, ῥ. ἀμ. » Τεκμαίρομαι, εἰκάζω, συμβάλλομαι (» Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξεληλυθέναι, « Ἡροδ.), συναιρέω (Πλουτ. Λυκ.), ὑποτοπάζω, σταθμάομαι, ἀπεικάζω, συλλογίζομαι, συνάγω, συμβιβάζω (Γραφ.). conjecturer, présumer, inférer, conclure.

Συμπέρασμα } . » Τέκμαρσις, εἰκασία, Συμπερασμὸς } συναγόμενον. conjecture, θ.

Συμφέρει, ῥ. ἀπρ., ἴδε Ὠφελῶ.

Συμφέρον (τὸ κέρδος, τὸ Ἰταλ. Ἰντερέσσο). » Τὸ συμφέρον, τὸ διάφορον (» Ἆρα μικρὰ τὰ διάφορα ἑκατέροις; « Ἰσαῖ.). intérêt.

Συμφορά. » Ἀτύχημα, ἀτυχία, δυστύχημα, δυστυχηθὲν, δυστυχία, τύχη, δυσημερία, πάθημα, συμφορὰ, δεινόν. malheur, revers, disgrâce, désastre, adversité, calamité. ||. 'τὸν ἀκολούθησε μιὰ συμφορά. » Τύχῃ χρησάμενος (» Δυσημερήσας, » Δυστυχήσας) ὁ ἄνθρωπος.

Συμφωνημένος (μισθὸς κτλ.), η, ον. » Συγκείμενος, εἰρημένος. marqué, ἴδε καὶ Διωρισμένος.

Συμφωνητικὸν (γράμμα). » Συγγραφὴ (Δημοσθ. κατὰ Φορμ.), συμβόλαιον, συνάλλαγμα, γραμματεῖον. contrat, obligation, acte. ||. κάμνω συμφωνητικόν. » Συγγράφομαι. passer un acte avec.

Συμφωνία. » Συνθήκη, ὁμολογία, συμβόλαιον, συμφώνησις, συμφωνία. condition, convention, accord. || . κάμνω συμφωνητικόν . » Συγγράφομαι, συγγραφὴν συνθήκας ποιοῦμαι (Δημοσθ.), διαθήκην διατίθεμαι (Γραφ.)«. || . κάμε συμφωνίαν μαζῇ 'μας, καὶ 'να σε δουλεύσωμεν. » Διάθου ἡμῖν διαθήκην, καὶ δουλεύσομέν σοι (Βασιλ. Α). « ||. ἔκαμαν συμφωνίαν μεταξύ 'των. » Διέθεντο διαθήκην ἀναμέσον αὐτῶν«. ||. ἂν 'δὲν κάμουν συμφωνίαν μαζῇ μου. » Ἢν μὴ διαθῶνται διαθήκην ἐμοὶ (Ἀριστοφ. Ὀρν.) «. ||. μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ὅτι 'να 'βγάλω τοῦ καθενός σας τὸ δεξὸ 'μμάτι. »Ἐν ταύτῃ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην, ἐν τῷ ἐξορύξαι ὑμῶν πάντα δεξιὸν ὀφθαλμὸν (Βασιλ.) «. ||. ἔβαλεν αἱρετοκριτὴν 'του τὸν Σάτυρον, μὲ συμφωνίαν ὅτι . . . » Δίαιταν ἐπὶ ῥητοῖς ἐπέτρεψε Σατύρῳ, ἐφ' ᾧ . . . (Δημοσθ.) «. ||. μὲ συμφωνίαν ὅτι 'να 'πάρουν τοὺς ἀνθρώπους » Ἐφ' ᾧ κομιοῦνται τοὺς ἄνδρας. à (sous) condition. ||. σᾶς 'τὸ ὑπόσχομαι, μὲ συμφωνίαν ὅμως 'να γίνω στρατηγός· ἀλλειῶς 'δὲν ἔρχομαι. » Ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι, ἐφ' ᾧ στρατηγὸς ἔσομαι· ἐπ' ἄλλῳ δὲ λόγῳ οὐκ ἔλθοιμι ἂν (Ἡροδ.) «. ||. μὲ κἄποιαις συμφωνίαις. »Ἐπὶ ῥητοῖς τισι (Διον. Ἀλικ.)«. ||. κατὰ τὴν συμφωνίαν 'τους. » Καθάπερ συνέκειντο (Πλουτ.) «. comme ils en étaient convenus ensemble, d'après leur convention.

Σύμφωνος, η, ον. » Ὁμολογῶν, συνῳδῶν, συνῳδὸς, ὁμογνώμων, σύμφωνος. conforme, d'accord, qui est d'accord, ἴδε καὶ 'Ταιριασμένος. ||. εἶμαι σύμφωνος (ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην). » Συγγινώ(γνώ)σκω, σύμφημι, συμφωνέω. être du même avis (d'accord), tomber d'accord d'une chose, ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Στέργω. ||. εἰς αὐτὸ εἶμαι σύμφωνος μαζῇ σου. » Τοῦτό σοι ξυγχωρῶ (Ξενοφ.) «. j'en demeure d'accord.

Συμφωνῶ, ῥ. ἀμ. » Συντίθεμαι, συγγράφομαι (»Συγγραψάμενοι τὸν γάμον «), συμφωνέω, συμβάλλω, διατίθεμαι. §. »Ὁμολογέω, συμβαίνω,σύμφημι, συμφέρομαι, συντρέχω, συνᾴδω, στοιχέω (Ἐκκλ.). convenir, s'accorder, être d'accord. ||, καθὼς εἶχαν συμφωνήση. »Καθάπερ συνέκειτο σφίσι. comme ils en étaient convenus ensemble. ||. ἡ γνώμαις ἐσυμφωνοῦσαν. » Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον (Θουκ.) «. ||. 'δὲν συμφωνῶ. » Ἀπᾴδω, διαφωνέω. discouvenir. §. συμφωνῶ (τὸ ἄλλ. Στοιχῶ) ἐργάτην (δοῦλον κτλ.). » Μισθόομαι. engager, gager, prendre à ses gages.

Συναγρίδα, 'ψ. » Συναγρίς. den(den)tale, denté, marmot, ἴδε καὶ Σινόδι.

Συνάζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Συνάγω. ἴδε Μαζόνω.

Συναναστρέφομαι, ῥ. ἀποθ. » Σύνειμι, ὁμιλέω, πλησιάζω, χράομαι,συγγίνο(γνο)μαι, συνδιατρίβω, συμμίγνυμαι, συναυλίζομαι. fréquenter.

Σύναξις, ἴδε Μάζωμα.

Συναπάντημα } . » Συνάντησις, συντυ-Συναπάντησις } χία. rencontre, θ.

Συναπαντῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀπαντῶ.

Συνατοί ('μας, σας, 'τους), αἰς, ά, ἴδε Ἀναμεταξὺ καὶ Ἕνας.

Σύναυγα, ἐπ., ἴδε Χαράμματα.

Συνάχι (ὀνομάζεται κοιν. ἡ Καταῤῥοὴ [ἴδε τὴν λέξιν]· κυρίως ὅμως πρέπει 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸ φλεγμονῶδες

καὶ ἐπικίνδυνον πρήξιμον τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ, τὴν Ἰταλ. Σκαραντζίαν), πάθ. » Συνάγχη, κυνάγχη. esquinancie, θ. Παρβλ. Λαιμά.

Συνδαυλίζω, ῥ. μτβτ. » Ζωπυρέω (τὴν ἑστίαν). tisonner.

Σύνεργον. »Σκεῦος, ὄργανον, ἐργαλεῖον, ἄρμενον. outil, instrument.

Συνερίζομαι(προφ. κοιν. Συνορίζουμαι), ῥ. ἀποθ. » Ἁμιλλάομαι, φιλονει(νι)κέω. faire assaut (rivaliser) de. . . avec; disputer; faire quelque chose à l'envie. ||. συνερίζουνταν ποιὸς 'νὰ τὸ κάμῃ καλλήτερο'. » Πρὸς ἀλλήλους διημιλλῶντο, ἀντεφιλοτιμοῦντο, διηγωνίζοντο. ils travaillaient à l'envi, ils le faisaient à qui mieux mieux.

Συνερισιά. » Ἅμιλλα, ζῆλος, ἀγὼν, φιλονεικία, φιλοτιμία. émulation.

Συνέρχομαι (τὸ ἄλλ. Ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω ἀπὸ 'λιγοθυμίαν, ἔκπληξιν, κούρασιν κτλ.), ῥ. ἀποθ. » Ἀναφέρω, συνάγω (ἀναλαμβάνω, ἀναλέγομαι, ἀνακτάομαι, ἀνακομίζομαι) ἐμαυτὸν, ἀναψύχω, ἀνανήφω. revenir, en revenir de, reprendre ses esprits, recueillir ses forces. ||. ἀφ' οὗ συνῆλθε, ῥωτοῦσε· πόθεν ἦλθε; » Ἀνενεγκὼν δ', ἠρώτα· πόθεν ἥκοι; «

Συνήθεια (ἡ). »Ἔθος (τὸ), ἔθιμον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τὸ εἰωθὸς (εἰθισμένον), τὸ ἐξ ἔθους, ἕξις, συνήθεια, συνεθισμός. habitude, θ. coutume, θ. usage, mœurs, θ. πλ. ||. εἶναι συνήθεια, ἴδε Συνηθίζω (εἰς τό: ||. συνηθίζεται). ||. κάθε τόπος ἔχει ταῖς συνήθειαίς 'του. » Ταῖς πόλεσι δ' ἑκάσταις ἄλλα καθέστηκεν· » Ἄλλα δ' ἄλλοις νομίζεται. chaque pays a sa guise (ses mœurs). ||. ἀπὸ συνήθειαν. » Ἐξ ἔθους, κατ' ἔθος. habituellement. ||. κατὰ τὴν συνήθειαν. » Συνήθως. suivant la coutume. ||. κατὰ τὴν συνήθειάν 'του. »Ἑαυτῷ εἰωθότως. à son ordinaire, il en use comme de coutume,

Συνήθεια (τὰ τῶν γυναικῶν). » Ἔμμηνα (τὰ), γυναικεῖα, ἐπιμήνια, μῆνες (Ἀριστοτ.), συνήθειαι (αὐτ.). règles, θ. ordinaires, menstrues, θ. πλ. menstruelles, mois. ||. ἔχει τὰ συνήθειά 'της. »Καθαίρεται τὴν ἔμμηνον κάθαρσιν· » Ἐν ἀφέδρῳ τυγχάνει οὖσα· » Ἀποκάθηται (Γραφ.). elle a ses mois (ses ordinaires).

Συνηθίζω (ἄλλοι 'τὸ γράφουν Συνειθίζω), ῥ. μετ. » Ἐθίζω, συνεθίζω, παρασκευάζω, συνοικειόω. accoutumer, habituer, ἴδε καὶ Γυμνάζω. §. ῥ. οὐδ. »Εἴωθα, φιλῶ, θέλω καὶ ἐθέλω (» Ὁπόσα ἡ γῆ φύειν θέλει, « Ξενοφ.). avoir coutume. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. »Ἐθίζομαι, συνεθίζομαι (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'), συνοικειόομαι. s'accoutumer, s'habituer, se familiariser, se faire à.

Συνηθισμένος (» Τῶν φαρμακωδῶν αἱ δυνάμεις ἀσθενέστεραι τοῖς συνειθισμένοις.« Θεοφρ. φυτ. Θ, 18), η, ον. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ κτλ.) ἐξ ἔθους, εἰωθὼς, συνήθης, ἐθὰς (Συνέσ.). habitué, accoutumé, ordinaire; commun. §. (συνεκδοχ. ὁ πρόχειρος καὶ ἀσήμαντος). » Τετριμμένος, καθημαξευμένος. trivial.

Συνθήκη. » Σπονδαί. traité, convention, θ. accord. ||. κάμνω συνθήκην (συνθήκας) μετά τινος. » Σπένδομαί τινι (ἢ) πρός τινα. ||. ἔλεγον ὅτι εἶχαν κάμει συνθήκην μαζῆ 'των. » Φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς (Θκδ.).

Συννεφιά. »Συννέφεια (Ἀριστοτ.), συννεφία (Νεμέσ.), ἐπίνεψις (Ἀριστοτ.). ciel couvert. ||. εἶναι συννεφιὰ, ἴδε Συννεφιάζω.

Συννεφιάζω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. καὶ αὐτοπ. » Συννεφέω(-όω) καὶ Συννέφω (ὅθεν τὸ) συννένοφε (» Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ, « Ἀριστφ.), ἐπινεφέω. il fait sombre, (le ciel) se couvre.

Συννεφιασμένος, η, ον. » Νεφελώδης, συννέφελος, συννεφὴς, ἐπινεφὴς, ἐπινέφελος, γνο(δνο)φερὸς, γνοφώδης. nébuleux, couvert de nuages. ||. ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφιασμένος. » Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα (Θκδ.)· » Ἐπινεφέλων ὄντων (κατὰ τὸν οὐρανὸν), Ἡρ., Ἀριστ.

Σύννεφον. » Νέφος (τὸ), νεφέλη. nuage, nue, θ. nuée, θ.

Συννυφάδα. » Εἰνάτηρ καὶ Εἰνάτειρ -ειρος καὶ -ερος (κυρ. ἡ ἐγγαστρωμένη). belle-sœur καὶ (ἁπλῶς) sœur.

Συνόδι, 'ψ., ἴδε Σινόδι.

Συνομήλικος, η, ον. » Ἧλιξ, ὁμῆλιξ (Λουκιαν.), συνῆλιξ, συνομῆλιξ (» Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ᾗς δρόμος ωὑτὸς, « Θεοκρ. Εἰδύλ. ΙΗ), ἡλικιώτης (ὁ) ἡλικιῶτις (ἡ), συνηλικιώτης-ῶτις, συνήλικος. qui est du même âge.

Συνονόματος, η, ον. » Ὁμώνυμος. qui porte le même nom.

Συνορεύομαι, ῥ. μεσ. } » Ὁμορέω, συν-
Συνορεύω, ῥ. οὐδ. } άπτω, συμβάλλω, γειτνιάω, ἔχομαι. confiner. ||. ἡ Βοιωτία συνορεύει μὲ τὴν Ἀττικήν. » Ὅμορος ἡ Βοιωτία τῇ Ἀττικῇ. ||. οἱ Φρύγες συνορεύουν μὲ τοὺς Καππάδοκας. »Φρυγῶν δὲ ἔχονται Καππαδόκαι (Ἡροδ.) «

Σύνορον. » Ὅρος, ὅριον, μεθόριον, ὁροθέσιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τέρμα, τέρμων. borne, θ. frontière, θ limites, θ. πλ. confins, πλ. ||. βάλλω (διορίζω) τὰ σύνορα. » Ὁρίζω, διορίζω, ὁροθετέω καὶ ὁριοθετέω (Γραφ.). fixer les limites.

Συνταξειδεύω, ῥ. οὐδ. » Συνεκδημέω, συναποδημέω, συνοδοιπορέω (διὰ ξηρᾶς), συμπλέω (διὰ θαλάσσης). voyager ensemble.

Συνταξειδιώτης. » Συνέκδημος, συνοδοιπόρος (ὁ διὰ ξηρᾶς), σύμπλευς-ου (ὁ διὰ θαλάσσης). compagnon de voyage.

Σύντεκνος, ισσα. » Ἀνάδοχος (Ἐκκλ.). compère-commère.

Σύντομα, ἐπ. » Ἐπιτόμως, ἐν ἐπιτομῇ, ἐν κεφαλαίῳ, ἐν βραχεῖ (Λουκιαν.), συνελόντι, ἐπιτροχάδην. succinctement, sommairement, brièvement, en abrégé, laconiquement.

Συντομία. » Τὸ ἐπίτομον, βραχυλογία. brièveté, θ, laconisme. ||. ἵνα 'πῶ μὲ συντομίαν. » Συνελόντα δ' εἰπεῖν· συνελόντι φάναι· ὡς ἔπος· ἁπλῶς εἰπεῖν· ἐν κεφαλαίῳ· βραχυτάτῳ κεφαλαίῳ· τὸ σύνολον· ἐν βραχεῖ· διὰ βραχέων (ὀλίγων)· συλλήβδην. en peu de mots, en un mot, bref, pour abréger.

Σύντομος, η, ον. » Ἐπίτομος, βραχύς. succinct, concis, laconique. ||. 'πῆρε τὸν πλέον σύντομον δρόμον. » Ἐπιτομωτάτην ὁδὸν ἐβάδισε (Συνεσ.) «. il prit le chemin le plus court.

Συντοπίτης, ισσα, ἴδε Συμπατριώτης.

Συντρέχω, ῥ. ἀμ., ἴδε Βοηθῶ.

Συντροφεύω ('πηγαίνω μαζῇ), ῥ. μετ. »Παρα(»Συμπαρα-,»Συμπρο)πέμπω, παρακολουθέω. accompagner, conduire, ἴδε καὶ Ξεπροβοδῶ. §. (κάμνω συντροφιὰν), ῥ. ἀμ. » Κοινωνέω, προσκοινωνέω (Δημοσθ. Λαερ.), κοινωνίαν τίθεμαι πρός τινα. s'associer, être de moitié.

Συντροφιὰ (τὸ συντρόφιασμα). » Ἑταιρεί-(ρί)α, κοινωνία, κοινώνημα (Πλάτ.). société, compagnie. ||. ἔχω συντροφιὰ' μὲ τὸν τάδε, ἴδε Σύντροφος. ||. κάμνω συντροφιὰ', ἴδε Συντροφεύω. §. (ἡ μεταξὺ φίλων διατριβή). » Συνδιαγωγή. compagnie. ||. βαστῶ συντροφιά' (κἀνένα). » Συνδιάγω (»Σύνειμί) τινί. tenir (faire) compagnie à. §. (ἡ ὁμήγυρις αὐτὴ τῶν φίλων, ὅθεν: Ἀπόψε εἶνε συντροφιὰ εἰς τοῦ τάδε), ἴδε Μάζωμα καὶ Συναναστροφή.

Συντροφικὰ, ἐπ. » Ἐν κοινῷ, ἀπὸ κοινοῦ. de compagnie, en compagnie.

Συντροφικὸς, ή, όν. » Ὁ ἐν κοινῷ (ἀπὸ κοινοῦ). qui se fait en commun; qui appartient à des compagnons (à la compagnie).

Σύντροφος, ισσα. » Ἑταῖρος, κοινωνὸς, μέτοχος, σύντροφος (» Μάλιστα κακοποιοῦσιν οἱ κακοὶ σύντροφοι τοὺς ἀνθρώπους, « Πολύβ. ΚΗ. 2, ἀποσπ.). associé, compagnon, compagne (la). ||. εἶμαι σύντροφος. » Κοινωνῶ. ||. ἦτον δὲ καὶ αὐτὸς σύντροφος εἰς τὸ καράβι μὲ τὸν τάδε. » Κοινωνεῖν δὲ καὶ αὐτὸν τῆς νεὼς Ὑβλησίῳ (Δημοσθ. Λακρ.)«. §. »Συστρατιώτης, συμμαθητὴς, ξυμφοιτητής. camarade. §. » Ὀπαδὸς, συνόμιλος, θιασώτης, ἑπόμενος, ἀκόλουθος. compagnon, suivant.

Συντρώγω, ῥ. ἀμ. » Συνεσθίω, συνδειπνέω, συνεστιάομαι, συνευωχέομαι, ὁμοσιτέω, τραπέζης κοινωνέω, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτέομαι. manger ensemble.

Συντυχαίνω, ῥ. ἀμ. » Συνδιαλέγομαι, λόγους συμβάλλομαι (Ξενοφ.), (ὁ Εὐαγγ. Λουκ. μετεχειρίσθη τὸ) ἀντιβάλλω (»Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους«;), συλλαλέω, συνομιλέω. causer, converser, s'entretenir, ἴδε καὶ Ὁμιλῶ.

Σύξυλος, η, ον. » Πρόῤῥιζος, προθέλυμνος, ἄρδην, αὐτάνδρῳ τῇ νηΐ, αὐταῖς ἁμάξαις (παροιμ. Σουΐδ.). de fond en comble. ||. ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι ἐχάθη σύξυλον τὸ καράβι. » Πυθόμενος αὐτόφορτον τὴν ναῦν ἀπολωλέναι. ayant appris que le navire avait péri corps et biens, ἴδε καὶ Σύψυχος.

Σύρμα (κυρ. ἡ μαλαμματένια ἢ ἀσημένια κλωστή· ὁ Ὅμηρος, Ὀδυσ. Κ, 23, ὠνόμασεν) » Ἀργυρέην μέρμιθα, (τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθ. μεταφράζει) ἀργύρεον μίτον (» Τοῦ ἀργυρέου μίτου, ὃ Σύρμα φασὶν οἱ ἰδιωτίζοντες, «). fil d'or (d'argent), ἴδε καὶ Χρυσάφι.

Συρματένιος, α, ον. » Χρυσόπαστος, χρυσοΰφαντος, χρυσοπαγής. tissu (broché, brodé) d'or.

Συρμός. » Ἐπιδημικὸν νόσημα. épidémie, maladie épidémique, θ.

Σύῤῥιζα (ἴσια μὲ τὴν ῥίζαν), ἐπ. » Ἐν χρῷ. rez-pied, rez-terre, à fleur de. §. (μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν ἢ ἀπὸ τὴν ῥίζαν). » Πρόῤῥιζον καὶ πρόῤῥιζα, αὐτόῤῥιζον. αὐτόπρεμνον, προθέλυμνον, ῥιζόθεν, ἄρδην. radicalement, avec la racine. §. (μεταφ.), ἴδε Σύξυλος.

Σύρσιμον. » Σύρσις, συρμὸς, ὁλκή. l'action de trainer (se trainer), rampement.

Συρτάρι (ἀρμαριοῦ, τραπεζιοῦ κτλ.). » * Συρτοθήκη. tiroir, layette (ἰδιαιτ. τοῦ ἀρμαριοῦ). §. (τῆς θύρας, ὁ Τουρ. Σουρμές). » Ἐπιβλὴς (ἰδιαιτ. τὸ Τουρκ. Ζεμπερέκι). verrou, verrouil. » Ἔμβολον, βάλανος καὶ ζύγωθρον (ἰδιαιτ. τὸ σιδεράκι, ὅ,που περνοῦν μεταξὺ δύο τρυπημένων καρφιῶν). pêne; cadole, θ. ἴδε καὶ Μάνδαλος.

Σύρτης (ἡ ἄλλ. Ἀμπάρα, τὸ ξύλον ὅ,που περνοῦν μεταξὺ τοῦ τοίχου ὄπισθεν τῆς θύρας). » Ὀχεὺς, μοχλὸς, ἐπιβλὴς-ῆτος (ὁ), ἀντιβάτης. barre. θ.

Συρτικὸν (εἶδος δικτύου), ἴδε Γρίπος.

Συρτὸς, ἡ, όν. » Συρτὸς, συρόμενος. traînant. ||. παποῦτσι συρτό. » Εὐμαρὶς, περσικὴ, βλαύτη (» Βλαύτας σύρων «, Ἀθήν.), βλαυτίον. babouche, θ. souspied, mule de chambre (sans quartier). ||. συρτὸς χορός. » Ὅρμος. (Εἰς ἐπιγραφήν τινα Βοιωτικὴν, δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Βοικχίου, Τόμ. Ά. σελ. 790, ἀριθ. 1625, 46, ἀναφέρεται:) » Συρτῶν ὄρχησις (» Τὰς δὲ πατρίους πομπὰς μεγάλας καὶ τὴν τῶν συρτῶν πάτριον ὄρχησιν θεοσεβῶς ἐπετέλεσεν «). branle.

Συσταζούμενος (σεμνὸς, φρόνιμος, ὁ ἄλλ. Στοχαζούμενος), η, ον. » Συνεστηκὼς καθεστηκὼς, ἐμβριθής. posé, ἴδε καὶ Βαρύς.

Σύςασις (φίλου πρὸς φίλον). » Σύςασις. recommandement, recommandation θ.

Συστήνω (εἰς τὴν ἀγάπην, ὑπεράσπισίν τινος), ῥ. μετ. » Συνίστημι καὶ Συνιστάω. recommander. §. (κτίζω, θεμελιόνω πρῶτος ἕν κατάστημα). » Καταβάλλομαι (» Τὴν Κυρηναϊκὴν σχολὴν κατεβάλλετο «). fonder. §. συσταίνομαι (ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου), ῥ. μεσ. ἴδε Συνέρχομαι.

Συχλιαίνω (κυρ. νερὸν κτλ. εἰς τὴν φωτιὰν), ῥ. μετ. » Χλιαίνω, παραχλιαίνω. attiedir, faire dégourdir. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Χλιαίνομαι. tiedir, s'attiedir, dégourdir.

Σύχλιος, α, ον. » Ἀκροχλιαρὸς (Ἱπποκρ.). (eau) degourdie, ἴδε καὶ Χλιός.

Συχνὰ, ἐπ. » Συνεχῶς, συχνάκις, θαμὰ, θαμινὰ (Ξενοφ. Ἀπομν. Β΄.), θαμινῶς, πυκνῶς, πυκνάκις. souvent, fréquemment.

Συχνάζω, ῥ. ἀμ. » Θαμίζω, φοιτάω, συχνάζω. fréquenter, hanter.

Συχνοπερνῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Πηγαινοέρχομαι.

Συχνοπηγαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Συχνάζω.

Συχνὸς, ἡ, όν. » Πυκνὸς, θαμινός. fréquent.

Συχνότερα, ἐπ. » Συνεχέστερον, πυκνότερον (Ξενοφ. καὶ Πλάτ.). plus souvent.

Σύψυχος (ἀντὶ) » Σύμψυχος (» Τὰ τῶν Ἀράβων σκάφη κατέπρησεν ἐν Κυζίκῳ, σύμψυχα καταποντίσας αὐτὰ, » Κεδρην.), η, ον. » Αὔτανδρος, avec tout ce qu'il y a de vivant, ἴδε Σύξυλος.

Σφάζω, ῥ. μετ. » Σφάττω (-ζω), ἀποσφάττω. égorger, ἴδε καὶ Ἀποκεφαλίζω.

Σφάκα (ὀνομάζεται κοινῶς ἡ Ἀλιφασκιά, ἴδε τὴν λέξιν). » Σφάκον καὶ Σφάγνον (ὠνόμαζαν οἱ ἀρχαῖοι εἶδος βρύου, τὸ ὁποῖον κρέμαται εἰς τὰ δένδρα ὡσὰν κλωσταὶς), ἴδε Νεραϊδονέματα.

Σφάκελα (ἡ ἄλλ. Μούντζα, σχῆμα ὑβριστικὸν, γινόμενον παρ' ἡμῖν μὲν διὰ τῆς παλάμης ἀνοικτῆς, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τοῦ μεσαίου δακτύλου, καθὼς τὸ συνηθίζουν καὶ σήμερον οἱ ἀχρειέστεροι τῶν χυδαίων, καὶ λεγόμενον) » Σκιμαλίζειν. signe d'infamie.

Σφακελόνω (τὸ ἄλλ. Μουντζόνω, ἴδε ἀνωτέρω), ῥ. μετ. » Σκιμαλίζω. montrer le doigt du milieu ou la main ouverte (en signe d'infamie), faire les cornes à quelqun.

Σφακέλωμα (τὸ ἄλλ. Μούντζωμα, ἴδε ἀνωτέρω). » Σκιμαλισμός. l'action de montrer le doigt du milieu ou la main ouverte (en signe d'infamie).

Σφακτὸν (ζῶον). » Θῦμα, σφάγιον, ἱερεῖον, καλλιέρημα (κυρ. τὸ θυσιασμένον εἰς τὸν θεὸν, τὸ Τουρ. Κουρμπάνι). victime.

Σφάλαγκας (ἀπὸ τοῦ) » Ἀσπάλαξ-ακος, ζ., ἴδε Τυφλοπόντικον.

'Σφαλάγγι (ἀπὸ τοῦ) » Φαλάγγιον, ἔντ. ἴδε Ἀνυφαντὴς καὶ Ῥῶγα.

'Σφάλισμα (ἀντὶ) » Ἀσφάλισμα, ἴδε Κλείσιμον.

'Σφαλισμένος, η, ον }
'Σφαλιστὸς, ἡ, όν } , ἴδε Κλεισμένος.

Σφάλλω, ῥ. ἀμ. » Ἁμαρτάνω, πταίω, πλημμελέω. faillir, manquer, faire (commettre) une faute.

Σφάλμα. » Ἁμάρτημα, παράπτωμα, αἰτία (» Ἦν δὲ ἡ αἰτία αὐτοῦ γεγραμμένη, « Εὐαγγ.). faute θ. crime, manquement, ἴδε καὶ Ἁμαρτία καὶ Λάθος.

Σφαλῶ (-λνῶ), ῥ. μετ. καὶ μέσ. (ἐκ τοῦ) » Ἀσφαλίζω (τὸ ὁποῖον εἰς τὸ Γλωσσ. τοῦ Κυρίλ. εὑρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ ἀρκτικοῦ α: » Μύω, τὸ Σφαλίζω «), ἴδε Κλείω.

Σφάξιμον. » Σφαγή. l'action d'égorger.

Σφάκτης (πόνος σφοδρότατος εἰς τὰ ἐκ-

τάσθια), πίθ. » Στρέφος, σφάκελος. tranchée, θ. ||. ἔχω σφάχτην. » Στρέφομαι δεινῶς τὴν γαστέρα, ἴδε καὶ Κόψιμον. ||. 'να φάγῃ τὸν σφάκτην (εἶδος κατάρας, τὴν ὁποίαν εὑρίσκομεν εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον: » Οἱ δ' ἄλλοι καταπίνουσιν, ἀντὶς νερὸν, φαρμάκιν, » Ἀντὶς ψωμὶν, τὸν δρόλικον, ἀντὶς φαγὶν τὸν σφάχτην »).

Σφεντάμνι }, δ. (ἀπὸ τοὺς Κρῆτας Σφέντάμνος } προφέρεται κατ' ἐπέκτασιν Ἀσφένταμνος, διαζει τὸν πλάτανον, καὶ διαιρεῖται εἰς διάφορα εἴδη) » Σφένδαμνος (ἡ). érable, (ἓν εἶδος ὀνομάζεται) » Συκομορέα. sycomore.

Σφενδόνα. » Σφενδόνη. fronde, θ. ||. ρίχνω (παίζω) σφενδόνα. » Σφενδονάω (-ίζω). fronder.

Σφέρδουκλας }, φ. » Ἀσφόδελος. asphoΣφερδοῦκλι } dèle.

Σφῆκα, ἐντ. » Σφήξ-ηκὸς(ὁ). (διαφ. τοῦ) ἀνθρήνη. guêpe, θ. ἴδε καὶ Ἀγριομέλισσα.

Σφηκιὰ (μεταφ.). » Τὸ σφηκῶδες τῶν τρόπων, (ὅθ.

Σφηκιασμένος (μεταφ. ὁ) διεστραμμένος, ἴδε τὴν λέξιν.

Σφηκομάνδρι (τὸ 'σπίτι τῶν σφηκῶν). » Σφηκιά, σφηκὼν, ἀνθρήνιον, τενθρήνιον. guêpier.

Σφῆνα, ἐργ. » Σφὴν-ηνὸς (ὁ). coin, θ.

Σφίγγω (δένω σφικτὰ), ῥ. μετ. » Σφίγγω, συσφίγγω (Γραφ.), συνάγω. serrer, resserrer, etreindre. §. (βάλλω κοντὰ-κοντά). » Πυκνόω. presser. §. » Πιέζω, ἄγχω. presser, ἴδε καὶ Ζουλῶ. §. (μεταφ.), ἴδε Στενοχωρῶ. ||. ἔσφιξα ὅμως τὴν καρδιά μου, καὶ τὸν λέγω. » Ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην «, (Ἀριστοφ.). §. σφίγγω καὶ σφίγγομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Συνίσταμαι (» Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, « Ξενοφ.) §. » Πυκνόομαι. se serrer; se presser. §. ἴδε καὶ Στενοχωροῦμαι.

Σφιγμένος, η, ον, » Σφιγκτὸς, συνεσφιγμένος. serré.

Σφικτὰ (προφ. κοιν. Σφιχτά), ἐπ. ||. (δέσ' 'το σφικτά). » Σφιγκτῶς, σφίγγων (-ουσα, -οντες κτλ.). en serrant, fortement. ||. (κρατῶ σφικτά). » Ἀπρὶξ. sans lâcher prise, fortement.

Σφικτὸς, ή, όν. » Στεγανὸς, συνεστηκὼς, πυκνός. serré.

Σφίξιμον. » Σφίγξις, σφιγμός. serrement.

Σφίξις (προφ. κοιν. Σφίξι', καὶ κυριολέκτεῖται διὰ τὸ σφίξιμον τῶν ἐντέρων). » Ἔμφραξις. constipation. §. ἴδε στενοχώρια.

Σφονδύλι (κυρ. τὸ γνωστὸν ἐργαλεῖον » Ἔπεσε τὸ σφοντύλιν ἐκ τῆς ἀτράκτου μου, καὶ κυλισθὲν εἰσῆλθεν ἐν τῇ ὀπῇ ταύτῃ, « Κωνστ. Πορφυρογ. κεφ. νγ'). » Σπόν-(» Σφόν)δυλος (ὁ Ἱπποκρ. |Ἐπιθ. Ἐ.] ἐπρόσθεσε καὶ τὸ) ἀτράκτου, σφονδύλιον (Ὀνειροκρ.). peson d'un fuseau. §. (συνεκδοχ. ἡ στρογγυλαῖς κλείδωσαις τοῦ ῥαχοκοκκάλου). » Σπόν(» Σφόν)-δυλος. vertèbre, θ.

Σφουγγαρᾶς. » Σπογγοθήρας, σπογγεύς. pêcheur d'éponges.

Σφουγγάρι, φ. θαλ. (ἀπὸ τοῦ) » Σπογγάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Σπόγγος καὶ (Ἀττ.) Σφόγγος, σπογγιά. éponge, θ.

Σφουγγαρίζω, ῥ. μετ. » Σπογγίζω (Δημοσθ.), σπόγγῳ ἀπομόργνυμι (Ἰλ. Ζ.), σπόγγῳ ἐκμάσσω (Ἱπποκρ.), σπόγγῳ περιτρίβω, ἀποσπογγίζω. éponger, nettoyer.

Σφουγγάρισμα. » Σπογγισμὸς, ἀποσπόγγισις. l'action d'éponger.

Σφουγγάτον (καλὴ λέξις, ἂν καὶ μεταγενεστέρα). omelette, θ.

Σφουγγίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Σπογγίζω (κυρ. μὲ σφουγγάρι), ἐκ (ἀπο)μάσσω(-ττω), ἀπομόργνυμι, ἀποψάω (Ξενοφ. Κυροπ. Α). essuyer.

Σφούγγισμα. » Ἀπόμαξις, ἀπόμορξις. l'action d'essuyer.

Σφυγμός. » Σφυγμός. pouls. ||. πιάνω τὸν σφυγμὸν (τοῦ ἀῤῥώστου). » Τῷ καρπῷ ἐπιβάλλειν τὴν χεῖρα (τὸ νόσημα τεκμαιρόμενον). tâter le pouls.

Σφυράκι. » Σφυρίον. petit marteau (maillet).

Σφυρὶ, ἐργ. » Σφῦρα. marteau.

Σφύριγμα, ἴδε Σφύρισμα.

Σφυριγματιά. » Σύριγμα. coup de sifflet.

Σφυρίδα, 'ψ. ('δὲν ηξεύρω ἂν ἦνε ἡ) » Σφύραινα (καὶ ἑπομένως) κέστρα (, τῆς ὁποίας τὰ μεγάλα κομμάτια λαχταρᾷ ὁ Στρεψιάδης εἰς τοῦ Ἀριστοφ. τὰς Νεφ. 339), κεστρεὺς, μύξων. marmeau (de mer) espèce de mulet, ἴδε καὶ Κέφαλος.

Σφυρίζω (προφ. καὶ Σουρίζω), ῥ. ἀμ. » Συρίζω, συρίττω. siffler. §. (μεταφ. ὀνομαστικῶς συντασσόμενον, σημαῖνον τὴν εἰς τὸ θέατρον γινομένην δυσαρεσκείας δεῖξιν ἐκ μέρους τῶν θεατῶν. Ὅθεν) 'τὸν ἐσφύριξαν. » Ἀπεσυρίχθη, ἐκσυρίττεται. il fut sifflé.

Σφύρισμα. » Συριγμός. sifflement.

Σφυρίχτρα, ὄργ. » Σύριγξ, sifflet.

Σχεδιάζω, ρ. μετ. » Ὑπογράφω, προϋπογράφω, προδιαγράφω, ὑποτυπόω(-ομαι), σκιαγραφέω. dessiner. §. ébaucher.

Σχέδιον. » Ὑπογραμμὸς, ὑπογραφὴ, σκιαγραφία, σκιαγράφημα, ὑποτύπωσις. dessin.

Σχεδὸν, ἐπ. »Σχεδὸν, σχεδόν τι, μονονοὺκ (πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου), μονονοὺχ (πρὸ δασυνομένου), μονονουχὶ (πρὸ συμφώνου), μικροῦ (ὀλίγου) δεῖν, κομιδῆ ἐγγὺς, πη (» Τῇδέ πῃ «), πως (Οὕτω πως «), ὡς, ὡσεὶ, εἰς καὶ ἐς, πρὸς (« Μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους, « Διογ. Λαερτ.), περί. presque, environ, près, à peu près à peu de chose près, bien, guères (μὲ ἄρνησιν). ||. ἀφ' οὗ περιπάτησε σχεδὸν ὅλον τὸν κόσμον. (» Πᾶσαν ἐπελθὼν ὀλίγου δέω λέγειν χώραν (Δημοσθ.) «. ||. τὴν Ἰλιάδα ὅμως ὅλοι σχεδὸν τὴν ξεύρουν ἀπ' ἔξω. » Ὅμως τήν γε Ἰλιάδα ὀλίγου πάντες ἴσασιν ἀπὸ στόματος «, Διων Χρυσοστ. Λϛ'. ||. ἦτον σχεδὸν ἔρημος. » Μικρὸν ἀπέλειπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.) «. ||. δεκάξη χρόνων σχεδόν. » Ἔτη γεγονότα περίπου ἑκκαίδεκα «. ||. σχεδὸν εἰς ὅλους. » Ὁμοῦ τι πᾶσι. «

Σχιάτικα (ῥευματισμὸς εἰς τὰ μέσα), πάθ. »Ἰσχιὰς (νόσος). (goutte) sciatique.

Σχίζα (προφ. κοιν. Σκίζα). » Σχίζα, σχ. δαξ-ακος (ὁ καὶ ἡ). éclat de bois (propre à bruler).

Σχίζω (προφ. κοιν. Σκίζω), ῥ. μετ. »Σχίζω, διασχίζω, ῥήγνυμι(-ύω), διαρήσσω. dechirer; fendre. ||. σχίσθηκε ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπιε. »Διαστάσης (»Χανούσης) αὐτῷ τῆς γῆς, ζῶν κατεπόθη (κατέδυ). la terre s'entr' ouvrit sous ses pas. ||. 'να σχισθῇ ἡ γῆ καὶ 'να μὲ καταπιῇ! »Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών! ||. σχίζω (ἄνθρωπον νεκρόν). »Δια(»Ανα)τέμνω. disséquer, tailler (κυρ. λιθιῶντα). ||.(ἡ γλῶσσα τῆς γουστερίτσας καὶ τοῦ φειδιοῦ) εἶναι σχισμένη εἰς τὴν ἄκρην. » Ἀκροσχιδής ἐστιν, ἔσχισται ἄκρα.

Σχῖνος (προφ. κοιν. Σκῖνος), ὁ. » Σχῖνος (ἡ). lentisque, ἴδε καὶ Μαστιχηὰ καὶ Τσουκουδηά.

Σχίσιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ σχίζειν). » Σχίσις, ῥῆξις, διάρρηξις. dechirement. §. (συνεκδοχ. τὸ σχισμένον μέρος, ἡ ἄλλ. Σχισμάδα). » Σχίσμα, ῥῆγμα. dechirure, θ. fente, θ. accroc.

Σχιστὸς, ἡ, όν. » Ἐσχισμένος, διερρηγμένος.

Σχοινᾶς (προφ. κοιν. Σκοινᾶς). » Σχοινοπλόκος, σχοινοστρόφος καὶ σχοινιοστρόφος, καλωστρόφος. cordier.

Σχοινὶ (προφ. κοιν. Σκοινί). » Σχοινίον (ὑποκορ. τοῦ) σχοῖνος (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ βοῦρλα), σπάρτος (ἡ) καὶ σπάρτον (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ σπάρτα), κάλως -ω; καὶ -ω (ὁ). corde, θ. cordage, funin (ἰδιαιτ. τοῦ καραβιοῦ). ||. (ἄνθρωπος) τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ (φρ. μεταφ.) » Βάραθρος, ἐξώλης. gens de sac et de corde, ἴδε καὶ Κρεμασμένος.

Σχοινοποῦλι, ἐπ. (ἐκ τοῦ γένους τῶν Σουσουράδων). »Σχοίνικλος καὶ Σχοίνιλος, σχοινίων. alouette de mer §. ἴδε Κίχλα καὶ Σουσουράδα.

Σχῖνον (τὸ), φ. ἴδε Βοῦρλον.

Σχολειὸ (προφ. κοιν. Σκολειό). »Σχολὴ, σχολεῖον, διδασκαλεῖον, φροντιστήριον, ἀκροατήριον, διδακτήριον, διατριβὴ, παιδευτήριον, γυμνάσιον, μουσεῖον, γραμματεῖον καὶ γραμματοδιδασκαλεῖον (κυρ. τῶν λεγομένων Κοινῶν γραμμάτων). école, θ. collège.

Σχόλη (ἀντὶ » Σχολὴ, προφ. κοιν. Σκόλη), ἑορτὴ, ἀργία (Ἐκκλ.). chomage.

Σχόλασμα (προφ. κοιν. Σκόλασμα). » Ἡ ἀπὸ τῶν ἔργων ἄφεσις (ἀπόλυσις).

Σχολνῶ (προφ. κοιν. Σκολνῶ), ῥ. μετ. » Ἀπολύω (»Ἀφίημι) τῶν ἔργων. §. ῥ. μεσ. » Ἀπολύομαι τῶν ἔργων. » Σχολάζω (ἀπὸ τῶν μαθημάτων).

'Σώβρακον (ἀντὶ) Ἐσώβρακον, ἴδε Βρακί.

'Σωκάρδι (τὸ ἄλλ. Γελλέκι καὶ Ἰταλ. Καμιζόλα). » Ὑποδύτης (Πλούτ. καὶ Διόδ.), κολόβιον. camisole, θ. chemisette, θ.

Σωματώδης, ισσα, ικον. » Πολύσαρκος, εὔσαρκος, σάρκινος (Πολύβ. ΛΘ'. β'). qui a de la corpulence (de l'embonpoint).

Σώνω, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Σώζω, ἴδε Φθάνω. ||. (ὁ Κορ. [Ἄτ. τομ. Δ'.] μετέφρασε διὰ τοῦ) τώρα ἔσωσεν ἡ ἀπώλειά σου, (τὸ τοῦ Ὁμήρου) » Νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος (Ὀδυσ. Χ. 28). §. ἴδε Τελειόνω (εἰς αὐτὴν τὴν ἔκδοχ. ἀπαντᾶται εἰς τὸν Φώτ. » Μῦθος ἐσώθη, » ἐπίρρημά ἐστι λεγόμενον ἐπ' ἐσχάτῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις «).

Σωπαίνω, ῥ. οὐδ. ἴδε Σωπῶ.

Σωριάζω, ῥ. μετ. ἴδε Στοιβάζω.

Σωρὸς, ἴδε Στοίβα.

Σωστὰ, ἐπ. » Ἀνελλιπῶς, δικαίως. juste, au juste.

Σωστὸς, ἡ, όν. (ἀπὸ τοῦ) » Σῶος καὶ σῶς, » Ἀνελλιπὴς, τέλειος. entier, ἴδε καὶ Ἀκέραιος καὶ Τέλειος. ||. μὲ τὰ σω-

Συγυρισμένος, η, ον. » Εὐτρεπὴς, ἐν χώρᾳ (κατὰ χώραν) τεταγμένος. arrangé (etc). §. (ὁ ἐνδυμένος κοσμίως). »Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν, κοσμίως ἐσταλμένος (ἐσχηματισμένος). décemment vêtu.

Συγχαίρομαι, ῥ. ἀποθ. » Συνήδομαι, συγχαίρω. féliciter, congratuler.

Συγχαρήκια (ἡ διδομένη ἀμοιβὴ εἰς τὸν πρῶτον φέροντα χαροποιὰς εἰδήσεις, προφ. κοιν. Σχαρήκια, τὰ, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστοφ. [Πλούτ. 764] καὶ εἰς τὴν χρονογραφ. τοῦ Θεοφάν. » Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν πέμπει συγχαρήκια τῷ Ἡρακλείῳ ἐν τῇ Περσῶν νίκῃ μαργαρίτας καὶ λίθους τιμίους ἱκανοὺς«). »Εὐαγγέλια, μήνυτρα. récompense (qu'on donne à celui qui porte une bonne nouvelle).

Συγχύζω (προφ. κοιν. Συχύζω), ῥ. μετ. » Ταράσσω (-ττω), ἐκ (συν-, ἀνα-, δια) ταράσσω (-ττω), θορυβέω, πτοέω, θροέω, ἀνασοβέω. troubler, inquiéter; brouiller; confondre.

Σύγχυσις. » Ταραχὴ, τάραχος, θόρυβος. trouble, agitation; embarras; tumulte, rumeur, θ.

Συγχωρημένος (προφ. κοιν. Συχωρεμένος), η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. ὅ,τι γίνεται στανικῶς, εἶνε συγχωρημένον. » Ξύγγνωμόν ἐστι τὸ ἀκούσιον (Θουκ.) «.

Συχώρησις (προφ. κοιν. Συχώρεσι'). »Συγγνώμη, ἄφεσις, συγχώρησις. pardon, rémission, excuse, θ. ||. ζητῶ συγχώρησιν. » Παραιτέομαι. s'excuser, faire ses excuses à.

Συγχωροχάρτι. » Ἀφετήριον (γράμμα). indulgence, θ. pardons, πληθ., bref absolutoire.

Συγχωρῶ (προφ. κοιν. Συχωρνῶ), ῥ. μετ. » Συγγινώ(γνώ)σκω, ἀφίημι, συγγνώμην ἔχω, συγγνώμων εἰμὶ, συγγνωμονέω (Ἀπολλοδ.). pardonner, excuser, remettre. ||. συγχώρησέ με διὰ τόσον παραμικρὸν σφάλμα. » Σύγγνωθί μοι πταίσματος ἐλαχίστου. passez-moi cette peccadille-là. ||. τὸν Νικίαν, εἰ μὲν 'δὲν πταίει, συγχώρεσέ 'τον· εἰ δέ κε πταίῃ, συγχώρεσέ 'τον διὰ χάριν μου. » Νικίαν εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες, εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες. « ||. τώρα μὲν 'τὸν συγχωρῶ διὰ χάριν σου. » Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν. « ||. σᾶς παρακαλῶ 'να με συγχωρήσετε. » Παραιτοῦμαι δ' ὑμᾶς συγγνώμονάς μοι γενέσθαι. je vous fais mes excuses. ||. 'να παρακαλέσῃς τοὺς Θεοὺς 'να σε συγχωρέσουν. » Θεοὺς παραιτήσει συγγνώμονάς σοι εἶναι (Ξενοφ.) «. ||. (ὁ Θεὸς) εἶνε ἥμερος καὶ συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων. » Πρᾶός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. ||. ὁ Θεὸς 'να μὲ συγχωρέσῃ (φρ. ἐπιφωνουμένη συνήθως, ὅταν, θέλων τις 'να κατηγορήσῃ καὶ ἀποφεύγων τάχα τὴν καταλαλιὰν, προεξιλεόνῃ τὸν Θεόν)! » Ἱλήκῃ δὲ Ζεύς! dieu me pardonne! ||. θεέ μου συγχώρησέ με! » Ἱλήκοις, ὦ Ζεῦ! ||. ὁ Θεὸς συγχωρήσαι 'τον (φρ. συνήθης διὰ τοὺς ἀποθανόντας)! » Γαῖαν σχοίη (ἔχοι) ἐλαφράν! » Ἐκείνῳ μὲν οὖν, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος (Ἰουλ. Ἐπιστ. ΚΓ')«. Dieu veuille avoir son ame! Dieu lui fasse paix! ||. συγχωροῦμαι (προφ. κοιν. Συχωρνιοῦμαι), ῥ. παθ. Συγγνώμης τυγχάνω. être pardonné. §. συγχωρῶ (ἀντὶ τοῦ Δίδω ἄδειαν), ἴδε Ἄδεια.

Συκάκι καὶ Συκαλάκι. » Συκάριον. petite figue.

Σύκαλη, γέν., ἴδε Σήκαλη.

Συκαμινιὰ (ἡ Τουρκ. Δουτηὰ, κυρ. ἡ ἄσπρη), δ. Συκαμινέα. mûrier (blanc), ἴδε καὶ Μουριά.

Συκάμινον (τὸ ἄσπρον Δοῦτι), 'πωρ. » Συκάμινον. mure (blanche), θ. ἴδε καὶ Μοῦρον.

Συκιὰ, δ. » Συκῆ. figuier.

Σῦκον, 'πωρ. » Σῦκον. figue, θ. ||. σῦκον ξηρόν. » Ἰσχὰς-άδος (ἡ).

Συκῶτι (ἐκ τοῦ Συκωτὸν, διότι, κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ὀδ. Ω, 341, τὸν Πολυδ. ς', 49, τὸν Συμ. Σήθ, Χ, 1, καὶ ἰδίως τὸν Ἀέτιον, Β', 127, » Τὸ ἧπαρ ἄμεινον, οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθέντων χοίρων, καὶ διὰ τοῦτο Συκωτὸν καλούμενον «). » Ἧπαρ. foie.

Συκοφάγος (διάφορα πουλιὰ χαρακτηρίζονται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ μὲ τὸ Μελισσοφάγος, ὅθεν καὶ ἠμπορεῖ 'να ἐκληφθῇ ὡς γενικόν), π. » Συκαλὶς (εἴδη αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ). » Μελαγκόρυφος (καὶ ὁ) » Κέγχραμος ἢ Κεγχραμὶς (καὶ ἄλλα πολλά). figuier, bec-figue καὶ becfigue; ortolan.

Συκόφυλλον (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου ἐν λέξει Ἀποτεθρίακεν) » Θρίον καὶ Θρῖον. feuille de figuier

Συλλαβή. » Συλλαβή. syllabe, θ.

Συλλαβίζω, ῥ. ἀμ. » Συλλαβίζω (Πλουτ.). épeler.

Συλλάβισμα. » Συλλαβισμὸς, τὸ συλλαβίζειν. l'action d'épeler.

Συλλογή. » Σύννοια, φροντὶς, λογισμὸς,

διαλογισμός. méditation; l'état d'un homme pensif.

Συλλογηοῦμαι {, ῥ. ἀποθ. » Λογίζομαι, Συλλογίζομαι { συλλογίζομαι, διαλογίζομαι (Δημοσθ.), διέξειμι πρὸς ἐμαυτὸν (Ἰσοκρ.), ἀνακυκλέω(-όω) πρὸς ἐμαυτὸν (Λουκιαν. Αὐτὸ εἶνε τῶν Γάλλ. τὸ rouler dans son esprit), φροντίζω, ἐν φροντίδι γίγνομαι, συννοέομαι (»Φαίνῃ γέ τι ἐσκυθρωπακέναι, καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τι συννοούμενος, » Ἀρςφ.), σκέπτομαι, ἐπὶ συννοίας ἔχω, πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι, λόγον (λογισμὸν) ἐμαυτῷ δίδωμι, πρὸς ἐμαυτῷ γίγνομαι (» Ὁ δὲ Πομπήϊος ἀκούσας, καὶ πρὸς αὐτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον, « . . .). penser, méditer, délibérer, songer à, ἴδε καὶ Στοχάζομαι καὶ Λογαριάζω. ||. ἐν ᾧ συλλογίζουμουν αὐτά. »Τούτους ἑλίττων τοὺς λογισμούς«. ||. αὐτὰ 'πήγαινε μέσα καὶ συλλογίσου 'τα. » Ταῦτ' ἰὼν εἴσω λογίζου, « (Σοφ.).

Συλλογισμένος, η, ον. » Σύννους, *ἔμφροντις. pensif, absorbé dans ses pensées. ||. περπατεῖ συλλογισμένος. » Ἐπὶ συννοίᾳ βαδίζειν (Λουκιαν.)«. ||.'μοιάζεις συλλογισμένος. » Σκεπτομένῳ (» Φροντίζοντι) ἔοικας.

Συλλυποῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Συνάχθομαι, συναλγέω. prendre part à (partager) la douleur de quelqun, faire des condoléances à.

Συμβιβάζω, ῥ. μετ. »Συμ(»Ξυμ)βιβάζω (Θουκ. Ἡρόδ.), διαλύω (τὰς διαφοράς). concilier, accorder, mettre d'accord, accomoder, rapprocher, ἴδε καὶ Φιλιώνω. ||. ἐπειδὴ θέλησαν 'να 'τα συμβιβάσουν. » Βουληθέντες διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους. ||. συμβιβάζομαι, ῥ. μεσ. »Συμβαίνω, συμ(ξυμ)βάσεις ποιοῦμαι, διαλύομαι. s'arranger, s'accomoder, s'accorder, composer.

Συμβιβασμός. »Σύμ(»Ξύμ)βασις (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), συμβίβασις, συμβιβασμός, διάλυσις. accomodement, composition, rapprochement. ||. κλίνω πρὸς συμβιβασμόν. » Συμβιβαστικῶς ἔχω (Πλ.) «, συμβασείω.

Συμβουλάτορας (ὁ). » Σύμβουλος. conseil, conseiller.

Συμβουλεύω, ῥ. μετ. » Παραινέω, διδάσκω, ὑφηγέομαι, εἰσηγέομαι, ὑποβάλλω, συμβουλεύω, νουθετέω, ὑποτίθεμαι. conseiller; suggérer. ||. συμβουλεύομαι, ῥ. μέσ. » Συμβουλεύομαι (Ξενοφ. Ἀναβ.), βουλεύομαι, ἀνατίθεμαι, ὑπερτίθεμαι (Ἡρόδ.), κοινόομαι, κοινολογέομαι. consulter, conférer ensemble, concerter.

Συμβουλή. » Παραίνεσις, ὑποθήκη, νουθεσία, εἰσήγησις, ὑφήγησις, ὑποβολή (ἐπὶ κακοῦ). conseil.

Συμμάζωμα. » Συστολή. resserrement.

Συμμαζωμένος (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), η, ον. »Εὐσταλής, συνεσταλμένος. décent, séant, ἴδε καὶ Ταπεινός.

Συμμαζόνω, ῥ. μετ. » Συστέλλω, συνάγω, resserrer, réduire à un moindre espace. §. (συνεκδοχ. 'παίρνω ξένον καὶ δυστυχῆ εἰς τὸν οἰκόν μου'. » Συνάγω, (»Ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με,« Εὐαγ.). recueillir. §. (μεταφρ. σωφρονίζω τινά). » Μεταδιαιτάω ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον' »Κόσμιον ποιέω (» Καὶ τοὺς πάνυ δεινούς, ὅταν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε ὑμεῖς κοσμίους ποιεῖν, « Δημοσθ.). réduire (amener) à la voie d'honneur; ramener à des sentimens plus honnêtes. ||. συμμαζόνομαι, ῥ. μεσ. » Συστέλλομαι, συστέλλω ἐμαυτόν. se resserrer, se contracter (κυρ. ἐπὶ νεύρων), se reduire a un moindre espace. §. (μεταφορ. δι' ἕνα ἄσωτον καὶ φαυλόβιον, ὅταν ἀλλάξῃ τρόπον εἰς τὸ καλόν). » Μεταδιαιτάω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον (βέλτιον), ῥυθμίζω (μετακοσμέω) τὸν βίον. changer son genre de vie, devenir meilleur.

Συμπάθειο' (τὸ), ἴδε Συγχώρησις. ||. μὲ συμπάθειο' (φρ. τὴν ὁποίαν συνειθίζουν οἱ ἁπλοῖ, ὅταν θέλουν 'να εἰποῦν δύσφημόν τινα, ἢ νομιζομένην τοιαύτην, λέξιν. Εἰς τὸ I. τοῦ Λυδοῦ Περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, Α', 5, εὑρίσκεται: » Ἡ γὰρ γραμματικοῖς παρὰ ταύτην εἰσαγομένη ἐτυμολογία, μετὰ συγγνώμης, βεβίασται «' καὶ ἐν τῷ Γ', 9: » Μετὰ συγγνώμης εἰρήσθω. « Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἀνάλογον φράσιν τὸ) » Εὔστομα κείσθω. sauf le respect que je vous dois, sauf (sous) correction.

Συμπαθῶ, ῥ. μετ., ἴδε Συγχωρῶ.

Συμπατριώτης, ισσα. » Πολίτης, δημότης, συμπολίτης. concitoyen.

Συμπεθεριάζω (ὁ κύριος 'Ρωμανὸς ὁ βασιλεὺς μετὰ Βουλγάρων συνεπενθερίασε, καὶ τὴν ἰδίαν ἐγγόνην δέδωκε τῷ κυρίῳ Πέτρῳ τῷ Βουλγάρῳ, « Κωνς. Πορφυρογ. περὶ Διοικ. 13), ῥ. ἀμ. » Κηδεύω, κῆδος συνάπτω (τίθεμαι), γαμβρεύω πρός τινα (Γραφ. Δευτερον.), ἐπιγαμβρεύω. s'allier à, apparenter, entrer dans une famille. ||. ἂν δὲν ἐταίριαζαν, 'δὲν ἐσυμπεθέριαζαν, (παροιμ.), ἴδε Ὅμοιος.

Συμπεθεριό' (ὁ Εὐστάθιος [Ἰλ. Ν, 464] τὸ γράφει Συμπενθερίαν, καὶ τὸ ἑρμη-

νεύει διὰ τοῦ Οἰκειότητα κηδεστικήν). » Ἐπιγαμβρία, κῆδος (τὸ), κήδευμα. alliance.

Συμπέθερος, α. » Κηδεστὴς, συγκηδεστής. parent (par alliance).

Συμπεραίνω, ῥ. ἀμ. » Τεκμαίρομαι, εἰκάζω, συμβάλλομαι (» Ταύτη τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξεληλυθέναι, « Ἡροδ.), συναιρέω (Πλουτ. Λυκ.), ὑποτοπάζω, σταθμάομαι, ἀπεικάζω, συλλογίζομαι, συνάγω, συμβιβάζω (Γραφ.) conjecturer, présumer, inférer, conclure.

Συμπέρασμα, Συμπερασμὸς. » Τέκμαρσις, εἰκασία, συναγόμενον. conjecture, θ.

Συμφέρει, ῥ. ἀπρ., ἴδε Ὠφελῶ.

Συμφέρον (τὸ κέρδος, τὸ Ἰταλ. Ἰντερέσσο). » Τὸ συμφέρον, τὸ διάφορον (» Ἆρα μικρὰ τὰ διάφορα ἑκατέροις; « Ἰσαῖ.). intérêt.

Συμφορά. » Ἀτύχημα, ἀτυχία, δυστύχημα, δυστυχηθὲν, δυστυχία, τύχη, δυσημερία, πάθημα, συμφορὰ, δεινόν. malheur, revers, disgrâce, désastre, adversité, calamité. ||. 'τὸν ἀκολούθησε μιὰ συμφορά. » Τύχῃ χρησάμενος (» Δυσημερήσας, » Δυστυχήσας) ὁ ἄνθρωπος.

Συμφωνημένος (μισθὸς κτλ.), η, ον. » Συγκείμενος, εἰρημένος. marqué, ἴδε καὶ Διωρισμένος.

Συμφωνητικὸν (γράμμα). » Συγγραφὴ (Δημοσθ. κατὰ Φορμ.), συμβόλαιον, συνάλλαγμα, γραμματεῖον. contrat, obligation, acte. ||. κάμνω συμφωνητικόν. » Συγγράφομαι. passer un acte avec.

Συμφωνία. » Συνθήκη, ὁμολογία, συμβόλαιον, συμφώνησις, συμφωνία. condition, convention, accord. ||. κάμνω συμφωνητικόν. » Συγγράφομαι, συγγραφὴν συνθήκας ποιοῦμαι (Δημοσθ.), διαθήκην διατίθεμαι (Γραφ.)«. ||. κάμε συμφωνίαν μαζῆ 'μας, καὶ 'να σε δουλεύσωμεν. » Διάθου ἡμῖν διαθήκην, καὶ δουλεύσομέν σοι (Βασιλ. Α). « ||. ἔκαμαν συμφωνίαν μεταξύ 'των. » Διέθεντο διαθήκην ἀναμέσον αὐτῶν«. ||. ἂν 'δὲν κάμουν συμφωνίαν μαζῆ μου. » Ἢν μὴ διαθῶνται διαθήκην εμοὶ (Ἀριστοφ. Ὀρν.) «. ||. μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ὅτι 'να 'βγάλω τοῦ καθενός σας τὸ δεξὺ 'μμάτι. » Ἐν ταύτῃ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην, ἐν τῷ ἐξορύξαι ὑμῶν πάντα δεξιὸν ὀφθαλμὸν (Βασιλ.) «. ||. ἔβαλεν αἱρετοκριτήν 'του τὸν Σάτυρον, μὲ συμφωνίαν ὅτι . . . » Δίαιταν ἐπὶ ῥητοῖς ἐπέτρεψε Σατύρῳ, ἐφ' ᾧ . . . (Δημοσθ.) «. ||. μὲ συμφωνίαν ὅτι 'να 'πάρουν τοὺς ἀνθρώπους » Ἐφ' ᾧ κομιοῦνται τοὺς ἄνδρας. à (sous) condition. ||. σᾶς 'τὸ ὑπόσχομαι, μὲ συμφωνίαν ὅμως 'να γένω στρατηγός· ἀλλειῶς 'δὲν ἔρχομαι. » Ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι, ἐφ' ᾧ στρατηγὸς ἔσομαι· ἐπ' ἄλλῳ δὲ λόγῳ οὐκ ἔλθοιμι ἂν (Ἡροδ.) «. ||. μὲ κάποιαις συμφωνίαις. » Ἐπὶ ῥητοῖς τισι (Διον. Ἁλικ.)«. ||. κατὰ τὴν συμφωνίαν 'τους. » Καθάπερ συνέκειντο (Πλουτ.) «. comme ils en étaient convenus ensemble, d'après leur convention.

Σύμφωνος, η, ον. » Ὁμολογῶν, συνᾴδων, συνῳδὸς, ὁμογνώμων, σύμφωνος. conforme, d'accord, qui est d'accord, ἴδε καὶ 'Ταιριασμένος. ||. εἶμαι σύμφωνος (ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην). » Συγγινώ(γνώ)σκω, σύμφημι, συμφωνέω. être du même avis (d'accord), tomber d'accord d'une chose, ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Στέργω. ||. εἰς αὐτὸ εἶμαι σύμφωνος μαζῆ σου. » Τοῦτό σοι ξυγχωρῶ (Ξενοφ.) «. j'en demeure d'accord..

Συμφωνῶ, ῥ. ἀμ. » Συντίθεμαι, συγγράφομαι (» Συγγραψάμενοι τὸν γάμον «), συμφωνέω, συμβάλλω, διατίθεμαι. §. » Ὁμολογέω, συμβαίνω, σύμφημι, συμφέρομαι, συντρέχω, συνᾴδω, στοιχέω (Ἐκκλ.). convenir, s'accorder, être d'accord. ||. καθὼς εἶχαν συμφωνήσῃ. » Καθάπερ συνέκειτο σφίσι. comme ils en étaient convenus ensemble. ||. ἡ γνώμαις ἐσυμφωνοῦσαν. » Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον (Θουκ.) «. ||. 'δὲν συμφωνῶ. » Ἀπᾴδω, διαφωνέω. discouvenir. §. συμφωνῶ (τὸ ἄλλ. Στοιχῶ) ἐργάτην (δοῦλον κτλ.). » Μισθόομαι. engager, gager, prendre à ses gages.

Συναγρίδα, 'ψ. » Συναγρίς. den(dan)-tale, denté, marmot, ἴδε καὶ Σινόδι.

Συνάζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Συνάγω. ἴδε Μαζόνω.

Συναναστρέφομαι, ῥ. ἀποθ. » Σύνειμι, ὁμιλέω, πλησιάζω, χράομαι, συγγίνο(γνο)μαι, συνδιατρίβω, συμμίγνυμαι, συναυλίζομαι. fréquenter.

Σύναξις, ἴδε Μάζωμα.

Συναπάντημα, Συναπάντησις. » Συνάντησις, συντυχία. rencontre, θ.

Συναπαντῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀπαντῶ.

Συνατοί ('μας, σας, 'τους), αἱς, ἁ, ἴδε Ἀναμεταξὺ καὶ Ἕνας.

Σύναυγα, ἐπ., ἴδε Χαράμματα.

Συνάχι (ὀνομάζεται κοιν. ἡ Καταῤῥοὴ [ἴδε τὴν λέξιν]· κυρίως ὅμως πρέπει 'να προσδιορισθῇ ἡ λεξις διὰ τὸ φλεγμονῶδες

καὶ ἐπικίνδυνον πρᾶξιμαν τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ, τὴν Ἰταλ. Σκαραντζίαν), πάθ. » Συνάγχη, κυνάγχη. esquinancie, θ. Παρβλ. Λαιμά.

Συνδαυλίζω, ῥ. μτβτ. » Ζωπυρέω (τὴν ἑστίαν). tisonner.

Σύνεργον. » Σκεῦος, ὄργανον, ἐργαλεῖον, ἔρμενον. outil, instrument.

Συνερίζομαι (προφ. κοιν. Συνορίζουμαι), ῥ. ἀποθ. » Ἁμιλλάομαι, φιλονει(νι)κέω. faire assaut (rivaliser) de... avec; disputer; faire quelque chose à l'envie. ||. συνερίζουνταν ποιὸς 'νὰ τὸ κάμῃ καλλήτερο'. » Πρὸς ἀλλήλους διημιλλῶντο, ἀντεφιλοτιμοῦντο, διηγωνίζοντο. ils travaillaient à l'envi, ils le faisaient à qui mieux mieux.

Συνερισιά. » Ἅμιλλα, ζῆλος, ἀγὼν, φιλονεικία, φιλοτιμία. émulation.

Συνέρχομαι (τὸ ἄλλ. Ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω ἀπὸ 'λιγοθυμίαν, ἔκπληξιν, κούρασιν κτλ.), ῥ. ἀποθ. » Ἀναφέρω, συνάγω (ἀναλαμβάνω, ἀναλέγομαι, ἀνακτάομαι, ἀνακομίζομαι) ἐμαυτὸν, ἀναψύχω, ἀνανήφω. revenir, en revenir de, reprendre ses esprits, recueillir ses forces. ||. ἀφ' οὗ συνῆλθε, ῥωτοῦσε· πόθεν ἦλθε; » Ἀνενεγκὼν δ', ἠρώτα· πόθεν ἥκοι; «

Συνήθεια (ἡ). » Ἔθος (τὸ), ἔθιμον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τὸ εἰωθὸς (εἰθισμένον), τὰ ἐξ ἔθους, ἕξις, συνήθεια, συνεθισμός. habitude, θ. coutume, θ. usage, mœurs, θ. πλ. ||. εἶνε συνήθεια, ἴδε Συνηθίζω (εἰς τὸ: ||. συνηθίζεται). ||. κάθε τόπος ἔχει ταὶς συνήθειαίς 'του. » Ταῖς πόλεσι δ' ἑκάσταις ἄλλα καθέστηκεν· » Ἄλλα δ' ἄλλοις νομίζεται. chaque pays a sa guise (ses mœurs). ||. ἀπὸ συνήθειαν. » Ἐξ ἔθους, κατ' ἔθος. habituellement. ||. κατὰ τὴν συνήθειαν. » Συνήθως. suivant la coutume. ||. κατὰ τὴν συνήθειάν 'του. » Ἑαυτῷ εἰωθότως. à son ordinaire, il en use comme de coutume.

Συνήθεια (τὰ τῶν γυναικῶν). » Ἐμμηνα (τὰ), γυναικεῖα, ἐπιμήνια, μῆνες (Ἀριστοτ.), συνήθειαι (αὐτ.). règles, θ. ordinaires, menstrues, θ. πλ. menstruelles, mois. ||. ἔχει τὰ συνήθειά 'της. » Καθαίρεται τὴν ἔμμηνον κάθαρσιν· » Ἐν ἀφέδρῳ τυγχάνει οὖσα· » Ἀποκάθηται (Γραφ.). elle a ses mois (ses ordinaires).

Συνηθίζω (ἄλλοι 'τὸ γράφουν Συνειθίζω), ῥ. μετ. » Ἐθίζω, συνεθίζω, παρασκευάζω, συνοικειόω. accoutumer, habituer, ἴδε καὶ Γυμνάζω. §. ῥ. αὐδ. » Εἴωθα, φιλῶ, θέλω καὶ ἐθέλω (» Ὁπόσα ἡ γῆ φύειν θέλει, « Ξενοφ.). avoir coutume. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἐθίζομαι, συνεθίζομαι (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'), συνοικειόομαι. s'accoutumer, s'habituer, se familiariser, se faire à.

Συνηθισμένος (» Τῶν φαρμακωδῶν αἱ δυνάμεις ἀσθενέστεραι τοῖς συνειθισμένοις. « Θεοφρ. φυτ. Θ, 18), η, ον. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ, » Οἱ κτλ.) ἐξ ἔθους, εἰωθὼς, συνήθης, ἐθὰς (Συνέσ.). habitué, accoutumé, ordinaire; commun. §. (συνεκδοχ. ὁ πρόστυχος καὶ ἀσήμαντος). » Τετριμμένος, καθημαξευμένος. trivial.

Συνθήκη. » Σπονδαί. traité, convention, θ. accord. ||. κάμνω συνθήκην (συνθήκας) μετά τινος. » Σπένδομαί τινι (ἤ) πρός τινα. ||. ἔλεγον ὅτι εἶχαν κάμει συνθήκην μαζῆ 'των. » Φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς (Θκδ.).

Συννεφιά. » Συννέφεια (Ἀριστοτ.), συννεφία (Νεμέσ.), ἐπίνεψις (Ἀριστοτ.). ciel couvert. ||. εἶνε συννεφιά, ἴδε Συννεφιάζω.

Συννεφιάζω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. καὶ αὐτοπ. » Συννεφέω(-όω) καὶ Συννέφω (ὅθεν τὸ) συννένοφε (» Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' αὖ, « Ἀριστοφ.), ἐπινεφέω. il fait sombre, (le ciel) se couvre.

Συννεφιασμένος, η, ον. » Νεφελώδης, συννέφελος, συννεφὴς, ἐπινεφὴς, ἐπινέφελος, γνο(δνο)φερὸς, γνοφώδης. nébuleux, couvert de nuages. ||. ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφιασμένος. » Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα (Θκδ.)· » Ἐπινεφέλων ὄντων (κατὰ τὸν οὐρανὸν), Ἡρ., Ἀριστ.

Σύννεφον. » Νέφος (τὸ), νεφέλη. nuage, nue, θ. nuée, θ.

Συννυφάδα. » Εἰνάτηρ καὶ Εἰνάτειρ -ειρος καὶ -ερος (κυρ. ἡ ἐγγαστρωμένη). belle-sœur καὶ (ἁπλῶς) sœur.

Συνόδι, 'ψ., ἴδε Σινόδι.

Συνομήλικος, η, ον. » Ἧλιξ, ὁμῆλιξ (Λουκιαν.), συνῆλιξ, συνομῆλιξ (» Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος ωὑτὸς, « Θεοκρ. Εἰδύλ. ΙΗ), ἡλικιώτης (ὁ) ἡλικιῶτις (ἡ), συνηλικιώτης-ῶτις, συνήλικος. qui est du même âge.

Συνονόματος, η, ον. » Ὁμώνυμος. qui porte le même nom.

Συνορεύομαι, ῥ. μεσ. } . » Ὁμορέω, ὁμο-
Συνορεύω, ῥ. οὐδ. { άπτω, συμβάλλω, γειτνιάω, ἔχομαι. confiner. ||. ἡ Βοιωτία συνορεύει μὲ τὴν Ἀττικήν. » Ὅμορος ἡ Βοιωτία τῇ Ἀττικῇ. ||. οἱ Φρύγες συνορεύουν μὲ τοὺς Καππαδόκας. » Φρυγῶν δὲ ἔχονται Καππαδόκαι (Ἡρδ.) «

Σύνορον. » Ὅρος, ὅρειον, μεθόριον, ὁροθέσιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τέρμα, τέρμων. borne, θ. frontière, θ limites, θ. πλ. confins, πλ. ||. βάλλω (διορίζω) τὰ σύνορα. » Ὁρίζω, διορίζω, ὁροθετέω καὶ ὁριοθετέω (Γραφ.). fixer les limites.

Συνταξειδεύω, ῥ. οὐδ. » Συνεκδημέω, συναποδημέω, συνοδοιπορέω (διὰ ξηρᾶς), συμπλέω (διὰ θαλάσσης). voyager ensemble.

Συνταξειδιώτης. » Συνέκδημος, συνοδοιπόρος (ὁ διὰ ξηρᾶς), σύμπλους-ου (ὁ διὰ θαλάσσης). compagnon de voyage.

Σύντεκνος, ισσα. » Ἀνάδοχος (Ἐκκλ.). compère-commère.

Σύντομα, ἐπ. » Ἐπιτόμως, ἐν ἐπιτομῇ, ἐν κεφαλαίῳ, ἐν βραχεῖ (Λουκιαν.), συνελόντι, ἐπιτροχάδην. succinctement, sommairement, brièvement, en abrégé, laconiquement.

Συντομία. » Τὸ ἐπίτομον, βραχυλογία. brièveté, θ, laconisme. ||. ἵνα 'πῶ μὲ συντομίαν. » Συνελόντα δ' εἰπεῖν· συνελόντι φάναι· ὡς ἔπος· ἁπλῶς εἰπεῖν· ἐν κεφαλαίῳ· βραχυτάτῳ κεφαλαίῳ· τὸ σύνολον· ἐν βραχεῖ· διὰ βραχέων (ὀλίγων)· συλλήβδην. en peu de mots, en un mot, bref, pour abréger.

Σύντομος, η, ον. » Ἐπίτομος, βραχύς. succinct, concis, laconique. ||. 'πῆρε τὸν πλέον σύντομον δρόμον. » Ἐπιτομωτάτην ὁδὸν ἐβάδισε (Συνεσ.) «. il prit le chemin le plus court.

Συντοπίτης, ισσα, ἴδε Συμπατριώτης.

Συντρέχω, ῥ. ἀμ., ἴδε Βοηθῶ.

Συντροφεύω ('πηγαίνω μαζῇ), ῥ. μετ. »Παρα(»Συμπαρα-,»Συμπρο)πέμπω, παρακολουθέω. accompagner, conduire, ἴδε καὶ Ξεπροβοδῶ. §. (κάμνω συντροφιὰν), ῥ. ἀμ. » Κοινωνέω, προσκοινωνέω (Δημοσθ. Λαερ.), κοινωνίαν τίθεμαι πρός τινα. s'associer, être de moitié.

Συντροφιὰ (τὸ συντρόφιασμα). » Ἑταιρεί-(ρί)α, κοινωνία, κοινώνημα (Πλάτ.). société, compagnie. ||. ἔχω συντροφιὰ' μὲ τὸν τάδε, ἴδε Σύντροφος. ||. κάμνω συντροφιὰ', ἴδε Συντροφεύω. §. (ἡ μεταξὺ φίλων διατριβή). » Συνδιαγωγή. compagnie. ||. βαστῶ συντροφιά' (κάνένα). » Συνδιάγω (»Σύνειμί) τινί. tenir (faire) compagnie à. §. (ἡ ὁμήγυρις αὐτὴ τῶν φίλων, ὅθεν: Ἀπόψε εἶνε συντροφιὰ εἰς τοῦ τάδε), ἴδε Μάζωμα καὶ Συναναστροφή.

Συντροφικά, ἐπ. » Ἐν κοινῷ, ἀπὸ κοινοῦ. de compagnie, en compagnie.

Συντροφικὸς,, ή, όν. » Ὁ ἐν κοινῷ (ἀπὸ κοινοῦ). qui se fait en commun; qui appartient à des compagnons (à la compagnie).

Σύντροφος, ισσα. » Ἑταῖρος, κοινωνὸς, μέτοχος, σύντροφος (» Μάλιστα κακοποιοῦσιν οἱ κακοὶ σύντροφοι τοὺς ἀνθρώπους, « Πολύβ. ΚΗ. 2, ἀποσπ.). associé, compagnon, compagne (la). ||. εἶμαι σύντροφος. » Κοινωνῶ. ||. ἦτον δὲ καὶ αὐτὸς σύντροφος εἰς τὸ καράβι μὲ τὸν τάδε. » Κοινωνεῖν δὲ καὶ αὐτὸν τῆς νεὼς Ὑβλησίῳ (Δημοσθ. Λακρ.)«. §. »Συστρατιώτης, συμμαθητής, ξυμφοιτητής. camarade. §. » Ὀπαδὸς, συνόμιλος, θιασώτης, ἑπόμενος, ἀκόλουθος. compagnon, suivant.

Συντρώγω, ῥ. ἀμ. » Συνεσθίω, συνδειπνέω, συνεστιάομαι, συνευωχέομαι, ὁμοσιτέω, τραπέζης κοινωνέω, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτέομαι. manger ensemble.

Συντυχαίνω, ῥ. ἀμ. » Συνδιαλέγομαι, λόγους συμβάλλομαι (Ξενοφ.), (ὁ Εὐαγγ. Λουκ. μετεχειρίσθη τὸ) ἀντιβάλλω (»Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους«;), συλλαλέω, συνομιλέω. causer, converser, s'entretenir, ἴδε καὶ Ὁμιλῶ.

Σύξυλος, η, ον. » Πρόῤῥιζος, προθέλυμνος, ἄρδην, αὐτάνδρῳ τῇ νηΐ, αὐταῖς ἁμάξαις (παροιμ. Σουΐδ.). de fond en comble. ||. ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι ἐχάθη σύξυλον τὸ καράβι. » Πυθόμενος αὐτόφορτον τὴν ναῦν ἀπολωλέναι. ayant appris que le navire avait péri corps et biens, ἴδε καὶ Σύψυχος.

Σύρμα (κυρ. ἡ μαλαμματένια ἢ ἀσημένια κλωστή· ὁ Ὅμηρος, Ὀδυσ. Κ, 23, ὠνόμασεν) » Ἀργυρέην μέρμιθα, (τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθ. μεταφράζει) ἀργύρεον μίτον (» Τοῦ ἀργυρέου μίτου, ὃ Σύρμα φασὶν οἱ ἰδιωτίζοντες,«). fil d'or (d'argent), ἴδε καὶ Χρυσάφι.

Συρματένιος, α, ον. » Χρυσόπαστος, χρυσοΰφαντος, χρυσοπαγής. tissu (broché, brodé) d'or.

Συρμός. » Ἐπιδημικὸν νόσημα. épidémie, maladie épidémique, θ.

Σύῤῥιζα (ἴσια μὲ τὴν ῥίζαν), ἐπ. » Ἐν χρῷ. rez-pied, rez-terre, à fleur de. §. (μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν ἢ ἀπὸ τὴν ῥίζαν). » Πρόῤῥιζον καὶ πρόῤῥιζα, αὐτόῤῥιζον. αὐτόπρεμνον, προθέλυμνον, ῥιζόθεν, ἄρδην. radicalement, avec la racine. §. (μεταφ.), ἴδε Σύξυλος.

Σύρσιμον. » Σύρσις, συρμὸς, ὁλκή. l'action de traîner (se traîner), rampement.

Συρτάρι (ἀρμαριοῦ, τραπεζιοῦ κτλ.). » * Συρτοθήκη. tiroir, layette (ἰδιαιτ. τοῦ ἀρμαριοῦ). §. (τῆς θύρας, ὁ Τουρ. Σουρμές). » Ἐπιβλὴς (ἰδιαιτ. τὸ Τουρκ. Ζεμπερέκι). verrou, verrouil. » Ἔμβολον, βάλανος καὶ ζύγωθρον (ἰδιαιτ. τὸ σιδεράκι, ὅ,που περνοῦν μεταξὺ δύο τρυπημένων καρφιῶν). pêne; cadole, θ. ἴδε καὶ Μάνδαλος.

Σύρτης (ἡ ἄλλ. Ἀμπάρα, τὸ ξύλον ὅ,που σπερνοῦν μεταξὺ τοῦ τοίχου ὄπισθεν τῆς θύρας). » Ὀχεὺς, μοχλὸς, ἐπιβλὴς-ῆτος (ὁ), ἀντιβάτης. barre. θ.

Συρτικὸν (εἶδος δικτύου), ἴδε Γρίπος.

Συρτὸς, ή, όν. » Συρτὸς, συρόμενος. traînant. ||. παποῦτσι συρτό. » Εὐμαρὶς, περσικὴ, βλαύτη (» Βλαύτας σύρων «, Ἀθήν.), βλαυτίον. babouche, θ. souspied, mule de chambre (sans quartier). ||. συρτὸς χορός. » Ὅρμος. (Εἰς ἐπιγραφήν τινα Βοιωτικὴν, δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Βοικκίου, Τόμ. Ά. σελ. 790, ἀριθ. 1625, 46, ἀναφέρεται:) » Συρτῶν ὄρχησις (» Τὰς δὲ πατρίους πομπὰς μεγάλας καὶ τὴν τῶν συρτῶν πάτριον ὄρχησιν θεοσεβῶς ἐπετελέσεν «). branle.

Συσταζούμενος (σεμνὸς, φρόνιμος, ὁ ἄλλ. Στοχαζούμενος), η, ον. » Συνεστηκὼς καθεστηκὼς, ἐμβριθής. posé, ἴδε καὶ Βαρύς.

Σύςασις (φίλου πρὸς φίλον). » Σύςασις. recommandement, recommandation θ.

Συστήνω (εἰς τὴν ἀγάπην, ὑπεράσπισίν τινος), ῥ. μετ. » Συνίστημι καὶ Συνιστάω. recommander. §. (κτίζω, θεμελιόνω. πρῶτος ἕν κατάστημα). » Καταβάλλομαι (» Τὴν Κυρηναϊκὴν σχολὴν κατεβάλλετο «). fonder. §. συσταίνομαι (ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου), ῥ. μεσ. ἴδε Συνέρχομαι.

Συχλιαίνω (κυρ. νερὸν κτλ. εἰς τὴν φωτιὰν), ῥ. μετ. » Χλιαίνω, παραχλιαίνω. attiedir, faire dégourdir. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Χλιαίνομαι. tiedir, s'attiedir, dégourdir.

Σύχλιος, α, ον. » Ἀκροχλιαρὸς (Ἱπποκρ.). (eau) dégourdie, ἴδε καὶ Χλιός.

Συχνὰ, ἐπ. » Συνεχῶς, συχνάκις, θαμὰ, θαμινὰ (Ξενοφ. Ἀπομν. Β΄.), θαμινῶς, πυκνῶς, πυκνάκις. souvent, fréquemment.

Συχνάζω, ῥ. ἀμ. » Θαμίζω, φοιτάω, συχνάζω. fréquenter, hanter.

Συχνοπερνῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Πηγαινοέρχομαι.

Συχνοπηγαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Συχνάζω.

Συχνὸς, ή, όν. » Πυκνὸς, θαμινός. fréquent.

Συχνότερα, ἐπ. » Συνεχέστερον, πυκνότερον (Ξενοφ. καὶ Πλάτ.). plus souvent.

Σύψυχος (ἀντὶ) » Σύμψυχος (» Τὰ τῶν Ἀράβων σκάφη κατέπρησεν ἐν Κυζίκῳ, σύμψυχα καταποντίσας αὐτὰ, » Κεδρην.), η, ον. » Αὔτανδρος, avec tout ce qu'il y a de vivant, ἴδε Σύξυλος.

Σφάζω, ῥ. μετ. » Σφάττω (-ζω), ἀποσφάττω. égorger, ἴδε καὶ Ἀποκεφαλίζω.

Σφάκα (ὀνομάζεται κοινῶς ἡ Ἀλιφασκιὰ, ἴδε τὴν λέξιν). » Σφάκον καὶ Σφάγνον (ὠνόμαζαν οἱ ἀρχαῖοι εἶδος βρύου, τὸ ὁποῖον κρέμαται εἰς τὰ δένδρα ὡσὰν κλωσταῖς), ἴδε Νεραϊδονέματα.

Σφάκελα (ἡ ἄλλ. Μούντζα, σχῆμα ὑβριστικὸν, γινόμενον παρ' ἡμῖν μὲν διὰ τῆς παλάμης ἀνοικτῆς, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τοῦ μεσαίου δακτύλου, καθὼς τὸ συνηθίζουν καὶ σήμερον οἱ ἀχρειέστεροι τῶν χυδαίων, καὶ λεγόμενον) » Σκιμαλίζειν. signe d'infamie.

Σφακελόνω (τὸ ἄλλ. Μουντζόνω, ἴδε ἀνωτέρω), ῥ. μετ. » Σκιμαλίζω. montrer le doigt du milieu ou la main ouverte (en signe d'infamie), faire les cornes à quelqun.

Σφακέλωμα (τὸ ἄλλ. Μούντζωμα, ἴδε ἀνωτέρω). » Σκιμαλισμός. l'action de montrer le doigt du milieu ou la main ouverte (en signe d'infamie).

Σφακτὸν (ζῶον). » Θῦμα, σφάγιον, ἱερεῖον, καλλιέρημα (κυρ. τὸ θυσιασμένον εἰς τὸν θεὸν, τὸ Τουρ. Κουρμπάνι). victime.

Σφάλαγκας (ἀπὸ τοῦ) » Ἀσπάλαξ-ακος, ζ., ἴδε Τυφλοπόντικον.

'Σφαλάγγι (ἀπὸ τοῦ) » Φαλάγγιον, ἔντ. ἴδε Ἀνυφαντῆς καὶ 'Ρῶγα.

'Σφάλισμα (ἀντὶ) » Ἀσφάλισμα, ἴδε Κλείσιμον.

'Σφαλισμένος, η, ον }, ἴδε Κλεισμένος.
'Σφαλιστὸς, ή, όν }

Σφάλλω, ῥ. ἀμ. » Ἁμαρτάνω, πταίω, πλημμελέω. faillir, manquer, faire (commettre) une faute.

Σφάλμα. » Ἁμάρτημα, παράπτωμα, αἰτία (» Ἦν δὲ ἡ αἰτία αὐτοῦ γεγραμμένη, « Εὐαγγ.). faute θ. crime, manquement, ἴδε καὶ Ἁμαρτία καὶ Λάθος.

Σφαλῶ, -λνῶ), ῥ. μετ. καὶ μέσ. (ἐκ τοῦ) » Ἀσφαλίζω (τὸ ὁποῖον εἰς τὸ Γλωσσ. τοῦ Κυρίλ. εὑρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ ἀρκτικοῦ α: » Μύω, τὸ Σφαλίζω «), ἴδε Κλείω.

Σφάξιμον. » Σφαγή. l'action d'égorger.

Σφάκτης (πόνος σφοδρότατος εἰς τὰ ἐκ-

τόσθια), πίθ. » Στρέφος, σφάκελος. tranchée, θ. ||. ἔχω σφάχτην. » Στρέφομαι δεινῶς τὴν γαστέρα, ἴδε καὶ Κόψιμον. ||. 'νὰ φάγῃ τὸν σφάχτην (εἶδος κατάρας, τὴν ὁποίαν εὑρίσκομεν εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον: » Οἱ δ' ἄλλοι καταπίνουσιν, ἀντὶς νερὸν, φαρμάκιν, » Ἀντὶς ψωμὶν, τὸν δρόλικον, ἀντὶς φαγὶν τὸν σφάχτην «).

Σφεντάμνι | , δ. (ἀπὸ τοὺς Κρῆτας
Σφένταμνος | προφέρεται κατ' ἐπέκτασιν Ἀσφένταμνος, ὁμοιάζει τὸν πλάτανον, καὶ διαιρεῖται εἰς διάφορα εἴδη) » Σφένδαμνος (ἡ). érable, (ἓν εἶδος ὀνομάζεται) » Συκομορέα. sycomore.

Σφενδόνα. » Σφενδόνη. fronde, θ. ||. ῥίχνω (παίζω) σφενδόνα. » Σφενδονάω (-ίζω). fronder.

Σφέρδουκλας | , φ. » Ἀσφόδελος. asphodèle.
Σφερδοῦκλι |

Σφῆκα, ἔντ. » Σφὴξ-ηκὸς(ὁ). (διαφ. τοῦ) ἀνθρήνη. guêpe, θ. ἴδε καὶ Ἀγριομέλισσα.

Σφηκιὰ (μεταφ.). » Τὸ σφηκῶδες τῶν τρόπων, (ὅθ.

Σφηκιασμένος (μεταφ. ὁ) Διεστραμμένος, ἴδε τὴν λέξιν.

Σφηκομάνδρι (τὸ 'σπίτι τῶν σφηκῶν). » Σφηκία, σφήκων, ἀνθρήνιον, τενθρήνιον. guêpier.

Σφῆνα, ἐργ. » Σφὴν-ηνὸς (ὁ). coin, θ.

Σφίγγω (δένω σφικτὰ), ῥ. μετ. » Σφίγγω, συσφίγγω (Γραφ.), συνάγω. serrer, resserrer, etreindre. §. (βάλλω κοντὰ-κοντά). » Πυκνόω. presser. §. » Πιέζω, ἄγχω. presser, ἴδε καὶ Ζουλῶ. §. (μεταφ.), ἴδε Στενοχωρῶ. ||. ἔσφιξα ὅμως τὴν καρδιά μου, καὶ τὸν λέγω. » Ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην «, (Ἀριστοφ.). §. σφίγγω καὶ σφίγγομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Συνίσταμαι (» Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, « Ξενοφ.) §. » Πυκνόομαι. se serrer; se presser. §. ἴδε καὶ Στενοχωροῦμαι.

Σφιγμένος, η, ον, » Σφιγκτὸς, συνεσφιγμένος. serré.

Σφικτὰ (προφ. κοιν. Σφιχτά), ἐπ. ||. (δέσ' 'το σφικτά). » Σφιγκτῶς, σφίγγων (-ουσα, -οντες κτλ.). en serrant, fortement. ||. (κρατῶ σφικτά). » Ἀπρίξ. sans lâcher prise, fortement.

Σφικτὸς, ή, όν. » Στεγανὸς, συνεστηκὼς, πυκνός. serré.

Σφίξιμον. » Σφίγξις, σφιγμός. serrement.

Σφίξις (προφ. κοιν. Σφίξι', καὶ κυριολέκτεῖται διὰ τὸ σφίξιμον τῶν ἐντέρων). » Ἔμφραξις. constipation. §. ἴδε στενοχώρια.

Σφονδύλι (κυρ. τὸ γνωστὸν ἐργαλεῖον » Ἔπεσε τὸ σφοντύλιν ἐκ τῆς ἀτράκτου μου, καὶ κυλισθὲν εἰσῆλθεν ἐν τῇ ὀπῇ ταύτῃ, « Κωνστ. Πορφυρογ. κεφ. νγ'). » Σπόν-(» Σφόν)δυλος (ὁ Ἱπποκρ. | Ἐπιδ. Ε.] ἐπρόσθεσε καὶ τὸ) ἀτράκτου, σφονδύλιον (Ὀνειροκρ.). peson d'un fuseau. §. (συνεκδοχ. ἡ στρογγυλαῖς κλείδωσαις τοῦ ῥαχοκοκκάλου). » Σπόν(» Σφόν)-δυλος. vertèbre, θ.

Σφουγγαρᾶς. » Σπογγοθήρας, σπογγεύς. pêcheur d'éponges.

Σφουγγάρι, φ. θαλ. (ἀπὸ τοῦ) » Σπογγάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Σπόγγος καὶ (Ἀττ.) Σφόγγος, σπογγιά. éponge, θ.

Σφουγκαρίζω, ῥ. μετ. » Σπογγίζω (Δημοσθ.), σπόγγῳ ἀπομόργνυμι (ἰλ. Ζ.), σπόγγῳ ἐκμάσσω (Ἱπποκρ.), σπόγγῳ ἐκτρίβω, ἀποσπογγίζω. éponger, nettoyer.

Σφουγγάρισμα. » Σπογγισμὸς, ἀποσπόγγισις. l'action d'éponger.

Σφουγγάτον (καλὴ λέξις, ἂν καὶ μεταγενεστέρα). omelette, θ.

Σφουγγίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Σπογγίζω (κυρ. μὲ σφουγγάρι), ἐκ (ἀπο)μάσσω(-ττω), ἀπομόργνυμι, ἀποψάω (Ξενοφ. Κυρουπ. Α). essuyer.

Σφούγγισμα. » Ἀπόμαξις, ἀπόμορξις. l'action d'essuyer.

Σφυγμός. » Σφυγμός. pouls. ||. πιάνω τὸν σφυγμὸν (τοῦ ἀῤῥώστου). » Τῷ καρπῷ ἐπιβάλλειν τὴν χεῖρα (τὸ νόσημα τεκμαιρόμενον). tâter le pouls.

Σφυράκι. » Σφυρίον. petit marteau (maillet).

Σφυρὶ, ἐργ. » Σφῦρα. marteau.

Σφύριγμα, ἴδε Σφύρισμα.

Σφυριγματιά. » Σύριγμα. coup de sifflet.

Σφυρίδα, 'ψ. ('δὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε ἡ) » Σφύραινα (καὶ ἑπομένως) κέστρα (, τῆς ὁποίας τὰ μεγάλα κομμάτια λαχταρεῖ ὁ Στρεψιάδης εἰς τοῦ Ἀριστοφ. τὰς Νεφ. 339), κέστρεὺς, μύξων. marteau (de mer) espèce de mulet, ἴδε καὶ Κέφαλος.

Σφυρίζω (προφ. καὶ Σουρίζω), ῥ. ἀμ. » Συρίζω, συρίττω. siffler. §. (μεταβατικῶς συντασσόμενον, σημαίνει τὴν εἰς τὸ θέατρον γινομένην δυσαρεσκείας δεῖξιν ἐκ μέρους τῶν θεατῶν. Ὅθεν). 'τὸν ἐσφύριξαν. » Ἀπεσυρίχθη, ἐκσεσύρικται. il fut sifflé.

Σφύρισμα. » Συριγμός. sifflement.

Σφυρίχτρα, ὄργ. » Σύριγξ, sifflet.

Σχεδιάζω, ῥ. μετ. » Ὑπογράφω, προϋπογράφω, προδιαγράφω, ὑποτυπόω(-ομαι), σκιαγραφέω. dessiner. §. ébaucher.

Σχέδιον. » Ὑπογραμμὸς, ὑπογραφὴ, σκιαγραφία, σκιαγράφημα, ὑποτύπωσις. dessin.

Σχεδὸν, ἐπ. »Σχεδὸν, σχεδόν τι, μονονοὐκ (πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου), μονονοὐχ (πρὸ δασυνομένου), μονονουχὶ (πρὸ συμφώνου), μικροῦ (ὀλίγου) δεῖν, κομιδῆ ἐγγὺς, πη (» Τῇδέ πη «), πως (Οὕτω πως «), ὡς, ὡσεὶ, εἰς καὶ ἐς, πρὸς (» Μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους, « Διογ. Λαερτ.), περί. presque, environ, près, à peu près à peu de chose près, bien, guères (μὲ ἄρνησιν). ||. ἀφ' οὗ περπάτησε σχεδὸν ὅλον τὸν κόσμον. (» Πᾶσαν ἐπελθὼν ὀλίγου δέω λέγειν χώραν (Δημοσθ.) «. ||. τὴν Ἰλιάδα ὅμως ὅλοι σχεδὸν τὴν ἠξεύρουν ἀπ' ἔξω. » Ὅμως τήν γε Ἰλιάδα ὀλίγου πάντες ἴσασιν ἀπὸ στόματος «, Διων Χρυσοστ. Λϛ'. ||. ἦτον σχεδὸν ἔρημος. » Μικρὸν ἀπέλειπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.) «. ||. δεκάξη χρόνων σχεδόν. » Ἔτη γεγονότα περίπου ἑκκαίδεκα «. ||. σχεδὸν εἰς ὅλους. » Ὁμοῦ τι πᾶσι. «

Σχιάτικα (ῥευματισμὸς εἰς τὰ μέσα), πάθ. »Ἰσχιὰς (νόσος). (goutte) sciatique.

Σχίζα (προφ. κοιν. Σκίζα). » Σχίζα, σχιδαξ-ακος (ὁ καὶ ἡ). éclat de bois (propre à bruler).

Σχίζω (προφ. κοιν. Σκίζω), ῥ. μετ. »Σχίζω, διασχίζω, ῥήγνυμι(-ύω), διαρρήσσω. dechirer; fendre. ||. σχίσθηκε ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπιε. »Διαστάσης (»Χανούσης) αὐτῷ τῆς γῆς, ζῶν κατεπόθη (κατέδυ). la terre s'entr'ouvrit sous ses pas. ||. 'να σχισθῇ ἡ γῆ καὶ 'να μὲ καταπιῇ! »Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών! ||. σχίζω (ἄνθρωπον νεκρόν). »Δια(»Ανα)τέμνω. disséquer, tailler (κυρ. λιθιῶντα). ||. (ἡ γλῶσσα τῆς γουστερίτσας καὶ τοῦ 'φειδιοῦ) εἶνε σχισμένη εἰς τὴν ἄκρην. » Ἀκροσχιδής ἐστιν, ἔσχισται ἄκρα.

Σχῖνος (προφ. κοιν. Σκῖνος), δ. » Σχῖνος (ἡ). lentisque, ἴδε καὶ Μαστιχιὰ καὶ Τσικουδιά.

Σχίσιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ σχίζειν). » Σχίσις, ῥῆξις, διάρρηξις. dechirement. §. (συνεκδοχ. τὸ σχισμένον μέρος, ἡ ἄλλ. Σχισμάδα). » Σχίσμα, ῥῆγμα. dechirure, θ. fente, θ. accroc.

Σχιστὸς, ἡ, όν. » Ἐσχισμένος, διερρηγμένος.

Σχοινᾶς (προφ. κοιν. Σκοινᾶς). » Σχοινοπλόκος, σχοινοστρόφος καὶ σχοινιοστρόφος, καλωστρόφος. cordier.

Σχοινὶ (προφ. κοιν. Σκοινί). » Σχοινίον (ὑποκορ. τοῦ) σχοῖνος (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ βοῦρλα), σπάρτος (ἡ) καὶ σπάρτον (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ σπάρτα), κάλως -ωος καὶ -ω (ὁ). corde, θ. cordage, funin (ἰδιαιτ. τοῦ καραβιοῦ). ||. (ἄνθρωπος) τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ (φρ. μεταφ.) » Βάραθρος, ἐξώλης. gens de sac et de corde, ἴδε καὶ Κρεμασμένος.

Σχοινοποῦλι, ἐπ. (ἐκ τοῦ γένους τῶν Σουσουράδων). »Σχοίνικλος καὶ Σχοίνιλος, σχοινίων. alouette de mer §. ἴδε Κίχλα καὶ Σουσουράδα.

Σχ·ῖνον (τὸ), φ. ἴδε Βοῦρλον.

Σχολειὸ (προφ. κοιν. Σκολειό). »Σχολὴ, σχολεῖον, διδασκαλεῖον, φροντιστήριον, ἀκροατήριον, διδακτήριον, διατριβὴ, παιδευτήριον, γυμνάσιον, μουσεῖον, γραμματεῖον καὶ γραμματοδιδασκαλεῖον (κυρ. τῶν λεγομένων Κοινῶν γραμμάτων). école, θ. collège.

Σχόλη (ἀντὶ » Σχολὴ, προφ. κοιν. Σκόλη), ἑορτὴ, ἀργία (Ἐκκλ.). chomage.

Σχόλασμα (προφ. κοιν. Σκόλασμα). » Ἡ ἀπὸ τῶν ἔργων ἄφεσις (ἀπόλυσις).

Σχολνῶ (προφ. κοιν. Σκολνῶ), ῥ. μετ. » Ἀπολύω (»Ἀφίημι) τῶν ἔργων. §. ῥ. μεσ. » Ἀπολύομαι τῶν ἔργων. » Σχολάζω (ἀπὸ τῶν μαθημάτων).

'Σώβρακον (ἀντὶ) Ἐσώβρακον, ἴδε Βρακί.

'Σωκάρδι (τὸ ἄλλ. Γελλέκι καὶ Ἰταλ. Καμιζόλα). » Ὑποδύτης (Πλούτ. καὶ Διόδ.), κολόβιον. camisole, θ. chemisette, θ.

Σωματώδης, τισσα, ικον. » Πολύσαρκος, εὔσαρκῶν, σάρκινος (Πολύβ. ΛΘ'. β'). qui a de la corpulence (de l'embonpoint).

Σώνω, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Σώζω, ἴδε Φθάνω. ||. (ὁ Κορ. [Ἀτ. τομ. Δ'.] μετέφρασε διὰ τοῦ) τώρα ἔσωσεν ἡ ἀπώλειά σου, (τὸ τοῦ Ὁμήρου) » Νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος (Ὀδυσ. Χ. 28). §. ἴδε Τελειόνω (εἰς αὐτὴν τὴν ἔκδοχ. ἀπαντᾶται εἰς τὸν Φώτ. » Μῦθος ἐσώθη, » ἐπίρρημά ἐστι λεγόμενον ἐπ' ἐσχάτῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις «).

Σωπαίνω, ῥ. οὐδ. ἴδε Σωπῶ.

Σωριάζω, ῥ. μετ. ἴδε Στοιβάζω.

Σωρὸς, ἴδε Στοίβα.

Σωστὰ, ἐπ. » Ἀνελλιπῶς, δικαίως. juste, au juste.

Σωστὸς, ἡ, όν. (ἀπὸ τοῦ) » Σῶος καὶ σῶς, » Ἀνελλιπὴς, τέλειος. entier, ἴδε καὶ Ἀκέραιος καὶ Τέλειος. ||. μὲ τὰ σω-

στά σου, ἢ χωρατεύεις (φρσ.), ἴδε Ὅλος.

§. (μεταφ. ὁ ἴσος, ἀνάλογος, οὔτε περισσοτερος οὔτε ὀλιγώτερος, οὔτε μεγαλήτερος, οὔτε μικρότερος). »Δίκαιος (» ςάθμιον δὲ δίκαιον δικτὸν αὐτῷ. « Γραφ.). juste. ||. σωστὸς εἰς τὸ ζύγι. » Εὔσταθμος. ||. 'δὲν εἶνε σωστὸ' 'ς τὸ ζύγι. »Τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν' »Ἐνδέον τῷ σταθμῷ. ||. σωστὸς ὁ λογαριασμός. »Δίκαιος ὁ λόγος (Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. Γ')«.

Τ.

Τ, τ, τὸ δέκατον - ἔννατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Δ: » Ἄτρακτος - ἀδράχτι, τόξον - δοξάρι, κτλ. ||. εἰς Θ: » Βάτραχος-βαθρακὸς,κτλ. ||. εἰς Κ: » Στιλβέω-σκλιβόνω, σιῦτλον -σέσκλον, κτλ. ||. εἰς Π: »Ταῶνι-παγῶνι, κτλ. ||. εἰς ΤΣ: »Κατήφεια-καστοῦφα, κληματίδα-κληματσίδα, ῥητίνη-ῥετσίνι, τυκάνη-τσουκάνι, κτλ. ||. εἰς Χ. » Φάτνη-παχνὶ, κτλ.

Ταγάρι (ἢ ἄλλ. Ταγαρτζίκα ἢ Δαγαρτζίκα, σακκὶ διαβάτου περιέχον τροφὰς ἢ τὴν ταγὴν), ἴδε Δισσάκι.

Ταγγάδα. » Τάγγη, ταγγίασις. rance, θ.

Ταγγιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ταγγίζω. rancir, devenir rance.

Τάγγιασμα, ἴδε Ταγγάδα.

Ταγγὸς, ἡ, ὸν (κυρ. Βούτυρον κτλ.). » Ταγγός. rance.

Ταγὴ (τὸ κριθάρι ἢ βρῶμι, ὅ,που δίδουν εἰς τὰ ἄλογα ἐκτὸς τοῦ ἀχύρου, τὸ Τουρκ. Γέμι). » Χιλὸς. ordinaire.

Ταγηνάρι (ἐκ τοῦ) Ἀταγηνάριον (ὑποκορ. τοῦ). »Ἀτταγὴν καὶ (παρὰ τῷ Σουΐδα)Ταγῆν-ῆνος (εἶδος πτηνοῦ, ἄλλως) Ἀττάγᾶς, π. ἴδε Λιβαδοπέρδικα. francolin.

Ταγῆνι. » Σίτησις, σῖτος (» Οὐ γὰρ διδόντος τούτου σῖτον τῇ μητρὶ, τὴν δὲ προῖκα ἔχοντος«, Δημοσθ. κατὰ Ἀφ.), σιτηρέσιον, σιτομέτριον, σιτόμετρον, ἐπισίτιον (Ἀθην.), ὀψώνιον, παροχὴ (Πλβ. ΛΒ', 19), ὀψώνιον, ταγὴ (Βυζαντ.), σύνταξις. ration, pension; étape (κυρ. τὸ Τουρκ. Γεμεκλῆκι τῶν στρατιωτῶν). ||. μοιράζω (δίδω) τὸ ταγῆνι. » Μετρέω, σιτομετρέω, δίδωμι τὸ σιτομέτριον (Εὐαγγ.). donner (distribuer) la ration. ||. 'παίρνω τὸ ταγῆνί μου. » Μετρέομαι (» Τοὺς στρατιώτας τὸν χάκιστον μετρουμένους σῖτον, « Πλουτ.), σιτομετρέομαι.

Ταγηντζῆς (ἐκεῖνος ὅ,που μοιράζει τὸ ταγῆνι). » Ταμίας, σιτομέτρης, σιτοδότης (Συνεσ.). étapier (κυρ. ὁ τῶν στρατευμάτων).

Ταγίζω (κυρ. παιδὶ, πουλὶ κτλ.), ῥ. μετ. »Ψωμίζω, σιτίζω, τιθηνέομαι. nourrir, appater, appateler.

Τάγισμα. » Σιτισμὸς, τὸ ψωμίζειν(σιτίζειν). l'action de nourrir (appater etc).

Τάδε (ὁ, ἡ, τὸ), ἀντων. ἄκλ. » Δεῖνα (ὁ, ἡ, τὸ, κτλ.). tel, un tel.

Τάζω, ῥ. ἐμ. ἴδε Ὑπόσχομαι. §. ῥ. μετ. (διὰ τὰς πρὸς θεὸν ἢ τοὺς ἁγίους ὑποσχέσεις). » Εὔχομαι. faire voeu; vouer. ||. ἔταξεν, ἂν γλυτώσῃ, 'να προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὸν Δία ἑκατὸ' βώδια. » Ηὔξατο τῷ Διῒ, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν«. ||. 'να τάξῃ ἕνα βῶδι (ἑκατὸ βώδια, χίλια τραγιὰ κτλ.). » Εὔξασθαι κατὰ βοὸς (καθ' ἑκατόμβης, κατὰ χιλίων χιμάρων [Ὅμηρ.]) «.

'Ταῖρι. » Ὅμοιος, ἴσος. » Σύσκηνος, σύζυγος, ὁμόζυγος κτλ. pair. ||. 'δὲν ἔχει 'ταῖρι (φρ.). c'est le phénix de son espèce. ||. τὸ τρυγόνι ὅταν χάσῃ τὸ 'ταῖρί 'του, κτλ. » Τὸ τῆς τρυγόνος φιλέταιρον ᾄδεται κτλ. quand la tourterelle a perdu son pair.

'Ταιριάζω (ἢ 'Ταιρειάζω), ῥ. μετ. »Ἁρμόζω(-ττω),ἐν (συν-, προσ-, ἐφ-, συνεφ)αρμόζω(-ττω), συνοικειόω, συναρθρόω. assortir, ajuster, adapter, appliquer, boiter. ||. 'τα 'ταιριάζομεν (φρ. μεταφ. καὶ ἐλλειπτ.), ἴδε Συμβιβάζομαι. § ῥ. μεσ. » Συνᾴδω, συναρμόζω, συντρέχω. s'accorder, convenir, assortir, quadrer, ἴδε καὶ Συμφωνῶ. ||. 'δὲν 'ταιριάζω. »Ἀπᾴδω, διαφωνέω. disconvenir. ||. 'δὲν 'μποροῦν 'να 'ταιριάσουν(-ξουν) μὲ ἄλλον. » Ἀδύνατοι ἄλλῳ συναρμόσαι (Ξενοφ. Ἀπομν.) «. ||. ἐταιρίαξαν τὰ λόγια μὲ τὰ πράγματα. » Συνέδραμον οἱ λόγοι τοῖς πράγμασιν. ||. ἡ λέξαις πρέπει 'να 'ταιριάζουν μὲ τὰ πράγματα. » Συντρέχειν δεῖ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι τὰ ὀνόματα. ||. 'ταιριάζει ('δὲν 'ταιριάζει), ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Προσήκει, ἁρμόζει, πρέπει, ἔοικεν (» Ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ, ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν φέρειν, « Πλάτ. Νομ. Θ'). il convient, il est à la bienséance.

'Ταίριασμα (ἢ 'Ταίρειασμα). » Ἐφαρμογὴ, ἐφάρμοσις, συναρμογὴ, συνάρμοσις, συνοικείωσις. assortiment.

'Ταιριχομένος (ἢ 'Ταιρειχομένος), η, ον. » Ἁρμόζων, ἁρμόδιος, προσφυὴς, κατάλληλος, εὐάρμιστος, πρόσφορος, σύμμετρος, ἐμμελὴς, περὶ πόδα (παροιμ.). assorti, convenable, séant, bienséant, ἴδε καὶ Σύμφωνος.

Τάκος (κυρ. Παξιμαδιοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Τακὼν-ῶνος (κυρ. κομμάτι κρέατος ἢ 'ψαριοῦ ἁλατισμένον), ἴδε Τροχοῦλι.

Τακοῦνι (ἡ πατοῦνα τῶν ὑποδημάτων). » Κάττυμα. talon, carrelure, θ.

Τακτικὰ, ἐπ. » Ὁμαλῶς, ἐπιεικῶς, τεταγμένως, ἐν τάξει. régulièrement. ||. ἐπειδὴ ἂν δίδουν τὰ δοσίματά 'τους τακτικά. » Τῶν γὰρ φόρων ἀποτακτουμένων (Στράβ.) «.

Ταλαίπωρος, η, ον, ἴδε Κακόμοιρος.

Τάλαρος (ἡ ἄλλ. Κάδδη), ἀγγ. (ὅπου κτυποῦν τὸ γάλα ἵνα 'βγάλουν τὸ βούτυρον). » Γαυλός. baratte, θ.

Ταλέρι (ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Ταλάριον (ἀγγεῖον διὰ τὸ γάλα καὶ πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ tagliere, Γαλλ. tailloir, διότι εἰς τὸν Σγουρόπουλον εὑρίσκεται γραμμένον Ταλιούριον: » Πάντα τὰ σκεύη ἦσαν ἀργύρεα, μέχρι καὶ τῶν ταλιουρίων,« καὶ εἰς Γλωσσάρ. » Ταλιέρη, κύκλος ξύλινος, orbis mensarius ligneus«), ἴδε Πιάτον καὶ Πινάκι.

Τάμμα (ἀντὶ) » Τάγμα (» Ἐκέλευσε [ὁ Διονύσιος] τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγμα τι ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ, » Ἀριστοτ.), ἴδε Τάξιμον.

Τανίζω, ῥ. μετ. ἴδε Τεντόνω.

Ταξειδεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀποδημέω, ὁδοιπορέω (κυρ. διὰ ξηρᾶς). voyager. » Πλέω, ναυτίλλομαι, ναυστολέω(-ομαι). θαλασσοπορέω (διὰ θαλάσσης). naviguer.

Ταξεῖδι. » Ἀποδημία, ὁδοιπορία (κυρ. διὰ ξηρᾶς), πλοῦς, στόλος, ναυστολία, ναυτιλία (διὰ θαλάσσης). voyage. ||. κάμνω ταξεῖδι. » Πλοῦν ποιέομαι, ἴδε καὶ Ταξειδεύω. ||. κάμνω καλὸν (εὐτυχισμένον) ταξεῖδι. » Πλῷ χράομαι, εὐπλοέω.

Ταξειδιώτης. » Ὁδοιπόρος, ὁδίτης, ἐπιβάτης (κυρ. καραβιοῦ). voyageur, passager.

Τάξιμον (τὸ ἄλλ. Τάμμα, κυρ. ἡ πρὸς θεὸν ὑπόσχεσις). » Εὐχή. (» Εὐχαὶ, τάγματα, « Ἡσυχ.). vœu, ἴδε καὶ Τάμμα. §. ἴδε Ὑπόσχεσις.

Τάξις (προφ. κοιν. Τάξι'). » Τάξις, κόσμος, κατάστασις, ῥυθμὸς, διάκοσμος. ordre, règle, θ. arrangement, ἴδε καὶ Εὐταξία. ||. βάλλω εἰς τάξιν, ἴδε Βάλλω καὶ Συγυρίζω. §. (συνεκδοχ. ἡ τακτικὴ διαίρεσις τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σχολεῖα). » Τάξις, τάγμα. classe, θ. rang.

Ταπεινὰ, ἐπ. » Ταπεινῶς, ἐν ταπεινώσει. humblement. §. » Κοσμίως. modestement.

Ταπεινόνω, ῥ. μετ. » Ταπεινόω (μεταφορ.). humilier.

Ταπεινὸς, ἡ, όν. » Ταπεινὸς (κυρ. ὁ χαμηλός). humble. §. » Κόσμιος, μέτριος, σώφρων, ταπεινόφρων, μετριόφρων. modéré, modeste.

Ταπείνωσις. » Ταπείνωσις, ταπεινότης. humilité. §. » Ταπεινοφροσύνη, σωφροσύνη, μετριότης, μετριοφροσύνη. modestie.

Ταπὶ (ὀνομάζουν μερικοὶ, ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ λαβόντες, τὸ Τουρκ. Χαλὶ καὶ ἄλλ. 'Πεῦκι). » Τάπης-ητος καὶ Δάπις-ιδος (ὁ) (» Οὖλοι τάπητες οἱ δασεῖς καὶ τριχωτοὶ, ὁποῖα τὰ κοινῶς νῦν λεγόμενα Ἐπεύχια, « Εὐσταθ. Ἰλ. Π, 224). tapis.

Ταράζω (κυρ. διὰ τὸν τρόμον τῆς ἐπιληψίας), ῥ. ἀμ. » Ταράσσομαι, τινάσσομαι, σπαίρω, σπαράττομαι, σπάομαι. se débattre, avoir des convulsions (des spasmes). ||. 'τὸν ἔπιασε καὶ 'τὸν τάραξεν, ἴδε Πιάνω. ||. ταράζει 'σὰν τὸ 'ψάρι, ἴδε Σπαράζω.

Τάφος, ἴδε Μνῆμα.

Τάχα (τὸ ὁποῖον καὶ Τάχατες λέγεται), ἐπ. (ἐλαττ.). » Ἆρα, δῆθεν, ὡς, πῶς, δή. comme si; par hasard. ||. ἡμεῖς δὰ, 'που εἴμεθα τάχα ἐλεύθεροι. » Ἡμεῖς δὲ, αὐτόνομοι δὴ ὄντες (Θουκ.)«. §. ἐπ. (ἐρωτ.), ἴδε Ἆραγε.

Ταχειὰ }, ἐπ. ἴδε Αὔριον καὶ Πουρνό.
Ταχὺ } §. ταχειὰ (φρ. εἰρων. ἀντὶ Ποτὲ, Οὐδέποτε). » Ταχύ γε, ταχύ γ' ἂν (» Ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο, « Δημοσθ.), ἴδε καὶ Πολύ.

Τειχόκαστρον. » Τεῖχος (τὸ). murailles (d'une ville), θ. πλ.

Τελειόνω, ῥ. μετ. » Περαίνω, ἐκ(συν-, ἐπι, ἀπο)τελέω, ἐπιτελῆ ποιέω, τελειόω, ἀνύω(-ύτω,-ύττω), ἐκ(δια)περαίνω, περατόω, ἀποπερατόω, διαπράσσο(ττο)μαι, ἐξεργάζομαι, ἐκπληρόω (λόγον, ὑπόσχεσιν κτλ), καταλύω, ἀπαρτίζω (μεταγ.), ἀναλίσκω (» Ταχὺ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει, « Ξενοφ. Κυρουπ.). finir, achever, terminer, consommer; expédier; accomplir; conclure. ||. τελειόνω τὸν λόγον (τὴν ὁμιλίαν) μου. » Καταπαύω (» Καταστρέφω, » Καταλύω) τὸν λόγον. conclure son discours. ||. ἀφ' οὗ τελείωσεν ἐκείναις ταῖς δουλειαῖς. » Γενόμενος

δ' ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων. ‖. καὶ ἐκείνη κάμνει ὅρκον ὅτι τὸν ἐρχόμενον μάρτιον θὰ τελειώσῃ τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους). » Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν (ἔτη) εἰς τὸν ἐπόμενον ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.)! « §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Λήγω, τελευτάω, πέρας (τέλος) ἔχω, πληρόομαι, καταστρέφω, ἐξεργάζομαι κτλ. finir, s'accomplir, se terminer. ‖. ἐπειδὴ ἐτελείωσαν ἡ σαγίτταις 'του. » Ἐπιλελοιπότων (»Ἐκτετοξευμένων) αὐτῷ τῶν βελῶν. les flèches lui venant de manquer. ‖. διότι τὰ μὲν χρήματα τελειόνουν ὀγλίγωρα. » Τὰ μὲν γὰρ χρήματα ταχέως ἀπολείπει(Ἰσοκρ.)«. ‖. ἐτελείωσεν ἡ διορία. »Ἐξήκει (»Συμπεπλήρωται) ὁ χρόνος. le terme expira. ‖. ὁ πόλεμος ἤθελεν εἶναι τελειωμένος. »Διεπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος. la guerre serait déjà terminée. ‖. ἔτυχε δὲ 'να κοντεύουν 'να τελειώσουν καὶ ἡ συνθήκαις, 'που εἶχαν κάμει μὲ τοὺς Ἀργείους διὰ τριάκοντα χρόνια. » Συνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακονταέτεις σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι (Θουκ.) «. ‖. τελείωσε (φρσ.)! »Τετέλεσται· »Ἀλλὰ νῦν (Λυσίας ἂν εἶπεν), ἐξείργασται καὶ τέλος ἔχει «. s'en est fait. §. τελειόνω (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Σκοτόνω), ῥ. μετ., ἴδε Σκοτόνω. ‖. ἂν 'δὲν πράφθαινα, 'τὸν τελείονεν. »Ἐξείργαστ' ἂν αὐτόν. il l' eût bientôt dépêché. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ., ἴδε Ἀποθνήσκω.

Τέλειος, α, ον. » Τέλειος, ἐντελής, πλήρης. parfait, complet, accompli, consommé, achevé; total.

Τελείωμα ⟨ . » Συντέλεια, τελείωσις.
Τελειωμός ⟨ achèvement, exécution; consommation..

Τέλος (τὸ). »Πέρας (τὸ), τέλος (τὸ), τελευτή, τέρμα, ἔκβασις, συντέλεια (Γραφ.). fin, θ. terme. ‖. περὶ τὸ τέλος (τὰ τέλη) τοῦ Φεβρουαρίου. » Περὶ τὸν ἐλαφηβολιῶνα φθίνοντα«, Ἀριστ. ‖. τέλος πάντων (φρ.) » Ποτέ, οὖν (» Ὡς δ' οὖν ἐπαύσατο, «), χρόνῳ, χρόνῳ ποτέ, τέλος, τελευτῶν, τελευταῖον, ἐπὶ τέλους (τέλει), ἐπὶ πᾶσι, τέως (μεταγ.). enfin, à la fin, ἴδε καὶ Ὕστερα.

Τελώνιον (ὁ Διάβολος. Ἡ ἰδέα εἶναι τῆς Γραφῆς), ἴδε Διάβολος. §. τελώνια (ὀνομάζουν προσέτι οἱ ναῦται καὶ τὴν φωσφορικὴν ἐκείνην ὕλην, ἢ τὰ λαμπρὰ μετέωρα, 'που φαίνονται τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ τρικυμίας, εἰς ταῖς ἄκραις τῶν σχοινιῶν καὶ καταρτιῶν τοῦ καραβιοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ φυγαδεύουν ἐπομένως ἐξορκίζοντες καὶ θορυβοῦντες, διότι 'τὰ νομίζουν κακὸν οἰωνόν, ἐν ᾧ οἱ ἀρχαῖοι 'τὰ εἶχον σωτηρίας σημεῖον, καὶ 'τὰ ὠνόμαζον) » Διοσκούρους. feu saint-Elme.

Τέντα (τὸ Τουρκ. Τσαδῆρι. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας). » Σκηνή. tente, θ. »Σκιὰς (κυρ. τὸ Τουρκ. Τσαρδάκι). pavillon.

Τεντόνω (τὸ ἄλλ. Τσιτόνω), ῥ. μετ. »Τείνω, ἐν(ἐκ-, συν-, δια-, παρα-, ἐπι)τείνω, τανύω (ὅθεν τὸ κοιν. Ταν ζω καὶ Τανυοῦμαι), τετανόω (κυρ. διὰ τὸ δέρμα. » Κρόα ῥύπτει καὶ τετανοῖ, « Διοσκορ.), λορδόω (ἴδε Κοκκαλιάζω). tendre; bander. ‖. τεντόνομαι (τὸ ἄλλ. Τσιτόνομαι, Τανίζομαι καὶ Ξεροτανηοῦμαι ἢ Ξεροτανίζομαι), ῥ. μεσ. » Σκορδινάομαι(-ίομαι). s'étendre en bâillant.

Τέντωμα (τὸ ἄλλ. Τσίτωμα). » Τάσις, διά(ἐπί)τασις. tension, θ. §. (τὸ ἄλλ Ξεροτάνισμα). » Σκορδίνημα καὶ Κορδίνημα, σκορδινισμός. l'action de s'étendre en bâillant.

Τεντωμένος, η, ον. » Τεταμένος (κτλ. ἴδε τὸ Ῥῆμα), λορδός. tendu. §. » Τετανὸς (» Δέρμα προσώπου τετανόν, »). uni.

Τερερίζω (ψάλλω ἢ τραγουδῶ μὲ τρεμουλιαστὴν φωνήν, ἢ μὲ πολλὰ τερερέμ), ῥ. ἀμ. » Τερετίζω. fredonner; chevroter (en chantant).

Τερέρισμα. » Τερέτισμα, τερετισμός. fredon; roulade, θ.

Τέρι, ἴδε Ταῖρι κτλ.

Τεριάζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ταιριάζω κτλ.

Τεσσαράγκωνος, η, ον, ἴδε Τετράκωχος.

Τέσσερης, α, (ἀριθμ.). » Τέσσαρες καὶ (Ἀττ.) τέτταρες. quatre. ‖ τέσσερης φοραῖς. » Τετράκις. ‖. τέσσερης χιλιάδες. » Τετρακισχίλιοι. ‖ τέσσαρα μιλλιούνια. » Τετρακόσιαι μυριάδες. ‖. τέσσερα χρόνια. » Τετραετία· τετραετηρίς. ‖ τεσσάρων χρόνων. » Τετραέτης (ὁ καὶ ἡ). ‖. τέσσερης μῆνες. » Τετράμηνον. ‖. τεσσάρων μηνῶν. » Τετραμηνιαῖος. ‖. τεσσάρων ἡμερῶν. » Τετραήμερος. ‖. εἰς τέσσερης 'μέραις ἔφθασαν 'ς τὰ σύνορα. » Τεταρταῖοι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο (Ξενοφ. Κυροπ.) «. ‖. τέσσερης πήχαις (ἢ) τεσσάρων πηχῶν. » Τετράπηχυς. ‖. τέσσαρα στρέμματα τόπον. » Τετράπλεθρον. ‖. τέσσερα-'μιση τάλαντα. » Πέμπτον ἡμιτάλαντον. ‖. μὲ τὰ τέσσερα (ἐλλειπ. Ποδάρια, φρ. συνήθης διὰ τὸ δυνατώτερον τρέξιμον τοῦ ἀλόγου, Τουρκ. Δολλού-Δι:-

γκίνι). »Ἀπὸ ῥυτῆρος. à bride abattue; à toutes brides, à grand galop. ||. τρέχω μὲ τὰ τέσσερα. »Ἐλαύνω (»Ἀφιππάζομαι) ἀπὸ ῥυτῆρος, ἐπιῤῥαβδοφορέω, ἐπισείω. §. τρέχω (φεύγω) μὲ τὰ τέσσερα (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Τρέχω μὲ μεγάλην βίαν, ὅσον 'μπορῶ γληγορώτερα). »Προτροπάδην· » Ὅλῳ ποδί· » Ὡς ἔχω ποδῶν. à toutes jambes. ||. περπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, ἴδε Ἀρκουδίζω.

Τετάρτι (τὸ τέταρτον μέρος ἑνὸς μέτρου, ἢ σφαγμένου ζώου, τὸ Τουρ. Τσεϊρέκι). » Τεταρτημόριον. carré (de mouton, de haut-côte, τὸ ἐμπροσθινόν).

Τέτοιος, α, ον, (ἀντων. ἀναφορ.). »Τοιοῦτος καὶ Τοιουτοσί, τοιὸς δὲ καὶ τοιοσδί. tel. ||, διατί ἦλθες τέτοιαν ὥραν, Κρίτων; (ἢ, ἐλλειπτ.) διατὶ τέτοιαν ὥραν; » Τί τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων; pourquoi es tu venu, Criton, à l'heure qu'il est. ||. εἰς τέτοιαν ἡλικίαν, ἴδε Αὐτός. ||. τὰ δὲ ζῶα τὰ ἔφεραν μὲ τέτοιον ἕνα τρόπον. »Ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν θηρίων τοιαύτη τις «. ||. τί λογῆς πρέπει νὰ φερθῶμεν εἰς τέτοιαν περίστασιν. » Ὁποίους τινὰς χρὴ εἶναι ἐν τῷ τοιῷδε«. ||. τέτοιος (ὁ τέτοιος, τὰ τέτοιο, κτλ.), (φρσ. ὅταν, λησμονοῦντες τὴν λέξιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, κοντοστεκώμεθα, καθὼς ἐσυνειθίζετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Λουκιαν. » Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθαμεν λέγειν φορτικῶς Τὸ τοιοῦτο, οὕτω καὶ νῦν οὗτος Τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας καὶ φορτικῶς προσενέγκας, « Σχλ. Αχ. Δὶς κατηγορ.), ἴδε Αὐτός.

Τετράγκαθον, φ. (καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ συναζόμενον κόμμι). » Τραγάκανθα, τραγακάνθινον. (Σημ. ἡ παραφθορὰ δὲν εἶναι νέα, καθότι ὁ Διοσκορ. λέγει ὅτι καὶ τὸ φυτὸν Τραγοπώγων ἐλέγετο καὶ Τετραπώγων). barbe de renard, θ. épine de bouc, θ. tragacanthe, θ. adragant, gomme adraganthe.

Τετράγκωνος, η, ον, ἴδε Τετράκωχος.

Τετράδιον | . » Τεῦχος (τὸ), τετράδιον. cahier.
Τέτραδον |

Τετράδιπλος, η, ον. » Τετραπλοῦς, τετραπλασίων, τετραπλάσιος. quadruple.

Τετρακοσαριά. ||. κάμμια —. »Τετρακόσιοί που μάλιστα.

Τετρακόσιοι, αις, α, ἀριθμ. » Τετρακόσιοι. quatre cent.

Τετράκωχος, η, ον. » Τετράγωνος. quadrangulaire.

Τετράξανθος, η, ον, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Τετραπάστρικος (ἀντὶ τοῦ Πολλὰ καστρικός, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους τὸ Τετράπαλαι ἦτο συνώνυμον τοῦ Πρόπαλαι, ἴδε καὶ πρβλ. Τρίψιλος), η, ον. » Καθαρώτατος. très propre.

Τετραπερασμένος | , η, ον (μεταφορ. ὁ
Τετραπέραστος | ἀλλ. Ἐφτακαθαρισμένος καὶ Παντοπραμμένος, ἀπὸ τοῦ Ἐκκλησ.) » Τετραπέρατα, ἴδε Τριμμένος.

Τετράποδον. » Τετράπουν-ου. quadrupède.

Τέχνη. » Τέχνη. art; métier.

Τεχνικὰ, ἐπ. » Ἐν(»Εὐ)τέχνως, τεχνηέντως, τεχνικῶς, εὐμεθόδως. artistement.

Τεχνικὸς, ή, όν. » Ἔν(»Εὔ)τεχνος, τεχνήεις-εσσα. εὐμέθοδος, δαιδάλεος (ποιητ.). artistement fait (travaillé).

Τεχνίτης, ισσα. » Τεχνίτης, χειροτέχνης, δημιουργός. artiste (διαφ. τοῦ) artisan; ouvrier, homme de métier.

Τζαμάλα (ἡ) καὶ Τζάμαλος (ὁ), (χυδ. ἢ Τραπεζουντ. ἀντὶ) » Δαμάλα (ἡ), Δάμαλος (ὁ, ἡ). §. (μεταφορ.) ὁ παρ' ἡλικίαν μειρακιευόμενος. (ὁ Ἡσύχ. ἔχει): » Δαλὼ καὶ Δαλλώ, ἡ ἀπόπληκτος· οἱ δὲ τὴν ἔξωρον παρθένον ἢ γυναῖκα (καὶ) πρεσβυτέραν, ὅταν συμπαίζῃ ταῖς παρθένοις· ὀπερῖλιξ. (ἂν τὸ Δαλὼ κριθῇ διορθωτέον Δαμαλώ, ἔχομεν τὴν ἐξήγησιν τῆς λέξεως).

Τζίντζηρας, ἴδε Τσίντζιρας.

Τζιντζυφιὰ, δ. »[?] Ζίζυφος (ἡ), λωτός. jujubier, θ.

Τζίντζυφον, 'καρ. Ζίζυφον. jujube, θ.

Τηγάνι (ἀπὸ τοῦ) » Τηγάνιον (ὑποκορ. τοῦ) Τήγανον καὶ Τάγηνον. poêle, θ. ||. χύθηκε τὸ 'λάδι 'μας μέσα 'ς τὸ τηγάνι μας (παροιμ.). » Οἴκοθεν οἴκαδε (Ἰουλ. Ἐπιστ. Λς'. ἀπὸ τοῦ Πινδ. Ὀλυμπ. Ζ', 6) «.

Τηγανίτα (ἡ ἀλλ. Λαλαγγήτα), ζυμ. »Τηγανίτης καὶ Ταγηνίας (ἄρτος), λάγανον, ἀρτολάγανον, ψαιστὸν, ἐγκρὶς-ίδος (Γραφ.). beignet, gaufre, θ. échaudé.

Τηγανητὸς, ή, όν. » Τηγανιστὸς (Γαλην.) καὶ Ταγηνιστὸς (Ἀθην.). frit.

Τηγανίζω, ῥ. μετ. » Τηγανίζω. frire.

Τηγάνισμα. » Τηγανισμὸς, τηγάνισμα (» Τὸ μολύνειν ἀλεύρῳ ἰχθύδια τεχνικόν ἐστιν· ὡς ἐπὶ τηγανίσματι γὰρ δηλαδὴ ἐῤῥέθη, « Εὐστάθ. Ἰλ. Η, 352). friture, θ.

Τί; ἀντων. (ἐρωτημ. ἄκλ.). » Τί; ὅ,τι; qui? quoi? que? de quel espèce? ἴδε καὶ Πῶς; ||. δὲν κατάλαβα τί λογῆς ἦθη εἶναι αὐτῆς τῆς πολιτείας. » Οὐ συν-

ἧκα ποταπὸν τῆςδε τῆς πόλεως τὸ ἦθος (Ἰουλ.)«. ||. τί ἔδιδεν ἄρά γε ὁ καθένας σας ἕνα . . . ; ἴδε Πόσος. ||. τί ὥρα εἶνε; ᾿σὰν τί ὥρα ᾿να ἦνε; ἴδε Ὥρα. ||. τί ᾿μέρα (τῆς ἑβδομάδος δηλ.) εἶνε σήμερα; » Τίς ἐστιν ἡμέρα σήμερον (Θεοφρ. Χαρ.) « ; ἴδε καὶ Πόσος. ||. τί τόπου (ἄνθρωπος κτλ.); ἴδε Τόπος. ||. τί γνώμην ἔχει; » Ὁπότερα (»Ὁποτέρως) τὴν γνώμην ἔχει ; ||. τί χρειάζεσαι; » Τοῦ δέει; ||. καὶ τί κάμνει; » Ὅ,τι δὲ καὶ ποιεῖ; ||. ἐρωτᾷ κἀνεὶς τί κάμνει καὶ τί λέγει ὁ Σωκράτης καὶ φθείρει τὰ ἤθη τῶν νέων. » Ἐρωτᾷ τις ὅ,τι ποιῶν καὶ ὅ,τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει,« Πλάτ. ||. μὲ τί τρόπον; » Τῷ τρόπῳ; par quel moyen ? ||. ἐρωτοῦσε τὸν καθένα, τί ἐλπίδα ἔχει; » Ἠρώτα ἕκαστον ἥν τινα ἐλπίδα ἔχει ; ||. τί ἔπαθες ἄρά γε καὶ κοιμᾶσαι; »Ὅ,τι δὴ πεπονθὼς καθεύδεις ; ||. τί σε φαίνεται ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος ; » Τί σοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος ; ||. τί πολίτης ἦτον ; »Οἷος ἦν πολίτης ; ||. καὶ μὲ τί ᾿μάτια θὰ ᾿μᾶς ἰδῇ. » Καὶ οἷς τισιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς προσβλέψεται« ; ||. τί ; (ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ) Διατί ; ἴδε Διά. ||. μὲ ρώτησε, τί γελῶ ; » Ἤρετό με, ὅ,τι γελῴην. ||. ἀπὸ τί ᾿τὸ συμπεραίνεις ; » Τῷ τοῦτο τεκμαίρῃ «; Ἀρστφ. ||. τί με πειράζετε, ὑποκριταὶ (Εὐαγγ.) ; ||. πῶς καὶ τί ὡμίλησε ; » Πῶς μὲν καὶ ἅττα ποτὲ διελέχθη (Δημοσθ. παραπρ.) « ; ||. θαῤῥοῦσε πῶς εἶνε κἄτι τί, ἴδε Κἄτι. ||. πάσχιζε ᾿να γνωρίζῃς ἐκείνους ᾿ποῦ ᾿τὰ λέγουν αὐτὰ τί ἄνθρωποι εἶνε.»Πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τίνες εἰσὶν (Ἰσοκρ.)«. §. Τί (ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ Διατί) ; ||. τί κτυποῦσε τὴν νύκτα ἡ θύρα ; »Τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν (Λυσ.)«; ἴδε καὶ Διά. §. ἀντων. (Θαυμαστ. ἢ Σχετλ. ἢ Ἐπιτατ.) τί κεφάλι ! καὶ ᾿να μὴν ἔχῃ μυαλόν ! » Ὦ οἵα κεφαλή, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει. ||. τί βαθειὰ κοιμούσουν ! »Ὡς βαθὺν κεκοίμησαι ! ||. τί δυνατὰ ᾿ποῦ φωνάζουν ! » Ὡς ὀξὺ κεκράγατον ! ||. τί ἔπαθα ὁ κακόμοιρος ! » Τί πέπονθα δείλαιος ! ||. τί τρέλλα ! » Τῆς μωρίας (Ἀριστοφ.)« ! ||. θεέ μου, τί πολυλογία ! » Ἡράκλεις, τοῦ μήκους τῶν λόγων ! ||. (᾿πῆγες καὶ ἦλθες ;) τί γλίγωρα ! » Ὡς ταχύ ! ||. τί πνεῦμα ! ἴδε Πνεῦμα, καὶ Πῶς. ||. μὲ τί ἀνθρώπους ἤμουν μαζῆ καὶ ᾿δὲν ᾿τὸ ἤξευρα ! » Οἵοις ἄρ᾿ ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον (Πλούτ.) «. ||. τί καλὴ ἡ τάξις (ἀπαράλλακτα ᾿τὸ ἔχει ὁ Σουΐδας, προσθέσας : » ἀντὶ τοῦ Λίαν)« !

Τιγάρη (προφ. καὶ Τιγάρης), ἐπ. (Δεσταχτ. καὶ Ἐρωτημ. ἀπὸ τοῦ) » Τί γὰρ, ἢ . . . , ἴδε Μήπως ;

Τιμάρευμα (τοῦ ἀλόγου). »Ψῆξις. pansement ; pansage.

Τιμαρεύω (τὸ ἄλογον), ῥ. μετ. » Θεραπεύω τὸν ἵππον, ψήχω (κυρ ᾿τὸν ξύνω μὲ τὸ κασσὶ ἢ μὲ τὸν γκεμπρὲ, ᾿τὸν ξυστρίζω. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ) στλεγγίζω καὶ στελγίζω. étriller, panser.

Τιμάρι (τοῦ ἀλόγου. Ἡ λέξις εἶνε Περσική). » Θεραπεία τοῦ ἵππου. pansage.

Τιμὴ (τοῦ ἀνθρώπου). » Τιμή. honneur, ἴδε καὶ Δόξα. §. (τῶν πραγμάτων). » Τιμή. valeur, θ. prix. ἴδε Ἀνεβαίνω, ξεπέφτω, Πέρασις καὶ Πόσον. ||. μὲ τὴν τρέχουσαν τιμὴν, ἴδε Τρέχω.

Τιμημένα, ἐπ. » Ἐντίμως, κοσμίως, σωφρόνως. honnêtement, honorablement.

Τιμημένος, η, ον. »Χρηςὸς, καλὸς κἀγαθὸς (καὶ μονολ.) καλοκἄγαθος, ἐπιεικής· σώφρων, κόσμιος, εὐσχήμων. honnête, brave.

Τιμόνι (τοῦ καραβιοῦ). » Πηδάλιον, οἴαξ (καταχρ.). gouvernail. §. (τοῦ ἁμαξιοῦ) » Ῥυμός. timon.

Τιμονιέρης. » Πηδαλιοῦχος, οἰακοστρόφος, οἰακονόμος. timonnier.

Τιμῶ, ῥ. μετ. »Τιμάω, διὰ τιμῆς ἄγω (ἔχω), γεραίρω. honorer.

Τίναγμα. » Τιναγμός. élan, ἴδε καὶ Κούνημα, καὶ Πήδημα. § (ῥέψιμον μακρόθεν). » Ἀκοντισμὸς, ἀκόντισις, σφενδόνησις. l'action de lancer. §. jallissement (ἐπὶ νεροῦ).

Τινάζω (κουνῶ τι), ῥ. μετ. » Σείω, τινάσσω. secouer, ébranler. ||. τινάζω τὸ ςρῶμα (κτλ.). »Ἀνασείω (τὸ στρῶμα)«; (Ξενοφ. Οἰκον.). διατινάσσω. rebattre. ||. τινάζω τὰ ῥοῦχα (ἵνα ξεκορνιαχτισθοῦν). » Ἐκ(»Ἀπο)σείω. faire tomber la poussière en secouant, ἴδε καὶ Ξεσκονίζω. ||. τινάζω ἀπὸ ᾿πάνω μου. » Ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀπολύομαι. se débarasser de. ||. τινάζω τὰ πτερὰ (καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν θὰ φωνάξῃ, καὶ τὰ μικρὰ πουλιὰ ὅταν δοκιμάζουν νὰ πετάξουν). »Πτερύσσομαι, πτερυγίζω. battre des ailes. §. (ῥίπτω μὲ ὁρμὴν). » Ἀκοντίζω, ἀφίημι, τοξεύω, σφενδονίζω. décocher, lancer, darder. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ἐβγάζω, Πετῶ), διότι ἀμέσως ἀπὸ τὴν γῆν τινάζουν βλαστάρια. » Ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς καυλοὺς (Θεοφρ.). il rejette par le pied, ἴδε καὶ Ἐβγάζω.

||. τινάζομαι (τὸ ἄλλ. Πετηοῦμαι, Ῥίχνομαι καὶ Χύνομαι), ῥ. μέσ. »Ἐξ(»Ἐφ)-άλλομαι, ὁρούω, ἐκ(ἀνα)θορέω, ἐκθρώσκω. s'élancer, se lancer, ἴδε καὶ Ὁρμῶ. §. » Σείομαι. se secouer. ||. τινάχθηκεν ἀπὸ τὸ κρεββάτι. » Τοῦ λέκτρου ἐκθορών. ||. τινάζεται τὸ νερόν. » Πιδύει, ἀναπηδᾷ, ἀνακοντίζει, ἀνακηκίει, ῥήγνυται. jaillir.

Τίποτε (προφ. κοιν. Τίποτης, »Οἰκοδομεῖ τίποτε, εἶτα καταστρέφει «, Ἐπικτ. Διατρ.), ἀντων. (ἀορ. ἄκλ.). » Οὐδὲν (ἢ) Μηδὲν (εἰς τὰς ἀρνήσεις). rien. §. » Τί (εἰς τὰς ἐρωτήσεις). quelque chose. ||. 'δὲν ἔχω τίποτε. » Οὐδὲν κέκτημαι. ||. ἂν 'δὲν ἔχῃς ἄλλο τίποτε. » Εἰ μηδὲν ἕτερον κέκτησαι. ||. 'δὲν τὄχει τίποτε (ἢ) διὰ τίποτε. » Δεινὸς δὲ (Θεοφρ. Χαρ.)· »Οἷος (»Καὶ τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης τρίχαλκον, οἷος μεταφέρειν τὰ σκεύη καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰς κιβωτούς, « Θεοφρ. Χαρ.). il est capable, il ne fait aucune difficulté. ||. ἂν χρειάζεσαι τίποτε. » Εἴ του δέει. ||, μήπως ἔχετε τίποτε προσφάγι; » Μή τι προσφάγιον ἔχετε;

Τιποτένιος, α, ον. »Οὐ(»Μη)δενὸς ἄξιος, οὐτιδανὸς, μηδαμινὸς, εὐτελὴς, φαῦλος, ἄθλιος. nul, pauvre, un homme de rien.

Τὸ, ἄρθρ. (οὐδ.), ἴδε Ὁ. ||. τὸ καὶ τὸ (φρ. Ὁ Δημοσθ. εἶπεν, εἰς μὲν τὸ ἑνικόν:) » Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος, οὐκ ἂν ἀπέθανε· (καὶ ἀλλοῦ) » Ἔδει γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι· (Εἰς δὲ τὸ πληθυντικόν): » Κινδυνεύειν τὸν στρατηγὸν, ὅπως μὴ τὰ ἢ τὰ γενήσεται. telle et telle chose.

Τοιχογυρίζω, ῥ. μτβτ. »Τεῖχος περιελαύνω, περιτειχίζω. entourer de murailles.

Τοιχογύρισμα. » Περιτειχισμὸς, περιτείχισις.

Τοῖχος (τὸ Τουρκ. Δουβάρι). »Τοῖχος. mur, muraille, θ. ||. τοῖχος χωρὶς παράθυρα, ἴδε Παραθύρι. ||. 'γκρέμισ' ὁ τοῖχος. » Διεῤῥύη ἢ Κατεῤῥύη. il s'est écroulé. ||. κοντεύει 'να 'γκρεμίσῃ ὁ τοῖχος. »Πεσεῖν ὠδίνει. il menace ruine.

Τόλμη. » Τόλμα(-μη), τὸ τολμοῦν, εὐτολμία, θάρσος (τὸ), τὸ θαρσοῦν. hardiesse.

Τολμηρὸς. ή, όν. » Εὔτολμος, τολμήεις-εσσα (ποιητ.), τολμηρὸς, θαῤῥα(-ρσα)λέος, εὐθαρσής, hardi; hasardeux.

Τολμῶ, ῥ. ἀμ. » Τολμάω, θαῤῥέω (-ρσέω). oser; hasarder.

Τομάρι, ἴδε Δέρμα.

Τόνος (μέτρον ἐκτάσεως διὰ τὰ δίκτυα. Ἀπὸ τὸν Ξενοφ. [Κυνηγ. Ι′] ὀνομάζεται) » Τόνος (τὸ τρίτον μέρος ἑνὸς σαρανταπεντάκλωνου σχοινίου, συγκείμενον ἀπὸ δεκαπέντε κλωνάς. »Ἔστωσαν δὲ πεντεκαιτετταρακοντάλινοι (αἱ ἄρκυς) ἐκ τριῶν τόνων· ἕκαστος δὲ τόνος ἐκ πεντεκαίδεκα λίνων«]. »Ὁ Πολυδ. 'τὸ ὀνομάζει) Κῶλον. §. τόνος (τὸ Τουρκ. Γεντέκι), ναυτ. »Ῥυμουλκία. toue, θ. rémorque, θ. ||. τραβῶ τόνον (γεντέκι). »Ῥυμουλκέω, ἀπὸ κάλω παραπλέω (Θκδ. Δ′, 25). touer, remorquer, ramener à la toue.

Τοποθεσία. » Χωρίον, θέσις, τοποθεσία (Διοδ. Σικελ.). position, poste (ςρατ.); §. situation; §. site (ζωγραφ.); §. contrée, θ. région, θ.

Τόπος. » Τόπος, χῶρος, χώρα. lieu; place, θ. ||. ἂν ἦνε κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον ὅπου πρέπει. » Εἰ κατὰ χώραν ἔχει, ἣν ἔδει, ἕκαστα (Ξενοφ. Οἰκον.) «. ||. μιὰ' πετριὰ' (τουφεκιὰ') τόπον. » Μέχρι λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς (Θουκ.)· »Ἐξ ἀκοντίου βολῆς (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ′)· » Ἐντὸς βολῆς ἐντὸς (Πλουτ.)· »Εἰς τόξευμα(»Ἐντὸς τοξεύματος) ἀφικνεῖσθαι. ||, 'να σταθῇ ς' τὸν τόπον 'του. » Κατὰ χώραν μένειν· » Ἀτρέμας ἔχειν· » Ἀτρεμεῖν. ||. κάμνω (δίδω) τόπον (εἴς τινα, χάριν τιμῆς), ἴδε Δίδω. ||. πιάνω τόπον εἰς τὸ θέατρον κτλ. » Θέαν καταλαμβάνω. ||. ὁ δὲ πατέρας 'του Ὀδυσσεὺς, καθὼς 'τὸν εἶδε 'που ἔρχουνταν, τραβίχθηκε παρακάτω, καὶ 'τοῦ ἔκαμε τόπον. » Τῷ δ' ἕδρης, ἐπιόντι, πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς «. ||. 'τὸν ἄφησε (ἔπεσε, κτλ.) 'ς τὸν τόπον (φρ.). » Ἐμάχοντό τε καὶ ἐν χώρᾳ ἔπιπτον (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ′)· (εἰς τὴν Παλ. Γραφ. εἶνε ἐν χρήσει ἡ φράσις:) » Πατάξω αὐτὸν καὶ οὐ δευτερώσω (Βασιλ. Α′, 26) «. il l'étendit (il tomba) raide mort; il le coucha sur le carreau; il demeura sur la place. §. (συνεκδοχ. μέρος γῆς. Ὅθεν λέγομεν): οἱ ἐχθροὶ ἀφάνισαν τὸν τόπον. » Τὴν γῆν ἐδῄωσαν· »Τῆς γῆς (»Τὴν γῆν) ἔτεμον (ἔφθειρον). ||. ('τοὺς ἔδωκε) τὴν Χερσόνησον τόπον καλὸν κ' εὐτυχισμένον. » Χεῤῥόνησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα «. terrain; pays. ||. (εἰς τοιαύτην σημασίαν ἐξέλαβε τὴν λέξιν καὶ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας, ὅταν λέγῃ:) » Ὥσθ' ὅλον τόπον καὶ ὁπλίτας καὶ ἱππέας ὅπως αἰχμάλωτοι γένωνται συμπαρεσκεύασεν «. §. (ἡ πατρίς. Ὅθεν:) 'να 'πάγω 'ς τὸν τόπο' μου. » Ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου (Γραφ.

Γεν.), pays, ἴδε καὶ Πατρίδα. || . εἰς τὸν τόπον μας. » Παρ' ἡμῖν. chez nous. || . τί τόπου (ἀπὸ ποῖον τόπον εἶνε ὁ) ἄνθρωπος; » Ποδαπὸς καὶ Ποταπός; de quel pays? || . τὸ σιτάρι (κρασὶ κτλ.) τοῦ τόπου, ἴδε Ἐντόπιος. || . πουλιέται 'ς τὸν τόπον δυὸ φοραῖς ἴσια μὲ τὸ ἀσῆμι. » Πωλεῖται δὲ ἐν τῷ τόπῳ σταθμὸς αὐτοῦ πρὸς διπλοῦν ἀργύριον (Διοσκορ.)«. || . οἱ πολεμικώτεροι τῶν κατοίκων ἐκείνου τοῦ τόπου. » Πολεμικώτατοι τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ (τῶν περὶ ἐκείνην τὴν χώραν)«. §. εἰς τὸν τόπον τοῦ. (φρ.) » Ἐν χώρᾳ, ἀντί. au place de. || . εἰς τόπον μισθωτοῦ στρατιώτου. » Ἐν μισθοφόρου χώρᾳ. || . εἰς τόπον ἰατρικοῦ. » Ἐν φαρμάκου μοίρᾳ. || . ἔγινε δὲ στρατηγὸς εἰς τὸν τόπον ἐκείνου ὁ . . » Εἰς δὲ τὴν ἐκείνου τόπον ἀποδείκνυται στρατηγὸς (Διον. Ἀλικ. Ῥωμ. Ἀρχ. Βιβλ. Γ'). » Εἰς δὲ τὸν τούτου τόπον ἀπέστελλεν ἡ πόλις ἕτερον δικαστήν Διοδ. Σικελ. Α', 75)«.

Τόρνος, ἐργ. » Τόρνος. tour.

Τόσον, ἐπ. (ποσ. καὶ αὐξ.). » Τοσοῦτον, τοσόνδε, οὕτω, οὕτως, οὑτωσί. tellement; tant; si; aussi; autant. || . τόσον μεγάλος. » Τηλικοῦτος-αύτη-οῦτο. || . τόσον μεγάλος (ὑψηλὸς κτλ), ὅσον. » Τηλίκος (»Τηλικοῦτος), ἡλίκος. || . τόσον πολλὰ καὶ μεγάλα εἶνε τὰ κακὰ, που ἔκαμεν! ἴδε Κάμνω. || . ὅσῳ παληώνει τόσῳ καλλήτερη γίνεται, ἴδε Ὅσος. || . ὄχι τόσον . . , ὅσον . . » Οὐχ οὕτω . . ὡς . . . || . δὲν θὰ βλάψετ' ἐμένα τόσον, ὅσον τὸν ἑαυτόν σας. » Οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε, ἢ ὑμᾶς αὐτούς. || . τόσον κοντά. » Ἐγγὺς οὑτωσί (Δημοσθ.)«. || . τόσον ὀλίγον. » Οὕτως ὀλίγον (Θκδ.)«. || . ; ἐσὺ κτυποῦσες τόσον δυνατὰ τὴν θύραν; » Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα (Ἀριστοφ. Πλ. 1102)«; §. ὡς τόσον (φρ.). » Οὐ μὴν ἀλλὰ, γεμήν. cependant, pourtant, toutefois. §. ὡς τόσον. » Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων. en attendant.

Τόσος (ἀντων. ἀναφορ.), η, ον. » Τοσοῦτος-αύτη-οῦτο, τοσόσδε. tant de. || . δυὸ (τρεῖς, τέσσαρης, δέκα, ἑκατὸ κτλ) φοραῖς τόσον, ἴδε Φορά. || . τριάντα 'μέραις καὶ ἄλλαις τόσαις νύκταις. » Ἡμέρας τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας (Λουκιαν.)«. || . τόσων χρόνων ἄνθρωπος. » Ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ (Αἰσχ. Εὐμέν.)«. || . εἰς τόσην ἀχρειότητα κατήντησεν (ἔφθασεν). » Εἰς τοῦθ' ἧκεν ὕβρεως. Il en vint à un tel point d'insolence. || . τόσα καὶ τόσα (φρ. ἀντὶ τοῦ Πολλὰ, ἀναρίθμητα.) ». Τοσαῦτα (θαυμ.)!

» Ἡνίκα Ἀρμενίων τόσους καὶ τόσους, ἀγομένους ὑπὸ ζυγὸν χρόνον οὐκ ὀλίγον, ἀφῆκας ἐλευθέρους (Λιβαν. Ἐπισ. 725)«.

Τότε, ἐπ. (χρον.). » Τότε, τηνικαῦτα. alors. || . ἀπὸ τότε. » Ἐκ τοτέ, ἀπὸ τότε (Εὐαγγ.). dès lors. || . τὰ ξηροψήνουν πρῶτα εἰς τὸν φοῦρνον καὶ τότε τὰ τρώγουν. » Ἐν κλιβάνῳ πνίξαντες, οὕτω τρώγουσι «, Ἡρόδ. || . κατόρθωσε πρῶτον τὸ πρᾶγμα, καὶ τότε ζήτει τὴν ἀντιμισθίαν. » Ἐφικόμενος τῆς εὐδραγαθίας, οὕτω τὰς χάριτας ἀπαίτει «, Αἰσχ.

Τουκάκου, ἐπ., ἴδε Κακός.

Τουλούπα (κυρ. βαμβακιοῦ, μαλλιοῦ, κτλ., ἀπὸ τοῦ) » Τολύπη, *σύστρεμμα (ἐρίου, πάμβακος κτλ.). flocon (peloton) de laine cardée (de coton, etc.) §. (μεταφορ. χιονιοῦ). » Νιφὰς (ἡ). neige qui tombe à gros flocons.

Τούμπανον (τὸ Τουρκ. Δαβοῦλι), ὀργ. (μουσ.). » Τύμπανον. tambour.

Τοῦνος (ἀπὸ τοῦ) » Θύνος (ἡ μεγάλη Παλαμύδα), ἴδε τὴν λέξιν.

Τούρτουρας (ὁ) } (ἀπὸ τοῦ) » Τάρταρος
Τούρτουρον (τὸ) } (ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν Ἡσίοδ. ἐπονομάζεται Κρυόεις, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τὸ Ἐξώτερον σκότος, ὅπου ἔσται ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, κατήντησε λέξις συνώνυμος τοῦ) » Ῥῖγος, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Τρεμοῦλα.

Τουρτουρίζω, β. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Ταρταρίζω (, τὸ ὁποῖον ὁ Πλουτ. περὶ τοῦ πρ. ψυχρ.) » Πάλλομαι καὶ τρέμω (ἑρμήνευσεν), ἴδε Τρεμουλιάζω.

Τοῦτο, ἀντων. (Δεικτ. οὐδ.), ἴδε Αὐτός. || . διὰ τοῦτο. » Ταῦτα, ταύτῃ. c'est pour cela que. || . διὰ τοῦτο λοιπόν. » Ταῦτ' ἄρα· » Ταύτῃ τοι.

Τοῦφα (» Ἀόρατα . . , ἀκροξιφίδας μὲν οὐκ ἔχοντα, ἠωρημένας δὲ λοφίας· καλοῦσι δὲ αὐτὰς οἱ μὲν Ῥωμαῖοι ἰούβας, οἱ δὲ βάρβαροι τούφας, βραχύ τι παραφθαρείσης τῆς λέξεως «, Λυδὸς περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 8. Εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο ἡ φοῦντα, τὸ περιβοῦτοι τῆς περικεφαλαίας). » Λόφος. panache, 8.

Τουφάνι (γίνεται μὲ ἀνεμοστρόβιλον), Τουρκ. (ἀπὸ τοῦ) » Τυφῶν, λαίλαψ, θύελλα.

Τράβιγμα. » Ἕλξις, ὁλκή, ἑλκυσμὸς καὶ ἑλκυθμὸς, ἑλκυστὺς (ποιητ.). tirage, l'action de tirer (attirer). || . τράβιγμα τοῦ σπαθιοῦ, ἴδε Ξεσπάθωμα. §. » Ὑποχώρησις. l'action de se retirer, retraite, θ, ἴδε καὶ Παραμέρισμα.

Τραβοῦδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Τραγοῦδι, κτλ.

Τραβῶ, ῥ. μετ. » Ἕλκω, ἑλκύω, σπάω, ἐπισπάομαι. tirer; attirer. || . τραβῶ κάτω. » Καθέλκω, κατασπάω. || . τραβῶ ἐπάνω. » Ἀνέλκω, ἀνασπάω. || . τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. » Ἀντιμεθέλκω, περισπάω, ἀντιπεριτπάω. || . τραβῶ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν. » Νεωλκέω. || τραβῶ τὸ πλοῖον ἀπὸ (ἢ πρὸς) τὴν ξηρὰν (τὸ Τουρκ. Γιυεέκι), ἴδε Τένος. || τραβῶ κουπὶ, ἴδε Ἀέρνω. || . τραβῶ τὰ 'ποδήματά μου, ἴδε Βάλλω καὶ Εὐγάλλω. || . τράβα τὰ 'ποδήματά μου. » Ὑπέλυσόν με· » Λῦσόν μου τοὺς ἱμάντας τῶν ὑποδημάτων. débottez -moi. || . τράβιξε τὸ σπαθί. » Τὸ ξίφος σπασάμενος, ἴδε καὶ Ξεσπαθόνω. || . τραβῶ μπαντιέραν, ἴδε Σηκόνω. || . τραβῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἴδε Ἀνασύρνω. || . τραβῶ τὸν χορόν· τραβᾷ κατόπι 'του δέκα δούλους, ἴδε Σέρνω. || . τραβῶ χέρι (παραιτοῦμαι) ἀπό τι. » Ἀπέχω (-ομαι), ἴδε Ἀφίνω καὶ (παρακάτω) || . τραβηοῦμαι. || . 'τὸν τράβιξε 'ς τὸ κριτήριον. » Ὑπήγαγεν (» Ὑπήγαγεν) εἰς δικαστήριον (ὑπὸ τοὺς Ἐφόρους) «, (Θουκ. καὶ Ξενοφ.). §. τραβῶ ἀράδαις, ἴδε Ἀράδα. || . τραβῶ τοῖχον (χανδάκι). » Τεῖχος (» Τάφρον) ἄγω (ἐλαύνω). || . τράβιξε μιὰν φραγὴν εἰς τὸ περιβόλι 'του. » Περιβόλῳ τὸν λειμῶνα διέλαβε. §. τράβιξαν 'μπροστά. » Ἔτεινον εἰς τὰ πρόσω, ἴδε καὶ Κτυπῶ. §. πόσαις τραβᾷ αὐτὸς ὁ μῆνας; » Πόσας ἄγει; §. τραβᾷ ἕνα δράμι ὀλιγώτερον. » Δραχμὴ ἐστὶν ἀφολκότερον (Στραβ. ΙΕ')«, ἴδε καὶ Ζυγιάζω. §. (μεταφορ.). τί τραβῶ! ἴδε Ὑποφέρω. || . τὸ κεφάλι τοῦ σαλιάγκου, ὅταν φοβηθῇ, τραβηέται μέσα. » Ἡ δὲ κεφαλὴ τοῦ κοχλίου, ὅταν φοβηθῇ, ξυσπᾶται πάλιν εἰς τὰ ἐντὸς (Ἀριστοτ. Ζ. Δ', 4) «. || . ἐτραβήχθη τὸ ποτάμι. » Ὑπονοστήσαντος δὲ τοῦ ποταμοῦ (Ἡρ. Α', 191) «. || . τραβηοῦμαι ('πίσω ἢ 'ς τὸ πλάγι), ῥ. μεσ. » Ἐκκλίνω, ὑπ(ὑπο)χωρέω, ἀναδύομαι. reculer, se retirer, se ranger, ἴδε καὶ Παραμερίζω. §. (μεταφορ.) τραβίχθηκεν ἀπὸ τὸν κόσμον (ἔγινε δηλ. καλόγηρος ἢ ἀσκητής). » Χαίρειν εἰπὼν τοῖς βιωτικοῖς, ἀπερράγη τοῦ κόσμου· » Ἀποταξάμενος τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις (Βασιλ.) «. se détacher du monde. || . ζῇ (κάθεται) τραβιγμένος. » Αὐτὸς ἰδιωτεύει ζῇ. il vit en (dans la) retraite.

Τραγανίζω (μασσῶ τραχὺ καὶ θραυστὸν πρᾶγμα), ῥ. μετ. (Αὐτὸ εἶναι κύρ. τὸ) » Τρώγω (τῶν ἀρχαίων, ὅθεν τὸ Τρωγάλιον, Τράγημα καὶ Τραγηματίζομαι), ἴδε Συνκαλίζω.

Τραγανιστὰ (ὁμιλῶ). » Περίτρανον, περιτράνως, τορὸν ὅλῳ τῷ στόματι. d'une voix claire (forte, sonore).

Τραγανιστὸς (ὁ τραχὺς καὶ θραυστὸς), ή, όν. » Καπυρὸς, καπυρώδης, χονδρώδης, χονδροφυής. croquant. §. (μεταφορ.) φωνὴ τραγανιστὴ (ἡ καθαρὰ καὶ ἀλλ. Κουδουνιστή, ἀπὸ τοῦ Τραγίω καὶ Τραγίζω, σημαίνοντος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν γινομένην ἐπὶ τὸ τραχύτερον μεταβολὴν τῆς φωνῆς εἰς τοὺς 14 ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χρόνους τῆς ἡλικίας, ἴδε Ἀριστοτ. Ζ, θ'). » Περίτρανος. sonore, claire. || . γέλια τραγανιστά. » Κραμβαλέος (» Κραμβὸς; » Καπυρὸς) γέλως.

Τραγανὸς, ή, όν. » Τραγανός. cartilagineux. || . τὸ τραγανὸν τοῦ κρέατος. » Χόνδρος, τράγανον. tendron, cartilage; croquant. || . τραγανὸν κεράσι, ἴδε Κεράσι.

Τραγὶ (τὸ ἀρσενικὸν 'γίδι), ζ. » Τράγος. bouc.

Τραγογένης. » Τραγοπώγων, σφηνοπώγων. ° barbe de bouc.

Τραγουδάκι. » Ἀσμάτιον. chansonnette, θ.

Τραγοῦδι (προφ. κοιν. Τραβοῦδι, καθὼς ἐπροφέρετο καὶ παρὰ τῶν Δωριέων, τοὐλάχιστον τῶν Βοιωτῶν, ἂν συμπεράνωμεν ἐκ τοῦ ΤραγάϜυδος, τῆς ἐν Ορχομενῷ Ἐπιγραφῆς, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν ὁ Βοίκιος Τ. ά, σελ. 763). » Ἆσμα, ᾠδή, ὕμνος. chant. §. chanson. θ. || . τραγοῦδι τοῦ γάμου. » Γαμήλιον, ἐπιθαλάμιον. chant nuptial, épithalame. || . τραγοῦδι τοῦ πολέμου. » Ἐνυάλιον (» Ἐμβατήριον, » Θούριον) μέλος, παιάν. marche, θ. || . τραγοῦδι τῆς νίκης. » (Ἆσμα) Ἐπινίκιον (νικητήριον), παιάν. || . τραγοῦδι λυπητερὸν (μοιρολόγι). » Ἔλεγος, ἐλεγεῖον. chant lugubre.

Τραγουδιστὴς, -δίστρα, (ὑπὸ τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. λέγεται Τραγῳδητής· ὁ δὲ Ἐπίκτ. μετεχειρίσθη καὶ τὸ) » Τραγῳδὸς (» ὡς οἱ κακοὶ τραγῳδοὶ μόνοι ᾄσαι οὐ δύνανται, οὕτως ἔνιοι μόνοι περιπατῆσαι οὐ δύνανται «, Ἀῤῥ. Ἐπικτ. Διατρ. Γ', 14). » Ψάλτης, κιθαρῳδὸς (κυρ. ὅταν συντροφεύῃ τὴν φωνήν 'του καὶ μὲ τὴν κιθάραν), ᾠδὸς, ἀοιδὸς (ποιητ.), μουσουργός. chanteur, chanteuse καὶ cantatrice.

Τραγουδῶ, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Τραγῳδέω (τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε, Παριστάνω τραγῳδίαν, ἢ Ὁμιλῶ μεγαλο-

πρεπῶς καὶ μὲ θεατρικὰς χειρονομίας. Εἰς τὸν Πλούταρχον ὅμως ἀπαντᾶται καὶ μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν. » Ὡς αὐλεῖν εἴη κράτιστον ἢ τραγῳδεῖν«, Εὐμεν.). » Ἄδω, ψάλλω (κυρ. ἐγγίζω ταῖς χορδαῖς ὀργάνου μουσικοῦ), κιθαρῳδέω (ὅταν συντροφεύω τὴν φωνὴν καὶ μὲ τὴν κιθάραν). chanter.

Τρακόσιοι,αις,α, (ἀριθ.), ἴδε Τριακόσιοι.

Τρανὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ή, όν, ἴδε Μεγάλος κτλ.

Τραντάζω, (ἐκ τοῦ) » Κραδάω, Κραδαίνω, ῥ. ἀμ, ἴδε Νταρτανίζω.

Τραπεζαρειὸν (ἡ Τουρκ. Σοφρατζαρία). » Συμπόσιον, ἑστιατο(τή)ριον. salle à manger, θ.

Τραπεζάρης (ὁ Τουρ. Σοφρατζῆς). » Τραπεζοκόμος, τραπεζοποιὸς (Ησυχ.). maître-d'hôtel.

Τραπέζι. » Τράπεζα. table, θ. ||. 'τοὺς ἔβγαλε τραπέζι, ἴδε Βάλλω. ||. κάθισαν 'ς τὸ τραπέζι, ἴδε Κάθουμαι. §. (συνεκδοχ. τὸ Τουρκ. Ζιαφέτι). » Ἑστίασις, συμπόσιον, δεῖπνον καὶ δεῖπνος (ὁ), εἰλαπίνη (ποιητ). diner ἢ souper (κατὰ τὸν καιρὸν), banquet, festin, régal, ἴδε καὶ Ξεφάντωμα καὶ Φαγοπότι. ||. κάμνω (δίδω) τραπέζι. » Παρέχων ἑστίασιν (Πλουτ. Ὑγ. παραγγ). » Συμπόσιον συνάγω· » Δεῖπνον (δοχὴν) ποιέω. donner un festin, donner à diner, ἴδε καὶ Φιλεύω. ||. τὸ τραπέζι ἐβάσταξεν ἕως τὰ μεσάνυκτα. » Τοῦ πότου περὶ μέσας που νύκτας παρατείναντος«.

Τραπεζίτης ('δόντι). » Μύλη, μύλος, μυλίτης (ὀδοὺς) καὶ (μονολ.) μυλόδους, τράπεζα, μασσητὴρ καὶ μασητὴρ (κυρ. τὸ νεῦρον ὅ,που κινεῖ τὸ κατωσάγωνον εἰς τὸ μάσσημα), γόμφος καὶ γόμφιος, κραντὴρ καὶ σωφρονιστὴρ (τὸ ὀλοακρινόν). dent molaire (machelière), dent de sagesse, θ.

Τραπεζομάνδηλον. » Ὀθόνη (ἡ ἐπιτραπέζιος). nappe, θ.

Τράφος (καὶ ἄλλ. Τράχος, κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) » Τάφρος (, τὸ χανδάκι ὅ,που περικυκλόνει τὸ ἀμπέλι, τὸ περιβόλι, κτλ. Μὲ τὸν αὐτὸν ἀναγραμματισμὸν ἀναφέρει τὴν λέξιν καὶ ὁ Ἡσύχιος καὶ ὁ Λέων εἰς τὰ Τακτ. καὶ οἱ Ἡρακλ. Πίνακ.), ἴδε Χανδάκι.

Τραχηλιὰ (τοῦ πουκαμίσου). » Βρογχωτήρ. (Ὁ Σχλ. τοῦ Ἀριστοτέλ. ἐν τῇ Ρητορ. ἀναφέρει καὶ) » Πρόσχισμα (τὸ ἔμπροσθεν τῆς τραχηλαίας τοῦ ὑποκαμίσου; «). ouverture (de la chemise). §. (εἶδος φορέματος γυναικείου). » Περιτραχήλιον, τὸ περὶ τὸν τράχηλον (τὴν δειρὴν) κόσμημα. chemisette, θ.

Τραχὺς, εῖα, ύ. » Τραχὺς, σκληρὸς, ἀτεράμων καὶ ἀτεραμνώδης (κυρ. νερὸν, κρέας, ὄσπριον, κτλ.). rude.

Τράχωμα (ἀπὸ τοῦ Τράγημα, κατὰ τὸν Κ. Οἰκον., ὠνομάσθησαν τὰ μετρητὰ, 'που δίδει ὁ πενθερὸς εἰς τὸν γαμβρόν. Εἰς τοὺς παλαιοὺς, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἔδιδεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην καὶ τὸν πενθερὸν, τὰ ὁποῖα καὶ κυρ. ὠνομάζοντο) » Ἕδνα καὶ Ἔδνα καὶ (πλεον.) ἔεδνα, μείλια (ἐλέγοντο καὶ ἐκεῖνα, 'που ἔδιδεν ἡ νύμφη). présens (de noces).

Τρεῖς (οἱ καὶ ἡ), τρία (τὰ), (ἀριθμ.) » Τρεῖς (οἱ καὶ αἱ), τρία (τά). trois. ||. τρεῖς φοραῖς. » Τρίς. ||. τρεῖς χιλιάδες. » Τρισχίλιοι. ||. τρία μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι. ||. τρία χρόνια. » Τριετία, τρίετες. ||. τριῶν χρόνων. » Τριετὴς (ὁ καὶ ἡ), —τὲς (τὸ), τριετίζων (Γραφ.). ||. τρεῖς μῆνες. » Τρίμηνον. ||. τριῶν μηνῶν. » Τριμηνιαῖος. ||. τριῶν ἡμερῶν. » Τριήμερος. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους τρεῖς, ἴδε Αὐτός. ||. τρεῖς πήχαις, (ἢ) τριῶν πηχῶν. » Τρίπηχυς-υ. ||. τριά-'μιση τάλαντα. » Τέταρτον ἡμιτάλαντον.

Τρέλλα (ἡ κατάστασις τοῦ τρελλοῦ). πάθ. » » Μελαγχολία, μανία, παρακοπή, ἔκστασις λογισμῶν, παραφροσύνη, παράνοια, φρενοβλάβεια. §. » Μωρία, ἄνοια, ἀφροσύνη. aliénation (égarement) d'esprit, démence, θ. folie, θ. manie, θ. §. εἶναι τρέλλα. » Μανίαν αὐτὴν, ὡς καλὴν, ἔφασκον εἶναι, » Μάχ. παρ' Ἀθην. (1 ς', 41). §. (συνεκδοχ. αἱ πράξεις, τὰ κινήματα τοῦ τρελλοῦ, ὅθεν :) κάμνω τρέλλαις (ἀπαράλλακτα μὲ τὸ Γραφικόν:) » Ὅτι ἐποίησεν ἀφροσύνην (Δευτερονόμ.)· » Κακοσχολέω.

Τρελλαίνω, ῥ. μετ. » Ἐξίστημι τῶν λογισμῶν (τοῦ φρονεῖν), διαστρέφω, ἐκμαίνω, μωραίνω (Γραφ.). aliéner l'esprit, rendre fou. ||. τρελλαίνομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Μαίνομαι, ἐκμαίνομαι, τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν) ἐξίσταμαι, μελαγχολέω, διαστρέφομαι (τὰς φρένας), παραφρονέω, μωραίνομαι, παραπαίω, τυφόομαι. devenir fou, perdre la raison, tomber en démence. ||. 'δὲν τρελλάθηκα (φρ.)! » Οὐχ οὕτω τετύφωμαι. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ὑπερεπιθυμῶ τι). » Ἐπιμαίνομαι. être affolé de, raffoler de.

Τρελλὸς (ὁ ἄλλ. 'Δωλὸς, ἐκ τοῦ) » Τραυλὸς (κατὰ τὸν Κορ., ἢ πιθανώτερον ἐκ

τοῦ) » Στρεβλὸς (κατὰ τὸν Δουκάγγιον). » Μελαγχολῶν, μαινόμενος, μεμηνὼς, μανιώδης, τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν) ἐξεστηκὼς, ἔκφρων, παράφρων, παραπλὴξ, παραπαίων, διάστροφος τὰς φρένας, φρενόπληκτος, φρενοπληγὴς, φρενόπληξ, φρενοβλαβὴς, φρενόληπτος. §. » Μωρὸς, ἄνους, ἄφρων, ἀσύνετος. fou-olle, insensé, ἴδε καὶ Ἀνόητος. ||. εἶμαι τρελλός. » Μωραίνω, παραπαίω, ἀνοηταίνω. être fou.

Τρελλούτσικος, η, ον. » Παράφορος, παρακεκινημένος τὰς φρένας. qui à l'esprit un peu dérangé.

Τρεμεντίνα, ἰατρ, (ἴδε Τσικουδιά). » Τερεβινθίνη καὶ Τερμινθίνη (ῥητίνη). térébenthine, θ.

Τρεμοῦλα. » Τρόμος, παλμός. tremblement; tremoussement.

Τρεμουλιάζω, ῥ. ἀμ. » Ὑποτρέμω, βαμβαίνω καὶ βαμβαλίζω. trembloter; grelotter.

Τρεμουλιαστὸς, ἡ, όν. » Ὑπότρομος. tremblotant. ||. φωνὴ τρεμουλιαστή. » Μυρμηκίζουσα (, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ μὲ τοῦ Ἀριστοφ. τὸ) » Μυρμήκων ἀτραποὺς διαμινυρίζουσα (Θεσμοφ., ἑρμηνευόμενον παρὰ τοῦ Σχολ. » Λεπτὰ καὶ ἀγκύλα μέλη ἀνακρούεται «. Ἴσως αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ) » Διατράμις φωνὴ (τοῦ Ἡσυχ.) «. (voix) chevrotante.

Τρέμουσα (κυρ. ἔπρεπε 'να ὀνομάζηται τὸ στρημμένον σύρμα, τὸ Τουρκ. Τιρτῆρι) » Σειστὸν (Μαξ. Γραμμ.). cannetille, θ. §. (καταχρ. ὅμως ὀνομάζομεν τὰ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ λεπτὰ πέταλα, τὰ ὁποῖα κεντοῦν ἡ γυναῖκες εἰς τὰ φορέματά 'των. Ὑπὸ τοῦ Ἀθην. ὀνομάζονται) » Κέγχροι χρυσοῖ » Ψῆγμα χρύσεον. paillette, θ.

Τρέμω, ῥ. ἀμ. » Τρέμω, πάλλομαι. trembler.

Τρέξιμον. » Δρόμος. course, θ; cours. || τρέξιμον τῶν ἀλόγων. » Ἱπποδρομία. course de chevaux; tournois. §. τρέξιμον νεροῦ (καὶ κάθε ἄλλου ὑγροῦ). » Ῥοῦς, ῥοὴ, εἰς (ἐκ-, συῤ-, ἐπιῤ-, ἀποῤ)ῥοὴ, ῥεῦσις, ῥύσις. cours; écoulement. ||. τρέξιμον ποταμοῦ. » Ῥοῦς, ῥεῦμα, ῥεῖθρον. courant. ||. τρέξιμον πληγῆς (ἔμπυου). » Πυόῤῥοια. suintement.

Τρεχάμενον (νερόν). (» ὕδωρ) Ἐπίῤῥυτον, ῥυτὸν (Θεοφρ. φυτ. αἰτ. Β'. Πλούτ. π. τ. πρώτου ψυχροῦ. » Τῶν ῥυτῶν ὑδάτων τὰ πετραῖα καὶ ὀρεινὰ ψυχρότατα, καὶ τῶν φρεατιαίων τὰ κοιλότατα «), ναματιαῖον (Θεοφρ. Φυτ. Δ' » Τῷ ποταμῷ μὲν οὐκ ἀρδευομένη, ναματιαίοις δὲ ὕδασιν· εἰσὶ γὰρ κρῆναι πολλαὶ «), πηγαῖον, *ζῶν (Γραφ.). (eau) courante, vive, ἴδε καὶ Νερόν.

Τρεχάτος, η, ον. » Δρομαῖος. courant. §. (ἐπιῤῥηματικῶς). » Δρόμῳ, δρομαίως, δρομάδην, ἐπιδρομάδην. en courant.

Τρέχω, ῥ. ἀμ. » Τρέχω, θέω, τροχάζω, (δρέμω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) ἔδραμον καὶ δραμοῦμαι. courir; courre. ||. τρέχω κατόπι 'του. » Μεταδιώκω, μεταθέω, (μεταδρέμω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) μετέδραμον. courir après quelqu'un. ||. τρέχω (ἔρχομαι δηλ. ἢ πηγαίνω τρεχάτος) μὲ ἄλλους. » Συντρέχω. accourir. ||. τρέχω μὲ φωναῖς πρὸς βοήθειάν τινος (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Βοηθέω καὶ Βοηδρομέω. ||. ἡ 'να φωνάξῃ τοὺς γείτονας 'να τρέξουν καὶ 'να 'τοὺς πιάσουν. » Ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν (Λουκ. Τιμ.) «. §. τρέχει (τριτοπρόσ: ἐπὶ νεροῦ καὶ κάθε ὑγροῦ) » Ῥέω, εἰσ(ἐκ-, συῤ-, ἐπιῤ)ῥέω. couler. ||. τὸ λαγῆνι (βαρέλι κτλ.) τρέχει ('δὲν βαστᾷ δηλ. τὸ νερόν). » Διαῤῥέει, οὐ στέγει. couler, fuir; s'enfuir, s'en aller, ἴδε καὶ Στάζω. ||. ἡ πληγὴ (κτλ.) τρέχει (τὸ ἄλλ. Δουλεύει). » Πυοῤῥοίει. fluer, suinter. §. τρέχουν τὰ σάλιά 'του (λέγομεν μεταφορ. διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ μὴ δυναμένους 'ν' ἀπολαύσωσί τι), ἴδε Σάλιον. §. (μεταφορ.) τρέχει τὸ διάφορον, ἴδε Διάφορον. ||. μὲ τὴν τρέχουσαν τιμήν. » Τῆς καθεστηκυίας τιμῆς (Δημοσθ. πρὸς Φορμ.). §. τρέχω (κάμνω δηλ. 'να τρέχῃ) τὸ ἄλογον, ῥ. μετ. » Ἐλαύνω. pousser.

Τρηδόνι, ἔντ. (εἶδος τζίντζυρα ἢ σκώληκος ξυλοφάγου, ὅ,που κηλαϊδεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέσ' ς' ταῖς γωνιαῖς, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Προφ. Ἀμβακοὺμ (Β', 11): » Λίθος ἐκ τοίχου βοήσεται, καὶ κάνθαρος ἐκ ξύλου βοήσεται αὐτὰ «, ἀπὸ τοῦ) » Τετρηδὼν (, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ γράφεται καὶ) Τρηδὼν (ἡ). grillon, cri-cri.

Τρηχαντῆρι (προφ. καὶ Τρεχαντῆρι καὶ Τροχαντῆρι, εἶδος πλοίου εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος.) » Δρόμων, δρομὰς (ὁλκὰς) καὶ (κατὰ τοὺς Βυζ.) δρομώνιον (κυρ. τὸ Τουρκ. Κεντζαμπάσι). Τροχαντὴρ (ἐλέγετο καὶ ἓν μέρος τῆς πρύμνης). κέλης-ητος (ὁ).

Τριακοσαριὰ (προφ. κοιν. Τρακοσαριά) ||. κἀμμιὰ—. » Τριακόσιοί (-αί,-ά) που μάλιστα.

Τριακόσιοι (προφ. κοιν. Τρακόσιοι), αις, α, (ἀριθμ.) » Τριακόσιοι. trois cents. || ἔχω ἕως 1300 ἄλογα (δηλ. καβαλλαρίαν συνισταμένην εἰς). » Ἵππον ἔχω εἰς χιλίαν καὶ τριακοσίαν (Ξεν. Κυρουπ. Δ') «. ||

τριακοσίαις χιλιάδες. » Τριάκοντα μυριάδες. ||. τριακόσια μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι.

Τριάντα, ἀριθμ. » Τριάκοντα. trente. ||. τριάντα φορές. » Τριακοντάκις. ||. τριάντα χιλιάδες. »Τρισμύρια. ||. τριάντα μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι. ||. τριάντα χρόνια.» Τριακονταετία, τριακονταετηρίς. ||. τριάντα χρόνων. »Τριακονταέτης καὶ Τριακοντούτης (ὁ), τριακοντοῦτις (ἡ). ||. τριάντα 'μερῶν.» Τριακονθήμερος.

Τριανταριά. ||. κάμμιά—. » Τριάκοντά που μάλιστα. quelque trentaine.

Τριανταφυλλένιος, η, ον. » Ῥόδινος, ῥοδοειδής, ῥοδόχρους, ῥοδο(δακ)ος. de roses, fait de roses, rosat.

Τριανταφυλλατή, φ. » Ῥοδῆ (Εἰς τὰς Ἀθήνας προφέρεται φωνηεντέως Ῥοδέα). rosier.

Τριανταφυλλὶ (τὸ Τουρκ. Γκιουλλὶ ἢ Περσικὰ), χρ. » Ῥοδόχρους, ῥόδινον, ῥοδοειδής, ῥοδοβαφής. couleur de roses; incarnat, incarnadin.

Τριανταφυλλόλαδον, » Ῥόδινον (ἔλαιον), ῥοδέλαιον. onguent rosat, pommade de roses, θ.

Τριαντάφυλλον (» Τῶν δὲ ῥόδων πολλαὶ διαφοραί, πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι· τὰ μὲν γὰρ πλεῖστα, πεντάφυλλα, τὰ δὲ δωδεκάφυλλα καὶ εἰκοσάφυλλα, τὰ δὲ ἔτι πολλῷ πλείω ὑπεραίροντα τούτων, ἔνια γὰρ εἶναί φασιν, ἃ καὶ καλοῦσιν ἑκατοντάφυλλα, » Θεοφρ. ς', 7. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος [Η. 138] λέγει ὅτι εἰς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ λεγομένους κήπους τοῦ Μίδα. » Φύεται αὐτόματα ῥόδα, ἓν ἕκαστον ἔχον ἑξήκοντα φύλλα »), ἀνθ. » Ῥόδον. rose, θ. ||. σκετρώνω τριαντάφυλλα (κάπτω δηλ. τὰς κάτω ἄκρας [illegible]). » Ἐξονυχίζω ῥόδα (Γαλην.)».

Τριανταφυλλόνερον, ἴδε Ῥοδόσταγμα.

Τριανταφυλλόξυδον, » Ὀξυρρόδινον. vinaigre rosat.

Τριανταφυλλότοπος. » Ῥοδωνιά. lieu planté de roses.

Τριβολιὰ (ἡ κοπριὰ τοῦ ἀρνιοῦ, 'γιδιοῦ κτλ., ἢ ἄλλ. Βιρβιλιά. Ὁ Ἡσύχ. 'τὸ γράφει » Τρίβολα, Σπορθύγγια, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν) » Σπύραθος (ὁ καὶ ἡ), σπυρὰς-άδος (ἡ), σπύραθον(Πολυδ.). crotte, θ. crottin, fumée (ἰδιαιτ. τοῦ ἐλαφιοῦ).

Τριβόλι, φ. (ἀγκαθ.). »Τρίβολος (διαιρεῖται εἰς χερσαῖον) herse, (καὶ εἰς ἔνυδρον) macre, truffe d'eau, chardon étoilé, chausse-trape, θ.

Τρίβω, ῥ. μετ. » Τρίβω. frotter. ||. τρίβω τὰ σανίδια (εἰς τὸ σφουγγάρισμα), τὰ ῥοῦχα (εἰς τὸ πλύσιμον), κτλ. » Ἐκτρίβω. nettoyer en frottant.

Τριγλὶ (ὀνομάζομεν ἰδιαιτ. τὸ μικρὸν μπαρμποῦνι. »Κομμάτια συγκόμματα, τριγλία μουστακάτα, «Πτωχοπροδ.), ψ. »Τριγλίς. barbillon. (Κάλλιον ὅμως 'να ἐφαρμοσθῇ ἡ λέξις εἰς ὅλον τὸ εἶδος, ἵνα γλωσσώσωμεν ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴν Μπάρμπουν). »Τρίγλη (ἡ γενειὰς ἢ γενειά[δ]-τις) (Ἀθην. Ζ'). barbot ἢ barbeau (de mer), barbote, ἃ. barberie, rouget (-barbet); surmulet (ἓν ἄλλο εἶδος).

Τριγυρίζω (προφ. κοιν. Τρογυρίζω), ῥ. μετ., ἴδε Περιτριγυρίζω. §. ῥ. ἀμ. »Περινοστέω, περίειμι, περιέρχομαι, περιπολέω (-πλέω), περιτρέχω, περιελαύνω (κυρ. μὲ ἄλογον ἢ ἀμάξι), ἔπειμι, ἐπέρχομαι, κυκλοφορέω, rôder, parcourir, tournoyer. §. (μεταφορ.) τριγυρνῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. » Πλανάομαι, ῥέμβομαι. errer. ||. ποῦ τριγυρνᾷ ὁ νοῦς σου; » Ποῖ ῥέμβεταί σοι τὰ τοῦ νοός »;

Τριγυρινὸς, ἡ, ὸν. »Ὁ(»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, κτλ.) πέριξ. les environs (entours, a.entours).

Τριγύρισμα. »Περιφορὰ, περιστροφή, περιαγωγή, περιδρομὴ, περιέλασις (μὲ ἄλογον ἢ ἀμάξι). tournoyement, circonvolution, ἴδε καὶ Περιτριγύρισμα.

Τριγυρίστρα (προφ. κοιν. Τρογυρίστρα), παθ. »Περίδρομος. coureuse, θ. ἴδε καὶ Καλαγκάθα.

Τριγυρνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Τριγυρίζω.

Τριγύρω (προφ. κοιν. Τρεγύρω καὶ Τρογύρου), ἐπ. » Κύκλῳ, περὶ (μὲ αἰτ.), πέριξ. autour, ἴδε καὶ Ολόγυρα.

Τρίδιπλος, η, ον, » Τριπλοῦς, τριπλάσιος, τριπλασίων, τρὶς τοσοῦτος. triple.

Τρίζω, ῥ. ἀμ. »Τρίζω. craquer, crier.

§. τρίζω τὰ 'δόντια, ῥ. μετ. » Πρίω (-ίζω). (» Τὸ Πρίειν τοὺς ὀδόντας, ἄλλος ἂν εἴποι τις κοινότερον Τρίζειν, καὶ παρέπεται ἀληθῶς καὶ τοῦτο τοῖς ἄγαν θυμουμένοις, « Εὐσταθ. Ἰλ. Τ, 365), βρύχω (-χω), τρίζω (κοιν.) τοὺς ὀδόντας. grincer les dents.

Τρικάταρτον (καράβι). » Τριάρμενος (ναῦς), (κυρ. 'που ἔχει τρία πανιὰ) (Πλουτ. καὶ Λουκιαν.). (vaisseau) à trois mâts.

Τρικέρι (ἐκκλησ.). »Τρικήριον. herse, θ.

Τρίκωχος, η, ον. » Τρίγωνος. triangulaire.

Τρίμερα (τά). » Τρίτα (τά). le troisième jour de l'enterrement, ἴδε καὶ Ἐννιάμερα.

Τριμμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. τριμμένος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ ἔμπειρος καὶ πολύπειρος). » Τρίβων, ἐγκατατετριμμένος (Συνεσ.), κεκροτημένος, πολυπαίπαλος, παιπάλημα, κόβαλος, γνώμων, πολύπειρος. **rompu aux affaires, vieux routier.**

Τρίξιμον. » Τριγμός, τρισμὸς (» Λυκόφρ.—, « Ἀρις.). **craquement.** ||. τρίξιμον τῶν δοντιῶν. »Πρίσις (»Βρυγμὸς, »Ἀραγμὸς) ὀδόντων. **grincement des dents.**

Τριόδι (εἶδος παιγνιδιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ἔχει κάποιαν ὁμοιότητα ὁ) »Γραμμισμὸς ἢ Διαγραμμισμὸς (τῶν ἀρχαίων, ἂν καὶ ἐπαίζετο μὲ 60 ψήφους, ἴδε Εὐστάθ. Ζ, καὶ Πολύδ. ζ'). (Δὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε τῶν Γάλλ. τὸ) **mérelle**, θ. ||. παίζω τὸ τριόδι. » Γραμμίζω, διαγραμμίζω. **jouer à la mérelle.**

Τρίπατον (σπίτι), » Τριώροφον, τρίστεγον. **à trois étages.**

Τρισέγγονος, η, ον. »*Τρισέγγονος. **fils (fille) d'arrière petit-fils.**

Τρισεύγενος (πολλὰ εὐγενὴς ἢ εὐγενικὸς), η, ον. »Εὐγενὴς ἐκ τριγονίας. **qui est d'une ancienne noblesse, qui compte trois quarties de noblesse.**

Τριστρατον. » Τρίοδος (ἡ), τριοδία. **carrefour, trivisire.**

Τρίφτης (τοῦ λουτροῦ). » Σάβανον, τρίπτης, στλεγγὶς καὶ στελγὶς (ἦτον ἀπὸ ξύλον ἢ μέταλλον). **frottoir.** §. (τῶν ἀλόγων, ὁ Τουρκ. Γκεμπρές). » Ψηκτὴρ, ψήκτρα καὶ ψηκτρίς. **brosse**, θ. §. (ὁ Τουρκ. Ῥεντές), ἴδε Ξύστρα καὶ Τυροτρίφτης.

Τριφύλλι, φ.(διαιρεῖται εἰς πολλὰ εἴδη). » Τρίφυλλον (μὲ διάφορα ἐπίθετα, καθὼς » Μηνυανθὲς, ὠκύθοον, ὤκινον, ἀσφάλιον, ὀξύφυλλον κτλ.). **trefle (rouge, jaune, cornu, méniante, de marais, etc).** »Μηδικὴ πόα. **luzerne**, θ. §. » Λωτός. **sainfoin** (αὐτὸ κυρ. εἶνε ὁ Τουρκ. Γιονγκάς). (τὸ τριφύλλι ὅ,που βάλλουν εἰς τὰ σενδούκια πρὸς εὐωδίαν, εἶνε τὸ) » Μελίλωτον, ἢ κνήκιον, ἢ λωτὸς ὁ ἥμερος. (Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται Νυχάκι, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς ἰατρικὰ Γλωσσάρια, ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου). **lotier (melilot) odorant, trèfle musqué.**

Τρίχα. » Θρὶξ-τριχός. **crin; brin; cheveu** (ἰδιαιτ. τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου). ||. θὰ σοῦ 'βγάλλω τὰ γένεια τρίχα-τρίχα. » Ἐκκοκιῶ σου τὰς τρίχας (Ἀριστοφ. Λυσίστρ.)' » Ἐκποκιῶ σου τὰς πεκάδας (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.) «. **je t'arracherai la barbe brin à brin.** §. τὸ πρᾶγμα εἶνε 'ς τὴν τρίχα (φρ. μεταφορ., ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ησ. τὸ) » Ἐκ τριχὸς κρέμαται' » Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται' » Ἐπὶ μικρᾶς ἐστι ῥοπῆς. ||. κ' ἡ τρίχα τὸν ἴσκιόν της, (παροιμ.). » Ἔνεστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολή.

Τριχιὰ (κυρ. σχοινὶ πλεγμένον ἀπὸ τρίχαις, καταχρ. δὲ καὶ κάθε σχοινὶ), ἴδε Σχοινί. §. (ἰδιαιτ. ἡ βέλτα), ἴδε Ὁρμίδι.

Τριχιὸς, ψ. »Τριχίας, θρίσσα (κυρ. τοῦ ποταμοῦ, ἴδε Θρίσσα). **melet, sardine,** (τὸ μεγαλήτερον εἶδος, ὅ,που εὑρίσκεται εἰς τὴν μεσόγειον, ὀνομάζεται Γαλλ.) **celerin** ἢ **harengage.**

Τρίψιλος (ὁ πολλὰ ψιλὸς, λεπτότατος, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχ. τὸ Τρισγέρων κτλ. ἦτον συνώνυμον τοῦ Ὑπέργηρως κτλ.), ἴδε καὶ πρβλ. Τετραπάστριχος.

Τρίψιμον. » Τρίψις, ἀνάτριψις. **frottement, friction, trituration** (τεχν.). ||. τὸ τρίψιμον τῶν ῥούχων (εἰς τὸ πλύσιμον) τῶν σανιδιῶν (εἰς τὸ σφουγγάρισμα) κτλ. » Ἔκτριψις.

Τρόμαγμα. » Ἔκπληξις, κατάπληξις, ἐκφόβισις. **l'action d'effrayer (d'épouvanter etc).**

Τρομαγμένος, η, ον. » Ἔντρομος, περιδεὴς, περίφοβος, ἐκπεπληγμένος. **effrayé, effaré, épouvanté, consterné, tout ébahi, frappé de terreur.**

Τρομάζω, ῥ. μετ. » Ἐκπλήττω, ἐκ(συνδια)ταράσσω(-ττω), ἐκδειματόω, ἐκφοβέω, ἀνασοβέω. **effrayer, épouvanter,** ἴδε καὶ Ξυππάζω καὶ Παραλογιάζω. ||. τρομάζω (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος, φευγατίζω) τινά. » Ἐκ(»Ἀπο)πτοέω, ἐκπτήσσω, ἐκσοβέω. §. ῥ. αὐτοπ. » Ἐκπλήττομαι, ἐκδειματόομαι, ἀναπτοέομαι, ἀνασοβέομαι, περιτρόμως ἔχω (Φαλαρ.). **s'effrayer, s'ébahir, trembler.**

Τρομακτικὸς, ή, όν, ἴδε Τρομερός.

Τρομάρα. » Τρόμος. **effroi, frayeur,** θ. **terreur,** θ. **épouvante,** θ.

Τρομερὸς, ή, όν. » Φρικτὸς, φρικώδης, φρικαλέος, τρομερὸς, ἐκ(κατα)πληκτικός. **terrible,** ἴδε καὶ Φοβερός.

Τροπάρι (ἐκκλησ.) » Ἆσμα, τροπάριον. **motet.**

Τρόπος. » Μηχανὴ, μέθοδος, τρόπος, ἀφορμή. **moyen, expédient, parti; méthode,** θ. **façon, manière,** θ. **voie** (μεταφορ.). ||. μὲ κάθε τρόπον. »Πάσῃ μηχανῇ' » Πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ. ||. καὶ μὲ κανένα τρόπον 'δὲν ἤθελε 'να σηκωθῇ. » Καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελε

(Λουκιαν. Νεκρ. Διαλ.) «. ||. τὰ δὲ ζῶα 'τὰ ἔφεραν μὲ τέτοιον ἕνα τρόπον, ἴδε Τέτοιος. ||. μὲ τρόπον (ἐπιτήδειον δηλ. καὶ κρυφὸν, χωρὶς 'να 'νοιωσθῇ), (φρ.) » Λεληθότως, ὑπὸ μάλης, ἴδε καὶ Κρυφά. ||. (Εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται μὲ τὴν Ὑπὸ, καθώς): φεύγω μὲ τρόπον. » Ὑποφεύγω. ||. (ἢ μὲ τὴν Παρὰ, καθώς): ἐμβαίνω (χώνομαι) μὲ τρόπον. » Παρεισδύομαι, κτλ. ||. κάμνω κάθε τρόπον. » Πάντα κάλων κινῶ (ἐφίημι), (παροιμ.)· » Παντοῖος γίγνομαι· » Ἐν παντὶ καθίσταμαι (γίνομαι), ἴδε καὶ Βάλλω καὶ Δυνατός. ||. 'δὲν εἶνε τρόπος 'να 'σ' ἀφήσω, ἴδε Ἀδύνατον. §. 'δὲν ἔχει τὸν τρόπον (μεταφ. ἀντὶ τοῦ 'Δὲν ἔχει χρήματα, εἶνε πτωχός). » Ἀπορεῖται· » Ἄπορός ἐστιν· » Ἐν ἀπορίᾳ τυγχάνει ὤν. il n'est pas à son aise.

Τροπωτῆρα (ἡ), ναυτ. (τὸ σχοινὶ ἢ λουρὶ τοῦ σκαρμοῦ). » Τροπωτὴρ, τροπὸς (ποιητ.). la courroie qui attache la rame.

Τροχίζω, ῥ. μετ. » Θήγω. émoudre, aiguiser (passer) sur la meule, ἴδε καὶ Ἀκονίζω.

Τρόχισμα, ἴδε Ἀκόνισμα.

Τροχὸς (τοῦ ἁμαξιοῦ). » Τροχός. roue, θ. §. (ὁ τοῦ ἀκονίσματος), meule θ. ||. ἡ μέση τοῦ τροχοῦ. » Πλήμνη, χοινικίς. moyeu. ||. ἡ ἀκτῖνές 'του, ἴδε Ἀδράκτι. ||. ὁ γύρος 'του. » Ἀψὶς, ἄντυξ, ἴτυς, σῶτρον. jante (κυρ. τὰ διάφορα κομμάτια 'που σχηματίζουν τὸν κύκλον), θ. ||. τὸ σιδερένιον βεργὶ ὅ,που βάλλουν τριγύρω. » Ἐπίσωτρον, κανθός.

Τροχοῦλι (ὀνομάζεται συνήθως τὸ ϛρογγυλὸν κομμάτι τῆς Πετσούδας, τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὸν καιρὸν τοῦ Πτωχοπροδρόμου ἐλέγετο μονολεκτικῶς Παλαμυδοκόμματον, ὑπὸ δὲ τοῦ Ἡσυχ. ὀνομάζεται) » Τακὼν -ῶνος (ἴδε Τάκος). » Τέμαχος (θυναῖον). tronçon (de thon salé), rouelle, θ. *darne, θ. §. (ἀναγκαιότερον ὅμως 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸν Μακαρᾶν), ἴδε Καροῦλι. (ἐν γέν.) » Κυκλίσκος, κυκλίσκιον.

Τρυβέλι (ἐκ τοῦ Λατ. terebellum), ἐργ., ἴδε Σουβλὶ καὶ Τρυπάνι.

Τρύγημα. » Τρύγησις. vendange, θ.

Τρυγητής. » Τρυγητὴρ(-τής). vendangeur.

Τρυγόνι (ἡ ἄλλ. Τουρτοῦρα), π. » Τρυγών. tourterelle, θ. §. (εἶδος 'ψαριοῦ), ἴδε Δρακόνι.

Τρύγος (ὁ καὶ τό. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν ἀρσενικὸν μόνον τύπον: » Τρυγητὸς, ὁ τρύγος). » Τρυγητός. vendanges, θ. πλ.

Τρυγῶ, ῥ. μετ. » Τρυγάω. vendanger; cueillir. ||. τὰ μελίσσια τρυγῶνται, ὅταν φανῇ πρώϊμον σῦκον. » Βλίττεται δὲ τὰ σμήνη, ὅταν ἐρίνεον σῦκον φανῇ, « Ἀρστ. on taille les ruches, quand les figues de S. Jean commencent à paraître.

Τρύπα (ἀρχαία λέξις. Εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. κοιν. Τρούπα, ἴδε παρακατιὼν καὶ παράβλ. τὴν ἀρχαίαν προφοράν). » Ὀπὴ, τρώγλη, τρῆμα, τρύπημα. trou. ||. ἡ τρύπα τοῦ αὐτιοῦ. » Κυψέλη. ||. ἡ τρύπα τοῦ ποντικοῦ, ἴδε Ποντικοφωλεά. ||. ἡ τρύπα τοῦ βελονιοῦ. » Τρύπημα (Εὐαγγ.). chas. ||. ἡ τρύπα τοῦ κανονιοῦ (τουφεκιοῦ, κτλ.). » Ὀπή. lumière, θ. §. τρύπα (εἶδος παιγνιδίου, ἡ ἄλλ. Γούβα καὶ Λακκάκι). » Τρόπα καὶ Τρύπα. fossette, θ. pochette, θ. §. τρύπα (ἡ φωλεὰ μερικῶν ζώων). » Κατάδυσις. terrier, ἴδε καὶ Θαλάμι.

Τρυπάνι, ἐργ. » Τέρετρον, ἀρὶς (ἡ), τρύπανον, τρυπάνη (Ἡσυχ.). terière, θ. vrille, θ. vilebrequin, foret.

Τρύπημα. » Τρῆσις, τρύπησις. l'action de trouer.

Τρυπητὴ (χουλιάρα ἢ πινάκα, τὸ ἄλλ. Τρυπητὸν), ἀγγ. » Ἠθμὸς, ἠθητὴρ, ἠθητήριον, τρυπητὴρ (Παλ. Μαθηματ.), τρυπίλης (ὁ), (ἴσως ἐδῶ ἔχει τόπον καὶ τοῦ Ἡσυχ. ἡ παράδοξος λέξις) τρυπήλα. friquet, écumoire, θ. passoire, θ.

Τρυπητῆρι, ἐργ., ἴδε Σουβλί.

Τρύπιος, α, ον. » Τετρημένος, τετρυπημένος, τρητός. troué.

Τρυποκάρυδον (κυρ. ἔπρεπε 'να λέγεται ὁ) » Δρυοκολάπτης (διότι τρυπᾷ μὲ τὸ ῥάμφος 'του τὰ ἀκρόδρυα, καὶ τρώγει τὰ μέσα), ἴδε Ξυλοφᾶς. §. (συνήθως ὅμως ὀνομάζεται τὸ μικρότατον εἶδος τῶν Σπουργιτῶν, τὸ ἄλλ. Τρυποφράγτης καὶ Μαλαθρίτης), π. ». Ἀκανθὶς καὶ Ἀκανθυλλὶς, ὀρχίλος (» ὡς εἰσιὼν καὶ εἰσδυόμενος εἰς ὀπὰς, « Θφρ.), τροχίλος, βασιλεύς. friquet, moineau de noyer (d'arbre, de campagne), saulet, peisse de saule, passière-folle; roitelet (huppé).

Τρυπόνω (ἐμβαίνω εἰς τὴν τρύπαν μου), ῥ. ἀμ. » Εἰσδύομαι καταδύομαι, εἰσέρπω, διαδύνω(-ομαι). s'enfoncer (se fourrer) dans son terrier (dans son trou), ἴδε καὶ Χώνομαι. §. (ῥάπτω ἀραιὰ καὶ πρὸς ὥραν τι, προφ. Τρουπόνω), ῥ. μετ., ἴδε Καταπιάνω.

Τρυποφράχτης, π., ἴδε ἀνωτέρω.

Τρυπῶ, ῥ. μετ. » Τιτράω, -μι, -αίνω (» Τὸ στέλεχος τιτράνας ὅσον παλαιστι-

αἶον, « Θεοφρ.), τρυπάω. percer, trouer. ||. τρυπῶ τὸν τοῖχον. » Διορύσσω (-ττω) τὸν τοῖχον (καὶ μονολ.) Τοιχωρυχέω (κυρ. ἐπὶ κακοῦ). ||. τρυπῶ μὲ τὸ κοντάρι. » Διακοντίζω, διελαύνω τῷ δόρατι (τῷ ξυστῷ). ||. καὶ ἀνίσως τρυπήσῃ ποντικὸς τὸ σακκὶ μὲ τὸ ἀλεῦρι, ἴδε Τρώγω.

Τρύπωμα. » Εἴσδυσις, κατάδυσις. enfoncement.

Τρυφεραίνω. ῥ. μετ. » Τακερόω. attendrir. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Τακερόομαι. s'attendrir.

Τρυφερὸς, ή, όν. » Τακερὸς, ψαθυρός. tendre, délicat.

Τρώγω, ῥ. μετ. » Ἐσθίω, βιβρώσκω, τρώγω (κυρ. διὰ τὰ τραγανὰ, κοκκαλώδη καὶ ξηρὰ ἐν γένει. » Τοὺς κυάμους οὔτε τρώγουσιν, οὔτε ἕψοντες πατέονται, « Ἡρόδ.), (ἔδω, ἄχρ., ὅθεν τὸ) ἐδήδοκα, σιτέομαι, ἅπτομαι, γεύομαι (» Καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγεύοντο, « Θουκ.), ἀναλίσκω. manger; dévorer (ὑπερβ.), consumer. ||. τρώγω πολὺ (ἁρπακτικὰ, λαίμαργα). » Ἀδηφαγέω (ἴδε Φαγᾶς). ||. τρώγω φαγεῖ'. » Τροφῆς ἅπτομαι, σῖτον (τροφὴν) προσφέρομαι (προσίεμαι). prendre de la nourriture. ||. 'να βάλῃ δυὸ φοραῖς ἅλας (εἰς τὴ' φακῆ',) καὶ 'να 'τὴν κάμῃ 'νὰ μὴν τρώγηται. » Δὶς ἅλας ἐμβαλὼν, ἄβρωτον ποιῆσαι (Θεοφρ. Χαρ.)«. ||. οἱ ἐρινοὶ, ἄλλοι τρώγονται, καὶ ἄλλοι ὄχι ('δὲν τρώγονται). » Τῶν ὀλύνθων οἱ μὲν ἄβρωτοι, οἱ δὲ ἐδώδιμοι, « (Θφρ.). ||. τρώγω μιὰ' φορὰ' τὴν ἡμέρα'. » Μονοσιτέω. ne faire qu'un repas par jour. ||. τρώγω μαζῆ, ἴδε Συντρώγω. ||. τρώγουν ἕνας τὸν ἄλλον. » Ἀλληλοφαγοῦσιν. ils s'entremangent (-devorent). ||. τὰ περισσότερα 'ψάρια τρώγονται συνατά 'τους. » Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι. ||. τρώγει τὰ 'νύχιά 'του. » Τοὺς ὄνυχας περιτρώγειν. ronger (se ronger) les ongles. ||. διότι ὅσα ὄρνεια καὶ τετράποδα τρώγουν ἀνθρώπους. » Τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα, ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.(Θουκ.)«. ||. τὸ σκουλῆκι τρώγει τὸ ξύλον (ὁ ποντικὸς τὸ ψωμὶ, κτλ.). » Βιβρώσκει (ὅθεν Σκωληκόβρωτος), περιτρώγει. ronger, ἴδε καὶ Κόπτω. ||. καὶ ἀνίσως φάγῃ (τρυπήσῃ) ποντικὸς τὸ σακκὶ τοῦ ἀλευριοῦ. » Καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ (Θεοφρ. Χαρ.)«. ||. 'δόντι φαγωμένον (τὸ ἀλλ. κούφιον). » Ὀδόντα διαβεβρωμένον, « Αξ. §. (καταχρ.) τὸ ῥινὶ τρώγει τὸ σίδερον (τὸ σχοινὶ τὴν πέτραν τοῦ πηγαδιοῦ, κτλ.). » Τρίβει, φθείρει, ὑπερείπει (κυρ. διὰ τὰ θεμέλια, τοὺς τοίχους, κτλ.). ronger, caver; miner, saper. ||. ἡ πληγὴ 'τοῦ ἔφαγεν ὅλα τὰ δάκτυλα. » Τοὺς δακτύλους ἐπενείματο (ἐπενεμήθη). §. (τριτοπρόσ. διὰ τὴν φαγοῦραν τοῦ σώματος), μὲ τρώγει τὸ κεφάλι μου (τὸ σπυρί μου, κτλ.). » Κνήθομαι (» Κνησιάω, » Κνηστιάω, » Κνησείω, » Ὀδαξάω καὶ » Ἀδαξάω-έω) τὴν κεφαλὴν (τὸ ἕλκος, κτλ.). démanger, avoir des démangeaisons. §. σὲ τρώγ' ἡ ῥάχις σου (φρ. παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τό): » Σκύτη βλέπεις· » Μαστιγιᾶς. §. (μεταφορ.) τρώγει τὰ λόγιά 'του, (ἤ, ἐλλειπτ.) 'τὰ τρώγει, ἴδε Μασσῶ. ||. μοῦ ἔφαγε τ' αὐτιὰ, ἴδε Αὐτί. ||. ἔφαγε τὴ' ζωή' 'του 'ς αὐταῖς τῆς δουλειαίς. » Ἐγκατατετριμμένος ἐν πράγμασι τοιούτοις. ||. τοῦ κάκου λοιπὸν ἔφαγα τὴ' ζωή' μου 'ς τὰ βιβλία. » Μάτην ἄρα τυγχάνω κατατετριφὼς τὸν βίον ἐν τοῖς βιβλίοις (Συνεσ.) « ||. ἔφαγεν ὅλην 'του τὴν κατάστασιν εἰς τὰ φαγοπότια καὶ εἰς τὰ χαρτιὰ, ἴδε Χάνω. ||. τρώγουν τὸ ξένο' βιὸς, ἴδε Βιό. ||. ἔφαγεν ἄσπρα ('πῆρε δηλ. κρυφὰ, ἵνα προδώσῃ τὴν ἀλήθειαν, τὰ χρέη 'του. Ἡ αὐτὴ ἰδέα ὑπάρχει καὶ εἰς τῶν ἀρχαίων τὸ) » Δωροφάγος. ||. μὲ τρώγει ἡ ἐνθύμησις τῶν παιδιῶν μου. » Κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων ἡ μνήμη (Συνεσ.) « ||. ἔφαγε ξυλιαίς. » Πληγὰς ἔλαβε. ||. (καὶ ἐλλειπτ.) 'ταῖς ἔφαγε κ' ἔφυγε. » Πληγὰς λαβὼν ἀπῄει. ||. θὰ φάγῃ πολλαίς. » Δαρήσεται πολλὰς (Εὐαγγ.) « §. ἔφαγε (ἀντὶ τοῦ Ἐδοκίμασεν, Ἔπαθεν, Ὑπέφερε) μιὰ' φουρτοῦνα'. » Χειμῶνι χρησάμενος (περιπεσών). il a essuyé une tempête. ||. τρώγομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Τρίβομαι (κυρ. διὰ τὰ ῥοῦχα, ἐργαλεῖα, καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ φθαρτὰ σκεύη). s'user; élimer, s'élimer. §. » Δαπανάομαι, τήκομαι (τὸ ἄλλ. Λυώνω, κυρ. ἀπὸ λύπην, συλλογὴν, ἀσθένειαν, κτλ.). se consumer, dépérir. §. » Διαφέρομαι, συγκρούομαι. avoir des démêlés avec quelqu'un.

Τσαγανὸς (ἐκ τοῦ Ἰσπαν. Zangano, κατὰ τὸν Δουκάγγ.), ὄστρ., ἴδε Κάβουρας.

Τσαγγάρης (» Σκυτεὺς, σαγγάριος, καλιγάριος, « Ἡσύχ.), ἴδε Κουντουρᾶς.

Τσαγγαρόσουβλον, ἴδε Σουβλί.

Τσακκίζω (ἐκ τοῦ Λακίζω, καθὼς καὶ Τσάκωνες οἱ Λάκωνες), ῥ. μετ. » Κλάω, ἄγνυμι (ποιητ.), καταγνύω(-μι), συντρίβω. rompre; tracasser, ἴδε καὶ Σπάνω. §. (μεταφ.) τσακκίσθηκεν ἡ καρδιά μου, ἴδε

Καρδιά. ||. μοῦ 'τσάκκισαν τὴν καρδίαν. »Συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν (Γραφ.)«. **navrer le coeur.** ||. τσακκίσθηκε τὸ στράτευμα. » Ἐτράπη, ἔκλινεν, ἐνέδωκε, διεσπάσθη ἡ φάλαγξ, τροπὴ γέγονε τοῦ στρατοῦ. ||. τσακκίζω τὸ νερὸν (δηλ. μετριάζω τὴν ψυχρότητά 'του, τὸ συχλιαίνω). » Οἱ ἀσθενοῦντες οὐ φέρουσι τὴν ὁμιλίαν τοῦ ψυχροῦ ἀβλαβῶς· διὸ θραύομεν αὐτὸ θερμὸν ἐπιμιγνῦντες, « Γαλην.

Τσάκκισμα. » Θλάσις, κλάσις, θραῦσις, σύντριψις, κάταγμα (κοκκάλου). **cassure, θ. fracture,θ.** §. τσάκκισμα ῥούχου (γινόμενον ἀπὸ τὸ δίπλωμα), ἴδε Δίπλα.

§. τσακκίσματα (τὰ ἄνδη καὶ ἄσεμνα σχήματα τῶν κακοαναθρεμμένων γυναικῶν, τὰ ὁποῖα μερικοὶ νομίζουν καὶ ὀνομάζουν χάριτας). » Ἀκκισμοί, θρύψεις. **mines, minauderies, afféteries, airs penchés, simagrées, façons.** ||. κάμνω τσακκίσματα (προσποιοῦμαι ὅτι 'δὲν θέλω). »Ἀκκίζομαι, θρύπτομαι, πλάττομαι, κλασαυχενίζομαι, βρενθύομαι (» Χὰ δυσκολαίνει πρός με καὶ βρενθύεται, « Ἀριστφ. » Ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ«, (αὐτ.). **faire des mines (des façons, des simagrées, la petite bouche, des sucrées etc.), faire le difficile (le délicat, le dégoûté, le rencheri, du rencheri), minauder.**

Τσάκνον. » Κάρφος (τό). **brin.**

Τσακόνω (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ζαγόω. » Ζαγῶσαι, Δωρικὴ ἡ λέξις, ἀντὶ τοῦ Ἐπισχεῖν, κατασχεῖν. « Ἡσύχ.), ῥ. μετ. ἴδε Ἀδράχνω καὶ Πιάνω.

Τσαλαβούτημα. » Ἔμβρεξις. **l'action de mouiller (se mouiller).**

Τσαλαβουτῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἐμβρέχω -ομαι. **mouiller (se mouiller); se tenir long temps dans l'eau (en se baignant).**

Τσαλακόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. (ἄς κρίνουν ἄλλοι ἂν ἔχῃ κἄμμίαν σχέσιν ἡ λέξις μὲ τὸ » Σαλάκων κτλ.). »Ῥικνόομαι (» Τὰ ἱμάτια οὐχ ἐῤῥικνώθη, « Ἐπιφάν.). **avachir (s'). ||.** φόρεμα τσαλακωμένον. » Ἐῤῥικνωμένον. **chiffoné.**

Τσαλαπάτημα » Καταπάτησις. **l'action de fouler aux pieds.**

Τσαλαπατῶ (ὁ Κορ. προκρίνει τὸ Λακτοπατῶ [» Ἐκρέμνισέν τον τ' ἄλογον, καὶ λακτοπάτησέν τον, « Στέφ. Σαχλίκ.], τὸ ὁποῖον παράγει ἀπὸ τοῦ) » Λὰξ πατέω, (καὶ μονολ.) » Λαπακτέω (» Παίειν με, τύπτειν, λαπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν, « Φερεκρ. Πετάλῃ), ῥ. μετ. »Κατα(»Συμ)-πατέω. **fouler aux pieds.**

Τσαμπί. » Σταφυλὶς (ἰδιαιτ τοῦ σταφυλιοῦ), βότρυς, βότρυχος, κόρυμβος (τοῦ κισσοῦ καὶ τῶν ὁμοίων). **grappe, θ.**

Τσαμπουρίδι (τὸ μικρὸ' τσαμπὶ, ὅ,που μένει 'ς τὸ κλῆμα μετὰ τὸ τρύγημα), ἴδε Ἀποτρυγῆδι.

Τσάντζαλον (ἀφ' οὗ καὶ Τσαντζαλιάρης). » Ῥάκιον, **guenille, θ.** (ἡ λέξις ἦτον ἐν χρήσει καὶ πρὸ 1200 χρόνων εἰς τοὺς Βυζ. Διότι ὁ ἐπὶ Μαυρικίου ἀκμάσας Ἰάκωβος, ἐξ οὗ καὶ ἡ τῶν Ἰακωβικῶν αἱρεσις, Σύρος τὸ γένος, » Τζάντζαλος οὑτωσὶ ἐπωνόμαστο, διὰ τὴν ἄκραν, ὥς γε οἶμαι, εὐτέλειαν, « λέγει Νικηφόρος ὁ Κάλλιςος).

Τσάπα(ἡ) }, ἐργ. (γεωργ., ἴσως ἐκ τοῦ)
Τσαπὶ (τὸ) } » Σκάφη, σκαφεῖον ἢ σκαφίον (» Σκαφίον, τὸ κοινῶς λεγόμενον σζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην, « Σχολ. Θεοκρ.), ἴδε Ἀξινογύρι.

Τσατσὰ (προσφώνημα τιμητικὸν μικροτέρας πρὸς μεγαλητέραν ἀδελφήν. Εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. κοιν. Τσάτσα, ἴσως ἐκ τοῦ) » Τέττα ἢ Ἄττα (προσφωνημάτων παλαιῶν, ἴδε τὸν Εὐστάθ. Ἰλ. Δ).

Τσατσάρα (χυδ. τὸ ἀρὸ κτένι, καὶ μάλιστα τὸ πρὸς καλλωπισμὸν φορούμενον εἰς τὸ κεφάλι. Ἂς κρίνουν ἄλλοι ἂν ἔχῃ κἄμμίαν σχέσιν μὲ τὸ) » Σισάριον, ἴδε Κτένι.

Τσηβδίζω (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ψευδίζω. 'Δὲν ηὑξεύρω ἂν ἦνε τῷ ὄντι ἡ ὀρθὴ τῆς λέξεως προφορά, ἢ διόρθωσις κἀνενὸς λογιωτάτου), ῥ. οὐδ.» Ψελλίζω, τραυλίζω, βατταρίζω (ἴδε τὰς διαφορὰς εἰς τὸ Τσηβδός). **bégayer, grasseyer, être bègue.**

Τσήβδισμα. » Ψελλισμὸς, ψελλότης, τραυλισμὸς, τραυλότης, ἰσχνοφωνία (ὀρθ.) ἰσχοφωνία (ἴδε τὰς διαφορὰς εἰς τὸ Τσηβδός). **bégayement, grasseyement.**

Τσηβδὸς (ὁ Τουρ. Πιλτέχης [ἴδε Τσηβδίζω], ἀπὸ τοῦ Ἔξαυδος ἢ τοῦ Σχαύδης ὁ ἰσχνόφωνος«, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, οἱονεὶ Ἰσχαύδης τις ὤν), ή, όν. » Ψελλὸς (κυρ. ὁ προφέρων τὸ Σ ὡς Θ, καὶ ἀφίνων καὶ στοιχεῖα, καθὼς τὰ μικρὰ παιδιὰ), τραυλὸς (κυρ. ὁ προφέρων τὸ Λ ἀντὶ τοῦ Ρ, καθὼς ὁ Ἀλκιβιάδης. » Ὀλᾷς Θέωλον, τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει, [ἀντὶ] » Ὁρᾷς Θέωρον, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει,« Ἀριστοφ.), ἰσχνόφωνος (ἢ ὀρθ.) ἰσχόφωνος (κυρ. ὁ Τουρκ. Πεπελε, ὁ μὴ δυνάμενος ταχέως συνάψαι τὰς συλλαβὰς, ὁ αὐτὸς καὶ) βατταρίζων. **bègue.**

Τσηγαρίζω (ἡ ἀπὸ τοῦ Καίω καὶ Κίω

ἐτυμολογία τῆς λέξεως μὲ φαίνεται πιθανωτέρα παρὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Τηγανίζω τοῦ Κορ.), ῥ. μετ. »Περικαίω, περιοπτάω. rissoler, ἴδε καὶ Ξεροτηγανίζω. §. τσηγαρίζομαι (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Βασανίζομαι, Κακοπερνῶ: »ἰδὲ τὸν βρῶμον ποῦ ἔκειτο, καὶ 'γὼ τζυγαριζόμην, « Πτωχοπρ. ἐν τῷ κατὰ Ἡγουμ.), ἴδε Τυραννηοῦμαι.

Τσηγάρισμα. » Περιόπτησις. l'action de rissoler, ἴδε καὶ Ξεροτηγάνισμα.

Τσηγαρισμένος, η, ον } , (κρέας κυρ.).
Τσηγαριστὸς, ή, όν } » Περιωπτημένος. rissolé.

Τσήπουρον (ἀντὶ Σήπουρον), ἴδε Ἀποστραγγίδι.

Τσῆρος (τὸ μικρὸν Σχουμπρὶ, ἰδίως ἀφ' οὗ ξηρανθῇ, ἢ ἄλλο εἶδος 'ψαριοῦ ὅμοιον, ἴδε Κορ. Ξενοχρ. καὶ Ἀτ. Τόμ. Ἀ., ἐκ τοῦ) » Κηρὶς καὶ Κιῤῥὶς (ἡ ὁποία ὅμως συγκαταριθμεῖται ὑπὸ τοῦ Ὀππιανοῦ [Ἁλιευτ. Γ', 187] μὲ τὰ μεγάλα 'ψάρια) καὶ Κιῤῥὰς καὶ Σκιρὶς, σκομβρίς. maquereau bâtard, gascon, gascanet ἢ gascanel, saurel, chicarou.

Τσιγαρίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Τσηγαρίζω, κτλ.

Τσίκνα (ἡ μυρωδιὰ τοῦ καμμένου φαγητοῦ, κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) » Κνίσσα. brûlé.

Τσικνίζω, ῥ. μετ. » Κνισσόω (» Τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι,« Λουκιαν. Ἐπιστ. Κρον.). faire (laisser) prendre le brûlé.

Τσικνισμένος, η, ον. » Κεκνισσωμένος. qui sent le brûlé.

Τσιληπουρδῶ (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκ τοῦ) » Σιληπορδάω(-έω), ῥ. ἀμ. » Στρηνιάω, σκιρτάω, διατείνομαι. s'agiter, se débattre, ἴδε καὶ Χοροπηδῶ.

Τσιμοῦρι (ἡ ἄλλ. Σκυλόμυιγα ἢ Σκυλόψειρα καὶ παλαιότερα Τσιβίκιον, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ Κίμβιξ, κατὰ τὸν Κορ., ὅθεν προφ. ὀρθ. Τσιμποῦρι), ἔντ. » Κρότων ἢ Κροτὼν (κατὰ τὸν Στέφ. Βυζ.), κυνοῤῥαϊστὴς καὶ κυνοραϊστὴς (ἴδε Πιπιλίζω). tique, θ.

Τσίμπλα (τὸ ὑγρὸν ὅ,που πήζει εἰς τὰ 'μάτια ἀπὸ τὸ » Σιπαλὴ, ἡ ἐπάργεμος, τουτέστι λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα, « κατὰ τὸν Ἡσυχ.). » Λήμη. chassie, θ.

Τσιμπλιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Λημάω. être (devenir) chassieux.

Τσιμπλιάρης, α, ικον } (καὶ κατὰ τὸν
Τσιμπλιασμένος, η, ον } Ἐτυμολόγον, Τζιμπλός). »Λήμων καὶ Γλήμων καὶ Γλάμων καὶ Γλαμυρὸς, λημαλέος. chassieux.

Τσιμπλίδα, ἴδε Σπίθα.

Τσίντζυρας (καὶ Τζίντζυκας, ὀνοματ. ἴσως ἀπὸ τοῦ Τίτυρος), ἔντ. (»Τζήντζικας ἐλάλησε, μαύρη ῥόγα ὑάλισε, « Παροιμ. Ἑρμοδ. Ῥηγ.). » Τέττιξ-ιγος (ὁ).cigale, θ.

Τσίπα, ἴδε Τσούπα.

Τσίπουρον, ἴδε Τσήπουρον.

Τσιποῦρα, 'ψ., ἴδε Σιπποῦρα.

Τσιρίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Τσουρίζω.

Τσίρλα (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Τίλος, τίλημα, σπατίλη, βδέσμα. excrémens aqueux.

Τσιρλίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Τιλάω, βδέννυμι(-υμαι), βδύλλω, ὀῤῥωδέω. laisser aller ses ordures.

Τσίρλισμα (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Τίλημα, τίλησις. l'action de laisser aller ses ordures.

Τσίρος (ἐκ τοῦ Σκῖρος, ὁ σκληρὸς), 'ψ. ἴδε Τσῆρος.

Τσίῤῥος (» Κίῤῥος, ὁ ὀῤῥὸς τοῦ γάλακτος, « Ἡσύχ.), ἴδε Τυρόγαλα.

Τσιτόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Τιταίνω, ἴδε Τεντόνω.

Τσουγγρανιά. » Ἀμυχὴ, δρυφὰς, δρυφή. égratignure, θ. érafiure, θ.

Τσουγγρανίζω, ῥ. μετ.»Ἀμύσσω(-ττω), δρύφω(-πτω). égratigner, érafler.

Τσουγγράνισμα.» Ἄμυξις, δρύψις. égratignure.

Τσουγγρανῶ, ῥ. μετ., ἴδε Τσουγγρανίζω.

Τσουγγριὰ, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Τσούζω (ἐκ τοῦ exuro, exussi, ἐκκαίω κατακαίω. » Κόκκινα λυχνιτάρια νὰ τζούζουν ὡς ἡ φλόγαις, Δουκάγγ.), ῥ ἀμ. » Δάκνω, δριμύσσω. piquer, picoter, cuire.

Τσουκάνι, ἐργ. (ἀπὸ τοῦ) » Τυκάνιον (ὑποκορ. τοῦ) τύκανον, τυκάνη, τύκος, σφύρα. marteau.

Τσουκνίδα, φ. » Κνίδη, ἀκαλήφη. ortie, θ. §. (εἶδος θαλασσινοῦ), ἴδε Κολλητσιάνος.

Τσουμάδισμα, ἴδε Μάδισμα.

Τσουμαδῶ, ῥ. μετ., ἴδε Μαδίζω.

Τσουνὶ ('πωρικοῦ, φύλλου, κτλ.). »Μίσχος. queue, θ. pédicule.

Τσούνια (τὰ),(εἶδος παιγνιδιοῦ). »*Πατταλισμὸς, * πατταλίνδα. quilles, θ. ||. παίζω τσούνια. » * Πατταλίζω. jouer aux quilles.

Τσούξιμον. » Δηγμός. cuisson.

Τσουρουφλύζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ)» Περιφλύω, ἴδε Καψαλίζω.

Τσουρούφλυσμα, ἴδε Καψάλισμα.

Τσουρουφλυσμένος, η, ον, ἴδε Καψαλισμένος.

Τσουχτερὸς, ή, όν, ἴδε Ἀψὺς καὶ §. (μεταφ.) Ἐγγικτικός.

Τσουγκρύζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Συγκρούω, συμβάλλω. brouiller, mettre aux prises, mettre mal ensemble. ||. (ὁ Ἡφαιστίων καὶ ὁ Κρατερὸς) ἐπειδὴ εἶχαν κρυφὴν ἀντιπάθειαν μεταξύ 'των, πολλαῖς φοραῖς τσουγκρύζουντεν(ἢ) 'τὰ τσούγκρυζαν. » Ὑπούλως ἔχοντες ἀλλήλοις, συνέκρουον πολλάκις.

Τσούγκρυσμα. » Σύγκρουσις. brouillerie, θ.

Τσουκνιᾶς (ὑπὸ τοῦ Παυσαν. [Η, 17] ὀνομάζεται γένος τι ἀετῶν) »Κυκνίας,(μάλιστα ἐοικὼς κύκνῳ λευκότητα, »), π. ἴδε Κύκνος.

Τσουκκουδηὰ, δ. » Τερέβινθος καὶ Τέρμινθος (ἡ ἀγρία). térébinthe (pistachier) sauvage, ἴδε καὶ παραβ. Μαστιχνὰ καὶ Σχῖνος.

Τσούκκουδον (ἐκ τοῦ) » Κοκκίδιον (ὁ καρπὸς τῆς Τσουκκουδηᾶς). » Σχινὶς, τερμινθίς. le fruit du térébinthe ou de lentisque, pistache sauvage.

Τσουμοῦρι (προφ. καὶ Τσουμποῦρι), ἔντ. ἴδε Τσιμοῦρι.

Τσούμπημα (σφίξιμον, κυρ. τοῦ σώματος μὲ τὰ δύο δάκτυλα). » Κνισμός. l'action de picoter (de pincer). §.(συνεκδοχ. τὸ σημάδι τοῦ τσουμπήματος, ἢ ἄλλ. Τσουμπηματιά.).» *Κνίσμα. pinçon. §. (τὸ τρύπημα μὲ βελόνι, σουβλὶ, κτλ.), ἴδε Κέντημα.

Τσουμπίδι } , ἐργ. » Μαδιστὴρ, τριχολαβίς. pincette, θ.
Τσουμπίστρα }

Τσουμπῶ (κυρ. σφίγγω τὸ κρέας μὲ τὰ δάκτυλά μου), ῥ. μετ. » Κνίζω, κόπτω. picoter, pincer. §. (καταχρ. τρυπῶ μὲ βελόνι, ἀγκάθι κτλ.), ἴδε Κεντῶ. §. (δοκιμάζω μόνον τὰ φαγητὰ, ἀπὸ ἀνορεξίαν ἢ κερατσιτσιάν). » Ἀπογεύομαι. pignocher (οἰκ.), (τοῦτο δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πουλιῶν, τὰ ὁποῖα τσουμποῦν μὲ τὴν μύτην 'τους τὰ πωρικὰ κτλ.). ||. (ὁ Ἀπελλῆς ζωγράφιζε τόσον τεχνικὰ τὰ σταφύλια, ὥστε τὰ πουλιὰ πήγαιναν καὶ) 'τὰ τσουμποῦσαν. » Τῷ ῥάμφει καθικνοῦντο. becqueter.

Τσούπα (Εἰς τὸ Ἐτυμολ. γράφεται Τζίμπα, ἡ λεπτὴ φλοῦδα, ἐκ τοῦ Σόφα Σύφαρ). » Ἐπιδερμὶς (ἡ τοῦ σώματος), ὑμὴν-ένος (ὁ τοῦ αὐγοῦ, κρομμυδιοῦ κτλ.), γραῦς (ἡ τοῦ βρασμένου γάλακτος καὶ τῶν ὀσπριωδῶν ζωμῶν). peau (mince), θ. pellicule, θ. §. épiderme. §. (μεταφ. ἡ) » Αἰδὼς, (ὅθεν Ξετσιπωμένος ὁ Ἀναιδής), ἴδε Ἐντροπή. ||. 'δὲν ἔχει τσούπαν, ἴδε Ἀδιάντροπος.

Τσουποκάλαμον, φ. » Ναστὸς κάλαμος, μεστοκάλαμος, βελίτης, συριγγίας, τοξικὸς καὶ Κρητικός. roseau plein.

Τσουρίζω (ἐκ τοῦ Συρίζω), ῥ. ἀμ. »Τρύζω, τρυλί(λλί)ζω καὶ πιππίζω (κυρ. διὰ τὰ μικρὰ πουλιὰ), κλαυθμυρίζω (διὰ τὰ μωρὰ παιδιά). piauler, piailler.

Τσούῤῥος (τὸ χωριζόμενον τοῦ τυριοῦ καὶ βουτύρου νερουλὸν τοῦ γάλακτος μέρος), ἴδε Τυρόγαλα.

Τσουρτσουρίζω (λέξις πεποιημένη διὰ τὸν ἦχον 'που γίνεται ὅταν χυθῇ ψυχρὸν εἰς βραστὸν λάδι ἢ βούτυρον), ῥ. ἀμ. » Σίζω. siffler, frémir (comme le poisson qu'on frit).

Τσουρτσούρισμα. » Σιγμός. sifflement, bruit d'un fer ardent qu'on plonge dans l'eau.

Τσούτσουδος, η, ον, ἴδε Ὀλόγυμνος.

Τσούφνα(πάθος τῶν ὀρνίθων), ἴδε Κόρυζα.

Τσώφλοιον (ἀπὸ τοῦ Ἐξώφλοιον ἢ Ἐσώφλοιον). » Κέλυφος (τὸ), λέπος (Λουκ.), λέμμα, λέπισμα, λεπύχανον, ἔλυτρον. écale, θ. coque (τοῦ ἀμυγδάλου, φουντουκιοῦ κτλ.), θ. pelure (τοῦ μήλου, ἀπιδιοῦ κτλ.).

Τυλιγάδι (τὸ ἄλλ. Τυλιχτάρι καὶ 'Γλυτῆρι), ἐργ. »Μήρινς-ινθος (ἡ), πηνιστήρ. dévidoir.

Τυλιγαδιάζω (τὸ ἄλλ. 'Γλυτηρίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Μηρύω(-ομαι), ἐκ(ἀνα)μηρύομαι, ἐκλέγομαι τὸ μήρυμα, ἀναπηνίζομαι. dévider.

Τυλιγάδιασμα. » Ἡ τοῦ νήματος (μηρύματος,κλώσματος) ἀνάλυσις. dévidage.

Τύλιγμα (προφ. κοιν. Ντύλιγμα). »Ἑλιγμὸς, ἕλιξις, περιέλιξις, εἴ(εἶ)λυσις. entortillement, l'action de rouler (etc).

Τυλίζω (προφ. κοιν. Ντυλίζω), ῥ. μετ. (κλωστὴν εἰς κουβάρι). »Ἑ(»Εἰ)λίσσω(-ττω). τυλίσσω(-ττω), εἰλύω, περιελίσσω(-ττω). rouler autour, entortiller. ||. τυλίζω τὸ χέρι μου (κτλ.) μὲ πανί. ».Ἐνειλέω, ἐνειλίσσω, περιελίσσω, περιστέλλω. envelopper. ||. τυλίζω χαρτὶ (πανὶ, κτλ.) εἰς σχῆμα καλαμιοῦ. » Συστρέφω, συσπειρόω. rouler, ἴδε καὶ Κουβαριάζω.

Τυπόνω (κυρ. βιβλίον), ῥ. μετ. » Τύποις ἐκδίδωμι. imprimer. §. (μεταφ.) 'τὸ τυπόνω εἰς τὸν νοῦν μου. » Ἐνσημαίνομαι (»Ἐγχαράσσω, »Ἐγκολάπτω) τῇ διανοίᾳ. graver. ||. εἶναι τυπωμένον εἰς τὸν

νοῦν μου. » Ἐντέτηκται (» Ἐντέτηκε) τῷ νῷ.

Τυπωμένος, η, ον (βιβλίον κυρ.). » Τύποις ἐκδεδομένος. imprimé, publié.

Τυραννία. » Αἰκία, βάσανος (ἡ), κακουχία. tourment, gêne, θ. vexation. §. » Στρέβλωσις, κάκωσις. supplice ; martyre, ἴδε καὶ Βάσανον.

Τυράννιον, ἴδε Τυραννία.

Τυραννισμένος (ὁ ἄλλ. Βασανισμένος), η, ον. » Τλήμων, ταλαίπωρος, πολυπαθής. qui a beaucoup souffert.

Τυραννῶ, ῥ. μετ. » Βασανίζω, στρεβλόω, αἰκίζομαι. tourmenter; martyriser. §. » Τρύχω, κατατρύχω, κακόω, παρατείνω, ταλαιπωρέω (Ἰσοκρ.). vexer; faire languir, travailler. ||. ὡς οὗ 'να 'τὸν τυραννήσω κ' ἐγὼ, καθὼς μὲ τυραννεῖ καὶ αὐτός. »Ἕως ἂν παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει (Ξενοφ. Κυρουπ.) «. ||. τυραννηοῦμαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ.» Ταλαιπωρέω, τρύχομαι, κατατρύχομαι, κακουχέομαι, παρατείνομαι, κακοπαθέω. se tourmenter, se travailler, ἴδε καὶ Κοπιάζω. ||. τυραννηέται τρεῖς χρόνους 'ς τὴ' φυλακή'. » Τρυχόμενος ἐν δεσμωτηρίῳ, τρίτον τοῦτο ἔτος. «

Τυρῆτι (εἶδος φαγητοῦ). » Τυρωτὸν (ἴδε Ἀθην. βιβλ. ΙΔ'), ἴδε Τυρόπηττα.

Τυρί. » Τυρός. fromage.

Τυροβόλι (τὸ πλεκτὸν καλοῦπι ὅπου χύνουν τὸ τυρί. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. ΙΑ, 37). » Τάλαρος, ταλάριον, ταῤῥὸς καὶ ταρσὸς, τυροκομεῖον, τυροβόλιον. clisse, θ. éclisse, θ. fromager, clayon.

Τυρόγαλα } (ὁ ἄλλ. Τσόῤῥος). » Ὀῤ-
Τυρόγαλον } ῥὸς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Κρήτην). petit-lait, lait clair, mègue, babeure, θ.

Τυροκεμῶ (κάμνω τυρί), ῥ. ἀμ. » Τυροκομέω, τυροποιέω. faire du fromage.

Τυρόπηττα. » Ὑποτυρὶς (Ἀθην. ἡ κατασκευή 'της ἦτον διαφορετική.), ἀρτοτυρίτης. ramequin, talmouse, θ.

Τυροτρίφτης (ὁ Τουρκ. Ῥεντὲς), ἐργ. »Κνῆστις (ἡ), κνηστὴρ, τυρόκνηστις (ἡ), ξυήλη. râpe, θ.

Τύφλα, παθ. » Τυφλότης, τύφλωσις, πήρωσις (ὀφθαλμῶν, ὀμμάτων, ὄψεως), ἀβλεψία. cécité, θ. ||. τύφλα (λέγουν καταρώμενοι κἀνένα, ὅταν πέσῃ ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀνοησίας καὶ σπάσῃ μάλιστα καί τίποτε)! » Ἐς κόρακας ! peste!

Τυφλὰ, ἐπ. » Τυφλῷ ποδὶ κατὰ τὴν παροιμίαν. aveuglément; à l'aveuglette (οἰκ.).

Τυφλίτης (εἶδος 'φειδιοῦ), ζ. » Τυφλίας, τυφλίνη, τύφλινος, τύφλωψ. l'aveugle (espèce de serpent), envoye, serqent cassant.

Τυφλομυῖγα (ἡ ἄλλ. Τυφλοπανίδα-ἴτσα, εἶδος παιγνιδιοῦ). » Μυΐνδα, χαλκῆ μυῖα (ἐπαίζετο ὀλίγον διαφορετικώτερα, ἴδε Εὐσταθ. Ἰλ. Φ), ψηλαφίνδα. colin-maillard.

Τυφλένω, ῥ. μετ. » Τυφλόω, ἐκ(ἀπο)τυφλόω, πηρόω (τὰς ὄψεις). aveugler. ||. τυφλόνομαι, ῥ. παθ. καὶ μεσ. αὐτοπ. »Ἀποβάλλω (»Πηρόομαι) τὰς ὄψεις. perdre la vue, devenir aveugle. ||. καὶ ὅτι ἐτυφλώθη ἀπὸ τὸ ἓν ὀμμάτι. » Καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐτὸν προδόντα (Δημοσθ. Καλλιπ.)«.

Τυφλοπόντικον (τὸ } , ζ. » Ἀσπάλαξ
Τυφλοπόντικος(-κας) } -ακος (ὁ). taupe, θ. (ἢ πιθανώτερον ὁ) rat-taupe (ὁ ἄλλ. zemni).

Τυφλὸς, ἡ, όν. »Πηρὸς (»Πεπηρωμένος) τὰς ὄψεις, τυφλὸς, τυφλώττων. aveugle. ||. εἶνε τυφλός. » Τυφλώττει. ||. περιπατεῖ 'ς τὰ τυφλὰ (φρ. μεταφορ.). »Κατὰ σκότον ἠλάσκει (Π.) «. ||. νὰ 'ρ' ὁ τυφλὸς κατήφορο' (παροιμ.), ἴδε Κατήφορος.

Τύφλωμα. » Τύφλωσις, ἐκτύφλωσις. l'action d'aveugler, aveuglement.

Τυχαίνω (τὸ ἄλλ. Λαχαίνω), ῥ. ἀμ. » Τυγχάνω, ἐντυγχάνω, ἀπαντάω, κυρέω (ποιητ.). rencontrer, ἴδε καὶ Ἀπαντῶ. ||. καὶ πλάγιαζαν ὅπου τύχαινε καθένας. » Ἀνεπαύοντο δὲ ὅπου ἐτύγχανον ἕκαστος (Ξενοφ. Ἀναβ.)«. ||. τυχαίνει, ῥ. οὐδ. ἀπροσ. » Συμβαίνει, συμ(προσ, παρα)πίπτει, ἀπαντᾷ, συγκυρεῖ, καταλαμβάνει (Ἡροδ.). arriver, survenir, avenir (il avint etc.). ||. ἂν τύχῃ. »Τυχὸν, οὕτω τυχὸν, παρατυχὸν, συμ(παρα)πεσὸν, παρασχόν. ||. ὅ,τι τύχοι 'μπροστά. » Τὸ προσ(παρα)τυχὸν, τὸ πρόχειρον, τὸ ἐν ποσί. ||. ἔτυχε τότε ἴσια-ἴσια 'νὰ ἔχουν πόλεμον οἱ Σπαρτιάται μὲ τοὺς Ἀργείους. » Τοῖσι Σπαρτιήτῃσι κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπεπτώκεε ἔρις ἐοῦσα πρὸς Ἀργείους«. ||. 'τὸν ἔτυχε δουλειά. »Ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ. ||. ἂν ὅμως ἔτυχε πολλαῖς φοραῖς 'να νικηθοῦν οἱ δυνατώτεροι ἀπὸ τοὺς ἀδυνατωτέρους, 'δὲν εἶνε καθόλου παράξενον. » Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι, τί θαυμαστὸν (Ἰσοκρ.)« ;

Τύχη (οἱ παλαιοὶ 'τὴν ἐθεοποιοῦσαν). » Τύχη, δαίμων (ἡ), μοῖρα, τὸ αὐτόματον. sort, fortune, θ. hasard. ||. κατὰ τύχην. » Ἀπὸ τύχης, τύχῃ τινὶ, οὕτω τυχὸν (ξυμπεσὸν, παρασχὸν, ξυμβὰν, κυρῆσαν), αὐτομάτως, ἐκ(ἀπὸ)ταὐτομάτου, κατὰ συγκυρίαν (συντυχίαν, συμβεβηκὸς), κατὰ θεὸν, κατὰ δή τινα δαίμονα. par hasard, fortuitement, accidentellement, par accident. ||. καλὴ τύχη. » Ἀγαθῇ τύχῃ, ἀγαθῷ δαίμονι. heureusement. §. τύχη (ἰδιαιτ. καὶ κατὰ συνεκδοχ.. ἡ καλή· ὅθεν :) ἔχει ('δὲν ἔχει) τύχην. » Ἀγαθῇ (» Εὐμενεῖ) κέχρηται τύχῃ· » Εὐτυχής τις ἐστί· » Πάντα κατὰ ῥοῦν αὐτῷ χωρεῖ, ἴδε καὶ Ἄτυχος καὶ Γραφτόν. ||. τί τύχη (φρ.)! » Τῆς τύχης (» Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν, « Ξενοφ.)!

Τυχηρὸς (ὁ ἔχων καλὴν τύχην), ἡ, όν. » Εὐτυχής. heureux. §. (ὁ κατὰ τύχην συμβαίνων). » Τυχαῖος, ὁ ἀπὸ τύχης (κατὰ τύχην), προστυχής. fortuit, accidentel, casuel.

Τῶρα (ἀπὸ τὸ, Τῇ ὥρᾳ, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον. Ἄλλοι 'τὸ γράφουν Τόρα, καὶ 'τὸ παράγουν ἀπὸ τοῦ Τόφρα), ἐπ. (χρον.). » Νῦν καὶ (κατ' ἐπέκτ.) Νυνὶ (ἴδε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ Ἐτυμολ.), τανῦν, τὸ νῦν ἔχον, ἤδη, ἄρτι. à présent, maintenant, présentement. ||. ἕως τῶρα. » Ἐς δεῦρο, μέχρι τοῦδε. ||. ἀπὸ τὸ πουρνὸ ἕως τῶρα. » Ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο (Πλάτ. Νομ.)«. ||. καὶ τῶρα πῶς βλέπεις; » Πῶς οὖν ἄρτι βλέπεις (Εὐαγγ.)« ; ||. ἑπτὰ μῆνες (χρόνια) τῶρα (φρ.). » Ἕβδομον ἤδη μῆνα (ἔτος)· » Ἕβδομον τουτονὶ μῆνα· » Ἕβδομος μὴν οὑτοσί. ||. τόσον καιρὸν τῶρα. » Τοσοῦτον χρόνον ἤδη (Θκδ.)«. ||. ἀπὸ τῶρα καὶ ὕστερα (ἢ) 'μπροστὰ, ἴδε Ἀπό. §. τῶρα (καταχρ. ἀντὶ Μετ' ὀλίγον). ||. ἀμέσως τῶρα (ἢ) τῶρα-τῶρα σᾶς 'τὰ διηγοῦμαι. » Αὐτίκα δὴ μάλα διέξειμι πρὸς ὑμᾶς. ||. τῶρα-τῶρα 'τὸ μαθαίνεις. » Εἴσῃ αὐτίκα δὴ μάλα (Πλατ.), » ἴδε καὶ Ὑστερώτερα.

Τωρινὸς, ἡ, όν. » Παρὼν-όντος, ἐνεστὼς -ῶτος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) νῦν (αὐτίκα, ἤδη. » Τὴν ἤδη χάριν τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου παντὸς περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, « Δημοσθ.). présent, actuel.

Υ.

Υ, υ, τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α: » Ὑψηλὸς-ἀψηλὸς, κτλ. ||. εἰς ΑΙ: » Μακρύνω -μακραίνω, σμικρύνω-μικραίνω, κτλ. ||. εἰς Ε: » Ἄχυρον-ἄχερον, κυρὰ-κερὰ, μύρμηκι-μερμῆγκι, μυρσίνη-μερσίνι, πίτυρον -πίτερο', σύρω-σέρνω, κτλ. ||. εἰς Μ: » Ἐλαύνω- 'λάμνω, εὐπορῶ, -ἐμπορῶ, πλεύμονι-πλεμμόνι, ῥεῦμα-ῥέμμα, χαῦνος -ἀχαμνὸς, κτλ. ||. εἰς Ο: » Ὑγρὸς-ὀγρὸς, κτλ. ||. εἰς ΟΥ: μύστακι-μουστάκι, ξυρέω-ξουρίζω, πτέρυγα-φτεροῦγα, στυππίον-στουππὶ, τολύπη- τουλούπα, κτλ. (Σημ. Εἰς τὴν βασιλευομένην μάλιστα Ἑλλάδα ἡ τοιαύτη τοῦ Υ προφορὰ εἶνε τόσον κοινὴ, ὥστε οἱ χωρικοὶ προφέρουν καὶ Ἄχιουρα καὶ Τρούπα καὶ Παραθοῦρι κτλ. Ἡ συνήθεια αὕτη καὶ τῶν Λαζῶν τὸ Ἀοῦτος [ἀντὶ Αὐτὸς] ἠμπορεῖ 'να χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς καθαυτὸ τοῦ Υ προφορᾶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις), ἴδε καὶ Ο. ||. εἰς Π. (ὅταν τοῦτο προφέρεται ὡς Φ): » Καῦσις -κάψι' κτλ. §. Ἀφαιρεῖται (κατ' ἀρχὰς μὲν τῶν λέξεων) : » Ὑβρίζω-βρίζω, ὑγιηρὸς 'γιερὸς, ὑπάγω-'πάγω, ὑπερήφανος-'περήφανος, ὑφαίνω-'φαίνω, κτλ. (κατὰ τὸ μέσον δέ) : » Αὐτὸς-ἀτὸς, γεῦμα-γέμα (ἂν τοῦτο 'δὲν ἦνε κατὰ τροπὴν μᾶλλον εἰς μ, γέμμα, ἴδε ἀνωτέρω), κορυφὴ-κορφὴ, οὐχὶ-ὄχι, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν: Αὐτὰρ-ἀτὰρ, ἀελλόπους- ἀελλόπος κτλ.).

Ὑαλάδα (ἡ). » Γάνος (τὸ), γάνωμα, στιλπνότης, στιλβηδών.

Ὑαλένιος, α, εν. » Ὑά(έ)λινος, ὁ ἐξ ὑά(έ)λου, ὑα(ε)λοῦς (Κλημ.). de verre.

Ὑαλὶ (προφ. κοιν. Γυαλί). » Ὕαλος καὶ Ὕελος (ἡ) (Κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις ἐσήμαινε τὸ Κεχριμπάρι, τὸ Ἀμμωνιακὸν ἅλας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα διαφανῆ σώματα. Ἀπὸ τὸν Ἡρόδ. ὀνομάζεται) » Χυτὴ λίθος. verre. ||. ὑαλὶ τοῦ παραθυριοῦ (τὸ Τουρκ. Τζάμι). » Φεγγίτης (ὕαλος). vitre, carreau de vitre. ||. ὑαλὶ τῶν 'ματιῶν, ἴδε 'Ματοϋάλι.

Ὑαλίζω, ῥ. μετ. » Ὁμαλίζω, ἐκτρίβω. polir, éclaircir, fourbir (κυρ. σιδερικὰ), ἴδε καὶ Στιλιβόνω. §. ῥ. ἀμ. » Στίλβω. briller ; être luisant. ||. ὑαλίζουν τὰ 'μάτιά 'του. » Στίλβουσιν οἱ ὀφθαλμοί. éclairent. §. (μεταφορ. διὰ γυναῖκα εὐπρό-

πωπον λέγομεν ὅτι) ὑαλίζει. (Μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι): »Ὄψις ὑαλέη· » Ὑαλόεσσα παρειὰ κτλ. elle a un joli minois.

Ὑάλισμα. » Στίλβωσις, ἔκτριψις. polissure, θ. poliment.

Ὑαλιστερὸς, ή, όν. » Στιλπνὸς, ὑαλόεις, λιπαρός. poli, luisant.

Ὑαλιστῆρι, έργ. » Ὁμάλιστρον. lissoir, polissoir, buis, ἴδε καὶ Στιλιβωτῆρι.

Ὑβρίζω (προφ. κοιν. Ἐβρίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Λοιδορέω(-ομαι), κακῶς λέγω, κακηγορέω, κακολογέω, βλασφημέω, δυσφημέω, πλύνω (μεταφορ.). injurier, dire des injures, invectiver contre. ||. (μεσ. ἀλληλοπαθ.) ὑβρίζομαι. » Διαλοιδορέομαι (τινί). ||. φωνάζοντες καὶ ὑβριζόμενοι μεταξύ 'των. » Βοῇ τε χρώμενοι καὶ λοιδορίᾳ πρὸς ἀλλήλους (Θκδ.). « ||. 'δὲν πρέπει, ποιηταὶ ἄνθρωποι, 'να 'βρίζωνται ὡς ἂν ταὶς γύφτισσαις. » Λοιδορεῖσθαι δ' οὐ θέμις ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας, « (Ἀριστοφ.).

Ὑγεία. » Ὑγίεια καὶ Ὑγεία, τὸ ὑγιαίνειν, εὐεξία. santé, θ. ||. πῶς εἶσαι 'ς τὴν ὑγείαν σου; ἴδε Εἶμαι. ||. ἀφίνω ὑγείαν, ἴδε Ἀποχαιρετῶ. ||. ἔχετε ὑγείαν (καὶ κοιν.) ἔχε 'γειά' (φρ. φιλοφρ.). » Ἔῤῥωσο! ὑγίαινε (»Ἀλλ' εἶμι, σὺ δ' ὑγίαινε, « Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 477)! ἐῤῥῶσθαι! ἔῤῥωσθε! χαίρειν! ἀσπάζομαί σε! à Dieu! portez-vous-bien, ἴδε καὶ Ὑγιαίνω (εἰς τὸ ||. ὑγιαίνετε!). ||. μὲ ταὶς ὑγείαις σας (φρ. φιλοφρ. πρὸς τοὺς λουσθέντας, ξυρισθέντας κτλ.)! »Ἐῤῥῶσθαι! grand bien vous fasse! ||. 'πάρ' 'τὸ καὶ πήγαινε μὲ ὑγείαν ('να 'τὸ μεταχειρισθῇς δηλ.)! » Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ (Λουκ. Β. πρ.)«. ||. 'γειά σου (ἐπιφων. φιλοφρον. πρὸς τοὺς φτερνιζομένους)! ἴδε Ὑγιαίνω (εἰς τὸ ||. ὑγιαίνετε!) ||. 'γειά σου, ἆ γειά σου (λέγομεν κοινῶς, ὅταν θέλωμεν 'να ἐπαινέσωμεν ἢ 'να ἐγκαρδιώσωμεν κἀνένα)! » Εὖγε! » Εἶα! » Εἶα μάλα! bravo! courage, allons courage. ||. εἰς ὑγείαν σας (ὅταν πίνωμεν κρασί)! » Προπίνω σοι. à votre santé! ||. πίνω εἰς ὑγείαν τινός. » Προπίνω (»Φιλοτησίαν προπίνω) τινὶ, ἐπιχέομαι ἄκρατον, ἐπίχυσίν τινος λαμβάνω (»Ἐπίχυσιν λαμβανόντων Δημητρίου βασιλέως«. Πλουτ. Δημ.). boire à (porter) la santé de.

Ὑγιαίνω (εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου), ῥ. οὐδ. » Εὖ ἔχω, ὑγιαίνω, ἔῤῥωμαι, ὑγιῶς (ἐπιεικῶς) ἔχω, εὐεκτέω. se porter bien, jouir d'une bonne santé. ||. ὅταν τὰ σκυλιὰ 'δὲν 'παίρνουν εὐχαρίστως ὅ,τι 'τὰ δώσοις, εἶνε σημάδι πῶς 'δὲν ὑγιαίνουν. » Ὅταν αἱ κύνες μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἡδέως, τεκμήριον δὲ τοῦτο ὅτι οὐκ ἔῤῥωνται (Ξενοφ. Κυνηγ.)«. ||. ὑγιαίνετε (φρ. ἐπιφωνουμένη εὐκτικῶς, κυρ. πρὸς τοὺς φτερνιζομένους). »Ζεῦ σῶσον (τὸ ἔλεγεν αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν ὁ φτερνιζόμενος)! dieu vous assiste (bénisse)! §. (γίνομαι καλὰ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν), ἴδε Ἀναλαμβάνω.

Ὑγρασία. » Νοτὶς, ἰκμὰς, ὑγρασία (Γαλην), ὑγρότης, τὸ ὑγρόν. humidité, θ. §. moiteur, θ.

Ὑγρὸς, ά, όν. » Ὑγρὸς, διερὸς, δίυγρος, νοτερὸς, νενοτισμένος, ἰκμαλέος. humide. §. moite.

Ὑδρώπικας, πάθ. » Ὕδερος, ὕδρωψ. hydropisie, θ.

Ὑδρωπικιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ὑδεριάω, ὑδρωπιάω, ὑδέρῳ περιπίπτω. devenir hydropique.

Ὑδρωπίκιασμα. »Ὑδερίασις hydropisie. θ

Ὑδρωπικιασμένος, η, ον. » Ὑδεριῶν, ὑδρωπικός. hydropique.

Υἱὸς (προφ. κοιν. Γυιός). » Υἱὸς, παῖς, υἱεὺς-έος (ποιητ.). fils.

Υἱοθετῶ, ῥ. μετ. » Ποιοῦμαι (παῖδα), παῖδα τίθεμαι, εἰσποιοῦμαι, ἀναιρέομαι. adopter.

Ὕκνον, φ., ἴδε Ὕπνος.

Ὑννὶ (προφ. κοιν. Γυννί, ἡ σιδερένια μύτη τοῦ ἀλετριοῦ). » Ὕνις καὶ Ὕννις-ιδος (ἡ). soc, coutre.

Ὑπάγω, ἴδε 'Πάγω.

Ὑπανδρεία (προφ. κοιν. 'Παντρειά). »Συνοίκησις, συνοικέσιον. mariage.

Ὑπανδρεμμένος (προφ. κοιν. 'Παντρεμένος), η, ον. » Γεγαμηκὼς-ότος (ὁ), γεγαμημένη (ἡ), ὕπανδρος (γυνή). marié-ée.

Ὑπανδρεύω (κυρ. γυναῖκα, καταχρ. δὲ καὶ ἄνδρα), ῥ. μετ. » Ἐκδίδωμι ἀνδρὶ (τὴν θυγατέρα ἢ ἀδελφὴν), γυναῖκα ἄγομαι (τῷ υἱῷ), συνοικίζω, συζεύγνυμι, ἁρμόζω(-ομαι), (ἴδε τὰ παραδείγματα εἰς τὸ Ἀῤῥαβωνιάζω). marier; établir (κυρ. κορῆτσι). ||. 'πανδρεύομαι, ῥ. μεσ. (ἐπὶ μὲν ἀνδρός:) » Γυναῖκα ἄγομαι, γαμέω, γάμον λαμβάνω (» Παρακαλῶν αὐτοὺς ἐνδοξοτέρους λαβεῖν γάμους, οὐκ ἔπειθεν [Ἀθήν. ΙΒ']. » Γάμον Τατίας ἔλαβε, « Πλούτ.), λαμβάνω γάμῳ ἢ πρὸς γάμον γυναῖκα (Θκ., Πλούτ.), γαμῶ γάμον (» Τὸν Ἑλένης γάμον γήμας«, Εὐρ. Ἰφιγ.), νυμφεύομαι· (ἐπὶ δὲ γυναικός:) » Γαμέομαι, εἰς γάμους ἔρχομαι τινὸς (ἢ) συνέρχομαί τινι· συνοι-

κέω, γάμον συνάπτω (ζεύγνυμαι, συνίσταμαι), συζεύγνυμαι, ἁρμόζομαι. se marier, épouser, s'établir (κυρ. ἐπὶ γυναικός). ||. ὁ νόμος 'δὲν συγχωρεῖ 'νὰ 'πανδρεύεται ξένη μὲ ἐντόπιον, οὔτε ἐντόπια μὲ ξένον. » Ὁ νόμος οὐκ ἐᾷ τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀστὴν τῷ ξένῳ (Δημοσθ.)«. ||. πῶς γίνεται; ἀφ' οὗ μήτε 'πανδρεύθηκες ἀκόμη! ναί: πλὴν 'πανδρεύομαι, ἂν δώσῃ ὁ θεὸς, τοῦ χρόνου. »Πῶς τοῦτο; ὅς οὐδὲ γεγάμηκας; ἀλλὰ γαμῶ, ἢν θεὸς διδῷ, ἐς νέωτα«. ||. ἔπρεπε 'νὰ 'πεθάνω πρὶν 'πανδρευθῶ. » Ἔδει τεθνᾶναί με πρὶν ἢ γῆμαι«. ||. ἦτον 'πανδρεμμένος τὴν κόρην τοῦ Θεαγένους. » Ἐγεγαμήκει Θεαγένους θυγατέρα ||. 'πανδρεύθηκε τὴν Ἀργίτισσαν, ἐν ᾧ εἶχε παιδιὰ φθασμένα (εἰς ἡλικίαν). » Ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Ἀργολίδα (Πλουτ.) «. ||. 'πανδρεμένη μὲ ἄλλον. »Ἑτέρῳ γεγαμημένη.

Ὑπερβολικὰ, ἐπ. » Ὑπερβαλλόντως, εἰς (καθ')ὑπερβολὴν, δεινῶς, ὑπερφυῶς. excessivement; extrêmement.

Ὑπερβολικὸς, ἡ, όν. » Ὑπερβάλλων, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἄγαν, ὑπέρμετρος (Ξενοφ.) ἄκρος. ὑπερφυής, δεινός. excessif, extrême, démesuré, désordonné. ||. διότι ἡ ὑπερβολικὴ ἐλευθερία. » Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία.

Ὑπερήφανα, ἐπ. » Ὑπερηφάνως, ὑπεροπτικῶς, ἀλαζονικῶς. orgueilleusement, fièrement, arrogamment, superbement, imperieusement.

Ὑπερηφάνεια. » Αὐθάδεια, ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις, ὑπερηφανία, ὄγκος, ὀφρὺς (μεταφ.), κενοδοξία, τῦφος. §. » Οἴησις, οἴημα. § » Ἀλαζονεία. orgueil, arrogance, fierté, morgue, θ. §. suffisance, vanité, présomption, ἴδε καὶ Καύχησις.

Ὑπερηφανεύομαι (προφ. κοιν. 'Περηφανεύουμαι), ῥ. ἀποθ. »Τυφόομαι, ἐπ(ὑπερ)αίρομαι, μέγα φρονέω, ὑψηλοφρονέω, φρονῶ παρ' (ὑπὲρ) ὃ δεῖ, ὑπεραλαζάω, ὑπερηφανέω, φρυάττομαι (μεταφ.), γαυριάω, κομάω. §. »Ἀλαζονεύομαι. s'enorgueillir; tirer vanité de, ἴδε καὶ Καυχιοῦμαι. ||. κάμνω ἄλλον 'νὰ ὑπερηφανευθῇ. » Ἐπαίρω, τυφόω (Ἡροδ.), φυσάω (μεταφορ.), φυσήματος ἐμπίπλημι. enorgueillir. ||. διὰ τί ὑπερηφανεύεσαι; » Ἐπὶ τῷ κομᾷς (Ἀριστφ.)«; »Τί δὲ τοῦτ' ἐστιν ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς (Λουκιαν.) «;

Ὑπερήφανος (προφ. κοιν. 'Περήφανος), η, ον. » Αὐθάδης (Ἰσοκρ. Δημον), ὑπερόπτης, ὑπεροπτικὸς, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, κενόδοξος, γαῦρος. §. » Οἰηματίας. § » Ἀλαζών. orgueilleux, fier, superbe; présomptueux; hautain, arrogant. §. glorieux.

Ὑπερφυσικὸς, ἡ, όν. » Ὑπερφυής. surnaturel.

Ὑπνιάρης, α, ικον. » Φίλυπνος, ὑπνώδης, ὑπνηλὸς, ὑπναλέος. dormeur; somnolent.

Ὕπνος. » Ὕπνος. sommeil; somme. ||. εἰς τὸν ὕπνο 'μου. » Καθ' ὕπνους, κατὰ τοὺς ὕπνους, ἐνύπνιον (Ὁμηρ.). en songe. ||. εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον. » Περὶ πρῶτον ὕπνον «, Θουκδ.

Ὑπνωτικὸν (ἰατρικὸν κυρ.). »Ὑπνωτικὸν (»Ὕπνου ἐμποιητικὸν) φάρμακον. somnifère, soporatif, soporifique, soporifère.

Ὑπογραφή. » Ὑπογραφή. signature, θ.

Ὑπογράφω, ῥ. μετ. » Ὑπογράφω. signer, souscrire.

Ὑπόθεσις. » Πρᾶγμα, πρᾶξις, χρεία. affaire, θ. ||. μεγάλη ὑπόθεσις! μὴ 'τὸ κάμετε ὑπόθεσιν (φρ.)! ἴδε Δουλειά. §. ὑπόθεσις κρισολογουμένη. » Δίκη. affaire en litige, ἴδε καὶ Κρισολογία.

Ὑποκάμισον (προφ. κοινῶς 'Πουκάμισο'. Ὁ Εὐστάθιος 'τὸ γράφει Ἐπικάμισον. Ὁ δὲ Σουίδας λέγει: »Ἐπενδύτης τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται«). » Ὑποχίτων, ἀμπεχόνη. chemise, θ. §. ὑποκάμισον 'φειδιοῦ (κατὰ μετάληψ. τὸ ἀλλαχθὲν δέρμα 'του). » Λεβηρὶς, γῆρας (ὄφεως). mue, θ. dépouille (d'un serpent), θ.

Ὑποκάτω (προφ. κοιν. Ἀπουκάτου), ἐπ. (τοπ). »Ὑπὸ (μὲ αἰτιατ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις), κάτωθεν, ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν (ἀπ' ἐδῶ παρεμορφώθη τὸ Ἀποκατουθειὸ, ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α. ἐκδόσεως). sous, dessous, de dessous, d'en bas, par en bas. ||. τὸ Παλαμήδι ἔχει τὸ Νάπλι ὑποκάτω, ἴδε Ἔχω.

Ὑποκείμενον. » Πρόσωπον (μεταγ.). sujet, personne, θ. personnage. ||. ἀχρεῖον ὑποκείμενον. » Μοχθηρὰ φύσις. mauvais sujet.

Ὑπόκρισι'. »Εἰρωνεία, ὑπουλότης, ὑπόκρισις. hypocrisie, θ.

Ὑποκριτής. » Εἴρων, ὕπουλος, ὑποκριτής (μεταγ.). hypocrite.

Ὑπόληψις (ἡ καλὴ περί τινος ἰδέα).»Πίστις, ἀξίωμα, δόξα, λόγος. estime, égard, considération, crédit, honneur, réputation, ἴδε καὶ Δόξα καὶ Τιμή. ||. ἄνθρωπος μὲ ὑπόληψιν. » Ἐλλόγιμος, δόκιμος. ||. ἔχω εἰς ὑπόληψιν. » Λόγον ποιοῦμαι' » Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. estimer, priser.

||. 'τὸν ἔχω εἰς μεγάλην (πολλὴν) ὑπόληψιν. »Πολὺν αὐτοῦ λόγον ποιοῦμαι· »Περὶ πλείστου ποιοῦμαι τὸν ἄνδρα. j'ai pour lui une grande considération, j'en fais grand cas. ||. 'τὸν ἔχω εἰς περισσοτέραν ὑπόληψιν. » Περὶ πλείονος ποιοῦμαι. ||. 'τὸν ἔχω εἰς ὀλιγωτέραν ὑπόληψιν. » Δεύτερον ποιοῦμαι (ἄγω, τίθεμαι)· » Ἐν ἐλάττονι λόγῳ ποιοῦμαι (ἡγοῦμαι). ||. εἰς τόσην ὑπόληψιν 'τὸν εἶχεν. »Οὕτως ἐσπουδάκει περὶ τὸν ἄνδρα. ||. ἔχει (εἶνε εἰς) ὑπόληψιν μεγάλην. » Δόκιμος ὤν· » Εὐδοκιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα· » Ἐν ἀξιώματι μεγίστῳ διατελῶν· » Σπουδαζόμενος· »Εὖ φερόμενος παρὰ τοῖς ξυμμάχοις (Ξενοφ.)«. Il est (il jouit) d'une grande (haute) considération, il est fort consideré. ||. εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὴν ἀνδρείαν 'του «. ||. εἶχεν (ἦτον εἰς) κακὴν ὑπόληψιν εἰς τὸ στράτευμα. » Πονήρως ἐν τῇ στρατιᾷ φερόμενος (Ξενοφ. Ἑλλ. Α')«.

Ὑπομονετικὸς, ἡ, όν. » Ἀνεκτικὸς, καρτερικὸς, ἀνεξίκακος, μακρόθυμος, τλήμων, ὑπομενετικὸς καὶ ὑπομενητικὸς (Ἀριστοτ.). patient.

Ὑπομονή. » Ἀνοχὴ, καρτερία, τὸ ἀνεκτικὸν (καρτερικὸν κτλ.), ἀνεξικακία, μακροθυμία. patience, θ.

Ὑποπτεύομαι, ῥ. ἀποθ. » Ὑποπτεύω(-ομαι), ὑπονοέω, ὑποτοπέω(-,εύω,-άζω) ὑφοράομαι(-άω, Ξενοφ.), ὑπόπτως (ἀπίστως) ἔχω (διάκειμαι) τινὶ (πρός τινα), ὕποπτα ἐστί μοι πρός (εἴς) τινα, περιοράομαι (Θουκ.), ἀπιστέω, περιΐσταμαι (Λουκιαν.), ὑποβλέπω, λοξότερον ἔχω πρὸς (Πολυβ.). soupçonner, se méfier. ||. καὶ ὑπωπτευόμεθα περισσότερον. » Καὶ ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον. ||. ὁ δὲ Ἐπαμινώνδας ὑπωπτεύετο μὲν καὶ τοὺς ἄλλους Βοιωτοὺς, τοὺς Θεσπιεῖς ὅμως περισσότερον. » Τῷ δὲ Ἐπαμινώνδᾳ καὶ ἐς ἄλλους Βοιωτῶν ὕποπτα ἦν, ἐς δὲ τοὺς Θεσπιεῖς καὶ περισσότερον (Παυσαν. Βοιωτ.) «. §. ὑποπτεύομαι (μὲ ὑποπτεύεται δηλ. ἄλλος), ῥ. παθ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρ.τροπρσσ.). » Δι' ὑποψίας εἰμὶ (γίγνομαι). être (devenir) suspect.

Ὕποπτος (ὅποιον ὑποπτεύονται), η, ον. » Ὕποπτος. suspect. §. (καταχρ. ὅποιος ὑποπτεύεται τὸν καθένα). » Δύσπιστος, ὑπόπτης, καχύποπτος. soupçonneux, méfiant.

Ὑποστατικόν. »Ἀγρὸς, ἀγροικία, ἐσχατιὰ (Δημοσθ.), χωρίον (καθὼς 'τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀγροκήπιον (Στραβ.), προάστειον (κυρ. τὸ πλησίον τῆς πόλεως). terre, θ. §. domaine, θ. §. métairie, θ, ἴδε καὶ Ζευγολατεῖο.

Ὑπόσχεσις. »Ἐπ[illegible]ελία, ὑπόσχεσις. promesse, θ.

Ὑπόσχομαι, ῥ. ἀποθ. » Ὑπισχνέομαι, ὑφίσταμαι, ἐπαγγέλλομαι, ἀνα(ὑπο)δέχομαι, ὁμολογέω, συντίθεμαι. promettre. ||. ἐγώ σε ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σ' ἔλθῃ ἕνας φίλος πολὺ πιστότερος ἀπὸ τὸν Ἀρασπην. »Ἐγώ σοι αναδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀράσπου πιστότερον σοι φίλον (Ξενοφ. Κυροπ.)«. ||. ὅσα ὑποσχεθῇ τις εἴς τινα πρέπει καὶ 'να 'τὰ ἐκτελῇ, ἢ ὄχι; » Ἃ ἄν τις ὁμολογήσῃ τῳ, ποιητέον ἢ οὔ (Πλάτ.)«; ||. ὅσα ὑπεσχέθη, 'δὲν τὰ ἐξετελεῖ. » Ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐξετέλει (Θυδ.)«.

Ὑποτάσσω, ῥ. μετ. » Ὑποτάσσω(-ττω), ὑπ' ἐμαυτὸν ποιέομαι, χειρόομαι. soumettre, réduire, ἴδε καὶ Κυριεύω. ||. ὑποτάσσομαι, ῥ. μετ. καὶ παθ. » Ὑπό τινι γίγνομαι (»Γίγνονται ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις,« Πλουτ.). se soumettre. ||. 'να ὑποτάσσωνται ἀπὸ τῶρα κ' ἐμπρὸς εἰς τοὺς Ῥωμαίους. » Ῥωμαίων κατήκοον γενέσθαι (ἀκούειν) τοὐντεῦθεν «.

Ὑποφερτὸς, ἡ, όν. » Ἀνασχετὸς, ἀνεκτὸς, φορητὸς, ὑπομενετός. supportable.

Ὑποφέρω (προφ. κοιν. Ὑποφέρνω), ῥ. ἀμ. (Ἀντέχω, Βαστῶ). »Φέρω, ἀνέχομαι, καρτερέω, ἀντέχω, βαστάζω (μεταγ.). supporter, porter, soutenir, souffrir, endurer. §. (Δοκιμάζω, Πάσχω). » Ὑφίσταμαι, τλάω, ἀνατλάω. souffrir, essuyer. ||. 'δὲν ἠμπόρεσαν 'να ὑποφέρουν τὴν δίψαν, καὶ παραδόθηκαν. » Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες, ἐπεκηρυκεύσαντο.

Ὑποχονδριακὸς, ἡ, όν. » Μελαγχολῶν. Δύσκολος. hypocondre, hypocondriaque; mélancolique; atrabilaire, sujet aux vapeurs.

Ὑποχόνδριον, παθ. » Μελαγχολία. melancolie, θ. vapeurs, θ. πλ.

Ὑποχρεωμένος, η, ον. » Ὑπόχρεως-ω (Πλουτ. και Πολυβ.). obligé.

Ὑποχρέωσις. » Χάρις. obligation. §. engagement.

Ὑποχρεωτικὸς, ἡ, όν. » Χαριστικός. Ἐπαγωγός. obligeant, officieux.

Ὑποψία. » Ὑπόνοια, ὑποψία. soupçon, ombrage. ||. ὅταν ἦνε ὑποψία πῶς θα πέσῃ πάχνη. »Ὅταν ὕποπτος ᾖ ἡ πάχνη.

Ὕσκα (οἱ ἀγαῖοι μετεχειρίζοντο τὴν ψύχαν τοῦ Νάρθηκος, ἴδε Κουφέξυλον): » Ἔναυσμα. mèche, θ. amorce (de fusil). §. (ἡ φυσικὴ, εἶδος μανιταριοῦ), φ. »Μύκης, ἀγαρικόν. amadou, agaric. ||.

'να 'τὸ κάψῃς μὲ ὕσκα'. » Καίειν δὲ μόκησιν (Ἱπποκρ. περὶ τῶν ἐντ. παθ.)«.

Ὕστερα, ἐπ. (χρον.). » Ὕστερον, εἶτα, ἔπειτα, μετέπειτα, μετὰ (μὲ αἰτιατ.), μετὰ ταῦτα, ἐκ (» Ἐκ μεσημβρίας δὲ παρέσῃ μοι, ὦ Σώκρατες, « Αἰσχ.), κατόπιν, ἑξῆς, ἐφεξῆς. ensuite, après, puis, depuis. ||. ὕστερα, ὕστερα (φρ.), ἴδε Ὁλοὕστερα. ||. ὕστερα-ὕστερα, τί με μέλει; » Τὸ δ' ἐπὶ πᾶσιν (» Τὸ δ' ἐπὶ τέλους), οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδει«. au bout du compte. ||. ὡς τὰ ὕστερα (φρ.), ἴδε Τέλος (εἰς τὸ ||. τέλος πάντων). ||. ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμον. » Ὕστερον τῆς ναυμαχίας (Παυσαν. Α') «. ||. τὰ σέσκλα φυτρόνουν ὕστερα ὄχι μόνον ἀπὸ ἕνα μῆνα καὶ δυὸ καὶ τρεῖς, ἀλλὰ μερικὰ καὶ ἀπὸ ἕνα χρόνον. » Τῶν τευτλίων οὐ μόνον ἑνὶ καὶ δυεῖν καὶ τρισὶν ὕστερον, ἀλλ' ἐνιαυτῷ διαβλαστάνει τινὰ (Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Δ')«. ||. καὶ ὕστερα. » Εἶθ' οὕτως.

Ὑστερημένος, η, ον. Ἄμοιρος, ἀμέτοχος, ἄγευστος. privé, dépourvu, dénué.

Ὑστέρησις. » Στέρησις, ἀφαίρεσις. privation.

Ὑστερικὸν, παθ. » Ὑστερικὸν (» Τὸ περὶ τὴν ὑστέραν) νόσημα. vapeurs (mal) de mère, ἴδε καὶ §. Ὑποχόνδριον.

Ὑστερινὸς, ή, όν. » Ἔσχατος, τελευταῖος, λοίσθιος (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) ὕστερος. §. » Δεύτερος. dernier, qui vient après, postérieur.

Ὑστερῶ, ῥ. μετ. » Στερέω, στερίσκω, ἀφαιρέομαι. priver, dépouiller, dénuer. ||. ὑστεροῦμαι, ῥ. μεσ. » Στέρομαι, στερέομαι, ἀπορέω, ἐνδέομαι. être privé, se priver, manquer de, ἴδε καὶ 'Λείπω. ||. ἀφ' οὗ ὑστερήθηκε (ἡ Ῥώμη) τόσους περιφήμους ἀνθρώπους. » Ἀνδρῶν τοσούτων καὶ τοιούτων ἀρετὰς ἀποκειραμένη (μεταφορ.)«.

Ὑστερώτερα, ἐπ. (χρον.). » Εἰς (» Ἐς) ὕστερον. ci-après.

Ὕτανο' (προφ. καὶ Ὕτνον), φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἀμανίτου, φυτρόνει μέσα εἰς τὴν γῆν, ἢ μόλις ἐξέχει). » Ὕδνον καὶ Ὕτνον. truffe, θ. érinace.

Ὕφος (τὸ). » Ἐπίφασις, ὀφρὺς, ἐπισκύνιον. air (d'arrogance).

Ὑψηλὰ (προφ. κοιν. Ἀψηλὰ), ἐπ. » Ὑψοῦ, ἐφ' ὑψηλοῦ. en haut.

Ὑψηλὸς (προφ. κοιν. Ἀψηλὸς), ἡ, όν. » Ὑψηλὸς (» Τῆς μελίας ἡ μὲν ὑψηλὴ καὶ εὐμήκης ἐστιν, ἡ δὲ ταπεινοτέρα, « Θεοφρ. Φυτ. Γ'), μετέωρος, ὑπερέχων, ὑπερηρμένος. » Μέγας (ἄνθρωπος κυρ.-ὁ μὴ κοντός). haut, élevé.

Ὑψηλότερος (προφ. κοιν. Ἀψηλότερος), η, ον. » Ὑψηλότερος, μετεωρότερος (» Μετεωροτέραν τῆς Αἰγύπτου τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν «, Στράβ. ΙΖ'). » Μείζων (ἄνθρωπος (κυρ.). plus-haut (élevé).

Ὕψος (προφ. κοιν. ὁ) » Γύψος, ὀρ. ἴδε τὴν λέξιν.

Ὕψος (τὸ). » Ὕψος. hauteur, θ. élévation.

Φ.

Φ, φ, τὸ εἰκοστὸν-πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Θ: » Ἀμφίβολος-ἀθίβολος κτλ. ||. εἰς Π: » Σταφίδα-σταπίδα, ῥάφανος-ῥεπάνι, φάτνη-παχνὶ κτλ. ||. εἰς Τ: » Βλασφημῶ-βλαστημῶ κτλ.

Φάβα (Λατιν.), ὀσπρ. (ἡ ἄλλως λεγομένη Μισιριώτικη φακῆ), ἴδε Ἀρακᾶς. §. (συνεκδοχ. ὁ πηκτὸς χυλὸς τῶν κουκκιῶν καὶ ἄλλων ὀσπρίων, εἶδος μαγειρεύματος). » Ἔτνος (» Ἔτνος οὐδετέρως, ἃ νῦν Φάβα καὶ ἰδιῶται καὶ ἀγροῖκοι ὀνομάζουσιν, « Ἐτυμολ.), λέκιθος (κυρ. τοῦ Ἀρακᾶ). purée, θ.

Φαγᾶς (ἀπαντᾶται ἡ λέξις παρὰ Προδρ. ὡς ἐπίθετον Ἰωάννου τινὸς ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ), -άδισσα, -άδικον. » Φάγος, ἀδη-(δδη)φάγος (διὰ τὸν ὁποῖον λέγουν οἱ ἁπλοῖ, ἐκλαμβάνοντες ἐσφαλμένως μὲν, οὐκ ἀχαρίτως δὲ, τὴν λέξιν. » Τρώγει τὸν ᾄδη μὲ τὰ λείψανα«), πολυφάγος, βορὸς, γαστρίμαργος. vorace, grand mangeur, glouton, gourmand.

Φαγγρὶ, 'ψ. » Φάγρος. pagre, pagel (μικρότερόν τι εἶδος).

Φαγγρίζω, ῥ. ἀμ. » Διαφαίνω. paraître à travers; être transparent.

Φαγεῖ' (ἐκ τοῦ ἀπαρεμφ. Φαγεῖν, καθὼς τὸ γράφει καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. [ἴδε Πουρνιάτικον]), (τὸ). » Βρῶμα (τὸ), ἐδωδὴ, βρῶσις, τροφὴ, θοίνη, βορά. aliment, manger, nourriture, θ. pâture (κυρ. τῶν ζώων). §. repas. ||. τὸ πουρνιάτικον φαγεῖ, ἴδε Πουρνιάτικον. ||. τὸ μεσημεριανὸν ἢ μεσημεριάτικον, ἴδε Γεῦμα. ||. τὸ βραδυνόν. ἴδε Δεῖπνος. ||. ἔβαλαν (ἔφεραν) φαγεῖ (ἐλλειπτ. εἰς τὸ τραπέζι). » Παρετέθη τὰ βρώματα. on a servi.

Φαγησερὸν, ἴδε Φαγώσιμον.

Φαγητὸν, » Ἔδεσμα, ὄψον, σιτίον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). mets, plat.

Φαγί (» Ἐδέσματα, φάγια, βρώματα«, Ἡσύχ.), ἴδε Φαγαῖ.

Φαγοπότι. » Φαγησιπόσια καὶ Φαγήσια (ὠνόμαζαν μίαν ἑορτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἴδε Ἀποκρηά). »Πότος. ripaille(χυδ.), θ., ἴδε καὶ Ξεφάντωμα.

Φαγοῦρα »Κνηθμὸς καὶ Κνησμὸς (συγχέεται μὲ τὸ) κνισμὸς, ξυσμὸς (Ἱπποκρ. Ἐπιδ. ΣΤ'), ἀδαγμὸς καὶ ἔδαγμὸς καὶ ὀδαξασμὸς (κυρ. τῶν 'δοντιῶν ὅταν πρωτοβγαίνουν). démangeaison, θ.

Φάγουσα, πάθ. » Φάγαινα, φαγέδαινα, ἕρπης ἐσθιόμενος, ἑρπηδὼν ἐσθιομένη. καρκῖνος. chancre.

Φάγωμα (τὸ τρώγειν). » Βρῶσις. l'action de manger. §. (συνεκδοχ. τὸ φαγωμένον μέρος). »Βρῶμα (Διοσκορ.), διάβρωμα (Στράβ.). endroit (côté) mangé (rongé).

Φαγώσιμον. » Ἐδώδιμον, βρώσιμον. denrée, θ.

'Φάδι (ἀπὸ τοῦ Ὑφάδιον). »Κρόκη, μίτος, ῥοδάνη. trame, θ.

Φαζάνι, π. » Φασιανὸς (ὄρνις). faisan.

Φαίνομαι (Νομίζομαι, Ὁμοιάζω), ῥ. ἀποθ. » Δοκέω, ἔοικα, φαίνομαι, ἐμ(ἀνα)φαίνω, δόξαν (δόκησιν) παρέχω. paraître, sembler. ||. φαίνεται (τριτοπροσ.), »Δοκεῖ, ἔοικε, φαίνεται (» Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη «, Θουκ. » Τὸ τοῦ Ἡσιόδου καλῶς φαίνεται ἔχειν «, Πλατ. Κρατ.), εἰκὸς, εἰκός ἐστιν. il semble, il paraît, il y a apparence. ||. φαίνεται ὅτι εἶνε ἔτσι. » Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν (Κεβ.) «. ||. μὲ φαίνεται. » Δοκεῖ μοι, δοκῶ, δοκῶ μοι, δοκεῖς (δοκοῦσι, κτλ.) μοι. ce me semble. ||. ἐμένα μὲ φαίνεται, (ἢ) καθὼς μὲ φαίνεται. » Κατὰ γνώμην ἐμὴν, (καὶ Ἀττ.) »Γνώμην ἐμὴν (καὶ) » Γνώμην ἐμοὶ (Σουΐδ.)· » Ἐμοὶ δοκεῖν »Ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· » Ὡς ἐμῇ δόξῃ (Ξενοφ.). je me l'imagine. ||. τὰ δὲ ἄλλα μὲ φαίνεται ὅτι θὰ 'τ' ἀφήσω. »Τὰ δ' ἄλλα παρήσειν μοι δοκῶ. ||. καθὼς φαίνεται. »Δοκεῖ· » Ἡ δοκεῖ· » Που. apparemment. ||. πῶς σὲ φαίνεται; » Τί σοι δοκεῖ; » Τίνα τὴν γνώμην ἔχεις; comment la trouvez-vous. ||. ποῦ σὲ φάνηκε (φρ.); »Τί (»Ὅ,τι)παθών;quelle fantaisie vous a pris? ||. 'τὸν φάνηκε 'να γράψῃ ὅτι. »Ἐπῆλθεν (»Ἔδαξεν) αὐτῷ γράψαι. ||. (λέγει, κάμνει) ὅ,τι 'τοῦ φανῇ. » Τὸ φαινόμενον (Ἰσοκρ. Ἀρχιδ.), τὸ δόξαν, παριστάμενον, ce que bon lui semble, ἴδε καὶ Κατεβαίνω. §. (δείχνομαι, εἶμαι παρὼν), ῥ. παθ. ἢ μεσ. αὐτοπ. » Φαίνομαι, ἐπιφαίνομαι, ἐξετάζομαι. paraître, apparaître, se montrer, se présenter. ||. 'τοῦ φάνηκε 'σ τὸν ὕπνον. » Ὄναρ ἐπιστάς· »Καθ' ὕπνους ἐπιφανεὶς αὐτῷ· »Ὄναρ ἐδόκει ὁρᾶν. il lui apparut en songe. ||. φάνηκε 'μπροστά 'του ἕνα κακὸ φάντασμα.. »Φάσματος οὐκ εὐμενοῦς εἰς ὄψιν αὐτῷ παραγενομένου (Πλουτ.)· « » Προσπεσεῖν αὐτῷ δεινὸν φάντασμα (ὁ αὐτ.) «. ||. χωρὶς 'να φαίνεται ἀτός 'του. » Ἀφανὴς ὢν αὐτός. ||. ὅταν χιονίζῃ καὶ 'δὲν φαίνεται ἡ γῆ. » Ὅταν νίφῃ... ὥστε ἠφανίσθαι τὴν γῆν (Ξεναφ. Κυνηγ.) «. ||. καὶ 'δὲν φαίνουνταν πλέον ἡ στερηά. » Καὶ γῆν ἀπεκρύπτομεν. ||. ὥστε 'που 'δὲν φαίνουνταν ἡ ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. » Ὥστε τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἀποκεκρύφθαι «. ||. ἐπειδὴ 'δὲν φαίνουνταν πλέον οἱ ἐχθροί. » Ἐπεὶ δὲ τοὺς πολεμίους ἀπεκρύψαμεν. ||. εἰς αὐτοὺς ἡ μάχη 'δὲν ἐφαίνετο, ἐξ αἰτίας τοῦ βουνοῦ. » Τούτοις οὐ κατάδηλος ἡ μάχη ἦν ὑπὸ τοῦ ὄρους (Θκδ.)«. ||. ἡ ἄκραις τοῦ κόμπου 'δὲν φαίνουνταν, ἴδε Ἄκρη. ||. τὸ τρεχαντῆρι 'που φαίνουνταν ἀπὸ τὴν πρύμνην. » Τὸ ἐκ πρύμνης ἀναφαῖνον ἀκάτιον (Ἡλιοδ.) «. ||. αὔριο' θὰ φανῇ. » Ἡ αὔριον δείξει.

'Φαίνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Ὑφαίνω, ἱστουργέω. tramer, tisser, tistre.

Φακῆ, ἀσπρ. » Φακῆ. lentille, θ. ||. φακῆ Μισιριώτικη. » Φακὸς Αἰγύπτιος (Λουκιαν.. Ἰκαρομ.), ἴδε Ἀρακᾶς. ||. καὶ τὴ' φακῆ' γιὰ μαγέρεμμα (παροιμ. διὰ τοὺς ἀλαζόνας). » Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις«, ἴδε καὶ Κοσκινᾶς καὶ Παροιμία.

Φακίδα (ἐκ τοῦ) » Φακὶς (ὑποκορ. τοῦ Φακὸς), ἴδε Ἐληά.

Φακιδιάρης (Εἰς Γλωσσάρ. γράφεται Φακωδιάρης, ἴσως ἦταν Φακυδιάρης), α, ικον. » Φάκοψις, φακώδης καὶ (κατὰ τὸν Ἱπποκρ.) ὑποφακώδης. marqué de taches de rousseur.

Φακιόλι (ἀπὸ τοῦ) » Φακέλλιον (ὑποκορ. τοῦ) » Φάκελος καὶ Φάκελλος (κυρ. κάθε δεσμὸς, καὶ ἑπομένως καὶ ὁ τῆς κεφαλῆς, κατὰ τὸν Σουΐδαν, κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολ. ἀπὸ τοῦ Λατιν. Facies, ἡ ὄψις. Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς εὑρίσκεται φακεώλιον. » Ἐὰν ἴδῃ τις φακεώλιον, εὑρήσει ἀξίωμα στρατηγικὸν μέγιστον, ἀναλόγως τῆς ἐκ τοῦ μήκους κυκλώσεως τοῦ φακεωλίου«, Ἀχμέτ. ὀνειροκρ. 226). » Κεκρύφαλος (ὡμοίαζε πλεκτὴν σκούφιαν), κρήδεμνος (ὡμοίαζε τὴν Μπόλιαν τῶν Ψαριανῶν γυναικῶν), μίτρα, ἄμπυξ, ἀνάδεσμος, σφε-

φάνη, στρόφιον (κυρ. τὸ Τουρκ. Σαρίκι). coiffe, θ. coiffure, θ.

Φακιολίζω, ῥ. μετ. » Ἀναδέω, ἀμπυκάζω(-ίζω). coiffer.

Φακιόλισμα. » Κόμης ἀνάδεσις. coiffure, θ. l'action de coiffer.

Φάκλα (δεμάτι δαδιοῦ διὰ προσάναμμα ἢ φέξιμον, ἢ ξύλων καὶ φρυγάνων διὰ καύσιμον, ἀπὸ τοῦ) » Φάκελος (-λλος). fagot.

Φάλαγγας (τὸ γνωστὸν εἰς τὰ παλῃά 'μας σχολεῖα καὶ εἰς τὰ Τουρκικὰ δικαστήρια τιμωρητικὸν ξύλον. Ἔχει κάποιαν ἀναλογίαν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Χοῖνιξ, (καὶ τῶν Γάλλ. τὸ) férule, θ.

Φαλάγγι (τὸ ξύλον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου νεουλκεῖται τὸ πλοῖον. » Τὰ τοῖς πλοίοις ὑποτιθέμενα ἕρματα οἱ πολλοὶ φαλάγγια λέγουσιν, « Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 496), ναυτ. » Φάλαξ-αγγος καὶ Φαλάγγη. palanque, θ.

Φαλακρὸς (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. κοιν. Καραφλός). » Φαλακρὸς (κυρ. ὁ κατὰ τὸ μέτωπον), ἀναφαλαντίας (κυρ. ὁ κατὰ τὴν κορυφήν). chauve.

Φαλαρίδα, εἶδος πτηνοῦ (νεροποῦλι). » Φαλαρίς. poule d'eau.

Φάλιανος (κῆτος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐνίοτε εἰς τὸν Θρακικὸν Βόσπορον, ἀπὸ τοῦ) » Φάλαινα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) baleine. θ. (Δὲν 'ξεύρω εἰς ποῖον εἶδος ὑπάγεται, ὑποθέτω ὅμως ὅτι εἶνε ὁ) » Φυσητήρ. cachalot (ἢ ἡ) » Φώκαινα, ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Φαμμένος (μετοχ. τοῦ Φαίνω), η, ον, ἴδε Φαντός.

Φανάρι (« Τοῦ φανίου τὸ ὑποκόρισμα παράγει τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον φανάριον, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Η, 102, ἴδε καὶ Καθρέπτης). » Λαμπτὴρ-ῆρος (ὁ), λυχνοῦχος (« Μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς «, Ἀλεξ. παρὰ Πλδ. » Ὑποδεῖται βοῶν· Ταχὺ, παῖ, τὸν λυχνοῦχον ἅπτε«, Πλούτ.), φανὸς (« Ὑπὸ φανῷ πορεύεσθαι«, Ξενοφ. Λακ.). lanterne, θ. fanal (κυρ. τῶν καραβιῶν). §. τὸ φανάρι τῶν λιμένων. » Φρυκτώριον, φάρος. phare.

Φανερά, ἐπ. » Ἄντικρυς, σαφῶς, ἐναργῶς, ἐμφανῶς, προφανῶς, περιφανῶς, ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς (προφανοῦς), τρανῶς, ἀριδήλως, ἀναφανδὸν, λαμπρῶς, πεφασμένως, εὐσήμως, διαῤῥήδην, ἐκ προδήλου, ἐν ὑπαίθρῳ. évidemment, clairement, ouvertement, visiblement, hautement, notoirement, manifestement (θεολογ.).

Φανερόνω, ῥ. μετ. » Δηλόω, φαίνω, ἐμ(ἐκ-, ἀνα)φαίνω, ἐμφανῆ (κτλ.) καθίστημι, ἐμφανίζω, διασαφέω, σαφηνίζω (Ξενοφ.). déclarer, faire connaître, signifier; manifester (θεολογ.).

Φανερὸς, ἡ, όν. » Δῆλος, σαφὴς, ἐναργὴς, ἐμ(προ-, κατα-, περι)φανὴς, τρανὸς (-νὴς), εὔδηλος, ἔκδηλος, εὔσημος, ἀρίδηλος, ὕπαιθρος (μεταφ. » Μανία καὶ παραφροσύνη ὕπαιθρος «, Πλουτ.). §. » Ἀκραιφνής. §. » Γνωστὸς, ἐγνωσμένος, πασίγνωστος. apparent, évident, visible; manifeste. §. notoire. ||. εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ 'μᾶς εὐεργετήσῃ. » Δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων. ||. εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ 'πῇς. » Δῆλος εἶ φήσων. ||. ἦτον φανερὸν ὅτι εἶχεν εἰς κακὴν ὑπόληψιν τοὺς φιλοσόφους. » Δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων κατεγνωκώς«.

Φανέρωμα. » Δήλωσις, ἐμφάνεια. l'action de déclarer (etc), manifestation.

Φανὸς (τὸ ὑαλένιον ἀγγ. ὅπου βάλλεται τὸ κερὶ, ἵνα μὴ σβύνῃ ἀπὸ τὸν ἀέρα). » Φανὸς (ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἡ λαμπάς). » Λαμπτὴρ, λυχνοῦχος. lanterne, θ.

Φάνταγμα (τὸ φαντάζειν). » Λαμπρότης, διαπρέπεια, τὸ διαπρεπές. parade, θ. relief, belle apparence, θ. prestance.

Φαντάζω, ῥ. ἀμ. » Διαπρέπω, ἀριστεύω, διαλάμπω (μεταφ.). briller, faire figure, paraître, se distinguer, se signaler.

§. φαντάζομαι (νομίζω πῶς κἄτι εἶμαι), ῥ. μεσ. » Φαντάζομαι (« Τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ Θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι «, Ἡρόδ. Ζ', 10), ἴδε Ὑπερηφανεύομαι. §. (πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου). » Ἀναπλάσσω(ττω) κατ' ἐμαυτὸν, ἰνδάλλομαι. s'imaginer, se figurer.

Φαντασία. » Ἐπίδειξις, φαντασία (Διοδ. Σικελ.). faste, ostentation, ἴδε καὶ Ὑπερηφάνεια.

Φάντασμα. » Φάσμα, σκιά, δαίμονος εἴδωλον, φάντασμα (Πλουτ., Δίων καὶ Λουκιαν. Φιλοψ.). fantôme, spectre, ἴδε καὶ Βρυκόλακκας καὶ Νεράϊδα καὶ Στοιχειὸ καὶ Στρίγγλα.

Φανταχτερὸς, ή, όν. » Διαπρεπὴς, διαπρέπων, λαμπρός. apparent.

Φαντὸς, ή, όν. » Ὑφαντός. tissu.

Φαρδὺς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἴσως ἐκ τοῦ Βραδὺς), εῖα, ὺ (« Κίντουκλα φαρδέα [ἀλλοῦ τὰ ὀνομάζει πλατέα] ἐνδύοντα τὸν στρατιώτην μετὰ τῶν ὅπλων «, Λέων Τακτ.) ἴδε Πλατὺς κτλ.

Φαρμακερά (μεταφ.), ἐπ. » Πικρῶς. amèrement.

Φαρμακερὸς, ή, όν. » Ἰοβόλος (κυρ.

ζῶον). venimeux. » Φαρμακώδης (κυρ. χόρτον). vénéneux. §. λόγος φαρμακερὸς (μεταφ. ὁ ἄλλ. πικρὸς), ἴδε Ἐγγικτικός.

Φαρμάκι. » Δηλητήριον, φάρμακον, ἰὸς (κυρ. τοῦ 'φειδιοῦ κτλ.). poison ; venin. §. (μεταφ. ἡ λύπη ἢ ἡ αἰτία τῆς λύπης. Ὅθεν:) πόσα φαρμάκια ἤπια. »Ὅσας πικρίας ὑπέστην! combien j'en ai reçu des déboires!

Φαρμακόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Φαρμακέω, φαρμάσσω(ττω), καταφαρμάσσω. empoisonner. §. envenimer.

Φαρμάκωμα. » 'Φαρμάκευσις. empoisonnement.

Φαρμακωμένα, ἐπ., ἴδε Φαρμακερά.

Φαρμακωμένος, η, ον. » Πεφαρμαγμένος. empoisonné.

Φαρφαρᾶς, οῦ, ἄδικον, ἴδε Καυχησιάρης καὶ Μεγαλόλογος.

'Φάσιμον. » Ὑφή, ὕφανσις. tissure, θ. tissu.

Φάσκελα (κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) Σφάκελα, ἴδε τὴν λέξιν.

Φασκιὰ (ἐκ τοῦ Λατιν. Fascia). »Σπάργανον, ταινία, ἐπίδεσμος, περιζώστρα, σπεῖρον, κειρία. bande, θ. bandeau, bandelette, θ. lange, layette, θ. maillot.

Φασκιόνω, ῥ. μετ. »Σπαργανόω, σπαργάνοις (κειρίαις) ἐνειλίσσω. emmailloter.

Φάσκιωμα. » Σπαργάνωσις. l'action d'emmailloter.

Φασοῦλι, ὄσπρ. » Φάσηλος, φασί(σι)ολος. haricot, feverole, θ. (εἰς τὸ Παρίσι τὰ λέγουν κοινῶς) pois καὶ fèves, ἴδε καὶ Ἀμπελοφάσουλον. ||. ἀπὸ φασοῦλι -φασοῦλι γεμίζει τὸ σακκοῦλι (παροιμ.). »Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο, καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν καὶ μέγα γένοιτο. petit à petit l'oiseau fait son nid; maille à maille se fait le haubergeon.

Φάσσα (εἶδος Ἀγριοπεριστεριοῦ), π. »Φὰψ -αβὸς (ὁ), φάσσα (ἡ). pigeon-ramier.

Φαφλατᾶς, οῦ, ἄδικον (ἀπὸ τοῦ) » Παφλάστης (ὁ Σαλιάρης καὶ Μωρόλογος, ἴδε τὴν τελευταίαν λέξιν). » Θράσων. fanfaron, rodomont, claquedent.

Φαφούτης, ισσα, ικον. »Νωδός. édenté.

Φεγγάρι (ὑποκορ. τοῦ Φέγγος, κυριωνυμουμένου ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης. Ἀλλ' εἰς τοὺς ἑξῆς τοῦ Ἀριστοφ. [Βατρ. 454] στίχους: » Μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν, » Ὅσοι μεμυήμεθα, « ἡ λέξις Φέγγος χαρακτηρίζει αὐτὴν τὴν σελήνην, ἴδε Κορ. Ἀτ. Δ). »Σελήνη καὶ (ποιητ.) Σεληναία. (Σημ. εἰς τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖόν 'της τέταρτον, ὅτι ἔβγῃ δηλ., καὶ ὅταν τελειόνῃ, ὀνομάζεται Ἀρτιφανὴς καὶ Μηνοειδής· εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον, πρὶν δηλ. καὶ μετὰ τὴν γέμισίν 'της, ὅ ἐστιν εἰς τὰς 14, Διχόμηνος, Πλησιφαὴς καὶ Πανσέληνος καὶ Πάμμηνος· καὶ ὅταν πρωτοφανῇ, Ἔνη καὶ Νέα, ἴδε καὶ Μισοφέγγαρον), μὴν-ηνὸς (ὁ). lune, θ. ||. αἱ μεγαλήτεραι παλίρροιαι συμβαίνουν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φεγγαριοῦ, ἔπειτα ὀλιγοστεύουν ἕως τὸ δεύτερον τέταρτον, καὶ πάλιν αὐξάνουν ἕως τὴν πανσέληνον, καὶ ὀλιγοστεύουν πάλιν ἕως τὸ τελευταῖον τέταρτον, καὶ ἔπειτα αὐξάνουν ἕως τὸ τέλος τοῦ φεγγαριοῦ. »Μέγισται μὲν αἱ παλίρροιαι γίγνονται περὶ τὰς συνόδους, εἶτα μειοῦνται μέχρι διχοτόμου· πάλιν δὲ αὔξονται μέχρι πανσελήνου· καὶ μειοῦνται πάλιν ἕως διχοτόμου φθινάδος· εἶθ' ἕως τῶν συνόδων αἱ αὐξήσεις«, Στρβ. || πόσαις τοῦ φεγγαριοῦ ἔχομεν; (ἢ) πόσαις ἔχει τὸ φεγγάρι ; » Ποσταία ἡ σελήνη; » Πόσας ἄγομεν τοῦ μηνός; » Πόσας ὁ μὴν ἄγει« ; au quelquantième de la lune sommes-nous? combien avons-nous de la lune? ||. καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε δεκαπέντε. » Ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγε (Πλουτ. Δίων)«. ||. 'ς τὸ τέλος τοῦ φεγγαριοῦ. » Φθινούσης τῆς σελήνης· »Φθίνοντος τοῦ μηνός. §. (συνεκδοχ. τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὅθεν:) περπατῶ (σεριανίζω) εἰς (μὲ) τὸ φεγγάρι. » Διαβαδίζειν πρὸς τὴν σελήνην (ἐν σελήνῃ) «. au clair de la lune

Φεγγαριάτικον, πάθ., ἴδε Σεληνιασμός.

Φεγγερὸς, ή, όν, ἴδε Φωτερός.

Φεγγίτης. » Φωταγωγὸς (ἡ), διαύγιον. lucarne, θ. œil de bœuf.

Φέγγω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Φαίνω («Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα «, Ὁμ. » Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲν «, Φιλιππιδ. παρ' Ἀθην.), φωτίζω (» Ὁ ἄνθραξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλὸξ «, Θεοφρ.), φέγγω, δαδουχέω. éclairer, luire. ||. φέξε τον ('του) 'να κατεβῇ τὴν σκάλαν. »Φωταγώγησον αὐτὸν κατιόντα τὴν κλίμακα.

§. φέγγει, ῥ. ἀμ. τριτοπροσ. » Διαφαίνει, διαλάμπει (Ἀριστοφ.), διαυγάζει, ἐπι(δια)φώσκει. il fait clair (jour). ||. ἄς κάμωμεν μερικοὺς γύρους αὐτοῦ, 'ως οὗ 'να φέξῃ. » Περιϊόντες αὐτοῦ διατρίψωμεν, ἕως ἂν φῶς γένηται (Πλάτ. Πρωταγ.) «.

'Φεῖδι, ζ. (ἀπὸ τοῦ) » Ὀφεί(φί)διον (ὑ-

ποκορ. τοῦ) » Ὄφις-εως (ὁ). serpent. ||. 'φεῖδι μεγάλο', ἴδε Δράκος.

'Φειδοβότανον }, φ. (ἐκ τοῦ γένους τοῦ 'Φειδόχορτον } pied de veau). » Ἄρον (ἴδε Κολοκάσι), δρακόντιον (» Καλοῦσι γάρ τι δρακόντιον ἄρον διὰ τὸ τὸν καυλὸν ἔχειν τινὰ ποικιλίαν«),ἔχιον. serpentaire, serpentine, θ. vipérine.

'Φειδόγλωσσον, φ. » Ἀρίσαρον. arisarum.

Φελὶ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. offella, ὑποκορ. τοῦ offa). » Τμῆμα (ἄρτου). tranche, θ. côte (κυρ. πεπονιοῦ κτλ), θ.

Φελιάζω (κυρ. δένδρα καὶ μετωνυμ. ἄνθρωπον μὲ εὐλογιὰν ἢ βατσίναν), ῥ. μετ. » Ἐμφυτεύω, ἐμφυλλίζω (ὀρθότ.) ἐμφλοϊζω, ἐγκεντρίζω, ἐνοφθαλμίζω. enter, greffer; écussonner; inoculer (ἄνθρωπον κυρ.). ||. ὅσα δενδρικὰ ἦσαν φελιασμένα. » Ὅσα ἐνῆσαν φυτὰ ἐμβεβλημένα (Δημοσθ.)«. ||. ταῖς φελιασμέναις ἀπιδιαῖς. » Τὰς ἐμβολάδας (ἐπεμβολάδας) ἀπίους (Σουΐδ.) «.

§. φελιάζω ῥοῦχον ('τὸ αὐξάνω δηλ., ὅταν ἦνε κοντὸν ἢ στενὸν, προσθέτων ἄλλο κομμάτι, Τουρκ. Ἐκλεδίζω). »Προσ(»Παραῤ)ῥάπτω. ajouter.

Φέλιασμα (κυρ. δένδρου, καὶ μεταφορ. ἀνθρώπου μὲ εὐλογίαν ἢ βατσίναν). » Ἐμφύτευσις, ἐμφυτεία, ἐγκέντρισις, ἐγκεντρισμὸς, ἐμφυλλισμὸς (ὀρθότ.) ἐμφλοϊσμὸς (Ἀριστ. Φυτ.), ἐνοφθαλμισμός (Θεοφρ. Φυτ. Β'). l'action d'enter (greffer etc); écusson; insertion; inoculation καὶ vaccination (κυρ. ἀνθρώπου). §. (συνεκδοχ. τὸ κλαδίκι ὅ,που βάλλουν εἰς τὸ φελιαζόμενον δένδρον). » Ἔμβλημα, ἐμβόλιον, ἐμβολὰς, ὀφθαλμός. ente, greffe, θ. §. φέλιασμα ῥούχου (ἴδε ἀνωτέρω). »Τὸ προσ(παραῤ)ῥαπτόμενον. ce qu'on ajoute aux habits courts ou étroits, aboutissement, rallonge, θ.

Φελλὸς, ὁ. » Φελλός. liège.

Φελόνι (φορ. ἱερ.) (ἀντὶ) » Φαινόλιον (ὑποκορ. τοῦ) Φαινόλης (συνώνυμον τοῦ Ἐξωμίς). chasuble, θ.

Φελοῦκα. » Ἐφολκὶς, ἐφόλκιον, λέμβος (ἡ), ὑπηρετικὸν (πλοῖον). chaloupe, θ. barque, θ. embarcation, esquif καὶ canot (τὸ μικρότερον).

Φέξιμον. » Δᾳδουχία, φαῦσις (Γραφ.). l'action d'éclairer (de luire).

Φέξις (προφ. κοιν. Φέξι', ἀπ' ἐναντίας τῷ Χάσις, κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ), ἴδε Γέμισις. ||. 'ς τὴ' χάσι' καὶ 'ς τὴ' φέξι' (φρ. μεταφ., ἀντὶ Σπανίως, ὁμοία μὲ τὸ) » Ὅταν δι' ἅρματος ἀστράψῃ· » Δι' ἅρματος καὶ σπανίως (Πλούτ. Προβλ. Συμπόσ.)«, ἴδε Ἄρμα καὶ Πού.

Φερμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. ||. φερμένος ἀπ' ἔξω. » Ἐπείσακτος, ἔπηλυς. amené (apporté, importé) d'un pays étranger.

Φέρνω, ῥ. μετ. » Ἄγω (κυρ. ἔμψυχον), φέρω (κυρ. ἄψυχον), κομίζω. porter, apporter, mener, amener. ||. φέρνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, ἴδε Μετατοπίζω. ||. φέρνω μάρτυρας. » Μάρτυρας παρίσταμαι (παρέχομαι, προβάλλομαι, ἀναβιβάζω). produire (administrer) des temoins. ||. φέρνω (προσκαλῶ) ἰατρὸν εἰς ἄῤῥωστον. »Εἰσάγω (» Ἐπειδή, . . . ἐπαγγειλαντός μου αὐτῷ θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπιν, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατρὸν εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζον, ἐγὼ αὐτὸς εἰσήγαγον «, Δημ. » Εἰσάγονται ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, « Ἀριστοτ.). amener. ||. φέρνω (προσκαλῶ δηλ. δικαστικῶς) μάρτυρας εἰς τὸ κριτήριον. » Κλητεύω. appeler (assigner) en temoignage. ||. φέρνω μάρτυρας τοὺς θεούς. » Μαρτύρομαι, ἐπιμαρτύρομαι. attester, prendre à temoins. ||. ἐστάλθηκε τριήρης εἰς τὴν Αἴγιναν 'να 'τὸν φέρῃ. »Τριήρης ἐπέμφθη ἐπ' αὐτὸν εἰς Αἴγιναν. ||. φέρε τώρα καὶ τὸν ἀξιόλογον ἐκεῖνον κατάλογον. »Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν κατάλογον (Δημοσθ.) «. ||. φέρνω τὸ νερὸν ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος (διὰ τῶν ὑδραγωγείων). »Ὀχετεύω (»Ὀχετηγέω) τὸ ὕδωρ. conduire. ||. φέρνω γύρα (φρ. » Ταύτ' ἡ μαύρη 'μας πατήρα, »Ὅ,που τώρα φέρνει γύρα«, Χριστοπ. Λυρ.), ἴδε Τριγυρίζω. §. φέρνομαι (Ζῶ, Πολιτεύομαι), ῥ. μέσ. » Διάγω.

§. »Πολιτεύομαι. se comporter, se conduire; procéder. §. (μεταχειρίζομαί τινα). » Προσφέρομαί τινι (» Οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι !« Δημοσθ.), ὁμιλέω, χράομαι, φέρομαι πρός τινα (» Ἀπανθρώπως γὰρ ἠνέχθη πρὸς Κλεοπάτραν «). traiter, en user (agir) avec.

Φέρσιμον. »Κομιδὴ, ἀγωγή. port, portage ||. φέρσιμον ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, ἴδε Μετατόπισμα. §. (ὁ τρόπος τοῦ ζῆν). » Διαγωγὴ, τρόπος, βίος, τὰ βεβιωμένα. conduite, θ. train de vie, procédé, déportement, πλ. §. manières, θ. πληθ.

Φερτὸς (ἀπ' ἀλλοῦ, ἀπ' ἔξω), ἡ, όν. »Ἐπακτὸς, ἐπείσακτος, εἰσαγώγιμος. porté, apporté.

'Φετεινὸς, ἡ, όν. » Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, » Οἱ, κτλ.) τῆτες, ἐπιετὴς-οῦς (» Ἐπὶ τὴν προϋπάρχουσαν χιόνα ἐκ τοῦ πρότερον χειμῶ-

νος, ἄρτι τῆς ἐπιετοῦς πεπτωκυίας, « Πολύβ. Γ', νέ). de cette année.

'Φέτο } , ἐπ. (χρον.), ἴδε Ἐφέτος.
'Φέτος }

Φευγατειό' (κυρ. ἡ κρύφιος φυγὴ ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὴν σκλαβιὰν καὶ τὴν πανοῦκλαν). » Δρασμὸς, ἀπόδρασις, δραπέτευσις. évasion, θ. fuite, θ, ἴδε καὶ Φευγειό. ||. 'σ τὰ φευγατειὰ (φρ., τὴν ὁποίαν συνηθίζουν κυρίως διὰ τὴν ἀπὸ τῆς πανώλης φυγήν. Ὅθεν τὸ, ὅταν ἤμεθα 'σ τὰ φευγατειὰ, σημαίνει: Ὅταν εἴχομεν μετοικήσῃ φεύγοντες τὴν πανώλην. Ἀπαράλλακτα, νομίζω ὅτι, πρέπει 'να ἐξηγηθῇ καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους [ἐν Ἐκκλησ. 23] Τὸ :) » Ἐν ταῖς φυγαῖς μετ' ἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πυκνὶ, (ἂν καὶ ὁ Σχολιαστὴς 'τὸ ἐννοεῖ κύριον ὄνομα τόπου τινὸς ἀποκρύφου εἰς τὴν Πνύκα).

Φευγατίζω (Τουρκ. Κατσιρδίζω), ῥ. μετ. » Δρασμὸν μηχανάομαί τινι. faciliter la fuite à quelqun, lui en procurer les moyens, ἴδε καὶ Τρομάζω.

Φευγάτος, η, ον. » Φυγὰς, δραπέτης (κυρ. σκλάβος καὶ φυλακωμένος). fugitif, fuyard.

Φευγειό'. » Φυγὴ, δρασμός. fuite, θ.

Φεύγω, ῥ. ἀμ. » Διδράσκω, ἀποδιδράσκω, οἴχομαι, οἴχομαι ἀπιὼν, φεύγω. fuir, prendre la fuite, s'en fuir, échapper. ||. φεύγω κρυφά. » Δρασμῷ χράομαι, δραπετεύω (κυρ. ἐπὶ σκλάβων καὶ φυλακωμένων), ἀποδράω, διαδιδράσκω, διεκπίπτω, ὑπεκφεύγω. s'enfuir, prendre la fuite, s'évader, se sauver, s'esquiver. ||. φεύγει χωρὶς 'να βλέπῃ 'πίσω 'του. » Φεύγειν ἀμεταστρεπτί. ||. 'τοῦ ἔφυγ' ἕνας λόγος. » Ῥῆμά τι προήκατο· » Ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων (Ὁμ.). il a lâché une parole. ||. φεύγω 'ς τοὺς ἐχθρούς. » Αὐτομολέω. ||. φεύγω τὴν κρίσιν ('δὲν παρουσιάζομαι εἰς τὸ κριτήριον). » Φυγοδικέω. ||. ἂν φύγῃ κἀνένας σκλάβος. » Εἰ δέ τι ἀποδρῴη ἀνδράποδον. §. φεύγω (ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Ὑπάγω, Μισεύω), ἴδε Ἀναχωρῶ καὶ Πηγαίνω.

Φηκάρι (ἀντὶ) Θηκάρι, ἴδε τὴν λέξιν.

Φθάνω (ἔρχομαι ἢ 'πηγαίνω, που προφ. κοιν. Φτάνω), ῥ. οὐδ. » Ἀφικνέομαι, γίνομαι, παραγίνομαι, ἐλάω, φθάνω (μεταγ.). arriver; parvenir. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀττικήν. » Γενόμενοι δὲ κατὰ τὴν Ἀττικήν. ||. ὅταν φθάσῃ ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρέατος εἰς τὸν οὐρανόν. » Ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται (Λουκιαν.) «. ||. ἔφθασεν εἰς τὴν ἄκρην τῆς προκοπῆς (ἐπρόκοψεν δηλ. ἐντελῶς). » Εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλακώς. ||. ἔφθασεν εἰς ἄκρον πλοῦτον. » Πλούτῳ προϊέναι μέχρι παντός. ||. ἔφθασεν εἰς τόσην ἀδιαντροπιάν. » Ἐπὶ τοσοῦτον ἀναιδείας ἐληλακώς. il a poussé l'insolence si loin. §. φθάνω (πρᾶγμα μεμακρυσμένον), ῥ. ἀμ. » Ἐξικνέομαι, διϊκνέομαι, ἐφικνέομαι, προσήκω (Ξενοφ.), διήκω, ἀνήκω, καθήκω, διατείνω, παρατείνω (» Παρατείνει δὲ τὴν Γεννησάρ, « Ἰωσηπ.). atteindre. s'etendre, porter. ||. τὸ τειχόκαστρον φθάνει 'ως τὴν θάλασσαν. » Τὰ τείχη καθήκουσιν εἰς θάλασσαν. ||. φθάνει ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην 'ως τὴν ἄλλην. » Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. || τὰ γένειά 'του ἔφθαναν 'ως τὰ ποδάριά 'του. » Καὶ ὁ πώγων ποδήρης καθεῖτο. lui descendait jusq'. ||. εἶν' ἀψηλὰ, 'δὲν φθάνω. » Οὐκ ἐφικνοῦμαι διὰ τὸ ὕψος (» Ὁ δὲ βδάλλων ὀρθὸς ἕστηκε, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἂν ἐφικέσθαι καθήμενος «, Ἀριστ. Ζ. Γ', 16). je ne saurais l'atteindre. §. (μεταφ.) 'να μὴ φθάσῃς τοῦ χρόνου (καταρ.)! ἴδε Χρόνος. ||. 'ποῦ 'να μὴν ἔφθανα (φρ)! » Ὡς μὴ ὤφελον (-λλον)! » Ὡς μή ποτ' ὤφελον (-λλον) ! ||. λέγει ὅ,τι φθάσοι, ἴδε Ἔρχομαι καὶ Καταιβαίνω. ||. φθάνω τινὰ (τρέχων κατόπι' 'του), ἴδε Προφθαίνω. §. (μεταφ.) φθάνω (ἀντὶ τοῦ Εἶμαι ἀρκετὸς), ῥ. οὐδ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ.). » Ἀρκέω (» Οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε «, Θουκ.). suffire. ||. 'δὲν θὰ μὲ φθάσῃ ὁ καιρὸς 'να 'τὰ διηγηθῶ. » Ἐπιλείψει με διηγούμενον ὁ χρόνος. le temps me manquera si je raconterai. ||. φθάνει (εἶνε ἀρκετὸν, 'δὲν χρειάζεται ἄλλο). » Ἀπόχρη, ἀρκεῖ, ἀρκούντως (ἅλις, εὖ) ἔχει, ἐξαρκεῖ, διαρκεῖ, ἅλις. il suffit, s'est assez. ||. φθάνουν τὰ δάκρυα. » Ἅλις δακρύων. ||. τρεῖς λέξαις φθάνουν. » Τρία ἔπεα διαρκέσει (Πίνδ. Νεμ. Ζ') «. ||. φθάνει μόνον 'να... » Μόνον εἰ . . . «, pourvu que. ||. 'δὲν 'τὸν ἔφθασε τοῦτο, μόναι χάλασε καὶ τό . . . » Οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ ταῦτα, ἀλλὰ διέφθειρε καὶ τό . . . «

Φθασμένος (προφ. κοιν. Φτασμένος), η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. φθασμένος (μεταφ. ὁ εἰς ἡλικίαν). » Ἐνῆλιξ-ικος καὶ Ἐνήλικος, καθ' ὥραν, ὁ ἐν (ἀκμῇ) ἡλικίᾳ, ἔνακμος, ἀκμαῖος, ἀκμάζων, ὡραῖος. (fille, garçon) qui est d'un âge à se marier, ἴδε καὶ Πανδρειά.

'Φθειάνω (ἂν ἦνε, κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ Κορ., ἀπὸ τὸ Εὐθειάω. Εἰς μερικὰς

φράσεις πιθανωτέρα μοὶ φαίνεται ἡ ἀπὸ τοῦ Φυκιάω, ὅτε καὶ γραπτέον Φυκιάνω, καθὼς καὶ προφ. κοιν. Ἐνίοτε ἴσως πρέπει 'να γράφεται καὶ Φθυάνω, ἂν ἦνε ἀπὸ τὸ Πτύον τὸ Φτυάρι), ῥ. μετ. »Κατασκευάζω, δημιουργέω (» 'Υπόδημα δημιουργῆται μὲν, τοῦ σκυτοτόμου«, Γαλην. πρὸς Θρασύβουλ.). σκευάζω, πλάσσω(-ττω), συντίθημι (»Συνθεῖναι τὸ φάρμακον,« Διοσκορ), τεχταίνομαι. faire, construire; préparer; fabriquer, ἴδε καὶ Κάμνω καὶ Φυκιάνω. ||. φθειάνω 'σπίτι (κτλ.), ἴδε Κτίζω ||. φθειάνω καράβι. » Ναῦν πήγνυμι (ποιητ.) καὶ (μονολ.) Ναυπηγέω(-ομαι). || φθειάνω κονδύλι. »Γλύφω κάλαμον (Γλωσσαρ.)«. tailler une plume. ||. 'ξεύρεις πῶς πρέπει 'να φθειάσῃς ('να μαγειρεύσῃς) τὸν σαῦρον; » Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι «; Ἀθήν.

'Φθειάσιμον. » Κατασκευὴ, πλάσις, σκευασία, σύνθεσις. construction; confection, θ; structure, θ; fabrication; préparation, ἴδε καὶ Φυκιάσιμον. ||. φθειάσιμον 'σπιτιοῦ (κτλ.), ἴδε Κτίσιμον. ||. φθειάσιμον καραβιοῦ. » Ναυπηγία. ||. φθειάσιμον ἰατρικοῦ. »Φαρμάκου σκευασία.

'Φθειαστικὸν (ὁ μισθὸς τοῦ τεχνίτου). façon, θ.

'Φθηνὰ (προφ. κοιν. 'Φτηνὰ), ἐπ. »Πρὸς τρόπου, εὐώνως, εὐτελῶς. à bas prix, à bon compte, à bon marché. ||. ἐφρόντιζεν ὥστε ὅλα τὰ τῆς ἀγορᾶς 'να πωλῶνται ὅσον τὸ δυνατὸν εὐθηνότερα καὶ σωστότερα. » Τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν πάντων ἐπιμελόμενος ὅπως ὡς εὐωνότατα καὶ δικαιότατα πωλῆται «, Ἐπγρφ. §. 'φτηνὰ 'τὰ γλύτωσε (μεταφορ. καὶ παροιμ. διὰ τοὺς ἀποφυγόντας δυσκόλως καὶ παρ' ἐλπίδα μέγαν κίνδυνον). » Χαλεπῶς καὶ μόλις ἀπήλλαξεν. il échappa (l'a manqué) belle, il en fut quitte à bon marché.

'Φθηναίνω (προφ. κοιν. 'Φτηναίνω), ῥ. μετ. » Ἐπευωνίζω, ἀνίημι τῆς τιμῆς. baisser le prix §. ῥ. οὐδ. »Ἀνίεμαι τῆς τιμῆς. amender, baisser de prix, ἴδε καὶ Ξεπέφτω,

'Φθήνεια (ἀπὸ τοῦ) » Εὐθηνία (προφ. κοιν. 'Φτήνεια). » Εὐτέλεια. bas prix; abondance.

'Φθηνὸς (προφ. κοιν. Φτηνὸς), ἡ, όν. » Ἄξιος, εὔωνος, εὐτελής. peu couteux, qui est à bas prix. ||. 'δὲν εἶδά ποτέ μου 'φτηνότεραις μαρίδαις. » Οὔ ποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Φθινόπωρον. » Μετόπωρον, φθινόπωρον, ὀπώρα (κυρ. ἡ ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου). automne, ἀρσ. καὶ θηλ. ||. τὸ φθινόπωρον (ἐλλειπτ. προθ.) » Μετοπώρου, φθινούσης ὀπώρας, ὑπὸ πλειάδας. en automne. ||. εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ φθινοπώρου. »'Υπὸ τὰς ἀρκτούρου ἐπιτολάς· » Ἐπιτέλλοντος ἀρκτούρου. ||. εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου. » 'Υπὸ πλειάδων ἐπιτολάς· » Πλειάδων ἐπιτελλομένων. ||. ἀπὸ τὴν ἄνοιξιν 'ως τὸ φθινόπωρον. » Ἀπὸ ἠρινοῦ χρόνου μέχρις ὀπώρας (Ξενοφ.) «. ||. τοῦ φθινοπώρου. » Ὀπωρινὸς, μετοπωρινὸς, φθινοπωρινός. d'automne.

Φθονερὸς, ἡ, όν. » Βάσκανος, φθονερός. envieux.

Φθόνος. » Φθόνος. envie, θ.

Φθονῶ, ῥ. μετ. » Βασκαίνω, φθονέω, ὀφθαλμιάω (συνηθέστερον τὸ) ἐποφθαλμιάω, βάσκανον ἐπιβάλλω τὸν ὀφθαλμόν. envier, porter envie à.

'Φίδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ., ἴδε 'Φεῖδι κτλ.

Φικέντρι, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Βοικέντρι.

Φιλαργυρία. » Φιλαργυρία, φιλοχρηματία. avarice, θ.

Φιλάργυρος, η, ον. » Φιλάργυρος, φιλοχρήματος, ἀργυρίου ἥττων. avare. ||. πολλὰ φιλάργυρος. » Ἀργυρίου μὲν ἐσχάτως καὶ παρ' ὁντινοῦν ἥττων.

Φιλάσθενος (ὁ ἄλλ. Ἀῤῥωστιάρης καὶ Τουρκ. Ζαΐφης), η, ον. » Ἄῤῥωστος, ἀῤῥωστήμων, νοσώδης, νοσε(ση)ρὸς, νοσηματικὸς, ἐπίνοσος, ἀσθενικός. infirme, maladif, valétudinaire, ἴδε καὶ Ἀνήμπορος.

Φιλενάδα. » Φίλη.· amie, θ.

Φιλεύω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φιλέω (τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ) » Ξενίζω (κυρ. ξένους »Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι, ἀντὶ τοῦ ξενοδοχηθήσῃ φιλικῶς, λέγει ὁ Εὐσταθ. Ὀδυσ. Α, 123). » Ἑστιάω, εὐωχέω, δειπνίζω. traiter, régaler, donner à manger.

Φιλί. » Φίλημα, ἀσπασμός, baiser, embrassement.

Φιλία. » Φιλία, συνήθεια, ἑταιρί(ρεί)α. amitié.

Φιλικὰ, ἐπ. » Φιλίως, φιλικῶς. amicalement, amiablement, à l'amiable.

Φιλικὸς, ἡ, όν. »Φίλιος, φιλικός. amical.

Φιλιόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φιλιόω (μεταγ.). » Διαλλάσσω (-ττω), συνίστημι (»Ξυνίσταντο ἀλλήλοις καὶ ξυνετίθεντο «), συνάγω (εἰς φιλίαν), διαλύω. reconcilier, raccommoder, rapprocher. ||. καὶ 'τὸν παρακαλεῖ 'να μὴ φιλιωθῇ μὲ τοὺς ἐναντίους 'του, πρὸ τοῦ 'να 'τὸν συμβουλευθῇ. » Καὶ δεῖται αὐτοῦ μὴ πρόσθεν καταλῦσαι

πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας, πρὶν ἂν αὐτῷ συμβουλεύσηται (Ξενοφ. Ἀναβ.) «.

Φιλίωμα. » Διαλλαγή. reconciliation, raccommodement, rapprochement.

Φιλομήλα, 'ψ. (ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Ῥυθριναριῶν). » * Κόκκυξ-υγος. espèce de rouget.

Φιλονεικία. »Συζήτησις, ἀμφισβήτησις, διαφορὰ καὶ διαφοραὶ (Θουκ. καὶ Ἰσοκρ.). » Ἔρις. dispute, θ. débat, altercation, contention, démêlé, ἴδε καὶ Λογοτριβή.

Φιλόνεικος, η, ον. » Φιλόνεικος, ἐριστικὸς, φίλερις, disputeur, querelleur, argumentateur.

Φιλονεικῶ, ῥ. ἀμ. » Φιλονεικέω, λογομαχέω, συζητέω, ἀμφιλέγω (Ξενοφ.), ἀμφιλογέω (Πλουτ.), ἀμφισβητέω, διακρίνομαι. »Ἐρίζω. disputer, contester, chamailler, se chamailler. || . (τί) διὰ τί φιλονικᾶτε; » Τί τὸ φιλονεικούμενον;

Φίλος. »Φίλος, συνήθης, συνὼν. ἑταῖρος. ami. || . εἶμαι φίλος 'του. » Χρῶμαι αὐτῷ· » Φίλος εἰμί· » Φιλίως ἔχω πρὸς.

Φιλουρηὰ (ἢ ἄλλ. Φλαμουρηά), δ. » Φίλυρα. tilleul.

Φιλῶ, ῥ. μετ. » Ἀσπάζομαι, περιπτύσσομαι, φιλέω, καταφιλέω. baiser, embrasser.

Φιστηκηὰ, δ. » Πιστάκη, * πιστακία. pistachier.

Φιστίκι, κ. »Πι(»Βι)στάκιον,φι(ψι)ττάκιον. pistache, θ.

Φιτρὶ, ἴδε 'Φτρί.

Φχιάνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Φυχιάνω, κτλ.

Φχιάρι, ἐργ., ἴδε Φτυάρι.

Φχιασίδι (καὶ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Φυχιασίδι, κτλ.

Φλαμουρηὰ, δ. ἴδε Φιλουρηά.

Φλαμοῦρι (τὸ δένδρον), ἴδε Φιλουργηά.

§. (συνεκδοχ. ἡ φλοῦδά 'του). » Φιλύρα. tille. θ. §. (τὸ σχοινὶ δ,που πλέκουν μὲ τὴν φλοῦδαν αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν φλοῦδαν τοῦ Παπύρου, ὀνομάζοντές 'την) » Βυβλίδα· (ὅθεν, κατ' ἀναλογίαν, ἠμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς 'να ὀνομάτωμεν τὸ φλαμουρόσχοινον) » * Φιλύρινον ἢ Φιλυρίδα,

Φλασκὶ (τὸ ξυλένιον τάσι), ἀγγ. »Φιάλη, φιάλιον, *φιαλίσκη, πυτίνη (» Πυτίνη οὖν, ὅπερ παρ' ἡμῖν λέγεται φλασχίον,« Σουΐδ. Ὁ Ἡσύχ. φέρει τὸν ἀρσενικὸν τύπον: »Φλάσκων, εἶδος ποτηρίου «), κύπελλον, κυμβίον. tasse (de bois), θ.

Φλασκόψαρον (ἴδε καὶ παραβ. Φουσκόψαρον), 'ψ. (ἴσως ὁ) » Βλασκίας ἢ Βλακίας (τοῦ Ἡσυχ. Ὁ Σουΐδ. λέγει ὅτι ὁμοιάζει τὸν σίλουρον, καὶ εἶνε τόσον ἀχρεῖος, ὥστε 'δὲν 'τὸν τρώγουν οὔτε τὰ σκυλιά). espèce de poisson.

Φλέβα (ὀνομάζεται κοινῶς ὄχι μόνον ἡ) » Φλὲψ-εβὸς (Αἰολικῶς Φλέβα, τοῦ ὁποίου τὸν πληθυντικὸν τύπον ἀναφέρει ὁ Ἡσυχ.), veine, θ. (ἀλλὰ καὶ ἡ) Ἲς καὶ Ἶν, fibre, (καὶ ἡ) » Ἀρτηρία. artère, θ., ἴδε καὶ Νεῦρον. §. φλέβα τοῦ ξύλου (κατὰ μετων.). » Κτηδὼν, διάφυσις.

Φλέγμα (προφ. κοιν. Φλέμμα). »Φλέγμα. pituite, θ. flegme.

Φλησκοῦνι (οἱ χωρικοὶ 'τὸ προφέρουν, ὀρθότερον, Βλησκοῦνι, 'καθὼς 'τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ Νεόφυτος. Ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. 'τὸ γράφει Βληχώνιον). » Βλήχων καὶ γλήχων (ἡ). pouliot.

Φλόγα. » Φλὸξ-ογὸς (ἡ). flamme, θ.

Φλογέρα (χωρ. ἡ Τουρκ. Δουδοῦκα ἢ Τσιγιρτμᾶς). » Φώτιγξ-ιγγος (τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει) Φλόγιος (ἴσως Φρύγιος) αὐλό.. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζαν, ἢ 'δὲν ἠξεύρομεν ἂν ἐγνώριζαν, τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων ἐμπνευστῶν λεγομένων ὀργάνων 'μας, τὰ ὁποῖα περιελάμβαναν εἰς τὸ γενικὸν ὄνομα) » Αὐλὸς καὶ κάλαμος· (Ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην 'να ὀνοματοθετήσωμεν ὄχι μόνον τὸ Φλάουτον) flûte, θ. (καὶ τὴν Κλαριννέτταν) clarinette, θ. (τῶν Εὐρωπαίων, ἀλλ' ἴσως καὶ τὸν Ζουρνᾶν, καὶ τὸ Μησκάλι, καὶ τὸ Νέϊ, καὶ τὸν Τσιγιρτμᾶν, καὶ τὸ Γκιρίφι τῶν Ἀσιανῶν. Εἰς μερικὰ ἐξ αὐτῶν προσδιώρισα λέξεις ἀρχαίας ἢ καὶ νεωτέρας, ἴδε τὸ Παράρτημα).

Φλογίζω ('τὸ μεταχειριζόμεθα ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ Καίω καὶ πάντοτε μεταφορικῶς), ῥ. μετ. » Φλογίζω. enflammer, ἴδε κα· Καίω.

Φλοκκάτα (ἡ μαλλιαρὴ Ἀρβανίτικη κάππα, τὴν ὁποίαν 'δὲν ἠξεύρω κατὰ ποίαν διάλεκτον, ὀνομάζουν εἰς τὴν Ἑλλάδα Σιάρκα) » Σίσυρμα, σισύρα, χλαῖνα (» Ἀμφὶ χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, » Διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη,« Ὅμηρ. Ι, Κ), χιτὼν (κροσσωτὸς, κοσυμβωτὸς), μαλλωτὸς (ὅθεν ὁ Μαλλωτὲς τῶν Βλαχομπογδάνων), ἀμφίμαλλος (ὅταν ἔχῃ κρόσσια καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη), ἑτερόμαλλος (ὅταν μόνον ἀπὸ ἕν). peluche de laine, θ.

Φλομόνω (φαρμακόνω τὸ πετάμι ἢ τὴν λίμνην ἢ τὴν θάλασσαν μὲ Φλόμον ἵνα ζαλισθοῦν τὰ 'ψάρια), ῥ. μετ. »Φλο(»Πλο)μίζω -όω (» Ἀποθνήσκουσι δὲ οἱ ἰχθύες τῷ πλόμῳ· διὸ καὶ θηρεύουσιν οἱ μὲν ἄλλοι τοὺς ἐν

τοῖς ποταμοῖς καὶ λίμναις πλομίζοντες, οἱ δὲ Φοίνικες καὶ τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ, « Ἀριστοτ. Ζ. ή, καὶ Αἰλ. Ζ. ά). se servir du bouillon pour la peche.

Φλόμος(προφ. κοιν. Σφλόμος).φ.»Φλόμμος, φλόμος καὶ (ἀπὸ μόνον τὸν Ἀριστοτέλ. περὶ ζ. ἱστορ. Η′) πλόμος (ἀντὶ Φλογμὸς-φλομμός· διότι οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὰ φύλλα 'του ὡς φτίλια). bouillon (blanc), molène, ἴδε καὶ Γαλατσίδα.

Φλοῦδα (δένδρου). » Φλοιός. écorce, θ. peau, θ. ||. φλοῦδα 'πωρικοῦ, ἴδε Τσώφλειον. §. (συνεκδοχ. τὸ ἀρὺ καὶ λεπτότατον μεταξωτὸν ὕφασμα). » Κροκωτὸν διαφανὲς, διαφανὲς Λακωνικὸν (Ἡσαΐας), Ταραντινίδιον, Ἀμόργινον καὶ Ἀμοργὶς (ἴδε Μόρικος), Καρπάσινον, θέριστρον. gaze, θ. crêpe (κυρ. ἡ μαύρη).

Φλοῦδι (ὑποκορ. τοῦ) » Φλοῦς (» Φλοῦς, λεπύχανον «, Ἡσύχ.), ἴδε Τσώφλοιον.

Φλουρὶ (κάθε χρυσοῦν νόμισμα). » Χρυσοῦς (ἴδε Δίωνα Κατ. Β.6λ. ΝΕ′), στατὴρ (μὲ διάφορα ἐπίθετα: ὁ Ἀττικὸς ἄξιζε μίαν ἀργυρᾶν μνᾶν· ὁ Κιζυκηνὸς 28 δραχμὰς Ἀττικάς· ὁ Δαρεικὸς ἦτον πολὺ μεγαλήτερος). sequin, pièce d'or.

Φλυαρία (ἡ ἄλλ. Μωρολογιὰ, Τουρκ. Χάλτι, καὶ χυδ. Τσαμπούνισμα). » Λῆρος, φλήναφος, φληναφία, φληνάφημα, φλυαρία, φλυάρημα, φλύαρος, τερθρεία, τερθρευμα, ὕθλος, ἐρεσχελία, γλωσσαλγία, ἀργολογία. caquet, radotage, faribole, θ. niaiserie, ἴδε καὶ Μωρολογία.

Φλύαρος, η, ον. » Λῆρος, φλύαρος, γλωσσαλγῶν. bavard, radoteur, diseur des riens, ἴδε καὶ Μωρόλογος.

Φλυαρῶ, ῥ. ἀμ. » Ληρέω, φλυαρέω, φληναφέω(-άω), ἐρεσχελέω, τερθρεύομαι, γλωσσαργέω, ἀργολογέω. caqueter, niaiser, dire des niaiseries (etc), ἴδε καὶ Μωρολογῶ.

Φλυτζάνι (ἀπὸ τοῦ) » Φλυζάκιον (κυρ. ἡ γινομένη φοῦσκα εἰς τὸ δέρμα), ἀγγ. » Κυμβίον, φιάλιον, φιαλὶς, θερμοποτίς. tasse, θ.

Φλῶρι, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κριθολόγων). »Χλωρίων, χλωρὶς, (κατὰ τὸν Κορ. ὁ) ἄνθος (τοῦ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱς. Ζ′, έ, 3). loriot; verdier (διαφ. τοῦ) bruant (ἴδε Φλυτζοῦνι εἰς τὸ Παράρτημα), ἴδε καὶ Συκοφάγος.

Φοβέρα (ἡ), ἴδε Φοβέρισμα.

Φοβερὰ, ἐπ. »Δεινῶς, φοβερῶς. §. Ὑπερφυῶς, δαιμονίως. horriblement, terriblement, effroyablement, épouvantablement; passionnément. §. 'τὸν ἀγάπησε φοβερὰ (ἀντὶ ὑπερβολικά. » Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα (Πλούτ.) «. ||. ἀγαποῦν φοβερὰ τὸ ἀσῆμι καὶ τὸ μάλαμμα. » Τιμῶντες ἀγρίως χρυσὸν καὶ ἄργυρον (Πλάτ. Πολιτ. Η′)«.

Φοβερίζω (» Ἀνάστηθι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς ἐν ἐντολαῖς θεοῦ ἡμῶν, » Ἔσδρ. Ι, 3), ῥ. μετ. » Δεδίττομαι, μορμολύσσο-(ττο)μαι, δειματόω, ἐκδειματόω. intimider, ἴδε καὶ Φοβίζω. ||. φοβερίζω μὲ λόγους. » Ἀπειλέω. menacer. ||. φοβερίζω μὲ ξύλον ἢ ἄλλο τι παρόμοιον. »Ἐπισείω (»Ἐπανασείω) τι τινί. brandir. ||. φοβερίζωντάς 'τους ὄχι μὲ τὸν Δαρεῖον καὶ μὲ τοὺς Πέρσας. » Οὐ Δαρεῖον οὐδὲ Πέρσας ἐπισείων αὐτοῖς «, Πλ. ||. 'μᾶς φοβερίζει 'σὰν παιδιά. » Ὥς περ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττεται «, Πλάτ.

Φοβέρισμα
Φοβερισμὸς } . » Πτόησις, ἀπειλή. menace, θ.

Φοβερὸς, ή, όν. » Δεινὸς, φοβερός. redoutable, épouvantable, formidable, effrayant, ἴδε καὶ Τρομερός. ||. φοβερὴ ἁμαρτία. »Δεινὸν (»Σχέτλιον) ἔγκλημα. un crime atroce (enorme, grief). ||. ταῖς πλέον φοβεραῖς κατάραις. »Τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς.

Φοβίζω, ῥ. μετ. »Φοβέω, φοβερίζω (»Ἀνάστηθι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς, « Γραφ. Ἐσδρ. Ι′, 3), δειματόω, σοβέω. faire peur, ἴδε καὶ Τρομάζω.

Φοβιτσιάρης, α, ικον. » Δειλὸς, ψοφοδεὴς (ὅποιος φοβᾶται καὶ τὸν ἴσκιο 'του). craintif, peureux; timide.

Φόβος. »Δέος (τὸ), δεῖμα, δειλία, φόβος, πτοία, ἀγωνία, ὀῤῥωδία, τάρβος (τὸ), τὸ δεδιὸς (» Ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν, « Λουκιαν. Ἀλεξ.), peur, θ. crainte, θ. appréhension, θ. ||. 'δὲν εἶναι κάνένας φόβος. » Οὐδὲν δεινόν. ||. ὁ φόβος φυλάγει τὰ ἔρημα (παροιμ. ἀναλ. μὲ τοῦ Ἡροδότου τό:) »Δέος τὸ μέσον ἐφύλασσέ σφεων (Η′, 132) «.

Φοβοῦμαι, ῥ. αὐτοπ. » Δέδοικα καὶ Δέδια, δειμαίνω, φοβερῶς ἔχω (Ξενοφ.), ἐν φόβῳ εἰμὶ, ὀῤῥωδέω, ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχω(Θουκ.), πτήσσω, φοβέομαι, ἀγωνιάω, ὀκνέω (»Ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται, « Δημοσθ.), δειματέομαι, ταρβέω (ποιητ.). craindre, avoir peur, redouter, apprehender. ||. μὴ φοβᾶσαι. » Θάῤῥει. §. (ἀντὶ τοῦ Ὑποπτεύομαι καὶ ἑπομένως Προσέχω). » Εὐλαβέομαι, ὑποστέλλομαι. se precautionner. ||. 'δὲν κοιμοῦμαι ἔξω,

διότι φοβοῦμαι 'να μὴ κρυολογήσω. »Οὐκ αἰθριοκοιτέω, περίψυξιν εὐλαβούμενος.

Φόλα (τὸ Τουρκ. Μαντκίρι, ἐκ τοῦ) »Φολὶς ἢ Φόλις (»Ὀβολοὺς, οὓς φόλεις καλοῦσι, « Σουΐδ, ἴδε καὶ Ἀριστοφ. Σφηκ.), » Χαλκοῦς. sous. §. (εἶδος σπόρου φαρμακεροῦ, μάλιστα διὰ τοὺς σκύλους. Τουρκ. Κάργκα-μπουκέν). »Στρυχνοκάρυον· Ἑρμοδάκτυλον. noix vomique, θ. hermodacte καὶ hermodate, ἴδε καὶ Σκυλοβότανον.

Φονιᾶς. » Φονεὺς, φονῶν, ἀνδροφόνος, μιαιφόνος, αἱμοβόρος, αἱμοχαρής. homicide; meurtrier; altéré de sang.

Φονικόν. » Φόνος, μιαιφονία. meurtre, homicide.

Φορά. » Φορὰ (εἰς τοὺς ἀρχαίους εἶχεν ἄλλην σημασίαν. Εἰς μόνον τὸν Ἱπποκράτην [περὶ τῶν ἐντ. παθ.] ἀπαντᾶται μὲ σημασίαν ἀνάλογον τῆς σημερινῆς. » Πινέτω δὲ κατὰ φορὰν ἡμικοτύλιον «. Εἰς τοῦ Θεοφάνους ὅμως [ἐτ. Ἡρακλ.] τὸ »Καὶ γὰρ πρώτη φορᾷ πτῶσις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ«, φαίνεται ἀπαράλλακτος ἡ σημερινὴ τῆς λέξεως χρῆσις). fois, coup. ||. μιὰ φορὰ (ἀντὶ τοῦ, Ἕνα καιρόν.). » Ποτὲ, ἦν ὅτε, πάλαι, τὸ πάλαι, πάλαι ποτέ. jadis, autrefois. || μιὰ φορὰ 'τὸ ἐννοιάζοντο, τῶρα ὅμως.. » Ἦν μὲν ὅτε ἐπεμελοῦντο· νῦν δὲ κτλ., « Ξεν. ||. μιὰ φορὰ ἦταν ἐκεῖνο (φρ.). » Πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι (Ἀριστοφ. παροιμ.)«. ||. μιὰ φορὰ ἦταν ἕνας ποντικὸς καὶ μιὰ κάττα (φρ. συνηθισμένη εἰς τὰ παραμύθιά 'μας). » Οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ (Ἀριστοφ. Σφηκ.)«. ||. μιὰ φορὰ (δηλ. ὄχι δύο, τρεῖς, κτλ.). » Ἅπαξ. ||. δυὸ (τρεῖς, τέσσερης, δέκα, ἑκατὸ, χίλιαις κτλ.) φοραίς. » Δὶς, τρὶς, τετράκις, δεκάκις, ἑκατοντάκις, χιλιάκις, κτλ. ||. δεύτερη (ἢ ἄλλη μιὰ) φορὰ, ἴδε Δεύτερα. ||. ἄλλην φοράν. » Εἰσ(»Ἐσ)αῦθις), ἄλλοτε. une autre fois. ||. τὴν πρώτην (δεύτερην, τρίτην, κτλ.) φοράν. » Τὸ πρῶτον (δεύτερον, τρίτον, κτλ.), ἴδε καὶ Βολή. ||. μιὰ' φορὰ' (δυὸ, τρεῖς, τέσσερης, πολλαὶς φοραὶς) τὸν χρόνον. »Ἅπαξ (»Δὶς, »Τρὶς, »Τετράκις, »Πολλάκις)τοῦ ἐνιαυτοῦ ||.κάμμιὰ' φορά'. » Ἐνίοτε, ἔστιν ὅτε, ἔσθ' ὅτε, ποτέ. par fois. ||. ἀπὸ κάμμιὰ' φορά'. »Διὰ χρόνου τινός. de fois à autre, de temps en temps. ||. κάθε φορά'. » Ἑκάστοτε, ἀεί. ||.γεννᾷ κάθε φορὰν ἀπὸ πέντε. » Τίκτει δ' ἑκάστοτε πέντε. ||. πόσαις φοραίς (ἐρωτημ.); » Ποσάκις; ||. πόσαις φοραὶς (θαυμαστ. ἀντὶ τοῦ Πολλαίς)! » Ποσάκις! || . ὅσαις φοραίς. » Ὁσάκις, toutes les fois. ||.τόσαις φοραίς. » Τοσάκις, τοσαυτάκις. ||. τρεῖς (τέσσερης, πέντε, δέκα, ἑκατὸ', χίλιαις) φοραὶς τόσον. » Τρι(»Τετρα-, »Πεντα-, »Δεκα-, » Ἑκατοντα-, » Χιλιο-)πλάσιος-πλασίων, τρὶς (τετράκις, κτλ.) τοσοῦτος. triple, quadruple, centuple, etc. ||. δυὸ φοραὶς τὴν ἡμέραν. » Δὶς τῆς ἡμέρας. ||. πολλαὶς φοραίς. »Πολλάκις. souvent, plus d'une fois. ||. ὀλίγαις φοραίς. » Ὀλιγάκις. ||. ταὶς περισσότεραις φοραὶς, ἴδε Περισσότερος.

Φοράδα (ἀπὸ τοῦ) » Φορὰς-άδος (ἡ ἐγγαστρωμένη) καὶ Φορβὰς-άδος (ἵππος, ἡ βόσκουσα εἰς τὸ ἱπποφόρβιον). » Ἵππος (ἡ), θήλεια ἵππος. jument, θ. cavale, θ,

Φόρεμα. » Ἱμάτιον, ἐσθὴς, περιβόλαιον, ἄμφιον, ἔνδυμα, φόρημα, ἀμφίεσμα (Πλατ.). habit, vêtement, robe, θ. ||. ἀλλάζω τὰ φορέματά μου (Τουρκ. γίνομαι Τεπτίλι). »Μεταμφιέννυμαι. se travestir, ἴδε καὶ Μεταλλάζω.

Φορεμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. ὁ ἱερεὺς φορεμένος (ὅταν ἦν' ἐνδυμένος τὰ ἱερὰ ἄμφια). » Τὴν ἱερὰν περιβεβλημένος (ἐνδεδυκὼς) στολήν· » Ἱεροπρεπῶς ἐσταλμένος. revêtu de ses ornements. ||. 'πόδημα (φόρεμα κτλ.) φορεμένον (μεταχειρισμένον δηλ., ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ἀφόρειον). »Σανδάλιον πεφορημένον (Ἡροδ. Β'.), » ἴδε καὶ Μισότριβος.

Φορεσιὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας ἐν λέξει Χλαμύς). » Στολὴ, ἱματισμὸς, περιβολή. habillement, costume.

Φόρος (ἀπὸ τοῦ Λατιν forum, ἡ ἀγορὰ), ἴδε Παζάρι. §. (μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν πάντοτε σχεδὸν μεταφορ. διὰ τὰς ἀναφανδὸν καὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀσελγαινούσας, λέγοντες), γυναῖκα τοῦ φόρου. »Δρομὰς (»Σοβὰς) ἑταίρα. coureuse, θ. ἴδε καὶ Πουτάνα.

Φορτιὸν, ἴδε Φόρτωμα.

Φορτόνω (ἀπὸ τοῦ) » Φορτόω (μεταγ. τοῦ) Φορτίζω, ῥ. μετ. » Ἐπιτίθημι, ἐπισάττω, ἐπιφορτίζω. » Γεμίζω (κυρ. καράβι). ||.ὅποιος περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ φορτόνει τὸ καράβι 'του κεραμίδια ἢ πήλινα ἀγγεῖα. »Πᾶς ὁ παραπλέων ἐκεῖθεν ἐμβάλλεται κέραμον (Δ. Χρυσ.) «. charger. §. φορτόνομαι (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Στενοχωρῶ τινα), ῥ. μεσ. »Ἐπίκειμαι (φορτικῶς). être assidu; importuner.

Φόρτωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Φορτόνειν). » Φόρτισις. Γέμισις (καραβιοῦ). l'action de charger. §. (συνεκδοχ. ὅσον σηκόνει ὁ ἄνθρωπος, τὸ ζῶον κτλ.). » Φόρτος,

φορτίον, φόρημα, βάσταγμα (Γραφ.), ἀγώγιον. charge, θ. fardeau, faix, somme, θ. §. τὸ φόρτωμα τοῦ καραβιοῦ (ὅσο' χωρεῖ δηλ. τὸ καράβι). »Γόμος. charge, θ. cargaison, θ, ἴδε καὶ Καραβιά. §. ἴδε Βάρος.

Φορτωμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. δένδρα φορτωμένα καρπῶν. » Καρποῖς (» Καρπῶν) βρίθοντα.

Φορτωτῆρα (τὸ διχαλωτὸν ξύλον ὅ,που βοηθεῖ τὸ φόρτωμα τῶν ζώων). » Στήριγξ, στήριγμα, ἀκτηρίς. étançon, fourche fière, θ.

Φορῶ, ῥ. μετ. » Ἐνδύομαι, ἀμπέχομαι καὶ ἀμπίσχομαι, ἀμφιέννυμαι, ἀνα(περι-, ἐπι)βάλλομαι, περίκειμαι, περιτίθεμαι, χράομαι, φορέω. porter, ἴδε καὶ Ἐνδύομαι. ||. 'να 'τὸν συγχωρέσουν 'που φορεῖ τέτοια ῥοῦχα. » Συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ τοιαῦτα ἀμπεχομένῳ. ||. ἐφόρεσαν πάμπολλα φορέματα. » Πλεῖστα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι. ||. ἐφόρεσε τὴν κορώνα' 'του. » Περιθέμενος τὸ διάδημα (Ἡροδ.)«. ||. ἐφοροῦσε 'ς τὸ κεφάλι 'του δάφνην (λουλούδια κτλ.). » Δάφνην (»Ἄνθη κτλ.) περικείμενος (ἐστεφανωμένος). ||. φοροῦντες χλαμύδια. » Ἐν χλαμυδίοις.

Φοῦκτα (τὸ βαθούλωμα τῆς παλάμης, προφ. Φοῦχτα καὶ Χοῦφτα, ἀπὸ τοῦ)»Φύκτη καὶ Πύκτη (τὸ κοῖλον τῶν δύο παλαμῶν ἑνωμένων. » Πιτύρου σίτου φύκτην ά«, Ἀλεξ. Τραλλ.). »Δρὰξ-ακὸς(ἡ), τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον. le creux de la main. §. (συνεκδοχ. ὅσο χωρεῖ ἡ φοῦκτα). » Δρὰξ (ὅθεν καὶ ἡ Δραχμή). poignée, θ.

Φούκτισμα. » Περίδραξις.

Φουκτίζω καὶ Φουκτιάζω, ῥ. μετ. »Περιδράττομαι, ἴδε Χειροβολιάζω.

Φοῦντα (ἐκ τοῦ Τοῦφα ἢ Βοῦττα. Τὸ Γλωσσάρ. τοῦ Ἰσιδώρου ὀνομάζει Buda τὰ κοσμήματα καὶ φάλαρα τῶν καμήλων). » Θύσανος. houppe, θ. freluche, θ. §. (ἡ σταχυοειδὴς κορυφὴ μερικῶν φυτῶν, καθὼς τοῦ καλαμιοῦ, τοῦ κεγχριοῦ κτλ.) φόβη, ἀνθήλη. panicule. §. (εἶδος φυτοῦ, ἀπὸ τοῦ γένους τῆς 'ρίγανης, Τουρκ. Τσαλί. Ἀπ' αὐτὸ κάμνουν εἰς τὴν Τουρκίαν τὰ σαρώματα διὰ τοὺς δρόμους), ἴδε Ἐρεικιὰ, Σάρωμα, καὶ Φουντόνω.

Φουντόνω (κυρ. διὰ τὰ δένδρα, ὅταν ἔχουν πολλὰ καὶ πυκνὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα), ῥ. ἀμ. » Κομάω. être garni d'un feuillage touffu. §. (διὰ τὴν φωτιὰν ὅταν κορόνῃ καθὼς ὁ θάμνος τῆς φοῦντας: » Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί, »Αἰσχ.), ἴδε Κορόνω.

Φουντουκιὰ, ὁ., ἴδε Λεπτοκαρυά.

Φουντοῦκι, 'πωρ., ἴδε Λεπτόκαρον.

Φουντωμένος, η, ον / Φουντωτὸς, ή, όν } (δένδρον κυρ.). »Δασὺς, κομῶν, κατάκομος. touffu. §. (μεταφορ. ἄνθρωπος), ἴδε Κορδωμένος καὶ Φουσκωμένος.

Φοῦρκα (» Ἐκρέμασεν ἐπὶ διδύμου ξύλου, τουτέστιν εἰς φοῦρκαν. « Σουΐδ.), ἴδε Κρεμασταριά.

Φοῦρλα (ἡ), ἴδε Σβοῦρος.

Φουρνάρης. * »Ἰπνεύς. fournier.

Φουρνέλλο. » Θερμάστρα καὶ Θερμαύστρα (Καλλιμ.). fourneau, rechaud.

Φουρνίζω, ῥ. μετ. » Ἰπνεύω, εἰς τὸν ἰπνὸν ἐμβάλλω. enfourner.

Φουρνιστὸς (» Τοῦ φούρνου παρώνυμον ὁ Δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ φουρνίκιον ἄρτον, « Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 789), ή, όν. » Πνικτὸς, κριβανίτης, ἰπνίτης (Ἀθην.). cuit au four.

Φουρνόπανον. * »Περιστροφὶς, *περίμακτρον, *περιμάκτρα. écouvillon.

Φοῦρνος (Λατιν.). » Κλί(»Κρί)βανος (ἦτον εἶδος πιθαριοῦ, καθὼς τὸ Τουρκ. Ταντοῦρι καὶ τῶν χωρικῶν ἡ Πόνιτσα, ὅπου ἐψήνετο κάλλιστα τὸ ψωμί), πνιγεύς. four. §. (συνεκδοχ. τὸ ἐργαστῆρι ὅπου εἶν' ὁ δημόσιος φοῦρνος), ἴδε Ψωμάδικον.

Φουρνὸς (ἀντὶ Φρουνὸς, καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ) » Φρῦνος (εἶδος βαθρακοῦ φαρμακεροῦ), ζ. » Φύσα(σσα)λος. crapaud.

Φουρτοῦνα. » Χειμὼν, κλύδων. orage, tempête, θ. ἴδε καὶ Ἀνεμοζάλη. ||. ἔφαγε (ἔπαθε, δοκίμασε, 'τὸν ηὗρε) μιὰ φουρτοῦνα, ἴδε Τρώγω.

Φουρτουνιάζει (ἡ θάλασσα), ῥ. οὐδ. (τριτοπροσ.). » Χειμὼν ἐπιγίνεται. le temps devient orageux.

Φοῦσκα (ἀπὸ τοῦ) » Φύσκη. » Κύστις καὶ Κύστη (ἡ οὐρηδόχος καὶ ἡ χοληδόχος). vessie, θ. » Πομφόλυξ, φυσαλὶς, φύσιγξ, πέμφιξ. bouteille, θ. bulle, θ. ||. κάμνω φούσκαις. » Πομφολύσσω(-ύζω), πομφολυγίζω. faire (former) des bouteilles. ||. φοῦσκα τοῦ δέρματος, ἴδε Φουσκαλίδα. §. (εἶδος θαλ.), ἴδε Σβούρδουκλας.

Φουσκαλιάζω, ῥ. αὐτοπ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὰ πλ. τριτοπροσ). » Φλυκταινόομαι, πομφολυγόομαι. s'élever, être (devenir) tuméfié.

Φουσκαλίδα, (κυρ. ἡ φοῦσκα τοῦ δέρματος). » Φλυκτὶς, φλύκταινα, φλυκταινίδιον, φλυζάκιον, αἰθύλιξ. pustule, θ. élevure, θ. enlevure, θ. ampoule, θ. vessie, θ.

Φουσκίτσα. » Φυσαλὶς, φύσκιον. vesicule.

Φουσκοδενδριὰ (τὸ φούσκωμα τῶν δένδρων τὴν ἄνοιξιν). » Λοπητός. temps de la sève.

Φουσκοθάλασσα, ναυτ. » Κοίλη θάλασσα· » Οἰδαίνουσα θάλασσα (Ἀρατ. 908)· σάλος. houle, θ. mer houleuse.

Φουσκόνω, ῥ. μετ. » Φυσάω, ἐξοιδαίνω, ἐξογκόω, ἐμπνευματόω. enfler, gonfler, ἴδε καὶ Πρήσκω. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. »Φυσάομαι, ὀγκόομαι, ἐξογκόομαι, ἐξαίρομαι, μετεωρίζομαι. s'enfler, se gonfler, bouffir. ||. φουσκόνει ('παίρνει, γεμίζει δηλ. ἀέρα) τὸ πανί. » Κολποῦται ἡ ὀθόνη. ||. καὶ ἐπειδὴ ἐφούσκωσε τὸ φουστάνι 'της (τῆς Ἰόλης ἐν ᾧ ἔπιπτεν ἀπὸ τὸ τεῖχος), καταίβηκε χωρὶς 'να πάθῃ τίποτε. » Κολπωθείσης δὲ τῆς ἐσθῆτος, κατῆλθε μηδὲν παθοῦσα «. ||. τὰ δένδρα φουσκόνουν τὴν ἄνοιξιν. » Λοπᾶν (Θφρ. Ἱστορ. Φυτ. Δ', 16). ils sont en sève. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ὑπερηφανεύομαι).» Φυσάω, μέγα φυσάω, ὀγκοῦμαι, ἐξογκοῦμαι, ἐπαίρομαι. bouffir (d'orgueuil).

Φουσκόψαρον, 'ψ. » Φύσα(σσα)λος (ὑπετίθετο φαρμακερὸς), φύσσα (Αἰλ.). boursouflu, espèce de poisson.

Φούσκωμα. » Φύσημα, ἐμφύσημα, οἴδημα, ὄγκος, ὄγκωσις, ἐξόγκωσις, ἔπαρμα, ἐμπνευμάτωσις (εἶδος πάθους). enflure, θ. gonflement, ἴδε καὶ Πρήξιμον.

Φουσκωμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. (μεταφορικῶς ὁ ὑπερήφανος). » Φυσῶν, πεφυσημένος, φυσήματος ἀνάπλεως κενοῦ. bouffi d'orgueuil (de suffisance).

Φουσκωτὸς (ὁ ἔχων σχῆμα φούσκας), ἡ, όν. » Φυσητὸς (Εἰς τοῦ Χάνδλερ τὰς ἐπιγραφὰς ἀναφέρεται ὡς στολίδ.), πομφολυγωτός (Μθμτχ. Παλ. 66). bouffant (κυρ. διὰ τὰ ὑφάσματα).

Φοῦχτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Φοῦχτα κτλ.

Φραγὴ (κυρ. χώρισμα ἀπὸ σανίδια). » Φράγμα, διάφραγμα. cloison.

Φραγκαφάνα, φ. (ἀγκαθ.)...., ἴδε καὶ Ἀφάνα.

Φραγκοκάρδαμον, φ. »Κάρδαμον τὸ Ἰνδικὸν, τροπαιόλον. cresson d'Inde, capucine, θ.

Φραγκολάχανον, φ. ἴδε Γοῦλι.

Φραγκομαντζάνα, φ. » Λυκοπέρσιον. pomme d'amour (d'or).

Φραγκοσταφυλιὰ, φ. » *Ῥιβισία. groseiller (εἶδε δύο εἰδῶν: ἡ κόκκινη, καὶ ἡ ἄσπρη, ἡ ὁποία ἔχει καὶ ἀγκάθια).

Φραγκοστάφυλον, κ. » Ῥιβίσιον. groseille, θ.

Φραγκοσυκιὰ, δ. »Συκῆ ἡ Ἰνδικὴ (Θεοφρ. Φυτ. Α', 12). figuier d' Inde, opuntia, raquette, θ. cardasse, θ.

Φραγκόσυκον, κ. » Σῦκον τὸ Ἰνδικόν. le fruit du figuier d'Inde.

Φράγουλα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. fraga, τὸ Κούμαρον), 'πωρ., ἴδε Χαμοκέρασον.

Φράζω (τὸ ἄλλ. Στουππόνω), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φράσσω καὶ »Φράγνυμι (κυρ. 'σφαλῶ μὲ φράχτην), ἐμ(ἀπο)φράσσω (-ττω)- φράγνυμι, συγκλείω. encombrer, engorger, ἴδε καὶ Στουππόνω. ||. φράζω (περιτριγυρίζω δηλ. μὲ φράχτην) χωράφι, κτλ. » Φραγμὸν περιτίθημι (περιβάλλω), περιφράσσω(-ττω), θριγκόω, περιθριγκόω (Πλουτ.), χαρακόω. clorre. §. ῥ. μεσ. » Ἀποφράγνυμαι, ἀποφράσσο(ττο)μαι, συγκλείομαι. s'engorger.

Φράχτης. » Φραγμὸς, φράκτης, περίφραγμα, αἱμασιά (κυρ. μὲ ἀγκάθια· σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα). » Χάραξ καὶ Χαράκωμα (κυρ. τῶν στρατοπέδων). haie, θ. échalier, halier, buisson.

Φρεγανιὰ, ἴδε Φρυγανιά.

Φρένα (ἡ), παθ. »Φρενῖτις(νόσος), φρενητίασις, παρακοπή. délire, frénésie, θ. fureur, θ. accès de fureur.

Φρενιάζω, ῥ. ἀμ. » Φρενητιάω, φρενιτίζω, φρενίτιδι(νόσῳ)συνέχομαι (παλαίω), παρακρούω (Ἱπποκρ.). tomber en délire.

Φρένιασμα, ἴδε Φρένα.

Φρενιασμένος, η, ον. » Φρενητιῶν, φρενιτικὸς, φρενίτιδι (νόσῳ) συνεχόμενος. fré-(phré)nétique, furieux, furibond.

Φρενιτεύω, ῥ. αὐτοπ, ἴδε Φρενιάζω.

Φρόνιμα, ἐπ. » Ἐμφρόνως, σωφρόνως, φρονίμως, φρονούντως, συνετῶς, νουνεχῶς, νουνεχόντως. sagement, prudemment, sensément, judicieusement.

Φρονιμάδα, ἴδε Γνῶσις.

Φρονιμεύω, ῥ. ἀμ. » Φρενόομαι. devevir sage (prudent).

Φρόνιμος, η, ον. » Ἔμφρων, σώφρων, ἐχέφρων, συνετὸς, σωφρονῶν, φρόνιμος, γνώμῃ χρώμενος (Δημοσθ.), εὖ φρονῶν, φρενῶν εὖ ἥκων (εὖ ἔχων), φρενήρης, ἀρτίφρων (ποιητ.), νουνεχὴς, νοῦν ἔχων. sage, sensé, judicieux, prudent. || .εἶμαι φρόνιμος. »Σωφρονέω, φρενῶν εὖ ἥκω.

Φροντίδα, » Φροντὶς, μέριμνα. souci, ἴδε καὶ Ἔννοια καὶ Συλλογισμός.

Φροντίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐννοιάζομαι.

Φρουκάλι (προφέρεται καὶ Φουκάλι ἀπὸ τοῦ Φιλοκάλιον, τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοήσας ὁ

Λατῖνος τοῦ Σουΐδα μεταφραστὴς, ἀπέδωκε τὸ » Σαρώματα, φιλοκαλήματα, »τοῦ Λεξικογράφου, διὰ τοῦ Ornamenta, Elegantia), ἐργ., ἴδε Σάρωμα.

Φρουκαλίδα, φ. ἴδε Ροδοδάφνη καὶ Σάρωμα.

Φρουκαλίδι (τὸ ἄλλ. Σκουπίδι), ἴδε Σάρωμα.

Φρουκαλῶ (ἐκ τοῦ) »Φιλοκαλέω (» Ἐκκορεῖν Ἑλλάδα ἡ κωμῳδία λέγει τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν, ὡς εἰ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας, « Εὐστάθ. Ἰλ. Ν, 635), ῥ. μετ., ἴδε Σαρόνω.

Φρυγανιά. » Φρυκτὸς (»Πεφρυγμένος) ἄρτος, ἐπανθρακίτης. rôtie, θ.

Φρύγανον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Φρύγανα, τὰ λεπτὰ καὶ εὐκολοάναπτα ξυλαράκια, Τουρκ. Τσαλιά). » Φρύγανα, ὕλη. broussailles, θ. πλ. broutilles, θ. πλ. brandes, θ. πλ. brindilles, θ. πλ. buchettes, θ. menu bois. ||. μαζόνω φρύγανα. » Φρυγανίζομαι. ramasser du bois sec (de menu bois).

Ἀφρύδι (ἀπὸ τοῦ) »Ὀφρύδιον «, (Ἡσυχ., ὑποκορ. τοῦ) »Ὀφρύς-ύος (ἡ). sourcil.

Φρώχειλον (ἀντὶ) » Φρεώχειλον (λέξεως μὴ περιεχομένης εἰς τὰ λεξικὰ, τὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ, ἢ ἡ πέτρα 'που 'τὸ περιτειχίζει). margelle ou mardelle d'un puits, θ.

Φταίγω, ῥ. ἀμ., ἴδε Πταίω κτλ.

Φταίξιμον, ἴδε Σφάλμα.

Φταίχτης, χτρα, ἴδε Πταίστης.

Φτελιὰ (ἡ ἄλλ. Ἀγριοβαλανιδιὰ καὶ Τουρκ. Καραγάτσι), δ. » Πτελέα. orme, ormeau (ποιητ.).

Φτενὸς (ἡ Πτενὸς, καθὼς ἀναφέρεται παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἡ λέξις. » Ἐν δὲ τῇ χειρὶ αὐτοῦ ῥάβδον πτενὴν κατεῖχεν, «λέγει ὁ Ἀνών. τοῦ Κομπεφικίου, ἀπὸ τοῦ Πτηνὸς, [» Ψιλόν.. πτενόν, » λέγει ὁ Ἡσύχιος] ἢ τοῦ Εὐτενὴς), ή, όν, ἴδε Λεπτός.

Φτέρη, φ. » Πτέρις-ιδος (Εἶνε δύο εἰδῶν: Ἡ μικρὰ ἢ θηλυκὴ) » Θηλυπτερὶς καὶ Θηλυπτέριον. fougère, θ. (καὶ ἡ μεγάλη ἢ ἀρσενικὴ) » Δρυοπτερίς. fougère à fleurs, dryopteride, osmonde royale. ||. λαγὸς τὴ φτέρην ἔτριβε, κακὸ τῆς κεφαλῆς 'του (παροιμ.), ἴδε Λαγός.

Φτέρνα. » Πτέρνα. talon.

Φτερνίζομαι (προφ. καὶ Φταρμίζουμαι), ῥ. ἀποθ. » Πτάρνυ(νο)μαι, (πτάρω, ἀχρ. ὅθεν τὸ) ἔπταρον. éternuer.

Φτέρνισμα (προφ. κοιν. Φτάρμισμα). » Πταρμός. éternument.

Φτερνιστῆρι (τὸ Τουρκ. Μαχμούζ). » Πτερνιστήρ, μύωψ, ἐγκεντρίς. éperon. ||. κτυπῶ τὸ ἄλογον μὲ τὸ φτερνιστῆρι. » Μυωπίζω. piquer de l'éperon. ||. περιπατεῖ μὲ τὰ φτερνιστήρια ('ς τὰ 'ποδήματα). » Ἐν τοῖς μύωψι περιπατεῖ (λέγει ὁ Θεόφραστος [Ἠθ. Χαρ.] δι' ἕνα ξυππασμένον ἱππέα τοῦ καιροῦ 'του). se promener en éperon.

Φτερὸν, ἴδε Πτερόν.

Φτεροῦγα, ἴδε Πτεροῦγα.

Ἀφτηνὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ή, όν, ἴδε Φθηνὸς, κτλ.

Φτιάνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Φθειάνω καὶ Φυκιάνω, κτλ.

Φτίλλι (ἀπὸ τοῦ Πτίλλον, τὸ ἄλλως Φυτῆλι καὶ παρὰ τοῖς Βυζ. φατλίον καὶ φυτλίον, ἴδε τὴν λέξιν). » Θρυαλλὶς, ἐλλύχνιον. mèche, θ. ||. τὸ καμμένον μέρος τοῦ φτιλλιοῦ. » Μύκης, μύξα. lumignon.

§. φτίλλι διὰ πληγήν. » Λαμπάδιον (Δίων Κασσ. ΞΗ')· » Μοτὸς ἐλλυχνιωτὸς (Ἱπποκρ.). tente, θ.

Φτρὶ (ἢ ἄλλως Κανδηλήθρα καὶ Μολυβήθρα, ἐκ τοῦ Ἀπτρὶ, ἀπτρίον. » Γεμίσας δὲ τὰς κανδήλας ὕδατος, καὶ πρὸς συνήθειαν ἐν μέσῳ τὸ ἀπτρὶν βαλὼν, προσαγαγὼν τὸ πῦρ ἧψε, « Δουκάγγ.). » Ἐλλύχνιον. porte-mèche.

Φτυάδι (εἶδος 'φειδιοῦ), ζ. » Πτυάς. espèce de serpent.

Φτυαράκι. » Πτυάριον, πτυΐδιον. petite pelle, (ὑποκορ. τοῦ-

Φτυάρι (προφ. κοιν. Φκυάρι), ἐργ. (ἀπὸ τοῦ) » Πτυάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Πτύον. pelle θ. ||. φτυάρι τοῦ φούρνου. » Ῥῆμος. pelle à four, θ.

Φτυαριὰ (προφ. κοιν. Φκυαριά). »Πτυάς. pellée, θ. pellerée, θ. pelletée, θ.

Φτυαρίζω (προφ. κοιν. Φκυαρίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Τῷ πτύῳ διαφέρω, πτυίζω. remuer (prendre) avec une pelle.

Φτύνω, ῥ. μετ. »Προσπτύω (»Ἐμπτύω) τινί. conspuer, cracher au visage de quelqun. §. ῥ. ἀμ. »Πτύω, ἀποπτύω. cracher. ||. φτύσ' 'ς τὸν κόρφο' σου (φρ. ἐπιστηριζομένη εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην δεισιδαιμονίαν ὅτι τὸ φτύσιμον ἀποτρέπει τὴν βασκανίαν. Πρὸ δύο χιλιάδων χρόνων ἔλεγεν ὁ Θεόκριτος: » Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον «. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης διηγεῖται διὰ τὰ περιστέρια, ὅτι » Γενομένων τῶν νεοττῶν, ὁ ἄῤῥην ἐμπτύει αὐτοῖς, ὡς μὴ βασκανθῶσιν «) Εἰς κόλπον ἀπόπτυσον, ἴδε καὶ Μεγάλος (εἰς τὸ ||. μεγάλα λόγια.). (Τὸ φτύσιμον εἰ-

χι, καὶ ἔχει ἀκόμη, καὶ ἄλλαις πολλαῖς χάραις. Ὁ Αἰλιανὸς λέγει ὅτι εφόνευε τοὺς φαύνους, τὰ ᾽φείδια, καὶ ἕν ὀψάριον [ἴδε Φλυσκόψαρον], καὶ ὁ Γαληνὸς ᾽τὸ βεβαιόνει ὡς μάρτυς αὐτόπτης). ||. φτύνει αἷμα. » Αἷμα ἀναβήττων (Γαλην.)«.

Φτύσιμον (ἡ πρᾶξις). » Πτύσις. crachement, sputation (ἰατρ.). » Ἐμπτυσμὸς, ἔμπτυσις. l'action de conspuer. §. (τὸ πρᾶγμα). » Πτύσμα, πτύα(ε)λον. crachat.

Φῦκι. » Φῦκος καὶ Φυκίον (διαφ. τοῦ) βρύον (τὸ θαλάσσιον). algue, θ.

Φυκιάνω (καὶ ἡ προφορὰ καὶ ἡ σημασία μὲ ἔπεισαν ᾽νὰ ᾽τὸ προκρίνω, εἰς μερικὰς τοὐλάχιστον φράσεις, ἀπὸ τὸ Φθειάνω. ἴδε τὴν λέξιν), ῥ. μετ. » Πλάσσω(-ττω), σκευάζω, πλαστουργέω, δημιουργέω. préparer. § (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἐφευρίσκω, γεννῶ μὲ τὸν νοῦν μου τὰ ἀνύπαρκτα). » Πλάσσο(ττο)μαι, συμπλάσσω, παρευρίσκω (Παυσαν.). forger, controuver, inventer (une fausseté).

Φυκιασιδι. » Φῦκος (τὸ) καὶ Φυκίον (κυρ. τὸ κόκκινον), ψιμύθιον, ψιμίθιον, ψιμμύθιον καὶ ψιμμίθιον (κυρ. τὸ ἄσπρον. Ἡ λέξις σώζεται παρεφθαρμένη εἰς τὸ Σαμμιαμύθι, τὴν κόπρον τοῦ ὁποίου μετεχειρίζοντο, καὶ μεταχειρίζονται ἀκόμην εἰς τὴν Ἰταλίαν, πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν αἱ γυναῖκες), ἔντριμμα. fard, ἴδε καὶ Ἀσπράδι καὶ Κοκκινάδι καὶ Στάμμα καὶ Στουμπέτσι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Φυκιασιδόνω, ῥ. μετ. » Φυκόω (κυρ. διὰ τὸ κόκκινον), ψιμμυθιόω, ψιμιθιόω, καὶ ψιμι(μυ)θίζω (κυρ. μὲ ἄσπρον. » Φύκει πυρσαίνει, ψιμυθίῳ λευκαίνει, » Πολυδ.), ἐντρίβω. farder. ||. φυκιασιδόνομαι, ῥ. μεσ. » Ἐντρίβομαι (τὸ πρόσωπον), φυκίομαι, ψιμμυθιόομαι. se farder.

Φυκιασιδοῦ (γυναῖκα). » Κομμώτρια (ἠμπορεῖ ᾽νὰ ὀνομασθῇ καὶ ἡ Σαρικοῦ καὶ ἡ Περουκιέρισσα καὶ ἡ Χνουδίστρα). coiffeuse, θ.

Φυκιασίδωμα. » Ἔντριψις, ψιμιθισμὸς (Κλημ. Ἀλεξ.). l'action de se farder.

Φυκιάσιμον. » Πλάσις. préparation, ἴδε καὶ Φθειάσιμον.

Φυκιαστικὸν (ἡ πληρωμὴ τεχνίτου), ἴδε Φθειαστικόν.

Φυκιαστὸς (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἡ, όν. » Πλαστὸς, πεπλασμένος, ἐπίπλαστος, πλασματίας (Ἀριστοτ.). forgé, controuvé, inventé, fabriqué.

Φύλαγμα. » Φυλακὴ, συν(δια)τήρησις, φρούρησις. garde. §. ἴδε Κρύψιμον.

Φυλάγω, ῥ. μετ. » Φυλάσσω(-ττω), φυλακὴν ἔχω, φρουρέω, διὰ φρουρᾶς ἔχω, τηρέω. garder. §. » Διαφυλάττω, διασώζω, συν(δια)τηρέω. conserver. §. » Προφυλάσσω(-ττω) préserver, garantir. ||. ᾽τὸ φυλάγω (κρύβω) διὰ ὕστερα. » Ἀποτίθεμαι, ἀποταμιεύω. garder, conserver, se reserver. ||. τὸ ᾽νὰ φυλάξῃ τινὰς τὰ καλά ᾽του εἶνε δυσκολώτερον τοῦ ᾽νὰ ᾽τ᾽ ἀποκτήσῃ. » Το φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον ». ||. διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἠμπορεῖ τινας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ᾽ν᾽ ἀποκτήσῃ βασίλειον καὶ ᾽νὰ ᾽τὸ φυλάξῃ. » Διὰ γὰρ τούτων καὶ κτᾶσθαι καὶ διασώζειν τὰς τυραννίδας μάλιστ᾽ ἄν τις δύναιτο (Ἰσοκρ.). ||. τοὺς σκύλους σου ᾽τοὺς ἔχεις ἵνα φυλάγουν καὶ τὸν ἑαυτόν σου καὶ τὰ πράγματά σου. » Κύνας τρέφεις φυλακῆς ἕνεκα σεαυτοῦ τε καὶ τῶν σῶν (Ξενοφ.) «. ||. ὁ θεὸς ᾽νὰ φυλάξῃ (φρ)! » Μὴ γένοιτο! Dieu m'en preserve! ||. φυλάγω μυστικὸν (λόγον). » Ἐχεμυθέω. être maître de sa langue. || ἐκεῖνος ὅ,πoυ φυλάγει μυστικὸν, ἴδε Κρυφός. ||. τὸ προτέρημα τοῦ ᾽νὰ φυλάγῃ κάνεὶς μυστικόν. » Το ἐχέμυθον. discretion. ||. ᾽δὲν φυλάγει τὸν λόγον ᾽του, ἴδε Λόγος. ||. φυλάγω πάθος (ἔχθραν). » Χόλον φυλάσσεις (λέγει ἀπαράλλακτα καὶ ὁ Ὅμηρ. Ἰλ. Π, 30), » Μνησικακέω, ταμιεύομαι τὸ μῖσος (Λουκιαν.). » Ὑποικουρεῖ-εῖταί (» Ὑποκάθηται) μοι τὰ τῆς ὀργῆς (Πολύβ.) «,

§. ποῦ ᾽νὰ σε φυλάξω; ἴδε Προσμένω. ||. φυλάγομαι, ῥ. μεσ. » Φυλάσσω(ττο)μαι (κτλ.), ἐν φυλακῇ ἔχω ἐμαυτὸν (Ἱπποκρ. κυρ. διὰ τοὺς ἀῤῥώστους) prendre (se donner) garde, se garder, se garantir, se défendre, se précautionner, garer, se garer, se défier, se donner de garde, ἴδε καὶ Προσέχω ||. ἄς φυλάγεται ἀπὸ ψύχραν. » Τὸ ψῦχος φυλασσέσθω.

Φύλακας (συνήθως ὀνομάζεται τὸ πέτσινον φυλλάδιον, ὅπου οἱ μαθηταὶ βάλλουν τὰ τετράδιά ᾽των), ἴδε Χαρτοφύλακας.

Φύλακας, Φυλακάτωρας. » Φύλαξ, φυλάσσων, φυλακτὴρ, φρουρὸς, φρουρῶν. garde, gardien, sentinelle. θ. ||. φύλακας τοῦ κάστρου. » Τειχοφύλαξ. ||. φύλακας τῆς φυλακῆς. » Δεσμοφύλαξ. géolier, concierge.

Φυλακή. » Εἱρκτὴ, δεσμωτήριον, φρουρὰ, φυλακή. prison, θ. cachot.

Φυλακόνω, ῥ. μετ. » Εἵργω, εἵργνυμι, καθείργω, καθείργνυμι(-ύω), ἐγκαθείργνυμι(-ύω). emprisonner, mettre en prison, incarcérer. ||. φυλακώθηκεν(ἧ) ᾽τὸν

φυλάκωσαν. » Εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέπεσε.

Φυλακτὸν (προφ. κοιν. Φυλαχτὸ'). »Περίαπτον, περίαμμα, φυλακτήριον, τέλεσμα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) talisman; amulette, scapulaire, agnus.

Φυλάκωμα. » Κάθειρξις, εἱργμός. emprisonnement, arrestation, incarcération.

Φυλακωμένος, η, ον. »Δεσμώτης, δέσμιος. prisonnier, détenu en prison, arrêté, incarcéré.

Φυλή. » Φυλή, φῦλον (ποιητ.), γένος (τὸ), γενεά, πατριά. tribu, θ.

Φυλλάδα. abécédaire, alphabet.

Φυλλάκι. » Φυλλάριον.

Φυλλόθυρον, ἴδε Θυρόφυλλον.

Φυλλοκάρδι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφ. καὶ εἰς τὸ πλ.) » Ὠτίον καὶ Ὠτίδιον. lobe, oreillette du cœur.

Φύλλον. » Φύλλον, πέταλον. feuille, θ. §. (κατὰ μετων.) φύλλον χαρτιοῦ (τὸ ἥμισυ, τὸ τέταρτον, τὸ ὄγδοον, ἢ τὸ δωδέκατον μέρος τῆς κόλλας). » Πτυχίον. feuillet, ἴδε καὶ Κόλλα. §. φύλλον πανιοῦ (ὅθεν, φουστάνι μὲ πέντε φύλλα). »Πτὺξ-υχὸς (ἡ). lé. §. φύλλον ζυμαρικοῦ. » Λάγανον, ἴτριον. ||. ἀνοίγω φύλλον, ἴδε Ἀνοίγω.

Φυντάνι. » Ἔρνος (τὸ), βλάστημα, ῥάδαμνος, μόσχευμα. plant, jeune plante, θ.

Φύρα (ἢ ἄλλ. Δάρα ἀπὸ τοῦ) » Φύραμα, (τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει. » Στέρημα ἢ ζημία «, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ μακαρίτου Κοραῆ). déchet, discale, θ.

Φυραίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ὀλιγοστεύω.

Φυσερὸν, ἐργ., ἴδε Φυσοῦνα.

Φύσημα. » Φύσημα, φύσησις, ἐμφύσησις. souffle.

Φυσικὰ, ἐπ. » Φύσει, κατὰ φύσιν, πεφυκότως. naturellement.

Φυσικὸς, ή, όν. » Αὐτοφυής, φυσικός. naturel. §. τὸ φυσικόν. » Φύσις, ἦθος (τὸ), ἰδιότης, ἰδίωμα. caractère, naturel, propre; qualité, propriété. ||. τὸ φυσικόν μου εἶνε. » Πέφυκα. ||. τέτοιο' εἶνε τὸ φυσικόν 'του. » Οὕτω πέφυκεν· » Οὕτως ἔχει φύσεως. ||. τὸ φυσικὸν τῶν καλῶν σκυλιῶν εἶνε . . . » Τῶν γενναίων κυνῶν τὸ ἦθος . . . (Ξενοφ.) «.

Φύσις (προφ. κοιν. Φύσι', καὶ ὁ κοινὸς λαὸς 'δὲν ἔχει ἄλλην τῆς λέξεως ἰδέαν, εἰ μὴ τὴν διακρίνουσαν τὸ ἄῤῥεν τοῦ θήλεως, καθὼς καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρου. »Παντός φησι θήλεος εἰς τὴν φύσιν ἐντιθέμενον τὸ ἀκόνιτον, φθορᾶς αἴτιον γίνεται, ὅθεν Θηλυφόνον, » ἴδε καὶ τὸν Σουΐδαν ἐν λέξει Καπρέαι. Εἰς δὲ τὴν κυρίαν 'της σημασίαν μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν φράσιν. »Παρὰ φύσιν «). »Φύσις. nature, θ. ||. ἕνα μῆλον παρὰ φύσιν μεγάλον, ἴδε Μεγάλος καὶ Ἀφύσικος.

Φυσοῦνα, ἐργ. » Φῦσα καὶ Φύσσα, φυση(σση)τὴρ, φυση(σση)τήριον. soufflet.

Φυσῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Φυσάω, ἐμφυσάω. souffler. ||. φυσῶ τὴν φωτιὰν (μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι). » Ἀναῤῥιπίζω, ἴδε καὶ Ἀνεμίζω. ||. (τί καιρὸς) φυσᾷ; » Πνέει, φυσᾷ (» Φυσῶντες λιγέως «, Ὁμ. Ἰλ. ψ). venter.

Φυτειά. »Νεόφυτον. vigne (etc) nouvellement plantee; plantation.

Φύτεμμα. » Φύτευσις, φυτεία, μόσχευσις. l'action de planter, plantation.

Φυτεύω, ῥ. μετ. » Φυτεύω, μοσχεύω. planter.

Φυτῆλι (ὡς ἂν εἰ εἴπῃ τις Φυτάλιον, διότι οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὸν Φλόμον, τὸ Θρύον [ὅθεν ἡ Θρυαλλίς] καὶ ἄλλας φυτικὰς ὕλας πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν. Πιθανώτερον ὅμως ἀπὸ τοῦ Πτίλλον, ὅθεν) ἴδε Φτίλλι.

Φύτρα (ἡ). » Βλάστη, βλάστημα, ἐκβλάστημα. germe.

Φυτρόνω, ῥ. ἀμ. »Βλαστάνω(-έω), ἐκ(ἀνα)βλαστάνω, φύομαι, ἀναφύομαι, προΐημι, ἀναδίδωμι, ἐξανθέω, ἀνατέλλω. germer, lever, pousser, poindre, croître, venir. ||. τὸ μαυροκοῦκκι φυτρόνει μέσ' 'ς τὰ σιτάρια. » Φύεται δὲ τὸ μελάνθιον ἐν τῷ σίτῳ. la nielle vient dans les blés.

Φύτρωμα. » Βλάστη, βλάστησις, ἐκ(ἀνα)βλάστησις. jet, germination.

Φω(Φο)γοῦ (προφέρεται καὶ Φουφοῦ (ἡ) ἀγγ. Φώγανον, Πύραυνον, χυτρόπους (»Τὸ λεγόμενον Φωκὶν «, Ἐτυμολ.), ἴδε καὶ Ξεροτηγανίζω.

Φώκηα, ζ. (θαλάσ.). » Φώκη (εἶνε πάμπολλα εἴδη). veau (loup) marin, ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Φωλείτης (τὸ αὐγὸν ὅ,που ἀφήνουν εἰς τὴν φωληὰν ἵνα πηγαίνουν ἡ ὄρνιθες καὶ γεννοῦν ἐκεῖ). »Προσφώλαιον (ᾠόν). nichet.

Φωληὰ (κυρ. πουλιοῦ). » Νεοσσι(ττι)ὰ, φωλεὰ, καλιά. nid; aire (τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων). ||. φωληὰ θηρίου. » Φωλεὸς, χηραμὸς, κατάδυσις, τὸ κοιταῖον. tanière, θ. gîte (κυρ. λαγοῦ). ||. φωληὰ 'φειδιοῦ. »Χειὰ, εἰλεὸς καὶ ἰλυός. repaire.

Φωληάζω (κάμνω φωληὰν), ῥ. ἀμ. »Καλιὰν (» Νεοσσιὰν) πήγνυμι. nicher.

Φώναγμα. » Φώνησις. l'action de crier (d' appeler).

Φωνάζω (ἐβγάλλω φωνήν). » Βοάω,φωνέω, κράζω, κραυγάζω, γεγωνέω (Ξενοφ. Κυνηγ.) καὶ γεγωνίσκω (Θουκ. Ζ'). crier.
§. προσκαλῶ τινα 'να ἔλθῃ). »Καλέω, βοάω (»Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην «; Ἀριστφ. » Τί με βοᾷς«; Ἀχ.), ἐμβοάω (Λουκιαν. Πλ. ἢ Εὐχ.). appeler; heler (ναυτ.). ||. 'τὸν ἐφώναξαν 'ς τὸ κριτήριον. »Ἐκλήτευσαν αὐτόν. on l'a assigné.||.(τῶν ζώων τὸ κάθε εἶδος σχεδὸν ἔχει ἰδιαιτέραν λέξιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πεποιημένην, π. χ.) ὁ ἀετὸς, ὁ γερανὸς κτλ. » Κλάζει (»Διὸ κορώνῃ μὲν ἢ κόραξ κράζειν ἢ κρώζειν λεχθήσονται, διὰ τὸ τραχὺ τῆς τοῦ ζώου » φωνῆς· γέρανος δὲ κλάζειν καὶ αὐτή, » οὐ μὴν κράζειν λεχθήσεται. Οὐ γὰρ ἡ » φωνὴ τῆς γεράνου κατὰ τὴν τοῦ ρ ἐκ» φωνεῖται τραχύτητα, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ » λ λειότητα«, Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 46) καὶ κλαγγάζει. ||. τὸ ἄλογον, ἴδε Χλιμιντρῶ. ||. ἡ ἀρκοῦδα. » Ὀμάζει καὶ Βράζει. ||. ὁ βαθρακὸς » Κοάζει καὶ Ὀλολύζει. coasser. ||. τὸ βῶδι κτλ.,ἴδε Μουγγρίζω. ||. ὁ γαΐδαρος, ἴδε Γκαρίζω. ||. τὸ 'γίδι, ἴδε Βελάζω. ||. τὸ ἱεράκι. » Ῥύζει. ||. ἡ καμήλα. »Μωκᾶται. ||. ἡ κάττα, ἴδε Νιαουρίζω. ||. ἡ κίσσα (καλοιακοῦδα κτλ.). »Κίσσα(ττα)βίζει. jaser, jacasser. ||. ἡ κλώσσα. » Κλώζει. glousser. ||. ὁ κόρακας (ἡ κουρούνα κτλ.). » Κρώζει, κράζει. croisser. ||. ὁ κοῦκκος (ὁ πετεινὸς κτλ.) » Κακκύζει, ἴδε καὶ Λαλῶ. ||. ἡ κουκκουβάγια. » Κικκαβίζει (» Ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι »Ταῖς ἀγρυπνίαις, κικκαβιζουσῶν ἀεὶ «, Ἀριστ. Λυσιστρ. 761, 762). cacaber. ||. τὸ λεοντάρι κτλ. » Βρυχᾶται, βριμᾶται. rugir. ||. ὁ λύκος (σκύλος κτλ.), ἴδε Οὐρλιάζω. ||. ὁ μπσῦφος. »Βύζει (Δίων Κασσ.). ||. ἡ νυκτερίδα, ὁ ποντικὸς κτλ. » Τρίζει (»Ἔςι δὲ τρίζειν τὸ λεπτὸν ἠχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας, « Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 314· » Τὸ Τρίζειν ἐπὶ μυῶν καὶ νυκτερίδων λέγεται«, ὁ αὐτ. Ἰλ. Ψ, 714). gémir. ||. ἡ ὄρνιθα, ἴδε Κακκανίζω. ||. τὸ ὀρτύκι. »Τρυλλίζει(Πελύδ.).carcailler. ||.ἡ πάπια » *Παππάζει. ||. ἡ πέρδικα (τὸ χελιδόνι κτλ.). » Τιτυβίζει (Ησύχ.), κακκαβίζει (» Οὐ πάντες δ' οἱ πέρδικες κακκαβίζουσιν. Ἀλλ' οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν «, Ἀριστ. » Οἱ Ἀθήνησιν ἐπὶ τάδε πέρδικες τοῦ Κορυδαλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ, κακκαβίζουσιν, οἱ δ' ἐπέκεινα τιτυβίζουσι, « Θεόφρ. παρ' Ἀθην. Θ, καὶ ἐπιφέρει: »Οἱ δὲ περὶ τὴν Βοιωτίαν ἢ οὐ διαβαίνουσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἢ διαβαίνοντες, τῇ φωνῇ διάδηλοι γίγνονται, καθάπερ εἰρήκαμεν«). cacaber. ||. τὸ πρόβατον, ἴδε Βελάζω. ||. τὸ (μωρὸ') παιδί. »Βαβάζει, κνυζᾶται. ||. τὸ περιςέρι (ἡ δεκοχτοῦρα, κτλ.) » Γογγύζει, βομβέει(Ἡσύχ.). gémir, roucouler. ||. τὸ πιπίνι. »Πιπίζει. piailler. ||. τὸ σκυλάκι. »Κνυζάει(-εται). japper, glapir. ||. ὁ σπίνος »Σπίζει. ||. ἡ σφῆκα (μέλισσα κτλ.). »Βομβέει. bourdonner. ||. τὸ τρυγόνι. »Τρύζει (» Τὸ μέν τοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ Τρυγὼν, τραχυφωνότερόν ἐστι τοῦ Τρίζειν «, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 314). ||. ὁ τσίντζυρας (ἡ χελώνα κτλ.). » Σίζει. fredonner, claqueter. ||. ὁ τράγος. » Φριμάττεται. ||. ἡ χῆνα » Πλαταγίζει. ||. ὁ χοῖρος. » Γρύζει, γογγρύζει, γρυλλίζει. grogner.

Φωνακλᾶς, οῦ, ἄδικον. » Κράκτης, κεκράκτης. criard, crieur, braillard.

Φωνὴ (κυρ. ἀνθρώπου, ἡ συνηθισμένη). » Φωνὴ, φθέγμα, φθόγγος. voix, θ. ||. (ἡ δυνατὴ). » Κραυγὴ, βοή. cri (κυρ. πουλιοῦ), clameur, θ. ||. ἀλόγου, ἴδε Χλιμίντρισμα. ||. βαθρακοῦ. » Ὀλολυγών. coassement. ||. βωδιοῦ, ἴδε Μούγγρισμα« ||.- γαϊδάρου, ἴδε 'Γκάρισμα. ||.- γερανοῦ (ἀετοῦ κτλ.). » Κλαγγή. ||.- 'γιδιοῦ (προβάτου κτλ.), ἴδε Βέλασμα. ||.- καλοιακούδας (κλώσσας κτλ.). » Κλωγμὸς, κλωσμὸς (Πλουτ. Ἡγ. Παραγγ.). gloussement. ||. - κόρακος (κουρούνας κτλ.). » Κρωγμὸς, κραυγή. croassement. ||. κούκκου (πετεινοῦ κτλ.).»Κοκκυσμός. ||.- κουκουβάγιας. » Κικκαβισμός. ||.- λεονταριοῦ. » Βρύχημα, βρυχηθμός. rugissement. ||.-λύκου. » Λυκηθμὸς (Σουΐδ.). ||. -ὄρνιθας , ἴδε Κακάνισμα. ||.- πέρδικας. Τιτυβισμός. ||.- μωροῦ παιδιοῦ (σκυλιοῦ μικροῦ, καὶ μεγάλου ὅταν χαΐδεύῃ). »Κνύζημα, κνυζηθμός. jappement; vagissement. ||.-πιπινιοῦ. » *Πιππισμός. ||.- σκύλου (λύκου κτλ.), ἴδε Γάβγισμα καὶ Οὔρλιασμα. ||.- σφήκας (μέλισσας κτλ.). »Βόμβος. ||.-τράγου. » Φριμαγμός. ||.- τσίντζυρα (χελώνας κτλ.). » Σιγμός. ||.- 'φειδιοῦ. » Συριγμός. ||.-χήνας. » *Πλατάγημα. ||.-χοίρου. » Γρυλλισμός. grognement. ||. ἔβγαλαν ταῖς φωναῖς. »Κραυγὴν ἐστήσαντο (ἐποίησαν, ἔθεντο), κραυγὴ δ' ἦν αὐτῶν. ils poussèrent des cris, ils se mirent à crier. §. (καταχρ. ὁ ἦχος τῶν ἀψύχων). » Ψόφος, κρότος, πάταγος. bruit, son.

Φῶς (τὸ). » Φῶς-ωτὸς (ἰδιαιτέρως τὸ τοῦ ἡλίου, καθὼς καὶ) φέγγος (τὸ τῆς σελήνης), αὐγή, σέλας (τό). lumière, θ. jour, lueur, θ., ἴδε καὶ Λάμψις. §. (συνεκδοχ. Α, τὸ κερὶ, λυχνάρι κτλ) » Φῶς. lumière, θ. §. (Β'. ἡ ὅρασις. Ὅθεν:) ἔχασε τὸ φῶς 'του. » Τὰς ὄψεις ἀποβεβληκὼς (πεπληγώς). il a perdu la vue (la lumière).

Φωτερὸς, ή, όν. » Φαιδρὸς, φωτεινὸς, φαεινὸς, φεγγώδης, αἰγλήεις-εντος (ποιητ.). bien eclairé.

Φωτιὰ (ἀπὸ τοῦ Φωτὸς τοῦ πυρὸς, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων ἐσήμαινεν αὐτὸ τὸ πῦρ. » Ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς «, λέγει περὶ τοῦ Πέτρου ὁ Εὐαγγελ. Μάρκος). » Πῦρ (τό). feu. ||. βάλλω (δίδω) φωτιάν. » Πῦρ ἐμβάλλειν. mettre le feu, ἴδε καὶ Ἀνάπτω. §. (συνεκδοχ. Α, στοίβα ξύλων ἀναμμένη). » Πυρά. bucher. §. (Β'. 'σπίτια, δάση, κτλ. καιόμενα, τὸ Τουρκ. Γιανγκίνι). » Ἐμπρησμὸς, πυρκαϊά incendie.

Φωτίζω, ῥ. μετ., ἴδε Φέγγω. §. (μεταφ. ὁ Θεὸς 'τὸν φώτισε 'να 'τὸ κάμῃ), » Ἐμπνέω. inspirer.

Φωτοχυσία. » Λυχνοκαΐα (Ἡροδ. Β'), φωτοχυσία. illumination.

Χ.

Χ. χ, τὸ εἰκοστὸν-δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Κ: » Σχίζω-σκίζω, σχολεῖον-σκολειὸ', χορδὴ -κόρδα κτλ. ||. εἰς Φ: » Λείχω-γλείφω, χλωρίων-φλῶρι (εἶδος πουλιοῦ) κτλ.

Χαβαρικὸν, ἴδε Θαλασσινός.

Χάδεμμα (προφ. καὶ Χάϊδεμμα). » Ἐπάφησις, θωπεία. l'action de caresser (etc).

Χαδεμμένος (προφ. καὶ Χαϊδεμμένος), η, ον. » Μαμμόθρεπτος, τηθαλλαδοῦς. mignon, mignardé, dorloté (οἰκ.).

Χαδεύω (προφ. καὶ Χαϊδεύω), ῥ μετ. (κυρ. μὲ τὸ χέρι). » Ψήχω, καταψάω, ἐπαφάομαι, ἐπιμάσσομαι. caresser, mignarder (οἰκ. καθὼς καὶ τὸ) dorloter. §. (συνεκδ. δὲ καὶ μὲ τοὺς λόγους). » Θωπεύω. φιλοφρονέομαι, ὑποκορίζομαι. cajoler, choyer, ἴδε καὶ Καλοπιάνω.

Χάδι (προφ. καὶ Χάϊδι, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλ. τὰ Χάδια). » Θώπευμα, φιλοφροσύνη, ὑποκόρισμα. caresse, θ. amitiés.

Χαιρέτισμα (ἡ διὰ λόγων ἢ σημείων φιλοφρόνησις). » Ἀσπασμὸς, προσαγόρευσις, χαιρετισμός. salut, salutation.

Χαιρετισμὸς (ἡ Ἰταλ. Βίζιτα). » Ἐπίσκεψις, χαιρετισμὸς (» Ἐφ' ὅσον οἱ λοιποὶ νέοι περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐσπούδαζον «, Πολυβ.). visite, θ.

Χαιρετῶ (φιλοφρονοῦμαί τινα διὰ λόγων ἢ σημείων), ῥ. μετ. » Ἀσπάζομαι, προσαγορεύω, (προσέπω, ἄχρ., ὅθεν τὸ) προσειπεῖν, χαιρετίζω (» Καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες, χαιρετίζουσι «, Διογ. Λαέρτ.). saluer, rendre (présenter) ses devoirs (hommages). ||. ἀφ' οὗ χαιρετήθηκαν. » Ἀσπασάμενοι (» Προσειπόντες) ἀλλήλους' » Χαίρειν προσειπόντες ἀλλήλοις. ||. ἐπέρασα χωρὶς 'να 'τὸν χαιρετήσω. » Παρῆλθον αὐτὸν ἀπροσφώνητον (Εὐστάθ.) «. ||. χαιρέτα μοῦ 'τον. » Χαίρειν αὐτὸν κέλευε (λέγε) παρ' ἐμοῦ' » Πρόσειπέ (» Ἄσπασαί) μοι αὐτόν' » Πρόσειπε αὐτὸν ἀφ' ἡμῶν (Εὐστάθ.). saluez-le de ma part. §. (ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψίν τινος). (» Προσέπω ἄχρ. ὅθεν τὸ) προσειπεῖν (» Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον.., ἕωθεν ἐξαναστὰς, ὡς αὐτὸν ἀφικόμην «, Λουκιαν.), χαιρετίζω. rendre (faire) visite.

Χαίρομαι (προφ. κοιν. Χαίρουμαι), ῥ. ἀποθ. » Χαίρω, ἥδομαι, γέγηθα, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, γάνυ(ννυ)μαι. se rejouir. §. (ἀντὶ τοῦ Ἀπολαμβάνω). ἴδε τὴν λέξιν. ||. (τὴν ἀρχὴν τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς ἠμπορεῖ τις νὰ εὕρῃ εἰς τοῦ Ὁμήρου τὸ) » Ἀλόχου κουριδίης οὔ τι χάριν ἴδε «, Ἰλ. Α, 243 (κοιν.) 'δὲν τὴν ἐχάρηκεν. ||. 'να σε χαρῶ. » Ὀναίμην σου. || ||. φώναξέ μού 'τον 'να χαρῇς τὴ' ζωή σου. » Κάλει μοι τὸν ἄνδρα, οὕτω σαυτῆς κατόναιο (Ἀριστοφ. Ἐκκλ.) «. ||. ἔτσι 'να χαρῶ τὰ παιδιά μου. » Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.) «. ||. ἔτσι 'να χαρῇς τὴ' ζωή σου (τὰ 'μάτιά σου) ! » Οὕτως ὄναιο ! ||. 'δὲν θὰ σ' ἀφήσω 'να 'τὸ χαρῇς. » Ἀλλ' οὔτι χαιρήσεις, τό γ' ἐπ' ἐμοί «.

Χαλάζι. » Χάλαζα. grêle, θ.

Χαλαρόνω (τὸ ἀλλ. 'Ντόνω, ἴσως ἐκ τοῦ Ἐνδιδόω, καὶ Τουρκ. Μπολικαίνω), ῥ. μετ. » Ἀνίημι, χαλάω, ἐκλύω. lâcher, relâcher, detendre, débander.

Χαλαρὸς (ὁ ἀλλ. 'Ντοτὸς, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἐνδοτὸς, καὶ Τουρκ. Μπόλικος), ή, όν.

»Χαλαρὸς, ἀνειμένος, χαῦνος, ἄτονος. lâche, relaché.

Χαλάρωμα. » Χάλασις, ἄνεσις. relâchement.

Χάλασμα. » Κατάλυσις, καθαίρεσις, καταστροφὴ, ἀνατροπὴ, φθορά. destruction. ||. χάλασμα τοῦ στομαχιοῦ. » Ἀνατροπὴ στομάχου (Διοσκορ.) «. §.(συνεκδοχ. ὁ τόπος καὶ τὰ ἀπομεινάρια κρημνισμένου κτιρίου). » Ἐρείπιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ). ruines, θ. πλ. débris; décombres, Παρβλ. Ἀφανισμός.

Χαλασμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||.αὐγὸ χαλασμένον, ἴδε Κλούβιον. ||. κρασὶ χαλασμένον, ἴδε Κρασί.

Χαλασμὸς, ἴδε Χάλασμα.

Χαλάστρα (τὸ κρημνισμένον μέρος κυρ. κάστρου). » Ῥῆγμα, πτῶμα (Διοδ. Σικελ. Ις´, 8). brèche. §. (μεταφ.) μ᾽ ἔκαμε χαλάστραις (φρ.). il a deconcerté(dérangé, fait echouer) mes projets; il m᾽ a rendu un mauvais service.

Χαλεύω (ἀπὸ τοῦ Σκαλεύω), ῥ. μετ., ἴδε Σκαλίζω.

Χαλίκι (τὸ Τουρκ. Τσακίλι, ὑποκορ. τοῦ) » Χάλιξ-ικος (ὁ καὶ ἡ) (κυρ. τῆς ἀκρογιαλιᾶς, τὸ αὐτὸ καὶ) ψῆφος καὶ ψηφὶς καὶ κρόκαλον (σώζεται ἡ λέξις Κρουκάλα εἰς τὴν Πελοπόννησον) καὶ τρόχαλον, κάχληξ(-ιξ) καὶ κόχλαξ (κυρ. τοῦ ποταμοῦ). caillou; galet.

Χαλινάρι (Ὁ Ἐτυμολόγος 'τὸ γράφει Χαλινωτήριον, ὑποκορ. τοῦ) » Χαλινὸς (κυρ. τὸ σίδερον), ἡνία (ἡ), ἡνίον (τὸ),ἀγωγεὺς (κυρ. τὸ λουρὶ), ῥυτὴρ, ψέλλιον (κυρ. τὸ ὑποκάτωθεν τῆς σιαγόνος). bride, θ. rênes (τὰ λωριά). frein καὶ mors (τὰ εἰς τὸ στόμα ἐμβαίνοντα σιδήρια), gourmette (τὸ ὑποκάτωθεν τῆς σιαγόνος), θ.

Χαλκοκουρούνα (corvus frugilegus), π. » Χαλκίς. espèce d'oiseau.

Χάλκωμα (τὸ Τουρκ. Μπακίρι), μέταλλ. » Χαλκὸς (κυρ. ὁ ἄμικτος καὶ καθαρός). cuivre (rouge). » Ὀρείχαλκος (ἢ ὀρθ.) Ὠρίχαλκος (δηλ. Χρυσόχαλκος, ἀπὸ τοῦ Λατιν. aurichalcum, ὁ ἑνωμένος μὲ ἄλλα μέταλλα, ὁ κοιν. Μπροῦντζος, ἢ καλλήτερα τὸ Τομπάκι). airain; laiton; cuivre jaune; bronze; tombac. §.(χαλκώματα συνεκδοχ. καὶ εἰς τὸ πλ. ὀνομάζομεν τὰ χαλκωματένια ἀγγεῖα, τὰ Τουρκ. Μπακιρικὰ, καθὼς 'τὰ εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφ. Σφ. 1214. » Ἔπειτ᾽ ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων «), χαλκεῖον (Θεοφ. χαρ.) καὶ χαλκίον (Ξενοφ.). vase de cuivre; batterie de cuisine.

Χαλκωματάδικον (τὸ Τουρκ. Μπακιρτζίδικον). »Χαλκεῖον,χαλκουργεῖον, χαλκευτήριον. chaudronnerie, θ.

Χαλκωματᾶς (ὁ ἄλλ. Χαλκιὰς, καὶ Τουρ. Μπακιρτζῆς). »Χαλκεὺς, χαλκοτύπος (Ξενοφ.). chaudronnier.

Χαλκωματένιος, α, ον. » Χαλκοῦς (ἐκ τοῦ) χάλκεος. d'airain, de cuivre (etc).

Χαλνῶ, ῥ. μετ. » Φθείρω, διαφθείρω, ἀναιρέω, καθαιρέω, καταλύω,λυμαίνομαι, λωβάομαι. detruire, gâter, endommager, déregler, altérer; user; corrompre, déranger; détraquer (ὡρολόγι, μηχανὴν) ; démolir. ||. 'νὰ μοῦ χαλάσῃ τὸν στέφανον καὶ τὰ φορέματα. » Διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον. ||. ὁ ἀέρας χάλασε τὸ φακιόλι σου. » Τὰ περὶ τὴν κόμην διέλυσε (συνέχει). le vent a derangé (défait) votre coiffure (vous a toute décoiffée). ||. μοῦ χάλασε τὸ στομάχι. »Διέφθειρέ μου τὸν στόμαχον. il m'a dérangé l'estomac. ||. χαλνῶ τὸν κόσμον (φρ.), ἴδε Κόσμος. ||. χαλνῶ φλωρὶ ('τὸ ἀλλάζω δηλ. μὲ λεπτότεραις μονέδαις). » Κερματίζω,δια(κατα-, ἀπο) κερματίζω (» Ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ζώνης χρυσοῦς Δαρεικοὺς, κατακερματίσαι θέλων καὶ διαλύσασθαι τῷ πανδοκεῖ «, Σουΐδ.). changer. ||. (ἐπὶ παρθένου). » Βιάζομαι, φθείρω, διαφθείρω, διακορέω(εύω-ίζω), διαπαρθενεύω. déflorer, dépuceler, abuser d'une fille. §. χαλνῶ νόμον (νηστείαν, συνθήκας κτλ.). » Καταλύω, ἀθετέω, λύω, ἀκυρόω, ἀναιρέω, καταργέω. rompre. ||. χαλνῶ τὴν φιλίαν, (ἢ ἁπλῶς) 'τὰ χαλνῶ. » Διαλύομαι τὰς φιλίας. rompre, brouiller, ἴδε καὶ Ψυχραίνομαι. ||. χαλνῶ τὴν ὑπόληψιν. » Ἀμαυρόω τὴν δόξαν. dénigrer la réputation. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Φθείρομαι, κατατρίβομαι. se gâter, s' user, se corrompre. ||. χάλασαν τὰ 'ποδήματά 'του. » Ἐτρίβησαν. s'usèrent. || 'τὸ 'πόδημα, ὅταν χαλάσῃ, 'τὸ διορθόνει ὁ 'μπαλωματᾶς. » Ὑπόδημα πονῆσαν ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευροῤῥάφου (Γαλην. πρὸς Θρασύβ.)«. ||.χάλασαν τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. » Διεῤῥύει τὰ γράμματα ὑπὸ χρόνου. les lettres ont été effacées. ||. τὸ κρασὶ χαλνᾷ 'ς τὸν ἀέρα. » Ἐξίσταται. s'altère. ||. χάλασε τὸ στομάχι 'του. » Διεφθορέναί οἱ τὴν γαστέρα. avoir l'estomac dérangé (dereglé, débiffé, détraqué ||. χάλασ᾽ ἡ καρδιά μου (Τουρκ. τὸ Κέϊφι μου), ἴδε Καρδιά. ||. χάλασ᾽ ὁ καιρός. » Συνέστη ὁ ἀὴρ (Πλουτ. Ἀντ.) «.

Χαμάδα (ἐλῃὰ πεσμένη μόνη 'της ἀπὸ τὸ δενδρον). » Δρυπετὴς (ἐλαία). olive tombée de l'arbre.

Χαμαδὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κοντακιανός.

Χαμένος (μεταφ.), η, ον. »Ἐμβρόντητος, καταπλήξ. badaud, nigaud, ἴδε καὶ Ἀνόητος καὶ Χάχας. §. » Ὀλέθριος, φθόρος, ἐξώλης. pendard. §. 'ς τὰ χαμένα (φρ.), ἴδε Εὔκαιρος, Κακὸς (εἰς τό ||. τοῦ κακοῦ) καὶ Τυφλός.

Χαμηλὰ, ἐπ. »Ταπεινῶς, χαμαιζήλως. bas. §. λαλῶ χαμηλὰ, ἴδε Σιγανά.

Χαμηλόνω, ῥ. μετ. » Ταπεινόω, χαλάω, καθίημι. baisser, abaisser, rabaisser. ||. χαμηλόνω τὴν φωνήν. » Χαλάω (»Καθίημί, »Ἀφίημί) τι τοῦ τόνου (φθέγματος). adoucir sa voix. §.ῥ.μεσ. αὐτοπ. » Χαλάομαι, ταπεινόομαι. baisser.

Χαμηλὸς (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ξενοφ.), ἡ, όν. » Χθαμαλὸς (» Χθαμαλὴ γὰρ ἡ ταπεινὴ καὶ χαμαλὴ, « Στραβ. Ι, 6), ταπεινὸς, χαμαίζηλος, βραχὺς (» Βραχύν τινα γήλοφον «, Ξενοφ.). bas. ||. καράβι χαμηλόν. » Ἀλιτενὴς ναῦς. de bas bord. §. (συνεκδοχ.) φωνὴ χαμηλὴ, ἴδε Σιγανός.

Χαμήλωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ χαμηλόνειν). » Ταπείνωσις. abaissement. §. (συνεκδοχ. τόπος χαμηλός). » Ταπείνωμα.

Χαμογέλασμα. » Μειδίαμα(-σμα), μείδημα. sourire, souris.

Χαμογελῶ, ῥ. ἀμ. » Μειδιάω. sourire. ||. τὸν βλέπω καὶ χαμογελῶ. » Προσγελάω (»Προσμειδιάω) τινί. sourire à quelqun.

Χαμόδενδρον, ἴδε Δενδράκι καὶ Δενδρουλάκι.

Χαμοκερασιὰ, φ. » Χαμαίβατος (ἡ). fraisier.

Χαμοκέρασον (ἡ Φράγουλα), 'πωρ. »Χαμαίβατον. fraise, θ.

Χαμοκηλάδι, π., ἴδε Σκορδαλός.

Χαμόκλαδον. » Θάμνος. arbuste.

Χαμόμηλον ⎫ , φ. (ἰατρ.). » Χαμαίμη-
Χαμομῆλι ⎭ λον. camomile, θ.

Χαμολιὸς, φ. (κατὰ τὸν Σομαυέραν ἡ) » Χαμαιάκτη. hieble. §. (πιθανώτερον ὅμως ὁ μέλας) » Χαμαιλέων (τοῦ Θεοφρ. καὶ τοῦ Διοσκορ., ὀνομασθεὶς ὑπὸ τοῦ Νικάνδρου ἰσοσυλλάβως) » Χαμαίλεος, ἴδε Κουτλουτζὲς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Χαμοῤῥίγανη, φ. » Ἕρπυλλον. serpolet.

Χαμψὶ, 'ψ. » Χάμψης καὶ Χάμψαι (ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, καὶ ὀνομάζεται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμην ἀπὸ τοὺς Κόπτας, εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Κροκόδειλος). » Ἀφύη (κυρ. εἰς τὸ πληθ. τὰ νεογέννητα Τσαμούχια), μεμβρὰς καὶ βε(δεμ)βράς, ἔγγραυλις (ἴδε Ὀππιαν. Ἀλ. Δ', 468 κλπ.), ἐγκρασίχολος. anchois, ἴδε καὶ Ἀντζόϊα(εἰς τὸ παράρτημα).

Χαμώρυγας, ζ., ἴδε Τυφλοπόντικον.

Χαμώγει' (τὸ). » Χαμώγαιον (Ἡσύχ. ἐν λέξει Ἐπιπεδον), ἴδε Κατώγει'.

Χανδάκι (ὑποκορ. τοῦ) » Χάνδαξ (ἐκ τοῦ Χανδάνω τὸ Χωρῶ), ὄρυγμα, τάφρος (ἡ), διώρυξ-υγος καὶ (Ἀττ.)-υχος, διόρυγμα, διορυγή. fossé, tranchée, θ. ||. ἀνοίγω (κόπτω) χανδάκι. » Τάφρον ἄγω (τέμνω). ||. 'ν' ἀνοίξουν ('να ξεφράξουν) τὰ χανδάκια. » Τὰς διώρυγας ἀναστομοῦν«. ||. αὐτὸς κατεβίβασεν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ χανδάκι τὸ νερό, 'που σκέπαζε τὴν πεδιάδα. » Οὗτος τὸ ὕδωρ τὸ λιμνάζον ἐν τῷ πεδίῳ διώρυγι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν«.

Χανδακωμένος (μεταφορ. ὁ ἄλλ. Χαμένος), η, ον. » Βάραθρος, ἐπίτριπτος. roué, franc coquin.

Χανδακόνω (μεταφορ.), ῥ. μετ., ἴδε Ἀφανίζω καὶ Χάνω.

Χανὶ (τὸ) ⎫ , 'ψ. » Χάνη καὶ Χάννη,
Χάνος (ὁ) ⎭ χάνος καὶ χάννος. hiatula (Λατιν.), serran.

Χάνω (ἐκ τοῦ Χαόω. » Ὁ, τοῦ παιδίου ἀποθανόντος, οἰμώζων καὶ λέγων χαῶσαι αὐτὸ, « Σιμπλ. εἰς Ἐπικτ.), ῥ. μετ. »Ἀπολλύω(-υμι), ἀποβάλλω. perdre. ||. χάνω τὸν δρόμον. »Ἁμαρτάνω (»Διαμαρτάνω) τῆς ὁδοῦ, πλανάομαι, ἀποπλανάομαι. s'égarer, se fourvoyer. ||. χάνω τὰ νερά μου (φρ. ναυτ.). » Ἐξωθέομαι. dériver. ||. νικηθέντες ἀπὸ τὸν Ῥωμύλον, ἔχασαν ὑπὲρ τοὺς ὀκτὼ χιλιάδες ἀνθρώπους. » Ὑπὸ Ῥωμύλου νικηθέντες, ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον (Πλουτ.) «. ||. ἀφ' οὗ ἔχασεν ὅλην 'του τὴν κατάστασιν εἰς τὰ χαρτιὰ καὶ εἰς τὰ φαγοπότια. » Ἐπειδὴ δὲ ἡ μὲν οὐσία ἅπασα ἀπολώλει καὶ κατεκεκύβευτο καὶ κατωψοφάγητο«. il a mangé tout son bien au jeu et a la bonne chère. ||. ἔχασε χίλια φλουριὰ εἰς τὰ χαρτιά. » Χιλίους ἐκκυβευθεῖσα δαρεικοὺς (Πλουτ. Ἀρτοξ.) «, ἴδε καὶ Κότσι. ||. ὅσοι δανείζουν εὔκολα ἵνα 'πάρουν πολὺ διάφορο', χάνουν ὕστερα καὶ τὸ κεφάλι. » Οἱ δανειζοντες ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν (Δημοσθ.) «. ||. χάνω τὴν κρίσι' μου. » Ὄφλω τὴν δίκην (τὴν δίαιταν). ||. ἔχασε τὸν ὕπνο' 'του. »Ἀπεῤῥύη (»Ἀπεσυλήθη) τῶν ὕπνων. ||. χάνω τὴν εὐκαιρίαν, ἴδε Ἀποτυχαίνω. ||. 'τὰ χάνω (ἐλλειπτ. τὰ

λόγιά, τὰ μυαλά, τὰ λογικά μου). » Θορυβέομαι, ἐκπλήττομαι, ξενοπαθέω, τὴν αἴσθησιν ἐπιλαμβάνομαι (Πλουτ.). se troubler, se déconcerter, s'embarrasser, se désorienter, se brouiller, se décontenancer, s'embrouiller, se déferrer, être consterné (interdit, déconcerté, déconfit, décontenancé), demeurer tout court; la parole lui manqua. ||. 'να μὴ 'τὰ χάσῃ. » Μεῖναι παρ' αὐτὸν (Πολυδ.) «. ||. κάμνω ἄλλον 'να 'τὰ χάσῃ. » Καταθορυβέω. confondre, déconcerter, décontenancer, déferrer, dérouter. ||. χάνομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀπόλλυμαι, οἴχομαι, ἔῤῥω, ἀφανίζω (-ομαι), ἀφανὴς γίνομαι. périr, se perdre, dépérir. ||. ἀπὸ ὀλίγ' ὀλίγο' χάνουνταν ἡ ςερηά. »Κατὰ μικρὸν τῆς γῆς ὑποφευγούσης τὴν ὄψιν (ἀποκρυπτομένης). la terre ferme se dérobait à la vue. ||. ὁ ποταμὸς χάνεται εἰς μίαν καταβόθραν. » Εἰς βάραθρον ἀφανίζεται. il s'engouffre. ||. ὅταν χαθῇ τὸ γάλα τῆς γυναίκας. » Ἦν δὲ τὸ γάλα τῆς γυναικὸς ἀποσβεσθῇ «. ||. τὰ σπυριά, 'που 'βγαίνουν τριγύρω 'ς τὸ στόμα, χάνονται μὲ τὸ πυροβόλισμα. (Αὐτὴν ὑποθέτω τὴν, εἴτε δεισιδαιμονίαν τῶν γυναικῶν 'μας, εἴτε φυσικὴν ἄγνωστον ἐπιῤῥοὴν, ἐννοεῖ καὶ ὁ Ἀθήναιος ὅταν λέγῃ ὅτι) » Τὰ ὑπώπια κυάθοις περιθλώμενα ἀμαυροῦται. ||. ἂν λείψουν τὰ γέλια ἀπὸ τὸν κόσμον, ἐγὼ χάθηκα. » Εἰ γὰρ γέλως ἐξ ἀνθρώπων οἴχοιτο, ἔῤῥει τἀμὰ πράγματα. ||. ὅλα χάθηκαν. » Ἔῤῥει τὰ πράγματα· » Πάντα οἴχεται. tout est perdu. ||. ὅτι 'δὲν ἐχάθηκαν ὅλως διόλου τὰ πράγματα. » Μὴ παντάπασιν ἔῤῥειν τὰ πράγματα. ||. ἐχαθήκαμεν. » Ἀπολώλαμεν· » Διαπεπράγμεθα. ||. 'δὲν 'πᾶς 'να χαθῇς (φρ.); » Οὐκ εἰς ὄλεθρον;

Χάος (τὸ). » Ἄβυσσος (ἡ). abyme.

Χαρά. » Χαρὰ, ἡδονὴ, γῆθος (τὸ), εὐφροσύνη, θυμηδία, τέρψις, τὸ ἡδόμενον (χαῖρον, κτλ.). joie, θ. ||. μετὰ χαρᾶς (φρσ. σωζομένη ἀπαραλλάκτως εἰς τὸν Πολύδ. ΚΒ', ιζ', 12: »Ἐὰν δὲ μὴ διδῷ φ' τάλαντα μετὰ μεγάλης χαρᾶς «). »Ἀσμένως, ἡδομένως. gaiement, de bon cœur, avec plaisir, volontiers. ||. μετὰ πάσης χαρᾶς, λέγει ὁ Ἀλκιβιάδης. » Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην (Πλάτ.) «. ||. μὲ 'γειά' σου μὲ χαρά' σου (φρ.)! »Χρῶ (»Ἔχε, »Λάμβανε κτλ.) χαίρων. ||. ὢ χαρὰ 'ς τὸ μῆλον (φρ. θαυμ. » Χαρὰ εἰς τὸ ζεῦγος τὸ χρυσόν«! Πορφυρογ. Συντ.). » Ἆ, ἄ, τοῦ μήλου! » Ὢ τοῦ μήλου! ||. χαρὰ θεοῦ (ὁ καλὸς καιρός). bénédiction.

§. (συνεκδοχ. ὁ γάμος), ἴδε Γάμος. ||. κάμνω χαράν. » Γάμους τελέω (ἀποτελέω, ἄγω, θύω, ποιῶ, ἑστιάω)· » Γαμηλίαν εἰσφέρω· » Γαμήλια ἑστιάω (θύω). célébrer les noces. ||. ἡ χαρὰ ἔγινεν εἰς τὴν Κέρκυραν. » Ἐν Κερκύρᾳ τοὺς γάμους ἀχθῆναι (Σχολ. Ἀπολλ.) » Τοὺς γάμους ἤχθαι τῆς θυγατρὸς (Φάλ.)! ||. (φόρεμα κτλ.) τῆς χαρᾶς. »Γαμήλιος (ἐσθὴς κτλ.).

Χάραγμα. »Χαραγμὸς, ἄμυξις (ἰατρ.), σχάσις, σχασμός. incision, θ.

Χαράγματα (μεταφορ. καὶ πληθ. τὸ πρῶτον δεῖγμα τοῦ 'ξημερώματος). » Ὄρθρος, ὄρθρος βαθὺς, περίορθρον, λυκαυγὲς, ἀμφιλύκη νὺξ (ποιητ.). l'aube (le point) du jour. ||. μὲ τὰ χαράγματα (προφ. κοιν. χαράμματα). » Περὶ ὄρθρον· » Ἅμα τῇ ἕῳ· » Ἡμέρας ἄρτι ἐπιφωσκούσης. dès l'aube du jour. ||. σηκόνομαι μὲ τὰ χαράμματα. » Ὄρθριος ἐγείρομαι, ὀρθρίζω. je suis trop matinal (matineux). ||. ἦλθα μὲ τὰ χαράμματα. » Ὄρθριος ἀφικόμην.

Χαραγματιά. » Ἐντομὴ, ἐγκοπὴ, χάραγμα, ἀμυχὴ, γλυφίς. échancrure, θ. stries, θ. πλ. coche, θ. cran.

Χαράζω, ῥ. μετ. Χαράσσω(-ττω). inciser. ||. χαράζω μὲ τὸ ξουράφι. » Κατασχάζω (μεταγ. τοῦ) ἀμύσσω, κατακρούω. scarifier. §. (κατὰ μετων.) χαράζει (ἀρχινᾷ 'να 'ξημερόνῃ » Ὅταν γὰρ ἴδῃ τὴν αὐγὴν περιχαρασσομένην«, Πτωχοπρ.). » Ἡμέρα ὑποφώσκει (ὑποφαίνεται, διαγελᾷ). le jour perce (pointe) commence d'éclore), ἴδε καὶ Γλυκοχαράζω.

Χαράκι, ἐργ. (ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Φανίας 'τὸ ὀνομάζει). » Σελίδων κανόνισμα. règle, θ.

Χαρακόνω, ῥ. μετ. » Γραμμὰς ἄγω. rayer, regler, ἴδε καὶ Μολυβοκόνδυλον.

Χαρακτὸς, ἡ, όν. * Σχαστός. incisé. ||. βάλλω βεντούζαις χαρακταίς. » Κατακρούω, σφαιροτομέω, προστίθημι σικύας μετὰ σχασμοῦ «, (Θεοφάν. Νόνν.).

Χαρακωτὸς, ἡ, όν. » Ῥαβδωτὸς (» Τῶν ὀστράκων τὰ μὲν ῥαβδωτά ἐστιν, οἷον κτεὶς καὶ κόγχων τι γένος, τὰ δ' ἀῤῥάβδωτα, οἷον αἵ τε πίνναι καὶ κόγχων τι γένος, « Ἀριστ. Ζ, Δ', 4). strié. ||. ἀχηβάδαις χαρακωταὶς, ἴδε Ἀχηβάδα.

Χαραμάδα (ἐκ τοῦ) » Χηραμὶς, χηραμὸς (τὸ ὑπ. εἰς τὸν Ἡσύχ. γράφεται Χαραμός). » Διαφυὴ, ῥωγμὴ, ἀραίωμα. fente, θ. ouverture, θ.

Χαράμματα (τὰ), ἴδε Χαράγματα.

Χαρβάλι (τὸ ξύλον ὅ,πευ κουνεῖ τὴν σκάφην τοῦ μύλου). »Κρόταλον, μυλοκρόταλον. traquet, claquet, battant.

Χάρβαλον (τὸ ξεσχισμένον ὕφασμα [» Τὰ χάρβαλα ταῦτα καὶ ἐσχισμένα ῥοῦχα «, Βυζ], κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) »Χάμαυλον (βράχος ἀπόκρημνος εἰς τὸ παραθαλάσσιον, φαγωμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων), ἴδε Βράχος καὶ Κουρέλι.

Χαρίζω, ῥ. μετ. »Δωρέομαι. faire présent (un don, un cadeau) de, donner en pur don, gratifier. ||. χαρίζω τὸ χρέος. » Ἀφίημι τὸ δάνειον (τὸ ὀφείλημα), χαρίζομαι τὸ ὄφλημα (» Δημοσθένης ἐπέστειλεν Ἀθηναίοις, καὶ ἐδεῖτο, χαρίσασθαι τοῖς Λυκούργου παισὶ τὸ πατρῷον ὄφλημα, καὶ αὐτοὶ ἐχαρίσαντο«, Αἰσχ. Ἐπισ.). faire grace d'une dette. ||. διότι λέγει ὅτι οἱ δανεισταί 'του 'τοῦ χάρισαν τὰ διάφορα. » Φησὶ γὰρ τοὺς δανειστὰς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους (Δημοσθ.) «. ||. 'να 'τοὺς χαρισθοῦν τὰ δοσίματα. » Ἀφεῖσθαι αὐτοῖς τοὺς φόρους. que les droits leur fusent remis.

Χάρις (ἡ εὐεργεσία, ἡ ὑποχρέωσις, προφ. κοιν. Χάρι'), ἴδε Καλοσύνη. ||. κάμνω χάριν. » Χαρίζομαι, χάριν φέρω (Δημοσθ.). ||. σ' ἔχω (γνωρίζω) χάριν, ἴδε Γνωρίζω. ||. κάμε μου τὴν χάριν. » Χάρισαί μοι. faites-moi la grâce (le plaisir, l'amitié), de grâce. ||. κάμε μου τὴν χάριν 'να 'τὰ περάσῃς (τὸ βιβλίον) πολλαῖς φοραῖς. » Ἐμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν. § (τὸ Τουρκ. Χατῆρι). » Χάρις. plaisir. ||. συγχώρησαί 'τον διὰ χάριν μου. »Σύγγνωθι δ' ἐμὴν χάριν. ||. κατεπείσθηκε διὰ χάριν τῶν Μεσσηνίων. » Τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθείς §. (ἡ εὐγένεια τῶν ἠθῶν, ὁ νόστιμος τρόπος εἰς τὸ φέρσιμον, κτλ.). » Χάρις, κομψότης, τὸ κομψόν. grâce, θ. §. (ὁ ἀέρας, ὁ ἴσκιος, τὸ Τουρκ. Νοῦρι τῶν γυναικῶν). » Χάρις, θέλγητρον. grâce, θ. agrément, charmes, πλ. §. (τὸ προτέρημα), ἴδε Προτέρημα.

Χάρισμα (τὸ Τουρκ. Πεσκέσι). »Δῶρον, δώρημα, δωρεὰ, χάρις, χάρισμα. cadeau, don, présent, offre, θ. ||. (τὸ διδόμενον εἰς τοὺς εὐδοκιμοῦντας) »Ἆθλον, ἀριστεῖον, γέρας, βραβεῖον. ἔπαθλον, νικητήριον. le prix, la palme (μεταφορ.). ||. 'παίρνω (δίδω) χαρίσματα. » Δωροδοκέω. se laisser corrompre par des présens.

Χάρισμα, ἐπ. » Προῖκα, δωρεὰν, χάριν, ἀμισθί. gratis, gratuitement.

Χαριτόνω (ἐκ τοῦ Χαριτόω), ῥ. μτβτ. » Χαρίζομαι.

Χαριτωμένος, η, ον. » Χαρίεις-εσσα, ἐπίχαρις, κομψὸς, ἐπαφρόδιτος. gracieux, ἴδε καὶ Γλυκὸς καὶ Νόστιμος.

Χαροκόπος. »Κροταλιστής. qui aime à se divertir. ||. τοῦ ἀκριβοῦ τὸ βιὸς, σὲ χαροκόπου χέρια, (Παροιμ. ἀναλογ. τῷ) » Τὰ ταντάλιστων φάγονται κροταλισταί«.

Χαροποιῶ, ῥ. μετ. » Εὐφραίνω, ἥδω, τέρπω. réjouir.

Χάρος (ἀντὶ) » Χάρων, ἴδε Θάνατος.

Χαρούμενος, η, ον. » Χαίρων, ἄσμενος, γεγηθὼς, γηθόσυνος, φαιδρὸς, εὐφρόσυνος, εὔθυμος. gai, joyeux.

Χάρτα. » Πίναξ (γεωγραφικὸς), πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον ἐγγεγραμμένην, γεωγραφία, χάρτης (νεολ.). carte, θ.

Χαρτάκι (ἴδε Χαρτί). » Χαρτίον, βυβλίδιον (κυρ. τὸ ἄγραφον), βιβλίδιον (δὲ καὶ) γραμματίδιον (τὸ γραμμένον. Ὁ Δημοσθ. ὅμως 'τὰ μεταχειρίζεται ἀδιαφόρως). petit papier. ||. εἰς ἕνα χαρτάκι δυὸ λεπτῶν. » Γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ (Δημοσθ.)«.

Χαρτὶ (κυρ. τὸ ἄγραφον) (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, μὴ γνωρίζοντες τὴν κατασκευήν 'του, μετεχειρίζοντο φύλλα καὶ φλούδας δένδρων, καὶ μάλιστα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ παπύρου, τὸ ὁποῖον καὶ ὠνόμαζαν διὰ τοῦτο) » Πάπυρον (ὅθεν τὸ Γαλλ.) papier, βύ(βί)βλινον, βύβλιον καὶ βιβλίον. (»Καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται«. Παλαιότερα ἔγραφαν, ἐχάραζαν δηλ. τὰ γράμματα μὲ ἕνα σιδεράκι, εἰς πινακίδαις ἀλειμμέναις μὲ κερί. Τέλος πάντων μετεχειρίσθησαν καὶ τὰ δέρματα, τὰς) » Διφθέρας, μεμβράνας, ἢ Περγαμηνά. parchemin. (Ἐσχάτως εἰσήχθη [ἀπὸ τοῦ Χαράσσω-ττω] ἡ λέξις) Χάρτης καὶ χαρτίον (» Αἰτιᾶσθαι τὸ χαρτίον ὡς δασὺ«, Πλούτ. π. τ. πῶς ἄν τις διακρ. τὸν κ. τοῦ φ. ιζ'. » Τοῦτόν φασιν εἰς ὄστρακα γράφειν, ἀπορίᾳ κερμάτων ὥστε ὠνήσασθαι χαρτία «, Διογ. Λαέρτ. πρὶν ἀκόμη ἐπινοηθῇ ἡ κατασκευή 'του. Οἱ Γραικορωμαῖοι 'τὸ ὠνόμασαν) »Βαμβάκινον καὶ βαμβακίνην (» Ἔστι δὲ ἡ βίβλος ἐν μεμβράναις οὐκ ἐν βαμβακίνοις [Συνοδ. Φλωρ]· « Βαμβακίνας ἐκ μόνης θατέρας ἐπιφανείας γεγραμμένας»). ||. 'πάρε μιὰ' κόλλα' παστρικὸ' χαρτὶ, ἴδε Κόλλα. §. (συνεκδοχ. καὶ τὸ γραμμένον). » Γράμμα, βιβλίον, γραμματεῖον. écrit, papier. ||. εὑρέθηκαν μέσ' 'ς τὰ χαρτιά 'του καὶ κάτι

γράμματα. » Ἐπιστολὰς εὑρεθῆναι μεταξὺ τῶν γραμμάτων (Ἡρωδ.) «. §. χαρτιὰ τοῦ παιγνιδιοῦ (Εὐχῆς ἄξιον εἶνε 'να μὴ χρειασθῶμέν ποτε λέξιν διὰ τὴν ἀηδεστάτην τῶν χαρτοπαιγνίων διατριβήν: ἂν λάβωμεν ὅμως ἀνάγκην, ἠμποροῦμεν 'ν' ἀναπληρώσωμεν τὴν ἔλλειψιν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Κύβος. jeu de cartes, ἴδε καὶ Δεκάρι.

Χαρτοφύλακας (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ τὸ πέτσινον φυλλάδιον τῶν δημοσίων ὑπουργῶν. Ὁ) » Χαρτοφύλαξ (ἦτον ἀξίωμα τῶν Βυζαντινῶν χρόνων). porte-feuille.

Χαρτοφορία. » Κυβεία, πεττεία (»Διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας· ἐν ᾗ μὲν γὰρ τοὺς κύβους ἀναῤῥιπτοῦσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ, αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσιν «, Ἡσυχ.).

Χαρτοφόρος. »Κυβευτικός. joueur, brélandier.

Χαρτωσιά. levé, levée, θ. main, θ.

Χάσιμον. » Ἀποβολή. §. » Ἀπώλεια. perte, θ.

Χάσις (ἀπὸ τοῦ Χάωσις, καθὼς καὶ 'τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐναντίον τοῦ Γέμισις, κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ), ἴδε Χασοφεγγαριά. ||. 'ς τὴ' χάσι' καὶ 'ς τὴ' φέξι' (φρ. παροιμ.), ἴδε Φέξις.

Χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα), ῥ. ἀμ. » Χαίνω, χάσκω (Ξενοφ.), χασκάζω (Ἀριστοφ. Σφ.). bayer. §. (συνκδχ. κάθημαι ἀργὸς), ἴδε Χάφτω.

Χασμουρητὸν }. » Χάσμη, χάσμησις,
Χασμούρημα } χάσμημα (Ἀριστοφ. Ὀρν.). bâillement.

Χασμουριοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Χασμάομαι. bâiller.

Χασομέρι. » Διατριβή, χρόνου διατριβή. perte de temps, θ.

Χασομερῶ, ῥ. ἀμ. » Διατρίβω, χρονοτριβέω, τριψημερέω (Ἀριστοφ. Σφ.). perdre du temps.

Χασοφεγγαριά. » Μείωσις σελήνης, σκοτομήνη. le décours (le déclin) de la lune.

Χάφτω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) »Κάπτω (» Οἱ χυδαῖοι δὲ τὸ κάπτω, χάπτω φασὶν «, Εὐσταθ. Ὀδυσ. Δ), ἐγ(ἀνα)κάπτω. happer, gobber. ||. χάφτει μυίγαις (συνκδχ. ἀντὶ τοῦ Κάθεται ἀργός). »Κέχηνε. bayer aux corneilles, gober des mouches.

Χάχας. » Χάσκαξ (ὠνομάζετο κυρ. ἕν εἶδος μαϊμοῦς), ἐνεὸς καὶ ἐννεὸς, κέπφος (μετωνυμ. ἴδε Λοῦφος). badaud, bouche-béante, gobe-mouches, nigaud, benêt.

Χαχλανίζω (γελῶ δυνατὰ καὶ μὲ σπασμοὺς), ῥ. ἀμετ. (ἀπὸ τὸ Ὁμηρ.) » Καγχαλάω(-όω, [ἴσως καὶ] ίζω), καγχάζω, ἀνακαγχάζω. rire aux eclats, éclater de rire, rire à gorge déployée.

Χάχλανον (γέλιον δυνατόν). » Καγχασμὸς, γέλως πλατὺς (ἀκρατὴς, βρασματώδης). éclat de rire, rire convulsif (immoderé). ||. χτύπησε κάτι χάχλανα (φρ.), ἴδε Κτυπῶ.

Χαψιὰ (ἡ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Βοῦκα). » Ἔνθεσις, ψωμὸς, βλωμὸς, ἔγκαφος. bouchée, θ. ||. 'πῆρε (δάγκασε) δύο-τρεῖς χαψιαὶς ψωμί. » Ἄρτου δὶς ἢ τρὶς ἀποδακὼν (Ἀθ. Δ) «.

Χέζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Χέζω (μεσ. παρακ. Κέχοδα), ἀποπατέω, ἀποσκευάζομαι, ἀποσκυβαλίζομαι, κοπρίζω. chier. ||. (ἐπὶ ὕβρ.) 'να 'τὸν χ. » Καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον (Ἀρστφ. Βατρ. 1075). ||. (οἱ ἀνάγωγοι τῶν χυδαίων συνεκφέρουσι πολλάκις πρὸς ὕβριν τὸ) χέζειν καὶ τρώγειν· 'να χέσῃ καὶ 'να φάγῃ κτλ. (τῆς αὐτῆς κακοηθείας παραδείγματα ἀπαντῶμεν συχνὰ καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφάνη, ἂν καὶ εὐφυέστερον διὰ παιγνηγορίας ἐκτεθειμένα). » Ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' εἰς τὴν σισύραν, φανὴ γὰρ ἦν (Ἐκκλησ.)· »Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικὸς (Ὀρν.), κτλ. ἴδε καὶ Σκατόν. ||. χέζομαι ('τὰ κάμνω ἐπάνω μου), ῥ. μεσ. » Χέζομαι (»Χέσαιτο γὰρ εἰ μαχέσαιτο«), ἐγχέζω (» Α. Οὗτος, τί δέδρακας; Β. Ἐγκέχοδα«, Ἀρστφ. Βατρ. 479). laisser aller tout sous lui. §. χέζομαι (ἔχω ἀνάγκην 'να). » Χεσείω, χεζητιάω, ἡ γαστὴρ ἐπείγει με (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). être pressé de ses nécessités.

Χειλᾶς (ὅποιος ἔχει μεγάλα χείλια). » Χείλων, πρόχειλος. lippu.

Χεῖλι (τὸ). » Χεῖλος (τὸ). levre, θ. babine (κυρ. τῆς ἀγελάδας, τῆς μαϊμοῦς καὶ ἄλλων ζώων), θ. ||. δάγκασαν τὰ χείλιά 'τους (φρ.), ἴδε Δαγκάνω. §. (κατὰ μέτων.) χεῖλι τοῦ 'ποτηριοῦ (πηγαδιοῦ, ποταμοῦ, κτλ.). » Χεῖλος (τὸ). bord. ||. (ποτῆρι κτλ.) γεμάτο' 'ως τὰ χείλια. »Ἐπιστεφὲς (Ὁμ.). rouge-bord, rassade, θ.

Χειμαδιὸ (τὸ μέρος ὅπου ξεχειμάζουν τὰ ζῶα). »Χειμάδιον (Δίων Κασσ.), χειμασία (Ἡροδ.). quartier d'hiver.

Χειμῶνας. »Χειμὼν-ῶνος (ὁ), ἡ χειμέριος ὥρα. hiver. ||. τὸν χειμῶνα (ἐλλειπτ.).» Χειμῶνος, χειμῶνος ὥρᾳ, τὸν χειμῶνα (Θεοφρ. Γ. Φυτ.).

Χειμωνιάζει, ῥ. ἀπρ. » Χειμάζει, χει-

μαίνει. il fait froid, il fait mauvais temps.

Χειμωνιάτης, π. »Πύῤῥα, πυρα(ῤῥα)λὶς (λλίς), (διαφ. τοῦ) »Πυρούλας. pivoine, bouvreuil, bourgeonnier, ébourgeonneur (καὶ ἄλλα 19 ὀνόματα), ἴδε καὶ Πετρίτης.

Χειμωνιάτικος, η, ον. »Χειμέριος, χειμερινός. d'hiver. ||. φόρεμα χειμωνιάτικον. » Χειμὰς, χείμαστρον. habit d'hiver.

Χειμωνικὸν (τὸ ἄλλ. Καρποῦζι), 'πωρ. »Ὑδροπέπων (νεολ.). melon d'eau, pastèque, θ.

Χειρίδα (τὸ πιάσιμον τοῦ ἀλετριοῦ). »Ἐχέτλη, χειρολαβίς. manche (de la charrue).

Χειροβολιά. » Δράγμα, χειρόβλημα. main, θ. poignée, θ.

Χειροβολιάζω (περιλαμβάνω μὲ τὴν χεῖρα, τὸ ἄλλ. Φουχτίζω), ῥ. μετ. » Δράττομαι. empoigner.

Χειρόγραμμα. » Χειρόγραφον. manuscrit.

Χειρομαλάζω, ῥ. μετ. (ὁ Λουκιανὸς περιγελᾷ τὸ) » Χειροβλιμάζω, ἴδε Μαλάζω.

Χειρόμυλος. » Μύλη, χειρομύλη, χειρομύλων καὶ χειρόμυλον. meule (à bras), θ.

Χειρονομία (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Χειρονομία (συνώνυμον τοῦ Σκιαμαχία). geste, gesticulation.

Χειροπιασίδι(πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) »Εὐχειρία, ἡ τῶν χειρῶν εὐστροφία. agilité des mains.

Χειροπιαστὸς, ἡ, όν. »Ψηλαφητὸς. palpable.

Χειρότερα, ἐπ. » Χεῖρον. pis. ||. τὰ 'μμάτια 'του (τοῦ πάσχοντος) ἔγιναν χειρότερα. »Προσεκακώθη τὰ ὄμματα, «Ἱππκρ.

Χειροτέρεμμα. »Ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταποίησις. détérioration.

Χειροτερεύω, ῥ. μετ. » Ἐξίστημι, νοθεύω, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταποιέω. empirer, détériorer, altérer, abâtardir, dégrader.

§. ῥ. αὐτοπ. » Ἐξίσταμαι, νοθεύομαι, χείρων ἐμαυτοῦ γίνομαι. empirer. ||. ὁ ἄῤῥωστος χειροτέρευσεν, ἴδε Βαραίνω. ||. φοβούμενοι μήπως χειροτερεύσῃ ἡ (τωρινὴ) κατάστασίς 'των. » Δεδιότες, μὴ τῶν παρόντων ἔτι χείρω πράξωσι (Θκδ.)«.

Χειρότερος (ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Ὅμηρος [Ἰλ. Ο, 513], » ἧς δὴ λέξεως, λέγει ὁ Εὐστάθιος, μὴ ἐρανιστέον τὴν χρῆσιν πρὸς ζῆλον πεζογραφίας, ὡς οὐδὲ τοῦ Ῥήϊτερον, ἀρκεῖ γὰρ ἀντ' αὐτῶν εἰς σύγκρισιν τὸ Χεῖρον καὶ τὸ Ῥᾷον τὰ κοινά«), η, ον. » Χείρων. pire. ||. κατάντησαν εἰς τὴν πλέον χειρότερην κατάστασιν τὰ πράγματα. » Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ πράγματα (Δημοσθ. Ὀλ. Γ')«.

Χειροτονία (Ἐκκλ.), » Χειροτονία (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινεν ἄλλο). ordination.

Χειροτονῶ, ῥ. μετ. »Χειροτονέω, προχειρίζομαι. ordonner.

Χειρόφτι(-χτι,-χτι), » Χειρὶς-ίδος (ἡ), περιχείριον καὶ περιχειρίδιον (Πολυδ.), μειλίχη. gant.

'Χέλι, 'ψ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐγχέλειον (τὸ ὁποῖον ἀναφέρει παρ' Ἀθηναίῳ ὁ κωμικὸς Ἀντιφάνης: » Τὰ ἐγχέλια γράφομαι λειποταξίου· ἐνταῦθα γὰρ ἦν οὐδαμοῦ«, ὑποκορ. τοῦ) » Ἔγχελυς-υος καὶ Ἔγχελις-εως (ὁ καὶ ἡ). anguille, θ.

Χελιδόνα (ὀνομάζεται εἰς τὰ Νησιὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἴσως καὶ εἰς ἄλλα μέρη, σφαιροειδής τις ἀνθοστέφανος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου περιστρέφεται ὑποκινουμένη μία ξυλίνη χελιδών. Τὸ ἀφομοίωμα τοῦτο περιφέρουσιν οἱ παῖδες τὴν πρώτην τοῦ Μαρτίου τὰς οἰκίας καὶ συνάζουν ὀβολοὺς, τραγῳδοῦντες καὶ ἀνάλογόν τι τραγοῦδι. Ἀπαράλλακτα διηγεῖται ὁ Ἀθήναιος ὅτι ἐγίνετο καὶ εἰς τὴν Ῥόδον, ἀναφέρων καὶ τὸ τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὸ σημερινόν. Ὀνομάζει δὲ τὸ τοιοῦτο) » Χελιδονίζειν (ἡ) »Ἀγείρειν τῇ χελιδόνι (πολλὴν σχέσιν μὲ τὴν συνήθειαν αὐτὴν ἔχει καὶ ἡ τῶν Ἀθηναίων) Εἰρεσιώνη.

Χελιδόνι, π. » Χελιδὼν (ἡ). hirondelle, θ.

Χελιδονόψαρον, 'ψ. » Χελιδὼν (ἡ θαλασσία). muge volant, faucon (hirondelle) de mer, rondelle, θ.

Χελοῦδα, 'ψ., ἴδε Ὀρφός.

Χελώνα (προφ. καὶ Ἀχελώνα), ζ. »Χελώνη. tortue, θ.

Χελῶνι (ἐκ τοῦ) » *Κηλώνιον (ὑποκορ. τοῦ Κήλη καὶ [Ἀττ.] Κάλη), πάθ. »Χοιρὰς-άδος (ἡ). écrouelles, θ. πλ. scrofules, θ. πλ.

Χεράκι. » Χερύδριον (» Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει«, Μοσχ. Εἰδ. Α), (Ἀπὸ τὸ χεροῦλι τοῦ σημερινοῦ μας ἰδιώματος συμπεραίνεται ὅτι ἔλεγαν καὶ) χερύλλιον. menotte, θ.

Χερήτης, φ. (ἰατρ.). » Τράγιον.

Χέρι. »Χεὶρ-ειρὸς (ἡ). main, θ. ||. δίδω τὸ χέρι, (ἢ) πιάνω ἀπὸ τὸ χέρι (εἰς σημεῖον φιλοφροσύνης ἢ συγκαταθέσεως). » Δεξιόομαι, δεξιὰν ἐμβάλλω. toucher dans la main. ||. ὁδηγῶ (φέρνω, πηγαί-

νω) ἀπὸ τὸ χέρι. » Χειραγωγέω. mener par la main. ||. μὲ τὰ δυὸ χέρια, ἴδε Δυό. ||. ἐκεῖνος σήκωσε πρῶτος Χέρι (φρ.), ἴδε Πρῶτος. §. (μεταφορ.) βάλλω εἰς τὸ χέρι. » Χειρόομαι, ὑποχείριον λαμβάνω, ἐγκρατὴς γίνομαί τινος. s'emparer. ||. περνᾷ ('δὲν περνᾷ) ἀπὸ τὸ χέρι μου, ἴδε Ἐπιτηδεύομαι. ||. καὶ χρήματα πολλὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ χέρι 'των. » Καὶ χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσιν (Ἰσοκρ.) «. ils ont le maniement de grandes sommes; ils manient beaucoup d'argent ||. εἶναι (στέκεται) 'ς τὸ χέρι σου (ἀντὶ Εἰς τὴν ἐξουσίαν σου). » Ἐν (»Παρα, »Ἐπὶ) σοὶ κεῖται (ἐστι). il ne dépend que de vous, il est à votre disposition. ||. ἔχω 'ς τὸ χέρι (φρ.). » Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χεροῖν » Ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ (Σοφοκλ. Αἴας) «. ||. βάλλω εἰς τρίτον χέρι (ποσότητα χρημάτων κτλ. διαφιλονεικουμένην, ἵνα 'τὴν ἐξασφαλίσω, Ἰταλ. Δεποζιτάρω). » Παρακαταβάλλω (κυρ. εἰς τὸ κριτήριον), παρακατατίθημι(-εμαι), παρατίθημι(-εμαι). déposer (pour cautionnement). » Παρεγγυάω, μεσεγγυάω. consigner, déposer en main tierce; sequestrer. §. déposer, mettre en dépôt. ||. χέρι-μὲ-χέρι, (καὶ ἐλλ.) χέρι-χέρι, (ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ) 'γλήγορα, (καθὼς δηλ. ἀνεβάζουν συνήθως εἰς τὴν στέγην οἱ οἰκοδόμοι τὰ κεραμίδια κτλ.). ||. τὤνα χέρι νίπτει τἄλλο (καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπον). » Χεὶρ χεῖρα νίπτει· » Ἁ δὲ χεὶρ τὰν χέρα νίζει. un barbier rase l'autre. ||. ἦλθαν (πιάσθηκαν, κατάντησαν) 'ς τὰ χέρια. » Εἰς χεῖρας ἀφίκοντο (ἐχώρησαν, συνέμιξαν, συνῆψαν, συνέπεσον, συνέβαλον). ils en vinrent aux mains. §. χέρι (κατὰ μετων., τὸ πιάσιμον διαφόρων ἀγγείων καὶ ἐργαλείων, τὸ ἄλλ. Χεροῦλι). »Λαβὴ καὶ Λαβὶς, οὖς-ὠτὸς (κυρ. τῶν ἀγγείων), κώπη. manche, θ. anse, θ. manivelle, θ, ἴδε καὶ Πιάσιμον. §. (ἡ μικρὰ ποσότης, τὴν ὁποίαν, μετροῦντες, ξεχωρίζομεν ἀπὸ τοῦ ὅλου, ἐπαναλαμβάνοντες τοῦτο πολλάκις, ἵνα 'τὰς λογαριάσωμεν ὕστερον ὅλας ὁμοῦ: Ὅθεν, μετροῦντες π. χ. ἀνὰ πέντε, θέλομεν εἴκοσι χέρια ἵνα κάμωμεν ἑκατόν). »Πεντὰς, πεμπάς. compte. §. χέρι τῆς Παναγίας (ὀνομάζουν ἡ γυναῖκες εἶδός τι φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκθέτουσιν εἰς τὰς γέννας, σεβόμεναι, καὶ μὲ αὐτὸ ῥαντίζουν τὸ οἴκημα τῶν λεχώνων. Ἂν 'δὲν ἀπατῶμαι, αὐτὸ πρέπει 'να ἦνε ἡ)» Γλυκυσίδη (, τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Ἀθην., ἐσέβοντο καὶ τὸ πάλαι αἱ γυναῖκες. Ἡ περιγραφὴ τοῦ Διοσκορίδου μὲ πείθει τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσον ἡ μορφὴ τοῦ φυτοῦ ὁμοιάζει μὲ δάκτυλα, ὅθεν λέγεται προσέτι καὶ) » Πεντόβορον (ἢ) Πεντόροβον (κατὰ τὸν Ἡσυχ.), Ἰδαῖοι δάκτυλοι, (καὶ ἐπὶ πᾶσι) Παιονία (ἡ ῥίζα 'του μάλιστα). pivoine, θ. §. χέρι ('δὲν ἠξεύρω διατὶ ὀνομάζομεν δι' εὐσχημοσύνην καὶ ἑκάστην καθαριζομένου ἢ διαῤῥυϊσκομένου) » Ὑπεκχώρησιν. selle, θ. ||. (ὅθεν:) τὸ ἰατρικὸν 'τὸν ἔβγαλε (ἐκίνησε) δυὸ-τρία χέρια (φοραῖς δηλ.). » Δὶς ἢ τρὶς αὐτὸν ὑπεξήγαγε. lui a fait faire deux-trois selles (aller deux ou trois fois à la selle).

Χερόβολον (τὸ) } . » Δράγμα, ἄμαλλα
Χερόβολος (ὁ) } καὶ ἀμάλη (-λλή), χειρόβλημα. javelle (7—8 κάμνουν μίαν) gerbe, θ.

Χερόμυλος, ἴδε Χειρόμυλος.

Χεροπάνι }
Χερόπανον }, ἴδε Πετσετάκι.

Χεροπόδαρα, ἐπ. ||. 'τὸν ἔδεσαν χε(χει)ροπόδαρα. » Δήσαντες αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας, « Εὐαγγ. pieds et poings liés.

Χεροῦλι (τὸ πιάσιμον τῶν ἀγγείων), ἴδε Χεράκι καὶ Χέρι.

Χεροφίλημα. » Χειρασπασμὸς (νεολ.). baise main.

Χερόφτι, ἴδε Χειρόφτι.

Χέρσος (γῆ, τόπος κτλ.). » Ἀργὸς (γῆ, χώρα), χέρσος, κεχερσωμένος. friche, θ. terre en friche.

Χέσιμον. » Ἀπόπατος. chiasse, θ.

Χέστης, στρα, ικον. » Χεσᾶς (Ἀριστοφ.). chieur.

Χῆνα, π. » Χὴν (ὁ καὶ ἡ). oie, θ. jar (ἡ ἀρσενική).

Χηνάκι. » Χηνιδεὺς, *χηνάριον. oison.

Χηνοπόδι (τὸ ἄγριον Σπανάκι), φ. » Χηνόπους. patte d'oie, (ἓν εἶδος ὀνομάζεται) bon-Henri (ou) épinard sauvage.

Χήρα. » Χήρα, χηρεύουσα. veuve, θ. ||. ἐπέρασε τὴν ζωήν 'της χήρα. » Κατεχήρευσε τὸν βίον (Δημοσθ.) «.

Χηρειά (ἡ). » Χηρεία. veuvage, viduité, θ.

Χηρεύω, ῥ. οὐδ. » Χηρεύω. devenir veuf-euve.

Χηρὸς, ά. » Χηρεύων. veuf.

Χιλιάδα (ἡ). » Χιλιὰς, χιλιοστὺς (Ξενοφ.). millier. ||. κἀμμιὰ χιλιάδα. » Χίλιοί που μάλιστα. ||. δέκα (ἕνδεκα, εἴκοσι, ἑκατὸ κτλ.) χιλιάδες, ἴδε τὰς λέξεις ἑκάστου τῶν ἀριθμῶν.

Χιλιμίντρισμα (ἡ φωνὴ τοῦ ἀλόγου).

»Χρεμετισμὸς, μιμιχμός. hennissement.

Χιλιμιντρῶ(φωνάζω ὡς ὁ ἵππος). »Χρεμετίζω. hennir.

Χίλιοι, αις, α. »Χίλιοι. mille. ||. χίλιαις φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. χίλιαις χιλιάδες. »Χιλιακισχίλιοι, ἑκατοντακισμύριοι.

§. (συνεκδοχ. καὶ ἐν εἴδει ὑπερβολῆς), χίλιοι, χίλιαις, χίλια (ἀντὶ τοῦ Πολλοὶ, Ἀμέτρητοι, Ἄπειροι. Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο ἀντὶ τούτου τὸ) »Μυρίοι, (ὅθεν: ||. ἔχω χίλιαις δουλειαίς. » Ἐν μυρίαις ἀσχολίαις ὤν. ||. χίλιαις φοραὶς καλλήτερα. » Μυρίῳ βέλτιον,. « Πλάτ. ||. μιὰ γρῃὰ χίλιων χρονῶν. » Μυριετὴς κτλ. ||. χίλιαις χιλιάδες. » Μυρίοι ἐπὶ μυρίοις, μυριάκις μύριοι, πλεῖν ἢ μύριοι. mille millions.

Χιλιοπόδαρον (ὑπερβολ.), ἔντ. » Ἴουλος (» σκώληξ μυριόπους, « Τζέτζ. χιλ. ΙΓ΄, 562), ἴδε Κουδαρίστρα καὶ Σαρανταπόδαρον.

Χιλιοχρονήτικος (ὑπερβολ.),η, ον. »Μυριετής. millénaire.

Ἀχινοπόδι, φ., ἴδε Ἀχινοπόδι.

Χιόνι (τὸ). » Χιὼν-όνος (ἡ). neige, θ.

Χιονιὰ (καιρὸς χιονίσματος). » Νιφετὸς, νιφὰς (ἡ). temps neigeux. §. (σφαῖρα ἀπὸ χιόνι, μὲ τὴν ὁποίαν κτυποῦνται τὸν χειμῶνα τὰ παιδιὰ πρὸς διατριβήν). » *Χιονόβολον. pelote de neige. ||. παίζω τὴς χιονιαίς. » Χιονοβολέω(-ομαι). se battre à coup de pelotes de neige.

Χιονίζω, ῥ. ἀμ. (τριτοπρ.). » Νίφω, χιονίζω (Ἡρόδ. Β΄. καὶ Διογ. Λαέρτ.), χιονοβολέω (Διοδ. Σικελ.). neiger. ||. τὸν χειμῶνα, ὅταν χιονίζῃ. »Χειμῶνος, ὅταν νίφῃ ὁ Θεὸς, « Ξεν. (καὶ Π.) » Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς νιφέμεν », Ἰλ. Μ. en hiver, quand il neige.

Χιονιστὴς (καιρὸς, μῆνας). » Νιφετώδης, χιονοβόλος (ὥρα). temps neigeux.

Χιονίστρα, πάθ., ἴδε Ξεπάγιασμα.

Χλιὸς (ὁ ἄλλως Σύχλιος), α, όν. »Χλιαρὸς (»Τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετάκερας καλοῦσιν, « Ἀθην.), εἰληθερὴς (κυρ. ὁ ζεσταμένος εἰς τὸν ἥλιον). tiède.

Χλιούτσικος, η, ον. »Ἀκροχλίαρος. un peu tiède.

Χλωμάδα. » Ὦχρος (ὁ), ὠχρίασις, τὸ ὠχρόλευκον. pâleur, θ.

Χλωμιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ὠχριάω, ὠρακιάω. pâlir.

Χλωμὸς (ἀπὸ τοῦ Χλουνὸς, ὁ ἄλλως Χλούνης. Εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη ὀνομάζεται Ἀχνὸς), ἡ, όν. »Ὠχριῶν, ὠρακιῶν, ὠχροειδὴς, ὕπωχρος, θάψινος(χρῶμα κυρ.). pâle, blême, blafard, hâve, qui a les couleurs jaunes.

Χλωρὸς (ὁ Τουρκ. Ταζέδικος, κυρ. διὰ φυτὰ, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ ἐνόνεται πολλάκις, καθὼς Χλωροκούκκια, Χλωροφάσουλα κτλ.), ἡ, όν. » Νεόδρεπτος, νεοδρεπής. vert. §. (καταχρ.) χλωρὸ τυρὶ (τὸ νεόπηκτον), ἴδε Χλωροτύρι. (Ὁ Ἀθήναιος ἔχει καὶ » Χλωροὺς κωβιούς!!)

Χλωροτύρι (ἡ ἄλλ. Μυζήθρα. » Οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν «, Ἀριστοφ. Βατρ. 559). » Τρα(»Τρο)φαλὶς(-λλὶς), τράφαλλος καὶ τροφάλιον. fromage frais; caillé; caillebotte, θ.

Ἀχνάρι (ὑποκορ. τοῦ) » Ἴχνος, ἴδε Πάτημα καὶ Πεδάρι. §. (συνεκδοχ. τὸ ὑποκάτω τῶν ποδημάτων κτλ.). » Πέλμα (τὸ). semelle, θ.

Χνότον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὰ Χνότα). »Ἡ τοῦ στόματος ἀποφορά. haleine, θ. (ἡ μὲν καλὴ) fraiche, (ἡ δὲ δυσώδης) forte.

Χνούδι (ἀπὸ τοῦ) » Χνοῶδες (» Τὸ χνοῶδες τῶν πτίλων «). » Χνοῦς-οὸς (ὁ), ἄχνη (» Ἄχνην λινοῦ ὀθονίου «, Ἱπποκρ.), κροκὺς (» Ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένη,« Ἀριστοφ. παρὰ Πλδ., ἴδε Σηκόνω), ἴουλος (τοῦ προσώπου τῶν νέων). duvet, coton (τοῦ προσώπου, καὶ μερικῶν ὀπωρικῶν, καθὼς τοῦ κυδωνιοῦ, τοῦ ῥοδακίνου κτλ.); poil follet (τοῦ προσώπου).

Χνουδίζω (μαδῶ μὲ κλωστὴν ἢ μὲ μέλι πολυδρασμένον τὸ χνοῦδι τοῦ προσώπου), ῥ. μετ. » Πιττόω (διότι μετεχειρίζοντο πίσσαν), πτιλέω, δρωπακίζω. dépiler (le visage), ἴδε καὶ Μαδίζω.

Χνούδισμα. » Δρωπακισμὸς, πτίλωσις, ψίλωσις. dépilation (du visage).

Χνουδίστρα. » Παρατίλτρια (» Τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας καὶ τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας«, Σουίδ.), κομμώτρια (» Ἡ κοσμοῦσα καὶ ψιλοῦσα τὰς γυναῖκας κούρισσα «, Ἐτυμολ.). femme qui épile.

Χόβολη (ἀντὶ Φωγυλὶς, ἐκ τοῦ Φώγω, ἡ καίουσα ἀκόμη σταχτή). »Αἰθάλη, σποδὸς, σποδιὰ, θερμοσποδιὰ (Διοσκορ.), μαρίλη. braise, θ. ||. ψήνω 'ς τὴ' χόβολη'. » Σποδίζω (» Καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ «, Πλ. Πολ. Β΄.), ἐγκρύπτω (ὅθεν ὁ Ἐγκρυφίας ἄρτος).

Χοιρινὸς, ἡ, όν (κυρ. κρέας). » Χοίρινος, χοίρειος, ὕειος. de porc (cochon).

Χειροβότανον, φ, ἴδε Ἀνδράκλα.

Χοιρομέρι. » Κωλῆ, κωλήν-ῆνος (ἡ),

πέρνα (Στράϐ.), ἄκρων χοίρειος (Ἱππιατρ.). jambon.

Χοῖρος (τὸ ἄλλ. Γουροῦνι), ζ. »Χοῖρος (ὠνομάζετο κυρ. τὸ γουρουνάκι). cochon, porc, pourceau (μόνον τὸ μεγάλον), ἴδε καὶ Γουροῦνι. ||. ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος, ἴδε Κάπρος. ||. ὁ θηλυκὸς-, ἴδε Σκρόφα.

Χολερικὸς, ή, όν. » Χολεριῶν, χολερικός. bilieux.

Χολή. » Χολή. fiel, bile, θ. amer (κυρ. τῶν ψαριῶν).

Χολιάζω, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Χολόομαι, ἴδε Θυμόνω καὶ Κακιόνω.

Χολιασμα, ἴδε Θυμὸς καὶ Κάκιωμα.

Χολοκοῦκκι (καὶ εἰς τὸ πληθ. τὰ Χολόκοκκα), κ. (ἰατρ.). ('δὲν εἶνε τὸ Ῥίτσινον, ἀλλ' ἐ) » Κνίδιος κόκκος (ὁ καρπὸς τῆς Θυμελαίας). grains de lauréole ou garoutte, poivre de montagne?

Χολοσκάνω, ῥ. μετ. »Δια(»Ἀπο)κναίω, λυπέω, ἀνιάω, πικραίνω, παραπικραίνω (Γραφ.). aigrir, bisquer, mortifier. §. μεσ. αὐτοπ. » Περιπαθέω, δεινοπαθέω, ἴδε καὶ Κακοκαρδίζω καὶ Χαλνῶ.

Χολόσκασις ⎫. » Περιπάθεια. crève
Χολόσκασμα ⎭ -cœur.

Χολοσκασμένος, η, ον. » Περιπαθὴς, δεινοπαθῶν. bisqué.

Χονδρὰ, ἐπ. » Παχέως, ἀδρῶς. §. (μεταφ.) »Σκαιῶς, ἀπειροκάλως. grossièrement.

Χονδραίνω, ῥ. μετ. » Παχύνω. grossir. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Παχύνομαι. devenir gros, ἴδε καὶ Παχαίνω.

Χονδρόϐολα (τὰ). (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Πεντάϐολα.

Χονδροδουλειά. »Τὸ βάναυσον (ἄκομψον, ἀπέριττον) τῆς τέχνης, βαναυσουργία. travail grossier.

Χονδροδουλευτής. » Βάναυσος. qui exerce un métier mécanique.

Χρονδροειδέςατος (μεταφορ. ὁ) »Σκαιὸς, ἀπειρόκαλος, ἄκομψος, ἀγροικότερος, σόλοικος (τὸν τρόπον). grossier.

Χονδροκέφαλος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Χονδροκοπιὸς, ὰ, όν. » Ἀδιαμόρφωτος. grossier.

Χονδρολαίμης, ισσα, ικον. » Παχυτράχηλος. qui a le cou épais.

Χονδρόπετσος, η, ον. » Παχύδερμος. qui a la peau épaisse.

Χονδρὸς, ή, όν. » Παχὺς (» Θύννος ... πίων καὶ παχὺς, « Στρϐ. Γ', Ϛ'), ἀδρὸς (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ) χονδρὸς (, φέρει παράδειγμα τὸ » Ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς «). gros, épais. §. ἴδε Παχύς. ||. διατί ἔϐαλες χονδρὸ' φτίλλι; » Ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων (Ἀριστοφ.) « ; ||. κόσκινον χονδρὸν (τὸ χονδροτρυπημένον), ἴδε Κόσκινον. §. (μεταφ) μὲ χονδρὴν (δηλ. πολλὴν) πληρωμὴν, (ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἐπὶ μισθοῖς ἀδροῖς· » Ἀδροῦ μισθοῦ. à gros gages. §. (μεταφορ. ὁ) Ἄπρακτος καὶ Χωριάτης, ἴδε τὰς λέξεις.

Χόνδρος (τὸ). » Πάχος (τὸ), παχύτης. grosseur, θ. épaisseur, θ.

Χονδρόφλουδος, η, ον. » Παχύφλοιος. qui a l'écorce épaise.

Χορευτὴς-εύτρα. » Χορευτὴς, ὀρχηστὴς -ήστρια καὶ -στρίς. danseur-euse; figurant-ante.

Χορεύω, ῥ. ἀμ. » Ὀρχέομαι, χορεύω (» Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὥς ἀπὸ ζυγοῦ «, Ἀθήν. Γ'). danser. ||. χορεύω τὸν Ἀρϐανίτικο' (χορὸν δηλ.). » Πυῤῥίχην ὀρχοῦμαι.

Χορίγι (ὀνομάζουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν ἑτοιμασμένον διὰ κτίσιμον ἀσϐέστην. Ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων Ἐγχόρηγοι μὲν ἢ Ἐγχώρηγοι, ὡς Ἔγχωροι, ὠνομάζοντο οἱ μὴ λελατομημένοι, ἀλλ', ὥσπερ ἔχουσι φύσεως, ἔνθεν κἀκεῖθεν συλλεγόμενοι καὶ ἀλλήλοις συναρμοζόμενοι ἐν ταῖς τοιχοποιΐαις λίθοι, οἱ ἄλλως Λογαῖοι καὶ Λογάδες· συνεκδοχ. δὲ καὶ κάθε κτίσμα ἐκ τοιούτων λίθων. » Τοῖχος [» Κινστέρνα, » Ναὸς κτλ.] ἐγχώρηγος). » Κονία, κονίαμα, ἀμμοκονία (ἢ) ὀστρακοκονία. ciment, crêpi, enduit.

Χοροπήδημα. » Σκίρτημα. gambade, θ. cabriole.

Χοροπηδῶ, ῥ. ἀμ. » Σκιρτάω, ἀνασκιρτάω. bondir, gambader, cabrioler, se cabrioler, finguer.

Χορός. » Ὄρχησις, χορὸς, χορεία (»Ἅπτεσθαι δὲ τοὺς ἐφεξῆς ἀλλήλων, ἀτρέμα περιϊόντας, ὥσπερ ἐν χορείᾳ «, Πλούτ. περὶ τῶν Ἐκλελοιπ. Χρης.). danse, θ. ||. χορὸς Ἀρϐανίτικος. » Πυῤῥίχη.

Χορταίνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Χορτάζω. » Κορεννύω (-υμι), πιμπλάω (-ημι), ἐμπιπλάω(-ημι), ἐμπιμπλάω(-ημι), πληρόω. rassasier, assouvir (ὑπερϐ.). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κορέννυμαι, ἐμπίπλαμαι, ἐμφορέομαι, μεστὸς γίγνομαι (εἰμὶ), ἅλις (ἄδην) ἔχω, χορτάζομαι. se rassasier §. (μεταφ.) ὅταν εἶδεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι 'τὸν ἐχόρτασαν (τὸν ἀηδίασαν δηλ.) πλέον, καὶ ἑπομένως τὸν παρέϐλεπαν. » Ὁπηνίκα τοὺς Ἀθηναίους ἑώρα μεστοὺς ὄντας αὐτοῦ

καὶ περιορῶντας (Πλούτ.) «. ||. ἐχόρτασα (ἀηδίασα δηλ., βαρέθηκα) πλέον ἀπὸ τότε τὰ κριτήρια. » Καὶ ἔγωγε ἐξ ἐκείνου ἅλις ἔσχον τοῦ βήματος (Αἰσχ. Σωκρ.) «.

Χορταράκι. » Χορτάριον, βρύον. gazon.

Χορτάρι (ὑποκορ. τοῦ) » Χόρτος (ὁ), πόα, βοτάνη. herbe, θ. §. » Φυτόν. plante, θ. §. χορτάρι (ἰδιαιτ. ἐκεῖν' ὅ,πευ τρώγουν τὰ ζῶα). » Χιλὸς, χόρτος. foin, fourrage. §. χορτάρια (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅσα χρησιμεύουν διὰ φαγεῖ' τοῦ ἀνθρώπου, καὶ φυτρένουν χωρὶς καλλιέργειαν, καθὼς ῥαδίκια, καυκαλήθραις, βρούβαις κτλ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζονται, καθὼς καὶ τὸ πάλαι,) » Λάχανα. herbages, ἴδε Λαχανικά. ||. πολὺ (παχὺ, ἀψηλὸν) χορτάρι. » Πόα βαθεῖα. ||. μαζόνω χορτάρια. » Λαχανίζομαι, βοτανίζομαι. cueillir des herbages; herboriser (κυρ. ἰατρικά). ||. ἐβγῆκαν 'να μαζώξουν χορτάρια. » Πρὸς λαχανισμὸν ἐξῄεσαν. ||. χορτάρι τῆς Παναγίας, φ. (ἰατρ.). » Τεύκριον, χαμαίδρυς. germandrée (la petite), chêne-vert (le petit).

Χορταρικὸν (κυρ. εἰς τὸ πληθ. τὰ Χορταρικά), ἴδε Λαχανικά.

Χόρτασμα. » Κόρος, πλησμονὴ, χορτασμὸς, ἐμφόρησις. rassasiement.

Χορταστικὰ, ἐπ. » Εἰς (» Κατὰ) κόρον, κατακόρως, ἅδην καὶ ἄδην, ἅλις. abondamment.

Χορταστικὸς, ὴ, όν. » Πλήσμιος, χορταστικός. rassasiant.

Χορτάτος, η, ον. » Πλήρης, μεστὸς, κεκορεσμένος, ἐμπεπλησμένος, πεπληρωμένος, κεχορτασμένος. rassasié, soûl.

Χουλιάρα (ἡ ἀλλ. Κουτάλα). » Ζωμήρυσις, ἐτνήρυσις (διότι μὲ αὐτὴν ἐκένοναν τὴν φάβαν), ἀρυτὴρ, κύκηθρον. ||. χουλιάρα τρυπητὴ, ἴδε Τρυπητή. §. χουλιάρα (μεταφορ. ὁ φιλοτάραχος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον οἱ ἀναγωγότεροι τῶν χυδαίων Σκατοχούλιαρον ὀνομάζουν. Οἱ παλαιοὶ, φυλάττοντες τὴν αὐτὴν μεταφορὰν, 'τὸν ὠνόμαζαν) » Κύκηθρον (Ἀριστοφ. Εἰρ. καὶ Ἱππ. Ἀρχ. ΙΖ'), ἴδε καὶ Ἀνακατωτούρης.

Χουλιάρι (τὸ ἀλλ. Κουτάλι). » Λοίδυξ, κοχλιάριον. cueillère, θ.

Χουλιαριὰ (ἡ ἀλλ. Κουταλιά). » Λοίδυξ (σύνεκδοχ.). cueillerée, θ.

Χουλιαρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Λοίδυκι ἀρύττομαι. se servir de cueillère, faire force de cueillère.

Χουνὶ, ἀγγ. » Χώνη. entonnoir.

Χουχουλίζω, ῥ. μετ. » Ἀάζω (Ἀριστοτ. Φυσ. προβλ. ΛΔ'). souffler (chaud).

Χουχούλισμα. » Ἀασμός. souffle (chaud).

Χοχλακίζω, ῥ. ἀμ. » Καχλάζω, παφλάζω, βράσσομαι, ἀναβράσσω. bouillonner.

Χοχλάκισμα. » Καχλασμὸς, βρασμός. bouillonnement, ebouillition.

Χοχλύδι, θαλ., ἴδε Κοχλύδι.

Χράνος, φ. (καίει 'σὰν τὸ ῥεπάνι, καὶ τρώγεται ὡσαύτως). » * Ῥάφυς-υος (ἡ), ἀγρία ῥαφανὶς (Διοσκορ., ὁ ὁποῖος 'τὴν ὀνομάζει καὶ) Ἀρμοραχίαν (λέγων ὅτι ἡ λέξις εἶνε Λατινική). cran ἢ cram (εἶδος τοῦ) raifort (sauvage).

Χρεία (ἡ ἀνάγκη τινὸς πράγματος), ἴδε Ἀνάγκη. §. (συνεκδχ., διὰ τὸ εὐφημότερον, τὸ μέρος ὅπου ἀποσκευαζόμεθα τὴν κοιλίαν, τὸ ἄλλως Ἀναγκαῖον) » Ἀπόπατος, ἄφοδος (ἡ) (» Ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυοῖν ἀναχωρήσεσι «, Λουκιαν.), ἀφοδευτήριον, εὐμάρεια (» Εἰς εὐμαρίην σκιδνάμεναι «, Ἡρόδ.), θῶκος (Θεοφρ.). commodité, garderobe, θ. aisance, privé, retrait, aisement, latrines, θ. πλ. lieux, πλ. ||. σηκόνεται (βγαίνει, 'πάγει) πρὸς χρείαν 'του. » Ἐπὶ θῶ(θᾶ)κον ἀνίσταται· » Εἰς ἄφοδον (ἀπόπατον, εὐμάρειαν) πορεύεται. aller à la selle (à la garde-robe, au bassin, à ses affaires, à ses nécessités, à ses besoins). ||. (ἐπειδὴ συμπίπτει μὲ τὴν δευτέραν σημασίαν, δὲν μεταχειριζόμεθα σχεδὸν τὴν πρώτην, εἰ μὴ εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις:) 'δὲν σ' ἔχω χρείαν ('δὲν σε ψηφῶ δηλ., 'δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς βοηθείας σου)· Τί χρείαν 'τὸν ἔχω κτλ. (πάντοτε δηλ. περιφρονητικῶς καὶ μὲ θυμόν). » Οὐδὲν προτιμῶ σου· » Χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος. je n'ai que faire (καὶ εἰρων.) j'ai bien affaire de cet homme-là, ἴδε καὶ Χρειάζομαι.

Χρειάζομαι, ῥ. ἀποθ. » Χρῄζω, δέω καὶ δέομαι, ἐνδέομαι. j'ai besoin (affaire), il me faut, ἴδε καὶ Θέλω. ||. χρειάζομαι ἀκόμη' καὶ ἄλλα. » Προσδέομαι. ||. διότι λέγει ὅτι 'τοῦ χρειάζονται καὶ ἄλλα (ἢ χρειάζεται ἀκόμην) ἄσπρα. » Φησὶ γὰρ προσδεῖσθαι χρημάτων. il a affaire d'argent. ||. τίποτε 'δὲν χρειάζεται. » Πάντων ἐστὶν ἀπροσδεής. ||. 'δὲν τοὺς ἐχρειάζοντο πλέον. » Οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει (Θεδ.)«. on n'avait plus aucun besoin d'eux. §. (τροπ.) 'τὰ χρειάσθηκα (φρ. ἀντὶ τοῦ, Φοβήθηκα), ἴδε Φοβοῦμαι.

Χρειαζούμενος, η, ον. » Χρειώδης. nécessaire. ||. τὰ χρειαζούμενα (πρὸς διατροφὴν, ἐνδυμασίαν κτλ.) τοῦ ἀνθρώπου. » Τὰ ἐπιτήδεια. ||. τὰ χρειαζούμενα (διὰ κάθε δουλειάν). » Σκεύη. attirail.

Χρεόνομαι (κάμνω χρέος, προφ. κοιν. Χρειόνουμαι), ῥ. μεσ. »Χρεῶν ἄχθος ὑποδύομαι. s'endetter, contracter des dettes.

Χρέος (τό). »Ὀφειλὴ, ὀφείλημα, ὄφλημα, ὀφειλόμενον, χρέος (τὸ), δάνειον. dette, θ. ||. πληρόνω τὸ χρέος μου, ἴδε Ἐξοφλῶ. §. (μεταφρ. ἡ Ὑποχρέωσις, τὸ Ἔργον). »Χρέος (»Ὑπὸ χρεῶν πολιτικῶν«, Πλούτ. Δημοσθ.), καθῆκον, γιγνόμενον. devoir, obligation. ||. κάμνω τὸ χρέος μου. » Τὴν ὀφειλὴν ἀποδίδωμι (ἀποτίνω, ἀφοσιοῦμαι). faire son devoir, acquitter sa conscience, s'acquitter d'une dette. ||. 'δὲν ἠξεύρω 'να ἔλειψά ποτε ἀπὸ τὸ χρέος ὅ,που ἔχω πρὸς ἐσένα. » Μηδὲν ἐμαυτῷ σύνοιδα τοῦ πρὸς σὲ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι (Ἰσοκρ.) «. ||. οἱ πεζοδρόμοι ἔκαμαν τὸ χρέος 'των. » Τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι. ils achevèrent leur taxe (charge).

Χρεωμένος (προφ. κοιν. Χρειωμένος), η, ον. » Ὑπόχρεως. endetté.

Χρεώστης, ἴδε Χρεωφειλέτης.

Χρεωστικὰ, ἐπ. » Κατ' ὀφειλήν. par obligation.

Χρεωστῶ (προφ. κοιν. Χρουστῶ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὀφείλω. devoir.

Χρεωφειλέτης. » Ὀφειλέτης (ὁ), ὀφειλέτις (ἡ). debiteur; redévable.

Χρηματίζω, ῥ. οὐδ. (ἄπορον πῶς κατήντησε 'να σημαίνῃ, μόνον εἰς τοὺς περασμένους χρόνους, τὸ Εἶμαι, Ὑπάρχω· ἡ χρῆσις δὲ αὕτη 'δὲν εἶνε νέα, διότι καὶ Στέφ. ὁ Βυζάντ. ἔχει » Γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματίζων), ἴδε Εἶμαι. || λέγουν ὅτι ἐχρημάτισεν (ἐστάθηκεν) ἄνθρωπος προκομμένος. » Λέγεται γενέσθαι σοφὸς ὁ ἀνήρ. ||. ἔδωσε τὴν γυναῖκά 'του τὸν Σάτυρον, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε μιὰ' φορὰ' ἄνθρωπός 'του. »Ἔδωκε Σατύρῳ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ (Δημοσθ.) «. ||. ὅσοι χρημάτισάν ποτε εἰς κάμμίαν δημόσιον ὑπηρεσίαν. » Οἱ τῶν κοινῶν ἐπί τῳ γεγενημένοι (ὁ αὐτ.) «

Χρηματῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ὠφελῶ καὶ

Χρησιμεύω, ῥ. ἀμ. »Ἐπιτήδειός (»Χρήσιμός) εἰμι, χρησιμεύω (Λουκιαν. καὶ Διοσκορ.), συμβάλλομαι. servir, ἴδε καὶ Ὠφελῶ.

Χρήσιμος, η, ον. » Εὔχρηστος, χρήσιμος. utile, bon. §. (συνεκδοχ.) χρήσιμος ἄνθρωπος (ὁ τιμημένος), ἴδε Καλοπίχαιρος.

Χριστόψαρον (τὸ Τουρκ. Δουλγκέρ-μπαλοὺκ), 'ψ. poisson de Saint Pièrre, double-tache, dorée, θ.

Χρονιὰ (ἡ), ἴδε Χρόνος.

Χρονιάρικος, η, ον. » Ἐνιαύσιος. qui est d'une année.

Χρονιάτικον (ὁ μισθὸς ἑνὸς χρόνου). »Ἡ ἐπέτειος μισθοφορία. année, θ.

Χρονίζω (γίνομαι ἑνὸς χρόνου), ῥ. οὐδ. »Ἐνιαύσιος γίγνομαι. accomplir (en âge) sa prémiere année.

Χρόνος. » Ἐνιαυτὸς, ἔτος (τὸ), χρόνος (»Ἀπεδήμησε χρόνους ἱκανοὺς«, Εὐαγγ.). an, année, θ. ||. ἡ νύκτα (ἡ 'μέρα) εἶνε χρόνος (φρ. διὰ τὰς μεγάλας νύκτας τοῦ χειμῶνος ἢ τὰς μεγάλας ἡμέρας τοῦ θέρους. Ὅμοιόν τι, νομίζω, ἐννόει καὶ ὁ Θεόκριτος, ὅταν ἔλεγεν, εἰς τὸ ὡραῖόν 'του εἰδύλλιον τοὺς Ἁλιεῖς) » Χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι (Εἰδ. ΚΆ, 25) «. ||. ἡμέρας χαρὰ, καὶ χρόνου λύπη, (Παροιμ.). ||. δυὸ (τρεῖς, τέσσερης κτλ.) χρόνοι. » Δί(»Τρί-, »Τετρά-κτλ.)ετες, (δι-, τρι-, τετρα-κτλ.)ετία. ||. δυὸ (τριῶν, τεσσάρων κτλ.) χρόνων. »Δι(»Τρι-, »Τετρα κτλ.)ετὴς (ὁ καὶ ἡ). ||. κορῆτσι δεκατεσσάρων χρόνων. » Κόρην τέτταρα καὶ δέκ' ἔτη γεγονυῖαν. ||. πόσων χρόνων εἶνε; »Πηλίκος (»Ἡλίκος) ἐστί; ||. τριακόσια τάλαντα τὸν χρόνον. » Τριακόσια τάλαντα ἔτους (τοῦ ἔτους, τοῦ ἐνιαυτοῦ) ἑκάστου. par an, annuellement. ||. ἐπάνω εἰς τὸν χρόνον. »Περιπλομένου (»Περιτελλομένου) ἐνιαυτοῦ«, Ὅμ. ||. τὸ πρόβατον καὶ τὸ 'γίδι γεννᾷ εἰς (ἐπάνω εἰς) τὸν χρόνον (ᾧ που γεννηθῇ). » Πρόβατον καὶ αἶξ αὐτοετὲς κύει, » Ἀριστοτ. ||. Εἶνε τώρα 27 χρόνοι (ἔχομεν τώρα 27 χρόνους) ἀφοῦ. »Ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστι ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι, (Λκ.) «. ||. εἶνε τώρα δέκα χρόνοι. » Ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον (Σοφ.). ||. τὸν ἄλλον (τὸν δεύτερον) χρόνον. »Τοῦ κατόπιν ἐνιαυτοῦ· » Τῷ ἐφεξῆς ἔτει. l'année suivante. ||. χρόνον μὲ τὸν χρόνον (φρ.), ἴδε Μέ. ||. τοῦ χρόνου, (φρ.). » Ἐς νέωτα· » Εἰς ὥρας· » Εἰς ὥρας ἄλλας· » Εἰς ἔτους ὥραν. l'année prochaine. ||. 'να μὴ φτάξῃ τοῦ χρόνου (κακὸν χρόνον 'νἄχῃ, κτλ.)! (φρ.). » Μὴ ἐς ὥρας ἵκοιτο! » Μὴ σὺν ὥρᾳ γένοιτο (Πλουτ.)! » Μὴ ὥρας ἵκοισθε (Ἀριστοφ.)! » Οἰμώζειν, κλαίειν μακρά! (τῆς φρσ. Κακὸν χρόνον 'νἄχῃ ἀνάλογον νομίζω τὴν εἰς τὸ ἑπόμενον ἐπίγραμμα τοῦ Παλλαδᾶ: »Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχεν, Ἐξ ἀλαβαρχίης γραμματικοῦ γέγονεν «, Ἀνθολογ. Παλ. ΙΑ, 383). ||. καὶ τοῦ χρόνου! καὶ τοῦ χρόνου, καὶ εἰς

χρόνους πολλοὺς (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τό:) » Δός δ' ἡμᾶς χαίροντας εἰς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι, » ἐκ δ' αὖ ὡράων εἰς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτοὺς (Ὕμν. ΚΕ. εἰς Διόνυσ) ! »Εὐχομένοις ἡμῖν πουλὺ μένοις ἐπ' ἔτος,« Ἐπιγρ. ||. 'πάρ' 'τον 'ς τὸ' γάμο' σου 'να σὲ 'πῇ Καὶ τοῦ χρόνου(παροιμ.)! ἴδε Γάμος.

Χρυσάφι (ἀντὶ Χρυσάφιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Χρυσὸς, κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 502. Τοῦ αὐτοῦ τύπου ὑποκοριστικὸν μὲ τὸ Ξυράφιον καὶ Χωράφιον), μέταλλ., ἴδε Μάλαμμα. §. (συνεκδοχ. ἡ μὲ λεπτότατον χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν νῆμα τυλιγμένη κλωστή). » Χρυσόλινον, χρυσόνημα. cannetille, θ. argent filé (τὸ ἄσπρον).

Χρυσῆ (» Τοὺς ἰκτέρῳ χρωσθέντας ὥσπερ χρυσίῳ «, Σουΐδ.), πάθ., ἴδε Κιτρινάδα.

Χρυσίζω, ῥ. ἀμ. » Χρυσίζω, χρυσαυγέω.

Χρυσοδεμένος, η, ον. » Χρυσένδετος, χρυσόδετος. (bague) montée en or.

Χρυσοκάνθαρος (ἡ ἄλλ. Ζῆνα καὶ Χρυσίτσα), ἔντ. » Μηλολόν(λάν)θη (» Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα, » Λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός «, Ἀριστοφ. Νεφ.), χρυσομηλολόνθη, χρυσοκάνθαρος. hanneton (de couleur d'or).

Χρυσοκεντημένος, η, ον. »Χρυσόπαστος, χρυσοποίκιλτος, διάχρυσος. brodé en or.

Χρυσόμυιγα, ἔντ. (ἰατρ.). » Κανθαρίς. cantharide, θ (διαφ. τοῦ) émeraudine, θ.

Χρυσόνω, ῥ. μετ. »Χρυσόω. dorer.

Χρυσόξυλον, φ. » Θάψος, θαψία. fustet.

Χρυσὸς (ὁ χρυσοκεντημένος ἢ μαλαμματοκαπνισμένος), ἡ, όν. » Χρυσοῦς, διάχρυσος, χρυσοβαφής, χρυσοφαής, χρυσοκόλλητος, χρυσόπαστος, χρυσοϋφής, χρυσοΰφαντος. doré. ||. χρυσὸς ἄμμος. » Χρυσῖτις (ἄμμος, ψάμμος)· » Ψῆγμα χρυσοῦ.

Χρυσόφα (καὶ κατὰ συγκ. Ξόφα), 'ψ. » Χρύσοφρυς, χρυσῶπις, χρυσωπός. dorade, θ.

Χρυσοχὸς(ὁ Τουρκ Κουγιουμτζῆς, προφ. κοιν. Χρυσικὸς, ἐκ τοῦ) »Χρυσοχόος, χρυσουργός. orfèvre.

Χτένι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐργ., ἴδε Κτένι κτλ.

'Χτικιό' (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), πάθ., ἴδε 'Κτικιό' κτλ.

Χυλόνω, ῥ. μετ. » Χυλόω(-ίζω), διαζωμεύω. émulsionner. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Χυλόομαι, διαζωμεύομαι.

Χυλόπηττα (προφ. καὶ Χυλοπήττα), (εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ζυμάρι τριμμένον, ὅπου βάλλουν,ἀφ' οὗ βράσοι, καὶ ὀλίγον κρασί. Ὁμοιάζει μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἀρτολάγανον, (ἢ τὴν) φυστὴν μάζαν (καὶ πιθανώτ. μὲ τὸν Ὁμηρ.) κυκεῶνα. espèce de met.

Χυλός. »Χυλὸς, χύλωμα. émulsion.

Χύλωμα (ἡ κατάστασις πράγματος χυλωμένου). » Χύλωσις, χυλισμός. émulsion, chylification (ἐπιστημ.).

Χυλωμένος, η, ον. » Δίεφθος, διεζωμευμένος, ἐτνηρός. bien bouilli, cuit jusqu' à l' émulsion.

Χύνω, ῥ. μετ. » Χέω, ἐκ(ἀπο)χέω. verser, répandre; épancher; distiller. ||. κάθε δύο 'μέραις χύνεις τὸ πρῶτον νερὸ' καὶ βάλλεις ἄλλο. » Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ πρῶτον ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι (Διοσκορ.)«. ||. ἕνα νερὸ 'να χύνεται καὶ ἄλλο 'να βάλλεται, 'ως οὗ 'να πλυθῇ καλά. » Τοῦ μὲν ἀποχεομένου ὕδατος, τοῦ δὲ ἐπιχεομένου, μέχρις ἂν πλυθῇ καλῶς (ὁ αὐτ.) «. ||. χύνω νίψιμον. » Παραχέω. donner (verser) à laver. ||. 'τοῦ ἔχυσαν 'ς τὸ στόμα μολύβι (ἄσημι κτλ.). » Μόλιβδον εἰς τὸ στόμα ἐνέτηξαν.

§. χύνω σπυριά. » Ἑλκύδρια ἐκθύειν.

§. χύνω μέταλλα, ἴδε Λυόνω. ||. χύνω εἰς τὸ καλοῦπι. » Χωνεύω. mouler. ||. χύνω κεριά. » Κηροχυτέω. ||. χύνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἐκρέω, ἐκχέομαι. couler, s'écouler. ||. (ὁ Δούναβις) χύνεται 'ς τὴ' Μαύρη' θάλασσα'. » Ἔξεισιν (» Διέξεισιν, » Ἐμ[» Εἰσ-, »Ἐκ] βάλλει, » Ἐκδίδωσιν, »Ἐξερεύγεται, » Τὸν εἴσρουν ποιεῖται) εἰς τὸν Πόντον. il se jete (se décharge, s'embouche) dans. || χύθηκαν τὰ 'μμάτιά 'του (καὶ καταχρ) τὸ φῶς 'του. » Διεῤῥύησαν αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοί. ||. χύθηκαν τὰ μαλλιά 'του κτλ , ἴδε Πέφτω. §. χύνομαι (μετωνυμ. ἀντὶ τοῦ Ὁρμῶ), ἴδε Ὁρμῶ καὶ Τινάζομαι. ||. χύνομαι ἐπάνω τινὸς καὶ τὸν Ἀγκαλιάζω. » Ἀμφιχέομαι (» Ἀμφιχυθεὶς πατέρα Ὀδ. Ω)· » Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφιχέοντο καὶ ἠσπάζοντ' Ὀδυσῆα (Ὀδ. Χ)«.

Χύσιμον. » Χύσις, ἔκχυσις. l'action de répandre (verser, §. s'écouler, etc). §. χύσιμον μετάλλου, ἴδε Λυώσιμον.

Χύσις (τὸ ῥίψιμον τῶν φορτίων εἰς τὴν θάλασσαν ἐν καιρῷ φουρτούνας), ναυτ. »Ἐκβολή. jet. ||. ἔκαμαν χύσιν. »Ἐξέβαλον, ἀπεσκεύασαν, ἀπεφορτίσαντο. ||. ἔξω μόνον ὅταν ὅλοι κοινῶς οἱ συνταξειδιῶται ἀποφασίσουν 'να κάμουν χύσιν. » Πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν οἱ σύμπλοοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται (Δημοσθ.) « .

Χυτὸς (κυρ. διὰ τὰ μετάλλινα σκεύη,

πρὸς διαφορὰν τοῦ Τορνευτὸς), ἡ, όν. » Χωνευτός. de fonte, moulé.

Χῶμα (τὸ). » Χοῦς-οὸς (ὁ). γῆ. terre.

Χωματένιος, α, ον. » Πήλινος, ὀστράκινος, κεράμεος καὶ κεραμεοῦς. de terre, fait de terre.

Χωματίδα, ᾿ψ. » Ψαμα(μμα)θίς. espèce de poisson.

Χώνευσις (προφ. κοιν. Χώνεψι᾿). » Πέψις, διαφόρησις. digestion.

Χωνευτικὸς (ὁ βοηθῶν τὴν χώνευσιν), ή, όν. » Διαφορητικός. digestif.

Χωνεύω, ῥ. μετ. » Διαπονέω (» Διαφορέω) τὴν τροφὴν, πέπτω καὶ πέττω(-σσω), καταπέπτω, χωνεύω. digérer.

Χώνω, ῥ. μετ., ἴδε Μπήγω καὶ Στρυμώνω. ||. χώνω εἰς τὰ πλάγια. » Παραβύω, παρεμβύω. fourrer. §. (μεταφορ.). » Παρενείρω, παρεντίθημι. glisser, insinuer, couler doucement. §. insérer (κυρ. εἰς βιβλίον κτλ.). ||. χώνω (ἀντὶ τοῦ Θάπτω) εἰς τὴν γῆν χρήματα κτλ., ἴδε Παραχώνω. ||. χώνομαι, ῥ. μέσ. » Εἰσδύνω, ἐν (εἰσ-, ὑπο)δύομαι, διαδύνω(-ομαι),(κατάδυμι ἀόρ., ὅθεν τὸ) κατέδυν. s'enfoncer, s'introduire, ἴδε καὶ Τρυπόνω. ||. καὶ ἐπειδὴ χώθηκεν ἡ μύτη τοῦ κονταριοῦ βαθειά. » Καταδύσης τῆς αἰχμῆς εἰς βάθος (Πλουτ.) «. ||. 'τὸν ἐπληγωσεν εἰς τὸ στῆθος, ὥστε ἐχώθη τὸ κοντάρι δύο δάκτυλα. » Ἐξακοντίσας δ' ἐπ' αὐτὸν, ἔτρωσε τὸ στῆθος, ὅσον ἐνδῦναι δύο δακτύλους τὸ ἀκόντιον, « Ξεν. ||. ἕνα ξύλο', χωμένο' βαθειὰ μέσ' 'ς τῆς στάχτη'. » Ξύλον κατὰ τέφρας πολλῆς καταδεδυκὸς (Πλουτ.) «. ||. χωμένος ἀπ' τὴ' 'ντροπή 'του σὲ μιὰ' κώχη' τοῦ τραπεζαρειοῦ. » Ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς (Λουκιαν.) «. §. χώνομαι (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ἀνακατώνομαι, λαμβάνω μέρος εἰς ὑποθέσεις 'ποῦ 'δέν με ἀνήκουν). » Παρενείρω (» Παρεισφέρω) ἐμαυτὸν, ὑπεισέρχομαι, παρεισδύομαι. s'insinuer (se mêler, se couler, s'ingérer, se fourrer, fourrer son nez, se glisser) dans. ||. παντοῦ χώνεται. » Εἰς πάντα παρενείρων ἑαυτόν. se mêlant de tout.

Χώρα (ὁ Τουρκ. Κασαμπᾶς). » Κώμη, κωμόπολις (νεολ.), πολίχνη, πολίχνιον. bourg, bourgade, θ. gros village.

Χωρατᾶς. » Παιδιὰ, ἀστεϊσμὸς, ἀστειολογία, σκῶμμα, χαριεντισμὸς, εὐτραπελία. badinage, raillerie, θ. petit mot (pour rire). ||. χωρατᾶς (ἄνοστος καὶ ἀδιάντροπος). » Βωμολοχία. turlupinade, θ. scurrilité.

Χωρατατζῆς. » Χαρίεις, ἀστεῖος, ἀστειολόγος, σκώπτης, εὐτράπελος, παιγνήμων, φιλοπαίγμων. badin, railleur, enjoué. ||. χωρατατζῆς ἄνοστος καὶ ἀδιάντροπος. » Βωμολόχος, φορτικός. turlupin.

Χωρατεύω, ῥ. ἀμ. » Παίζω, χαριεντίζομαι, ἀστεΐζομαι, σκώπτω, εὐτραπελεύομαι. badiner, plaisanter, railler, dire le petit mot pour rire. ||. χωρατεύω ἄνοστα καὶ ἀδιάντροπα » Βωμολοχίᾳ χρῶμαι. turlupiner. ||. χωρατεύεις (φρ.)! » Παίζεις ἔχων. vous plaisantez, ἴδε καὶ Ὅλος.

Χωραφάκι. » Γήδιον, χωρίδιον, χωρίον. petit champ.

Χωράφι (Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.). » Ἀγρὸς, ἄρουρα, χώρα, χωρίον. champ. ||. χωράφι σπαρμένον. » Λήϊον. champ semé.

Χώρια, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Χωριανὸς (ὁ κατοικῶν εἰς χωρίον), ή, όν. » Κωμήτης (ὁ), κωμῆτις (ἡ), ἀγρότης, ἄγροικος, ἀγροδίαιτος. paysant, campagnard, villageois, manant. §. (ὁ ἀπὸ τὸ ἴδιον χωρίον καταγόμενος). » Δημότης, ἴδε καὶ Ἐντόπιος, καὶ Συμπατριώτης καὶ Συντοπίτης.

Χωριάτης (ὁ κατοικῶν εἰς χωρίον), ισσα. » Χωρίτης (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'), ἴδε Χωριανός. §. (συνεκδ. ὁ ἀπολίτευτος καὶ βάρβαρος τὰ ἤθη καὶ τὸν τρόπον). » Ἀγροῖκος, σκαιὸς, ἀπειρόκαλος, σόλοικος, σόλοικος τὸν τρόπον. grossier, rustre, rustaud, incivil, impoli, lourdaut, manant, ἴδε καὶ Ἄπρακτος.

Χωριατιὰ (κίνημα ἢ λόγος χωριάτικος). » Τὸ τῶν τρόπων ἀγροῖκον (σόλοικον, ἀπειρόκαλον), ἀπειροκαλία, ἀγροικία. grossièreté, rusticité, impolitesse, incivilité.

Χωριάτικα (κατὰ τὰ ἤθη τῶν χωρικῶν), ἐπ. » Χωρικῶς, χωριτικῶς (» Οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωριτικῶς «, Ξενοφ. Κυροπ. Δ'), ἀγροικικῶς. rustiquement, à la paysanne. §. (συνεκδ. ἀντὶ τοῦ Ἀπολίτευτα, Βάρβαρα). » Σκαιῶς ἰταμῶς, ἀποτόμως. grossièrement, impoliment, incivilement.

Χωριάτικος, η, ον. » Χωριτικὸς, ἀγροικικὸς, ἀγροτικός. rustique, champêtre.

Χωρίζω, ῥ. μετ. » Διαιρέω, διΐστημι καὶ διϊστάνω, διακρίνω, διορίζω, διείργω, διοικίζω, διαλαμβάνω, διαλύω, διαστέλλω, διαζευγνύω(υμι), χωρὶς τίθημι(-εμαι), χωρίζω, μερίζω. séparer; diviser, disjoindre; partager. ||. ἐκάθισ' ἀνάμεσα 'ς τοὺς δυό 'μας ἵνα 'μᾶς χωρίση. » Κατ-

κλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβη (Πλάτ. Συμποσ.) «. ||. τὸ στενὸν ὅ,που χωρίζει τὴν Σικελίαν. » Τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν. ||. (τὸ) περιβόλι (εἶναι) χωρισμένον μὲ φυτὰ (μὲ δρόμους). » Λειμὼν φυτοῖς (ὁδοῖς) διειλημμένος (Λουκιαν.)«. ||. τὸ νησὶ χωρίζεται ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν μὲ ἕνα στενὸν πέρασμα. » Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος. ||. χωρίζω ἀνδρόγυνον. »Διαζευγνύω(-υμι), διαλύω τὸν γάμον, χωρίζω (Εὐαγγ.). dissoudre (rompre) le mariage, séparer. ||. ὁ ἄνδρας χωρίζει (χωρίζεται ἀπὸ) τὴν γυναῖκά 'του. » Ἀπολύει, ἀποπέμπεται. répudier. ||. ἡ γυναῖκα χωρίζει (χωρίζεται ἀπὸ) τὸν ἄνδρα 'της. »Ἀπολείπει, χωρίζεται (» Ἡ συνέβαινε κεχωρίσθαι μὲν ἀπὸ τοῦ Λευκίου πρότερον ἤδη χρόνοις πολλοῖς «, Πλβ.). divorcer. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Διΐσταμαι, διείργομαι, χωρίζομαι, δίχα γίγνομαι (» Ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ σώματος δίχα γένηται «, Ξεν. Παιδ. Η). se séparer, se diviser, ἴδε καὶ Ξεχωρίζω. ||. χωρὶς 'να 'τοὺς χωρίσῃ κανείς, αὐτοὶ χώρισαν μόνοι 'τους. » Οὐδενὸς διαλύοντος, αὐτοὶ διέστησαν. ||. ἡ θάλασσα σχίσθηκε καὶ χώρισεν. » Ἡ δὲ θάλασσα ῥαγεῖσα διΐσταται «.

Χωριόν. » Δῆμος, χωρίον, κώμιον. village. ||. ἀπὸ τί (ποιὸ) χωριὸ εἶνε; »Πόθεν δημοτεύοιτο;

Χωριουδάκι. » Χωρίδιον. hameau.

Χωρὶς (τὸ ἀλλ. Δίχως), ἐπ. »Ἄνευ, χωρίς, δίχα καὶ ἄτερ (ποιητ.). sans. ||. χωρὶς κάμμίαν αἰτίαν. » Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως. ||. χωρὶς κόπον. » Ἀπονητὶ, ἀκονιτὶ, ἀκόπως. sans peine. ||. χωρὶς κρότον. »Ἀψοφητί. ||. χωρὶς ἀνασασμὸν, ἴδε Μονοῤῥοῦφι. ||. χωρὶς ἄλλο, ἴδε Ἀναμφιβόλως. ||. χωρὶς πληρωμὴν, ἴδε Χάρισμα. ||. χωρὶς ἀργοπορίαν. » Ἀμελλητί. sans délai. ||. χωρὶς λύπην, ἴδε Ἀλύπητα. ||. πέρασε χωρὶς 'να γευματίσῃ οὔτε 'να δειπνήσῃ ὅλην τὴν ἡμέραν. »Διημερεῦσαι ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον. ||. χωρὶς 'να γελάσῃ, ἴδε Γελῶ. ||. χωρὶς 'να 'νοιωσθῇ, ἴδε 'Νοιώθω. ||. χωρὶς 'να γυρίσῃ ('να ἰδῇ) 'πίσω 'του (φρ.). » Ἀμεταστρεπτί. sans regarder derrière soi. ||. χωρὶς 'να χυθῇ αἷμα, (καὶ τροπ.) χωρὶς 'να 'ματώσῃ ἀνθρώπου μύτη. » Ἀναιμωτί. sans coup férir.

Χωρισιὰ (ἀνδρογύνου χωρ.). »Διάζευξις, ἀπόλειψις (ὡς ἐκ μέρους τῆς γυναικός). divorce, séparation, dissolution du mariage.

Χώρισμα. » Διαίρεσις, διορισμὸς, διαστολὴ, χώρισις, χωρισμὸς, διάλυσις. séparation; division. ||. χώρισμα ἀνδρογύνου, ἴδε Χωρισιά. §. χώρισμα (συνεκδοχ. τὸ χωρισμένον μέρος τοῦ) 'σπιτιοῦ (τὸ Ἰταλ. Ἀππαρταμέντο). » Δίαιτα. appartement.

Χωριστὰ, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Χωρίστρα (τὸ φυσικὸν ἢ τεχνητὸν χώρισμα τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς). » Λύσωμα καὶ Λύσωσις (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Α', 7). raie, θ.

Χωρῶ, ῥ. ἀμ. » Χωρέω (»Οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις «, Θουκ. Β'), δέχομαι. tenir, contenir. ||. τὸ μόδι χωρεῖ 84 χοινίκια. » Μέδιμνος χωρεῖ χοίνικας ὀγδοήκοντα τέσσαρας (Ἀῤῥ.)«. ||. διότι μόλις τότε 'να σᾶς χωρέσῃ τὸ πλοῖον. » Μόλις γὰρ ἂν οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον (Λουκιαν.) «. ||. 'δὲν 'τὸν χωρεῖ τὸ 'σπίτι (ἢ) 'δὲν χωρεῖ 'ς τὰ ῥοῦχά 'του (ἀπὸ τὴν χαράν 'του δηλ.), (φρ. τῆς ὁποίας ἀνάλογον ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Δημοσθ. κατὰ Μειδίου). » Ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ· » Παντοῖος ὑπ' εὐφροσύνης γινόμενος (Λουκιαν.) «. il ne peut se contenir.

Χωσιά, ἴδε Καρτέρι.

Χώσιμον, ἴδε 'Μπήξιμον.

Ψ.

Ψ, ψ, τὸ εἰκοστὸν-τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ξ: » Ῥίψω-ῥίξω, κτλ.

Ψάθα. » Ψίαθος (ὁ καὶ ἡ), ῥίψ-ιπὸς(ὁ) (Ὁ Στράβων [Ις'.]·'τα ἀναφέρει ὡς διαφέροντα: » Καὶ ἱστία δὲ ποιοῦνται καλάμινα, ψιάθεις, ἢ ῥιψὶ παραπλήσια«), φορμός. natte, θ. ||. πλέκουν δὲ ἀπὸ τὴν ῥάπην καὶ ψάθαις καὶ φορέματα καὶ σχοινιά. » Καὶ ἐκ τῆς βί(βύ)βλου ψιάθους τε πλέκουσι καὶ ἐσθῆτας καὶ σχοινία (Θεοφρ.)«.

§. (συνεκδοχ. εἶδος μέτρου χωρητικότητος διὰ τὰ στερεὰ, ἀπαράλλακτον καθὼς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ) » Φορμὸς (.Ἦτον ἐμποδισμένον 'ν' ἀγοράζῃ ὁ πολίτης περισσότερον ἀπὸ πενῆντα φορμῶν σιτάρι, ἴδε Λυσ.).

Ψαθένιος, α, ον. » Ψιάθου πεποιημένος. fait de natte.

Ψαθί, φ. (μὲ αὐτὸ γεμίζουν τὰ σαμάρια). » Βούτομον, ἴδε καὶ παραβ. Παπύρι καὶ Ῥάπη.

Ψαθοῦρι (εἶδος ζυμαρικοῦ, ἀπὸ τοῦ) »Ψαθύριον. petit-chou, craquelin, ἴδε καὶ Λαγάνι.

Ψάκι (τὸ), φ., ἴδε Ψιάκι.

Ψαλιδα (τὸ γυριστὸν μέρος τινῶν φυτῶν, καθὼς τῆς Ἀμπέλου, μὲ τὸ ὁποῖον σκαλόνουν εἰς τὰ πλησίον σώματα). » Ἕλιξ (ἡ), βόστρυχος. vrilles, θ. πλ. nille (ἰδιαιτ. τῆς ἀμπέλου), θ. filet (de vigne). §. (εἶδος ἐντόμου). »Ψαλίς. forficule. §. (μέρος τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τοίχου, ὁ Τουρκ. Παγιαντᾶς), ἴδε Ζευτό.

Ψαλίδι, ἐργ. (ἐκ τοῦ) » Ψαλίδιον (ὑποκορ. τοῦ)Ψαλὶς-ίδος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) αἱ ψαλίδες, μαχαιρίδες, διπλῆ μάχαιρα. ciseaux, πλ. forces (κυρ. τὸ ῥαπτάδικον), θ. πλ.

Ψαλιδίζω, ῥ. μετ. » Ψαλίζω. roguer, entamer avec les ciseaux.

Ψαλίδισμα. » Ψαλισμός. l' action de roguer (couper) avec les ciseaux.

Ψαλιδοκέρι, ἐργ., ἴδε Κηροψάλιδον.

Ψαλιδόξυλον (τὸ πλαγινὸν ξύλον τῆς στέγης), ἴδε Ζευτό.

Ψάλλω, ῥ. μετ. » Ψάλλω (κυρ. Ἐγγίζω τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου, Γαλλ. toucher), ᾄδω. chanter.

Ψάλσιμον. » Ὠδή, ψαλμῳδία. chant.

Ψάλτης. » Ψάλτης, ψάλλων, ψαλμῳδός, μουσουργός. chantre.

Ψαλτική (ἡ τέχνη) » Μουσική. musique, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ βιβλίον ὅ, που περιέχει τοὺς κανόνας τῆς Μουσικῆς). » Ψαλτήριον. recueil des chants.

Ψάνη (ἀντὶ Ἐψάνη, σιτάρι χλωρὸν καυσαλισμένον). du bled grillé.

Ψαράδικος, η, ον. » Ἁλιευτικός. de pêcheur.

Ψαράκι. » Ἰχθύδιον. petit poisson.

Ψαρᾶς. »Ἁλιεὺς (ἐκεῖνος ὅ,που 'τὰ πιάνει). pêcheur. §. » Ἰχθυοπώλης (ἐκεῖνος 'που 'τὰ πωλεῖ). poissonnier. §. (γένος πουλιῶν), ἴδε Ψαροποῦλι.

Ψάρεμμα. » Ἁλεία, ἁλιεία. pêche, θ.

Ψαρεύω, ῥ. μετ. » Ἁλιεύω, ἀγρεύω. pêcher. §. (μεταφορ. δοκιμάζω τὴν διάθεσιν, ἢ ἀνιχνεύω τοὺς σκοποὺς τινος ἀπὸ τῶν λόγων 'του). » Διαπειράομαι (Πλατ. Νομ. ΙΔ), ἀποπειράομαι τῆς γνώμης (Ἀριστοφ. Πλ.). sonder.

Ψάρι (ἐκ τοῦ). »Ὀψάριον (τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε κάθε προσφάγιον), ἰχθὺς -ύος (ὁ). poisson. ‖. (ἡ Λίμνη, ὁ ποταμὸς, ὁ κόρφος) ἔχει πολλὰ καὶ καλὰ 'ψάρια καὶ θαλασσινά. »Σφόδρα εὐοψεῖ· »Εὐοψοτάτη ἐστίν. il est très poissoneux.

Ψαρική. »Ἰχθυηρὰ βρώματα. du poisson (servi à table).

Ψαροβότανον, φ. (οἱ σπόροι 'του ζαλίζουν τὰ 'ψάρια). » Μηνόσπερμον. coques du Levant, baies des Indes, ménisperme.

Ψαρογένης (ὁ ἄλλ. Ψαρός). » Μεξοπόλιος, μεσαι(σο)πόλιος. grison, ἴδε καὶ Μεσόκοπος.

Ψαροκάϊκον. » Ἁλιὰς-άδος (ἡ), ἐπακτρὶς (ἡ Τράττα, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο, καθὼς καὶ τὴν σήμερον, καὶ πρὸς πειρατείαν. Εἰς τοὺς Βυζαντ. ὠνομάζετο) » Γρηπαρία (» Μετὰ κατέργου καὶ ἑνὸς γρηπαρίας«, Εὐγεν. ἐγκ. Τραπεζουντ.). barque de pêcheur.

Ψαροκόκκαλον. » Ἄκανθα (ἰχθύος). arête, θ.

Ψαρόκολλα. » Ἰχθυοκόλλα (Διοσκορ.). colle de poisson, θ.

Ψαροκόφινον, ἴδε Κύρτος.

Ψαρολόγος, π., ἴδε Βουτανaριά.

Ψαροπάζαρον (τὸ Τουρκ. Μπαλοὺκ-παζάρι). » Ἰχθυοπωλεῖον (καὶ Ἀττικῶς οἱ) ἰχθῦς (» Στῆσαι Παναθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν «, Ἄλεξις παρ' Ἀθηναίῳ. » Πρὸς τὰ μαγειρεῖα καὶ τοὺς ἰχθύας «, Ἀριστοτ. περὶ Ζ. Θ', 43. Καθὼς ἔλεγον καὶ Κρόμυα ἀντὶ Κρομυοπώλια, καὶ Χύτραι ἀντὶ Χυτροπωλεῖα, κτλ.). poissonnerie, halle (marché) aux poissons.

Ψαροποῦλι (λέξις γενικὴ δι' ὅλα τὰ θαλασσοπούλια, ἰδιαιτ. ὅμως ἡ) » Ἀλκυὼν (ἢ ὁ) κὴξ καὶ (κατὰ διάλυσιν) κήϋξ. alcyon. §. marin (martinet) pêcheur, pivert d'eau, vivement (καὶ πλῆθος ἄλλα ὀνόματα), ἴδε καὶ Σουσουράδα.

Ψαρὸς (ὁ ἀσπρόμαυρος 'σὰν τὸ 'ψαρόνι, ὁ ἄλλ. Γρίζος, ἐκ τοῦ Ἰταλ. Grivo, Gris, καὶ κατὰ τοὺς Βυζαντ. Κιχλάτος), ἡ, όν. » Ψαρὸς (Ἀριστοτ. ΖΘ'). gris. ‖. ἄλογον ψαρὸν (τὸ Τουρκ. Κχίριχεν, ἢ Σιτσὰν-χιρ, ἢ Δεμίρ-κχιρί). » Κίλλιος (ἵππος). (cheval) pie, souris, étourneau.

Ψαροφάγος, π. » Ἐρωδιός. héron.

Ψαρόνι (τὸ ἄλλ. Μαυροποῦλι), π. »Ψάρ-αρὸς καὶ Ψὴρ ψηρὸς (ὁ), étourneau, sansonnet.

Ψαρωσύνη (ἡ τέχνη τοῦ 'ψαρᾶ). » Ἁλιευτική. l'art du pêcheur.

Ψασσόχορτον (κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου Stackhouse, τὸ)φυτ. » Πράσιον. marrube.

Ψαχνάδι (τὸ ψαχνὸν τοῦ κρέατος). poulpe, θ.

Ψαχνὸς (ἐκ τοῦ Σαχνός. » Ἰχθύας τοὺς εὐσάρκους, τοὺς οὔτε πίονας, οὔτε σαχνοὺς«, Γλωσσάρ. παρὰ Δουκαγγ), ἡ, όν. »Ψαθα(θυ)ρὸς (Γαλην. προῤῥ.). poulpeux.

Ψάχω (ἐκ τοῦ) »Ψήχω ἢ Ψάω ἢ Ψαύω, ῥ. μετ., ἴδε Πασπατεύω καὶ Σκαλίζω.

Ψεγάδι (τὸ Τουρκ. Κουσούρι), ἴδε Ἐλάττωμα.

Ψεῖρα (ἀντὶ Φθεῖρα), ἔντ. » Φθεὶρ-ειρὸς (ὁ). pou, vermine, θ. ||. ψεῖρα τοῦ σιταρίου κτλ., ἴδε Ἀσδός.

Ψειριάζω, ῥ. ἀμ. » Φθειριάω (-άζω). être (devenir) pouilleux, se remplir (avoir) des poux.

Ψειριάρης, α, ικον. » Φθειριῶν, φθειροκομίδης (Ἡσύχ.). pouilleux, dévoré par la vermine.

Ψείριασμα. » Φθειρίασις (κυρ. τὸ πάθος). l'état d'un pouilleux.

Ψειρίζω, ῥ. μετ. » Φθειρίζω, τοὺς φθεῖρας ἐκλέγομαι. épouiller; eplucher.

Ψείρισμα. » *Φθειρισμὸς, τὸ φθειρίζειν ἢ φθειρίζεσθαι. l'action d'épouiller.

Ψειροδότανον, φ., ἴδε Ἀγριοσταφίδα.

Ψέμμα (τὸ) (ἀντὶ) » Ψεῦμα. » Ψεῦδος (τὸ), ψευδολογία. mensonge, ἴδε καὶ Ψευτιά. ||. λέγω (λαλῶ, ὁμιλῶ) ψεύματα. » Ψεύδομαι, ψευδολογέω. mentir. ||. 'δὲν λέγω ψεύματα. » Ἀψευδέω, ἀψευστέω. ||. μὲ φαίνεται 'σὰν ψέμματα (φρ. ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτων, ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1167) ». Ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν«. ||. (τὸ πλ.) ψέμματα, ἀντὶ ἐπιῤ. (καθὼς καὶ ὁ Ὅμ. μετεχειρίσθη τὸ ἑνικόν: » Οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, Ἰλ. I, 125) » Ψευδῶς. faussement.

Ψέμματα, ἐπ., ἴδε τὸ προηγ.

Ψεύτης (ὁ λέγων ψεύματα), τρα, τκον. » Ψεύστης. menteur. ||. ἐβγάλω τινὰ ψεύστην. » Ψευδόμενον ἐξελέγχω τινὰ, ἐλέγχω. donner un démenti à. §. (ὁ ἀπατῶν). » Δόλιος, φέναξ, πλάνος, γόης, σοφιστής. trompeur, imposteur. ||. νέος ψεύτης, γέρος κλέφτης (Παροιμ.). qui commence à mentir, finira par ravir.

Ψευτιά. » Ψεῦδος (τὸ). fausseté, menterie. §. » Δόλος, ἀπάτη, φενακισμὸς, πλάσμα, σόφισμα. fraude, tromperie, imposture, θ.

Ψεύτικος, ικη, ικον. » Ψευδὴς, ψευδόμενος, ἐπίπλαστος, ἀπατηλὸς, κίβδηλος. faux-ausse. §. » Σκευαστὸς, χειροποίητος. artificiel, factice, θ. ||. κάμνω ψεύτικην βοῦλαν. » Παραποιεῖν σφραγίδα (Θουκ.)«. contrefaire le cachet (seing) de quelqun. ||. κάμνω ψεύτικην ὑπογραφήν. » Πλαστογραφέω. contrefaire la signature de quelqun, faire un faux. ||. μὲ ψεύτικην φιλίαν. » Μετὰ φιλικοῦ πλάσματος (Γρηγ.)«.

Ψευτοδουλειά. » Ψευδεργία (Κλμ. Ἀλξ.).

Ψευτομάρτυρας (ὁ). » Ψευδομάρτυς (-υρ). faux temoin.

Ψευτομαρτυρία. » Ψευδομαρτυρία. faux témoignage.

Ψευτομαρτυρῶ, ῥ. ἀμ. » Ψευδομαρτυρέω. déposer faux, porter un faux témoignage

Ψηκτρὶ (τὸ Τουρκ. Κασαῒ), ἐργ., ἴδε Ξύστρα.

'Ψηλὰ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐπ., ἴδε Ὑψηλὰ κτλ.

Ψηλάφισμα (μεταφ. ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις). » Ἀκριβολογία. recherche (examen) rigoureux (minutieux).

Ψηλαφίζω } (μεταφ. Πολυεξετάζω), ῥ.
Ψηλαφῶ } μετ. » Διασμιλεύω, δι(ἐξ)ονυχίζω, ἀκριβολογέομαι. examiner rigoureusement (scrupuleusement).

'Ψηλόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀψηλόνω.

'Ψήλωμα (μέρος γῆς ὑπερέχον). » Γεώλοφος, γήλοφος, γεωλοφία, ἀνάστημα (ἐπανάστημα) γῆς, κολώνη καὶ κολωνός. hauteur, θ. éminence, élevation.

'Ψημένος (μεταφ. ὁ ἔμπειρος τῆς δουλειᾶς), η, ον, ἴδε Τριμμένος, (μετοχ. τοῦ-

'Ψήνω, ῥ. μετ. » Ὀπτάω. cuire; rôtir. ||. 'ψήνω εἰς τὸν φοῦρνον. » Πνίγω (ἐν κριβάνῳ). ||. 'ψήνω 'ς τὴ' χόβολη, ἴδε Χόβολη. ||. 'ψημένος καλά, ἴδε Καλοψημένος.

Ψησί, 'ψ. » Ψῆττα καὶ ψῆσσα. Κίθαρος. limande, θ. carrelet, plie (τὸ μεγάλον), θ.

'Ψήσιμον. » Ὄπτησις. cuisson, θ. cuite (κυρ. ἀσβέστου, κεραμιδιῶν κτλ.), θ.

'Ψητὸς (ἀντὶ) »Ἑψητὸς (κυρ. ὁ βραστὸς), ἡ, όν. » Ὀπτός. cuit, rôti. ||. κρέας 'ψητὸν (τὸ Τουρκ. Κεμπάπι). »Ὀπτὰ (»Ἑψητὰ) κρέα. rôti, rot.

Ψηφὶ (τοῦ ἀλφαβήτου). » Γράμμα, στοιχεῖον, χαρακτήρ. letre, θ. caractère. §. (εἶδος ζωγραφιᾶς ἀπὸ λεπτότατα ποικίλα πετραδάκια). » Ψηφωτὸν, ψηφιδωτὸν, ψηφοθέτημα, (καὶ παρὰ τῶν Βυζαν.) μουσεῖον (opus musivum, ὅθεν τὸ Γαλλ.) mosaïque.

-- Ψηφῶ (τὸ ἀλλ. Λογαριάζω καὶ Μετρῶ),

ῥ. μετ. (ἀπὸ τὸ) » Ψηφίζω ἢ Ψηφάω (τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Ἡσυχ., σημαίνει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ Φροντίζω), λογίζομαι. faire cas, compter. ||. 'δὲν ψηφῶ ('δὲν μετρῶ, 'δὲν λογαριάζω διὰ τίποτε, 'δὲν λυποῦμαι). » Ἀφειδέω. faire peu de cas, ne pas ménager, prodiguer. ||. 'δὲν ψηφῶ ('δὲν φοβοῦμαι). »Παρ' οὐδὲν (»Ἐν οὐνὶ λόγῳ) τίθεμαι, οὐδένα λόγον ποιοῦμαι· »Οὐδ' ἥντινοῦν ποιοῦμαι πρόνοιαν· ὀλιγωρέω, καταφρονέω. braver, affronter, ne faire aucun cas. ||. ποιός σε ψηφᾷ διὰ ἄνθρωπον; (ἢ ἁπλῶς) ποιός σε ψηφᾷ; »Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ (Ἡροδ.); »Ἤδη δὲ καὶ σοῦ τις λόγος; faire (tenir) compte de, ne faire aucun cas.

Ψηχάλα (ἡ ψιλὴ βροχή). » Ψεκὰς (καὶ ἀρχαιότερα) Ψακάς. pluie fine, bruine, θ.

Ψηχαλίζω (ἀντὶ Ψεκαλίζω), ῥ. ἀμ. (τριτοπροσ.) » Ψεκάζω. bruiner.

Ψιάκι (τὸ ἄλλ. Στριγγλοβότανον), φ. (φαρμ.). »Ἀκόνιτον. aconit (bleu), napel.

'Ψίδι (τὸ ἐπάνω τῶν παπουτσιῶν κτλ., ἴσως ἀπὸ τοῦ Ὀψίδιον ἢ Ἀψίδιον.). » Κεφαλίς, γλῶσσα (» Τῶν φλυάρων, καθάπερ τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων, . . μόνη ἡ γλῶσσα περιλείπεται «, Κλήμ. Ἀλεξ.). empeigne, θ.

Ψιλά, ἐπ., ἴδε Λεπτά. ||. 'τὸ λιανίζεις ψιλὰ-ψιλά. » Κατακόψας δὲ εἰς λεπτά. vous le hachez menu.

Ψιλάδα. » Λεπτότης. finesse, tenuité.

Ψιλαίνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Λεπταίνω.

Ψίλεμμα. » Λέπτυνσις, λεπτυσμός. l'action d'amincir (rendre fin, mince).

Ψιλογραμμένος, η, ον. » Λεπτόγραφος, λεπτόγραμμος. écrit (tracé) en très petits caractères.

Ψιλοδουλειά. » Λεπτουργία, τορεία, τόρευμα, τὸ περιττὸν τῆς ἐργασίας. finesse (délicatesse) du travail, travail bien soigné.

Ψιλοδουλεμμένος, η, ον. » Περιττῶς εἰργασμένος, λεπτουργής. délicatement travaillé, fort étudié.

Ψιλοκοπανισμένος, η, ον. » Λεῖος κεκομμένος (τετριμμένος). broyé menu.

Ψιλολογία (ἡ ὑπερβολικὴ παρατήρησις καὶ ἀκρίβεια, εἴτε εἰς τὸ λέγειν εἴτε εἰς τὸ πράττειν). » Τὸ περιττὸν καὶ λίαν ἀπηκριβωμένον καὶ δι' ὀνύχος, τὸ λεγόμενον· » Λεπτολογία. §. » Εὑρεσιλογία. subtilité. §. arguties.

Ψιλός, ή, όν. » Λεπτός; λεπτομερής, λεπτοφυής, λεπτόνητος, λεπτοϋφής. menu; fin; mince; délié, ἴδε καὶ Λιγνός. ||. ψιλὴ βροχή, ἴδε Ψηχάλα. ||. ψιλὴ φωνή. » Ἰσχνή. grêle. ||. ψιλὸ' κόσκινο', ἴδε Κόσκινον. ||. ψιλὴ μονέδα, ψιλὰ ἄσπρα, (καὶ μονολ.) ψιλοπαραδιά. » Κέρμα, κερμάτιον. de la menue monnaie.

Ψίχα (τοῦ ψωμιοῦ). » Ψίξ-ιχὸς (ὁ καὶ ἡ), ἄρτου τὸ ἔσωθεν. mie, θ. ||. ψίχα (τὸ μέσα ἢ ἄλλ. καρδιὰ μερικῶν δένδρων καὶ φυτῶν, καθὼς τῆς Συκηᾶς, τῆς Κουφοξυλιᾶς κτλ.). » Ἐντεριώνη. moelle, θ. ἴδε καὶ Καρδιά. §. (συνεκδοχ. τὸ ἐλάχιστον μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος. Ὅθεν:) δός μου ψίχα νερὸ, κρασὶ κτλ. ἴδε Ὀλίγον καὶ Στάλα.

Ψιχάλα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ψηχάλα κτλ.

Ψίχουλον (προφ. καὶ Ψίχαλον). » Ψιχίον, ψὶξ-ιχὸς (ὁ καὶ ἡ). miette, θ.

'Ψουνίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ). » Ὀψωνιάζω καὶ Ὀψωνέω (κυρ. ἀγοράζω προσφάγι), ἀγοράζω. fournir (faire) des provisions (des emplettes, κυρ. φορεμάτων, κλπ.). §. 'τὸν 'ψούνισα, μὰ τὴν ἀλήθεια (φρ. εἴρων)! » Νὴ Δι' ὠψώνηκ' ἄρα (Ἀριστοφ. Σφ.) «.

'Ψούνιον (ἀπὸ τοῦ) » Ὀψώνιον, ἀγόρασμα, ὤνιον. §. *Σπείραμα (κυρ. φορεμάτων κλπ. αὐτὸ εἶναι τὸ Γαλλ.) emplette θ.

'Ψούνισμα (ἀπὸ τοῦ) » Ὀψωνία, ἀγόρασις, ἀγορασμός. l'action de faire la provision.

Ψουνιστής (ὁ Τουρκ. Παζαρὰ-γκιδένης). » Ἀγοραστής, ὀψώνης, (τοῦ Ἀθην. τὸ) ὀψωνάτωρ (εἶνε τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ). pourvoyeur, fournisseur.

Ψοφάκι. » Ἀρνακίς, ῥῆνιξ-ικος (ἡ). fourrure d'agnelet.

Ψοφίμι. » Θνησιμαῖον, πτῶμα. cadavre (κυρ. ἀνθρώπου), charogne (ζώου).

Ψόφιος, α, ον, ἴδε 'Πεθαμμένος.

Ψόφος (ὁ ἐπιδημικὸς θάνατος τῶν ζώων), πάθ. » Φθόρος. mortalité, épizootie. ||. ψόφος (ἐπιφων. κατάρ.)! » Ἐπιτριβείης! peste! ἴδε καὶ Κόρακας καὶ Σκάνω.

Ψοφῶ, ῥ. οὐδ. (Σημ. Τὸ διατὶ μὲν κατήντησεν ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Βροντῶ καὶ κάμνω κρότον 'να σημαίνῃ τὸ Ἀποθνήσκω, 'μᾶς 'τὸ ἐξήγησαν ὁ Ἀπολλώνιος καὶ Ἡσύχιος ἀπὸ τὸ Δουπῆσαι τοῦ Ὁμήρου, λέγοντες ὅτι εἶνε ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος· τοῦ διατὶ δὲ ἀφωσιώθη μόνον διὰ τὸν θάνατον τῶν ζώων, ἔχομεν δικαιολόγημα τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν· διότι καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου [Ἰλ. Ν, 426] » ἡ κοινή, λέγει, γλῶσσα ἐπὶ ζώων ἔταξε τὸ ψοφεῖν»·

τοῦ διατὶ ὅμως ἐκφράζομεν δι' αὐτῆς καὶ τὸν θάνατον τῶν ἑτεροθρήσκων 'δὲν ὑποθέτω ἄλλην αἰτίαν, εἰμὴ τὴν Ἰουδαϊκὴν μισανθρωπίαν, τῆς ὁποίας διεσώθησαν καὶ παρ' ἡμῖν λείψανα). crever. ||. ἐψόφησεν ὁ μαῦρός μου, χορτάρι μὴ φυτρώσῃ (παροιμ. ἀναλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί«. après moi le déluge.

Ψυλλίζω, ῥ. μετ. »Ψυλλίζω, τὰς ψύλλας ἐκλέγομαι. épucer.

Ψυλλοβότανον, φ. » Ψύλλιον. » Κόνυζα. conyse, herbe aux puce, θ.

Ψύλλος, ἐντ. » Ψύλλα (ἡ), (» Κατὰ δὲ τὸν Ἐπίχαρμον καὶ ἄλλους, λέγει ὁ Σουΐδας, καὶ ἄρσεν. ὁ) ψύλλος. puce, θ. ||, γιὰ ψύλλου πήδημα (φρ. παροιμ. δι' ὅσους θυμόνουν καὶ φιλονεικοῦν διὰ παραμικρὰν αἰτίαν, ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Περὶ ὄνου σκιᾶς. disputer sur la pointe d' une aiguille, faire un procès sur un pied de mouche.

Ψύρα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐντ., ἴδε Ψεῦρα κτλ.

Ψυχαρεῦδα (παρεσχηματισμένον ἀπὸ τοῦ) » Ψυχή, ἴδε Πεταλοῦδα.

Ψυχή. »Ψυχή, πνεῦμα, θυμὸς(ποιητ.). ame, θ. ||. τοῦ 'βγάλλω τὴν ψυχὴν (φρ. ὑπερβολ.). » Ἄγχω, παρατείνω. outrer; surcharger, accabler de travail, ἴδε καὶ Τυραννῶ. §. αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθαμένων (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ σώματά 'των). » Σκιαί, εἴδωλα. manes, πλ.

Ψυχικὸν, ἴδε Ἐλεημοσύνη.

Ψυχοκόρη, ἴδε Ψυχοπαῖδα.

Ψυχομαχητόν. » Ψυχορα(ῤῥα)γία. agonie, θ. râle, râlement.

Ψυχομαχῶ, ῥ. ἀμ. » Ψυχορα(ῤῥα)γέω. agoniser, être dans l'agonie, râler, avoir le râle.

Ψυχοπαῖδα (ἡ) } . » Εἰσποίητος (θυγάτηρ, υἱὸς, παῖς), υἱοποίητος, υἱόθετος. fils adoptif, fille adoptive.
Ψυχοπαῖδι (τὸ) }

Ψυχοπιάνω, ῥ. ἀμ. » Ἀναλαμβάνω ἐμαυτόν. se relever, ἴδε καὶ Συνέρχομαι.

Ψυχουιὸς, ἴδε Ψυχοπαῖδι.

Ψύχρα. » Ψῦχος (τὸ), κρύος (τὸ) (»Ἔπειτα, βορείου σφοδροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο«, Λουκιαν. Ἀλ. Ἱστορ. Β'), ῥῖγος (τὸ). froid.

Ψυχραίνω (μεταφ.), ῥ. μετ. » Ἀλλοτριώτερον πρὸς (περὶ) ἐμαυτὸν διατίθημί τινα. indisposer contre soi, ἴδε καὶ Κρυόνω. ||. ψυχραίνομαι, ῥ. μεσ. » Ἀλλοτριόομαι, ἀλλοτριώτερον ἔχω (διάκειμαι)πρὸς, ψύχομαι. s' indisposer contre quelqu'un. ||. (πρωτοῦ ἦσαν πολλὰ φιλιωμένοι), τώρα ὅμως ψυχράθηκαν. » Ἀλλοτριώτερον ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους. il y a du froid entre eux. ||. ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος προσπαθεῖ 'να 'μᾶς ψυχράνῃ μὲ τοὺς Θηβαίους. » Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι (Δημοσθ.)«.

Ψυχρὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κρύος. §. ψυχρὸς λόγος (μεταφ. ὁ πειρακτικὸς), ἴδε Ἐγγικτικός.

Ψωμάδικον (ἐργαστῆρι). »Ἀρτοπωλεῖον, ἀρτοπτεῖον, ἀρτοκοπεῖον. boulangerie, θ.

Ψωμᾶς. » Ἀρτοποιὸς, ἀρτοπώλης, ἀρτοκόπος. boulanger.

Ψωμὶ (ἀντὶ Ψωμίον, τὸ ὁποῖον ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. γράφει Ψώμιον, ὑποκορ. τοῦ Ψωμός.) » Ἄρτος (διετηρήθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς προσφοράς). pain. ||. ψωμὶ παζαρήσιον (ἢ) μαῦρον (ἢ)χονδρόν. » Ἀγοραῖος (Εἰς τὰς Ἀθήνας κατασκευάζετο ὁ καλλίτερος, καθὼς λέγει ὁ περίφημος γαστρονόμος Ἀρχέστρατος: »Τὸν δ' εἰς ἀγορὰν ποιεύμενον ἄρτον »Αἱ κλειναὶ παρέχουσι βροτοῖς κάλλιστον Ἀθῆναι«, παρ' Ἀθην. Γ'), αὐτοπυρίτης(πιτυρίτης, αὐτόπυρος, συγκομιστὸς) ἄρτος. pain de bourgeois (de caisson, de munition). ||. ψωμὶ 'σπιτικὸν (ἢ) ἄσπρον. »Σητάνειος ἄρτος... pain de ménage; du pain blanc. ||. κάμνω (πλάθω) τὸ ψωμί. » Ἀρτοποιέω. faire du pain, boulanger. ||. 'λίγα 'ν' τὰ ψωμιά 'του (παρ. διὰ τοὺς ἐπισφαλῶς νοσοῦντας). » Σελίνου δεῖται. il sent le sapin. §. (συνεκδοχ.) κάθισε 'να φᾶμε ψωμὶ (καὶ φαγεῖ δηλ., ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον). » Σῖτον ἐλέσθαι· » Φαγεῖν ἄρτον (Γραφ). §. (συνεκδοχ. ἡ ζωοτροφία, τὰ πρὸς ζωάρκειαν. Ὅθεν:) 'βγάζω τὸ ψωμί μου. » Βιοτεύω. gagner sa vie (son pain).

Ψωμαζήτης (αὐτὸς εἶναι κυρ. ὁ) »Πτωχεύων (τοῦ Ὁμήρου, καὶ) »Αἰτίζων ἀκόλους«, ἴδε Ζητιάνος.

Ψωμοζητῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ζητεύω.

Ψωμωμένος, η, ον (γέννημα κυρ.), ἴδε Μεστός.

Ψωμώνω (κυρ. διὰ τὰ γεννήματα), ῥ. μέσ., ἴδε Μεστόνω.

Ψώρα, παθ. » Ψώρα. gale, θ. rogne (ἡ χρονικὴ καὶ δυσίατος). ||. ψώρα τῶν φυτῶν (τῶν δένδρων). » Ἐρυσίβη (τῶν σπαρτῶν, ἴδε καὶ Μαννιά), λειχὴν-ῆνος (τῶν ἐλαιῶν), ψώρα (τῆς συκῆς). gale, θ. rouille, θ.

Ψωριάζω, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ψωριάω. avoir (gagner) la gale. ||. τὸ δένδρον (τὸ γέννημα) ψώριασεν. » Ἐρυσιβοῦται. être attaqué (gâté) par la rouille.

Ψωριάρης, α, ικον. » Ψωριῶν, ψωραλέος. galeux. ||. δένδρον (φυτὸν) ψωριάρικον. » Ἐρυσιβῶδες. galeux, rouilleux.

Ψώριασμα. » Ψωρίασις. l'état d' un homme (d'un arbre) galeux.

Ψωροβότανον, φ. » Ψώριον. scabieuse, θ.

Ψωροπερηφάνεια. » Ἀλαζονεία, σαλακωνία. rodomontade, θ. gasconnade, θ.

Ψωροπερήφανος, η, ον. » Ἀλαζὼν, σαλάκων. rodomond, gascon.

Ω.

Ω, ω, τὸ εἰκοστὸν-τέταρτον καὶ τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. τρέπεται εἰς ΑΥ: » Ὠὸν-αὐγὸν, ὠτίον-αὐτὶ κτλ. ||. εἰς Η: » Πώγωνι – πηγοῦνι κτλ. ||. εἰς ΟΥ: » Ἄωρος-ἄγουρος, ἔξω-ὄξου, ἐπάνω-ἀπάνου, κώδωνι-κουδοῦνι, κορώνη κουρούνα, κώνωπας-κούνουπας, ῥώθωνι-ῥουθοῦνι, σκωρία-σκουρία, ᾠα-οὖϊα κτλ.

Ὦ ! μορ. (πολυσήμαντον). » Ὦ! ἔα! ha! ha. §. (σημαίνει Α. θαυμασμὸν καὶ ἀπορίαν): » Φεῦ, βαβαὶ, παπαὶ, ἰού! ||. ὤ! ἀμ' ἐσὺ ὁ ἁρματωμένος τί θέλεις; » Βαβαί! σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βούλῃ (Λουκιαν.)«. ||. ὤ! τὸν λέγω, φίλε Γλαύκων· κἄτι πολλὰ παληκαρήσια! » Βαβαὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐῤῥωμένως (Πλατ.) « ! §. (Β'. ἀγανάκτησιν): ὢ τὸν ἀχρεῖον! » Ὢ τοῦ κακοπράγμονος! oh! le malheureux!

§. (Γ'. εὐχαρίστησιν), καθὼς δὲ 'τὸν εἶδεν ὁ Ἀγάθων, ὤ! 'τοῦ λέγει· εἰς καλὸν καιρὸν ἦλθες (καλῶς ὥρισες)! » Ὡς οὖν ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὤ, φάναι, Ἀριστόδημε! εἰς καλὸν ἥκεις! ἴδε καὶ Ἄ.

Ὦ, ἐπ. (κλητ.) » Ὦ. hola! he! ἴδε καὶ Ἐ.

Ὦμος. » Ὦμος. èpaule, θ.

Ὠμὸς, ἡ, ὸν. » Ὠμὸς, ἀνέψητος. cru.

Ὠμούτσικος, η, ον. » Ἔνωμος. un peu cru. ἴδε καὶ 'Μισοψημένος.

Ὥρα. » Ὥρα. heure, θ., ἴδε Ὡρολόγι. ||. 'μισὴ ὥρα. » Ἡμιώριον. un demi-heure. ||. τί ὥρα εἶνε; » Πηνίκα ἐστί; » Ποσάπουν ἐστὶ τὸ στοιχεῖον; quel heure est-il? ||. 'σὰν τί ὥρα 'να ἦναι; » Πηνίκα μάλιστα; ||. τώρα ἦλθες, ἢ ἔχεις ὥραν (πολλὴν ὥραν); (ἢ) εἶνε πολλὴ ὥρα; » Ἄρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; ||. ἔχω ἀρκετὴν (πολλὴν) ὥραν, (ἢ) εἶνε πολλὴ (ἀρκετὴ) ὥρα. » Ἐπιεικῶς πάλαι. ||. εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες, ἴδε Καλός. ||. εἰς ποιὰν ὥραν; » Πηνίκα; à quelle heure? ||. διατὶ ἦλθες τέτοιαν ὥρα'; ἴδε Τέτοιος. ||. εἶν' ἔξη ὥραις, (ἢ) ἡ ὥρα εἶνε ἔξη. » Ὁ γνώμων τὴν ἕκτην σκιάζει (Ἀλκιφρ. Ἐπιστ.) «. le cadran marque six heures. ||. αὔριον εἰς ταῖς ἑπτὰ ὥραις, (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσιαστικοῦ) αὔριον εἰς ταῖς ἑπτά. » Αὔριον ὥραν ἑβδόμην. ||. εἰς ταῖς δέκα ὥραις. » Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον. ||. εἰς 24 ὥρας, ἴδε 'Μερόνυκτον. ||. τούτην (αὐτὴν) τὴν ὥραν (ρρ), ἴδε Ἀμέσως. ||. ἡ γυναῖκα εἶνε 'ς ταῖς ὥραις 'της, ἴδε Ἑτοιμόγεννη. §. ὥρα (συνεκδοχ. τὸ Ὡρολόγι), ἴδε τὴν λέξιν.

§. ὥρα (καλὴ ἢ κακὴ), (μεταφ. ἡ ὑποτιθεμένη ἐπιῤῥοὴ τῶν οὐρανίων σωμάτων εἰς τὰ ἀνθρώπινα) (ὅθεν:) ||. ὥρα καλή! (ἐπιφων. εὐχτ. εἰς ἀναχωροῦντα). » Ἐπ' αἰσίοις στέλλοιο· » Χαίρων ἄπιθι. à Dieu, bon voyage. ||. ὥρα σου καλὴ (φρ. εἰρων.). » Χαίρειν σε μακρὰ φημι· » Ἄπιθι χαίρων· (ἀνάλογον κατά τι καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλ. [Τραχ. 815]: » Ἕρπ' ἀφέρπειν· οὖρος, ὀφθαλμῶν ἐμῶν » Αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ, καλῶς«. allez vous promener. ||. ἀφ' οὗ 'δὲν θέλει, ὥρα 'του καλή. » Εἰ δ' οὐ βούλεται, μακρὰ χαιρέτω (χαίρειν αὐτὸν φημι!). je suis son serviteur. ||. μὲ ὥραις καλαῖς (ἐπιφων. εὐχτ. εἰς γάμους καὶ ἄλλας τελετάς)! » Ἀγαθῇ τύχῃ. ||. 'πάρ' 'το καὶ 'πήγαινε μὲ ὥραις καλαῖς, ἴδε Ὑγεία.

Ὡριμάζω, ῥ. μετ. » Πεπαίνω, πέπτω. mûrir. §. ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Πεπαίνομαι. mûrir.

Ὡρίμασμα. » Πέπανσις. maturité, θ.

Ὥριμος, η, ον. » Πέπειρος, ὥριμος, πέπων, πεπανὸς, περκάζων (κυρ. βότρυς). mûr.

Ὡροδείκτης (νέα καὶ καλὴ λέξις). » Γνώμων. l'aiguille d'un horloge.

Ὡρολογᾶς. » Γνωμονικὸς (Ξενοφ. Ἀπομν.). horloger.

Ὡρολόγι (προφ. κοιν. 'Ρωλόγι), (Σημ. οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζον οὔτε τὴν κατασκευὴν καὶ χρῆσιν τοῦ ὡρολογίου, οὔτε τὴν διαίρεσιν τοῦ ἡμερονυκτίου εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἢ τμήματα· ἀλλ' ἀντ' ἐκείνου μὲν εἶχον τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζαν). » Στοιχεῖον. cadran solaire (καὶ τὴν Κλεψύδραν· τὰ δὲ διαστήματα τοῦ ἡμερονυκτίου ἐμετροῦ-

σαν διαφόρως καὶ 'τὰ ἐχαρακτήριζον ἀπὸ τῶν ἑκάστοτε συμβαινόντων· παρ. χαρ., τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην ὥραν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, 'τὰς ὠνόμαζαν. »Ὥραν ἀγορᾶς. Τὴν τρίτην ἰδίως καὶ τὴν τετάρτην, » Πληθούσης ἀγορᾶς· » Περὶ (ἀμφὶ) πλήθουσαν ἀγοράν· Τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην, » Ἡμέρας ἱσταμένης· Τὴν ἑβδόμην καὶ ὀγδόην, »Βουλυτὸν, περὶ(ἀμφὶ) βουλυτόν· Τὴν ἐννάτην καὶ δεκάτην, » Δείλης· Τὴν ἐνδεκάτην καὶ δωδεκάτην, » Δείλης ὀψίας· Τὴν πρώτην τῆς νυκτὸς, »Περὶ λύχνων ἁφάς· Τὴν τρίτην καὶ τετάρτην, » Περὶ πρῶτον ὕπνον· Τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην, » Νυκτὸς ἱσταμένης· Τὴν ἑβδόμην καὶ ὀγδόην, » Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδάς· Τὴν ἐννάτην, » Ὄρθρον βαθύν· Τὴν δεκάτην, » Λυκαυγὲς κτλ. Ὕστερον ἐπενοήθησαν βαθμηδὸν διάφορα εἴδη μέτρων τοῦ ἡμερονυκτίου, παρ. χαρ. :) » Γνώμων (κυρ. τὸ ὀρθὸν σίδερον τῆς μέσης τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου. » Πρῶτον αὐτὸν [τὸν Ἀναξίμανδρον] εὑρεῖν γνώμονα, καὶ στῆσαι ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαιμονίᾳ, τροπάς τε καὶ ὥρας καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα, καὶ ὡροσκόπια κατασκευάσαι «, Διογ. Λαερτ.), ὡρονομεῖον καὶ ὡρονόμιον, ὡρονομικὸν κατασκεύασμα (Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν.), σκιά(ό)θηρον, ὡροσκοπεῖον, ὡρολόγιον (Πλουτ. καὶ Ἀθην. Δ'. » Λέγεται δὲ Πλάτωνα . . . νυκτερινὸν ποιήσαντα ὡρολόγιον, ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν «). horloge, θ. montre (ἰδιαιτ. τὸ τοῦ κόρφου), θ.

Ὡς, ἐπ. (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) » Ἕως, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Σχεδὸν. ||. 'ως πενῆντα ἀνθρώπους. »Ὡς πεντήκοντα ἄνδρας (Θκδ. Γ', 71). une cinquantaine d' hommes. ||. 'ως τριάκοντα στάδια. »Σταδίους ὡς τριάκοντα (Παυσ. Η, λέ)«. ||. 'ως πόσος; (φρ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ τοῦ Πλουτάρχου [ἐν βίῳ Κράσσου]:, » Καί ποτε φύσαντός τινος, ὡς Πομπήϊος Μάγνος πρόσεισι, γελάσας ἠρώτησεν,) » Ὡς πηλίκος;

Ὡσὰν (καὶ κατ' ἀποκ. 'Σὰν, πρὸ φων., 'Σὰ, πρὸ συμφ., ἀντὶ) » Ὡς ἄν (»Ὁ δὲ λιβανωτὸς ὀπίζεται ὡς ἂν δάκρυον «, Δσκρ. Ε, 41), ἐπ. (ὁμοιωμ.). » Ὡς, ὥσπερ, ὡσπερανεὶ (» Τῶν φοινίκων σφαιροειδεῖς ἐνίους, ὡσπερανεὶ μῆλα «, Θεοφ. Φυτ. Β'), ὡσεὶ (Εὐαγγ.), δίκην, ἴσα, τρόπον, ἐν τρόπῳ, κατὰ (μὲ αἰτ.). comme, à la manière de, en, en guise de, ἴδε καὶ Καθώς. ||. μεγάλα 'σὰ 'φουντούκια. »Ὅσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος. ||. 'τοὺς ἀγαπῶ 'σὰν τὰ παιδιά μου, » Ἴσα καὶ τοὺς υἱέας φιλῶ. ||. 'τὸν κυττάζουν 'σα Θεῷ, ἴδε Κυττάζω ||. 'τὸν ἀγαπᾷ 'σὰν τὰ 'μμάτιά του. »Ἶσον φαέεσι φιλῆσαι«, Καλλίμ. ||. ὡσὰν βαμβάκι (μαλλὶ, κάρβουνον, μέλι κτλ.). »Βαμβακοειδὴς ἢ »Γναφαλώδης(»Ἐριώδης, » Ἀνθρακοειδὴς, » Μελιτώδης κτλ.). ||. ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι. »Λευκὸς κατὰ χιόνα (Ἀριστοφ.)· »Λευκὸς ὡσεὶ χιὼν (Εὐαγγ.)«. ||. ὡσὰν ἐμένα. » Κατ' ἐμέ. ||. θέλεις εὕρει πατέρα καὶ μητέρα, ὄχι 'σὰν τὸν βουκόλον Μιθραδάτην καὶ τὴν γυναῖκά του.-» Πατέρα τε καὶ μητέρα εὑρήσεις, οὐ κατὰ Μιθραδάτην τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ (Ἡροδ.) «. ||. μυρίζει (ὀλίγον) 'σὰ' βάλσαμον. » Παραπνεῖ τοῦ ὀποβαλσάμου (Διοσκορ.)«. il a une odeur approchant du baume, il en a l'odeur. ||. 'σὰν τὰ σκυλιά. »Κυνῶν δίκην (τρόπον)· » Κυνηδὸν (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχηματίζονται διάφορα ἄλλα ἐπιῤῥήματα τροπικά). à la manière de. ||. μεταχειρίζονται τὴν νύκτα 'σὰ' 'μέρα. » Νυκτὶ δὲ ὅσα καὶ ἡμέρᾳ χρῶνται «. ||. (εἰς τὰ ῥήματα ἐκφράζεται διὰ τῆς εἰς άω ἢ ιάω καταλήξεως. Ὅθεν:) μυρίζω 'σὰ' μοῦχλα. »Εὐρωτιάω. ||. ὡσὰν 'να »Ὡς ἂν εἰ· »Ὡς εἰ· »Ὡσπεράν· » Ὡσπερανεί. comme si. ||. (εἰρων. πρὸς μετοχ.) ὡσὰν τάχα 'να ἦτον τίποτε μεγάλο' καὶ πολύτιμο' πρᾶγμα. » Ὡς σεμνοῦ δή τινος καὶ μεγάλου. ||. ὡσὰν τάχα 'να φοβήθηκεν ὁ Λυκοῦργος τὴ' μονέδα, καὶ ὄχι τὸ ἀποτέλεσμά 'της, τὴν φυλαργυρίαν. » Ὥσπερ τοῦ Λυκούργου τὸ νόμισμα φοβηθέντος, οὐ τὴν ἐκ τοῦ νομίσματος φιλαργυρίαν «. §. (χρον.). ὡσὰν (ἢ ὀρθ. ὡς ἂν) περάσῃ μιὰ ὥρα, ἴδε Ἀφοῦ καὶ Καθώς. §. (ἐλαττ.) ὡσὰν 'νὰ 'τὴν νοστιμεύουνταν. » Ἡδέως πως αὐτῆς ἔχειν. ||. ὡσὰν πόσος; ἴδε Ὡς.

Ὥστε, μόρ. (ἔχασε τὴν ἀρχαίαν 'του σημασίαν, καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ἕως). ||. ὥστε 'να 'τὸν ἴδω, 'τὸν ἔχασα, ἴδε Ἕως.

Ὠφέλεια. » Διάφορον, ὄνησις, κέρδος (τὸ), ὠφέλεια, ὄφελος (τὸ), ὠφέλημα, λυσιτέλεια (Ἰωσ.), τὸ λυσιτελοῦν, τὸ συνοῖσον. utilité, avantage, profit. ||. ἵνα γένῃ καὶ καμμιὰ ὠφέλεια. » Ἵνα προὔργου τι γένηται (Ἰσοκρ. Πανηγ.) «.

Ὠφέλιμος, η, ον. » Ἐπωφελὴς, λυσιτελὴς, λυσιτελῶν, ὀνήσιμος, εὔχρηστος, ἐπιτήδειος, προὔργου (» Τῶν προὔργου τι διδάσκειν«). utile.

Ὠφελῶ, ῥ. μετ. » Ὠφελέω, λυσιτελέω, ἀνύτω, ὄνημι καὶ ὀνίνημι, συμφέρω. συμβάλλομαι, φέρω, ποιέω (παρ' ἰατροῖς μάλιστα, ἴδε Κάμνω). servir, être utile. ||.

ὠφελεῖ (ἀπροσ.). » Διαφέρει, συμφέρει, συμβάλλεται, λυσιτελεῖ. importer, être bon. ||. μὲ ὠφελεῖ πολλά. » Μάλιστά μοι διαφέρει. ||. 'δὲν ὠφελεῖ. » Οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος. ||. τὶ ὠφελεῖ; » Τὶ παρὰ τοῦτο; » Πρὸς τί τοῦτο; à quoi bon? quelle utilité y en a-t-il? ||. τὶ θὰ 'μᾶς ὠφελήσῃ; » Τί δῆτ' ἂν εἴη ὄφελος ἡμῖν; ||. ὠφελεῖ πολλὰ εἰς τὰ πολιτικά. » Φέρει μέγα εἰς πολιτείαν. ||. πολλὰ ὠφελεῖ εἰς τὴν μάθησιν. » Μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν (Ξενοφ. Κυροπ.)«. ||. 'δὲν 'τοὺς ὠφέλησεν. » Οὐ συνήνεγκαν (συνενήνοχεν) αὐτοῖς. ||. διότι ἐκεῖν' ὅ,που ὠφέλησε τὸν ἕνα, ἔβλαπτεν ἄλλον. » Τὸ γάρ τῳ ξυνενεγκὸν, ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε (Θκδ.)«. ||. ὅσα στοχασθῇ ὅτι 'μποροῦν 'νὰ 'τοὺς ὠφελήσουν εἰς τὸ 'να ζήσουν. » Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον. ||. τὰ φύλλα 'του ὠφελοῦν εἰς ταῖς λειχῆναις. » Τὰ φύλλα ποιεῖ πρὸς ἀλφόνε.

Ὤχ! ἐπ. (σημαίνει Α. πόνον): » Αἴ! » Ὤ μοι! » Ἰού! ah! ahi! aïe! §. Β'. πλῆξιν καὶ στενοχωρίαν, καὶ ἐκ τούτου φαίνεται πιθανώτατον ὅτι ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ ῥῆμα Ὀχθῶ: » Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, « Ὅμ., ἴδε καὶ παρβλ. Ἄχ). » Ἆ, ἆ! » Ἆ, ἆ! ah, ah! §. (Γ'. εὐχαρίστησιν καὶ χαράν). » Αἰβοῖ! ah! ah! ἴδε καὶ παρβλ. Ἆ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΤΑΣ ΕΚΦΥΛΛΟΦΟΡΗΤΕΑΣ

ΕΤΕΡΟΓΛΩΣΣΟΥΣ ΛΕΞΕΙΣ.

Αγιζοτι. » Ἐμπύρευμα. amorce, θ.

Ἀγιάζι, ἴδε Ξάστερον καὶ Πάχνη.

Ἀγιαρδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξελαγιάζω.

Ἄϊδε, ἴδε Ἄγιδε.

Ἀλάϊ ἢ Ἀλλάγι (ἐκ τοῦ Ἑβρ. Χαλὰκ, ὑπάγειν, ὅθεν Τουρκ. Χουλὰκ ὁ δρομεὺς ἢ πεζοδρόμος, καὶ Καρὰ-χουλάκ. Οἱ Βυζαντ. 'τὸ συγχέουν μὲ τὸ Ἀλλαγὴ [ἵππων, σταθμός] καὶ μὲ τὸ Ἄλογον, ὅθεν ὁ Ἄρχων τοῦ ἀλλαγίου καὶ ὁ Πρωταλλαγάτωρ, ὁ μὲν προπορευόμενος τῆς ἴλης [λοχαγὸς], ὁ δὲ ἐφεπόμενος [οὐραγός]). »Πομπὴ, θρίαμβος(κυρ. τῶν νικητῶν). cortège, marche, θ. pompe, θ. procession. ||. κάμνω ἀλάϊ. » Πομπὴν πέμπω· » Θρίαμβον κατάγω. marcher en procession, faire son entrée solennelle.

Ἀλαργάρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἀνοίγω καὶ Ξεμακρύνω.

Ἄλικον (χρῶμα), ἴδε Κόκκινον.

Ἀλισβερίσι. » Δοσοληψία καὶ Ληψοδοσία (νεολ.), συνάλλαγμα, συμβόλαιον. affaires (commerciales), θ. πλ. ||. κάμνω (ἔχω) ἀλισβερίσι. » Συμβάλλω (συμβόλαιον) (Δημοσθ.).

Ἀλισίβα (ἐκ τοῦ Λατιν. Lixivia), ἴδε Θολόστακτη.

Ἀμπάρα (τῆς πόρτας), ἴδε Σίδερον καὶ Σύρτης,

Ἀμπάρι(διὰ τὰ γεννήματα,ὄσπρια κτλ.). » Ἀποθήκη, σιτὼν (ὁ), σιτοβολών. grénier. §. (τὸ κῦτος τοῦ καραβιοῦ). » Κοίλη ναῦς.

Ἄμπαρη (ἡ λέξις, ἀναφερομένη εἰς τὸ Σύντ. τοῦ Πορφυρογ., ἦτον ἐν χρήσει κατὰ τὸν ιγ´ αἰῶνα, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸν χαρτοφύλακα Μοσχάμπαριν, εἰς τὸν ὁποῖον Γεώργιος ὁ Κύπριος [πατριαρχεύσας εἰς τὰ 1282] διευθύνει μίαν ἐπιστολήν 'του), μυρ. »Ἄμπαρ (τὸ), (Σημ. Σήθ), » *ἄμβαρις (ἡ), *ἄμβαρι (τὸ). ambre (gris).

Ἀμπαρόνω (βάλλω τὴν ἀμπάραν εἰς τὴν θύραν κτλ.), ῥ. μετ. » Μοχλόω. barrer, barricader, bacler.

Ἀμπάρωμα. » Μόχλωσις. l'action de barrer (etc).

Ἀμπᾶς. » Ἐρέα, νακτόν. bure, θ. ἴδε καὶ Σαγιάκι.

Ἀμπδιλεζι,ἴδε(ὀρθότ.) Χὰμπ οὐλ-λεζίζ.

Ἀμπερμπόϊ, ἄνθ. » Κύανος. bluet, aubifoin, barbeau, blavéole, péreole, jacée des blès, casse-lunette.

Ἄμπουλα (Λατιν. » Ἄμπουλαν ὑαλίνην πλήσας ἐλαίου «, Ἀέτ. Ζ'), ἴδε Μπουκάλι.

Ἀντερὶ (ὀρθ. Ἐνταρὶ, φόρεμα Ἀσιατικὸν, ἴσως ὁ) » Κάνδυς (τῶν Περσῶν), χειριδωτὸς χιτὼν, (εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο Ἐπιλώρικον). habit turc, ἴδε καὶ Καβάδι.

Ἄντζα (κυρ. τὸ ὑποκάτω τοῦ γόνατος κοῖλον. Ἡ λέξις ἦτον ἐν χρήσει καὶ εἰς τοὺς χρόνους ἀκόμη' τοῦ Εὐσταθίου. »Τὴν ἀγκύλην, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὴν περὶ τὰς ἰγνύας, ἥν τινες Ἄνταν ἢ Ἄνζαν φασὶν,« Ἰλ. ψ. » Τὴν Γαστροκνημίαν ἡ τῶν πολλῶν γλῶσσα Ἄνζαν φησί«, Ἰλ.). » Ἰγνὺς καὶ Ἰγνύα, ἀγκύλη. jarret. §. (καταχρ. δὲ καὶ τὸ παχὺ τῆς κνήμης). » Γαστροκνημὶς, γαστροκνημία καὶ γαστροκνήμιον. mollet, le gras de la jambe.

Ἀντζόϊα (εἶδος σαρδέλας). » Ἀφύη (εἶνε διαφόρων εἰδῶν. Ἡ γνωστὴ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ) ἐγκρασίχολος (διότι τὸ κεφάλι 'της εἶνε πικρὸν) καὶ ἔγγραυλις (ἴδε καὶ Χαμψί· ἢ ἡ) μαινὶς καὶ μαίνη (ἴδε Στρογγύλα). anchois.

Ἀντίδι, φ., ἴδε Πικρομάρουλον.

Ἀραμπᾶς, ἴδε Ἀμάξι.

Ἀραμπατζῆς, ἴδε Ἀμαξάρης.

Ἀρδέπι (εἶδος μέτρου χωρητ. συνήθους εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ περιέχοντος 98 Τουρκ. ὀκ.). » Ἀρτάβη (μέτρον Περσικὸν, χωροῦν, κατὰ τὸν Ἡρόδ., ἕνα μέδιμνον καὶ τρεῖς χοίνικας). espèce de mesure.

Ἀρδίτς-γιαγὶ (ἴδε Κέδρος). » Κεδρία, κεδρέλαιον. huile de cade, θ.

Ἄρπα, ὄργ. (μουσ.). » Νάβλα, σαμβύκη, ψαλτήριον, πηκτίς. harpe, θ.

Ἀρτίρδισμα (ἡ προσθήκη τιμῆς εἰς τὸ μεζάτι). » Πλειστηριασμὸς, ὑπερθεματισμὸς, ὑπερθεμάτισις. enchère, θ. surenchère, θ.

Ἀρτιρδίζω (προσθέτω τιμὴν εἰς τὸ μεζάτι), ῥ. μετοχ. καὶ ἀμ. » Ὑπερβάλλω, ἀντωνέομαι, πλειστηριάζω, ὑπερθεματίζω. encherir, surencherir, mettre l'enchère.

Ἀσμὰ-καμπάκι, Ζ. Κολοκύθι.

Ἀσσαφέτιδα (Λατιν. assa-foetida, τὸ Τουρκ. Σεϊτὰν-Μποκοῦ, κόπρος τοῦ διαβόλου), ἰατρ. » Ὀπὸς ὁ Μηδικὸς, σκορδολάσαρον (μετχγ.). assa-foetida, merde de diable, θ.

Ἀστάρι (τὸ βαμβακερινὸν ὕφασμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐνδύουν συνήθως τὰ φορέματα. Εἶνε ἄρά γε τὸ) » Ἱστάριον (ὑποκοριστικὸν τοῦ) Ἱστὸς ὀθόνης; (ἴδε Τόπι). entoilage.

Ἄτζιο (τὸ Τουρκ. Μπάσι). » Ἐπικαταλλαγὴ, (ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ζωναρᾶ [βιβλ. ΙϚ', κε] λέγεται) » Ἀλλάγιον. (droit de) change.

Ἄτι (τὸ ἀμουνούχιστον ἄλογον). » Ἵππος (ἐνόρχης), ὀχεῖον. étalon, cheval (entier).

Ἀτλάζι (μεταξωτὸν ὑαλιστερὸν ὕφασμα. Αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Σηρικὸν καὶ Ὁλοσηρικὸν, ἴδε Μεταξωτόν.

Ἀτσάλι, μεταλλ., ἴδε Τσελίκι.

Ἀτσίδι, ζ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἰκτὶς-ίδος, ἴδε Κουνάδι.

Αὐγατίζω καὶ Αὐγατῶ, (ἐκ τοῦ Λατιν. augere), ῥ. μετβτ. καὶ ἀμετβτ., ἴδε Αὐξάνω.

Ἀχοῦρι (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἀχυριός. » Ἱπποστάσιον, ἱππών. écurie, θ.

Βαλλεριάνα (τὸ Τουρκ. Κεδὶ-ὀτοὺ, διὰ τὴν ἐπὶ τῶν κάττων ἐνέργειάν 'του), φ. (ἰατρ.) » Ἄσαρον, νάρδος ἀγρία, Φοῦ (τό). valériane, ἴδε καὶ Μπαχάρι.

Βάλσι (Γερμ. walzen, Περιδινεῖσθαι, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Βαλλίζειν, ὅθεν ὁ) » Βαλλισμὸς, (ὁμοιάζει καὶ μὲ τῶν παλαιῶν τὸν) » Στρόβιλον. walse, θ.

Βαράκι (Ἀραβ. Μπαουρὰκ, ὅθεν τὸ Γαλλ. borax, κυρ. εἶδος ὀρυκτοῦ ἢ νίτρον, ἄλλο παρὰ τὴν) » Χρυσόκολλαν (τῶν ἀρχαίων, μ' ὅλον ὅτι μερικοὶ τῶν ἀρχαίων ἰατρῶν 'τὰ συγχέουσι). (καταχρ. δὲ ὁ) » Ῥευστὸς ἢ Ὑγρὸς χρυσός. (ὁ Δουκάγγ. 'τὸ γράφει Βοράχιν).

Βαρακόνω, ῥ. μετ. » Ἐπιχρυσόω. dorer.

Βαράκωμα. » Ἐπιχρύσωσις. dorure, θ.

Βαρακωμένος, η, ον. » Ἐπίχρυσος. doré.

Βαρδάσα (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. verdache, τὸ μεγαλήτερον καὶ καλλήτερον εἶδος τῶν δαμασκηνῶν. Ὁ Πτωχοπρόδρομος 'τὰ ὀνομάζει Λαγηνάτα, διὰ τὸ σχῆμά 'των, καθὼς καὶ οἱ Τοῦρκοι, Μπαρδὰ-ἐρίτ), 'πωρ., ἴδε Δαμάσκηνον.

Βάρδια (τὸ Τουρκ. Καραοῦλι) » Φυλακὴ, φύλακες, σκοπὸς, φρουροί. garde, sentinelle, θ. ||. εἶμαι (φυλάγω) βάρδια'. » Φυλακὴν ἔχω. être en sentinelle.

Βάρκα (γράφεται καὶ Βάλκα), ἴδε Φελοῦκα.

Βαρκάρης. » Πορθμεύς. batelier.

Βαρκάρω, ῥ. μετ, ἴδε Ἐμβαρκάρω.

Βαρκίτσα (ἡ), » Ἐφόλκιον. canot.

Βατσέλι (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. vaisselle. » Στράγγιξέ την (. . . .) εἰσὲ βατζέλια; ἢ ἄλλα ἀγγεῖα ἁπλωτὰ «, Γεωπον. 229), εἶδος μέτρου γεννημ. εἰς τὴν Πελοπόνν.

Βατσίνα (ἡ εὐλογιὰ τῆς ἀγελάδας καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἔμπυον). » Δαμαλὶς (νεολ.). vaccine, θ.

Βατσινάρισμα, ἴδε Φέλιασμα.

Βατσινάρω, ῥ. μετ., ἴδε Φελιάζω.

Βεζνίς. » Βαρύλλιον. ajustoir, trebuchet.

Βεκιλχάρτζης, ἴδε Ἔξοδον καὶ Ἐπιστάτης.

Βελέντζα (ἡ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ τόπου Ὑάνμπολη, μάλλινον 'πάπλωμα). » Χλαῖνα. couverture de laine.

Βελοῦδον (Villosus panus), ἴδε Κατηφές.

Βεντοῦζα. » Σικύα, σικυωνία, κύαθος. ventouse, θ. ||. βάλλω βεντούζαις. » Σικυάζω, σικύας προσβάλλομαι· » Κυάθοις πρόσκειμαι, » Ἀρςφ. Εἰρ. 542· » Σικύην κεκολλῆσθαι«, Ἀρετ., appliquer (se faire appliquer) des ventouses, ventouser. ||. βάλλω βεντούζαις χαρακταῖς. » Κατακρούω, ἴδε καὶ Χαράζω.

Βερεσιὲ, ἐπ. » Ἐπ' ἀναβολῇ. à crédit. ||. βερεσιὲ μήτε 'να πωλῆται μήτε 'ν' ἀγοράζηται τίποτε. » Μηδ' ἐπὶ ἀναβολῇ πρᾶσιν μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενὸς (Πλάτ. Νομ.) «.

Βερονίκα, φ. (ἰατρ.) » Τεύκριον. véronique, θ.

Βιβάρι (προφ. καὶ Διβάρι καὶ Λιβάρι) » Ἰχθυοτροφεῖον, ζῶγρος, ζῶγρον, ζωγρεῖον. vivier. §. banneton. §. pêcherie, θ. bordignes (κυρ. ἡ καλαμωταῖς εἰς τὸ παράλιον), madrague (κυρ. τὸ Ταλιάνι).

Βίγλα. » Σκοπὴ, σκοπιά. vedette, θ. beffroi, guérite, θ. échauguette, θ.

Βιγλάτωρας. » Σκοπός, σκοπιωρός, ὀπτήρ. vedette, θ. sentinelle, θ.

Βιγλίζω, ῥ. μετ. » Σκοπεύω, σκοπιάζω, σκοπιωρέομαι. guetter.

Βίδα. » Κοχλίας, ἕλιξ (ὁ). vis (κυρ. τὸ ἀρσενικὸν), θ. écrou (ἰδιαιτ. τὸ θηλυκόν).

Βιόλα (Ἰταλ.), ἄνθ., ἴδε Δενδρέϊα.

Βιολὶ, ὄργ. (μουσ.). » Τετράχορδον. violon.

Βιολέττα, ἄνθ., ἴδε Μενεξές.

Βιρανὲς (ὁ). » Ἐρειποτόπιον (Εὐσθ.).

Βίτσα (ἡ). » Ἱμάσθλη, μάστιξ, ῥαπίς. cravache.

Βιτσιὰ (ἡ). («Βιτσιὰν ἂς δώσῃ τὸ ἄλογον, » Δουκάγγ. » Βιτσέας συνάγει ὁ ταπεινὸς πολλὰς καὶ ἀναριθμήτους, » Πτωχοπρόδρ.).

Βόλτα (διὰ ψάρεμμα), ἴδε Ὁρμίδι, Πετονιὰ καὶ Τριχιά. §. (τὸ λοξὸν κίνημα τοῦ καραβιοῦ, ὅταν πλέῃ κατα τοῦ ἀνέμου). » Διαδρομή. bordée, θ.

Βολτατζάρω (πλέω μὲ βόλταις), ῥ. ἀμ. (ναυτ.). » Διαδραμεῖν, πλαγιάζειν (Λουκιαν. Πλ. ἢ Εὐχ.), διαδρομαῖς χρῆσθαι. bordager, louvoyer, courir (tirer) des bordées.

Βοῦκα (κυρ. ἡ γνάθος, ἡ παρειά· ὅθεν Γλωσσογράφος τις ἐξηγεῖ τὸ Ἐντρίβεται τὰς παρειὰς, τρίβει ταῖς βούκκαις της. Εἰς δὲ τὸν Ἀλκίφρονα |Γ΄, 50| ὀνομάζεταί τις παράσιτος Βουκοπνίκτης), ἴδε Χαψιά.

Βοῦρτσα (διὰ τὰ ῥοῦχα, ποδήματα κτλ. ἴσως ἐκ τοῦ) » Βύρσα. (Εἰς χημικόν τινα ἀνέκδοτον κώδηκα ἀναφέρεται ἀρσενικὸς Βροῦτζος χοίρειας, τὸ ὁποῖον ὁ Δουκάγγ. ἐξήγησε Κόπρον). » Ψηκτρὶς, ψῆκτρα brosse, θ. boussoir (ἡ σκοῦπα). §. (τῶν ζωγράφων). » Χρωστὴρ-ῆρος (ὁ). pinceau.

Βυζικατόριον. »Φοίνιγμα. μανδάκη (Ἱππιατρ.). vésicatoire. ||. βάλλω βυζικατόρι. » Φοινίσσω(-ομαι).

Γαλέντζα (τὸ ἄλλ. Τσόκαρον καὶ Παλῆκι). » Κλάπαι (» Κλάπας ὑποδεδεμένον· ἐν βαλανείῳ γὰρ ὢν ἔτυχε, » Δίων Κάσσ. ἡ λέξις εἶνε Λατινικὴ), κωλόβαθρον (, ἡ λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς Κλάπα, « Σουΐδ.) κρούπαλον, κρουπέζα καὶ κρουπέζιον, πηλοβατίς. galoche, θ. patin.

Γαλέρα (εἶδος καραβιοῦ). » Λιβυρνίς. galère, θ.

Γαλιόνι (εἶδος καραβιοῦ). » Γαῦλος. galion.

Γάμπια (τὸ ἀνώτατον πανὶ τοῦ καταρτιοῦ), ναυτ. » Δόλων. hunier (le grand et le petit), ἴδε Ἀδράκτι.

Γάντζα, ἴδε Κάγτζα.

Γάντζος (πιθ. ἐκ τοῦ Γαμψὸς, κυρ. τὸ ἀγκυλωτὸν κοντάρι, μὲ τὸ ὁποῖον μακρύνουν ἢ πλησιάζουν τὰ πλοῖα εἰς τὴν στερεάν.). » Κοντός. croc (de batelier), gaffe, θ.

Γαρμπῆς, ἄν.(Δυτικονότειος), ἴδε Λίβας.

Γεδίκι (ἄλογον συρόμενον κατόπιν τοῦ ἱππεύοντος, κυρίως μὲν δι' ἀνάγκην, τὸ περισσότερον ὅμως διὰ μεγαλοπρέπειαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Τουρκίαν, ὅπου ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τοιούτων ἵππων κρίνεται καὶ ὁ βαθμὸς τῆς δόξης καὶ ἀξίας τοῦ ἱππότου). » Παράσειρος (» Παρήορος, » Σειροφόρος) ἵππος (κυρ. ὁ τῶν ὀχημάτων). cheval qu'on met à la volée, cheval de main. §. » Ἀσκὸς βόειος. §. (ναυτ.) τραβῶ γεδέκι (κυρ. εἰς τὸ ῥεῦμα), ἴδε Τόνος.

Γεδίκι (κτῆμα ἢ οἰκοδομὴ ἐπάνω εἰς ξένην γῆν). » Ἔγκτημα (Δημοσθ. περὶ Ἀλον.), ἔγκτησις. yedik.

Γεμεκλῆκι (ἡ ποσότης ποῦ δίδεται διὰ τὸ φαγεῖ τῶν στρατιωτῶν κτλ.), ἴδε Ταγῆνι. §. (συνεκδοχ. τὸ μέρος ὅπου γευματίζουν οἱ ὁδοιπόροι). » Σταθμὸς (ὁ μεσημβρινὸς). dinée, θ.

Γέμι (τὸ προσφάγι τοῦ ἀλόγου), ἴδε Ταγή.

Γενί-μπαχάρι, ἄρ. » Ἄμωμον. amome, grain de girofle rond, cubèbes (ou) quabèbes, ἴδε καὶ Μπαχάρι.

Γερδέλι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἀρδάλιον = Ἀρδάνιον, ἴδε Ἀνασυρτῆρι καὶ Γλάστρα.

Γερ-έλμασί, φ., ἴδε Κολοκάσι.

Γερμεσὲς (κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ) » Χαμαίδρυς (τὸ ὁποῖον εἶνε εἶδος φυτοῦ, ἴδε Χορτάρι), δ. chêne nain.

Γέσμι, πετρ. (πολύτ.). (ἴσως ἐκ τοῦ) Ἴασπις.

Γιαγιὰ (ἡ μητέρα τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται Κυροῦλα, ἀλλοῦ Βάβα, καὶ ἀλλοῦ Μανιά, τὸ ὁποῖον πλησιάζει εἰς τῶν ἀρχαίων τὸ) » Μαμμία, μάμμα καὶ μάμμη (καθὼς τὴν λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἀττικὴν), μαῖα, τίθη (Ἀριστοφ. Ἀχ.), προμήτωρ, πατρομήτωρ (ἡ ἐκ πατρὸς), μητρομήτωρ (ἡ ἐκ μητρός). grand' mère. ||. μεγάλη γιαγιὰ (ἡ μητέρα τῆς γιαγιᾶς). » Προμάμμη, ἐπιτήθη. ||. γιαγιὰ τῆς γιαγιᾶς. » Τρισεπιμάμμη. ||. γιαγιάκα (τὸ ὑποκοριστικόν). » Μαμμίον, μαμμίδιον.

Γιαγοῦρτι, ἴδε Ὀξυνόγαλον.

Γιακοῦτι (ὀρθ. Ὑακοῦτι, ἀπὸ τοῦ) » Ὑάκινθος (εἶδος πέτρ. πολυτ.), ἴδε Ζαφεῖρι.

Γιαλδίζ-δασί, πέτρ, πολυτ. (φαίνεται ὡσὰν νὰ ἐζυμώθη μὲ χρυσὸν ἄμμον). » Χρυσόλιθος, (καὶ κατὰ τὸν Θεόφρ.) σάπ-

φιρος, *ἀστερία (λίθος), ἀμμόχρυσος. aventurine, θ.

Γιάν-κεσιτζῆς (ὁ κλέπτων ἐπιτηδείως τὸ πουγγὶ, τὸ ὡρολόγι κτλ. ἀπὸ τὴν τσέπην). » Βαλαντιοτόμος. filou.

Γιαταγάνι. » Παραξιφί. vague, θ. yatagan.

Γιατάκι (ἡ κάμαρα ὅπου κοιμοῦνται). » Κοιτὼν, ἐγκοίμηθρον. dortoir.

Γιολτζῆς. » Ὁδοιπόρος, ὁδίτης. voyageur. » Ἐπιβάτης (ὁ τοῦ καραβιοῦ). passager.

Γιουγκὰς, φ., ἴδε Τριφύλλι.

Γιουλάρι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) . » Εἰλλὰς καὶ Ἰλλὰς (ὁ δεσμὸς. κατὰ τὸν Μάξιμ. στιχ. 560), ἴδε Καπίστρι.

Γιουλάφι, γένν. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Αἰγίλωψ-ωπος, ἴδε Βρῶμι.

Γιουρούσι. » Ἔφοδος, ἐπέλασις, ἐπιδρομή. attaque, θ.

Γιούχα (ἐπιφων. ὑβριστικόν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑποθέτω ὅτι ἐπροφέρετο τὸ Εὐαγγελικὸν :-) » Οὐά! ὁ καταλύων τὸν ναὸν κτλ! huée, θ.

Γιρτλάνι (ὀνομάζεται εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἡ) » Ὕαινα, ζ. hyène.

Γκάϊδα ἢ (ἂν ἦνε καθὼς λέγουν, ἐκ τοῦ Ἀείδω) Γκάειδα, ὄργ. (μουσ.), ἴδε Ἀσκομαντεύρα.

Γκαλερία (οἰκοδόμημα ἐπιστηριζόμενον εἰς σειρὰν στύλων τριγύρω εἰς τὸ 'σπίτι). » Ξυστὸς (ἐλλειπτ. τοῦ Δρόμος) (Ξενοφ. Οἰκ.), στοὰ, περίστο(στω)ον, περίστυλον, αἴθουσα, πτέρωμα. portique, θ. galerie, θ. §. (τὸ ἄλλ. Μπαλκόνι), ἴδε Ἐξώστεγον.

Γκαρντοῦρα (ἡ), ἴδε Ἀκροπρεπίδια.

Γκέμι, ἴδε Χαλινάρι.

Γκεμπρὲς (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Τρίχτης.

Γκερδέλι, ἴδε Γερδέλι.

Γκερ ζι, ἴδε Λαγοῦμι.

Γκετζὲ-σαφὰς, ἀνθ. » (Ἴον τὸ) Φιλέσπερον (Ἀναλεκτ.) ἑσπερίς. belle de nuit, (violette) amie du soir.

Γκιασσινι, ζ. » Ἰκτὶς ἡ ποικίλη. putois tigré.

Γκιμίτι, ἀνθ. » Βατράχιον (τὸ ἐρυθρόν). renoncule.

Γκιόνης, π. (νυκτ.). » Βύσαλες, πώϋγξ, ἴυγξ-υγγος (ἡ). espèce d'oiseau nocturne.

Γκιότσι. » Διοικισμὸς, διοίκισις (Λυσ.), ἀνασκευὴ, μετοίκησις, μετοικεσία. délogement, déménagement. || . κάμνω γκιότσι. » Διοικίζομαι, μετοικέω, μετοικίζομαι, ἀνα(μετα)σκευάζομαι. déloger, déménager. || . ὅταν ἔκαμνε γκιότσι ἀπὸ τὸν Κωλυτὸν εἰς τοῦ Φαίδρου τὸ 'σπίτι, » Ὅτ' ἐκ Κωλυτοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν ».

Γκιουβέζι (χρ.), ἴδε Βυσσινὶ καὶ Μόρικον.

Γκιουβερτζιλὲς, ὀρ. » Ἀφρόνι(λι)τρον. nitre, salpêtre, ἴδε καὶ Λατρόνι.

Γκιουβέτσι ἀγγ. » Κρί(» Κλί)βανος. terrine, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ φαγητὸν ὅ,που 'ψήνεται εἰς τὸ τοιοῦτον ἀγγεῖον). » Κριβανωτόν. terrine, θ., ἴδε καὶ Φουρνιστόν.

Γκιουγιοῦμι, ἴδε Κουκοῦμι.

Γκιουλουπδάνι, ἴδε Κανί.

Γκιρίφι, ὄργ. (μουσ.) » Βόμβυξ. espèce de fifre, ἴδε καὶ Παγιαῦλι.

Γκιρίφι (τὸ), (εἶδος αὐλοῦ). » Βόμβυξ. espèce de fifre, ἴδε καὶ Παγιαῦλι.

Γκορτζιὰ, δ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἄχερδος, δ., ἴδε Ἀγριαπιδιά.

Γοντζὲς (προφ. κοιν. Κοντζὲς), ἴδε Μπουμποῦκι.

Γουμπρὶ (ἡ ἄλλ. Στροῦκα ἢ Τσοῦρνα), 'ψ. ἴδε Λοῦτσος.

Γουστέρα }
Γουστερίτσα }, ζ. ἴδε Σαμμιαμῦθι.

Γραδῖνα (εἶδος σταφυλιοῦ), ἴδε Ἀετονύχι.

Γραντὶ (ἡ ἄκραις, τὸ τρίγυνον τοῦ δικτύου, ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. garantire, ὡς προφυλάττον αὐτὸ τοῦ σχισίματος). » Ἀκρόλινον καὶ Ἀκρολίνιον. le bord du filet. » Ἀντίτονον (Ξενοφ.). une partie des rets.

Γραῖγος }
Γραιβολεβάντες }, ἄν. » Καικίας. vent du Nord, ἴδε καὶ Μαϊστροτραμουντάνα.

Γραιβοτραμουντάνα, ἄν. » Μέσης.

Γρεντιὰ, ἴδε Δικάρι.

Γρέτσα, 'ψ, ἴδε Στρογγύλα.

Δαβατζῆς. » Ὁ διώκων (μεταφορ.). plaignant, la partie plaignante.

Δαβοῦλι, ὄργ. (μουσ.), (ἀπὸ τοῦ) » Τάβαλα (τὰ) (Περσικόν τι ὄργανον), ἴδε Ταύμπανον.

Δαϊρὲς, ὄργ. (μουσ.) » Σεῖστρον (εἶχε διαφορετικὸν σχῆμα, ἴδε Πλουτ. ἐν τῷ περὶ Ἴσ. καὶ Ὀσίρ.), tambour de basque.

Δαλκαβούκης. » Παράσιτος, δειπνοθήρας, δειπνολόχας. parasite; écornifleur.

Δάμα (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Πεσσοὶ καὶ Πεττοὶ (ἄγνωστον πῶς ἐπαίζοντο). dame, θ.

Δαμετζάνα, ἀγγ. » Πυτίνη καὶ (κατὰ τοὺς Ταραντινοὺς Ἕλληνας) Βυτίνη. bouteille clissée, θ. dame-jeanne.

Δαμλαλῆς. » Ἀπόπληκτος, ἀποπληκτικός. apoplectique.

Δαμλὰς, παθ. » Ἀποπληξία, θ. apoplexie, θ.

Δαντέλλα. » Τρίχαπτον, (ὁ Παππαδό-

πουλος 'τὴν ὠνόμασεν) Ὀδοντωτὸν (ἀπὸ τοῦ Γαλλ.) dentelle, θ.

Δεζγκερὲς (τὸ κρεββάτι μὲ τὸ ὁποῖον μεταφέρουν τοὺς ἀσθενεῖς). » Φορεῖον, δίφρος, σκίμπους, κράβα(ββα)τος (Εὐαγγ.). chaise à porteur, θ. litière, θ.

Δεκότον. » Ἔγχυμα, ἀφέψημα, ἀπόζεμα. décoction, θ.

Δεποζιτάρω, ῥ. μετ., ἴδε Χέρι.

Δεπόζιτον (πρᾶγμα βαλμένον πρὸς καιρὸν εἰς μέρος ἀσφαλές). » Θέμα, παρακαταθήκη. dépôt. §. (ποσότης χρημάτων ἢ πρᾶγμα ἀμφισβητήσιμον, βαλμένον εἰς τρίτον χέρι δι' ἀσφάλειαν). » Θέσις (Δημοσθ. Ἀπατουρ.), μεσεγγύη, μεσεγγύημα, παρακαταβολὴ (εἶδος κρίσεως). séquestre, consignation. ||. τρεῖς χιλιάδαις δραχμαῖς εἶνε δεπόζιτον εἰς τοῦ Ἄγνωνος. » Τρισχίλιαι κεῖνται παρ' Ἄγνωνι«.

Δογραματζήδικον (ἐργαστῆρι). » Τεκτονεῖον. l'atelier d'un menuisier.

Δογραματζῆς, ἴδε Λεπτουργός.

Δολαμᾶς (εἶδος φορέματος). »Κάνδυς (ὁ Περσικός). dolama (habit Turc).

Δολλοῦ-διζγκίνι (τρέξιμον τοῦ ἀλόγου), ἴδε Τέσσερης.

Δορούδικον (ἄλογον). » Κιῤῥὸς (ἵππος). rubican.

Δουβάρι, ἴδε Τοῖχος.

Δουβαρτζῆς, ἴδε Κτίστης.

Δουλάπι (ὅπου βάλλομεν τὰ οἰκιακὰ σκεύη κλπ), ἴδε Ἀρμάρι. §. (ἡ μηχανὴ, μὲ τὴν ὁποίαν ἐβγάλλουν τὸ νερὸν ἀπὸ τὰ πηγάδια), ἴδε Μαγγανοπήγαδον. §. δουλάπι τοῦ καφφέ. »Φρύγετρον. poêle à torréfier.

Δουσεμὲς, ἴδε Πατωσιά.

Δουρμπίνι. » Τηλεσκόπιον (νεολ.). lunette d'approche (de longue vue).

Δοῦτι, 'πωρ. ἴδε Μοῦρον καὶ Συκάμινον.

Δουτιὰ, δ. ἴδε Μουριὰ καὶ Συκαμινηά.

Δραγάτης (ἀντὶ Δερκάτης [ἐκ τοῦ Δέρκομαι], ὁ φυλάττων τὰ ἀμπέλια, περιβόλια κτλ., ὁ Τουρκ. Κουρουτζῆς). » Χωροφύλαξ, ἀγροφύλαξ, ὀπωροφύλαξ, καρποφύλαξ. garde-bois (etc), messier.

Δραγουμάνος (ἀναφέρεται ἡ λέξις συχνάκις εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς· ὁ Νικήτας μάλιστα μετεχειρίσθη καὶ τὸ Δραγομανίζειν), » Ἑρμηνεὺς, διερμηνεὺς, διερμηνευτὴς, δίγλωσσος (Πλουτ. Θεμιστοκλ.). interprète, trucheman, drogman.

Δρατσινηὰ (ὁ καρπός 'του Δράτσινον), δ. » Ὀξυάκανθα. epine-vinette, θ. vinetier.

Δρολικόνω, ῥ. ἀμ. (ἐπιφωνούμενον ἐν εἴδει κατάρας εἰς τοὺς τρώγοντας, συνώνυμον τοῦ Περιδρομιάζω, ἀπὸ τοῦ Δρόλικος, τὸ ὁποῖον ὁ Κορ. ἀφῆκεν ἀνεξήγητον εἰς τοῦτον τοῦ Πτωχοπροδρόμου τὸν στίχον. » Ἀντὶς ψωμὶν τὸν δρόλικον, ἀντὶς φαγὶν τὴν σφάχτην «), ἴδε Περιδρομιάζω καὶ Περίδρομος.

Ἐγλενδίζω, ῥ. ἀμ. } , ἴδε Διασκεδάζω.
Ἐγλενδιρδίζω, ῥ. μετ. }

Ἐγλεντζὲς, ἴδε Διασκέδασις.

Ἐγρετίδικος, η, ον } . » Περιαιρετὸς, ἐξαιρέσιμος (Ἡροδ.). postiche, qu'on peut ôter.
Ἐγρετὺς, εια, ύ }

Ἐκλεδίζω, ἴδε Φελιάζω.

Ἐλτσῆς, ἴδε Ἀποκρισάριος.

Ἐμανέτι (προφ. κοιν. Ἀμανέτι). »Ἐνέχυρον, θέμα, ὑποθήκη, ὑποκείμενον (Δημοσθ. κατὰ Διονυσιοδώρου), ὑπόβολον (»Οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπόβολον; « Φερεκράτ.). gage, nantissement. ||. βάλλω (δίδω) ἐμανέτι. » Ἐνεχυράζω καὶ Ἐνεχυριάζω, τίθημι, ὑποτίθημι, θεματίζω. engager, nantir, donner (mettre) en gage, donner pour nantissement. ||. βάλλω λοιπὸν ἐμανέτι τὸ χωριό 'μου διὰ δεκάξη μναῖς εἰς τὸν Παμβωτάδην. » Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν Παμβωτάδῃ «. ||. βάλε 'τα ἐμανέτι διὰ τὴν ἀνάγκην σου. » Ὑπόθου ταῦτα τῇ χρείᾳ. « ||. 'παίρνω ἐμανέτι (δι' ὅσα δανείζω). » Τίθεμαι, ὑποτίθεμαι, ἐνεχυράζω (» Ἡ φύσις ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν «). ||. αὐτὸ τὸ γειτονικόν μου χωριὸ' κἀνεὶς 'δὲν θέλει οὔτε 'να 'τὸ ἀγοράσῃ, οὔτε ἐμανέτι 'να 'τὸ 'πάρῃ. » Τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι (Δημοσθ.) «. ||. 'τὸν εἶπα 'νά με δανείσῃ, καὶ 'να 'πάρῃ ἐμανέτι τὰ πράγματα (τὴν ἀρματωσιὰν) τοῦ καραβιοῦ. » Ἐκέλευον αὐτόν μοι δανεῖσαι ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεώς (Δημοσθ.) «.

Ἐσκιτζῆς (κυρ. ὁ 'μπαλόνων τὰ παληοπάπουτσα). » Νευοῤῥάφος (» Ὑπόδημα δημιουργῆσαι μὲν, τοῦ σκυτοτόμου· πονῆσαι δὲ ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευοῤῥάφου «, Γαλην. πρὸς Θρασύβ.), πίσυγγος. savetier. §. (ὁ τῶν ῥούχων), ἴδε Μπαλωματᾶς.

Ἐσνάφι (μερικοὶ θέλησαν 'να 'τὸ ἐξελληνίσουν εἰς τὸ) » Συνάφεια. » Σύστημα, σύνταγμα, συμμορία, ἐργασία βαφέων (Ἐπιγρ. Χανδλ.). corps, métier.

Ἐργενλήκια (τὰ σπυριὰ 'ποῦ 'βγαίνουν 'ς τὸ πρόσωπον κυρ. τῶν νέων). » Ἀκμαί,

ϊονθοι. bourgeons qui viennent au visage, gourme, θ.

Ζαΐφης, ισα, ικον, ἴδε Ἀδύνατος, Ἀνήμπορος καὶ Φιλάσθενος.

Ζαϊφλῆκι. » Ἀσθένεια, ἀῤῥωστία, ἀῤῥώστημα, νοσηλεία. indisposition, incommodité.

Ζαμπάκι (τὸ μονὸν Τεμπέρι), ἄνθ., ἴδε Κρῖνος.

Ζάρι (τὸ ὄργανον). » Κύβος. dé. §. (συνεκδοχ. τὸ ῥίψιμόν 'του). » Βόλος (μὲ διάφορα ὀνόματα, Χῖος, Κῶος, Μάγνης, Μίδας κτλ.). coup (de dé). ||. (ὅθεν:) καλὸ ζάρι. » Φορὸς κύβος· » Βόλος πρανής. beau (heureux) coup.

Ζαφορᾶς, φ. (ἰατρ.), ἴδε Κρόκος.

Ζαχιρὲς, ἴδε Εἰσοδιά.

Ζεγγὶ (εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο Τσαγγίον), ἴδε Σκάλα.

Ζεμπερέκι (τῆς θύρας), ἴδε Συρτάρι.

Ζεμπίλι (Γαλλ. sebille, τὸ σκαφίδι τῶν ψωμάδων). » Σπυρὶς, φορμὸς, σαργάνη καὶ (Ἀττ.) ταργάνη, γύργαθος, ὀψὼν, γυλιὸς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν). sac de natte.

Ζεμποῦλι, ἄνθ. » Γάκινθος. jacinthe.

Ζερδαβᾶς, ζ. (καὶ τὸ γουναρικόν 'του). » *Σαρθίριον. martre, θ.

Ζερδαλὶ (τὸ ἀφέλιαστον καὶ πικροπύρηνον Καϊσὶ τὸ ὁποῖον, φαίνεται, ὠνόμαζον κυρίως οἱ ἀρχαῖοι) » Κοκκύμηλον, 'πωρ., ἴδε Βερύκοκκον.

Ζερνεκαδὲς (τὸ ἄλλ. Μανουσάκι), ἄνθ. » Νάρκισσος (» Ὁ δὲ Νάρκισσος ἢ τὸ λείριον· οἱ μὲν γὰρ τοῦτο, οἱ δὲ ἐκεῖνο καλοῦσι, « Θεοφρ. Φυσ. ς', 7). narcisse, ἴδε καὶ τὰ προλεγόμενα τῆς Α. ἐκδόσεως.

Ζιαφέτι, ἴδε Ξεφάντωμα, Τραπέζι καὶ Φαγοπότι.

Ζίλι, ὄργ. (μουσ.). » Κύμβαλον, πέλυξ. bassin.

Ζιρτλάνι, ἴδε Γιρτλάνι.

Ζόκα (ἀγκίστρι εἰς σχῆμα 'ψαριοῦ). » Δελφὶς καὶ Δελφίν. espèce de hameçon, navette, θ. saumon.

Ζόρι, ἴδε Βία.

Ζουρνᾶς, ὄργ. (μουσ.), haut-bois.

Ἴγγλα (ἐκ τοῦ Λατιν. jungula, τὸ ζωνάρι τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου). ventière.

Ἰλαντζῆκι (τὸ κινδυνωδέστερον ἐνεμοπύρωμα), πάθ. » Ἄνθραξ, φύγεθλον, πῦρ ἄγριον. feu sauvage.

Ἰλτιζάμι. » Δημοσιώνιον, δημοσιωνία, τέλος (δημόσιον).

Ἰλτιζαμτζῆς, ἴδε Ἐνοικιαστής.

Ἰμπρίκι, ἀγγ. » Πρόχοος, προχύτης, κατάχυσις (» Ἑκατὸν ἀργυραῖ λεκάναι, καὶ καταχύσεις ἴσαι παρέκειντο, « Ἀθην.), κρουνεῖ(νί)ον. aiguière, θ. biberon, vase à bec. ||. τὸ ἰμπρίκι τοῦ καφέ. » Θερμοῤῥόη (Νικ. Χρον.). aiguière, θ.

Ἰνδερσάχι (Ἴδρι-σσαχὶ, ἑρμην. ὀσμὴ βασιλική), φ. »Γεράνιον (Διοσκορ.). géranium (musqué).

Ἰντερέσσο, ἴδε Διάφορον καὶ Συμφέρον.

Ἰντρίγκα. » Σκευωρία καὶ Σκαιωρία, σκευώρημα, παρασκευή, συσκευή (Ἡρωδ.), ῥᾳδιουργία, μηχανουργία, μηχανοῤῥαφία. intrigue, θ. brigue, θ. menée, θ. cabale, θ. machination.

Ἰντριγκάντης, ισσα, ικον, ἴδε 'Ανακατωτούρης.

Ἰντριγκάρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὑποικουρέω. intriguer, faire des intrigues, ἴδε καὶ Ἐνεργῶ καὶ 'Οργανίζω.

Ἰστιρατζῆς. » Σιτώνης. fournisseur (pourvoyeur, entrepreneur) de blé.

Ἰτλάκι. » Κάθοδος. rappel (retour) de l'exil.

Καβάδι ἢ Καββάδι (καθὼς 'τὸ γράφει ὁ Κουροπαλάτης, φόρεμα Τουρκ. ἴσως ὁ) » Κάνδυς (ἢ ὁ) Σαράγης· (τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ὀνομάζει Σάρακιν· ἀλλ' ὁ σοφὸς Ῥολάνδος [ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρχ. Περσ. γλώσσ. διατρ.] ἀποδεικνύει ὅτι πρέπει 'να γραφῇ καὶ ἐδῶ, καθὼς καὶ εἰς τὸν Πολυδ. [Η, 61], Σαράγης, ἦτο δὲ κατὰ τὸν Ξενοφ.) » Χιτὼν πορφυροῦς μεσόλευκος,« (τὸν ὁποῖον ἐφόρει μόνος ὁ βασιλεύς). caftan.

Καβάκι, δ. » Αἴγειρος (ἡ). peuplier (noir), ἴδε καὶ Λεῦκος.

Καβανόζι, ἀγγ. » Κελέβη, κελέβειον (-ιον » 'Ατὰρ ἀμφίθετον κελέβειον ἑλόντες ἔμπλειον μέλιτος, « 'Αντίμ. ἐν Ἑ. Θηβαΐδος παρ' 'Αθηναίῳ ΙΑ). vase.

Καβγᾶς, ἴδε Καυγᾶς.

Καβγατζῆς, οῦ, ἴδικον, ἴδε Φιλόνεικος.

Κάβος, ναυτ. » Ἄκρα, ἀκρωτήριον. cap, promontoire.

Καβουρδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεροτηγανίζω.

Καβούρδισμα, ἴδε Ξεροτηγάνισμα.

Καβουρμᾶς (εἶδος φαγητοῦ), ἴδε Τσηγαριστόν.

Κάδρο, ἴδε Ζωγραφιά.

Καζάνι, ἀγγ., ἴδε Κακκάβι καὶ Λεβέτι.

Καζμὰς, ἴδε Ἀξινορύγι.

Καϊκάκι. »Πλοιάριον, κελήτιον. batelet.

Καΐκι. »Ἀκάτιον, πλοιάριον, πορθμεῖον, κέλης (κυρ. τὸ μονοκοῦπι). bateau, barque, θ. ||. ἔπιασα (ἐναύλωσα) τὸ καΐκι μοναχικόν. »Ἰδιόστολον ἐμισθωσάμην πλοῖον. ||. ἔπιασα τὸ καΐκι μπιρακμὰ ('νὰ

με 'πάγη δηλ. δπου θέλω, καὶ ἀφ' οὗ μὲ ἀφήση, 'νὰ ἀναχωρήσῃ). » Ἑτερόπλουν ἐμισθωσάμην ἀκάτιον. ||. (τούτου ἐναντίον εἶνε τὸ) »'Αμφοτερόπλουν ('νά με 'πάγῃ δηλ. καὶ 'νά με φέρῃ. Οἱ ῥήτορες μετεχειρίζοντο τὰς λέξεις διὰ τὸ ναυτικὸν δάνειον).

Καϊκιάτικα (τὰ). » Πορθμεῖα. prix de passage.

Καϊκτσῆς. »Πορθμεὺς, καπηλάτης, ἐρέτης. rameur, batelier.

Καϊμάκι (χυρ. τὸ ἄνθος τοῦ γάλακτος καὶ μενολεκτ. 'Αθόγαλα). » Πῖαρ (τὸ), ἀφρόγαλα. crême, θ. §. (μεταφορ. τὸ καλλίτερον μέρος κάθε πράγματος), ἴδε 'Αθέρας.

Καῖσι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ἱμαντελιγμὸς (Πολυδ.). espèce de jeu.

Καϊσὶ (τὸ φελιασμένον καὶ γλυκοπύρηνον Ζερδαλὶ), 'πωρ., ἴδε Βερύκουκκον.

Καλαγένιος, α, ον. » Κασσιτέρινος. d'étain, fait d'étain.

Καλάγι ἢ Καλλάϊ (ὡς ἐκ τῶν Καλλαϊκῶν, ἔθνους τῆς Λυσιτανίας, μετακομισθέντος ἴσως πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ μετάλλου· διότι,κατὰ τὸν Διόδωρον[Ε,38], ».Ὑπεράνω τῆς τῶν Λυσιτανῶν χώρας ἐστὶ μέταλλα πολλὰ τοῦ κασσιτέρου». Τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Στράβων [Γ', 147] καὶ ὁ Πλίνιος [ΛΔ', 16]), μέταλλ. » Κασσίτερος. étain.

Καλαϊλαδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Γανόνω.

Καλαϊλάδισμα, ἴδε Γάνωμα.

Καλαμπαλῆκι, ἴδε 'Νικακεριὸ, Πλῆθος καὶ Πρᾶγμα.

Καλαμπόκι, γενν. » Ἔλυμος ἢ Μελίνη καὶ Μέλινος panicum, ἴδε καὶ παραβ. 'Αγριοκέχρι, 'Ασπρισίτι καὶ Σίκαλη.

Καλδιρίμι. » Λιθόστρωτον, ἱππόκροτον. pavé.

Καλεμπέκι (τὸ κατώτερον ἢ ἄγριον 'Οδαγάτσι, ἴδε τὴν λέξιν), μυρ. » Ξυλαλόη. bois d'aigle, calambouc ou calambac (Ἰνδ.).

Κάλι (ἡ ἄλλ. Καλιά, ἡ ἀλατονιτρώδης στάχτη τοῦ φυτοῦ Ἁλμυρήθρας καὶ ἄλλων, χρήσιμος εἰς τοὺς βαφεῖς καὶ πολλὰς ἄλλας τέχνας). » Στακτὴ, κονία, χαλαστραῖον. soude, θ. potasse, θ. v(va)dasse, θ. alcali.

Κάλπικος, η, ον. » Κίβδηλος, ὑπόχαλκος,παρακεκομμένος, ἀδόκιμος (κυρ.δ,που δὲν ἔχει πέρασι'), παράσημος. billon.

Καλπουζάνης. » Κιβδηλοποιὸς, κιβδηλευτὴς, παραχαράκτης. faux monnayeur, billonneur, falsificateur,

Καλπουζανλῆκι. » Κιβδηλεία(-ία). billonage.

Καλτάκι (τὸ ἔμπροσθεν ἐξέχον μέρος τῆς σέλλας). arçon, trousequin (τὸ ὄπισθεν).

Καλτανκανάτι.(τὸ βάλσαμον τοῦ ἐπανωφοριοῦ ὄχι μὲ τὰ μανίκια περασμένα. ὁ Γαζῆς ἐσημείωσεν ὁμώνυμον λέξιν τὸ 'Αναπετρίκι: 'δὲν 'τὴν ἤκουσα). » Ἐπανάβληθον (Ἡροδ.). en guise de manteau.

Καμιζόλα, ἴδε 'Σωκάρδι.

Καμτσίκι. » Μάστιξ-ιγος (ἡ), ὕσπληξ (-ηγξ)-ηγγος (ἡ), θετριχὶς (ἐπειδὴ κατεσκευάζετο ἀπὸ γουρουνότριχας), ῥαπίς. badine, θ. cravache,θ. φραγγέλιον (Λατ.). fouet, escourgée, houssine, θ. ||. κτυπῶ μὲ τὸ καμτσίκι. » Μαστίζω, καθικνοῦμαι τῇ μάστιγι. fouetter.

Κανάλι, ἴδε Αὐλάκι καὶ Χανδάκι.

Καναπές. » Κλιντὴρ, ἀνακλιντὴρ, ἀνακλιντήριον, ἀνάκλιντρον, σκίμπους-οδος (κυρ. τὸ Γαλλ. fauteuil), canapé.

Κανὰρ-γεμὶ (ὁ σπόρος τοῦ φυτοῦ) »Ἠρίγερον, (ἡ) Ἄκανθος. seneçon alpiste.

Κανάτι, ἴδε Θυρόφυλλον καὶ Παραθυρόφυλλον.

Κάνουλα, ἴδε Μαστάρι.

Κάντζα. » Ἁρπάγη, ὄγκος, ὄγκινος, ἄγκυρα. harpeau. ||. κάντζα τοῦ καϊκοῦ, ἴδε Γάντζος.

Καντζαρόνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Σκαλόνω.

Κάντιον (ἡ καλολαγαρισμένη καὶ καλοδεμένη κρυσταλλωτὴ ζάχαρι'. Ἡ λέξις εὑρίσκεται εἰς τὸ Ἱερακοσόφιον ἢ 'Ορνεοσόφιον Δημητρίου τοῦ Κωνςαντινουπολίτου, » Καλεύσει γεγόνὸς τοῦ ἀοιδίμου βασιλέως κυροῦ Μιχαὴλ: » Κάθισον αὐτὸ ἵνα πίῃ νερὸν, καὶ ἔκτοτε χανίασον αὐτὸ καὶ βάλε κάντιον κομμάτια δύο »· καὶ εἰς τοῦ Μυρεψοῦ τὸ Α. Τμῆμα περὶ Ἀντιδότων: » Ῥόδων, σάκχαρι κάντιος κ. Ἡ παραγωγὴ του φαίνεται ἀπὸ τοῦ Λατινικοῦ Candidum). (du sucre) candit,

Κάπα, ἴδε Κάππα.

Καπάκι, ἴδε Σκέπασμα.

Καπαμάς (εἶδος φαγητοῦ). » Ηνικτὸν (κυρ. τὸ Στουφάτον καὶ μάλιςα τὸ χριστὸν, ἢ τὸ Τουρκ. Τσομλὲκ-κεμπαπί). daube.

Καπάντζα, ἴδε Ξυλόκαττα καὶ Πεγίδα.

Καπέλλον, ἴδε Σκιάδι.

Καπετάνος (-νιος), ἴδε Καραβοκύρης.

Καπιτάλι, ἴδε Σερμαγές.

Καπλαδίζω (κυρ. ἐνδύω μὲ γουναρικὸν τὸ ἐπανωφόρι μου), ῥ. μετ. » Ὑποῤῥάπτω (Διον. καὶ Ἰωσ.). fourrer, doubler (de fourrure).

Καπλάνι, ζ. » Πάρδαλις-εως (ή). »Πάρδος (ό). » Πάνθηρ. panthère, léopard.

Κάππα. » Χλαῖνα, τρίβων, σισύρα καὶ σισύρνα καὶ σίσυρμα. cappe, θ., ἴδε καὶ Φλοκάτα.

Καππότα | . »Ἐφεστρὶς, χειμάμυνα. ca-
Καππότο | pot, capote, θ.

Καραγάτσι, δ. (ἡ ἄλλως Ἀγριοβαλανιδηὰ, καὶ κυριολεκτικῶς Δένδρον, καθὼς καὶ τῶν ἀρχαίων τὸ Δρῦς [ὅθεν ὁ Δρυμὼν καὶ τὸ Δόρυ] ἐσήμαινεν ἁπλῶς καὶ κάθε δένδρον καὶ ξύλον), ἴδε Φτελιά.

Καράγελη; (ἄνεμος ψυχρότατος). » Μελαμβόρειον (πνεῦμα). bise, θ.

Καραλάχανον, φ. » Κράμβη. chou-vert, chou-cavalier (τὸ μεγαλήτερον).

Καραμπάσι, φ. καὶ ἄνθ. (ὁ Σιβθώρπ [prodromus floræ græcæ. T. 2] λέγει ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται Καλογερικόχορτον [ἴσως ἤθελε ᾿να ᾿πῇ Καλογερόχορτον]: Ἀδὲν ᾿τὸ ἤκουσα· ἂν ἦν᾿ ὅμως τῷ ὄντι, ὑποθέτω ὅτι μετέφρασαν τὴν Τουρκ. λέξιν Καραμπὰς, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ὀνομάζουν τοὺς καλογήρους). » *Στοιχάς. stechas (Arabique), lavande (la grande).

Καραμπατάκι, π. ἴδε Βουταναρπιά.

Καραμπογιὰ, ὀρ., ἴδε Καλαχάνη.

Καραοῦλι, ἴδε Βάρδια.

Καράφα, ἴδε Μπουκάλι.

Κάργα, π. ἴδε Καλοιακοῦδα.

Καρέγλα (ἀντὶ) » Καθέδρα, βάθρον, δίφρος. chaise, θ. siège.

Καρεγλᾶς. » Διφροπηγὸς, ἴδε καὶ Μαραγκός.

Καρέττα, ἴδε Ἀμάξι.

Καρίνα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. » Πομπήϊος ὁ Πομπηΐου τοῦ Μάγνου υἱὸς, πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ἐπειδὴ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ τὴν πατρῴαν ἐν ταῖς Καρίναις κατεῖχε [τόπος γάρ τις τῆς Ῥωμαίων πόλεως οὕτω καλούμενός ἐστιν], ἀποσκώψας τρόπον τινὰ ἥδιστον· ταῖς γὰρ τροπαῖς τῶν νεῶν τῆς αὐτῆς ὀνομασίας οὔσης, Ἐν ταῖς Καρίναις αὐτοῦ; ἑστιᾶν ἔφη,« Δίων Κάσσ. μή, 38), ἴδε ᾿Σκαρί.

Καρναμπίτι, φ. ἴδε Κουνουπίδι.

Κάρναξι (ἐπιφών. κατάρας, ἀπὸ τοῦ Λατιν. carnifex) ! ἴδε Κόρακας.

Καρότσα, ἴδε Ἀμάξι.

Καρποῦζι, π. ἴδε Χειμωνικόν.

Καρτάλι, π., ἴδε Ὄρνεον.

Κάρτον. » Τέταρτον, τεταρτημόριον. quart. ||. πέντε καὶ κάρτο᾿. » Πέντε καὶ τετάρτου.

Κάρ-τοπού, δ. καὶ ἄνθ. »*Τολύπη, *νιφάς. aubier, obier, boule de neige, rose de gueldre.

Καρτόφλι (Γερμαν. τὸ Τουρ. Γὲρ-ἐλμασὶ), φ. ἴδε Κολοκάσι.

Κασαῖ, ἐργ. ἴδε Ξύστρα.

Κασνὶ, ἰατρ. » Γάλβανον, γαλ(χαλ)βάνη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰς Ἀθήν.). galbanum.

Κάσσα (ἐκ τοῦ) » Κάμψα καὶ Κάψα, γάζα, γαζοφυλάκιον, γραμματεῖον βοιώτιον (Ἀττικ.), ἀργυροθήκη (μεταγ.). caisse, θ.

Κασσέλα, ἴδε Σενδοῦκι.

Κασσετίνα. »Νάρθηξ. cassette, θ. écrin.

Κασσιέρης. »Γαζοφύλαξ, ταμίας. caissier, trésorier.

Κάτι (ἡ κλωστὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σύγκειται ἄλλη χονδρότερη), ἴδε Κλωνή. §. Δίπλα καὶ §. Ἀράδα.

Κατιφὲς (τὸ Ἰταλ. Βελοῦδον). » Ὁλοσηρικὸν, ἑξάμιτον καὶ ἑξαμίτινον (Βυζ.). velours. §. (κατὰ μετων. εἶδος ἄνθους), ἴδε Σταθῶρι.

Κατιμέρικος (καὶ Κατμερλίδικος), η, ον (κυρ. ἄνθ. διπλοῦν, τριπλοῦν, κτλ.). »Διανθὲς (» Λέγω δὲ διανθὲς, ὅτι ἕτερον ἄνθος ἐν τῷ ἄνθει ἔχει κατὰ μέσον, ὥσπερ τὸ ῥόδον καὶ τὸ κρίνον καὶ ἴον τὸ μέλαν«, Θεόφρ.). double.

Κατράνι, ἴδε Πίσσα.

Κατρανόνω (ἀλείφω μὲ κατράνι), ῥ. μετ. » Ἀσφαλτόω. enduire de bitume, ἴδε Πισσόνω.

Κατράνωμα (τὸ). » Ἀσφάλτωσις. enduit de bitume, ἴδε Πίσσωμα.

Καυγᾶς (πόση ὁμοιότης μὲ τὰς κραυγάς!), ἴδε Μάλωμα.

Καφάσι. »Κιγκλίδες, δικτυωτὸν (»Καὶ ἔπεσεν Ὀχοζίας διὰ τοῦ δικτυωτοῦ ἐν τῷ ὑπερώῳ αὐτοῦ «, Γραφ. Βασ. Γ΄). jalousies, persienne.

Καφασωτὸς, ή, όν. » Δικτυοειδὴς, δικτυωτὸς, διάτρητος (» Οἶκος ἦν θερινὸς, » πολλὰς ἔχων φωταγωγοὺς, δικτυοειδῶς » κατεσκευασμένας, ἃς διατρήτους ὀνομά» ζουσιν οἱ πολλοὶ «, Προκ. Ἱστορ.), ῥομβωτός. maillé, fait en forme de jalousies.

Καφενὲς (μερικοὶ ᾿τὸ ὠνόμασαν) » Καφενεῖον (Ὁ Γαζ. ἐγνωμοδότησεν, ὀρθότερον βέβαια, τὸ) Θερμοπωλεῖον, (κατ᾿ ἄλλην ἐκδοχὴν προσφυὴς καὶ ἡ) Λέσχη (ἂν καὶ αὐτὴν τὴν προσδιώρισαν διὰ τὸ Καζίνον ἢ Κλούμπ) καὶ caffé. (Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὰ κουρεῖα, καθὼς ἡμεῖς τὰ καφενεῖα, πρὸς τὰς συνδιαλέξεις, ὅθεν:) ||:

λόγια τοῦ καφενέ. »Λαλιὰ κουρεακή. propos de caffé.

Καφὲς (ὀρθ. Καχβὲ). »Ὑάτμινον ἀραβικόν. café.

Καφετζῆς (ὁ Γαζ. ἐπρόβαλε τὴν λέξιν) » Θερμοπώλης. cafetier.

Καφτάνι (εἰς τοῦ Αἰλιαν. Ζ'. Ἱστ. ΙΖ', 17, ἀναφέρεται ἡ λέξις) » Κανδυτάνες (τὴν ὁπ. ἠθέλησαν 'να διορθώσουν Καυνάκας), ἴδε Καβάδι.

Κεδὶ-ὀτοῦ (ἑρμην. Γαλεοβότανον), φ. » Μάρον. cataire καὶ chataire, herbe au chat, marjolaine de Crète, ἴδε καὶ παραβ. Βαλεριάνα.

Κελεπίρι. » Ἕρμαιον, εὕρημα, κύρμα (ποιητ.). trouvaille.

Κεμπάπι, ἴδε 'Ψητόν.

Κεμπαπτσῆς. » Ὀπτανεύς. rôtisseur.

Κεμπαπτσίδικον (ἐργαστῆρι). » Ὀπτανεῖον. rôtisserie, θ.

Κελίμι(τὸ). »Ψιλόταπις, ἴδε Ἀνδραμίδα.

Κεμέρι (τὸ πέτσινον ζωνάρι, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως κρύπτουν οἱ ὁδοιπόροι τὰ χρήματά 'των· ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Καμάρα· ὅθεν ὁ Ἡσύχιος ἔχει » Καμάραι, ζῶναι στρατιωτικαὶ, « καὶ » Καμαρεύω, σωρεύω, συνάγω «. Ἡ συνήθεια δὲ τῆς εἰς τὰ κεμέρια τῶν χρημάτων ἀποθησαυρίσεως 'δὲν εἶνε νέα· διότι καὶ ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι ὁ Σωσιγένης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Δημητρίου, » ἐπῆλθε . . .) χρυσοῦς 400 ὑπεζωσμένος «, (ἔχων δηλ. 400 φλωριὰ εἰς τὸ κεμέρι 'του. Ἀλλοῦ, [εἰς τὸ Δ'. τῶν Συμποσιακῶν] ἀναφέρει περί τινος, » Ὑπεζωσμένου ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν«).

Κενάρι. » Παρυφὴ, (ἡ) παρυφὴ διαφανὴς (τοῦ Ἀθην. ἴσως ὡμοίαζε τὴν Δαντέλλαν τῶν Εὐρωπαίων), κράσπεδον, ὦα (ὅθεν ἡ Οὖγα, ἴδε τὴν λέξιν). bordure, θ. passement, lisière, θ.

Κεντὶ (Τουρκ. Ἰκιντὶν), ἴδε Δειλινόν.

Κεπέγκι. » Καταπακτὸν, κάθετος (θύρα). volée, θ.

Κεπτσὲς (τῶν 'ψαράδων). » Ἰχθυδόχος σαγήνη. tru(trou)ble, étiquette, θ.

Κερβάνι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυρογέννητος). » Συνοδία ἐμπόρων (Στραβ. ΣΒ'). caravane, θ.

Κερεβίζι (σέλινον μὲ χονδραῖς ῥίζαις), φ. » Σέλινον (τὸ κηπαῖον ἢ παχύρριζον), ἱπποσέλινον. » Σίσαρον. chervis.

Κεσάτι. » Ἀπρασία. stagnation de commerce.

Κετσές. » Πῖλος, πίλημα, πιλωτόν. feutre.

Κέφι (ὀρθ. Κέϊφι), (ἐν γένει ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος). » Θυμός. humeur, disposition, fantaisie. §. (ἰδιωτ. ἡ καλὴ). » Θυμηδία, εὐθυμία, γλυκυθυμία, διάχυσις, εὐφροσύνη, τέρψις, τερπωλή. bonne humeur, gaieté, θ. enjouement. || . ἔχω κέφι. » Διακέχυμαι. être en bonne disposition. || . δὲν ἔχω κέφι, ἴδε Κακοκαρδίζω καὶ Χολοσκάνω. || . κάμνω κέφι. » Εὐφραίνομαι . ἱλαρύνομαι, διαχέομαι (» Νεανίσκοι διακεχυμένοι καί τι προσπαίζοντες ἀλλήλοις «). §. (ἡ εὐθυμία, 'που προέρχεται ἀπὸ τὸ κρασί. ὅθεν:) εἶνε 's τὸ κέφι. » Ὑποβεβρεγμένος (»Οἰνωμένος, » Ακροθώραξ) ἐστιν. il est en pointe de vin (entre deux vins, entre deux bouteilles, en goguettes), se griser.

Κερίλης, ἴδε Ἐγγυητής.

Κεχριμπαρένιος, α, ον. »Ἠλέκτρινος. fait de succin.

Κεχριμπάρι. » Ἤλεκτρον καὶ Ἤλεκτρος (ἡ) (ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ὅμ. καὶ Ηρ. μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ὁ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Δ', 73) λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν του ὠνομάζετο Βερονίκει'. succin, ambre jaune (ἴδε Ἀμπαρη), Karabé καὶ carrabé.

Κιακιουλὲς (ὁ Χαρίτων 'τὸν γράφει Κάκουλαν). ἄρ. » Καρδάμωμον. cardamome.

Κιαφιρὶ, φ. » Ἀβρότονον (τὸ κηπαῖον). aurone, θ.

Κιγιμάς. » Περίκομμα καὶ Περικομμάτιον (Ἀριστοφ.), γόρδευμα. hachis.

Κιγιμὰ-ταχτασί. ἴδε 'Κρεατοσάνιδον.

Κιχγλιτάρα, π., ἴδε Τσιμπλιτάρα.

Κιζάκι (τοῦ καΐκιοῦ). » Ὁλκὸς, ὁλκεῖον. §. ἴδε Σάνια.

Κὶλ-ἐρμενὶ, ἰατρ. »Βῶλος (»Γῆ) Ἀρμενιακὴ, (καὶ μονολεκτ.) Ἀρμενόβωλον. rabri, bol d'Armenie.

Κιμπρίτι, ὀρ., ἴδε Θειάφι καὶ §. Θειαφοκέρι.

Κίννα, ἰατρ. » Φλοιὸς Περουβιανὸς, (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ καὶ) *ἀλεξιπύρετον. quinquina.

Κιοσελὲς (τὸ ὑποκάτω τῶν παπουτσιῶν), ἴδε 'Χνάρι.

Κιόσκι (κυρ. κάμαρα εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ εἰς περιβόλι καὶ εἰς κάθε μέρος ἀνοικτόκαρδον). » Ἐνν.θητήριον, ἄποψις (Στρ. ΙΖ'. Πλούτ. Λουκ.). maison de plaisance. §. (λέγεται δὲ καὶ κάθε κάμαρα μὲ πολλὰ παράθυρα). » Περίπτερος οἶκος, περίπτερον οἴκημα. pavillon, Kiosque.

Κιοῦγκι, ἴδε Σωληνάρι.

Κιουλμπαστί. » Ἐπανθρακίς. **ribletle**, θ. **carbonnade**, θ.

Κιουλούγκι (εἶδος ὅπλου τῶν Ἀσιανῶν). »Κέστρος καὶ Κέστρα.

Κιοφτὲς (εἶδος φαγητοῦ. Παρεφθάρη ἄρά γε ἀπὸ τὸ) » Κοπτὸν (εἶδος ζυμαρικοῦ); » Ἰσικος, ἰσίκιον. **boulette**, θ.

Κιρκινέζι (εἶδος ἱέρακος), π. » Κίρκος (διὰ τὸ γυριστόν του πέταγμα), τριόρχος καὶ τριόρχης. **buzard**, **butor**, **gerfaut** (ἀπὸ τοῦ Λατιν. **gerfalco**), ἴδε καὶ παραβ. Ἀνεμογάμης,

Κιρμίζι, βαφ. » *Πορφύρα. » Κάλχη. **Kermes**, **cochenille**, θ., ἴδε καὶ Πρινοκόκκι.

Κλάπα (τὸ σίδηρον, διὰ τοῦ ὁποίου συνδέουν οἱ κτίσται τὰς πέτρας).

Κλιτσινάρι, θαλασ., ἴδε Καρτσιμής.

Κνᾶ (Ἀραβ. Χεννά, καὶ μὲ τὸ ἄρθρον Ἀλχεννά. » Ἡ λεγομένη Χηνέν, ἐρυθρὰ οὖσα, καὶ ταῖς χερσὶν ἐπιτιθεμένη, μεταβάλλει τὸ οὖρον εἰς τὸ ἴδιον χρῶμα «, Συμ. Σὴθ, Περὶ δυν. τροφ.), βαφ. »Κάνθη, κύπρος, ξάνθιον (Διοσκορ.). **esquine** θ. (**espèce fausse de**) **troène** (**d'Egypte**).

Κνατσιτσέκι, φ. » Λαθυρίς (ἡ εὐανθής). **balsamine**, θ.

Κοζάκα. » Κώδιον, νάκη, κατωνάκη, διφθέρα, μηλωτή. **espèce de surtout bordé de peau de brebis.**

Κολάνι (Ἰταλ. **colana**, περιδέραιον). »Κλοιός. **venlrière**, θ.

Κολασούζης. »Ὁδηγὸς, ὁδοῦ καθηγεμών. **guide.**

Κολέ(λό, ρά)στρα. » Πρωτόγαλα, πύος, πύαρ, πυριάτης, πυρίεφθον (Γαλην.). **colostre.**

Κολλήγας (Λατιν. **collega**, συνάρχων συνεταῖρος. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται ὁ σύντροφος ἀγροτικοῦ κτήματος, ὁ συνεμφυτευτής).

Κοντζὲς (προφ. καὶ Γεντζὲς), ἴδε Μπουμποῦκι.

Κόντιτον, ἴδε Ζαχαράτον.

Κοντράτον, ἴδε Συμφωνητικὸν καὶ Συμφωνία.

Κόπτσα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. » Κόξα, τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, κατὰ τὸν Σουΐδαν), ἴδε Θηλυκωτῆρι.

Κορασάνι. » Ὄστρεμον (ὠνομάζετο ἐρυθρά τις τεχνητὴ βαφὴ ἀπὸ ὀστρείδια), κέραμωτὸν, (καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτ.) στάχι (» Ἔστι δὲ ἐρυθρὸν ἀπὸ πλίνθου λελεπτυσμένης, ὃ μετὰ γύψου φυραθὲν καὶ χρισθὲν εὐθέως πήγνυται «, Θεογνωστ. Καν.). **ciment**, **tuileau**.

Κορασανὶ (ὀρθ. Χορασανὶ), ἰατρ. ἴδε Μυρμηγκοβότανον.

Κοστίζω, (ἐκ τοῦ Λατιν. **constare**, **omnia magno constant**, πολλοῦ τιμῶνται), ῥ. ἀμ. »Τιμάομαι, γίγνομαι, καθίσταμαι (» Ἂν γὰρ ἐκλογισθῇ τῶν δραμάτων ἕκαστον ὅσου κατέστη. » Πλουτ. πότ. Ἀθην. κατὰ πόλεμ. κτλ). **coûter**, **revenir**. ||. πολὺ (ἀκριβὰ) κοστίζουν. » Πολλοῦ ἀργυρίου γίγνεσθαι (Ξενοφ.)· » Ἐπὶ πολλῷ τινι γίγνεσθαι. ||. περισσότερον ἀπ' ὅσο μὰ κόστισαν. » Πλέον ἢ ὅσου ἐμοὶ κατέστησαν (Ἀνδοκ.)«. ||. ὥστε τὸ κρασὶ ἐκόστισε μὲ ὅλα του τὰ ἔξοδα ἓξ χιλιάδας δραχμαίς. » Ὥστε εἰς τάλαντον ἀργυρίου τὴν τιμὴν εἶναι τοῦ οἴνου καθισταμένην, σὺν τοῖς ἀναλώμασι (Δημοσθ. Φορμ.)«.

Κοστιστικὸς, ή, όν, ἴδε Ἀκριβὸς καὶ Πολυέξοδος.

Κόττερον (τό). » Λιβυρνίς. **cutter.**

Κουβέρτα. »Κατάστρωμα. **pont**; **tillac.**

Κουγιουμτζῆς, ἴδε Χρυσοχόος.

Κουμάσι (» Κουμάσιον, λέγει ὁ Ἡσύχ. τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα «. Ἡ λέξις μὲ φαίνεται ξένη, μ' ὅλον ὅτι ὁ Κορ. [Ἀτ. Δ'] τὴν ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τὸ Κοίτωμα), ἴδε Κοττέρι. §. (τὸ ὄρνισμα), ἴδε Πανί.

Κουμπάνια. » Ἐφόδιον, ἐπισιτισμός. **provision de bouche.**

Κουμπαριὰ (ἡ συγγενικὴ μεταξὺ συντέκνων σχέσις). » Ἐκ πνεύματος συγγένεια **compérage**. §. (καταχ. ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Ξενία, (ἴδε κατωτέρω). **liaison.** ||. χύθ' ἡ μαγειριά μας, 'πάγ' ἡ κουμπαριά μας (παροιμ. ἀναλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία «.

Κουμπάρος, α, (κυρ. ὁ βαπτίζων παιδὶ, ἢ στεφανόνων ἀνδρόγυνον. Ὁ Σουΐδας ἔχει »Κόμπαρος [ἐκ τοῦ Λατιν. **compar**] ὃς συνέζευκται εἰς ὑπηρεσίαν τινὶ, ὁμοίως τὴν αὐτὴν ἐκτελῶν χρείαν «), ἴδε Νουνὸς καὶ Σύντεκνος. §. (καταχρηστικώτερον δὲ ἀναλογεῖ πολλὰ καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ξένος (» Ὁ Ἀλκιβιάδης, λέγει ὁ Θουκυδίδης, ἦτον ξένος τοῦ Ἐνδίου· ὅθεν καὶ τοὔνομα Λακωνικὸν ἡ οἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν ξενίαν ἔσχεν, « Συγγ. Η).

Κουμπές. » Θόλος (ἡ) **coupole** (τὸ ἔσωθεν), θ. **dôme** (τὸ ἔξωθεν).

Κοῦπα (ἀπὸ τοῦ Κύπελλον, κατὰ τὸν Κορ), ἴδε Ποτῆρι.

Κουριέρης. » Ἄγγαρος (Περσ.), δρομεὺς ἡμεροδρόμος. **courrier**, ἴδε καὶ Πεζοδρόμος. ||. κουριέρης βασιλικός. » Βασιλέως ἀγγελιαφόρος, δημοσίαν ἵππον ἀμείβων (Συνεσ.)«.

Κουρκοῦτι (« Χόνδρος, τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον Κουρκοῦτιν, » Γλωσσ. Ἰατρ. Ὀρθότερον ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Πλούτῳ: « Ἀθάρα λέγεται ἰδιωτικῶς κουρκούτη »), ἴδε Ἀλευριά.

Κουρεῦπι, ἴδε Καβανόζι.

Κουρμπάνι. » Θῦμα, ἱερεῖον, καλλιέρημα, σφάγιον. victime, θ.

Κουρμπᾶς, ἴδε Ματσρᾶς.

Κουρσάρος. » Πειρατὴς, λῃστὴς, καταποντιστής. pirate, écumeur de mer.

Κοῦρσι, μυρ. »Ῥοδὶς (κυρ. ἡ σκόνι τῶν τριανταφύλλων), ὀσφράδιον. pastille, θ.

Κουσκοῦνι (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Πιστιά.

Κουρτεζάνος. » Αὐλικός. courtisan.

Κούρτη, ἴδε Παλάτι.

Κουρτίνα, ἴδε Κουνουπιέρα καὶ §. Περδές.

Κουτοῦρι (τὸ Ἐλάττωμα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (τὸ ἀπομεινάρι λογαριασμοῦ, τὸ Ἰταλ. Ῥέστον). » Τὸ κατάλοιπον. l'excédent (résidu, reste, reliquat, les restes) d'une somme.

Κούτελον, ἴδε Μέτωπον.

Κουτλουτζὲς. φ. (ἰατρ.). » Χαμαιλέων (ὁ μέλας) ἢ Ἠρύγγιον. carline (chardeuse), θ., ἴδε καὶ Ἰξιὰ καὶ Χαμολιός.

Κοῦτρα, ἴδε Μέτωπον.

Κουφέτον (ἐκ τοῦ Ἰταλ. Confetto, Confiture. » Καὶ ἔφερον ἡμῖν κουφέτα Δαμασκηνὰ καὶ οἶνον, » Συρόπουλ.), ἴδε Ζαχαράτον.

Κρέδιτον. » Πίστις. crédit.

Κρεμοτάρταρον. » Τρὺξ-ογὸς (ἡ ὀπτὴ ἢ πεφρυγμένη), φέκλη (ὅθεν τὸ Λατιν. fecula). crême de tartre, θ.

Κροῦστα (ἡ πέτσα τοῦ ψωμιοῦ), ἴδε Πέτσα.

Κωνάκι (ὁ τόπος ὅπου κωνεύουν) »Σταθμὸς, ἐπισταθμεία, καταγώγιον, κατάλυμα, κατάλυσις (»Καὶ τὰς οἰκήσεις καταλύσεις ὀνομάζουσιν, ὡς ὀλίγον χρόνον ἐν ταύταις οἰκοῦντες»,Διόδ Σικελ.)logement; couchée, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου κωνακιοῦ διάστημα). »Σταθμὸς, ἵππου δρόμος (» Ἵππου δρόμον καταβαίνων ἐπὶ θάλασσαν «, Δημοσθ.). journée de chemin, θ. §. (συνεκδ. τὸ κώνεμμα τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰ ἰδιωτικὰ ὀσπίτια, ὅθεν:) ἔχω κωνάκι εἰς τ' ὀσπίτι μου, ἴδε Κώνεμμα.

Κωνακτσῆς. » Σταθμοδότης, ἐπίσταθμος. maréchal de logis, quartier maître.

Κώνεμμα. » Κατάλυσις, καταγωγὴ, ἐπιξένωσις, ἐπισταθμία (» Μάλιστα δὲ τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπαλλάξας ἠγαπήθη. Τοὺς γὰρ στρατιώτας ἠνάγκαζεν ἐν τοῖς προαστείοις χειμάδια πήγνυσθαι «, Πλούτ. Σερτώρ.), αὐλισμός. logement, cantonnement.

Κωνεύω, ῥ. οὐδ. « Κατάγομαι, καταλύω, ἐπιξενόομαι, ἐπισταθμεύω (-ομαι), αὐλίζομαι, σκηνόω καὶ σκηνέω (κυρ. ἐπὶ στρατοπέδου). loger; cantonner. ||. τὰ 'σπίτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκώνευσαν. » Οἰκίαι, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν «, Θουκυδ. ||. ἂν κινήσῃς αὔριον τὸ πουρνὸ', μεθαύριον κωνεύεις βέβαια εἰς τὸ 'σπίτι 'μας. »Ἢν δὲ αὔριον ἴῃς πρωΐ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν (Ξενοφ. Κυρουπ.) «.

Λαβάνδα, φ (ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ τὸ) » Ἰφύα ἢ Ἴφιον (τοῦ Θεοφρ. διὰ τοῦ) » Λαβαντὶς, νάρδος, ἀγριορρόδον (Πλιν.). lavande, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ στάγμα 'της). »Νάρδιον. eau de lavande, θ.

Λαγοῦμι (ὁ ὑπόγειος δρόμος διὰ τὰ νερὰ καὶ ταῖς βρώμαις). » Ἀμάρα, ὀχετός, ὑδρορρόια (» Καὶ διαδὺς εἰς τὴν πόλιν διά τινος ὑδρορρόιας «, Πολυβ.). égout, cloaque, θ. καὶ ἀρσ. §. (τὸ σκαπτόμενον ὑπὸ τὰ κτίρια, ἵνα τιναχθοῦν μὲ τὸ μπαροῦτι εἰς τὸν ἀέρα). » Μέταλλον, μεταλλεῖον, μεταλλεία, διώρυξ, ὑπόνομος (κρυπτὴ), ὄρυγμα ὑπόγαιον (Ἡροδ.), σύριγξ, ἔμβολος, συρέμβολος. mine, θ.

Λαγοῦτα, ὀργ. (μουσ.). » Βάρβιτος (ἡ) luth.

Λαζιχέρι, ἴδε Μαυραγκαθηά.

Λάζος (μαχαῖρι μακρὺ καὶ σουβλερὸν, χρήσιμον εἰς τοὺς κακούργους τῆς Τουρκίας, καθὼς τὸ Στυλέττον εἰς τοὺς τῆς Ἰταλίας). » Δόλων. poignard, canne à dard, stylet.

Λακέρδα (Ἱσπαν. ἢ Λατιν. » Θεοφύλακτος ὁ ἀντιγραφεὺς λέγει ὅτι Λακέρναι λέγονται Ῥωμαϊστὶ αἱ Θύνναι «, Ἐτυμολ., ἴδε Σαυρίδι). » Θυνναῖον τάριχος (τέμαχος), θυννὰς (ἡ Βυζαντία, ἦτον καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν περίφημη, ἴδε τὸν Ἀθήναιον). du thon salé (mariné), ἴδε καὶ Τροχοῦλι.

Λαλὲς, ἄνθ. » Λείριον (ἐν γένει κάθε λουλοῦδι). tulipe, θ.

Λαμπικάρισμα. »Διΰλισμα. distillation.

Λαμπικάρω. » Διϋλίζω (» Διϋλίζομεν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μυρεψικόν, » Γαλ.). distiller.

Λαμπίκος, ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἄμβυξ καὶ -ιξ-ικος (προσθέσει τοῦ Ἀραβικοῦ ἄρθρου Ἀλ.), διϋλιστὴρ καὶ διϋλιστήριον. alambic.

Λαπᾶς (ῥύζι πολυβρασμένον, ἢ κατάπλασμα μὲ μολόχαις καὶ ψωμί: Περίεργος σύμπτωσις μὲ τὸ » Λαπάσσω), ἴδε Μαλακτικόν.

Λαπίνα, (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Lambena, ὅθεν καὶ ὁ Βελλώνιος λέγει ὅτι 'τὰς ἤκουσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα Λαμπίνας. Ὁ Σχολ. τοῦ Ὀππιαν. 'τὴν γράφει Ληπίναν, καὶ λέγει ὅτι ὠνομάζετο εἰς τὸν καιρόν 'του ἰδιωτικῶς καὶ Ῥοῦδι, διὰ τὸ χρῶμα 'της βέβαια· ὅθεν καὶ Μάρκελλος ὁ Σιδήτης 'τὴν ἐπωνόμασεν ἐρευθήεσσαν. Ὁ Κορ., εἰς τὰς σημειώσεις τοῦ Ξενοκράτους, 'δὲν ἐνθυμήθη, ἴσως δὲ καὶ 'να μὴ ἐγνώριζε, τὴν λέξιν), ψ. » Φυκίς, ψύλων. lanche (espéce de poisson).

Λατζιβερδί, χρ. » Κυανοῦν. azuré.

Λατζιβερδ-ταπί (τὸ ἄλλ. Λαζοῦρι), πετρ. (πολυτ.). » Ἴασπις, κύανος, (καὶ κατὰ τὸν Θεόφρ.) σάπφειρος. jaspe; lapis lazuli.

Λατζιβέρτι. βαφ. » Κύανος (ὁ). azur, ἴδε καὶ Λουλάκι.

Λεβάντες, ἄν. » Ἀπηλιώτης. est, vent d'est.

Λεκές. » Κηλὶς (ἡ), σπίλος καὶ σπῖλος. tache, θ..

Λεκιάζω, ῥ. μετ. » Κηλιδόομαι, σπιλόομαι. se tacher.

Λεμπλεμπί, ἴδε Ἀστραγάλι.

Λέσι, ἴδε Ψοφίμι.

Λιβάρι, ἴδε Βιβάρι.

Λοκάντα, ἴδε Λοστερία.

Λόκι, ἀρ. (βαφ.), ἴδε Σιναπίδι.

Λοκμᾶς (προφ. Λουκουμᾶς), (εἶδος ζυμαρικοῦ). » Τολύπη, ἔγχυτον. pet de nonne, ἴδε καὶ Λαλαγγήτα καὶ Τηγανίτα.

Λοστερία. » Πανδοκεῖ(χεῖ)ον. hôtellerie, θ. restaurant.

Λοστεριέρης. » Πανδοχεύς. restaurateur.

Λότος, ἴδε Λαγνός.

Λουκιοῦνι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἐλαιοκονία (Εὐστάθ. Ἰλ. Γ', 55). espèce de ciment.

Λουλάκι, φ. (βαφ.). » Ἴσατις. isatis, guède, pastel, indigo. §. (ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη βαφή). » Κύανος, Ἰνδικὸν (νεολ.). indigo.

Λουμπινάρι (ὁ Σουΐδας 'τὸ γράφει Λυπινάριον), φ. καὶ ὄσπρ. » Θέρμος. lupin.

Λοῦπα (εἶδος πρηξίματος), ἴδε Μοῦρος.

Λούπη ((ἀπὸ τὸ Λατιν. lupus, ὁ λύ-
Λούπης (κος), π. (ἁρπακτικὸν καὶ σαρκοφάγον). » Ἰκτὶν καὶ Ἴκτινος.

Λοῦστρο (τὸ) / » Στιλπνότης, στιλβηδὼν
Λοῦστρος (ὁ) \ (» Μόνα δὲ τῶν ξύλων τὰ κυπαρίττινα καὶ στιλβηδόνα δέχεται », Θεόφρ.), τὸ στίλβον. lustre, poli.

Λουστράρω, ῥ. μετ., ἴδε Στιλβόνω καὶ Υαλίζω.

Λουφὲς (κυρ. ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν). » Μισθοφορά. solde, θ. paye, θ. ἴδε καὶ Μηνιάτικον.

Μαβὺς, ειά, ύ, ἴδε Γαλάζιος.

Μαγαζί. » Ἀποθήκη. magasin. Χορτοβολὼν (ἰδιαιτ. διὰ τὸ χορτάρι), Σιτοβολὼν (διὰ τὸ σιτάρι), κτλ. grénier.

Μαγκάλι. » Πυρεῖον, πύραυνον. réchaud, brasier, chaufferette, θ.

Μαγκοῦτα, φ. » Νάρθηξ (κυρ. τὸ ξηρόν) férule, ἴδε καὶ παραβ. Κουφόξυλον.

Μαγνέζια, ἰατρ. » Μαγνησία λίθος (Ἱπποκρ.). magnésie, θ.

Μαδένι (προφ. Μαδέμι). » Μέταλλον, μεταλλεῖον. mine, θ. minière, θ. ||. μαδένι ἀσημιοῦ (μαλάμματος, χαλκώματος, σιδήρου κτλ.). » Ἀργυρεῖον (» Χρυσεῖον, » Χαλκεῖον, » Σιδηρεῖον κτλ.). mine d'or (d'argent, de cuivre, de fer etc.).

Μαδεντζῆς. » Μεταλλουργὸς, μεταλλευτὴς, μεταλλεύων. mineur.

Μαϊδανὸς (ἢ ὀρθ. Μαγηδανὸς), φ. ἴδε Μακεδονῆσι.

Μαΐστρα (τὸ μεγαλήτερον πανὶ τοῦ καραβιοῦ) » Ἀκάτιον (Ξενοφ. Ἑλλ. Στ').

Μαϊστράλι, ἄν. (ἀρκτικοδυτικός). » Σκίρων, Ἰάπυξ. maestral (προφ. mistral).

Μαΐστρος, ἄν. » Ἀργέστης (ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως· ὁ αὐτὸς κατὰ τόπους καὶ) Ἰάπυξ, καὶ Σκίρων καὶ Ὀλυμπίας.

Μαϊστρατραμουντάνα, ἄν. » Θρασκίας (» Ὃν ἔνιοι Καικίαν καλοῦσιν», Ἀριστοτ.). vent du Nord, ἴδε καὶ Γραιβολεβάντες.

Μακτρᾶς, ἴδε Κλαρούλι καὶ Τροχοῦλι.

Μακαρόνι (εἶδος ζυμαρικοῦ). » (ἀπὸ τὸ) Σκώληξ (τοῦ Ἀλκίφρονος, ἠμποροῦμεν 'να παρασχηματίσωμεν) Σκωληκάς. macaroni.

Μακάσι (οἰκοδ.), ἴδε Ζευτό.

Μακάτι. » Ἐπίστρωμα. la housse (le dessus) d'un soffa (canapé).

Μαμαλίγκα, ἴδε Μπομπότα.

Μαμελετζῆς. » Τοκιστής, τοκογλύφος. usurier, (κωμ.) fesse-Mathieu.

Μαμοῦκι (τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ προσώπου τῶν γυναικῶν τῆς Τουρκίας. Ἀπαράλλακτα ἐμαμουκόνοντο καὶ τὸ πάλαι εἰς τὰς Θήβας αἱ γυναῖκες. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν συνήθειαν ὁ Δικαίαρχος. » Τὸ τῶν ἱματίων ἐπὶ τῆς κε» φαλῆς κάλυμμα τοιοῦτό ἐστιν, ὥστε » προσωπιδίῳ δοκεῖν πᾶν τὸ πρόσωπον

» κατειλῆφθαι. Οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ διαφαί-
» νονται μόνοι, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη τοῦ
» προσώπου πάντα κατέχεται τοῖς ἱμα-
» τίοις, φοροῦσι δ' αὐτὰ πᾶσι λευκά «).

Μανέλλα (ἡ ἄλλ. **Μαναβέλλα**). » Ἀναφορεὺς ἀνάφορον (ξύλον). μοχλὸς, ὑπομόχλιον, σηκωτὴρ, διωστήρ. levier.

Μανουσάκι, ἀνθ., ἴδε Ζερνεκαδὲς καὶ Μενεξές.

Μαντατεύω, = **Μαντατουρεύω**.

Μαντάτον (Λατιν.). » Ἀγγελία, ἴδε Εἴδησις.

Μαντατοῦρα (ὀνομάζεται ἀπὸ τὰ παιδιὰ ὁ βαμβακώδης σπόρος τοῦ μαρουλιοῦ, τῆς ἀγριαγκινάρας, τοῦ γαϊδουράγκαθου κτλ.). » Πάππος, γηρεῖον. coton (duvet) de chardon etc.

Μαντατούρης, α, ικον, = **Καταδότης**, Ψίθυρος Διάβολος. délateur.

Μαντατουρεύω, ῥ. μτβτ. » Διαβάλλω, καταγγέλλω. accuser.

Μαντατοφόρος. » Ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος. (εἰς τοὺς Βυζ.) μανδάτωρ.

Μαντζάνα (καὶ Μελιτζάνα ἢ Μελιντζάνα, κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρ.' ἡ ἄλλ. Πατλιτζάνα. Ὁ Σαλμάσιος παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ἀραβ. Μπεδεντζιὰν, ἄλλοι ἀπὸ τοῦ Λατιν. malum insanum, μῆλον μανικόν· μερικοὶ τὴν ὠνόμασαν). » Μελίταιναν ἢ Μελίτταιναν. (κυρ. δὲ εἶνε) Στρύχνος (ὁ κηπαῖος ἢ ἐδώδιμος). aubergine, θ. mélongène, θ. merangène, beringène, mayenne, bréhème.

Μαντζουράνα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. origanum majorana, ὀρίγανος ὁ μέγας, κυρ. ἡ μεγάλη ἢ ἄγρια), φ. » Μύρον (φυτρώνει εἰς τὰ βουνὰ, καὶ ἐνεργεῖ, καθὼς καὶ ἡ Βαλλεριάνα, εἰς ταῖς κάτταις, ἴδε Καδιότου), ἀμάρακον, σάμψυχον. marjolaine, θ. (ἡ καλλιεργημένη ὀνομάζεται ἰδίως) marjolaine gentille.

Μαξιὺς, ἐπ., ἴδε Ἐπιταυτοῦ.

Μαραγκὸς (Ἰταλ. ἐν γένει κάθε) » Ξυλουργὸς καὶ Λεπτουργὸς, (ἰδιαιτ. δὲ ὁ τῶν καραβιῶν) ναυπηγὸς (ὁ αὐτὸς καὶ) γομφωτήρ. charpentier, ménuisier.

Μαργέλι (Λατιν.). » Κράσπεδον. ourlet.

Μαργελλόνω, ῥ. μετ. » Κρασπεδόω.

Μαργέλλωμα. » Κρασπέδωσις.

Μαρκάσι, ὀρ. (διαφανὲς ὡσὰν ὑαλί, τὸ βάλλουν ὡς σκέπασμα εἰς τοὺς ἁγιερείτικους σταυροὺς κτλ.). talc. §. πετρ. (πόλυτ.). » Γαγάτης. jais, jayet.

Μαρτσαπᾶς (Ἰταλ. Marzapane, εἶδος ζυμαρικοῦ. Τὰ Γλωσσάρια ἐξηγοῦσι τὸ Ἄμης, διὰ τοῦ Πλακοπίττα, μαρτζαπᾶς). massepain.

Μασαλᾶς. » Πυρσός. torche. θ.

Μασαλατζῆς. » Δᾳδοῦχος. porte-torche.

Μασιὰ (ἡ ἄλλ. **Τσιμπίδα**). » Πυράγρα, πυρολαβὶς, καρκῖνος καὶ (εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμὸν) διλάβιον. pincettes, θ. πλ.

Μασκαρᾶς. » Κέβαλος, σκωπτόλης (Δίων Κάσσ.), γελοῖος, καταγέλαστος, καταπτυστος, κάθαρμα. drôle, coquin, faquin. ||. ἔγινε μασκαρᾶς. » Γέλωτα ὦφλεν. ||. θὰ μὲ κάμετε μασκαρᾶν. » Γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε. §. ἴδε Μουκαλίτης.

Μαστέλλον (Ἰταλ.), ἀγγ. » Πύελος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀσάμινθος, ὁλκαῖον καὶ ὅλκιον, καδίον, καδίσκος, λουτὴρ, ποδονιπτήρ. baquet.

Μάστορης (ας), ισσα » Μαγίστωρ (» Ἐπιστάτης, διδάσκαλος «, λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ » Μαγιστόρους, διδασκάλους, ἐπιστάτας «), (ἀπὸ τοῦ Λατιν. magister. Συμπίπτει καὶ μὲ τὸ) » Μήστωρ (τοῦ Ὁμήρου). maître-ouvrier.

Ματαρᾶς (σταμν· πετσένιο). » Ἀσκοπυτίνη, λήκυθος (σκυτίνη); ὄλπη καὶ ὀλπίς. outre, θ.

Ματζοῦνι. » Ἔκλειγμα, ἐκλεικτόν. opiat, opiate, eclegme, électuaire.

Ματσοῦκα (Λατιν. » Φέρει δὲ ἀντὶ δικανικίου, ἣν ἰδιωτικῶς καλοῦσι Ματζοῦκα ἀργυρᾶν χρυσωμένην «, Κουροπαλ. » Ματζάκης, δόρυ Παρθικόν, Φαβωρ. Γλωσσ., κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν βοσκῶν). » Καλαύροψ. massue, θ. houlette, θ., ἴδε καὶ Μαγκοῦρα.

Μαχαλὲς (-λᾶς). » Ῥύμη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰ παράλια τῆς Προποντίδος), συνοικία, ἄμφοδος (ἡ), κώμη (» Διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους «, Ἰσοκρ. Ἀρειοπαγ.), λαύρα. quartier.

Μαχμοῦζι, ἴδε Φτερνιστῆρι.

Μέγγενες, ἴδε Μάγγανος.

Μεζάτι. » Ἀποκήρυξις, (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξενίκησεν ἡ λέξις) δημοπρασία, ἀπαρτία καὶ ἀπάρτιον. encan. ||. 'βγάλλω 'ς τὸ μεζάτι. » Ἀποκηρύττω. mettre à l'encan.

Μεζελῆκι } . » Ἀκράτισμα (κυρ. τὸ Σα-
Μεζὲς } ράπ-μεζεσί). hors d'œuvre, ἴδε καὶ Γλιγοῦδι.

Μελτέμι (ἄνεμος τοῦ καλοκαιριοῦ περιοδικός). » Ἐτησίας (ἄνεμος), πνεῦμα δειλινὸν (Λουκιαν.). brise, mousson (κυρ. τοῦ Ἰνδ. Ὠκεανοῦ), vents alisés (οἱ μεταξὺ τῶν τροπικῶν).

Μενεξὲ-λαλὲς, ἄνθ. » Ἀνεμώνη. anémone, θ.

Μενεξὲς (ἴσως ἀπὸ τὸ Μανουσάκι), ἄνθ. (εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται Βιολέττα, ἀλλοῦ Ἴτσιον). » Ἴον, μελάνιον, λευκόϊον (ὁ ἄσπρος). violette, θ. ||. ἐρζαΐ-μενεξὲς (ὁ τρίχροος). » Φλόγιον (Θεοφρ. Φυτ. ς', 8). pensée, θ.

Μενζίλι (ἢ ἄλλ. Πόστα). » Ἀγγαρεῖον, δρόμημα, δημόσιος δρόμος (» Ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἑνὶ καὶ παρίππῳ », Ἰουλ. Ἐπισ. Κ'. » Σπεῦδε οὖν, δημοσίῳ χρησάμενος δρόμῳ », ὁ αὐτ. ΙΒ'). poste, θ. ||. μὲ τὸ μενζίλι. » Ἀμοιβῇ ζώων (Συνεσ.) «.

Μεντζουδ', ἄρ., ἴδε Μοσχοθυμίαμα.

Μερομέτι (προφ. Μερεμέτι), ἴδε Διόρθωμα καὶ Μπάλωμα.

Μερομετίζω (προφ. Μερεμετίζω), ῥ. μετ., ἴδε Διορθόνω καὶ Μπαλόνω.

Μερτζάνι, θαλ. (πολυτ.). » Κο(» Κου)ράλι(λλι)ον. corail. § ψ., ἴδε Ῥυθρινάκι.

Μετερίζι. » Προμαχὼν (ὅθεν τὸ Περμαχιόνι τοῦ Δουκαγγίου). rempart ; banquette, θ.

Μεχέγκι, ἴδε Δοκιμάπετρα.

Μιζῆθρα (ἀντὶ Μιγῆθρα, ἢ ἄλλ. Οὖρδα, καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Οὖθαρ. Ἀπὸ τὸν Καρ. γράφεται Μυζῆθρα, καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Μυζάω), ἴδε Χλωροτύρι.

Μοζαΐκα (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. mosaïque, ζωγραφιὰ ἀπὸ λεπτότατα πετραδάκια), ἴδε Ψηφί.

Μονέδα (ἀπὸ τοῦ Λατ. moneta, ἡ Μνημοσύνη, μήτηρ τῶν Μουσῶν, εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ ναὸν τῆς ὁποίας ἦτο καὶ τὸ Νομισματοκοπεῖον). » Νόμισμα. monnaie, θ. ||. εἰς τὴν Σπάρτην μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονέδαν. » Ἐν Λακεδαίμονι σιδηρῷ σταθμῷ νομίζουσι (Πλατ.) «. ||. οἱ Βυζάντιοι μεταχειρίζονται σιδηρένιαν μονέδαν, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι πετσένιαν. » Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, Καρχηδόνιοι σκύτεσι «. ||. ψιλὴ μονέδα, ἴδε Ψιλός. ||. μονέδα ποῦ δὲν περνᾷ. » Ἀδόκιμον (νόμισμα). (monnaie) qui n'est pas de mise.

Μόστρα. » Δεῖγμα. montre, θ. échantillon.

Μουνγᾶς, χ. » Δρυοβαφής. brun.

Μουζδετζῆς. » Ἀγγελιαφόρος, εὐαγγελιστής. qui apporte des bonnes nouvelles.

Μουσδελήκια (τὰ), ἴδε Συγχαρήκια.

Μουζδές. » Εὐαγγέλια. bonne (heureuse) nouvelle.

Μουκαλίτης. » Γελοιαστής, γελωτοποιὸς, βωμολόχος. bouffon.

Μουκαλιτλήκι, » Γελοιασμὸς, γέλοιον, βωμολοχία. bouffonnerie. ||. κάμνω μουκαλιτλήκια. » Γελοιάζω, γελωτοποιέω. faire des bouffonneries.

Μοῦντζα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σφάκελα κτλ.

Μουντὸς, ἡ, όν, ἴδε Σκοῦρος.

Μουρτεσέγκι (Περσ. Εἰς τὸν Δουκάγγ. γράφεται » Μαρτασέγγιν, ὁ κεκαυμένος μόλυβδος »), ἴδε Μολυβδόχωμα.

Μουσαμμᾶς, ἴδε Κερόπανον.

Μουσαφίρης, ισσα. » Ξένος, παρατυμὼν (ἰδιαιτ. τοῦ τραπεζιοῦ). étranger, hôte. ||. τοῦ (τὸν) ἦλθαν πολλοὶ μουσαφίρηδες. » Πολλῶν αὐτῷ ἐπιξενωθέντων. il lui vint un grand monde.

Μουσκιουρ-ῦμι, ἄνθ (εὐῶδες. ἀπὸ τὸ γένος τοῦ) » Ἐμετικοῦ βολβοῦ (Διοσκορ. Β'. 201). mousse-Grecque, oignon musqué, jacinthe musqué. §. lilas de terre (τὸ ἄγριον).

Μουσλοῦκι. » Ὀρσύδρα. robinet, ἴδε καὶ Μαστάρι.

Μουστάρδα (σινάπι κατασκευασμένον μὲ ξεῖδι κτλ.). » Μυττωτὸς ἢ Ἀβυρτάκη. moutarde (préparée)

Μουστερῆς (πολλὰ ὁμοιάζει μὲ τὸ) » Μαστὴρ. ἴδε Ἀγοραστής. §. » Ἐργοδότης, ἐμπολεὺς (» Ἀχτίτα καλαμευτά, ποτὶ ξερὸν ἦλθ' ἀπὸ πέτρας, καὶ μὲ λάθ' εὑρὼν πρώϊον ἐμπολέα, « Ἐπιγρ.). chaland, pratique.

Μουφλουζεύω (τὸ Ἰταλ. Φαλίρω), ῥ. μετ. καὶ μέτ. αὐτοπ. » Χρεωκοπέω, ἐξίσταμαι τῶν ὄντων (τῶν ἐμαυτοῦ) (Δημοσθ.), ανασκευάζομαι τὴν τράπεζαν (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Ἰταλ. far il banco rotto). faillir ; faire banqueroute.

Μουφλούζης. » Ἐξεστηκὼς τῶν ὄντων (Δημοσθ.), χρεωκοπήσας, χρεωκόπος, χρεωκοπίδης. failli, banqueroutier.

Μουφλουζλοῦκι. » Χρεωκοπία, ἀνασκευὴ τῆς τραπέζης. faillite, θ. banqueroute, θ.

Μπαγᾶς. » Χελώνι(νει)ον καὶ Χέλει(λυ)ον, ἐμὺς ἢ ἐμύς. écaille, θ.

Μπαγιατιάζω, ῥ. ἀμ. » Ἑωλίζομαι. devenir rassis. ||. πρέπει 'να 'τὸ ἀφήσῃς μιὰ μέρα 'να μπαγιατιάσῃ, καὶ ὕστερα 'να 'τὸ βράσῃς. » Προεωλίσαντας ἡμέραν ἕψειν.

Μπαγιάτικος, η, ον. » Ἕωλος. rassis (ψωμὶ κυρ.), ἴδε καὶ Περασμένος.

Μπαδαναλαδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀσβεστόνω.

Μπαδανᾶς. » Κονία, κονίαμα. badigeon.

Μπαζὲς (εἶδος ὑφάσματος), ἴδε Δίμιτον.

Μπαϊρακδάρης. » Σημαι (αι) οφόρος. porte-drapeau, porte-enseigne (καὶ ἁπλῶς) enseigne (ἰδιαιτ. τοῦ πεζικοῦ), porte-étendard (τοῦ ἱππικοῦ).

Μπαϊράκι. » Σημαία, σημαῖον (Ξενοφ.). enseigne, θ. drapeau, étendard.

Μπακκαλάος (Ἱσπαν. bacaliau), ὀψ., ἴδε Γαϊδουρόψαρον.

Μπακάλης (ἀπὸ τὸν Μπακαλάον τὸ ψάρι, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους παρωνομάζετο ἀπὸ τὸ Τάριχος) » Ταριχοπώλης καὶ Ταριχέμπολος. » Παντοπώλης. épicier.

Μπακάλικον (ἐργαστῆρι). » Ταριχοπωλεῖον, παντοπωλεῖον καὶ παντοπώλιον. boutique de l'épicier.

Μπακάμι (ξυλ., βαφ.). » Ἐρυθρόξυλον, ψευδοσάνδαλον τὸ πορφυροῦν. bois de Bresil ou de Bahama.

Μπακίρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Χάλκωμα κτλ.

Μπακλαβᾶς (εἶδος ζυμαρικοῦ). » Κοπτὴ καὶ Κοπτὸν, ναστὸς (πλακοῦς, ἔνδον ἔχων καρυκείας «, Ἀθήν.), ναστόν. espèce de masepain.

Μπακράτσι, ἀγγ., ἴδε Ἀνασυρτῆρι.

Μπάλα (διὰ παίξιμον ἀντὶ) » Πάλλα (» Ὡς ταὐτὸν, ὃν εἰπεῖν σφαῖραν καὶ πάλλαν ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι «, Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ζ, 115), ἴδε Τόπι. §. (κανονίου κτλ.). » Σφαῖρα πυρόβολος. boulet. §. (μπάλα μὲ πραγματειαῖς). » Ἀγγεῖον. balle, θ.

Μπαλκαμπάκι, φ., ἴδε Γλυκοκολόκυθον.

Μπαλτᾶς, ἐργ., ἴδε Ἀξίνη.

Μπάμια, φ. » Λαθυρίς. bamie, θ.

Μπάνκα (-κος), ἴδε Κάθισμα.

Μπαρμποῦνι, ὀψ., ἴδε Τριγλί.

Μπαροκέττο (Ἰταλ.), (τὸ μικρὸν κανὶ τοῦ καραβιοῦ).

Μπαροῦτι (ἐπιτυχῶς ὠνομάσθη) » Πυρῖτις κόνις (ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α. ἐκδόσ.), (ὁ Δούκ. ἱστορ. Α', τὸ ἐκφράζει) βοτάνης σκευασίαν ἐκ νίτρου, τεάφης καὶ καρβούνου ἰτέας. poudre-à feu (ou à canon).

Μπαλῆκι (τοῦ ἀλόγου). » Κορυφαία. têtière, θ. (ὑπὸ τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο Κεφαλαρέα. » Τὰ ἄλογα αὐτῶν ἁρματωμένα μετὰ κεφαλαρέων «, Νικήτ.) §. » Προμετωπὶς καὶ Προμετωπίδιον (ἰδιαιτ. τὸ ἐμπροσθινόν του μέρος). fronteau.

Μπάσταρδος (ὁ ἄλλ. Μοῦλος). » Νόθος, σκότιος, ἀνέγγυος, ὑποβολιμαῖος. bâtard.

Μπαστοῦνι, ἴδε Ῥαβδί.

Μπαταλματζῆς (ὀρθ. Μπέϊτ-οὐλ-μαλτζῆς). » Χηρωστής. préposé du gouvernement qui percoit le droit d'aubaine en Turquie.

Μπάτης (ὁ ἄλλ. Μπονέντες), ἄν. (δυτ.). » Ζέφυρος. vent du Ponant ou d'ouest.

Μπατσίζω, ῥ. μετ. » Κατὰ κόρρης παίω, ἐπὶ κόρρης πατάσσω (Δημοσθ.), ῥαπίζω (μεταγ.), κολαφίζω (κυρ. εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ). souffleter, appliquer un soufflet.

Μπάτσος. » Ῥάπισμα (μεταγ.), κόλαφος, κολάφισμα. soufflet.

Μπαχάρι (Τουρκ. ὀνομάζεται κάθε εὐῶδες καὶ ἀρωματικόν. Ἡ) » Βάκκαρις (κατὰ τὸν Διοσκορ. εἶνε φυτὸν ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ ἀσάρου, τὸ Λατιν. perpensam. Ὁ Ἀκτουάριος τὸ γράφει ὀρθότερον) » Βάκχαρ, (ὁ Νεόφυτος) Βάκκαρ, (τὸ αὐτὸ καὶ) » Ἀγρία Νάρδος, ἴδε καὶ Γενὶ-Μπαχὰρ καὶ Βαλεριάνα.

Μπαχτσεβάνης, ἴδε Περιβολάρης.

Μπαχτσὲς (ὀρθ. Μπαγτσὲς), ἴδε Περιβόλι.

Μπαχτσίσι. » Φιλοδώρησις. largesse, θ. pot-de-vin, pourboire.

Μπεγιάζι (τὸ Ἰταλ. Κάρτα-μπιάνκα). » Λεύκωμα. blanc-seing.

Μπεδένι. » Θώραξ, ἔπαλξις. créneau.

Μπεκάτσα, π., ἴδε Ξυλόκοτα καὶ Ξυλόρνιθα.

Μπέλλα-δόνα (Ἰταλ.), φ. (φαρμ.). » Στρύχνος (ὁ μανικὸς), πέρσιον, θρύον. bela dona (διότι εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ μεταχειρίζονται ὡς φυκιασίδι), belle-dame, θ. » Δορίκνι(χνι)ον. doronic καὶ doronice. (εἶδος αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ) » Μανδραγόρας. mandragore.

Μπερδὲς, ἴδε Περδές.

Μπερμπερειόν. » Κουρεῖον (ἴδε Καφενές). boutique de barbier, θ.

Μπερμπέρης. » Κουρεύς. barbier.

Μπεσταχτᾶς. » Ἐμβολὴ, τράπεζα. comptoir.

Μπετόνικα, φ. (ἰατρ.). » Κέστρον (ὠφελεῖ εἰς τὸν κεφαλόπονον). bétoine.

Μπιλιάρδον. » Τηλία (Γαλ.). billard.

Μπιλλιέτο. » Γραμματεῖον (» Εἰς κάλπην ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀνελέσθαι ὅ,τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ γραμματεῖον, « Λουκ. Ἑρμότ.). billet.

Μπιμπιλόνω, ῥ. μετ. » Κρασπεδόω. ourler.

Μπινέκ-τασί. » Βατὴρ, ἀνάβαθρον. montoir, avantage.

Μπινῆσι. » Περσὶς (Ἀριστοφ.), ἴδε καὶ Ἐπανωφόρι,

Μπίρα(-ϐα). »Ζύθος (ὁ καὶ τὸ). bière, θ.

Μπλιγοῦρι. » Χόνδρος, ἐρεικτόν. gruau.

Μπογάδα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. Bucata), ἴδε Θολόσταχτη.

Μπογάτσα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. focàcia [τὸ ὁποῖον ἀναφέρων ὁ Ἐτυμολ., τὸ ἑρμηνεύει Πυρόπτητος], καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Φώγω, ἴδε Ξεροτηγανίζω), ἴδε Πήττα καὶ Λειψόπηττα.

Μπογιά. » Βαφή, ἄνθος (τὸ), φάρμακον. teinture, θ.

Μπογιατζῆς, ἴδε Βαφεύς.

Μπόγος (ὁ Κορ. λέγει ὅτι εἶνε συγγενὲς τοῦ Πουγγὶ, καὶ τὸ παράγει ἐκ τοῦ Μπῆγω, διότι εὑρηται γραφόμενον καὶ Μπῆγος).

Μποζᾶς (ἐκ τοῦ Ἀραϐ. Fucba, γραφόμενον παρὰ τῷ Συμ. Σὴθ, Φουκᾶ), (αὐτὸ ὑποθέτω ὅτι εἶνε τὸ) » Κοῦρμι καὶ (κατὰ τὸν Ἀθην.) Κόρμα (τῆς Κρήτης). cervoise, θ.

Μποϊ, ἴδε Κορμοστασιά.

Μποϊνα, ναυτ. » Πληθρίον. aviron de queue.

Μπολιαζίνω, ῥ. μετ. καὶ μεσ., ἴδε Χαλαρόνω.

Μπόλικα, ἐπ., ἴδε Εὐρύχωρα, καὶ §. Πλουσιοπάροχα.

Μπόλικος, η, ον, ἴδε Εὐρύχωρος. §. Πλουσιοπάροχος καὶ §. Χαλαρός.

Μπομπότα. » Μάζα.

Μπονέντες, ἄν., ἴδε Μπάτης.

Μπόρα ἢ (ὀρθ.) Μπόῤῥα (ὡς ἀπὸ τοῦ) » Βοῤῥᾶ, ἴδε Ἀνεμοζάλη.

Μπόσ-γερὶ, ἴδε Λάγαρα.

Μποτζεργάτης, ναυτ., ἴδε Ἐργάτης.

Μπότζος, ναυτ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ποῦς, ποδεών. bouline, θ.

Μπότσικας, φ., ἴδε Σφέρδουκλας.

Μπουδαλαλῆκι. » Ἀϐελτηρία, εὐήθεια. sottise, θ. imbécilité, niaiserie nigauderie.

Μπουδαλᾶς, οῦ, ἄδικον, (ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τινὰ Βουταλίωνα περίφημον διὰ τὸ μπουδαλαλῆκι του, ὁ δὲ κωμικὸς Ἀντιφάνης ἐπέγραψε μίαν του κωμῳδίαν Ἀγροῖκον ἢ Βουταλίωνα. Εἶνε ὅμως τὸ Ἀραϐ. Ἀμπτὰλ καὶ Ἀμπδουλλὰχ, μὲ τὸ ὁποῖον τιτλοφοροῦνται οἱ διὰ θεὸν σαλοὶ ἀγύρται τῶν Ὀθωμανῶν). » Βλάξ, εὐήθης, ἀϐέλτερος, μωρὸς καὶ μῶρος, ἠλίθιος, ἀρχαῖος, μαμμάκουθος, συκομάμμας, βρεκέμυξος, βλεννώδης. sot, imbécile, miais, nigaud, bênet, lourdaud, innocent, idiot, ἴδε καὶ Χάχας.

Μπουκάρω (ναυτ.), ῥ. ἀμ. » Ἐλλιμενίζομαι, ἐγκαθορμίζομαι. entrer dans le port.

Μπουκέττο, ἴδε Δεμάτι.

Μπουλετὶ (τὸ), ἴδε Μπιλλιέτο.

Μπουρέκι (πολλὰ ὁμοιάζει μὲ τὸ) » Βήρεκες (τοῦ Ἡσυχ.). gateau; petit paté.

Μπουνιὰ (ἐκ τοῦ Λατιν. pugnus), ἴδε Γροθιά.

Μπουρίνι. » Καταιγὶς, πνεῦμα καταιγίζον. bouffée de vent.

Μπουρνοῦζι. » Χλαμὺς καὶ χλανίς. espèce de manteau.

Μποῦτι, ἴδε Πισινόν.

Μπράσκα, ζ., ἴδε Φρουνός.

Μπράτσο (τὸ), (Ἰταλ.) (τὸ ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἄχρι τοῦ μετακαρπίου μέρος τῆς χειρός). » Βραχίων. bras.

Μπροῦντζος, ἴδε Χάλκωμα.

Ναλμπάντης (ὁ καλυϐόνων τὰ ἄλογα). maréchal-ferrant.

Νάρκι. » Τιμή, διαγραφή. taxe, taux, maximum.

Νεϊ, ὄργ. (μουσ.). » Βαρύαυλος. basson, ἴδε καὶ Παγιαύλι.

Νεράντζι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρ. Ἀλ. 432), ὀπωρ. »*Χρυσόμηλον. orange amère.

Νισαντῆρι, ὀρ. » Ἀμμωνιακὸν ἅλας. (sel) ammoniac,-aque, ἴδε καὶ Ὑαλί.

Νισεστὲς, ἴδε Καταστατόν.

Νοῦρκα, ζ. » Ἰκτὶς ἢ ἔνυδρος. putois.

Ὀγοῦρι (ἐκ τοῦ augure), ἴδε Σημάδι.

Ὀγουρλοῦδικος, η, ον, ἴδε Καλοῤῥίζικος.

Ὀγουρσοῦζης, α, ικον. » Ἀπαίσιος, μοχθηρὸς, οἰωνιστέος, ὃν οἰωνίσαιτ' ἄν τις. malheureux, sinistre, de mauvaise augure.

Ὀδαγάτσι, μυρ. » Ἀγάλοχον (ἐκ τοῦ Ἑϐρ. Ἀχαλὸχ). bois d'aloès, ἴδε καὶ Καλεμπέκι. §. ἀνθ. » Στρούθιον. savonnière, saponaire.

Ὀδαλίκισσα, ἴδε Παλλακίδα.

Ὀδᾶς, ἴδε Κάμαρα.

Ὀκᾶ | Ὀκκᾶ (ἡ), (εἶδος μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ, καὶ βαρύτητος διὰ τὰ ζυγιστὰ, περιέχει 400 δράμια). » Κοτύλη, κύαθος. chopine, pinte.

Ὀλοῦκι (εἰς τὴν Τῆνον λέγεται Ἀγωγός). » Ὀχετός. cornière (κυρ. τῶν κεραμιδιῶν), θ.

Ὀμπρέλλα. » Θολία, σκιάδιον (Ἀριστοφ.). parasol. parapluie (ἰδιαιτ. τὸ διὰ τὴν βροχήν. Ὁ Κορ. τὸ ὠνόμασεν) »Ἀλεξιϐρόχιον.

Ὀρνέκι, ἴδε Μόστρα.

Ὄρτσα, ναυτ. » Ἐπὶ τὰ λαιὰ (Λουκιαν. πλ. ἢ Εὐχ.), ἐγκαρσίως, ἐπικαρσίως, ἐκ κεραίας. ||. ὄρτσα-λαμπάντα, ἴδε Πανί.

Ὀρτσάρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀνταιγίζω. ||. τὸ καΐκι ὀρτσάρει (γέρνει δηλ. ἀπὸ τὸ ἓν μέρος διὰ τὴν σφοδρότητα ἢ ἐναντιότητα τοῦ ἀνέμου). » Κλίνεται δὲ κοῖλον τοιχίσαν τὸ σκάφος (Ἀχιλλ. Τατ.) «.

Ὄστρια, ἄν., ἴδε Νοτιά.

Ὄστρια-γαρμπῆς, ἄν. » Λιβόνοτος.

Ὄστρια-σιρόκος, ἄν. » Εὐρόνοτος.

Οὐρσουδίζω (ἴσως ἐκ τοῦ Ὀρδέω, ordior, [Γαλλ.] ourdir), ῥ. μετ. » Ἀνυφαίνω, ῥυτίζω. ravauder, rentraire.

Οὐρσούδισμα. »Ῥύτισμα (» Αἱ ἀκέστριαι τῶν διεῤῥωγότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν «, Φώτ.). ravaudage, rentraiture, θ.

Οὐρσουτζῆς. » Ἀκέστης (» Ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταὶ «, Ξενοφ.), ἀνυφάντης-άντρια (Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ξ, 383). ravaudeur, rentrayeur.

Ὀφφίκιον, ἴδε Ἀξίωμα.

Παγιαντᾶς (οἰκοδ.), ἴδε Ζευτό.

Παζαραγκιδένης, ἴδε Ὠνηστής.

Παϊβάντι, ἴδε Πέδιλον.

Παλάνκα (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον γυρίζουν τὸν ἐργάτην εἰς τὰ καράβια, ἀπὸ τοῦ) »Φάλαξ-αγγος (ἡ) σκυτάλη καὶ σκυταλὶς (Ἱερ. Μαθημ.). palanque, bossoir.

Παλάσκα. » Γωρυτὸς (ὁ καὶ ἡ) (Ῥιαν. Ἐπιγρ.). giberne, θ.

Πανταλόνι. » Περισκελίς. pantalon, ἴδε καὶ Βρακί.

Παντζάρι, φ., ἴδε Κοκκινογοῦλι.

Παντζέχρι. » Ἀλεξιφάρμακον, ἀντιφάρμακον. bezoard.

Παντιέρα, ἴδε Μπαϊράκι. ||. σκκόνω (τραβῶ, βάλλω) τὴν παντιέραν, ἴδε Σηκόνω.

Παπουτζῆς, ἴδε Κουντουρᾶς.

Παποῦτσι (Περσ.). » Πέδιλον, ἐμβάς, ἐμβάδιον, ἔμβαθρον, ἀρβυλίς. soulier, ἴδε καὶ Συρτός.

Πασαλῆκι. » Σατραπεία. pachalik.

Πασᾶς. » Σατράπης (ἀπὸ τοῦ Περσ. Σαχτραμπάν). pacha.

Παστουρμᾶς (ὀρθ. Μπαστιρμά, δηλ. Παστόν. Ὁ Παππαδόπουλος, παίζων βέβαια, τὸ παρῆγεν ἀπὸ τὸ » Παστὸν Ῥωμαϊκόν). » Τάριχος (ὁ καὶ τὸ). viande salée et dessechée.

Παστουρματζῆς. » Ταριχευτής, ταριχο-(ἀλλαντο)πώλης; ταριχέμπορος. charcutier.

Πατάτα, ἴδε Κολοκάσι.

Πατινάδα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. mattinada). » Κῶμος. aubade, θ. sérénade, θ. ||. κάμνω πατινάδα. » Κωμάζω πρὸς, ἄδω τὸ παρακλαυσίθυρον. donner une aubade, (une sérénade).

Πατσαβοῦρα (τοῦ μαγειρείου). » Ἀπομάκτρα. torchon. §. (τοῦ τουφεκιοῦ). »Στύππος (τὸ). bourre, θ.

Πατσᾶς (ποδάρια ζώων μαγειρευμένα). »Πόδες ἑφθοὶ (Ἀθήν.), »Ἀκροκώλια δίεφθα (αὐτ.). pieds de mouton (de veau etc).

Πεζεβένγκης, α καὶ -ισσα, ἴδε Μαυλιστής.

Πεζεβεγκλῆκι. » Προαγωγεία, μαστροπεία. maquerellage.

Πεϊ, ἴδε Ἀῤῥαβῶνας.

Πελτὲς (ἴσως ἐκ τοῦ) » Πολτός. » Μελίπηκτον, ἄμυλος (ὁ καὶ ἡ). gelée, θ.

Πεμπέ, χρ., ἴδε Τριανταφυλλί.

Πεμπεζάρι (πανὶ), ἴδε Μεταξωτός.

Πέννα (Λατ. τὸ ἐκ πτεροῦ κονδύλι. »Πέννα, τὸ γραφίον «, Ἡσύχ.), ἴδε Κονδύλι.

Περβανές, ἐντ., ἴδε Κανδηλοσβύστης καὶ-

Περβάζι (ἀπὸ τοῦ Περσ. Περβὰν, περιφέρομαι, ὅθεν καὶ ὁ Περβανές), ἴδε Γύρος καὶ Στεφάνι.

Περδές. » Αὐλαία (» Ἔτι αὐλαίας καλεῖ τὰς κορτίνας. Οὕτω καλοῦσιν αὐτὰς καὶ οἱ ἔξωθεν Ἀττικοί, λέγοντες αὐλαίαν, τὸ μέγα καὶ ποικίλον παραπέτασμα «, Κοσμ. ὁ Ἰνδικοπλεύστης Κοσμογραφ. 1, Ἐ), παρα(κατα)πέτασμα, δέῤῥις (κυρ. τῆς θύρας, τὸν ὁποῖον ὁ Πλούταρχος ἐν βίῳ Ἀλεξάνδρου, » Θύρας παρακάλυμμα «, ὀνομάζει). rideau, paravent, portière, θ.

2) (πάθ. τῶν ὀφθαλμῶν), ἴδε Πανάδα.

3) (τὸ σημάδι, ὅπου βάλλεται εἰς τὸ πιάσιμον τινῶν μουσικῶν ὀργάνων). »Ἀγκών. touche, θ.

Περουζὲς (Περσ., πετρ. πολυτ.) » Κάλαϊς καὶ Κάλλαϊς (ἡ). tourquoise, θ.

Περτσές. » Λόφος, σκολλὶς καὶ σκόλυς (ἡ). toupet de cheveux.

Πεσίνι (τὸ ἐναντίον τοῦ Βερεσιέ). » Αὐτόθεν (» Αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλω «, Πλατ. Νομ. ΙΑ').

Πεσκέσι. » Ἐπίσταλμα (Θεοφρ. χαρ.).

Πεττεμάλι. » Διά(»Περὶ)ζωμα, λέντιον (ἐκ τοῦ Λατιν. linteum).

Πέστροφα (Τουρκ. ἀλά-μπαλουκὸ), ἰχθ. » Γαλεὸς τρώκτης (ὅθεν τὸ Γαλλ.) truite, θ. ποίκιλος (Παυσ. Ἀρκ.), πέρκη (ἡ ποταμία ἢ λιμναία), πυροῦς-οῦντος (Ἀθήν.). lamproie, perche, θ.

Πετιμέζι, ἴδε Ἕψημα.

Πεχλεβάνης. » Παλαιστὴς, ἀθλητής. lutteur.

Πιάντζα (παραθαλάσσιον ἐπίπεδον), ναυτ. » Ἀλίπεδον, ἀλίμενος καὶ προσεχὴς αἰγιαλός. plage.

Πιλότος, ἴδε Ποδότης.

Πομμάδα. » Χρίσμα (Θεοφρ. Χαρ.). pommade, θ.

Πορτοκαληὰ, δ. » *Χρυσομηλέα. oranger.

Πορτοκάλι, 'πωρ. » Χρυσόμηλον (ἴδε Κίτρον). orange, θ.

Πόστα, ἴδε Μενζίλι.

Ποῦδρα, ἴδε Πασπάλη.

Πουράντζα, φ., ἴδε 'Αρνοπέτα.

Πούσσουλας, ναυτ. » Πυξὶς (ἡ ναυτική). boussole, θ.

Πούττης. » Κίναιδος, θηλυδρίας, Κότυος θιασώτης. débauché.

Πρέζα (ἡ) »Δραγμὶς (» Ὀριγάνου δραγμίδα, ὅσον τοῖσι [τρισὶ] δακτύλοισι περιλαβεῖν «, Ἱπποκρ). prise (de tabac etc), θ. pincée, θ.

Προτρέττον, ἴδε Ζωγραφιά.

Προῦντζος, ἴδε Χάλκωμα.

Προυντζοῦκι, ἴδε Φλοῦδα.

Ῥάχτια (τὰ). » Φάλαρα. harnois.

Ῥεβανὶ (εἶδος ζυμαρικοῦ). » Θρυμματίς. espèse de massepain.

Ῥεζὲς, ἴδε Θηλύκωμα.

Ῥεζεδὰ, φ. καὶ ἀνθ. » Οἰνάνθη (ἴδε Θφρ. Φυτ. ϛ' καὶ Διοσκορ. Γ'). réséda.

Ῥεντὲς, ἐργ., ἴδε Ξύστρα καὶ Τρίφτης.

Ῥετσέλι. » Μελίπηκτον. compote, θ. confiture, θ. marmelade, θ.

Ῥεφενές. » Συμβολὴ, εἰσφορὰ, συνεισφορα, ἔρανος. écot, quot-part.

Ῥίγλα (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον ἰσάζουν τὸ γέννημα εἰς τὸ κοιλὸν, » Ἀποριγλοῦσι τὸ μέτρον, « καθὼς λέγει ὁ Ἡσύχ.). »Ἀπομάκτρα, ῥόχανον (ἴσως ῥόγανον). racloire, θ.

Ῥίτσινο, φ. (ἰατρ.). » Κρότων (κυρ. ὁ καρπός 'του), κίκκι-εως (τὸ) (ἡ λέξις εἶνε Ἀσιατική), σιλλικύπριον καὶ σέσελι Κύπριον, σήσαμον. riccin, palma-Cristi (Cristum).

Ῥιτσινόλαδον, ἰατρ. » Κίκκινον ἔλαιον καὶ (μονολ.) Κικκινέλαιον (Διοσκορ.), τὸ ἀπὸ τῶν σιλλικυπρίων ἔλαιον. huile de riccin.

Ῥοζόλι. » Ῥοδόμελι, ῥοδόσταχτον (κυρ. τοῦ τριανταφύλλου). rossolis.

Ῥουμπίνι, πέτρ. πολυτ., ἴδε Καρβοῦνι.

Ῥούντα (ἡ), (ἡ ἐμπροσθινὴ ἄκρα τοῦ τιμονιοῦ τῆς ἁμάξης). »Ἀκροῤῥύμιον. l'extrémité antérieure du timon.

Σαδιρβάνι. » Πίδαξ, σίφων (» Ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν [ἐν Ῥώμῃ] δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους«, Στράβ.). jet d'eau.

Σαζάνι, 'ψ., ἴδε Γρεβάδι.

Σαῆς, ἴδε Πεζοδρόμος.

Σακὰ-κουσοὺ, π. » Ὀνοκρόταλος, πελεκᾶν. onocrotale, pélican. grand-gosier, goitreux, livane.

Σακάτης (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) ισσα, κον. ἴδε 'Μισερὸς κτλ.

Σαλαμοῦρα, ἴδε Ἅλμη καὶ Γάρος.

Σαλάτα. » Φυλλὶς (»Φυλλὰς) δριμεῖα (Ἀθην.), ἀβυρτάκη (» Καὶ τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπυτίζομεν, ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ'ἐκβακχεύομεν «, Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. Γ'). salade, θ. ἴδε καὶ Ἀρμιά.

Σαλγκάμι (Λατιν.), φ. ἴδε Γογγύλι.

Σαλέπι (ἐκ τοῦ Ζουλάπιον = Σεράπιον, ἴδε Σημ. Σήθ, Ζ, 4 καὶ παράβλ. Σιρόπι), φ, » Ὄρχις, κυνόσορχις, διδύμη καὶ διδύμιον. salep ou salop.

Σαλὶ (εἶδος ὑφάσματος). » *Αἰγίς. camelot.

Σάλι (τὸ πολύτιμον μάλλινον τῆς Ἰνδίας ὕφασμα). » *Βύσσος ἡ Ἰνδική. schall ἢ châle. §. (ξυλικὴ μαζῆ δεμένη). »Σχεδία, πλωτή. radeau; brelle, θ. train.

Σαλιντὶ (τὸ κούνημα τοῦ πλοίου). »Σάλος. roulis.

Σαλκίμι, δ. » *Ἠράνθεμον. acacia; muguet (le grand), ἴδε καὶ Τεϊσόρι.

Σάλλα. » Πρόδομος, προθάλαμος. salle, θ.

Σαλοῦπα. » Λέμβος (ἡ). chaloupe, θ.

Σαλσαπαρίλλα (Ἰσπαν. προφ. κοιν. Σαπαρίνα), φ. (ἰατρ.) » Σμίλαξ ἡ Περουβία. salsepareille, θ.

Σάλτσα. » Ὀξυλίπαρον, τρίμμα, ὑπότριμμα (ἦτον δριμὺ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ » Βλέπων ὑπότριμμα«, ὅμοιον μὲ τὸ » Βλέπων σίνηπι, σκόροδον κτλ. τοῦ Ἀριστοφάνους), καρύκη, μυττωτὸς (Λουκιαν. Τιμ. ἢ Μισάνθρ.), ὑπόσφαγμα (διότι κατεσκευάζετο μὲ αἷμα), ἔμβαμμα. sauce, θ.

Σάνια. » Ἑλκυθρον, χαμούλκη καὶ χαμουλκὸς (Ἀμμιαν.). traineau.

Σαντοῦρι (ὄργ. μουσ.), (κατὰ παραφθορ. ἐκ τοῦ) » Ψαλτήριον. psaltérion.

Σαξὶ-γκιουζελὶ, φ. » Σύμφυτον, φείζωεν. consolide καὶ consoude, θ.

Σαράτσης. » Σκυτοῤῥάφος, σκηνοῤῥάφος. boutrelier.

Σαρίκι, ἴδε Φακιόλι.

Σαρισάμπρι, ἰατρ. (μὲ αὐτὸ συνήθως ἀποκόπταυν τὰ παιδιά. στάζει δὲ ἀπὸ τὸ λεγόμενον, Δένδρον τῆς ὑπομονῆς) »Ἀλόη. aloès.

Σαρμᾶς (εἶδος φαγητοῦ). » Εἰ(»Ἐ)λικτὸν, * ἐνειλικτὸν. boulette, θ.

Σαῤῥάφης. » Τραπεζίτης, ἀργυραμοιβὸς, χρυσαμοιβὸς, ἀργυρογνώμων, ἀργυροκάπηλος, κερματιστὴς, κολλυβιστής. banquier.

Σατζάκι (φορέματος), ἴδε Κρόσσι. §. (σπιτιοῦ), ἴδε Στεφάνι.

Σατῆρι. »Κοπὶς, κοπεὺς, σφαγὶς, σφαγεύς. couperet.

Σατράντζι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ζατρίκιον (Περσ.) jeu d'échecs. §. (συνεκδ. τὸ σανίδι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον 'τὸ παίζουν). » Ἀβάκιον. échiquier.

Σαχνισὶ, ἴδε Ἐξώστεγον.

Σαχτερὲς, φ. (ἰατρ.), ἴδε Καπνιά.

Σαχτιάνι (εἶδος τομαριοῦ τῆς Ἀφρικῆς). » Αἰγῆ ἢ Αἰγὶς (»Αἰγαίας περιβάλλονται αἱ Λίβυσσαι κεχριμένας ἐρευθεδάνῳ«, Ἡρ. Δ', 189). marroquin.

Σβανάρισμα (τὸ). »Κώθων, κωθωνισμὸς, (ἐκ τοῦ-

Σβανάρω (ἐκ τοῦ Σιφωνίζω, πίνω 'σὰν μέθυσος), ῥ. ἀμτ. » Κωθωνίζομαι.

Σεδια. » Φορεῖον. chaise (à porteur), θ.

Σεΐζης. » Ἱπποκόμος. palfrénier.

Σεκβεστράρω, ῥ. μετ. »Μεσεγγυάω. séquestrer.

Σεκβέστρο. » Μεσεγγύημα, μεσέγγυον, μεσεγγύη. séquestre.

Σεκρετάριος. « Ὁ ἐξ ἀποῤῥήτων. ὁ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων, ἀσηκρίτης (Λατιν.). sécretairé intime.

Σεμιζότι, φ. ἴδε Γλιστρίδα.

Σεμπέκα (μαϊμοῦ μὲ μακρυὰν οὐρὰν). ζ. »*Κέρκωψ, κερκοπίθηκος, κῆβος. guenon, guenuche (ἡ μικρὴ), θ.

Σενδουκάκι. » Κιβώτιον. coffret, cassette, θ.

Σενδοῦκι (ὀρθ. Σανδὺκ, τοῦ ὁποίου παράδοξος ἡ σύμπτωσις, ἂν ἦνε μόνον σύμπτωσις, μὲ τὸ) » Σάνδυξ (. . , καὶ ἡ κιβωτὸς, « τοῦ Ἡσυχ.), κιβωτὸς, φω(χω)ριαμὸς, ζύγαστρον καὶ ζύγαστρο (Ξενοφ.), χηλὸς (ἡ), λάρναξ, κίστη. coffre, bahut (κυρ. τὸ πέτσινον).

Σεντζάπι (πρoφ. κοιν. Ζιντζάπι), ζ. »Σκίουρος. écureuil, petit-gris (κυρ. τὸ γουναρικὸν 'του).

Σεντζαπὶ, χρ., ἴδε Σταχτερός.

Σεπέτι. » Κόφινος. coffre, vache, ἴδε καὶ Κουφάρι.

Σεργιάνι. » Θέα. vue, θ. ἴδε καὶ Περιδιάβασις.

Σεργιανίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Θεάομαι, ἴδε καὶ Περιδιαβάζω.

Σεργοῦτσι. » Πτερὸν, λόφος, πτεροθύσανος (νεολ.). aigrette, θ. panache, θ.

Σεριγκὰς, δ. »*Συριγγὰς, φιλάδελφος. séringat.

Σερμαγές. »Ἀφορμὴ (» Τὰ χρήματα, ἃ τῆς τραπέζης εἶχεν ἀφορμὴν«, Δμ.), προβολὴ, ἀρχαῖον (» Πότερον ἐκ τῶν ἐπικαρπιῶν ἢ τὰ ἀρχαῖα ἀναλίσκων; « Δημοσθ. κατὰ Ἀφόβου, ἐνθήκη (μεταγ.). fonds.

Σερμπέτι. » Μελίκρατον, ὑδρόμελι. hydromel, sorbet.

Σεῤῥέτης (Τουρκ.). » Δικοῤῥάφος. chicaneur.

Σεῤῥετιὰ (ἡ) καὶ

Σεῤῥετλῆκι (τὸ). » Δικοῤῥαφία, στρεψοδικοπανουργία (Ἀριστφ.). chicane, θ. chicanerie, θ.

Σέτι. » Χῶμα. terrasse, θ.

Σεφτές. » Πρωτόμισθον, εὔαρχος ἐμπολή. étrenne, θ. || . κάμνω σεφτέ. » Εὐαρχέω ἐμπολῶν. étrenner.

Σίγουρα, ἐπ. » Βεβαίως. assurément.

Σιγουράρω, ῥ. μετ. » Βεβαιόω (-ομαι). ἐμπεδόω. assurer.

Σίγουρος, η, ον. » Ἀσφαλὴς, βέβαιος, ἔμπεδος §. » Ἀξιόχρεως (ἄνθρωπος). sur.

Σιλετζέκι, ἴδε Λουτροπουκάμισον καὶ Σάβανον.

Σιλτές. » Τύλη καὶ Τύλος (Διοδ. Σικελ. ΙΓ'), ῥαπτὸν (Ξενοφ. Ἑλλ.). matelas.

Σιναμική, δ. (ἰατρ.) » Κολουτέα καὶ Κολοιτέα (Θεοφρ.). séné.

Σινάφι (ὀρθ. Σαδέφι), ἴδε Μαργαριταρόῤῥιζα.

Σιντίνα, ναυτ. » Ἄντλος. sentine, θ.

Σιντρίλλι. » Στεγαστὴρ, πέταυ(τευ)ρον (Θεοκρ. Σχολ.). bardeau, aissante, θ.

Σιροκολεβάντες, ἄν. » Εὐρόνοτος (Φοινικίας).

Σιρόκος, ἄν. » Εὖρος (Φοινικίας).

Σιρόπι (ἐκ τοῦ) » Σεράπιον ἢ Σεράπειον. sirop, παράβαλ. Σαλέπι.

Σκαμπαβία (Ἰταλ.), εἶδος πλοίου, »Ἄκατος. brigantin, ἴδε καὶ Κλεφτοκάϊκον.

Σκαραντσία, παθ. ἴδε Συνάχι.

Σκεντζές. »Στρεβλώσεις, βάσανοι. torture, θ, question. || . βάλλω 's τὸ σκαν-

τζέ. » Στρεβλόω, βασανίζω. donner (appliquer à) la question.

Σκολαμέντο, παθ. » Γονόῤῥοια. gonorrhée, θ. chaudep sse.

Σκορμπούτον, πάθ. » Στομακάκη. scorbut

Σκότα, ναυτ. » Ποῦς, κεροίαξ καὶ κεραιοῦχος (κάλως). drisse, θ. bale-bas.

Σκρίνιο (τὸ) | (Λατιν.). » Γραφεῖον, Σκρίνιος (ὁ) | σκρινίον (» Περὶ παρέδωκα τὰ βιβλία τὰ καθ' ὁμῶν, ἐν τοῖς ἐμοῖς σκρηνίοις ἀποκείμενα«, Ἰουλ. Ἐπιστ. ΚΕ). table à écrire.

Σμεουρηὰ, δ. » Βάτος Ἰδαία. framboisier.

Σμέουρον, ὀπωρ. » Βάτον Ἰδαῖον. framboise, θ.

Σόϊ, ἴδε Εὐγενὴς καὶ Καλός.

Σολατσάρω, ῥ. ἀμ. » Διαβαδίζω, περιπατέω (» Τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς ἀνακάμπτοντας περιπατεῖν φασιν, οὐκέτι δὲ τοὺς εἰς ἀγρὸν ἢ πρὸς φίλον βαδίζοντας «, Πλούτ), διαπεριπατέω (Ἀθ.). se promener.

Σολάτσος. » Δίαυλος (Ἱπποκρ.), δρόμος καμπτός. tour de promenade.

Σομακὶ (μάρμαρον). » Ἴασπις (τὸ γαλάζιον), πόρφυρος (τὸ κόκκινον). jaspe fleuri, porphyre, brocatells καὶ serpentino (τὸ πρασινοκόκκινον).

Σόπα, ἴδε Ξύλον.

Σουγιὰ, ἴδε Μαχαιράκι καὶ Κονδυλομάχαιρον.

Σούγιολοῦ (τὸ). » Ὑδραγωγὸς, ὑδραγωγεῖον. conduit.

Σούγιολτζῆς » Ὑδραγωγὸς, *ὑδροτέχνης. fontenier, fontier.

Σουλιμᾶς (Λατ. Sublimatum), ἴδε Ἀξυφον. ||. σουλιμᾶς κόκκινος (Τουρκ. Ἀλ-σουλιγέν). » Κιννάβαρι, σάνδυξ ιξ (ἡ), μίλτος, σανδαράχη (-κη). cinabre.

Σοῦμμα, ἀριθ. » Κεφάλαιον, συγκεφαλαίωμα, γιγνόμενον, πλήρωμα (» Λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός· Πρυτανεῖα, μέταλλα κτλ. τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν«, Ἀριστφ.). montant.

Σουμμαρισμός. » Κεφαλαίωμα, συγκεφαλαίωσις. addition.

Σουμμάρω, ῥ. μετ. » Κεφαλαιόω, συγκεφαλαιόω, κεφάλαιον ποιῶ (Θεοφ. Χαρ.), συλλογίζομαι. sommer, prendre la somme.

Σουσουτηὰ, δ. αἰτέα ἡ Βαβυλωνία. saule pleureux.

Σοῦπα. » Ζωμὸς, ῥόφημα. soupe, θ. potage. ||. σοῦπα ῥύζι. » ὄρυζα ῥοφητὰ (Στραβ. ΙΕ).

Σαυπιέρα (τὸ Τουρκ. Τσορβαλῆκι), ἀγγ. » Κυμβίον, ἐμβάφιον. soupière, θ.

Σουρτούκης. » Συρφετὰς, περίτριμμα ἀγορᾶς (τῶν ὁδῶν). batteur des pavés (d'estrade).

Σουτζοῦκι, ἴδε Λουκάνικον.

Σοφᾶς, ᾶ (ὁ), (ὁ Τουρκικὸς καναπές). » Στιβὰς-άδος (ἡ) (κυρ. ἀπὸ χόρτα. » Στιβάδας ἐξ ὕλης ποιοῦντες· ἐπὶ δὲ τούτων τάπιδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας εὐωχοῦσιν «, Ἀθήν.). sofa, ottomane, θ.

Σοφρατζαρία, ἴδε Τραπεζαρειόν.

Σοφρατζῆς, ἴδε Τραπεζάρης.

Σπετσιά(ε)ρης. » Φαρμακοποιὸς, φαρμακοπώλης, ῥιζοτόμος. apothicaire, pharmacien.

Σπατσαρία. » Ἰατρεῖον, φαρμακεῖον, φαρμακοπωλεῖον, φαρμακών. apothicairerie, θ, pharmacie, θ.

Στιβάλια (Aestivalia, ὡς καλοκαιρινά), εἶδος ὑποδημάτων.

Στιγγάρω, ῥ. μετ. » Ἀνασπέλλω. carguer les voiles.

Στοῦκα (τὸ ἄλλ. Γουμπρὶ), φ., ἴδε Λαῦτσος.

Στουπέτσι. » Ψιμμύθιον (ψιμύθρι τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἴδε καὶ Φυκιασίδιον). blanc d'Espagne; ceruse.

Στόφα (εἶδος ὑφάσματος). » Χρυσόπαστος (» Χρυσοῦφαντος, » Διάχρυσος) ἀλουργίς. étoffe dorée, θ.

Σωκάκι (ἡ ἄλλ. Ῥοῦγα). » Στενωπὸς, ἄμφοδος (ἡ), ἄμφοδον. ruelle, θ. ||. ἄνθρωπος (λόγος) τοῦ σωκακιοῦ. » Ἀγοραῖος, ὁ ἐκ τριόδου. des halles, des ruelles.

Ταβάνι. » Ὀροφὴ, οὐρανός. plafond.

Ταβᾶς, ἴδε Ἀπλάδα.

Ταβλᾶς (ἐκ τοῦ Λατιν. Tabula), ἴδε Ἀπλάδα καὶ Δίσκος. ||. ταβλᾶς τῶν φαγιῶν. » Ἄβαξ, ἀβάκιον (τὸ μικρότερον), *ὀψοφόριον.

Τάβλι (εἶδος παιγνιδιοῦ· ὁ Σουΐδας τὸ γράφει Τάβλα, καὶ λέγει ὅτι ἐφευρέθη ἀπὸ τὸν Παλαμήδην). » Κύβος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὰ πλ.). tric-trac. §. (συνεκδοχ. τὸ σανίδι ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον παίζουν). » Ἄβαξ, ἀβάκιον, τηλία. tablier.

Ταγιρτζῆκα, ἴδε Διασάκι καὶ Ταγάρι.

Ταζέδικος, η, ον, ἴδε Νωπὸς καὶ Χλωρός.

Ταϊφᾶς (οἱ σύντροφοι ναῦται εἰς ἕνα πλοῖον). » Πλήρωμα. équipage.

Ταχλᾶς. » Κυβίστησις. culbute, θ. ||.

κάμνω τακλάδες. » Κυβιστάω, κυβιςίνδα παίζω. faire la culbute.

Ταλικδοῦρος. » Τορευτὴς, λεπτουργός tourneur.

Ταλιάνι, ἴδε Ἠόχη.

Ταλιαντζῆς. » Ἀρκυωρὸς, δικτυωρός. gardeur des filets.

Ταμπακιέρα. » Πυξίς. tabatière, θ.

Ταμπάκης. » Βυρσο(» Σκυτο)δέψης. tanneur, megissier; corroyeur.

Ταμπάκικον(ἐργαςῆρι). » Βυρσο(» Σκυτο)δεψεῖον. tannerie.

Ταμπάκος, ἴδε Καπνός.

Ταμπιέτι, ἴδε Συνήθεια. §. (ἰδιαιτ. τὸ καλόν). » Κομψότης, φιλοκαλία. goût.

Ταμπούρι, ὄργ. (μουσ.), (ἴσ. ἐκ τοῦ) » Πανδούρη(ρα). » Πηκτὶς, ἢ » Μάγαδις, ἢ » Κινύρα. luth.

Ταντοῦρι. » Αἴθρακος-νος (ἡ), ἀνδράχλη. chauffe-pied, chaufferette (εἶνε διαφορετικόν), θ.

Ταράκι, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Ταράφι. » Στάσις, σύστασις, ἑταιρία (-εία), φατρία (μεταγ.). parti, faction; cabale, θ. clique (οἰκ.), θ. ||. κάμνω ταράφια. » Στασιάζω, φατριάζω. cabaler.

Τάσι (τὸ μετάλλινον φλασκί), ἀγγεῖον. » Σκύφος, κύπελλον, φιάλη, ῥυτὸν, ἐπαρυστὴρ, ἐπαρυστρὶς, ἀρύστιχος, ἀρύβαλλος καὶ ἀρυβαλλὶς (κυρ. τοῦ λουτροῦ). tasse, θ. coupe, θ.

Ταχτᾶς (τὸ χωρισμένον καὶ ἀπάτητον μέρος εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰ περιβόλια, ὅπου φυτεύονται τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ ἄνθη), ἴδε Βραγιά.

Ταχτιρβάνι (εἶδος ὀχήματος κρεμαστοῦ μεταξὺ δύο μουλαριῶν). » Ἀπήνη, λαμπήνη. brancard, litière, θ.

Τεζγκιάχι (τὸ τραπέζι ὅπου βάλλουν οἱ τεχνῖται τὰ σύνεργά των καὶ τὴν δουλειάν των, καὶ οἱ πωληταὶ τὰς πραγματείας των). » Τηλία. établi, étal (κυρ. τῶν κρεωπωλῶν).

Τεϊσόρι (Βλαχ.), ἄνθ. » Ἀνθεμὶς, ἡμεροκαλλίς. muguet (le petit), ἴδε καὶ Σαλκίμι.

Τέλλι (ἡ σιδερένια κλωστή). fil d'archal.

Τελλάλης, ἴδε Διαλαλητής.

Τελλέκης (ὁ λούων εἰς τὸ λουτρόν) » Βαλανεὺς, βαλανείτης, παραχύτης. garçon baigneur.

Τεμπέλης, α, ικον, ἴδε Ἀκαμάτης καὶ Ὀκνός.

Τεμπελιά. » Ὀκνηρία, ἀμέλεια. paresse, θ. fainéantise, θ.

Τεμπέρι, ἄνθ., ἴδε Κρῖνος.

Τιμπεσίρι. » Κρητικὴ (» Λευκῖτις, » Κιμωλία) γῆ, Κρητίς. craie, θ. tripoli.

Τενεκὲς, ἴδε Πάφυλας.

Τεντζεράκι. » Χυτρὶς, χυτρίον petite marmite, θ.

Τέντζερες. » Χύτρα. pot, casserole, θ. marmite, θ.

Τεντζοῦχι, μυρ., ἴδε Κοῦρσι.

Τεπέρι (ὅπλον Ἀσιατικόν). » Πέλεκυς ἀμφίστομος, ἀμφιπέλεκυς. (espèce de) hallebarde.

Τεῤῥάτσα (Ἰταλ.), ἴδε Δῶμα καὶ §.(εἰς τὸ Παράρτ.) Σέτι.

Τερσανᾶς, ἴδε Καραβοστάσι.

Τζαμμεδάνι (τὴν λέξιν Τζαμανδᾶς ἀναφέρει Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος). » Μάρσι(συ)πος(-ππος), μαρσίππιον, κυνοῦχος, φάσκελος. bougette, θ. ἴδε καὶ Δισάκι.

Τζαμπάζης (ὁ περιπατῶν εἰς τὸ σχοινί). » Σχοινοβάτης. funambule, voltigeur, danseur de corde. §. (ὁ γυμνάζων τὰ ἄλογα). » Πωλοδάμνης. écuyer, maquignon.

Τζαμφέσι, ἴδε Μεταξωτός.

Τζεβαΐρι, ἴδε Διαμαντικὸν καὶ Σμαδιακόν.

Τζεβαερτζῆς. » Λιθογνώμων, λιθοξόος. joaillier, lapidaire.

Τζελάτης. » Δήμιος, δημόσιος (» Παρὰ Ῥοδίοις νόμος ἐστὶ, τὸν δημόσιον μηδέποτε εἰσελθεῖν τὴν πόλιν », Δίων Χρυσοστ.). bourreau.

Τζελέπης. » Προβατοκάπηλος. fournisseur (vendeur) de (commerçant en) moutons.

Τζερεμές. » Τίμημα, πρόστιμον, προστίμημα, ζημία. amende.

Τζερεμετίζω, ἐ. μετ. » Τιμάω, ζημιόω, ζημίαν τάττω. amender, θ.

Τζερεμέτισμα. » Ζημίωμα, ζημίωσις, προστίμησις. l'action d'amender.

Τζιέρι, ἴδε Πλεμόνι καὶ Σηκῶτι.

Τζιμπινλῆκι, ἴδε Κουνουπιέρα.

Τζιρίτι. » Δόρυ, κοντὸς, παλτόν. javeline. θ. ||. παίζω τζιρίτι. » Κοντοβολέω, διακοντίζομαι (» Πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀκόλουθον διατοξεύεσθαι καὶ διακοντίζεσθαι », Θρρ. Χαρ.). s'exercer à lancer la javeline.

Τζουλοῦφι. » Προκόμιον. toupet.

Τζουτζές. » Νάνος, νανώδης, νανοφυής. nain.

Τίγγα, ἰχθ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κυπρίνων, Λατιν. tinca). » Τίλων ἢ Τίλλων (Ἡροδ. Ε καὶ Ἀριστοτ. περὶ ζ. ΣΤ'). tanche, θ.

Τιλιγάρι (ὀρθότ. Ταλιγάρι). » Ζευγίτης(ἵππος). cheval (de train). || . ἕνα ζευγάρι ταλιγάρια. »(ἵππων)ξυνωρίς(ζεῦγος).

Τιντηλίνα, φ. ἴδε Μοσχοσίτι.

Τιρτῆρι, ἴδε Τρέμουσα.

Τόϊ (ὀρθότ. Ἀῶϊ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ὠτώεις), π. » Ὠτὶς (ἡ). outarde, θ.

Τοκμάκι, ἴδε Σφυρί. || . τὸ τοκμάκι τῆς πόρτας. » Ῥόπτρον καὶ ῥόπαλον (» Ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ Ῥοπάλου«, Ξενοφ. Ἑλλ. ΣΤ'). heurtoir.

Τομπάκι, ἴδε Χάλκωμα.

Τοπάτσι (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Σβοῦρος.

Τόπι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Σφαῖρα,ἐφετίνδα, φαινίνδα, ἅρπαστον. paume, θ. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον παίζεται). »Σφαῖρα, πάλλα (ἴδε Μπάλλα). balle, θ. ballon, éteuf. || . παίζω τὸ τόπι. »Σφαιρίζω. jouer à la paume (au ballon etc)

§. (κομμάτι ὑφάσματος τυλιγμένον). » Ἱστὸς (» Ὀθονίων ἱστοὺς τρισχιλίους«, Πολυβ. Ἐ). pièce (d'étoffe).

Τοποῦζι. » Ῥόπτρον, ῥόπαλον. masse, θ. || . τὸ τοποῦζι τοῦ τσαδηριοῦ (τοῦ κρεββατιοῦ κτλ.) » Σφαίρωμα. pomme, θ.

Τορβᾶς, ἴδε Δισσάκι. (Σημ. Τὸ Δρουβανιστὸν ὀξύγαλον τοῦ Πτωχοπροδρόμου,περὶ τοῦ ὁποίου ἀπόρησεν ὁ Κορ. καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Δουκαγγ., δὲν πρέπει 'να ἦνε ἄλλο, παρὰ τὸ Τορμπὰ-γιουρτοὺ,δηλ. στραγγιστὸν ἢ περασμένον ἀπὸ σακκοῦλι[τορμπᾶν, τὸν ὁποῖον προφέρουν οἱ Ἕλληνες Τρουβᾶν]).

Τοῦβλον (Λατιν.). » Πλίνθος ὀπτή. tuile, θ. brique, θ. carreau.

Τουζλοῦκι. » Κνημὶς, περικνημίς. guêtre, θ.

Τουλοῦμι, ἴδε Ἀσκί.

Τουλοῦμπα (τῶν πηγαδιῶν καὶ καραβιῶν). » Ἀντλία, ἄντλος. §. (ἡ διὰ τὰς πυρκαϊάς). » Σίφων. pompe, θ.

Τουλπάνι (αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶνε κυρίως τῶν παλαιῶν ἡ) » Βύσσος. » Διαφανές. Ταραντινίδιον. Ἀμόργινον. mousseline (ὅθεν παρεδέχθημεν τὸ Μοσυλίνειον, ὡς ἐκ τῆς πόλεως Μοσοὺλ, ὅθεν συνήθως μετεφέροντο κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν.), θ.

Τουμπελέκι, ὄργ. (μουσ.). » Κύμβαλον timbale, θ.

Τουμπροῦκι, ἴδε Κούτσουρον.

Τουρλοῦ (εἶδος φαγητοῦ). » Σύγκρουμα, σύμμικτος λοπάς. macedoine, pot pourri. §. salmigondis.

Τοῦρνα, π. ἴδε Γερανός. §. 'ψ. ἴδε Λαῦτσος.

Τουρσὴ, ἴδε Ἀρμηὰ καὶ Ὀξειδάτος.

Τοῦρτα (εἶδος ζυμαρικοῦ, ἀπὸ τοῦ Λατιν. torta, σημαίνοντος κατὰ λέξιν)»Στρεπτὸς, στρέμμα. tourte, θ.

Τουτιὰ (μεταλλικόν τι). » Πομφόλυξ, σπόδιον,πλακῖτις (σποδὸς),Καδμεία,στίμμι. tutie, θ. spode, θ.

Τουφέκι. » Μολυβδοβόλον ἢ Πυροβόλον (ὅπλον). fusil; mousquet (ἓν ἄλλο εἶδος).

Τρὰ (ἡ). » Χρυσήλατον. clinquant, lamette (d'or ou d'argent).

Τραμουντάνα, ἄν. » Ἀπαρκτίας. tramontane, θ. || . ἄστρον τῆς —. » Ἄρκτος (ἡ μικρὰ), κυνόσουρα. ourse (la petite), ἴδε Ἀμάξι.

Τραμπάκο, Τραμπάκολο (εἶδος καραβιοῦ ἀπὸ τοῦ Λατιν. Trabica. Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν) »Τράμπις(,ναῦς, ἄκατος, πορθμὶς, τινὲς δὲ πλοῖα βαρβαρικὰ, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀῤῥ. [περίπλ. Ἐρυθ. θάλατ.] ὀνομάζει) Τράπαγα.

Τραμπάλα (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Τρυτάνη. balançoire.

Τράττα, ἴδε Κλεπτοκάϊκον καὶ §. Ψαροκάϊκον.

Τραχανᾶς (ἴσως ὁ) » Τράγος (τοῦ Γαληνοῦ), ἀθάρα. semoule, θ.

Τρινκέτο, ναυτ. » Δόλων. le petit hunier.

Τριπόντες (καράβι μὲ τρία πατώματα ἢ κουβέρταις, ὅθεν καὶ Τρικούβερτον, τὸ Τουρκ. Οὐτσ-ἀμπαρλί). » Τριπάροδος ναῦς, (εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὸ ὠνόμασαν)τρίκροτον. vaisseau à trois ponts.

Τσαδῆρι, ἴδε Τέντα.

Τσαΐρι, ἴδε Γρασίδι καὶ Λιβάδι

Τσακάλι (εἰς τὴν Περσ. ὀνομάζεται ἡ ὕαινα), ζ. » Θῶς-ωὸς (ὁ καὶ ἡ). chacal ou jackal, (κυρίως πρέπει 'να γράφηται) tsacal.

Τσακίλι, ἴδε Χυλίκι.

Τσακίρ-κέϊφι (τὸ μέτριον καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς ἀκόμη μεθύσι). »Ἀκροθώραξ. pointe de vin, l'entre-deux bouteilles.

Τσακμάκι, ἴδε Πυροβόλος.

Τσακμακίζω, ῥ. ἀμ. » Συντρίβω τὰ πυρεῖα (Λουκιαν.). battre le briquet (le fusil).

Τσακμακόπετρα. » Πυρεῖον, πυρίτης (πυρῖτις) λίθος. pierre à fusil (à feu), ἴδε καὶ Στερνάρι.

Τσαλὶ (ἀ. κάθε χαμηλὸν καὶ ἀγκαθωτὸν δένδρον, καθὼς ἡ) »Ῥάμνος (ἴδε Μαυραγκαθηά), θ. (ἡ) » Ἐρείκη, (ἡ). » Ἄχερδος, (ἡ) » Βάτος κτλ., ἴδε καὶ Χαμόδεν-

δρον. §. (β'. εἶδος θάμνου ἀπὸ τὸ γένος τῆς ρίγανης), ἴδε Φοῦντα. §. (γ'. πλ. ἐν γένει ὅλα τὰ ξηρὰ καὶ εὐκολοάναπτα ξυλαράκια), ἴδε Φρύγανον.

Τσαλοπετεινὸς, π. »Ἔποψ. huppe, coq-de bois.

Τσαλόσκουπα, ἴδε Σάρωμα.

Τσάμι, δ. ἴδε Ἀγριοκουκουναρηὰ καὶ Πεῦκος.

Τσαμποῦνα. » Τιτύρα.

Τσαμπουνίζω((ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. zambo-

Τζαμπουνῶ (gnare, κυρ. παίζω τὴν Τσαμπούναν, Ἰταλ. zambogna, τὸ σουραῦλι, καὶ μεταφ. ματαιολογῶ, ἀκριτομυθῶ), ῥ. ἀμ. ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ. ||. τζαμπουνίζεις (φρ.)! » Ληρεῖς ἔχων.

Τσαννάκι (Τουρκ. λεξις, ἢ μᾶλλον Περσικὴ, τὴν ὁποίαν μεσεχειρίσθησαν καὶ οἱ παλαιοὶ κωμικοί: Ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. ΙΑ], ἀναφέρων τὸν στίχον τοῦ ποιητοῦ Φιλήμονος: » Σαννάκι', ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια «, 'τὸ ἐξηγεῖ. » Ἐκπώματα περσικὰ), ἴδε Πινάκι.

Τσανακλῆκι, ναυτ., ἴδε Κούρφα.

Τσάντα, ἴδε Δισσάκκι.

Τσαντήλα (τὸ πλεκτὸν, ὅπου στραγγίζει καὶ σχηματίζεται τὸ τυρί). »Πλαςίγγιον. eclisse, ἴδε Τυροβολι.

Τσαντζαλιάζω, ῥ. μτβτ., ἴδε Κουρελιάζω καὶ-

Τσαντζαλιάρης, α, ικον, ἴδε Κουρελιάρης καὶ·

Τσάντζαλον (κατὰ τὸν Κορ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. Concio, τοῦ ὁποίου τὸ ὑποκορ. εἶνε Concerello. Ἀλλ' ἡ λέξις ἦτον συνηθης ὄχι μόνον ἐπὶ Νικηφόρου τοῦ Καλλίστου [1280—1330], ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Μαυρικίου περὶ τὰ τέλη δηλ. τοῦ ϛ' αἰῶνος καὶ βέβαια καὶ πολὺ ἀρχήτερα, εἴ γε, κατὰ τὸν συγγραφέα τοῦτον, » Ὁ Ἰάκωβος, ἐξ οὗ καὶ ἡ τῶν Ἰακωβιτῶν αἵρεσις, Σύρος τὸ γένος .. Τζάντζαλος οὑτωσί ἐπωνόμαστο, διὰ τὴν ἄκραν, ὥς γε οἶμαι, εὐτελειαν «), ἴδε Κουρέλλι.

Τσαρδάκι, ἴδε Τέντα.

Τσάρκι, ἴδε Τόρνος.

Τσάρκι-φελέκι, ἄνθ. » Ἶρις. iris.

Τσαρλατάνος. » Γόης, ἀγύρτης, ἀλαζὼν, ἀπατεών. charlatan, imposteur.

Τσαροῦχι (ἐπὶ Τζέτζου καὶ Πτωχοπροδρόμου ἐλέγετο φαίνεται, Τσουρίχι, ἂν συμπεραίνωμεν ἐκ τῶν ἐπιθέτων, Τσουριχοάγιος, Τσουριχοχειροτόνητος, Πετρομαχασκοτσούριχος κτλ. ἐκείνου, καὶ τοῦ Τζαντζαλιαροτσούριχος τούτου). »Ὑπόδημα, ἀρβύλη, σάνδαλον καὶ σανδάλιον (» Ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου«, Πρξ. Ἀποστολ. [ὅθεν καὶ εἶδός τι ἰατρικοῦ ἐπιδέσμου, ὁ καλούμενος Βουκολικὸς, ἐλέγετο, διὰ τὴν πλοκὴν πάντως τῶν λωρίων, καὶ Σανδάλιος]), καρβατίνη, βλαύτη, βλαυτίον. soulier.

Τσαρσὶ, ἴδε Παζάρι.

Τσασίτης.' » Κατάσκοπος, ὀπτὴρ, κατοπτήρ. espion.

Τσασιτλῆκι. » Κατασκοπὴ, κατασκόπευσις. espionnage.

Τσατὶ (τοῦ 'σπιτιοῦ). » Στέγασις, δόκωσις.

Τσατίζω (φόρεμα), ῥ. μετ., ἴδε Καταπιάνω. §. ('σπίτι), ἴδε Σκεπάζω.

Τσελῆκι (τὸ ἀλλ. Ἀτσάλι). » Στόμωμα, χάλυψ (αὐτὸς εἶναι κυρίως ὁ) ἀδάμας (τῶν παλαιῶν). acier.

Τσελικόνω, ῥ. μετ. » Στομόω, φαρμάσσω. acérer, donner la trempe(le fil)

Τσελίκωμα. » Στόμωμα, φάρμαξις (Πλούτ.) trempe, θ.

Τσεμέν (τὸ λεπτότατον χορτάρι). »Χορτάριον. gazon. §. (συνεκδοχ. ἡ πλάκα τοῦ χορταριοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν στρώνουν τὰ περιβόλια). » Χορτόπλινθος. gazon.

Τσεκοῦρι (Λατιν. securis, ἀπὸ τοῦ Ἑλλ.). »Σάγαρις, ἴδε Ἀξίνη.

Τσελέγγι. » Στλεγγίς. espèce de panache.

Τσέτουλα (Τσέδουλα, ἐκ τοῦ Λατιν. Schedula, δελτίον, ὑποκορ. τοῦ Ἑλλ. Σχέδη). »Ξύλον λογιστικὸν, σύμβολον («Διαπεπρισμένα ἤμισε' ἀκριβῶς ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα, « Εὔβουλ. παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. 613), συντόμιον (μεταγ.). taille, θ.

Τσιβὶ (τὸ ξύλινον καρφὶ), ἴδε Ξυλοκάρφι.

Τσίγα, ἡ. » Ἔλοψ καὶ Ἔλλοψ, ἀνθίας, κάλλιχθυς, καλλιώνυμος, ἱερὸς ἰχθύς. esterlet (ἡ) sterlet.

Τσικοῦτα, φ. (φαρμ.), ἴδε Καρῶνι.

Τσικρῆκι, ἐργ., ἴδε Ῥοδάνι.

Τσιμιστῆρι, δ., ἴδε Πυξάρι.

Τσιμπλιτάρα (ἴσως ἐκ τοῦ Κίγκλος, ἢ σεισοπυγὶς), π. »Κνιπολόγος, ἴδε καὶ Ξυλοφάγος.

Τσιμποῦκι, ἴδε Καπνιστῆρι.

Τσιμουτιὰ (λέξις ἀλλόκοτος, συνήθης εἰς τὴν φράσιν:) ||. μὴ 'βγάλῃς τσιμουτιὰν ἀπὸ τὸ στόμα σου. » Μηδὲ γρύξῃς μηδοτιοῦν (Ἀριστοφ.) «.

Τσιν(Τσεν)γκέλι, ἐργ. »Ἁρπάγη, ὄνυξ, ὄγκινος, κρεάγρα. crampon, croc, crochet (τὸ μικρότερον).

Τσινὶ (ὁ Κορ. 'τὸ παράγει ἀπιθάνως ἀπὸ τὸ Λατιν. Tina. Ἡ φυσική 'του παραγωγὴ εἶνε ἡ Κίνα, Τουρκ. Τσὶν, ἀπὸ τὴν

ὁποίαν ἐπρωτοφέρθησαν· ὅθεν:) » Σινικὸν (πλαστούργημα), ἀργιλλόπλαστον (νεολ.). porcelaine, θ.

Τσιρμόνια. » Φιλοφροσύνη, φιλοφρόνησις. honnêteté, civilité, ἴδε καὶ Περιποίησις.

Τσίτι (Ἀγγλ. chintz, ἀπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ ἴσως). » Σινδὼν εὐανθὴς (Στραβ. βιβλ. ΙΕ΄). toile peinte.

Τσίφρα (εἶδος γραψίματος αἰνιγματώδους). » Σίγλι (Πλουτ. Κατ.). chiffre, ἴδε καὶ Μονοκονδυλιά.

Τσογένι, ἴδε Σαπουνόῤῥιζα.

Τσόκαρον (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. zoccolo, τὸ ξύλινον ὑπόδημα), ἴδε Γαλέντζα.

Τσομπάνης (ἐκ τοῦ Σλαβων. Ζουπὰν, ἀρχηγὸς ἢ τοπάρχης), ἴδε Βοσκός.

Τσορβαλῆκι, ἴδε Σουπιέρα.

Τσορβᾶς, ἴδε Σοῦπα.

Τσότρα, ἀγγ., ἴδε Πλόσκα.

Τσουβάλι (εἶνε ἄρά γε ἀπὸ τοῦ Συμβάλλειν; Ὁ Ἑρμόλαος λέγει [ἐν Πλινίῳ, 8, 48] ὅτι Κιλίκιά τινα [τρίχινα] ὑφάσματα, ὠνομάζοντο Συμβαλλωτά), ἴδε Σακκί.

Τσουκαλάδικον (ἐργαστῆρι), ἴδε Κεραμιδάδικον.

Τσουκαλᾶς, ἴδε Κεραμιδᾶς.

Τσουκάλι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. zucca, σημαίνοντος κολοκύνθην), ἴδε Καθίκι καὶ §. Τέντζερες.

Τσοῦλι (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Σάγισμα.

Τσοῦντα (τοῦ καταρτιοῦ), ναυτ. » Ἄτρακτος (ὁ καὶ ἡ).

Τσουρέκι. » Ἀρτολάγανον.

Τσουράπι. » Ποδεῖον καὶ Πόδει(δι)ον, πέλυτρον (Πολυδ.). bas.

Ὑακοῦτι. » Ὑάκινθος (ἡ πολύτ. λίθος).

Φαμηλιά, ἴδε Σπίτι καὶ Σπιτικόν.

Φαράσι, ἴδε Σκουπιδολόγος.

Φάρος (» Τὸ δὲ λεγόμενον Ῥωμαϊστὶ Φὰρ, σκευάζεται οὕτως: σῖτον κτλ » Ἀέτ. Θ΄, 45). » Πτισάνη. orge mondé, ἴδε καὶ Μπλιγοῦρι.

Φαρφουρὶ (ὁ Κορ. τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Πορφύριον ἢ Πορφύρινον). » Φαβεντιανὸν (πλαστούργημα ἢ σκεῦος). fayence, θ.

Φεργάδα (εἶδος πολεμικοῦ πλοίου. Κάλλιστα ὠνομάσθη) » Δίκροτον (, μ' ὅλον ὅτι ἡ λέξις ἐσήμαινεν εἰς τοὺς ἀρχαίους διήρη ναῦν, ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α. ἐκδόσ.). frégate, θ.

Φερμπαλᾶς (ὀρθ. Φαλμπαλᾶς), ἴδε Ἀκροπρεπίδια.

Φιδές. » Πολφὸς (» Καὶ πολφός δέ τι ἐκαλεῖτο, μηρύματα ἐκ σταιτὸς, ἃ τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον, « Πολυδ.). *Σκωληκίς. vermicelle, θ.

Φιλδισένιος, α, ον. » Ἐλεφάντινος, ἐλέφαντος πεποιημένος. d'yvoire.

Φίλδισι. » Ἐλέφας-αντος. i(y)voire.

Φίλιος, ζ., ἴδε Ἐλέφας.

Φίστουλας, παθ. » Σύριγξ. fistule, θ. ||. φίστουλας 'ς τὸ 'μάτι. » Αἰγίλωψ, αἰγιλώπιον, ἀγχίλωψ (πρὶν ἀνοίξῃ καὶ ὅταν 'δὲν τρέχῃ). fistule lacrymale.

Φιστουλιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Συριγγόομαι. devenir fistuleux.

Φλάουτον, ὄργ. (Μουσ.), ἴδε Πατσαῦλι.

Φλάτον, ἴδε Ἄνεμος.

Φλατουόζον (κυρ. φαγητὸν καὶ ἰδιαιτ. ὄσπριον). » Φυσῶδες, πνευματῶδες. flatueux.

Φλυτζοῦνι (ὁ Σομμαυέρας 'τὸ γράφει Φρεντζοῦνι, καὶ τὸ ἐξηγεῖ Ἰταλ. becchiello), π. » *Κριθολόγος ἢ (πιθανώτ.) Θραυπίς. bruant, proyer.

Φοῦλι, ἄνθ. » *Χρυσονάρκισσος. jonquille, θ.

Φουλμπαχάρι, ἄνθ., ἴδε Κλεμαξίδα.

Φουστάνι (εἰς τὴν Γαλλίαν ἦτον ἐν χρήσει κατὰ τὸ 1666 ἡ λέξις Fustaine, εἶδος ὑφάσματος βαμβακίνου· φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ Περσικο-ινδικοῦ Φουϊστὰν, κώμης ὄνομα, ὅπου τοιαῦτα ὑφάσματα ἢ ὑφαίνοντο ἢ ἐβάφοντο (;), καὶ ἰδοὺ τί ἀναγινώσκεται εἰς τὸν Πρόλογον Ἰνδικοῦ τινος βιβλίου, μετενηνεγμένου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ ὑπὸ τοῦ Συμεὼν Σήθ: Λήψομαι μίαν πύλην ἐκ τῶν ὑφασμάτων τῆς κώμης Φουϊςὰν, ἵνα ἐν αὐτῇ δοξασθήσομαι κἀγὼ κτλ.). » Ξυστὶς, ἔγκυκλον, κολπωτὸς (χιτὼν), συμμετρία (Ἡσυχ. καὶ Πολυδ.). robe, θ.

Χαβαΐ (τὸ ἄλλ. Οὐρανὶ), χρ., ἴδε Γαλάζιος.

Χαβιάρι (ἐκ τοῦ Ὠάριον, Ὠβεάριον, ὑποκορ. τοῦ Ὠὸν, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀργεῖοι ἐπρόφεραν, κατὰ τὸν Ἡσύχ. Ὤβεον. Ὁ Εὐστάθ. περιγράφει καὶ τὰ δύο εἴδη τοῦ χαβιαριοῦ, τὸ κόκκινον καὶ τὸ μαῦρον, οὕτω πως: » Ὠὰ ἰχθύων τεταριχευμένα· γένος αὐτὰ ἑκάτερον, ὅσα τε εἰς δυάδα πλακώδη παράκεινται παραυγάζοντα εἰς ὑπέρυθρον, καὶ ὅσα ἐπὶ ἀῤῥίχων μέλανα κέχυνται σωρηδὸν, ὧν χορηγὸς ἐκ τῶν βορείων πρὸς ἄλλοις τόποις καὶ ὁ εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκβάλλων Τάναϊς «). caviar, ἴδε καὶ Μουροῦνα.

Χαβοῦζι. » Δεξαμενὴ, κολυμβήθρα. reservoir, ἴδε καὶ Γοῦρνα.

Χαβοῦτσι, φ. ἴδε Δαυκί.

Χαδούμης, ἴδε Εὐνοῦχος.

Χαζναδάρης. » Γαζοφύλαξ, θησαυροφύλαξ, ταμίας. trésorier.

Χαζνὲς (ἐκ τοῦ Περσ.) »Γάζα, γαζοφυλάκιον, θησαυρὸς, θησαυροφυλάκιον. trésor.

Χαλβᾶς, » Θρυμματὶς καὶ Ἐνθρυμματὶς (κυρ. ὁ 'σπιτικός).

Χαλὶ, ἴδε Ταπί.

Χαλκᾶς, ἴδε Κρικέλα.

Χάλτι, ἴδε Μωρολογία καὶ Φλυαρία.

Χαλταρίζω, ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

Χαμάλης, ἴδε Βαστάζος.

Χαμαλιάτικον, ἴδε Κουβαλιστικόν.

Χάμουρα (τὰ λουριὰ τοῦ ἀλόγου, ὅ,που τραβᾷ τὸ ἁμάξι), ἴδε Ζυγολοῦρι.

Χάμπ-οὺλ-λεζὶζ (προφ. κοιν. Ἀμπδιλεζὶ, καὶ εἶνε ἡ φαγώσιμος ῥίζα τῆς γλυκειᾶς Κύπερης [ἴδε τὴν λέξιν], ἀλλοῦ 'τὸ λέγουν: Μάνα τοῦ οὐρανοῦ), φ. »Κύπειρος ὁ (καὶ ἡ) ἐδώδιμος (πρὸς διαφορὰν τοῦ πικροῦ καὶ εὐώδους, ὅστις λέγεται Ἰατρικός). souchet-sultan.

Χάνι. » Πανδοχεῖ(κεῖ)ον, ξενοδοχεῖ(χεῖ)ον, ξενὼν, κατάλυσις, καταγωγὴ, καταγώγιον (Θκδ. Γ', 68). auberge, chan ἢ Kan. §. Συνοικία. hôtel.

Χαντζά(τζέ)ρι, ἴδε Μαχαῖρι.

Χαντζῆς. » Πανδοχεὺς (-κεύς), ξενοδόκος(χος). hôte, aubergiste.

Χάπι. » Φθόϊς (ἡ) καὶ Φθόεις (ὁ), φθοΐσκος, κόκκος, κατάποτον, καταπότιον (Θεοφρ. Θ', 8), γογγύλιον καὶ γογγυλίδιον (Ἱπποκρ.). pillule, θ.

Χαράρι (τὸ πέτσινον σακκὶ, ὅπου βάλλουν τὰ στρωματο-παπλώματα). » Στρωματεὺς, στωματόδεσμος καὶ στρωματόδεσμον. sac de cuir.

Χαρδάλι (εἰς ἰατρ. γλωσσάρ. γράφεται: Χαλδάλιν[ἄλλ. Χανδάλιν]), ἴδε Σινάπι.

Χαροῦμπα (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ, Χαρνούμπ), ἴδε Ξυλοκέρατον.

Χαρχάλι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Καρακάλλιον, Γλωσσαρ.). » Περιδέραιον, στρεπτὸν (περιαυχένιον, Ἡροδ.), στρεπτὸς (περὶ τῇ δέρῃ, Ξενοφ.), ὅρμος, περιτραχήλιος κόσμος, ὑποδερὶς (κυρ. τὸ ἐκ μαργαριταρίων, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἑξῆς χωρίον τοῦ Ἀριστοτέλους: » Τὰ δ' ὠὰ τῶν ὄφεων ἀλλήλοις συνεχῆ ἐστιν, ὥσπερ αἱ τῶν γυναικῶν ὑποδερίδες «, Ζ. Ε, 28), τὸ περὶ τὴν δειρὴν κόσμημα, χλιδὼν (» Καὶ περὶ τοὺς τραχήλους εἶχον χλιδῶνας λιθοκολλήτους «). collier, carcan.

Χασᾶς (τοῦ ἀλόγου). » Κάσας (» Ἵπποι χρυσοχάλινοι, κάσεις ἐφιππείοις καταπεπταμένοι«, Ξενοφ. Κυρουπ. φαίνεται δ' ὅ,τι ἐγράφετο καὶ Χάσας, ὅθεν τὸ ὑποκορ.) Χασσίδιον (Ἀχμέτ. Ὀνειρ. 220, καὶ ἐκ τούτου τὸ τῶν Βυζαντ.) Χάσδιον, (ἀλλ.) ἐπισέλλιον, ἐπίβλημα. housse, θ. caparaçon, ἴδε καὶ παραβ. Σάγισμα. ||. καὶ ὁ χασᾶς τοῦ ἀλόγου 'του ἦταν ἄλοικος. » Καὶ ὁ ἵππος ἀλουργίδι ἐπέστρωτο (Δχ). il était caparaçonné.

Χατῆρι, ἴδε Χάρις. ||. κάμνω τὸ χατῆρί τινος. » Χαρίζομαί τινι.

Χεϊμπὲς, ἴδε Δισσάκι.

Χιλάλι. »Ὠτογλυφὶς (κυρ. τῶν αὐτιῶν). cure-oreille· ὀδοντογλυφὶς, καλαμὶς καὶ μηλωτὶς (τῶν 'δοντιῶν). cure-dent.

Χοκκαμπάζης (κυρ. ὁ παίζων τοὺς χοκκάδες, ἁρπάζων δηλ. ἐπιτήδεια τὰ πετραδάκια, 'που φαίνεται ὅτι βάλλει ὑποκάτω, καθὼς ὁ) » Κοτυλιστὴς (τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐν Μισοπώγ. τὸν ὁποῖον ἑρμηνεύει ὁ Γρηγ. Ναζ.) »Ψήφοις παίζων, τὴν ὄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως«. Ψηφοκλέπτης, ψηφοπαίκτης. joueur des gobelets.

§. (γενικώτερον δὲ κάθε ἐπιτήδειος εἰς τὴν θαυματοποιΐαν). » Θαυματοποιὸς, γόης. escamoteur, jongleur, bateleur.

Χοκκαμπαζλήκια (τὰ). » Θαύματα, θαυματοποιΐαι, γοητεῖαι. tours de gibécière (de passe-passe). ||. κάμνω χοκκαμπαζλήκια. » Ψηφοπαικτέω.

Χοκκᾶς (ὅπου φτύνουν, ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Φωκὰς (»Ἀλάβαστρον, φωκάδιον«, λέγει ὁ Ἡσύχιος, τὰ δὲ γλωσσάρια ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ Μυροθήκη). » Πτυέλιον. crachoir.

Χούμελι (φυτὸν χρήσιμον πρὸς κατασκευὴν τῆς Μπίρας), ἴδε Βρουνιά.

Χουννάπι, κ. » Κόνναρον, παλίουρον. cornouille, θ.

Χουρμαδηὰ, δ. » Φοίνιξ. palmier, dattier.

Χουρμᾶς, 'πωρ. » Φοῖνιξ, φοινικοβάλανος. datte, θ. ||. τραμπουζὰν-χουρμασὶ, κ. » Μύξον (εἰς τὴν Τραπεζοῦντα ὀνομάζεται » Οὖβον, ἐκ τοῦ Οὖον, τὸ Σοῦρβον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ γένος ὑπάγεται). sebeste (diospyrus-lotus, plaqueminier d'Orient).

Χράμι (ὕφασμα μάλλινον κροσσωτόν). » Ἀμφίταπος, ἀμφιτάπης (ὁ καὶ ἡ) καὶ ἀμφίταπις (ἡ) (κυρ. ὅταν ἔχῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο πρόσωπα κρόσσια); ἴδε καὶ παράβ. Ἀνδρομίδα καὶ Ταπί. ||. ἀπὸ κάτω εἰς τὰ κρεββάτια ἦσαν στρωμένα ἅλοικα χράμια. » Ταῖς δὲ κλίναις ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο (Ἀθην.) «.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΙΝΑΞ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ, ΕΝ ΠΑΡΑΘΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ (*).

» Ὀκνῶ δὲ τοῖς ὀνόμασι πλεονάζειν, φεύγων τὸ
» ἀηδὲς τῆς γραφῆς· εἰ μή τινι πρὸς ἡδονῆς ἐστιν
» ἀκούειν Πλευταύρους καὶ Βαρδύητας καὶ Ἀλλότριγας,
» καὶ ἄλλα χείρω καὶ ἀσημότερα τούτων ὀνόματα «,
(Στρβ. Γ΄, γ΄).

Ἄβαδος, χ. τῆς Δολοπ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Ἠπ. καὶ Ἀκαρν.). » Ἀθήναιον (πόλις τῶν Ἀθαμάντων).

Avella-Vecchia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ)· » Ἀβέλλα.

Avenches, π. τῆς Ἑλβετ. » Ἀβεντικὸν (**Aventicum**).

Averno (Lago d'—), λίμ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ)· » Ἄορνος.

Aversa, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ, μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως). » Ἀτέλλα καὶ Ἀτέλλαι, ἴδε καὶ **S. Arpino**.

Avignon, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). » Αὐενίων.

Agello, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Τυλησσὸς καὶ Τυλλέσιον, ἴδε καὶ **Corica**.

Ἀγγελόκαστρον, χ. τῆς Αἰτωλ. (ἐν τῇ Παραχελωΐτιδι). » Ἀρσινόη. (Σημ. εἰς τὴν Ἀναχάϊδαν [τσιφτλίκι] τοῦ Ἀγγελοκάστρου ἐμπεριέχεται κυρίως ἡ) » Παραχελωῒς ἢ Παραχελωΐτις.

Ἀγγελοκήπια ἢ Ἀγγελόκηποι, τοποθεσία τῆς Ἀττικ. (πλησίον τῶν Ἀθηνῶν). » Ἀγγέλαι ἢ Ἀγγελῆ (ἴδε Παπαγγελάκι)· (κατ' ἄλλους οἱ) » Κῆποι (ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ ἐν Κήποις Ἀφροδίτη), (καὶ κατ' ἄλλους αἱ) » Ἀλωπεκαὶ (ἴδε **Antiquités Helleniques par A. R. Rangabé, p. 61, 62**).

Agde, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ἀγάθη, ἢ Ἀγαθόπολις (**Agathopolis Massiliensium**).

Ἁγιὰ-Γλυκειὰ, μον. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ

(*) Ἐξήγησις τῶν κατ' ἀποκοπὴν λέξεων καὶ τῶν σημείων.

ἀκρ-ωτήριον.
β-ουνόν.
βασίλ-ειον.
ἔθν-ος.
ἐπ-αρχία.
ἐρ-είπιον.
ἑρμην-εύεται.
κοιν-ῶς.
κυρ-ίως.
κωμ-όπολις.
λ-ιμήν,
λίμ-νη.
μον-αστήριον.
ν-ῆσος.
ν. ν. (νῆσοι ἢ ἐρημονήσια).
π-όλις.
πηγ-άζει (ὁ ποταμός).
πλησ-ίον.
πορθμ-ός.
ποτ-αμός.
προφ έρεται.
πρωτ-εύουσα (πόλις).
Σημ-είωσις.
φρ-ούριον.
χ-ωρίον.
χερσ-όνησος.
χύν-εται (ὁ ποταμός).
—, σημεῖον ἐπαναλήψεως, δηλοῦν, ὅτι πρέπει 'να ἀναγνωσθῇ πάλιν ἡ πρώτη λέξις, παρ. χαρ. » Γκούρα (ἡ πρώτη λέξις). || . ποτάμι τοῦ—(ἀντὶ ποτάμι τοῦ Γκούρα).
Σημειωτέον ὅτι τὸ Δ. εἰς τὰς περισσοτέρας λέξεις ὡς ξενικὰς πρέπει 'να ἀναγινώσκεται τραχὺ, ὡς τὸ Γαλλικὸν **D**.

Θεσπρωτίᾳ. Ἐδῶ ἔκειτο ἡ) » Ἔφυρα ἢ Κιχύρα ἢ (κατὰ τὸν Στραϐ.) Κίχυρος (πρωτ. ποτὲ τῶν Θεσπρωτῶν), ἴδε καὶ Βέρα καὶ Παραμυθιά.

Ἁγία-Ἑλένη (Κάϐος τῆς —), ἀκρ. τῆς Χίου (ἀντικρὺ τῶν Ἐρυθρῶν). » Ποσείδιον.

Ἁγία-Εὐφημία, ἐρείπ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον, 3 ὥρας πρὸς ἄρκτον τοῦ Γαλαξιδιοῦ, ἴσως ἡ) » Εὐπάλεια ἢ Εὐπάλιον, ἴδε καὶ Ἅγ. Ἰωάννης.

Ἁγία-Μαῦρα, ν. τοῦ Ἰονίου Πελάγους (μία τῶν Ἑπτά). » Λευκάς.

Ἁγιά-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Κριμαίας. » Παρθένιον.

Ἁγιάς, ἴδε Εἰάς.

Ἁγιάσμα-κιοῦ ἢ Ἁγιασμάτ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολ. (εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ἀὲν εἶνε ἡ) » Ἀλταία (, ἀλλ' ἡ) » Πιτάνη.

Ἁγιασουλούχ, χ. τῆς Ἰων. (πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἔφεσος.

Ajaccio, π. τῆς νήσου Κόρσικας. » Αἰάκειον.

Ἅγιος-Βασίλειος, β. τῆς Ἀργολ. (κοντὰ εἰς τὸ Καστρί). » Πρῶνος. 2) (βουνὸν τοῦ —), β. τῆς Καππαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Καισάρειαν). » Δίδυμον.

Ἅγιος-Βλάσις, χ. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὸ Ταλάντι). » Πανώπη, Πανωπεὺς ἢ Πανώπεια.

Ἅγιος-Γεώργιος, μέρος τῆς Κορινθίας. » Φλιασία. ||. ποτάμ. τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (πηγ. εἰς τὴν Φλιασίαν καὶ χύνεται εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Ἀσωπὸς (ὁ Φλιάσιος, πρὸς διαστολὴν τοῦ Βοιωτείου).

—, ἐρ. τῆς Ἀρκαδ. (2 ὥρας μακρὰν τοῦ Λεονταρίου). » Λυκόσουρα.

—, β. τῆς Ἀττ. (ὑπὲρ τὰς Ἀθήνας). » Ἀγχεσμός.

—, π. τῆς Θρᾳκ. Χερσον. » Πακτύη.

—, ἀκρ. τοῦ Ἄθωνος. » Νυμφαῖον.

—, ἀκρ. τῆς Θεσσαλ. (ἀντικρὺ Σκιάθου). » Σηπιὰς (ἄκρα), (ἀλλ. Καψο-μαναστῆρι).

—, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους (πρὸς Β. Δ. τῆς Κύθνου). » Μινώα.

—, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Βέλϐινα.

—, (μπογάζι τοῦ —, [Τουρκ.] Ἐδρελλὲξ-μπογαζῖ), στόμα (τὸ τρίτον ἀπ' ἀνατολ.) τοῦ Δουνάβεως. » Ψιλόν.

Ἅγιος-Εὐστράτιος, ἴδε Ἁγιστράτης.

Ἅγιος-Ἐπιφάνιος, ἀκρ. τῆς Κύπρου (τὸ βορειοδυτικώτερον). » Ἀκάμας.

Ἅγιος-Ἠλίας, β. τῆς Πελοπον. (τὸ μεσημϐρινὸν καὶ ὑψηλότερον μέρος τοῦ Ταϋγέτου), ἴδε Πεντεδάκτυλον. 2) — (εἰς τὸ Λεϐίδι), β. τῆς Πελοπον. » Ὀστρακίνη, ἴδε καὶ Ἀλωνίστενα. 3) (β. τῆς Εὐϐ. ὑπὲρ τὴν Κάρυστον). » Ὄχη. 4) (προφ. κοιν. Αἰλιάς), ἐρ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὴν Βόνιτσαν). » Ἀλύζεια, ἴδε καὶ Κανδῆλι,

Ἅγιος-Ἰωάννης, χ. τῆς Ἤλιδος (κοντὰ εἰς τὸν Πύργον). » Λετρινοῦς. 2) χ. τῆς Ἀρκ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναρίου. Πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἐρέα, ἴδε καὶ Ἀνεμοδοῦρι. 3) μον. τῆς Λοκρ. (κοντὰ εἰς τὴν Ναύπακτον. Πλησ. ἐρ. τὸ) » Εὐπάλιον, ἴδε καὶ Ἁγία-Εὐφημία. 4) ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Ζεφύριον.

Ἅγιος-Κοσμᾶς, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Ἁλιμοῦς.

Ἅγιος-Λουκᾶς, λ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Μυχός. 2) μον. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὴν Λεϐαδ.). » Στεῖρις.

Ἅγιος-Μάμας, χ. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. » Ὄλυνθος. ||. κόλπος τοῦ —, ἴδε Κασάνδρα.

Ἅγιος-Νικόλαος, λ. τῆς Μεγαρ. » Νίσαια. 2) β. τῆς Μεσσην. » Αἰγάλεον ἢ Αἰγιάλειον ἢ Θεμαθεία. 3) λ. τῆς Λοκρ. (3 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Ναυπάκτου). » Ἐρυθραί. 4) π. καὶ ν. τῆς Καρ., ἴδε Ἀτζὲμ-καλεσί. 5) ἀκρ. τῆς Χίου, ἴδε Κάϐο-Μελανιό.

Ἅγιος-Πέτρος, ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου. » Κυνουρία.

Ἅγιον-Ὄρος, ἴδε Ὄρος (ἅγιον —).

Ἅγιοι-Σαράντα, λ. τοῦ Κρισσ. κόλπου. » Κρέουσα καὶ Κρεῦσις (ἐπίνειον ποτὲ τῶν Θεσπιῶν). 2) λ. τῆς Ἠπ. » Ὄγχησμος ἢ Ἀγχεσμος ἢ Λιμὴν Ἀγχίσου.

Ἁγιστράτης (Ἅγιος Εὐστράτιος), ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Λῆμνον). » Νέα ἢ Νέαι.

Ἅγιος-Σωτῆρας, χ. τῆς Λήμνου. » Ἡφαιστεία.

Ἀγκίστρι, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Πιτυοῦσα, ἴδε καὶ Πλατειά.

Agosta, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Ῥαγοῦζαν). » Αὐγούστα.

Ἀγκώνα, π. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἀγκὼν (» πόλις Ἑλληνὶς, Συρακουσίων κτίσμα, « Στρϐ. Ε). ||. τμῆμα τῆς —, (Γαλλ. Marche d'Ancône), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. » Πικεντίνη.

Agnazzo (Torre d'—), χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἐγνατία.

Ἀγνοῦσαι, ν. ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους (πρὸς ἀνατολ. τῆς Χίου. Ὁ Κοραῆς λέγει ὅτι εἶνε αἱ) » Οἰνοῦσαι, (πιθανώτερον αἱ) » Αἰγινοῦσαι (ὅπου κατεναυμαχήθη ὁ Καλλικρατίδας).

Ἀγουλινίτσα, χ. (ὅπου καὶ ἰχθυοτρο-

φεῖον) τῆς Ἠλ. ἢ Τριφυλ. (παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Ἕλος (ἄλλο παρὰ τὸ Λακωνικόν).

Ἄγραφα (τὸ βόρειον μέρος τῆς Αἰτωλ.). » Ἀγραῒς ἡ Αἰτωλικὴ, ἴδε καὶ Βάλτος.

Ἀγριὰ, π. τῆς Θετταλομαγνησ. » Νήλεια ἢ Νηλία.

Ἀγριάδα, ἴδε Καινούργιο.

Ἀγρὶ-δὰγ, β. τῆς (μεγάλ.) Ἀρμεν. » Ἀραρὰτ (τὸ ὑψηλότερον μέρος του ὀνομάζεται Παρμὰκ-δαγὶ, διότι ὁμοιάζει μὲ δάκτυλα).

Ἀγύρα, χ. τῆς Ἀττικ. » Ἀναγυροῦς, ἴδε καὶ Βαρύ.

Ἀδάλια, π. τῆς Παμφυλ. » Ὀλβία.

Adda, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις καὶ τὴν Λάριον λίμνην, καὶ χύνεται εἰς τὸν Πάδον). » Ἀδούας ἢ Ἀδδούας.

Ἀδὲρ-μπαϊτζὰν (προφ. κοιν. Ἀζὲρ-μπετζὰν), ἐπαρχ. τῆς Περσ. (ἑρμην. Γῆ τοῦ πυρός· τὸ ἴδιον ἐσήμαινε καὶ τὸ παλαιόν της ὄνομα) » Ἀτροπατηνὴ, (ἡ ἄλλ.) » Μικρὰ Μηδία (πρὸς διαστολὴν τοῦ Ἰράκι-ἀτζεμὶ, τῆς Μεγ. Μηδίας).

Aderno, π. καὶ ποτ. τῆς Σικελίας (περὶ τὴν Αἴτναν). » Ἄδρανον.

Adige, ποτ. τοῦ Τυρόλ. (πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις καὶ χύνεται εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἄθεσις (Γερμ. Eisch) καὶ Ἀτησινός.

Adra, π. (παραθαλάσ.) τῆς Ἰσπανίας. » Ἄβδηρα (τὰ), ἴδε καὶ Almeria.

Ἀέρας, β. τῆς Κορινθ. » Ὄνεια ὄρη, ἴδε καὶ Μακρὺ-Πλάγι.

Ἀετὸς, χ. τῆς Ἀκαρν. (παρὰ τὸν Ἄναπον ποτ.). » Μητρόπολις (πρωτ. ποτὲ τῆς Ἀκαρν.). 2) ποτ. τῆς Ἀκαρν. (πηγ. πρὸς μεσημβρ. τοῦ ὄρους Βουδίτσα, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). » Ἄναπος.

Ἀζὸφ ἢ Ἀζὰκ, π. τῆς Ῥωσσ. (ἐν τῇ Ταρταρίᾳ). » Ταναΐς.

Αἴγινα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. ||. κόλπος τῆς—, » Σαρωνικὸς καὶ Σαλαμίνιος.

Ἀϊδὶν-Γκιουζὲλ-χισσὰρ, ἴδε Γκιουζὲλ-χισσάρ.

Ἀϊδίνι, ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. » Λυκία.

Ἀϊδόνι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὴν Τσαμουριάν). » Ἀϊδονία, ἴδε καὶ Μαργαρίτι.

Ἀϊλὰ, π. (καὶ φρούρ. ποτὲ) τῆς Ἀραβ. (ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης). » Αἴλανον (Στφ. Βυζάντ.). » Ἔλανα (Στρβ.). » Ἄειλα (Φλςρ.).

Ain, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύνεται εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Ἀδδούας.

Ἀϊναλὶ-καβάκι, παραθαλ. τῆς Θράκ. (εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον, ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντινουπόλεως). » Κύβος Καγώβου.

Ἀϊντζερμπὲχ, π. τῆς Κιλικ. » Κυΐνδα (τὰ), (ἡ ὕστερον) » Ἀνάζαρβος (πατρὶς τοῦ Διοσκουρίδου).

Aix, (διάφοροι) π. π. τῆς Γαλλ. » Σεξτία (ἀπὸ Γαΐου Σεξτίωνος).

Aix-la-Chapelle (Γερμ. Aachem, Λατ. aquæ grani ἢ aquis granum). » Ἀκουϊσγράνον, π. τῆς Πρωσσ.

Acerra, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὑπὲρ τὸν Πάδον). » Ἀκέῤῥαι (Πλουτ. Μάρκελ.). 2) ἄλλη (εἰς τὴν Καμπανίαν). » Ἀχέῤῥαι.

Aci, ἴδε Chiaci.

Ἀκ-κερμὰν, π. τῆς (κάτω) Μολδαβίας ἢ Βεσσαραβίας. » Ἄλβα Ἰουλία.

Ἄκκια, ἴδε Ἄκρι.

Ἀκλιμπιὰ, π. τῆς Ἀφρικῆς (εἰς τὸ παράλιον τῆς Καρχηδόνος). » Ἀσπὶς, (Λατ.) Clypea.

Ἀκ-μετζγκὶτ, χ. τῆς (Εὐρωπ.) Σαρματ. (ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου). » Καρκίνη ἢ Κάρκινα, (παρβλ. Μαριούπολις).

Acqui, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ποτ. Boimia). » Ἄκουαι Στατιέλλαι (διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ ὕδατα).

Aquino, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον. Πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Ἀκούηνον.

Ἀκράτα, π. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὸ ὁμώνυμον βουνὸν, κοντὰ εἰς ταῖς Κλουτσίναις, καὶ χύνεται εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον). » Κρᾶθις. ||. Χάνι τῆς—, χ. τῆς Ἀχ. (ἰδῶ ἔκειντο αἱ) » Αἰγαί.

Ἄκρι, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Πτολεμαΐς καὶ (Ἀραβ.) » Ἄκκη.

Acri, ποτ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Καλαυρίαν). » Ἄκιρις.

Ἀκ-σαράϊ, π. τῆς Ἀλβαν., ἴδε Κρόϊα. 2) π. τῆς Κιλικ., ἴδε Ἀϊντζερμπέχ.

Ἀκσὰς, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου οὗτος χωρίζεται εἰς τοὺς δύω αὐτοῦ βραχίονας, τὸν Πηλουσιακὸν καὶ Κανωβικόν). » Κερκάσωρος καὶ Κερκέσουρα.

Ἀκ-σεχὶρ, π. τῆς Φρυγ. (33 ὥρας μακρὰν τοῦ Ἰκονίου). » Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας ἢ Τυρίαιον.

Ἀκ-σοὺ, λίμ. τῆς Βιθυν. (ἐκβάλλουσα εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον). » Ἀσκανία.

Ἀκ-τσάϊ, ἴδε Καπρὶ-σουγιού.

Ἀκ-χισσὰρ, π. τῆς Λυδ. » Θυάτειρα (τά).

Ἀλαδούλια, ἐπαρχία τῆς (μεγάλ.) Ἀσίας. » Ἀρμενία ἡ ἐλάσσων ἢ μικρὰ (χωριζομένη τῆς μεγάλης διὰ τοῦ Εὐφράτου), ἴδε καὶ Ῥεβὰν καὶ Τουρκμέν.

Ἀλὰ-σεχχὶρ (ποικίλον τεῖχος) καὶ ὄχι

Ἀλλὰχ-σεχχὶρ, π. τῆς Φρυγ. (11 ὥρ. πρὸς ἀνατολ. τῶν Σάρδεων). » Φιλαδέλφεια.

Ἀλαρὶς, π. τῆς Ἰδουμ. » Ῥινοκόλουρα (τὰ).

Ἀλατζά(-χισσὰρ), π. καὶ φρούρ. (παραθαλ.) τῆς Καραμαν. (Κιλικ. ἢ Ἰσαυρ.). » Κορακήσιον.

Alatri, π. τῆς Ἰταλ. » Ἀλέτριον.

Ἄλβαινα, π. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Παῤῥασίαν). » Μίνθη.

Ἄλβα-λόγκα, π. τῆς Ἰταλ. (14 μίλ. μακρὰν τῆς Ῥώμης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους καὶ πλησίον τῆς Ἀλβανῆς λίμνης). » Ἄλβα (,οἱ κάτοικοί της Ἀλβανοί', ἴδε καὶ Albi.

Albi, π. τῆς Ἰταλ. (μεσογειοτέρα τῆς Ἄλβα-λόγκας). » Ἄλβη Φουκηνσία (διότι κεῖται ἐπὶ τῆς Φουκίνης λίμνης).

Alento, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (παραῤῥέων τὴν, ἀπ' αὐτοῦ, κατά τινας, παρονομασθεῖσαν, πόλιν Ἐλέαν). » Ἐλέης.

Ἀλεποχῶρι, χ. τῆς Μεγαρ. (πρὸς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Παγαί.

Alessandretta (Τουρκ. Ἰσκενδερούν), π. τῆς Κιλικ. » Ἀλεξάνδρεια (τῆς Κιλικίας).

Alessano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἀπὸ Βρεντεσίου εἰς Τάραντα παραλίᾳ τῆς Καλαυρίας). » Οὐέρητον καὶ (ἀρχαιότ.) » Βάρις, παραβλ. Verano.

Ἀλέσσιο, π. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. » Λισσὸς (ἡ ἀκρόπολίς της ἐλέγετο Ἀκρόλισσος).

Ἀλικαὶς, λ. τῆς Πελοπον. (εἰς τὴν Ἑρμιον.) » Βούπορθμον. 2) λ. τῆς Κριμαίας (εἰς τὴν Σεβαστούπολιν). » Κτενοῦς.

Alice, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). » Ἄληξ καὶ Ἄληξ.

Ἀλικὴ, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Ζωστήρ.

Ἀλὶ-κιοΐ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολ. » Μύῤῥινα, ἴδε καὶ Μεράν.

Alicudi ἢ Alicuria, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων, παρὰ τὴν Σικελίαν). » Ἐρικοῦσα, ἴδε Lipari.

Ἀλῆ-μπεϊ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον τῆς Κωνσταντινουπόλ.). » Κύδαρις.

Alise, π. τῆς Γαλλ. » Ἀλεσία.

Alcantara, π. τῆς Πορτογαλλ. » Νεοκαισάρεια. 2) ποτ. τῆς Σικελίας, ἴδε Cantaro.

Alcolea, π. τῆς Ἰσπαν. » Ἰλίπα.

Ἀλκοσσὶρ, π. τῆς Αἰγ. » Βερενίκεια.

Ἀλλὰχ-κιλίσσε ἢ

Ἀλλὰχ-χισσὰρ, ἴδε Παλατίτσα.

Ἀλ-λουκὰν, β. τῆς Κιλικ. (κλάδος τοῦ Ταύρου). » Ἀμανόν.

Ἀλμαδὴν (Ἀραβ. μεταλλεῖον), π. τῆς (Βαιτ) Ἰσπαν. » Σισαπὼν (ἡ).

Ἀλμάνσορα, π. τῆς Ἰνδ. » Μινάγαρα (τὰ).

Almeira, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰσπαν. » Ἄβδηρα, ἴδε καὶ Adra.

Al-merin, π. τῆς Πορτογαλλ. (πλησ. τοῦ Τάγου). » Μόρων (ὁ).

Ἀλμπαχράϊν, ν. τοῦ Περσικοῦ κόλπου (πλησίον τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας). » Ἰχαρία (Στρβ.), » Ἰχάρα (Πτλμ.)

Ἄλυσσος, ἴδε Μαυρονέρι (2).

Ἀλωνίστενα (Ἀλῶνι στενὸ), χ. καὶ πεδιὰς τῆς Ἀρκαδ. (4 ὥρας πρὸς Β. Δ. τῆς Μαντινείας). » Ἀλκιμέδοντος πεδίον, ἢ Ὀστρακίνη, ἴδε καὶ Ἅγιος Ἠλίας (2).

Amantea, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). » Τέρινα (ἀφ' ἧς ὁ Τεριναῖος κόλπος), ἴδε Golfo di S. Eufemia καὶ παρβλ. Nocera.

Ἀμάσεια, π. τοῦ Πόντου. » Ἀμάσεια.

Ἄμαστρα, π. τῆς Παφλαγον. » Σήσαμος.

Amelia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Ἀμερία καὶ Ἀμέριον.

Ἀμὲρ-χανέ, π. τῆς Καππαδοκ. » Κόμανα, ἴδε καὶ Ἐλμποστάν.

Amiens, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Πικαρδ.) » Ἀμβιανὸν (νή).

Ἀμπαζὰς, ἐπαρχ. τοῦ Καυκάσου. » Ἀβασγία καὶ Ἀβασγοὶ (τὸ ἔθνος).

Ἀμπανὸζ, χ. τῆς Καππαδοκ. » Ἀβανισσὸς ἢ Ἀβανισών.

Ἀμπέλο, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Καρυταίνης, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Γόρτυς(-τυν), ἴδε καὶ Καρύταινα.

Ἀμπελόκηποι, ἴδε Ἀγγελοκήπια.

Abiso, ποτ. τῆς Σικελ., ἴδε Atellari.

Ἀμπουκὶρ ἢ Ἀμπουσχὶρ, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Αἰγ. (ἐδῶ κυρίως ἔκειτο ἡ) » Κάνωβος, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ταπόσειρις ἢ Ταφόσειρις (ἑρμην. πόλις Ὀσίρεως). §. χ. τῆς (μεσ.) Αἰγ. » Βούσιρις.

Ἀμπουλλιὸν ἢ Ἀμπουλλώνια, κωμόπ. καὶ λίμ. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. ἢ Μυσ. » Ἀπολλωνιὰς (ἡ λίμνη, ἔχουσα 10 μιλ. μῆκος καὶ 50 περιφέρειαν, καὶ τρία νησίδια ἐντὸς αὐτῆς). » Ἀπολλωνιᾶτις (εἰς αὐτὴν εἰσβάλλει καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐκβάλλει ὁ Ῥυνδακὸς), ἴδε καὶ Μιχαλίτσι.

Amburias, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν). » Ἐμπορεῖον (Στρβ. Γ', καὶ ΙϚ').

Ἀμπουσὶρ, π. τῆς Αἰγ. » Ταφόσιρις, ἴδε καὶ Ἀμπουκίρ.

Abruzzo (Ι'—), ἐπαρχία τῆς (μεσ.) Ἰταλ. » Σαυνῖτις ἢ Σαμνῖτις (χώρα).

Amsterdam, π. (πρωτ.) τῆς Ὁλλανδ. » Ἀμστελόδαμον.

Anagni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Ἀνάγνια.

Ἀναζύρι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἀνάργυροι), χ. τῆς Πελοπον. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀνδροῦσαν). » Ἀνδάνεια(-ία).

Anapo, ποτ. τῆς Σικελ. (χύνεται εἰς τὸν λιμένα τῶν Συρακουσῶν). » Ἄναπος.

Ἀναποδάρης, ποτ. τῆς Κρήτης (πηγ. εἰς τὴν Ἴδην, καὶ, διαῤῥέων τὴν πόλιν Γόρτυνα, χύν. εἰς τὴν θάλασσαν). » Λήθης ποταμὸς, Ληθαῖος.

Ἀνασελίτσα, μέρος τῆς Μακεδ. » Ἐλυμαῒς ἢ Ἐλυμαΐα.

Ἀνατολικὸν (κατά τινας ἐκ τοῦ Αἰτωλικὸν), ν. τοῦ Κορινθ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὸ Μεσολόγγι). » Πιμέλη (μία τῶν Ἐχινάδων).

Ἀναχάϊδες (ἡ λέξις σημαίνει γενικῶς Τσιφτλίκι). ||. ἡ—τοῦ Ἀγγελοκάστρου, ἴδε Ἀγγελόκαστρον καὶ Μποχῶρι.

Anglona, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Βρεττίαν). » Πανδοσία,

Andalouse, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. » Βαιτικὴ, ἴδε καὶ Γκουαδαλκιμπίρ.

Andoria, ἴδε **Mandula**.

Ἀνδροῦσα, π. τῆς Μεσσην. (Ἰδὲν εἶνε κυρίως ἡ) » Μεσσήνη, ἴδε Μαυρομμάτι.

Ἀνεμοδοῦρι, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἡραία, ἴδε καὶ Ἅγ. Ἰωάννης.

Ἀνεμοκάμπι, χ. καὶ λιμ. τῆς Λοκρ. (3 1|2 ὥρας μακρὰν τοῦ Μαλανδρίνου). » Τολοφών.

Ἀνεμούρια, π. καὶ ἀκρ. τῆς Κιλικ. » Ἀνεμούριον.

Ἄνινος, β. τῆς Θεσσαλ. καὶ Αἰτωλίας. » Οἴτη.

Ἀνσινὰ, π. τῆς Αἰγ. ἢ Θηβαΐδος (εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Νείλου). » Ἀντινόη ἢ Ἄδυδος.

Ἀντακιὰ, π. τῆς Συρ. » Ἀντιόχεια (παρὰ τὸν Ὀρόντην).

Antibes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβενκίᾳ). » Ἀντίπολις.

Ἀντίλαλο, χ. τῆς Ἤλιδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ὀλυμπία, ἴδε καὶ Μιράκα.

Ἀντίμηλος, ν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους. » Φυλή.

Ἀντίπαρος, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Ὠλίαρος.

Ἀντιρόδιθος, ἴδε Νησιά.

Ἀντίφιλο, χ. τῆς Καρ. (ἀντικρὺ τῆς νήσου Καστὲλ-ῥῶσσο, Μεγίστης καλουμένης τὸ πάλαι). » Πάταρα.

Anzo (**Capo d'** —, καὶ **Torre d'**—), ἀκρ. καὶ πύργ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, ἀπέχουσα 260 σταδ. τῆς Ὠστίας, πλησ. ἔκειτο τὸ) » Ἄντειον ἢ Ἄνθιον ἢ Ἄντεια καὶ Ἄνθεια.

Ἀνῶϊ, β. τῆς Ἰθάκης (πρὸς τὰ δυτικὰ αὐτῆς παράλια). » Νήριτον.

Aosta, ἐπαρχ. καὶ π. τοῦ Πεδεμοντίου (**Piemont**). » Αὐγούστα (Πραιτωρία Σαλασσία).

Ἀπεδοσιὰ, π. τῆς Καρ. » Ἀφροδισιὰς, ἴδε καὶ Γκεϊρά.

Ἀπόκουρον, μέρος τῆς Αἰτωλ. (τὸ περὶ τὴν παλαιὰν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα). » Κουρῆτις καὶ Κουρητικὴ (γῆ). (Οἱ κάτοικοι τῆς ὠνομάζοντο Κουρῆτες [νῦν Ἀποκουρῆτες] καὶ Θεστιεῖς).

Ἀρακλευδιὰ, π. τῆς Ἀρμεν. (εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου). » Κλαυδιούπολις.

Ἀρὰπ-χισάρ, π. τῆς Καρ. » Ἄρπασσα.

Ἀρὰς, ποτ. τῆς Ἀσίας (ποτίζων τὴν μεγάλ. Ἀρμενίαν [τὴν ὁποίαν διαιρεῖ τῆς Μηδίας] καὶ τὴν Γεωργίαν, καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Κῦρον, χύν. εἰς τὴν Κασπίαν). » Ἀράξης.

Ἀράχοβα, χ. τῆς Φωκίδ. » Κυπάρισσος ἢ Ἐρωχὸς, ἴδε καὶ Πάνιαις.

Ἀργυρόκαστρον, π. τῆς Ἠπ. » Ἀντιγόνεια (κατὰ τὸν Μελέτιον). ||. ποτάμι τοῦ —, » Κέλυδνος. 2) χ. τῆς Ἀττ. (ἴσως ἡ) » Φυλὴ, ἴδε καὶ Βουλόκαστρον.

Ἀρδάνια, χ. τῆς Θεσσαλ. » Οἰχαλία.

Arezzo, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἐτρουρίᾳ, χίλια στάδια μακρὰν τῆς Ῥώμης). » Ἀῤῥήτιον.

Ἀρετσοῦ (Τουρκ. Δάριτζα) ἀκρ. καὶ χ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ κόλπου τῆς Νικομηδείας). » Φιλοκρήνη ἢ Ἀρεταί.

Aricia (προφ. κοιν. **La Riccia**, ἀντὶ **L'Aricia**), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, 100 — 120 στάδ. μακρὰν τῆς Ῥώμης). » Ἀρίκεια καὶ Ἀρικία.

Ἀρκαδιὰ, π. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. » Κυπαρισσαῒς ἢ Κυπαρισσία καὶ (Ἐκκλησ.) Χριστιανούπολις. ||. βάλτος τῆς —, ἴδε Βουλπί.

Arles, π. (παραθαλ.) τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). » Ἀρελάται.

Armagnac, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. (τὴν σήμερον ὀνομάζεται **Département du Gers**, πρωτ. τὸ **Auch**). » Ἀρμενιακόν.

Ἀρμίδια, π. τῆς Κύπρου. » Λεύκολλα.

Ἀρμυρὸν, χ. καὶ λ. (πρὸς τὴν ἀνατολ. παραλίαν τῆς νήσου Κρήτης). » Ἀμφίμαλλα καὶ Ἀμφιμάλη καὶ Ἀμφιμάλλιον.

Ἀλμυρὸς, π. τῆς Θεσσαλ. (περίφημες διὰ τὸ καπνόχορτόν 'της). » Ἅμυρος (ἡ). ||. ποτάμι τοῦ—, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ὄθρυν καὶ χύν. εἰς τὸν Πελασγ. κόλπον). » Ἀμφρυσσος. 2) πηγὴ τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὸ Βουθρεντό. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Β' βιβλ. τῶν μετεωρολογικῶν 'του, χαρακτηρίζει τὴν ἁλατώδη ἰδιότητά 'της). 3) λ. τῆς Λακων. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἄβια.

Ἀρναοὺτ-κιοΐ, κωμόπ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκης (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ἑστίαι, Ἀνάπλους, καὶ Μιχαήλιον.

Ἀρνὶ, πηγὴ τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Τεγεάτιδα). » Ἄρνη.

Arno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύνεται εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἄρνος.

Arras, π. τῆς Γαλ. (πρωτεύουσα τῆς Artois). » Ὀριγιακὸν ἢ Ἀτρέβατον.

Ἀρσοὺρ, χ. τῆς Ἰουδαίας » Ἀντιπατρὶς (κτίσμα Ἡρώδου).

Ἄρτα, π. τῆς Ἠπ. » Ἀργιθέα (κατὰ τὸν Πουκεβίλ). ||. ἐπαρχία (καζὰς) τῆς —. » Ἀμφιλοχία. ||. κάμπος τῆς —, ἴδε Χάζι. ||. ποτάμι τῆς —, (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀμβρακ. κόλπον). » Ἴναχος, ἴδε καὶ Ὄρα-λιάκα. ||. κόλπος τῆς—. » Ἀμβρακικός. 2) ποτ. τῆς Θρᾴκ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν). » Ἀρδίσκος.

Ἀρτάκι (τὸ), π. τῆς Βιθυν. ἢ Μυσίας (πρὸς τὴν Προποντίδα· πλησ. ἐρείπιον ἡ) » Κύζικος (, ἧς ἡ πηγὴ) » Ἀρτάκη (ἡ). (ἡ περὶ αὐτὴν χερσόννησος εἶνε ἡ) » Δολιονίς.

Artois, κομητ. τῆς (Βελγ.) Γαλλ. » Ἀρτεσία, ἴδε καὶ Arras.

Ἀρτοτίνα. κώμ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Μαλανδρίνου). » Ἐρίνεον.

Arzwald (Γερμ. τὸ Γαλλ. Forêt-noire), β. τῆς Γερμ. (σκεπασμένον τὸ πάλαι ἀπὸ δάση ἀπέραντα). » Ἑρκύνιος δρυμὸς καὶ Ἑρκύνιον ὄρος (, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ Μετεωρολογ. τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐτυμολογικώτερον ἴσως, γράφεται) » Ἀρκύνιον.

Ἀσβὰν ἢ Ἀσσουὰν, π. τῆς Αἰγ. (παρὰ τὸν Νεῖλον). » Συήνη.

Ascoli, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάππα). » Ἄσκλος, Ἄσκλον καὶ Ἄσκουλον (τὸ Πικηνὸν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Ἄσκλου, τοῦ ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, περὶ οὗ ἐφεξῆς).

Ascoli di Satriano, χ. (τῆς κάτω) Ἰταλ. (εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως). » Ἄσκλον καὶ Ἄσκουλον (τὸ Ἀπουλιανὸν ἢ Ἀκυλήϊον).

Ἄσπρα-'σπίτια, χ. (παραθαλ.) τῆς Φωκ. » Ἀντίκυρα καὶ Ἀντίκιῤῥα. 2) χ. τῆς Μεσσην. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀνδανία, ἴδε καὶ Ἀνάζυρι.

Ἀσπρονῆσι, ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους (πλησίον καὶ πρὸς δυσμ. τῆς Θήρας, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Θηρασίας). » Αὐτομάτη (Πλίν. Hist. nat. L. 4, cap. 12).

Ἀσπροπόταμον(-μος) καὶ Ἄσπρος, ποτ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (πηγ. εἰς τὸ Ὄρος Χαλίκι [μέρος τῆς σειρᾶς τοῦ Πίνδου] καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Ἀχελῷος,

Ἄστρος (τὸ), ἐπαρχ. τῆς Πελοπον. » Θυρεᾶτις. 2) χ. τῆς Κυνουρίας. » Θυρέα.

Ἄτακος, ν. τοῦ Κορινθ. κόλπου (μία τῶν Ἐχινάδων). » Δουλίχειον.

Ἄτβαρα, ν. τοῦ Νείλου. » Μερόη.

Atellari, ποτ. τῆς Σικελ. (χύν. παρὰ τὰς Συρακούσας εἰς τὴν θάλασσαν). » Ἐλωρος (ὁ).

Ἀτζὲμ-καλεσὶ, π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. » Ἰασός.

Ἀτζὲμ-μπεϊτζὰν, ἴδε Ἀδὲρ-μπαϊτζίν.

Ἀττόα, π. τῆς Ἰνδ. » Τάξιλα (τὰ).

Atri, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος, παρὰ τὸν ποταμὸν Ματρῖνον). » Ἀδρία ἢ Ἀτρία.

Ἀτσίκολο, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Καρύταιναν. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) » *Γόρτυς-υνος*. ||. ποτάμι τοῦ—, ἴδε Δημητζάνα.

Azzila, π. (παραθαλ.) τῆς Ἀφρικ. (εἰς τὴν Μαυρουσίαν). » Ζέλις.

Aubenas, ποτ. τῆς Γαλλ. (au département d'Ardèche). » Ἀλβούλας.

Auvergne, ἐπαρχία τῆς (Ἀκυϊταν.) Γαλλ. » Ἀρούερνοι.

Αὐγόκαμπος, β. καὶ πεδ. τῆς Σικυων. » Πελληνία.

Augsbourg. π. τῆς Γερμανίας (ἐν τῇ Σοαβίᾳ). » Αὐγούστα (Οὐινδελίκων) ἢ » Δαμασία, ἴδε καὶ Diessen.

Aude, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρηναίων καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τοῦ Λυόν). » Ἄταξ.

Auxerres, π. τῆς Γαλλ. » Ἀντισσιόδωρον.

Αὐλόκα ἢ Αὔλακα, χ. καὶ λ. τῆς Ἴμβρου. » Ναύλοχος.

Αὐλῶνα, π. (παραθαλ.) τῆς Ἠπείρ. (εἰς τὸν Μουζακέ). » Αὐλών.

Autun, π. τῆς Βουργουνδίας. » Αὐγουστόδουνον καὶ (ἀρχήτερα) » Βίβρακτα.

Ἀφιὸν-καρὰ-χισσὰρ, π. τῆς Φρυγ. (ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου). » Ἀπάμεια (ἡ Κιβωτός).

Ἀγχιαλοῦ, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). » Ἀγχιάλη.

Ἀχλαδόκαμπος, χ. τῆς Ἀργολ. » **Ὑσιαὶ** ἢ **Κεγχρεαί**. ||. ποτάμι τοῦ —. » **Φρύξος**.

Ἀχμὲτ-ἀγά, χ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Τριπολιτσᾶν. Πλησ. ἐρείπ. τὸ) » **Μεθύδριον**.

Ἀχμίν, π. τῆς Αἰγύπτου. » **Πανόπολις**.

Ἀχμουκιά, χ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου). » **Ἑρμούπολις** (ἡ μεγάλη), ἴδε καὶ **Δαμανχούρ**.

Ἀχούρια (παλαιὰ —), χ. τῆς Ἀρκαδ. (1 1/2 ὥραν πρὸς ἀνατολ. τῆς Τριπολιτσᾶς. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) » **Τέγεα**, ἴδε καὶ **Παλησεπισκοπὴ** καὶ **Πιαλί**.

Ἀχριδα, ἴδε Ὄχριδα.

Ἀχτιάρ, ἴδε Ἀλικαίς (;).

Βάθεια, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. » **Πορθμός**.

Βαθὺ (μικρὸ—), χ. καὶ λ. τῆς Βοιωτ. » **Αὐλίς**, ἴδε καὶ **Καρὰ-μπαμπάς**.

Βαθὺ-ῥεῦμα, χείμαῤ. τῆς Ἀρκαδ. » **Νύμφαιον** (τὸ Ἀρκαδικόν).

Val-di-noto, π. τῆς Σικελ. » **Νέητον**.

Valenciennes, π. τῆς Γαλλ. » **Βαλεντινιανόν**.

Valence, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῷ Δελφινάτῳ). » **Οὐαλεντία** (ὄνομα κοινὸν πολλῶν καὶ ἄλλων πόλεων), **Βαλεντιανή**.

Valenza, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγυστικῇ). » **Οὐαλεντῖνον** (**Forum Fulvii Valentinum**).

Valladolid, π. τῆς Ἰσπαν. » **Βαλλισόλητον**(-λετον).

Βάλα ἢ Βάλχ, ἴδε Μπάλχ.

Βαλλτάδα, χ. τῆς Μεσσην. » **Κορώνεια**.

Valois, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » **Βαλέσιον**.

Βαλοντιέῤῥαχον, λίμ. ἢ βάλτ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ). » **Ἀχερουσία**, ἴδε καὶ **Ἰωάννινα**.

Βάλτος, ἐπαρχ. τῆς Ἀκαρν. » **Ἀγραῒς** (ἡ Ἀκαρνανική), ἴδε καὶ **Ἄγραφα**. 2) (ὁ τοῦ Ἄργους), ἴσως ἡ » **Σήπεια**, ἴδε καὶ **Δαλαμανάρα**.

Βάνι, π. καὶ λίμ. τῆς Ἀρμεν. » **Ἀρσινόη** καὶ (κατὰ παραφθορὰν) » **Ἄρσισσα** καὶ (ἀρχήτερα) » **Σεμιραμόκερτα**.

Βανίνα ἢ **Βάναινα**, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » **Τέλφουσα**.

Vannes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βρεττανικῇ). » **Βένετον**.

Var, ποτ. τῆς Γαλλ. (χωρίζων αὐτὴν ἀνατολικῶς τῆς Ἰταλίας, πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις, καὶ χύνεται εἰς τὸν Γαλ. κόλπον). » **Οὔαρος**.

Vara(**La**—), ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγουρίᾳ). » **Βοάκτης** (Πτολ. 61).

Βαράσσοβα, β. τῆς Αἰτωλ. (ἐν τῇ Αἰολίᾳ), ἴδε **Χαλίκι** καὶ **Μποχῶρι**.

Βαρδάρι, ποτ. τῆς Μακεδ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Σκαρδὸν καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης). » **Ἀξιός**.

Βαρδούσια (τὰ), β. τῆς Αἰτωλ. » **Καλλιδρόμη**. » **Κόραξ** ἢ » **Βωμοὶ** (ὅθεν οἱ Βωμιεῖς, ἔθνος τῆς Αἰτωλίας), ἴδε καὶ **Κουποῤῥάχη**.

Βαρέλλια ἢ Βαργύλλι, π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. » **Βαργύλια**.

Βαρκοῦσα, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (πρὸς ἄρκτον τῆς Κερκύρας). » **Ἐρει(ρι)κοῦσα**.

Βαρὺ, χ. τῆς Ἀττ. » **Ἀναγυροῦς**, ἴδε καὶ **Ἀγύρα**.

Βάρνα, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου) » **Διονυσόπολις** καὶ (παλαιότερα) » **Κρουνοὶ** ἢ **Ὀδησσός**, ἴδε καὶ **Καβάρνα**.

Βασιλικὰ (τὰ), π. (πρωτ.) τῆς Σικυωνίας. » **Σικυών**, ἴδε καὶ **Βόχα**. ||. ποτάμι τῶν—. » **Ἀσωπὸς**, ἴδε καὶ **Ἅγιος-Γεώργιος**.

Βασιλοπόταμον, ποτ. τῆς Λακεδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. ἀπὸ τοῦ ὄρους **Χέλμου** καὶ χύν. εἰς τὸν Λακων. κόλπον). » **Εὐρώτας**.

Βάτικα (τὰ), χ. καὶ λ. τῆς Λακων. » **Βοιαί**.

Βατοπέδι(-παιδι), μον. τῆς Θρᾴκ. (ἐδῶ ἔκειτο ἡ) » **Ὀλόφυξος**.

Βεῖσαγα, ἴδε **Φεῖζαγα**.

Βελβίτσι, ποτ. τῆς Ἀχ. (πηγ. εἰς τὸ χωρίον Πλατάνι καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » **Χάραδρος**.

Velez, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Ἀνδαλουζίᾳ) » **Μαίνοβα** (ἡ).

Βέλια, χ. τῆς Βοιωτ. (ἴσως αἱ) » **Ὑσιαὶ**, ἴδε καὶ **Γοντέρα**.

Velitri ἢ **Velletri**, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παππικῇ ἐπικρατείᾳ). » **Βέλιτρα** (Στέφ.), » **Οὐελίτραι** (Στρβ., καὶ Δ. Ἁλικαρν.).

Βελίτσα, χ. τῆς Φωκ. » **Τιθώρεια** ἢ **Τιθορία**. 2) χ. τῆς Αἰτωλ. » **Αἰγίτιον**.

Βελλεστῖνον καὶ **Βελλεστῖνος**, π. τῆς Θεσσαλ. » **Φεραί**.

Βελοῦχι, β. τῆς Αἰτωλ. » **Τυμφρηστός**, ἴδε καὶ **Κλύτσος** καὶ **Σμόκοβο**.

Βέλχις, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ὑπὸ γῆν ἀπὸ τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων, καὶ χύν. εἰς τὸν Καλαμᾶν), ἴδε **Καλαμᾶς**.

Βέλχιτσα, π. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) » **Μήλια** ἢ **Μύλια** (Θρρς. Β΄).

Venafri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ λόφου, τὸν ὁποῖον παραῤῥέει ὁ Οὐολτοῦρνος ποταμός). » **Οὐενάφριον**.

Βενέτικο, ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (τὸ ἀνατολ. μέρος τῆς Αἰτωλίας). » Αἰτωλία (ἡ ἐπίκτητος). 2) ποτ. τῆς Μακεδ. ἴδε Ρέδιας.

Venosa, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Οὐενουσία.

Βέρα, π. τῆς Ἠπ. » Ἔφυρα, ἴδε καὶ Ἁγιὰ-Γλυκειὰ καὶ Παραμυθιά. 2). ν. τοῦ Μεσσην. κόλπου (ἀντίκρυ τῆς Κορώνης). » Θηγανοῦσα.

Verano ἢ Leverano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ. Τὰ πλησ. ἐρείπ. εἶνε, κατά τινας, τὸ) » Οὐέρητον, ἴδε Alessano.

Βέργα, ποτ. τῆς Ἤλιδ. (πηγ. εἰς τὴν Ὤλεναν καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Γλαρέντζας). » Βουπράσιον.

Βεργεντιανὴ, πηγὴ τῆς Βοιωτ. (κοντὰ εἰς τὰς Πλαταιάς). » Γαργαφία (κρήνη).

Verde, ἴδε Garigliano.

Βερὰμ-καλεσὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Ἄσσος, (περὶ αὐτῆς ἐπαρῳδησεν ὁ εὐφυὴς σκώπτης Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς τὸ Ὁμηρικόν: » Ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πεῖραθ' ἵκειαι, » τὸ ὁποῖον Λατῖνός τις μετέφερε διὰ τοῦ » Qui celeri passu Assum it, mortis periculum adit. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ σημερινὸν Τουρκικὸν ὄνομά 'της εἶνε παρῳδία τοῦ καθ' αὐτὸ ὀνόματός 'της Μπαϊρὰμ-καλεσί).

Βερεῦτι, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. ἢ τῆς Φοινίκ. » Βηρυτός.

Vesel, π. τῆς Προυσ. ἐπαρχ. Cleveberg. » Οὐεσαλία.

Weser, ποτ. τῆς Γερμ. (πηγ. εἰς τὸ Ἀννόβερ καὶ χύν. εἰς τὴν Γερμαν. θάλασσαν). » Βίσουργις ἢ Οὐίσουργις.

Veteri ἢ Vietri, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ, μεταξὺ Σειρηνουσῶν καὶ Ποσειδωνίας). » Μάρκινα καὶ (κατὰ τὸν Στέφ.) » Μαιάρκινα.

Βετέρνικο, π. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Δολοπίᾳ). » Θυέστης, ἴδε καὶ Χαλίκι. 2) ποτ. τῆς Θεσσαλ. (χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Φοῖνιξ.

Βιδάρι, λίμ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὸ Βουθρωτό). » Ἀγχίσου λίμνη, ἴδε καὶ Γυροβολιά.

Bivona, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ). » Ἱππὼν καὶ Ἱππώνιον, (ὑπὸ τῶν Ρωμαίων μετονομασθεῖσα) » Οὐϊβὼν Οὐαλεντία (Vibo Valentia). (Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ὁ, κοινῶς ὀνομαζόμενος σήμερον, Κόλπος τῆς Ἀγ. Εὐφημίας) » Ἱππωνιάτης, ἴδε Golfo di S. Eufemia.

Wight, ν. τοῦ Βρετταν. Ὠκεανοῦ.» Ἶκτις.

Βιδίνι, π. τῆς Δακ. (παρὰ τὸν Δούναβιν). » Βενδωνὶς, Βερνικάκιον ἢ Οὐϊμινάκιον.

Bieda, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Βλῆρα.

Vienne, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ροδανοῦ). » Οὐΐεννα.

Vicenza, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Πικεντίνῃ). » Πικεντία.

Villar Luengo, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ταῤῥακωνίᾳ). » Λεωνίκη.

Βίλλια, χ. τῆς Ἀττ. ἢ Μεγαρ. » Ἰσσὸς ἢ » Εἰδυλλία.

Winterthur, χ. τῆς Ἑλβετ. » Βιτόδουρον.

Wismar, π. τῆς (ἀρκτ.) Γερμ. (ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης). » Λακιβούργιον.

Vitri, π. τῆς Γαλλ. » Βικτοριακόν.

Vittorino (S. —), χ. τῆς Ἰταλ. (πλ. ἐρείπ. τὸ) » Ἀμίτερνον.

Βλαχογιάννη (ποτάμι τοῦ—), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὴν Φθιώτιδα καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀπιδανόν). » Ἐνιπαῖος.

Βλαχομπογδανιὰ, ἐπαρχ. τῆς Τουρκ. (πέραν τοῦ Δουνάβεως). » Δακία.

Βλογοκὰ, χ. τῆς Ἀχ. (ἐρείπ. ἡ) » Πελλήνη, ἴδε καὶ Γαρδίκι. 2) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. καὶ Ἀχ. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Κριὸς, ἴδε καὶ Τρίκαλα.

Βλοχὸς, (τὸ ἀρκτ.) μέρος τῆς Αἰτωλ. » Ὀφία ἢ Ὀφιονία.

Βόδα, β. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Ἀχ.) » Παναχαϊκόν.

Βοδενὰ (τὰ), π. τῆς Μακεδ. » Ἔδεσσα ἢ Αἰγαί, ἴδε καὶ Μογλενά.

Vosges, β. μεταξὺ Λοθαριγγίας καὶ Ἀλσακίας. » Βογησὸς ἢ Βόσηκος.

Βοϊοῦσα (προφ. κοιν. Βγιοῦσα), ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Μετζόβου). » Ἀῷος ἢ Ὦος ἢ Αἴας ἢ Ἄνιος.

Βόλγας, ποτ. τῆς Ρωσσ. » Ρᾶ.

Bolturno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Καμπανίαν καὶ χύν. εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος παρὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν). » Οὐολτοῦρνος.

Βόνιτσα (καὶ κατὰ τοὺς Γραικορωμ. Βονδίτσα, ἴδε καὶ παρβλ. Μπουδευνίτσα), π. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρν. » Νεώριον τοῦ Ἀνακτορίου (τοῦ ὁποίου τὰ ἐρείπια φαίνονται πλησίον).

Βοστίτσα, π. (παραθαλ.) τῆς Ἀχ. » Αἴγιον (4 1|2 μίλια πρὸς ἀνατολ. ἔκειτο ἡ) » Ἑλίκη, ἴδε Τρυπιά. ||. ποτάμι τῆς—, (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Λουμπίτσα καὶ χύν. εἰς τὴν Κορινθ. κόλπον). » Σελινοῦς.

Βουδδ, ποτ. τῆς Ἠλ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Κυλλήνης). » Ἰάρδανος.

Βουδιά, ποτ. τῆς Μεσσην, ἴδε Μαυροζούμενα.

Βουθρεντὸ (-θριντὸ,-θρωντὸ), π. καὶ λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Χαον.). » Βουθρωτόν.

Βουλγάρι, λίμ. τῆς Ἀκαρν. » Ἐχῖνος.

Βουλγαριά, ἐπαρχ. τῆς (Εὐρωπ.) Τουρκ. » Μυσία ἢ Μοισία (ἡ κάτω), ἴδε Σερβία (Σημ. Τὸ ἔθνος ὠνομάζοντο Τριβαλλοί. Ἄλλο δὲ ἔθνος, μετοικῆσαν ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Βόλγα, ἔδωκε τὸ ὄνομά 'του εἰς τὴν ἐπαρχίαν).

Βουλκάνο (προφ. Βουρκάνο), β. τῆς Μεσσην. (μέρος τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ) » Ἰθώμη, ἴδε Μαυρομμάτι. 2) ν. τοῦ Τυρρην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων). » Ἱερά, ἴδε Lipari.

Βουλόκαστρον (τὸ), ἐρείπ. μεταξὺ Ἀττ. καὶ Βοιωτ. » Φυλὴ καὶ Φυλαί, ἴδε καὶ Ἀργυρόκαστρον.

Βουλπὶ, ἴδε Ζαρακᾶς.

Βουρλὰ, χ. τῆς Ἰων. (κοντὰ εἰς τὴν Σμύρνην). » Χύτριον.

Βόχα, μέρος τῆς Κορινθ. » Σικυωνία, ἴδε Βασιλικά.

Βρανὰ, χ. τῆς Ἀττ. (εἰς τὸν κάμπον τοῦ Μαραθῶνος, ἴσως ὁ) » Βραυρὼν, ἴδε καὶ Βροῦζα καὶ Παληο-Βραβοῦρα.

Βραχῶρι, π. τῆς Αἰτωλ. (πρωτ. τοῦ Βλοχοῦ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Θέρμος. || . λίμνη τοῦ—, ἴδε Ὀζερός.

Βροῦζα, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ὁ) » Βραυρὼν, ἴδε καὶ Βρανά.

Βῶλος, π. (παραθαλ.) τῆς Θετταλ. Μαγνησίας. » Παγασαί. || . κόλπος τοῦ —, » Πελασγικὸς καὶ Παγασαῖος ἢ Παγασητικός. || . κάζας τοῦ—, ἴδε Τρίκερι.

Γαβάθα, ἀκρ. τῆς Κύπρου (πλησίον τῆς Ἀμαθοῦντος). » Κουριάς.

Γαβριᾶς, ποτ. τῆς Λοκρ. » Βοάγριος.

Γαϊδουριάρης καὶ Γαϊδουροπνίχτης, ποτ. τῆς Ἀχ. (κοντὰ εἰς τὴν Βοστίτσαν). » Μεγανίτας.

Γαϊδουρονῆσι, ν. (παρὰ τὸ Σούνιον) τῆς Ἀττ. » Πατρόκλου χάραξ.

Γαλαξίδι, π. τῆς Φωκ. » Κίρρα ἢ Κύρα καὶ (κατὰ τὸν Πουκεβίλλ) » Οἰάνθη (-θεια) ἢ Εὐάνθη, ἴδε καὶ Ξεροπήγαδον.

Γαλατᾶς, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τεῦθις.

Γαλάτσι, π. τῆς Μολδαβίας (παρὰ τὸν Δούναβιν). » Ἄξιον ἢ Ἀξιούπολις, ἴδε καὶ Ῥοσσάβα.

Γαννόχωρα, κωμ. τῆς Θράκ. (παρὰ τὴν Προποντίδα). » Γάννος καὶ Γαννιάς.

Γαρδικάκι, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα). » Δωδώνη (ἡ Μολοσσική), ἴδε καὶ Προσκύνησις. || . βουνὸ τοῦ—. » Τόμορον.

Γαρδίκι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. » Ἀβαντὶς ἢ Ἀρβορία. 2) χ. τῆς Ἀρκ. ἢ Ἀχ. » Βοῦρα (ἴδε καὶ Διακοφτὸ) ἢ Πελλήνη (ἴδε καὶ Βλογοκά). || . ποτάμι τοῦ—. » Κλειτόριος.

Γαστούνη, ἐπαρχ. τῆς Πελοπονν. » Ἠλεία. 2) π. (πρωτ.) τῆς Ἠλ. (τρεῖς ὥρας μακρὰν αὐτῆς, εἰς τὴν λεγομένην Παληόπολιν, φαίνεται ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) » Ἦλις (τῆς ὁποίας ἀκρόπολις, κατὰ τὸν Πτολεμ. ἦτον ἡ) » Κορύνη. || . ποτάμι τῆς—, ἴδε Ἠλιακό.

Γάτο (κάβο—), ἀκρ. τῆς Κύπρου. » Κουριάς, ἴδε καὶ Γαβάθα.

Γατοννήσια, ν. ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (μεταξὺ Λέσβου καὶ Ἀδραμυττίου). » Ἑκατόννησος.

Gévaudan, π. τῆς Γαλλ. » Γαβάλιτα.

Γαδὶ-μπουρνοὺ, ἀκρ. τῆς Λυκ. » Κράγος.

Γελτζὲ-δάγ, β. τῆς Φρυγ. » Δίνδυμον.

Genève (Γερμ. Genf), π. τῆς Ἑλβετ. » Γενούα καὶ Γένουα. || . λίμνη τῆς —. » Λεμανὸς ἢ Λεμανή.

Gênes, ἴδε Γένοβα.

Γενὶ-καλὲ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Μυρμήκιον.

Γενὶ-μπαλάτ, π. τῆς Ἰων. » Πριήνη.

Γενὶ-σέχρ, χ. τῆς Βιθυν., ἴδε Γκιαοὺρ-κιοϊ. 2) π. τῆς Καρ. » Ἀντιόχεια (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον) ἢ » Ὀρθωσία. 3) π. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Λάρισσα.

Γενὶ-σκελὲ, στόμα (τὸ πέμπτον ἀπ' ἀνατολῶν) τοῦ Δουνάβεως. » Νάρακον.

Γένιτζε, π. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Ἁρμυρός. || . Γένιτζε (ἢ Ἰντζὲ)-καρὰ-σοὺ, ἴδε Πλαταμῶνι. || . Γένιτζε γκιολοὺ, λίμ. τῆς Θεσσαλ. » Λυδιάς.

Γενὶ-τσάϊ, ποτ. τῆς Ἰων. (πηγ. ἐκ τοῦ παρὰ τὴν Ἔφεσον ὄρους Πακτύου, καὶ, παραρρέων τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Μαγνησίας, χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). » Ληθαῖος.

Γενὶ-χισσάρ, φρούρ. τῆς Τρῳάδ. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου), ἴδε Γκιαοὺρ-κιοΐ.

Γένοα (Ἰταλ. Genova, Γαλλ. Gênes), π. (παραθαλ.) τῆς (ἄνω) Ἰταλ. » Γενούα καὶ Γενόα. || . Stato di —, ἐπαρχ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (περιεχομένη εἰς τὴν παλαιὰν) » Λιγυστικὴν ἢ Λιγυρίαν (, ὅπου κατῴκουν οἱ Λίγυες· εἰς τὴν ὁποίαν περιέχε-

ται ὡσαύτως καὶ τὸ Πιεμόντε καὶ τὸ Δουκάτον τῆς Λούκας).

Γεραμπολοὺζ, π. τῆς Συρ. » Ἱεράπολις (τῆς Συρίας).

Γερανιὸς ἢ Γερενιὸς, μέρος τῆς Μεσσην. (εἰς τὴν περιοχὴν Κουδούνια). » Γέρανον (ὄρος) καὶ » Γερήνη (πόλις).

Γεσὶλ-ἰρμάκ, ποτ. τῆς Καππαδ. καὶ Παφλαγ. » Ἶρις.

Γιαθρὶμπ, ἴδε Μεδινέ.

Γιὰλ δόα, χ. παραθαλ. τῆς Βιθυν. » Ἑλενόπολις. (Πλησίον εἶνε τὰ θερμὰ αὐτοφυῆ λουτρὰ Πύθια ἢ Πηλοπύθια, ἴδε Κουρὶ) καὶ ἀρχαιότ. » Δρέπανον.

Γιαλ:μίτσα, ποτ. τῆς Βλαχ. » Νάπαρις.

Γιαμὰν ἢ Γιεμὲν (ἑρμην. κατὰ δεξιὰν, διότι κεῖται δεξιόθεν τῆς Μέκκας, καθὼς ἡ Δαμασκὸς ἀριστερόθεν), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας. » Ἀραβία ἡ Εὐδαίμων.

Γιάμπολου ἢ Γιέμπολη, π. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τάξου). » Ἰαννούπολις ἢ Μαρτιανούπολις, (ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Καντακουζ. γράφεται) » Διάμπολις. 2) κωμόπ. τῆς Θράκ., ἴδε Ἐσκὶ-καλὲ 3) κωμόπ. τῆς Βοιωτ. » Ὑάμπολις, ἴδε καὶ Μπογδάνα.

Γιανίκι, χ. τῆς Βοιωτ. » Θίσβη, ἴδε καὶ Κακόσι.

Γιαννάκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Λοκρίδος (κοντὰ εἰς τὸ Γαλαξίδι). »Φαῖστον.

Γιαννίτσα, χ. τῆς Μεσσην. » Ἀλαγωνία.

Γιαννιτσάνικα (τὰ), ἴδε Ἰμλάκικα.

Γιάσι, π. (πρωτ.) τῆς Μολδαβ. » Αὐγουστία.

Γιάφφα, ἴδε Ἰάφφα.

Γιεμὲν, ἴδε Γιαμάν.

Γιλανλὶ-δαγὶ, β. τῆς Καππαδοκ. (κοντὰ εἰς τὴν Καισάρειαν). » Ὀφίτης.

Γιλδὶζ-δαγὶ, β. τοῦ Πόντου καὶ τῆς (μικρᾶς) Ἀρμενίας. » Παρυάδρης.

Γιοῦρα (τὰ), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). » Γεροντία. 2) ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (πρὸς Βοῤ. καὶ Δυσμ. τῆς Σύρου). » Γύαρος (ἡ).

Γιούσα-δαγὶ, β. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Θρακ. Βοσπόρου). »Γίγας. (Εἰς τὴν κορυφήν του, καλουμένην Νῶτα Ἡρακλέους, εἶνε τὸ λεγόμενον Μνῆμα τοῦ Ἕλληνος, Κλίνη Ἡρακλέους τὸ πάλαι).

Γιούσια, π. τῆς Κοίλης Συρ. » Λαοδίκεια (ἐπὶ τὸν Λίβανον).

Gaeta, π. καὶ ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (μεταξὺ Λατίου καὶ Καμπανίας). » Καιήτη.

Gajazzo, ἴδε Cajazzo.

Galazzo, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Καλλατέρια ἢ Καλάτια, (περὶλ. Cajazzo).

Gales (Ἀγγλ. Wales), ἐπαρχ. καὶ πριγκηπ. τῆς Ἀγγλ. » Κεμβρία.

Gagliano, χ. τῆς Σικελ. » Γαλαρία Γαλαρίνα καὶ Γαλερία.

Galice, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. » Καλλαικία (τὸ ἐθνικὸν Καλλαικός).

;Γχαλίτα, ν. (εἰς τὰ παράλ.) τῆς Ἀφρ. » Καλάθη (Πτολ.).

Galli, ν. ν. ἢ ξερονήσια τῆς Τυῤῥην. θαλάσσης (ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας). » Σειρηνοῦσαι.

Garafalo, βάραθρον κινδυνῶδες (περὶ τὰ μέσα) τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. » Χάρυβδις.

Garbolangi, χ. (παραθαλ.) τῆς Σικελ. (ὅπου τὰ σωζόμενα ἐρείπια, ὑπὸ τὸ ὄνομα:) » Muro di Carini (ἀντὶ) Muro d'Iscarini, (νομίζονται τὰ παλαιὰ) » Ὕκκαρα (πατρὶς τῆς περιφήμου Λαΐδος).

Garigliano (καὶ περὶ τὰς πηγάς του Verde), ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χύν. εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος). » Λεῖρις καὶ (ἀρχαιότ.) » Κλάνις.

Garonne, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρηναίων καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Γαρούμνας.

Γερμανὸς, λ. τῆς Μεγαρ. (εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Πλησ. ἐρείπια) » Αἰγόσθενα.

Γκεδὶς, ἴδε Σαραμπάτ.

Γκεϊρὰ, π. τῆς Φρυγ. »Ἀφροδισιὰς, ἴδε καὶ Ἀποδοσιά.

Γκέλ-φετὲν, π. τῆς Ἰνδ. (εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὑδάσπου). » Βουκέφαλα (τὰ), »Βουκεφαλία καὶ Βουκεφάλια.

Γκεμλεῖκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον). » Κίος.

Γκεμπαὶλ, ἴδε Τζεμπαίλ.

Γκέμπζε, χ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Κωνσταντινουπόλ. καὶ Νικομηδ.) » Λίβυσσα (ἐδῶ ἀπέθανεν ὁ Ἀννίβας) καὶ (ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν) » Δακύβιζα.

Γκερεδασὶ, ἴδε Μπαρτίνι.

Γκέρζ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Παντικάπαιον. ||. στενὸν τοῦ — (Τουρκ. Γενὶ-καλὲ-μπογαζὶ), πορθμὸς μεταξὺ Κριμ. καὶ Ταρταρ. » Κιμμέριος Βόσπορος.

Γκερμαστὶ-τσάϊ, ποτ. τῆς Αἰολίδ. (χύν. εἰς τὸν Ἐλαϊτικὸν ἢ Ἀδραμυττινὸν κόλπον μεταξὺ Πιτάνης καὶ Ἐλαίας). » Κάϊκος.

Γκέρτζα, π. τῆς Μακεδ. » Γέρτος.

Γκιαοὺρ-κιοΐ, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). » Σίγειον.

Γκιλὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. (περιείχετο ἐν τῇ) » Μηδία, ἴδε Ἰράκι-ἀτζεμί.

Γκιμπιλτέῤῥα (Gibraltar, ἀπὸ τῶν Ἀραβ. λέξεων Τζεμπὲλ-τεῒρ, σημαίνοντος Ὄρος ὀρνέων, διὰ τὸ περὶ αὐτὴν βουνὸν Κάλπην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον στημένη ἡ ἑτέρα τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἴδε Sierra Ximicra), π. παραθαλ. τῆς Ἱσπαν. »Κάλπη καὶ Κάλπεια καὶ (ἀρχήτερα) »Ἡράκλεια. ||. στενὸν τῆς—, (τὸ μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Ἱσπανίας διάστημα τῆς θαλάσσης, πλάτους 140 σταδίων). »Πορθμὸς Γαδείρων.

Γκιοζλιεβὲς, π. (παραθαλ.) τῆς Κριμαίας. » Εὐπατορία, (ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο) » Συμβόλων λιμήν.

Γκιὸκ-σουγιοὺ (πράσινον ὕδωρ), ποτ. τῆς Βιθυν. (χύν. εἰς τὸν Βόσπορον). » Ἀρέτας. §. ποτ. τῆς Φρυγ. (χύνεται εἰς τὸν Σάγγαριν). » Γάλλος.

Γκιόρτζα, ἴδε Γκόρτζα.

Γκιόσσα, β. τῆς Ἀρκαδ. » Ἀλέα.

Γκιουζὲλ-χισσὰρ, π. τῆς Ἰων. ἢ Λυδ. (12 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Ἐφέσου. Δὲν εἶνε ἡ) »Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), (οὔτε αἱ) » Τράλλεις, (ἀλλ' ἡ) » Ἡλιούπολις, ἴδε καὶ Ἰνὲ-μπαζὰρ καὶ Σουλτὰν-χισσάρ.

Guienne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Ἀκουϊτανία ἢ Ἀκυϊτανία.

Γκιοὺλ-σεχὶρ, π. τῆς Καππαδ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἅλυος). » Ἀραβισσός.

Γκιουμοὺσ-χανὲς, π. τοῦ Πόντου. »Χαλύβη.

Γκιουμπρὲ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Τρωάδ. »Σιμόεις, (παρβλ. Μενδερέ).

Γκιουρτζία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Γεωργία (εἰς αὐτὴν περιέχεται καὶ ἡ) » Ἰβηρία, (καὶ ἡ) » Κολχίς, (καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἡ) » Ἀλβανία.

Γκιργκὲχ, π. τῆς Αἰγ. (πλησίον ἐρείπ. ἡ) »Πτολεμαΐς.

Glochester, π. τῆς Ἀγγλ. » Κλαύδια κάστρα, ἢ Στρατόπεδον Κλαυδίου.

Γκοβίλιανη, ἴδε Κόστανη.

Golfo di Agropoli, ἴδε Pesto.

Golfo di Santa Eufemia, κόλπ. τῆς Ἰταλ. » Τεριναῖος, ἴδε καὶ Amantea καὶ Bivona.

Gorgoglione, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Σιλούϊαν ἢ Σίλβιον, ἴδε καὶ Caragnone.

Gorgona (la—), ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (πλησίον τῆς Γένοβας). » Ὀργών.

Γκόρτζα, π. τῆς (Μακεδονικ.) Ἰλλυρίας. » Κορδέα (-δία), ἴδε καὶ Δεβόλ.

Gozo, ν. τῆς μεσ. (κοντὰ εἰς τὴν Μάλταν). » Γαῦλος.

Guadalkibir(-quibir), (ἑρμην., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μαύρων, Μέγας ποταμὸς), ποτ. τῆς Ἱσπαν. » Βαῖτις (ὅθεν ἡ Βαιτικὴ), ἴδε Ἀνδαλουζία.

Guadiana, ποτ. τῆς Ἱσπαν. (διορίζων τὴν Βαιτικὴν τῆς Λυσιτανίας) » Ἄνας.

Guardauiar, ν. καὶ π. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἱσπαν. » Ἀλωνὶς ἢ Ἀ(Ἀ)λῶναι.

Γκοὺρ, ποτ. τῆς Ἀσ. (ποτίζων τὴν μεγάλ. Ἀρμενίαν καὶ τὴν Γεωργ., καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Ἀράξην, χύν. εἰς τὴν Κασπίαν). » Κῦρος.

Γκοῦρα, β. τῆς Θεσσαλ. » Ὄθρυς ἢ Ὄθρυξ. ||. ποτάμι τοῦ—, ἴδε Φέρσαλα.

Γκραδίτσα, χ. τῆς Μακεδον. » Γορτυνία. 2) χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν Ἰαπουρίαν). »Βοῦλις.

Γκρανίτσα, χ. τῆς Βοιωτ. (2 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Λεβαδείας): » Κορώνεια, ἴδε καὶ Καμάρι καὶ Κουρουνιαὶς καὶ Σουληνάρα.

Grenoble, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τοῦ Δελφινάτου). » Γρατιανούπολις.

Grigenti, π. τῆς Σικελ. » Ἀκράγας (ὁ καὶ ἡ).

Grotte (la—), χ. τῆς Σικελ. (πρὸς δυσμ. τῶν Συρακουσῶν). »Ἐρβησσὸς ἢ Ἐρβησσός.

Γλαρέντσα, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Ἠλιδ. (ἐπίνειον τῆς) » Κυλλήνης, (τὸ ἀκρωτήριον ἰδίως ὠνομάζετο) » Ὅρμινα ἢ Ὕρμινα.

Γλυκὺ (ἢ Φανάρι), λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ· εἰς αὐτὸν χύνεται τὸ Μαυροπόταμον). » Γλυκύς.

Γουμετσὸ, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὸν Ὠλενὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Λάρισσον). » Μινυὸς, ἴδε καὶ Μάννα.

Γονικὰ, π. τῆς Σικυων. » Γονοῦσα ἢ Γονόεσσα.

Γονσάρα, χ. τῆς Βοιωτ. » Ὑσιαί.

Γερίτσα, π. καὶ λ. τῆς Θετταλομαγνησ. (δὲν εἶνε ἡ) » Ἰωλκὸς, (ἀλλ' ἡ) » Δημητριάς· (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) » Νήλεια, ἴδε καὶ Ἀγριὰ καὶ Λεχώνια.

Γορτύνια, π. τῆς Κρήτης. » Γόρτυν-υνος, Γόρτυνα καὶ Γορτύνη.

Γούρα, ἴδε Γκούρα.

Γραιβενὰ, ἐπαρχ. τῆς Μακεδ. » Στυμφαλὶς (ἡ πρωτεύουσά της δὲν εἶνε αἱ) » Αὐλαί. 2) π. τῆς Θεσσαλ. (ἐν τῇ Περβαιβίᾳ). » Αἰθικία.

Γραϊμάδα, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τανάγρα, ἴδε καὶ Σκαμένο.

Γυραπέτρα, π. τῆς Κρήτης. » Ἱεράπυτνα.

Γυροβολιὰ, λ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὰ Βουθρω-

τό). » Πηλώδης ἢ Πηλόεις (λιμὴν), ἴδε καὶ Βιβάρι.

Γυφτόκαστρον, χ. τῆς Ἀττ. »Ἐλευθεραί.

Δαδιὰ, κώμ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Μαίναλος, ἴδε καὶ Μοῦλκι. ||. ποτάμι τῆς —, (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ, διαῤῥέων τὴν Μεγαλόπολιν, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Ἑλισσών.

Δαβριὰ, ἴδε Ογδάνι.

Δαγινστανλίδες, ἔθνος τοῦ Καυκάσου. » Ταῦλοι ἢ » Δάοι (ὅθεν καὶ τὸ Δάγ-ἰςὰν, χώρα τῶν Δάων).

Δαγλὶ-Τσερκέζοι, ἔθνος τοῦ Καυκάσου. » Ἀλανοί.

Δαδὶ, χ. τῆς Φωκ. » Δρύμαια.

Δαὶρ, π. τῆς Συρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου). » Θάψακος καὶ (ἴσως ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ) » Τιψάχ.

Δαλαμανάρα, χ. τῆς Ἀργολίδος. » Σήπεια, ἴδε καὶ Βέλτος (τοῦ Ἄργους).

Δαμαλᾶς, κώμ. τῆς Ἀργολ. » Τροιζήν.

Δαμανχοὺρ, χ. τῆς (κάτω) Αἰγ. (πλησ. τῆς Μαρεώτιδος λίμνης). »Ἑρμούπολις (ἡ μικρὰ), ἴδε καὶ Ἀχμουκιέ.

Δαμιάτι, π. τῆς Αἰγ. (καὶ στόμα τοῦ Νείλου. Δὲν εἶνε τὸ) »Πηλούσιον (, τοῦ ὁποίου τὰ ἐρείπια σώζονται εἰς τὸ Τὶνχ ἢ Τινέχ· ἀλλ᾽ ἡ) »Ταμίαθις (, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει Στέφανος ὁ Βυζάντιος, φέρων μάρτυρα τὸν Χοιροβοσκόν).

Δαμοὺρ, ποτ. τῆς Συρ. » Ταμύρας.

Δάντσικα, π. (παραθαλ.) τῆς δυτικῆς Προυσ. » Δάντισκον ἢ » Γέδανον.

Δαρδανέλλια (τὰ), ἴδε Κάστρα καὶ Καστίλλι.

Δαριὲλ (κυρ. Δὰρ-γιὸλ, στενὴ ὁδὸς), δίοδος στενὴ τοῦ Καυκάσου. » Πύλαι Καυκάσιαι, ἴδε καὶ Δερβέντ.

Δασκαλειὸ, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (μεταξὺ Ἰθάκ. καὶ Κεφαλλην.). » Ἀστερία ἢ Ἀστερίς.

Δασσοὺρ, χ. τῆς (μεσαίας) Αἰγύπτου. » Ἄκανθος (εἶχε ναὸν τοῦ Ὀσίριδος διάσημον, ἴδε Στρβ. ΙΖ΄).

Dattalo, ν. τῆς Μεσογ. (μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari), »Φοινικοῦσσα,(πρβλ. Felicudi).

Δαύλια, χ. τῆς Φωκ. » Δαύλεια καὶ Δαυλίς.

Δαφνὶ, μον. τῆς Ἀττ. (2 ὥρας πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθην.). » Κορυδαλλὸς (ὄρος) καὶ » Κορυδαλεῖς (δῆμος).

Δβίνας, ποτ. τῆς (δυτ.) Ῥωσσ. (ποτίζει τὴν Οὐστιουγίαν καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασ. τοῦ Ἀρχαγγέλου). » Ῥούβας.

Δεβόλ, ποτ. τῆς (Ἰλλυρικ.) Μακεδον. καὶ Ἀλβαν. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Μπόῤῥα καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κολπον). » Γένυσσος καὶ (κατὰ τοὺς Βυζαντιν.) » Σκάμπις. 2) χ. ἢ κώμ. (πρωτ.) τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχ. (ἥτις ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἑορδίας, ἴδε Γκόρτζα). » Σελασφόρον ἢ Σελασφέριον, (καὶ παλαιότερα) » Κρεώνιον (ὑπὸ τῶν Βυζαντ. ὀνομάζεται) » Διάβολις.

Δεβρὲτ-χισσὰρ, π. τῆς Μακεδ. (ἴσως ἡ) » Δόβηρος, ἴδε Δόμπερη.

Δεκάνι, χ. τῆς Θετταλομαγν. » Δώτιον.

Δεκοῦμι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (ἴδε Σκοῦπι). » Ἄρσην ἢ Ἀρσένιος.

Δελβινάκι, π. τῆς Ἠπ. » Ὀμφάλειον.

Δέλβινον, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (εἰς αὐτὴν ἐμπεριέχεται ἡ) » Δρυοπία (καὶ ἡ) »Χαονία. 2) π. (παραθαλ.) τῆς Ἠπ. (πρωτ. τῆς Χαονίας). » Δέλμινον, » Δελμίνιον καὶ » Δάλμιον.

Δελβενδόζι, κώμ. τῆς (Μακεδονικ.) Πιερίας. » Βότιον (ὅθεν οἱ Βοτιαῖοι).

Δελλ-σοὺ, ποτ. τῆς Κιλικ. (χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). » Πίναρος.

Δενδεράχ, χ. τῆς Αἰγ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Νείλου). » Τέντυρις ἢ Τέντυρα (πλησ. εἶνε τὰ ἐρείπ. τοῦ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἴσιδος).

Δένδρα (τὰ), χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὸ Τούρναβον). » Ἐλάτεια, ἴδε καὶ Λεῦτα καὶ Τουρκοχῶρι.

Denia, π. (παραθαλ.) τῆς Ἱσπαν. » Ἡμεροσκοπεῖον καὶ (διὰ τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει αὐτοῦ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος) » Διάνιον, (οἱονεὶ) Ἀρτεμίσιον.

Δενιζλὺ, χ. τῆς Φρυγ. (22 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Νύσσης). »Λαοδίκεια (ἡ ἐπὶ τὸν Λύκον).

Δέρας (ἢ Μπόρος), ποτ. τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ἔλλοβο καὶ χύν. εἰς τὸν Σπερχειόν). » Δύρας.

Δερβένι (τὸ μεγάλον ἢ τοῦ Γαρβαθιοῦ), στενὸν μεταξὺ Λυκαίου καὶ Ταϋγέτου. » Ἕρμαιον (τὸ Λακωνικόν).

Δερβέντ, π. τῆς Περσ. (παρὰ τὴν Κασπ. θάλασσαν εἰς τὴν ἐπαρχ. Δαγεστὰν) καὶ παρ᾽ αὐτὴν δίοδος τοῦ Καυκάσου. » Πύλαι Κάσπιαι, ἴδε καὶ Δαριέλ.

Δερβισ-τσελεπῆ, χ. καὶ ποτ. τῆς Ἠλιδ. (χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Λάδων (ὁ Ἠλεῖος).

Δερὲ (ἢ Δαερὲ), ποτ. τῆς Θράκ. (χύν. εἰς τὸν Ἀγριάνην). » Τέαρος.

Δερὲ-κιοΐ, χ. τῆς Καππαδ. » Μεγεριοσσός.

Δέρκοι(οἱ), χ. καὶ λ. τῆς Θράκ. »Δέλκος.

Δέρνε, ἴδε Μπάρκα-ἐγιαλετί.

Δεσπὸτ-δαγὶ ἢ Δεσποτοὺν-δαγὺ, β. τῆς Θράκ. καὶ Βουλγαρ. » Ῥοδόπη.

Doux, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Jura καὶ χύν. εἰς τὸν Saone). » Δοῦβις καὶ Δούβιος.

Δημητζάνα, π. τῆς Πελοπον. (εἰς τὰ παλαιὰ μεθόρια τῆς Ἀχ. καὶ Ἀρκαδ. Ἀὲν εἶνε ἡ) » Ψωφὶς (, περὶ ἧς ἴδε Τριπόταμον· ἀλλ' ἡ) » Ἐρύμανθος. (Ἡ ἀκρόπολίς της κυρίως ὠνομάζετο) » Φήγεια. ||. ποτάμι τῆς—, ποτ. τῆς Ἀρκ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Γορτύνιος. ἴδε καὶ Ἡρα.

Διαβολοννῆσι, ἴδε Ψηλή.

Διακοφτὸν, χ. τῆς Ἀχ. » Βοῦρα.

Διάρ-μπεκὶρ, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἐμπεριείχετο εἰς τὴν) » Ἀσσυρίαν. 2) ποτ. τῆς Μεσοποταμ. » Ἄμιδα.

Διασκέλι καὶ

Διάσκυλλο, χ. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. ἢ Μυσ. (παρὰ τὴν Δασκυλῖτιν λίμνην, ἥτις δὲν εἶνε ἡ Μαγιὰς, καθὼς ἐνόμισεν ὁ Pocock, τῆς ὁποίας κεῖται ἀνατολικώτερον, πρὸς τὸ παράλιον, ἀντικρὺ τῆς Βεσβίκου). » Δασκύλειον.

Διάσελο τῆς Καστανιᾶς, (τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ) β. τῆς Ἀρκαδ. » Γέροντος, ἴδε Τζίρα.

Διαφόρτι, β. τῆς Πελοποννη. (εἰς τὴν Παῤῥασίαν). » Λύκαιον.

Δίβρη, ἐπαρχ. τῆς Ἰλλυρ. ἢ (ἄνω) Ἀλβαν. (ὑποτελεῖ εἰς τὸ σαντζάκι τῆς Ὀχρίδας καὶ διαιρεῖται εἰς ἀνωτέραν καὶ κατωτέραν· ἡ τελευταία αὕτη εἶνε ἡ παλαιὰ) » Δαρδανία, ἴδε Δίμπρα (ὅπου κατῴκουν οἱ) » Δύβηρες (Ἡρόδ. Ε, 16 καὶ Ζ', 113).

Diessen, κώμ. τῆς Γερμαν. (πρὸς ἄρκτ. τοῦ Augsbourg). » Δαμασία.

Dijon, π. τῆς Γαλλίας. » Διβιόνιον.

Δικελλὶκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Ἀταρναί.

Διμηνιὸ, ποτ. τῆς Ἀχ. (τὴν χωρίζει ἀπὸ τῆς Σικυωνίας). » Σῦς ἢ Σύθας.

Διμιτζάνα, ἴδε Δημητζάνα.

Δίμπρα, ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ἢ Παιον. (παρὰ τὸν Δρύμον, πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ἴδε Δίβρη). » Δύβηρος (ἡ), (μεταγενεστέρως δὲ καὶ παρὰ Βυζαντ.) » Δέβραι (Ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Θουκυδ. γράφεται ἐσφαλμένως Γέβρη), πρβλ. Δόμπερη.

Δινάραιτ, ἴδε Κλειδὶ καὶ Κάβο-δὶ-σάντ-Ἀνδρέα.

Δίστομο, χ. τῆς Φωκ. » Ἀμβρυσσός.

Δνιέπερ, ποτ. τῆς Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν, κοντὰ εἰς τὴν Ὀζοῦ). » Βορυσθένης. (Εἰς τὸν ὑπὸ Μενάνδρου περίπλουν τοῦ Εὐξείνου Πόντου ὀνομάζεται) » Δάναπρις.

Δνιέστερ, ποτ. τῆς (Μεσημβ.) Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν κοντὰ εἰς τὴν Ὀδησσόν). » Τύρας ἢ Νίστρος.

Δογάνα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. διὰ τῆς Πισάτιδος εἰς τὸν Λάδωνα). » Ἐρύμανθος, ἴδε καὶ Ἀτσίκολο καὶ Λιβαρτζοῦ.

Δοκὸς, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἀπεροπία.

Δολὰπ-σουγιοὺ, ἴδε Μπαρτίνι.

Δολιανὰ, χ. τῆς Ἀχ. » Ἐρινεὸς (;). ||. ποτάμι τῶν—, (πηγ. ἀπὸ τῆς Κυλλήνης καὶ χύν. εἰς τὸν Ἰόν. κόλπον). » Μειλίχιος ἢ Γλαῦκος, ἴδε καὶ Λεῦκα καὶ Σεχενά.

Δολμὰ-μπαγτσὲ, παραθαλ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ἰασώνιον.

Δολοὺχ, π. τῆς Κοιλοσυρίας. » Δολίχη.

Δομοκὸ, π. τῆς Θεσσαλ. (παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον). » Θαυμακός.

Δομοὺζ-δαγὶ, β. τῆς Μυσ. » Ὄλυμπος.

Δόμπερη, κώμ. τῆς Μακεδ. (ἐν τῇ Ὀρεστίᾳ, νῦν ἐρείπιον κοντὰ εἰς τὴν Βλαχοκλεισούραν). » Δόβηρος (Ἡρόδ. Ε), ἴδε καὶ Δεβρὲτ-χισσὰρ καὶ Δίμπρα.

Δὸν, ποτ. τῆς Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην). » Τάναϊς.

Δοναβέστι, ποτ. τῆς (Ἰλλυρικ.) Μακεδον. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Σμπόκε καὶ χύν. εἰς τὸν Δόβελ). » Πάγκασσος ἢ Πανύασσος.

Δορδοβανόκαστρον, ἐρείπ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Ζαρακοῦλαν). » Καφύαι.

Dordogne, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Garonne). » Δουράνιος.

Doria, δύω ποταμοὶ τῆς Ἰταλ. (ὁ μὲν μεγαλήτερος [Doria Baltea], ὁ δὲ μικρότερος [Doria riparia], πηγ. ἀμφότεροι ἀπὸ τῶν Ἄλπεων καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Δουρίας.

Δουδὲν-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Παμφυλ. (μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ἀτταλείας). » Καταῤῥάκτης.

Duero, ποτ. τῆς Πορτογαλ. (ῥέων πρὸς ἄρκτον διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰσπαν. καὶ χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Δούριος ἢ Δοῦρις.

Δουκάτο, ἴδε Κάβος τῆς Κυρᾶς.

Δουλκαῖρ, ἴδε Ἀλαδούλια.

Δουλτσίνιο, π. τῆς Ἀλβαν. » Ὀλχίνειον, Δουλχίνειον ἢ Κολχίνειον.

Durance, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τῶς Ἄλπεων καὶ χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Δρυεντίας καὶ Δρουεντίας καὶ Δρουέντιος.

Δουράτσο, π. (παραθαλ.) τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. (πρωτ. ποτὲ τῆς Ἰλλυρίας). » Δυρ-

ῥάχιον καὶ (παλαιότερα) »Ἐπίδαμνος (κυρ. ἡ ἀκρόπολις τοῦ Δυῤῥαχίου).

Δουρζὶ-δὰγ, β. τῆς Συρ. καὶ Παλαισ. »Λίβανος. (Οἱ κάτοικοί του λέγονται Μαρωνεῖται, ἀπὸ τοῦ δόγματος), ἴδε καὶ Ταμπούρ.

Δραγαμέττι καὶ Δραγομέστι, χ. καὶ λ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τοὺς Οἰνιάδας). » Ἀστακος ἢ » Τράγασα καὶ Τραγάση (ὅθεν οἱ Τραγασαῖοι ἅλες).

Δραγονῆσι, ν. τοῦ Ἰκαρ. Πελάγους (μεταξὺ Σάμου, Πάτμου καὶ Ἰκαρίας). »Κορασσίαι.

Δρακόνερον, πηγὴ τῆς Κορινθ. (εἰς τὸν Ἀκροκόρινθον). » Πειρήνη.

Δράμα, π. τῆς Θράκ. » Δράβησκος.

Δραμέσι, χ. τῆς Βοιωτ. (ἀντικρὺ τῆς Εὐβοίας). » Δήλιον.

Δράπανον, ἀκρ. τῆς Ἀργολ. (ὅθεν τὰ πλησίον Δρεπανοχώρια). » Δρέπανον.

Δρεμιχοῦ, χ. τῆς Ηπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα). » Πασσαρὼν (πρωτ. ποτὲ τῆς Μολοσσίας, νῦν ἐρείπιον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαιόκαστρον).

Dreux, π. τῆς Γαλλ. » Δρυΐδαι.

Drillo, ποτ. (ῥέων πρὸς τὸ μεσημβρ. μέρος) τῆς Σικελ. » Ἀχάτης.

Δρὶν, ποτ. τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Ἰλλυρ. (τὴν ὁποίαν χωρίζει τῆς Μακεδονίας, πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Ζαγοριοῦ καὶ διαιρούμενος (;) εἰς Drino bianco καὶ Drino negro, χύν. εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον). » Μέλας ἢ »Δρίλων, (ὑπὸ τοῦ Κεδρ. γράφεται) »Δρῖνος, (καὶ ὑπὸ τῆς Ἄννης) » Δρυμών.

Δωρίτσα, ποτ. τῆς Ἠλιδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. διὰ τῆς Πισάτιδος εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Λευκυανίας.

Evreux, π. τῆς Γαλλ. » Ἑβοράκη.

Ἐγγλέζα ἢ Ἐγγλέζικο, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Κάρυστον). »Μύρτος.

Ἐγκιουρού, π. τῆς Γαλατ. » Ἄγκυρα.

Ἐδρενέζ, χ. τῆς Μυσ. » Ἀδριανὴ (ἡ ἐν Ὀλύμπῳ).

Ἐζδούτ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ἄζωτος.

Ἐζερὸς, π. τῆς Θεσσαλ. » Βοίβη.

Ἐϊὰς, π. τῆς Κιλικ. » Ἰσσὸς ἢ » Αἰγαῖαι.

Ἐκσὰς, ἴδε Ἀκσάς.

Ἐλ-ἀὰζ ἢ Ἐλ-ἀασσὴ (ἑρμην. ὁ Ἀπειθὴς, διὰ τὴν ὁρμητικότητά του λέγεται καὶ Ἐλ-μακλοὺμπ [ἐξα·ἀστροφος] διότι ῥέει ἀπὸ νότου πρὸς βοῤῥᾶν, ἐναντίον τῆς διευθύνσεως τῶν ἄλλων ποταμῶν τοῦ μέρους τούτου), ποτ. τῆς Συρ. » Ὀρόντης καὶ » Ἀξιός.

Ἐλατειὰς, β. τῆς Βοιωτ. » Κιθαιρών.

Ἐλαφονῆσι, ν. τοῦ Λακων. κόλπου (ἀντικρὺ τῶν Κυθήρων). » Ὀνουγνάθος.

Ἔλβα, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Ἰταλίαν). » Αἰθαλία.

Ἐλ-βὰσ, ἴδε Οὐὰσ.

Ἐλὲσ-μπουροὺν, ἀκρ. τῆς Θρακ. Χερσον. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἐδῶ ἔκειτο ἡ) »Ἐλεοῦς ἢ Ἐλεοῦσσα.

Ἐλεῦτα, ἴδε Λεῦτα.

Ἐληὰ, λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Κασσιοπίᾳ). »Ἐλαίας λιμήν.

Ἐλίζα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (παρὰ τὴν Ἀττικήν). » Ἐλαιοῦσα, ἴδε καὶ Καβαλλέρι.

Ἐλκὰσ-δαγὶ, β. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Παφλαγον. » Ὄλγασσυς (ὁ).

Ἐλ-κατὶφ, χ. τῆς Συρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, πλησίον τῶν παραλίων τοῦ Περσικοῦ κόλπου). »Γέῤῥα (τά).

Ἐλλάδα, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Βελοῦχι καὶ χύν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον). » Σπερχειός.

Ἐλλένικο, ἴδε Παυλίτσα.

Ἐλλόπι (καὶ ὄχι Λόκλι), μον. τῆς Ηπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἡ πεδιὰς τῶν ὁποίων ὠνομάζετο) » Ἐλλοπία, (ἐδῶ ἔκειτο τὸ) » Ἱερὸν τῆς Θέμιδος.

Ἐλμαλὶ, χ. τῆς Λυκ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κράγου). » Πίναρα (τά).

Ἐλ-μοὺλκ, ποτ. τῆς Συρ. (παραῤῥέων τὴν πόλιν τῆς Φοινίκης Βύβλον). » Ἄδωνις.

Ἔλμπας, ποτ. τῆς Γερμαν. καὶ Πολων. » Ἄλβις.

Ἐλμπασάνι, π. (πρωτ.) τῆς (ἄνω ἢ μεσαίας) Ἀλβαν. » Ἀλβανούπολις, ἴδε καὶ Κροΐα.

Ἐλ-μποστὰν, π. τῆς Καππαδοκ. » Κόμανα (τὰ Καππαδοκικὰ), ἴδε καὶ Ἀμέρχανέ.

Elne, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἰλλυβίριος). » Ἰλλύβιρις (ἡ).

Ἐλ-χαλὶλ (ἑρμην. Ὁ ἀγαπητὸς, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μνῆμα τοῦ Ἀβραὰμ, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἄραβες δίδουν τοῦτο τὸ ἐπίθετον), ἴδε Χεμπρούν.

Ἐμιργκιούνογλου, παραθαλ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Κυπαρισσὼν καὶ »Ἑκάτειον.

Ebre, ποτ. τῆς Ἰσπαν. (πηγ. ἐν τῇ Κανταβριγίᾳ καὶ χυν. εἰς τὴν Μεσόγειον) » Ἴβηρ.

Ἐμπρὶλ, ἴδε Ἐρμπούλ.

Embrun, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. » Ἐβρόδουνον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐποδρόδουνον).

Ems, ποτ. τῆς Γερμ. (διαῤῥέει τὸ Ἀν-

νδ..ερ καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Ἀμαξσίας.

Ἔμς (προφ. Χὲμς), π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ἔμεσα (παρὰ τὸν Ὀρόντην).

Ἐξαμίλι, (ὁ λαιμὸς) τῆς Πελοποννη. » ἰσθμός. 2) π. τῆς Θρακ. Χερσον. » Λυσιμάχεια.

Ἔξαρχο, χ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λοκρ. (πλησ. ἐρείπ. αἱ) » Ἄβαι, ἴδε καὶ Μόδι.

Ἐξενιδὲ, π. καὶ ποτ. τῆς Λυκ. » Ξάνθος (ἡ καὶ ὁ).

Eoube, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ὀλβία.

Ἔπακτος, π. (παραθαλ.) τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον) » Ναύπακτος (εἶνε καὶ ἄλλη εἰς τὴν Φρυγίαν).

Epernay, π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Μάρνου (μεταξὺ Châlons καὶ Παρισίων). » Σπαρνάκη ἢ Σπάρνακον.

Ἐπισκοπὴ, ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους. » Τῆλος.

Herault, ποτ. τῆς Γαλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Κεμενοῦ ὄρους, καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Μασσαλίας). » Ῥαύραρις ἢ » Ἄραυρις.

Ἔργανα, ποτ. (ἢ μᾶλλον χείμαῤῥος) τῆς Θρᾳκ. (περίφημος διὰ τὸ γεφύρι του, τὸ ὁποῖον ἔχει 180 καμάρας, καὶ λέγεται Ὀζοὺν-κιοπροὺ). » Ἀγριάνης.

Ἐργένι ἢ Χαργένι (ἡ Ἀλεξιὰς, Ἱστορ. βιβλ. ΙΓ΄, τὸ γράφει Χαρακνὴ), ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. εἰς τὴν Καυλονίαν, ἑνόνεται μὲ τὸν Ὀσσούνην, παραῤῥέει τὸ Μπεράτι, καὶ, δεχόμενος ἕνα ἄλλον ποταμὸν, διατρέχει τὸν Μουζακὲν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μπερατίνο καὶ Καυλόνι, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον, οὐ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀπολλωνίας). » Ἄψος.

Ἐρδὲλ, ἴδε Τρανσυλβανία.

Ἐρδὲν, ποτ. τῆς Ἰουδ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Γεννησαρὲτ, καὶ χύν. εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν). » Ἰορδάνης. (οἱ Ἄραβες τὸν ὀνομάζουσιν Νάχρ ἐλ-σσαρκὲ, ποταμὸν τῆς κρίσεως· τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ Ἑβραϊκὸν αὐτὸ ὄνομα: Ἰ ὸ ρ, ποταμὸς, καὶ δ ὲ ν κρίσις).

Ἐρζ-ἰγκιὰν, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. » Θεοδοσιούπολις.

Ἐρημόκαστρον, ἐρείπ. πλησ. τῆς Πάργας. » Τορώνη ἢ Τορύνη. 2) ἴδε Κακόσι.

Ἐρε-ῥοὺδ, ποτ. τῆς Ἀσ. (διαῤῥέων τὴν Παρθίαν). » Ἄριος (ἀφ' οὗ παρωνομάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία Ἀρία, ἄλλη παρὰ τὴν Ἀριανὴν), ἴδε Ἰρὰν καὶ Χορασάν.

Ἐριχὰ, π. τῆς Ἰουδ. » Ἱεριχώ.

Ἐρμανσταδτ, ἴδε Σιμπίνι.

Erba Spina, χ. τῆς Σικελ. (εἰς τὰς ἀνατολικὰς ὑπωρείας τοῦ Ἡραίου ὄρους). » Ἔρβιτα (ἡ).

Ἐρμπιὺλ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἄρβηλα.

Ἐρνάτια, π. τῆς Παμφυλ. » Λυρνησσός.

Ἐῤῥακὶμ (Ἐλ-ῥακείμ), ἴδε Κουράκ.

Ἐρσὲκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου). » Ἑλενόπολις (ἀπ' ἐδῶ διαβαίνουσι συνήθως πρὸς τὸ πέραν τοῦ Κόλπου εἰς τὴν καλουμένην Γλῶσσαν [Δὶλ]), ἴδε καὶ Γιὰλ-ἰβά.

Ἐρτζαὰρ-δαγὶ, β. τῆς Καππαδ. » Ἄργον ἢ Ἄργαιον.

Esaro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ πλησίον τῆς Κρότωνος). » Αἴσαρος.

Ἐσκὶ-Ἀδάλεια, π. τῆς Παμφυλ. » Ἀττάλεια.

Ἐσκὶ-καλὲς, π. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος). » Ἀμφίπολις.

Ἐσκὶ-μπαμπὰ, π. τῆς Θρᾴκ. » Βουρτουδισσός.

Ἐσκὶ-μπαλὰτ, ἴδε Μπαλάτ.

Ἐσκὶ-μπουρούν, ἴδε Ἁγιὰ μπουρούν.

Ἐσκὶ-σέχρ, π. τῆς (ἐπικτ.) Φρυγ. » Δορύλαιον.

Ἐσκὶ-σταμπὸλ, ἐρείπ. τῆς Αἰολίδ. » Ἀλεξάνδρεια (ἡ Τρῳάς).

Ἐσκὶ-γισσάρ, π. τῆς Φρυγ. » Λαοδίκεια (ἐπὶ τὸν Λύκον). 2). π. τῆς Καρ. » Στρατονίκη ἢ Στρατονίκεια.

Escaut, ποτ. τῆς Ὀλλανδ. » Σκάλδις.

Ἐσνέ, χ. τῆς Αἰγ. » Λατόπολις.

Esope (Monte —), β. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Ἐσῶπις (ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ νεωτέρα πόλις τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν).

Ἐσσὰν, ἴδε Ἀσβάν.

Ἐσταχὰρ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Περσ. » Περσέπολις.

Ἔστεμο, θ. τῆς Τροιζην. » Σχοινῖτις.

Estampes, π. τῆς Γαλλ. » Στόμπαι.

Ἐτφοὺ, χ. τῆς Αἰγ. » Ἀπολλωνόπολις (ἡ μείζων).

Εὔριπος, κ. τῆς Μεσογ. » Εὔβοια. ||. κάστρον τῆς —, π. (πρωτ.) τῆς Εὐβοίας. » Χαλκίς.

Ζαβέρδα (ἢ Τζαβέρδα), κόλπος τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὴν Βόνιτσαν). » Πάλαιρος.

Ζαβιχὲ, π. τῆς Μεσοποτ. » Πύλαι.

Ζαγαροβοῦνι, ἴδε Λικῶνα.

Ζαγορὰ, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. » Μαγνησία ἡ Θεσσαλική. ||. βουνὸ τῆς —, ἴδε Ηλιαςίδι.

Ζαγόρι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. » Περῤαιβία.

Ζαγοῦρα (ὀνομάζεται ὁ) » Ἀρέθων (πο-

ταμὸς εἰς τὰς πηγάς 'του), ἴδε Λούρχα.

Ζαλόγκος, ποτ. τῆς Ἠπ. (διαῤῥέων τὴν Σελλεΐδα καὶ Κασσιοπίαν, καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον). » Χάραδρος ἢ Χαράδρα.

Ζαμαντὶ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Καππαδοκ. καὶ Κιλικ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ταῦρον καὶ χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). » Κύδνος.

Ζαμπίδ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ. » Σαβά.

Ζάρακα, χ. καὶ β. τῆς (ἀρκτ.) Ἀρκαδ. »Στύμφαλος. (Ζάραξ, Λακωνικῶς ἀντὶ Χάραξ, ἀναφέρεται καὶ μία πόλις παλαιὰ τῆς Λακωνίας, Παυσαν. Ἀττ. ΛΗ'), ἴδε καὶ Ἱέρακον.

Ζαρακᾶς, λίμνη τῆς Ἀρκαδ. (χύν. εἰς τὸ ὁμώνυμόν 'της βάραθρον καὶ ἀναφαίνεται εἰς τὴν Ἀργολίδα, ἴδε Μαυροκόκλα). » Στυμφάλη.

Ζαρακοῦλα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ὁ) » Φενεός.

Ζαρέγκ, π. (πρωτ.) τῆς Δραγγιανῆς Περσίας. » Προφθασία.

Ζαρκοβίτσα, π. τῆς Θεσπρωτ. » Ἀργιθέα, ἴδε Ἄρτα.

Ζαρνάτα, π. τῆς Λακεδαίμ. (τὸ κάστρον 'της ἐλέγετο) »Γερενία.

Ζαροκλοῦ, β. τῆς Ἀρκαδ. » Κρᾶθις.

Ζάφρα, ἀκρ. καὶ π. τῆς Κιλικ. » Ζεφύριον.

Ζαχαριὰς, χ. τῆς Ἀργολίδ. (πλησ. ἔκειντο αἱ) » Ὀρνεαί.

Ζάχολη ἢ Ζάχουλη, κώμ. τῆς Σικυων. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Αἴγειρα, ἴδε Ξυλόκαστρον.

Ζέντα, λίμ. τῆς Ἰλλυρ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόδραν). » Λαβεᾶτις.

Ζερμπὶ (ἢ Τζέρμπὶ), ν. τῆς Ἀφρ. (πρὸ τῆς μικρᾶς Σύρτεως). » Μήνιγξ.

Ζήλεια, π. τῆς Παφλαγ. » Ζέλεια (ἡ), »Ζῆλα (τὰ).

Ζητοῦνι, π. τῆς Θεσσαλ. » Λαμία ἢ Θῆβαι (αἱ Φθιωτικαὶ ἢ Θεσσαλικαί). ||. κόλπος τοῦ —. » Μαλιακὸς ἢ Λαμιακός.

Ζιγγιὰρ, ἴδε Σιγγιάρ.

Ζίρια, β. τῆς Ἀρκαδ. » Κυλλήνη.

Ζούνκιο (Ἰταλ. Gionco, τὸ βροῦλον), χ. τῆς Ἠλ. » Ἐπιτάλιον ἢ » Θρύον.

Ζουρανέοι, χ. τῆς Θεσσαλ. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Εὐθύδριον.

Ζουρὶχ, π. τῆς Ἑλβετ. » Τίγουρον.

Ζυγὸς, ἐπαρχ. τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, (τὸ μεσημβρινὸν) μέρος τῆς Αἰτωλ. » Αἰολία. 2) β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸ παράλιον τῆς Αἰολ.) » Ἀράκυνθος.

Ἠλιακὸ, ποτ. τῆς Ἠλιδ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Λάλα, καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Κλαρέντσας) »Πηνειὸς (ὁ Ἠλεῖος).

Ἡλιοδρόμια (τὰ), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). » Ἀλόννησος, ἴδε καὶ Πελαγῆσι.

Ἡράκλεια, π. τῆς Θράκ. (παρὰ τὴν Προποντίδα. Παλαιότερα ὠνομάζετο) »Πέρινθος.

Ἡρακλίτσα, χ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (πρὸς τὴν Προποντίδα). » Ἡράκλεια.

Ἧρι, χ. τῆς Ἀργολίδ. » Νηρὶς (κατὰ τὸν Μελέτιον).

Θάλασσα (Μαύρη), ἴδε Μαύρη-θάλασσα.

Θάνα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (παρὰ τὴν Τριπολιτσάν). » Παλλάντιον.

Θεοδουριὰ, π. τῆς Ἠπ. καὶ Ἀκαρν. (πρωτ. τῆς Ἀθαμανίας). » Θευδωρία, ἴδε Ῥάδοβιτσ.

Θεραπειὰ, χ. καὶ λ. τῆς Θράκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Φαρμακεὺς (κόλπος) ἢ (πιθανώτερον τὸ) » Σεραπεῖον (Πολύβ.).

Θερμιὰ (τὰ), ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Κύθνος.

Θεσσαλονίκη, π. (πρωτ.) τῆς Θεσσαλ. (παλαιότερα ὠνομάζετο) » Θέρμη, (ὅθεν ὁ ||. κόλπος τῆς—, » Θερμαϊκός.

Θήβα (παληὰ—), χ. τῆς Φωκ. (ἴσως ἡ) »Πεδιαία. ||. λίμνη τῆς—, ἴδε Λιχάρι.

Θολοπόταμο, ποτ. τῆς Ἀχ. » Φοῖνιξ.

Θορικὸ, χ. τῆς Ἀττ. » Θόρικος.

Ἰαλομίτσα, ποτ. τῆς Βλαχίας. » Νάπαρις.

Ἰαμπνέ, κώμ. τῆς Παλαιστ. » Ἰαμνία.

Ἰάμπο, π. καὶ φρούρ. τῆς Ἀραβ. (πλησίον τῆς Μεδίνης). » Ἰαμβία (Πτολ.).

Ἰαπουρία, ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (πρὸς ἀνατολ. τῶν Κεραυνίων). » Ἰαπυγία (μέρος τῆς παλαιᾶς Χαονίας).

Ιato, χ. τῆς Σικελ. » Ἰέται.

Ἰάφφα, π. (παραθαλ.) τῆς Παλαιστ. »Ἰόππη.

Iviça, ν. τῆς Μεσογ. (παρὰ τὴν Ἱσπ.). »Ἔβυσος.

Ἱεράκι, χ. τῆς Θεσσαλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Εἰρεσία ἢ Ἰρασία.

Ἱεράκι ἢ Ἱεράρχοι, χ. τῆς Λακων. »Γερόνθραι.

Ἱέρακον (ἢ Γέρακας), ἀκρ. καὶ λ. τῆς Λακων. » Ζάραξ (ἀντὶ Χάραξ), ἴδε Ζάρακα

Ἱερὸ (προφ. Γιερὸ), ἐρείπ. τῆς Ἀργολ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον). » Ἀσκληπιεῖον.

Iesi, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ) »Αἴσιον.

Ἰζμίδ, ἴδε Σμίτη.

Ἰζνὶκ, ἴδε Ἰσνίκ.

Ἰκ-σάρτ (ἑρμην. κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μογγόλων, Μέγας ποταμός), ποτ. τῆς Σκυθ. (χύν. εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν). »Ἰξάρτης, Ἰαξάρτης, Ὀξυάρτης, Ὀρεξάρτης.

Ἰλγκοὺν ἢ Ἰλγκιοὺν, π. τῆς Φρυγ. ἢ Πισιδ. (8—9 ὥρας μακρὰν τοῦ Ἰκονίου). »Φιλομήλιον ἢ Φιλομήνιον.

Ἰμλάκικα (ἢ Γιαννιτσάνικα), 33 χωρία τῆς Μεσσην. (περιεχόμενα εἰς τὸ) »Στενύκλαρον (πεδίον).

Imola, π. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸν Πάδον). »Φόρος Κορνήλιος.

Ἰμπουράρ, χ. τῆς Παμφυλ. » Κίβυρα (τὰ μικρά), ἴδε καὶ Μπουρούζ.

Ἰνὲ-μπαζάρ, π. τῆς Μικρ. » Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), ἴδε καὶ Γκιουζὲλ-χισσάρ.

Ἰνέμπολου (Ἰωνόπολις), π. τῆς Παφλαγ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). » Ἀβώνου τεῖχος (ἰδῷ ἰδραματούργει ὁ ψευδοπροφήτης Ἀλέξανδρος, ἴδε τὸν Λουκιαν.).

Ἰνκερμαν, π. τῆς Κριμαίας. » Χερσόννησος (ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο Κτενοῦς, ἴδε Ἀλυκηαίς).

Inspruc, π. τοῦ Τυρόλ. » Οἰνοβρυγία ἢ Οἰνώτριον.

Interdoio ἢ Interdoco, χ. τῆς Ἰταλ. »Ἰντερόκρεα.

Ἰντζὲ (ἢ Γένιτζε)-καρὰ-σοὺ, ἴδε Πλαταμῶνας.

Ἰντζίρ-κιοΐ χ. καὶ κόλπος τοῦ Θρακ. Βοσπόρου. » Συκέα.

Indicello, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. ἐκ τῆς Αἴτνης, καὶ ῥέων διὰ τῆς Κατάνης, χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). » Ἀμενάνος καὶ (ἀπὸ τὸν Πίνδ. Πύθ. Α, 132) » Ἀμένας.

Giulia-Nuova, ἴδε S. Flaviano.

Jutland, ἐπαρχ. τῆς Δανιμαρχ. » Κιμβρικὴ (χερσόννησος).

Ἴπκι (ὀρθ. Ἐϊούπ ἢ Ἐϊούμπ [Ἰώβ] ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ θαμμένου τουρκοπροφήτου ἢ μάρτυρος), προάστειον τῆς Κωνςαντινουπόλεως. » Κοσμίδιον (ἢ πιθανώτερον τὸ) Ἕβδομον (ὅπου ἐχρίοντο οἱ Γραικορωμαῖοι αὐτοκράτορες, καθὼς τώρα ζώνονται οἱ τῶν Τούρκων τὴν σπάθην).

Ἴποαλα, ἴδε Ὕψαλα.

Ἰράκ, (Ἰρακάϊν, διότι εἶνε δύω), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Χαλδαία ἢ Ὑρκανία, ἴδε καὶ Μπαγδάτι.

Ἰράκι-Ἀρεμπὶ, ἐπαρχία τῆς Περσ. »Βαβυλωνία.

Ἰράκι-ἀτζεμὶ (Ὑρκανία ἡ ἑτέρα ἢ ἀλλοτρία), ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Μηδία (ἡ μεγάλη), ἴδε καὶ Ἀδέρ-μπαϊτζάν.

Ἰράν (ὑπ' αὐτὸ τὸ γενικὸν ὄνομα περιλαμβάνονται ὅλοι οἱ μεταξὺ τοῦ Τίγριδος καὶ Ἰνδοῦ) τόποι τῆς ἄνω Ἀσίας. (Ἡ Ζενδαβέστα τοὺς ὀνομάζει Ἐριέννε, καὶ τοῦτο ἐξελλήνισαν οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ) » Ἀριανή.

Ἰράγλια, π. (παραθαλ.) τῆς Παφλαγ. » Ἡράκλεια (ἡ ἐν Πόντῳ ἢ Ποντική). 2) ἴδε Λαρενδέ.

Ἴρι, ἴδε Ἥρι καὶ Βασιλοπόταμον.

Ἰρλάνδα, ν. τοῦ Βρεταν. Ὠκεανοῦ (ἓν τῶν τριῶν Βασιλείων τῆς μεγάλης Βρεττανίας). » Ἰέρνη.

Ἰσακλὶ, π. τῆς Πισιδίας. » Σελεύκεια.

Ἰσγκαοὺρ, ἴδε Ἰσκουριά.

Iser, ποτ. τῆς Γερμαν. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. καὶ, διαβαίνων παρὰ τὸ Μόναχον, χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἴσαρος.

Isère, ποτ. τῆς (Δουγδουν.) Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Ροδανόν). » Ἴσαρ καὶ Ἰσάρας.

Isernia, χ. τῆς Ἰταλ. » Αἰσερνία.

Ἰσκὰμπ (ἀπὸ τὴν πόλιν Σκάμπαι), β. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἢ Μακεδον. Ἰλλυρ. » Ἠριδανός.

Ἰσκενδερούν, ἴδε Ἀλεξανδρέττα.

Ischia, ν. τῆς Ἰταλ. (πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως). » Πιθηκοῦσαι.

Ἰσκουριὰ (καὶ, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν ἐντοπίων, Ἰσγκαοὺρ), π. τῆς Κολχ. (ἐν τῇ Μιγγρελίᾳ παρὰ τὸν Φᾶσιν). » Διοσκουριάς.

Ἰσλάνδα, ν. τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. » Θούλη.

Ἰσνὶκ, π. τῆς Βιθυν. (παρὰ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην, ἔχουσαν περὶ τὰ 24 μίλ. μῆκος καὶ 3—4 πλάτος καὶ 65—70 περιφέρειαν). » Νίκαια.

Isoletta, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Τρήρου καὶ Λείριος). » Φαβρατερία, ἴδε καὶ Falvaterra.

Ἱσπανία, βασιλ. τῆς Εὐρ. » Ἰβηρία, Ἑσπερία, Κελτιβηρία.

Ἰσπαχὰν, π. (πρωτ.) τῆς Περσ. »Ἀσπάδανα ἢ Ἀσπάθανα.

Ἰστὶμπ, π. τῆς Παιον. » Ἄσταβος ἢ »Στοβοὶ (οἱ Παιονικοί).

Ἴστρια, χερσόνν. τῆς Ἰταλ. (μεταξὺ Λιβυρνίας καὶ Ἰλλυρίας). » Ἰστρία (ταύτης πρωτεύουσα ἡ Ἰουστῖνα ἢ Ἰουστινούπολις, ἴδε Capo d'Istria).

Ἰτσὶλ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσίας. »Κιλικία (ἡ τραχεῖα).

Ἰτταλὰ, π. τῆς Λυδ. (ἐπὶ τὸν Ἕρμον). »Ἀττάλεια.

Ἰφράτ, ποτ. τῆς Ἀσ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρμεν. καὶ, ἑνούμενος μὲ τὸν Τίγριν, ἀφ' οὗ

οἱ δύο σχηματίζουν τὴν Μεσοποταμίαν, χύν. εἰς τὸν Περσ. κόλπον). » Εὐφράτης.

Ἰφροχὰν, ν. τῆς Ἀφρ. » Ἑσπερία.

Ἰωάννινα (προφ. κοιν. Γιάννινα), π. (πρωτ.) τῆς Ηπ. (δὲν εἶνε οὔτε ἡ) »Κασσιόπη, (οὔτε ἡ) » Δωδώνη. ||. λίμνη τῶν —, (δὲν εἶνε ἡ) » Ἀχερουσία. || (εἰς τὴν) τοπαρχίαν τῶν —, (περιέχεται ἡ) » Ἑλλοπία, (ἡ) » Μολοσσὶς, (ἡ) » Τυμφαῒς, (ἡ) » Περῥαιβία, (ἡ) » Ἀτιντανία, (ἡ) » Δολοπία, (ἡ) » Ἀθαμανία, (καὶ ἡ) »Παρωρέα.

Καβάλα, π. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. ἢ Μακεδον. » Δάτον καὶ Δάτος (ἡ).

Cavaillon du Comtat, π. τῆς (Ναρβων). Γαλλ. (πλησίον τοῦ **Avignon**). »Καβαλλίων.

Καβαλλέρι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. »Ἐλαιοῦσα, ἴδε καὶ Ἐλίζα.

Κάβαλλος, χ. τῆς Μάνης, (πλησ. ἔκειτο ἡ) » Πύῤῥιχος.

Καβάρνα, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). » Κρουνοὶ ἢ »Ὀδησσὸς, ἴδε καὶ Βάρνα.

Καβλατβάρ, π. τῆς (Περσ.) Γεωργ. »Καβάλακα.

Κάβο Γκάλλο, ἀκρ. τῆς Μεσσην. » Ἀκρίτας.

Κάβο δὲ-σάντ-Ἀνδρέα, ἀκρ. τῆς Κύπρου (τὸ βορειανατολικώτατον). » Δεινάρετον, (ἐκ τῶν πλησίων νήσων, τῶν ἀρχαίων Κλειδῶν, ἡ μία ὀνομάζεται Διναραις).

Κάβο-δουκάτο, ἴδε Κάβος τῆς Κερᾶς.

Κάβο-δρέπανο, ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. (πρὸς ἄρκτον τοῦ κόλπου τῆς Κασσάνδρας). » Δέῤῥις.

Κάβο-δρόσσο (ἀντὶ grosso), ἀκρ. τῆς Λακεδ. (πρὸς δυσμὰς τοῦ Ταινάρου) »Θυρίδες.

Κάβο-κάνιστρο, ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. (πρὸς μεσημβρ. τοῦ κόλπου τῆς Κασσάνδρας). » Καναστραῖον καὶ Κάναστρον.

Κάβο κολλόναι, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Σούνιον. 2) ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. (ἀντικρὺ τῆς Λέσβου). » Κάνη.

Κάβο-κονέλλο, ἀκρ. τῆς Ἤλιδ. »Κυπαρίσσιον.

Κάβο-κόρακας, ἀκρ. τῆς Ἑρμιονίδ. »Στρουθοῦς-οῦντος. 2) ἀκρ. τῆς Ἰων. »Κοράκειον ἢ Κωρύκειον.

Κάβο-λιθάρι, ἴδε Λιθάδα.

Κάβο-μαλέκα, ἀκρ. τῆς Κρήτ. » Δρέπανον.

Κάβο-μαλιά, ἴδε Μαλειᾶς.

Κάβο-μαναστῆρι, ἴδε Ἅγιος-Γεώργιος.

Κάβο-μαντέλλο, ἀκρ. τῆς Εὐβ. (τὸ νοτιώτατον). » Γεραιστός.

Κάβο-μαστίχι, ἴδε Φάνα.

Κάβο-μελανιὸ, ἀκρ. τῆς Χίου (ἀντίκρυ εἰς τὰ Ψαρά). » Μέλαινα ἄκρα.

Κάβο-μπιάνκο, ἀκρ. τῆς Κερκύρ. (τὸ νοτιώτατον). » Λεύκυμνα ἢ Λευκίμνη. 2) ἀκρ. τῆς Ἰων. (πρὸς τὴν Χίον). »Ἄργεννον. 3) ἀκρ. τῆς Ἰταλ. »Ζεφύριον (ἐξ οὗ οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροὶ), κατ' ἄλλους τὸ **Capo-bruzzano**.

Κάβο-μπλάβα, ἀκρ. τῆς Λήμνου. » Ἕρμαιον.

Κάβο-μπούζο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Κώρυκος.

Κάβο-μπρουτσάνο, ἴδε Κάβο-μπιάνκο (3).

Κάβο-νέγκρο, ἀκρ. (πρὸς Δ.) τῆς Εὐβ. » Λέων.

Κάβο-ξύλι, ἀκρ. τῆς Λακων. » Ὄνου γνάθος.

Κάβο-παλιοῦρι, ἴδε Κάβο-κάνιστρο.

Κάβο-Σάντα-Μαρία, ἀκρ. τῆς Ἰωνίας. » Τρωγίλιον.

Κάβο-σασσόσο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. »Δῖον.

Κάβο-σιδάρι, ἀκρ. τῆς Κερκύρ. » Φάλακρον.

Κάβο σίντρο, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Κυνόσουρα.

Κάβο-σκύλι, ἀκρ. τῆς Τροιζην. »Σκύλαιον.

Κάβο-σπάδο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Κίμαρος ἢ Δικτύνναιον.

Κάβος-τῆς-Κυρᾶς, ἀκρ. της Λευκάδος (τὸ νοτιώτατον). » Λευκάτας (ὁ).

Καβουρόλίμνη, χ. καὶ λ. τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. » Ἐλαιοῦς (ἐπίνειόν ποτε τῆς Καλυδῶνος).

Καβουρονῆσι, ἴδε Πλατειά.

Κάβο φράγκο, ἀκρ. τῆς Κορινθ. (πρὸς τὸν Σαρων. κόλπον). » Σπείραιον ἢ Σπειραία.

Καδῆ-κιοϊ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. »Χαλκηδών.

Cadiz ἢ **Cadix**, ν. (μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς) τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ (συνεχομένη διὰ γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ἤπειρον τῆς Ἱσπανίας). »Γάδειρα(ἀπὸ τοῦ Γῆ καὶ Δειρὴ, ὡς οὖσα στενὴ καὶ περιμήκης, κατὰ τὸν Στέφ. Κατὰ δὲ τὸν Πλίνιον καὶ ἄλλους, ἀπὸ τῆς Φοινικικῆς λέξεως Γκαδὶρ, δηλούσης . . . [ceptum]· ὠνομάζετο δὲ, κατ' αὐτὸν καὶ) » Ἐρύθεια καὶ » Ἀφροδισιὰς [περὶ ὧν ὅμως ἴδε ἐν λέξει Carrara] καὶ » Κοτινοῦσα [ἴδε Tariffa] καὶ Ἡραία).

Caen, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ κάτω Νορμανδίᾳ). » **Κάδομον.**

Κάζα, ἐρείπια φρουρίου παλαιοῦ ὅπου καὶ ξενοδοχεῖα (ἐπὶ τῆς μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Λεβαδείας ὁδοῦ). » **Ἐλευθεραί**, (ἴδε καὶ Γυφτόκαστρον).

Καζὰν-διπὶ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » **Παρθένιον.**

Κὰζ-δαγὶ, β. τῆς Τρῳάδ. (μέρος τῆς Ἴδης). » **Κότυλος.**

Καθήμια (μέρος κοντὰ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐδῶ ἦτον ἡ) » **Ἀκαδημία.**

Cajazzo, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » **Καλατία**, πρβλ. Calazzo.

Καϊάφα, χ. τῆς Ἠλιδ. (ἐν τῇ Τριφυλίᾳ, δὲν εἶνε τὸ) » **Λέπρειον** (, περὶ οὗ ἴδε Στροβίτσι, ἀλλὰ τὸ) » **Σαμικόν.**

Καΐλ, ποτ. τῆς Ἀρμεν. (χύν. εἰς τὸν Εὐφράτην). » **Λύκος** (Πλίν.).

Καινούργιο, χ. τῆς Ἀκαρν. (ἐν τῇ Ἀγραΐδι), (πλησ. ἐρείπ., ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀγρίδα ἢ Ἀγριάδα, ἡ παλαιὰ) » **Ἀγραΐς.**

Καϊσαριέ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » **Καισάρεια** (ἡ Φιλίππου).

Κακὴ-σκάλα, (δρόμος στενὸς εἰς τὸ παραθαλάσσιον) τῆς Μεγαρίδ. » **Σκιρρωνίδες πέτραι.**

Κάκια, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. πρὸς τὸ μεσημβρ. μέρος τοῦ Πίνδου, καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » **Ἴων.** ||. κάμπος τῆς —, μέρος τῆς Θεσσαλ. » **Ἑστιαιῶτις.** ||. βουνὰ τῆς —, β. τῆς Θεσσαλ. » **Κερκέτιον.**

Κακόσι, χ. τῆς Βοιωτ. » **Θεσπιαὶ ἢ Θίσβη**, ἴδε καὶ Γιαννίκι.

Καλάβρυτα (τὰ), π. τῆς Ἀχ. » **Κυναίθη** (;) ||. ποτάμι τῶν —, (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » **Κερυνίτης.**

Καλαμᾶς, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Τσεροβίναν, καὶ χύν. εἰς τὸν πορθμὸν τῶν Κορυφῶν). » **Θύαμις.**

Καλαμάτα, π. τῆς Μεσσην. » **Καλάμαι.**

Καλαμιὰ, χ. (παραθαλ.) τῆς Λακων. » **Θαλάμαι.**

Κάλαμος, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἁγ. Μαύραν). » **Κραικύλεια.**

Καλαμπάκι, π. τῆς Θεσσαλ. » **Γόμφοι**, ἴδε καὶ Κουκκουλιώτικον καὶ Καστράκι.

Calabria, ἐπαρχ. τῆς (μεσημβρ.) Ἰταλ. (εἰς τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως). » **Βρεττία καὶ Βρουττία**, (καὶ παλαιότερα) » **Οἰνωτρία.**

Καλανθίστρα (ἴσως Καλανδρίτσα), χ. τῆς Ἀχ. (4 ὥρας πρὸς μεσημβρ. τῶν Πατρῶν). » **Τριταιά**, ἴδε καὶ Τριτή.

Calatrava, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Γουαδιάνα). » **Ὠρητία καὶ Ὤρητον.**

Καλαφάτι, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρακ. Χερσονν. » **Ἀλωπεκόννησος.**

Calahorra, π. τῆς Ἰσπαν. (εἰς τὴν παλαιὰν Καστιλίαν, ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος). » **Καλάγουρις.**

Calvi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Καμπαν. καὶ Λατίου). » **Κάληνον καὶ Κάλη.**

Καλενδέρι, παραθαλ. τῆς Θράκης (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » **Ῥαχία** καὶ » **Θερμημερία**, (τὸ μέρος ὅπου εἶνε τὸ ἁγίασμα ὠνομάζετο ἰδίως) » **Πιθήκου λιμήν.**

Cagliari, π. τῆς Κορσικ. » **Κάλαρις.**

Calisch, π. τῆς Γερμαν. (μεταξὺ τῆς Ἔλβας καὶ τοῦ Βίστουλα). » **Καλισία.**

Καλόλιμνος, ν. τῆς Προποντ. (πλησίον τῆς Κυζίκου). » **Βέσβικος.**

Châlons-sur-Saone, π. τῆς (Λουγδουν.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ποταμοῦ). » **Καβυλλῖνον** (ἐπὶ τῷ Ἄραρι).

Καλπάκι, χ. τῆς Ἀρκαδ. » **Ὀρχομενὸς** (ὁ Ἀρκαδικὸς ἢ Πελοποννήσιος).

Καλύβι, χ. τῆς Βοιωτ. » **Σκῶλος.**

Καμάρα, π. τῆς Κρήτης. » **Μίλητος.**

§. ποτάμ. τῆς Τρῳάδος (χύν. εἰς τὸν Σιμόεντα). » **Θύμβριος.**

Καμάραις, χ. τῆς Λακωνίας » **Καινήπολις**, ἴδε καὶ Κυπαρίσσι.

Camarana, χ. τῆς Σικελ. » **Καμαρίνα.** (Διὰ τὰς νοσώδεις ἀναθυμιάσεις τῆς ὁμωνύμου αὐτῇ πλησίον λίμνης, ὀνομαζομένης σήμερον Lago di Camarana, ἐλέγετο ἡ παροιμία: » Μὴ κίνει Καμαρίναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων, « ὁμοία μὲ τὸ » Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον «). ||. fiume di —, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης). » **Ἵππαρις.**

Καμάρι, χ. τῆς Βοιωτ. » **Κορώνεια**, ἴδε καὶ Γκρανίτσα καὶ Κουρουνιαῖς καὶ Σουληνάρα.

Καμαρίνα, χ. καὶ λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » **Κόμαρος** (λιμὴν πλησίον Νικοπόλεως).

Καμαρίοτ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » **Πάριον.**

Καμένη (ἡ μεγάλη ἢ παλαιὰ), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σαντορήνην). » **Ἱερά.** ||. (ἡ μικρὰ —), ἄλλ. νῆσος (μετὰ τὴν Αὐτομάτην). » **Θηρασία.**

Καμενίτσα, χ. τῆς Ἀχ. » **Ὤλενος.** ||. ποτάμι τῆς —, » **Μέλας** ἢ » **Πεῖρος.**

Καμένοϊ-μπαγὰλ, β. τῆς Ῥωσσ. (ὅθεν χωρίζει τῆς Σιβηρίας). » **Ῥιπαῖα ὄρη.**

Camerino, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » **Καμαρῖνον.**

Καμπὰ-κοὺμ, χ. τῆς Ἰων. » Ἐλαία, ἴδε καὶ Τσανταρλί.

Champagne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Καμπανία (ἡ Γαλλική).

Cambray, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φλανδρίᾳ). » Καμεράτον.

Cambridge, π. τῆς Ἀγγλ. » Καντα-βριγία.

Καμπύλα, χ. τῆς (Πελασγ.) Θεσσαλ. » Μόψον.

Κανίνα, φρούρ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Ταυλαντίᾳ). » Οἴνεον (καὶ ὄχι τὸ) » Ὠρικόν.

Κάννα, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμίκου, ἴδε Siculiana). » Κάμικος (ὁ).

Canosa, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Κανύσιον(-νούσιον).

Cantaro, ποτ. (ἢ μᾶλλον ῥύαξ) τῆς Σικελ. (οὐ μακρὰν τῶν Συρακουσῶν). » Ἄβολος (ὁ καὶ ἡ) ἢ » Ὀνόβαλος.

Κανταχὰρ, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Ἀραχωσία. 2) π. τῆς Ἰνδ. » Ἀλεξάνδρεια (ἐπὶ τὸν Παροπαμισόν).

Καντέλλο, β. τῆς Ἀχ. ἴδε Βόδα.

Καντῆλι, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀλύζεια, ἴδε καὶ Ἅγιος Ἠλίας. 2) ἀκρ. τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὸ Δραγομέστι). » Κριθωτή. 3) ἀκρ. (πρὸς δύσιν) τῆς Εὐβ. » Φαλασία, (τὸ ὑπερκείμενον αὐτοῦ ὄρος ἴσως εἶναι τὸ) » Κοτύλαιον.

Καντῆλα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Τεγεάτιδα). » Κονδύλεαι (Παυσ. Ἀρκαδ. κγ΄).

Καντηλάρα ἢ **Καντελόρο**, χ. (παραθαλ.) τῆς Παμφυλ. » Σίδη.

Καντηλλὶ, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ῥοιζοῦσαι ἢ Ῥοφοῦσαι ἄκραι, (εἰς τὸν πλησίον κόλπον τοῦ Γκιὸκ-σουγιοὺ ἔκειτο, κατὰ τὸν Πλίνιον, ἡ) » Νικόπολις.

Καπαντρίτι, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἄφιδνα ἢ Ἀφίδναι.

Cap de Creux, ἀκρ. τῆς Ἰσπαν. (εἰς τὰ σύνορα τῆς Γαλλ.). » Ἀφροδίσιον.

Capo Bruzzano, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Ῥήγιον). » Ζεφύριον (ὅθεν οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροί), ἴδε καὶ Κάβο-μπιάνκο.

Capo-Gallo κτλ., ἴδε Κάβο-Γκάλλο κτλ.

Capo d'Alica, ἴδε Cap piccoli.

Capo del Infreschi, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Πυξοῦς.

Capo della Licosa, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ, μεταξὺ Ποσειδωνίας καὶ Ἐλέας). » Ποσείδιον.

Capo dell'Armi, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸ Ῥήγιον). » Λευκόπετρα.

Capo delle colonne, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Λακίνιον.

Capo d'Espichel, ἀκρ. τῆς Πορτογαλ. (πρὸς μεσημβρ. τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάγου). » Βαρβάριον.

Capo di Bozzo, ἀκρ. τῆς Σικελ. (τὸ δυτικώτατον).. » Λιλύβαιον (, κατὰ τὸν Βοχάρτον, ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Λ ε λ ο ὑ μ π, σημαίνοντος Εἰς Λιβύαν, διότι πρὸς αὐτὴν τῷ ὄντι νεύει).

Capo di Leuca, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸ Otranto). » Ἰαπυγία ἄκρα.

Capo di Marsalla, ἴδε Capo di Bozzo.

Capo di Palinuro, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Παλίνουρον.

Capo di Passaro, ἀκρ. (πρὸς μεσημβρ.) τῆς Σικελ. » Πάχυνον.

Capo di Sant-Alessio, ἀκρ. (πρὸς ἀνατολ.) τῆς Σικελ. » Δρέπανον.

Capo di Spartivento, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (τὸ τελευταῖον πρὸς μεσημβρ.) » Ἡράκλειον.

Capo d'-Istria, π. (πρωτ.) τῆς Ἰστρίας (ἐν τῇ Ἰταλίᾳ). » Ἰουστινούπολις.

Capo d'Orlando, ἀκρ. (καὶ πόλις τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς) τῆς Σικελ. » Ἀγάθυρνα.

Capo-Maria, ἀκρ. τῆς Μιτυλ. (πρὸς τὴν Ἰωνίαν). » Μαλία.

Capo finisterre, ἀκρ. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἰσπαν. » Νέριον.

Cap piccoli, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ). » Κρίμισα(-σσα), (εἶχέ ποτε καὶ ὁμώνυμον πόλιν, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ὑποτίθενται περὶ τὴν θέσιν Ciro).

Κάπραινα (προφ. καὶ Καπρουνιὰ), χ. τῆς Βοιωτ. » Χαιρώνεια.

Capraria, ν. τοῦ Λιβ. ἢ Τυῤῥην. πελάγους (πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ., μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρ. Δρεπάνου καὶ Λιλυβαίου). » Αἰγοῦσα.

Capri (isole di —), ν. τῆς Μεσογ. θαλάσσης (πλησίον τῆς Νεαπόλεως). » Καπρέαι καὶ Καπρία (περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἑπταετῆ διαμονὴν τοῦ Τιβερίου).

Καπρίβανη, (μία τῶν κορυφῶν τοῦ) β. » Λάμπεια, ἴδε Λιμπούνια.

Καπρὶ-σουγιοὺ (ἴσως ἀπὸ τῆς πλησίον λίμνης Καπρίας), ποτ. τῆς Παμφυλ. » Κέστρος.

Capua, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Κασιλῖνον (ἀπέχει δεκαεννέα σταδίους τῆς Καπύης, ἴδε S. Maria di Capua).

Καρὰ-ἀγάτσι, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Κερατίου κόλπου). » Δρῦς.

Caragnone, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Σιλούϊον ἢ Σίλβιον, ἴδε καὶ Gorgoglione.

Καρὰ-δάγ, β. τῆς Τρῳάδ. » Ἴδη (ἡ ἀκρώρειά του ὠνομάζετο Γάργαρον), παρβλ. Κάζ-δαγί.

Καρὰ-δερὲ, χ. τῆς Μεσοποταμ. (μεταξὺ Νισσίβιως καὶ Μερδὶν). » Ἀναστασιούπολις.

Καραθῶνα (ἡ), ἀκρ. τῆς Ἀργολίδ. » Ἄπεια ἢ » Ηϊών.

Καρὰ-καγιὰ, π. τῆς Κριμαίας. » Χάραξ.

Καρὰ-κερμὰν, π. τῆς Δακ. (παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως). » Ἰστρόπολις καὶ Ἴστρος (ἡ) καὶ Ἰστρία, ἴδε καὶ Κωστάντσα.

Καρὰ-κογιοὺν, ν. καὶ λ. τῆς Καρ. » Καρύανδα.

Καραμὰν, ἴδε Λαρενδέ.

Καραμανία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἐν αὐτῇ περιείχοντο ἡ) » Καππαδοκία (ἡ μικρὰ, ἡ) » Λυκαονία (καὶ ἡ) » Ἰσαυρία.

Καραμουρατάδαις, ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (περιέχεται εἰς τὴν Ἀτινταγίαν). » Σεσάρηθος, ἴδε καὶ Κόνιτσα.

Καρὰ-μπαμπὰς, φρούρ. τῆς Βοιωτ. (ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Εὐβοίας). » Αὐλίς.

Καρὰ-μπογὰ, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. » Πριαποῦς.

Καρὰ-μπουρνὰ, ἀκρ. τῆς Ἰων. » Μέλαινα (ἄκρα).

Καρασὶ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσίας. » Μυσία.

Καρὰ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Λυδ. (χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). » Ἀρσῖνος (Πλίν.). 2) ποτ. τῆς Κιλικ., ἴδε Ζαμαντὶ-σουγιού. 3) ποτ. τῆς Καππαδοκ. (χύν. εἰς τὸν Σκορδίσκον). » Μέλας. 4) ποτ. τῆς Θρᾴκ., ἴδε Μιστό. 5) λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Λάρισσαν), ἴδε Νεζερός.

Καρὰ-τεκὲς, ἴδε Καρὰ-χισσάρ (2).

Καρατζὰ-μπουροὺν, ἀκρ. τῆς Κριμαίας (τὸ μεσημβρινώτατον). » Κριοῦ μέτωπον.

Καρὰ-Τσερκέζοι, ἔθν. τοῦ Καυκάσου. » Ἄβαροι.

Καρὰ-Χισσὰρ, π. τῆς Φρυγ. » Πρυμνησία. 2) π. τῆς Παμφυλ. » Πέργη.

Καρβασαρᾶς (ὀρθ. Κιρβὰν-σαράϊ), χ. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρναν. » Ὄλπαι.

Καρδιόκισσα ἢ Καρδιώτισσα, ἴδε Χριστιάνα.

Καρδίτσα, χ. τῆς Βοιωτ. » Ἀκραίφιον, ἴδε καὶ Προσκυνᾶ.

Carigliano, ἴδε Garigliano.

Καριπτζέ, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου). » Δυκίων λιμήν.

Καριπτζὲ-δερεσὶ, ῥύαξ ἢ χείμαῤῥος τῆς Θρᾴκ. (εἰσβάλλων εἰς τὸν ὁμώνυμόν του κόλπον). » Μύρλειον.

Καριστιρὰν, π. (μεσόγ.) τῆς Θρᾴκ. » Δρουσιπάρα καὶ Δριξίπαρος (Σουίδ.).

Καρίτσα, χ. (παραθαλ.) τῆς Θεσσαλ. » Εὐρυμεναί.

Κάρλα, λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὸ Βελεστῖνον). » Βοιβηΐς.

Carlsbad, π. τῆς Βοεμ. » Θέρμαι Καρολῖναι.

Καρνέσι, χ. τῆς (ἀρκτῴας) Ἀρκαδίας, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Κλείτωρ, ἴδε καὶ Κλείτουρας.

Καροῦπι, ποτ. τῆς Βοιωτ. (πηγ. εἰς τὸν Ἑλικῶνα καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην). » Ἑρκύνη.

Καρπεννῆσι, μέρος τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. (ἐδῶ κατῴκουν οἱ Καλλιεῖς καὶ οἱ Θεστιεῖς. Ἡ πρωτ. πόλις ἔχει πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Κάλλιον.

Καρπουζλὶ, χ. τῆς Καρ. » Ἀλάβανδα.

Carrara (la —), ν. τοῦ (Ἀτλαντ.) Ὠκεανοῦ (πλησίον τῆς Ἱσπαν.). » Ἐρύθεια ἢ » Ἀφροδισιὰς, ἴδε καὶ Cadix.

Carthagena, π. (παραθαλ.) τῆς (Ταῤῥακων.) Ἱσπαν. » Καρχηδὼν (ἡ νέα).

Καρτέλα, ποτ. τῆς Τριφυλ. » Κυπαρισσαῖος.

Chartres, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Καρνοῦτον.

Καρυὰ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Ῥουφιᾶς.

Καρυδιὰ, χ. τῆς Θρᾳκ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου). » Καρδία.

Καρύταινα, π. τῆς Ἀρκαδ. » Γόρτυνα, ἴδε καὶ Ἀμπέλο. || . κάστρον τῆς —. » Τραπεζοῦς. || . ἐπαρχ. τῆς —. » Παῤῥασία.

Caslona, π. τῆς Ἱσπαν. » Κασταλὼν, Κασταὼν καὶ Κάστλων (ὁ).

Κὰσρ-ὲλ-σαμὰ, χ. τῆς Αἰγ. (εἰς τὴν μεταξὺ Νείλου καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἔρημον). » Βαβυλὼν (Λαυσ. ΚΈ).

Κασσάνδρα ἢ Κασσάνδρεια (νέα —), π. τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ), (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ποτίδαια (καὶ ἡ) » Σκιώνη, ἴδε καὶ Συκηά. || . κόλπος τῆς — (ἢ τοῦ Ἁγ. Μάμμα). » Τορωναῖος.

Cassibale, ποτ. τῆς Σικελ. » Κακύπαρις (Θκδ. Ζ΄, 80).

Καστὰν-μπολοὺ, π. τῆς Παφλαγ. (παρὰ τὸν Ἀμνειὸν ποταμὸν, εἰσβάλλοντα εἰς τὸν Ἅλυν). » Κασταβαλα, » Γερμανικούπολις καὶ » Νεοκλαυδιούπολις (καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς) » Κασταμόνη.

Καστανιὰ, β. τῆς Μακεδ. » Πάγγαιον.

Castel-à-mare (di Volturno), π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. » Οὐολτοῦρνον (πλησίον εἶνε αἱ ἐκβολαὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ).

Castel-à-mara-de-la-Brusca, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Ἐλέα, (καὶ ἀρχαιότερον) » Ὑέλη (Ἡρόδ.) καὶ » Θύελλα (Στέφ.) καὶ » Ἔλλη, (ὕστερον δὲ) καὶ » Βελία καὶ Οὐελίαι.

Castel-vetere, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Καυλωνία.

Castel-dell' Oss, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Γάβιοι.

Καστέλλι, π. (ποτὲ, νῦν ἐρείπιον) τῆς Θετταλ. Μαγνησ. (πλησίον τῆς Μιντσέλλας). » Μελίβοια.

Καστέλλια (τὰ ἄλλως Δαρδανέλια μικρὰ), δύο φρούρια εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθ. κόλπου. » Ῥεῖον (Ἀχαϊκὸν, τὸ ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου) καὶ Ῥεῖον (Αἰτωλικὸν, ἢ) » Ἀντίῤῥιον (, τὸ ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας).

Καστορία, π. τῆς (Μακεδονικ.) Ἀλβαν. » Κέλεθρον (πρωτεύουσα τῆς Ὀρεστίδος).

Κάστρα (τὰ ἄλλ. Δαρδανέλια μεγάλα), δύο φρούρια εἰς τὸ στενὸν τοῦ Ἑλλησπόντου, ἴδε Τσανὰκ-καλεσί.

Καστράκι, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τοὺς Σταγοὺς). » Γόμφοι, ἴδε καὶ Καλαμπάκι.

Καστρὶ, π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., ἐρείπ. κοντὰ εἰς τὴν Πρέβεζαν πρὸς Δ. τοῦ Σουλίου). » Κεστρίνη ἢ » Ἀμβρακος. 2) κώμ. τῆς Ἀργολίδ. » Ἑρμιόνη. 3) χ. τῆς Βοιωτ. » Δελφοί. 4) χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων., ἴδε Φώκηαις.

Καστρίτσα, μον. πλησίον τῶν Ἰωαννίνων. » Ἔλλα (ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἑλλοπίων Πελασγῶν). 2) χ. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Πατρατζῆκι.

Castro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥην. παρὰ τὴν λίμνην Mezzano). » Στατωνία.

Castro-Giovanne ἢ **Castro-Janni**, π. τῆς Σικελ. » Ἔννα.

Κασχμὶδ, π. (παραθαλ.) τῆς Περσ. (εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν). » Κασπάτυρα ἢ Κασπία.

Κατάκωλον, λ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Πισᾶτιν), ἴδε Ποντικός.

Catalunna, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. » Ταῤῥακωνησία.

Κατερίνη, π. τῆς Θεσσαλ. » Χάλερα ἢ » Πύδνα.

Κατιὲχ, β. τῆς Αἰγ. » Κάσσιον (ὄρος).

Κατοῦνα, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Κόροντα.

Κατσανᾶς, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Χέλμον, καὶ, ἑνούμενος μὲ τὴν Πλανητεροῦν, χύν. εἰς τὸν Ῥουφιᾶν). » Ἀροάνιος.

Κατσικαμπέλι, χ. τῆς Βοιωτ (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Κέρεσσος.

Κάτω-Ἀχαϊὰ, χ. τῆς Ἀχ. (κοντὰ εἰς τὰς Πάτρας). » Φαραί.

Καυλένι, ποτ. τῆς Ἠπ., ἴδε Ἐργένι.

Καφᾶς, π. τῆς Κριμαίας. (Κατὰ τὸν Κλάρκ, δὲν εἶνε ἡ) » Θεοδοσία (, ἀλλὰ τὸ) » Χαῦον (Στρβ. Ζ´, δ´). || στενὸν τοῦ —, ἴδε Γκέρζ.

Κεάτ-χανὲ-σουγιού, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον). » Βορβύσης.

Κελεφίνα, ποτ. τῆς Λακων. (χύν. εἰς τὸν Εὐρώταν). » Ἔνος.

Κελὶ, (τὸ ἀνατολικώτερον) στόμα τοῦ Δουνάβεως. » Θιάγολα.

Κελιαδὶν, π. τῆς Κιλικ. » Καλύκαδνος.

Κελισμὰν, π. τῆς Ἰων. » Κλαζομεναί.

Κελνὰρ, π. τῆς Κιλικ. » Κελένδερις.

Κεμὰν, ἴδε Κελισμάν.

Κεμὲρ τσαΐ, ποτ. τῆς Αἰολίδ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδραμυττηνὸν ἢ Ἐλαϊκὸν κόλπον, πλησίον τῆς Πιτάνης). » Εὔηνος.

Κεμπρινὰζ, φρούρ. τῆς Πισιδίας. » Κρέμνα.

Kempten, π. τῆς Σουαβίας. » Καμπόδουνον.

Κεννὲχ, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου). » Καινόπολις.

Kent (Cap de—), ἄκρ. τῆς Ἀγγλ. (τὸ ἀνατολικώτατον). » Κάντιον.

Centorbe ἢ **Centorve**, χ. τῆς Σικελ. (ὑπεράνωθεν τῆς Κατάνης, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κυαμοσώρου). » Κεντόριπα.

Κεντρώματα (λιθοτομίαι), μέρος τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου, (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Ὄλπη, (ἴδε Καρβασαρᾶς) ἢ ἡ » Ἀμβρακία.

Ceperano, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φρέγελλαι.

Κεραμίδι, χ. τῆς Μεσσην. » Φαραί, ἴδε καὶ Παληοχώρα.

Κερατᾶς, β. τῆς Ἀττ. καὶ Μεγαρίδος. » Κεράτης. 2) ν. καὶ ἄκρ. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Κεκρυφάλεια, ἴδε καὶ Κυρά.

Κερατιὰ, ἴδε Θορικό.

Κερβὰν-σαράϊ, ἴδε Καρβασαρᾶς.

Cervetori, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἐτρουρίᾳ). » Καιρέα (ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Καιρ, σημαίνοντος πόλιν) καὶ (ἀρχαιότερα) » Ἄγυλλα (. Τὸ ἐπίνειόν της ὠνομάζετο Πύργοι, περίφημα δὲ ἦσαν τὰ πλησίον θερμὰ λουτρὰ, τὰ καλούμενα Καιρετανὰ, κοιν. σήμερον Bagni di Stiliano, ἢ Bagni dei Sasso).

Μεγανῆσι, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Ἀκαρν. ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀγ. Μαύραν). » Ταφιοῦσα (μία τῶν Τηλεβοΐδων, καθὼς καὶ ὁ Σκορπιὸς, καὶ ὁ Κάλαμος, καὶ ἡ Καστὴ καὶ τὸ Κίτρος).

Μεγάροβο, χ. τῆς Μακεδον. » Νίκεια.

Μεγγρελία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιέχεται εἰς τὴν Ἰβηρίαν, κυρίως δὲ εἶνε ἡ) »Κολχίς.

Μεδενίκο, χ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὸ Ξερόμερον). » Μεδεών.

Μεδιὰν, π. τῆς Συρ. » Ἀπάμεια, ἴδε καὶ Φαμιέ.

Μεδινὲ (ἢ Μεδινὰχ-ἀλ-ναμπὶ), π. τῆς Ἀραβ. » Ἰαθρίππη (Γιαθρὶμπ λέγεται καὶ σήμερον ὑπὸ τῶν Ἀράβων), » Μέθυμνα.

Μεζαράταις, ἴδε Σεσαράθαις.

Μέκκα, π. τῆς (εὐδαίμ.) Ἀραβ. » Μάρβαδα ἢ Μακκόραβα ἢ Μοχοῦρα.

Mecklembourg ἢ Meckelbourg, π. τῆς (κάτω) Σαξον. » Μεγαλόπολις.

Μεκρὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Γεδρωσία.

Μελὰς, π. τῆς Καρ. » Μύλασσα.

Μελεμὲν, χ. τῆς Αἰολ. (ἐπὶ τὸν Ἕρμον). »Τῆμνος.

Melfa, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν δύω Σικελιῶν). » Μέλπις.

Melili, ἴδε Milazzo.

Melun, π. τῆς Γαλλ. » Μελόδουνον.

Μελχιόβα, β. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Μερόπα.

Μενδερὲ, ποτ. (ἢ μᾶλλον χείμαῤῥος) τῆς Τρῳάδος (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Κοτύλου καὶ χύν. εἰς τὸ Αἰγ. πέλαγος μεταξὺ τῆς Ἀλεξανδρείας-Τρῳάδος καὶ τοῦ Σιγείου). » Σιμόεις, παραλ. Γκιουμπρέ-σουγιού.

Μενδετὲ, τοπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (εἰς αὐτὴν ἐμπεριείχετο ἡ) » Καρία. 2) π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. » Μύνδος.

Μενίδι, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. αἱ) »Ἀχαρναί.

Μενουγὰτ, π. τῆς Παμφυλ. »Ἄσπενδος.

Μενουγάτ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Παμφυλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν βουνῶν τοῦ Ταύρου, καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσ.). » Εὐρυμέδων.

Μεντελὲτ, χ. τῆς Καρ. » Λάβρανδα,

Μεντενίκο, ἴδε Μεδενίκο.

Μερὰν, π. τῆς Ἰων. » Μύῤῥινα, ἴδε καὶ Ἀλή-κιοϊ.

Μὲρ-ἆς, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς (ἐλάσσον.) Ἀρμεν. » Σίς.

Merida, π. τῆς Πορτογαλλ. (ἐπὶ τοῦ Γουαδιάνα). » Ἠμερίτα (Αὐγούστα).

Μέροπα καὶ Μερτζίκα, β. τῆς Ἠπείρου. » Ἀερόπη (Πτολεμ. καὶ Τίτ. Λίβ.), » Μερόπη (Νίγερ).

Μεσολόγγι, π. τῆς Αἰτωλ. ||. λίμνη τοῦ—. » Ὄνθις.

Μεσσισὰ, π. τῆς Κιλικ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Πυράμου). » Μόψου Ἑστία.

Μεταγα, ἴδε Ἀχμὲτ-ἀγᾶ.

Μέταργα, χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). » Μέταπα.

Metaro ἢ Metro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (διαῤῥέων τὴν Οὐμβρικὴν). Μέταυρος.

Mez, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Λοθαριγγίᾳ). » Μέται.

Μετζιτλὶ, χ. τῆς Κιλικ. » Σόλοι καὶ (μεταγενεστέρως) » Πομπηϊούπολις.

Μέτζοβο, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. ||. βουνὰ τοῦ—, » Πίνδος.

Μετροπίσι, χ, τῆς Ἀττ. » Ἀμφιτροπαί.

Metling, π. τῆς Ἰλλυρ. (ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κροατ. καὶ τοῦ ποταμοῦ Κολάπιδος). » Μέτουλον.

Μεγαλλὲτ-ἐλ-κιμπίρ, π. τῆς (κάτω) Αἰγ. (ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου). » Ξοῒς ἢ »Κυνόπολις.

Mehun-sur-Loire, π. τῆς Γαλλ. (πλησίον τοῦ Orleans). » Μάγδουνον.

Μηλιὰ, ἴδε Μαντί.

Μηλόλαυκο (ὀρθ. Μυλαύλακο ἢ Μυλωύλακο), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους, καὶ, ποτίζων τὴν Μαγνησ. καὶ Πελασγιῶτιν, χύν. εἰς τὴν λίμν. Κάρλαν). » Ὀγχηστός.

Μηλοπόταμο, χ. τῆς Κρήτ. » Μίλητος (μητρόπολις τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μιλήτου).

Μηλοχώραφα, π. τῆς Θεσσαλ. » Ὀρμένιον.

Milano, π. τῆς Ἰταλ. (πρωτ. τοῦ Λομβαρδ. βασιλείου). » Μεδιόλανα (τά).

Milazzo, π. καὶ λ. τῆς Σικελ. (ἐπὶ μικρᾶς χερσονν. καλουμένης κοινῶς Capo di Milazzo). » Μυλαί.

Μιντὲρ (μπουγιοὺκ —), ποτ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (πηγ. εἰς τὴν Φρυγ. καὶ, χωρίζων τὴν Καρ. τῆς Λυδ., χύν. εἰς τὸ Ἰκάρ. πέλαγος μεταξὺ Μιλήτου καὶ Πριήνης). » Μαίανδρος. 2) (κιουτσοὺκ —), ποτ. τῆς Λυδ. (χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἐφέσου). » Καΐστρος.

Mintio, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμν. Βήνακον καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). »Μίγκιος.

Μινχιὲ, π. τῆς Αἰγ. » Πτολεμαΐς.

Μίνχο, π. τῆς Πορτογαλλ. » Λιμίνιον.

Μιράκα, χ. τῆς Ἠλιδος (εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ὀλυμπία, ἴδε καὶ Ἀντίλαλο.

Miranda, ποτ. τῆς Σικελ. » Ἐρινεός.

Μιστὸ, ποτ. τῆς Θράκ. (πηγάζων ἐκ

τῆς Ροδόπης, καὶ χύν. εἰς τὸ Αἰγ. πέλαγος). »Νέστος καὶ Νῆστος ἢ »Νέσσος καὶ Νέσος.

Μιστρᾶς, π. τῆς Λακεδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Σπάρτη, ἴδε Μαγοῦλα. ||. ποτάμι τοῦ—. » Τίασος.

Μιχαλίτσι, κωμόπ. τῆς (ἐπικτ.) Φρυγ. ἢ Μυσ. » Μιλητόπολις. (Ἂν μ' ἐσυγχωρεῖτο, ἤθελον τὴν μετονομάσῃ) » Μυκαλησσόν. ||. ποτάμι τοῦ—, ποτ. τῆς Μυσ. (πηγ. ἐκ τῆς λίμνης Μαγιάς, καὶ, ποτίζων τὴν Μυγδονίαν καὶ δεχόμενος τὸν Ἱππούριον, χύν. εἰς τὸν Ρυνδακόν). »Μάκηστος (ὁ Πλίν. τὸν συγχέει μὲ τὸν Ρυνδακόν).

Μλίνα (ἀντὶ Μυλίνα), λίμ. τῆς Ζαγορᾶς. » Ἰσσαί.

Μογλενὰ (τά), π. τῆς Μακεδ. » Ἔδεσσα ἢ » Αἰγαί, ἴδε καὶ Βοδενά.

Modena, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. » Μουτίνη καὶ Μοτίνη.

Μόδι, χ. τῆς Φωκ. » Ἄβαι, (ἴσως πιθανώτερον ὁ) Μεδεών, ἴδε καὶ Ἔξαρχο.

Mola di Gaeta, χ. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φορμίαι (καὶ ἀρχήτερα) »Ὀρμίαι.

Μόλος, χ. τῆς Λοκρ. » Ὅμολος.

Μολυβὸ, π. τῆς Μιτυλ. » Μέθυμνα.

Monaco (-cho), χ. παραθαλ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγυστικῇ). » Μόνοικος (λιμήν).

Μοναστηροκούτσουρον, χ. καὶ λ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Μαλανδρίνου, πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Χάλαιον.

Monda, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Ἀνδαλουζίᾳ, 7 μίλ. μακρὰν τῆς Μάλαγας). » Μούνδα.

Μονεμβασία, π. καὶ φρ. τῆς Λακεδ. (μίαν ὥραν πρὸς ἄρκτον ἐρείπ. ἡ) » Ἐπίδαυρος ἡ Λιμηρὰ ἢ Λιμενηρά. (Ἡ νῆσος ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε κτισμένον τὸ φρούριον ἐλέγετο) » Μινώα.

Monclova, ἴδε Porcuna.

Montpellier (Λτν. Mons Pessulus), π. τῆς Γαλλ. » Ἀγάθη.

Montauban, π. τῆς Γαλλ. » Μοντάλβανον.

Monte-Brandone, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Τρουεντῖνον, ἴδε καὶ Torre Segura.

Monte Gibello (ἐκ τοῦ Ἀραβ. Τζεμπέλ, ὄρος), β. (πυρίπνοον) τῆς Σικελ. (ἐπὶ τῶν ἀνατολ. αὐτῆς παραλίων). » Αἴτνη.

Monte di S. Silvestro, β. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Σώρακτον.

Monticelli, χ. τῆς Ἰταλ. »Κόρνικλος(ὁ).

Montre-dragone (Rocca di—), β. (καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ πάλαι πόλις παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Λατίου καὶ Καμπανίας). » Σινούεσσα.

Monte-Cano, β. τῆς Ἰταλ. (πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). » Ἀλβανόν.

Monte-Circello, β. (καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ πάλαι πόλις) τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ παράλιον τοῦ Λατίου). » Κιρκαῖον.

Monte-Lione (ἢ Leone) della Sabina, π. τῆς Ἰταλ. » Τρηβούρα.

Μοράβα, ποτ. τῆς Ἰλλυρ. (σχίζεται εἰς δύω βραχίονας καὶ χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). »Μάργος ἢ Βάργος.

Μορικιὸς, χ. καὶ ποτ. τῆς *Βοιωτ.* »*Σχοινοῦς*.

Μόρνο, ποτ. τῆς Λοκρ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Πίνδορον, καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ναυπάκτου). »Πίνδος.

Μοσσοὺλ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Νινευΐ (πρωτεύουσά ποτε τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ἀσσυρίων). (Σημ. Ὁ Διοσκουρίδης ὀνομάζει Βλαστὸν Μοσυλήτην καὶ Κιννάμωμον Μόσυλον, εἶδος τι κασσίας, τὸ ὁποῖον σχολιάζων ὅστις δήποτ' ἦν εἰς τὸ περιθώριον μὲ διάφορον ἀνάγνωσιν, Μοσυλητικὸς ἢ Μουσουλητικὸς ἢ Μούσουλον, προσθέτει: »Τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως Μουσούλου«).

Μοστὸ, ἴδε Μαστό.

Μοσχοννήσια, ν. ν. τοῦ Ἀδραμυτ. κόλπου (εἶναι 32). » Λεῦκαι ἢ Ἑκατόννησοι. ||. μεγάλον Μοσχοννῆσι, ν. » Πορδοσελήνη καὶ (κατ' εὐφημ.) » Ποροσελήνη.

Μουζακὲ (ἀπὸ τοῦ) » Μοσχικὸν (βασίλειον τῶν Μόσχων, ἔθνους Κολχικοῦ), ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. » Ταυλαντία.

Μοῦλκι, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Μαίναλος, ἴδε καὶ Δαβιά.

Μουλτὰν, π. τῆς Ἰνδ. » Μαλλοί.

Munster, π. τῆς Βεστφαλίας. » Μοναστήριον.

Murviedro ἢ Monviedro, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐδῶ ἔκειτο τὸ παλαιὸν) » Σαγοῦτον, ἢ Σάγουντος (Saguntum) » Ζάκανθα (κατὰ τὸν Πολύβ., ὡς ἀποικία τῆς Ζακύνθου).

Muro di Carini, ἴδε Garbolangi.

Μοῦρτος, λίμ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Θεσπρωτ.). » Σύβοτα.

Μουχλὶ, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Ρίπη.

Μπαγδάτι, π. τῆς Ἀσ. (δὲν εἶνε ἡ) »Βαβυλών, (ἀλλ' ἡ) » Σελεύκεια (ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐκτίσθη). ||. ἀγιαλέτι τοῦ—, » Χαλδαία, ἴδε καὶ Ἰράκ.

Μπαγτσὲ-σαράϊ, π. τῆς Κριμαίας. » Βακκάσαρα.

Badajos ἢ **Badayoz**, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ἐξτραμαδούρᾳ). » Βαθεῖα ἢ » Παξαυγοῦστα ἢ Παξιουλία, ἴδε καὶ Beja.

Μπαϊρὰμ-δερὲ, ποτ. τῆς Αἰολ. (χύν. εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Παρίου). » Παισός.

Μπαϊρὰμ-καλεσὶ, ἴδε Βερὲμ καλεσί.

Μπάκ, π. τῆς (ἀνεξαρτ.) Ταρταρ. (πρωτεύουσά ποτε τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχ). » Βάκτρα (πρωτεύουσά ποτε τῆς Βακτριανῆς).

Μπάκα, π. τῆς Μεσοποταμ. (ἐπὶ τὸν Εὐφράτην). » Νικηφόριον.

Bâle, π. τῆς Ἑλβετ. (παρὰ τὸν Ῥῆνον). » Βασιλαία.

Μπαλμπὲκ, π. τῆς Κοιλοσυρ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀντιλιβάνου). » Ἡλιούπολις.

Μπαλοὺκ-κεσὶρ, π. (πρωτ.) τῆς Μυσίας (ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ).

Μπαλουκλαβᾶς, π. τῆς Κριμαίας. » Παλάκιον. (Ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο) » Σύμβολα.

Μπαλτὰ-λιμὰν, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Φιδαλίας (κόλπος).

Μπαλτσίκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. » Βιζώνη.

Μπαμπὰ-δαγὶ, β. τῆς Καρ. » Κάδμος.

Μπαμπᾶς, β. τῆς Ἠπείρου (μέρος τοῦ Πίνδου), ἴδε Χαλίκι. 2) ἀκρ. τῆς Αἰολ. (ἀντικρὺ τῆς Μιτυλήνης). » Λεκτόν. 3) ἀκρ. τῆς Μαύρης θαλάσσ. (κοντὰ εἰς τὴν Ποντοηράκλειαν). » Ἀχερουσιάς. 4) ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὸ ὁμώνυμον ὄρος καὶ σχηματίζει τὸν Ἀσπροπόταμον). » Θόας ἢ » Δώδων, ἴδε καὶ Πίστριτσα.

Bamberg, π. τῆς Γερμαν. » Βέργιον.

Μπαράδ, ποτ. τῆς Συρ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἀντιλιβάνου καὶ δαπανᾶται σχεδὸν ὅλος εἰς τὰς ὀχετείας τῶν περὶ τὴν Δαμασκὸν τόπων). » Χρυσοῤῥόας.

Μπαρδούνια, κώμ. τῆς Λακεδ. » Ἀμύκλαι, ἴδε καὶ Σκλαβοχῶρι.

Μπαρετοὺν, π. τῆς Αἰγ. » Παραιτώνιον.

Bari, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Βάριον.

Μπάρκα-ἀγιαλετὶ, ἐπαρχ. τῆς Λιβύας. » Κυρηναϊκή.

Μπαρμπάσενα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Λεβιά.

Μπάῤῥ ἐλ-σὰμ (ἴσως Δὰρ-ἐλ-σὰμ, χώρα τῶν ἀριστερῶν, διὰ τὴν θέσιν της ὡς πρὸς τὴν Μέκκαν, ἴδε καὶ Γιαμὰν), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Συρία.

Μπαρτίνι, ποτ. τῆς Ἀσ. (ὁρίζει τὴν Παφλαγονίαν τῆς Βιθυνίας). » Παρθένιος.

Μπὰς, ποτ. τῆς Σογδιανῆς. » Βάσκατις.

Basiluzo, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων). » Ἡράκλεια.

Μπάσρα, π. τῆς Μεσοποταμ. » Τερηδὼν ἢ » Πασαργάδαι, ἴδε καὶ Νάκσι-ῥουςάμ.

Μπασσαράμπια, ἐπαρχ. τῆς Ῥωσσ. (πέραν τοῦ Δουνάβεως). » Γετικὴ ἢ Γετία.

Μπατοὺμ, π. παραθ. τῆς Κολχίδος (115 βέρστια μακρὰν τῆς Ἀχχίσκας). » Βάτα.

Bevagna, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Μηουανία.

Bezier, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Ὄβριος). » Βαιτέρα ἢ Βητήῤῥα ἢ Βιτέῤῥαι.

Beja, π. τῆς Ἱσπαν. (ἴσως ἡ) » Παξαυγοῦστα ἢ Παξιουλία, ἴδε καὶ Badajos.

Μπεϊὰχ, ποτ. τῆς Ἰνδ. (τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου). » Ὕφασις.

Μπεϊζὰν, π. τῆς Ἰουδ. (παρὰ τὸν Ἰορδάνην). » Βηθσάν.

Μπεΐ-σὲχρ, π. τῆς Κιλικ. » Ἴσαυρα.

Μπεῒτ-ἐλμὰ, π. τῆς Κοιλοσυρίας. » Δάφναι.

Μπεῒτ-οὐλ-λὲχμ (ἑρμ. οἶκος λύκου), κώμ. τῆς Ἰουδ. » Βηθλεέμ.

Μπεῒτ-τζιμπρὶν, π. τῆς Παλαις. » Βεθαγαβρίς.

Belvedere, λόφος τις ἄνωθεν τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀποτελῶν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν. » Εὐρύηλος (ὁ).

Beletri καὶ **Belitri**, ἴδε Velitri.

Μπελιγράδι, π. τῆς Σερβ. » Λευκόπολις (Λατν. alba Græca). 2) π. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Μπεράτι.

Belici (destro), ποτ. τῆς Σικελ. (ποτίζει τὴν Σελινοῦντα καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀφρικῆς). » Κριμισός.

Μπεμπέκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Χηλαί, παράβαλ. Πορτάζ-λιμάν.

Μπενδὲρ-ἐμὶρ, ποτ. τῆς Περσ. » Ἀράξης.

Benevento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Βενούεντον.

Μπενεσὲχ, χ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς διώρυγος Μπὰρ-Ἰουζὲφ). » Ὀξύρυγχος (μητρόπολίς ποτε τοῦ ΑΓ' Νομοῦ).

Μπεράτι (ἀντὶ Μπελιγράδι, καὶ τοῦτο μετάφρασις εἰς τὸ Βουλγαρικὸν τοῦ) » Πουλχεριούπολις (ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὴν πόλιν Θεοδόσιος ὁ νέος, ὅταν τὴν ἔκτισε), π. τῆς Ἠπείρου (πρωτεύουσα τῆς Τοξαρίας). » Βελάγριτα ἢ Βελέγραδα (τὰ), (ὑπὸ τοῦ Σωζομενοῦ ὀνομάζεται) » Βηρυτός.

Μπερατίνο, ποτ. τῆς Ἠπ., ἴδε Ἐργίνι.
Μπεργκάντι, β. τῆς Ἀκαρν. »Ὄλυμπος.
Μπερκὶ, π. τῆς Λυδ. » Ὕπαιπα.
Μπερμπέρ-μπουρούν, ἀκρωτ. τῆς Μυσ. (ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Ἑλλησπόντου, μεταξὺ Κούμ-καλὲ καὶ Τσανὰκ-καλέ). » Τράπεζα.
Berni, π. τῆς Γαλλ. (πλησ. τῆς Compiegne). » Βρεννάκη.
Berseilo, π. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸν Πάδον ποταμόν). » Βρίξιλλον ἢ Βριξελλον.
Bertrand (Saint—), π. τῆς (Ἀκουϊτ.) Γαλλ. (εἰς τὴν Guienne). » Λούγδουνος (ἡ).
Μπερτσὲχ, ποτ. τῆς Συρ. (διαῤῥέων τὸ καλούμενον Μαρσύου πεδίον καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ὀρόντην). » Μαρσύας.
Besançon, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τοῦ Φραγκικοῦ Κομητάτου). » Βιζόντιον.
Μπεσὶκ-τασὶ, κώμ. παραθαλ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Διπλοκιόνιον (καὶ παλαιότερα) » Ῥοδίων λιμήν.
Μπετὰχ καὶ Μπεχεὺτ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Ὑδάσπης.
Bigensis, π. τῆς Σικελ. » Ἀβάκαινον καὶ Ἀβακαινὰ (τά).
Biscaja, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. » Καντα-βρία.
Μπίστριτσα, ἴδε Πίστριτσα.
Μπιχλίτσα, ἴδε Πλατημῶνι.
Μπογδάνα, (χ. τῆς (Ἐπικνημ.) Λοκρ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ὑάμπολις, ἴδε Γιάμπολου.
Μποδρούμ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Βότρυς.
Μπὸζ-δάγ, ἴδε Τομωλίτσ.
Μπὸζ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. »Ποσείδιον.
Bojano, χ. τῆς Ἰταλ. » Βοϊανὸν καὶ Βουϊανόν.
Bocca-di-Cattaro, χ. τῆς Δαλματ. »Ῥιζονικὸς κόλπος.
Bologne, π. τῆς Ἰταλ. » Βονωνία.
Μπόλου, π. (πρωτ.) τῆς Παφλαγον. »Πομπηϊούπολις ἢ »Βασίλαια ἢ »Κλαυδιούπολις (καὶ ἀρχαιότερα) »Βιθύνιον. (Κατὰ δὲ τὸν Βελλόνιον) » Ἀδώνου τοῖχος, (ἀλλ' ἴδε περὶ τούτου Ἰνὲ-μπολού).
Bolsena, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Τυρρην.) Οὐολσίνιον.
Bon (Cap—), ἀκρ. τῆς Ἀφρ. »Ἑρμαῖον.
Μπόνα, π. τῆς Λιβ. » Ἱππὼν (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) » Κωνσταντία. 2) π. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. »Βόωνα ἢ »Γενέτις.
Μπόρ, κώμ. τῆς Καππαδοκ. (πλησ. ἐρείπ. τὰ) » Τύανα.
Μπόρα (Ἀλβαν. ἑρμην. Χιών), β. τῆς Μακεδον. (ὄπισθεν αὐτοῦ κατῴκουν οἱ) »Ὑπερβόρειοι ([ἴσως οἱ Βοσνάκοι] οἱ ὁποῖοι ἐδωροφόρουν εἰς τοὺς Δελφούς).
Bordeau, π. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. (ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ). »Βουρδίγαλλα ἢ Βουρδιγάλη.
Borrum, ν. τῆς Γερμαν. θαλάσσ. (εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ἔμσ). »Βυρχανὶς (Στρβ.), »Βούρχανις (Στέφ.) » Burchana (Πλίν., ὅστις προσθέτει ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι, κυριεύσαντες αὐτὴν, τὴν ὠνόμασαν Fabaria, Κυαμῖτιν, ὡς ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ ὄσπριον ὁμοιότητος· οἱ δὲ Γερμανοὶ ὀνομάζουσι τὸν ἐπ' αὐτῆς σωζόμενον ἤδη πύργον Heiboon huys, κυάμων δόμον).
Μποσνάκοι (οἱ κάτοικοι τῆς Βόσνας), ἔθν. » Τριβαλλοὶ, ἴδε καὶ Μπόρα.
Μπούγ, ποτ. τῆς Ῥωσσ. (πηγ. ἔκ τινος λίμνης καὶ χυν. εἰς τὸν Βορυσθένην, οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν του). » Ὕπανις.
Μπουγιοὺκ-δερὲς, χ. καὶ λ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Βαθύκολπος, »Βαθὺς ῥύαξ.
Μπουγιοὺκ-καλὲ, π. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. » Κυτώρα (τά), (συγχέεται ἐνίοτε μὲ τὸ) » Κύτωρον, ἴδε Κύτρο.
Μπουγιοὺκ λιμὰν, λ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Ἐφεσίων λιμήν.
Μπουδανιὰ (τά), (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Βιθυνία ἢ Βιθύνιον (πατρὶς τοῦ Ἀντινόου), κώμ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. » Ἀπάμεια ἢ »Μύρλεια.
Μπουδουνίτσα, π. καὶ φρεύρ. τῆς Λοκρ. »Δωδώνη καὶ (κατὰ τὸν Στέφ.) »Βωδώνη (ἡ Θετταλική). (Ἐδῶ κατῴκουν οἱ Ὀπούντιοι Λοκροί. Ὁ δὲ Σχολιαστὴς τοῦ Ὁμήρου λέγει: » Βωδὼν, ἡ νῦν Βονδίτσα, πόλις Θεσσαλίας «, παρβλ. Βόνιτσα).
Μπουδρούμι (κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ [San] Bedro, ὀνόματος τὸ ὁποῖον ἔδωκαν οἱ ἱππόται τῆς Ῥόδου εἰς τὸ φρούριον, ὅπερ ᾠκοδόμησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀλικαρνάσσου), π. (παραθαλ. τῆς Καρ.) » Ἁλικάρνασσός.
Μπουζαῖον, π. τῆς Δακ. » Νάπευκα.
Μποὺζ-δάγ, β. τῆς Λυδ. » Τμῶλος, ἴδε καὶ Τομωλιτσ.
Μποῦζι (ὀνομάζεται παρὰ τὰς ἐκβολάς του ὁ) ποτ. » Νέδας, ἴδε Παυλίτσα καὶ Σαμάρι.
Μπουργὰζ, χ. τῆς Δαρδανίας. » Περκώπη.
Μπουρκὰζ-μενδερὲ, ποτ. τῆς Μυσ. (χύν. εἰς τὴν Προποντ. πλησ. τῆς Λαμψάκου). »Πραξιός (;).

Bourges, π. τῆς (Ἀκουϊτ.) Γαλλ. »Αὐάρικον ἢ »Βιτουρικόν.

Μπουρενοβίντσα καὶ Μπουρένος, β. τῆς Μακεδον. (πλησ. τοῦ Πίνδου). » Βέρμιον, ἴδε καὶ Συνάζυγος.

Μπουρδοὺζ, π. τῆς Φρυγ. » Κίβυρα (τὰ μεγάλα). ἴδε καὶ Ἰμπουράρ.

Busento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Πυξοῦς.

Μπουχάρα, βασίλ. τῆς Ἀσ. » Σογδιανή.

Μποχῶρι (ἴσως ἐκ τοῦ Ὑποχῶρι), ἴδε Βαράσοβα καὶ Χαλίκι. (εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἀναχάϊδαν ἢ Τσιφτλίκι περιέχεται τὸ) » Ἀήλαντον πεδίον (μέρος τῆς Ἐπικτ. Αἰτωλίας).

Μπραΐλα, π. τῆς Βλαχ. » Προΐλαβον.

Μπρασοβὸ, π. τῆς Τρανσυλβαν. » Στεφανούπολις.

Bregenia, π. τῆς Ἐλβετ. (παρὰ τὴν ἀνατολ. ἄκραν τῆς λίμν. Κωνσταντίας). »Βριγάντιον.

Brenta, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ, παραῤῥέων τὴν Πάδουαν, χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Μεδόακος (ὁ μείζων), ἴδε καὶ Chiosa.

Brescon, φρούρ. τῆς Γαλλ. (ἐπί τινος σκοπέλου, πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἄτακος). » Βλάσκων.

Brest, π. τῆς Γαλλ. » Βριουάτη.

Briançon, κωμόπ. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ὑποδιοικήσεως τοῦ Νομοῦ τῶν Ἄνω Ἄλπεων). » Βριγάντιον.

Brialico (προφ. κοιν. Umbriatico), χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Βρυστακία.

Brindizi, π. τῆς Ἰταλ. » Βρεντέ(τή)σιον.

Beauvais, π. της Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Βελλόακον.

Beaugency, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Βελγεντίακον.

Μύγαις ἢ Μύγγαις. χ. τῆς Μεγαρ. »Κρομμυών.

Μύλοι (τοῦ Ἄργους), ποτ. καὶ λίμ. τῆς Ἀργολ. ἢ Λέρνη, ἴδε καὶ Μαστό.

Μυλωνᾶς, β. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τὴν Πελασγιῶτιν). » Μύλαι.

Μυρτιὰ, χ. τῆς Ἠλ. » Μυρτούντιον.

Ναβαρῖνον, π. καὶ φρ. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. (Εἰς τὸ ἀνατολ. μέρος τοῦ λιμένος, καταντικρὺ τῆς νήσου Σφακτηρίας, ἔκειτο ἡ) » Πύλος (τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα διετηρήθη εἴς τι χωρίον).

Ναγὶρ, π. τῆς Ἰνδ. » Νάγαρα.

Ναγαρὰ, ἀκρ. τῆς Αἰολ. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ἄβυδος.

Ναζλὶ, ἴδε Νύσσα.

Νακαλιὰ, ποτ. τῆς Φρυγ. » Νακόλεια.

Νάκσι-ρουστὰμ, π. τῆς Περσ. (ὅπου ὁ τάφος τοῦ Κύρου). »Πασαργάδαι ἢ Πασαγάρδαι ἢ Πασάργαδα, ἴδε καὶ Μπάσρα.

Ναμπλοὺζ, π. τῆς Συρ. ἢ Παλαιστ. »Νεάπολις, (καὶ κατὰ τὴν Γραφὴν) » Σιχὲμ ἢ Σιχάρ.

Nancy, π. τῆς Γαλλ. » Νάγκαιον.

Nanterre, π. τῆς Γαλλ. »Νεπτόδορον.

Nantes, π. τῆς Γαλλ. » Ῥαμνῆται.

Νάρ, π. καὶ φρ. τῆς Καππαδ. » Νῶρα.

Narbonne, π. τῆς Γαλλ. » Νάρβων, » Πατρικία (Ἰουλία).

Narenta, ποτ. τῆς Δαλματ. (πηγ. ἐν τῇ Βοσθνίᾳ καὶ χύν. εἰς τὸ Ἀδριατ. πέλαγος). » Νάρων.

Narni, π. τῆς (μεσαίας) Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ παρὰ τὸν Νάρνον ποταμόν). »Νέρνα ἢ Ναρνία.

Naro (Fiume di—), ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων παρὰ τὸν Ἀκράγαντα). »Ἀκράγας(3).

Νάσρα, π. τῆς Παλαιστ. » Ναζαρέτ.

Νεζερὸς ἢ Ὀζερὸς (Σλαβον. σημαίνει λίμνην), λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Λάρισσαν). » Νεσωνίς.

Νει(ο)χῶρι, κώμ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Κομάρων δάσος. 2) χ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης). » Φάγραι. 3) χ. τῆς Βοιωτ. (δὲν εἶναι αἱ) » Θεσπιαί, (ἀλλὰ ἡ) » Ἄσκρη (κατὰ τοῦ Πουκβίλ). 4) ν. καὶ χ. τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὸ Μεσολόγγι). » Δουλίχειον. 5) χ. τῆς Ἀρκαδ. » Ἀμύκλειον.

Νεμοὺρ, χ. τῆς Αἰολ. » Κύμη, ἴδε καὶ Φώκαις (Καινούργιαις).

Νέμπι-ἀμπὲλ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ἄβηλα.

Nepe, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥην.). »Νέπετος καὶ Νέπετα ἢ Νέπιτα.

Nera, ἴδε Nigra.

Νεσμπὶν, ἴδε Νισιβιά.

Νεσρὰχ κιοΐ, χ. τῆς Μυσ. » Λάρισσα.

Νέχρι-Ἠμπραχίμ, ἴδε Ἐλμεύλχ.

Νίχρι κέλπ, ποτ. τῆς Φοιν. (πηγ. ἐκ τοῦ Λιβάνου καὶ χύν. μεταξὺ Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν). » Λύκος.

Νέχρι-κιμπὶρ, ποτ. τῆς Φοιν. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Λιβάνου καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγ.). » Ἐλεύθερος.

Νησὶ, π. τῆς Μεσσην. » Στενύκληρος (-κλαρος), ἴδε καὶ Ἰμλάκικα. 2) (τὸ μεγάλον—), χ. τῆς Ἀχ. » Ἀλείσιον.

Νῆσι, κώμ. τῆς Μακεδον. » Νίσος καὶ Νησὶς (ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ Νέστου).

Νησιά, ν. ν. τῆς Προποντίδος (ἐννέα τὸν ἀριθμὸν, κοντὰ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὰ τέσσαρα μεγαλήτερα καὶ κατοικημένα, καὶ τὰ πέντε μικρότατα καὶ ἀκατοίκητα. Τὸ πάλαι ὠνομάζοντο, γενικῶς μὲν) » Δημόνησοι ἢ Δημόννησοι· (ἰδιαιτέρως δὲ ἡ μὲν Χάλκη ἐλέγετο Χαλκῖτις, ὅπου, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὸν, Κολυμβήτην διὰ τοῦτο ὀνομαζόμενον, χαλκόν· ἡ δὲ Πρώτη Πρῶτα· ἡ Πήττα Πιτυοῦσσα, ἴσως καὶ ἡ Ἀντιρόδιθος Τερέβινθος. Μία δὲ τούτων ἐλέγετο καὶ Ἀκόναι ἢ [πιθανώτ.] Ἀκονῖτις, περὶ ἧς ἰδοὺ τί λέγει ὁ Στέφανος: » Νῆσός τις ἐστὶ, διαφέρουσα μὲν τῷ πανευφήμῳ Πατρικίῳ, καὶ τῷ πάντα σοφωτάτῳ Μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ καταντικρὺ τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνος. Ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων«. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἀναφέρονται εἰς ἓν Χρυσόβουλλον, ἐκδεδόμενον » Κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα τῆς ς´ ἐπινεμήσεως τοῦ ς´ χ´ ξ´ ς´ ἔτους: » Τοῖς μοναστηρίοις τοῖς ἐν ταῖς νήσοις, τῇ Ὀξείᾳ, τῇ Πρώτῃ, τῇ Χάλκῃ, τῇ Πλατείᾳ, τῇ Ἁγίᾳ Γλυκερίᾳ, τῇ Πριγκίπῳ, τῇ τοῦ Ἀντιγόνου, τῷ Βραχονησίῳ, τῇ Τερεβίνθῳ, τῷ Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ, τῷ Ἁγίῳ Τρύφωνι, τῷ Ἁγίῳ Ἐλευθερίῳ, τῷ Κώδωνι, τῷ Πελάγει, τῇ Θεοτόκῳ, τῷ Μεσονησίῳ, τῇ Ἰάτρῳ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Δημητρίῳ. 2) ν. ν. (ἢ μᾶλλον σκόπελοι εἰς τὴν εἴσοδον) τοῦ κόλπου τῆς Ναυπάκτου. » Ἐχινάδες.

Νιάδα, ἀκρ. (καὶ αἰγιαλὸς κινδυνώδης) τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). » Θυνιὰς (ἄκρα).

Νιάουσα, π. τῆς Μακεδον. »Κνωσσός.

Νιβίτσα-μαλιζιότες (δηλ. ὀρεινὴ), χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν Ἰαπουρίαν), (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀμαντία.

Νιγκεσάρ, π. τοῦ Πόντου. » Νεοκαισάρεια.

Νιγκοδέμο, χ. τῆς Παιον. »Ἀντιγόνεια.

Nigra, ποτ. τῆς (μέσ.) Ἰταλ. (ῥέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς παρὰ τὴν πόλιν Ναρνίαν, καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Τίβεριν). » Νὰρ ἢ »Νάρνος.

Nicto, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ πλησίον τῆς Κρότωνος). » Νέαιθος.

Nimègues, π. τῆς Ὀλλανδ. » Νοβιόμαγον.

Nîmes ἢ Nismes, π. τῆς Γαλλ. » Νέμαυσος (Στρβ. Δ´).

Νινὸ, ἐρείπ. (εἰς τὸν κάμπον) τοῦ Μαραθῶνος. » Οἰνόη.

Νιὸ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ ὡς τὴν Νάξον). » Ἴος.

Νίπρος, ἴδε Δνιέπερ.

Νισιβιὰ, π. τῆς Μεσοποταμ. (ἐν τῇ Μυγδονίᾳ). » Νίσιβις ἢ »Ἀντιόχεια Μυγδονία.

Νισσάβα, π. τῆς Θρᾴκ. » Νέστος (ἡ).

Νισσιμπὶν, π. τῆς (μεγάλης) Ἀρμεν. (πλησ. ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) » Νίσσιβις.

Nizza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντι). »Νίκαια.

Noailles, π. τῆς Γαλλ. » Νοβιλίακον.

Nocera (Camellaria, ἄλλ. Alfaterna, καὶ ἄλλ. Apula), διάφοροι π. π. τῆς Ἰταλ. (αἱ μὲν ἐν τῇ Ὀμβρικῇ, αἱ δὲ ἐν τῇ Καμπανίᾳ κτλ.) » Νουκερία. 2) (ἐν τῇ Βρεττίᾳ παρὰ τὸν Ἱππωνιάτην κόλπον). » Τερίνα.

Nola, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Νῶλα.

Nolterra, π. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Οὐολατέῤῥαι.

Νεουσὲρ, χ. τῆς Καππαδοκ. » Νύσσα.

Northumberland, ἐπαρχ. τῆς Ἀγγλ. » Νορθομβρία.

Nucara, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ πλησίον τῶν Θουρίων). » Λαγαρία.

Νούνια, π. τῆς Ἀσσυρ. » Νῖνος.

Noyon, ποτ. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Νοβιόδουνον, ἴδε καὶ Soisson.

Νοῦσσα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὴν Φολόην, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Χείμαῤῥος.

Ξατίβα, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Βαλεντίᾳ). » Σέταβις.

Xelsa, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος). » Κέλσα.

Ξεριάς, ποτ. (ἢ χείμαῤῥος) τῆς Ἀργολ. » Ἴναχος.

Ξερίλας, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ, διαῤῥέων τὴν πεδιάδα τοῦ Λεονταρίου, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Καρνίων.

Ξερολίμνη, λίμ. τῆς Ἀκαρν. » Οὐρία.

Ξερόμερον, ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Ἑλλάδος. » Ἀκαρνανία.

Ξερομύττα, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Ἀχ. »Ἐρινεὸς, ἴδε καὶ Λαμπυριό.

Ξεροπήγαδον(-νον), χ. τῆς Φωκ. »Κίῤῥα, ἴδε καὶ Γαλαξίδι.

Ξεινὴ-λίμνη, λίμ. τῆς Θεσσαλ. » Ξεινιάς.

Xucar, ποτ. τῆς Ἰσπαν. (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀλ-βαρασίν, καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγ.). » Σούκρων.

Ξυλόκαστρον, χ. τῆς Ἀχ. » Αἴγειρα, ἴδε καὶ Ζάχολη.

Ὀβρηόκαστρον, χ. τῆς Ἀττ.(πλησ. ἐρείπ. ή) » Ῥαμνοῦς.

Ὀγδάνι, β. τῆς Πελοπον.(μεταξὺ Ἀρκαδ. καὶ Λακων.). » Βοῤῥᾶς, ἴδε καὶ Χέλμος.

Oder, ποτ. τῆς Γερμαν. » Βίανδρος.

Ὀζᾶς, β. (τὸ ὑψηλότερον τῶν) τῆς Ἀττικῆς. » Πάρνης-ηθος. 2) β. τῆς Λοκρ. »Ἀκύφας.

Ὀζερὸς (Σλαβον. σημαίνει λίμνην), λίμ. τῆς Ἀκαρν. (χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). »Τείχων, »Ὑδραία (τὸ ἀνατολικὸν κυρίως μέρος της) καὶ »Λυσιμάχη.

Ὀζοὺ ἢ Οὐζοὺ (Ῥωσσ. Ὀτσιάκοβ), π. παραθαλ. τῆς Ῥωσσ. (ἐν τῇ μικρᾷ Ταταρίᾳ). » Ἀξιάκη.

Ὀκιούζ-λιμὰν, παραθαλάσσ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου). » Βοὸς πόρος

Ochula, χ. τῆς Σικελ. (πλησ. τῆς Γέλας). » Ἐχέτλα.

Ὀλίτσικα, β. τῆς Ἠπείρου (συνεχόμενον μετὰ τοῦ Πίνδου, καὶ περιεχόμενον ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ). » Ὀλιχίνια (ὄρη) ἢ »Τύμφη.

Ὀλουμπὰδ, χ. (καὶ πεδιὰς εὐρύχωρος) τῆς Βιθυν. (παρὰ τὸν Ῥυνδακόν). » Λοπάδιον. || . — σουγιοὺ, ἴδε Ἀμπουλλόνια.

Ὄλτος, ποτ. τῆς Λακ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ χύν. εἰς τὸν Ἴστρον). »Ἀλούτας, (Ατν.) »Ἀλούτα (ἡ).

Ὀξειαὶς, ν.ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (δὲν εἶνε αἱ) » Ἐχινάδες (αἱ ὁποῖαι ἀπεχερσώθησαν).

Oxfort, π. τῆς Ἀγγλ. » Ὀξώνιον καὶ »Ὀξιωνία.

Ὄρα-λιάκα, (μέρος τῶν) β.β. τοῦ Πίνδου (ὅπου πηγάζει ὁ Ἴναχος) » Λάκμων.

Orange, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (περὶ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Σούλγα καὶ Ῥοδανοῦ). » Ἀραυσίων.

Orgaz, π. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἰσπαν. » Ἀλθαία.

Ὄρ-καπού, ἴδε Περεκόπ.

Orleans, π. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Λίγειρος). » Γήναβον.

Ὁρμοὺζ καὶ (δασύτερον) Χορμοὺζ, ν. τοῦ Ἰνδ. Ὠκεανοῦ (περὶ τὸ στόμιον τοῦ Περσ. κόλπου). » Ὅρμος (ὅθεν καὶ τὸ κατ' αὐτὴν ἀκρωτήριον τῆς Καρμανίας) » Ἁρμοζον (κατὰ τὸν Πτολεμ. καὶ Στρβ.) » Ἁρμόζεια (δὲ κατὰ τὸν Ἀῤῥιανόν). (Σημ. Ἐδῶ ἁλιεύονται ἢ πωλοῦνται τὰ πολυτιμότερα μαργαριτάρια, τὰ παρωνυμούμενα Χουρμούζια, καὶ ἀπ' αὐτῶν κυριωνυμοῦνται οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἀλλαχοῦ Χουρμούζιοι).

Ὀρνίκα, χ. τῆς Ἀττ. » Ὀρνεαί.

Ὀρνοβα, ἴδε Ῥοσσάβα.

Ὄρος (Ἅγιον —), β. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. » Ἄθως (ὁ). || . κόλπος τοῦ — —. » Σιγγιτικός.

Ὀρτὰ-κιοΐ, ἴδε Ὀρτοζά.

Ὀρτοζὰ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ὀρθωσία.

Ortona à mare, π. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάππα). » Ὄρτων.

Osimo ἢ Osmo, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα καὶ πλητ. τῆς Ἀγκῶνος). » Αὔξιμον (Πλούτ), »Αὔξουμον (Στρβ.).

Ossero, ν. τοῦ Ἀδριατ. κολπου (ἐν τῇ Ἰλλυρ.). » Ἀψυρτὶς, ἴδε καὶ Cherso.

Ossuna, π. τῆς Ἰσπαν. (εἰς τὴν Ἀνδαλουζίαν). » Οὔρσων καὶ Ὄρσων.

Otranto, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Ὑδροῦς.

Otricoli, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ παρὰ τὸν Τίβεριν). » Ὀκρίκλοι καὶ Ὀκρίκολα.

Οὐάσ (καὶ μὲ τὸ ἄρθρ, Ἐλ-βάσχ), χώρα (κατοικημένη καὶ κατάφυτος μεταξὺ ἐρήμων. Τρεῖς τοιαῦται κεῖνται πλησ.) τῆς Αἰγ. » Ὄασις καὶ Αὔασις (Στρβ. ΙΖ΄).

Οὐγγαρία, βασίλ. τῆς Εὐρ. »Παννονία.

Huescar, π. τῆς Ἰσπαν. » Ὄσκα.

Ulm, π. τῆς Γερμαν. (παρὰ τὸν Δούναβιν: ἑρμηνευθείη ἂν) » Πτελεός.

Οὐλουμπὰδ, ἴδε Ὀλουμπάδ.

Umbriatico, ἴδε Briatico.

Οὔνια, π παραθαλ. τοῦ Πόντου. » Οἰνόη.

Unterwalden, χ. τῆς Ἐλβετ. »Συλβανία.

Οὐρὲτ, π. τῆς Κριμαίας (πρὸς τὸ δυτ. μέρος τοῦ Ἰσθμοῦ). » Χερσόνησος, ἴδε καὶ Ἰνκερμάν.

Οὐρμιὰ, λίμ. τῆς Περσ. (ἐν τῇ μικρᾷ Μηδίᾳ). » Σπαῦτα.

Οὐρφὰ, π. τῆς Μεσοποταμ. » Ἔδεσσα, »Ἀντιόχεια, » Καλιῤῥόη καὶ »Ἰουστινιανούπολις.

Οὔσβαλα, ἴδε Σοὺ-σιγιρλί.

Οὐσκιοὺμ, π. τῆς Βουλγαρ. (παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀξιοῦ). » Σκοπία.

Ustina, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Σικελ., μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). » Εὐώνυμος, παρβλ. Lissa-Bianca.

Ofanto, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ποτίζων τὴν Ἀπουλίαν, καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αὐφίδιος.

Ὄχριδα, π. πρωτ. τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., τῆς Δασσαρετίας καὶ τῆς Δαρδανίας,(πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Λυχνὶς ἢ Λυχνιδοῦς (ἐπὶ τῆς

Κιχύρα (πρωτ. ποτὲ τῶν Θεσπρωτῶν), ἴδε καὶ Ἁγιὰ-Γλυκειὰ καὶ Βέρα.

Πάργα, π. τῆς Ἠπείρου. » Ὕπαργον (κατὰ τὸν Μελέτ.). ||. κάβος τῆς—, ἀκρ. τῆς Ἠπείρου (ἀντικρὺ 'στοὺς Παξούς). » Χιμαίριον.

Parenzo, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (πλησ. τῆς Ἰστρίας). » Παρέντιον.

Παρίσι (Paris), π. πρωτ. τῆς Γαλλ. » Λουτετία (» Λουκετία ἢ Λουκοτετία) Παρισίων.

Παρμὰκ δαγὶ, ἴδε Ἀγρὶ-δάγ.

Πάτνα, π. τῆς Ἰνδ. » Παλιβοθρα.

Πάτρα (παληὰ—), π. πρωτ. τῆς Ἀχ. » Πάτραι (αἱ παλαιότεραι) » Ἀρόη.

Πατρατζῆκι, π. τῆς Θεσσαλ. » Νέαι Πάτραι. (Εἰς τὸ πλησίον χωρίον Καστρίτσα φαίνεται ἐρείπιον ἡ παλαιὰ) » Ὑπάτη ἢ Ὕπατα (τὰ).

Παῦλα, ποτ. τῆς Ἠπείρου (χύν. εἰς τὸ Βιδῆρι). » Ξάνθος ἢ Φοῖνιξ.

Παυλίτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὸ Λύκαιον ὄρος τῆς Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν Κυπαρισσαῖον κόλπον). » Νέδας, ἴδε καὶ Μπεῦζι καὶ Σαμάρι. 2) χ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Φιγάλεια.

Πέκ-σεχὶρ-γκιολοὺ, λίμ. τῆς Λυκαον. (πλησίον τοῦ Ἰκονίου). » Κώραλις.

Πελαγῆσι, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Ἀλόννησος ἢ Σολυμνία, ἴδε καὶ Ἡλιοδρόμια.

Πελεκᾶς, ποτ. τῆς Μακεδον. καὶ Θεσσαλ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Πελόδι, ἴδε Γυροβολιά.

Πεντιδάκτυλο, β. τῆς Πελοποννης. (τὸ ὑψηλότερον καὶ ἀρκτικώτερον μέρος τοῦ) » Ταϋγέτου, ἴδε καὶ Ἁγ. Ἠλιᾶς καὶ Μάνη.

Pentellaria, ν. τῆς Μεσογ. (μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Σικελ.). » Κόσσουρα.

Pentina, κώμ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Σαμνίτιδι). » Κορφίνιον (ἀπὸ τῶν ἐρειπίων 'της ἐκτίσθη ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Πελίνου ἢ Περίνου, κειμένη ἓν μίλιον μακράν).

Περαχώρα, χ. τῆς Μεγαρ. (ἐν τῶν πάλαι Δερβενοχωρίων). » Πείραιον (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Οἰνόη.

Πέργαμος, π. τῆς Αἰολ. » Πέργαμος. ||. ποτάμι τῆς—, ἴδε Γκερμαστὶ-τσάϊ.

Peregrino (Monte —), β. τῆς Σικελ. (πλησ. τῆς Πανόρμου). » Ἑρκτὴ ἢ Εἰρκτή.

Περεκὸπ, π. τῆς (Μεσημβρ.) Ῥωσσ. (ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κριμαίας). » Τάφρος (συνώνυμον τοῦ Ῥωσσικοῦ 'της ὀνόματος). ||. κόλπος τοῦ — (ἄλλ. Οὐλοῦ-δενὶζ, Νεκρὰ θάλασσα). » Καρκινίτης.

Perigord, κώμ. τῆς Γαλλ. (εἰς τὴν Γκουϊένην). » Πετροχορία.

Περιστέρι, ἴδε Σαρακηνό.

Περλεπὲ, π. τῆς Παιον. » Ἡράκλεια Πελαγονία.

Perugia, π. (μεσημβ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Περουσία. ||. Lago di —, λίμ. τῆς Ἰταλ. » Τρασυμένα.

Perpignan, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ 'Ρουσκίνωνος). » 'Ρουσκίνων.

Pesaro, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Πείσαυρα (τά).

Pescara, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάπα, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ). » Ἄτερνον καὶ Ἄτερνος (ὁ ποταμός).

Pesto ἢ Pesti, π. τῆς Ἰταλ. (πρωτ. τὸ πάλαι τῆς Λευκανίας). » Ποσειδώνιον καὶ Ποσειδωνία (ἀφ' ἧς ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος, κοιν. Golfo di Salerno ἢ d'Agropoli).

Πεταλᾶς, β. τῆς Ἀκαρναν. » Θύαμις. 2) λ. τῆς Ἀκαρν. » Ἡρακλέους Ἱερόν.

Πεταλίδι, χ. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. (ἐδῶ ἔκειτο ἡ παλαιὰ) » Κορώνη.

Πεταλιοὶ (οἱ), ν.ν. (κοντὰ εἰς τὴν Εὔβοιαν). » Πεταλία.

Πέτρα, β. τῆς Θετταλομαγνησ., ἴδε Πλιασίδι.

Πετροϊεράκι, χ. τῆς Ἀττικῆς. » Οἰνόη.

Πετροὶ, χ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τριφυλλιακὴ (ἢ » Δευτέρα) Πύλος.

Πεχεσκὶ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Πινδηνισσός.

Πεχκελὶ, π. τῆς Ἰνδ. » Πακτύη.

Πηγάδια, χ. τῆς Βοιωτ. » Ἐρυθραί.

Piave, π. τῆς Βενετ. » Πλαῦϊς.

Πικλὶ, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τέγεα, ἴδε καὶ Παληοεπισκοπή.

Πιάνα, (οὕτως ὀνομάζεται, κατά τινας; ἡ) ν. τῆς Ἰταλ. » Λευκοσία, ἴδε Lisca.

Piacenza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ δουκάτον τῆς Πάρμας, οὐ μακρὰν τοῦ ποταμοῦ Πάδου). » Πλακεντία.

Piemonte (Λτν. Pedemontium), ἐπαρχ. τῆς (ἀρκτ.) Ἰταλ. (περιείχετο εἰς τὴν παλαιὰν) Λιγυστικὴν ἢ Λιγυρίαν (ὅπου κατῴκουν οἱ Λίγυες), ἴδε Γένοβα.

Pietra de la nave, ν. (ἢ σκόπελος) τοῦ Τυῤῥηνικοῦ πελάγους (πλησίον τῆς Καμπανίας). » Λίγεια (ἀπὸ τοῦ ὀνόματος μιᾶς τῶν Σειρήνων, ἐκβρασθείσης ἐνταῦθα).

Πίζα, π. τῆς Ἰταλ. » Πίσα καὶ Πεῖσα.

Πικτσίνα, ν. (ἡ μεγαλητέρα τῶν παρὰ τὰς ἐκβολὰς) τοῦ Δουνάβεως. » Πεύκη.

Πίλα, ἀκρ. τῆς Κύπρου. » Πηδάλιον.

Piomba, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ματρῖνος.

Piombino, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐπί τινος χερσοννήσου. πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Ποπουλώνιον καὶ Ποπλώνιον.

Πιπέρι, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους. » Πεπάρηθος.

Pipeno (vecchio), χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Πριούερνος καὶ Πρίφερνον.

Πιρνάτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν Μεσσην. κόλπον κάτωθεν τοῦ Νησίου). » Πάμισος.

Πισκοπιά, χ. καὶ λ. τῆς Κύπρου. » Κούριον.

Πισρέντι, β. τῆς Θρᾴκ. (χωρίζει τὴν Βουλγαρ. τῆς Σερβίας καὶ Ἰλλυρίας). »Σκάρδος.

Πίστριτσα (ἢ Μπίστριτσα), ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὸ Κοντοβοῦνι καὶ χύν. εἰς τὴν λίμνην Βιβάρι). » Δώδων (κατὰ τὸν Μελίτ.) ἢ » Φοῖνιξ, ἴδε καὶ Μπαμπᾶς καὶ Παῦλα. 2) ποτ. τῆς Μακεδ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Pittineo, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πρὸς ἄρκτον παρὰ τὴν πόλιν Ἀλαίσων). » Ἄλαισος.

Πιτυὸς, χ. τῆς Χίου (πλησ. τῆς Βολισσοῦ). » Πίτυς.

Πιτχινδὲ, π. τῆς Κολχίδος (εἰς τὴν Μιγγρελίαν). » Πιτυοῦς.

Plaisance, ἴδε **Piacenza**.

Πλανητεροῦ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Κατσανᾶς.

Πλαταμῶνι, ποτ. τῆς Μακεδ καὶ Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης. Κατ' ἀρχὰς ὀνομάζεται Μπιχλίτσα ἢ Μπίστριτσα, καὶ μετὰ ταῦτα Ἰντζὲ-καρὰ-σοὺ, Χασὰν-μπαμπᾶ, Πελεκᾶς κτλ.). »Ἁλιάκμων.

Πλατανιὰ, ποτ. τῆς Λοκρ, ἴδε Γαβριᾶς.

Πλατειὰ, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Πιτυοῦσα, ἴδε καὶ Ἀγκίστρι.

Πλατύστομο, κώμ. τῆς Θρᾴκ. »Ἄβδηρα.

Πλιασίδι, β. τῆς Θετταλομαγν. » Πήλιον.

Πλοκοβοῦνι, β. (πρὸς ἄρκτον) τῆς Εὐβ. »Τελέθριον.

Πλοκοπάρι, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). » Παναιτώλιον.

Po, ποτ. τῆς Ἰταλ. » Πάδος καὶ (ἀρχαιότ.) »Ἠριδανός.

Poissy, ποτ. τῆς Γαλλ. » Κισσιακόν.

Poitiers, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. » Πίκτονες.

Poitou, χ. τῆς Γαλλ. » Πικταΰϊον.

Policastro, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκαν., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Πυξοῦς. (Ὁ πλησίον κόλπος ὠνομάζετο) » Λᾶος, (κοιν. **Golfe di Policastro**).

Policoro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκαν. παρὰ τὸν ποτ. **Agri**). » Ἡράκλεια καὶ » Ἡρακλεόπολις.

Πολίνο, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Πολύαιγος.

Πολιτικὰ, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. »Κῦρος.

Πολίτσι ἢ Πολιτσιαὶς, β. τῆς Θεσσαλ. » Ποῖος (Στρβ. Ζ'.).

Πολλίνι, μοναστ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὸν Μουζακὶν, πλησίον τῆς Αὐλῶνος). » Ἀπολλωνία (πόλις ἐπίσημος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αὐγούστου).

Polo, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ *Ἐτρουρίᾳ*). » Ἄλσιον.

Ποντικὸς, ἀκρ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Πισᾶτιν). » Ἰχθυς.

Ponza, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Ἰταλ.). »Ποντία.

Ποριὰζ-λιμὰν, ὅρμος τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Χηλαὶ, ἴδε καὶ Μπεμπέκι.

Porcuna, χ. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ). » Ὀβόλκων καὶ Ὀβούλκων.

Porquerolles, ἴδε **Hyènes (Les Iles d'-)**.

Πόρος, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Καλαύρεια. || . λιμὴν τοῦ—. » Πώγων.

Πόρτα καὶ Πορτέλι, ἴδε Λεπενοῦ.

Porteroz, ἴδε **Hyènes (Les Iles d'—)**.

Πορτίτσαις (Τουρκ. Καποὺ-μπογὰζ), στόμα τοῦ Δουνάβεως (τὸ τέταρτον ἀπ' ἀνατολῶν). » Καλόν.

Πόρτο-Βοιτοῦλλο, χ. καὶ λ. τῆς Λακων. »Οἴτυλλον.

Πορτογαλλία, βασίλ. τῆς Εὐρ. » Λυ(» Λου)σιτανία.

Porto-d' Atri, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ματρίνου). » Ματρῖνον.

Πόρτο-δράκο, λ. τῆς Ἀττικῆς. » *Πειραιεὺς—ῶς*.

Πόρτο-κάγιο (ἴσως ἀπὸ τοῦ Γαλλ. **Port aux cailles**, Λιμὴν Ὀρτύγων ἢ Ὀρτυγίτης). » Ἀχίλλειος (λιμήν).

Πόρτο-Λιόνε, ἴδε Πόρτο Δράκο.

Πόρτο-μπαράττο, λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥην., ἐπίνειόν ποτε τοῦ Ποπλωνίου, κειμένου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑπὲρ τὸν λιμένα λόφου), ἴδε **Piombino**.

Πόρτο-πόρο (ἢ Σὰν-Νικολὸ), ἴδε Φανάρι. 2) χ. παραθαλ. (πρὸς ἀνατολὰς) τῆς Κεφαλλην. » Πρόννοι (οἱ).

Πόρτο-Ῥαγουζαῖο, λ. τῆς Ἀλβαν. »Ὠρικόν. (Τῆς πάλαι ὁμωνύμου πόλεως αὐτὰ τὰ ἐρείπια σώζονται).

Πόρτο-ῥάφτη, λ. τῆς Ἀττικῆς. » Πάνορμος ἢ » Πρασιαὶ (σώζεται τὸ ὄνομα εἰς ἓν μέρος τοῦ λιμένος).

Πόρτο-στίλλο (ἢ Δελεμπόττε), λ. τῆς Λακων. » Κύφαντα.

Πόρτο-φαρῖνο, π. καὶ λ. τῆς Ἀφρ.(κοντὰ εἰς τὸ Τούνεζι). » Οὐϊτύκη.

Πόρτο-φεῤῥάϊο, π. καὶ λ. τῆς ν. Ἔλβας. » Ἀργῷος.

Πόρτο-Φράγκο, λ. τῆς Ἑρμιονίδος. »Πείραιον.

Ποτάμα, ἴδε Δερὲ-κιοΐ.

Ποταμὸς(Καινοῦργιος—),ποτ. τῆς Ἀττικῆς (εἰς τὸν κάμπον τοῦ Μαραθῶνος). »Χάραδρος.

Pozzuolo, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπαν.). » Δικαιαρχία, (Λατιν.) »Ποτίολοι.

Πουλήθρα, ἴδε Πόρτο-Στίλλο.

Πούλια, ἐπαρχ. καὶ π. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Ἀπουλία.

Πουνὰρ-μπασί, χ. τῆς Τρῳάδος,(πλησ. ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) »Τροία ἢ Ἴλιον. (Ὁ ῥύαξ, ὁ πηγάζων ἀπὸ τοῦ πλησίον λόφου καὶ χυνόμενος τώρα εἰς τὴν θάλασσαν μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀλεξανδρείας-Τρῳάδος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κούμ-καλὲ, ἐν ᾧ τὸ πάλαι ἑνόνετο μὲ τὸν Σιμόεντα, εἶνε ὁ) »Σκάμανδρος, παρβλ. Σίρβι.

Πούντα, ἀκρ. καὶ χ. τῆς Ἀκαρναν. (εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου). » Ἄκτιον.

Punta della Campanella, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (πρὸς μεσημβρίαν τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως). » Ἀθήναιον.

Punta di Gigante, ἀκρ. (πρὸς ἀνατολ.) τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν). » Πλημμύριον.

Punta di Miseno, ἀκρ. τῆς Ἰταλ (πρὸς ἄρκτ. τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). »Μισηνόν.

Πουρσὰκ, ποτ. τῆς Φρυγ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ὄρους Δινδύμου, καὶ χύν. εἰς τὸν Σάγγαριν). » Θύμβρις ἢ Θύμβριος (ἐπ' αὐτοῦ κεῖται ἡ Κιουτάχγια).

Πραιστὸς, κωμόπ. τῆς Λακων. » Πρασιαὶ καὶ » Βρασιαὶ, ἴδε καὶ Λενίδι.

Πρέβεζα, π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Νικόπολις, ἴδε Παληοπρέβεζα. || . κόλπος τῆς —, ἴδε Ἄρτα.

Πρεμέτι ἢ Πρεμύτι (ὅθεν ἡ Παραμυθιὰ), π. τῆς Ἠπείρου. »Πύῤῥου τεῖχος, ἴδε καὶ Παραμυθιά.

Πρεσλάβα (Σλαβον. Περεϊασλαβέτο), ἴδε Γιάνμπολου.

Πρόβλακας, ἰσθμὸς τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. » Ἀκάνθειος.

Πρόδανο, ν. τοῦ Κυπαρισσαίου κόλπου (ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ). » Πρώτη.

Προσκυνᾶ, χ. τῆς Βοιωτ. (περὶ τὴν Κωπαΐδα). » Ἀκραίφιον καὶ Ἀκραιφίαι.

Προσκύνησις, ἐρείπ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Ἑλλοπίᾳ, πλησίον τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος). » Δωδώνη.

Πρόσχιο, χ. τῆς Αἰτωλ. » Πηλίνη.

Procida, ν. τῆς Ἰταλ. (πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). » Προχύτη.

Προῦτος, ποτ. τῆς Μολδαβ. (πηγ. ἐν τῇ Γαλικίᾳ καὶ, χωρίζων τὴν Μολδαβίαν τῆς Βασσαραβίας, χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἱερασός.

Πρώτη, ν. τῆς Προποντίδος (οὐ μακρὰν τοῦ στόματος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου καὶ 48 στάδια μακρὰν τῆς Χαλκηδόνος). »Πρώτη καὶ Πρῶτα (Ἀρτεμίδ. παρὰ Στεφ. ἐν Λέξει Χαλκῖτις), ἴδε καὶ Νησιά.

Πύργοι (τρεῖς—), ἴδε Τριπύργι.

Πύργος, κώμ. τῆς Ἠλ. » Πύλος (ἡ Τριφυλιακὴ), ἴδε καὶ Πετσί.

Ῥάβολι, ἴδε Ῥέβελι.

Ῥαγοῦζα, ἐπαρχ. τῆς Εὐρ. (εἰς τὰ μεθόρια Τουρκ. καὶ Αὐστρ.). » Δαλματία. (Ἡ πρωτεύουσά της ὠνομάζετο)» Λαύσιον (καὶ ἀρχαιότερα) »Ἐπίδαυρος.

Ῥάδοβιτσ (ἢ Θεοδουριὰ), ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου, (μέρος τῆς παλαιᾶς) » Ἀθαμανίας καὶ Ἀπεραντίας, ἴδε καὶ Τζουμέρκα.

Ῥαζζὲ, π. (παραθαλ.) τῆς Παλαιστ. »Γάζα.

Racanello, ποτ. τῆς Σικελ. (χύν. εἰς τὴν θάλασσ. πλησίον τῶν Θουρίων). »Κυλίσταρνος.

Ῥαμλὲ, π. τῆς Παλαιστ. » Ἀριμαθαία (-θεία), »Ἀριμαθιείμ.

Ῥαμποὺλ-μπενδὲ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Ὑδραώτης.

Randazzo, χ. τῆς Σικελ. (ὑπὸ τὴν Αἴτνην). » Τίσσαι.

Ῥάπανι, χ. (παραθαλ.) τῆς Λακεδ. »Ἀσωπός.

Ῥὰς, ἴδε Ἀράς.

Ῥασαΐν, π. τῆς Μεσοποτ. » Ῥήσαινα.

Ῥασχίτ, ἴδε Ῥοζέττα.

Ῥάφτης, ἴδε Πόρτο-ῥάφτη.

Ῥαχμανιὲ, κωμόπ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τοῦ Νείλου). (πλησίον ἐρείπ. ἡ) » Σάϊς καὶ ἡ » Ναύκρατις.

Ῥάχοβα, ἴδε Ἀράχοβα.

Ré, ν. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Ῥαδίς.

Ῥεβὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρμενία (Περσικὴ), ἴδε καὶ Ἀλεβούλια καὶ Τουρκμέν.

'Ρέβελι, χ. τῆς 'Αρκαδ. (εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ 'Ρουφιᾶ). » Ἡραία.

'Ρεβιλοῦσα, ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Σαλαμῖνα). » Μεθουρίδες.

'Ρέγλις, ἴδε Ἰρέγλις.

'Ρεδεστὸ, ἴδε 'Ροδοστό.

'Ρεδιας, ποτ. τῆς Μακεδον. »Εὔρωπος.

'Ρεΐ, ποτ. τῆς Μηδ. (κοντὰ εἰς τὰς Κασπ. Πύλας). » 'Ράγαι.

Reims, π. τῆς Γαλλ. » Δουρικόρτορα (τὴν ὁποίαν εἶχαν πρωτεύουσαν ἑαυτῶν οἱ) »'Ρῆμοι.

Rennes, π. τῆς Γαλλ.(πρωτ. τῆς Βρεταν.). » 'Ρήδονες.

'Ρενδίκα, ἴδε Στροῦμε.

'Ρενιάσα ἢ 'Ριγκιάστα, π. καὶ ὡρ.(παραθαλ. μεταξὺ Πάργας καὶ Πρεβέζης)τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Κασσιοπίαν). » Κασσιόπη ἢ » Ἐρέτρια.

Reggio, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης). » 'Ρήγιον.

'Ρηγίνα, ποτ. τῆς Μακεδον., ἴδε Σαρὶ-γκιόλ.

Rivoli, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). » 'Ρίπυλαι.

'Ρίβας, ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὴν Καυλονίαν, καὶ, ἀφ' οὗ δεχθῇ τὸν Στάριον, τρέχει, ὑπὸ τὸ ὄνομα Λισνίτσα, ἕως τὸ γεφύρι τῆς Κλεισούρας, καὶ ἐκεῖ χύνεται εἰς τὴν Βογιοῦσαν). » Ἐριδόας.

'Ρίγανη, β. τῆς Λοκρ. » Πίνδορος.

'Ριγκιάσσα, ἴδε 'Ρενιάσσα.

Riez, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβιγκίᾳ). »'Ρήγιον ἢ » Ρηγία.

Rieti, χ. τῆς Ἰταλ. »'Ρέατον.

Riccia (La—), ἴδε Aricia.

Rimino(-mini), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν κόλπον τῆς Βενετίας). » Ἀρίμινον.

'Ριντίνα, χ. τῆς Μακεδον. (πρὸς τὸν Στρυμον. κόλπον). » Ἄργιλος.

'Ριὸν, ἴδε Φάς.

Risano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰλυρ. (πλησίον τοῦ Κατάρου). » Ριζόνιον ἢ »'Ριζίνιον.

'Ρισσὸ, ποτ. τῆς Ἀχ. » Λάρισσος, ἴδε καὶ Μάννα.

Rhodez, π. τῆς ('Ακουῒτ) Γαλλ. »Σεγόδουνον.

Rodi, χ, τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ) »Οὔρειον, ἴδε καὶ Toie d' Orro.

'Ροδοστὸ, κωμόπ.(παραθαλ.)τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Βυζάντη (ἀποικία τῶν Σαμίων) ἢ »Ὀρεστιάς.

Rosas, π. παραθαλ. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ, ἀποικος τῶν 'Ροδίων). »'Ρόδη ἢ »'Ρόδος.

'Ροζέττα (ὀρθότ. 'Ρασσίδ). π. τῆς Αἰγ. ('δὲν εἶναι ἡ) » Κάνωβος, (ἀλλ' ἡ) » Βολβιτίνη (ὁμώνυμος τοῦ πλησίον αὐτῆς στόματος τοῦ Νείλου).

'Ροϊνὸ (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. Ruines, κατὰ τὸν Πουκεβὶλ), β. τῆς 'Αρκαδ. ('δὲν εἶναι τὸ) » Μαίναλον.

Rône ἢ Rhône, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). »'Ροδανός.

'Ροπὸ, χ. τῆς 'Αττ. » Ὠρωπός.

Rochelle, π. τῆς Γαλλ. » 'Ρύπελλα.

Ῥόσσα, π. τῆς Λυκ. » Καῦνος (ἡ), ἴδε καὶ Κοπί.

'Ροσσάβα (ἢ 'Ράσσοβα ἢ ὄρσοβα), π. τῆς Σερβ. (παρὰ τὸν Δούναβιν). » Ἀξιούπολις, ἴδε καὶ Γαλάτσι.

Rouen, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Νορμανδ). » 'Ροθομάγον.

'Ρουφιᾶς, (ὁ μεγαλήτερος ὅλων τῶν) ποτ. τῆς Πελοπονν. (πηγ. κυρίως εἰς τὸν κάμπον τοῦ Φοντᾶ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Καρυᾶ, καὶ, τρέχων ὑπὸ γῆν 6 μίλια, ἀναφαίνεται εἰς τὸ χωρίον Λυκουριὰ, πρὸς δυσμὰς τοῦ ὄρους Σκιάθιδος, καὶ, δεχόμενος τὸν Ἀροάνιον, τὸν Τράγον, τὸν Ἀρσενα καὶ πολλοὺς μικροὺς ῥύακας τῆς Ἀρκαδίας, ἑνόνεται, παρὰ τὴν πόλιν Ἑραίαν μὲ τὸ Σχραντάπορον, τὸν κυρίως Ἀλφειὸν [πηγάζοντα ἀρχικῶς εἰς τὸ Ταΰγετον, καὶ χυνόμενον εἰς μίαν λίμνην, ἀναφαινόμενον δὲ εἰς τὴν Φραγκόβρυσιν, πηγὴν τῆς Ἀρκαδ., καὶ δεχόμενον τὸν Θεῖον, τὸν Καρνίωνα, τὸν Ἐλισσῶντα, τὸν Γορτύνιον, τὸν Δράκοντα καὶ πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμοὺς καὶ ῥύακας], ἐκεῖθεν δὲ ῥέων ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα, καὶ δεχόμενος τὸν Ἐρύμανθον, τὸν Κλαδαῖον, τὸν Κυθέριον κτλ., χύν. τέλος εἰς τὸν Χελωνίτην κόλπον). » Λάδων καὶ »Ἀλφειός.

Ῥοχάτα, ποτ. τῆς Περσ. (ἐν τῇ Ἀραχωσίᾳ). » Ἀραχώτης.

Ῥῶγαις ἢ Ῥωγοὶ, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. »Κασσιοπία,ἴδε καὶ Λαμάρι καὶ Σπιάντζα.

|| . ποτάμι τῶν—, ἴδε Λούρχα.

Ῥώμανον, π. τῆς Λακ. »Ρουκκώνιον.

Rhône, ἴδε Rône.

Saarbrück. π τοῦ (ἄνω) Ῥήνου. »Σαραπάτιον.

Σάββας, ποτ. τῆς Σερβ. (χύν εἰς τὸν Δούναβιν κοντὰ εἰς τὸ Μπελιγράδι). »Σάος.

Savio, ποτ. τῆς Ἰταλ. » Ἴσαπις.

Σαβόγια, ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. (οἱ κάτοικοί της εἶναι οἱ παλαιοὶ) » Ἀλλοβρόγες.

Σαγέτα, β. τῆς Ἀρκαδ. » Σκίαθις.

Sagriano, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Σάγρας.

Σαΐδ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Σιδών.

Saint-Vincent (Ἅγ. Βικέντιος), ἀκρ. τῆς Ἱσπαν. (τὸ δυτικώτερον τῆς Εὐρ.). »Ἱερὸν, Ἱερὰ ἄκρα.

Saint-Gothard, β. τῆς Ἑλβετ. (μέρος τῶν Ἀλπ.). » Ἀδούλας.

Saintes, π. τῆς (Ἀκουϊταν.) Γαλλ. »Μεδιόλανον καὶ Μεδιολάνιον (πρωτεύουσα τοῦ ἔθνους τῶν Σαντο[τώ]νων).

Saint-Laon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Νορμανδ.). » Βριοδέρα.

Saint-Mahé, ἀκρ. τῆς Γαλλ. » Κάλβιον.

Sainte-Marguerite, ν. τῆς Μεσογ. (πλησίον τῆς Μασσαλ.). » Πλανησία.

Saint-Bertrand, ἴδε **Bertrand (Saint —)**.

Saintonge, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. »Σάντονες.

Saint-Honorat, ν. τῆς Μεσογ. (πλησ. τῆς Μασσαλ.). » Λήρων.

Σακάρια, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (χωρίζει τὴν Παφλαγ. καὶ Γαλατ. τῆς Βιθυν. καὶ χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον). » Σάγγαρις καὶ Σαγγάριος.

Sala, ποτ. τῆς Γερμαν. (χύν. εἰς τὸν Ἔλβαν). » Σάλας.

Salamanca, π. τῆς Ἱσπαν. » Σαλμαντικὴ καὶ Ἐλμαντική.

Σαλαμβριά, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸν Ζυγὸν καὶ χύν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον). » Πηνειός.

Σαλαμῶνι, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Σαλμώνειον.

Salandrella, ποτ. τῆς Σικελ. (διαρρέων τὴν χώραν τῶν Ταραντίνων). » Ἀκάλανδρος.

Σαλγκὶρ, ποτ. τῆς Κριμαίας (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Τσαδὶρ-δάγ, καὶ χύν. εἰς Μαιῶτιν). » Θάψις.

Salemi, χ. τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ Λιλυβαίου). » Ἀλικύαι.

Salerno, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Πικεντινῇ). » Σάλερνον.

Salini, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). » Δίδυμος ἢ Διδύμη

Σαλμὸς, β. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Χέλμος.

Salpe π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, ἐπίνειον τῶν Ἀργυριππηνῶν). »Σαλαπία.

Σαλταίνα (βιβάρι τῆς—), λίμ. ἢ λιμνοθάλασσα μεταξὺ Λευκάδος καὶ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. » Μυρτούντιον.

Σάλωνα, π. τῆς Λοκρ. » Ἄμφισσα (καὶ κατὰ τὸν Μελέτ.) » Τιθορέα ἢ Τιθώρεια, ἴδε Βελίτσα. ||. ἐπαρχία τῶν—.» Λοκρὶς (ἡ Ὀζολικὴ) καὶ (κατὰ μέρος) » Φωκίς. || κόλπος τῶν—. (αὐτὸς εἶναι κυρίως, κατὰ τὸν Κ. Γκοσσελῖν, ὁ) » Κρισσαῖος κόλπος.

Σαμακὸβ, ποτ. τῆς Θρᾴκης (παραῤῥέων τὴν Σόφιαν). » Αἶσκος.

Σαμαλλοὺτ, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Νείλου). » Κυνῶν πόλις καὶ Κυνόπολις.

Σαμάρι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Παυλίτσα.

Σαμαρκάνδα, π. (πρωτ.) τῆς Βουχαρίας (Σογδιανῆς, πατρὶς τοῦ μεγάλου Τιμούρ). » Μαράκανδα.

Σάμι, π. (πρωτ.) τῆς Συρ. » Δαμασκὸς, ἴδε καὶ Μπὰῤῥ-ἐλ-σάμ.

Σαμπὰ ἢ Σαμπάμ, π. τῆς Εὐδ. Ἀραβ. » Σάββαθα (Ἀῤῥ.), »Σαυβάθα (Πτολεμ.).

Σαμποὺρ, ἴδε Σοῦστερ.

Sambre, ποτ. τῆς Βελγ. » Σάβις.

Σαμσοὺν, π. καὶ φρ. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. » Ἀμισὸς καὶ (κατὰ τὸν Σουΐδ.) »Ἀμησός.

Σανδικλὶ, χ. τῆς Φρυγ. » Σύνναδα.

S. Giovanni del Carso, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδριατ. κόλπου). » Τίμαυον (πλησίον ἀναβρύει ἢ ἀναφαίνεται ὁ ὁμώνυμος ποταμός).

Sangro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Σάγρος.

San-Calogero, β. τῆς Σικελ. (πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος μεταξὺ Σελινοῦντος καὶ Ἀκράγαντος). » Κράναον.

San-Martiano (Isola di —), ν. τοῦ Σικελ. πελάγους (πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, τῆς ὁποίας ἀπετέλει μέρος). » Ὀρτυγία (εἰς αὐτὴν ἐγεννήθησαν, κατὰ τὸν Πίνδαρον, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.

San-Severino, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Σεπτέμπεδα.

Santa-Catharina, χ. τῆς ν. Κορσικῆς (εἰς τὴν Ἀνατολ. αὐτῆς παραλίαν). »Κλούνιον.

Sant-Alpino ἢ **St. Elpidio**, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ. πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ἀτέλλα, ἴδε καὶ **Avensa**.

Santa-Maria, ἀκρ. τῆς Λέσβου (τὸ νοτιώτατον). » Μαλέα.

Santa-Maria-di-Capua, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Καπύη καὶ Κάπυα, ἴδε καὶ **Capua**.

Santa-Maria-di-Leuca, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Τάραντος εἰς Βρεντέσιον

παραλίαν τῆς Ἰαπυγίας). » Λευκὰ (τά).

Santa-Maria di-Palazzi, χ. τῆς Σικελ. » Ἅλαισα.

Santa-Maria-in-Potenza, μοναστ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Ποτεντία.

Σαντζακλὶ, χ. τῆς Πισιδίας. » Σαγαλασσὸς καὶ Σελγησσός.

San-Flaviano, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος, μετοικισθὲν κατὰ τὰ 1471 ἓν μίλιον μακρύτερα καὶ μετονομασθὲν Giulia-Nuova). » Καστρουμνόβουμ (Νεόκαστρον).

Saone, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τῆς Λοθαριγγίας [Les Vosges] καὶ χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Ἄραρ ἢ Ἄραρις.

Σαπάντζα, χ. καὶ πλησίον αὐτοῦ λίμ. (ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένη) τῆς Βιθυν. (6 ὥρας πρὸς Α. Β. τῆς Νικομηδ.). » Βοάνη (Νικηφ. Κάλλ.).

Sapienze, ν. ν. τοῦ Μεσσην. κόλπου. » Οἰνοῦσαι.

Saragossa, π. τῆς Ἱσπαν. (πρωτ. τοῦ βασιλείου τῆς Ἀραγῶνος). » Καισαραυγοῦστα (καὶ παλαιότερα) » Νουμαντία.

Σαρακηνὸ, ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). » Εὐδημία.

Σαραμπὰτ, ποτ. τῆς Ἰων. (πηγ. εἰς τὴν ἐπίκτ. Φρυγ. καὶ διατρέχων 20 λεύγας, χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, μεταξὺ Φωκαίας καὶ Μελαίνης ἄκρας). » Ἕρμος.

Σαράντα-Ἐκκλησιαὶς, κωμόπ. τῆς Θράκ. » Καρποδαίμων.

Σαραντάπορον, ποτ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Τιταρήσιος. 2) ποτ. τῆς Πελοπονν., ἴδε Ῥουφιᾶς.

Σαράντι, ἴδε Ἅγιοι-Σαράντα.

Σαραχοβίτσα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (ἔχει 18 χωρία, καὶ περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Θυμφαΐδα, ἴδε καὶ Κουρέντα.

Σαρδίνια, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους. » Σαρδὼ-οῦς (ἡ), (καὶ παλαιότερα) » Σανδαλιῶτις καὶ Ἰχνιοῦσα (διὰ τὸ σχῆμά της).

Σαρὶ-γκιὸλ (ἑρμην. Κιτρίνη-λίμνη), ποτ. τῆς Μακεδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἰλλυρ. καὶ χύν. διὰ τῆς Παιονίας εἰς τὸν Ἀξιόν). » Ἐριγών· (εἰς τὴν ἐπιτομὴν τοῦ Στράβωνος ὀνομάζεται Ῥηγίνα).

Σαρὶ-σοὺ, ποτ. τῆς Φρυγ. (χύν. εἰς τὸν Τύμβριον, πλησίον τοῦ Δορυλαίου). » Βάθυς.

Σὰρμ, λ. τῆς Ἀραβ. (εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσ.). » Χαρμόθας (Στρβ.).

Σαρμουσακλὶ-δαγὶ, β. τῆς Καππαδ. » Σκορδίσκος.

Σαρμουσακλὶ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Καππαδοκ. (πηγ. ἀπὸ τὸ ὁμώνυμόν του ὄρος). » Σκορδίσκος.

Sarno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὴν θάλασσ. πλησίον τῆς Πομπηΐας). » Σάρνος.

Σὰρτ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Λυδ. » Σάρδεις.

Σαρφὲντ, κώμ. τῆς Παλαιστ. » Σάρεπτα (-φτα).

Sassino ἢ **Saseno**, ν. (κατὰ μέσον) τοῦ Ἀδριατ. κόλπου. » Σάσσων.

Sasso (Bagni del—), ἴδε **Cerveteri**.

Σατάλια, ἴδε Ἀδάλια.

Σατάλτζὰ, ἴδε Φέρσαλα.

Σατρόφτσε, χ. τῆς Θρᾴκ. » Σάτραι.

Saumur, π. τῆς Γαλλ. » Σαλμύριον.

Σὰφ-δὲρ-χχισὰρ, χ. τῆς Φρυγ. (7 ὥρας πρὸς τὸ δυτικονότιον τοῦ Κοτυαίου· πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἄζανος ἢ Ἀζανία.

Σαφὲτ, π. τῆς Παλαιστ. » Βεθουλία.

Σεβερὶν, π. τῆς Δακ. (κοντὰ εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἀκμονία ἢ » Σευηρικόν.

Sevilla ἢ **Sivilla**, π. τῆς Ἱσπαν. (πρωτ. τῆς Ἀνδαλουζίας). » Ἵσπαλις.

Sevilla la vieja, χ. τῆς Ἰσπαν. » Ἰταλικὴ (πατρὶς τριῶν αὐτοκρατόρων, Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Θεοδοσίου. Ἀπὸ τῶν ἐρειπίων της φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ Νέα Sevilla).

Σεγεσὶ, χ. τῆς Ἰων. » Τέως.

Segni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Σίγνια.

Σεγοῦτα, χ. τῆς Φρυγ. » Σύνναον.

Seignalay, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βουργωνίᾳ). » Σειληνίακον.

Seine (la), ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Σηκοάνας ἢ Σηκουανός.

Σεῒτ-σεχὶρ-γκιολοὺ, λίμ. τῆς Λυκαον. (κοντὰ εἰς τὸ Ἰκόνιον). » Τρωγῖτις.

Σεϊχοὺν, ποτ. τῆς Καππαδοκ. (ῥέων διὰ τῶν Κομάνων καὶ τῆς Κιλικίας, χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). » Σάρος ἢ » Πύραμος.

Sele, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὁρίζων τὴν Πικεντίαν τῆς Λευκανίας καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον πλησίον τῆς Παιστοῦ). » Σίλαρις.

Σελεντὶ, χ. τῆς Κιλικ. » Τραϊανούπολις καὶ (ἀρχαιότερα) » Σελινοῦς. ||. σελεντὶ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Κιλικ. » Σελινοῦς.

Σελεφκιὲ, χ. τῆς Κιλικ. » Σελεύκεια (ἡ Τραχεῖα).

Σεμαχὶν, π. τῆς Περσ. Ἰβηρίας. » Καμαχία.

Σεμζὰτ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. (εἰς τὰ σύνορα τῆς Συρίας). » Σαμόσατα.

Senlis, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκονήσῳ). » Συλβάνεκτον.

Sentina, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Σεντῖνον.

Σερβὰν, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀπολλωνία.

Σέρβι, ἴδε Ἐλαφονῆσι.

Σερβία, ἐπαρχ. τῆς Βουλγαρ. » Μοισία (ἡ ἄνω).

Σερβιάνα, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Ἑλλοπίᾳ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τετραπύλια.

Σερὲδ ἢ Σέρτ (πιθανώτερον δὲ Κερὲτ ἢ Κέρτ, τὸ ὁποῖον Ἑβραϊστὶ σημαίνει πόλιν, συγγενὲς τοῦ Χαλδαϊκοῦ Καρὰτ, σημαίνοντος Κτίσμα, καθὼς ἐσημείωσε καὶ ὁ Στέφανος ἐν Λέξ. Ἐπιφάνεια), π. τῆς Ἀρμεν. »Τιγρανόκερτα (δηλ. Τιγράνου κτίσμα).

Σερζοὺρ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Σιάγουρος.

Cherbourg, π. καὶ λ. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς Manche). »Κορίαλλον καὶ Κοριόβαλλον.

Σέῤῥαι, π. τῆς Θρᾴκ. » Σίρις (ἡ Παιονική) ἢ »Ἀπολλωνία.

Serra-Segura, β. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἱσπαν. » Ἀργυροῦν.

Serchio, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἀπεννίνου ὄρους καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αἶσαρ ἢ »Αὔσηρ-ηρος.

Σεσαρὲθ (καὶ κατὰ τοὺς ἐντοπίους Μεζαρὲθ), χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τῆς Βοϊούσας). »Σεσάρηθος (Στέφ.), ἴδε καὶ Καραμουρατάδες.

Σεσμπούργ, ἴδε Σουτσάβα.

Sessa, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σύεσσα καὶ Σούεσσα.

Sessola (Castel-di—), φρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σουέσσουλα.

Sezza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Σήτεα.

Σὲχ-ἀμπὰδ, χ. τῆς Αἰγ. (πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Νείλου, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀντινόη.

Σεχὶτ-σεχὶρ, ἴδε Παμποὺκ-καλεσί.

Σιάγρ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Σελεύκεια (ἐπὶ τὸν Βῆλον).

Σιάτιστα, π. τῆς Μακεδον. (εἰς τὴν Πιερίαν). » Σισάνιον, (πλησίον ἐρείπ. ἡ) » Γαλάδρα ἢ Γαλάδραι ἢ Χαράδρα.

Châlons-sur-Marne , π. τῆς Γαλλ. »Καταλώνιον.

Champagne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ.»Καμπανία (ἡ Γαλλική).

Chartres, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Καρνοῦτον.

Chaumes, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν Νομὸν Seine et Marne). » Καλάμαι.

Chaumont, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκονήσῳ). » Καλβιμόντιον.

Chevreuse, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκονήσῳ). » Καπρούσιον.

Σιβὰζ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. » Σεβάστεια ἢ » Κάβειρα.

Σιγατζὶκ, χ. τῆς Ἰων. » Κολοφὼν, ἴδε καὶ Τσιλλί.

Σιγγιὰρ, π. τῆς Μεσοποταμ. » Σίγγαρα.

Σίγουρον, χ. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης). » Συχούριον.

Σίγρι, ἀκρ. τῆς Λέσβου (τὸ ἀρκτικοδυτικώτατον). » Σίγριον.

Σίδερο, π. τῆς Τριφυλλ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀρκαδιάν). » Ἀκιδὼν ἢ Ἀκίδας.

Sierra Ximiera, β. τῆς Ἀφρ. (ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτὰρ, ὅπου ἦν ἡ μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν). » Ἀβύλη, ἴδε καὶ Γκιμπιλτέῤῥα.

Σιζαλίσκα (-λίτσα) , ποτ. τῆς Φωκ. (πηγ. εἰς τὸν Παρνασσὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον κοντὰ εἰς τὸ Χρυσό). »Πλεῖστος.

Siculiana, χ. τῆς Σικελ. (πλησ. τοῦ Ἀκράγαντος). » Κάμικος (ἡ).

Σιλίστρα, π. καὶ φρ. τῆς (κάτω) Μοισ. (ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως). » Δορόστολον ἢ Δουρόστολον καὶ Δρύστρα.

Σιμπίνι, π. (πρωτ.) τῆς Τρανσυλβ. »Κιβίνιον.

Σιμσὰτ, π. τῆς (μεγάλης) Ἀρμεν. » Ἀρσαμόσατα.

Σινάνο, χ. τῆς Ἀρκαδ (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Μεγαλούπολις, ἴδε καὶ Λειοντάρι.

Σινασὸν, π. τῆς (μικρᾶς) Καππαδ. »Ναζιανζός.

Σὶνδ, ποτ. (μέγιστος) τῆς Ἰνδ.» Ἰνδός.

Σινιγάλια, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ ἢ Ῥωμανίᾳ). » Σήνα καὶ Σηνογάλλια (δηλ. Γαλλικὴ Σήνα).

Sinno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Σίρις.

Σιοὺτ, π. τῆς (ἄνω) Αἰγ. » Λυκόπολις.

Siponto, ἐρείπ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Απουλίᾳ, πλησίον τῆς Manfredonia). » Σιποῦς καὶ (ἀρχαιότερα) Σηπιοῦς.

Σὶρ, ποτ. τῆς Σκυθ. καὶ Περσ , ἴδε Ἰκσάρτ.

Σιρὰζ, π. τῆς Περσ. » Κυρούπολις.

Σιρβὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Μηδία.

Σίρβι, ποτ. τῆς Τρῳάδος. » Σκάμανδρος ἴδε καὶ Πουνὰρ-κπασί.

Σιρέτι, ποτ. τῆς Βουλγαρ. » Σέρ[illegible]ος.

ὁμωνύμου αὐτῇ λίμνης, μετονομασθεῖσα) »Ἰουστινιανούπολις ἢ »Πρώτη Ἰουστινιανή, (καὶ τέλος παρὰ τῶν Βουλγάρων) » Ἄχρις ἢ Ἄχριδα.

Παβία, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λομβαρδ. παρὰ τὸν Τίκινον ποταμόν). » Παπία ἢ »Παυΐα, (καὶ ἀρχαιότερα) » Τίκινον.

Παγρὰσ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Πάγραι.

Padrao, π. τῆς Σικελ. » Ὕβλα.

Πάδοβα, π. τῆς Ἰταλ. » Παταὔϊον.

Παζαρτζῆκι, κώμ. τῆς Θράκ. » Βεσσαπάρη.

Παϊὰς, π. τῆς Κιλικ. » Ἄδανα.

Παλάτια, ἴδε Ππαλάτ.

Παλατίτσα, χ. τῆς Μακεδον. » Πάλλα.

Palermo, π. (πρωτ.) τῆς Σικελ. » Πάνορμος.

Palestrino, χ. τῆς Ἰταλ. (πλησ. καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης. πλησ. ἐρείπ. ἢ) »Πραίνεστος.

Παληὰ-αὐλή, χ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Ἀβαντίδα). » Ἐλαιοῦς.

Παλιάσσα, π. της Ἠπείρου (πρὸς δυσμὰς τῶν Κεραυνίων ὀρέων). » Παλαίστη (πλησ. φαίνονται τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῶν Εὐμενίδων, τὰς ὁποίας ὁ Ὀβίδιος ὀνομάζει Θεότητας τῆς Παλαίστης).

Παληοβοῦνι, ἴδε Ἀ κῶνα. 2) β. τῆς Μεγαρ. » Γεράνειον, ἴδε καὶ Μακρὺ Πλάγι.

Παληοεπισκοπὴ (ἐρείπιον μίαν ὥραν μακρὰν τῆς Τριπολιτσᾶς πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ πρὸς τὸν Μιστρᾶν δρόμου). » Τέγεα, ἴδε καὶ Ἀχούρια (παλαιὰ) καὶ Πιαλί.

Παληό-καστρὶ, π. τῆς Κρήτης. » Λύκτον.

Παληόκαστρον, ἐρείπ. τῆς Πελοποννήσ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναριοῦ). » Μίνθη. 2) ἐρείπ. τῆς Μεσσην., ἴδε Ναβαρῖνος (παλαιός). 3) τῆς Βοιωτ. » Τίφη. 4) τῆς Φωκ. » Θρόνιον, ἴδε καὶ Λογκάκι. 5) τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τῶν Ἀγράφων). » Οἰχαλία. 6) τῆς Εὐβ. » Ἐρέτρια. 7) τῆς Ἠπείρου, ἴδε Δρεμιχοῦ. 8) τῆς Πελοποννήσ. (εἰς τὴν Τριφυλλίαν). »Κοτύλιον.

Παληοκατοῦνα (Βλαχ. ἑρμηνεύεται Παληόκαστρον), χ. τῆς Ἀκαρναν. » Αἰνεία (ἡ νέα).

Παληοκίσταις, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Κεστρία.

Παληοπαναγιά, λ. τοῦ Κρισσ. κόλπου. »Ἐρυθραία. 2) ἴδε Τριδοῦνι.

Παληόπολι, χ. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Μαντὶ καὶ §. Λεοντάρι. 2) ἐρείπ. τῆς Θετταλομαγνησ. » Κορακαί.

Παληοπρέβεζα, ἐρείπ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Νικόπολις.

Παληόπυργος, ἴδε Ἀχμὲτ-ἀγά.

Παληοφάναρον, χ. τῆς Πελοποννήσ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναρίου παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Φρίξα, ἴδε καὶ Φραξιό.

Παληοχώρα, χ. τῆς Μεσσην. » Φηραί, ἴδε καὶ Κεραμίδι.

Παληοχῶρι, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Δολοπίᾳ). » Σκύρων. 2) μέρος τῆς Παραχελωΐτιδος (ἐδῶ κατῴκουν οἱ) Εὐρυτᾶνες (ὀνομαζόμενοι σήμερον Τρυπολογίδες).

Πάλι, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τοὺς Σταγούς). » Πιαλία.

Παλιοῦρι, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τυμφαία (ἢ τὰ) »Τράμπυλα.

Palizzolo, χ. τῆς Σικελ. » Ἄκραι καὶ Ἄκρα (πόλις τὸ πάλαι μεταξὺ Συρακουσῶν καὶ Καμαρίνης).

Palmajola, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους. » Ἀρτεμισία ἢ Ἀρτεμία (καὶ ὄχι) Ἀρτέμιτα (καθὼς τὸ ἔχει ὁ Στέφανος).

Pamiers, π. τῆς Γαλλ. »Ἀπάμεια.

Παμπελοῦνα, π. τῆς Ἰσπαν. (εἰς τὴν Ναβάῤῥαν). » Πομπηϊούπολις.

Παμπούκ-καλεσὶ (, διὰ τὸν κατάλευκον βράχον της), π. τῆς Φρυγ. »Ἱεράπολις (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), » Βαμβύκη.

Panaria, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων). » Ἱκεσία ἢ »Εὐώνυμος, παραβλ. Lisca-Bianca.

Πάνιαις, χ. τῆς Φωκ. » Κυπάρισσος, ἴδε καὶ Ἀράχοβα.

Πάνιτσα, ποτ. (ὁ χείμαῤῥος) τῆς Ἀργολ. »Χάραδρος.

Πανταβίνια, χ. τῆς Ἰλλυρ. Μακεδον. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Σατίων.

Παντεῖχι, κώμ. (παραθαλάσσ.) τῆς Βιθυν. » Παντεί(τύ)χιον.

Παντουρμὰ, χ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Μιχαηλιτσίου καὶ Ἀρτάκης). » Πάνορμος.

Παξιμάδι, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Μαχία.

Παππαγγελάκι, χ. τῆς Ἀττ. » Ἀγγέλαι ἢ Ἀγγελή, ἴδε καὶ Ἀγγελοκήπια.

Πάπας, ἀκρ. τῆς Ἀχ. » Ἄραξος (πλησ. ἔκειτο ἡ Δύμη).

Παπουτσλὶ, χ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Καινοφρούριον.

Παρακάλαμον, ἐπ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν) » Θεσπρωτίαν καὶ »Χαονίαν.

Παραμυθιὰ (κοινῶς Περμέτι), π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, πρωτεύουσα τῆς Τσαμουριᾶς, πλησ. ἡ) » Ἐλάτεια ἢ Ἐλάχρια, (ἡ) »Πανδοσία, (καὶ ἡ) »Ἔφυρα ἢ

Κιχύρα (πρωτ. ποτὲ τῶν Θεσπρωτῶν), ἴδε καὶ Ἁγιὰ-Γλυκειὰ καὶ Βέρα.

Πάργα, π. τῆς Ἠπείρου. » Ὕπεργον (κατὰ τὸν Μελέτ.). ||. κάβος τῆς—, ἀκρ. τῆς Ἠπείρου (ἀντικρὺ 'στοὺς Παξούς). » Χιμαίριον.

Paienzo, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (πλησ. τῆς Ἰστρίας). » Παρέντιον.

Παρίσι (Paris), π. πρωτ. τῆς Γαλλ. » Λουτετία (» Λουκετία ἢ Λουκοτετία) Παρισίων.

Παρμάκ-δαγὶ, ἴδε Ἀγρὶ-δάγ.

Πάτνα, π. τῆς Ἰνδ. » Παλιβόθρα.

Πάτρα (παληὰ—), π. πρωτ. τῆς Ἀχ. » Πάτραι (αἱ παλαιότερα) » Ἀρόη.

Πατρατζῆκι, π. τῆς Θεσσαλ. » Νέαι Πάτραι. (Εἰς τὸ πλησίον χωρίον Καστρίτσα φαίνεται ἐρείπιον ἡ παλαιὰ) » Ὑπάτη ἢ Ὕπατα (τά).

Παῦλα, ποτ. τῆς Ἠπείρου (χύν. εἰς τὸ Βιδόρι). » Ξάνθος ἢ Φοῖνιξ.

Παυλίτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὸ Λύκαιον ὄρος τῆς Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν Κυπαρισσαῖον κόλπον). » Νέδας, ἴδε καὶ Μπεῦζι καὶ Σαμάρι. 2) χ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Φιγάλεια.

Πέκ-σεχὶρ-γκιολοῦ, λίμ. τῆς Λυκαον. (πλησίον τοῦ Ἰκονίου). » Κώραλις.

Πελαγῆσι, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Ἁλόννησος ἢ Σολυμνία, ἴδε καὶ Ἡλιοδρόμια.

Πελεκᾶς, ποτ. τῆς Μακεδον. καὶ Θεσσαλ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Πελόδι, ἴδε Γυροβολιά.

Πεντεδάκτυλο, β. τῆς Πελοπονν. (τὸ ὑψηλότερον καὶ ἀρκτικώτερον μέρος τοῦ) » Ταϋγέτου, ἴδε καὶ Ἁγ. Ἠλιᾶς καὶ Μάνη.

Pentellaria, ν. τῆς Μεσογ. (μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Σικελ.). » Κόσσουρα.

Pentima, κώμ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Σαμνίτιδι). » Κορφίνιον (ἀπὸ τῶν ἐρειπίων της ἐκτίσθη ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Πελίνου ἢ Περίνου, κειμένη ἓν μίλιον μακράν).

Περαχώρα, χ. τῆς Μεγαρ. (ἐν τῶν πάλαι Δερβενοχωρίων). » Πείραιον (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Οἰνόη.

Πέργαμος, π. τῆς Αἰολ. » Πέργαμος. ||. ποτάμι τῆς—, ἴδε Γκερμαστὶ-τσάϊ.

Peregrino (Monte —), β. τῆς Σικελ. (πλησ. τῆς Πανόρμου). » Ἑρκτὴ ἢ Εἱρκτή.

Περεκὸπ, π. τῆς (Μεσημβρ.) Ῥωσσ. (ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κριμαίας). » Τάφρος (συνώνυμον τοῦ Ῥωσσικοῦ της ὀνόματος). ||. κόλπος τοῦ — (ἄλλ. Οὐλοῦ-δενὶζ, Νεκρὰ θάλασσα). » Καρκινίτης.

Perigord, κώμ. τῆς Γαλλ. (εἰς τὴν Γκουϊένναν). » Πετροκορία.

Περιστέρι, ἴδε Σαρακηνό.

Περλεπὲ, π. τῆς Παιον. » Ἡράκλεια Πελαγονία.

Perugia, π. (μεσημβ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Περουσία. ||. Lago di —, λίμ. τῆς Ἰταλ. » Τρασυμένα.

Perpignan, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ῥουσκίνωνος). » Ῥουσκίνων.

Pesaro, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Πείσαυρα (τά).

Pescara, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάπα, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ). » Ἄτερνον καὶ Ἄτερνος (ὁ ποταμός).

Pesto ἢ Pesti, π. τῆς Ἰταλ. (πρωτ. τὸ πάλαι τῆς Λευκανίας). » Ποσειδώνιον καὶ Ποσειδωνία (ἀφ' ἧς ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος, κοιν. Golfo di Salerno ἢ d'Agropoli).

Πεταλᾶς, β. τῆς Ἀκαρναν. » Θύαμις. 2) λ. τῆς Ἀκαρν. » Ἡρακλέους Ἱερόν.

Πεταλίδι, χ. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. (ἐδῶ ἔκειτο ἡ παλαιὰ) » Κορώνη.

Πεταλιοὶ (οἱ), ν.ν. (κοντὰ εἰς τὴν Εὔβοιαν). » Πεταλία.

Πέτρα, β. τῆς Θετταλομαγνησ., ἴδε Πλιασίδι.

Πετροϊεράκι, χ. τῆς Ἀττικῆς. » Οἰνόη.

Πετσὶ, χ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τριφυλλιακὴ (ἢ » Δευτέρα) Πύλος.

Πεχεσκὶ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Πινδηνισσός.

Πεχκελὶ, π. τῆς Ἰνδ. » Πακτύη.

Πηγάδια, χ. τῆς Βοιωτ. » Ἐρυθραί.

Piave, π. τῆς Βενετ. » Πλαΰϊς.

Πιαλὶ, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τέγεα, ἴδε καὶ Παληοεπισκοπή.

Πιάνα, (οὕτως ὀνομάζεται, κατά τινας, ἡ) ν. τῆς Ἰταλ. » Λευκοσία, ἴδε Lisca.

Piacenza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ δουκάτον τῆς Πάρμας, οὐ μακρὰν τοῦ ποταμοῦ Πάδου). » Πλακεντία.

Piemonte (Λατ. Pedemontium), ἐπαρχ. τῆς (ἀρκτ.) Ἰταλ. (περιείχετο εἰς τὴν παλαιὰν) Λιγυστικὴν ἢ Λιγυρίαν (ὅπου κατῴκουν οἱ Λίγυες), ἴδε Γένοβα.

Pietra de la nave, ν. (ἢ σκόπελος) τοῦ Τυῤῥηνικοῦ πελάγους (πλησίον τῆς Καμπανίας). » Λίγεια (ἀπὸ τοῦ ὀνόματος μιᾶς τῶν Σειρήνων, ἐκβρασθείσης ἐνταῦθα).

Πίζα, π. τῆς Ἰταλ. » Πίσα καὶ Πεῖσα.

Πικτσίνα, ν. (ἡ μεγαλητέρα τῶν παρὰ τὰς ἐκβολὰς) τοῦ Δουνάβεως. » Πεύκη.

Πίλα, ἀκρ. τῆς Κύπρου. » Πηδάλιον.

Piomba, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ματρῖνος.

Piombino, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐπί τινος χερσοννήσου. πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Ποπουλώνιον καὶ Ποπλώνιον.

Πιπέρι, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους. » Πεπάρηθος.

Pipeno (vecchio), χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Πριούερνος καὶ Πρίφερνον.

Πιρνάτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν Μεσσην. κόλπον κάτωθεν τοῦ Νησίου). » Πάμισος.

Πισκοπιά, χ. καὶ λ. τῆς Κύπρου. » Κούριον.

Πισρέντι, β. τῆς Θρᾴκ. (χωρίζει τὴν Βουλγαρ. τῆς Σερβίας καὶ Ἰλλυρίας). » Σκάρδος.

Πίστριτσα (ἢ Μπίστριτσα), ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὸ Κοντοβοῦνι καὶ χύν. εἰς τὴν λίμνην Βιβάρι). » Δώδων (κατὰ τὸν Μελέτ.) ἢ » Φοῖνιξ, ἴδε καὶ Μπαμπᾶς καὶ Παῦλα. 2) ποτ. τῆς Μακεδ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Pittineo, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πρὸς ἄρκτον παρὰ τὴν πόλιν Ἀλαίσων). » Ἄλαισος.

Πιτυὸς, χ. τῆς Χίου (πλησ. τῆς Βολισσοῦ). » Πίτυς.

Πιτχιυδὲ, π. τῆς Κολχίδος (εἰς τὴν Μιγγρελίαν). » Πιτυοῦς.

Plaisance, ἴδε **Piacenza**.

Πλανητεροῦ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Κατσανᾶς.

Πλαταμῶνι, ποτ. τῆς Μακεδ καὶ Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης. Κατ' ἀρχὰς ὀνομάζεται Μπιχλίτσα ἢ Μπίστριτσα, καὶ μετὰ ταῦτα Ἰντζὲ-καρὰ-σοὺ, Χασὰν-μπαμπᾶ, Πελεκᾶς κτλ.). » Ἀλιάκμων.

Πλατανιὰ, ποτ. τῆς Λοκρ, ἴδε Γαβριᾶς.

Πλατειὰ, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Πιτυοῦσα, ἴδε καὶ Ἀγκίστρι.

Πλατύστομο, κώμ. τῆς Θρᾴκ. » Ἄβδηρα.

Πλιασίδι, β. τῆς Θετταλομαγν. » Πήλιον.

Πλοκοβοῦνι, β. (πρὸς ἄρκτον) τῆς Εὐβ. » Τελέθριον.

Πλοκοπάρι, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). » Παναιτώλιον.

Po, ποτ. τῆς Ἰταλ. » Πάδος καὶ (ἀρχαιότ.) » Ἠριδανός.

Poissy, ποτ. τῆς Γαλλ. » Κισσιακόν.

Poitiers, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. » Πίκτονες.

Poitou, χ. τῆς Γαλλ. » Πικταύϊον.

Policastro, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκαν., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Πυξοῦς. (Ὁ πλησίον κόλπος ὠνομάζετο) » Λᾶος, (κοιν. **Golfo di Policastro**).

Policoro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκαν. παρὰ τὸν ποτ. **Agri**). » Ἡράκλεια καὶ » Ἡρακλεόπολις.

Πολίνο, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Πολύαγος.

Πολιτικὰ, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. » Κῦρος.

Πολίται ἢ Πολιτσιαὶς, β. τῆς Θεσσαλ. » Ποῖος (Στρβ. Ζ'.).

Πολλίνι, μοναστ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὸν Μουζακὶν, πλησίον τῆς Αὐλῶνος). » Ἀπολλωνία (πόλις ἐπίσημος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αὐγούστου).

Polo, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ *Ἐτρουρίᾳ*). » Ἄλσιον.

Ποντικὸς, ἀκρ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Πισᾶτιν). » Ἰχθυς.

Ponza, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Ἰταλ.). » Ποντία.

Ποριάζ-λιμὰν, ὅρμος τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Χηλαὶ, ἴδε καὶ Μπεμπέκι.

Porcuna, χ. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ). » Ὀβόλκων καὶ Ὀβούλκων.

Porquerolles, ἴδε **Hyènes (Les îles d'-)**.

Πόρος, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Καλαύρεια. ||. λιμὴν τοῦ—. » Πώγων.

Πόρτα καὶ Πορτέλι, ἴδε Λεπενοῦ.

Porteroz, ἴδε **Hyènes (Les îles d'—)**.

Πορτίτσαις (Τουρκ. Καποὺ-μπογὰζ), στόμα τοῦ Δουνάβεως (τὸ τέταρτον ἀπ' ἀνατολῶν). » Καλόν.

Πόρτο-Βοιτοῦλλο, χ. καὶ λ. τῆς Λακων. » Οἴτυλλον.

Πορτογαλλία, βασίλ. τῆς Εὐρ. » Λυ(» Λου)σιτανία.

Porto-d' Atri, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ματρίνου). » Ματρῖνον.

Πόρτο-δράκο, λ. τῆς Ἀττικῆς. » *Πειραιεὺς—ῶς*.

Πόρτο-κάγιο (ἴσως ἀπὸ τοῦ Γαλλ. **Port aux cailles**, Λιμὴν Ὀρτύγων ἢ Ὀρτυγίτης). » Ἀχίλλειος (λιμήν).

Πόρτο-Λιόνε, ἴδε Πόρτο-Δράκο.

Πόρτο-μπαράττο, λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥην., ἐπίνειόν ποτε τοῦ Ποπλωνίου, κειμένου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑπὲρ τὸν λιμένα λόφου), ἴδε **Piombino**.

Πόρτο-πόρο (ἢ Σὰν-Νικολὸ), ἴδε Φανάρι. 2) χ. παραθαλ. (πρὸς ἀνατολὰς) τῆς Κεφαλλην. » Πρόννοι (οἱ).

Πόρτο-Ῥαγουζαῖο, λ. τῆς Ἀλβαν. » Ὠρικόν. (Τῆς πάλαι ὁμωνύμου πόλεως οὔτε τὰ ἐρείπια σώζονται).

Πόρτο-ῥάφτη, λ. τῆς Ἀττικῆς. » Πάνορμος ἢ » Πρασιαὶ (σώζεται τὸ ὄνομα εἰς ἓν μέρος τοῦ λιμένος).

Πόρτο-στίλλο (ἢ Δελεμπότte), λ. τῆς Λακων. » Κύφαντα.

Πόρτο-φαρῖνο, π. καὶ λ. τῆς Ἀφρ.(κοντὰ εἰς τὸ Τούνεζι). » Οὐϊτύκη.

Πόρτο-φεῤῥάϊο, π. καὶ λ. τῆς ν. Ἐλβας. » Ἀργῷος.

Πόρτο -Φράγκο, λ. τῆς Ἑρμιονίδος. »Πείραιον.

Ποτάμα, ἴδε Δερὲ-κιοΐ.

Ποταμὸς(Καινοῦργιος—),ποτ. τῆς Ἀττικῆς (εἰς τὸν κάμπον τοῦ Μαραθῶνος). »Χάραδρος.

Pozzuolo, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπαν.). » Δικαιαρχία, (Λατιν.) »Ποτίολοι.

Πουλήθρα, ἴδε Πόρτο-Στίλλο.

Πούλια, ἐπαρχ. καὶ π. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Ἀπουλία.

Πουνὰρ-μπασὶ, χ. τῆς Τρῳάδος,(πλησ. ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) »Τροία ἢ Ἴλιον. (Ὁ ῥύαξ, ὁ πηγάζων ἀπὸ τοῦ πλησίον λόφου καὶ χυνόμενος τώρα εἰς τὴν θάλασσαν μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀλεξανδρείας-Τρῳάδος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κούμ-καλὲ, ἐν ᾧ τὸ πάλαι ἐνόνετο μὲ τὸν Σιμόεντα, εἶνε ὁ) »Σκάμανδρος, παρβλ. Σίρβι.

Πούντα, ἀκρ. καὶ χ. τῆς Ἀκαρναν. (εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἀμβρακ.κόλπου). » Ἄκτιον.

Punta della Campanella, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (πρὸς μεσημβρίαν τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως). » Ἀθήναιον.

Punta di Gigante, ἀκρ. (πρὸς ἀνατολ.) τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν). » Πλημμύριον.

Punta di Miseno, ἀκρ. τῆς Ἰταλ (πρὸς ἄρκτ. τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). »Μισηνόν.

Πουρσὰκ, ποτ. τῆς Φρυγ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ὄρους Δινδύμου, καὶ χύν. εἰς τὸν Σάγγαριν). » Θύμβρις ἢ Θύμβριος (ἐπ' αὐτοῦ κεῖται ἡ Κιουτάχγια).

Πραιστὸς, κωμόπ. τῆς Λακων. » Πρασιαὶ καὶ » Βρασιαὶ, ἴδε καὶ Λενίδι.

Πρέβεζα, π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Νικόπολις, ἴδε Παληοπρέβεζα. || κόλπος τῆς —, ἴδε Ἄρτα.

Πρεμέτι ἢ Πρεμύτι (ὅθεν ἡ Παραμυθιὰ), π. τῆς Ἠπείρου. »Πύῤῥου τεῖχος, ἴδε καὶ Παραμυθιά.

Πρεσλάβα (Σλαβον. Περεϊασλαβέτσ), ἴδε Γιάνμπολου.

Πρόβλακας, ἰσθμὸς τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. » Ἀκάνθειος.

Πρόδανο, ν. τοῦ Κυπαρισσαίου κόλπου (ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ). » Πρώτη.

Προσκυνᾶ, χ. τῆς Βοιωτ. (περὶ τὴν Κωπαΐδα). » Ἀκραίφιον καὶ Ἀκραιφίαι.

Προσκύνησις, ἐρείπ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Ἑλλοπίᾳ, πλησίον τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος). » Δωδώνη.

Πρόσχιο, χ. τῆς Αἰτωλ. » Πυλήνη.

Procida, ν. τῆς Ἰταλ. (πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). » Προχύτη.

Προῦτος, ποτ. τῆς Μολδαβ. (πηγ. ἐν τῇ Γαλικίᾳ καὶ, χωρίζων τὴν Μολδαβίαν τῆς Βασσαραβίας, χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἱερασός.

Πρώτη, ν. τῆς Προποντίδος (οὐ μακρὰν τοῦ στόματος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου καὶ 48 στάδια μακρὰν τῆς Χαλκηδόνος). »Πρώτη καὶ Πρῶτα (Ἀρτεμίδ. παρὰ Στεφ. ἐν Λέξει Χαλκῖτις), ἴδε καὶ Νησιά.

Πύργοι (τρεῖς—), ἴδε Τριπύργι.

Πύργος, κώμ. τῆς Ἠλ. » Πύλος (ἡ Τριφυλιακὴ), ἴδε καὶ Πετσί.

Ῥάβολι, ἴδε Ῥέβελι.

Ῥαγοῦζα, ἐπαρχ. τῆς Εὐρ. (εἰς τὰ μεθόρια Τουρκ. καὶ Αὐστρ.). » Δαλματία. (Ἡ πρωτεύουσά της ὠνομάζετο)» Λαύσιον (καὶ ἀρχαιότερα) »Ἐπίδαυρος.

Ῥάδοβιτσ (ἡ Θεοδουριὰ), ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου, (μέρος τῆς παλαιᾶς) » Ἀθαμανίας καὶ Ἀπεραντίας, ἴδε καὶ Τζουμέρκα.

Ῥαζζὲ, π. (παραθαλ.) τῆς Παλαιστ. »Γάζα.

Racanello, ποτ. τῆς Σικελ. (χύν. εἰς τὴν θάλασσ. πλησίον τῶν Θουρίων). »Κυλίσταρνος.

Ῥαμλὲ, π. τῆς Παλαιστ. » Ἀριμαθαία (-θεία), »Ἀριμαθιείμ.

Ῥαμποὺλ-μπενδὲ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Ὑδραότης.

Randazzo, χ. τῆς Σικελ. (ὑπὸ τὴν Αἴτνην). » Τίσσαι.

Ῥάπανι, χ. (παραθαλ.) τῆς Λακεδ. »Ἀσωπός.

Ῥὰς, ἴδε Ἀράς.

Ῥασαΐν, π. τῆς Μεσοποτ. » Ῥήσαια.

Ῥασσχὶτ, ἴδε Ῥοζέττα.

Ῥάφτης, ἴδε Πόρτο-ῥάφτη.

Ῥαχμανιὲ, κωμόπ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τοῦ Νείλου). (πλησίον ἐρείπ. ἡ) » Σάϊς καὶ ἡ » Ναύκρατις.

Ῥάχοβα, ἴδε Ἀράχοβα.

Rè, ν. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Ῥαδίς.

Ῥεβὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρμενία (Περσικὴ), ἴδε καὶ Ἀλαδούλια καὶ Τουρκμέν.

Ῥέβελι, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Ῥουφιᾶ). » Ἡραία.
Ῥεβιλοῦσα, ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Σαλαμῖνα). » Μεθουρίδες.
Ῥέγλιε, ἴδε Ἰρέγλιε.
Ῥεδεστὸ, ἴδε Ῥοδοστό.
Ῥέδιας, ποτ. τῆς Μακεδον. »Εὔρωπος.
Ῥέϊ, ποτ. τῆς Μηδ. (κοντὰ εἰς τὰς Κασπ. Πύλας). » Ῥάγαι.
Reims, π. τῆς Γαλλ. » Δουρικόρτορα (τὴν ὁποίαν εἶχαν πρωτεύουσαν ἑαυτῶν οἱ) »Ῥῆμοι.
Rennes, π. τῆς Γαλλ.(πρωτ. τῆς Βρεταν.). » Ῥήδονες.
Ῥενδίκα, ἴδε Στροῦμε.
Ῥενιάσα ἢ Ῥιγκιάστα, π. καὶ φρ.(παραθαλ. μεταξὺ Πάργας καὶ Πρεβέζης)τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Κασσιοπίαν). » Κασσιόπη ἢ » Ἐρέτρια.
Reggio, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης). » Ῥήγιον.
Ῥηγίνα, ποτ. τῆς Μακεδον., ἴδε Σαρὶ-γκιόλ.
Rivoli, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). » Ῥίπυλαι.
Ῥίβας, ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὴν Καυλονίαν, καὶ, ἀφ' οὗ δεχθῇ τὸν Στάριαν, τρέχει, ὑπὸ τὸ ὄνομα Λεονίτσα, ἕως τὸ γεφύρι τῆς Κλεισούρας, καὶ ἐκεῖ χύνεται εἰς τὴν Βογιεῦσαν). » Ἐριβόας.
Ῥίγανη, β. τῆς Λοκρ. » Πίνδορος.
Ῥιγκιάσσα, ἴδε Ῥενιάσσα.
Riez, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβιγκίᾳ). »Ῥήγιον ἢ » Ῥηγία.
Rieti, χ. τῆς Ἰταλ. »Ῥέατον.
Riccia (La—), ἴδε Aricia.
Rimino(-mini), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν κόλπον τῆς Βενετίας). » Ἀρίμινον.
Ῥιντίνα, χ. τῆς Μακεδον. (πρὸς τὸν Στρυμον. κόλπον). » Ἄργιλος.
Ῥιὸν, ἴδε Φάς.
Risano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰλυρ. (πλησίον τοῦ Κατάρου). » Ῥιζόνιον ἢ »Ῥιζίνιον.
Ῥισσὸ, ποτ. τῆς Ἀχ. » Λάρισσος, ἴδε καὶ Μάννα.
Rhodez, π. τῆς (Ἀκουῒτ) Γαλλ. »Σεγόδουνον.
Rodi, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ) »Οὔρειον, ἴδε καὶ Torre d' Orro.
Ῥοδοστὸ, κωμόπ.(παραθαλ.)τῆς Θράκ. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Βυζάντη (ἀποικία τῶν Σαμίων) ἢ »Ὀρεστιάς.
Rosas, π. παραθαλ. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ, ἄποικος τῶν Ῥοδίων). »Ῥόδη ἢ »Ῥόδος.

Ῥοζέττα (ὀρθότ. Ῥασσὶδ). π. τῆς Αἰγ. (δὲν εἶνε ἡ) » Κάνωβος, (ἀλλ' ἡ) » Βολβιτίνη (ὁμώνυμος τοῦ πλησίον αὐτῆς στόματος τοῦ Νείλου).
Ῥοϊνὸ (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. Ruines, κατὰ τὸν Πουκβὶλ), β. τῆς Ἀρκαδ. (δὲν εἶνε τὸ) » Μαίναλον.
Rône ἢ Rhône, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). »Ῥοδανός.
Ῥοπὸ, χ. τῆς Ἀττ. » Ὠρωπός.
Rochelle, π. τῆς Γαλλ. » Ῥύπελλα.
Ῥόσσα, π. τῆς Λυκ. » Καῦνος (ἡ), ἴδε καὶ Κοπί.
Ῥοσσάβα (ἢ Ῥάσσοβα ἢ ὄρσοβα), π. τῆς Σερβ. (παρὰ τὸν Δούναβιν). » Ἀξιούπολις, ἴδε καὶ Γαλάτσι.
Rouen, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Νορμανδ.). » Ῥοθομάγον.
Ῥουφιᾶς, (ὁ μεγαλήτερος ὅλων τῶν) ποτ. τῆς Πελοπονν. (πηγ. κυρίως εἰς τὸν κάμπον τοῦ Φονιᾶ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Καρυᾶ, καὶ, τρέχων ὑπὸ γῆν 6 μίλια, ἀναφαίνεται εἰς τὸ χωρίον Λυκουριά, πρὸς δυσμὰς τοῦ ὄρους Σκιάθιδος, καὶ, δεχόμενος τὸν Ἀροάνιον, τὸν Τράγον, τὸν Ἀρσενα καὶ πολλοὺς μικροὺς ῥύακας τῆς Ἀρκαδίας, ἑνόνεται, παρὰ τὴν πόλιν Ἡραίαν μὲ τὸ Σχραντάπορον, τὸν κυρίως Ἀλφειὸν [πηγάζοντα ἀρχικῶς εἰς τὸ Ταΰγετον, καὶ χυνόμενον εἰς μίαν λίμνην, ἀναφαινόμενον δὲ εἰς τὴν Φραγκόβρυσιν, πηγὴν τῆς Ἀρκαδ., καὶ δεχόμενον τὸν Θεῖον, τὸν Καρνίωνα, τὸν Ἐλισσῶντα, τὸν Γορτύνιον, τὸν Δράκοντα καὶ πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμοὺς καὶ ῥύακας], ἐκεῖθεν δὲ ῥέων ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα, καὶ δεχόμενος τὸν Ἐρύμανθον, τὸν Κλαδαῖον, τὸν Κυθέριον κτλ., χύν. τέλος εἰς τὸν Χελωνίτην κόλπον). » Λάδων καὶ »Ἀλφειός.
Ῥοχάτσ, ποτ. τῆς Περσ. (ἐν τῇ Ἀραχωσίᾳ). » Ἀραχώτης.
Ῥῶγαις ἢ Ῥωγοὶ, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. »Κασσιοπία,ἴδε καὶ Λαμάρι καὶ Σπιάντζα.
|| . ποτάμι τῶν—, ἴδε Λούρχα.
Ῥώμανον, π. τῆς Λακ. »Ῥουκκώνιον.
Rhône, ἴδε Rône.
Saarbruck. π τοῦ (ἄνω) Ῥήνου. »Σαραπάτιον.
Σάββας, ποτ. τῆς Σερβ. (χύν εἰς τὸν Δούναβιν κοντὰ εἰς τὸ Μπελιγράδι). »Σάος.
Savio, ποτ. τῆς Ἰταλ. » Ἴσαπις.
Σαβόγια, ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. (οἱ κάτοικοί 'της εἶνε οἱ παλαιοὶ) » Ἀλλόβρογες.
Σαγέττα, β. τῆς Ἀρκαδ. » Σκίαθις.

Sagriano, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Σάγρας.

Σαΐδ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Σιδών.

Saint-Vincent (Ἅγ. Βικέντιος), ἀκρ. τῆς Ἱσπαν. (τὸ δυτικώτερον τῆς Εὐρ.). »Ἱερὸν, Ἱερὰ ἄκρα.

Saint-Gothard, β. τῆς Ἑλβετ. (μέρος τῶν Ἄλπ.). » Ἀδούλας.

Saintes, π. τῆς (Ἀκουϊταν.) Γαλλ. »Μεδιόλανον καὶ Μεδιολάνιον (πρωτεύουσα τοῦ ἔθνους τῶν Σαντο[τώ]νων).

Saint-Laon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Νορμανδ.). » Βριοδέρα.

Saint-Mahé, ἀκρ. τῆς Γαλλ. » Κάλβιον.

Sainte-Marguerite, ν. τῆς Μεσογ. (πλησίον τῆς Μασσαλ.). » Πλανησία.

Saint-Bertrand, ἴδε **Bertrand (Saint —)**.

Saintonge, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. »Σάντονες.

Saint-Honorat, ν. τῆς Μεσογ. (πλησ. τῆς Μασσαλ.). » Λήρων.

Σακάρια, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (χωρίζει τὴν Παφλαγ. καὶ Γαλατ. τῆς Βιθυν. καὶ χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον). » Σάγγαρις καὶ Σαγγάριος.

Sala, ποτ. τῆς Γερμαν. (χύν. εἰς τὸν Ἔλβαν). » Σάλας.

Salamanca, π. τῆς Ἱσπαν. » Σαλμαντικὴ καὶ Ἐλμαντική.

Σαλαμβριά, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸν Ζυγὸν καὶ χύν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον). » Πηνειός.

Σαλαμῶνι, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Σαλμώνειον.

Salandrella, ποτ. τῆς Σικελ. (διαῤῥέων τὴν χώραν τῶν Ταραντίνων). » Ἀκάλανδρος.

Σαλγκὶρ, ποτ. τῆς Κριμαίας (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Τσαδὶρ-δὰγ, καὶ χύν. εἰς Μαιῶτιν). » Θάψις.

Salemi, χ. τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ Λιλυβαίου). » Ἁλικύαι.

Salerno, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Πικεντινῇ). » Σάλερνον.

Salini, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε **Lipari**). » Δίδυμος ἢ Διδύμη.

Σαλμὸς, β. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε **Χέλμος**.

Salpe π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, ἐπίνειον τῶν Ἀργυριππηνῶν). »Σαλαπία.

Σαλταίνα (βιβάρι τῆς —), λίμ. ἢ λιμνοθάλασσα μεταξὺ Λευκάδος καὶ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. » Μυρτούντιον.

Σάλωνα, π. τῆς Λοκρ. » Ἄμφισσα (καὶ κατὰ τὸν Μελέτ.) » Τιθορέα ἢ Τιθώρεια, ἴδε Βελίτσα. || . ἐπαρχία τῶν —.» Λοκρὶς (ἡ Ὀζολικὴ) καὶ (κατὰ μέρος) » Φωκίς. || κόλπος τῶν —. (αὐτὸς εἶναι κυρίως, κατὰ τὸν Κ. Γκοσσελῖν, ὁ) » Κρισσαῖος κόλπος.

Σαμακὸβ, ποτ. τῆς Θράκης (παραῤῥέων τὴν Σόφιαν). » Αἶσκος.

Σαμαλλοὺτ, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Νείλου). » Κυνῶν πόλις καὶ Κυνόπολις.

Σαμάρι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Παυλίτσα.

Σαμαρκάνδα, π. (πρωτ.) τῆς Βουχαρίας (Σογδιανῆς, πατρὶς τοῦ μεγάλου Τιμούρ). » Μαράκανδα.

Σάμι, π. (πρωτ.) τῆς Συρ. » Δαμασκὸς, ἴδε καὶ Μπὲῤῥ-ἐλ-σάμ.

Σαμπὰ ἢ Σαμπάμ, π. τῆς Εὐδ. Ἀραβ. » Σάββαθα (Ἀῤῥ.), »Σαυβάθα (Πτολεμ.).

Σαμποὺρ, ἴδε Σοῦστερ.

Sambre, ποτ. τῆς Βελγ. » Σάβις.

Σαμσοὺν, π. καὶ φρ. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. » Ἀμισὸς καὶ (κατὰ τὸν Σουϊδ.) »Ἀμησός.

Σανδικλὶ, χ. τῆς Φρυγ. » Σύνναδα.

S. Giovanni del Carso, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδριατ. κόλπου). » Τίμαυον (πλησίον ἀναβρύει ἢ ἀναφαίνεται ὁ ὁμώνυμος ποταμός).

Sangro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Σάγρος.

San-Calogero, β. τῆς Σικελ. (πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος μεταξὺ Σελινοῦντος καὶ Ἀκράγαντος). » Κράναον.

San-Martiano (Isola di —), ν. τοῦ Σικελ. πελάγους (πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, τῆς ὁποίας ἀπετέλει μέρος). » Ὀρτυγία (εἰς αὐτὴν ἐγεννήθησαν, κατὰ τὸν Πίνδαρον, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.

San-Severino, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Σεπτέμπεδα.

Santa-Catharina, χ. τῆς ν. Κορσικῆς (εἰς τὴν Ἀνατολ. αὐτῆς παραλίαν). »Κλούνιον.

Sant-Alpino ἢ **St. Elpidio**, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ. πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ἀτέλλα, ἴδε καὶ **Avensa**.

Santa-Maria, ἀκρ. τῆς Λέσβου (τὸ νοτιώτατον). » Μαλέα.

Santa-Maria-di-Capua, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Καπύη καὶ Κάπυα, ἴδε καὶ **Capua**.

Santa-Maria-di-Leuca, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Τάραντος εἰς Βρεντέσιον

παραλίαν τῆς Ἰαπυγίας). » Λευκὰ (τὰ).

Santa-Maria di-Palazzi, χ. τῆς Σικελ. » Ἄλαισα.

Santa-Maria-in-Potenza, μοναστ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Ποτεντία.

Σαντζακλὶ, χ. τῆς Πισιδίας. » Σαγαλασσὸς καὶ Σελγησσός.

San-Flaviano, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος, μετοικισθὲν κατὰ τὰ 1471 ἓν μίλιον μακρύτερα καὶ μετονομασθὲν Giulia-Nuova). » Καστρουμνόβουμ (Νεόκαστρον).

Saone, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τῆς Λοθαριγγίας [Les Vosges] καὶ χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Ἄραρ ἢ Ἄραρις.

Σαπάντζα, χ. καὶ πλησίον αὐτοῦ λίμ. (ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένη) τῆς Βιθυν. (6 ὥρας πρὸς Α. Β. τῆς Νικομηδ.). » Βοάνη (Νικηφ. Κάλλ.).

Sapienze, ν. ν. τοῦ Μεσσην. κόλπου. » Οἰνοῦσαι.

Saragossa, π. τῆς Ἰσπαν. (πρωτ. τοῦ βασιλείου τῆς Ἀραγῶνος). » Καισαραυγοῦστα (καὶ παλαιότερα) » Νουμαντία.

Σαρακηνὸ, ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). » Εὐδημία.

Σαραμπὰτ, ποτ. τῆς Ἰων. (πηγ. εἰς τὴν ἐπίκτ. Φρυγ. καὶ διατρέχων 20 λεύγας, χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, μεταξὺ Φωκαίας καὶ Μελαίνης ἄκρας). » Ἕρμος.

Σαράντα-Ἐκκλησιαῖς, κωμόπ. τῆς Θράκ. » Καρποδαίμων.

Σαραντάπορον, ποτ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Τιταρήσιος. 2) ποτ. τῆς Πελοπονν., ἴδε Ῥουφιᾶς.

Σαράντι, ἴδε Ἅγιοι-Σαράντα.

Σαραχοβίτσα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (ἔχει 18 χωρία, καὶ περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Θυμφαΐδα, ἴδε καὶ Κουρέντα.

Σαρδίνια, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους. » Σαρδὼ-οῦς (ἡ), (καὶ παλαιότερα) » Σανδαλιῶτις καὶ Ἰχνιοῦσα (διὰ τὸ σχῆμά της).

Σαρὶ-γκιὸλ (ἑρμην. Κιτρίνη-λίμνη), ποτ. τῆς Μακεδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἰλλυρ. καὶ χύν. διὰ τῆς Παιονίας εἰς τὸν Ἀξιόν). » Ἐριγών· (εἰς τὴν ἐπιτομὴν τοῦ Στράβωνος ὀνομάζεται Ῥηγίνα).

Σαρὶ-σοὺ, ποτ. τῆς Φρυγ. (χύν. εἰς τὸν Τύμβριον, πλησίον τοῦ Δορυλαίου). » Βέθις.

Σὰρμ, λ. τῆς Ἀραβ. (εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσ.). » Χαρμόθας (Στρβ.).

Σαρμουσακλὶ-δαγὶ, β. τῆς Καππαδ. » Σκορδίσκος.

Σαρμουσακλὶ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Καππαδοκ. (πηγ. ἀπὸ τὸ ὁμώνυμόν του ὄρος). » Σκορδίσκος.

Sarno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὴν θάλασσ. πλησίον τῆς Πομπηΐας). » Σάρνος.

Σάρτ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Λυδ. » Σάρδεις.

Σαρφὲντ, κώμ. τῆς Παλαιστ. » Σάρεπτα (-φτα).

Sessino ἢ Seseno, ν. (κατὰ μέσον) τοῦ Ἀδριατ. κόλπου. » Σάσσων.

Sasso (Bagni del—), ἴδε Cerveteri.

Σατάλια, ἴδε Ἀδάλια.

Σατάλτζὰ, ἴδε Φέρσαλα.

Σατρόφτσε, χ. τῆς Θράκ. » Σάτραι.

Saumur, π. τῆς Γαλλ. » Σαλμύριον.

Σὰφ-δὶρ-χχισὰρ, χ. τῆς Φρυγ. (7 ὥρας πρὸς τὸ δυτικονότιον τοῦ Κοτυαΐου· πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἄζανος ἢ Ἀζανία.

Σαφὲτ, π. τῆς Παλαιστ. » Βεθουλία.

Σεβερὶν, π. τῆς Δακ. (κοντὰ εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἀκμονία ἢ » Σευηρικόν.

Sevilla ἢ Sivilla, π. τῆς Ἰσπαν. (πρωτ. τῆς Ἀνδαλουζίας). » Ἴσπαλις.

Sevilla la vieja, χ. τῆς Ἰσπαν. » Ἰταλική (πατρὶς τριῶν αὐτοκρατόρων, Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Θεοδοσίου. Ἀπὸ τῶν ἐρειπίων της φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ Νέα Sevilla).

Σεγεσὶ, χ. τῆς Ἰων. » Τέως.

Segni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Σίγνια.

Σεγοῦτα, χ. τῆς Φρυγ. » Σύνναον.

Seignalay, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βουργωνίᾳ). » Σειληνίακον.

Seine (la), ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Σηκοάνας ἢ Σηκουανός.

Σεῒτ-σεχὶρ-γκιολοὺ, λίμ. τῆς Λυκαον. (κοντὰ εἰς τὸ Ἰκόνιον). » Τρωγῖτις.

Σεϊχοὺν, ποτ. τῆς Καππαδοκ. (ῥέων διὰ τῶν Κομάνων καὶ τῆς Κιλικίας, χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). » Σάρος ἢ » Πύραμος.

Sele, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὁρίζων τὴν Πικεντίαν τῆς Λευκανίας καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον πλησίον τῆς Παιστοῦ). » Σίλαρις.

Σελεντὶ, χ. τῆς Κιλικ. » Τραϊανούπολις καὶ (ἀρχαιότερα) » Σελινοῦς. || Σελεντὶ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Κιλικ. » Σελινοῦς.

Σελεφκιὲ, χ. τῆς Κιλικ. » Σελεύκεια (ἡ Τραχεῖα).

Σεμακὶν, π. τῆς Περσ. Ἰβηρίας. » Καμαχία.

Σεμζὰτ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. (εἰς τὰ σύνορα τῆς Συρίας). » Σαμόσατα.
Senlis, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Συλβάνεκτον.
Sentina, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Σεντῖνον.
Σερβὰν, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀπολλωνία.
Σέρβι, ἴδε Ἐλαφονῆσι.
Σερβία, ἐπαρχ. τῆς Βουλγαρ. » Μοισία (ἡ ἄνω).
Σερβιάνα, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Ἑλλοπίᾳ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τετραπύλια.
Σερὲδ ἢ Σέρτ (πιθανώτερον δὲ Κερὲτ ἢ Κέρτ, τὸ ὁποῖον Ἑβραϊστὶ σημαίνει πόλιν, συγγενὲς τοῦ Χαλδαϊκοῦ Καρὰτ, σημαίνοντος Κτίσμα, καθὼς ἐσημείωσε καὶ ὁ Στέφανος ἐν Λέξ. Ἐπιφάνεια), π. τῆς Ἀρμεν. »Τιγρανόκερτα (δηλ. Τιγράνου κτίσμα).
Σερζοὺρ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Σιάγουρος.
Cherbourg, π. καὶ λ. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς Manche). »Κορίαλλον καὶ Κοριόβαλλον.
Σέῤῥαι, π. τῆς Θρᾴκ. » Σίρις (ἡ Παιονική) ἢ »Ἀπολλωνία.
Serra-Segura, β. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἰσπαν. » Ἀργυροῦν.
Serchio, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἀπεννίνου ὄρους καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αἴσαρ ἢ »Αὔσηρ-ηρος.
Σεσαρὲθ (καὶ κατὰ τοὺς ἐντοπίους Μεζαρὲθ), χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τῆς Βοϊούσας). »Σεσάρηθος (Στέφ.), ἴδε καὶ Καραμουρατάδες.
Σεσμποὺργ, ἴδε Σουτσάβα.
Sessa, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σύεσσα καὶ Σούεσσα.
Sessola (Castel-di—), φρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σουέσσουλα.
Sezza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Σήτια.
Σὲχ-ἀμπὰδ, χ. τῆς Αἰγ. (πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Νείλου, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀντινόη.
Σεχὶτ-σεχὶρ, ἴδε Παμποὺκ-καλεσί.
Σιάγρ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Σελεύκεια (ἐπὶ τὸν Βῆλον).
Σιάτιστα, π. τῆς Μακεδον. (εἰς τὴν Πιερίαν). » Σισάνιον, (πλησίον ἐρείπ. ἡ) » Γαλάδρα ἢ Γαλάδραι ἢ Χαράδρα.
Châlons-sur-Marne, π. τῆς Γαλλ. »Καταλώνιον.
Champagne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Καμπανία (ἡ Γαλλική).
Chartres, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Καρνοῦτον.
Chaumes, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν Νομὸν Seine et Marne). » Καλάμαι.
Chaumont, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Καλβιμόντιον.
Chevreuse, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ νήσῳ). » Καπρούσιον.
Σιβὰζ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. » Σεβάστεια ἢ » Κάβειρα.
Σιγατζὶκ, χ. τῆς Ἰων. » Κολοφὼν, ἴδε καὶ Τσιλλί.
Σιγγιὰρ, π. τῆς Μεσοποταμ. » Σίγγαρα.
Σίγουρον, χ. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης). » Συχούριον.
Σίγρι, ἀκρ. τῆς Λέσβου (τὸ ἀρκτικοδυτικώτατον). » Σίγριον.
Σίδερο, π. τῆς Τριφυλλ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀρκαδιάν). » Ἀκιδὼν ἢ Ἀκίδας.
Sierra Ximiera, β. τῆς Ἀφρ. (ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτὰρ, ὅπου ἦν ἡ μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν). » Ἀβύλη, ἴδε καὶ Γκιμπιλτέῤῥα.
Σιζαλίσκα (-λίτσα), ποτ. τῆς Φωκ. (πηγ. εἰς τὸν Παρνασσὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον κοντὰ εἰς τὸ Χρυσό). »Πλεῖστος.
Siculiana, χ. τῆς Σικελ. (πλησ. τοῦ Ἀκράγαντος). » Κάμικος (ἡ).
Σιλίστρα, π. καὶ φρ. τῆς (κάτω) Μοισ. (ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως). » Δορόστολον ἢ Δουρόστολον καὶ Δρύστρα.
Σιμπίνι, π. (πρωτ.) τῆς Τρανσυλβ. »Κιβίνιον.
Σιμσὰτ, π. τῆς (μεγάλης) Ἀρμεν. » Ἀρσαμόσατα.
Σινάνο, χ. τῆς Ἀρκαδ (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Μεγαλούπολις, ἴδε καὶ Λεοντάρι.
Σινασὸν, π. τῆς (μικρᾶς) Καππαδ. »Ναζιανζός.
Σὶνδ, ποτ. (μέγιστος) τῆς Ἰνδ. » Ἰνδός.
Σινιγάλια, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ ἢ Ῥωμανίᾳ). » Σήνα καὶ Σηνογάλλια (δηλ. Γαλλικὴ Σήνα).
Sinno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Σίρις.
Σιοὺτ, π. τῆς (ἄνω) Αἰγ. » Λυκόπολις.
Siponto, ἐρείπ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, πλησίον τῆς Manfredonia). » Σιποῦς καὶ (ἀρχαιότερα) Σηπιοῦς.
Σὶρ, ποτ. τῆς Σκυθ. καὶ Περσ, ἴδε Ἰκσάρτ.
Σιρὰζ, π. τῆς Περσ. » Κυρούπολις.
Σιρβὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Μηδία.
Σίρβι, ποτ. τῆς Τρῳάδος. » Σκάμανδρος ἴδε καὶ Πουνὰρ-κπασί.
Σιρέτι, ποτ. τῆς Βουλγαρ. » Σέρεθος.

Σιρετζὲλ, ποτ. τῆς Δακ. » Ὀρδωσός.

Sirmia, π. τῆς Παννον. » Σίρμιον.

Sisse ἢ Sizsek, φρ. τῆς Παννον. (περὶ τὴν συμβολὴν τῶν ποτ. Κολλάπιδος καὶ Νοάρου). » Σίσκιον, (πλησ. ἔκειτο καὶ ἡ) » Σέγεστα.

Σίστρανι, ποτ. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Μαυροπόταμον (2).

Σιφ·τροὺντ, ποτ. τῆς Περσ. (πηγ. εἰς τὰ Καρδούχια ὄρη πλησίον τῆς πόλεως Μαραγγὰς, καὶ διαῤῥέων τὴν Ἀτροπατηνὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κιζὶλ-συζοὺν, χύν. εἰς τὴν Κασπ θάλασσαν, 12 παρασάγγας μακρὰν τῆς πόλεως Ἐνζέλ).

Σιχενὰ (ποτάμι τῶν —), ποτ. τῆς Ἀχ. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ κόλπον κοντὰ εἰς τὰς Πατρας). » Μειλίχιος, ἴδε καὶ Δολιανά.

Σιχοὺν, π. τῆς Σκυθ. καὶ Περσ., ἴδε Ἰκσάρτ.

Σκαμίνο (ἴσως Σκαμένο), χ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἀσωποῦ). » Τάναγρα, ἴδε καὶ Γραϊμάδα.

Σκαρδαμούλα, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Λακων. » Καρδαμύλη καὶ Σκαρδαμύλη.

Scardona, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰλλυρ. ἢ Δαλματ. » Σκάρδων, ἴδε καὶ Scevidona.

Σκάρφη, χ. τῆς Λοκρ. » Φαρύγαι (καὶ παλαιότερα) » Τάρφη (τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Στρβ. γράφεται) Σκάρφη.

Scevidona, π. τῆς Ἰλλυρ. (πρωτ. τῆς Λιβυρν.) » Σκάρδων, ἴδε καὶ Scardona.

Sciglio, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρ. οὐ μακρὰν τοῦ Πελώρου, ἀκρωτηρίου τῆς Σικελ.) » Σκύλλαιον.

Squillace, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Σκυλλήτιον (καὶ ὑστερώτερα) » Σκυλάκιον.

Σκινόζα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Σχινοῦσα.

Σκιπτσιλὰρ, π. τῆς Θρᾴκ. » Σκαπτὴ Ὕλη.

Σκλάβαινα, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Σόλιον.

Σκλαβοχῶρι, χ. τῆς Λακεδ. (1 1|2 ὥραν μακρὰν τοῦ Μιστρᾶ). » Ἀμύκλαι, (πιθανώτερον ὁ) » Πλατανιστής, ἴδε Μπαρδούνια.

Σκληροῦ, χ. τῆς Πελοποννν. (ἐν τῇ Τριφυλ. μίαν ὥραν πλησ. ἐρείπ. αἱ) » Βάσσαι (ὅπου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἐπικούρου).

Σκοδρα, π. τῆς Ἀλβαν., ἴδε Σκούταρι. (Οἱ κάτοικοί της Σκοδριάνοι εἶνε οἱ παλαιοὶ Σκορδίσκοι, ἀπόγονοι τῶν Γαλατῶν).

Scoglio di Vido, νησίδιον τοῦ Ἰονίου κόλπου (πλησίον τῆς Κερκύρας). » Πτυχία.

Σκόμπι, ἴδε Τόμπι.

Σκόπια, χ. τῆς Λακεδ. » Τευθρώνη, ἴδε καὶ Κοτρώναις.

Σκοπὸ, β. τῆς Ζακύνθου. » Ἔλατος.

Σκορπιὸς, ἴδε Μεγανῆσι.

Σκοτεινὴ, χ. τῆς Ἀρκαδ. (ἐν τῇ Τεγεατικῇ, συντελοῦν ἤδη εἰς τὴν ἐπαρχ. Ἀργολίδος). » Σκοτάνη (Παυσαν. Ἀρκαδ. 2.).

Σκοῦπι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ, εἰς τὸ ὄρος Ἐρύμανθον, καὶ, λαμβάνων, ἀφ᾽ οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸ Δεκοῦμι, τὸ ὄνομα Ἰσμηνὸς, χύν. εἰς τὴν Λιβαρτζοῦ). » Τράγος.

Σκοῦμπτζε (Ἐσκὶ —), χ. τῆς Μυσ. » Σκῆψις.

Σκούταρι, π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. (ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντιν. υπόλεως) » Χρυσόπολις. 2) π. τῆς Μακεδ. Ἰλλυρ. ἢ (ἄνω) Ἀλβαν. (πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Ζάδριμα, παρὰ τὴν λίμνην Ζένδαν). » Λάβεον.

Σκριποῦ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. Scirpus, βοῦρλον), χ. τῆς Βοιωτ. » Ὀρχομενός.

Σκρόφαις, ν. ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ζακύνθου). » Στροφάδες, ἴδε καὶ Στριβάλια.

Σμήτη, π. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. » Νικομήδεια.

Σμόκοβο, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τῶν Ἀγράφων). » Τυμφρηστός, ἴδε καὶ Βελοῦχι καὶ Κλύτσος.

Soissun, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Σουεσσίων ἢ » Νοβιόδουνον, ἴδε καὶ Noyon.

Soleure, χ. τῆς Ἐλβετ. » Σαλόδουρον.

Σοοὺτ, κωμ τῆς Φρυγ. (12 λεύγας μακρὰν τῆς Λέφκε), » Ἰτέα (» Ἔστι Σογούτη παρὰ Μυσίᾳ κώμη οὕτω καλουμένη, εὐδαίμων, καὶ ποταμὸς παρ᾽ αὐτῇ, οὕτω καλούμενος. Καλοῖτο δ᾽ ἂν αὕτη Ἰτέας κώμη«, Χαλκοκονδ.), παρέλ. Λέφκε.

Σοποτὸ, φρ. τῆς Ἀλβαν. » Ὄλπη (κατὰ τὸν Νίγερ), ἴδε καὶ Καρβασαρᾶς,

Sorgues, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὸν Ῥοδανὸν). » Σούλγας.

Sorlingues, ν. ν. τοῦ Βρεττ. Ὠκεανοῦ (πλησ. τοῦ Lands-end, τοῦ μεσημβρινοδυτικωτάτου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀγγλ.). » Κασσιτερίδες.

Sorrento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σύῤῥεντον.

Σουβεϊδιὲ, π. τῆς Συρ. (εἰς τὰ μεθόρια τῆς Κιλικίας καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὀρόντου). » Σελεύκεια (ἡ ἐν Πιερίᾳ ἢ πρὸς Ὀρόντῃ).

Σοῦδι, ἴδε Ὀζερός.

Σουέζ, π. τῆς Αἰγ. » Ἀρσινόη ἢ »Κλεοπατρίς.

Suza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). »Σεκούσιον.

Σουληνάρα, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Κορώνεια, ἴδε καὶ Γκρανίτσα καὶ Καμάρι καὶ Κουρουνιαῖς.

Σουλινᾶς (μπογάζι τοῦ —), στόμα τοῦ Δουνάβεως (τὸ δεύτερον πρὸς ἀνατολάς). »Βόρειον.

Σοῦλι, β. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Σόλιον (ὅπου κατῴκουν οἱ παλαιοὶ Συλίονες). 2) χ. τῆς Ἀττικῆς (ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Μαραθῶνος). » Τρικόρυφος ἢ Τρικόρυθος (μία τῶν τεσσάρων τῆς Ἀττικῆς Τετραπόλεως). 3) χ. τῆς Πελοπον. » Σόλλιον.

Sulmona, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παπικῇ ἐπικρατείᾳ). » Σούλμων ἢ Σοῦλμον.

Σουλτὰν-χισσάρ, π. τῆς Λυδ. (πέντε ὥρας πρὸς ἀνατολ. τοῦ Ἀϊδινίου) » Τράλλεις (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Νύσσα, ἴδε καὶ Γκιουζὲλ-χισσάρ.

Σούμιρὰ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Σίμυρα.

Σοὺρ, ἴδε Τσούρ.

Sourey, π. τῆς Γαλλ. (πλησ. τῆς Soissons). » Σαυρικόν.

Σοὺ-σιγιρλί, ποτ. τῆς Βιθυν. (ἐν τῇ Μυσίᾳ). » Γρανικός.

Σοῦστερ, π. τῆς Περσ. (πρωτ. ποτὲ τῆς Σουσιανῆς). » Σοῦσα (τά).

Σουτζούκ-καλὲ, φρ. (παραθαλ.) τῆς Κολχίδος (πλησίον τῆς Ἀνάπας). » Σινδικὸς (λιμήν), Λατιν. Portus Sindicus.

Sutri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Σούτριον.

Σουτσάβα, π. τῆς Τρανσυλβαν. »Σάνδαβα.

Σοφικὸ, μέρος τῆς Κορινθίας. » Σολυγία (-γεία). ||. βουνὰ τοῦ —, » Σολύγια (ὄρη).

Spa, ποτ. τῆς Βελγ. » Σπάδανον.

Σπάθα, ἀκρ. τῆς Κρήτης (τὸ βορειοδυτικώτερον). » Κύαμος.

Spalmatori, ἴδε Ἀγνοῦσαι.

Σπάρτα, π. τῆς Κιλικ. » Πισιδία.

Σπέτσαις (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Pescia), ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἀλιοῦσσα.

Σπετσοπούλα, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου (κοντὰ εἰς ταὶς Σπέτσαις). » Ἀριστερά.

Σπιάντζα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. (εἰς αὐτὴν περιείχετο ἡ παλαιὰ) » Κασσιοπία, ἴδε καὶ Λαμάρι.

Σπίγα, π. τῆς Παφλαγον. » Αἰσηπός.

Σπιρνάτσα, ποτ. τῆς Πελοπονν, ἴδε Πιρνάτσα. 2) ποτ. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἠριδανοῦ ὄρους). » Οὐλουλαῖος.

Spoleto, π. τῆς Ἰταλ. » Σπολήτιον.

Σταγοὶ, ἴδε Καστράκι.

Σταδιὰ, π. τῆς Μακεδον. » Δίον.

Στασῆμι, χ. τῆς Πελοποννν. (ἐν τῇ Τριφυλ., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἶρα.

Στατιμάκα, π. τῆς Θράκ. » Οὐσκούδαμα.

Σταυρὸς, π. τῆς Μακεδον. » Στάγειρα (τά). 2) β. τῆς Κύπρου (μεσόγειον). »Ὄλυμπος.

Σταφλίκα, χ. τῆς Ἀργολ. ἢ Κορινθ. »Φλιοῦς.

Στέλια, χ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Μαλανδρίνου). » Οἰνεών.

Στέννη, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Σωσθένιον ἢ Λεωσθένιον.

Στενοῦζα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Δονοῦσα.

Στείβα ἢ Στοίβα, β. τῆς Παρνασ. » Κίρφις.

Stillano (Bagni di—), ἴδε Cerveteri.

Στοῦρα, κώμ. τῆς Εὐβ. » Στύρα.

Στοῦρι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. »Αἰγίλεια.

Στραβοκεφάλι, ποτ. τῆς Ἠλ. (πηγ. εἰς τοῦ Λάλα, καί, διαῤῥέων τὴν Πισᾶτιν, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειὸν παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν). »Κλαδαῖος.

Strasbourg, π. καὶ φρ. τῆς Ἀλσακίας. »Ἀργεντοράτον.

Στρεΐ, ποτ. τῆς Βλαχ. » Σεργεντίας ἢ Σαργητίας.

Στριβάλια, ν. ν. τῆς Πελοποννν. (εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀρκαδικοῦ ἢ Κυπαρισσαίου κόλπου). » Στροφάδες.

Στροβίτσι, χ. τῆς Πελοποννν. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναρίου πλησ. ἐρείπ. τὸ) »Λέπρεον, ἴδε καὶ Καϊάφα.

Στρογγυλὸ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Πρεπέσινθος.

Stomboli, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). »Στρογγύλη.

Στροῦμε, ποτ. τῆς Θράκ. (χύν. εἰς τόν, ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα, Στρυμονικὸν κόλπον). »Στρυμών.

Στρού(Στρώ)μνίτσα ἢ Στρουμίτσα, κώμ. τῆς Βουλγ. » Τιβεριούπολις.

Συκηὲ, χ. τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. » Σκιώνη.

Σύμπαση, ἀκρ. τῆς Μεγαρ. » Μινῴα.

Συνάζυγος (ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς Σιάτιστας τό) β. τῆς Μακεδον. » Βέρμιον, ἴδε καὶ Μπουρένος.

Σφακιά (τά), β. τῆς Κρήτης (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἴδης). »Λευκὰ ἢ »Σφάξαι.

Σφετεδέλα (Βουλγαρ. Ἅγ. Νικόλαος), χ. τῆς Μακεδον. (ἐν τῇ Ἐορδίᾳ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀλιάκμωνος, πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Πήλιον.

Σωζούπολις, π. τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). » Ἀπολλωνία.

Ταβοὺρ (καὶ Τζεμπέλι-Ταβοὺρ), β. τῆς Ἰουδ. (ἡ λέξις εἰς τὸ Χαλδαϊκὸν δηλοῖ Βουνὸν ἐν γένει. Οἱ Ἄραβες 'τὸ προφέρουν Τοὺρ καὶ Δοὺρ, ὅθεν οἱ Ἕλληνες ἔπλασαν τὸν Ταῦρον). » Θαβώρ.

Ταδμοὺρ, π. (πρωτ. ποτὲ) τῶν Πάρθων, (νῦν ἐρείπ.) » Παλμύρα.

Ταϊγάνι (Ταϊγὰν-ῥὸκ), π. τῆς Ῥωσσ. (ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος). » Κρημνοί.

Τακάζε, ποτ. τῆς Ἀβυσσιν. » Ἀσταβόρας ἢ Ἀσχαβόρας.

Talavera de la Reyna, χ. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βαίτιος). »Ἔβοδρα (Στρβ.), »Αἴβουρα (Στέφ.).

Talamone, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Τελαμών.

Ταλάντι, κώμ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λοκρ. (παρονομασθεῖσα ἀπὸ τῆς νήσου) » Αταλάντης, (ἴσως ἡ) » Ὀποῦς. || . βουνὸν τοῦ —, » Κυρτώνη, ἴδε καὶ Χλωμός.

Ταλαντονῆσι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. » Ἀταλάντη.

Ταμὰν (Ῥωσσ. Τματαράκὰν), π. τῆς Ἀσ. (παρὰ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον). »Φαναγορία. || . νῆσος τῆς —. » Ποιάνθη (Ἀργον.), » Ἠϊὼν (Πλίν.), » Κοροκονδάμα (Στρβ.).

Ταμπὰζ, π. τῆς Πισιδ. ἢ Φρυγ. »Τάβαι.

Ταμπαριγὲ, π. καὶ λίμ. τῆς Παλαιστ. » Τιβεριάς.

Τάντζερ, π. (πρωτ.) τῆς Τιγγιτανῆς Μαυριτανίας. » Τίγγις.

Taormina, π. τῆς Σικελ. » Ταυρομένιον.

Ταράμπολοὺζ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Τρίπολις.

Tariffa (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ. Ταρὶφ, σημ. ὅρος), π. τῆς Ἰσπαν. (μεταξὺ τῶν δύω ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος). » Ταρτησσὸς (καὶ μετέπειτα) » Καρτηΐα (καὶ ὄχι) Καρπία (καθὼς εὑρίσκεται εἰς τὸν Παυσανίαν), ἴδε καὶ Cadix.

Tarragona, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ). » Ταῤῥάκων.

Tartaro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (;). (χύν. εἰς τὸν, ἀπ' αὐτοῦ, κατά τινας, ἐπονομασθέντα Ἀδριατικὸν κόλπον). » Ἀδρίας.

Τασαλαντζὶκ-μπουρουν, ἀκρ. τῆς Θρᾴκ (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου). » Ἀφροδίσιον.

Τάτσι, χ. τῆς Βοιωτ. (κοντὰ εἰς τὰς Θήβας). » Ποτνιαί.

Ταττανάγὰρ, π. τῆς Ἰνδ. » Πάτταλα.

Taurenti, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ταυροέντιον.

Ταφσὰν (Ταουσὰν) -ἀδασὶ, ν. ν. παρὰ τὸ Σιγειον. » Λαγοῦσαι.

Ταχὺρ-ὀβὰ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Μυσ. (πηγ. ἐκ τῆς Ἴδης καὶ χύν. εἰς τὴν Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου). » Τάρτιος.

Τάχτι-τζεμσὶδ, ἴδε Ἐσταχάρ.

Teano, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Καμπανίας καὶ Λατίου). » Τέανον (τὸ Σιδηκινὸν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Τεάνου τοῦ ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, ἴδε Civitate).

Tevere, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος). » Τίβερις καὶ Τέβερις καὶ Θύμβρις.

Teverone, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Τίβεριν). » Ἀνίων.

Τέϊσα ἢ Τεῖσα, ποτ. τῆς Τρανσυλβ. (χύν. εἰς τὸν Δούναβιν, κάτωθεν τοῦ Πετερβαραδινίου). » Τίβισκον καὶ » Πατισσός.

Τεκκὲς, χ. καὶ λ. τῆς Ἀχ. (παρὰ τὸ Ῥεῖον). » Πάνορμος.

Tech, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρην. καὶ χύν. εἰς τὸν Γαλλ. κόλπον). » Ἰλλύβιῤῥις.

Τὲλλ-μπαστὰ, χ. τῆς (κάτω) Αἰγύπτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Βούβαστις.

Telese, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Τελεσία.

Τεμισβὰρ, π. τῆς Οὐγγαρ. »Ζουρόβαρα.

Τεμπρὶς, π. τῆς Μηδίας. » Γάζα (ἡ Μηδική).

Τεμπριστὰν ἢ Ταμπαριστὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιείχετο εἰς τὴν) » Μηδίαν, (ἰδίως δὲ περιέχει τὴν) » Ὑρκανίαν.

Τεμροὺκ, ποτ. τῆς Σκυθ. (χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν). » Τυράμβης· (τὸ ὁμώνυμον χωρίον εἶνε ἴσως τὸ) » Κιμβρικὸν ἢ, Κιμμερικὸν (τοῦ Πλινίου, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο καὶ) » Κιμμέριον καὶ » Κερβέριον.

Terano ἢ Terni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Ὀμβρικήν). » Ἰντεράμνιον καὶ Ἰντέραμνα.

Τερμὲχ, ποτ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (διαῤῥέων τὴν Θεμίσκυραν, χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀμισοῦ). »Θερμώδων.

Terra di Barri, ἐπαρχ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀπουλίας). » Δαυνία.

Terracina, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Παππικῆς καὶ Νεαπολιτανικῆς ἐπικρατείας). »Ταῤῥακίνα καὶ (ἀρχήτερα) »Τραχίνη.

Terra Nuova, π. τῆς Σικελ. »Γέλα.

Tessin, ποτ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Οὐερβανὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Τίκινος.

Tet, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρην. καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Μασσαλ.). » Ῥουσκίνων.

Τετμὲζ, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Παρωρέαν.

Τζανὶκ (ὅθεν τὰ Τσανίκια μῆλα, γνωστὰ εἰς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ὑπὲρ τὴν Τραπεζοῦντα). »Σάννοι (Ὁ Εὐστάθ. [ἐν Διονυσ. τῷ περιηγ.] λέγει ὅτι καὶ εἰς τὸν καιρόν του ἰδιωτικῶς Τζάννοι ἐλέγοντο, καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Τζανικὴ, οἱ αὐτοὶ καὶ) »Μάκρωνες· (ὁ δὲ Κοραῆς ὑποθέτει ὅτι καὶ) » Μακροπώγωνες (καὶ οἱ παρ' Ἱπποκράτει) » Μακροκέφαλοι (καὶ οἱ παρ' Ἀῤῥιανῷ καὶ Ξενοφ.) » Δρίλαι ἢ Δρίλλαι.

Giaretta, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. πλησίον τοῦ **Castrogiovanni** καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κατάνης). » Σύμαιθος.

Τζαφέραγα, χ. τῆς Ἀργολ. »Πρόσυμνα.

Τζεζάιρ, ἐπαρχ. τῆς Λιβ. (μέρος αὐτῆς ἐμπεριείχετο εἰς τὴν) » Καισαρικὴν Μαυριτανίαν, (ἡ πρωτεύουσα πόλις της ὠνομάζετο) » Ἰκόσιον, ἴδε καὶ Μαρόκ.

Τζεζιρὰτ-ἐλ-μπιρμπὲ, (ἑρμην. ν ῆ σ ο ς τ ο ῦ ν α ο ῦ, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ περίφημον ναὸν τῆς Ἴσιδος), ν. τοῦ Νείλου (ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ). » Φιλαί.

Τζεζιρὲ, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἡ μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου χώρα). » Μεσοποταμία.

Τζεζιρὲτ-ἐλ-σὰγ (ν ῆ σ ο ς ἀ ν θ ο ῦ σ α), ν. τοῦ Νείλου. » Ἐλεφαντίνη.

Τζελλελὶ, χ. παραθαλ. τῆς Αἰολ. »Κίλλα.

Τζελμινὰρ (ἑ κ α τ ὸ ν σ τ ῆ λ α ι), π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Περσ., ἴδε Ἐσταχάρ.

Τζελοὺμ, ἴδε Μπετάχ.

Τζεμπαὶλ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Βύβλος.

Τζεμπιλὲ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Γάβαλα.

Τζενὰμπ ἢ Τζεναοὺμπ, ποτ. τῆς Ἰνδ. »Ἀκεσίνης.

Τζέρμπὶ, ἴδε Ζερμπί.

Τζεροβίνα, λίμ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, ἴσως ἡ) »Παμβῶτις (τοῦ Εὐσταθίου Ὀδ. Γ').

Τζεσφίνα, β. τῆς Φωκ. (πρὸς τὸν Κρισα. κόλπον). » Κίρφις.

Τζιὰ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Κέω-ως καὶ Κία.

Τζιλλὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. (πλησ. ἐρείπ. δ) » Κολοφὼν, ἴδε καὶ Σιγατζίκ.

Τζιμπιλτέῤῥα, ἴδε Γκιμπιλτέῤῥα.

Τζιννὰ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Καρ. (χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). » Ἅρπασσος.

Τζιουπάνα, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Ῥαγοῦζαν, μία τῶν Ἐλαφιτῶν). » Ταυρὶς (Πλίν. Ἐδῶ ἐνίκησεν ὁ Οὐατίνιος, ἐπίτροπος τοῦ Καίσαρος, τὸν Ὀκτάβιον, ἐπίτροπον τοῦ Πομπηΐου).

Τζίρα, β. τῆς Ἀρκαδ. » Γέρων.

Τζιχὰν-σοὺ, ἴδε Σεϊχούν.

Τζιχοὺν ἢ Σιχοὺν, ποτ. τῆς Περσ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Οὐρανίου Ὄρους καὶ χύν. εἰς τὴν λίμνην Ἀράλ). » Ὦξος.

Τζουμέρκα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Ἀθαμανίαν ἢ Ἀπεραντίαν, ἴδε καὶ Ῥάδοβιτσ.

Tiano, ἴδε **Teano**.

Τίβολι, π. τῆς Ἰταλ. (πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). » Τίβυρις ἢ Τίβουρα καὶ Τίβυρα ἢ Τίβουρτον (Στρβ. Ε, 238).

Tieti, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἐπικρατ. τοῦ Πάππα). » Τεατέα.

Timao, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, χωρίζων τὸ πάλαι τὴν Ἰταλίαν τῆς Ἰστρίας). » Τίμαυος, ἴδε καὶ **S. Giovanni del Carso**.

Tindaro (S. Maria di—), π. τῆς Σικελ. (μεταξὺ Μυλῶν καὶ Ἀγαθύρνου). »Τυνδαρίς.

Thionville, π. τῆς Γαλλ. » Θεοδονούπολις (**Theodonis villa**).

Τινὲχ ἢ Τὶνχ (τέναγος, βάλτος), π. (τὸ πάλαι, νῦν ἐρείπιον) τῆς Αἰγ. » Πηλούσιον (καὶ κατὰ τὴν Γραφὴν) » Τάνις-εως.

Τιργόβιστον, π. τῆς Βλαχ. » Τέρβις, »Τίρισκον ἢ »Τάρος.

Τίφλιζ, π. τῆς Γεωργ. » Τοῦβλ καὶ Τεβλὶς (παρὰ τῇ Γραφῇ).

Todi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). »Τοῦδερ.

Τοκάτι, π. τοῦ Πόντου ἢ τῆς Παφλαγον. » Κόμανα, ἴδε καὶ Κιομενίκ.

Τομαροχώρια (τὰ), μέρος τῆς Ἠπείρου (τὸ περὶ τὸ ὄρος) » Τόμουρον (τῆς Θεσπρωτίας, ὅθεν) » Τόμουροι (οἱ ὑποφῆται τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης, τὸ ὁποῖον ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους).

Τόμπι (ἢ Σκόμπι), ποτ. τῆς Μακεδον. Ἀλβαν., ἴδε Δεβόλ.

Τομπέλια, χ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς Κωπαΐδος λίμνης). »Κῶπαι (ὅθεν ἡ Κωπαῒς λίμνη, ἢ ἄλλως Λίμνη τῆς Λιβαδιᾶς).

Τομωλίτσ, β. τῆς Λυδ. » Τμῶλος, ἴδε καὶ Μπούζ-δάγ.

Τὸρ, κώμη τῆς Ἀραβ. (πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν). » Ῥαϊθοῦ.

Τορνέζα (Κάβος τῆς —), ἀκρ. τῆς Πελοπον. (εἰς τὴν Πισᾶτιν). » Χελωνάτας.

Torre vechia, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Οὐετουλώνιον.

Torre del Cavallo, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (τεῖνον πρὸς τὴν Σικελ. καὶ σχηματίζον τὸν πορθμὸν τῆς Μεσσήνης). » Καινὺς, ἴδε καὶ Coda della Volpe.

Torre di Mare, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Μεταπόντιον.

Torre di Patria, χ. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Λίτερνον.

Torre di Senna, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σίριος ποταμοῦ). »Σίρις (ἡ).

Torre d'Oro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Οὔρειον, ἴδε καὶ Rodi.

Torre Segura (ἢ di Seguro), χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος) »Τρουεντῖνον, ἴδε καὶ Monte Brandone.

Tortona, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγουρίᾳ). » Δέρθων καὶ Δέρτων (ἡ).

Tortosa, π. τῆς Ἰσπαν. (παρὰ τὸν Ἴβηρα). » Δερτώσσα.

Τορνίκι, β. καὶ χ. τῆς Ἀργολ. καὶ Ἀρκαδ. ἢ Λακων. » Θόρναξ.

Τόσια, π. τῆς Παφλαγον. » Πομπηϊούπολις, ἴδε καὶ Μπολού.

Τοσκάνα, ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. » Ἐτρουρία, » Τυῤῥηνία καὶ Τυῤῥηνὶς ἢ Τυρσηνὶς (χώρα).

Τούζ, π. παραθαλ. τῆς Περσ. (εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Τίζα.

Τούζλα, λ. τῆς Καππαδοκ. (παράδοξος διὰ τὴν ἀλοπηκτικήν της δύναμιν). »Τάττα 2) χ. τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὔρου). » Δορίσκος. 3) χ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρ. τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου πρὸς τὴν Προποντ.). » Ἀκρίτας.

Toulouse, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. »Τόλωσα.

Τούνα, π. τῆς Εὐρ. (πηγ. εἰς τὴν Ἐλβετ. καὶ χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον). »Δανούβιος καὶ Δάνουβις.

Τούνεζι, π. (πρωτ.) τῆς Βαρβαρ. (ἐν τῇ Λιβύᾳ). » Τῦνις, Τύνης-ητος (Πολύβ. Α, λ'), (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) » Καρχηδών.

Τούντσα, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν). » Τάξος.

Τουρῖνον, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (πρωτ. τοῦ Βασιλείου τῆς Σαρδινίας). » Αὐγοῦστα Ταυρίνων καὶ (ἀρχαιότερα) » Ταυρασία.

Τουρκμὶν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρμενία (ἡ Ὀθωμανικὴ) ἢ Ἀσσυρία, ἴδε καὶ Αλαδούλια καὶ Ῥεβάν.

Τουρκοβοῦνι, β. τῆς Ἀττικῆς. » Βριλησσός.

Τουρκοχῶρι. χ. τῆς Φωκ. (παρὰ τὸν Κηφισσόν). »Ἐλάτεια (ἴδε Λεῦτα καὶ Δένδρα) ἢ »Τρίταια.

Tournai, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φλανδρίᾳ). » Τύρνακον.

Τούρναβος (-ναβον), π. τῆς Βουλγαρ. » Τέρνοβος (Χωνειάτ.), »Τρίνοβος (Χαλκοκονδ.), (Βουλγαρ. ἑρμην.) » Ἄκανθος. 2) π. τῆς Θεσσαλ. » Τύρναβος (ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Τουρχάν-μπεη, στρατηγοῦ Μεχμὲδ τοῦ Β'). » Φάλαινα.

Tours, π. τῆς Γαλλ. » Καισαρόδουνον, ἢ »Τυρόνιον.

Τουφιὰ, π. τῆς Γαλατ. » Ταούϊον.

Trajetto, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης καὶ οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λείριος ποταμοῦ· πλησ. ἐρείπ. αἱ) » Μιντοῦρναι.

Τρανσυλβανία, ἐπαρχ. τῆς Αὐστρ. (Γερμ. λέγεται Στέβενμπεργ. δηλ. Ἑπτάπολις). » Παννοδακία καὶ » Γεπηδία.

Τράου, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρ., μία τῶν Λιβυρνίδων). » Τραγούριον.

Trapani, π. τῆς Σικελ. » Δρέπανον.

Trapani del Monte, π. τῆς Σικελ. »Ἔρυξ.

Trèves, π. τῆς Γαλλ. » Τρέβιρον.

Τρελλοβοῦνι, β. τῆς Ἀττ. » Ὑμηττός.

Tremiti, ν. ν. (πέντε τὸν ἀριθμὸν) τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (περὶ τὴν Ἀπουλίαν). »Διομήδειαι.

Τρεμπεσίνα, β. τῆς Ἠπείρου.» Ἄσναος.

Trente, π. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ τοῦ Adige). »Τρίδεντον.

Trenio (ἢ Tronto), ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Τρουεντῖνος.

Τριβάδι (ὀνομάζεται ἀπὸ τὸ Μελίσσι ἕως τὸ Σοποτὸν ὁ) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. » Ἐρύμανθος, ἴδε καὶ Λιβαρτζοῦ.

Τρίγλια (ἡ), κώμη (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὴν Προποντίδα· ἴσως τὸ) »Βρύλλιον (τὸ ἐθν. Βρυλλιανὸς, κοιν. Τριγλιανός).

Τριδοῦνι, χ. τῆς Βοιωτ. »Ἁλίαρτος (ὁ).

Τριέστι, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Τεργέσται (Στρβ.), Τέγεστρα (Στέφ.), Τέργεστρον (Ἀρτεμίδ.) καὶ Τέργιστον (Ἀππιαν.).

Τρίκαρδον, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρν. » Οἰνιάδαι.

Τρίκαλα, π. τῆς Θεσσαλ. » Τρίκη.
2) χ. τῆς Κορινθ. ἢ Σικυων. » Κυλλήνη. ||. ποτάμι τῶν—, » Ἄλσος ἢ » Κρεὸς, ἴδε καὶ Βλογοκά.

Τρίκερι, ἄκρ. καὶ ν. τοῦ Πελασγικοῦ κόλπου. » Κίκυνθος (νῆσος), Αἰάντειον (ἄκρα).

Τρικέρια, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Τρίκρανα ἢ Τρικάρηνος (κακῶς παραφθαρεῖσα εἰς Τιπάρηνον).

Τριπόταμον, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ψωφίς.

Τριπύργι, ἀκρ. τῆς Ἀττικῆς. » Κωλιὰς ἢ »Μουνυχία.

Τρίστενα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Νεμέα, ἴδε καὶ Ἅγ. Γεώργιος καὶ Κολώναις καὶ Κουτσομάτι.

Τρίστομο, χ. τῆς Φωκ. » Ἄμφρυσος καὶ Ἄμβρυσος.

Τριτή, χ. τῆς Ἀχ. » Τρίταινα, ἴδε καὶ Καλανθίστρα.

Τρόμος, ἴδε Στρουμε.

Troyes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Τρικάσιον.

Τρύπη, ποτ. τῆς Λακεδ. » Τρίασος.

Τρυπητή, ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Ἑρμαία.

Τρυπιὰ, χ. τῆς Ἀχ. » Ἑλίκη.

Τρυπολαγίδες, ἴδε Παληοχῶρι.

Τρυφὸ, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) »Τύραιον ἢ » Θύριον.

Τσάγγρια, π. τῆς Παφλαγον » Γάγγρα.

Τσαδίρ-δαγὶ, β. τῆς Κριμαίας. » Τραπεζοῦς (ὁ).

Τσακωνιὰ, ἐπαρχ. τῆς Πελοπονν. » Λακωνία.

Τσάμιδες (οἱ κάτοικοι τῆς Χαονίας), ἔθν. » Χάονες.

Τσαμοὺ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Σόαμις.

Τσαμοῦρι ἢ Τσαμουριὰ, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου, (εἰς αὐτὴν περιέχεται κυρίως ἡ παλαιὰ) » Κεστρίνη, (ἡ) » Σελλεῖς (καὶ ἡ) » Αἰδονία.

Τσανὰκ-καλεσὶ, ἴδε Κάστρα.

Τσανδαρλὶ, χ. παραθαλ. τῆς Αἰολ. (δὲν εἶνε ἡ) » Πιτάνη, (ἀλλ' ἡ) » Ἐλαία, ἴδε καὶ Ἀγιασμὰτ καὶ Καμπὰ-κεύμ.

Τσαρίτσανη, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἐλασσῶνα). »Γύρτων.

Τσαρσαμπὰ-σουγιού, (οὕτως ὀνομάζεται παρὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ κειμένην πόλιν Ἀμάσειαν ὁ) ποτ. τῆς Παφλαγον. » Ἶρις, (ἄλλως Γεσὶλ-ἰρμάκ).

Τσκτὰλ-δερὲ, ποτ. τῆς Μυσ. (χύν. εἰς τὴν Προποντίδα πρὸς μεσημβρ. τῆς Κυζίκου). » Αἴσηπος ἢ » Κάρησος.

Τσεκμετζὲς, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὴν Προποντίδα). » Ζεῦγμα. ||. μεγάλος —. » Ῥήγιας. ||. μικρός—. » Ἀθύρας.

Τσεμενὶκ, χ. παραθαλ. τῆς Θρᾳκ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). »Σηστός.

Τσεμπεραύλα, ποτ. τῆς Τριφυλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Δράκων.

Τσέουτα, π. τῆς Μαυριταν. » Σέπτα.

Τσερκέζοι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Κιρκήσιοι (οἱ Κόλχοι), ἔθν. (κατοικοῦν τὸν Καύκασον. Ὁ τόπος των περιείχετο εἰς τὴν Ἰβηρίαν). » Ζίχχοι (κυρ. οἱ Χιρσὶξ-τσερκάζοι).

Τσερνίτσα, ἴδε Κερνίτσα.

Cesena, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ »Καίκινον.

Τσεσμὲς, χ. παραθαλ. καὶ λ. τῆς Ἰων. » Κασύστης (Στρβ.), » Κυσσοῦς (Τίτ. Λίβ).

Cette (Cap de —), ἀκρ. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Μασσαλίας). »Σήτιον.

Civita-Vecchia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παπικῇ ἐπικρατ.). » Ἑκατόγκελλαι.

Civitate, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Τέανον (τὸ Ἄπουλον, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Τεάνου τοῦ Σιδηκινοῦ, ἴδε Teano).

Τσιγότα (μικρὸ —), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (ἐν τῇ Πελασγιώτιδι, χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Ἄτραξ.

Τσίμοβα, ἴδε Πόρτο-Βιτοῦλλο.

Τσὶν, ἴδε Τζιννὰ-σουγιού.

Τσιπιανὰ (ἴσως ὀρθότ. Σηπιανὰ, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρους Σηπία, ὅπου ἐτάφη ὁ Αἴπυτος, ἴδε Παυσαν. Ἀρκαδ. Ιϛ΄), χ. τῆς Ἀρκαδ. (παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Μαντινείας). » Νεστάνη ἢ Νέστανα.

Cirignola, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Γερούνιον.

Τσιρίγο, ν, τῆς Πελοπονν. (πλησ. τῆς Λακων.). » Κύθηρα (τὰ) καὶ »Κυθήρη(ἡ).

Τσιριγότο, ν. (πλησ. τοῦ Τσιρίγου). »Αἴγυλος, »Αἰγιάλεια (Πλίν.).

Τσιρίτανη, π. τῆς Περραιβ. »Ἐρύτειον.

Τσιφτλὶκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾳκ. Χερσονν. (παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον). »Λευκὴ ἀκτή.

Τσόρλου, κώμ. τῆς Θράκ. » Τυρολόη.

Τσόρουμ, π. τῆς Γαλατ. » Ταουΐα ἢ Ταούϊον, ἴδε καὶ Τσουμιά.

Τσοὺρ, π. παραθαλ. τῆς Συρ. »Τύρος.

Τσουροὺκ-δενὶζ, λίμ. (ἢ μᾶλλον μέρος τὸ δυτικὸν τῆς Μαιώτιδος λίμνης) τῆς Ταυρικῆς. » Σαπρὰ λίμνη.

Ὑάμπο, ἴδε Ἰάμπο.

Ὕδρα, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου.»Ὑδρέα.

Ὑδρόνι, ν. (κοντὰ εἰς τὴν Ὕδραν). »Ἀπερωπία.

Hyères (les îles d'—), ν. ν. τῆς Μεσογ. (τρεῖς μεγαλήτεραι καὶ δύω μικρότεραι, πλησίον τῆς Μασσαλίας). » Στοιχάδες ἢ » Λιγυστίδες. (Ἐκ τῶν τριῶν μεγαλητέρων ἡ μὲν Porquerolas ὀνομάζεται) » Πρώτη, (ἡ δὲ Porteros) » Μέση, (καὶ ἡ Ile du Levant ἢ du Titan) » Ὑπαία.

Ὑόρκ, π. τῆς Σκωτ. » Εὐόρακον καὶ Βριγάντιον.

Ὕψαλα, π. τῆς Θράκ, (παρὰ τὸν Εὖρον). »Κύψελος.

Faenza, π. τῆς Ἰταλ. » Φαυεντία.

Falvaterra ἢ Falvoterra, χ. τῆς Ἰτάλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φαβρατερία, ἴδε καὶ Isoletta.

Φαλκονάρα, ποτ. τῆς Σικελ.»Ἀσίναρος (Θκδ. Ζ', 84).

Φαλκοῦδι, ν. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀττικήν). » Φάβρα.

Φαμμαγκοῦστα (ἀπὸ τὸ Ἀμμόχωστος τοῦ Πτολεμ.), π. καὶ λ. τῆς Κύπρου. »Ἀρσινόη.

Φαμιέ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ἀπάμεια (ἐπὶ τὸν Ὀρόντην), ἴδε καὶ Μεδιάν.

Φάνα, ἀκρ. τῆς Χίου. »Φάναι (Στρβ.), »Φαναὶ (Θκδ.).

Φαναράκι, ἀκρ. καὶ χ. τῆς Θράκ. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου). » Πάνιον καὶ »Φάρος. 2) χ. παραθαλ. τῆς Θράκ. (πρὸς τὴν Μεσόγ. θάλασσαν). » Παρθένιον.

Φανάρι, λ. τῆς Ἀττικῆς. » Φάληρον. 2) λ. τῆς Ἠπείρου (6 ὥρας μακρὰν τοῦ Σουλίου), ἴδε Γλυκύ. 3) π. τῆς Θεσσαλ. » Φαλαρία.

Φανάρι (Παληό—), ἴδε Παληοφάναρον.

Φανερωμένη, χ. καὶ μοναστ. τῆς Ἀργολ. » Ἀσίνη.

Faro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). »Τύχης ἱερὸν (Λατιν. Fanum Fortunæ).

Faro di Messina, ἀκρ. τῆς Σικελ.»Πέλωρον καὶ Πελωριὰς (ἄκρα).

Φάς, ποτ. τῆς Κολχίδος, (πηγ. ἀπὸ τοῦ Καυκάσου καὶ χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πλησίον τοῦ Φρουρίου Πότι).»Φᾶσις.

Φάτσα, π. παραθαλ. τοῦ Πόντου.»Πολεμώνιον.

Φειδονῆσι, ν. τοῦ Εὔξ. Πόντου (πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως). » Λευκὴ, »Ἀχιλλέως ἢ Μακάρων νῆσος.

Φεϊζ-ἀγὰ, χ. τῆς Μεσσην. (εἰς τὴν Μικρομάννην, πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Θουρία.

Φελεζία, π. τῆς Λακ. » Τρίφουλον.

Felicudi ἢ Felicurim, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Σικελ., μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). »Φοινικοῦσσα, παρβλ. Dattolo.

Φενὲρ-μπαγτσεσί, ἀκρ. τῆς Βιθυν.(πρὸς ἀνατολὰς τοῦ στόματος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου). » Ἡραῖον ἢ Ἥρας φάρος.

Ferenti, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Φερεντινόν.

Φερίνα, ἴδε Σαρὶ-γκιόλ.

Fermo, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). »Φίρμον τὸ Πικηνὸν, (, ἐπίνειον αὐτοῦ ἦτον τὸ Κάστελλον, Porto di Fermo).

Φέρσαλα (τὰ), π. τῆς Θεσσαλ. »Φάρσαλα. ||. ποτάμι τῶν —, (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Γκούρα καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Ἀπιδανός.

Φέτσ, βασίλ. τῆς Ἀφρ. (περιείχετο εἰς τὴν) » Μαυριτανίαν ἢ Μαυρουσίαν τὴν Τιγγιτανὴν ἢ Σιφιτινήν.

Fianona, χ. καὶ λ. τῆς Βενετ. (ἐν τῇ Ἰστρίᾳ). » Φλάνων.

Φιδάρι, ποτ. τῆς Αἰτωλ. (πηγ. εἰς τὸ βουνὸν Ἄνινο ἢ Βαρδίσι, καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Εὔηνος καὶ » Λυκόρμας.

Φιδόκαστρον, ἴδε Φιλόκαστρον.

Φιλέρι, χ. τῆς Ἰων. (παράλιον εἰς τὸν Κόλπον τῆς Σμύρνης, εἰσπλέοντι πρὸς δεξιάν). » Λεύκη (οἱ πρὸ αὐτῆς σκόπελοι εἶνε οἱ) » Μύρμηκες (τοῦ Πλιν.).

Φιλὶ, χ. τῆς Μακεδον. (κοντὰ εἰς τὰ Γραιβενά). » Φίλα.

Φιλιγκὶρ, ἐρείπ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Τούζλων καὶ Ἀρετσοῦς). » Φιλοκρήνη.

Philippo (S.—d'Argiro ἢ d'Agyrone), χ. τῆς Σικελ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Συμαίθου). »Ἀγύριον (πατρὶς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου).

Φὶλ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Κοράκιον.

Φιλόκια ἢ Φιλόκαστρον (καὶ ὄχι [λέγει ὁ Πουκβίλ] Φιδόκαστρον, καθὼς τὸ ἔχει ὁ Μελέτ.), π. (πρωτ. τὸ πάλαι, νῦν ἐρείπ. σκεπασμένον ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου) τῆς Ἀκαρν. » Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν.

Φινόκιο (Ἰταλ. Μάραθον), ν. τῆς Λακων. (ἀντίκρυ 'ς τὸ Μαραθωνῆσι). » Κρανάη ἢ » Μιγώνειον.

Φιόνδα, χ. τῆς Λυκ. ἢ Παμφυλ. » Φάσηλις.

Fiume Grande, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. πλησίον τοῦ χωρίου Polizzi, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος πλησίον τοῦ χωρίου Cefalu). » Ἱμέρα, ἴδε καὶ Fiume di Termini.

Fiume di Patria, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Καμπανίαν, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος). » Λίτερνος καὶ (περὶ τὰς πηγάς 'του) » Γλάνις.

Fiume di Termini, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Madoni, καὶ, ῥέων ἀπὸ μεσημβρ. πρὸς ἄρκτον, χύν. μετὰ 20 μιλίων δρόμον, εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος). » Ἱμέρα. (Οἱ παλαιοὶ 'τὸν ὑπέθετον πηγάζοντα ὁμοῦ μὲ τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ ἄλλον ποταμὸν τὸν πρὸς μεσημβρίαν, ἴδε Fiume Salso καὶ παρβλ. Fiume-Grande).

Fiume Salso, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. εἰς τὸ βουνὸν Madoni, 2—3 μίλια μακρὰν τοῦ Fiume di Termini, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ 'τὸν συνέχεον διὰ τοῦτο οἱ παλαιοί, καί, μετὰ 80 μιλίων δρόμον ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, χύν. εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος πλησίον τῆς Ἀλικάτας). » Ἱμέρα.

Fiumesino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ χύν. μεταξὺ Ἀριμίνου καὶ Ῥαβέννης εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ῥευβίκων.

Fiumica, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ, ῥέων διὰ τῆς πόλεως Κριμίσσης, ἴδε Cap picoli). » Κριμισσός (-σσός).

Fiumicino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χύν. [μεταξὺ Ἀγκῶνος καὶ Σηνογαλλίας] εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αἶσις.

Φιράτ, ἴδε Ἰφράτ.

Φιρένγκ-κιοΐ, χ. τῆς Αἰολ. (πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον). » Ὀφρύνιον.

Φλέβαις, ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (πλησίον τῆς Ἀττικῆς). » Φηγία, » Φάβρα, » Ἐλεοῦσα, » Ὑδροῦσσα.

Φοινίκι, χ. τῆς Ἠπείρου (κοντὰ εἰς τὸ Δέλβινον. Ἐδῶ ἦτον τὸ) » Μαντεῖον τῆς Δωδώνης.

Foix, π. τῆς Γαλλ. » Φύξαι.

Φονιάς, χ. καὶ λίμ. τῆς Ἀρκαδ. » Φενεός.

Φοντοῦνα, χ. τῆς Θεσσαλ. » Κύφος.

Forli, π. τῆς Ἰταλ. » Φόρος Λιβίου.

Formentera, ν. τῆς Μισογ. (μία τῶν Πιτυουσσῶν). » Ὀφιοῦσσα.

Formicole, λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). » Ἡρακλέους λιμήν.

Fossembrone ἢ Fossembruno, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Φόρον Σεμπρώνιον.

Φουντουκλί, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Αἰάντειον. (Ἐπὶ Ἀρκαδίου μετωνομάσθη ὑπὸ τοῦ τότε πατριάρχου Ἀττικοῦ) » Ἀργυρούπολις.

Φοῦρνοι, λ. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Φθιώντης.

Franche Comtée, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Βουργουντιανὸς νομός.

Φραξιὸ, χ. τῆς Ἠλ. (παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Φρίξα, ἴδε καὶ Παληοφάναρον.

Frascati, χ. τῆς Ἰταλ. (πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). » Τοῦσκλον.

Fratica, π. τῆς Ἰταλ. » Ακουΐνιον καὶ Λαβίνιον.

Frejus, π. παραθαλ. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβιγκίᾳ). » Φόρος Ἰουλιανός.

Friceuto, χ. τῆς Ἰταλ. » Αἴκουλον καὶ » Αἰκουλάνον.

Frioul, π. τῆς Ἰταλ. » Φόρος Ἰουλίου.

Frusinone ἢ Frussilone ἢ Fruselone, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φρουσίνων (κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ) » Φορουσῖνον.

Φτελειό, κώμ. τῆς Θεσσαλ. καὶ χ. τῆς Μεσσην. » Πτελεός.

Φυσκιὸ, χ. καὶ λ. τῆς Καρ. » Φύσκος.

Φώκηαις (παληαίς), π. παραθαλ. τῆς Ἰων. » Φώκαια.

Φώκηαις (καινούργιαις), π. τῆς Ἰων. » Κύμη.

Χαβιράν, π. τῆς Πισιδ. » Ὀρόανδα.

Χαδραμοὺτ, μέρος τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ. » Χατραμωτίτη (Στρβ.), » Ἀδραμύττων χώρα (Πτολ), » Ἀδραμύττα (Θφρς. Φυτ. Η, δ').

Χάζι (ἢ Κάμπος), ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. » Ἀμφιλοχία.

Χαλέπι, π. τῆς Συρ. » Βέῤῥοια (τῆς Συρίας), » Χαλυβών.

Χαλίκι, β. καὶ χ. τῆς Ἀκαρν. (ἐν τῇ Δολοπ. ἢ Αἰολίᾳ). » Χαλκίς, (ἐδῶ ἀναβρύει ὁ) ποτ. » Πετίταρος (, ὁ ὁποῖος, ἑνούμενος μὲ τὸν Θόαν [ἴδε Μπαμπὰς] καὶ τὸν Θυέστην [ἴδε Βετέρνικο], σχηματίζει κυρίως τὰς πηγὰς τοῦ Ἀσπροποτάμου).

Χαλὶλ-μπεη (Στράτα τοῦ —), δρόμος ἀπὸ τὴν Τρίπολιν πρὸς τὸ Ναύπλιον. » Τροχός.

Χάλκη, ν. τῆς Προποντίδος, ἴδε Νησιά. 2) ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους. » Χαλκία.

Χαμιθ, ἴδε Φαμιέ.

Χαμπὲς, βασίλ. τῆς Αἰθιοπ. » Ἀβυσσινία.

Χανιά, π. καὶ φρ. τῆς Κρήτης. » Κυδωνία.

Χανλὶ, χ. τῆς Ἰων. » Πανιώνιον.

Χαρβάται (ἀντὶ Κροάται), ἔθνος τῆς (νῦν Κροατίας, ἀποτελούσης μέρος τῆς παλαιᾶς) » Λιβυρνίας ἢ Λιβυρνίδος (ἐπαρχίας τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, κειμένης μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας, τὸ ἐθνικὸν) » Λιβυρνοί.

Χαρβάτι, χ. τῆς Ἀργολ. (πλησ. ἐρείπια) » Μυκῆναι.

Χαῤῥὰν, π. τῆς Μεσοποτ. » Κάῤῥαι.

Χαρταλιμὴ, κώμη (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Χάρτα-λιμήν (;).

Χασσὰν-μπαμπὰ, ποτ. τῆς Μακεδ. καὶ Θεσσαλ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Χὰς-κιοΐ, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὸν Κεράτιον κόλπον ἀντικρὺ Κωνσταντινουπόλεως). » Περαία Ἀραβίνδου καὶ » Πικρίδιον.

Χαστέμι, χ. τῆς Πελοποννν. » Ἀμφεία.

Χατδὲρ, π. τῆς Μεσοποτ. (μεταξὺ τῆς Νισίβεως καὶ τοῦ Τίγριδος). » Ἄτρα καὶ Ἄτρα.

Χελιδόνι (Κάβο —), ἀκρ. τῆς Λυκίας. » Ἱερὰ (ἄκρα)· (πλησίον αὐτῆς κεῖνται τρεῖς νῆσοι αἱ) » Χελιδόνιαι.

Χέλμὸς, β. τῆς Ἀρκαδ. » Ἀροάνια (ὄρη).

Χεμεδὰν, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Μηδίας. » Ἐκβάτανα.

Χεμπρεὺν, π. τῆς Ἰουδ. » Χεβρών.

Χέμς, ἴδε Ἐμς.

Χερμέντ, π. τῆς Αἰγ. (περὶ τὴν κάτω Νουβίαν). » Χέρμουθις.

Χετζὰζ (Ἀραβιστὶ σημαίνει Χώρισμα ἢ Χωρίζειν, διότι χωρίζει δύο ἄλλα τμήματα, ἐκ τῶν πέντε, τῆς Ἀραβίας), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀραβία ἡ Πετραία.

Χιλαδὲκ, π. τῆς Λυκαον. (ἐν τῇ Καραμανίᾳ). » Λαοδίκεια (ἡ Κεκαυμένη).

Χιλιοδρόμια, ἴδε Ἠλιοδρόμια.

Χιμάρα, β. τῆς Ἀλβαν. » Κεραύνια ἢ Ἀκροκεραύνια (ὄρη). 2) ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (μέρος τῆς παλαιᾶς) » Χαονίας, ἴδε καὶ Ἰαπουριά. || . ποτάμι τῆς—, » Φοῖνιξ. 3) π. (μεταγενεστέρα) τῆς Ἀλβαν. (παραθαλάσσιος, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Κεραυνίων ὀρέων. Πλησίον της φαίνονται ἐρείπια, ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν ἐντοπίων Παληόκαστρο τῆς Βασίλισσας, ὅπου, κατὰ τὸν Πουκβὶλ, κατῴκουν οἱ) » Κιμέριοι (πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ Κίρκη ἔλεγε τὸν Ὀδυσσέα νὰ ὑπάγῃ, Ὀδ. Δ, 20).

Χινδ-μένδ, ποτ. τῆς Περσ. » Ἐρύμανδρος.

Χιρσὶζ-τσερκέζοι, (αὐτοὶ εἶνε κυρίως οἱ) » Ζίκχοι, ἴδε Τσερκέζοι.

Χισσάρι (Τουρκ. σημαίνει φρούριον), χ. καὶ φρ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ἑρμαῖον, » Λαιμοκοπεῖον.

Χλωμὸς, β. τῆς Λοκρ. » Κνημὶς (ἀφ' οὗ οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί).

Hogues, ἀκρ. τῆς Νορμανδ. » Ὠγυγία.

Χολουὰν, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀλβανία.

Χορασὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρία ἢ Ἀρεία (φερώνυμος τοῦ διατρέχοντος αὐτὴν ποταμοῦ), ἴδε Ἐρὶ καὶ Ἰρὰν, (κατ' ἄλλους, ἡ) » Παρθία ἢ Παρθυηνή.

Χορμούζ, ἴδε Ὁρμούζ.

Χόρτος, χ. τῆς Θετταλομαγνησ. » Ὀλιζών.

Χουδαβενδιγκιὰρ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. » Βιθυνία.

Χουνκιὰρ-ἰσκελεσί, παραθαλ. (πρὸς ἀνατολὰς) τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου. » Νυμφαῖον.

Χουσεῒν-ἀμπὰδ, π. τῆς Γαλατ. » Μιθριδάτειον.

Χοῦσι, π. τῆς Μολδαβ. » Σουσίγαβα ἢ Ζουζίδαβα.

Χουσιστὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Σουσιανή.

Χριστιάνα, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους. » Λαγοῦσσα.

Χρυσὸ, χ. τῆς Φωκ. » Κρίσσα (ἐταυτίζετο μὲ τὴν Κίῤῥαν, ἴδε Ξηρὸ-πηγάδι).

Χρυσοβίτσα, χ. τῆς Αἰτωλ. » Τείχιον.

Χώρα, ἴδε Σουλτὰν-χισσάρ.

Ψαρὰ, ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους. » Ψύρα καὶ Ψυρία (ἡ), Ψυρὰ (τά).

Ψιλὴ, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἔφυρα.

Ψηλορῥείτη, β. τῆς Κρήτης. » Ἴδη.

Ψωμαθειά, (μέρος καὶ σκάλα πρὸς τὸ δυτικονότειον τῆς Κωνσταντινουπόλεως). » Ψαμμαθία καὶ Ψαμμάθη, (διὰ τὴν ἄμμον τὴν ὁποίαν ἐπισωρεύει εἰς τὸν ἐκεῖ αἰγιαλὸν ὁ νότος. Πολλοὶ πιστεύουν ἀκόμη ὅτι ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Ψωμὰ Θεῖον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναφερομένης εἰς τὰ Συναξάρια ἀναλήψεως ἑνὸς παιδίου).

Ὠλενὸς, β. τῆς Ἀχ. » Σκόλλις, » Ὠλενία πέτρα.

ΠΙΝΑΞ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Ἄβαι. Ἔξαρχο ἢ Μόδι.
Ἀβάκαινον(-να). Bigensis.
Ἀβανισσός. Ἀμπανόζ.
Ἀβαντίς. Γαρδίκι.
Ἄβαροι. Καρὰ-Τσερκίζοι.
Ἀβασγοί. Ἀμπαζάς.
Ἄβδηρα. Πλατύστομο. §. Adra καὶ Almeria.
Ἀβέλλα. Avella-Vecchia
Ἀβεντικόν. Avenches.
Ἄβηλα. Νέμπι-άμπέλ.
Ἄβια. Ἀρμυρός.
Ἄβολος. Cantaro.
Ἀβόῤῥας. Κχαβούρ.
Ἄβυδος. Ἀνσινά. §. Ναγαρά.
Ἀβύλη. Sierra Ximiera.
Ἀβυσσινία. Χαμπέσ.
Ἀβώνου Τεῖχος. Ἰνέμπολου.
Ἀγάθη. Agde καὶ Monspellier.
Ἀγάθυρνα. Capo d' Orlando.
Ἀγγέλαι(-λῆ). Ἀγγελοκήπια καὶ Παππαγγιλάκι.
Ἄγκυρα. Ἐγκιουρου.
Ἀγκύραιον. Κούμπουρνου.
Ἀγκών. Ἀγκῶνα.
Ἀγορά. Μαλγαρά.
Ἀγραΐς. Ἄγραφα καὶ Βάλτος. §. Καινοῦργιο.
Ἀγριάνης. Ἔργανα.
Ἀγύλλα. Cerveteri.
Ἀγύριον. Philippo (S. Philippo d' Argiro ἢ d' Agyrone).
Ἄγχεσμος. Ἅγ. Γεώργιος ἢ Λυκουρία. § Ἅγ. Σαράντα.
Ἀγχίαλος(-άλη). Ἀχιαλού.
Ἀγχίσου λιμήν. Ἅγ. Σαράντα.
Ἀγχίσου λίμνη. Βοδάρι καὶ Γυροβολιά.
Ἄδανα. Ἀδάνα.

Ἀδδούας ἢ Ἀδούας. Adda §. Aia.
Ἀδιαβηνή. Κιουρδιστάν.
Ἀδούας. Adda.
Ἀδούλας. Saint-Gothard.
Ἀδραμίτων χώρα ἢ Ἀδραμύττα. Χαδραμούτ.
Ἄδρανον. Aderno.
Ἀδρία. Atri.
Ἀδριανή. Ἐδρενόζ.
Ἀδρίας. Tartaro.
Ἄδωνις. Ἐλμούλκ.
Ἄειλον. Ἀϊλά.
Ἀερόπη. Μέροπα.
Ἀζανία. Σάρ-δέρ-χχισάρ.
Ἄζωτος. Ἐζδούτ.
Ἀθαμανία. Ῥάδοβιτσ καὶ Τζουμέρκα.
Ἄθεσις. Adige.
Ἀθήναιον. Ἄβαδος. §. Punta della Campanella.
Ἀθύρας. Τσεκμετζές.
Ἄθως. Ἅγιον Ὄρος.
Αἰάκειον. Ajaccio.
Αἰάντειον. Τρίκερι. §. Φουντουκλί.
Αἴας. Βοϊοῦσα.
Ἄβουρα. Talavera de la Reyna.
Αἰγαί. Βοδενὰ ἢ Μογλενά. §. Ἀκράτα.
Αἰγαῖαι. Ἐϊάς.
Αἰγάλειον. Ἅγιος Νικόλαος (βουνὸν τοῦ—).
Αἴγειρα. Ζάχολη ἢ Ξυλόκαστρον.
Αἰγιάλεια. Τσιριγότο.
Αἰγιάλειον. Ἅγιος Νικόλαος (βουνὸν τοῦ—).
Αἰγίλεια. Στοῦρι.
Αἰγίλειον. Μαλακάσι.
Αἰγινοῦσαι. Ἀγνοῦσαι.

Αἴγιον. Βοστίτσα.
Αἰγίτειον. Βελίτσα.
Αἰγόσθενα. Γερμανός.
Αἰγοῦσα. Capraria.
Αἴγυλος. Τσιριγότο.
Αἰδηψός. Λιψό.
Ἀϊδονία. Ἀϊδόνι, Μαργαρίτι καὶ Τσαμοῦρι.
Αἰθαλία. Ἔλβα.
Αἰθικία. Γραιβενά.
Αἴκουλον(-λάνον). Fricento.
Αἴλανον. Ἀϊλά.
Αἰμίνιον. Μίνχο.
Αἶμος. Κοτζά-μπαλκάν.
Αἰνεία (ἡ νέα). Πληοκατούνα.
Αἰολία. Ζυγός.
Αἰρέα. Ἦρα.
Αἴσαρ. Serchio.
Αἴσαρος. Esaro.
Αἰσερνία. Isernia.
Αἰσηπός. Σπίγα. §. Τσατὰλ-δερέ.
Αἴσιον. I si.
Αἶσις. Fiumesino.
Αἶσκος. Σαμακόβ.
Αἴτνη. Monte Gibello.
Αἰτωλία. Ἄγραφα, Βενέτικο Βλοχὸς Ζυγός, Καρπενῆσι καὶ Κράβαρα.
Αἰτωλικόν. Ἀνατολικόν.
Ἀκαδημία. Καθήμια.
Ἀκάλανδρος. Salandrella.
Ἀκάμας. Ἅγ. Ἐπιφάνειος.
Ἀκάνθειος. Πρόβλακας.
Ἄκανθος. Δασσούρ.
Ἀκαρνανία. Ξερόμερον.
Ἀκέῤῥαι. Acerra.
Ἀκεσίνης. Τζενάμπ.
Ἀκίδας. Σίδερο.
Ἄκιρις. Acri.
Ἄκις. Chiaci.

Ἄκκη. Ἄκρη.
Ἀκμωνία. Σεβερίν.
Ἀκόναι. Νησιά.
Ἄκουαι Στατιέλλαι. Acqui.
Ἀκούηνον. Aquino.
Ἀκουϊσγράνον. Aix-la-Chapelle.
Ἀκουϊτανία. Guienne.
Ἄκρα(κραι). Pallazuolo.
Ἀκράγας. Grigenti, §. Naro (Fiume di—). §. Κόρταγα.
Ἀκραίφιον. Καρδίτσα ἢ Προσκυνᾶ.
Ἀκρίτας. Κάβο Γκᾶλλο. §. Τούζλα.
Ἀκροκεραύνια (ὄρη).Χιμάρα.
Ἄκτιον. Πούντα.
Ἀκύφας. Ὀζᾶς.
Ἀλάβανδα. Καρπουζλί.
Ἀλαγωνία. Γιανίτσα.
Ἄλαισα. S.Maria di Palazzi
Ἄλαισος. Pittineo.
Ἀλαλκομεναί. Μαμούρα.
Ἀλανοί. Δαγλὶ-Τσερκέζοι.
Ἄλβα. Ἄλμπα-λόγκα.
Ἄλβα-Γραικική.Μπελιγράδι
Ἄλβα-Ἰουλία. Ἀκ-κερμάνι.
Ἀλβανία. Γκιουρτζία. §.Χολουάν.
Ἀλβανὸν(ὄρος). Monte Cavo.
Ἀλβανούπολις. Ἐλμπασάνι ἢ Κρόϊα.
Ἄλβη. Albi.
Ἄλβις. Ἔλμπας.
Ἀλβούλας. Aubenas.
Ἀλέας. Γκιόζα. §. Λεῦκα.
Ἀλείσιον. Νησὶ (μεγάλον).
Ἀλεξάνδρεια (τῆς Κιλικίας). Alessandretta.
— (ἐπὶ τὸν Παροπαμισόν). Κανταχάρ.
—(ἡΤρωάς).Ἐσκὶ-σταμπόλ.
Ἀλεσία. Alise.
Ἀλέτριον. Alatri.
Ἄληξ. Alice.
Ἀλήτιον. Lece.
Ἀλθαία. Orgaz.
Ἀλιάκμων. Πλαταμῶνι.
Ἀλίαρτος. Τριβοῦνι.
Ἁλικαρνασσός. Μπουδροῦμι.
Ἀλικύαι. Salemi.
Ἀλιμοῦς. Ἅγ. Κοσμᾶς.
Ἀλιοῦσσα. Σπέτσαις.
Ἀλκιμέδοντος πεδίον. Ἀλωνίσταινα.

Ἀλλοβρόγες. Σαβόγια.
Ἀλόννησος. Ηλιοδρόμια ἢ Πελαγῆσι.
Ἄλσιον. Polo.
Ἄλσος. Τρίκαλα.
Ἀλταία. Ἀγιάσμα-κιοΐ.
Ἀλύζεια. Ἅγιος Ἠλίας καὶ Κανδύλι.
Ἅλυς. Κιζὶλ-ἰρμάκ.
Ἀλφειός. Ῥουφιᾶς.
Ἀλῶναι καὶ
Ἀλωνίς. Guardaniar.
Ἀλωπεκῆ. Ἀγγελοκήπια.
Ἀλωπεκόννησος. Καλαφάτι.
Ἀμαθοῦς. Λιμισσός.
Ἀμανόν. Ἀλ-λουκάν.
Ἀμαντία. Νιβίτσα-μαλιζιότες.
Ἀμάσεια. Ἀμάσια.
Ἀμασίας. Ems.
Ἀμβιανόν. Amiens.
Ἀμβρακικὸς (κόλπος). Ἄρτα (κόρφος τῆς —).
Ἄμβρακος. Καστρί.
Ἀμβρυσός. Δίστομο.
Ἀμένανος καὶ
Ἀμένας. Judicello.
Ἀμερία καὶ
Ἀμέριον. Amelia.
Ἀμήστρατος. Mistretta.
Ἄμιδα. Διγιάρ-μπεκίρ.
Ἀμισός. Σαμσούν.
Ἀμίτερνον. Vittorino.
Ἀμστελόδαμον. Amsterdam.
Ἀμύκλαι. Μπαρδούνια ἢ Σκλαβοχῶρι.
Ἀμύκλειον. Νειχῶρι.
Ἄμυρος. Ἀρμυρός.
Ἄμφεια. Χαστέμι.
Ἀμφιάρχος. Μαυροκόκλα.
Ἀμφιλοχία. Ἄρτα καὶ Χάζι.
Ἀμφιμάλη, Ἀμφίμαλλα καὶ, Ἀμφιμάλλιον. Ἀρμυρό.
Ἀμφίπολις. Ἐσκὶ-καλές.
Ἄμφισσα. Σάλωνα.
Ἀμφιτροπαί. Μετρεπίσι.
Ἀμφρυσσος. Ἀρμυρὸς (ποτάμι τοῦ—). §. Τρίστομο.
Ἀνάγνια. Anagni.
Ἀναγυροῦς. Ἀγύρα καὶ Βαρύ.
Ἀνάζαρβος. Ἀϊντζερμπέχ.
Ἀνακτόριον. Βόνιτσα.
Ἀνάπλους. Ἀρναούτ-κιοΐ.

Ἄναπος. Ἀετός. §. Anapo.
Ἄνας. Guadiana.
Ἀναστασιούπολις. Καρά-Δερέ.
Ἄναυρος. Κλίνοβο.
Ἀνδανία. Ἀναζίρι ἢ Ἄσπρα σπίτια.
Ἀνδήτιον(-τριον). Κλίσσα.
Ἀνεμούριον. Ἀνεμούρια,
Ἀνθηδών. Λουκίσι.
Ἄνιος. Βοϊοῦσα.
Ἀνίων. Teverone.
Ἄντεια. Anzio.
Ἀντιγόνεια. Ἀργυρόκαστρον. §. Νιγκιδέμη.
Ἀντικείτης. Κουμπάν.
Ἀντίκυρα. Ἄσπρα σπίτια.
Ἀντινόη. Ἀνσισά. §. Σέχ-άμπάδ.
Ἄντιον. Anzio.
Ἀντιόχεια (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Γενὶ-σέχρ.
—(Μυγδονία). Νισίβιά.
—(παρὰ τὸν Ὀρόντην) Ἀντακιὲ ἢ Οὐρφά.
—(τῆς Πισιδίας). Ἀκ-σεχίρ.
Ἀντιπατρίς. Ἀρσούρ.
Ἀντίπολις. Antives.
Ἀντίρριον. Καστέλλια.
Ἀντισσιόδωρον. Auxerres.
Ἀξιάκη. Ὀζού.
Ἄξιον. Γαλάτσι.
Ἀξιός. Βαρδάρι §. Ἐλ-ά-άζ.
Ἀξιούπολις. Γαλάτσι ἢ Ῥοσσάβα.
Ἄορνος. Averno(Lago d'—).
Ἀπάμεια. Ἀφιὸν-καρὰ-Χισσάρ. §. Μπουδανιά. §. Pamiers.
— (ἐπὶ τὸν Ὀρόντην). Μεδιὰν ἢ Φαμιέ.
Ἄπεια. Καραθῶνας.
Ἀπεραντία. Ῥαδοβίτς καὶ Τζουμέρκα.
Ἀπεροπία. Ὕδρόνι.
Ἀπιδανός. Φέρσαλα.
Ἀπολλινόπολις. Ἐτφού. §. Κούσ.
Ἀπολλωνία. Πολλίνι. §. Μιχαλῆτσι. §. Σερβάν. §. Σέρβαι. §. Σωζούπολις.
Ἀπολλωνιάς. Ἀμπουλιόν.
Ἀπουλία. Πούλια.
Ἀραβία. Γιαμὰν καὶ Χετζάζ.
Ἀραβισσός. Γκιοὺλ-σεχίρ.

Ἀράκυνθος. Ζυγός.
Ἀράξης. Ἀρὰς ἢ Ῥάς. §. Κχαβούρ. §. Μπενδὲρ-ἐμίρ.
Ἄραξος. Πάπας.
Ἄραρ. Saone.
Ἀραράτ. Ἀγρί-δάγ.
Ἄραυρις. Hérault.
Ἀραυσίων. Orange.
Ἄραχθος. Λούρχα.
Ἀραχωσία. Κανταχάρ.
Ἀραχώτης. Ῥοχάτο.
Ἄρβηλα. Ἐρμπούλ.
Ἀρβορία. Γαρδίκι.
Ἄργαιον. Ἐρτζαὰρ-δαγί.
Ἄργεννον. Κάβο-μπιάνκο.
Ἀργεντοράτον. Strasbourg.
Ἀργιθέα. Ἄρτα ἢ Ζαρκοβίτσα.
Ἄργιλος. Ῥιντίνα.
Ἄργον. Ἐρτζαὰρ-δαγί.
Ἄργος(Ἀμφιλοχικὸν ἢ Ἠπειρωτικόν). Φιλόκια.
—(Ὀρεστικόν). Κρεπένι.
Ἀργυροῦν. Serra Segura.
Ἀργυρούπολις. Φουντουκλί.
Ἀργυρώνιον. Ματζάρ-μπουρνού.
Ἀργῷος (λιμὴν). Porto-Ferrajo.
Ἀρδίσκος. Ἄρτα.
Ἀρέθων. Ζαγοῦρα καὶ Λοῦρχα.
Ἀρελάται. Arles.
Ἀρέτας. Γκιὸκ-σουγιού.
Ἀρία. Ἰρὰν καὶ Χορασάν.
Ἀριανή. Ἐρι.
Ἀρίκεια. Aricia.
Ἀρικήνη. Lago di Nemi.
Ἀριμαθαίμ. Ῥαμλέ.
Ἀρίμινον. Ῥίμινο.
Ἀρίμινος. Marecchia.
Ἄριος. Ἐρι-ῥούδ.
Ἀρίσσιον. Ἀρετσοῦ.
Ἀριστερά. Σπετσοποῦλα.
Ἀρκαδιούπολις. Λουλέ-μπουργάζ.
Ἀρκύνιον. Harzwald.
Ἀρμενία (ἡ μικρὰ ἢ ἐλάσσων). Ἀλαδούλια ἢ Δουλκαΐρ.
—(ἡ Ὀθωμανική). Τουρκμέν.
— (ἡ Περσική). Ῥεβάν.
Ἀρμινιακόν. Armagnac.
Ἀρμόζεια καὶ
Ἄρμοζον. Ὁρμούζ.

Ἄρνη. Ἀρνί.
Ἄρνος. Arno.
Ἀροάνια (ὄρη). Χέλμος.
Ἀροάνιος. Κατσανᾶς.
Ἀρόη. Πάτρα.
Ἀρούερνοι. Auvergne.
Ἀῤῥήτιον. Arezzo.
Ἄρπασσα. Ἀρὰπ-Χισσάρ.
Ἄρπασσος. Τζιννὰ-σουγιού.
Ἀρσαμόσατα. Σιμσάτ.
Ἄρσην. Δικοῦμι.
Ἀρσινόη. Ἀγγελόκαστρον. §. Βάνι. §. Σουέζ. Φαμμαγκοῦστα.
Ἀρσῖνος. Καρὰ σού.
Ἀρτάκη. Ἀρτάκι.
Ἀρτεμία (-μισία). Palmajola.
Ἀρτεμίσιον. Μαλεβό.
Ἀρτεσία. Artois.
Ἀρτυνία. Μαγιάς.
Ἀρχελαΐς. Λαρενδέ.
Ἀσίναρος. Falconara.
Ἀσίνη. Κολοκύθι. §. Φανερωμένη.
Ἀσκανία. Ἀκ-σού.
Ἀσκληπιεῖον. Ἱερό.
Ἄσκλον(-ος) καὶ
Ἄσκουλον. Ascoli.
Ἄσκρη. Νειχῶρι.
Ἄσνασς. Τρεμπεσίνα.
Ἀσπάδανα. Ἰσπαχάν.
Ἄσπενδος. Μενουγάτ.
Ἀσπίς. Ἀκλιμπιά.
Ἄσσος. Βερέμ-καλεσί.
Ἀσσυρία. Διγιάρ μπεκίρ καὶ Τουρκμέν.
Ἀσταβόρας. Τακάζε.
Ἄσταβος. Ἰστίμπ.
Ἄστακος. Δραγαμέστι.
Ἀστερία(-ρίς). Δασκαλειό.
Ἀσωπός. Ἅγ. Γεώργιος (ποτάμι τοῦ —) καὶ Βασιλικά. §. Ῥάπανι.
Ἀταλάντη. Ταλαντονῆσι.
Ἄταξ. Aude.
Ἀταρναί. Δικελλίκ.
Ἀτέλλα(-λλαι). Aversa.
Ἄτερνον. Pescara.
Ἀτησινός, ἴδε Ἄθεσις.
Ἀτιντανία. Καραμουρατάδες καὶ Κόνιτσα.
Ἄτρα(-τραι). Χατδέρ.
Ἄτραξ. Τσιγότο.
Ἀτρέβατον. Arras.
Ἀτρία. Atri.

Ἀτροπατηνή. Ἀδὲρ-μπαϊτζάν
Ἀττάλεια. Ἐσκί-Ἀδάλια. §. Ἴτταλα.
Αὐάρικον. Bourges.
Αὔασις. Οὐάχ.
Αὐγοῦστα. Aosta ἢ Agosta.
Αὐγοῦστα Οὐϊνδελίκων. Augsbourg.
—Ταυρίνων. Τουρῖνον.
Αὐγουστία. Γιάσι.
Αὐγουστόδουνον. Autun.
Αὔδηρα, ἴδε Ἄβδηρα.
Αὐενίων. Avignon.
Αὐλαί. Γραιδενί.
Αὐλίς. Βαθὺ καὶ Καρὰ-μπαμπά.
Αὐλών. Αὐλῶνα.
Αὔξιμον(-ξουμον). Osimo.
Αὔσηρ-ηρος. Serchio.
Αὐτομάτη. Ἀσπρονῆσι.
Αὐφίδιον. Ofanto.
Ἀφίδναι. Καπαντρίτι.
Ἀφνία. Copenhague.
Ἀφροδισιάς. Ἀπροδοσιὰ ἢ Γκεϊρά.
Ἀφροδίσιον. Carrara (la—). §. Creus (Cap de —). §. Τασαλαντζίκ-μπουρνού.
Ἀχαρναί. Μενίδι.
Ἀχάτης. Drillo.
Ἀχελῷος. Ἀσπροπόταμον.
Ἀχερουσία. Βαλοντόῤῥαχον καὶ Ἰωάννινα. §. Lago di Fusaro ἢ di Licola.
Ἀχερουσιάς. Μπαμπᾶς.
Ἀχέῤῥαι. Acerra.
Ἀχέρων. Μαυροπόταμον. §. Maresando.
Ἀχίλλειος (λιμήν). Πορτοκάγιο.
Ἀχιλλέως νῆσος, ἴδε Λευκή.
Ἄψος. Ἐργένι.
Ἀψυρτίδες. Cherso καὶ Ossero.
Ἀῷος. Βοϊοῦσα.
Βαβυλών. Κάσρ-ἐλ-σαμά.
Βαβυλωνία. Ἰράκι-Ἀρεμπί.
Βαθεῖα. Badajos.
Βαθύκολπος καὶ.
Βαθὺς-ῥύαξ. Μπουγιοὺκ-δερές.
Βαιτέρα. Beziers.
Βαιτική. Ἀνδαλουζία.
Βαῖτις. Guadalquibir.
Βακκάσαρα. Μπαγτσέ-σαραΐ.

Βάκτρα. Μπάλκ.
Βαλεντιανή. Valence.
Βαλεντιανόν. Valenciennes.
Βαλέσιον. Valois.
Βαλλισόλητον. Valladolid.
Βαλύρας. Μαυροζούμαινα.
Βαρβάριον. Cap d'Espichel.
Βαργύλια. Βαρέλια.
Βάρδανος. Κουμπάν.
Βάριον. Bari.
Βάρις, ἴδε Οὐέρπτον.
Βασίλεια. Bâle. §. Μπολού.
Βασιλίς. Κυπαρίσσια.
Βάσκατις. Μπάσ.
Βάσσαι. Σκληρού.
Βάτα. Μπατούμ.
Βεθαγαβρίς. Μπέϊτ - τζιμ-πρίν.
Βέθις. Σαρί-σοῦ.
Βεθουλία. Σαφέτ.
Βέλβινα. Ἅγ. Γεώργιος.
Βελγεντιακόν. Beaugency.
Βέλιτρα. Velitri.
Βελλόακον. Beauvais.
Βεμβύκη. Σεχίτ-σεχίρ.
Βενάκη. Lago di Garda.
Βενδονίς. Βιδίνι.
Βένετον. Vannes.
Βενεύεντον. Bénevento.
Βέργιον. Bamberg.
Βεργούλη. Λουλέ-μπουργάζ.
Βερενίκεια. Ἀλκοσαΐρ.
Βέρμιον. Μπουρένος καὶ Συνάζυγος.
Βερνικάκιον. Βιδίνι.
Βέρροια (τῆς Συρίας). Χαλέπι.
Βέσβικος. Καλόλιμνος.
Βεσσαπάρη. Παζαρτζῆκι.
Βηθλεέμ. Μπεϊτουλλέχμ.
Βηθσάν. Μπεϊζάν.
Βήνακος. Lago di Garda.
Βηρυτός. Βερούτι. §. Μπεράτι.
Βίανδρος. Oder.
Βίβρακτα. Autun.
Βιζούντιον. Besançon.
Βιζώνη. Μπαλτζίκι.
Βιθυνία. Χουδαβενδιγγιάρ.
Βιθύνιον. Μπολού. §. Μπουδανιά.
Βικτωριακόν. Vitri.
Βίσουργις. Weser.
Βιτόδουρον. Winterthur.
Βιτουρικόν. Bourges.
Βλάσκων. Brescon.

Βλήρα. Bieda.
Βιάγριος. Γαβριᾶς.
Βοάκτης. Vara (La—).
Βοάνη. Σαπάντζα.
Βογησός. Vosges.
Βοιαί. Βάτικα.
Βοϊανόν. Bojano.
Βοίβη. Ἐζερός.
Βοιβηΐς. Κάρλα.
Βολβιτίνη. Ῥοζέττα.
Βολέριον. Land's end.
Βονωνία. Bologne.
Βοὸς-πόρος. Ὀκιούζ-λιμάν.
Βορβύσθης. Κεάτ-χανέ-σουγιού.
Βορέας. Χέλμος.
Βόρειον (στόμα τοῦ Δουνάβεως). Σουληνᾶς.
Βορυσθένης. Δνιέπερ.
Βότιον. Δελβενδόζι.
Βότρυς. Μπεδρούμ.
Βούβαστις. Τέλλ-μπαστά.
Βούδωρος. Κούμη.
Βουθρωτόν. Βουθρεντό.
Βουϊανόν. Bojano.
Βουκέφαλα (-φάλεια). Γκὲλ φετέν.
Βοῦλις. Γκραδίτσα.
Βούνιμα. Κόστανη.
Βούπορθμον. Ἀλικαίς.
Βουπράσιον. Βέργα.
Βοῦρα. Γαρδίκι ἢ Διακοφτό.
Βουργουντιανὸς νομός. Franche-comtée.
Βουρδίγαλα (-γάλη). Bordeau.
Βουρτουδισός. Ἐσκὶ-μπαμπά.
Βούρχανις. Borcom.
Βούσιρις. Ἀμπουσηχίρ.
Βούχετα (-χέτιον). Μαργαρίτι.
Βόωνα. Μπόνα.
Βρασιαί. Λενίδι ἢ Πραστός.
Βραυρών. Βρανὰ ἢ Βροῦβα.
Βρεννάκη. Berni.
Βρεντέσιον (-τήσιον). Brindizi.
Βριγάντιον. Bregentz. §. Francon. §. Corunna. §. Ὑόρκ.
Βριλησσός. Τουρκοβοῦνι.
Βρίξελλον (-ξιλλον). Bersello.
Βριοβέρα. Saint-Laon.
Βριουάτη. Brest.
Βρουττία. Calabria.

Βρύλλιον. Τρίγλια.
Βρύσου (-αντος) (τά). Μάλπες.
Βρυστακία. Briatico.
Βύβλος. Τζεμπαΐλ.
Βυζάνθη. Ῥοδοστό.
Βυθίας. Κουρού-τσεσμές.
Βωδώνη. Μπουδουνίτσα.
Βωουί. Βαρδούσια.
Γάβαλα. Τζεμπιλέ.
Γαβάλιτα. Gévaudan.
Γάβιοι. Castel dell' Osa.
Γάγγρα. Τσάγγρια.
Γάδειρα. Cadix.
Γάζα. Ῥαζζέ.
Γάζα (ἡ Μηδική). Τεμπρίς.
Γαλάδρα. Σιάτιστα.
Γαλαρία (-λερία, -λερίνα). Gagliano.
Γάλλος. Γκιόκ-σουγιού.
Γάννος (-ιάς). Γαννόχωρα.
Γαργαφία. Βεργεντιανή.
Γαρούμνας. Garonne.
Γαῦλος. Γκότσο.
Γέδανον. Δάντσικα.
Γεδρωσία. Μεκράν.
Γέλα. Terra nuova.
Γενέτις. Μπόνα.
Γεννησαρέτ. Ἐλ-σαριϊέ.
Γενοΐα. Genève.
Γενούα. Gênes.
Γενουΐα. Genève.
Γένουσος. Δεβόλ.
Γεπηδία. Τρανσυλβανία.
Γεραιστός. Κάβο-Μαντέλλο.
Γεράνεια. Κούντουρα.
Γεράνιον. Μακρὺ Πλάγι καὶ Παληοβοῦνι.
Γεργοουΐα. Clermont.
Γερενία. Ζαρνάτα.
Γερένη. Γερανιός.
Γερμανικία. Μαράς.
Γερμανικόπολις. Κασταμπολου.
Γερόνθραι. Ἱεράκι.
Γεροντία. Γιοῦρα.
Γερούνιον. Cirignola.
Γέῤῥα. Ἐλ-κατίφ.
Γέρτος. Γκέρτζα.
Γέρων. Τζιρά.
Γεττική. Μπασσαραμπία.
Γεωργία. Γκιουρτζιά.
Γήναβον. Orléans.
Γίγας. Γιοῦσα-δαγί.
Γλάνις. Chiana. §. Lagno, ἴδε καὶ Κλάνις.

Γλαῦκος. Δολιανὰ ἢ Λεῦκα. §. Μάκρη.
Γλυκύς. Γλυκύ. §. Μαυροπόταμον.
Γολγοί. Κοῦκλα.
Γόμφοι. Καλαμπάκι, Καστράκι καὶ Κουκκουλιώτικον.
Γονοῦσα(-νόεσσα). Γονικά.
Γορδυηνή. Κιουρδιστάν.
Γόρτυν. Ἀτσίκολο. §. Ἀμπέλο ἢ Γορτύνια.
Γορτυνία. Γκραβίτσα.
Γορτύνιος. Δημητζάνα.
Γρανικός. Σου-σιγιρλί.
Γρατιανούπολις. Grénoble.
Γρύνιον. Κλισσελίκ.
Γύαρος. Γυοῦρα.
Γυγαία. Κοῦλα.
Γύθειον. Μαραθωνῆσι.
Γύρτων. Τσαρίτσανη.
Δακία. Βλαχομπογδανιά.
Δακύβιζα. Γκέμπτζε.
Δαλματία. Ῥαγοῦζα.
Δάλμιον. Δέλβινον.
Δάμαλις. Κὶζ-κουλές.
Δαμασία. Augsbourg καὶ Diessen.
Δαμασκός. Σάμι.
Δάναπρις. Δνιέπερ.
Δάνουβις. Τοῦνα.
Δάντισκον. Δάντσικα.
Δάοι. Δαγισταντλίδες.
Δαρδανία. Δίβρη.
Δασκύλιον. Διασκέλι.
Δάτον(-τος). Καβάλα.
Δαύλεια καὶ Δαυλίς. Δαύλια.
Δαυνία. Terra di Barri.
Δάφναι. Μπεΐτ-ἐλμά.
Δεάβολις. Δεβόλ.
Δέβραι. Δίμπρα.
Δεινάρετον. Κάβο-δι-σάντ-Ἀνδρέα.
Δεκέλεια. Κλειδί.
Δέλκος. Δέρκοι.
Δέλμινον(-μίνιον). Δέλβινο.
Δελφοί. Καστρί.
Δέρθων(-των). Tortona.
Δέῤῥις. Κάβο-δρέπανο.
Δερτώσσα. Tortosa.
Δήλιον. Δραμέσι. §. Κάβο-δι-σάντ-Ἀντζελο.
Δημητριάς. Γορίτσα. Κορκούρ.
Δημόνησοι. Νησιά.
Διάγων Δογάνα.
Διόλυτρα. Κιρέτσ-μπουρούν.
Διβιόνιον. Dijon.
Δίδυμον. Ἅγιος-Βασίλειος (βουνὸν τοῦ—).
Δίδυμος. Salini.
Δικαιαρχία. Pozzuolo.
Δίκτη. Λαστί.
Δικτύναιον. Κάβο-σπάδο.
Δίνδυμον. Γελτζέ-δάγ.
Διοκαισάρεια. Κίρ-σεχίρ.
Διομήδεια. Τρεμίτι.
Δῖον. Κάβο-σασσόσο. § Σταδιά.
Διονυσόπολις. Βάρνα.
Διοσκουριάς. Ἰσκουριά.
Διόσπολις. Λούδδ.
Διπλοκιόνιον. Μπεσίκ-τασί
Δόβηρος. Δεβρέτ-χισσάρ ἢ Δόμπερι. §. Δίμπρα.
Δολιονίς. Ἀρτάκι.
Δολίχη. Δολούκ.
Δολοός. Κιτριαίς.
Δολοπία. Μαλακάσι.
Δονοῦσα. Στενόζα.
Δορίσκος. Τοῦζλα.
Δορόστολον. Σιλίστρα.
Δορύλαιον. Ἐσκί-σέχρ.
Δοῦβις (-βιος). Deux.
Δουλίχειον. Ἄτακος §. Νειχῶρι.
Δουλχίνειον. Δουλτσίνιο.
Δούναβις. Τοῦνα.
Δουράνιος. Dordogne.
Δουρίας. Doria.
Δουρικόρταρα. Reims.
Δούριος. Duero.
Δράβισκος. Δράμα.
Δράκων. Κχίρκ-γκετσίτ. §. Τσεμπεροῦλα.
Δρέπανον. Δράπανο. §. Κάβο-Μαλέκα. §. Capo di S. Alessio. §. Trapani. §. Γιάλοβα.
Δρίλαι(-λλαι). Τζανίκ.
Δρίλλος. Δρίν.
Δριξίπαρος καί
Δρουσιπάραι. Καριστιράν.
Δρου(Δρυ)εντίας. Durance.
Δρυΐδαι. Dreux.
Δρύμαια. Δαδί.
Δρυοπία. Δέλβινον.
Δρῦς. Καραγάτσι.
Δρύστρα. Σιλίστρα.
Δύρος. Δέρας.
Δυῤῥάχιον. Δουράτσο.
Δώδων. Βάβας καὶ Πίστριτσα.
Δωδώνη(ἡ Μολοσσική). Προσκύνησι καὶ Φοινίκι.
—(ἡ Θετταλική). Βουδουνίτσα.
Δωρίς. Λιδωρίκι.
Δώτιον. Δεκάνι.
Ἐβοράκη. Evreux.
Ἔβουρα. Talavera de la Reyna.
Ἐβρόδουνον. Embrun.
Ἐγνατία. Agnazzo (Torre d'—).
Ἔδεσσα. Βοδενά. §. Οὐρφά.
Εἰρεσία. Ἱερακάρι.
Ἑκάτειον. Ἐμιργκιούνογλου.
Ἑκατόγκελλαι. Τσίβιτα-βέκκια.
Ἑκατόννησοι. Γατονήσια καὶ Μοσχονήσια.
Ἐκβάτανα. Χεμεδάν.
Ἐλαία. Καμπά-κούμ καὶ Τσανταρλί.
Ἐλαίας λιμήν. Ἐλημά.
Ἐλαιοῦς. Καβουρολίμνη. §. Παλημά-αὐλή.
Ἐλαιοῦσα. Ἐλίζα ἢ Καβαλλέρι. §. Κοῦρκο.
Ἐλάμ. Λουριστάν.
Ἔλανα. Ἀϊλά.
Ἐλάτεια. Δενδρα ἢ Λεῦτα ἢ Τουρκοχῶρι. §. Παραμυθιά.
Ἔλατος. Σκοπό.
Ἐλέα. Castel-à-mare della Brucca.
Ἐλέης. Alento.
Ἑλένης νῆσος. Μακρονῆσι.
Ἑλενόπολις. Γιάλοβα ἢ Ἐρσέκ.
Ἐλεοῦς ἢ Ἐλεοῦσα. Ἐλές-μπουρούν.
Ἐλευθεραί. Γυφτόκαστρον ἢ Κάζα.
Ἐλεύθερος. Νέχρι-Κιμπίρ.
Ἐλεφαντίνη. Τζεζιρέτ-ἐλ-σάγ.
Ἑλίκη. Βοστίτσα ἢ Τρυπιά.
Ἑλικών. Λικῶνα.
Ἑλισών. Δαβιά. §. Κεχριαίς.
Ἕλλα. Καστρίτσα.
Ἕλλη. Castel-à-mare della Brucca.
Ἑλλοπία. Ἑλλόπι.
Ἑλμαντική. Salamanca.
Ἕλος. Ἀγουλινίτσα.

Ἐλυμαΐς(-μαία). Ἀνασελίτσα. §. Λουριστάν.
Ἔλωρος. Atellari. §. Coretina.
Ἔμεσα. Ἔμς.
Ἐμπορεῖον. Amporias.
Ἐνιπαῖος. Βλαχογιάννη.
Ἔννα. Castro Giovane.
Ἐορδία. Γκιόρτζα.
Ἐπίδαμνος. Δουράτσο.
Ἐπίδαυρος λιμηρά. Μονεμβασιά.
Ἐπιδήλιον. Κάβο-δὶ-σὰντ-Ἄντζελο.
Ἐπιτάλιον. Ζούνκιο.
Ἐραία. Ἅγ. Ἰωάννης καὶ Ἀνεμοδοῦρι.
Ἐρασῖνος. Κεφαλάρι.
Ἐρβησσός. Grotte (la—).
Ἔρβιτα. Erba Spina.
Ἐρένεια. Κούντουρα.
Ἐρέτρια. Παληόκαστρον. §. Ῥινιάσσα.
Ἐριβόας. Ῥίβας.
Ἐρίβοια. Κρόϊα.
Ἐριγών. Σαρί-γκιόλ.
Ἐριδανός. Ἰσκάμπ.
Ἐρικοῦσα. §. Alicur. §. Βαρκοῦσα.
Ἐρίνεον. Ἀρτοτίνα.
Ἐρινεός. Λαμπυρειὸ ἢ Ξερομύττα. §. Miranda.
Ἐρκτή. Peregrino (Monte —).
Ἐρκύνη. Καροῦπι.
Ἐρκύνιος δρυμός / Ἐρκύνιον ὄρος. Harzwald.
Ἑρμαία. Τρυπητή.
Ἕρμαιον. Κάβο μπλάβα. §. Malagriu.
Ἕρμαιον (τὸ Λακωνικόν). Δερβένι μεγάλον.
Ἑρμαῖον. Χισσάρι. §. Bon (Cap—).
Ἑρμιόνη. Καστρί.
Ἕρμος. Σαραμπάτ.
Ἐρύθεια. Carrara (la—).
Ἐρυθραί. Ἅγ. Νικόλαος. §. Λυθρί. §. Πηγάδια.
Ἐρυθραία. Παληοπαναγιά.
Ἐρύμανδρος. Χίνδ-μένδ.
Ἐρύμανθος. Ἀτσίκολο, Δογάνα, Λιβαρτζοῦ καὶ Τριβάδι. §. Δημητζάνα.
Ἔρυξ. Trapani del monte.
Ἐρύτειον. Τσιρίτανη.

Ἐρωχός. Ἀράχοβα.
Ἑσπερία. Ἱσπανία. §. Ἰφροχάν.
Ἑστίαι. Ἀρναούτ-κιοΐ.
Ἑστιαιῶτις. Κάκια.
Ἐσῶπις. Esope (Monte—).
Ἐτρουρία. Τοσκάνα.
Εὐάνθη. Γαλαξίδι.
Εὔβοια. Εὔριπος.
Εὐβοσία. Majorca.
Εὐδημία. Σαρακηνό.
Εὔηνος. Φιδάρι. §. Κεμέρ-τσαΐ.
Εὐθύδριον. Ζουρανεοί.
Εὔξεινος (Πόντος). Μαύρη θάλασσα.
Εὐόρακον. Ὑόρκ.
Εὐπαλία(-πάλιον). Ἅγ. Εὐφημία καὶ Ἅγ. Ἰωάννης.
Εὐπατορία. Γκιοζλεβές.
Εὖρος. Μαρίτσα.
Εὐρύηλος. Belvedere.
Εὐρυμέδων. Μενουγάτ-σουγιού.
Εὐρυμεναί. Καρίτσα.
Εὐρυτᾶνες. Παλησχῶρι.
Εὔρωπος. Ῥέδια.
Εὐρώτας. Βασιλοπόταμον.
Εὐφράτης. Ἰφράτ.
Εὐώνυμος. Lisca bianca.
Ἐφεσίων λιμήν. Μπουγιοὺκ-λιμάν.
Ἔφεσος. Ἀγιασουλούκ.
Ἔφύρα. Ἁγιὰ-Γλυκειὰ ἢ Βέρα ἢ Παραμυθιά. §. Ψηλή.
Ἐχέτλα. Ocbula.
Ἐχινάδες Νησιὰ καὶ Ὀξειαίς.
Ἐχῖνος. Βουλγάρι.
Ζάραξ. Ἱέρακας.
Ζέλεια. Ζήλεια.
Ζέλις. Azzila.
Ζεῦγμα. Τσεχμετζές.
Ζεφύριον. Ἅγιος Ἰωάννης. §. Ζέφρα. §. Κάβο-μπιάνκο ἢ Capo Bruzzano.
Ζίκχοι. Χιρσίζ-τσερκέζοι.
Ζουζίδανα. Χοῦσι.
Ζωστήρ. Ἀλική.
Ἠϊών. Καραθῶνας. §. Ταμάν.
Ἡλιούπολις. Μπαλμπέκ. §. Γκιουζέλ-Χισσάρ.
Ἦλις. Γαστούνη.
Ἠλώνη. Λιμονηά.
Ἡμερίτα (Αὐγούστα). Merida.

Ἡμεροσκοπεῖον. Denia.
Ἡραία. Ῥέβελι. §. Cadix.
Ἡραῖον. Φενὲρ-μπαγτσεσί.
Ἡράκλεια. Basiluzo. §. Γκιμπιλτέρρα. §. Ἡρακλίτσα. §. Ἰρέγλιε. §. Κυδωνιαίς. §. Policoro.
Ἡράκλεια Πελαγονία. Περλεπές.
Ἡράκλειον. Capo di Spartivento.
Ἡρακλεόπολις. Policoro.
Ἡρακλέους Ἱερόν. Πεταλᾶς.
Ἡρακλέους λιμήν. Formicole.
Ἥρας φάρος. Φενέρ-μπαγτσεσί.
Ἠριδανός. Po.
Ἡφαιστεία. Ἅγ. Σωτήρης. §. Comino.
Θαβώρ. Ταβούρ.
Θαλάμαι. Κάλαμο.
Θάλος. Κοβαΐκ.
Θαυμακός. Δομοκό.
Θάψακος. Δαΐρ.
Θάψις. Σαλγκίρ.
Θεμαθεῖα. Ἅγιος Νικόλαος (βουνὸν τοῦ—).
Θεμίσκυρα. Τερμέχ.
Θεοδονούπολις. Thionville.
Θεοδοσία. Καφᾶς.
Θεοδοσιούπολις. Ἐρζερούμ.
Θέρμαι Καρολῖναι. Carlsbad.
Θερμαϊκὸς (κόλπος). Θεσσαλονίκη.
Θέρμεσσα, ἴδε Lipari.
Θερμημερία. Καλενδέρι.
Θερμώδων. Τερμέχ.
Θέρμος. Βραχῶρι.
Θεσπιαί. Ἐρημόκαστρον, Κακόσι καὶ Νειχῶρι.
Θεσπρωτία. Παρακάλαμον.
Θευδωρία. Θεοδουριά.
Θῆβαι. Θήβα. §. Λουξόρ.
Θῆβαι αἱ Φθιωτικαί. Ζητοῦνι.
Θηγανοῦσα. Βενέτικο.
Θηρασία. Καμένη (μικρά).
Θιάγολα. Κελί.
Θῖος. Κουτουφαρίνα.
Θίσβη. Γιανίκι ἢ Κακόσι.
Θόας. Μπαμπᾶς.
Θόρικος. Θορικό.
Θόρναξ. Τουρνίκι.
Θούλη. Ἰσλάνδα.

Θουρία. Φεΐζαγα.
Θρόνιον. Λογκάκι.
Θρύον. Ζούνκιο.
Θύαμις. Καλαμᾶς. §. Πεταλᾶς.
Θύαμος. Μακρυνόρος.
Θυάτειρα. Ἀκ-χισσάρ.
Θύελλα. Castel-a-mare della Bruca.
Θυέστης. Βετέρνικο.
Θύμβριος. Καμάρα.
Θύμβρις. Tevere. §. Πουρσάκ.
Θυμφεἰς. Κουρέντα καὶ Σαραχοβίτσα.
Θυνιάς. Νιάδα.
Θυρέα. Ἄστρος.
Θυρίδες. Κάβο-δρόσσο.
Θύριον. Τρυφό.
Ἰαθρίππη. Μεδινέ.
Ἰαμβία, Ἰάμπο.
Ἰαμνία. Ἰαμπνέ.
Ἰαννούπολις. Γιάνμπολου.
Ἰαξάρτης. Ἰκ-σάρτ.
Ἰάπυγες. Λιάπιδες.
Ἰαπυγία. Λιαπουριά. §. Capo di Leuca.
Ἰάρδανος. Βουβό.
Ἰασός. Ἀτζὲμ-καλεσί.
Ἰασώνιον. Δολμὰ-μπαγτσέ.
Ἰάων. Δογάνα.
Ἴβηρ. Ebre.
Ἰβηρία. Γκιουρτζία, Μεγγρελία καὶ Τσερκέζοι. §. Ἰσπανία.
Ἴδη. Καρὰ-δάγ. §. Ψηλορεῖτι.
Ἱερά. Βουλκάνο. §. Καμένη (μεγάλη). §. Maritimo. §. Χελιδόνι.
Ἱεράπολις (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Παμπούκ-καλεσί.
—(τῆς Συρίας). Γεραμπολούζ.
Ἱεράπυτνα. Γυραπέτρα.
Ἱερασσός Π. οῦτος.
Ἱεριχώ. Ἐριχά.
Ἰέρνη. Ἰρλάνδα.
Ἱερόν. Μάκρη. §. Saint-Vincent.
Ἰέται. Jato.
Ἰθώμη. Βουλκάνο.
Ἰκεσία. Πανάρι.
Ἰκόνιον. Κόνια.
Ἰκόσιον. Τζεζαΐρ.
Ἰκτίς. Wight.

Ἰλέρδα. Lerida.
Ἰλίπα. Alcolea.
Ἰλλύβιρις. Elne. §. Tech.
Ἰλλυρία. Χαρβάται.
Ἱμέρα. Fiume di Termini ἢ Fiume-Grande. §. Fiume Salso.
Ἴναχος. Ἄρτα (ποτάμι τῆς —). §. Ξεριᾶς.
Ἰνδός. Σίνδ.
Ἰντεράμνιον. Terano.
Ἰντερόκρεα. Interdoio.
Ἰόππη. Ἰάφφα.
Ἰορδάνης. Ἐρδέν.
Ἴος. Νιό.
Ἰουστίνα. Ἴστρια.
Ἰουστινιανή. Κιοστεντῆλι.
Ἰουστινιανούπολις. Οὐρφά. §. Ὄχριδα.
Ἰουστινούπολις. Κάπο-δ'-Ἴστρια.
Ἴππαρις. Camarana.
Ἱππών. Birona. §. Μπόνα.
Ἴρα. Στασῆμι.
Ἰρασία. Ἱερακάρι.
Ἶρις. Γεσιλ-ιρμάκ καὶ Τσαρσαμμπὰ-σουγιοῦ.
Ἰσανός. Λισάνα.
Ἴσαπις. Savio.
Ἴσαρ. Isère.
Ἴσαρος. Iser.
Ἴσαυρα. Μπεϊ-σίχρ.
Ἰσαυρία. Καραμανία.
Ἰσθμός. Ἐξαμίλι.
Ἴσμαρος. Λιγκάρι.
Ἰσμηνός. Σκοῦπι.
Ἴσπαλις. Sevilla.
Ἴσσα. Λίσσα.
Ἰσσαί. Μλίνα.
Ἰσσός. Βίλια. §. Ἐϊάς.
Ἰστρία. Ἴστρια. §. Καρὰ-κερμάν.
Ἰστρόπολις. Καρὰ-κερμάν, Κωστάντσα καὶ Ἴστρος.
Ἰταλική. Sivilla la vieja.
Ἰτέα. Σοούτ.
Ἰχαρία. Ἀλμπαχράϊν.
Ἰχθυς. Ποντικός.
Ἰωλκός. Γορίτσα. Λεχώνια.
Ἴων. Κάκια.
Καβάλακα. Καβλατβάρ.
Κάβειρα. Σιβάζ.
Καβελλίων. Cavaillon du Comtat.
Καβυλλῖνον. Châlons sur Saone.

Κάδομον. Caen.
Καίκινον. Cesena.
Καιήτη. Gaeta.
Κάϊκος. Γκερμαστί-Τσάϊ ἢ Πέργαμος.
Καινὴ-πόλις. Καμάραις ἢ Κυπαρίσσι.
Καινόπολις. Κεννέχ.
Καινοφρούριον. Παπουτσλί.
Καινύς. Coda de la volpe ἢ Torre del Cavalo.
Κεραία. Cerveteri.
Καισαραυγούστα. Saragossa.
Καισάρεια (Φιλίππου) Καϊσαριγέ.
Καισαρόδουνον. Tours.
Καισῆνα. Cesena.
Κάϊστρος. Μιντέρ.
Κακύπαρις. Cassibale.
Καλαβρία. Πόρος.
Καλάγουρις. Calahorra καὶ Loharra.
Καλάθη. Γκαλίτα.
Καλάμαι. Καλαμάτα. §. Chaumes.
Κάλαρις. Cagliari.
Καλατία. Cajazzo.
Καλαύρεια, ἴδε Καλαβρία.
Καλδιμόντιον. Chaumont.
Κάλβιον. Saint-Malé.
Καλεσία. Calisch.
Κάληνον. Calvi.
Καλλαικία. Galice.
Καλλατερία. Galazze.
Κάλλατις. Μαγκάλια.
Καλλιδρόμη. Βαρδούσια καὶ Κουποῤῥάχη.
Κάλλιον. Καρπενῆσι.
Καλλιῤῥόη. Οὐρφά.
Καλὸν (στόμα τοῦ Δουνάβεως). Πορτίτσαις.
Κάλπαι / Κάλπη — Γκιμπιλτέῤῥα. §. Κάλπεια.
Καλυδών. Κόρταγα καὶ Μαυρομμάτι.
Καλύκαδνος. Καλιαδίν.
Καμαρίνα. Camarana.
Καμαρῖνον. Camerino.
Καμαχία. Σεμακίν.
Καμεράτον. Cambray.
Καμβρία. Galles.
Κάμικος. Canna. §. Siculiana.
Καμπανία (ἡ Γαλλική). Champagne.

Καμπινάκη. Cognac.
Καμπιδουνον. Kempten.
Κανκστραῖον καὶ
Κάναστρον. Κάβο-κάνιστρο, ἢ Κάβο-παλιοῦρι.
Κάνη. Κολῶνι.
Κανταβρία. Biscaja.
Κανταβριγία. Kambridge.
Κάντιον. Kent.
Κανύσιον(-νούσιον). Canosa.
Κάνωβος. Ἀμπ.υκὶρ καὶ Ῥοζέττα.
Κανώβου κόλπος. Ἀϊναλή καβάκι.
Καπίννα(-ναι). Civitella.
Καππαδοκία. Καραμανία.
Καπρέαι(-πραία). Capri.
Καπρούσιον. Cheureuse.
Καπύη(-πουα). St. Maria di Capua.
Κάραμβις. Κερεμπὶ-μπουρνού.
Καρδαμύλη. Σκαρδαμούλα.
Καρδία. Καρυδιά.
Καρδουχία. Κιουρδιστάν.
Κάρησος. Τσατάλ.
Καρία. Μενδεσέ.
Κάρκινα καὶ
Καρκίνη. Ἀκ-μεζτζὶτ καὶ Μαριούπολις.
Καρκινίτης (κόλπος). Περεκόπ.
Καρμανία. Κιρμά.
Καρνίων. Ξερίλας.
Καρνοῦτον. Chartres.
Καρποδαίμων. Σαράντα-ἐκκλησιαίς.
Κάῤῥαι. Χαῤῥάν.
Καρτηΐα. Tariffa.
Καρύανδα. Καρὰ-κογιούν.
Κάρπαθος. Κράβαρα.
Καρχηδών. Carthagena. § Τούνεζι.
Κασιλῖνον. Capua.
Κασπάτυρα. Κασχμίδ.
Κάσσιον (ὄρος). Κατιέχ.
Κασσιόπη. Ἰωάννινα ἢ Ῥενιάσσα.
Κασσιοπία. Λαμάρι, Ῥώγαις καὶ Σπιάντζα.
Κασσιτερίδες. Sorlingues.
Καστάβαλα. Καστάγ-μπολου.
Κάστελλον. Fermo.
Καστρουμνίβουμ. St. Flaviano.

Κασύστης. Τσεσμές.
Καταλώνιον. Châlons-sur Marne.
Καταῤῥάκτης. Δουδέν σουγιού.
Καυλωνία. Castel-Vetere.
Καῦνος. Κοπὶ ἢ Ῥόσσα.
Καφύαι. Δορδοβανόκαστρον.
Κεγχρεαί. Αχλαδόκαμπος. § Κεχριαίς.
Κεκρυφάλεια. Κερατᾶς ἢ Κυρά.
Κέλαδος. Κύρταινα.
Κέλεθρον. Καστορία.
Κελένδερις. Κελνάρ.
Κέλλαι. Μαναστῆρι.
Κέλσα. Xelsa.
Κελτιβηρία. Ἱσπανία.
Κελτική. Μαργαρίτι.
Κέλυδνος. Ἀργυρόκαστρον.
Κεντόριπα. Centorbe.
Κεράνεια(ρύνεια). Κερνίτσα.
Κερασοῦς. Κερεζούν.
Κεράτης. Κερατᾶς.
Κεραύνια (ὄρη). Χιμάρα.
Κερβέριον. Τεμρούκ.
Κέρεσσος. Κατσικαμπέλι.
Κερκάσωρος (ἡ) καὶ
Κερκέσουρα. Ακσάς.
Κερκέτιον. Κάκια.
Κερυνίτης. Καλάβρυτα.
Κεστρία. Παληοκίσταις.
Κεστρίνη. Καστρί. § Τσαμοῦρι.
Κέστρος. Καπρὺ-σουγιού.
Κεφαλοίδιον. Cifalu.
Κέως. Κῶ § Τζιά.
Κήναιον. Λιθάδα.
Κῆποι. Ἀγγελοκήπια.
Κήριλλος. Cirella.
Κήρινθος. Δερό.
Κηφισία. Κηφισιά. § Μαυρονέρι.
Κιβίνιον. Σιμπίνι.
Κίβυρα. Ἰμπουράρ. § Μπουρούζ.
Κιθαιρών. Ἐλατειάς.
Κίκυνθος. Τρίκερι.
Κιλικία. Ἰτσιΐλ.
Κίλλα. Τζελλελί.
Κίμαρος. Κάβο-σπάδο.
Κιμβρική. Ἰουτλάνδ.
Κιμβρικόν. Τεμρούκ.
Κιμινία. Lago di Vico ἢ di Ronciglione.
Κιμμέριον. Τεμρούκ.

Κιμμέριος-Βόσπορος. Γκέρζ.
Κίος. Γκεμλεΐκι.
Κιρκαῖον. Monte-Circello.
Κίρκη. Κυρά.
Κιρκήσιον. Κιρκησιά.
Κίῤῥα. Γαλαξίδι ἢ Ξεροπήγαδον.
Κίρφις. Στίβα. § Τζεσφίνα.
Κισσιακόν. Poissy.
Κίττιον καὶ
Κιττιείμ. Λάρνακας.
Κιχύρα. Ἁγ. Γλυκειὰ ἢ Βέρα ἢ Παραμυθιά.
Κλαδαῖος. Στραβοκεφάλι.
Κλαζομεναί. Κελισμάν.
Κλάνις Garigliano, ἴδε καὶ Γλάνις.
Κλαστίδιον. Chiasteggio.
Κλαυδία. Chioggio.
Κλαύδια Κάστρα. Glochester.
Κλαυδιούπολις. Ἀρακλουδιά. § Clausemberg. § Μπολού.
Κλεῖδες. Κλειδὶ καὶ Δεινάραις.
Κλεῖθρα. Κιρέτσ-μπουρνού.
Κλειτόριος. Κλείτουρας.
Κλείτωρ. Καρνέσι.
Κλεοπατρίς. Σουέζ.
Κλεψιδία. Μαυρομμάτι.
Κλεωναί. Κλένια.
Κλιππίακον. Clichy.
Κλίτερνα. Quaderna.
Κλούνιον. St. Catharina.
Κλούσιον. Chiusi.
Κλύσμα. Κόλζομ.
Κνημίς. Χλωμός.
Κνωσσός. Κύνοσα. § Νιάουσα.
Κοδανία. Copenhague.
Κόλαπις. Κοῦλπα.
Κολοσσαί. Κονόζ.
Κολοφών. Σιγατζὶκ ἢ Τζιλλί.
Κολχίνειον. Δουλτσίνιο.
Κολχίς. Μεγγρελία.
Κολωνίδαι. Κορώνη.
Κόμανα. Ἀμερχαιὰ ἢ Ἐλμποστάν. § Κιομενίκ ἢ Τοκάτ.
Κόμαρος. Καμαρίνα.
Κομάρων δάσος. Νειχῶρι.
Κομπένδιον. Compiegne.
Κονδύλεαι. Καντῆλα.
Κοπρινιάκη. Cognac.

Κοραχαί. Παληόπυργος.
Κοράκειον. Κάβο-κόρακα. §. Φιλ-μπουρνού.
Κορακήσιον. Άλατζά (χισσάρ).
Κόραξ. Βαρδούσια.
Κορασσίαι. Δραγονῆσι.
Κορίαλλον ἢ
Κοριόβαλλον. Cherbourg.
Κόρκυρα ἡ Μέλαινα. Κόρτσολα.
Κόρνικλος. Monticelli
Κόροντα. Κατοῦνα.
Κορυδαλός. Δαφνί.
Κορύνη. Γαστούνη.
Κορφίνιον. Rentina.
Κορώνεια. Γκρανίτσα ἢ Καμάρι ἢ Κουρουνιαὶς ἢ Σουληνάρα. §. Βαλλιάδα.
Κορώνη. Πεταλ.δι.
Κοσμιδιον. Ίππι.
Κόσσουρα. Pentellaria.
Κοτινοῦσσα. Cadix.
Κοτυάειον. Κιουτάχγια.
Κοτύλειον. Παληόκαστρον.
Κότυλος. Κὰζ-δαγί.
Κοτύωρα. Μπουγιοὺκ-καλέ.
Κουρῆτις. Απόκουρον.
Κουρία. Coire.
Κουριάς. Γαβάθα ἢ Γάτο.
Κούριον. Πισκοπιά.
Κράγος. Γεδὶ μπουρνού.
Κρᾶθις. Ακράτα. §. Crati.
Κράναον. Sant Calogero.
Κράνεια καὶ
Κρανών. Κράνια.
Κρέμνα. Κεμπρινάζ.
Κρεμώνη. Cremone.
Κρέουσα. Άγ. Σαράντα.
Κρεῦσις. Άγ. Σαράντα.
Κρεώνιον. Δεβόλ.
Κρημνοί. Ταϊγάνι.
Κρήστων. Κριστάνια.
Κριθωτή. Καντῆλι.
Κρίμισα(-σσα).Cap piccoli.
Κριμισὸς(-σσός).Belici destro. §. Fiumica.
Κριός. Βλογοκὰ καὶ Τρίκαλα.
Κριοῦ μέτωπον. Καρατζὰ-μπουρούν. §. Κρυό.
Κρίσσα. Χρυσό.
Κρισσαῖος(κόλπος).Σάλωνα.
Κροατία. Χαρβάται.
Κροκύλεια. Κάλαμος. §.Κόρταγα.

Κρεμμυών. Μῦιγαις.
Κρόμνη, ἴδε Κόμανα.
Κρόνιον. Μαλεβὸ καὶ Χέλμός.
Κρουνοί. Βάρνα ἢ Κάβαρνα.
Κτενοῦς. Άλικαίς.
Κύαμος. Σπάθα.
Κύανος. Κχόπι.
Κύβος Κανώβου. Αϊνάλὶ-καβάκι.
Κύδαρις. Αλῆ-μπεῒ-σουγιού
Κύδνος. Ζαμαντὶ-σουγιού.
Κυδωνία. Χανιά.
Κύζικος. Αρτάκη.
Κυθέριος. Λεστενίτσα.
Κύθη. Κουζατίς.
Κύθηρα(-θήρη). Τσιρίγο.
Κύθνος. Θερμιά.
Κυλίσταρνος. Racanello.
Κυλλήνη. Γλαρέντσα. §. Ζίρια. §. Τρίκαλα.
Κύμη. Κούμη. §. Φώκηαις (καινούργιαις), ἢ Νεμούρ.
Κύναιθα. Κερπενή.
Κύνεια. Λεζίνι.
Κυνόπολις. Σαμαλλούτ, ἢ Μεχαλλέτ ἐλ-κεμπίρ.
Κύνος. Λιβανάταις.
Κυνόσουρα. Κάβο-σίντρο.
Κυνὸς-σῆμα.Κιλὶτ-ὶλ-μπαχάρ.
Κυνουρία. Άγ. Πέτρος.
Κυπαρισσαῖος. Καρτέλλα.
Κυπαρισσία. Αρκαδιά.
Κυπαρίσσιον. Κάβο- κονέλλο.
Κυπάρισσος (ἡ). Αράχοβα ἢ Πάνιαις.
Κυπαρισσών. Εμιργκιούνογλου.
Κυρηναϊκή. Μπάρκα-άγιαλετί.
Κυρήνη. Κιρβάν.
Κύρνος. Κόρσικα.
Κύρος. Γκούρ. §. Πολιτικά.
Κυρούπολις. Σιράζ.
Κυροῦς. Κόρούζ.
Κυσσοῦς. Τσεσμές.
Κύτωρον. Κύτρο.
Κύφαντα. Πόρτο-στίλλο.
Κύφος. Φοντοῦνα.
Κύψελος. Ίψαλα.
Κωλιάς. Τριπύργι.
Κῶμον. Come.
Κωνσταντία.Μπόνα.§. Constance.

Κῶπαι. Τομπόλια.
Κώραλις. Πὲκ-σεχίρ- γκιολιό.
Κωρύκειον. Κάβο-κόρακα.
Κώρυκος. Κάβο-μποῦζι.
Κῶς. Κῶ.
Κωσεντία. Cosentza.
Λαβεᾶτις. Ζέντα.
Λάβεον. Σκούταρι.
Λαβίνιον, ἴδε Λαουΐνιον.
Λάβρανδα. Μενδελέτ.
Λαγαρία. Nucara.
Λαγοῦσα. Χριστιάνα.
Λαγοῦσαι. Ταφσάν-άδασί.
Λάδεστα(-στον). Lagosta.
Λάδων. Δερβίσ-τσελεμπῆ. §. 'Ρουφιᾶς.
Λαιμοκοπεῖον. Χισσάρι.
Λακιβούργιον. Wismar.
Λακίνιον. Capo delle Colonne.
Λάκμων. Όρα-λιάκά.
Λακωνία. Τσακονιά.
Λακωνικὸς (κόλπος). Κολοκύθι.
Λαμία. Ζητοῦνι.
Λάμπεια. Καπρίβανη, Λιμπούνια.
Λάμπτρα. Λάμπουρα.
Λανούβιον. Lavigna.
Λαοδίκεια (ἡ Κεχαυμένη). Χιλαδέκ.
—(ἡ ἐπὶ τὸν Λίβανον). Γιούσια.
—(ἡ ἐπὶ τὸν Λύκον). Έσκὶ-χισσὰρ ἢ Δενιζλύ.
—(τῆς Συρίας). Χιλαδέκ.
Λᾶος. Laino. §. Golfo di Policastro.
Λάουδον. Loddi,
Λαούδουνον. Laon.
Λαουΐνιον. Flatica.
Λάρανδα. Λαρενδέ.
Λάριον. Come.
Λάρισσα. Νεσρὰχ-κιοΐ.
Λάρισσος. Μάννα ἢ Ῥισσό.
Λαύσιον. 'Ραγοῦζα.
Λεβάδεια. Λιβαδιά.
Λέβεδος. Λεβεδίτσ.
Λέβινθος. Λεβίθα.
Λεγίας. Lis.
Λεῖρις. Carigliano.
Λεκτόν. Μπαμπάς.
Λεμανός. Genève.
Λεμοβίκα. Limoges.
Λεμοβικηνσία. Limousin.

Λεῦδιον. Liège.
Λεοντῖνοι. Lentini.
Λέπρατον. Καϊάφα ἢ Στροβίτσι.
Λέρνη. Μαστὸ καὶ Μῦλοι.
Λετρινοῦς. Ἄγ. Ἰωάννης.
Λευκά. S. Maria di Leuca. §. Σφακιά.
Λεῦκαι. Λέφκε. §. Μοσχονήσια.
Λευκάς. Ἁγία-Μαῦρα.
Λευκάτας. Κάβο-δουκάτο ἢ Κάβος τῆς Κυρᾶς.
Λευκή. Φειδονῆσι.
Λευκὴ ἀκτή. Τσιφτλίκ.
Λεύκολλα. Ἀρμίδια.
Λευκόπετρα. Capo dell' Arini.
Λευκόπολις. Μπελιγράδι.
Λεῦκτρα. Λειοντάρι ἢ Λεῦκα.
Λεῦκτρον. Μάνη.
Λευκωνία. Δωρίτσα.
Λεύκυμνα. Κάβο-μπιάνκο.
Λευκωσία. Licosa ἢ Piana.
Λέχαινν. Λουτράκι.
Λέων. Κάβο-νέγκρο.
Λεωνίκη. Villar Luengo.
Λεωσθένειον. Στένη.
Ληθαῖος. Ἀναποδάρης. §. Γενὶ-τσάϊ.
Λήθης ποταμός. Λίμα.
Λήλαντον πεδίον. Μποχῶρι.
Ληξοβία. Lisieux.
Λήρων. St. Honorat.
Λητόπολις. Ἐσνέ.
Λίβανος. Δουρζί-δάγ.
Λιβυρνίς(-νία). Χαρβάται.
Λίβυσσα. Γκέμπζε.
Λίγεια. Pietra della nave.
Λίγυρ,-υρος (ὁ). Loir.
Λιγυστίδες. Hyères (les îles d'—).
Λιγυστική. Γένοβα.
Λιλύβαιον. Κάβο-δι-μπό-τσο. §. Marsalla.
Λιμναία. Λουτράκι.
Λιπάρα. Lipari.
Λίρις. Garigliano.
Λισσός. Ἀλέσσιο.
Λίτερνον. Torre di patria.
Λίτερνος. Fiume di Patria.
Λοκρῖνος (κόλπος). Lucrino (Lago—).
Λοκρίς. Μαλανδρῖνο καὶ Σάλωνα.

Λοπάδιον. Ὀλουμπάδ.
Λουβιάνα. Leybach.
Λούγδουνον,
Λούγδουνα(-νος), καὶ
Λουγδοῦνον. Leyde. §. Lyon. §. Bertrand.
Λούγεον (ἕλος). Cirkniz.
Λούγοδον καὶ
Λουγόδουνον, ἴδε Λούγδουνον.
Λοῦκα. Λοῦκκα.
Λουκερία. Lucera.
Λουκετία. Παρίσι.
Λουπίας. Lipe.
Λουπίωνες. Λάπονες.
Λουσιτανία, ἴδε Λυσιτανία.
Λουτετία, ἴδε Λουκετία.
Λύδδα. Λούδδ.
Λυδιάς. Γένιτζε.
Λυκάδιος (κόλπος). Κιόρφεζ.
Λύκαινα. Lutzen.
Λύκκιον. Διαφόρτι.
Λυκία. Αϊδίνι.
Λυκιονία. Luçon.
Λυκόπολις. Σιούτ.
Λυκόρμας. Φειδάρι.
Λύκος. Καϊλ.§.Νέχρι-κέλπ.
Λυκόσουρα. Ἅγ. Γεώργιος.
Λυκόστομον. Κίλια.
Λυκούργειον. Λυγουριό.
Λύκτον. Παληὸ-καστρί.
Λυκώρεια. Λιάκουρα.
Λύρκειον. Λυγουριό.
Λυρνησσός. Ἐρνάτια.
Λυσιμάχεια. Ἐξαμίλι.
Λυσιμάχη. Ὀζερός.
Λυσιτανία. Πορτογαλλία.
Λύστρα. Κυλίστρα.
Λυχνίς. Ὄχριδα.
Μάγδουνον. Mehun-sur-Loire.
Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Ἕρμῳ ἢ ἐπὶ τὸν Σίπυλον). Μάνησα.
— (ἡ Θετταλική). Ζαγορά.
— (ἡ ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Γκιουζέλ-χισσάρι ἢ Ἰνὲ-μπαζάρ.
Μάδυτος. Μάϋτο.
Μαίανδρος. Μινδέρ.
Μαίναλον. Ῥοϊνό.
Μαίναλος. Δαβιὰ ἢ Μοῦλκι.
Μαίνοβα. Velez.
Μάκας. Μακάς-σουγιού.
Μακηστός. Μιχαλίτσ-σουγιού.

Μακκόραβα. Μέκκα.
Μάκρης. Magra.
Μάκρωνες. Τζανίκ.
Μακυνία. Μαναλοῦδι.
Μάλακα(-άκη). Malaga.
Μαλδόβιον. Maubeuge.
Μαλέας. Μαλεᾶς.
Μαλία. Capo-Maria.
Μαλιακὸς (κόλπος). Ζητοῦνι.
Μαλίας. Santa-Maria.
Μαλλοί. Μουλτάν.
Μανδύριον. Mandula.
Μαντίνεια. Ἀχούρια καὶ Μαντί.
Μαράκανδα. Σαμαρκάνδα.
Μάργος. Μάργ-ἀμπ.
Μάργος. Κιζίλ-σιζοὺν καὶ Σιφιτρούντ.
Μαριάβα. Μάρεπ.
Μάρισος. Μάρος.
Μάρκινα. Veteri ἢ Vietri.
Μαρκόδανα. Μαργκοσέστι.
Μαρσύας. Μπερτσέχ.
Μαρτιανούπολις. Γιάνμπολου.
Μαρωνεῖται. Δουρζί-δάγ.
Μάτις. Μάτια.
Ματίσκων. Macon.
Ματρῖνον. Porto d'Atri.
Ματρῖνος. Piomba.
Ματρόνας. Marre.
Μαυριτανία καὶ Μαυρουσία (ἡ Καισαρική). Μαρὸκ καὶ Τζεζαΐρ.
— (ἡ Τιγγιτανὴ ἢ Σιφιτανή). Φέτσ.
Μαχία. Παξιμάδι.
Μεγανίτας. Γαϊδουριάρης.
Μεγαλόπολις. Λειοντάρι καὶ Σινάνο. §. Mecklembourg.
Μεγαρισσός. Δερέ-κιοΐ.
Μεγίστη. Καστέλ-ῥόσσο(ἴδε Ἀντίφιλο).
Μεδεών. Μεδενίκο. §. Μόδι.
Μεδιόλανα. Milano.
Μεδιολάνιον(-όλανον). Saintes.
Μεδόακος. Brenta.
Μεδούντη. Mantes.
Μεθουρίδες. Ῥεβιλοῦσα.
Μεθύδριον. Ἀγμέταγα.
Μέθυμνα. Μεδινέ. §. Μολυβό.
Μειλίχιος. Δολιανὰ καὶ Σιχενά.
Μέλαινα (ἄκρα). Κάβο-με-

λανιό. §. Καρὰ-μπουρνά.
Μέλας. Δρίν. §. Καμενίτσα. §. Καρὰ-σουγιού. §. Μαυρονέρι.
Μέλδαι. Meaux.
Μέλης. Πουνάρ-μπασί.
Μελίβοια. Καστέλλι.
Μελίτη. Μάλτα.
Μελιτινή. Μαλάτια.
Μελόδουνον. Melun.
Μέλπις. Melfa.
Μενελάϊον. Μαλεβό.
Μερόη. Ἄτβαρα.
Μερόπη. Μέροπα.
Μέση. Hyères (les îles de—).
Μεσοποταμία. Τζεζιρέ.
Μεσσήνη. Ἀνδροῦσσα καὶ Μαυρομμάτι.
Μεσσωγίς. Κεστανὲ-δαγί.
Μέται. Mez.
Μέταπα. Μέταργα.
Μεταπόντιον. Torre di mare.
Μέταυρος. Mato. §. Metaro.
Μέτουλον. Metting.
Μηδία (ἡ μικρά). Ἀδὲρ-μπαϊτζάν.
—(ἡ μεγάλη). Γκιρὰν, Ἰράκι-ἀτζεμὶ, Ματζενδερὰν, Σιρβὰν καὶ Τεμπριστάν.
Μήλια. Βελχίτσα.
Μήνυγξ. Ζερμπί.
Μηουανία. Bevagna.
Μητρόπολις. Ἀετός.
Μίγκιος. Mincio.
Μιγώνειον. Φινόκκιο.
Μιθριδάτειον. Χουσεϊν-ἀμπάδ.
Μιλητόπολις. Μαγιὰς καὶ Μιχαλῆτσι.
Μίλητος. Καμάρα. §. Μηλοπόταμο. §. Μπαλάτ.
Μίνθη. Ἄλβαινα §. Παληόκαστρον.
Μιννάγαρα. Ἀλ-μάνσορα.
Μιντοῦρναι. Trajetto.
Μινυός. Γομοσὸ καὶ Μάννα.
Μινώα. Ἅγ. Γεώργιος ἢ Μακρονῆσι. §. Μονεμβασία. §. Σύμπαση.
Μισσηνόν. Punta di Miseno.
Μογουντία. Mayonce.
Μοισία (ἡ ἄνω). Σερβία.
Μολύκρειον. Κουκκιόκαστρον ἢ Μαναλοῦδι.
Μοναστήριον. Μοῦνστερ.

Μόνοικος (λιμήν). Monaco (-cho).
Μοντάλβανον. Montauban.
Μόρων. Al merim.
Μοτίνη, ἴδε Μουτίνη.
Μούνδα. Μόνδα.
Μουνυχία. Τριπύργι.
Μουτίνη. Modena.
Μόψον. Καμπύλα.
Μόψου ἑστία. Μεσσισά.
Μυκῆναι. Χαρβάτι.
Μύλαι. Milazzo.
Μέλασα. Μελάς.
Μύνδος. Μενδεσέ.
Μύρλεια. Μπουδανιά.
Μύρλειον. Καριπτζέ-δερεσί.
Μύρμηκες. Φιλέρι.
Μυρμήκιον. Γενὶ-καλέ.
Μύῤῥινα. Ἀλῆ-κιοΐ καὶ Μεράνι.
Μύρτος. Ἐγγλέζα.
Μυρτούντιον. Μυρτιά. §. Σαλταίνα.
Μυσία. Βουλγαρία. §. Καρασί.
Μυχός. Ἅγ. Λουκᾶς.
Νάβρισσα. Lebrixa.
Νάγαρα. Ναγάρ.
Νάγκαιον. Nancy.
Ναζαρέτ. Νάσρα.
Ναζιανζός. Σινασσόν.
Νακόλεια. Νακαλιά.
Νάπαρις. Γιαλομίτσα.
Νάπουκα. Μπουζαῖον.
Νάρ. Nigra.
Νάρβων. Narbonne.
Ναρνία. Narni.
Νάρνος. Nigra.
Νάρων. Narenta.
Ναύκρατις. Ραχμανιέ.
Ναύλοχον. Αὐλόκα.
Ναύπακτο. Ἔπακτος.
Ναύπορτος. Leybach.
Νέα καὶ
Νέαι. Ἀγιστράτης.
Νέαιθος. Nieto.
Νεάπολις. Ναμπλούζ. §. Καβάλα.
Νέβρισσα. Levrixa.
Νέδας. Παυλίτσα.
Νέντον. Val di Noto.
Νέμαυσος. Nîmes.
Νεμέα. Κολώναις, Κουτσομμάτι καὶ Τρίστενα.
Νεμωσσός. Clermont.
Νεοκαισάρεια. Alcantara.
§. Νιγκεσάρ.
Νεοκλαυδιούπολις. Καστὰν-μπολου.
Νέπετος (-τα) καὶ
Νέπιτος (-τα). Nepe.
Νεπτόδορον. Nanterre.
Νέριον. Capo-Finisterre.
Νέσος. Νῆσι.
Νέστανα. Τσηπιανά.
Νέστος. Μιστό. § Νισσάβα.
Νεσωνίς. Νεζερός.
Νήλεια. Ἀγριὰ καὶ Γορίτσα.
Νηρίς. Ἧρι.
Νήριτον. Ἀνῶϊ.
Νιάδα. Θυννιάς.
Νίκαια. Ἰσνίκ. §. Nizza.
Νίκεια. Μεγάροβο.
Νικηφόρειον. Βάκκα.
Νικομήδεια. Σμήτη.
Νικόπολις. Πρέβεζα.
Νινευί. Μοσσούλ.
Νίνος. Νούνια.
Νίσαια. Ἅγ. Νικόλαος.
Νίσιβις. Νισιβιά.
Νοβιλίακον. Noailles.
Νοβιόδουνον. Noyon ἢ Soisson.
Νομιόμαγον. Nimègues.
Νόρακον. Γενὶ-σκελέ.
Νορθομβρία. Northumberland.
Νουκερία. Lucera (-zara). §. Nocera.
Νουμαντία. Saragossa.
Νυμφαῖον. Ἅγ. Γεώργιος. §. Βαθὺ-ρέμμα. §. Χουνκιὰρ-ἰσκελεσί.
Νύσσα. Νοουσέρ. §. Σουλτὰν-χισάρ.
Νῶλα. Nola.
Νώμεντον. Lamentana.
Νῶρα. Νάρ.
Ξάνθος. Ἐξενιδέ. §. Παῦλα.
Ξοινιάς. Ξοινὴ-λίμνη.
Ξόϊς. Μεχαλλέτ-ἐλ-κιμπίρ.
Ὄασις. Οὐάσ.
Ὀβόλκων (-ούλκων). Porcuna.
Ὄβρις. Orbe.
Ὀγχησμός. Ἅγ. Σαράντα.
Ὀγχηστός. Μαζαράκι. §. Μυλαύλακο.
Ὀδησσός. Βάρνα ἢ Κάβαρνα.
Ὀδύσσεια. Αισμπόνα.
Ὄθρυς. Γκοῦρα.
Οἰάνθη (-θεια). Γαλαξίδι.

Οἴνειον. Κανίνα.
Οἰνεών. Στέλια.
Οἰνιάδαι. Τρίκαρδον.
Οἰνοβρυγία. Insbruck.
Οἰνόη. Νινὸ ἢ Πετρῖερόκι. §. Οὔνια. §. Περαχώρα.
Οἰνοῦσαι. Ἀγνοῦσαι. §. Sapienze.
Οἰνωτρία. Calabria.
Οἰνώτριον. Insbruck.
Οἴτη. Ἄνινος.
Οἴτυλον. Πόρτο-βοιτοῦλλο.
Οἰχαλία. Ἀρδάνια. §. Παληόκαστρον.
Ὀκρίκλοι(-κρίολα). Otricoli.
Ὀκτόδουρος. Martigny.
Ὀλβία. Ἀδάλια. §. Eoube.
Ὄλγασσυς. Ἐλκάσ-δαγί.
Ὀλιζών. Χόρτος.
Ὀλιχίνια (ὄρη). Ὀλίτσικα.
Ὀλμιαί. Μαλαγκάρα.
Ὀλόφυξος. Βατοπαῖδι.
Ὄλπαι(-πη). Καρβασαρᾶς, Κεντρώματα καὶ Σοποτό.
Ὀλυμπία. Ἀντίλαλο καὶ Μιράκα.
Ὄλυμπος. Δομοὺζ-δαγί. §. Μπεργκάντι. §. Σταυρός.
Ὄλυνθος. Ἅγ. Μάμας.
Ὀλύσιππος. Λισμπόνα.
Ὀλχίνιον. Δουλτσίνιο.
Ὄμολος. Μόλος.
Ὀμφάλιον. Δελβινάκι.
Ὄνεια (ὄρη). Ἀέρας καὶ Μακρὺ-πλάγι.
Ὄνθις. Μεσολόγγι.
Ὀνόβαλος. Cantaro.
Ὄνου γνάθος. Ἐλαφονῆσι. §. Κάβο-ξύλι.
Ὀξύρυγχος. Μπενεσέχ.
Ὀξυτανία. Languedoc.
Ὀξώνιον. Ὀξφόρτ.
Ὀποῦς. Ταλάντι.
Ὀργών. Gorgona (la—).
Ὀρθωσός. Σιρετσέλ.
Ὀρεστιάς(-εστίς). Καστορία, §. Ῥοδοστό.
Ὀρθωσία. Ὀρτοζά.
Ὀριγιακόν. Arras.
Ὀρμένιον. Μηλοχώραφα.
Ὄρμινα. Γλαρέντζα.
Ὅρμος. Ὀρμοῦζ.
Ὀρνεαί. Ζαχαριάς. §. Ὀρνίκα.
Ὀρόανδα. Χαβιράν.
Ὀρόντης. Ἐλ-ά-ἄζ.

Ὀρτυγία. San Martiano (Isola di—).
Ὄρτων. Ortona a Mare.
Ὀρχομενός. Καλπάκι.
Ὄσκα. Huesca.
Ὄσσα. Κίσσαβος.
Ὀστρακίνη. Ἀλῶνι (στενό).
Οὐαλεντῖνον. Valenza.
Οὔαρος. Var.
Οὐελίαι. Castell a mare della Bruca.
Οὐελίτραι. Velitri.
Οὐενάφριον. Venafri.
Οὐενουσία. Vonosa.
Οὐερβανός. Lago Majore.
Οὐέρπτον. Alessano.
Οὐεσαλία. Vesel.
Οὐετουλώνιον. Torre Vechia.
Οὐίεννα. Vienne.
Οὐίσουργις. Weser.
Οὐϊτύκη. Porto-Farino.
Οὐλουλαῖος. Σπιρνάτσα.
Οὐολατέῤῥαι. Nolterra.
Οὐολοίνιον. B.lsena.
Οὐολτοῦρνον ἢ Οὐολτοῦρνον. Castel a Mare (di Volturno).
Οὐολτοῦρνος. Volturno.
Οὔρειον. Torre d' oro ἢ Rodi.
Οὐρία. Ξερολίμνη.
Οὔρσων. Ossuna.
Οὐσκούδαμα. Στατιμάκα.
Ὀφία(-φιονία). Βλοχός.
Ὀφιοῦσσα. Φερμεντέρα.
Ὀφίτης. Γιλανλὶ-δαγί.
Ὀφρύνιον. Φιρὲνγκ-κιοϊ.
Ὄχη. Ἅγ. Ἠλίας.
Παγαί. Ἀλεποχῶρι.
Παγασαί. Βῶλος.
Πάγγαιον. Καστανιά.
Πάγκασος. Δοναβέστι.
Πάγραι. Παγράς.
Πάδος. Po.
Παιανία. Λιόπεσι.
Παισός. Μπαϊρὰμ-δερέ.
Πακτύη. Ἅγ. Γεώργιος. §. Πεχκελί.
Πάλαιρος. Ζαβέρδα.
Παλαίστη. Παλιάσσα.
Παλλάκιον. Μπαλουκλαβᾶς.
Παλίνθρα. Πάτνα.
Παλίνουρος. Capo di Palinuro.
Παλλάντιον. Θάνα.

Παλμύρα Ταδμούρ.
Παμβῶτις. Τζεροβίνα.
Παμισσός. Σπιρνάτσα.
Παναιτώλιον. Πλοκοπάρι.
Παναχαϊκόν. Βόδα.
Πανδοσία. Anglona. §. Παραμυθιά.
Πάνιον. Φαναράκι.
Πανιώνιον. Χανλί.
Παννοδακία. Τρανσυλβανία.
Παννονία. Οὐγγαρία.
Πανόπολις. Ἀχμίν.
Πάνορμος. Palermo. §. Παντουρμά. §. Πόρτο-Ῥάφτη. §. Τεκκές.
Παντικάπαιον. Γκέρζ.
Παντείχιον. Παντεῖχι.
Παντείχιον Βοσπόρου. Κετσελὶ-λιμάν.
Πανύασος. Δοναβέστι.
Πανωπεύς(-ώπεια-ώπη). Ἅγιος Βλάσις
Παξαυγούστα καὶ
Παξιουλία. Badajos. §. Beja.
Παπία. Παβία.
Παράβολος. Κουρού-τσεσμές
Παραιτώνιον. Μπαρετούν.
Παραχελωΐς(-ῖτις). Ἀγγελόκαστρον.
Παρέντιον. Parenzo.
Παρθένιον. Ἁγιὰ-μπουρούν. §. Καζὰν-διπί. §. Φαναράκι.
Παρθένιος. Μπαρτίνι.
Παρθενόπολις. Μάκδεμπουργ.
Παρθία καὶ
Παρθυηνή. Χορασάν.
Πάριον. Καμαρίσι.
Παρνασσός. Λιάκουρα.
Πάρνης. Ὀζᾶς.
Πάρνων. Μαλεβό.
Παῤῥασία. Φανάρι.
Παρυάδρης. Γιλδίζ-δαγί.
Παρωρέα. Τετμέζ.
Παρώρεια. Λαγκάδια.
Πασαγάρδαι ἢ
Πασαργάδαι. Μπάσρα καὶ Νάκσι-Ῥουστάμ.
Πασσαρών. Δρεμιχοῦ.
Πατάβιον. Πάδοβα.
Πάταρα. Ἀντίφιλον.
Πατισός. Τέϊσα.
Πατρικία Ἰουλία. Narbonne.

Πατρόκλου νῆσος (χάραξ). Γαϊδουρονῆσι.
Πάτταλα. Ταττανάγάρ.
Πάχυνον. Capo (di) Passaro.
Πεδιαία. Θήβα (παλγιά).
Πειραιεύς. Πόρτο-δράκο (-λιόνε).
Πείραιον. Περαχώρα.
Πειρήνη. Δρακόνερον.
Πεῖρος. Καμενίτσα.
Πείσαυρα. Pesaro.
Πελασγικὸς (κόλπος). Βῶλος.
Πέλλα. Παλατίτσα.
Πελλήνη. Βλογοκὰ καὶ Γαρδίκι.
Πελληνία. Αὐγόκαμπος.
Πέλτα. Κουσάκ.
Πελωριὰς (ἄκρα) καὶ Πέλωρον. Faro di Messina.
Πεπάρηθος. Πιπέρι.
Περαία Ἀραβίνδου. Χάσ-κιοϊ.
Πέργη. Καρὰ-Χισσάρ.
Περιάς. Λάντες.
Πέρινθος. Ἡράκλεια.
Περκώπη. Βουργάζ.
Περουσία. Perugia.
Περραιβία. Ζαγόρι.
Περσέπολις. Ἐσταχάρ καὶ Τζελμινάρ.
Πεταλία. Πεταλιοί.
Πέτρα. Κουράκ.
Πετροκορία. Perigord.
Πεύκη. Πικτσίνα.
Πηγαί. Λουτροχῶρι.
Πηδάλιον. Πίλα.
Πηλίνη. Πρόσχιο.
Πήλιον. Πλιασίδι. §. Σφετεδέλα.
Πηλοπύθια. Κουρί.
Πηλούσιον. Τινέχ.
Πηλώδης (-όεις). Γυροβολιά.
Πηνειός. Ἠλιακό. Σαλαμβριά.
Πιαλία. Πάλι.
Πιθήκου λιμήν. Καλενδέρι.
Πιθηκοῦσαι. Ischia.
Πικεντία. Vicenza.
Πικεντίνη. Ἀγκῶνα.
Πικρίδιον. Χάσ-κιοϊ.
Πικταΰϊον. Poitou.
Πίκτωνες. Poitiers.
Πιμέλη. Ἀνατολικόν.
Πίναρα. Ἐλμαλί.
Πίναρος. Δελὶ-σού.
Πινδηνισσός. Πεχεσκί.
Πίνδορος. 'Ρίγανη.
Πίνδος. Μέτζοβον (βουνὰ τοῦ —). §. Μόρνο.
Πίσα. Pisa.
Πισιδία. Σπάρτα.
Πιτάνη. Ἀγιασμάτ καὶ Τσανδαρλί.
Πιτυοῦς. Πιτχινδέ.
Πιτυοῦσα. Ἀγκίστρι ἢ Πλατειά.
Πίτυς. Πιτυός.
Πλακεντία. Piacenza.
Πλανασία. Sainte-Marguerite.
Πλάταια. Κόκλα.
Πλατανιστής. Σκλαβοχῶρι.
Πλαῦϊς. Piave.
Πλεῖστος. Σιζαλίσκα.
Πλευρών. Κόρταγα ἢ Κυρὰ-'Ρήνη.
Πλημμύριον. Punta di Gigante.
Ποιάνθη. Ταμάν.
Ποῖος. Πολίτσι.
Πολεμώνιον. Φάτσα.
Πολύαγος. Πολίνο.
Πομπηϊούπολις. Μπόλού. §. Παμπελούνα. §. Τόσια. §. Μετζιτλί.
Ποντία. Ponza.
Ποπουλώνιον ἢ Ποπλώνιον. Piombino.
Πορδοσελήνη ἢ Ποροσελήνη. Μοσχοννήσια.
Πορθμός. Βαθειά.
Ποσείδιον Ἀγ. Ἑλένη (Κάβος τῆς —). §. Capo della Licosa. §. Μπὸζ-μπουρούν.
Ποσειδώνιον. Pesto. §. Κὶζ-λιμάν.
Ποταμός. Μαρκόπουλο.
Ποτεντία. §. Maria in Potenza.
Ποτίδαια. Κασσάνδρα.
Ποτνιαί. Τάτι.
Πουλχεριούπολις. Μπεράτι.
Πραίνεστος. Palestrino.
Πράξιος. Μπουργκάζ-μενδερέ.
Πρασιαί. Λενίδι ἢ Πραστός. §. Πόρτο-'Ράφτη.
Πρεπέσινθος. Στρογγυλό.
Πριαποῦς. Καρά-μπουργάζ.
Πριήνη. Γενὶ-μπαλάτ.
Πριούερνος ἢ Πρίφερνον. Piperno (vecchio).
Προϊλαβον. Μπραΐλα.
Πρόννοι. Πόρτο-πόρο.
Πρόσυμνα. Τζαφέρ-ἀγά.
Προφθασία. Ζαρέγκ.
Προχύτη. Procida.
Πρυμνησία. Καρὰ-Χισάρ.
Πρῶνες. Ἅγ. Βασίλειος.
Πρώτη. Πρόδανο. §. Πρῶτα. § Hyères (les îles de —).
Πτελεός. Ulm. §. Φτελειό.
Πτολεμαΐς. Ἄκρι. §. Μινχιέ. §. Γκιργκέλ.
Πτυχία. Scoglio di Vido.
Πύδνα. Κατερίνι.
Πύθια. Κουρί.
Πύλαι. Ζαβιχέ. §. (— Κάσπιαι ἢ Καυκάσιαι). Δαριέλ, Δερβέντ.
Πύλος. Ναβαρῖνον. || — ἢ Τριφυλιακὴ ἢ δευτέρα. Πετσὶ ἢ Πύργος.
Πύνδος. Κωφᾶς.
Πυξοῦς. Busento. §. Capo del Infreschi §. Policastro.
Πύραμος. Σεϊχούν.
Πύργοι. Cerveteri.
Πύῤῥα. Ἀγκίστρι,
Πύῤῥιχος. Κάβαλλος.
Πύῤῥου τεῖχος. Πρεμέτι.
Πώγων. Πόρος.
'Ρᾶ. Βόλγας.
'Ράγχι. 'Ρέϊ.
'Ραδίς. Ré.
'Ραϊθού. Τόρ.
'Ραμνῆται. Nantes.
'Ραμνοῦς. Ὀβριόκαστρον.
'Ραύραρις. Hérauld.
'Ραχία. Καλενδέρι.
'Ρέατον ἢ 'Ρεάτη. Rieti.
'Ρειζονικὸς (κόλπος). Bocca di Cattaro.
'Ρεῖον. Καστέλλια.
'Ρήγιον. Reggio. §. Τσεκμετζές. §. Riez.
'Ρήδονες. Rennes.
'Ρημοί. Reims.
'Ρήσαια. 'Ρασαΐν.
'Ριζίνιον ἢ 'Ριζόνιον. Risano.
'Ρινοκόλουρα. Ἀλαρίς.
'Ριπαῖα (ὄρη). Καμένοϊ-μπογάλ.
'Ρίπη. Μουχλί.
'Ρίπυλαι. Rivoli.
'Ροδανός. Rône.

Ῥόδη. Roses.
Ῥοδίων λιμήν. Μπεσσὶκ-τασί.
Ῥοδόπη. Δεσπότ-δαγύ. §. Ῥόδη.
Ῥοθομάγον. Rouen.
Ῥοιζοῦσαι (ἄκραι). Κανδηλλί.
Ῥούβας. Δοΐνας.
Ῥουβίκων. Fiumicino.
Ῥουκκώνιον. Ῥώμανον.
Ῥουσκίνων. Perpignan. §. Tet.
Ῥοφοῦσαι(ἄκραι).Κανδηλλί.
Ῥυνδακός. Μιχαλίτσι.
Ῥύπελλα. Rochelle.
Σαβᾶ. Ζαμπίδ.
Σάββαθα. Σαμπά.
Σάβις. Sambre.
Σαγαλασσών. Σαντζακλί.
Σάγγαρις ἢ Σαγγάριος. Σακάρια.
Σαγοῦντον. Morviedo.
Σάγρας. Sagriano.
Σάγρος. Sangro.
Σάϊς. Ῥαχμανιέ.
Σαλαμίνιος (κόλπος). Αἴγινα (κόρφος τῆς—).
Σαλαμίς. Κούλουρη. §. Μάγουσα.
Σαλαπία. Salpe.
Σάλας. Sala.
Σαλαμαντική. Salamanca.
Σαλμύριον. Saumur.
Σαλμώνειον. Σαλαμόνι.
Σαλόδουρον. Soleure.
Σαμικόν. Καϊάφα.
Σαμνῖτις (χώρα). Abruzzo (l'—).
Σαμόσατα. Σεμζάτ.
Σάνδαβα. Σουτσάβα.
Σάννοι. Τζανίκ.
Σάντωνες. Saintonge.
Σάος. Σάββας.
Σαπρὰ λίμνη.Τσουρούκ-δενίζ.
Σαραπάτιον. Saarbruch.
Σάρδεις. Σάρτσ.
Σαρδώ. Σαρδίνια.
Σάρεπτα. Σαρφέντ.
Σάρνος. Sarno.
Σάρος. Σεϊχούν.
Σαρωνικὸς (κόλπος). Αἴγινα (κόρφος τῆς—).
Σάσων. Sassino.
Σατίων. Παντζβίνια.
Σάτραι. Σατρόφτσε.
Σάτταλα. Ἐρζ-ἰγκιάν.
Σαυβάθα. Σαμπά.
Σαυνῖτις (χώρα). Abruzzo (l'—).
Σαυριακόν. Sourry.
Σεβάστεια. Σιβάζ.
Σεγόδουνον. Rhodez.
Σειληνίακον. Seignalay.
Σειρηνοῦσαι. Galli.
Σεκούσιον. Suza.
Σελασφόρον(-φόριον). Διβόλ.
Σελεύκεια. Ἰσακλί. §. Μπαγδάτ. §. (ἡ Τραχεῖα). Σελεφκιέ. §. (ἡ ἐπὶ τὸν Βῆλον ἢ τῆς Συρίας) Σιάγρ. §. (ἡ ἐπὶ τὸν Ὀρόντην ἢ ἐν Πιερίᾳ) Σουβεϊδιέ.
Σελινοῦς. Βοστίτσα. §. Σελεντὶ-σουγιού.
Σελλεῖς. Τσαμοῦρι.
Σελλήεις. Μαυροπόταμον. (2).
Σελλοῦς. Ἀάλα.
Σεμιραμόκερτα. Βάνι.
Σεντῖνον. Σεντίνα.
Σεξτία. Aix.
Σέπτα. Τσέουτα.
Σεπτέμπεδα.San-Severino.
Σεραπεῖον. Θεραπειά.
Σεργεντίας. Στρέϊ.
Σέρεθος. Σιρέτ.
Σέῤῥιον. Μακρή.
Σεσάρηθος. Καραμουρατάδες καὶ Σεσαρέθ.
Σέταβις. Ξατίβα.
Σευηρικόν. Σεβερίν.
Σηκοάνας. Seine.
Σῆνα καὶ
Σηνο-Γάλλια. Sinigaglia.
Σήπεια. Βάλτος ἢ Δαλαμανάρα.
Σηπιάς (ἄκρα). Ἅγ. Γεώργιος.
Σήσαμος. Ἄμαστρα.
Σηστός. Τσεμενίκ.
Σήτεα. Sezza.
Σήτιον. Cette (Cap de —).
Σιάγουρος. Σερζούρ.
Σίγγαρα. Σιγγιάρ.
Σιγγιτικὸς (κόλπος). Ὄρος (Ἅγιον).
Σίγειον. Γκιαοὺρ-κιοΐ.
Σιγνία. Segni.
Σίγριον. Σίγρι.
Σίδη. Κανδηλάρα.
Σιδών. Σαΐδ.
Σικυών. Βασιλικά.
Σικυωνία. Βόχα.
Σίλαρις. Sele.
Σίλβιον ἢ Σιλούϊον. Caraguone ἢ Gorgoglione.
Σιμόεις. Μενδερὲ καὶ Γκιουμπρέ-σουγιού.
Σινδικὸς (λιμήν). Σουτζοὺκ-καλέ.
Σινούεσσα. Monte-Dragone
Σιποῦς. Siponto.
Σίπυλον. Κουσινάς.
Σίρις. Sinno. §. torre di Senna. || — ἡ Παιονική. Σέῤῥαι.
Σίρμιον. Sirmia.
Σίς. Μέρ-ἄς.
Σισάνιον. Σιάτιστα.
Σισαπών. Al-meden.
Σίσκιον. Sissej.
Σίφαι. Λιβαδόστρα.
Σκάλδις. Escaut.
Σκάμανδρος. Πουνάρ-μπασι ἢ Σίρβι.
Σκαπτὴ ὕλη. Σκιπτσιλάρ.
Σκάρδος. Πισρέντι.
Σκάρδων. Scardona.
Σκῆψις. Σκούπτζε (Ἐσκί—).
Σκίαθις. Σαγίτσα.
Σκιῤῥωνίδες (Πέτραι). Κακὴ-σκάλα.
Σκιώνη. Κασσάνδρεια (Νέα) καὶ Συκηά.
Σκόλλις. Κολώναις. §. Ὠλενός.
Σκοπία. Οὐσκιούμπ.
Σκορδίσκοι. Σκόδρα.
Σκορδίσκος. Σαρμουσακλὺ-δαγύ. || — σουγιού.
Σκοτάνη. Σκοτεινή.
Σκύλαιον. Κάβο-σκύλι. §. Sciglio.
Σκυλλήτιον καὶ (ὑστερώτ.) Σκυλάκιον. Squillace.
Σκύρων. Παληοχῶρι.
Σκῶλος. Καλύβι.
Σόαμις. Τσαμού.
Σογδιανή. Μπουχάρα.
Σόλιον. Σκλάβαινα. §. Σοῦλι.
Σόλοι. Μετζητλί.
Σολυγία. Σοφικό.
Σολυμνία. Πελαγῆσι.
Σούεσσα. Sessa.
Σουεσσίων. Soissons.

Σουέσσουλα. Sessola (Castel di—).
Σούκρων. Xucar.
Σούλγας. Sorgue.
Σούλμων ἢ Σοῦλμον. Sulmona.
Σούνιον. Κάβο-κολῶναις.
Σοῦσα. Σοῦστερ.
Σουσιανή. Χουσιστάν.
Σούτριον. Sutri.
Σπάδανον. Spa.
Σπάλαθρα. Λιφόκαστρον.
Σπαρνάκη ἢ Σπάρνακον. Épernay.
Σπάρτη. Μαγοῦλα καὶ Μιστρᾶς.
Σπαῦτα. Οὐρμιά.
Σπειραία. Κάβο-φράνκο.
Σπερχειός. Ἑλλάδα.
Σπολήτιον. Spoleto.
Στάγειρα. Σταυρός.
Στάμπαι. Étampes.
Στατωνία. Κάστρο.
Στεῖρις. Ἅγ. Λουκᾶς.
Στενύκληρον (πεδίον). Ἰμλάκικα.
Στενύκληρος. Νησί.
Στεφανούπολις. Μπρασσόβ.
Στοβοὶ (οἱ Παιονικοί). Ἰστίμπ.
Στοιχάδες. Hyères (les îles de—).
Στρατονίκη (-νίκεια). Ἐσκὶ-χισσάρ.
Στράτος. Λεπενοῦ.
Στρογγύλη. Stromboli.
Στρουθοῦς. Κάβο κόρακα.
Στροφάδες. Σχρόφαις καὶ Στριβάλια.
Στρυμονικὸς (κόλπος). Κοντέσα (κόρφος τῆς—).
Στρυμών. Στροῦμα.
Στυμφάλη. Ζαρακᾶς.
Στυμφαλίς. Γραιβενά.
Στύμφαλος. Ζάρακα.
Στύξ. Μαυρονέρι.
Στύρα. Στοῦρα.
Σύβαρις. Coscile.
Σύβοτα. Μοῦρτος.
Σύεσσα. Sessa.
Συήνη. Ἀσουάν.
Σύθας. Διμηνιό.
Συκέα. Ἰντζίρ-κιοΐ.
Συκούριον. Σίγουρον.
Συλβάνεκτον. Senlis.
Συλβανία. Unterwalden.
Σύλιον. Σοῦλι.
Σύμαιθος. Giaretta.
Σύμβολα. Μπαλουκλαβᾶς.
Σύνναδα. Σανδυκλί.
Σύνναον. Σεγοῦτα.
Συρία. Μπὰρ-ἐλ-σάμ.
Σύῤῥεντον. Sorrento.
Σῦς. Διμηνιό.
Σφάξαι. Σφακιά.
Σχινοῦσα. Σκινόζα.
Σχοινῖτις. Ἔστεμο.
Σχοινοῦς. Κοκόσι. §. Μοριχός.
Σώρακτον. Monte di S. Silvestro.
Σωσθένιον. Στένη.
Τάβαι. Ταμπάζ.
Ταίναρον. Ματαπάν.
Ταμίαθις. Δαμιάτι.
Ταμύρας. Δαμούρ.
Τανάγρα. Γραϊμάδα ἢ Σκαμίνο.
Ταναΐς. Ἀζόφ.
Τάναϊς. Δόν.
Τάνις. Τινέχ.
Τάξιλα. Ἀττόκ.
Τάξος. Τούντσα.
Ταουΐα ἢ Ταούϊον. Τουφιὰ ἢ Τσόρούμ.
Ταπόσειρις, ἴδε Ταφόσειρις.
Ταπροβάνη. Κεϋλάν.
Ταῤῥακίνα. Terracina.
Ταῤῥάκων. Tarragona.
Ταῤῥακωνησία. Cataluna.
Ταρτησσός. Tariffa.
Τάρτιος. Ταχὺρ-οὐά-σουγιού.
Τάρφη. Σκάρφη.
Τάττα. Τοῦζλα.
Ταΰγετον. Ἅγ. Ἠλίας καὶ Πεντεδάκτυλον.
Ταυλαντία. Μουζακέ.
Ταῦλοι. Δαγιστανλίδες.
Ταυρασία. Τουρῖνον.
Ταυρική. Κρίμι.
Ταυρίς. Τζουπάνα.
Ταυροέντιον. Taurenti.
Ταυρομένιον. Taormina.
Τάφιος. Κλόκοβο.
Ταφιοῦσα. Μεγανῆσι.
Ταφόσειρις. Ἀμπουσίρ.
Τάφρος. Περεκὸπ ἢ Ὀρ-καπου.
Τέανον. Teano. §. Civitate
Τέαρος. Δερέ.
Τεατέα. Tieti.
Τέβερις, = Τίβερις.
Τεβλίς. Τίφλιζ.
Τέγεα. Ἀχούρια (Παληὰ), Παληοεπισκοπή, Πιαλί.
Τείχιον. Χρυσοβίτσα.
Τελαμών. Talamone.
Τελέθριον. Πλοκοβοῦνι.
Τελεσία. Telese.
Τελμισσός. Μάκρη.
Τέλφουσα. Βανίνα.
Τέμπη (Θεσσαλικά). Λυκόστομος.
Τέντυρις(-τυρα). Δενδεράχ.
Τέρβις. Τιργόβιστον.
Τεργέσται. Τριέστι.
Τερηδών. Μπάσρα.
Τέρινα. Amantea ἢ Nocera.
Τεριναῖος (κόλπος). Golfo di S. Eufemia.
Τετραπύλια. Σερβιάνα.
Τεῦθις. Λαγκάδι.
Τευθίς. Γαλατᾶς.
Τευθρώνη. Κοτρώναις ἢ Σκόπια.
Τέως. Σιγεσί.
Τῆλος. Ἐπισκοπή,
Τῆμνος. Μελεμέν.
Τιάραντος. Κοτμάνα.
Τίασος. Μιστρᾶς (Ποτάμι τοῦ—).
Τιβεριάς. Ταμπαριέ.
Τιβεριούπολις. Στρουμνίτσα.
Τίβερις. Tevere.
Τίβισκον. Τέϊσα.
Τίβιρις καὶ
Τίβουρα. Τίβολι.
Τίγγις. Τάντζερ.
Τίγουρον. Ζούριχ.
Τιγρανόκερτα. Σερέδ.
Τίζα. Τούζ.
Τιθώρεια καὶ Τιθορέα. Βελίτσα.
Τίκινον. Παβία.
Τίκινος. Tessin.
Τίμαυον. Giovanni del Carso.
Τίμαυος. Timao.
Τιπάρηνος. Τρικέρια.
Τίρισκον. Τιργόβιστον.
Τίσσαι. Randazzo.
Τιταρήσιος. Σαραντάπορον.
Τίτιος. Κέρκα.
Τίφη. Παλαιόκαστρον.
Τμῶλος. Μποὺζ-δὰγ ἢ Τομωλίτσ.
Τοβὲλ. Τίφλιζ.
Τοίχων. Ὀζερός
Τολοφών. Ἀνεμοκάμπι.

Τόλωσα. Toulouse.
Τόμις. Μαγκάλια.
Τόμορον. Γαρδικάκι καὶ Τομαροχώρια.
Τορωναῖος (κόλπος). Κασσάνδρα.
Τορώνη ἢ Τορύνη. Ἐρημόκαστρον.
Τοῦδερ. Todi.
Τοῦνις. Τούνεζι.
Τοῦσκλον. Frascati.
Τράγασα. Δραγαμέστι.
Τράγος. Σκοῦπι.
Τραγούριον. Τράου.
Τραϊανούπολις. Σελεντί.
Τράλλεις. Γκιουζέλ-χισσὰρ ἢ Σουλτὰν-χισσάρ.
Τράμπυλα. Παλιοῦρι.
Τράπεζα. Μπερμπὲρ-μπουρούν.
Τραπεζοῦς. Καρύταινα. §. Τσαδίρ-δαγί.
Τρασυμένα. Lago di Perugia.
Τραχίνιον. Κερνέλος.
Τράχις. Κλεισοῦρα.
Τράβιρον. Trèves.
Τρηβούρα. Monte Lione della Sabina.
Τρίασος. Τρύπη.
Τριβαλλοί. Βουλγαριά. §. Μποσνάκοι.
Τρίδεντον. Trente.
Τρικάρηνος. Τρικέρια.
Τρικάσιον. Troyes.
Τρίκκη. Τρίκαλα. § Troyes.
Τρικόρυθος(-ρυφος). Σοῦλι.
Τρίκρανα. Τρικάσιον. Τρικέρια. Troyes.
Τριόπιον. Κρυό.
Τρίπολις. Ταράμπολούζ.
Τρίταια. Καλανθίστρα ἢ Τριτή. §. Τουρκοχῶρι.
Τρίφουλον. Φελεζία.
Τροία. Πουνάρ-μπασί.
Τροιζήν. Δαμαλᾶς.
Τρουεντῖνον ἢ Τρούεντον. Monte Brandone ἢ Torre Segura.
Τρουεντῖνος. Trento.
Τροχός. Χαλίλ-μπεη(Στράτα τοῦ—).
Τρωγίλιον. Κάβο-Σάντα-Μαρία.
Τρωγῖτις. Σεῒτ-σεχὶρ-γκιολού.
Τύανα. Μπόρ.
Τυλλέσιον καὶ
Τυληssός. Agello. §. Corica.
Τυμφαία. Παλιοῦρι.
Τύμφη. Ὀλίτσικα.
Τυμφρηστός. Βελοῦχι, Κλύτσος καὶ Σμόκοβο.
Τυνδαρίς. Tindaro (S. Maria di —).
Τύραιον. Τρυφό.
Τυράμβης. Τεμρούκ.
Τύρας. Δνιέστερ.
Τυρίαιον. Ἀκ-σεχίρ.
Τύρνακον. Tournai.
Τυρολόη. Τσόρλού.
Τυρόνιον. Tours.
Τύρος. Τσούρ.
Τυῤῥηνία ἢ Τυῤῥηνίς. Τοσκάνα.
Τύχης Ἱερόν. Fano.
Ὑάμπολις. Γιάμπολου καὶ Μπογδάνα.
Ὕβλα. Paterno.
Ὑδάσπης. Μπετάχ καὶ Μπεχούτ.
Ὑδραία. Ὀζερός.
Ὑδραότης. Ῥάμπ-οὺλ-μπενδέ.
Ὑδρέα. Ὕδρα.
Ὑδροῦς. Otranto.
Ὑέλη. Castel-a-mare-della-Bruca.
Ὕκκαρα. Carbolangi.
Ὕλαιος. Μαλανδρῖνο.
Ὑλικά. Λικαρίσι.
Ὑμηττός. Τρελλοβοῦνι.
Ὑπαία. Hyères (les iles de —).
Ὕπαιπα. Μπερκί.
Ὕπανις. Μπούγ. §. Κουμπάν.
Ὕπαργον. Πάργα.
Ὑπάτη. Πατρατζῆκι.
Ὕπατος. Κλεφτοβοῦνι.
Ὑπερβόρειοι. Μπόῤῥα.
Ὑρκανία. Ἰράκ, Κορκὰν, Ματζενδερὰν καὶ Τεμπριστάν.
Ὕρμινα. Γλαρέντζα.
Ὑσιαί. Ἀχλαδόκαμπος. §. Βέλια ἢ Γοντάρα.
Ὕσουδρος. Σετλέτσ.
Ὕφασις. Μπεϊάχ.
Φάβρα. Φαλκοῦδι.
Φαβρατερία. Falvaterra. §. Isoletta.
Φάγραι. Νειχῶρι.
Φαιστόν. Γιαννάκι.
Φάλακρον. Κάβο-Σιδάρι.
Φαλαρία. Φανάρι.
Φαλασία. Κανδῆλι.
Φάληρον. Φανάρι.
Φάναι. Φάνα.
Φαραί. Κάτω-Ἀχαϊά.
Φαρμακοῦς. Θεραπειά.
Φαρμακοῦσαι. Κυρά.
Φαρνακία. Κερεζούν.
Φάρος. Lorina. §. Φαναράκι.
Φάρσαλα. Φέρσαλα.
Φαρύγαι. Σκάρφη.
Φάσηλις. Φιόνδα.
Φάσις. Φάς.
Φαυεντία. Faenza.
Φειά. Κουρτάκι.
Φελόη. Λοβοδύτικο.
Φενεός. Ζαραχοῦλα καὶ Φονιᾶς.
Φεραί. Βελλεστῖνος.
Φερεντινόν. Ferenti. §. Ferentino.
Φήγεια. Δημητζάνα.
Φηγία. Φλέβαις.
Φηραί. Καραμίδι καὶ Παληοχώρα.
Φθιώντης. Φοῦρνοι.
Φιγάλεια ἢ Φιγαλίς. Παυλίτσα.
Φιδαλείας (κόλπος). Μπαλτὰ-λιμάν.
Φίλα. Φιλί.
Φιλαδέλφεια. Ἀλὰς-σεχχίρ.
Φιλαί. Τζεζιράτ-ἐλ-μπιρμπέ.
Φιλοχρήνη. Ἀρετσοῦ. §. Φιλιγκάρ.
Φιλομήλιον ἢ
Φιλομήνιον. Ἰλγκούν.
*Φιλύρεια. Λείψια.
Φίρμον (τὸ Πικηνόν). Fermo.
Φλανών. Fianona.
Φλιασία. Ἅγ. Γεώργιος.
Φλιοῦς. Σταφιλίκα.
Φοινίκη. Μαράθι.
Φοινικοῦσσα. Dattale.
Φοῖνιξ. Βετέρνικο. §. Θολοπόταμο. §. Παῦλα ἢ Πίστριτσα. §. Χιμάρα.
Φολόη. Λάλα.
Φορμίαι. Mola di Gaeta.

Φόρον Σεμπρώνιον. Fossembrone.
Φόρος Ἰούλιος ἢ Ἰουλιανός. Friul.
Φόρος Κορνήλιος. Imola.
Φόρος Λιβίου. Forli.
Φορουσῖνον, διορθ. Φρουσίνων.
Φουκίνη. Lago di Celano.
Φουλχερία. Chicrra d'Adda.
Φοῦνδα ἢ Φοῦνδοι. Fundi.
Φρέγελλαι. Ceperano.
Φρίξα. Παληοφάναρον ἢ Φραξιό.
Φρουσίνων. Frusinone.
Φρύξος. Ἀχλαδόκαμπος.
Φυλή. Ἀργυρόκαςρον ἢ Βουλόκαστρον. §. Ἀντίμηλος.
Φύξαι. Foix.
Φύσκος. Μαρμαράν.
Φώκαια Φώκηαις (Παληαίς).
Φωκίς. Σάλωνα.
Χαβώρας. Κχαβούρ.
Χαιρώνεια. Κάπραινα.
Χάλαιον. Μοναςηροκούτσουρον.
Χαλδαία. Μπαγδάτι (ἁγιαλέτι τοῦ—) καὶ Ἰράκ.
Χάλερα. Κατερίνι.
Χαλικία. Χάλκη.
Χαλκηδών. Καδή-κιοϊ.
Χαλκίς. Βαράσσεβα καὶ Μποχῶρι. §. Εὔριπος (Κάστρον τῆς—). §. Χαλίκι.
Χαλύβη (-βία). Γκιουμοὺς-χανὲς καὶ Μαδένι.
Χαλυβών. Χαλέπι.
Χάονες. Τσάμιδες.
Χαονία. Δέλβινον, Ἰαπουριά, Παρακάλαμον καὶ Χιμάρα.
Χαράδρα. Μαριολάταις. §. Σιάτιστα.
Χάραδρος. Βελβίτσι. §. Ζαλόγκος. §. Μαραθῶνας καὶ Ποταμὸς (Καινούργιος). §. Πάνιτσα.
Χάραξ. Καρὰ-καγιά.
Χαρμόθας. Σάρμ.
Χάρτα Λιμήν. Χαρταλιμή.
Χάρυβδις. Garafalo.
Χατραμωτίτη. Χαδραμούτ.
Χαῦον. Καφᾶς.
Χεβρών. Ἐλ-χαλίλ καὶ Χε-μπρούν.
Χείμαρρος. Νοῦσσα.
Χελιδόνιαι (νῆσοι). Χελιδόνι.
Χελυδορία. Μαυρονόρος.
Χελωνίτης (κόλπος). Τορνέζα (Κόρφος τῆς—).
Χέρμουθις. Χερμέντ.
Χερσόννησος. Ἴνκερμαν καὶ Οὐρέτ.
Χεττισίμ. Λάρνακας
Χηλαί. Μπεμπέκι. §. Ποριὰζ-λιμάνι.
Χιμαίριον. Πάργα (Κάβος τῆς—).
Χρυσοκέραμος. Κουσκουντζοῦκι.
Χρυσόπολις. Σκούταρι.
Χρυσορρόας. Μπαράδ.
Χύτριον. Βουρλά.
Χῶναι. Κονόζ.
Ψαμμαθία. Ψωμαθειά.
Ψηλόν. Ἅγ. Γεώργιος.
Ψύρα ἢ Ψυρία. Ψαρά.
Ψυττάλεια. Λειψοκουτάλα.
Ψωφίς. Δημητζάνα.
Ὠγυγία. Hogues.
Ὤλενος. Καμενίτσα καὶ Ὠλενός.
Ὠλίαρος. Ἀντίπαρος.
Ὦξος. Τζιχούν.
Ὦος. Βοϊοῦσα.
Ὠρητία / Ὤρητον. Calatrava.
Ὠρικόν. Κανίνα καὶ Πόρτο-Ῥαγουζαῖο.
Ὠρωπός. Ῥοπό.

ΤΕΛΟΣ.